ΛΥΚΟΦΡΟΝΟΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ,
ΤΟ ΣΚΟΤΕΙΝΟΝ ΠΟΙΗΜΑ. ΚΑΙ ΠΟΛΥΜΑ-
θέστατον εἰς αὐτὸ τοῦ Ἰσακίου τοῦ
Τζέτζου ἐξήγημα.

LYCOPHRONIS

CHALCIDENSIS ALEXANDRA,

siue Caſſandra: poema quidem obſcurum etiam doctis appellatum, ſed ita eruditiſsimis ISACII TZETZIS Grammatici Commentarijs (quæ & doctiſsimo cuiq; uehementer deſiderata ſunt hactenus, & ſimul nunc primùm in lucem eduntur) illuſtratum atq; explicatum, ut tam hiſtoriarum & fabularum, quàm aliarum quoque reconditarum ſcituq; dignarum rerum ſtudioſi, horum editione magno ſe theſauro ditatos, agnoſcere meritò poſsint.

ADIECTVS QVOQVE EST

Ioannis Tzetzæ Variarum

HISTORIARVM LIBER, VERSIBVS PO*liticis ab eodem Græcè conſcriptus, &* PAVLI LACISII *Veronenſis opera ad uerbum Latinè conuerſus, nec unquam antea editus.*

Cum gratia & priuilegio Imp. ad quinquennium.

BASILEAE.

AMPLISSIMO ILLVSTRISSI moq; D. Benedicto Accolto, Cardinali Rauennæ, &c. Arnoldus Arlenius Peraxylus S.

MAGNA cum apud omnes esset opinio, Accolte clarissime, de studijs, de ingenij lumine, de eloquentia, de literis tuis interioribus, iudicaui præclarè cum illis agi, quibus liceret uel usu familiaritatis, uel officijs aliquibus tibi cōiungi, qui à tātis ornamentis commendationē duceres. Quamobrem & ego quoq; incensus studio tum uidendi, tum cognoscendi te, ante annos, si rectè memini, duos, Bononia Ferrariam diuertens, nullam non mihi uel arripiendam etiam occasionem putaui, ut id quod institueram, cuiusq; desiderio summopere tenebar, aliquando consequi possim. Commodum itaq; in Octauium Pantagathum, quocum mihi admodum adolescentulo in Gallijs intercesserat familiaritas, incideram. Is enim, cum uel propter flagrans studium, doctrinam eximiam, exquisitarum literarum disciplinam, uel quod potissimum est, propter incredibilem fidem, integritatem, & perpetuam suam erga te obseruantiā, unus ex multis dignus semper habitus fuisset, quem in tractandis studijs grauioribus tanquam socium adhiberes, facilem mihi ad te dedit aditum. Atq; ubi multa iam ultro citroq; de communibus studijs latius cōtulissemus, diuturni desiderij nostri expectationem omnem ita expleueras, ut etiam quam apud doctos passim de iudicij disciplinæq; laude concitasti opinionem, eam ipsam te non modò sustinere ac tueri posse, sed etiam superare ac uincere nobis uisus sis. Cum enim frequēs in eo sermone, qui de recta studiorum ineunda ratione haberi solet, esses, tum acerbè grauiterq; quorundam intemperāter abutentium otio & literis improbabas institutum, qui ueterum doctrina postposita, ac propè neglecta, omnem curam & cogitationem in stultis nescio quibus, & inconditis ac ineptis effundendis libellis ponunt: inter quos nonnulli dum certatim suos abortus obtrudunt, nihil aliud moliri tibi uidebantur, quàm ut præstantissimos quosq;, ac multa iam secula probatos auctores de manibus iuuenū excuterent, & magnas in literarum studia calamitates importarent. Nam adolescentes qui per ætatem rectè iudicare nequeunt, recentis huius lasciuię flosculis capti, delenitiq;, genus illud scribendi fluens, dissipatum, ac planè petulans, utpo-

te iuuenilibus ingenijs & gratius & propius, amant, & eruditum eſſe credunt. Ad quam uitioſam conſuetudinem conniuendum non cẽſebas, ſed corruptum hunc morem ſeueriore quadam ratione emendandum, & uſu puriore corrigendum: claudendam planè incultam & ſyluestrem illorum hominū uiam, & ueterum clariſſimorum ſcriptorum amœniſsimū & pulcherrimum iter aperiendum. Ad cuius rationem & ſplendorem cum poſteriores iſti parum reſpicerent, nec totum conatum, quoad fieri poterat, ſuumq́ꝫ ſcribẽdi genus reuocarent, minus perfectam laudem eiuſmodi ſcriptionis conſecuti ſunt. Quorum hominū ſtudium, ſi unquam aliàs, hoc ipſo certè tempore indignius tibi ferendum uidebatur: quòd interim multa, & ea quidem præclara, per incuriam quandam noſtram, & dilationem nimiam, uetuſtate quodammodo deformata, in puluere & ſitu delitescunt: ad quæ uel expolienda, uel in lucem proferenda, atq; à tineis & blattis uindicanda, ſi manus admouiſſent, multo præclarius operam ſuam poſuiſſent, & ad rem magis utilẽ diligentiam contuliſſent, quam hiſce præſertim temporibus, & in hac tum temporū tum literarū inclinatione, non tam ad ornanda, quàm ad tuenda noſtra ſtudia requirebas. Hoc itaq; conſiderationi ac fideliori conſilio tuo, quo nihil poteſt eſſe laudabilius, partim excitatus, partim confirmatus, in id omni ſtudio ac labore incumbendū mihi putaui, quod à tam limato & polito iudicio (in quo libenter acquieſcimus) laudaretur: ac nominis ſplendorem aliquẽ acquirendum ab eo, quod & inuidiæ minus haberet, & celebre ac illuſtre tam graui ſapientiæq; tua ſententia probaretur. Factum eſt igitur, ut ſuperioribus menſibus hic apud Saluatoris collegium bibliothecam excutiens, nactus fuerim nonnulla, digna mihi uiſa, quæ ex ſitu & tenebris extracta conſpiciantur, & à ſtudioſis hominibus legantur: ex quibus alia quidem aliàs, nunc Lycophronis Chalcidenſis poëtæ tragici Caſſandram, ſiue ut ipſe uocare maluit, Alexandram damus. Atq; id eo fecimus libentius, quòd hęc unica ſupereſſet, quæ tanti ſcriptoris memoriā retineret, cum hunc ipſum auctorem uaria literarū & ingenij ſui monumenta poſteris reliquiſſe, literis proditum ſit. Nam in ijs collectaneis quæ ex diuerſis ſcriptorib. coaceruarat Sudas, inuenimus hūc noſtrum Lycophronẽ multas docuiſſe fabulas: uiginti recẽſentur ibidem. Ex Athenæi Naucratitæ δειπνοσοφιστῶν ſeptimo, octauo, & tertiodecimo, cognoſcimus eundem libros multos edidiſſe περὶ κωμῳδίας. In decimo idem Athenęus teſtimonia aſſumit ex Lycophronis

phronis

phronis Satyris, quas etiam agnoſcit Diogenes Laërtius. Adhęc Scholiaſtes hic noſter aſſerit, hunc Ptolemæo Philadelpho non tam ob poëſim, atq; ob ἀναγραμματισμοὺς fuiſſe charum, à quo dictus ἀπὸ τοῦ μέλιτος μεταγραμματιζόμενος, Arſinoë uerò ἴον ἥρας ab eodem uocari ſolebat. Hanc, quam in manibus habemus Tragœdiam, appellant σκοτεινὸν ποίημα, ob eam certè cauſam, quòd & magnam cùm in uerbis, tum in rebus ipſis adferat obſcuritatem, & multis ſit obſtructum difficultatibus, ac quaſi craſsis quibuſdam occultatum & circumfuſum tenebris. Quam etiam ob cauſam Statius Papinius in Syluis, Latebras Lycophronis atri, dixiſſe uidetur. Et Gręcorum Epigrammata, nunc huius πολυγνάμπτους λαβυρίνθους, nunc Caſſandram ipſam λεξοτρόχιν nominant. Et cum ex Pleiadibus poëtis hic noſter unus à ſcriptoribus recenſeatur, aptè conuenienterq; obſcuriori conferri poteſt ſtellę. Nam ut hic reliquis poëtis obſcurior, ita ex Pleiadibus ipſis, quæ numero ſeptem ſunt, una cognomento Merope, maioribus occultatur tenebris. quòd ipſum ſimul, & cauſam cur ita ſit, Ouidius in Faſtis indicat, in hunc modum poſt alia canens:

Septima mortali Merope tibi Syſiphe nupſit,
Pœnitet, & facti ſola pudore latet.
Siue quòd Electra Troiæ ſpectare ruinas
Non tulit, ante oculos oppoſuitq; manum.

Sed iam hæc cum ita ſe habeant, tantaq; ſit huius argumenti difficultas, facile potuiſſet quiſpiam noſtri poëtæ carmen ita multis inuolutum tenebris, tanquam inutile reijcere, niſi Iſaacius Zezes interpretandi faces adhibuiſſet: cuius explanatione factum eſt, ut non ſolum quicquid erat in Lycophrone uel obſcurū, uel ambiguum, iam ſit illuſtratum & explicatum: ſed ut paſsim apud alios quoq; pręſtantes ſcriptores, locos infinitos ferè inuolutiores, huius uiri diligentia & opera habeamus apertos, & magis perſpicuos factos. Vtilitates præterea non paruas adferre poterunt hi commentarij, & ad linguam & ad doctrinam. Continent enim accuratam quandam uerborū, fabularum, rerumq; difficilium explicationem, et pręcepta philoſophorum multa atq; pręclara: hiſtoriam habent etiam uariarum & inſignium rerum, & alias huius generis commoditates, quæ uel expectari à diligenti interprete, uel à docto uiro præſtari ſolent, cuiusq; propriū officium ſit, rationibus in hac parte, commodisq; ſtudioſorū conſultum uelle. Quod ipſum interpretādi munus hic Iſaacius Zezes,

ut magna tum sedulitate, tum cura melius assequeretur & expleret, Ioannem fratrem quotiescunque dignus uindice nodus incideret, in consilium & laborum suorum partē adhibere solet, ac admittere. Vterque enim eruditissimi semper habiti sunt grāmatici. Quāta uerò in literis præstātia fuerit Ioānes Zezes (cuius Variā historiam nunc etiam damus) facile ni fallor ostendunt cùm aliæ lucubrationes plurimę, tum in primis explanationes illæ quibus Homeri & Hesiodi poëmatibus lucē attulit. In his enim primus quorundam ueterum errores & opiniones parum ueras indicauit ac fregit, & Procli Diadochi quasdam interpretationes tanquam uanas ac falsas labefactauit, quas mirificè pro ueris & ingeniosis erant amplexati posteriores. Sunt qui hunc nō Zezen, sed Cecum appellant: inter quos Theodorus Gaza in cōmentario de Mensibus, & Leonicus Thomæus in libris Variarum historiarum. Nam qui Tzetzen scribunt, asperam uastamque pronunciationem, ac sonum planè barbarum nimis mihi probare uidentur. Iam uerò cum de utriusque Zezis scriptis edendis cogitarem, optimum factu ratus sum, si quantum labore & diligentia nostra perficere possim, id totū in hanc rem conferrem, ut emendatiora in lucem prodirēt. Sed in suum ea nitorē restituere, suęque quasi dignitati reddere, in argumento præsertim tam uario, cum immensi cuiusdam operis esse uiderem, quęcunque ad hoc institutum adiumento esse potuerunt, omnia mihi & conquirenda & asciscenda putaui. Lycophronem itaque ad exemplar eruditissimi uiri M. Antonij Antimachi recognouimus, è cuius sanè collatione magnam factam accessionem studiosi (opinor) libēter agnoscent, & beneficiū hoc qualecunque plenius iam ac cumulatius ad se redundasse, grati profitebuntur. Hoc inquam exemplar præstantissimus uir ille tanta benignitate & humanitate suppeditauit, ut uel hoc solo argumento facile declararet, quàm & hoc nostrum probaret institutum, & quàm ipse animo propenso ad iuuandas literas foret. Verùm mirum nihil, huius generis officia nobis ab Antimacho nostro exhibita, cùm idem ipse sit doctissimus, et literas semper ornauerit, semperque maximi fecerit. In quo tamen laudando, ne quis me propterea quòd illo usus sim & familiari, & præceptore, beneuolentię magis quàm ueritatis dare testimonium suspicetur, cogor esse restrictior. Sed cui quæso uel me tacente non est cognitus Antimachus? cuius tanta est in literis tractādis, tantaque in omni scriptionis genere, tum dexteritas, tum facilitas dicam an fœlicitas, ut hanc laudem plerisque ueterum Græco-

Græcorum eripuerit, & eandem cum præstantissimis Latinorum communem iam habeat. Historiam uerò Ioannis Zezis ita damus, ut eam nobis sua manu descriptã reliquit peritissimus uir Raphael Regius, qui patrum ac nostra propemodum ætate Patauij tanta cum laude latinas & græcas docuit literas, ut facile Marci Musuri discipulum possis agnoscere. Hanc itaq; Variam historiam inuẽtu rarissimam (post multas enim excussas bibliothecas aliam hactenus uidere non potuimus) excellens omni literarum genere uir Nicolaus Gerbelius, in locis non paucis, quæ uel inuersa, uel mendis confusa circumferebantur, ita in suum ordinem & nitorẽ restituit, ut ad ueram pręstruendam lectionem, nullum laborem, nullamq; diligentiam prætermisisse uideatur. Quamobrem nos quoq; huic ornatissimo uiro si grati esse uolumus, & præconium magnæ probitatis libenter tribuere, & amplum testimonium acrioris iudicij, raræq; cuiusdam eruditionis impertiri debemus. Nec interim sua debita laude defraudandus Ioannes Oporinus, quippe qui ea munera, quę coràm solita sunt & suscipi & præstari gnauiter obeundo (uterq; enim nostrûm cum liber ex impressione reprę̄sentaretur, satis magnis locorum interuallis abfuimus) summa diligentia cauit, ne uel Gerbelij, uel meus hac in re insumptus labor, quasi irritus haberet. Hic enim, si quisquam alius, nobis uisus est hoc efficere potuisse, cũ & Græcas literas apud suos Basilienses fideliter aliquandiu docuisset, & suam industriam cùm in alijs multis, tum præsertim Theophrasto, Diodoroq; Siculo nuper editis, iam omnibus probauisset. Hos itaq; libros Accolte, summorum antistitum decus, nunc ad te mittere, ac sub tuo nomine exire uolui, adductus nõ solùm humanitate ac benignitate tua, plurimis quidem & amplissimis officijs perspecta studiosis omnibus, uerùm etiam, ut antè diximus, opinione quę apud me est de studio, et egregia tua ad literas promouendas uoluntate. Quid? quòd nemini aptius huiuscemodi scripta mitti possunt, quàm ei qui ita illa semper amauit & excoluit, ut in his ipsis uel tractandis, uel iudicandis longè omnibus præstet, ac perfectissimus habeatur, quiq; eos iamdudum in literis progressus fecit, ut sermonis puritate, ornatu, copia, uel ipsam antiquitatem prouocare possit. Si requirendus est literarum patronus, quis hoc tẽpore, ex uestro præsertim ordine, citius comparandus, apud quem tanquam portum ipsę contra barbariem, opem & patrociniũ inueniant? Nec certè quicquam habet (mihi crede) uel fortuna tua illustrius, uel amplitudo maius, uel etiam

animi

animi uis sapientius, quàm egregiam erga literas hasce nostras uoluntatem, ad quam tibi natura dux extitit, ipsæ in te literæ mirificè auxerunt, & in qua etiam animi tui moderatio te confirmauit. Accessit etiam in perseuerando tanta constantia, ut cum uarię & inique potentiorum nescio quorum uoluntates, uel incensæ cupiditates potius, multa te perpeti incommoda, duriore'cp cõflictari fortuna coëgissent, ea'cp in te moliri coepissent, quibus uel auctoritas labefactaretur tua, uel imminueretur omnium nostrûm dignitas, nunquam tamen intermittere literarum studia uoluisti, nec unquã distrahi te à tua Philologia passus es, sed commentando, scribendo, huiusce casus ac inuidię aliorum'cp iniuriæ dolorem leuauisti: & cum in sapientiæ studio, quasi tabernaculo uitæ tuæ collocato semper uersareris, ostendisti plus à uirtute tibi datum esse, quàm fuisset à fortuna ablatũ. Id cum ita sit, quis quæso tam inusitatam inauditam'cp constantiam, tantam in priuatis ac domesticis ærumnis perpetiendis facilitatem non admiraretur? quis tantam animi æquitatem non suspiceret? quis tam incredibilem sapientiam, ac penè diuinam non exoscularetur? quis denicp tanta dicendi aut scribendi ui ac copia se instructum profiteri audebit, qui enarrare poterit, quàm in omni re quæ ad uirum constantem, magnanimum, inuictum pertineat, prębueris te admirabilem: quàm etiam omnibus laudibus quibus homo sapiens decorari solet, te dignum præstiteris? Ex his ego & plurimis alijs quę in te elucent uirtutibus, in eam opinionem adductus sum, ut arbitrer ob eam potissimũ causam à Deo te Opt. Max. nobis datum: primùm ut tu is sis, cuius ductu omnes bonæ literæ reuiuiscant, & quodammodo in antiquam illam dignitatem restituantur: deinde, cuius exemplo cæteris amplissimis collegis uestris demõstraretur, quas uirtutes in primis colere in hac temporum inclinata & propè iacente conditione debeant: cuius denicp uel consilio reliqui omnes iuuarentur, uel ope subleuarentur, uel auctoritate saltem defenderentur. Sed quod ab initio mihi scribenti fuit propositum, hoc est, ut tibi gratiam habeam literarum nomine, quas, cum interim à nimium multis uestri ordinis hominibus eas contemni uideamus, non solùm finis in tua amplitudine atcp dignitate patrocinium habere, sed proprijs etiam laboribus ac præmijs propositis exornare uolueris. Deinde ut adhorter (tametsi opus non sit) ut hanc uoluntatem, quæ ad tam multas & præclaras uirtutes propagandas, magnas uires obtinet, nunquã deponas. Sed quid inquam deponas? cum

idipsum ut fiat, uel animi tui magnitudo, uel constantia & fides, uel iudicium nunquam pateretur. Est igitur cur optimo iure tibi gratuler, literis læter, Deumq́ rogem, ut & tibi hanc dignitatem, & studiosis omnibus hanc uoluptatem ad suam gloriam & ad publicas utilitates diu conseruet, & Accoltorum familiæ præcipuum iam lumen & decus constituat. Multos enim habuit illa uiros magnos, & doctrina præstantes: & inter hos, eximios, tibi cognominem patruum tuum, cuius laus in historia conscribẽda enituit: & Franciscum gentilem tuum, cuius in reb. difficilioribus explicandis industriam & fœlicitatem, in ambiguis discernendis consiliũ & iudicium iureconsulti celebrarunt. Hic ut iuris æquabiliorem teneret rationem, prudentioremq́ in controuersijs diiudicandis se gereret, harum quoq; nostrarum literarum cognitionem & præsidium sibi comparandum putauit. in quibus sanè literis tantum profecerat, ut cùm alios quidem auctores multos, tùm diui Ioannis Chrysostomi cõciones, & cõmentarios quàmplurimos, quibus uir ille sacras literas, & sincerioris theologiæ disciplinam explicauerat, & benè de Græcis conuerteret, & fœliciter Latinè repræsentaret. Hunc si posteriores legum interpretes secuti fuissent, non tam fœdam barbariem, non tot tantasq́ calamitates passa esset iurisprudẽtia, quibus eam nunc afflictam & obrutam uidemus. Verùm hac de re aliàs plura. Nunc uerò Accolte, præsulum decus, hoc nostrum studium, nostrosq́ quascunq; labores, qui tam corruptis ueterũ libris, tantaq́ βιβλιοτάφων inuidia ac malignitate sese opponente, maximè utiles habendi, & necessariò quodammodo suscipiendi sunt, à tua amplitudine admitti cupimus. Quod si consecuti fuerimus, & satis iam uberes nos fructus percepisse putabimus, & alacriores erimus ad multa etiã alia maiora hoc in genere instituenda & perficienda, præsertim ad egregios quosdam sanctissimæ religionis nostræ auctores in publicum edẽdos. Sed iam de nobisipsis prolixè polliceri nolumus. Aliquando enim Lycophronem ipsum, & Isaacium interpretem, mox Ioannem Zezen audiamus loquentes.

Bononiæ. Idibus Augusti. Anno M. D. XLII.

NICOLAVS GERBELIus Studioso Lectori S.

Oporinus summus amicus noster, cum doctiss. hos Ioannis, siue Isaacij Tzetzis commentarios in Lycophrone excudisset, me rogauit, ut eos percurrerem: atq; si quid compositorum incuria irrepsisset, illud annotarem. Precibus itaq; uiri optimi obtemperaui. quæcunq; momenti alicuius esse putaui, aut quæ perperam posita animaduerti, ea ex authorum sententia castigaui. Quod si manu non ineleganter scriptum exemplar habuissemus, potuissent loca nonnulla melius restitui. Siquando tamen mutilū aliquid, aut deprauatum esse deprehēdimus, etiam idipsum indicauimus. De inuersis punctis, quorum magnus est numerus, non fui solicitus: nisi quoties sententiam omnino interpolabant, etiam illud uno atq; altero uerbo admonuimus. Quicquid id laboris fuit, in gratiam doctissimi scriptoris Tzetzis, & Oporini mei, libenter pertuli.

Catalogum Authorum, quos in his eruditissimis commentarijs citat Tzetzes, quoniam inter eos multi fuerunt nobis hactenus incogniti, Castigationibus nostris subiecimus, ut si qui fortè adhuc passim in bibliothecis delitescunt, à βιβλιοθηκάριοις possint inuestigari. Vale Lector, & hoc pulcherrimo thesauro fœlix utere.

Prior numerus paginam, secundus uersum significat.

Ῥανβασις 1,21

εἶα δὴ 1,33

μίμαρμος 2,10

τὸ δ' ὅμηρος 2,15

παλλαδᾶς *fortè legendum* 2,19

αὐτομέδης 2,30 *sic Lilius legit.*

Ἰλιακοῖσιν 2,30

ἔστι γὰρ καὶ ἕτερος ὅμηρος, ὑπὲρ ἐγὼ, &c. μετατρέχωσιν εἰς αὐτὸν, &c. *Hæc omnia per parenthesin legēda sunt. ut illud, ὁ ἀνδρομάχου, cum priore ὅμηρος ὁ νέος, &c. cohæreat.* 3.2 *Nam iunior ille Homerus Byzantius, grammaticus fuit, & tragicus, septē Pleiadibus adnumeratus. cuius tamen* μι *tragœdias, Tzetzes noster* νς *fuisse uoluit. Verùm in numeris apud Græcos lubricus & facillimus est lapsus,* μ *in* ν, *&* ι *in* ς.

τρόχιν 3.33. *nuncium appellat,* παρὰ τὸ τρέχειν, *quem postea* 133.14. τρόχον *uocat, quasi sit proprium, quod etiam Tzetzes sub finem* 108.29. *indicat.*

ἶνα 4.22

δάφνην φάγων 5.15. *Sic Cœlius legit,* δαφνηφάγον *Tzetzes,* δαφνηφάγων *Aldus.*

τετράπτην 5.45. τέχνην *ibidem.*

χρυσοκολλητομάζα 6.22

διὰ τί ἢ τοῦτο μέλλει ποιεῖν: *per interrogationem legendum.* 7.3

ἐμυθεύσαντο 9.33

λέσχην 10,22

ἔρυξε 11,4

σημείωσαι 12,42. *Hic præpone,* καὶ πρόσθες: *alioqui nescitur de quo subinferat canonem.*

ποδαγρήκην 13.41

φλόγῃ 13.45

Homeri uersus ex libro Iliados ε 14.29. *ita legendi,*

Τλῆ δ' Ἥρη ὅτε μιν κρατερὸς πάϊς Ἀμφιτρύωνος
Δεξιτερὸν κατὰ μαζὸν ὀϊστῷ τριγλώχινι
Βεβλήκει. τότε καί μιν ἀνήκεστον λάβεν ἄλγος.

Post κερβερίοις, 14.40. *pone distinctionem.*

λεοντανὸς 15.23

τρώγων ταύρους, *subijcienda distinctio, quæ textum indicet.*

Pagina 17. *uersu* 45. *locus mendosus est, & nonnulla desunt, uel ex hoc scripto, uel alio exemplari emendanda. Videntur autē post* ἀπέδωκε, *deesse uerba textus,* ταῖς τ' αἰακείοις χερσί.)

Post πεσάμων 19.20. *substitue* ἅμαξ τῷ, *&c.*

αὐτῷ 19.38. *legunt alij.*

μιᾷ *pro* μιᾶ 20.9. *legas.*

ῥεῖαν *pro* ἀρίαν 20,30

καὶ τῷ ἰνοῖ 22,35

σχοινοτενῶν 24.9

διάγραμμα. *Hic subijce distinctionem textus.* 24.28

ἀνεφύσσα 26.10

Post ὀργάτης 26.29. *depone punctum distinctionis.*

αὐτὰρ pro νυῦ legendum puto 27.2

πάλιν 33.34

Post ἱλοῦλω 33.41. *fac colon punctum.*

κὀλχος 34.25

διέπομπες 34.30

ἢ δὲ πόρ ἐξ αὐτοῖς 34.35. *& eadem pagina* 45. *λεμθεῖ.*

μεσολόβιον 35.1

ὄλβοιαν 35.44. *Similiter inferius* 63.1.2. *pro ὄλβοια, ὄνοιαν inuenies.*

μύδιαν legendum, ut puto, 36.5

Post αἰανὸν depone καὶ 37.25

φοραντὸς 38.1

οὐ σπύρω τῷ νόσῳ substituendũ puto διάδωκεν, uel simile 39.25

μεσλόβιον 39.33. *Hic distinctio post πίμπλησι deponenda.*

Post αὐτεμεις εἶπε pone colon 40.15

ἐὼ 40.19. *pro ἐμ*

λέων 43.23

φαυστήεσσι δὲ λέγεσθαι. post φαυστέεσσι depone) signum

μιτυλήνη 44.39

Post μιτυλήνη ἰοῦσα pone colon 44.34

ἐκκλειμμένος Aldus habet. 44.47. *Et paulo pòst, ὑπὲρ ὅπως αὐξήσωμεν οἱ ξένοι ἄτρεπτοι ἄλλαχῃ. Atq; ibi depone αὐτοῦ. nihil enim πρὸς ἔπος.*

μύρτησος 45.38

ἐκεῖσε γὰρ ἐφῆρα, &c. Hoc totum per parenthesim legendum 46.6

Locus 46.6. *mẽdosus & mutilus, cum scripto, aut alio exemplari conferendus.*

ἀκεσοῦν 49.36

θυμβραία 50.37

ὑμμ' 52.27

μύρτησος 55.42. *Hunc inferius μύρτον uocat, atq; id sæpe,* 79.36

ἐπ' ἀνθρώπους 56.26. *fortè legendum*

Post ἐκλᾶσει fac comma, post ἔτι colon, ut stet sententia 57.1

τὸ πρὶν ἀμυδρὸν ὄνομα, depone punctum post ἀμυδρὸν 57.44

τὸ δὲ ἑξῆς 58.30

Post γῆρας 58.33. *colo expuncto, fac comma.*

ὄλβοίας 63.1. *ut suprà monuimus.*

ἐκφυγεῖν 64.21. *Et in eadem pagina* 16. *ἐλευθερία. quam inferius* 157.24. *ἐλευθερίαν uocat*

μητέρ' ἐμὴν, ἢ δ' αὐτὸν ἐμὲ λισσέσκετο γούνων 68.42. *Sic alij legunt.*

τῇ πιθέσθαι ibid.43. *& uersu* 44. *συγθραὶς δ' ἐπενίνησ',* &c.

ἱδρύσασθαι eod. uersu. Et uersu 46. *ἐνεῖνε legunt alij. & uers.* 47. *μοι. Sed enim integros poëtæ uersus omnes reperies libro Iliados nono, paulo post medium libri.*

Locus 70.17. *corruptus & mutilus apparet, ex alio exemplari restituendus.*

Post μοσσύνας distingue textum à scholio 70.19

ἐκλάδεια pro ἐκλαύρια legendum paßim, ut paulo pòst admonebimus. 70.25

Pro ἐγγύλαι 70.45. *legendum uidetur ἀγγύλαι*

Post ἀναμαχίωνος depone comma, & adijce ἀδελφὸς. Nam ex Amphiarao & Eriphyle, nati sunt Amphilochus & Alcmæon fratres. Quòd si καὶ ὁ ἄδε deposueris, clarior erit sententia. Oiclem enim Amphiarai patrem, uatem fuisse, nondum comperio.

θρᾶκα 72.35

μύρτον 72.35. *Hunc superius* 55.48. *nominat μύρτησον. Non enim in nomine tantùm, sed et tota historia uariat Lycophrõ, ut annotatum est à doctißimo Tzetze.*

λυγκεὺς 72.43. *Eodem modo legendum* 82.6. *& rursus* 85.28.46. *Deinde* 86. *pagina bis rectè, bis perperam. quare amplius non monebo.*

Homeri uersus 74.15. *ita legendi sunt, ex libro octauo Iliados,*

ὡς ἄρα φωνήσας δῶκεν ξίφος ἀργυρόηλον
σὺν κολεῷ τε φέρων, καὶ ἐϋτμήτῳ τελαμῶνι,
Αἴας δὲ ζωστῆρα δίδου φοίνικι φαεινόν, &c.

Hunc uersiculum eodem modo leges inferius 75.17

διάνταγον 76.2

Apollonij Rhodij uersus 76.31. *ita legẽdus,*
ἀλλ' ἄγε πατρὸς ἑοῖο κακὸν τίσασθαι ἀμοιβήν.

Et eadem pagina, uersu 33. *οὐ ἄρσει.*

ἱερμήσιος 76.9. *Et eadem pagina, uersu* 10. *αἰγίγλην, bis.*

Locus 78.13.14. *mẽdosus & mutilus uidetur.*

ἐκβάντιον 80.11

μλόνυξ 81.22

Stasini uersus 82.28. *ita legendi,*
αἶψα δὲ λυγκεὺς ταΰγετον προσέβαινε, &c.
nam integri ponũtur in Græcia nostra, ubi de Peloponneso egimus.

παρὰ θυρίοις legendum 84.9. *quemadmodum* 85.7. *legitur.*

ἐς οὐρανὸν 84.21

Historiam 82.17. *paulo aliter narrat Homeri Scholiastes lib.* 3. *Iliados, non longè à fine. atq; ibi paßim λυγκεὺς, non λυγγεὺς, ut*

etiam antea docuimus.
δίδυμοι γὰρ ἐγένοντο. Hæc per parenthesim legas 86.34
ὑγραίνοιο 89.32
ἐφατεθείνει 89.36
Versum Callimachi 89.37. sic lege,
βύρσῃ διξαμενοῖο βοὸς γατέριν οἰνιαδάο-
τόδε ἐξῆς ὄντως 90.18
εἰκοῦσι ἢ ταῦτα, fortaßis legendum 91.6
ἀπόλλων 91.11. non ἀπολλύων. Et eodem uersu, πιθηκοῦσαι, ut Plinius: siue ποιθηκοῦσαι, ut Strabo
Pro μισυπύγα 91.13. Strabo habet μισανία, in Aldino codice 125.48
βεβρυκίους 91.17. ex Plutarcho
νεῶν fortè legendum 92.28
ἄδβαυρος 93.1. Vt uel hic, uel superius 90. 47. locus sit corruptus
χρυσοῦ 93.32
γυμνασίαι, non γυμνάσιοι 94.1
πόλεις 95.3
τίγγυρα 95.3. Hanc uno γ τίγυραν Stephanus legit
ἀλέξια 95.11. & ἀλφίας, sequenti uersu, ex sententia Stephani
λιγυστικὸς 95.13. Hic subiunge colon.
αἰβύλη καὶ κάλπη 95.22. secundum Strabonem & alios
σκόπελον uno λ 95.45
στέφος, non στίφος 96.1
καὶ ὅπου fortè legendum 97.44
φίλων 98.20
οἰκοῦσι legerem 101.3
Versus Homeri 101.29. ita restituēdi. Post καλυίοιν subiunge, καὶ πάλιν αὐτὸς ἦ, &c.
Pagina 101. uers. 38. pro ἀλφειοῦ pone ἀλωῆος. Aloëi enim, non Alphæi filij fuere Otus et Ephialtes, ut apud Homerū lib. Odys. λ.
Deinde Homeri uersum 101.39. sic lege,
ὄσσαν ἐπ' οὐλύμπῳ μεμάασαν. αὐτὰρ ἐπ' ὄσσῃ
Post τὸ βαρὺ 101.47. deesse aliquid uidetur.
Post ἄορνιν 102.35. pone comma, non colon.
ἐπισθάγνουσας fortè legendum 102.43
Homerici uersus caudam 103.6. ὄρνος præpone sequenti uersui, ita uidelicet, ὄρνος ἀθανατός τι. tunc carmen rectius ibit
τίμιοι, ut puto, 105.28. Sic enim superius eum citauit, 92.11
Homeri uersus 106.4. ab alijs ita legitur, ἢ μοὶ κινύμενοι ἦσθ' ὄρνυμον ὄρρ' ἐθέλοιμι.
In Homeri uersu 106.18. alij legunt ἰλήχιοι pro ἰλάχιοι
Mox sequentem uersum ita emendato,
ἠρ' ἐπεὶ ἄρα θεοῖσιν ἀπεχθόμενος τάδ' ἱκάνω.
θερινίων 106.27
In Homeri uersu 106.32. ἑτάροις alij legunt.
αὐτὸς pro αὐτοῦ, eadem pagina, 34
πόλιων si legas, pro πόλις 106.46. apertior erit sensus
κυδώνια 106.47
τοῖς 107.41. αἰγονεύονται
καμηλίων mallem legere 108.20. quid enim camelis cum Calypsus insula?
σόρτυξι 108.46. quemadmodum paulo pòst 109.10. sed malè per ι.
αἰχιλόχῳ fortaßis legendum. Quis enim αἰχίλοχος poëta fuerit, nondū comperi. Neq; illius meminit Lilius in historia poëtarum, homo diligentißimus.
Post θανόντι 110.6. pone distinctionē textus.
βομβύλιος 110.45
Post οὐ τῇ τραχηνὴν ὀδυσσεὺς 112.44. subsitue signum textus.
βελτάνων 113.40
κιμμερίοις 116.32
ἐλπιδύερος 116.36.42
Post ἑτέρους pone colon 117.2
ἀναλυόντων 117.14. fortaßis legendum
Locus 119.35.36. mutilus & corruptus esse uidetur, atq; nonnihil deesse.
κασσιτερίας 120.2
Post πέγασος 121.45. pone signum textus.
καλαβρίαν legit Stephanus 123.27.30. Hoc mendum ita irrepsit paßim, ut καλαυρία pro καλαβρία, & rursus καλαβρία pro καλαυρία legatur: cum tamen distinctè καλαβρία regionem, καλαυρία insulam significet. Eum in modum apud Strabonem pro καλαυρία insula, posita est καλαβρία regio. Idem manifestè inuenies & apud Suidam. Ioannes Franciscus Picus in commentarijs suis insulam Calauriam & Calabriā dici scribit, mendosorum codicum (ut opinor) deceptus errore. Est autem Calauria insula, Demosthenis morte nobilitata, de qua in Insulis nostris copiosius.
τέμισαν 123.37
παμονίων 124.20. fortè legendum.
πίλια, non πιλία 124.34
πρόσωθε legerem 125.4
Post ὄντως 125.47. pone colon.
θυγάτηρ, non θυγατέρος 126.1
Ibidem πηλίως, non Pelei, qui Aeaci & Endeidis filius fuit.
ἱδρῶτες forsan legendum 126.17. quid enim sordibus sudoribusq; cum idiotis?

τ. ταρφύντον legit Stephanus 126.45. Et mox τετταρῦνος per ο

Post ἀντιγγέφους εἶπε, pone signum textus 126.45

ἐπὶ οὐ βοιωτίῃ, ex Homeri & Apollonij interpretibus 126.42. Minyas enim in Boeotiam irrumpens, Thebis confine Orchomenon condidit, à quo & Minyæum appellatum Homero.

Eodem uersu lege πολύμηλον. Nam alterum Orchomenon, quod in Arcadia est, πολύμηλον à pecorum abundantia, ab Homero dicitur. Nisi quis à lana πολύμαλλον, ut apud Pindarum χρυσόμαλλον, legere maluerit, cum eo sanè non maximopere contenderim. Attamen Homericum πολύμηλον mihi uidetur suauius, & ὁμηρικώτερον. Poetæ Scholiastes etiam tertiũ Orchomenon adijcit, quod est in Thessalia.

λήμνῳ 128 15

Post σκύθαι 128.32, depone comma.

αἰγναῖος 128,45

ἀπολιβυβλίδαι 130.3

κίνυφον 130.5

μάγνης 130.6

Locũ 130.40. ita leges, ἀντιγαῦτα αὐτῷ τὸν ἀλέξανδρον πρὸς τοξείαν τοξεύσας πρῶτον, &c.

τάφῳ 131.4. pro ταύτης legerem.

Post ἐπέφερτο 131.6. pone colon.

χρύσῃ, non χρύσημ 131,27

ὕδρον 131.32

τηλεβόας 134.6

Pagina 136. uersu primo & secundo quæ leguntur, mutila & deprauata mihi uidẽtur, ex alio exemplari castiganda.

κάλχας 138.26

Post *πλαγὴν & πικρᾷ 140,26. depone puncta.*

πολλῶν, non πολλῶν lege 142.3

καλαβροὶ 144.16

ἀλλὰ 145.8. atq; ibi deesse aliquid uidetur.

τίμιοσαν 145.39

γυρίας 150.21

πάλης 154.41

γυνοαλλῇ 155.1

οἰκαπολείαν 156.31. superius posuit.

πλαισιθύρας 157.28. Hanc superius 64.16. πλαισιθύραν nominauit.

λῦνος τῶ τάλω 157.21. Sic etiam legitur superius 70.12, & 147.17. λῦνον τὸν τῶ τάλω, &c.

γῆ ἢ μετακλῖνος 158.30. Hæc statim post ἔτ' αὐδὴν ἰταλῶ, uersu 28. ponenda esse crediderim.

Post *εἴλβιον 158.48. pone commá.*

Et eadem pagina, uersu 47. ἐγνέω ὅπως τῶς γυναικὸς, &c. & 159.17. ἔγνωσε. Sic enim & apud Herodotum legitur, ἐπεὶ ἢ ἔμαθεν ἔγνωσε ἐοῦσα, &c.

μαξούτιον 159.1

ῥῶμον lege, non αἴμονα 159.17

ἀλμωνία 159.47 Sic enim textus habet, & paulò antea Tzetzes 158.24

ταυρόκρανος 160.8

ἀβοριγίνες legerem 161.5. & statim ἀβοριγίνες.

Locus ὅμως οἱ αἰχμηταὶ 161.34. corruptus est, & mutilus.

λαττάγα fortè legendũ, ut stet uersus 161 48

πλαγκταὶς lege 163.25. ex Strabone, & alijs Geographis.

χαλκηδόνος 163.29. & χαλκηδόνι, uersu 37. sequenti.

ἀλλήλους 163.34

μαιῶτιδα 164.13. ut stet uersus.

χιμαίτλων 164.16

μέμφις 164.45

Αἶνος Strabo & Stephanus habent 165.11. Nisi suo more Lycophron inuertat & hunc montem.

λεῖτος 166.4.

λοκχίδι 166,13

λοκρῶν legerem 167.6

σὺρουθῖνς 167.37

συγγονεῖς 170.38

λαυλάως 174.38. Superius pag. 57.9. λαυλάων appellatur.

καὶ ὁ οὐ θεσσαλίῃς ἐνέχωσε 175.33. Sic legendus hic locus, ex 7. libro Herodoti, qui Polymnia inscribitur.

νάξον 176.20

Secundus uersus oraculi à Pythia Atheniensibus dati 175.15. in hunc modũ legendus est. Μοῦνον ἀκρόβαθρον τελέθειν, τὸ, τοὶ τέκνα ὀνήσει. *Et statim uersu 16. μὴ ἢ σύ γ' ἱπποσύνην τε μένειν, &c.*

τεύμενος 177.39

λαναγραῖος 178.27

Post *τῶν νεφρῶν, pone colon 178.29*

ἐνμαῦ 178.41

Desunt nonnulla 179.11

μελαγηραίας 180.2

Post *τὸν λόγον 180.5. pone colon.*

ΤΕΛΟΣ.

SEQVITVR CATALOGVS AVTHOrum citatorum à Tzetze.

Acesander
Achæus
Acusilaus
Aeschylus
Aeschines
Aeschrion
Agamestor
Agathias
Agatosthenes
Alcæus
Alcman
Alexander Aetolus
Anacreon
Ananias poëta
Androcles
Andron
Androtion
Anticlides
Antimachus
Antinous
Apollodorus
Apollonius
Aratus
Archilochus
Arion poëta
Aristides
Aristophanes
Aristoteles
Artemidorus
Artemon historicus
Asclepiades
Asius philosophus
Athenæus poëta
Authoepus.

Bacchilides
Birgidius

Callimachus
Callisthenes
Charax
Charon Lāpsacenus
Cheris
Clearchus
Corinna
Cratinus
Crato

Demetrius Phaleræus
Democritus
Demodocus poëta
Demosthenes
Dictys
Diodorus
Dion Coccianus
Dionysij II.
Duris

Epicharmus
Epimenides
Eratosthenes
Eumelus
Eumolpus
Euphorion
Euphronius
Eupolis
Euripides

Hegesander
Heliodorus
Helius
Hellanicus
Hermioneus poëta
Herodotus
Hesigonus
Hesiodus
Hipponax
Homerus senior
Homerus iunior

Ibycus poëta
Ioan. Antiochenus
Ion poëta
Iosephus
Istrus

Leonides
Lesches
Libanius
Lycophron
Lycus
Lysias

Melampus
Menander
Menecles
Menecrates
Methodius
Metrodorus
Mimnermus

Nicander

Oppianus
Orion
Orpheus

Pallades poëta
Phalaris
Phanodemus histor.
Phemius poëta
Pherecydes
Pherecrates poëta
Philalius
Philemon poëta
Philarchus
Philetes poëta elegiacus
Philicus poëta
Philistion poëta
Philogenes
Philostephanus
Philostratus
Philoxenus poëta
Philteas, qui Naxica
Phrynichus poëta
Pindarus
Pirander
Pisander poëta
Pythænetus
Plato poëta
Plato philosophus
Plutarchus
Polyidas poëta
Posides
Proclus poëta
Procopius

Quintus

Sappho
Scholiographi
Sibylla
Symmachus
Simonides
Sotion
Sophocles
Sophron
Sotas
Soterichus
Stasinus
Stephanus
Stesichorus

Thales
Theagenes
Theocritus
Theopompus
Theseus, qui Corinthiaca
Thucydides
Timius
Tryphodorus

Xenagoras de insulis
Xenion
Xenophon.

FINIS.

AD LIBRVM LYCOPHRONIS, EXPLICATUM AB ISAACIO ZEZE, TETRASTICHON.

Βίβλος μὲν τελέθουσα λυκόφρονος ἀσματακόμπου
Ην ἀλαὸς προτέροισιν, ἀδέρκεα δέργματ' ἔχουσα,
Νῦν δέ με δερκαλέα ἑρμείη θῆκαν τέχνη,
Ζέτζης Ισαάκιος εὔστροφα πείσματα λύσας.

ΩΣ ΑΠΟ ΤΗΣ ΒΙΒΛΟΥ
Λυκόφρονος.

Οὐκ ἂν ἐν ἡμετέροισι πολυγνάμπτοις λαβυρίνθοις
Ρηϊδίως προμόλῃς ἐς φάος αἴκε τύχης.
Τοίους γὰρ πριαμὶς κασσάνδρη φοίβασε μύθους,
Αγγελος ὃς βασιλεῖ ἔφρασε λοξοτρόχις.
Εἰ δέ σε φίλατο καλλιόπη, λάβε μ' ἐς χέρας. ἢν δὲ
Νῆϊς ἔφυς μουσέων, χερσὶ βάρος φορέεις.

ΕΙΣ ΕΡΑΙΝΟΝ ΙΣΑΚΙΟΥ ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΟΥ

τοῦ τζέτζου, τοῦ λυκόφρονος ἐξηγητοῦ, καὶ τοῦ τὴν βίβλον ἐκδόντος ὀπωρινοῦ, πρὸς τοὺς ἐντευξομένους ἀναγνώστας.

ΑΝΤΙΜΑΧΟΥ.

Παντοίην ποθέεις διδαχὴν ὅστις, λάβε χερσὶ
Βίβλον τήνδε τεῆς, καὶ μάλα προφρονέως.
Κρείσσονας εὑρήσεις πάντη λυδῶν βασιλῆος
Θησαυρούς, οὕς σοι θῆκε προχειροτάτους
Τζέτζης, ὃς δνοφερήν γε λυκόφρονος οἷος ὁμίχλην
Εσκέδασ', ἠΰτε φάος πᾶν νέφος ἀελίου.
Τοῦ καμάτου λογίοισιν ὑπερφυὲς ἔσσετ' ὄνειαρ,
Λείρια παντοδαπῆς μαιομένοις σοφίης.
Αὐτὰρ χαλκοτύποις σελίδεσσιν ὀπωρινὸς ἐσθλὸς
Τζέτζου, χ' ὑμναγόρου, ξυνὸν ἔτευξε πόνον.
Ξυνὸν ἅπασιν, ὅσοις μουσάων ἔργα μέμηλε
Πιερίδων, ζαθέου πλῆκτρά τε λητοΐδου.
Χρὴ γοῦν ἀσπασίως σπουδαίους ἄμμιγα πάντας
Θεσπεσίῳ πολλὰς ἀνδρὶ γ' ἔχειν χάριτας.

ΙΣΑΚΙΟΥ ΤΟΥ ΤΖΕΤΖΟΥ ΠΡΟΛΕΓΟΜΕΝΑ ΕΙΣ τοὺς ποιητάς.

Τοῖς τῶν ποιητικῶν βίβλων κατάρχεσθαι μέλλουσι, δέον εἰδέναι πρῶτον, τὰς τῶν ποιητῶν διαφοράς, εἶθ᾽ οὕτως ταῖς βίβλοις ἐκείνων εἰσβάλλειν, ἵν᾽ εἰδεῖεν ὁποίῳ εἴδει τῶν ποιητικῶν μετέρχονται βιβλίων. τὸ ποιητὴς γὰρ ἀπροσδιορίστως λεγόμενον, γενικόν ἐστιν ὁμώνυμον ὄνομα, εἰς εἴδη διαιρούμενον πλείονα. εἰς τὸν κατ᾽ ἐξοχὴν καὶ ἀπροσδιορίστως λεγόμενον ποιητήν, εἰς λυρικὸν ποιητήν, εἰς διθυραμβικόν, εἰς ἰαμβογράφον, τραγικόν, σατυρικόν, κωμικόν, εἰς ἐλεγειογράφον, εἰς ἐπιγραμματογράφον, τὸν καὶ ἀναθεματικόν, εἰς ὑμνογράφον, εἰς ᾀσματογράφον, τὸν καὶ ἀοιδόν, εἰς ἐπιθαλαμιογράφον, εἰς μονῳδόν, καὶ εἰς μυρία ἕτερα εἴδη, ἅπερ μακρόν ἐστι λέγειν καὶ ὀχληρόν, καίπερ ἀκριβῶς ἐπιστάμενον. λεκτέον δέ μοι τὰ τῶν ῥηθέντων ποιητῶν γνωρίσματα καὶ χαρακτηρίσματα. τῶν μὲν οὖν ἀπροσδιορίστως καὶ κατ᾽ ἐξοχὴν ποιητῶν καλουμένων, τέσσαρα ταῦτα τυγχάνουσι γνωρίσματα· μέτρον ἡρωϊκόν, μῦθος ἀλληγορικός, ἱστορία, καὶ ποιὰ λέξις. ὧν χωρίς, ἐποποιοὶ λέγονται. γεγόνασι δὲ ὀνομαστοὶ ποιηταί, πρῶτοι· ὅμηρος, ἡσίοδος, πανύασις, ἀντίμαχος, καὶ πείσανδρος. νέοι δέ, ὅσα τε φύλλα καὶ ἄνθεα γίνεται ὥρῃ. λυρικῶν δὲ γνώρισμα, τὸ πρὸς λύραν τὰ τούτων ᾄδεσθαι μέλη, καὶ χορὸς ἑστὼς κυκλικῶς, ἄνδρας ἔχων πεντήκοντα, οἵπερ καὶ δῶρον ταῦρον ἐλάμβανον. καὶ διθυραμβικοῖς δὲ τοῦτο κοινόν. οἱ διθυραμβικοὶ δὲ τῶν λυρικῶν εἶχόν τι πλέον, τὸ πρὸς διόνυσον πολυστρόφους πλέκειν τοὺς ὕμνους, καὶ τρίποδα ἐλάμβανον, διὸ καὶ διθύραμβοι ἀπὸ τοῦ διονύσου ἐλέγοντο, τοῦ διὰ δύο θυρῶν βάντος, τῆς τε γαστρὸς τῆς σεμέλης, καὶ τοῦ μηροῦ τοῦ διός. λυρικοὶ δὲ ὀνομαστοί, δέκα· στησίχορος, βακχυλίδης, ἴβυκος, ἀνακρέων, πίνδαρος, σιμωνίδης, ἀλκμάν, ἀλκαῖος, σαπφώ, καὶ κόριννα. διθυραμβικοὶ δέ, διάσημος πάντης, Φιλόξενος ὁ κυθήριος, ὃς διθύραμβον, ἤτοι κυκλικὸν χορὸν ἐν κορίνθῳ πρῶτον ἔστησεν· ἀρίων ὁ μηθυμναῖος. δεύτεροι δέ, λάσος, λαβρίνας, ἑρμιονεύς. ἰαμβογράφων δὲ ποιητῶν γνώρισμα, λοιδορίαι δι᾽ ἰάμβων· καταχρηστικῶς δὲ καὶ δι᾽ ἑτέρου εἴδους τινὸς μέτρου. ἀριπρεπεῖς δὲ ἰαμβογράφοι, τρεῖς· ἀνανίας, ἀρχίλοχος, ἱππῶναξ. τραγικῶν δέ, καὶ σατυρικῶν, καὶ κωμικῶν ποιητῶν, κοινὸν μέν, τὸ τετραγώνως μὲν ἔχειν ἱστάμενον τὸν χορόν, καὶ τὸ λαμβάνειν τράγον, ἢ τρύγα, τουτέστιν οἶνον νέον, καὶ μιμητῶς ἐν τῇ θυμέλῃ τὰ τούτων δράματα λέγεσθαί τε καὶ δρᾶσθαι. διάφορον δὲ αὐτοῖς, τὸ τὴν κωμῳδίαν ἔχειν καὶ σκώμματα, καὶ κατὰ χορεύοντας. τὴν δὲ τραγῳδίαν, ὡς τοὺς σατύρους ἐπίσης μὴ ἔχειν χορεύοντας. διαφορὰν δὲ πρὸς ἀλλήλας, ὅτι ἡ μὲν τραγῳδία, θρήνους μόνον ἔχει, καὶ οἰμωγάς· ἡ δὲ σατυρική, συγκεραννῦσα ταῖς ὀλοφύρσεσιν ἱλαρότητα, καὶ ἀπὸ δακρύων εἰς χαρὰν καταντᾶν οἶδε. διαφορὰ δὲ τραγῳδίας καὶ κωμῳδίας καὶ ἥδε αὕτη, ὅτι ἡ μὲν τραγῳδία λύει τὸν βίον, ἡ δὲ κωμῳδία συνίστησι. κωμῳδία δὲ ἐκλήθη, ὅτι περὶ τὸν καιρὸν τοῦ κώματος, ἤτοι τοῦ ὕπνου εὑρέθη· ἢ ὅτι ἐν ταῖς κώμαις, τουτέστιν ἐν ταῖς στενωποῖς, ἢ ἐν ταῖς κώμαις, τουτέστιν ἐν τοῖς μεγίστοις χωρίοις· ἢ ὅτι ἐν τοῖς κώμοις καὶ πότοις τοῦ διονύσου εὑρέθη. ἡ δὲ τραγῳδία, ἀπὸ τοῦ τράγου, ἢ τρύγα, τουτέστι νέον οἶνον λαμβάνειν· ἢ ἀπὸ τοῦ τρυγὶ χρίεσθαι τὰ πρόσω-

τα κατάρχας· ἢ ὅτι τὰ τραγώνως ἵσαντο· ἢ ἀπὸ τοῦ τραχείας ᾠδὰς ἔχειν τοὺς θρήνους, τραχῳδία καὶ τραγῳδία. ἡ σατυρικὴ ἀπὸ τῶν σατύρων ἐκλήθη, τῶν εὑρόντων αὐτήν, ἤτοι γεωργῶν καὶ εὐτελῶν ἀνθρώπων. τραγῳδοὶ δὲ ποιηταί, αἰσχύλος, σοφοκλῆς, εὐριπίδης, κρίων, θέσπις, φρύνιχος, ἴων, ἀχαιός, καὶ ἕτεροι μύριοι. κωμῳδοὶ πρατ᾽τόμενοι, ἀριστοφάνης, κρατῖνος, πλάτων, εὔπολις, φερεκράτης, καὶ ἕτεροι· καὶ νέοι, μένανδρος, φιλήμων, φιλιστίων, καὶ πλῆθος πολύ. σατυρικοὶ δέ, πρατίνας. καὶ ταῦτα μὲν περὶ τραγικῶν, σατυρικῶν, καὶ κωμικῶν ποιητῶν. ἐλεγειογράφων δὲ γνωρίσματα ποιητῶν, τὸ πρὸς τοὺς τεθνηκότας οἰκτὺς γεγραφηκέναι, καὶ ὀλοφύρσεις ἐν ἐλεγείῳ περὶ μέτρῳ κυρίως· καταχρηστικῶς δέ, καὶ ἑτέρως. ἐλεγείων δὲ ποιηταί, καλλίμαχος, μίμνερμος, καὶ φιλητᾶς. ἐπιγραμματογράφων δὲ γνωρίσματα, τῶν καὶ ἀναθηματικῶν, τὸ γεγραφηκέναι εἰς ἀνδριάντας ἐπιγράμματα, καὶ εἰς τὰ ἐν ναοῖς ἀναθήματα, καὶ εἰς ἕτερα τοιαῦτα τινά, ὡς ὅμηρος ἐποίησεν ἤδη τῇ δοθείσῃ τούτῳ φιάλῃ παρὰ τῶν μιδειῶν, ἣν ἀνέθετο περὶ ἐν δελφοῖς ἀπόλλωνι, ἐπιγράψας οὕτως,

φοῖβε ἄναξ δῶρόν τοι ἐλὼν ὅμηρος ἔδωκα,
ἀσιν ἐπιφροσύναις, σὺ δέ μοι κλέος ἐσθλὸν ὀπάζοις.

ἐπιγραμματογράφοι δὲ ποιηταί, σιμωνίδης ὁ παλαιός, οὗ ἡρόδοτος μέμνηται. ἀλκαῖος ὁ νέος, ὃς ἦν ἤδη ἐν τῇ ἐπαναστάσει τοῦ ῥωμαίου καὶ τίτου. ἀθηναῖος, πρόκλος, παλλαδᾶς, ἀγαθίας, καὶ ἕτεροι μύριοι. ὑμνογράφοι δὲ ποιηταί, οἱ εἰς θεοὺς γράφοντες ὕμνους, ὥσπερ ὁ παλαιὸς ἐκεῖνος ὀρφεύς, ὅμηρος, ἡσίοδος, καὶ ἀσκληπιάδης, καὶ ἕτεροι. γράφει γὰρ ὁ ὀρφεὺς χωρὶς τῶν ἀστρολογικῶν, καὶ ἐπῳδικῶν, καὶ μαγικῶν, καὶ τῶν ἑτέρων, καὶ ὕμνους εἰς δία, καὶ τοὺς λοιποὺς, οὕτως,

ζεὺς πρῶτος γένετο, ζεὺς ὕστατος, ἀργικέραυνος,
ζεὺς κεφαλή, ζεὺς μέσσα, διὸς δ᾽ ἐκ πάντα τέτυκται. καὶ ὅμηρος,
μνήσομαι, οὐδὲ λάθωμαι ἀπόλλωνος ἑκάτοιο.

καὶ οἱ λοιποὶ ὁμοίως, ἵνα μὴ μακρολογῶ. οὐ γὰρ ἀγνοῶ τὰ τούτων καὶ ἑτέρων πλειόνων ἀσματογράφων, τῶν καὶ ἀοιδῶν γνωρίσματα, τὸ ᾄσματα καὶ ᾠδὰς γράφειν, πρὸς μουσικὴν καὶ φόρμιγγα, καὶ βάρβιτον, καὶ κιθάραν, καὶ πᾶν ὄργανον μουσικῶς ᾀδόμενον, οἷοι περ ἦσαν ποιηταί, ὡς ὁ φαληρεὺς δημήτριος γράφει, αὐτομήδης, καὶ δημόδοκος, καὶ χαῦρις, οἱ κορκυραῖοι, καὶ ὁ ἰθάκιος φήμιος, καὶ οἱ λοιποί, οὓς ὁ φαληρεὺς δημήτριος γράφει. οὐδὲ γὰρ αὐτὸς ἀγνοῶ. ἐπιθαλαμιογράφοι δὲ ποιηταί, ὅσοι πρὸς τοὺς νυμφίους ἐν γάμοις ἐγκώμια ἔγραφον. οἷος ἦν ὁ ἀγαμήστωρ ὁ φαρσάλιος, καὶ ἕτεροι, καὶ ἡσίοδος αὐτὸς γράψας ἐπιθαλάμια εἰς πηλέα καὶ θέτιν·

τρὶς μάκαρ αἰακίδη, καὶ τετράκις ὄλβιε πηλεῦ,
ὃς τοῖς δ᾽ ἐν μεγάροις ἱερὸν λέχος εἰσαναβαίνεις.

μονῳδοὶ δὲ ποιηταὶ λέγονται, οἱ μονοπροσώπως γεγραφότες ἐπιταφίους ᾠδάς. καταχρηστικῶς δέ, καὶ οἱ μονοπροσώπως ὅλην ὑπόθεσιν ἀφηγούμενοι, ὥσπερ νῦν ἐν τῇδε τῇ ἀλεξάνδρᾳ ὁ λυκόφρων. παρεισάγει γὰρ τὸν θεράποντα μόνον, ὅλην τὴν ὑπόθεσιν ἀφηγούμενον. ἀλλαχοῦ γὰρ οὗτος ὁ λυκόφρων, τραγικός ἐστιν, ξδ´, ἢ μς´, τραγῳδιῶν δράματα γεγραφώς. ἀλλ᾽ ἐπειδὴ τὰ περὶ τοὺς ποιητὰς διηρθρώσαμέν τε καὶ ἠκριβώσαμεν, λέγειν ἐστὶν ἁρμόδιον, καὶ περὶ τοῦ μονῳδοῦ τούτου λυκόφρονος.

ΓΕΝΟΣ ΛΥΚΟΦΡΟΝΟΣ.

Ὁ Λυκόφρων οὗτοσί, παῖς μὲν γέγονεν ἦν χαλκιδεύς, υἱὸς σωκλέους, ἢ λύκου τοῦ ἱστοριογράφου κατά τινας. ἦν δὲ εἷς τῶν ἑπτὰ ποιητῶν, οἳ διὰ τὸ ἑπτὰ εἶναι, τῆς πλειάδος ἐλέγοντο. ὧν τὰ ὀνόματα, θεόκριτος ὁ τὰ βουκολικά, ἄρατος ὁ τὰ φαινόμενα γράψας, καὶ ἕτεροι.

ἕτερα. νίκανδρος, αἰαντίδης, ἢ ἀπολλώνιος ὁ τὰ ἀργοναυτικά. φίλικος, ὁμήρου ὁ υἱὸς τραγικός. ἔστι γὰρ καὶ ἕτερος ὅμηρος, ὅνπερ ἐγὼ τὸν ἡσίοδον νομίζω ἰσόχρονον, κἀκεῖνον τὰ τοῦ παλαιοῦ ὁμήρου μετατρέχουσιν εἰς αὐτόν. ὁ ἀνδρομάχου βυζάντιος, δράματα ποιήσας νζ΄. καὶ οὗτος ὁ λυκόφρων. κἂν ἕτεροι μὴ εἰδότες, ἄλλους φασὶν εἶναι τῆς πλειάδος. ἦσαν δὲ οὗτοι ἐν χρόνοις πτολεμαίου τοῦ φιλαδέλφου, καὶ βερενίκης. οἳ παῖδες ἦσαν ἀμφότεροι πτολεμαίου τοῦ λάγου, καὶ βερενίκης τῆς ἀντιγόνου θυγατρός. εὐδοκίμει δὲ τότε λυκόφρων, οὐ τοσοῦτον διὰ τὴν ποίησιν, ὅσον διὰ τὸ λέγειν ἀναγραμματισμούς. οἷον, ὅτι πτολεμαῖος, ἀπὸ μέλιτος λέγει μεταγραμματιζόμενον. ἀρσινόη δὲ, ἴον ἥρας, καὶ ὅμοια τοιαῦτα. οὗτος ὁ λυκόφρων τοῖς φιλαναγνώσταις τῶν νέων χαριζόμενος, τὸ παρὸν βιβλίον ἐξέθετο, ἰσοειδὲς τυγχάνον ἀνάμεστον. τὰ γὰρ ἀφ' ἡρακλέους καὶ τῶν τρωικῶν, μέχρι ἀλεξάνδρου τοῦ μακεδόνος, καὶ κατὰ τάξιν συντεμών, πάντα γράφει. καὶ περὶ τὸ τέλος τοῦ βιβλίου ἀνατρέχει, καὶ κατ' ὑποδρομὴν λέγει καὶ τὴν ἁρπαγὴν τῆς ἰοῦς, τὴν παρὰ τῶν φοινίκων. ὅθεν ὁ πόλεμος ἐνερράγη βαρβάροις καὶ ἕλλησιν. ἡ δὲ ὑπόθεσις ἐστὶ τοιαύτη.

Πρίαμος ὁ δυνίππης καὶ λαομέδοντος, ἐξ ἑκάβης τῆς κύμαντος, ἢ τῆς κισσέως θυγατρὸς, διδύμους παῖδας γεννᾷ, κασσάνδραν, τὴν καὶ ἀλεξάνδραν, καὶ ἕλενον. οὓς ἐν τῷ τοῦ θυμβραίου ναῷ ἡλίου ἀπόλλωνος ἐκόμισαν, καὶ τὰ τούτων ἐτέλουν γενέθλια. συμποσιάσαντες δὲ καὶ κωμάσαντες παννυχίως ἐν τῷ ναῷ, περὶ ἑσπέραν πρὸς τὴν πόλιν καὶ τὰ ἀνάκτορα ὑπεχώρησαν, λήθῃ κατά τινας ἐάσαντες τοὺς παῖδας ἐν τῷ ναῷ. κατ' ἐμὲ δὲ, οἰκείᾳ γνώμῃ τοῦτο ἐξ ἔθους κρατοῦντος ἐποίησαν. ἐκ τινων γὰρ συμβαινόντων, ἐπεγίνωσκον ὁποῖοι τινὲς ἀποβαῖεν οἱ παῖδες. οὕτω γοῦν καὶ οἱ περὶ πρίαμον, περὶ τοὺς εἰρημένους ἐποίησαν. τῇ ἐπαύριον δὲ τῷ ναῷ προσελθόντες, ὄφεις ἐσπειραμένους τοῖς παισὶν εὗρον, καὶ τὰ αἰσθητήρια τούτων καθαίροντας, μηδὲν δὲ λυμαινομένους αὐτούς. ἀπόλλων δέ τις χρησμολόγος καὶ μάντις ὑπάρχων, ἐν τῷ θυμβραίῳ ἱερῷ τοῦ ἡλίου, μαντικοὺς εἶπε γενέσθαι τοὺς παῖδας, οὓς καὶ αὔξην λαβόντας, ἐδίδαξε τὴν μαντικήν. ὑπισχνεῖτο δὲ τῇ κασσάνδρᾳ, εἰ συγγένοιτο αὐτῷ, ἄριστον εἰς τὴν μαντικὴν ποιῆσαι. μὴ πειθομένης δ' ἐκείνης τοῦτο ποιῆσαι, ἐκάρυξεν ὁ χρησμολόγος ἐκεῖνος ἀπόλλων, ὡς οὐ μάντις ἔσῃ ἡ κασσάνδρα, μαινομένη δὲ καὶ παράφρονα φθέγγεται. ὅθεν ὁ πατὴρ αὐτῆς ἐν πετροκρόφῳ οἰκήματι καθείρξας αὐτὴν, ἵνα μὴ δοκῇ τοῖς τρωσὶ μαίνεσθαι καὶ διαπαίζεσθαι, προσέταξέ τινα πρόχειρον, ἤτοι ἄγγελον, ἑστῶτα, καὶ ἀκροώμενον ταύτης, αὐτῷ ἀπαγγέλλειν. ὃς ἄγγελος μονῳδῶς καὶ μονοπροσώπως τῷ πριάμῳ κατὰ λεπτὸν τὰ λαληθέντα τῇ κασσάνδρᾳ, ὧδε ἀφηγεῖται, λέγων αὐτῷ· λέξω σοι ὦ πρίαμε ἀληθῶς περὶ πάντων τῶν λαληθέντων τῇ κασσάνδρᾳ, ὅσον τέως αὐτὸς μνημονεύω, καὶ οὐκ ἀποδιδράσκουσί μου τὴν μνήμην· ἢ οὕτως· τὰ πάντα ὦ πρίαμε περὶ ὧν ἐρωτᾷς ἵνα σοι εἴπω, λέξω ἐξ αὐτοῦ πρώτου λόγου, ἀφ' οὗ ἤρξατο ἡ κασσάνδρα λέγειν μέχρι τέλους. εἰ δ' εἰς μῆκος ὁ λόγος ἔλθῃ, ἤτοι ἐὰν μακρὸς γένηται ὁ λόγος μου, μὴ ἀποκνήσῃς ἀκούειν, καὶ διὰ τοῦτο ὀργισθῇς, ἀλλὰ συγγνώμων, ἤτοι μακρόθυμος ἔσο πολυλογοῦντί μοι. διότι οὐχ ὡς ἤνοιγε πρῶτον ἡ κασσάνδρα τὸ στόμα αὐτῆς ἡσύχως, οὕτως καὶ νῦν ἤνοιξε τὸ ἄρτι γεγονὸς ποικίλον, ἀλλὰ πολλὴν κραυγὴν ἐκ τοῦ στόματος ἐξενεγκοῦσα σύμμικτον περὶ τῶν προγεγονότων καὶ μελλόντων γενέσθαι, ἐκ τῶν λαιμῶν αὐτῆς τῶν μαντικῶν ἐξέφηνεν. ἐκ τούτων πάντων ὧν εἶπεν ἡ κασσάνδρα, ἅ τινα ἐν τῇ ψυχῇ μου ἔχω καὶ ἀπομνημονεύσω, ἄκουσον. ἀναδιδάχθητι ὦ βασιλεῦ, ἀναστρέφων δὲ ταῦτα ἐν τῷ λογισμῷ σου, μετέρχου τοὺς δυσνοήτους λόγους τῶν μαντευμάτων τῆς κασσάνδρας, ἀνερευνῶν ὅπου σε ἄγει κατ' ἴχνος ἡ ἀληθὴς καὶ φανερὰ ὁδός. πολλὰ γὰρ εἶπε

μὴ ἡσυχάζουσα. καὶ δὴ σὺ μὲν ἄκουε, ἐγὼ δ' ἀπάρξομαι λέγειν. ἡ μὲν ἡμέρα ἤδη ὑπηύγαζεν, ἐξ ὠκεανοῦ ἀνατέλλουσα. οἱ ναῦται δὲ οἱ μετ' ἀλεξάνδρου λύσαντες τὰ ἀπόγεια, καὶ ἀνασπάσαντες τὰς ἀγκύρας, καὶ πετάσαντες τὰ ἱστία, κώπαις τὴν θάλασσαν ἔπληττον. ἐφέροντο δὲ πλέοντες ἀρκτικοῦ πνέοντος ἀνέμου. ἐκεῖθεν τῶν καλυδνῶν, ἅπερ εἰσὶ τρωϊκὰ νησύδρια. ἡ δὲ κασσάνδρα ἐκ τοῦ ὑψηλοῦ πετρώδους αὐτῆς θαλάμου τὰ κατὰ τροίαν ἀπάρχεται θρηνῳδεῖν οὕτως. ἀλλὰ ταῦτα μὲν ἀρκούντως ἐρρέθη. λέξωμεν δὲ καὶ περὶ τῆς ἐπιγραφῆς. διὰ τί λυκόφρων ἀλεξάνδραν ἐπιγράφει τὸ παρὸν ποίημα; πρὸς ἀντιδιαστολὴν τῶν λοιπῶν τοῦ λυκόφρονος συγγραμμάτων. εἶπον γάρ, ὅτι ξδ', ἢ με' τραγῳδιῶν ἐποίησε δράματα. κασσάνδρα λέγεται, παρὰ τὸ κάσιν ἀνδρῶν ἔχειν τὴν ἔχθραν. αἰολικῶς δὲ γράφεται διὰ δύο σσ. ἀλεξάνδρα δὲ, παρὰ τὸ ἀλύξαι καὶ ἐκφυγεῖν τὴν ἀνδρῶν συνουσίαν. ἢ παρὰ τὸ ἀλέξειν καὶ βοηθεῖν τοῖς ἀνδράσιν, ἤτοι τοῖς ἀνθρώποις, διὰ τῶν χρησμῶν. ταῦτα δὲ καὶ ψυχρά εἰσιν, ὅμως διά τινας τῶν μωρῶν τῶν τὰ τοιαῦτα λῆρα ἀπαιτούντων, γραπτέον καὶ ταῦτα. ὡς καὶ τὸ διότι λέγεται λυκόφρων, διὰ τὸ αἰνιγματωδῶς καὶ πανούργως λέγειν. καὶ γὰρ οἱ λύκοι πανοῦργοι. περιέχει τόδε τὸ ποίημα χρησμούς, καὶ τὴν ἀφ' ἡρακλέους ἱστορίαν, μέχρι τῆς τῶν ῥωμαίων ἀρχῆς, ἔξωθεν παρεμπλεκομένους καὶ ἄλλας ποικίλας ἱστορίας. νοητέον κατὰ τὴν ἐκτὸς ὑπόθεσιν, τὸν πρίαμον ὁρμηκέναι τὸν ἄγγελον περὶ ὧν ἡ κασσάνδρα ἀπεφθέγγετο. τὸν δὲ ἄνωθεν διηγούμενον ἅπαντα. προλογίζεται δὲ ὁ πρίαμος ἐμφαίνεται, ἐκβάλλουσι δὲ παρά τισι τὸ προοίμιον. οὐδὲ γὰρ φαίνεται ἐξ αὐτῶν ὁ πρίαμος. ἡ δὲ ἱστορία τοιαύτη. ἀπόλλων ἐρασθεὶς κασσάνδρας, ἐδίωκεν αὐτήν. αὕτη δὲ ὑπ' αὐτοῦ καταλαμβανομένη, ᾐτήσατο ἵνα δῷ αὐτῇ τὴν μαντικήν, ὑποσχομένη καὶ τὸν γάμον. τοῦ δὲ θεοῦ παρασχόντος, τοὺς γάμους αὐτοῦ διέδρασεν, ὅθεν ὀργισθεὶς ὁ θεός, τὴν μαντικὴν ὡς θεῖον ὄντα δῶρον, ἀπ' αὐτῆς οὐκ ἀφείλετο. ἀπιστεῖσθαι δὲ αὐτὴν ἐποίησεν. μαντευομένην τὰ ἀληθῆ, καὶ ὡς μαινομένην ἡγεῖσθαι.

Λέξω τὰ πάντα νητρεκῶς ἅμ' ἱστορεῖς,
ἀρχῆς ἀπ' ἄκρης, ἢν δὲ μηκυνθῇ λόγος,

Λέξω.) τοῦτο τὸ σχῆμα καὶ ὁ ποιητικὸς τρόπος παρεπιγραφὴ καλεῖται, ὅτι ὃ ἄνωθεν οὐκ ἐμφαίνεται, δείκνυται παρεπιγραφόμενον ἐκ τῆς κειμένης γραφῆς. οἷον ὁ πρίαμος ἐνταῦθα μὲν οὐ φαίνεται ἐρωτῶν, ἐκ δὲ τοῦ λέξω δηλοῦται λοιπὸν ὅτι προηρώτησεν. οὗτος ὁ τρόπος, ὡς ἔφην, καὶ τὸ σχῆμα παρεπιγραφὴ λέγεται. οἱ δὲ τὸ προοίμιον ὀβελίζειν πειρώμενοι, δοκοῦσί μοι καὶ τοὺς ποιητικοὺς τρόπους ἠγνοηκέναι. τὰ πάντα.) ποῖα ταῦτα; ἃ ἀκούσας ἐκ τῆς κασσάνδρας ἐν μνήμῃ φέρω. νητρεκῶς.) ἀληθῶς, παρὰ τὸ νη στερητικὸν μόριον, καὶ τὸ τρέω, τὸ φοβοῦμαι. οἱ γὰρ τἀληθῆ λέγοντες οὐ δεδίασι κατάγνωσιν, ὡς οἱ ψευδόμενοι. ἅμ' ἱστορεῖς.) τελείως λέγεται, ἅ με ἱστορεῖς, τὸ δὲ με ἀντίπτωσις ἀντὶ τοῦ μοι. καὶ τὰ εἰς φωνῆεν τα δὲ μακρὰ κωφίζουσιν οἱ ποιηταὶ καὶ ι καὶ ν καὶ υ, καὶ ἕτερα τοιαῦτα γράμματα. ὡς τὸ πῖος ἀπαλοῖσιν, ἀντὶ τοῦ ποσίν. συντάσσεται γοῦν ὡς ἔφην τελείως, ἅμ' ἱστορεῖς· ἤτοι ἃ ἀνερωτᾷς, ἢ ἃ μὴ ἱστορεῖς κατὰ συναλοιφήν. ἢ δεῖ στίζειν εἰς τὸ νητρεκῶς, καὶ ἀφ' ἑτέρας ἀρχῆς λέγειν, τὸ, ἀλλ' ἱστόρει, ἤτοι ἱστορῶν καὶ ἀκούων μάνθανε. ἅμ' ἱστορεῖς· τρία μέν εἰσι συναλοιφῆς ἁπλᾶ, καὶ δ' σύνθετα. ἁπλᾶ μέν, ἔκθλιψις, κρᾶσις, καὶ συναίρεσις· σύνθετα δέ, ἔκθλιψις καὶ κρᾶσις, ἔκθλιψις καὶ συναίρεσις. κρᾶσις καὶ συναίρεσις, καὶ ἔκθλιψις κρᾶσις καὶ συναίρεσις. ἁπλᾶ μὲν ἔκθλιψις, ὡς τὸ οὐχὶ οὕτως, οὐχ οὕτως. κρᾶσις δέ, ὡς τὸ ἐποίησαι ἐποιήσω. καὶ συναίρεσις, ὡς τὸ πάϊς παῖς. σύνθετα δέ, οἷον ἔκθλιψις καὶ κρᾶσις, ὡς τὸ κἀγὼ, καὶ ἐγώ. ἔκθλιψις καὶ συναίρεσις, ὡς τὸ ἐμ' οὖπ' ἐδωύη. κρᾶσις δὲ καὶ συναίρεσις, ὡς τὸ ᾧπόλος, ἀντὶ τοῦ ὁ αἰπόλος. ἔκθλιψις δὲ καὶ κρᾶσις· ὡς

τὸ κἆτα

τὸ ἐκεῖτα καὶ ἔιτα, καὶ ὠπόλοι ἀντὶ τοῦ οἱ αἰπόλοι. μηκυνθῆ.) μακρὸς μακρυνθῆ, καὶ ἰωνικῶς μηκρυνθῆ, καὶ ἐκθλίψει τοῦ ρ αἰολικῶς μηκυνθῆ.

σύγγνωθι δέσποτ', οὐ γὰρ ἥσυχος κόρη,
ἔλυσε χρησμῶν ὡς πρὶν αἰόλον στόμα,
ἀλλ' ἄσπετον χέασα παμμιγῆ βοὴν,
δαφνηφάγων φοίβαζεν ἐκ λαιμῶν ὄπα.

ἥσυχος κόρη.) ἡ ἡσυχεστάτη. ὡς ἁρμοδία γὰρ καὶ γυναιξὶν ἡ σιωπή. μάλιστα γε μόνον παρθένοις, ὡς καὶ ὁ σοφοκλῆς φησι· γύναι, γυναιξὶ κόσμον ἡ σιγὴ φέρει. αἰόλον.) τὸ ποικίλον, ἀπὸ τοῦ παλαιοῦ αἰόλου πολυτρόπου ὄντος, ὡς καὶ τὸ δαιδάλεον ἀπὸ τοῦ ἀνδριαντοποιοῦ δαιδάλου. αἰόλον δὲ στόμα εἶπε, διὰ τὴν ποικιλίαν καὶ στροφὴν τῶν αὐτοῦ χρησμῶν. στόμα.) παρὰ τὸ τέμνειν τὰ σιτία. ἄσπετον.) πολλήν, ἀπαρακολούθητον, ἐκ τοῦ σπῶ τὸ ἀκολουθῶ, ἢ μεταλαμβάνω, ἣν οὐ δύναταί τις λαβεῖν καὶ νοῆσαι. ἢ ἣν οὐκ ἔνι οὐ δύναταί τις παρακολουθῆσαι, διὰ τὸ πλῆθος τῶν λεγομένων. χέασα.) τροπικὴ λέξις καὶ μεταφορικὴ, ἀπὸ τῶν χεομένων ὑδάτων. δαφνηφάγων.) μαντικήν, ἢ μαντικῶν, ἢ μαντικὴ ἐκ λαιμῶν. λέγουσι δὲ, ὅτι οἱ μάντεις, δάφνας ἐσθίοντες ἐμαντεύοντο, ἵνα καὶ τῇ ὀπωπῇ καὶ τῇ ὀσφρήσει γανύμενος ὁ θεὸς, ἀντιδιδῶσιν αὐτοῖς τὰς θεοπροπίας χαίρων, ἅ τινα ἡ ἱστορία ἡμῖν δηλώσει. λάδων ὁ γὰρ ἀρκαδίας ποταμὸς, τῇ γῇ συγγενόμενος, ἐγέννησε παῖδα ὀνόματι δάφνην, πάνυ ὡραίαν τῷ εἴδει. ταύτην ἐρασθεὶς ὁ ἀπόλλων, ἐδίωκεν αὐτήν. ἡ δὲ συλλαμβάνεσθαι μέλλουσα, ηὔξατο τῇ μητρὶ αὐτῆς γῇ. ἡ δὲ χανοῦσα, ὑπεδέξατο αὐτήν. ἡ γῆ δὲ τὸν ἀπόλλω παραμυθουμένη, ὁμώνυμον τῇ κόρῃ φυτὸν ἀνέδωκεν, ὃ καὶ δάφνη καλεῖται. ἔστι δὲ ἀειθαλὲς, καὶ μηδέποτε μαραινόμενον. ἐπειδὴ καὶ ἡ κόρη ἄφθαρτος ἐκ τοῦ ἀπόλλωνος ἔμεινεν. ἀπόλλων δὲ συνείρας στέφανον ἐκ τῶν τοῦ φυτοῦ φύλλων, ἐστεφανώσατο διὰ τὸν τῆς ὁμωνυμίας ἔρωτα. ὅθεν καὶ τὰ ἐν τῷ ναῷ τοῦ ἀπόλλωνος στέμματα ἀπὸ δάφνης ἦσαν κατεσκευασμένα. ὅθεν λέγουσιν, ὅτι καὶ οἱ μάντεις διὰ εὐφροσύνην ἀπόλλωνος δάφνας ἤσθιον. καὶ ταῦτα μὲν τὰ ληρώδη καὶ μυθικά. τὸ δ' ἀληθὲς οὕτως ἔχει. οἱ χρησμολόγοι καὶ μάντεις στεφάνους δάφνης φοροῦντες, ὡς ἀειθαλοῦς ὄντος τοῦ φυτοῦ, καὶ ἀλεξικάκου, καὶ οὕτω τοῖς χρῄζουσι τοὺς χρησμοὺς λέγοντες, καὶ λαμβάνοντες τι δι' αὐτῶν, καὶ οὕτω διατρεφόμενοι, εἰς μῦθον ἐτέθησαν, ὅτι δαφνηφάγοι εἰσὶν, ἤτοι ἐκ τοῦ στεφανοῦσθαι δάφνῃ, καὶ λέγειν χρησμοὺς ἔχουσι τὰς τροφάς. φοίβαζεν.) ἐμαντεύετο, ἀπὸ τοῦ φοίβου ἀπόλλωνος. τὰ γὰρ θεῖα, καθαρὰ καὶ ἀληθῆ. φοῖβον γὰρ, τὸ καθαρὸν καὶ λευκόν.

σφιγγὸς κελαινῆς γῆρυν ἐκμιμουμένη
τῶν, ἅσσα θυμῷ καὶ διὰ μνήμης ἔχω
κλύοις ἂν ὦναξ, κἀναπεμπάζων φρενί.

σφιγγὸς κελαινῆς.) σκοτεινῆς, διὰ τοὺς φόνους, ἢ τὰ αἰνίγματα. τὴν δὲ σφίγγα λέγουσιν ἔχειν εἶδος ἔμπροσθεν μὲν λέοντος, ὄπισθεν δὲ ἀνθρώπου, γρυπὸς ὄνυχας, πτέρυγας ἀετοῦ, καὶ τοιαῦτα τεράστια. τὸ δ' ἀληθὲς οὕτως ἔχει. αὕτη λῃστρὶς ἦν παρὰ τὴν μακάβην χωρίον λυδῶν, καὶ τὸ φίκιον ὄρος, καὶ ἀνῄρει τοὺς παριόντας. ὃς δ' ἂν εἴπῃ τὸ ταύτης αἴνιγμα, τοῦτον ἠλευθέρου. πάρεργον δὲ ὅτι καὶ τὸ ἐκείνης λέγειν καὶ τὸ αἴνιγμα, ὡς πᾶσι δῆλον. εἰ δὲ καὶ τοῦτο θέλει τις μαθεῖν μὴ γινώσκων, ἐστὶ τόδε. ἔστι δίπουν ἐπὶ γῆς καὶ τετράπουν, οὗ μία μορφὴ, καὶ τρίπουν. ἀλλάσσει δὲ φυὴν μόνον, ὅσσ' ἐπὶ γαῖαν ἑρπετὰ γίνεται, ἀνά τ' αἰθέρα καὶ κατὰ πόντον. ἀλλ' ὁπόταν πλείστοισιν ἐπειγόμενον ποσὶ βαίνῃ, ἔνθα τάχος γυίοισιν ἀφαυρότατον πέλει αὐτῶν. ἐμυθεύσαντο γοῦν αὐτὴν λέαιναν, διὰ τὸ φονικόν. ὄνυχας γρυπὸς ἔχειν, διὰ τὸ ἁρπακτικόν. πτέρυγας ἀετοῦ, διὰ τὸ τοὺς συναι-

τῇ λύσαντας, πανταχοῦ περιτρέχειν συντόμως, καὶ ἀναιρεῖν τοὺς οὐ λύοντας. ταύτην Οἰδίπους ἀνεῖλεν, ἀνελθὼν μεθ' ἑτέρων, ὡς δῆθεν χρήζων συλλῦσαι αὐτῇ. καὶ τὸ σῶμα αὐτῆς ὄνῳ θεὶς, κατήγαγεν εἰς Θήβας, καὶ ἔδειξε τοῖς Θηβαίοις, καὶ δῶρον εἴληφε τὴν βασιλείαν, καὶ τὴν μητέρα γυναῖκα, ὡς ἀγνοῶν.

ἄσσα.] καὶ ἅττα, ἀντὶ τοῦ ἅ τινα, δύο μέρη λόγου, δασύνεται. ἄττα δὲ ἀντὶ τοῦ τινά, λέγουσιν ὅτι ψιλοῦται. ἐμοὶ δὲ καὶ τοῦτο δασύνειν δοκεῖ. τὸ δὲ ἄττα ἀντὶ τοῦ προσφιλοῦς, λέγω ψιλοῦσθαι. θυμός.] παρὰ τὸ θύειν τὸ αἷμα, θύαιμος, καὶ θυμός. κλύοις.] ἀντὶ τοῦ κλῦθι, ἀττικῶς. τὸ εὐκτικὸν ἀντὶ τοῦ προστακτικοῦ. ὦναξ.] ὦ ἄναξ, δωρικῶς, ὀξύνεται. τὸ γὰρ α, οἱ Δωριεῖς εἰς ω τρέπουσι, τὸ ἄνθρωπον ὤνθρωπον λέγοντες, καὶ τὰ ὅμοια. οὕτω καὶ τὸ ἄναξ, ὦναξ. εἰ δὲ ἐστὶν ἀττικὴ συναλοιφὴ ἀντὶ τοῦ ὦ ἄναξ, περισπᾶται διὰ τὸ ω τῆς κλητικῆς. ἔχει δὲ καὶ μακροῦ ὀξεῖαν τοῦ ἄναξ, καὶ εἰς τὸ ω ψιλόν, τοῦ ἐκθλιβέντος α.

πεμπάζειν.] κυρίως τὸ ἐπὶ πέντε, πέντε μετρεῖν. νῦν δὲ τὸ πεμπάζειν, ἀντὶ τοῦ ἀναλογιζόμενος κεῖται.

πυκνῇ διοίχνει δυσφάτους αἰνιγμάτων
οἴμας τυλίσσων ἧπερ εὐμαθὴς τρίβος,
ὀρθῇ κελεύθῳ τὰν σκότῳ ποδηγετεῖ.
ἐγὼ δ' ἄκραν βαλβῖδα μηρίνθου σχάσας.

φρενὶ πυκνῇ.] φρονιμωτάτῃ. διοίχνει.] πορεύει, διέρχεται. τροπικὴ δὲ ἡ λέξις, ἔστι γὰρ ἀντὶ τοῦ νοεῖ. δυσφάτους.] δυσλύτους, δεινούς. αἰνιγμάτων.] αἰνίγματα καλεῖ, τὰ χρησμοδοτήματα τῆς Κασσάνδρας. οἴμας τυλίσσων.] ὁδοὺς ἀναδιπλῶν, κἀνταῦθα τροπικῶς. οἴμας καὶ ὁδοὺς λέγει τὴν ἑρμηνείαν τῶν λόγων τῆς Κασσάνδρας, ἢ οἴμας τὰς ᾠδάς. οἶμος γὰρ ἡ ὁδὸς, οἴμη δὲ ἡ ᾠδή. ἧπερ εὐμαθὴς τρίβος.] ῥητορικῶς πάνυ τὴν τροπὴν ἐφύλαξεν, καὶ ὡς μὲν ὁδοῦ λέγει πόρευσιν, τρίβον καὶ ποδηγίαν τὴν ἀνάδυσιν καὶ μάθησιν τῶν λόγων τῆς Κασσάνδρας. εὐμαθὴς τρίβος.] πασίγνωστος ὁδός. ὀρθῇ κελεύθῳ.] ἀπλανεῖ πορείᾳ. τὰν σκότῳ ποδηγετεῖ.] φανεροῖ καὶ σαφηνίζει τὰ δεινὰ καὶ δυσνόητα. ἐγὼ δ' ἄκραν βαλβῖδα.] ἐπ' ἄλλην τροπὴν μεταβέβηκε θεωρικῶν καὶ ἱππικῶν ἀγώνων, καὶ φησίν· ἐγὼ δὲ τὴν ἄκραν, ἤτοι τὴν πρώτην βαλβῖδα τὴν ἀφετηρίαν τὸ κάγκελλον χαλάσας, καὶ ἀνοίξας διὰ τῆς μηρίνθου, ἤτοι τοῦ σχοινίου, ἀνέρχομαι εἰς τὰς διεξόδους καὶ ὁδοὺς τῶν λοξῶν λογίων τῆς Κασσάνδρας.

πρώτην ἀράξας νύσσαν, ὡς πτηνὸς δρομεύς,
ἄειμι λοξῶν εἰς διεξόδους ἐπῶν.
ἠὼς μὲν αἰπὺν ἄρτι φηγίου πάγον.

πρώτην ἀράξας νύσσαν.] τὴν πρώτην νύσσαν καὶ ἔκβασιν καὶ ἀπαρχὴν καὶ τὸ προοίμιον ἀράξας, ἐπικροτήσας, κτυπήσας, τουτέστι ῥητορικῇ μεγαλοφωνίᾳ ἀπαρξάμενος τρέχειν τοῖς λόγοις, ὡς πτερωτὸς καὶ ταχὺς δρομεύς. νύσσα λέγεται καὶ ἡ ἀφετηρία, καὶ ἡ ἀπαρχὴ τοῦ δρόμου, παρὰ τὸ νύσσω, τὸ διεγείρω καὶ τιτρώσκω. ἐν γὰρ τῇ ἀφετηρίᾳ τῶν ἱππικῶν τοὺς μὲν ἵππους κεντοῦσιν οἱ παρεστῶτες σιδηροῖς κέντροις, ὡς ἂν ὀξυτέρως ἐκπηδήσωσι τῇ πληγῇ. τοὺς δὲ πεζοὺς, λόγοις νύττουσι καὶ παραινοῦσι. καὶ αὐτοὶ δὲ μόνοι ἑαυτοὺς νύττουσιν εἰς δρόμον. καὶ οὕτω μὲν ἡ ἀφετηρία νύσσα καλεῖται. ὁ δέ γε καμπτὴρ νύσσα λέγεται, παρὰ τὸ νεύω νεύσω, νεῦσαι καὶ νύσσα. νεύουσι γὰρ παρὰ τὸν καμπτῆρα, καὶ κάμπτουσιν. ἄειμι λοξῶν.] τουτέστιν ἀνέρχομαι καὶ ἀπάρχομαι λέγειν, τὰ λοξὰ ταύτης χρησμοδοτήματα. τοῦτο δὲ τὸ σχῆμα ῥυθμικόν ἐστι. καλεῖται δὲ προαναφώνημα καὶ ὑπόσχεσις,

καὶ προ-

καὶ περικατασκευὴ καὶ περικατάστασις, καὶ περιοχὴ καὶ περιδιήγησις. προαναφωνεῖ γὰρ καὶ ὑπισχνεῖται καὶ προκατασκευάζει, ὅτι λοξῶς καὶ αἰνιγματωδῶς καὶ δυσκόλως μέλλει γράφειν τὰ τῆς διηγήσεως τοῦ ποιήματος. διὰ τί δὲ τοῦτο μέλλει ποιεῖν, ἢ διὰ μίμημα τῆς Κασσάνδρας, ὥσπερ ἐκείνη λοξῶς ἐλάλει καὶ σκολιῶς. δεῖ γὰρ τὸν ῥήτορα καὶ ποιητὴν ἀπομιμεῖσθαι τὰ ἤθη τῶν προκειμένων προσώπων, καὶ μὴ αὐθέκαστον εἶναι, καθάπερ ὁ Εὐριπίδης φιλοσοφούσας εἰσάγων ἐνίοτε βαρβάρους γυναῖκας, καὶ δούλας δεσπόταις τραχύτερα ἀντιλέγοντας, καὶ βασιλεῖς προσαιτοῦντας μετὰ ἀσυνειδήτων, ἢ πήρας, ὅπερ οὐκ ἂν γένοιτο. τίς γὰρ οὐκ αἰδεῖται βασιλεὺς καὶ μετὰ βασιλείας καθαίρεσιν, συνείδησιν κατέχειν, καὶ ἄρτους ζητεῖν; ἢ τίς αὐτὸν οὐκ ἂν καὶ οὕτως ἐκσαίνοι, πάλιν ἐτίμησε τῇ προτέρᾳ ἐκείνῃ τύχῃ σκοπῶν; τοιαῦτα γοῦν πολλά φησιν Εὐριπίδης, διὸ καὶ μεμπτέος ἐστὶν ἐν τούτοις, ὡς μὴ τηρῶν ἀληθῆ τὴν κατάστασιν. τὸ δὲ μεῖζον, ὅτι καὶ ἐναντία πολλάκις ἑαυτῷ λέγει. ἠὼς μέν.] ἐντεῦθεν ἀπάρχεται τῆς διηγήσεως, καὶ φησίν, ἡ ἡμέρα μὲν ἤδη τὸ φήγιον ὄρος τοῦ ὠκεανοῦ ὑπερεπέτετο, ἐποχουμένη περὶ πηγάσῳ ἵππῳ, τὸν σὸν ἀδελφὸν τιθωνὸν καταλιποῦσα παρὰ τὴν κοίτην, ἥτις ἐστὶν νῆσος ὠκεανίτις. ἠώς.] σχηματίζεται τὸν ἀπὸ πρωίας μέχρι τοῦ γεύματος καιρόν, τὴν ὅλην ἡμέραν, καὶ ἀπὸ νυκτὸς καὶ ἡμέρας διάστημα, ὡς ἐν τῷ, ἠὼς δέ μοι ἐστὶν ἡ δὲ δυωδεκάτη, ὅτ' ἐς Ἴλιον εἰλήλουθα. καὶ καθολικώτερον αὐτὸ τὸ λέγειν ὄνομα ἠοῦς καὶ ἡμέρας, ὅπερ οἱ μυθογράφοι σωματοποιοῦντες θεὰν εἶπον, ὡς ἐπὶ τοῦ ἠὼς δ' ἐκ λεχέων. καὶ τὸ, ἀπὸ ἀνατολῶν μέχρι μεσημβρίας τοῦ ἡλίου διάστημα, ὡς τὸ, ἔφθα δὲ ἠώς, καὶ ἀέξετο ἱερὸν ἦμαρ. φήγιον.] ὄρος παρὰ τὸν ὠκεανόν, φηγός, ἤτοι δροῦς ἔχον. τὸ δὲ φηγὸς ἡ δροῦς, παρὰ τὸ φάγω. πρὸ γὰρ εὑρέσεως ἄρτου, βαλάνους καὶ ἀκρόδρυα, τουτέστιν ὀπώρας, ἤσθιον οἱ ἄνθρωποι. πάγον.] τὸ ἀκρωτήριον.

κραιπνοῖς ὑπερποτᾶτο πηγάσου πτεροῖς,
τιθωνὸν ἐν κοίτῃσι τῆς Κέρνης πέλας.

κραιπνόν.] τὸ ταχύ, παρὰ τὸ ἐφ' ὕψους καὶ εἰς κορυφὰν πνέειν. ὑπερποτᾶτο.] ὑπερεπέτετο. πηγάσου πτεροῖς.] περιφραστικῶς, περὶ πηγάσῳ. ὅμηρος πάνσοφος καὶ ἀλληγορικῶς φυσικώτερον γράφων, ἵππους ἡμέρας φησί, λάμπον καὶ φαέθοντα. οἱ δὲ νέοι, περὶ πηγάσῳ ἐποχουμένην αὐτὴν εἰσάγουσι μυθικῶς, ὥσπερ καὶ ὁ λυκόφρων. ἔχεται δὲ καὶ τοῦτο ἀλληγορίας, ἣν μετὰ τὴν μυθικὴν ἱστορίαν ἐροῦμεν. ὁ πήγασος οὗτος ὁ μυθευόμενος ἵππος, λέγεται γεννηθῆναι τοιῶσδε. ἐσταλεὶς ὁ περσεὺς ἐπὶ τὰς γοργόνας, προστάξει τῆς ἀθηνᾶς, τὴν σθενὼ μὲν καὶ τὴν εὐρυάλειαν ἀθανάτους οὔσας παρέδραμε. καρατομεῖ δὲ τὴν μέδουσαν, ἐκ τοῦ τραχήλου δὲ ταύτης, ὅτε πήγασος οὗτος ἵππος ἀνέθορεν, ὑπόπτερος ὤν, καὶ ὁ χρυσάωρ ἄνθρωπος, χρυσοῦν ἄορ κρατῶν. βελλεροφόντης δὲ ὁ κορίνθιος, ὁ καὶ ἱππόνους καλούμενος, αὐὴρ ὑπάρχων φυγάς, ἄκων αὐτὸς ἀνελὼν ἕνα κορίνθιον βέλλερον, ἢ τὸν ἴδιον ἀδελφὸν δηλιάδην, ἢ πειρῆνα, ἢ ἀλκιμένην, ἐλθὼν εἰς ἄργους, προίτου καθαίρεται. ἄντεια δέ, ἡ καὶ σθενέβοια γυνὴ προίτου, ἐρωτικῶς ἐπιμαίνη βελλεροφόντῃ. ὡς δ' οὐκ ἐπείσθη συγγενέσθαι αὐτῇ, διαβάλλεται παρ' αὐτῆς προίτῳ, ὡς πειράζων αὐτήν. προῖτος δὲ αὐτοχειρίᾳ τοῦτον ἀνελεῖν οὐκ ἠθέλησε, κατὰ τὸ παλαιὸν ἔθος τὸ ἐπικρατοῦν, τὸ μὴ τοὺς συμφαγόντας ἀλλήλοις ποτὲ παρ' ἀλλήλων θνήσκειν, εἰ μή που τοῦτο ἀκουσίως συμβῇ. διὰ τοῦτο καὶ προῖτος βελλεροφόντην ἀνελεῖν οὐκ ἠθέλησε. πέμπει δὲ αὐτὸν εἰς λυκίαν, πρὸς ἰοβάτην τὸν πενθερόν, γράμματα δοὺς αὐτῷ κατ' αὐτοῦ, περιέχοντα τὴν τῆς ἀντείας διαβολήν. καὶ ὁ ἰοβάτης δὲ ὁμοίως ἐννέα ἡμέρας αὐτῷ συνεστιώμενος, ἐν τῇ δεκάτῃ δὲ τὸ γράμμα δεξάμενος, ἐπεὶ μὴ δ' αὐτὸς ἔσχεν αὐτὸν ἀνελεῖν,

ἀνελεῖν διὰ τὸ συμφαγεῖν μετ' αὐτοῦ, κελεύει τοῦτον ἀπελθεῖν καὶ πολεμῆσαι χιμαίρᾳ, εἶτα Σολύμοις, εἶτα ἀμαζόσιν. οἱ θεοὶ δὲ τοῦτον ἐπτερωμένον ἵππον, ὃν φασὶ πήγασον, ἀπεστάλκασιν. ᾧ ἐποχηθεὶς, τὴν χίμαιραν ἀνεῖλε, μόλιβδον γὰρ αὐτοῦ δόρατι περιθεὶς, καὶ ἐμβαλὼν γὰρ ἐκείνης πῦρ πνεούσῃ στόματι, ὑφ' οὗ πυρὸς ὁ μόλιβδος συντακεὶς, ἐκείνην ἀπέκτεινεν. ἦν γὰρ προειδόντα τινὰ τὸ πῦρ τῆς χιμαίρας φυλάξασθαι, καθά φησι λυσίας ὁ ῥήτωρ μυθικῶς. οὕτω γοῦν ἐκείνην ἀνεῖλε. σὺν δὲ σολύμους καὶ τὰς ἀμαζόνας, πολέμῳ. ὑποστρέφοντα δὲ ἐνέδρας λυκίων ἔμελλον αὐτὸν ἀνελεῖν. ὡς δὲ καὶ τοὺς τῆς ἐνέδρας ἀνεῖλεν, ἰοβάτης αὐτὸν γαμβρὸν ἔσχεν ἐπὶ Φιλονόῃ τῇ θυγατρὶ, καὶ τελευτῶν αὐτῷ καὶ τὴν βασιλείαν καταλέλοιπεν. Βελλεροφόντης δὲ, ὥς φασι, ἐπαρθεὶς τοῖς κατορθώμασιν, ἠθέλησε καὶ τὸν οὐρανὸν διὰ πηγάσου περιπολεῦσαι. Ζεὺς δὲ οἶστρον γὰρ ἵππῳ τούτῳ βαλὼν, ἔπεισε τὸν Βελλεροφόντην ἀποσφαιρίσαι τῶν αὐτοῦ νώτων, καὶ καταβαλεῖν αὐτὸν εἰς τὴν γῆν. καὶ διὰ παρὰ τὸ ἀλήϊον πεδίον κατενεχθέντος Βελλεροφόντος, καὶ περιπορευομένου τυφλοῦ ἀπὸ τῆς πτώσεως, ὁ πήγασος ἄνω περιεπολεῖτο καὶ κάτω. ἡ γοῦν ἡμέρα παρὰ Διὸς τοῦτον αἰτεῖται, ὡς ἂν ἐποχουμένη αὐτῷ τὸν ἡμερήσιον κύκλον βαδίζῃ. ταῦτα εἰσὶ τὰ ληρώδη καὶ μυθουργούμενα. Ὅμηρος δὲ ἵππους ἡμέρας φησὶ, λάμπον καὶ φαέθοντα. ἵππος δὲ ἐστὶν ἡμέρας, ἡ περιφέρουσα αὐτὴν ὀξεῖα τοῦ οὐρανοῦ κίνησις, ἐφ' ἧς λάμπει καὶ φαίνει. καὶ ταῦτα μὲν τὰ ὁμηρικά. περὶ δὲ περσέως, καὶ γοργόνων, καὶ πηγάσου λεκτέον. περσεὺς ὁ ἥλιός ἐστι, καὶ ἡ ὀξυκίνητος τοῦ οὐρανοῦ κίνησις. ἀθηνᾶ δὲ, ὁ ἀὴρ, καὶ ἡ ἀναθυμίασις ἡ κινοῦσα τὸν οὐρανόν. ἐξ ἀναθυμιάσεων γὰρ κινεῖται, κατά τινας. περσεὺς δὲ λέγεται παρὰ τὸ περιοσδινεῖσθαι καὶ ὁρμᾶν. τοῦτον ἡ ἀθηνᾶ ἀναθυμίασις αὕτη, πέμπει ἐπὶ τὰς γοργόνας, ἤτοι τὴν θάλασσαν. καὶ τὸ σύστημα τῶν ὑγρῶν, γοργόνα λεγομένην διὰ τὴν ταύτης κατάπληξιν. γοργὸν γὰρ, τὸ καταπληκτικόν. πέμπει δὲ τοῦτον, ἀνελεῖν τὴν μέδουσαν, τὴν λεπτομερεστέραν οὐσίαν, ὡς ἐξισουμένην αὐτῇ. καὶ γὰρ ἡ πᾶσα θάλασσα ἀφρώδης ἐστί. τὸ δὲ λεπτότερον αὐτῆς, εἰς ἀέρα μεταβάλλει. ὁ γοῦν περσεὺς ἥλιος οὕτω κινούμενος τῇ οὐρανίῳ φορᾷ, τὴν μὲν σθενὼ καὶ τὴν εὐρυάλειαν, ἤτοι τὸ δυνατὸν καὶ τὸ μέγα πέλαγος τῆς θαλάσσης ἐκτεταμένον οὐκ ἀναιρεῖ, ἤγουν οὐ μετατρέπει, οὐδὲ ἀνιμᾶται, ὡς ἀθάνατον, καὶ μὴ μετατραπῆναι δυνάμενον. τὴν δὲ μέδουσαν μόνην ὡς θνητὴν ἀναιρεῖ, πλήττων γὰρ ξίφει ἤτοι τὸ βασιλικώτατον καὶ λεπτὸν, τῇ ὀξείᾳ κινήσει μεταποιεῖ καὶ ἀνιμᾶται. τῇ δὲ καρατομίᾳ ἐκείνης, ἐκ τοῦ τραχήλου ὁρμᾷ χρυσάωρ καὶ πήγασος. ἀνιμωμένου γὰρ τοῦ ἡλίου καὶ τοῦ ἀέρος τὸ κεφαλαιωδέστερον, ὡς ἔφην, καὶ τὸ λεπτότερον καὶ ἀτμῶδες, συμβαίνει τὸ βαρύτερον ἀναφερόμενον, πάλιν κάτω πηγάζειν καὶ χεῖσθαι, ὃ καὶ πήγασον ὠνομάκασι, διὰ τὸ κατωφερές. κατωφερῆ γὰρ τὰ ἄλογα. τὸ δὲ λεπτομερέστερον εἰς τὸ αἰθερωδέστερον, καὶ ἔτι εἰς τὸ πυρῶδες μεταβάλλειν, ἅπερ καὶ χρυσάορα κεκλήκασι. τούτῳ γοῦν γὰρ ἐξ ὕδατος πηγάσῳ ἀναφερομένῳ τῇ κινήσει τοῦ οὐρανοῦ, καὶ τῇ ἡλιακῇ ἀνιμήσει ἐποχουμένη, συναναφέρεται ἡ ἡμέρα. σφαιροειδὴς γάρ ἐστιν ὁ οὐρανὸς, καὶ κινεῖται ἀπὸ ἀνατολῶν ἐπὶ δυσμὰς, συμπεριφέρων αὐτῷ γὰρ τὸν ἥλιον, οὗπερ ἡλίου περιδινηθέντος εἰς τὸ ὑπὸ γῆν ἡμισφαίριον, γίνεται νύξ. ἀπὸ δὲ τοῦ ὑπὸ θάλασσαν καὶ γῆν εἰς τὸ ἄνω ἀναδραμόντος ἡμισφαίριον, ὅθεν καὶ τοὺς λεχθέντας πηγάσους ἀτμοὺς ἀνασπᾷ, ἡμέραν ἐργάζεται. οὕτως ἡμῖν δοκεῖ τοῖς τζέτζαις ἔχειν ταῦτα τὰ μυθουργήματα. τούτῳ γὰρ πηγάσῳ, τὴν ἡμέραν ὀχεῖσθαι, οὐ γὰρ Βελλεροφόντῃ. κἀκεῖνος δὲ οὐκ ἦν ἵππος. οὐ γάρ ἐστιν ὅπου τις ἐπτερωμένον ἵππον εὑρήσειεν, ἀλλὰ πλοίῳ ἐμβὰς οὗ πτερὰ τυγχάνει τὰ λαῖφη. πήγασος δὲ ἡ κλῆσις, ὡς διὰ τῶν πηγαζόντων ὑδάτων ὀχουμένου, τὴν χίμαιραν ἀναιρεῖ, τὴν τρικέφαλον καὶ πυρίπνουν, ὅπερ ἀλλη-

γορεῖτ

γεγένηται ῥητορικῶς. ἡ Χίμαιρα γὰρ ἦν γυνή, θυγάτηρ Ἀμισωδάρου, περὶ τόπον Λυκίας τὸ Παρχθῶνος. αὕτη ἀδελφοὺς εἶχε δύο, λέοντα καὶ δράκοντα, οἳ καὶ τὰς τῆς Λυκίας εἰσβολὰς κατέχοντες, μετὰ καὶ τῶν ὑπ' αὐτοὺς ἀνήρουν τοὺς παριόντας. διὰ γοῦν τὴν ὁμόνοιαν αὐτῶν τρικέφαλον θηρίον τούτους ἐκάλεσαν. διὰ δὲ τὸ πολεμικὸν καὶ δραστήριον, πυρίπνουν. τούτους γοῦν Βελλεροφόντης ἀνεῖλε, μόλιβδον ἐμβάλλων τοῖς αὐτῶν στόμασι, τουτέστι χαλινὸν δουλείας. πρόσθεν δὲ ὁ λέων ἐπολέμει, ἐκ τοῦ ὄπισθεν ὁ δράκων. κατὰ μέσον δὲ ἦν ἡ Χίμαιρα, ὡς ἐκείνων ἀδελφὴ ἱστορία· ἢ καὶ ἄλλως· τὴν Χίμαιραν νοητέον, ὡς Ὅμηρος ὑπεμφαίνει μικρόν, τοὺς Σολύμους ἔθνος μάχιμον, ὃς εἰκάζει καὶ λέοντι, διὰ τὸ κατὰ πρόσωπον γενναιότατα μαχέσασθαι τὰς Ἀμαζόνας, ἃς εἰκάζει χιμαίρᾳ, ἤτοι αἰγί, διὰ τὸ κρημνοβατεῖν αὐτὰς δίκην αἰγῶν, καὶ ἐν κρημνοῖς κατοικεῖν. τὴν δὲ ἐνέδραν τῶν Λυκίων τὴν κατ' αὐτοῦ, ἣν διὰ τὸ λαθραῖον ὄφιν ἐκάλεσε. Πηγάσου πτεροῖς, ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν, ὅτι ἐκ τοῦ ὑπὸ γῆν καὶ ὕδωρ ἡμισφαιρίου σὺν τῷ ἡλίῳ ἀνῆλθεν ἡ ἡμέρα ἐκ τῶν μερῶν τοῦ ἑῴου ὠκεανοῦ, Πηγάσου πτεροῖς εἶπεν. ἡ δὲ τοῦ Βελλεροφόντου οὐρανόθεν ἐκ τοῦ Πηγάσου ἀποσφαίρισις, τουτέστιν ἐπαρθεὶς τοῖς ἀνδραγαθήμασιν, οἷς περὶ πλείω ἐκεῖνος εἰργάσατο, ἐδόκει τις ἡμίθεος εἶναι, καὶ ὑψηλότερα τοῦ αἰθέρος ἐφρόνει. ἀντιπνευσάσης δὲ τῆς εἱμαρμένης αὐτῷ, ἣν Ὅμηρος δία φησίν, ἄφνως ὁ δυστυχὴς ἐκεῖνος ὁ τροπαιοῦχος, δυστυχέστατος καταφαίνεται. ἀποβαλὼν γὰρ τοὺς παῖδας, καὶ ὥσπερ τυφλὸς γεγονώς, ἐνθένδε περὶ τὴν ἐρημίαν τῆς Λυκίας διῆγεν, ἥ τις ἀλήϊον ἀπὸ τῆς ἐκείνου ἄλης, ἤτοι πλάνης ἐκλήθη. ἢ καὶ τὰς φρένας ἀποβαλών, καὶ τὸν νοῦν τυφλωθείς, οὕτω διῆγε πλανώμενος. κατὰ γὰρ Ἐπίχαρμον, νοῦς ὁρᾷ, καὶ νοῦς ἀκούει· τὰ δ' ἄλλα πάντα τυφλὰ καὶ κωφά.

Τιθωνὸν ἐν κοίτῃσι.) κατὰ τὸ μυθικὸν καὶ τὴν ἱστορίαν, ὁ Τιθωνὸς ἀδελφὸς ἦν Πριάμου ἀμφιμήτριος. ὁ μὲν γὰρ Πρίαμος ἦν Λευκίππης, ὁ δὲ Τιθωνὸς ἦν Στρυμοῦς, ἢ Ῥοιοῦς τῆς Σκαμάνδρου θυγατρὸς υἱός. ἀμφότεροι δὲ πατρὸς Λαομέδοντος. φασὶ γοῦν, ὅτι τὸν Τιθωνὸν τοῦτον σύνευνον εἶχεν ἡ ἡμέρα, ἐξ οὗ γεννᾷ Μέμνονα καὶ Ἠμαθίωνα. ἀθάνατον δὲ τὸν Τιθωνὸν ποιήσασα, ἐπελάθετο ποιῆσαι καὶ ἀγήρω. γηράσαντος δὲ τούτου, ὡς ἐν ταλάρῳ καὶ λίκνῳ αὐτὸν περιστρεφόμενον δίκην βρεφυλλίου καθεύδειν, εἰς τέττιγα μετέβαλε. διὰ τοῦτο γοῦν καὶ οὗτος φησὶν ἐν τῇ κοίτῃ καταλεῖψαι αὐτὸν τὴν ἡμέραν. ταῦτα μὲν μυθικωτέρως λέλεκται. Ῥητορικῶς δέ, πρότερον λεκτέον καὶ ἀλληγορητέον. ὁ Τιθωνὸς οὗτος παρὰ τὴν ὑμέραν καὶ τὰ ἴδια ὑπογαμβρεύσας, παῖδας μὲν εἶχε τοὺς προρρηθέντας, πολυχρονιώτατος τε ἐγεγόνει, ὡς ὑπὸ γήρως τοῦτον προύχεσθαι ταλάρῳ καθήμενον. ἐμυθεύσαντο γοῦν, ὅτι ἡ ἡμέρα, τουτέστιν ἡ εὐκρασία τῶν ἑῴων μερῶν, καὶ σύνευνον τοῦτον εἶχε, καὶ ἀθάνατον ἐποίησεν. ἡ ἡμέρα καὶ τὸ φῶς τοῦτον ἠγάπησε, διὰ τὸ ὑπεργήρων, ὡς ἔφην, αὐτὸν γεγονέναι. ὅθεν καὶ εἰς τέττιγα φασὶν αὐτὸν μεταβληθῆναι. οἱ γὰρ τέττιγες, ὥσπερ καὶ οἱ ὄφεις γεγηρακότες ἀποβάλλουσι τὸ γῆρας. καὶ ταῦτα μὲν ἀλληγορήθη ῥητορικῶς. Φυσικῶς δὲ ἤδη λεκτέον. ἠὼς τὸ πρωϊνὸν κατάστημα, Τιθωνὸς δὲ τὸ τῆς ἡμέρας κατάστημα. ὅτι τίθενται τὰ ὤνια, καὶ ἤδη τὰ ἔργα χωροῦσιν οἱ ἐργαζόμενοι. ὅθεν καὶ ἡμέρας αὐγῆς, ὅτε τὰ ἀνδρώδη καὶ ἐργατικὰ ἐν αὐτῇ γίνονται, οὐχ ὥσπερ ἐν τῇ νυκτὶ, τὰ θηλυπρεπῆ καὶ ἀνέσιμα. οὕτω μὲν οὖν, ὡς ἔφην, Τιθωνός ἐστιν ἡ ἡμέρα. μᾶλλον δὲ, ἐκεῖνο τὸ τῆς ἡμέρας κατάστημα, ὁπότε τὰ ὤνια προτίθενται, καὶ αἱ ἀγοραὶ ἵστανται. οὗτος δὲ μυθικῶς εἶπε τὸν Τιθωνόν, Πριάμου καλῶν αὐτὸν ἀδελφόν. ἱστορίαις γὰρ καὶ μύθοις μόνον φροντίζει, θέλγειν τοὺς νέους βουλόμενος. Κοίτῃσι.) κοίταις. ἰωνικῶς δὲ ἔτρεψε τὸ α εἰς η, καὶ μένει τὸ ἰῶτα προσγεγραμμένον.

Κέρνη.) νῆσος ὠκεανῖτις, ὅπόθεν ὁ ἥλιος δοκεῖ ἀνατέλλειν, τὸ ἀμφιμάτειον ἐῤῥέθη.

λιποῦσα τὴν σὴν ἀμφιμήτριον κάσιν.
οἱ δ' οὖσα γρώνης εὐγάληνα χερμάδος
ναῦται λιάζον κἀπὸ γῆς ἐσχάζοσαν
ὑπαλήγας· αἱ δὲ παρθενοκτόνον θέτιν

οὖσα.) τὰ σχοινία. παρὰ τὸ οἴω, τὸ κομίζω, οἴσα, καὶ ἰωνικῶς οὖσα. ἢ τὰ ἀπὸ οἰσύας φυτοῦ, ἤτοι λύγου. πρότερον γὰρ ἀπὸ λύγου σχοίνους ἐποίουν, πρὸ τῆς εὑρέσεως τῆς καννάβεως. γρώνης.) κοίλης πέτρας. ἐκ τοῦ γρῶ, τὸ ῥέω καὶ σείω. εὐγάληνα.) τὰ γαλήνιαν ἐμποιοῦντα τὴν ναῦν κλυδωνιζομένην, ὁπότε δεθῇ καὶ στηριχθῇ ταῖς ἀγκύραις. χερμάς.) κυρίως ἡ μικρὰ πέτρα, ἣν δύναταί τις τῇ χειρὶ μάσασθαι, καὶ ἀποβάλλεσθαι. νῦν δὲ καταχρηστικῶς τὴν παραθαλασσίαν μεγάλην πέτραν ἐκάλεσε τοῦ λιμένος, πρὸς ἣν ἀποδέουσι τὰς τῶν ὁλκάδων σχοίνους. λίαζον.) ἔλυον, τροπῇ τοῦ δίχρόνου εἰς δίχρονον, ὡς τὸ βίβλος βύβλος, ἀφροδύτη ἀφροδίτη, τετράδυμον τετράδιμον, καὶ τὰ ὅμοια. κἀπὸ γῆς ἀνεχάζοσαν ὑπαλήγας.) ἀπὸ γῆς ἀνασπάσασαν τὰς ἀγκύρας. ὅτε γὰρ μέλλουσι πλεῖν, ἀπὸ τῆς γῆς ἀνασπῶσι ταύτας. τὸ δὲ ἀνεχάζοσαν, χαλδαϊκόν, ἤτοι τῆς ἀττικῆς διαλέκτου. ὑπαλὴξ δὲ καὶ ὑσειχίς, κυρίως δὲ μάστιξ ἦν, ἐκ χοιρείων τριχῶν συμπεπλεγμένη. καταχρηστικῶς δὲ καὶ πᾶσα μάστιξ, καὶ τὸ βούκεντρον. νῦν δὲ τὰς ἀγκύρας οὕτως λέγει. αἱ δὲ παρθενοκτόνον.) μέχρι τοῦ αἱ φαλακραῖαι κόραι συντάσσεται οὕτω, καθ' ἣν διαγράψω τάξιν τοῦ α καὶ β, καὶ τῶν λοιπῶν στοιχείων.

παρθενοκτόνον.) ἀθάμας ὁ αἰόλου τοῦ ἕλληνος, ἐκ νεφέλης γεννᾷ ἕλλην καὶ φρίξον. εἶτα ἰνὼ γήμας, γεννᾷ λέαρχον, τὸν παρά τισι λέαρτον, καὶ παλαίμονα, τὸν καὶ μελικέρτην. ἰνοῦς δὲ φρυγούσης τὸν πυρὸν διὰ τὸ μὴ ἀναφύεσθαι, καὶ ὑποθεμένης τοῖς μάντεσι λέγειν ἀθάμαντι, διὰ τοῦτο σῖτον μὴ φύεσθαι, μηδὲ τὰ λοιπὰ τῶν ἀσπρίμων, ὅτι τῶν τῆς νεφέλης παίδων χρεία τοῖς θεοῖς ὥστε τυθῆναι, ἀναγκασθεὶς ὁ ἀθάμας, φρίξον παρέστησε τῷ βωμῷ, σφαγιάσαι βουλόμενος. νεφέλη δὲ καὶ φρίξον καὶ τὴν ἕλλην ἁρπάζει. οἱ δὲ παρ' ἑρμοῦ λαβοῦσα χρυσόμαλλον κριόν, ἔδωκεν. ὑφ' οὗ φερομένων διὰ τοῦ ἀέρος, συνέβη τὴν ἕλλην εἰς τὸ ὑποκείμενον καταπεσεῖν πέλαγος, καὶ ἀποπνιγῆναι, καὶ ἀπὸ ταύτης κληθῆναι ἑλλήσποντον. ὅθεν καὶ παρθενοκτόνον θέτιν καὶ θάλασσαν οὕτως τὸ ἑλλησπόντιον ἐκάλεσε πέλαγος. φρίξος δὲ ἧκεν εἰς κόλχους, καὶ θύει ἐκεῖ τὸν κριὸν φυξίῳ διΐ. τὸ δὲ δέρος αἰήτης ἐν ἄρεος ἄλσει καθῆλωσε περὶ δρῦν, ὃ μυθεύεται φυλάττειν τὸν δράκοντα. φρίξος δὲ λαβὼν χαλκιόπην τὴν αἰήτου, γεννᾷ ἄργον, μέλαν, κύτιν, φρόντιν, στέρον, καὶ ἕλλην. ὕστερον δὲ ἀθάμας μανίαις ἥρας, ὅτι τὸν διόνυσον ὡς κόρην ἀνέτρεφε, λαβὼν παρ' ἑρμοῦ, καὶ τῶν δύο ἰνοῦς ἐστερήθη παίδων. αὐτὸς γὰρ μανείς, λέαρχον τοξεύει· ἰνὼ δὲ σὺν παλαίμονι, τῷ καὶ μελικέρτῃ, ἥλατο εἰς θάλασσαν. ἀθάμας δ' ἐκπεσὼν βοιωτίας, χρησμὸν ἔλαβεν, ἐκεῖ κατοικεῖν, ὅπου ζώοις ἀγρίοις ξενισθῇ. λύκοι δὲ περὶ τὴν ἀπ' αὐτοῦ κληθεῖσαν ἀθαμανίαν ἰδόντες αὐτόν, ἔφυγον, καταλιπόντες τὰ κρέα τῶν προβάτων, ἅπερ κατήσθιον. ἐκεῖ δὲ γήμας θεμιστὼ τὴν ὑψέως, γεννᾷ λεύκωνα, ἐρυθρόν, σχοινέα, πτῶον. καὶ τὰ μὲν λοιπὰ πάντα τῆς ἱστορίας ἀληθεύουσι. τὰ δὲ περὶ τοῦ κριοῦ μεμυθολόγηται. ὁ γὰρ κριὸς ἄνθρωπος ὤν, φίλος τῇ ἕλλῃ καὶ φρίξῳ, γνοὺς τὴν ἐπιβολὴν τὴν κατ' αὐτῶν, ἐμβὰς εἰς πλοῖον μετὰ τούτων ἔφυγε. καὶ ἡ μὲν ἕλλη περὶ τὸν ἑλλήσποντον, ἢ νόσῳ, ἢ ναυτιῶσα τοῦ πλοίου τελευτᾷ. οὗτοι δὲ ἀφίκοντο περὶ κολχίδα, καὶ χρυσώσαντες κριοῦ δέρμα, τὸν μὲν κριὸν θύουσι διΐ, τὸ δὲ δέρμα τις ἄνθρωπος δράκων ἐφύλαττε· καὶ ἄλλως· ἀθάμας ὁ αἰόλου τοῦ ἕλληνος παῖς, βασιλεὺς δὲ θηβῶν, γήμας ἰνὼ τὴν κάδμου, παῖδας ἔσχε δύο, λέαρχον τὸν παρά τισι λέαρχον, καὶ παλαίμονα τὸν καὶ μελικέρτην. ἐπεὶ ἥρας δὲ πρόσταγμα, ἀποπεμψάμενος τὴν

νος τὴν ἰνώ, καὶ ἐπιγήμας νεφέλην, ἔσχεν ἐξ αὐτῆς δύο παῖδας, ἕλλην τε καὶ φρίξον. μιγνύμενον δὲ αὐτὸν λάθρα τῇ ἰνοῖ, κατοπτεύσασα ἡ νεφέλη ᾤχετο. πάλιν δὲ τῆς οἰκίας ἐπικρατήσασα ἡ ἰνώ, ἐπιβουλεύουσα τοῖς τῆς νεφέλης παισίν. εὑροῦσα οὖν τινα μηχανήν, ἔφρυξε τὸν πυρὸν διὰ τὸ μὴ ἀναφύεσθαι. καὶ διὰ πολλῆς οὔσης ἀκαρπίας ἐν τῇ χώρᾳ, ἔπεμψαν οἱ ἀθηναῖοι θεοπρόπους εἰς πυθώ. ἡ δὲ ἰνὼ ὑπέπεισε τοῖς μάντεσι τοιοῦτόν τινα χρησμὸν περὶ τοῦ φρίξου λέγειν ἀθάμαντι, ὡς διὰ τοῦτο σῖτον μὴ φύεσθαι, μὴ δὲ τὰ λοιπὰ τῶν ἀνοσίμων, ὅτι τῶν τῆς νεφέλης παίδων χρεία τοῖς θεοῖς ἵνα τυθῶσι. πυθόμενος οὖν περὶ τῶν θεοπροπίων ὁ ἀθάμας τὸ λόγιον, καὶ ἀναγκασθείς, μεταπέμπεται ἐκ τῶν ἀγρῶν τὸν φρίξον, σφαγιάσαι βουλόμενος. προφάσεως δὲ χάριν ἐκέλευσεν αὐτὸν ἄγειν, ὅτι κάλλιστον πρόβατον ἐν τοῖς θρέμμασιν εἰς ἱερουργίας ὑπάρχει. μυθολογοῦσι δέ, ὅτι παραγενομένῳ τῷ φρίξῳ, μετὰ τῆς ἀδελφῆς κατά τινα δαίμονος ἐπιφάνειαν, ἀνθρωπίνῃ φωνῇ λαλῆσαι τὸν κριόν, καὶ πᾶσαν αὐτῷ τὴν ἐπιβουλὴν ἀναγγεῖλαι. κελεῦσαί τε αὐτὸν μετὰ τῆς ἀδελφῆς, ἐπικαθίσαι τὰ νῶτα, ὅπως τὸν ἐπικείμενον κίνδυνον ἐκφυγεῖν δυνηθῶσιν. ἕτεροι δὲ λέγουσιν, ὅτι νεφέλη φρίξον καὶ τὴν ἕλλην ἁρπάζει, καὶ παρ' ἑρμοῦ λαβοῦσα χρυσόμαλλον κριὸν ἔδωκεν. ἐφ' οὗ φερομένων διὰ τοῦ ἀέρος μετὰ πολλῆς τῆς βίας, συνέβη τὴν ἕλλην μὴ δυναμένην ἀντέχειν. καὶ τὰ λοιπὰ τῆς ἱστορίας ταῦτα ζήτει εἰς τὴν ἑτέραν ἱστορίαν τὴν ὁμοίαν αὐτῇ, ὡς ὄπισθεν ἔφη.

θέτις.) ἡ θάλασσα, ὅτι εὐθηνίας αἰτία. συναχθέντος γὰρ τοῦ ὕδατος, κατ' ἀρχὰς ἐφάνη ἡ ξηρά, καὶ γέγονε τοῦ παντὸς ἡ διακοσμία.

ἰουλόπεζοι θεῖνον εὐῶπες, σπάθαις
πελαργοχρῶτες αἱ φαλακραῖαι κόραι
ὑπὲρ καλυδνῶν λευκὰ φαίνουσαι πτίλα
ἄφλαστα καὶ φώσσωνας ὠργυιωμένους
ἀπαρκτίαις πρηστῆρος αἴθωνος πνοαῖς

ἴουλος.) σκώληξ πολύπους μικρὸς περὶ τοίχους ἀνερχόμενος, ᾧ παρεικάζει τὰς ἀλεξάνδρου ναῦς, διὰ τὰς κώπας. ἐγὼ δὲ μίαν λέγω ναῦν ἀλεξάνδρου. καὶ βαρβαρικὸν πλοιάριον ἐν, ἑκατὸν καὶ μόνους στρατιώτας ἔχον, ἔπλευσεν εἰς ἑλλάδα. ἴουλος δὲ σημαίνει τέσσαρα, τὸν σκώληκα τοῦτον, τὴν ἐξάνθησιν τῶν γενείων, τὴν συστροφὴν τῶν τριχῶν, καὶ τὸν ὕμνον· ὡς φησιν ἐρατοσθένης ἐν ἑρμῇ, ἡ χθονίης ἱερὸς ἐφ' ὑψηλοῦ πυλεῶνος, δανδαῖτις εὔχουσα καλὰς δήμητρ' ἰούλους. πέζα.) πούς, παρὰ τὸ πέδον. εὐῶπες.) εὐόφθαλμοι, διὰ τὰς ὀπάς, ὅθεν ἐν τῷ πλεῖν κινοῦσι τὰς κώπας. σπάθαις.) κώπαις. πελαργοχρῶτες.) λευκόχροοι, διὰ τὰ λίφη.

φαλακραῖαι.) ἰδαῖαι, ἀπὸ τοῦ περιέχοντος, τὸ περιεχόμενον. τέσσαρα γὰρ ἀκρωτήρια ἴδης, φαλάκρα, λεκτόν, γάργαρον καὶ πέργαμον. τινὲς δὲ ἐκεῖθεν, ἤγουν ἐκ τῆς φαλάκρας, λέγουσι τμηθῆναι τὰ ξύλα τὰ εἰς τὴν ναυπηγίαν τῶν ἀλεξάνδρου πλοίων. ἐκ τότε δὲ τοῦτο τὸ ὄρος ψιλωθὲν φαλάκρα κληθῆναι. κόρας δὲ φαλάκρας εἶπε τὰ πλοῖα, ὡς ἐκ τῶν τῆς φαλάκρας ξύλων ναυπηγηθέντα. καλύδναι.) νῆσοι τροίας, ἀπό τινος καλύδνου. λευκὰ πτίλα.) τὰς κώπας, ὅτι ὑπ' αὐτῶν λευκαίνεται τὸ ὕδωρ πληττόμενον. πτίλα τὰ πτερά, παρὰ τὸ ἐν τῷ πέτεσθαι τίλλειν καὶ κόπτειν τὸν ἀέρα. ἄπλαστα.) ἀσύνδετον, ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν καὶ ἄφλαστα. ἄφλαστα δὲ λέγεται, αἱ πρύμναι, ὅτι αἱ πρύμναι τῶν πλοίων τῶν βαρβαρικῶν καὶ στρατιωτικῶν θεοὺς γεγραμμένους εἶχον, ἃ δὴ δυσσέβειαν οὐκ ἄνευ ἔπαυσε. τὰ δὲ τῶν λοιπῶν πλοίων ἄφλαστα τις εἴποι, οἱονεὶ εὔφλαστα καὶ εὔκαυστα. εἰ γάρ τις πῦρ αὐτοῖς ἐπιβάλλει, συντόμως καυθήσεται, διὰ τὸ εἶναι πεπισσωμένα. φώσσωνας.) τὰ λαίφη τὰ ἄρμενα, παρὰ τὸ φῶς, τὸ λαμπρύνω· λευκὰ γάρ. ἢ παρὰ τὸ φυσᾶσθαι ὑπ' ἀνέμων, φύσσωνας καὶ φώσσωνας. ὠργυιωμένους.) ἐκτεταμένους, ἡπλωμένους. ἢ ἀπὸ τῆς ὀργυιᾶς,

ἀντὶ τοῦ ἐκτατικῶς τῶν χαρῶν. ἢ καὶ ἀπὸ τοῦ ὀργῶ, τὸ ὁρμῶ. ὀργᾶν δὲ, τὸ ἐκ γῆς συντόμως ὀρθοῦν τι τῶν φυτῶν ἢ τῶν βοτανῶν ὀργωμένας, καὶ μετὰ προσγραφῆς τοῦ ι δεῖ γράφειν. τὰ γὰρ διὰ τοῦ υα θηλυκὰ ὑπὲρ ι παραλήγονται, μῦα, ἅρπυα, μητρυά. τὸ δὲ ἀγυὰ καὶ ὀργυὰ, διαφορεῖται. ἀπαρκτίαις πνοαῖς.) ταῖς ἀπ᾽ ἄρκτου πνεούσαις. τοῖς γὰρ ἀπὸ τροίας πλέουσιν εἰς ἑλλάδα, φορὸς καὶ οὔριος ἄνεμος ὁ ἀπαρκτίας βορρᾶς. πρηστῆρος αἴθωνος.) καυστικοῦ ὀξέος.

ἢ δ᾽ ἔνθεον σχάσασα βακχεῖον στόμα,
ἄτης ἀπ᾽ ἄκρων βουπλανοκτίστων λόφων,
τοιῶνδ᾽ ἀπ᾽ ἀρχῆς ἦρχ᾽ ἀλεξάνδρα λόγων.

ἔνθεον.) θεῖον, μαντικόν. χάσασα.) ἀνοίξασα. βακχεῖον.) τὸ δίκην τῶν διονύσου βακχῶν ξένα φθεγγόμενον. ἄτης.) ἤγουν βλάβης. λόφων.) ἄτης, καὶ βουπλανόκτιστον τὴν τροίαν λέγεται. ἠλέκτρας γὰρ τῆς ἄτλαντος καὶ διὸς, ἰασίων καὶ δάρδανος. καὶ ἰασίων μὲν δήμητρος ἐρασθεὶς, κεραυνοῦται. δάρδανος δὲ κατακλυσμοῦ γεγονότος, ἐκ σαμοθράκης εἰς ἀντίπερα γῆν περαιοῦται, καὶ τὴν νῦν τροίαν ἔμελλεν κτίζειν. χρησμὸς δὲ τοῦτον κωλύει κτίζειν τὸν λόφον, εἰπὼν βλάβην γενέσθαι τοῦτον τοῖς αὐτὸν κατοικοῦσι. κωλυθεὶς, κτίζει τὴν δαρδανίαν, πρότερον σκαμάνδρου λόφον καλουμένην, βασιλεύοντος τότε τῶν τρωϊκῶν μερῶν τεύκρου τοῦ σκαμάνδρου καὶ ἰδαίας νύμφης. οὗ σκαμάνδρου τὴν ἀδελφὴν βάτειαν λαβὼν ὁ δάρδανος, ἣν καὶ ὁ λυκόφρων ἀρισβαν λέγει, γεννᾷ ἶλον καὶ ἐριχθόνιον. ὧν ἶλος ἄπαις τελευτᾷ, ἐριχθόνιος δὲ ἐξ ἀστυόχης τῆς σιμόεντος, γεννᾷ τρῶα. τρωὸς καὶ καλλιρόης τῆς σκαμάνδρου, ἶλος καὶ ἕτεροι. ὃς ἶλος εἰς φρυγίαν ἐλθὼν, ἐν πρυτανείῳ ἐμαντεύσατο. ἔχρησε δὲ αὐτῷ ὁ τελμησσαῖος ἀπόλλων, μὴ κτίζειν τὸν λόφον τοῦτον. ἄτης γὰρ αὐτὸν ἔφη. διὸ καὶ δάρδανος αὐτὸν οὐκ ἔκτισεν, ἀλλὰ καὶ τὴν ὑπὸ τὴν ἴδην δαρδανίαν, πρότερον σκαμάνδρου λόφον καλουμένην. ἐν φρυγίᾳ γοῦν ἀγῶνα ὑπὸ τοῦ βασιλέως τεθειμένον ὁ ἶλος εὑρὼν, νικᾷ πάλην. καὶ λαβὼν ἐκ τοῦ βασιλέως ἆθλον ν´ κόρας, καὶ ν´ κόρους ἐκ χρησμοῦ, εἵπετο βοῒ πλανηθείσῃ ἐκ μυσίας, ἥτις ἀφικομένη ἐπὶ τὸν λεγόμενον τῆς φρυγίας ἄτης τόπον κατακλίνεται, ἔνθα πόλιν κτίσας ὁ ἶλος, ἴλιον ἐκάλεσε. βουπλανόκτιστος δὲ λέγεται, διὰ τὴν πλανηθεῖσαν ἣν εἴπομεν βοῦν. λάοσης ὁ λαμψακηνός φησιν, ὅτι τοῦ ἴλου ἐν τῇ μυσίᾳ νέμοντος βοῦς, ἔχρησεν αὐτῷ ὁ ἀπόλλων, ἐκεῖ κτίζειν πόλιν, ἔνθα ἂν ἴδῃ μίαν τῶν βοῶν αὐτοῦ πεσοῦσαν. μίαν οὖν τῶν βοῶν αὐτοῦ ἀποσκιρτήσασαν, ταύτην ἐδίωκεν. ἡ δὲ ὀκλάσασα, κατέπεσεν ἔνθα νῦν ἐστιν ἡ ἴλιος. ὁ δὲ ἶλος τοῦ χρησμοῦ μνησθεὶς, ἐκεῖ πόλιν ἔκτισε, καὶ ἀφ᾽ ἑαυτοῦ ἴλιον ὠνόμασεν. ἄκρων λόφων.) τῶν ὑψηλῶν. ἐν γὰρ ἐκείνοις τοῖς μέρεσιν ἦν πύργος τῆς κασάνδρας.

αἲ αἲ τάλαινα θηλαμὼν κεκαυμένη,
καὶ πρόσθε μὲν πεύκῃσιν οὐ λαμηφόροις.

αἲ αἲ.) ἐπίρρημα θρηνητικόν, ὃ πάντες οἱ νῦν βαρύνουσι. στέφανος δὲ καὶ μελάμπους, περισπᾶν ἀξιοῦσι, λέγοντες τουτονὶ τὸν κανόνα· τὰ εἰς αι δίφθογγον λήγοντα ἐπιρρήματα, ἂν ἐπὶ τέλους ἔχωσι τὸν τόνον, περισπῶνται, ἰατταταῖ, παπαῖ, αἶ, καὶ τὰ ὅμοια. πλὴν τοῦ βαβαὶ, καὶ τοῦ ναί. ἐγὼ δέ φημι καὶ τοῦ οὐαί. θηλαμών.) τροφός, ἐκ τοῦ θηλὴ, θηλαμών. τροφὸν δὲ αὐτῆς τὴν τροίαν καλεῖ. σημείωσαι ἐκ τούτου, ὅτι καὶ τὰ εἰς θε ἐπιρρήματα, φωνήεντος ἐπιφερομένου, τὸ ν ἐφελκύουσι. συμφώνου δὲ οὐκ ἔτι. πεύκῃσι.) πεύκαις ἰωνικῶς, τροπῇ τοῦ α τῆς αι διφθόγγου εἰς η, μένοντος καὶ τοῦ ἰῶτα προσγεγραμμένου. πεύκη δέ ἐστι, ξύλον πρὸς πλοίων κατασκευὴν ἐπιτήδειον. ἀπὸ δὲ τοῦ ποιοῦντος τὸ ποιηθὲν εἶπεν, ἢ ἀπὸ τοῦ περιέχοντος τὸ περιεχόμενον. οὐ λαμηφόροις.) οὐ λαμὸν καὶ πόλεμον φερούσαις.

τριεσπέρου λέοντος, ὅν ποτε γνάθοις,

τρίτωνος

τρίτωνος ἠμάλαψε κάρχαρος κύων.
ἔμπνους δὲ δαιτρὸς ἡπάτων φλοιδούμενος,

τριεσπέρου λέοντος.) ὅτι ἀμφιτρύων ἐπὶ τηλεβόας ἐστράτευσεν, ἐκδικῆσαι θέλων τὸν φόνον τῶν ἀδελφῶν ἀλκμήνης καὶ τοῦ ταύτης πατρός, ζεὺς τρεῖς ἑσπέρας εἰς μίαν μεταβαλὼν, συνεκάθευδε τῇ ἀλκμήνῃ. κατὰ δὲ τὴν αὐτὴν ἑσπέραν καὶ ἀμφιτρύων παλινοστήσας, συγκαθεύδει τῇ γυναικί. ἡ δὲ διδύμους παῖδας γεννᾷ. ἐκ διός, ἡρακλέα. ἐκ δὲ ἀμφιτρύωνος, ἰφικλῆ. διὰ τοῦτο τριέσπερον αὐτὸν λέγει. τὰς δ᾽ ἀλληγορίας εἰμὴ που τινὰς ἀναγκαίας, διὰ τὸ πλῆθος τῶν ἱστοριῶν ἐατέον, ὅτι οὐδὲ πρέπον δεῖν ἀλληγορεῖν ἐνταυθοῖ. οὗτος γὰρ μυθικῶς πάντα γράφει. τὸ μὲν περὶ τῶν τριῶν ἑσπερῶν οὕτω τινὲς φάσκουσιν. ἐγὼ δὲ τριέσπερον τὸν ἡρακλέα λέγω καλεῖν τὸν λυκόφρονα, διὰ τὸ ἐν τῷ κήτει τρεῖς ἡμέρας ποιῆσαι. ἃς ἑσπέρας καλεῖ διὰ τὸ ἀφώτιστον εἶναι καὶ σκοτεινὴν εἶναι τὴν γαστέρα τοῦ θηρίου. τὸ δὲ περὶ τοῦ διὸς οὕτως νοητέον, ὅτι τις βασιλεὺς τρεῖς ἡμέρας συνέχαιρε καὶ συνεκάθευδε ἀλκμήνῃ, ἀποδημοῦντος ἀμφιτρύωνος. ἐπεὶ δὲ τὸ καθεύδειν μετὰ γυναικῶν νυκτὸς ἔργον ἐστὶ, ἐμυθεύσαντο ὅτι τρεῖς ἡμέρας μίαν ἑσπέραν ἐποίησε. λέοντος.) λέοντα τοῦτον καλεῖ διὰ τὴν ἀλκήν, καὶ ὅτι τὸν ἄτρωτον λέοντος τοῦ νεμέας συνθλάσας, οἰκείαις χερσὶν, ὅπλον καὶ σκεπαστήριον ἐχρῆτο τῷ δέρματι τούτου, ὡς ὄντι ἀτρώτῳ. τρίτωνος.) κυρίως υἱὸς ποσειδῶνος καὶ ἀμφιτρίτης, τὰ μὲν ἄνω μέχρι καὶ ὀμφαλοῦ ἄνθρωπος, τὰ δὲ ὀμφαλοῦ μέχρι καὶ οὐρᾶς δελφίς. καὶ οἷον εἰπεῖν, ὥσπερ ἰχθυοκένταυρος. νῦν δὲ τρίτωνα τὸν ποσειδῶνα καλεῖ, τρίτωνος δὲ τὸ κῆτος κύνα. ἡ δὲ ἱστορία αὕτη. τῶν θεῶν βουλομένων δῆσαι τὸν δία, γνοὺς τοῦτο ὁ ζεὺς ἐκ τῆς θέτιδος, τοὺς μὲν ἄλλους θεοὺς ἔτισε, ποσειδῶνα δὲ σὺν ἀπόλλωνι ὀργῇ θητεῦσαι τῷ λαομέδοντι, καὶ πυργῶσαι τὴν ἴλιον ἀπέστειλεν. ὁ οὖν λαομέδων τὸν μὲν ἀπόλλωνα ἱερείοις ἐτίμησε. ποσειδῶν δὲ ἐπεὶ μετὰ τὸν τεταγμένον χρόνον τὸν τῆς λατρείας μισθὸν οὐκ ἐδέξατο, ἀγανακτῶν κατὰ λαομέδοντος ἔπεμψε κῆτος δεινότατον, ὅπερ καὶ τὴν χώραν κατέκλυζεν ἀναπτύον τὴν θάλασσαν. ἐκ χρησμοῦ δὲ λαομέδων ἀναγκασθεὶς, ἡσιόνην τὴν θυγατέρα κοσμήσας βασιλικῶς, ὡς πρὸς θοινοχίαν τῷ κήτει ἐξέθετο. διερχόμενος δὲ ἡρακλῆς, καὶ ὑποσχεθεὶς παρὰ λαομέδοντος ἀθανάτους ἵππους λαβεῖν, οὓς ἐδόθησαν αὐτῷ, ἀντίποινον παρὰ τοῦ διὸς τὸν γανυμήδην ἁρπάσαντος, ἀδελφὸν ὄντα τοῦ λαομέδοντος, χωστὸν τεῖχος ποιήσας, καὶ στὰς ὡπλισμένος περὶ τὸ στόμιον, ὡς κεχηνὸς ἐπῄει τὸ κῆτος, ἀθρόως τῷ τούτου ἐμπεπήδηκε στόματι. τρισὶ δὲ ἡμέραις ἔνδοθεν κατακόπτων αὐτὸν, ἐξῆλθεν ἀποβεβληκὼς καὶ τὴν τῆς ἑαυτοῦ κεφαλῆς τρίχωσιν. μὴ δεξάμενος δὲ παρὰ λαομέδοντος τὰ ὑπεσχημένα, ἐξ νῆας ἀνδρῶν ἐκ τῆς ἑλλάδος πληρώσας, παραγεγονὼς πάλιν πορθεῖ τὴν ἴλιον, τελαμῶνος πρώτου τὸ τεῖχος ῥήξαντος καὶ εἰσβάντος. καὶ λαομέδοντα μετὰ τῶν ἐκείνου υἱῶν ἀνελὼν ἡρακλῆς, πλὴν ποδάρκου, τοῦ καὶ πριάμου καλουμένου, καὶ ἡσιόνης, τὴν πόλιν πιμπρᾷ. ἡσιόνην δὲ γέρας δίδωσι τελαμῶνι, ὡς ἀριστεύσαντι. ἐξ ἧς ὕστερον τελαμὼν τὸν τεῦκρον γεννᾷ. τότε δὲ ἡρακλῆς καὶ τῇ ἡσιόνῃ χαρίζεται, ὃν ἂν θέλῃ τῶν αἰχμαλώτων ὠνήσασθαι. ἡ δὲ τὴν ἑαυτῆς δοῦσα καλύπτραν, τὸν ἀδελφὸν αὐτῆς ποδάρκην ἐπρίατο, ὅθεν ἐκλήθη καὶ πρίαμος. ἠμάλαψεν.) ἔκρυψε. κυρίως δὲ τὸ ἐθέρισεν. ἄμαλλα γὰρ λέγεται τὸ χειρόβολον τῶν ἀσταχύων. ἀμαλάπτω, ἐξ οὗ καὶ ἠμάλαψε. κάρχαρος.) ὁ ὀξυόδους κύων, νῦν δὲ τὸ κῆτος. κάρχαρος, ὁ κεχαραγμένους ἔχων τοὺς ὀδόντας, ἤτοι κεχηνότας. φλοιδούμενος.) φλογιζόμενος. γίνεται δὲ ἀπὸ τῆς φλογὸς φλογοιδούμενος, φλογοιδούμενος καὶ φλοιδούμενος.

τινθῷ λέβητος ἀφλόγοις ἐπ᾽ ἐσχάραις
σμήριγγας ἐστάλαξε κωδείας πέδῳ

ὁ τεκνοραίστης ὁ λυμεὼν ἐμῆς πάτρας.

πυνθῷ.) περὶ κύτει καὶ χωρήματι, παρὰ τὸ πίνω, τὸ ἀκροδίδωμι. καὶ τὸ θῶ, τὸ τίθημι, πυνωθὸς καὶ πυνθὸς, πᾶν χώρημα καὶ ἡ γαστὴρ, πρὸς ἣν τέμνομεν καὶ ἀποτιθέμεθα. λέβητα.) τὸ κῆτος λέγει, καὶ ἀφλόγους ἐσχάρας, τὴν ἐν σπλάγχνοις ἔμφυτον τοῦ κήτους θέρμην. σμήριγγας.) τρίχας, παρὰ τὸ μείζω μείσω, μὴριγξ καὶ μήριγξ. εἰς πολλὰ γὰρ καὶ λεπτὰ ἐμερίσθησαν αἱ τρίχες, καὶ πλεονασμῷ τοῦ σ σμήριγξ. κώδεια.) ἡ κεφαλὴ, παρὰ τὸ κεῖσθαι ἐν αὐτῇ τὰ δέοντα. τὸ γὰρ λογιστικὸν ἐν αὐτῇ, κἂν ἕτεροι περὶ τὴν καρδίαν φασὶ, οὕτω λέγεται κώδεια. ἢ ἀπὸ ὁμοιότητος τῆς κωδείας βοτάνης, ἥτις κωδεία λέγεται, ὅτι κώματι καὶ ὕπνῳ δέει τοὺς ταύτην φαγόντας. ὑπνωτικὸν γὰρ τὸ φυτόν. πέδον.) νῦν ἐν τῇ γαστρὶ τοῦ κήτους. ὁ τεκνοραίστης.) ἡρακλῆς μετὰ τὴν κερβέρου ἀναγωγὴν εἰς θήβας ἐλθὼν εἰς λύκον θηβῶν βασιλεύοντα, ἐπὶ τὸ βασιλέα γῆμαι βιαζόμενον μεγάραν τὴν κρέοντος θυγατέρα, γυναῖκα δὲ ἡρακλέως, ὁ ἡρακλῆς τοξεύσας τὸν βασιλέα ἀνεῖλε. μανίᾳ δὲ διὰ τοῦτο συσχεθεὶς ἐκ τῆς ἥρας ὀργῆς, καὶ τὴν ἰδίαν γυναῖκα ταύτην μεγάραν, καὶ τοὺς τέσσαρας παῖδας αὐτοῦ τοξεύσας ἀνεῖλεν, ὀνίτην, θηρίμαχον, δηικόωντα, καὶ κρεοντιάδην. ὁ δὲ πίνδαρος ὀκτὼ λέγει παῖδας μεγάρας καὶ ἡρακλέους, τοὺς ἀναιρεθέντας αὐτῷ, ἕτεροι καὶ δύο υἱοὺς ἰφικλέους τοῦ ἀδελφοῦ, σὺν τοῖς ἐκ μεγάρας παισὶ λέγουσιν ἀνελεῖν. λυμεών.) ἤγουν φθορεὺς καὶ πορθητής. ἐρρέθη δὲ πάτρας ἰωνικόν.

ὁ δευτέραν τεκοῦσαν ἄτρωτον βαρεῖ
τύψας ἀτράκτῳ στέρνον, ἔν τ' αὐλῷ μέσῳ
πατρὸς παλαιστοῦ χερσὶν ὀχμάσας δέμας,

δευτέραν τεκοῦσαν.) τὴν ἥραν, ἢ ὡς μητρυιὰν αὐτοῦ, γυνὴ γὰρ ἦν τοῦ διός· ἢ ὅτι αὐτὸν ἐθήλασεν, ὄντα παιδίον διὰ τὸ κόλπου ἐγκαλουμένη, πτοηθεῖσα τῇ ἀθηνᾷ. ἄλλως. δευτέραν τεκοῦσαν τὴν ἥραν λέγει, ἢ ὅτι αὐτὸν διὰ τοῦ κόλπου ἤνεγκεν, ὡς τίκτουσα ἐπὶ τεκνοποιουμένη, καὶ ὅτι αὐτὸν ἐθήλασε πεισθεῖσα τῇ ἀθηνᾷ ἐλύπησεν αὐτήν. ἢ ὡς μητρυιὰν αὐτοῦ, γυνὴ γὰρ ἦν τοῦ διός. ὅθεν αὐτὴν ὀνειδίζει, ὡς μὴ φεισαμένην ἐκ θηλαμόνος. καὶ ὅμηρος· τλῆ δ' ἥρη ὅτε μιν κρατερὸς πάϊς ἀμφιτρύωνος δεξιτερὸν κατὰ μαζὸν ὀϊστῷ τριγλώχινι βέβληκε τότε κίμιν ἀνήκεστον ἄλγος ἔλαχεν. ἄτρωτον.) τὴν ἥραν ὡς θεὰν, μὴ τιτρωσκομένην. ὅτι γὰρ ἡρακλῆς ἐπολέμει τῇ πόλει ἐπὶ περὶ πατρὶ νέστορος νηλεῖ, διὰ τὸ μὴ καθᾶραι αὐτὸν τοῦ φόνου τοῦ ἰφίτου, συμμαχοῦσαν καὶ τὴν ἥραν νηλεῖ κατὰ τὸν δεξιὸν τοξεῦσαι μαστὸν, ὀϊστῷ τριγλώχινι, καθά φησιν ὅμηρος. τοῦτο δ' ἐν τῷ ὁμήρου καλλίστως ἀλληγορούμενον πέφυκε. νῦν δὲ παιδιᾶς κεῖται, καὶ μυθικόν. βαρεῖ ἀτράκτῳ.) δεινῷ βέλει. στέρνον.) τὸ στῆθος, παρὰ τὸ στερρὸν τοῦ νοῦ εἶναι ἐνταῦθα. ἐκεῖ γὰρ ἡ καρδία καὶ τὸ ζωτικὸν, ὅθεν ὁ νοῦς τὰς δυνάμεις ἀρύεται. ἔν τ' αὐλῷ μέσῳ.) ἐν μέσῳ τε τῷ διαύλῳ καὶ τῷ σταδίῳ. πατρὸς παλαιστοῦ.) ἡρακλῆς καταπολεμήσας αὐγέαν τὸν βασιλέα τῆς ἤλιδος, ἡλίου δὲ παῖδα καὶ ἰφιβόης, διὰ τὸ μὴ λαβεῖν τὸν μισθὸν τὸν ὑπὲρ καθάρσεως τῆς κόπρου τῶν βοῶν, καὶ τὴν ἦλιν πορθήσας ἐκ τῶν λαφύρων, ἐκεῖσε ἀγῶνα τῷ ὀλυμπίῳ διῒ συνεστήσατο, καὶ ὀλύμπιον τοῦτον ἐκάλεσεν. ἐτελεῖτο δὲ ὁ ἀγὼν, κατὰ πενταετηρίδα, ἢ τὸ σαφέστερον φάναι, κατὰ μῆνας πεντήκοντα. ἠγωνίζοντο δὲ οἱ ἀθληταὶ πένταθλον, καὶ ἑτέρους ἄθλους. ὁ δὲ πένταθλος ἦν, πυγμὴ, δρόμος, ἅλμα, δίσκος, καὶ πάλη. ἐν τῇ καταρχῇ δὲ καὶ τῷ τεθέντι πρώτῳ ἀγῶνι, ἡρακλῆς προεκαλεῖτο εἰς πάλην τὸν βουλόμενον. οὐδενὸς δὲ τολμῶντος, ὁ ζεὺς παλαιστῇ εἰκασθεὶς, συνέμιξεν ἡρακλεῖ. καὶ μέχρι πολλοῦ τῆς πάλης ἰσοπαλοῦς γινομένης, ὁ ζεὺς φανεροῖ ἑαυτὸν τῷ παιδί. τὰ δὲ ὀλύμπια πρὶν τε ἡμέρας ἐτελεῖτο, ἀπὸ ια΄ τῆς σελήνης μέχρι ὅλης ιε΄. προεγυμνάζοντο δὲ πρώην, ἡμέρας λ΄. ὀχμάσας.) ὑποπεσὼν, κρατήσας, ἐκ τοῦ ὄχος, καὶ πλεονασμῷ

νασμῶν ὄχμος, καὶ δὴ αὐτοῦ ὀχμάζω τὸ ἐπίκειμαι. δέμας.) τὸ ζῶν σῶμα, παρὰ τὸ δεδέσθαι καὶ συνεστηκέναι. δέμας τὸ τεθνηκὸς, παρὰ τὸ δαμῶ, τὸ δαμάζω, τὸ δαμασθὲν καὶ λυθέν. καὶ σῶμα τὸ ζῶν, παρὰ τὸ σῶον εἶναι. σῶμα τὸ τεθνηκὸς, παρὰ τὸ σημεῖον εἶναι τοῦ ποτὲ ζῶντος. οἱ δὲ λέγοντες διαφέρειν σῶμα καὶ δέμας, ληροῦσιν.

κρόνου πάρ' αἰπὺν ὄχθον, ἔνθα γηγενοῦς
ἵππων ταρακτὴς ἐστὶν ἰσχένου τάφος.

κρόνου.) ὄχθος ὁ ὄλυμπος. πρότερον γὰρ κρόνιος λόφος ἐλέγετο. γηγενοῦς.) τοῦ γίγαντος, ἑρμοῦ καὶ ἱερείας υἱὸς γίγας. γίγαντος δὲ υἱὸς ἴσχενος. λιμοῦ δὲ γεγονότος, ἐδόθη χρησμὸς, μὴ ἂν ἄλλως λυθῆναι τὸν λιμὸν, εἰ μὴ τῶν εὐγενῶν τυθῇ τις. πάντων τοίνυν ἀρνουμένων, ἠθέλησεν ὁ ἴσχενος τυθῆναι. οὗ καὶ τυθέντος, ὁ τάφος δείκνυται περὶ τὸν καλούμενον κρόνιον λόφον, πλησίον τοῦ καμπτῆρος τῆς ὀλύμπου. καὶ τιμαῖς πλείσταις αὐτὸν ἐτίμησαν, καθ' ἣν ἡμέραν ἐτύθη, καὶ ἀγῶνας συνίστων. λέγουσι δὲ αὐτὸν ταράξιππον, ἐπειδὴ ἐκεῖ ταράσσων καὶ θορυβῶν τοὺς ἵππους ἀγωνιζομένους, ἢ ἀρρήτῳ τινὶ καὶ ἄλλῃ δυνάμει. ἢ δάφνης ἑστώσης περὶ τὸν τάφον, καὶ σειομένης αὐτῆς ταράσσεσθαι τοὺς ἵππους τῇ σκιᾷ τῶν φύλλων. καλοῦσι δὲ αὐτὸν ταράξιππον, ἐπειδὴ οἱ ἀγωνιζόμενοι ἵπποι, ὅταν γένωνται ἐκεῖσε, ταράσσονται.

ὁ τῆς θαλάττης αὐσονίτιδος μυχοὺς,
στενοὺς ὀπιπεύουσαν ἀγρίαν κύνα.

αὐσονίτης.) ἰταλικὴ, ἀπὸ αὔσονος τοῦ ὀδυσσέως καὶ κίρκης παιδός. ἄλλοι δὲ ἀφ' ἑτέρου αὔσονος εἶπον. αὐσονία δὲ κυρίως, ὡς δίων γράφει κοκκειανὸς, ἡ τῶν αὐρούγκων γῆ μόνη λέγεται, μέσον καμπανῶν καὶ οὐολσκῶν παρὰ θάλασσαν κειμένη. συχνοὶ δὲ καὶ μέχρι τοῦ λατίου αὐσονίαν εἶναι ἐνόμισαν, ὥστε καὶ πᾶσαν ἰταλίαν ἀπ' αὐτῆς. οἱ δὲ καὶ ἡμᾶς τοὺς γραικοὺς τραγικῶν ἕλληνας αὔσονας λέγοντες, αὐθεντικῇ ἀδείᾳ, καὶ οὐ ποιητικῇ τοῦτο ποιοῦσι. μυχούς.) παρὰ τὸ μύω, τὸ κρύπτω. ὀπιπεύουσαν.) παρατηροῦσαν, βλέπουσαν. ἐκ τοῦ ὄπτω, τὸ βλέπω, παραγωγὸς ὀπτεύω, καὶ ἀττικῇ αὐξήσει ὀπιπτεύω. ἀγρίαν κύνα.) τὴν σκύλλαν φασὶ θυγατέρα φόρκυνος, θηριομιγῆ, κατεσθίουσαν τινὰς τῶν περιπλεόντων τὸ σικελικὸν πέλαγος. καὶ δὴ καὶ ἡρακλῆς τὰς γηρυονέως βοῦς ἐλαύνων ἐξ ἐρυθείας, ὡς ἐγγὺς ἐγένετο τὸν πορθμὸν τὸν μεταξὺ ἰταλίας καὶ σικελίας, ἁρπάσασα τῶν ταύρων τινὰς ἡ ῥηθεῖσα σκύλλα, καὶ ἀνελοῦσα, καὶ αὐτὴ ὑφ' ἡρακλέους ἀναιρεῖται. ὕστερον δὲ καὶ πάλιν ὁ ταύτης πατὴρ φόρκυς, καύσας καὶ ἀφεψήσας λαμπάσιν, ἐζωοποίησεν. ἦν δὲ ὥς φασι πρῶτον ἡ σκύλλα γυνὴ εὐπρεπής. ποσειδῶνι δὲ συνοῦσα, ἀμφιτρίτης ζηλοτυπησάσης, καὶ φάρμακα ἐμβαλούσης τῇ πηγῇ ἐφ' ᾗ εἰώθει λοῦεσθαι, ἀπεθηριώθη. λέαιναν δὲ αὐτὴν εἶπε, διὰ τὸ φοβερόν. ταῦτα μὲν τὰ μυθώδη. τὸ δ' ἀληθὲς οὕτως ἔχει. ἡ σκύλλα περὶ τὸ ῥήγιον τῆς σικελίας ἐστὶν ἀκρωτήριον, ἐξέχον εἰς θάλασσαν, οὗ κάτωθεν πέτραι πολλαὶ καὶ μεγάλαι ἔχουσαι κοίλους τόπους καὶ σπήλαια, ἐν οἷς κατοικοῦσι θηρία θαλάσσια. τῶν δὲ πλοίων ἐν ταῖς πέτραις ἀκοντιζομένων ἐκ τοῦ τῆς χαρύβδεως ὕδατος, καὶ συγκλωμένων τοὺς ἄνδρας ἐσθίουσιν. ἡ χάρυβδις δὲ καὶ ἡ σκύλλα πλησίον εἰσίν. ἡ μὲν γὰρ χάρυβδις περὶ μεσσήνην ἐστὶν, ἡ δὲ σκύλλα περὶ τὸ ῥήγιον, ὡς ἔφην. τὸ δὲ ῥήγιον, ἰοκάστου κτίσμα αἰόλου, ὥς φασι καλλίμαχος· ῥήγιον ἄστυ λιπὼν ἰοκάστου αἰολίδαο.

ἡρακλῆς οὖν σοφώτατος ὢν, καὶ στρατηγικὸς, ὡς περιπλέων τούτους τοὺς τόπους μετὰ τῶν γηρυόνου βοῶν, ἀπώλεσεν αὐτόθι τινὰς ἐξ αὐτῶν, καὶ ἀνακαθαίρει τὸν τόπον τισὶ μηχαναῖς, ὅθεν ἐμυθεύσαντο τὴν σκύλλαν αὐτὸν ἀνελεῖν. φόρκυς δὲ, ἤτοι ἡ θάλασσα, ὁ ταύτης πατήρ. ἡ γὰρ θάλασσα δυσχερῆ

ταύτην

ταύτην ἐποίει. λαμπάσι πάλιν αὐτὴν ἀναζώσας, ἤγουν ἡλίοις κινήσεσι ἢ χρόνοις πάλιν τὴν ὑφ' ἡρακλέους ἀνακάθαρσιν, καὶ τὸ μηχάνημα ἡ θάλασσα χέασα, μετέστρεψε ταύτην εἰς τὴν ἀρχαίαν δυσχέρειαν.

κτανὼν ὑπὲρ σπήλυγγος ἰχθυωμένην,
ταυροσφάγον λέαιναν, ἣν αὖθις πατὴρ
σάρκας καταίθων λοφνίσι δομήσατο.

σπήλυγξ.) σπήλαιον. ἐτυμολογεῖται δὲ σπήλαιον, παρὰ τὸ ἐσπασμένον λάας εἶναι καὶ ὑποκοιλιστικόν, σπήλυγξ, ἡ ἐσπασμένη λάϊξ, ἤτε λιθίς. ὅθεν καὶ ἄμεινον γράφεσθαι διὰ τοῦ ἰῶτα. τροπῇ δὲ τοῦ διχρόνου εἰς δίχρονον διὰ τοῦ υ σπήλυγξ γράφεται. ἰχθυωμένην.) ἰχθύας κρατοῦσαν, ἢ δίκην ἰχθύος πλέουσαν. μυθικῶς γὰρ τὰ τοῦ λυκόφρονος νοεῖται. ταυροσφάγον.) ὡς φαγοῦσαν ἐκ τῶν γηρυονείων ταύρων, αὐτὴν εἶπεν. λέαιναν, διὰ τὸ φονικόν. ταυροσφάγον δέ, καὶ οὐ ταυροφάγον. οἱ γὰρ ἴωνες οὕτω μετὰ τοῦ σ λέγουσι, θεόσδωρος, καὶ θεόσδοτος, καὶ τὰ ὅμοια. οἱ ἀττικοὶ δ' ἀποβάλλουσι τὸ σ. κοινῶς δὲ ταυροσφάγος λέγεται, ὁ σφάγων ταύρους. ταυροφάγος δέ, ὁ τρώγων ταύρους, σάρκας καταίθων, ἐρρέθη.

λοφνίς.) ἡ μεγάλη λαμπάς, λιοφανής τις οὖσα, ἡ λίαν, τουτέστι μεγάλα φαίνουσα, καὶ συγκοπῇ αἰολικῇ λοφνίς. δομήσατο.) τροπικὴ ἡ λέξις, ἀπὸ τῶν τεκτόνων καὶ δομητόρων, ἀντὶ τοῦ ἀνεζώωσεν, ἀνήγειρεν. τὸ δὲ δομήσατο, ἐμοὶ μικρὸν ἀρέσκει γράφεσθαι. τὸ γὰρ μ ἐκτείνει αὐτό, ὡς τὸ φιλομμειδὴς ἀφροδίτη. κἂν κἀκεῖ τινὲς ἐδιπλασίασαν τὸ μ, διὰ τὸ μὴ ἀκριβῶς εἰδέναι τὰ μέτρα. εἰ δὲ μέγα τις τοῦτο γράφει, κἂν ἀγνοῇ μανθανέτω, ὅτι ἀττικῇ ἐκτάσει γράφει μέγα, ὡς τὸ δώτης, πώτης, καὶ τὰ ὅμοια.

λέπτυνιν οὐ τρέμουσαν, οὐδαίαν θεάν,
ἐξηνάριξεν ὅν ποτ' ἀξίφῳ δόλῳ,
νέκυς τὸν ᾅδην δεξιούμενον πάλαι.

λέπτυνιν.) ἢ τὴν ψυχήν, παρὰ τὸ λελεπτυσμένην καὶ ἀδρανῆ εἶναι. λέγω δὲ τὴν σκύλλην αὐτήν, ἀπὸ μέρους τὸ πᾶν. ἢ λέπτυνιν τὴν περσεφόνην, ἤτοι τὴν μοῖραν καὶ τὸν θάνατον, παρὰ τὸ λεπτύνειν καὶ κόνιν ποιεῖν τὰ σώματα τῶν ἀποθνησκόντων. αὐτὴν ποτὲ δὲ φόρκυν τὴν μὴ φοβουμένην ἔκτοτε τὴν περσεφόνην.

οὐδαίαν θεόν.) τὴν περσεφόνην, ὃν ποτε ἐξηνάριξεν ἡρακλέως ὁ νέκυς, ὁ νέσσος, δεξιούμενος καὶ φιλοποιησάμενος πάλιν τὸν ᾅδην, διὰ τὸν θάνατον δοθὲν τοῦ ἡρακλέως. ἢ δεξιούμενος, ἵν' ᾖ ἀνεῖλεν ὁ νεκρὸς νέσσος τὸν ἡρακλέα, τὸν δεξιούμενον καὶ φίλον σχόντα πάλαι τὸν ᾅδην, ὅτε κατῆλθεν ἀνάξαι τὸν κέρβερον. ἡ δὲ περὶ τοῦ νέσσου ἱστορία τοιαύτη. ἡρακλῆς ἀχελῷον καταπαλαίσας ἐν καλυδῶνι, καὶ τὸ δεξιὸν αὐτοῦ θραύσας κέρας, καὶ δοὺς πάλιν τοῦτο αὐτῷ, ἔλαβε παρ' αὐτοῦ τὸ τῆς ἀμαλθείας κέρας, τῆς ἁρμονίου θυγατρός, καὶ δηϊάνειραν τὴν οἰνέως αὖ τ' ἀχελῴου λαμβάνει γυναῖκα. τελουμένων δὲ τῶν γάμων, ἕνα τῶν συγγενῶν οἰνέως εὔνομον, τὸν ἀρχιτέλους, πλήξας κονδύλῳ, ἀναιρεῖ παροινήσας, ἢ διὰ χαρᾶς αὐτὸν φιλικῶς πλήξαντα. φυγεῖν δὲ εἵλετο εἰς τραχῖνα, πρὸς κήϋκα. διαπορθμούμενος δὲ περὶ τὸν εὔηνον ποταμὸν ὑπὸ νέσσου κενταύρου, πρῶτος αὐτὸς διαπορθμεύεται. ὡς δὲ ἐν τῷ διαπορθμεύειν ὁ νέσσος καὶ τὴν δηϊάνειραν ἐπιχείρει βιάζειν αὐτήν, τοξεύεται ὑπὸ τοῦ ἡρακλέους. εἰδὼς δὲ ὅτι τελευτᾷ, ἄφυκτα γὰρ τὰ βέλη τοῦ ἡρακλέους, ὡς κεχρισμένα ὑπὸ τῆς ὕδρας ἰῷ, βαλὼν εἰς ἀγγεῖον τὸ καταρρέον ἐκ τοῦ τραύματος αἷμα, δέδωκε τῇ δηϊανείρᾳ, ἀπατήσας αὐτήν, καὶ εἰπών· ὅτι ἐγὼ μὲν διὰ σὲ τελευτῶ· τοῦτο δέ σοι χαρίζομαι, φιλίαν ὑπάγεσθαι δυνάμενον.

μένον. ὅπερ ἡρακλέα νοσήσαντα ἱστορεῖς πόθῳ κατασχεθέντα, ἐπιχρίσεις τούτῳ αὐτοῦ τὰ ἱμάτια, καὶ πρὸς σε πάλιν αὐτὸν ἐπιστρέψει τὸν πόθον. ὅπερ τὸ ἄγγος ἡ δηϊάνειρα ἔχουσα, ὡς ὕστερον ἤκουσεν ἡρακλέα τὴν οἰχαλίαν πορθήσαντα, καὶ τὴν εὐρύτου θυγατέρα ἰόλην καλὴν οὖσαν ἄγοντα, καὶ αὐτῆς κρατεῖσθαι τῷ ἔρωτι, ἐπιχρίσασα τούτου τῷ αἵματι τὰ τοῦ ἡρακλέος ἱμάτια, μετὰ τοῦ θεράποντος λίχα ταῦτα ἀπέστειλεν. περὶ δὲ τὸ κήναιον, τῆς εὐβοίας ὂν ἀκρωτήριον, θύων ὁ ἡρακλῆς διὶ χαριστήρια, στολίζεται τὸν πεφαρμαγμένον ἐκεῖνον χιτῶνα. ὑφ᾽ οὗ καὶ ἰνισμῶν κρατηθεὶς πυρώδει καὶ δραστηρίῳ, τελευτᾷ. ἐν τῷ πλησίον ποταμῷ, ἐξ οὗ γεγόνασι αἱ θερμοπύλαι, πρότερον ἀπὸ τῆς πέτρας τὸν λίχαν ῥίψας, καὶ ἀνελὼν ἐν τῷ πλησίον ποταμῷ. τὰ δὲ τόξα αὐτοῦ ἡρακλῆς τῷ φιλοκτήτῃ καταλιμπάνει, ὡς τοῦ πατρὸς φιλοκτήτου ποίαντος τῇ τελευτῇ αὐτοῦ ὑπουργήσαντος. τὰ δὲ τόξα ταῦτα, ὡς ὁ λυκόφρων οὗτός φησι, παρὰ τευτάρου σκύθου βουκόλου τοῦ ἀμφιτρύωνος ἔσχηκεν ἡρακλῆς, ὅς τις τεύταρος καὶ τοξεύειν ἐκεῖνον ἐδίδαξεν.

ἄλλοι δὲ εὔρυτον φασὶ ἐκεῖνον διδάξαι τὴν τοξικήν. οἱ δὲ, ῥαδάμανθυν τὸν κρῆτα, πατρωὸν ἐκείνου γενόμενον. μετὰ γὰρ θάνατον ἀμφιτρύωνος ῥαδάμανθυς ἀνελὼν ἴδιον ἀδελφόν, φυγὼν ἐκ κρήτης, καὶ ἐν ὠκαλέᾳ τῆς βοιωτίας ἐλθὼν, γαμεῖ τὴν ἀλκμήνην, καὶ ἡρακλέα διδάσκει τὴν τοξικήν. φασὶν οὖν ὅτι ἀξίφῳ δόλῳ, ἤτοι τῷ φαρμάκῳ τῆς ὕδρας, ἀνεῖλεν ὁ νέσσος τὸν ἡρακλῆ, τὸν πάλαι χειρωσάμενον τὸν ᾅδην. καὶ ὅμηρος· τλῆ δ᾽ ἀΐδης ἐν τοῖσι πελώριος ὠκὺν ὀϊστόν.

λεύσωσι τλῆμον δεύτερον πυρουμένην,

λεύσωσι τλῆμον δευτέρων πυρουμένην.) πρώην μὲν γὰρ ὑφ᾽ ἡρακλέος πορθηθεῖσα, πυρὶ παρεδόθης, καὶ νῦν μέλλεις καυθῆναι ταῖς αἰακείοις χερσίν, ἤτοι τοῦ ἐπειοῦ, ἢ νεοπτολέμου. αἰακοῦ γὰρ δεύτεροι ἔκγονοι καὶ ἀμφότεροι, ὡς μαθήσῃ. τούτοις οὖν φησι μέλλεις καυθῆναι, καὶ τοῖς ὀστέοις τοῦ πέλοπος τοῖς κειμένοις περὶ τὴν λαίτρειναν πόλιν ἤλιδος. ὁ δὲ πέλοψ υἱὸς ταντάλου καὶ εὐρυανάσσης τῆς πακτωλοῦ. τὰς δὲ συντάξεις οὐ δεῖ γράφειν, ἀλλὰ διὰ γράμματα ἄλφα καὶ βῆτα, καὶ λοιπά, ταῦτα διαγράψαι. μᾶλλον δὲ μόνας ἐκείνας τὰς περιγινομένας, καὶ δεινάς.

τοῖς τ᾽ αἰακείοις χερσὶ, τοῖς τε ταντάλου
λαίτριναν οἰκουροῦσι λειψάνοις πυρός.

αἰακείοις χερσίν.) αἰακοῦ καὶ ἐνδηΐδος πηλεὺς καὶ τελαμών. ἐκ ψαμάθης δὲ τῆς νηρηΐδος, φῶκος. πηλέως καὶ θέτιδος, ἀχιλλεύς. ἀχιλλέως καὶ δηϊδαμείας τῆς λυκομήδους θυγατρὸς, πύρρος, ὁ καὶ νεοπτόλεμος. τελαμῶνος δὲ καὶ περιβοίας, αἴας. ἐκ δ᾽ ἡσιόνης, τεῦκρος. αἴαντος καὶ λυσιδίκης τῆς κορώνου, φίλιος. ἐκ τεκμήσσης δὲ τῆς αἰχμαλώτιδος, εὐρυσάκης. φώκου πάλιν καὶ ἀστερείας, κρίσος καὶ πανοπεύς. πανοπέως δὲ, ὁ ἐπειός, ὁ τὸν δούρειον ἵππον κατασκευάσας, δι᾽ οὗ καὶ τὸ ἴλιον ἐπορθήθη. ὁ ἄδμητος εἶχε γυναῖκα ἐρύθειαν. ἣν καὶ συνέβη τελευτῆσαι. περὶ δὲ τὸν καιρὸν τῆς τελευτῆς ἐξενοδοχήθη ὁ ἡρακλῆς παρὰ τοῦ ἀδμήτου. μὴ μαθὼν δὲ τὴν τελευτὴν τῆς εἰρημένης, καὶ παιανίζειν ἀρξάμενος, μία τῶν δούλων προσῆλθεν αὐτῷ καὶ εἶπεν, οὐ δεῖ παιανίζειν ὧδε, διὰ τὸ τὴν γυναῖκα τοῦ ἀδμήτου τελευτῆσαι. ὁ δὲ εἶπε, ποῦ τέθαπται; καὶ παρακαθίσας ἐπὶ τοῦ μνήματος, καὶ ἐξελθόντος τοῦ ᾅδου ἅψασθαι τῶν θυσιῶν, ἐκράτησεν αὐτὸν σφοδρῶς, μέχρις αὖ τὴν γυναῖκα ἀπέδωκε. ταῖς τοῦ νεοπτολέμου χερσὶ καὶ τοῦ ἐπειοῦ διὰ τὸν δούρειον ἵππον. κατάγει δὲ τὸ γένος ἐπειὸς ἀπὸ αἰακοῦ. ταντάλου παιδός.) τοῦ υἱοῦ τοῦ ταντάλου πέλοπος. λαίτρειναν οἰκουροῦσι.) τοῖς κειμένοις ὀστοῖς περὶ τὴν λαίτρειναν. ἔστι δὲ ἡ λαίτρεινα πόλις ἤλιδος. ἔγκειται

δ' ἐν ταύτῃ τὰ τοῦ πέλοπος ὀστᾶ, ἃ ἐδήλου ὁ χρησμὸς ἀποκομίσαι. καὶ τὰ ἡρακλέους τόξα, ἅπερ φιλοκτήτης εἶχεν εἰς τὴν ἑλλάδα, καὶ νεοπτόλεμον τὸν ἀχιλλέως υἱόν. εἰ μὴ γὰρ ταῦτα γένωνται, οὐκ ἂν πορθηθείη τὸ ἴλιον. λευψάνοις πυρός.) ἅπερ κατέλειψε τὸ πῦρ, ὀστᾶ λείψανα λέγεται πυρός.

παιδὸς καταβροχθέντος, αἰθάλῳ δέμας,
τοῖς τευταρείοις βουκόλου πτερώμασι,
τὰ πάντα πρὸς φῶς ἡ βαρύζηλος δάμαρ,
στείλασα κοῦρον τὸν κατήγορον χθονὸς
ἄξει πατρὸς μομφαῖσιν ἠγριωμένη,
λέκτρον θ' ἕκατι τῶν τ' ἐπεισάκτων γάμων.
αὐτὴ δὲ φαρμακουργὸς οὐκ ἰάσιμον
ἕλκος δρακοῦσα τοῦ ξυνευνέτου λυγρὸν
γιγαντοραίστοις ἄρδισι τετρωμένου.

καταβροχθέντος.) καταποθέντος δηλονότι τοῦ πέλοπος ἐν τῇ αἰθάλῃ καὶ τῇ σποδιᾷ, ὁπότε πρὸς εὐωχίαν τῶν θεῶν ἐψήθη. τοῖς τευταρείοις.) λείπει τὸ τε, ἵν' ᾖ τοῖς τε τευτάρου πτερώμασιν, ἤτοι τοῖς βέλεσι τοῦ βουκόλου. τίς δ' ὁ τεύταρος, προείπομεν. τὰ πάντα πρὸς φῶς ἄξει, ἤτοι φανερώσει ἡ βαρύμηνις γυνὴ τοῦ ἀλεξάνδρου, ἡ οἰνώνη, ἥτις ἦν θυγάτηρ κεβρῆνος, ἡ οἰνίως. ταύτην γὰρ πρὸ ἑλένης εἶχεν ἀλέξανδρος. ἐξ ἧς καὶ υἱὸς αὐτῷ κόρυθος, ὃν κόρυθον ὀνειδιζομένη παρὰ τοῦ πατρὸς αὐτῆς, καὶ διὰ τοὺς τῆς ἑλένης γάμους ἐπεισάκτους ἔπεμψεν, ἡγησόμενον τοῖς ἕλλησι τὴν ἐπὶ τροίαν πλοῦν. αὐτὴ δὲ φαρμακουργός.) τετρωμένον δὲ τὸν ἀλέξανδρον, θεραπεῦσαι βουλομένη ἡ οἰνώνη, ἐκωλύθη παρὰ τοῦ ταύτης πατρός. τελευτήσαντος δὲ ἐκείνου, ἐπειδὴ ὕστερον προσενεγκοῦσα τὰ φάρμακα εὗρεν ἤδη ἐκπεπνευκότα, καὶ ἑαυτὴν συναναιρεῖ. ἡ κατὰ κόϊντον, ἑαυτὴν ἐμβαλοῦσα εἰς τὴν ἀλεξάνδρου πυράν· ἢ κατὰ τὸν δίκτυν βρόχαις ἀπαγχθεῖσα. ἢ κατὰ τὸν δὲ τὸν λυκόφρονα, καταπεσοῦσα τοῦ πύργου. οὐκ ἰάσιμον δὲ τὸ ἕλκος, ἢ ὅτι τεθνηκὼς ἦν ὁ ἀλέξανδρος, καὶ ἰαθῆναι οὐκ ἠδύνατο· ἢ ὅτι κεχρισμένα ἦν τὰ βέλη φιλοκτήτου, οἷς ἀλέξανδρος ἐτοξεύθη, ὑπὸ ἰοῦ τῆς ὕδρας. ἢ ὅτι προληφθέντος τοῦ τραύματος, ὕστερον ἐπέθηκε τὰ φάρμακα. ἡ γὰρ οἰνώνη, ἰατρικὴν καὶ μαντικὴν ἤσκει. γιγαντοραίστοις.) ἡ γῆ κατὰ τιτάνων ἀγανακτοῦσα, ἐν φλέγραις τῆς παλλήνης γεννᾷ δρακοντόποδας, καὶ βαθυγενείους, καὶ βαθυχαίτας γίγαντας, οἳ πέτρας καὶ δροῦς πεπυρακτωμένας ἠκόντιζον πρὸς τὸν οὐρανόν. ὧν πρῶτοι, πορφυρίων καὶ ἀλκυονεύς, οἳ καὶ ἀθάνατοι ἦσαν, ἕως τ' ἂν ἐν τῇ γῇ ᾗ ἐγεννήθησαν ἐμάχοντο. συμμαχοῦντος δὲ ἡρακλέους διὰ, καὶ τούτους κατατοξεύοντος, ἀνῃρέθησαν. πρότερον μὲν οὖν τοξεύει ἀλκυονέα, ὃς πίπτων ἐπὶ γῆν, μᾶλλον ἀνεθάλπετο. ἀθηνᾶς δὲ βουλῇ τῆς παλλήνης ἐξαγαγὼν, τοῦτον ἀνεῖλεν. πορφυρίωνι δὲ ζεὺς ἥρας ἐπιθυμίαν ἐμβάλλει, ὃς τοῦτον ἡρακλῆς ἐν τῷ καταρρηγνύειν ἥρας τοὺς πέπλους τοξεύσας, καὶ τοῦ διὸς κεραυνῷ πλήξαντος ἀναιρεῖ. καὶ τοὺς ἑτέρους δὲ ὁμοίως, πλὴν ὀλίγων, σὺν διὶ ἀναιρεῖ. ἄρδις.) τὸ βέλος, παρὰ τὸ ἄρας καὶ βλάβας διδόναι. τετρωμένου.) καταχρηστικῶς εἶπεν, ἀντὶ τοῦ βεβλημένου. καὶ τετρωμένου καλῶς ἔχει τε, τρωμένου μὲν τοῦ ἀλεξάνδρου· τετρωμένον δὲ, τὸ ἕλκος. λυγρόν.) τὸ χαλεπὸν, παρὰ τὸ λίαν ὑγρὸν εἶναι, τουτέστιν ὀλέθριον. ἐκ γὰρ τῶν ὑγρῶν συγγίνονται τὰ δεινότερα τῶν νοσημάτων, ὥσπερ αὖθις ἀπὸ τῶν θερμῶν τὰ καλά.

πρὸς ἀνθοπλίτου, ξυνὸν ὀγχήσει μόρον
πύργων ἀπ' ἄκρων πρὸς νεόδμητον νέκυν,

ῥοιζηδὸν

ῥοιζηδὸν ἐκβράσασα κύμβαχον δέμας.
πόθῳ δὲ τοῦ θανόντος ἠγκιστρωμένη
ψυχὴν περιπταίροντι φυσήσει νεκρῷ,

αὐθοπλίτου.) ἀντὶ τοῦ τοξότου. λέγει δὲ τὸν Φιλοκτήτην, παρ' ὅσον ἀμφότεροι τοξόται, ὅ, τε ἀλέξανδρος καὶ ὁ Φιλοκτήτης. ἀχθέντος γὰρ ἐκ λήμνου τοῦ Φιλοκτήτου, τοξικῇ ἐμονομάχησαν, αὐτός τε καὶ ὁ ἀλέξανδρος. καὶ πρῶτος μὲν ἀφεὶς ἀλέξανδρος, ἥμαρτε Φιλοκτήτου. δεύτερον δὲ, τοξεύσας ὁ Φιλοκτήτης, βάλλει κατὰ χεῖρα λαιὰν τὸν ἀλέξανδρον. εὐθὺς δεύτερον ὁ ἰὸν ἀφεὶς, ἐκκόπτει τούτου καὶ τὸν δεξιὸν ὀφθαλμὸν, καὶ τρίτον βάλλει κατὰ τὸν σφυρὸν πείρας αὐτὸν ἀναιρεῖ.

στένω στένω σε δισσὰ καὶ τριπλᾶ δορὸς,
αὖθις πρὸς ἀλκὴν καὶ διαρπαγὰς δόμων.
καὶ πῦρ ἐναυγάζουσαν αἰστωτήριον,
στένω σε πάτρα καὶ ταφοὺς ἀτλαντίδος,
δύπτου κέλωρος ὅς ποτ' ἐν ῥαπτῷ κύτει.

δισσὰ καὶ τριπλά.) παρ' ὅσον ἡ ἴλιος τρίτον ἐπορθήθη. πρώτην μὲν γὰρ ὡς εἴπομεν ὑπὸ ἡρακλέους, διὰ τοὺς ἵππους ἐπορθήθη τοῦ λαομέδοντος, ἐπὶ τὴν ἡσιόνην. δεύτερον δὲ κατέδραμον ταύτην αἱ ἀμαζόνες, ὥς που καὶ ἐν τῷ γάμμα φησὶν ὅμηρος, ὡς ἀπὸ πριάμου, ὅτε τ' ἦλθον ἀμαζόνες ἀντιάνειραι. τρίτον δὲ, διὰ τὴν πολυθρύλλητον ἑλένην, ὑπὸ τῶν ἑλλήνων πορθηθεῖσα καὶ καυθεῖσα, τελέως ἠφανίσθη. στένω σε ὦ πόλις, καὶ τοὺς ἐν σοὶ τάφους τῶν προγόνων ἡμῶν, τῆς τε ἠλέκτρας καὶ τοῦ υἱοῦ αὐτῆς δαρδάνου, ὅς ποτε ἤδη τοῦ κατακλυσμοῦ ἐρραμμένῳ δέρματι σκεπάσας τὸ σῶμα αὐτοῦ, καθάπερ τὸ περὶ τὸν ἴστρον τετράποδον ζῶον εἴωθε ποιεῖν, ὅτε τὸ ἑαυτοῦ δέρμα ἀναφυσᾷ, καὶ περᾷ τὸν δάνουβιν ποταμὸν, διαπεράσας ἤδη τὴν ἴλιον, καταλείψας τὸ [illegible] τῶν κορυβάντων. τοῦτο δὲ ἐποίησε ποτὲ, ὅτε κατέκλυσε πᾶσαν τὴν γῆν ὁ ζεὺς ἤδη τοῦ δευκαλίωνος. καὶ πάντων οἱ ἄνθρωποι ἔπλεον ἐν τοῖς ὕδασι, καὶ τὰ τείχη κατέπιπτον. τῶν δένδρων δὲ καὶ ἀμπέλων τοὺς καρποὺς τὰ θαλάσσια ζῶα ἐνέμοντο, αἱ δελφῖνες καὶ αἱ φῶκαι, αἱ ἀεὶ τῆς συνουσίας τῶν ἀνδρῶν ἐρῶσαι. καὶ τάφους.) ἀντὶ τοῦ τάφον τοῦ δύπτου καὶ κολυμβητοῦ κέλωρος καὶ υἱοῦ τῆς ἄτλαντος θυγατρὸς ἠλέκτρας, ὅστις ποτὲ ἐν τῷ ῥαπτῷ σκύτει καὶ δέρματι, ἢ κύτει καὶ χωρήματι, ἐνήξατο καὶ ἔπλευσεν, ὥσπερ κέπφος κρητικός. ἔπλευσε δὲ μονήρης, μονόκωπος, ἢ μόνος, ἀμφιλυτρώσας καὶ καλύψας τὸ σῶμα ἐν τῷ ἀσκῷ, ὁποῖα καὶ ὥσπερ πόρκος ζῶον ἴστρειον τετρασκελές. δάρδανος ὁ διὸς καὶ ἠλέκτρας τῆς ἄτλαντος θυγατρὸς, καταλιπὼν τὴν σαμοθράκην, ἐν τῷ κατακλυσμῷ σχεδίαν κατασκευάσας, καὶ εἰς τὰ κατὰ τὴν τροίαν μέρη ἐλθὼν, κτίζει τὴν δαρδανίαν, κἀκεῖ τελευτᾷ, καὶ ὁ τάφος αὐτοῦ κεῖται παρὰ τὴν τροίαν ἐν τῷ μέρει τῆς δαρδανίας. ὕστερον γὰρ καὶ ἡ δαρδανία καὶ ἡ ἴλιος καὶ ἡ τροία, μία πόλις γεγόνασι. νυκτίμου δὲ τοῦ βασιλέως ἄρχοντος, ὁ κατακλυσμὸς, ὥς λέγουσι, γέγονε, καὶ διὰ τὴν πέλοπος κρεουργίαν. πέμπτον δὲ τὸν πέλοπα, ἐγώ γε γινώσκω ἀπὸ δαρδάνου. διὰ τοῦτο γοῦν λέγουσι γενέσθαι τὸν κατακλυσμὸν, ἢ δι' ἀξίνα τὸν λυκάονος, καὶ τὸ τῶν λυκάονος παίδων ἀσέβημα, ὅτι τὸν νύκτιμον κατατεμὼν ἔθυσε τῷ διΐ. γέγονε δὲ καθ' ἑτέρους, ὁ κατακλυσμὸς οὕτω. περὶ ἑλίκην καὶ βοῦραν τὰς πόλεις, ἀνέμων πνευσάντων ἐναντίων, συνέστη νέφος πολὺ, καὶ ἐρρύη ὑετὸς, καὶ ἐγένετο ὁ κατακλυσμός. δύπτου δὲ εἶπε τοῦ συνεχῶς δύοντος ἐν τῇ σχεδίᾳ διὰ τὸ χειμάζεσθαι, ἢ τοῦ κολυμβητοῦ, διὰ τὸ εἰς δύο ξύλα πήξαντα τὰς σχεδίας ἀπὸ σαμοθράκης πλεῦσαι, φεύγοντα τὸν ἐπὶ δευκαλίωνα κατακλυσμόν.

ὁποῖα πόρκος ἰστριεὺς τετρασκελὴς
ἀσκῷ μονήρης ἀμφελυτρώσας δέμας,
ῥειθυμνιάτης κέπφος ὣς ἐνήξατο,
ζήρινθον ἄντρον τῆς κυνοσφαγοῦς θεᾶς.

πόρκος.) ζῶον ἐστὶν παρὰ τὸν ἴστρον ποταμὸν, τὸν καὶ δανούβιν καλούμενον, τετρασκελὲς, λεπτῷ περιεχόμενον δέρματι, ὃ φυσώμενον γίνεται ὡς ἀσκὸς, καὶ νήχεται ἕως λεπτυνθῇ. ἐξέρχεται δ' ὑπὲρ τὴν γῆν, καὶ νέμεται, καὶ εὐθέως ψυχόμενον ἀποθνήσκει. μονήρη δὲ εἶπε τὸν δάρδανον, διὰ τὸ μόνῃ κώπῃ αὐτὸν κεχρῆσθαι ἐν τῇ σχεδίᾳ. τὸ δὲ ἑξῆς ὡς πόρκος τῷ ἰδίῳ δέρματι καθάπερ ἀσκῷ περισκεπάσας τὸ σῶμα νήχεται, οὕτω καὶ ὁ δάρδανος ὑπὲρ τὴν σχεδίαν ἔπλευσε, τέσσαρας λίθους ἔχων καὶ σκεπάζων αὐτοῦ τὸ σῶμα καθάπερ πόρκος. ῥειθυμνα.) πόλις κρήτης. κέπφος.) θαλάσσιον ὄρνεον, λαροειδὲς, ὅπερ ἀφρῷ θηρῶσιν οἱ παῖδες τῶν ἁλιέων. ζήρινθον ἄντρον.) θρακικὸν σπήλαιον. ἄντρον τὸ σπήλαιον, παρὰ τὸ ἀνατετρῆσθαι, ἤγουν τετρυπημένον εἶναι. τὸ θρακικὸν καταλιπὼν σπήλαιον τῆς ῥέας, ἢ τῆς ἑκάτης, ὁ δάρδανος. καὶ γὰρ καὶ ἡ ῥέα λέγουσιν ἐποχουμένη, καὶ ἡ ἑκάτη ξενοφυὴς οὖσα, φοβεραί. θύουσι δὲ αὐταῖς κύνας, ὥς φησι σώφρων ἐν μίμοις. ὁ γὰρ κύων βαΰζων λύει τὰ φάσματα, ὡς καὶ χαλκὸς κροτηθεὶς, ἤ τι τοιοῦτον.

λιπὼν ἐρυμνὸν κτίσμα κυρβάντων σάον,
ὅτ' ἠμάθυνε πᾶσαν ὀμβρήσας χθόνα,
ζηνὸς καχλάζων νασμὸς, οἱ δὲ πρὸς πέδον,
πύργοι κατηρείποντο, τοὶ δὲ λοισθίαν
νήχοντο μοῖραν προὐμμάτων δεδορκότες,
φηγὸν δὲ καὶ δρύκαρπα καὶ γλυκὺν βότρυν

σάον.) ὄνομα ὄρους θρακικοῦ, οὗ μέμνηται νίκανδρος, οὕτω πως λέγων ἐν θηριακοῖς, ἢ σάος, ἢ ἐμοσύχλου. τὸ σάον σπήλαιον θρακικὸν, σπήλαιον τῆς ῥέας, ἢ τῆς ἑκάτης, τῆς δεχομένης εἰς θυσίαν τοὺς κύνας. οἱ κορύβαντες, οἵτινές εἰσι δαίμονες, περὶ τὴν δρέαν ἱδρύσαντο. ἀλλ' οἱ μὲν κούρητες, δαναΐδος νύμφης κρήσσης καὶ ἀπόλλωνος παῖδες. οἱ δὲ κορύβαντες, θαλείας καὶ ἀπόλλωνος. ἠμάθυνε.) ἄμμον ἐποίησε, κατέκλυσε. ἄμαθος δὲ διὰ τοῦ μ γράφεται, ἐκ τοῦ ἀμαθὴς καὶ ἀμέτρητος εἶναι ἐτυμολογουμένη. καὶ ἄμμος κατ' ἀποκοπὴν γενόμενον διὰ τοῦ μ γράφεται. μόνοι δὲ τοῦτο οἱ αἰολεῖς διπλασιάζουσιν, ὡς καὶ τὰ λοιπά. καχλάζων.) ἦχον φερόμενος. νασμός.) κατακλυσμὸς, ἐκ τοῦ νάω ῥήματος, ὅθεν καὶ ναύτης. τοὶ δὲ.) ἐλπίδος, αὐτὶ τοῦ οἱ ἄνθρωποι. φηγόν.) τὴν βάλανον, παρὰ τὸ φάγω, φαγὸν καὶ φηγὸν λεγομένην. οἱ γὰρ ἀρχαῖοι πρὸ τοῦ τὸν σῖτον εὑρεῖν, βαλάνους ἤσθιον, καὶ ὀπώρας. δρύκαρπα.) πᾶσαν ὀπώραν, ὥς πού φησιν ἐν ταῖς δωδεκαετηρίσιν ὀρφεὺς, βάλλειν δρύινα τε πάντα, τὰ τε δρυὸς ἄκρα λέγεται.

φάλλαι τε καὶ δελφῖνες αἵτ' ἐπ' ἀρσένων
φέρβοντο φῶκαι λέκτρα θουρῶσαι βροτῶν,
λεύσσω θέοντα γρουνὸν ἐπτερωμένον.

φάλαινα.) ζωΰφιον ἐστὶν ταῖς λυχνίαις περιπετόμενον, ὃ καὶ πυραυστὴς μόρος, καὶ ψυχῆς ψῦδρα καλεῖται. λέγεται δὲ φάλαινα, παρὰ τὸ εἰς φῶς ἅλλεσθαι. μακρὸν ἔχει τὸ α καὶ προσγραφόμενον, καὶ διὰ τοῦ λ δεῖ γράφεσθαι. τὰ γὰρ ὀνόματα τῶν

τα τῶν ῥημάτων βραχύτερα, ὡς τὸ θάλλω θαλός, ἀγγέλλω ἄγγελος. καὶ περὶ μὲν τῆς φαλαίνης τοῦ χερσαίου ζωυφίου, ὃ καὶ κανδηλοσβέστειραν ἰδιωτικῶς φασὶν εἴπομεν. ἔστι καὶ φάλαινα κητώδης ἰχθύς. κατὰ ἀποκοπὴν γὰρ φάλαι εἶπεν.

αἰτ' ἐπ' ἀρσενῶν.) αἱ φάλαιναι τὲ αἱ θηρῶσαι, καὶ ἐρωτικῶς ὁρμῶσαι ἐπὶ τὰ λέκτρα τῶν ἀρρένων βροτῶν. ἡ φάλαινα θαλάσσιον κῆτός ἐστι, χερσαῖον δὲ, ἢ μᾶλλον βυβάλω, παρόμοιον. ἐρᾷ δὲ συνουσίας ἀνδρῶν. ἔστι δὲ καὶ πρὸς μαγείαν ἐπιτήδειον. λεύσσω θέοντα γραῖαν.) τὸν λόγον περὶ ἀλεξάνδρου ποιεῖται. λέγει γὰρ, ὅτι ἀπεικάζοντα τὸν ἀλέξανδρον θεωρῶ περὶ τὴν ἁρπαγὴν τῆς ἑλένης. γραῖνος δὲ λέγεται καὶ ὁ κορμός. καὶ ὅμηρος, γραῖαν μὲν θέοντα μέγας δ' ἥφαιστος ἀνῆκε. νῦν δὲ γραῖαν, ἢ τὸ πλοῖον τοῦ ἀλεξάνδρου λέγει, διὰ τὸ ἐκ τοῦ ξύλου πεποιῆσθαι. ἐπτερωμένον δὲ διὰ τὰ ἄρμενα παρ' ὅσον τὴν πορείαν δι' αὐτῶν ποιεῖται κατὰ μετωνυμίαν. ἢ γραῖαν τὸν ἀλέξανδρον αὐτὸν, διὰ τὸ ὄναρ ὃ εἶδεν ἑκάβη, ὅτι δαλὸν ἔτεκε δαιόμενον, ὅς τις κατέφλεξε πᾶσαν τὴν πόλιν, καὶ τὴν ἐν ἴδῃ ὕλην. ὅπερ τὸ ἐνύπνιον ἀκούσαντες οἱ μάντεις, καὶ οἱ περὶ τοὺς ὀνείρους δεινοί, εἶπον τὸ τεχθησόμενον παιδίον εὐθέως ῥιφθῆναι. τεχθέντα δὲ τὸν ἀλέξανδρον, ἐξέθεντο ἐν τῇ ἴδῃ. ὃν ποιμὴν ἑωρακὼς σφόδρα εὐειδέστατον, ἀνελόμενος ἀνέθρεψεν. ἐπτερωμένον δὲ, διὰ τὸ μετὰ πλοίου πορεύεσθαι.

τρήρωνος εἰς ἅρπαγμα πεφνααίας κυνός,
ἣν τόργος ὑγρόφοιτος ἐκλοχεύεται,
κελυφάνῳ στρόβιλον ὠστρακωμένην,
καὶ δή σε ναύτην ἀχερουσία τρίβος.

τρήρωνος εἰς ἅρπαγμα.) εἰς τὴν ἁρπαγὴν τῆς λαγνιστάτης τρήρωνος, ἤτοι περιστερᾶς, τῆς ἀξίας φονευθῆναι κυνός, ἢ ἀπὸ τῆς λακωνικῆς, ἢ τῆς δειλῆς καὶ ταχείας καὶ καταφόρου (οἰκεῖον γὰρ ἀφροδίτῃ τὸ ζῶον) ἢ τῆς αἰτίας φόνου πολλοῖς. λέγει δὲ τὴν ἑλένην, ἐπεὶ καὶ τὸν ἀλέξανδρον ἀετῷ ἀπεικάσεν ὡς ἐπὶ τὴν ἁρπαγὴν ἐπειγόμενον. τρήρωνα δὲ αὐτὴν, διὰ τὸ λάγνον καλεῖ. καὶ γὰρ ἡ περιστερὰ μόνη τῶν πτηνῶν δι' ὅλου ἔτους ὀχεῖται, καὶ νεοττοὺς ποιεῖ. ὅθεν αἰσχύλος φησὶ, παντρόφου πελειάδος. καὶ κυνὰ, διὰ τὸ ἀναιδὲς, κατὰ τὸν ὅμηρον, εἵνεκ' ἐμεῖο κυνὸς κακομηχάνου. τόργος.) ὁ γὺψ κυρίως. νῦν δὲ τὸν κύκνον λέγει. ἔλαβε δὲ ζῶον ἀντὶ ζώου. ζεὺς γὰρ ὁμοιωθεὶς κύκνῳ, μίγνυται νεμέσει τῇ ὠκεανοῦ θυγατρί, εἰς χῆνα ὡς λέγουσιν αὐτῆς μεταβαλούσης. ἡ δὲ τεκοῦσα ὠὸν, ἐν τῷ ἕλει τοῦτο κατέλιπε. ποιμὴν δὲ εὑρὼν, τῇ λήδᾳ κομίζει. ἡ δὲ λάρνακι θεμένη, ἐφύλαττε. χρόνῳ δὲ τῷ καθήκοντι, ἑλένη γεννᾶται ἐκ τοῦ ὠοῦ, ἣν ὡς ἰδίαν παῖδα ἡ λήδα ἀνέτρεφε. τινὲς δὲ τὸν κάστορα τὸν πολυδεύκην ἐκ τοῦ αὐτοῦ φασὶν ὠοῦ γεννηθῆναι. ἄλλοις δὲ τισὶν εὗρον ἱστορικοῖς, ὅτι ὁ ζεὺς ἀστέρι εἰκασθεὶς, καὶ μιγεὶς λήδᾳ, κάστορα καὶ πολυδεύκην γεννᾷ. ὕστερον δὲ οὕτως, ὡς ἔφημεν, τὴν ἑλένην. ἕτεροι δὲ πάλιν φασὶν, ὅτι κύκνῳ ὁμοιωθεὶς, τῇ λήδᾳ ἐμίγη. κατὰ τὴν αὐτὴν νύκτα καὶ ὁ τυνδάρεως. ἡ δὲ, ἐκ μὲν διὸς πολυδεύκην καὶ ἑλένην γεννᾷ, ἐκ τυνδάρεω δὲ κάστορα. ὅθεν καὶ θνητὸς ἦν ὁ κάστωρ, ὁ δ' ἕτερος ἀθάνατος. τῇ δὲ τοῦ ἀδελφοῦ παρακλήσει ἀθάνατος καὶ αὐτὸς ἐγεγόνει, καθὰ φησὶ καὶ ὁ πίνδαρος. τὰς δ' ἀλληγορίας ἰστέον, ὡς ἔφην. ἐπεὶ δὲ ποθεῖτε καὶ ταύτας μαθεῖν, ἀκούετε. δίας οἱ παλαιοὶ πάντας ἐκάλουν τοὺς βασιλεῖς. τίς γοῦν βασιλεὺς τῇ λήδᾳ ἐμίγη μοιχικῶς περὶ τὸν εὐρώταν ποταμὸν, ἣ τις ἐξ αὐτοῦ ἔγγυος γενομένη, μιᾷ γαστρὶ τρεῖς παῖδας γεννᾷ, κάστορα, πολυδεύκην, καὶ ἑλένην. ὠὸν γοῦν παρεικάζει τὴν γαστέρα αὐτῆς, καὶ ὅτι ἐν ἐξ αὐτῶν συνδρομον ἐγεννήθη, ὃ δέρμα καὶ φυλακτήριον αὐτοῖς ἐποίησαν. εἰς κύκνον δὲ λέγει τὸν δία μεταβαλεῖν, ὅτι οὐ βασιλικῶς

ἐμίγη αὐτῇ, ἀλλ' ἐν παρύγροις τόποις, καθάπερ οἱ κύκνοι. κελυφάνου.) νῦν δὲ λέπη. πάντα γὰρ τὰ λέπη κελύφανα λέγεται. κυρίως δὲ κελύφανον λέγεται, τὸ ἔσωθεν τοῦ ὀστράκου, τοῦ ᾠοῦ λεπτότατον δέρμα. στρόβιλον.) στρογγύλως, στρογγυλοειδές. ὠστρακωμένην.) περὶ ὀστράκου τοῦ ᾠοῦ περιπεπασμένην. λέγει δὲ τὸ ᾠὸν, ὅπερ ἡ νέμεσις περὶ τυνδάρεω δέδωκεν. ὁ δὲ τῇ λήδᾳ, ἐξ ἧς ἡ ἑλένη. καὶ δή σε ναύτην.) ἀποστροφὴ τὸ σχῆμα. νῦν γὰρ πρὸς ἀλέξανδρον ἀπέστρεψε τὸν λόγον. καί φησι· καὶ δή σε ὦ ἀλέξανδρε, ἡ ἀχερουσία καταιβάτης τρίβος δεξιώσεται. ἀχερουσία δὲ τρίβος, ἢ ὁ ᾅδης, ὅτι διὰ τὴν ἑλένην μέλλεις ἀποθανεῖν. ἢ τὸ ταίναρον τῆς λακωνικῆς, ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν, ὅτι εἰς λακεδαίμονα ἀφίξῃ, ἐν ᾗ ἐστιν ἡ ἀχερουσία τρίβος. δείκνυσι δὲ διὰ τούτου, ὅτι ἐκ ταύτης τῆς προφάσεως ἀφίξῃ ὦ ἀλέξανδρε εἰς ᾅδου. ἔστιν γὰρ τὸ ταίναρον τῆς λακωνικῆς στόμιον, ὅθεν καὶ ᾅδου κάθοδον αὐτὸ λέγουσιν, ὡς καὶ μένανδρος φησί, πύλη τίς ἐστι ταινάρου πρὸς ἐσχάτοις.

καταιβάτις πύγαργον οὗ πατρὸς κόπρους,
στείβοντα ῥακτῶν βουσταθμῶν ξενώσεται,
ὡς πρόσθε κάλλους τὴν θυωρίτιν τριπλᾶς.

καταιβάτης.) κάτω φέρουσα. πύγαργον.) δειλὸν, ἢ αἰσχρὸν, ἢ ἅρπαγα. εἰσὶ γὰρ μελάμπυγον, πύγαργον, ἀετῶν κατ' ἀρχίλοχον, ἀφ' οὗ ὁ ἅρπαξ πύγαργος. ὁ δὲ αἰσχρὸς καὶ συνουσιαστικὸς πύγαργος λέγεται, κατ' ἀντίφρασιν, ὁ μὴ ἀργὴν ἔχων τὴν πυγὴν, ἀλλὰ κινεῖν αὐτὴν ἐν τῷ συνουσιάζειν. ὁ δὲ δειλὸς πάλιν πύγαργος λέγεται, ὡς λευκὴν ἔχων τὴν πυγὴν, ἐκ τοῦ ἐναντίου τῇ παροιμίᾳ τῇ λεγούσῃ, οὔπω μελαμπύγου τετύχηκας. ἐὰν γὰρ οἱ μελάμπυγοι γενναῖοι, καθάπερ ὁ ἡρακλῆς, οἱ λευκόπυγοι πάντως ἀσθενεῖς, καὶ δειλοί, καὶ ἄνανδροι. θεία δὲ ἡ ὠκεανοῦ τοῖς ἰδίοις αὐτῆς παισὶν εἶπε περὶ ἡρακλέους, οὔπω μελαμπύγου ἐντετυχήκατε. πατρὸς κόπρους.) ἐπαύλεις, μάνδρας. ῥακτῶν βουσταθμῶν.) τραχειῶν βουστασίων. κάλλους θυωρίτην.) τραπεζίτην, ἀργυρογνώμονα. νῦν δὲ κριτὴν ἥρας, καὶ ἀθηνᾶς, καὶ ἀφροδίτης. ἔκρινε γὰρ αὐτὰς ἀλέξανδρος, ἕνεκα τοῦ μήλου. ἐν γὰρ τῷ τοῦ θέτιδος γάμῳ, τῆς ἔριδος μῆλον χρυσοῦν ἀναμέσον τῶν θεῶν ῥιψάσης, ἐπιγεγραμμένον οὕτως, τῇ καλῇ τὸ μῆλον, ἥρα, ἀθηνᾶ τε, καὶ ἀφροδίτη, πρὸς ἀλλήλας ἤριζον ὑπὲρ τοῦ λαβεῖν αὐτό. ὁ δὲ ζεὺς ἑρμῇ παραδοὺς αὐτάς, πέμπει πρὸς ἀλέξανδρον, ὥστε κρῖναι αὐτάς. ὃς λαβὼν τὸ μῆλον, τὴν ἀφροδίτην ἔκρινε. ταύτης δὲ ὑποταγῇ ναυπηγήσαντος αὐτῷ ναῦς ἁρμονίδου, κατὰ δέ τινας φερέκλου, ἦλθεν εἰς λακεδαίμονα. ἔνθα τὴν ἑλένην ὀφθαλμοβολήσας, βληθεῖσαν καὶ αὐτὴν ὑπὸ τοῦ ἔρωτος, ἁρπάζει. δεύτερον δὲ ὁ ἀλέξανδρος ἐντυχὼν αὐτῇ περὶ τὸν αἰγιαλὸν θυούσῃ νεωσὶ ταῖς βάκχαις, καὶ τῇ ἰνῷ, ἁρπάξας αὐτὴν, εἰς αἴγυπτον παραγίνεται, κἀκεῖ αὐτῇ συνεγίνετο. θυωρὸς ἡ τράπεζα, ἡ τὰ θύη καὶ θυμιάματα ὠροῦσα, καὶ φυλάττουσα. ἐξ οὗ καὶ θυωρίτης, ὁ τραπεζίτης εἴρηται.

ἀλλ' ὁ στρίμων μὲν ἀντί, γαμφηλὰς ὄνου,
καὶ λᾶν πορθήσεις, ἀντὶ δ' εὐχείλου κάπης,
καὶ μηλιαθμῶν, ἠδὲ χερσαίας πλάτης
τρόπις σ' ὀχήσει καὶ φερέκλειοι πόδες
διστὰς σαλάμβας κἀπὶ γυθίου πλάκας,
ἐν αἶσι πρὸς κύνουρα καμπύλον σχάσας,

ἀλλ' ὁ στρίμων.) ὄρη εἰσὶν τροίας. γαμφηλὰς ὄνου.) τὰς σιαγόνας τοῦ ὄνου. λέγουσι δὲ τὸν μαλέαν ἀκρωτήριον πελοποννήσου, διὰ τὸ ἐοικέναι σιαγόσιν ὄνου. λᾶν.) πόλιν λακεδαίμονος, ἣν ὅμηρος λᾶαν φησίν. εὐχείλου κάπης.)

πυς.) τῆς εὐτρέπτου φορτυνῆς. ἢ τῆς καλὰ χείλη ἐχούσης, ὡς κραταιοῦ ὄντος τοῦ ποιμενικοῦ βίου, τοῦ ἁρπακτικοῦ καὶ μαχίμου. μυλιαθμῶν.) μανδρῶν τῶν προβάτων, ἀπλικῶς. χέρσαίας πλάτης.) πλοῦ, ἢ τῆς καλαύροπος. ἡ δὲ καλαύροψ, ῥάβδος ἐστὶ ποιμενική, μικρὸν ἐκασταχόθεν ἀποσκαμβος, ἣν ἀφιᾶσιν ὄπισθεν τὰ τῆς ἀγέλης ἀποσκιρτῶντα. πλάτη.) κυρίως τὸ πλάτος τῆς κώπης.

τράμπις.) βαρβαρικὸν πλοῖον. ὀχήσει.) βαστάξει, κομίσει, ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ἵππων. φορίκλειοι πόδες.) ὁ φόρικλος, περιφραστικῶς. ἢ αἱ νῆες ἃς ὁ φόρικλος εἰργάσατο. οὗτος γὰρ κατεσκεύασεν τὴν ἀλεξάνδρου ναῦν, πρὸς τὸν ἑλλάδος κατάπλουν. δισσὰς σαλάμβας.) δύο εἰσὶν ἄκρα ἐν λακωνικῇ, θυρίδες λεγόμεναι. σαλάμβαι δὲ, αἱ θύραι λέγονται. παρὰ τὸ ἐν σάλῳ βαίνειν. ἢ παρὰ τὸ σείειν καὶ λαμβάνειν τοὺς βαίνοντας. σαλάμβαι δὲ οἱ φανόπται, ἤτοι οἱ φεγγῖται ἰδιωτικῶς, παρὰ τὸ σέλας δι' αὐτῶν βαίνειν. γύθιον.) ἀκρωτήριον λακωνικῆς. πλάκας.) τόπους νεῶν. ἐν αἶσι.) πλαξὶν, ἤτοι τόποις.

πρὸς κλύτρα.) παρὰ τὰς τραχείας πέτρας. σχάσας.) καταβαλών.

πεύκης ὀδόντας ἔκτορας πλημμυρίδος
σκαρθμῶν ἰαύσεις ἐναφώσσωνα στόλον.
καὶ τὴν ἄνυμφον πόρτιν ἁρπάσας λύκος
δυοῖν πελείαιν ὀρφανισμένην γοναῖς
καὶ δευτέραν εἰς ἄρκυν ὀθνείων βρόχων
λῖτιν ἐμπαίσασαν ἐξ δυτοῦ πτέρῳ
θύσθοισιν ἁρμοῖ μηλάτων ἀπάργματα,
φλέγουσαν ἐν κρόκησι καὶ βύνῃ θεᾷ
βρίξας ὑπὲρ σκάνδαλον αἰγίλου τ' ἄκραν,
αἴθων ἐπακτὴρ καγχάλων ἀγρεύματι.
νήσῳ δ' ἐνὶ δράκοντος ἐκχέας πόθον,
ἀκτῆς διμόρφου γηγενοῦς σκηπτουχίας.

πεύκης ὀδόντας.) τὰς ἀγκύρας. αὗται γὰρ ἔκτορες καὶ φύλακές εἰσι τοῦ τῆς θαλάσσης σάλου, καὶ τῆς πλημμυρίδος. ἔκτορας πλημμυρίδος.) κωλυτὰς τῶν κυμάτων. σκαρθμῶν ἰαύσεις.) τῶν κινήσεων παύσεις. ἐναφώσσωνα στόλον.) τὸν συνηρμένον, ἢ τὸν μονάρμενον. ἢ θῖνα φώσσωνα στόλον, τουτέστιν ἀπὸ τῶν κινημάτων ἰαύσεις καὶ παύσεις, εἰς τὸν αἰγιαλὸν τὸν στόλον. καὶ τὴν περίαυσ... τὴν φώσσωνα, ἤτοι τὴν τῶν δι' ἀρμένων. καὶ τὴν ἄνυμφον πόρτιν.) καὶ τὴν πολύανδρον δάμαλιν. ἁρπάσας σὺ ὁ λύκος.) ἤτοι ἅρπαξ. δυοῖν πελείαιν.) ὀρφανὴν καὶ ἔρημον οὖσαν τῆς γονῆς τῶν δύο περιστερῶν, ἤτοι ἰφιγενείας, ἣν ἔσχεν ἐκ θησέως, ὥς φησι δοῦρις ὁ σάμιος, καὶ ἑρμιόνης, ἣν ἐκ μενελάου γεννᾷ. ἔπαιστῆ γὰρ ταύτην θησεὺς πρῶτον ἁρπάσας, μετὰ τὸ τεκεῖν ἐξ αὐτῆς ἰφιγένειαν, ἀφῃρέθη αὐτήν. δεύτερον ὁ ἀλέξανδρος ἐντυχὼν αὐτῇ περὶ τὸν αἰγιαλὸν. θυσιάσῃ αὐτῇ νεωσὶ ταῖς βάκχαις, καὶ τῇ ἰνοῖ, ἁρπάσας αὐτὴν, εἰς αἴγυπτον ἦχετο, κακεῖ αὐτῇ συνεγένετο. δευτέραν ἄρκυν.) εἰς δεύτερον δίκτυον. ἄρκυς δὲ κυρίως, δίκτυον πρὸς ἄρκτων θήραν ἁρμόδιον. ὀθνείων βρόχων.) ξένων ἀγρευμάτων. τροπικαί εἰσιν αὗται αἱ λέξεις. ἄρκυς [illegible], ὅθεν ἐφὴν λεγόμενον. βρόχος δὲ, ἀπὸ τῶν βρόχων, οἷς θηρεύουσι πέρδικας καὶ ὄρνις ἑτέρους. λῖτιν ἐμπαίσασαν.) αἰχμάλωτον ἐγκρύψασαν. ἐξ δυτοῦ πτέρῳ.) τῇ ταχυτῆτι τοῦ ἀλεξάνδρου, ἢ τοῦ πλοίου. θύσθοισι.) ταῖς βάκχαις, παρὰ τὸ θύω, τὸ ὁρμῶ, θύσαις λεγομέναις. ἁρμοῖ.) νεωσὶ, ταχέως, ἀπὸ τοῦ ἅρμα, ἁρμοῖ. καὶ αἰσχύλος ἐν προμηθεῖ, ἁρμοῖ πέπαυμαι

πέπαυμαι τῶν ἐμῶν θρηνῶν πόνων. μηλάτων ἀπάργματα.) ἀπαρχὰς καὶ θυσίας προβάτων. μῆλον δὲ τὸ πρόβατον, αἰτιολογικῶς παρὰ τὸ μέλω, τὸ φροντίζω λεγόμενον. ποιμενικὸν γὰρ καὶ γεωργικὸν ἔζων βίον οἱ παλαιοί. κρόκησι.) κρόκαις, αἰγιαλοῖς. κρόκη δὲ λέγεται ὁ αἰγιαλός, ἀπὸ τοῦ κρέκω, τὸ κόπτω, κρέκη καὶ κρόκη, πρὸς ἣν θραύονται καὶ κλῶνται τὰ κύματα. βυίνη.) τῇ δύνῃ, λευκοθέᾳ τῇ ἰνοῖ, παρὰ τὸ δύω, τὸ κολυμβῶ, ὡς ἕτεροι φασίν. ἐγὼ δὲ, παρὰ τὸ βύω, τὸ κρύπτω, ὅθεν καὶ βυθὸς καὶ βυίνη. ἡ δὲ τῆς ἰνοῦς ἱστορία τοιαύτη· πεσοῦσα μετὰ τοῦ παιδὸς αὐτῆς παλαίμονος εἰς θάλασσαν, διὰ τὸ διώκεσθαι ὑπὸ ἀθάμαντος, ἀπεπνίγη. ἐξηνέχθη δὲ περὶ κόρινθον περὶ σχοινοῦντα ὑπὸ δελφῖνος. ἀμφίμαχος δὲ καὶ δονακῖνος, ἀνελόμενοι τὰ σώματα, ἄγουσιν εἰς κόρινθον. σίσυφος δὲ ἀδελφὸς ὢν ἀθάμαντος, βασιλεύων κορινθίων, ἀγῶνα καὶ θυσίαν ἐπ' αὐτῶν ἐτησίως ἐκέλευσε γίνεσθαι. ὅθεν καὶ θεὰς αὐτὰς κεκλήκασι, καὶ λευκοθέαν ἀπὸ τοῦ τῆς θαλάσσης ἀφροῦ, τὴν ἰνώ. ἣν δὲ ἰνοῦς θυγάτηρ εὐρύκλεια. θρέξας.) κυρίως θρέξας, τὸ συμπῆξαι γάλα πρὸς τὸ τυροποιῆσαι λέγεται. νῦν δὲ ἀντὶ τοῦ πηδήσας, ἢ ἄξας. σκανδεία.) πόλις κυθήρων. αἰγιαλοῦ ἄκραν.) πελοποννήσου ἀκρωτήριον. αἴθων ἐπακτήρ.) διάπυρος, ὀξὺς κυνηγός. καγχαλῶν ἀγρεύματα.) τῇ θήρᾳ χαίρων. λέγει δὲ ἄγρευμα, τὴν ἑλένην. νῆσον δ' ἐν δράκοντος.) νῆσον δράκοντος τὴν σαλαμῖνα λέγει. τὴν γὰρ σαλαμῖνα πρώην δράκων κατεῖχεν, ἢ θηρίον, ἢ κύριον ὄνομα βασιλέως, ἢ ἀσωπὸς κατά τινας ἐκ θηβῶν ἐλθών. κυχρεὺς δὲ ὁ ποσειδῶνος καὶ σαλαμῖνος υἱός, ὥς φησιν εὐφορίων, ἀνεῖλε τὸν δράκοντα, καὶ τὴν σαλαμῖνος βασιλείαν κατέσχεν. οὕτω γοῦν τὴν σαλαμῖνα δράκοντος εἴρηκε νῆσον, ἐν ᾗ φησιν, ἤτοι ἐν τῇ ἀττικῇ. ἐκχέας τὸν πόθον.) ἤτοι μιγεὶς μετὰ τῆς ἑλένης, τὴν ἕωλον καὶ χθιζινὴν κύπριν, καὶ συνουσίαν οὐκ οὖσαν δευτέραν. ἅπαξ γὰρ αὐτῇ ἐν τῇ ἀττικῇ συνεγένετο. ἁρπάσας δὲ αὐτὴν, οὐκ εὐθὺς εἰς τὴν τροίαν ἀπέπλευσεν, ἀλλὰ δοκῶν ὑπὸ τῶν λακεδαιμονίων διώκεσθαι, εἰς τὴν αἴγυπτον ἔπλευσεν, ἔνθα ὑπὸ πρωτέως αὐτὴν ἀφῃρέθη. ὁ δὲ ἀλέξανδρος λαβὼν αὐτῆς εἴδωλον, εἰς τὴν τροίαν εἰσῆλθεν. τὴν δὲ σύνταξιν βλέπε εἰς τὸ διάγραμμα. ἀκτῆς τῆς ἀττικῆς τῶν ἀθηνῶν. ἀκτὴ δὲ λέγονται αἱ ἀθῆναι, ὅτι ἀκταῖος αὐτῆς ἐβασίλευσεν, ἢ ὅτι ἀκτή ἐστι, τουτέστι προβεβλημένη καὶ κειμένη τὸ πλεῖον μέρος εἰς θάλασσαν. τῆς ἀττικῆς δὲ νῆσος ἡ σαλαμίς. διμόρφου γηγενοῦς σκοπιᾶς.) ἡ ἀττικὴ γὰρ βασιλεία ἦν τοῦ κέκροπος. ἐλθὼν γὰρ ἀπὸ σάεως αἰγύπτου τὰς ἀθήνας συνῴκισε. σάϊς δὲ κατ' αἰγυπτίους ἡ ἀθηνᾶ λέγεται, ὥς φησι χάραξ. δίμορφον δὲ λέγουσι, καὶ διφυῆ τὸν κέκροπα, ἢ διὰ τὸ ἐκ τῶν τοῦ δράκοντος ὀδόντων ἐξελθεῖν. οὗτος δὲ ἦν βασιλεὺς ἀθηναίων. ἢ διὰ τὸ δύο ἀνδρῶν φύσιν καὶ μέγεθος ἔχειν. ἢ διὰ τὸ δύο φωνὰς ἐπίστασθαι, αἰγυπτίαν καὶ ἑλληνίδα. ἢ ὡς ληροῦσι, ὅτι τὰ ἄνω ἀνθρώπου, τὰ δὲ κάτω δράκοντος εἶχεν. ὁ ἀλληγορῶν ὁ δημοσθένης φησὶν, ὅτι τὴν ἀλκὴν ὅμοιος τῷ δράκοντι, ἀνθρώπου δέ γε τὴν φρόνησιν. ἐγὼ δὲ οὕτως ἀλληγορῶ, ὅτι ἀγαθὸς βασιλεὺς γεγονώς, πᾶσαν θηριωδίαν ἐθνῶν οὕτως ὑπέταξεν, ὡς μίαν σύμπνοιαν πάντας ἔχειν, αὐτὸν καὶ ἀγαθὸν ἡγεμόνα καὶ αὐτοκράτορα. διὰ ταῦτα γοῦν αὐτὸν λέγουσι διφυῆ. ἢ ὥς φησιν ἐν ἰωάννῃ ἀντιοχεῖ, ὅτι πρότερον αἱ καθ' ἑλλάδα γυναῖκες θηριωδῶς, ὥσπερ τὰ ἄλογα, καὶ οὐ κατὰ συζυγίαν ἐμίγνυντο. οἱ γοῦν παῖδες τότε μονοφυεῖς ἦσαν. μητέρα γὰρ μόνην, πατέρα δ' οὐκ ἐπεγίνωσκον. βασιλεύσας δ' ὁ κέκροψ τῆς ἀττικῆς, κατέπαυσε τὸ θηριῶδες τῆς μίξεως, καὶ ἀνδράσι νομίμως ἐποίησε τὰς γυναῖκας συνάπτεσθαι. ἐπεὶ γοῦν ἐκ τούτου οἱ παῖδες πατέρα καὶ μητέρα ἐγνώρισαν, τοὺς αἰτίους αὐτῶν τῆς γεννήσεως, δύο τυγχάνοντας φύσεων, διφυὴς καὶ ὁ κέκροψ ἐκλήθη, ὡς τοῦτο ποιήσας αὐτός. γηγενοῦς.) ὅτι ὁ ἐριχθόνιος ἐκ τῆς γῆς, ὥς φασιν, ἀνεδόθη. ἀθηνᾶν γὰρ ἐλθοῦσαν πρὸς ἥφαιστον ἕνεκεν ὅπλων κατασκευῆς, ἐρα-

σθεὶς

δεὶς ἥφαιστος ἐδίωκε. καταλαβὼν δέ, ὡς αὐτὴ ἐπῆγεν αὐτὸν, περὶ τοὺς μηροὺς αὐτῆς ἀπεσπέρμηνεν. ἡ δὲ μυσαχθεῖσα, ἐρίῳ εἰς γῆν τὸν γόνον ἀπέρριψεν. αὐτόθεν δὲ ὁ ἐριχθόνιος, ἀπὸ τοῦ ἐρίου κληθεὶς, καὶ τῆς χθονὸς, ὅθεν πάντας ἀθηναίους γηγενεῖς φάσκουσιν ἀπὸ τούτου. ἄλλοι δὲ φασίν, ὅτι λυπρόγεως ἡ ἀττικὴ, καὶ οὐδέποτε ὑφ' ἑτέρων ἐθνῶν ἐξηλάθησαν οἱ ἐν αὐτῇ, διὰ τὸ ἄζηλον τῆς αὐτῶν χώρας, ὅθεν αὐτοὺς αὐτόχθονας καὶ γηγενεῖς ἔφασαν. καὶ τὸ περὶ ἀθηνᾶς καὶ ἡφαίστου οὕτως ἔχει. ἀθηνᾷ τινὶ βασιλίδι, τῇ καὶ βελονίκῃ λεγομένῃ, θυγατρὶ δὲ βροντέου ὑπαρχούσῃ, ἥφαιστος γάμῳ μιγεὶς, γεννᾷ ἐριχθόνιον, ὃς ἐβασίλευσεν ἀττικῆς. πολλαὶ γὰρ ἦσαν καὶ ἀθηναῖ, ὡς καὶ ἀφροδῖται, καὶ οὐ μία. τοῦτο δὲ μυθικὸν, ὡς καὶ τὰ λοιπὰ τῶν ὀνομάτων.

τὴν δευτέραν ἕωλον οὐκ ὄψει κύπριν,
ψυχρὸν παραγκάλισμα κἐξ ὀνειράτων
κεναῖς ἀφάσσων ὠλέναισι δέμνια.
ὁ γάρ σε συλλέκτροιο φλεγραίας πόσις,
στυγνὸς τορώνης ᾧ γέλως ἀπέχθεται.

ψυχρὸν παραγκάλισμα.) διὰ ψυχρὰν περιπλοκὴν καὶ ὀνειρώδη, ματαίαις ὠλέναις ἀφάσσων καὶ ψηλαφῶν τὴν κοίτην. λέγουσι γὰρ, ὅτι διερχομένῳ ἀλεξάνδρῳ διὰ αἰγύπτου, ὡς πρωτεὺς ἑλένην ἀφελόμενος, εἴδωλον ἑλένης αὐτῷ δέδωκεν, ὡς φησὶ στησίχορος· πριάμου οἱ τότ' ἴσαν ἑλένης εἴδωλον ἔχοντες. φλεγραίας.) θρακικῆς, ὅτι ἐκεῖσε οἱ γίγαντες ἐφλέχθησαν. πόσις στυγνὸς τορώνης.) ἀνὴρ κατηφὴς, καὶ ἀγέλαστος τῆς τορώνης. ἡ τορώνη δὲ, γυνὴ πρωτέως. ἡ δὲ σύνταξις, καθ' ὑπερβατὸν, ἀπὸ τοῦ, ὁ γάρ σε συλλέκτροιο, μέχρι τοῦ, λείψοντα κάσσις ἐκβαλὼν πελειάδος. συνταχθήσεται δὲ κατὰ διάγραμμα. ᾧ γέλως ἀπέχθεται καὶ δάκρυ.) ᾧ τινι πρωτεῖ καὶ ὁ γέλως μισεῖται, καὶ τὸ δάκρυον.

καὶ δάκρυ νῆις δ' οὔτι καὶ τητώμενος
ἀμφοῖν, ὁ θρῄκης ἔκποτ' εἰς ἐπακτίαν
τρίτωνος ἐκβολαῖσιν ἠλοκισμένην
χέρσον περάσας οὐχὶ ναυάτῃ στόλῳ,
ἀλλ' ἀστίβητον οἶμον οἷά τις σιφνεὺς
κευθμῶνος ἐν σήραγγι τετρήνας μυχούς,

νῆις.) ἄπειρος οὐδὲ καὶ τητώμενος καὶ ἀστερισκόμενος ἀμφοῖν, ἤτοι γέλωτος καὶ δακρύου. ὁ θρῄκης ἔκποτε.) ὁ ἐκ τῆς θρᾴκης περάσας ποτὲ εἰς τὴν ἐπακτίαν, καὶ αὐξανομένην. χέρσον.) λέγει δὲ τὴν αἴγυπτον. αὔξεται γὰρ ὑπὸ τῆς κατασυρομένης ἰλύος τοῦ νείλου. τρίτωνος ἐκβολαῖσι.) τοῦ νείλου ταῖς ἐκχύσεσι, καὶ ταῖς ἀναβάσεσιν. τρίτων ὁ νεῖλος, ὅτι τρὶς μετωνομάσθη. πρότερον γὰρ ὠκεανὸς ἂν ἐκαλεῖτο, δεύτερον ἀετὸς, ὅτι ὀξέως ἐπέρρευσε. τρίτον αἴγυπτος. τὸ δὲ νεῖλος νέον εἶναι, ἐτυμολογούμενον ἀπὸ τοῦ νέαν κατάγειν ἰλὺν, καὶ χερσοῦν τὸ πέλαγος. ἠλοκισμένην.) οἱ μὲν λοιποὶ ἀρδευομένην εἶπον. ἐγὼ δὲ γαιουμένην καὶ χερσουμένην, ὡς εἶπον, ὑπὸ τῆς κατασυρομένης ἰλύος. ἡ γὰρ αἴγυπτος, ὡς φησι διόδωρος, καὶ ἡρόδοτος, καὶ πάντες, πέλαγος ἦν. ὕστερον δὲ ἐχερσώθη, καὶ χερσοῦται ταῖς ἐκβολαῖς τῆς ἰλύος. οὕτως ἐγὼ τὸ ἠλοκισμένην λέγω, ἀντὶ τοῦ γαιουμένην. ἄλοξ γὰρ ἡ αὔλαξ, ἤτοι ἡ γῆ. οὐχὶ ναυάτῃ στόλῳ.) οὐ τῇ πλοίων πορείᾳ. ἀλλ' ἀστίβητον οἶμον.) ἀλλ' ὅς τις διήνυσε καὶ ἐπορεύθη, ἀτραπὸς καὶ ὁδός. κευθμῶνος ἐν σήραγγι τετρήνας μυχούς.) ἐν τοῖς τοῦ κρυπτοῦ καὶ κατωτάτου τόπου, σήραγγι καὶ κοίλου τόπου τρυπήσας σπήλαια.

νέρθεν θαλάσσης ἀτραποὺς διηνύσας
τέκνων ἀλύξας τὰς ξενοκτόνους πάλας,
καὶ πατρὶ πέμψας τὰς ἐπηκόους λιτὰς,
στῆσαι παλίμπουν εἰς πάτραν ὅθεν πλάνης
παλληνίαν ἐπῆλθε γηγενῶν τροφὸν
κεῖνός σε γουνεὺς ὥσπερ ἐργάτης δίκης

νέρθεν θαλάσσης.) ἤτοι ὑποκάτωθεν, εἶτα θαυμαστικὸν ἀσίβατον οἶμον οἷά τις σιφνεὺς, ὥσπερ τις ἀσπάλαξ, ὅπερ ἐστὶ ζῶον ὅμοιον μυΐ. ἀνορύσσει δὲ τὴν γῆν, καὶ κοιλαίνει αὐτήν. τὸ δὲ νέρθε χωρὶς τοῦ ν δεῖ γράφειν, παρὰ τὸν κανόνα ὃν πρώην ἐδίδαξεν. ἔστι δὲ κοινὴ συλλαβὴ, καὶ λέγεται μακρόν. ἀλύξας.) ἐκφυγὼν τὰς ξενοκτόνους παλαίστρας τῶν αὐτοῦ τέκνων. ἡ δὲ ἱστορία ἐστὶν αὕτη. πρωτεὺς ποσειδῶνος υἱὸς, τῷ γένει αἰγύπτιος, εἰς φλέγραν τῆς παλλήνης ἐκ θράκης ἐλθὼν ἐξ αἰγύπτου τορώνην γαμεῖ, ἐξ ἧς αὐτῷ παῖδες, τμῶλος καὶ τηλέγονος, οἳ καταπαλαίοντες τοὺς ξένους ἀνῄρουν. ὧν τὴν ξενοκτονίαν μὴ φέρων πρωτεὺς, ηὔξατο τῷ αὐτοῦ πατρὶ ποσειδῶνι, πάλιν καταστῆσαι αὐτὸν εἰς τὴν αἴγυπτον. ὁ δὲ ὑπακούσας αὐτοῦ, σπήλαια ἐκ τοῦ χάσματος τῆς παλλήνης ποιήσας ὑποκάτω τῆς θαλάσσης, οὕτως διήγαγεν αὐτὸν ἀβρόχως μέχρις αἰγύπτου. ἡρακλῆς δὲ περὶ θρᾴκην διερχόμενος, καὶ καταπαλαίσας, ἀνεῖλε τὸν τμῶλον καὶ τὸν τηλέγονον. ὅπερ μαθὼν ὁ πρωτεὺς ὁ τούτων πατὴρ, οὐ γελᾷ μὲν, ὅτι παῖδες ἦσαν αὐτοῦ· ὅτι δὲ ξενοκτόνοι, οὐδὲ δακρύει. τὸ δ' ἀληθὲς οὕτως ἔχει. μὴ φέρων ὁ πρωτεὺς τὰς ξενοκτονίας αὐτῶν, ἔρριψεν αὐτὸν κατά τι χάσμα τῆς πελλήνης, καὶ ἀναιρεθεὶς, οὔτε δακρύει, οὔτε γελᾷ. τὰ δὲ λοιπὰ εἰς μῦθον ἐσχεδιάσθησαν. πατρὶ πέμψας τὰς ἐπηκόους λιτάς.) τῷ ποσειδῶνι πέμψας τὰς εὐχὰς, ἃς ἐπήκουσε, τὸ στῆσαι αὐτὸν παλίμπουν καὶ ὀπισθόρμητον εἰς πάτραν, ἤτοι τὴν αἴγυπτον, ὅθεν ἀπὸ τῆς αἰγύπτου πρώην πλάνης καὶ πλανώμενος ἐπῆλθεν εἰς τὴν παλληνίαν, καὶ εἰς τὴν πελλήνην τὴν τροφὸν τῶν γιγάντων, ὡς εἶπον. κεῖνος ὁ γουνεύς.) τὸ ἑξῆς οὕτως. ἐκεῖνος ὁ πρωτεὺς, ὥσπερ ὁ τῆς δίκης ἐργάτης, γουνεὺς στερήσει σε τῶν γάμων τῆς συλλέκτρου ἑλένης. ὁ δὲ γουνεὺς οὗτος, ἄραψ ἦν τῷ γένει, πάνυ δικαστὴς δικαιότατος, καὶ τοὺς ἁρπακτῆρας μισῶν καὶ τιμωρῶν, ὅς ποτε διὰ δικαιοσύνην στασιάζοντας ποτὲ τοὺς βαβυλωνίους καὶ φοίνικας, ἐλθὼν μετήλλαξεν αὐτοὺς, σταλεὶς ὑπὸ σεμιράμιδος. τούτῳ γοῦν τῷ γουνεῖ ἀμφοτέρως παρεικάζει τὸν πρωτέα, ὡς δικαίως τὴν ἑλένην ἀφελόμενον ἀπὸ ἀλεξάνδρου.

τῆς θ' ἡλίου θυγατρὸς ἰχναίας βραβεὺς
ἐπεσβολήσας λυγρὰ νοσφιεῖ γάμων
λίποντα κάσσης ἐκβαλὼν πελειάδος,
ὃς τοὺς λύκου τε καὶ χιμαιρίως τάφους
χρησμοῖσι κυδαίνοντας οὐκ αἰδούμενος,
οὐδ' ἀνθίως ἔρωτας, οὐδὲ τὸν ξένοις

ἰχναίας.) ἡ θέμις ἡλίου θυγάτηρ. διότι καὶ αὐτὸς πάντας ἐφορᾷ, καὶ πάντων ἐπακούει. ὅθεν ἰχναία, διὰ τὸ κατ' ἴχνος καὶ περὶ πόδας τῶν γιγάντων ἕπεσθαι, καὶ λάμπειν δίκην ἡλίου. ἢ διὰ τὸ λαμπρύνειν τοὺς αὐτὴν κεκτημένους, διότι εἰς γῆν κατεδύθησαν. λίποντα.) ἐπιθυμοῦντα. κάσσης ἐκβαλὼν πελειάδος.) τῆς πόρνης χωρίσας σε περιστερᾶς. λέγει δὲ τῆς ἑλένης, εἰπὼν ἄνω ὅτι δικαίως ἀφείλετο τὴν ἑλένην ὁ πρωτεὺς παρ' ἀλεξάνδρου. νῦν λέγει τὴν ἀδικίαν τοῦ ἀλεξάνδρου, καὶ φησὶν, ὅτι οὐκ αἰδούμενος τοὺς λάκωνας τοὺς τιμήσαντας περὶ χρησμὸν τοὺς

τάφους

τάφους τῶν συγγενῶν ἡμῶν, λύκου τε καὶ χιμαιρέως. οὐδὲ τοὺς αὐθαίμους τοὺς ἔρωτας, ὅτι κοινὴν αὐλὴν ἐδόθη ὑπὸ τοῦ μενελάου. οὐδὲ τὸν ἀλέξανδρον τὸν ξενίοις συνδειπνον ἐκκαρτερήσας ἐν τῇ δίκῃ τῶν θεῶν ἁμαρτεῖν, καὶ τὴν ἑλένην αἴρει ἵστασθαι. λέγει δὲ δίκην τῶν μυθευομένων θεῶν, ἥρας, ἀθηνᾶς, ἀφροδίτης, διὰ τὸ μῆλον. ἡ δὲ ἱστορία ἐστὶν οὕτως. τοὺς λύκον τε καὶ χιμαιρέας.) οὗτοι παῖδες ἦσαν τῆς ἄτλαντος θυγατρὸς κελαινοῦς, καὶ προμηθέως. ἔκειντο δὲ ἐν τῇ τροίᾳ. λοιμοῦ δὲ κατασχόντος λακεδαιμονίους, καὶ μαντευομένων αὐτῶν, ἔχρησεν ὁ ἀπόλλων θεὸς, μὴ παυθῆναι τὸν λοιμὸν, εἰ μὴ εὐγενὴς λακεδαιμονίων ἀπελθὼν ἐν τῇ τροίᾳ θύσει τοῖς τάφοις αὐτῶν. οἱ δὲ ἀπέστειλαν μενέλαον ἐκτελέσαι τὰ τοῦ χρησμοῦ. ἀπελθόντος δὲ καὶ θύοντος τοῦ μενελάου, ἐξενώθη ἀλεξάνδρου. ἀκουσίως δὲ ἀλέξανδρος πλήξας παιγνίῳ καὶ αὐλαὸν ἀνθέα ὡραῖον, υἱὸν δὲ ἀντήνορος, οὗ ἦν ἐρῶν ἀλέξανδρος αὐτὸς καὶ δηίφοβος, καὶ φοβηθεὶς, ἀπαίρει μετὰ μενελάου εἰς τὴν σπάρτην, καὶ συμφαγὼν αὐτῷ τὸν νενομισμένον ἅλα παρατίθεσθαι ταῖς ξενίαις τραπέζαις, ἁρπάσας τὴν ἑλένην μετὰ καὶ τριῶν ταλάντων χρημάτων, καὶ πέντε θαλαμηπολουσῶν γυναικῶν, ὧν μία ἦν αἴθρα ἡ μήτηρ θησέως, διὰ σιδῶνος καὶ αἰγύπτου ποιησάμενος τὸν ἀπόπλουν, ὁλοκλήρου τοῦ χρόνου εἰς τὴν τροίαν ἀπῆρεν. ὀνειδίζει οὖν ἀλέξανδρον, ὡς ἀντὶ τῆς εὐεργεσίας κακὰ διαπραξάμενον τοῦ μενελάου. ἅλα δὲ ἐτίθουν οἱ παλαιοὶ ἐν ταῖς τῶν ξενικῶν καταρχαῖς συμβολικῶς ἐπευχόμενοι, ὥσπερ ἅλς ἐκ δύο φύσεων τῆς ὑδατώδους καὶ γεηρᾶς, εἰς μίαν φύσιν ἐπάγη τὴν τοῦ ἁλὸς, οὕτω παγῆναι καὶ τούτους εἰς μίαν ὁμόνοιαν.

σύνδορπον αἰγαίωνος ἁγνίτην πάγον,
ἔτλης, θεῶν ἀλοιτὸς ἐκβῆναι δίκην,
λάξας τράπεζαν κἀνακυπώσας θέμιν
ἄρκτου τιθήνης ἐκ μεμαγμένος τρόπους,

αἰγαίωνος.) τοῦ ποσειδῶνος, ἀπὸ τοῦ ἐν αἰγαῖς πόλει τῆς ἀχαΐας, καὶ ἐν τῷ αἰγαίῳ πελάγει τιμᾶσθαι. αἰγαῖον δὲ τὸ πέλαγος ἐκλήθη, ὅτι δίκην αἰγὸς ἁλματωδῶν κυματοῦται. ἁγνίτην πάγον.) τὸν ἅλα, διὰ τὸ τίθεσθαι ἐν ἀρχαῖς τῶν ξενιῶν, καὶ ἁγνίζειν, καὶ καθαίρειν τοὺς μολυσμένους. ἢ ὅτι τὸ ἁλυκὸν καὶ θαλάσσιον ὕδωρ καθαρτικώτερον φύσει τῶν γλυκέων, καθάπερ ἄλλοις δοκεῖ. καὶ οὐκ ἔμοιγε. ἢ διὰ τὸ ἀφανίζειν· ἡ παροιμία, θάλασσα κλύζει πάντα τἀνθρώπων κακά. πάγον δὲ, διὰ τὸ πεπῆχθαι ἐξ ὕδατος. ὁ γὰρ ποσειδῶν οὗτος τῆς θαλάσσης ἔφορος, ἧς πηγνυμένης οἱ ἅλες γίνονται, ὅθεν ὁ πάγος. ἔτλης θεῶν.) ἐγὼ μὲν οὕτω φημὶ, ὅς τις σὺ οὐκ αἰδεσθεὶς τοὺς τιμήσαντας τοὺς τάφους λύκου καὶ χιμαιρέως. λέγει δὲ μενέλαον καὶ τοὺς μετ' αὐτοῦ λάκωνας, ὅτε τοὺς αὐθαίμους ἔρωτας, καὶ τόδε καὶ τόδε, ἔτλης, ἐπέμενας ὁ ἀλοιτὸς καὶ ἁμαρτωλὸς, ἐκβῆναι καὶ πατῆσαι τὴν δίκην τῶν θεῶν, ἤγουν ἀδικήσας τὸν μενέλαον τὸν καθάραντά σε τοῦ φόνου, καὶ ξενίσαντα, ἀφελόμενος τὴν ἐκείνου γυναῖκα. οἱ δὲ λοιποὶ, δίκη χωρὶς τοῦ ν γράφουσι, λέγοντες οὕτω, ὅς τόδε καὶ τόδε ποιήσας, ἔτλης ἐκβῆναι ἀλοιτὸς καὶ ἁμαρτωλὸς. ἤτοι παρ' ἐκείνων γενέσθαι ἐν τῇ δίκῃ τῶν θεῶν, ἥρας δῆθεν, ἀφροδίτης καὶ ἀθηνᾶς. τὴν δὲ ἐννοίας ἀνάμεσον. μετὰ γὰρ τὸ φαγεῖν ἐν τοῖς ὅρκοις μενελάου, οὐκ ἔκρινεν ἀλέξανδρος τὰς θεὰς, ἀλλὰ πρότερον. λάξας τράπεζαν.) λακτίσας ὡς ὄνος τὴν τράπεζαν τοῦ μενελάου, τουτέστι καταφρονήσας τῶν νόμων τῶν κειμένων, καὶ ἐθῶν τῶν δηλούντων μὴ κακουργεῖν τοὺς ὁμοτραπέζους, καὶ συνεστίους. σὺ γὰρ ξενισθεὶς καὶ συμφαγὼν αὐτῷ, ἀφείλου καὶ τὴν γυναῖκα. κἀνακυπώσας θέμιν.) καὶ ἀνατρέψας τὸ δίκαιον, ἤτοι τὸ μυθικὸν, ἡ θέμις θεὰ δικαιοσύνης ἔφορος. ἄρκτου τιθήνης.) τρόπους ἄρκτου θηλαζούσης ἀναμαξάμενος, ἤτοι λαβών. ὅτι γὰρ θηλάζουσι τὰ θηρία, φυλακῇ τῶν τέκνων ἀγριώτερα

γίνονται. ἢ οὕτω, τῆς ἀρκτοῦ τῆς θαλασσώσης συλαβοῦν τοὺς τρόπους, τουτέστι θηλειώδεις, καὶ ἄδικος φανεὶς περὶ τὸν μενέλαον. φασὶ γάρ, ὅτι μετὰ τὸν φανέντα ὄνειρον τῇ ἑκάβῃ περὶ ἀλεξάνδρου, ἀρχιλάῳ οἰκέτῃ πρίαμος δέδωκεν ἐκθεῖναι τὸν ἀλέξανδρον ἐν ἴδῃ. πέντε δὲ ἡμέρας τοῦτον ἄρκτος ἐθήλαζεν ἐγκείμενον. εἶτα πάλιν ὁ ἀρχίλαος τοῦτον ἀνελόμενος ἐπὶ τῶν χωρίων, ὡς ἴδιον ἔτρεφε, πάριν καὶ τονομάζας. ὕστερον δὲ ποιμνίοις ἀλεξήσας ἀπὸ λῃστῶν, ἀλέξανδρος ἐκλήθη.

τοιγὰρ, ψαλάξεις εἰς κενὸν νευρᾶς κτύπον,
ἄσιτα κἀδώρητα φορμίζων μέλη.
κλαίων δὲ, πάτραν τὴν πυρὶ ἠθαλωμένην.
ἕξει χεροῖν εἴδωλον ἠγκαλισμένος
τοῦ πενταλέκτρου θυάδος πλευρωνίας.

τοιγάρ, ψαλάξεις.) διὰ τοῦτο, τοιγαροῦν διὰ τὸ ἄδικον γενέσθαι σε, εἰς κενὸν ψαλάξεις καὶ κινήσεις. νευρᾶς κτύπον.) τουτέστι τὸ μέτριον. ἔστι δὲ τὸ σχῆμα συμνότερον. λέγεται δὲ ἐπὶ παροιμία, κιθαριστῶν ἀσίτως καὶ ἀδώρως κιθαριζόντων, ὅ ἐστιν αὕτη, εἰς κενὸν κρούεις τὰς χορδάς. κλαίων δὲ ἕξει.) καὶ παραγενήσῃ εἰς τὴν πατρίδα σου τροίαν, τὴν πυρὶ ὑφ᾽ ἡρακλέους καυθεῖσαν ἕνεκα τῆς ὑποσχέσεως, καὶ τῆς ἀπάτης τῶν ἵππων τοῦ λαομέδοντος. χεροῖν εἴδωλον ἠγκαλισμένος.) ἐν ταῖς χερσὶ κατέχων τὸ εἴδωλον τῆς ἑλένης, ὃ ὁ πρωτεὺς σοι δώσει, τὴν ἑλένην κατέχει. πενταλέκτρου τὴν θυάδα.) ἤτοι τὴν βάκχην, τὴν ἑλένην καλεῖ. πέντε γὰρ ταύτην ἔγημαν ἄνδρες. πρῶτος θησεὺς ἐπιθυμήσας ταύτην ἁρπάζας, καθά φησι δοῦρις ὁ σάμιος. ἀφαιρεθεὶς δὲ αὐτὴν ἐν τῷ ἀπελθεῖν ὑπὸ πολυδεύκου καὶ κάστορος τῶν αὐτῆς ἀδελφῶν, ἐν ἀφίδναις περὶ λεχνίον τῶν ἀθηνῶν, γεννήσασαν ἰφιγένειαν, ἣν ἰφιγένειαν καὶ θετὴν παῖδα ἡ κλυταιμνήστρα ποιεῖται. εἷς μὲν οὖν νυμφίος ἑλένης, ὡς ἔφημεν, ὁ θησεύς. δεύτερος μενέλαος, νομίμως ταύτην ἐκ κλήρου λαβών. τρίτος ἀλέξανδρος, ἁρπάσας αὐτήν. τέταρτος μετὰ θάνατον ἀλεξάνδρου, δηΐφοβος, ὁ αὐτοῦ ἀδελφός, ἀριστεύσας κατὰ πόλεμον, καὶ ταύτην ὡς ἀριστεῖον κατά τινας λαβών, ἢ βίᾳ, κατ᾽ εὐριπίδην. πέμπτος ἀχιλλεύς, μετὰ δηΐφοβον ὀνείρῳ ταύτῃ μιγείς, ὡς λέγουσι. ἔθος εἶχον οἱ παλαιοί, ὡς καὶ καλλίμαχος ἱστορεῖ, μετὰ κιθάρας περὶ τοὺς ἄλλας ἰέναι, καὶ ἀνυμνεῖν καὶ ἐγκωμιάζειν. θυάδος βάκχης.) παρὰ τὸ θύω, τὸ ὁρμῶ. αἱ δὲ βάκχαι γυναῖκες ἦσαν ἱεραί, πρόπολοι διονύσου. αἵ τινες περὶ τὰ ὄρη σὺν αὐτῷ ἀναστρεφόμεναι, περιῆγον οἰκείαις χερσὶ λέοντας, καὶ ἕτερα θηρία, καὶ ὠμὰ ταῦτα ἤσθιον, καὶ νάρθηξι τὴν γῆν καὶ τὰς πέτρας παίουσαι, ὁπότε διψῷεν, γάλα καὶ μέλι καὶ οἶνον ἐποίουν ἀναβλύζειν. δράκοντας δὲ περὶ τὰς κόμας εἶχον ἐσπειραμένους. πλευρωνίας.) αὐτὴ τοπικῶς τῆς ἀργείας. πλευρὼν γὰρ πόλις πελοποννήσου, καὶ θεράπνη ὁμοίως. ὅθεν ὀρφεὺς καὶ τρυφιόδωρος, θεραπναίαν καλοῦσι τὴν ἑλένην. οὗτος δὲ ὁ λυκόφρων πλευρωνίαν, ὁ δὲ ὅμηρος ἀργείαν.

γραῖαι γὰρ εὐναστῆρας ἄμναμοι τριπλοῖς,
πήναις κατεκλώσαντο ληναίας ἁλὸς,
νυμφεῖα πεντάγαμβρα δαίσασθαι γάμων.

γραῖαι γάρ.) αἱ χωλαί, ἢ κατ᾽ ἐμέ, αἱ χωλοποιοί, καὶ βλαπτικαὶ μοῖραι. αἱ ἄμναμοι καὶ ἀπόγονοι τῆς τηθύος, ἤτοι τῆς θαλάσσης, ἐν τοῖς τρισὶν ἀτράκτοις κατέκλωσαν. καὶ ἐπεμοίρασαν τοὺς εὐναστῆρας τῶν τῆς ἑλένης γάμων, πεντάγαμβρα νυμφεύματα μερίζεσθαι. ἄμναμοι δὲ αἱ ἀπόγονοι, κυρίως αἱ ἐκ θυγατέρων. κυρίως δὲ ἄμναμοι, οἱ τῶν ἀμνῶν ἀπόγονοι. θαλάσσης δὲ κόρας τὰς μοίρας λέγει, διὰ τὸ ἄγριον καὶ ἄμετρον.

ἀμετάτρεπτον. νυκτὸς γὰρ παῖδες αὗται, καθ' Ἡσίοδον. καὶ τοῦτο δὲ ὅμοιον, διὰ τὸ ἀοράτως ἐπέρχεσθαι τὰ εἱμαρμένα. τρεῖς δέ εἰσιν αἱ μοῖραι, Κλωθώ, Λάχεσις, καὶ Ἄτροπος. καὶ ταῦτα δὲ τὰ ὀνόματα πέπλασται, ἀπὸ τοῦ ὡσανεὶ ἐπικεκλωσμένον εἶναι, τὸ λαχεῖν δὲ εἱμαρμένης μέλλον τινί, καὶ ἀπὸ τοῦ ἄτροπον καὶ ἀμετάτρεπτον εἶναι. πήναις.) ἀτράκτοις, νήμασι, παρὰ τὸ πηνίον, τὸ γόρδυν. πίννα δὲ τὸ ζῶον, παρὰ τὸ πῖνος, ὃ σημαίνει τὸν ῥύπον. Δηναιόν.) τὸ πολυχρόνιον, καὶ ἐξ αὐτοῦ Δηναιὸς καὶ Δηναιά. πολυχρονίαν δὲ καὶ παλαιὰν τὴν θάλασσαν λέγει, διὰ τὸ πρῶτον εἶναι στοιχεῖον κατὰ Φερεκύδην καὶ Θαλῆν.

Δοιὼ μὲν ἁρπακτῆρας αὐγάσαι λύκους,
πτηνοὺς τριόρχας αἰετοὺς ὀφθαλμίας.

Δοιὼ μὲν ἁρπακτῆρας αὐγάσαι, καὶ ἰδεῖν λύκους. ἀπὸ κοινοῦ δὲ τὸ κατεκλαύσαντο, λέγει Θησέα, καὶ Ἀλέξανδρον. ἅρπαγας δὲ λύκους καὶ πτερωτούς, ἀετοὺς τριόρχας ὀφθαλμίας καὶ ὀξυωπεστάτους τοὺς αὐτοὺς λέγει. μιγνύει δὲ τὰ ἄμικτα, λύκους ἀετοὺς πτερωτὰς λέγων, κατὰ μίμησιν τῆς μαινομένης Κασσάνδρας. πτηνούς.) ὅτι μετὰ πλοίων αὐτὴν ἁρπάσαντες ἔφυγον. πτερὰ δὲ τῶν πλοίων, τὰ λαίφη. τριόρχος.) καὶ τριόρχης, καὶ μόρφνος, καὶ μελανάετος, ὁ μέλας, καὶ ἁλιαίετος, καὶ περκνός, εἴδη ἀετῶν. ὀφθαλμίας.) τουτέστιν ἀετοὺς ὀφθαλμίας καὶ ὀξυωπεῖς. μόνοι γὰρ τῶν ἄλλων ὀρνέων οἱ ἀετοὶ πρὸς τὰς ἡλίου ἀκτῖνας ἀντιβλέπουσιν. ἢ ἅρπαγας τοὺς ὀφθαλμίας, ἤτοι διοφθάλμους ἐλγίνας. εἰ μὲν οὖν τῶν ἀετῶν λέγοιτο τὸ ὀφθαλμίας, δηλοῖ τὴν ὀξυδερκίαν αὐτῶν. λέγουσι γὰρ τοὺς νεοσσοὺς αὐτῶν οὕτως δοκιμάζειν. εἰ μὲν γὰρ πρὸς τὸν ἥλιον ἀφορῶσιν ὀξυδερκοῦντες, τούτους δὲ οἰκείους κρίναντες φιλοῦσιν. εἰ δ' οὐκ ὀξυδερκοῦσι, τούτους ταχὺ ῥίπτουσιν ὡς ἀλλοτρίους. εἰ δὲ οὖν τὰς ἐλγίνας λέγοιτο, λέγει τὴν ὀξυδερκοῦσαν, καὶ πρὸς λαγνείαν ἀφορῶσαν. πρώτους δὲ τῶν νομίμων τοὺς ἅρπαγας εἶπεν, οὐ προκρίνων αὐτούς, ἀλλὰ τῇ τῆς ῥητορικῆς δεινότητος μεθόδῳ, ὡς μέλλων τὰ τούτων παραδραμεῖν. ἐμβραδῦναι δὲ τῇ τῶν νομίμων νυμφίων ὑποθέσει. ὥσπερ καὶ Ἔφορος ὁ ἱστορικὸς καὶ ὁ Διόδωρος ποιεῖ, ἀπὸ τῶν βαρβαρικῶν πρῶτον τὴν παραδρομὴν ἀρξάμενοι γράφειν, ἐν δὲ τοῖς ἑλληνικοῖς ὕστερον τὴν ἱστορίαν πλατυνόντων.

Τὸν ἐκ Πλυνοῦ τε κἀπὸ Καρικῶν ποτῶν
βλαστόντα ῥίζης ἡμικρῆτα βάρβαρον
Ἐπειὸν οὐκ Ἀργεῖον ἀκραιφνῆ γοναῖς.

Τὸν δ' ἐκ Πλυνοῦ.) τὸν Μενέλαόν τε τὸν γεννηθέντα ἐκ τῆς ῥίζης τῶν ἀνθρώπων ἐκείνων, οἵ τινες ὑπῆρχον ἀπὸ Πλυνοῦ πόλεως Λιβύης, καὶ οἵ τινες ὑπῆρχον ἀπὸ τῶν Καρικῶν ποτῶν, τουτέστι τῆς Λακεδαιμονίας. Καρικὸς γὰρ ποταμὸς καὶ τόπος Λακωνικῆς. ὁ Μενέλαος δὲ καὶ Λίβυς καὶ Λάκων ἦν. οὕτως, Πλυνὸς πόλις Λιβύης, ὅθεν ἦν Ἄτλας. Πληιόνης καὶ Ἄτλαντος ἑπτὰ θυγατέρες, ὧν μία καὶ ἡ Στερόπη. Στερόπης καὶ Ὑπερόχου, ἢ Ἀρπίνης τῆς Ἀσωποῦ θυγατρὸς καὶ Ἄρεος, Οἰνόμαος. Οἰνομάου δὲ, Ἱπποδάμεια. ἧς καὶ Πέλοπος, Ἀτρεύς, ὃς ἐν Λακωνικῇ κατῴκησεν. Ἀτρέως καὶ Ἀερόπης, Ἀγαμέμνων καὶ Μενέλαος. ἡ δὲ Ἀερόπη θυγάτηρ ἦν Κατρέως τοῦ Κρητός. ὅθεν τὸν Μενέλαον ἡμικρῆτα εἶπε. βάρβαρον.) ὅτι ὁ Πέλοψ κατά τινας μὲν Λυδός, κατὰ δὲ τινας Παφλαγών. βάρβαροι δὲ, οἵ τε Λυδοὶ καὶ οἱ Παφλαγόνες. Ἐπειὸν οὐκ Ἀργεῖον.) ἐγὼ μὲν οὕτω φημὶ τὸν Ἐπειόν, οὐ τὸν Ἠλεῖον, τὸν οὐκ ἀκραιφνῆ καὶ καθαρὸν Ἀργεῖον. Ἐπειοὶ γὰρ οἱ Ἠλεῖοι, ἀπό τινος Ἐπειοῦ παλαιτάτου. ἄλλοι δὲ οὕτω φασὶ τὸν οὐκ Ἐπειόν, ἤτοι Ἠλεῖον, τὸν οὐκ Ἀργεῖον ἀκραιφνῆ ἐν ταῖς γοναῖς. λέγουσι δὲ καὶ τὸ σχῆμα τοῦτο ἀπὸ κοινοῦ, οὐκ ἔστι δὲ ἀπὸ κοινοῦ, ἀλλὰ συν

νεκδοχή. τὸ γὰρ ἀπὸ κοινοῦ σχῆμα ἐν τῷ πρώτῳ λόγῳ ἔχει τὴν ἀπόδοσιν, ἐν δὲ τῷ δευτέρῳ ἀπὸ κοινοῦ λαμβάνεται, οἷον, φιλῶ σε, ἐπεὶ καὶ σὺ ἐμὲ, νοεῖται ἀπὸ κοινοῦ τὸ φιλεῖς. ἡ δὲ συνεκδοχὴ ἐναντία ἐστὶ τῷ ἀπὸ κοινοῦ. ἐν γὰρ τῷ δευτέρῳ ἔχει τὴν ἀπόδοσιν, ἐν τῷ πρώτῳ λόγῳ μὴ ἔχουσα μᾶλλον, ὡς τὸ, ἐπεὶ οὐκ ἀργεῖον ἀκραιφνῆ, ἴδε τὸ οὐκ ἀργεῖον ἀκραιφνῆ δεύτερον ὂν τοῦ ἐπειδὴ, ἔχει τὴν ἀπόδοσιν, συνεκδεχόμεθα ταύτην, καὶ ἐν τῷ ἔμπεδον, λέγοντες οὐκ ἔμπεδον οὐκ ἀργεῖον ἀκραιφνῆ, ὥσπερ ἔχει καὶ τὸ, ὃ εἶπον ῥητόν. ἐν γὰρ τῷ δευτέρῳ ἔχει τὴν ἀπόδοσιν, ἐν τῷ πρώτῳ λόγῳ μὴ ἔχουσα μᾶλλον. ἴδε ἐν τῷ δευτέρῳ ἔχει, προσκείμενον τὸ, ὃ λέγω, ἀλλ' ὅμως συνεκδεχόμεθα αὐτὸ καὶ ἐν τῷ πρώτῳ. ἀκραιφνὴς δὲ, ὁ ἀκέραιος φανεὶς τίς ἄν.

ὃν πάππον ἐν γαμφαῖσιν ἐννάια ποτὲ
ἔρκυνν᾽ ἐριννὺς θουρία ξιφηφόρος.

ὃν πάππον.) Τάνταλος καλέσας τοὺς θεοὺς εἰς εὐωχίαν, παρέθηκε τὸν υἱὸν αὐτοῦ Πέλοπα θύσας ἵνα φάγωσι, τὸ φιλόξενον αὐτοῦ ἐνδεικνύμενος. οἱ δὲ, γνόντες ἀπέσχοντο. μόνη δὲ ἡ Δημήτηρ οὐκ ἔγνω, διὰ τὸ μεμεριμνηκέναι αὐτὴν διὰ τὴν ἁρπαγὴν τῆς κόρης, ὅθεν λαβοῦσα τὴν ὠμοπλάτην ἔφαγεν. οἱ δὲ θεοὶ κατοικτείραντες τοῦτον, ἀφ' οὗ ἕψουσιν ἐν λέβητι βαλόντες, καὶ ὑγιᾶ καὶ ἀκέραιον ἀποκαθιστῶσιν. ἀντὶ δὲ τῆς βρωθείσης ὠμοπλάτης, ἐλεφάντινον ὀστοῦν ἔθεντο, ὃ μετὰ γένος τοῖς Πελοπίδαις ἐτύγχανε γνώρισμα, καθάπερ καὶ τοῖς Σπαρτοῖς λόγχη. ἀλλὰ τὸ μὲν μυθῶδες τοῦ λόγου τοιοῦτον. τὸ δ' ἀληθὲς οὕτως ἡμεῖς ἐπιλυόμεθα. ὁ Τάνταλος εὐσεβὴς καὶ θεοσέπτωρ ἦν ἱερεὺς, κἀν φιλανθρωπίᾳ τὰ τῶν θεῶν μυστήρια τοῖς ἀμυήτοις ὕστερον εἰπὼν, ἐξεβλήθη τοῦ ἱεροῦ μετὰ λόγου, τοῦτον τὸν παῖδα τὸν Πέλοπα, παντὸς τοῦ σώματος νοσήσαντος πάρεσιν, καὶ τομαῖς καὶ καυτῆρσι καὶ ἰατρῶν χειρουργήμασι παντοίοις τμηθέντα, καὶ μόλις ὑγιᾶ γεγονότα, ὡς καὶ λείψανον τῶν καυτήρων ἔχειν. καὶ τῶν τομῶν τὴν ὠμοπλάτην ἡμίτμητον, καὶ πολιὰν ὑπολευκαίνουσαν, διὰ τὴν τῆς σαρκὸς ἀσθένειαν. ὕφασιν, ὡς ὁ πατὴρ τοῖς θεοῖς ἀπεξενωθεῖσι, τοῦτον κατέτεμεν, ἤτοι τῆς εἱμαρμένης τοιαύτης νοσώδους ἐλθούσης αὐτῷ. θεὸς γὰρ καὶ ἡ εἱμαρμένη, κατέτεμεν αὐτὸν ὁ πατὴρ ταῖς ἰατρῶν τομαῖς, εἶτα καὶ τοῖς καυτῆρσιν, οἷς καὶ ἰάθη. ἐπεὶ δὲ σαπὲν τι τῆς ὠμοπλάτης γέγονε γῆ καὶ ἐτάφη, ὅθεν καὶ πελιὰ ἦν καὶ ὑπολευκαίνουσα ἐμυθεύσαντο ὡς ἡ Δημήτηρ βέβρωκε ταύτην. γαμφαῖσιν.) γαμφηλαῖς, σιαγόσιν. ἐννάια καὶ ἔρκυννα.) καὶ ἐριννὺς, ἐπώνυμα Δήμητρος. καὶ Καλλίμαχος ἐριννὺν καλεῖ τὴν Δήμητραν λέγων, ἐριννύι τιλφωσσαίη. ἐριννὺς μὲν λέγεται, ἡ παρὰ τὸ τὰς ἀρὰς ἀνύειν καὶ πληροῦν. ἢ παρὰ τὸ ἐν τῇ ἔρᾳ, καὶ ἐν τῇ γῇ ναίειν, ὡς καὶ τὸ ἐννάια. ἢ ὅτι ἐριννύι ὁμοιωθεῖσα μίγνυται Ποσειδῶνι, καὶ γεννᾷ τὸν Ἀρείονα ἵππον. ἔρκυννα δὲ ἡ Τροφωνίου θυγάτηρ ἐν Λεβαδείᾳ τῆς Βοιωτίας ἱδρύσατο τὴν θεόν, καὶ ἀφ' ἑαυτῆς ὠνόμασεν ἔρκυνναν. ἢ οὕτως· λέγουσι γὰρ, ὅτι Ποσειδῶνος ἐρασθέντος αὐτῆς, αὐτὴ εἰς ἵππον μεταβληθεῖσα, καὶ μεταξὺ ἀγέλης ἱππικῆς εἰσφρήσασα, τοὺς ἵππους ἐτάραξε, διὰ τὸ ἀθρόον ξένην ἵππον ἐπελθεῖν. ἔφη οὖν ὁ ἱπποφορβὸς, πόθεν αὕτη ἡ ἐριννὺς, ἀλλὰ καὶ Ἀρκάδες οὕτως αὐτὴν τιμῶσι. θουρία.) ὡς ἡ ὁρμητικὴ, καὶ ἐνθουσ, διὰ τὴν τῆς κόρης ἁρπαγὴν, ὡς ληροῦσι. τὸ δ' ἀληθὲς, ὅτι πᾶσιν ἀνθρώποις πολεμεῖ, καὶ ὥσπερ ξιφήρης ἀναιρεῖ ἡμᾶς. κἂν καὶ ξιφηφόρον αὐτὴν φασὶ καλεῖν, ὅτι ἐν τῇ Βοιωτίᾳ ἵδρυται ἡ Δημήτηρ ξίφος ἔχουσα.

ἄσαρκα μισύλλασ᾽ ἐτύμβευσε τάφῳ
τὴν ὠλενίτην χόνδρον ἐνδακρυμένη.

ἄσαρκα.) πολύσαρκα. μισύλλασα.) κατακόψασα εἰς μικρὰ, ἐκ τοῦ μίτου, ὥς φασι, καὶ τοῦ τίλλω τὸ κόπτω, καὶ τροπῇ τοῦ διχρόνου εἰς δίχρονον. ἐτύμβευσε τάφῳ.) ἔθαψεν ἐν τῷ τάφῳ, συμβολικῶς αὐτὴ τοῦ ὤμου ἔφαγε. τάφον δὲ καλεῖ νῦν

λεῖ νῦν τὴν ἐκείνης γαστέρα. τὸ ἐτύμβευσε δίχα τοῦ ν, καὶ ἔστι μακρὸν, ὡς λῆγον εἰς μέρος λόγου. κοινὴ γὰρ αὕτη συλλαβή. τὴν ὠλενίτην.) τὴν τῆς ὠμοπλάτης χόνδρον. φυλλατομένη.) ἤτοι φαγοῦσα. χόνδρος δὲ ὅστιν ὀστοῦν μὲν νευρωδέστερον, νεύρου δὲ ὀστωδέστερον.

ὃν δὴ δὶς ἡβάσαντα, καὶ βαρὺν πόθον
φυγόντα ναυμέδοντος ἁρπακτήριον.

ὅν.) ὅντινα πέλοπα, δὶς ἀκμάσαντα καὶ φυγόντα τὸν ἁρπακτικὸν πόθον τοῦ ναυμέδοντος, ἤτοι τοῦ ποσειδῶνος, τοῦ τῶν νεῶν μέδοντος. κἂν τινὲς μετὰ γραφικὸν πταῖσμα λαυμέδοντος ἔχουσιν, ἔστι λέγων ὁ ἐρεχθεὺς ὁ ζεὺς, ἢ ὁ ποσειδῶν, παρὰ τὸ ἐρέχθω τὸ κινῶ λεγόμενος, ἔστι λευτοῦ τῶν λαυτειναίους, ἢ τὰς λαυτειναίας γέας, ἤτοι τοὺς τόπους καὶ τὰ χωράφια, ὡς τε πολεμῆσαι καὶ νικῆσαι καὶ φθεῖραι τὸν γαμβροκτόνον οἰνόμαον. δὶς δὲ ἡβῆσαι φησὶ τὸν πέλοπα, ἐπεὶ πρότερον ἤκμασε τὴν φυσικὴν ἡλικίαν. δεύτερον δὲ κατακοπεὶς καὶ τυθεὶς, ὡς φασὶ, τοῖς θεοῖς, ἀφεψήθη καὶ ἤκμασεν. ἠράσθη δὲ τούτου μετὰ τὴν ἀφαίρεσιν ὁ ποσειδῶν, παρ᾽ οὗ ὁ πέλοψ ἵππους πτερωτοὺς λαβὼν σὺν τῷ ὀχήματι, ἀπελθὼν εἰς ἤλιν, νικᾷ τὸν μνηστηροκτόνον οἰνόμαον, καὶ ἀναιρεῖ τὸν ιβ´ πρότερον νυμφίους ἀνῃρηκότα. οὕτω δὲ τοῦτον ἀναιρεῖ. ἱπποδάμεια ἡ οἰνομάου θυγάτηρ, καὶ δυζυνθοὺς τῆς δαναοῦ θυγατρὸς, ἢ καὶ παρὰ τοῦ ἰδίου πατρὸς ἐρωμένη, καὶ διὰ τοῦτο μὴ ἐκδιδομένη πρὸς γάμον, καθὼς οἱ ἀκριβέστεροι τῶν ἱστορικῶν γράφουσιν, ἠρᾶτο καὶ παρὰ μυρτίλου τοῦ ἡνιοχοῦντος τῷ ταύτης πατρὶ, υἱοῦ δὲ τυγχάνοντος ἑρμοῦ, καὶ κλεοβούλης τῆς αἰόλου, ἢ αἰπόλου θυγατρός. αὕτη τὸν πέλοπα ὡραῖον ἰδοῦσα μετὰ τὴν τῶν ιβ´ νυμφίων ἀναίρεσιν, ἔρωτι τούτου κατέχετο, καὶ τῷ μυρτίλῳ φησὶ συνεργῆσαι τῷ νεανίᾳ εἰς τὴν κατὰ πατρὸς νίκην. ὁ δὲ ταῖς χοινικίσι τῶν τροχῶν τοὺς ἥλους οὐκ ἐμβαλὼν, ἐποίησε τὸν οἰνόμαον ἐν τῷ τρέχειν ἡττηθῆναι καὶ ἀναιρεθῆναι παρὰ τοῦ πέλοπος, ἐκπεσόντων τῶν τροχῶν. ἢ ὡς τινὲς λέγουσιν, ἀντὶ σιδηρέων ἥλων ἐμβαλὼν τῷ ἄξονι τοῦ ἅρματος κηρίνους, καὶ οὕτως ἡττῆσαι πέλοψ οἰνόμαον. ἐδίδου γὰρ ὁ οἰνόμαος τοῖς μνηστῆρσι τὴν ἱπποδάμειαν ὥστε τῶν οἰκείων ἔχειν ἁρμάτων, θεὶς πέρας τοῦ δρόμου, καὶ ἔπαθλον τοῦ γάμου, τὸν κορίνθιον ἰσθμὸν, εἰ δυνηθεῖεν ἀφικέσθαι μέχρι τούτου. αὐτὸς δὲ ὄπισθεν ἐλαύνων μετὰ δόρατος, καταλαμβάνων αὐτοὺς ἀνῄρει. τότε δὲ οὕτω νικηθεὶς δόλοις, καὶ ἀναιρούμενος κατηράσατο τῷ μυρτίλῳ, γνοὺς τὴν ἐπιβουλὴν, ἵνα ὑπὸ πέλοπος ἀπόληται, ὃ καὶ γέγονεν ὕστερον. λαβὼν γὰρ πέλοψ ἱπποδάμειαν, καὶ διερχόμενος ἔν τόπῳ τινὶ, διψώσης αὐτῆς, ἀνεχώρησεν ἵνα ὕδωρ αὐτῇ κομίσῃ. ἀναχωρήσαντος δὲ τοῦ πέλοπος, μυρτίλος ἐπεχείρει βιάζειν ἱπποδάμειαν. ἐλθόντος δὲ πέλοπος, καὶ διαβληθεὶς παρ᾽ ἱπποδαμείας ὡς βιάζων αὐτὴν, ἢ ὡς οἱ πολλοί φασι πειράζων αὐτὴν, ῥίπτεται παρὰ πέλοπος περὶ γεραιστὸν ἀκρωτήριον. ὁ δὲ τελευτῶν, ἀρὰς ἀρᾶται τοῖς πελοπίδαις δεινὰς, αἳ καὶ πεπλήρωνται ὕστερον, γεννηθείσης μᾶλλον καὶ τῆς χρυσῆς ἀρνὸς, ἑρμοῦ βουλαῖς τοῦ μυρτίλου πατρὸς, ἐν τοῖς ἀτρέως ποιμνίοις, ὅθεν τὰ δεινὰ τῆς τραγῳδίας ἔπη. ἡ δὲ γεραιστὸς ἀποθανόντος ἐκεῖ τοῦ μυρτίλου, μυρτῷον πέλαγος ὠνομάσθη. ὁ δὲ πέλοψ εἰς ὠκεανὸν ἐλθὼν, καὶ ἡφαίστῳ ἁγνισθεὶς, λαβὼν πίσσαν τὴν οἰνομάου βασιλείαν, καὶ τὴν ἄπιαν πελασγίαν λεγομένην, πελοπόννησον ὠνόμασε. περὶ δὲ τοῦ ὅτι ὁ ποσειδῶν ἠράσθη πέλοπος μετὰ τὴν ἀφέψησιν, οὕτω μυθικῶς καὶ ὁ πίνδαρος φησὶ, τοῦ, γαιήοχος ἐράσατο ποσειδῶν, ἐπεί νιν καθαροῦ λέβητος, ἐξεῖλε κλωθὼ, ἐλέφαντι φαίδιμον ὦμον κεκαδμένον. καὶ πάλιν, ὡς ἐκ τοῦ πέλοπος λέγει, ἐμὲ δ᾽ ἐπὶ ταχυτάτων πόρευσον ἁρμάτων, καὶ ἄλιν. κράτει δὲ πέλασον. ἐπεὶ τρεῖς τε, καὶ δέκ᾽ ἄνδρας ὀλέσας μνηστῆρας, ἀναβάλλεται γάμον θυγατρός,

γαστρός. καὶ ταῦτα μὲν ὁ πίνδαρος περὶ τοῦ, ὅτι ὁ ποσειδῶν πέλοπος ἠράσθη, φασὶ μυθικῶς. ἀπολλώνιος δὲ ὁ ῥόδιος καὶ περὶ τοῦ τρόπου τοῦ δρόμου φησὶ γράφων, ἐν δὲ δύο δίφροι πεπονέατο δηριόωντε. καὶ τὸν μὲν, προπάροιθε πέλοψ ἴθυνε τινάσσων ἡνία. σὺν δὲ οἱ ἔσκε παραιβάτις ἱπποδάμεια. τὸν δ' ἄρ' ἐπὶ μυρτίλος ἐκ στύβος γράφον ἤλασεν ἵππους. σὺν τῷ δ' οἰνόμαος προτενὲς δόρυ χειρὶ μεμαρπὼς, ἄξονος ἐν πλήμνῃσι παρακλιδὸν ἀγνυμένοιο. πῖπτεν ἱέμενος πελοπήια νῶτα δαΐξαι. τὸ δὲ, ὅτι ὁ ποσειδῶν μετὰ τὴν ἀφέψησιν ἠράσθη πέλοπος, ὑπόνοια, ἤτοι ἀλληγορία ἐστίν. ὁ γὰρ πέλοψ, ὡς πρώην ἔφημεν, πολύνοσος καὶ πάρετος ἦν. ἐπεὶ δὲ ἀφεψήθη, τουτέστιν ἀνήβησε καὶ ἰάθη, ὡς ἔφημεν, ἠράσθη τούτου ὁ ποσειδῶν, τουτέστι θυμικὸς καὶ ἀνδρεῖος ἐγένετο. τοὺς γὰρ θυμικοὺς καὶ ἀνδρείους, ποσειδῶνος καλοῦσι παῖδας, καὶ ἐραστὰς, καὶ ἔτι τοιοῦτον. τὸ δὲ δοθὲν αὐτῷ παρὰ ποσειδῶνος ἅρμα, πλοῖον ἦν, πτερὰ ἔχον τὰ λαίφη. μεθ' οὗ ἀπελθὼν ἔχων ἐν αὐτῷ τῷ πλοίῳ καὶ τὸ ἴδιον ἅρμα, ἐξελθὼν νικᾷ τὸν οἰνόμαον. ἀλλ' ὦ φίλε, μὴ τζέτζου κίνει φρένας, λέγοντος τὰ πάντα σοὶ πλατυτέρως γράφειν. αὐτὴ σαφηνείας γὰρ τῷ πλήθει ἀσάφειαν ποιήσει, λεπτολογοῦν πᾶσαν ἱστορίαν, καὶ ἀλληγορίαν ἐπάγων ἐν τοῖς ἀλληγορουμένοις μύθοις λυκόφρονος.

πόθον ἁρπακτήριον.) ἐπεί, ὡς φασὶ μυθικῶς, ἐρασθεὶς ὁ ποσειδῶν ἥρπασεν αὐτόν.

ἔστελλ' ἐρεχθεὺς ἐς λαιτρειναίους γυίας
λευρὰν ἀλετρεύσοντα μόλπιδος πέτραν
τοῦ ζηνὶ δαιτρευθέντος ὀμβρίῳ δέμας.

ἐρεχθεύς.) ὁ ποσειδῶν, ἢ ὁ ζεὺς, παρὰ τὸ ἐρέχθω τὸ κινῶ, ἔπεμψεν αὐτὸν εἰς τὴν λαίτρειναν, ἥτις ἐστὶ χωρίον τῆς ἤλιδος. ἔπεμψε δὲ αὐτὸν ὁ ἐρεχθεὺς, ἤτοι ἡ εἱμαρμένη, ἢ ἡ θάλασσα, ὃ καὶ ποσειδῶν, πολεμῆσαι οἰνομάῳ. ἔπεμψε δὲ αὐτὸν ἀπὸ λυδίας, ἢ ἀπὸ παφλαγονίας, κατά τινας. γύας, τὸ γυ μακρὰν προσγεγραμμένην ἔχει, ὅμως βραχύ ἐστι διὰ τὴν σύγκρισιν τῶν φωνηέντων καὶ τὴν χασμωδίαν. τὰ γὰρ τοιαῦτα πάντα κοιναί εἰσι συλλαβαί. λευράν.) λείαν, εὐρεῖαν, καὶ πλατεῖαν. ἀλετρεύσοντα.) δραμεῖν μέλλοντα. μόλπιδος πέτραν.) τὴν ἦλιν. μόλπις γάρ τις ἠλεῖος ἐγχωρίως, αὐχμοῦ κατασχόντος τὴν ἦλιν, ἐκ χρησμοῦ ἀκούσας παυθῆναι τὸν αὐχμὸν, εἰ γηγενὴς νέος σφαγιασθείη διί, αὐτὸς ἑαυτὸν ἔδωκεν εἰς τὴν σφαγὴν, καὶ εὐθέως σφαγιασθέντος, ἐρράγη ὑετός. ἠλεῖοι δὲ, ἱερὸν ὀμβρίου διὸς ἐποίησαν, ἐν ᾧ ἵσταται καὶ ἀνδριὰς μόλπιδος. μόλπιδος οὖν πέτραν, ὡς ἔφην, τὴν ἦλιν λέγει. ὅπου ὁ οἰνόμαος μετὰ τῶν μνηστήρων τῆς θυγατρὸς αὐτοῦ ἱπποδαμείας ἠγωνίζετο, καὶ νικῶν αὐτοὺς καὶ ἀναιρῶν, ἐκ τῶν κρανίων ἐκείνων ναὸν ἔμελλε κατασκευάσειν, ὥσπερ καὶ ἀνταῖος καὶ εὔηνος, καὶ φόρβας, καὶ διομήδης ὁ θρᾷξ, καὶ κύκνος ὁ ὑφ' ἡρακλέους ἀναιρεθείς.

γαμβροκτόνον ῥαίσοντα πενθεροφθόροις
βουλαῖς ἀνάγνοις ἃς ὁ καδμίλου γόνος
ἤρτυσε, τὸν δὲ λοῖσθον ἐκπιὼν σκύφον,
φερωνύμους ἔδυψε νηρέως τάφους,
πανώλεθρον κηλῖδα θωΰξας γένει.

γαμβροκτόνον ῥαίσοντα.) τὸν οἰνόμαον φθείραντα. γαμβροκτόνον δὲ λέγει τὸν οἰνόμαον, διὰ τὸ ἀναιρεῖν τοὺς μνηστῆρας τῆς θυγατρός. καὶ γαμβροκτόνος μὲν, ὁ κτείνων τοὺς γαμβρούς. γαμβρόκτονος, ὁ κτανθεὶς ὑπὸ γαμβροῦ. καὶ τὸ πενθεροκτόνος καὶ πενθερόκτονος, καὶ τὰ λοιπὰ ὁμοίως. τὰ γὰρ τοιαῦτα πάντα, δύο

τόνους

τόνως ταῦτα λέγονται. τὰ μὲν ἐνεργητικὰ τὸν παροξύτονον, οἷον τὸ γαμβροκτόνος, ὁ κτανὼν τὸν γαμβρὸν. τὰ δὲ παθητικὰ τὸν προπαροξύτονον, οἷον τὸ γαμβρόκτονος, ὁ κτανθεὶς ὑπὸ γαμβροῦ. κασμῖλος.) ὁ ἑρμῆς βοιωτικῶς, ὁ καὶ κλεοβόλου υἱὸς, ὁ μυρτίλος ὁ οἰνομάου ἡνίοχος. ἤρτυσε, κατεσκεύασε. τὴν ἱστορίαν ὄπισθεν εἰς πλάτος εἶπον. τὸν δὲ λοῖσθον ἐκπιὼν σκύφον.) καὶ τὸ ποτήριον τοῦ νηρέως. ἢ τὸν δὲ λοῖσθον ἐκπιὼν σκύφον, ἔδυψε καὶ ἐκολύμβησεν εἰς τοὺς τάφους τοῦ νηρέως, τοὺς φθονουμένους. ἤτοι εἰς τὸ ἀπ' αὐτοῦ μυρτῷον πέλαγος, ὡς ἐπὶ ἐφίωτο δὲ σχῆμα, χαριεντισμός ἐστι καὶ ἀστεϊσμός. ὁ δὲ νηρεὺς, μυθικῶς μὲν δαίμων ἐστὶν θεὸς, ὁ καὶ δωρίδος τῆς ὠκεανοῦ θυγατρὸς αἱ νηρεΐδες. ἀλληγορικῶς δὲ νηρεὺς, ὁ θαλάσσιος, παρὰ τὸ νήχω. πανώλεθρον κολίδα.) καὶ τοῦτο ἐρρέθη, ὅτι ῥιπτόμενος εἰς τὸ πέλαγος, κατηράσατο τῷ γένει τῶν ἱπποδαμείας. θωΰξας.) κυρίως ὀνείξας, νῦν δὲ καταρασάμενος.

ὃ τὴν πελαργὸν ψύλλαν ἡνιοστροφῶν,
καὶ τὴν ὁπλαῖς ἄρπινναν ἀρπυίαις ἴσην.
τὸν δ' αὖ τέταρτον αὐθόμαιμον ὄψεται
κίρκου καταῤῥακτῆρος, ὅν τε συγγόνων
τὰ δευτερεῖα τῆς δαϊσφάλτου πάλης.

ψύλλα καὶ ἄρπιννα.) ἵπποι οἰνομάου, ὧν ἦν μυρτίλος ἡνίοχος. ὁπλαῖς.) ταῖς ὄνυξιν. ἴσην ἁρπυίαις.) καλῶς δὲ εἶπε τὸ ἀπὸ μέρους σχῆμα. ποσὶ γὰρ ὀφείλων εἰπεῖν, ἴσοις ἁρπυίαις ὁπλαῖς εἶπεν. ἅρπυιαι δὲ μυθικῶς δαίμονές τινες. τὰ δὲ ὀνόματα αὐτῶν, ἀελλὼ, καὶ ὠκυπέτη, καὶ κελαινὼ, ἴρις δὲ ἀδελφαὶ, θυγατέρες θαύμαντος, καὶ ἠλέκτρας τῆς ὠκεανοῦ θυγατρός. ἅρπυιαι δὲ λέγονται καὶ ὄρνεά τινα ἁρπακτικά, ὅθεν ἐμυθεύσαντο καὶ τὰς τοῦ φινέως θυγατέρας ἐράσειαν καὶ ἁρπύρειαν, ὄρνεα εἶναι, ἀφαρπάζοντα τὴν τροφὴν ἀπὸ τοῦ στόματος τοῦ γέροντος. ἅρπυιαι δὲ ἀλληγορικῶς οἱ ἄνεμοι, ὡς καὶ νῦν, διὰ τὸ ἐν τῷ ἀέρι πέτασθαι. ἴσην δὲ, τὸ ἰῶτα, ἀλλαχοῦ μὲν μακρόν, νυνὶ δὲ βραχύ ἐστιν. εἰ καὶ μακρὸν δὲ δεχθῇ, οὐκ ἔστιν ἐσφαλμένος ὁ στίχος, ἀλλ' ἔχει πάθος τὸ λεγόμενον χωλίαμβον. τοῦ γὰρ ἰαμβικοῦ μέτρου, ὡς καὶ τοῦ ἡρώου, εἰσὶ πάθη διάφορα. τὸν δ' αὖ τέταρτον.) τὸν δὲ τέταρτον νυμφίον ὄψεται τὸν αὐθόμαιμον καὶ ἀδελφὸν, τὸν τοῦ κίρκου καὶ ἱέρακος τοῦ καταῤῥάκτου καὶ ἀναιρετικοῦ ἕκτορος. λέγει δὲ τὸν δηΐφοβον, ὅν τινα κηρύξουσι καὶ ὑμνήσουσι λαβόντα τὰ δευτερεῖα τῆς δαϊσφάλτου παλαίστρας. καὶ οἱ μὲν δαΐσφαλτον πάλην τὴν ἑλένην λέγουσιν, ἀντὶ τοῦ ἧς ἕνεκε πολλοῖς σφάλμασι καὶ ἀτυχήμασι περιέπεσον. ἐγὼ δὲ τὰ σφαλλόμενα καὶ μεταπίπτοντα, παλαίσματα τοῦ πολέμου, οἷον ἀντὶ τοῦ ὅν τινα τὸν δηΐφοβον κηρύξουσι τὰ δευτερεῖα ἔχειν τῶν πολεμικῶν παλαισμάτων μετὰ τὸν ἕκτορα. καὶ τοῦτο δὲ ψεῦσμα τοῦ ποιητοῦ. μετὰ γὰρ τὸν ἕκτορα τρωΐλος ὁ ἕκτορος ἀδελφὸς, καὶ οὐχ ὁ δηΐφοβος ἐν τοῖς πολεμικοῖς ἐδευτέρευεν. ἢ οὕτως, ἤγουν δεύτερος αὐτὸς γαμεῖ τὴν ἑλένην μετὰ τὸν ἀλέξανδρον. ἢ ἴσως καὶ δαΐσφαλτον πάλην, καλῶς ἔχει λέγειν τὴν ἑλένην, κίρκον δὲ καταῤῥάκτηρα καὶ ἅρπαγον τὸν ἀλέξανδρον. μετὰ γὰρ τὸ ἀχθῆναι φιλοκτήτην ἀπὸ λήμνου, καὶ τοξευθῆναι ὑπ' αὐτοῦ, καὶ ἀναιρεθῆναι τὸν ἀλέξανδρον, δηΐφοβος τὴν ἑλένην ἔγημεν. ἢ καὶ τοῦ πριάμου αὐτὴν ἔπαθλον θεμένου τῷ ἀριστεύσαντι κατὰ τὸν πόλεμον, καὶ λαβὼν ταύτην αὐτὸς, ὡς ἀριστεύσας, καθάπερ ἄλλοι φασι, ἣν μόνος αὐτὴν ἀφειλόμενος, ὡς εὐριπίδης ἐν τρῳάσι φησί· βίᾳ δ' ὁ καινός μ' οὗτος ἁρπάσας πόσις δηΐφοβος ἄλοχον εἶχεν ἀκόντων φρυγῶν. τοῦτο διττῶς ἱστορεῖται. οἱ μὲν γάρ φασιν, ὅτι κατ' ὄναρ ὁ ἀχιλλεὺς μιγεὶς τῇ ἑλένῃ, ἰδεῖν αὐτὴν ἐπεθύμησεν ἐρωτικῶς ἔχων ἀπὸ τοῦ ὀνείρου, καὶ ἠξίωσεν ἐλθεῖν ὑπὲρ

τὸ τεῖχος. παθόντων οὖν οἱ τρῶες, προσήγαγον ἐπὶ τοῦ τείχους. ὁ δὲ ἰδὼν αὐτὴν, ἐπὶ πλέον ἔρωτι διετέθη. οἱ δὲ οὕτως, ὅτι ἰδὼν αὐτὴν πρῶτον ἐπὶ τοῦ τείχους, ἔρωτι συνεσχέθη, καὶ ἠξίωσε τὴν μητέρα αὐτοῦ συμπρᾶξαι αὐτῷ εἰς τὸ συμμιχθῆναι αὐτῇ. ἡ δὲ κατ' ὄναρ ἐποίησεν, ὡς δοκεῖν αὐτὸν αὐτῇ συνέρχεσθαι, καὶ οὕτως παρεμυθεῖτο.

λαβόντα κηρύξουσιν, ἐν δὲ δεμνίοις
τὸν ἐξ ὀνείρων πέμπτον ἐστροβημένον,
εἰδωλοπλάστῳ προσκαταξανεῖ ῥέθει,
τὸν μελλόνυμφον εὐνέτην κυταϊκῆς,

ἐν δὲ δεμνίοις.) τὸν πέμπτον εἰδωλοπλάστῳ προσκαταξανεῖ ῥέθει καὶ σώματι, ἐξ ὀνείρων ἐστροβημένον. τουτέστι, ποιήσει αὐτὸν ἐν ὀνείροις φάσμα αὐτῆς βλέποντα, κινεῖσθαι καὶ ταλαιπωρεῖσθαι, ὥσπερ συνουσιάζοντα αὐτῇ. λέγει δὲ τὸν ἀχιλλέα. εἰδωλοπλάστῳ.) τῷ διὰ ὀνείρων ἔρωτι, καὶ τῷ εἰδωλοπλάστῳ κάλλει αὐτῆς προσεκπυρῶσαι αὐτόν. ῥέθει.) νῦν μὲν τῷ ὅλῳ σώματι. κυρίως δὲ μόνῳ τῷ προσώπῳ, παρὰ τὸ ῥᾶον τὰ ἤθη τῆς ψυχῆς διὰ αὐτοῦ φαίνεσθαι.

τὸν μελλόνυμφον.) τὸν ἀχιλλέα, τὸν ἐν ᾅδῃ γῆμαι μέλλοντα τὴν μήδειαν. μυθεύονται γὰρ, ὅτι ἐν ᾅδῃ μακάρων νήσοις αὐτὴν ἔγημεν. θυγατέρα οὖσαν αἰήτου καὶ εἰδυίας τῆς ὠκεανοῦ θυγατρός. κύταια δὲ πόλις κολχίδος, ὅθεν αὐτὴν κυταϊκὴν ἔφη, οἱ δὲ κόλχοι, ἰνδικοὶ σκύθαι εἰσὶν, οἱ καὶ λαζοὶ καλούμενοι, πλησίον οἰκοῦντες αὐτῶν τῶν περὶ μασαγετῶν, ὧν κόλχων τὰ φάρμακα αὐθημερὸν ἐνεργοῦσιν. εἰς δὲ κόλχους αἰήτης ἀφίκετο, ὡς μὴ ἀρεσθεὶς τῇ τῆς κορίνθου βασιλείᾳ. αἰήτης γὰρ καὶ ἀλωεὺς ἡλίου παῖδες, καὶ πέρσης τῆς ὠκεανοῦ θυγατρός. διεῖλε δὲ ἥλιος τοῖς παισὶ τὴν βασιλείαν. καὶ τὴν μὲν ἀρκαδίαν ἀλωεῖ δέδωκε, τὴν δὲ κόρινθον αἰήτῃ. αἰήτης δὲ μὴ ἀρεσθεὶς τῇ κορίνθῳ, παρέθετο ταύτην φυλάττειν βουνῷ, ἑρμοῦ καὶ νύμφης υἱῷ. αὐτὸς δ' εἰς κόλχους ἀφίκετο, ἐντειλάμενος βουνῷ φυλάττειν τὴν τῆς κορίνθου βασιλείαν, ἕως οὗ ἢ αὐτὸς, ἤ τις τῶν ἐξ αὐτοῦ ἵκοιτο. ἐν κόλχοις δὲ αὐτὸς γήμας εἰδυῖαν τὴν ὠκεανοῦ θυγατέρα ἐν κυταίᾳ πόλει, μήδειαν καὶ ἄψυρτον γεννᾷ. ἀδελφαὶ δὲ αἰήτου καὶ ἀλωέως, ἤτοι ἡλίου θυγατέρες, κίρκη ἐστὶ πασιφάη, καθ' ἑτέρους καὶ καλυψώ. περὶ δὲ τῆς ἡλίου βασιλείας τῆς εἰς αὐτοῦ παῖδας αἰήτην καὶ ἀλωέα διαιρέσεως, θεόπεμπτος ὁ χῖος εὔμηλος τοῦ κορινθίου ἱστορικοῦ ποιητοῦ μέμνηται λέγοντος· ἀλλ' ὅτε δ' αἰήτης καὶ ἀλωεὺς ἐξεγένοντο, ἠελίου τε καὶ ἀντιόπης, τότε δ' ἄνδιχα χώρην δάσσατο παισὶν ἑοῖς ὑπερίονος ἀγλαὸς υἱός. ἣν μὲν ἔχεν ποταμὸς ἀσωπὸς, τὴν πόρε δίῳ ἀλωεῖ. ἣν δ' ἐφύρη κτεάτισσ' αἰήτῃ δῶκεν ἅπασαν. αἰήτης δ' ἄρ' ἑκὼν βουνῷ παρέδωκε φυλάσσειν. εἰς ὅ κεν αὐτὸς ἀνὴρ εἰς ὕστερον αὖθις ἵκοιτο, ἢ ἐξ αὐτοῖο τις, ὁ δ' ᾤχετο, κολχίδα γαῖαν. σημείωσαι δὲ τοῦτο, ὅτι οἱ μὲν λοιποὶ τῶν ἱστορικῶν πέρσης καὶ ἡλίου παῖδας φασὶ τὸν αἰήτην καὶ ἀλωέα. ὁ δὲ εὔμηλος οὗτος ἀντιόπης καὶ ἡλίου.

τῆς ξεινοβάκχης, ὅν ποτ' οἰνώνης φυγάς.

ξεινοβάκχης.) τῆς μηδείας, ὅτι ξένῳ ὄντι τῷ ἰάσονι ἐφιλιώθη καὶ ἐξεβακχεύθη, καὶ διὰ τὸν αὐτῆς ἔρωτα, καὶ ἄψυρτον κατέτεμε μεληδὸν τὸν αὐτῆς ἀδελφόν. ἡ δὲ ἱστορία παρὰ ἀπολλωνίῳ τῷ ῥοδίῳ κεῖται. μέμνηται καὶ πίνδαρος λέγων· θέσφατον ἦν πελίαν ἐξ ἀγαυῶν θανέμεν αἰολιδᾶν, χείρεσσιν ἢ βουλαῖς ἀκνάμπτοις. τὸ δὲ πλάτος τῆς ἱστορίας περὶ φρίξον καὶ ἑτέρους, οὕτως ἔχει. σαλμωνέως καὶ ἀλκιδίκης θυγάτηρ ὑπῆρχε τυρὼ, παρὰ κρηθεῖ τρεφομένη, τῷ σαλμωνέως ἀδελφῷ. ταύτῃ μιγεὶς ποσειδῶν, διδύμους παῖδας γεννᾷ, πελίαν καὶ νηλέα, οὓς ἡ μήτηρ ἐκτίθησιν ἱπποφορβίοις. τραφέντων δὲ αὐτῶν ἀνέγνων τὴν μητέρα, καὶ τὴν ἐκείνης μητρυιὰν κτείνουσι σιδήρῳ, καίπερ φυγοῦσαν ἐν τῷ τῆς ἥρας τεμένει. νηλεὺς δὲ στα-

δὲ στα-

δὲ στασιάσας μετὰ πελίου ἧκεν εἰς μεσσήνην, καὶ κτίζει πύλον. πελίας δὲ ἐν θεσσαλίᾳ οἰκῶν, ἐξ ἀναξιβίας τῆς βίαντος, ἢ φιλομάχης τῆς ἀμφίονος, ἔσχεν ἄκαστον, πεισιδίκην, πελόπιαν, ἱπποθόην, ἄλκηστιν. κρηθεὺς δὲ κτίσας ἰωλκὸν, ἐκ τυρροῦς τῆς αὐτοῦ ἀδελφιδῆς, γεννᾷ αἴσονα, ἀμυθάονα, φέρητα. μετὰ δὲ κρηθέα, πελίας ἐβασίλευσεν ἰωλκοῦ. οὗ χρησμὸς ἦν, ὑπό τινος τῶν ἐξ αἰόλου θανεῖν, ὧν εἷς ἦν καὶ ἰάσων, παῖς αἴσονος ὑπάρχων, καὶ πολυμήδης τῆς αὐτολύκου. ὡς γοῦν πάντας ἀνῄρει τοὺς αἰολίδας ὁ πελίας, ἔμελλε δὲ καὶ τὸν ἰάσονα ἔτι βρέφος ὄντα, ὡς αἰολίδην ἀνελεῖν, νύκτα βαθεῖαν οἱ τούτου συντηρήσαντες συγγενεῖς, σωρὸν τοῦτον βαλόντες μετὰ δακρύων, ἐξάγουσιν ὡς δῆθεν θανόντα. ἀπαγαγόντες δὲ εἰς τὸ χείρωνος ἄντρον, δεδώκασιν αὐτὸν ἀνατρέφεσθαι καὶ παιδεύεσθαι, καθάπερ καὶ τοῦτο πίνδαρος λέγει. αὔξην δὲ λαβὼν ἡλικίας, κατῆλθεν ἐκ τοῦ ἄντρου. καὶ κατὰ μὲν ἀπολλώνιον καὶ λοιποὺς, περὶ τὸν ἄναυρον ἠροτρία ποταμόν. ὁ δὲ πελίας καὶ πάλιν χρησμὸν λαβὼν, ἤκουσεν, ἀπὸ μονοπεδίλου φυλάττεσθαι, καθὰ καὶ πίνδαρος ἔλεγε, τὸν μονοκρήπιδα πάντως ἐν φυλακαῖς χεθέμεν μεγάλαις. τοῦτον γοῦν μαθὼν τὸν χρησμὸν, θύσας τῷ ποσειδῶνι, πάντας ἐπὶ τὴν θυσίαν καλέσας, εἶδε τὸν ἰάσονα μονοκρήπιδα. διαπεραιούμενος γὰρ τὸν ἄναυρον ποταμὸν, ἄλλο μὲν ἐξεσάωσεν ὑπ' ἰλύος, ἄλλο δ' ἐνέρθε κάλλιπεν αὖθι πέδιλον, ἐνισχόμενον προχοῇσι, καθάπερ φησὶν ἀπολλώνιος. ἰδὼν γοῦν ὁ πελίας αὐτὸν μονοπέδιλον, ἤρετο, σὺ τί ἂν ἐποίησας, εἴπερ ἦν χρησμὸς ὑπό τινος ἀναιρεθῆναί σε. ὁ δὲ, βουλῇ τῆς ἥρας φησὶν, ἐπὶ τὸ ἀγαγεῖν τὸ χρυσόμαλλον δέρας ἔστειλα ἂν αὐτόν. τὸ δὲ χρυσόμαλλον τοῦτο δέρας ἦν τοῦ κριοῦ, ὃς τὸν φρίξον εἰς κολχίδα διεπόρθμευσεν. ἐκεῖ δὲ τοῦτον ὥς φασιν ἔθυσε φυξίῳ διΐ, τὸ δ' ἐν ἄρεος ἄλσει περί τινα δρῦν τοῦτο ἀπεκρέμασεν. ἐφυλάττετο δὲ τοῦτο δράκων, ὅσος πεντηκοντόρος ναῦς μάκει τε πάχει τε, ὥς φησι πίνδαρος. κατὰ γοῦν τὴν αὐτοῦ κρίσιν ὁ πελίας κελεύει αὐτὸν τὸν ἰάσονα ἀπελθεῖν, καὶ κομίσαι τὸ δέρας αὐτοῦ. ὁ δὲ τῆς ἀργοῦς ἐπιβὰς, ἥτις λαλιστάτην εἶχε τὴν τρόπιν ἐκ τῆς δωδωναίας δρυὸς ὑπάρχουσαν, καὶ σὺν αὐτῷ ἑτέρους ἄνδρας μθ΄ λαβὼν, ὡς εἶναι τοὺς πάντας ν΄, κατέπλευσεν εἰς τὴν κολχίδα, καὶ παρεκάλει αἰήτην δοῦναι αὐτοῖς τὸ δέρας. ὁ δὲ ἔφη δοῦναι, ἂν τοὺς ἡφαιστείους πυρπνόους χαλκόποδας ζεύξῃ ταύρους, καὶ σπείρῃ τοὺς δράκοντος ὀδόντας οὓς εἶχεν αὐτὸς ὁ αἰήτης, τῆς ἀθηνᾶς δούσης αὐτῷ μέρος ἐκ τῶν ἐν θήβαις σπαρέντων τῷ κάδμῳ. μήδεια δὲ ἡ αἰήτου θυγάτηρ, ἐρασθεῖσα ἰάσονος, φαρμάκοις αὐτὸν χρίσασα, καὶ τοῦ πυρὸς τῶν ταύρων διεφύλαξε, καὶ νυκτὶ πρὸς τὸ δέρας τοῦτον ἀπάγει, καὶ κατευνάσασα τὸν δράκοντα, τοῦτο ἀφείλατο, καὶ τοῖς ἀργοναύταις συναπέπλευσε, λαβοῦσα μεθ' ἑαυτῆς καὶ τὸν αὐτῆς ἀδελφὸν ἄψυρτον. διώκοντος δὲ αἰήτου, μεληδὸν τὸν ἄψυρτον τέμνουσα, ἔρριπτεν εἰς τὴν θάλασσαν. συλλέγων δὲ ὁ αἰήτης τὰ τοῦ παιδὸς μέλη, τῆς διώξεως ὑστέριζεν, εἶτα κόλχους ἀπέστειλεν εἰς δίωξιν αὐτῶν. αὐτοὶ δὲ ἠριδανὸν καὶ σύρτιδας νήσους καὶ σειρῆνας παρέπλευσαν, ὀρφέως κιθαρίζοντος. αἰήτης δὲ μόνος ἐξῆλθε πρὸς αὐτὰς, μετὰ σειρῆνας, παραπλεύσαντες χάρυβδιν, σκύλλαν, κυανέας, πλαγκτὰς πέτρας. θέτις δὲ αὐτοὺς διεβίβασεν, ἥρας παρακλήσει. θρινακίαν δὲ παραπλεύσαντες, ἔχουσαν βόας ἡλίου, εἰς φαιακίαν ἦλθον πρὸς ἀλκίνοον βασιλέα. τῶν δὲ διωκόντων αὐτοὺς κόλχων, οἱ μὲν ἐν τοῖς κεραυνίοις ὄρεσι παρῴκησαν, οἱ δὲ εἰς τὴν ἰλλυρίδα καὶ τὰς ἀψυρτίδας νήσους, τινὲς δὲ εἰς φαιακίαν. ἀρήτη δὲ ἰάσονα καὶ μήδειαν συνέζευξε, καὶ ιβ΄ θεραπαινίδας αὐτοῖς παρέσχεν. οἱ δὲ κρήτην παραπλεύσαντες, αἴγιναν, εὔβοιαν, καὶ λοκρίδα, εἰς ἰωλκὸν ἵκοντο, τὸν πάντα πλοῦν δυσὶ μησὶν ἀνύσαντες. πελίας ἀπεγνωκὼς τὴν ἄφιξιν τῶν ἀργοναυτῶν, αἴσονα ἀνελεῖν ἤθελεν. ὁ δὲ θύων, ταύρου αἷμα πιὼν, ἀπέθανεν. ἡ δὲ ἰάσονος μήτηρ ἑαυτὴν ἀνήρτησε, νήπιον

παῖδα πρόμαχον ἀπολιποῦσα. καὶ τούτους δὲ Πελίας ἀνεῖλεν. ὁ δὲ Ἰάσων τὸ δέρας δοὺς, εἰς τὸν ἰσθμὸν πλεύσας, Ποσειδῶνι τὴν Ἀργὼ ἵδρυσε. Μήδειαν δὲ παρακαλεῖ μετελθεῖν Πελίαν, δίκην τοῦ φόνου τῶν αὐτοῦ συγγενῶν. ἡ δὲ κριὸν ἀφεψήσασα, ἄρνα ποιεῖ. καὶ αἱ τοῦ Πελίου θυγατέρες ὁμοίως ἀφεψῆσαι θέλουσαι τὸν Πελίαν, ἀνεῖλον αὐτόν. Ἄκαστος δὲ διώκει Ἰωλκοῦ Μήδειαν καὶ Ἰάσονα, καὶ δέκα χρόνους ἐν Κορίνθῳ διέτριβον. Ἰάσων δὲ λαβὼν Γλαύκην τὴν Κρέοντος, οὐ μικρῶς τὴν Μήδειαν ἐλύπησεν. ἡ φαρμάκοις Γλαύκην ἀνελοῦσα καὶ Κρέοντα, καὶ τοὺς ἰδίους παῖδας, Μέρμερον καὶ Φέρητα ξίφει διαχειρισαμένη, ἐφ' ἅρματος δρακόντων πτερωτῶν εἰς Ἀθήνας ἀποδημεῖ, καὶ συνοικήσασα Αἰγεῖ τῷ Πανδίονος, γεννᾷ Μῆδον. ὕστερον δὲ τῷ Θησεῖ ἐπιβουλεύσασα, ἐκβάλλεται πατρίδος μετὰ τοῦ παιδὸς, ὃς βαρβάρων κρατήσας τὴν ὑπ' αὐτὸν Μηδείαν ἐκάλεσε, καὶ στρατεύσας Ἰνδοῖς τελευτᾷ. Μήδεια δὲ ἄγνωστος εἰς Κόλχους ἥκει, καὶ τῷ πατρὶ τὴν βασιλείαν δίδωσι πάλιν, Πέρσην ἀνελοῦσα, τὸν ἀδελφὸν ἐκείνου, τὸν αὐτὸν ἐκβαλόντα τῆς βασιλείας. οὕτω μὲν οἱ πολλοὶ τῶν ἱστορικῶν, τὸν τῶν Ἀργοναυτῶν ἀπόπλουν εἰς Κόλχους γενέσθαι φασὶ, τοῦ Ἰάσονος εἰπόντος Πελίᾳ, ὅτι εἰ ἔγνω τὸν ἐμὲ μέλλοντα λαβεῖν, ἀπέστελλα ἂν αὐτὸν τὸ χρυσοῦν δέρας ἀποκομίσαι μοι. καὶ τοῦ Πελίου κατὰ τὴν αὐτὴν κρίσιν αὐτῷ ἐπιτάξαντος τοῦτο ἀποκομίσαι. ὁ δὲ Πίνδαρός φησιν, ὅτι κατελθὼν ὁ Ἰάσων ἀπὸ τοῦ Χείρωνος ἄντρου, καὶ γνωρισθεὶς τῷ πατρὶ, καὶ τοῖς συγγενέσιν, ἀριστοποιεῖται καὶ συνευωχεῖται αὐτοῖς. εἶτα πρὸς Πελίαν ἀπελθὼν, τραχέως μετὰ ὄχλου πολλοῦ τὴν τῶν προγόνων βασιλείαν ἀπῄτει. ὁ δὲ Πελίας ὑπέσχετο δοῦναι αὐτῷ, πρότερον εἰπὼν ἀπελθεῖν αὐτὸν εἰς Κολχίδα, καὶ τὴν Φρίξου ψυχὴν ἀνακαλέσασθαι τρὶς κατὰ τὸν νόμον. ἔφη γὰρ, ὑποδειγμάτων ὀνειρωδῶν θορυβεῖσθαι διὰ τὸν Φρίξον. εἰ γὰρ ἀπέλθοις φησὶ, καὶ οὕτω ποιήσεις, καὶ τὸ δέρας κομίσεις (νέος γὰρ εἶ, ἐγὼ δὲ γέρων) δίδωμί σοι τὴν βασιλείαν. τοῦτο δὲ εἶπεν, ὡς ἀπελθὼν ἀναιρεθῇ ὑπὸ τοῦ δράκοντος. τὰ δὲ τοῦ Πινδάρου ῥητὰ οὕτως ἔχουσιν· ἔσταθεν γνώμας ἀταρβάκτοιο πειρώμενος, ἐν ἀγορᾷ πλήθοντος ὄχλου. καὶ μετ' ὀλίγον πάλιν φησίν· ὃ πρέπον νῶιν χαλκοτόροισι ξίφεσιν, οὐδ' ἀκόντεσσι μεγάλαν προγόνων τιμὰν δάσασθαι.

Οἰνώνης φυγάς.) ὁ Πηλεύς. Αἰακοῦ γὰρ καὶ Ἐνδηΐδος παῖδες, Τελαμὼν καὶ Πηλεὺς, καὶ Φῶκος ἀδελφὸς αὐτῶν ἐκ Ψαμάθης μιᾶς τῶν Νηρηΐδων, ὃν Φῶκον ἐν γυμνασίᾳ Πηλεὺς δίσκῳ πλήττει. Τελαμὼν δὲ τὸ μετάφρενον πλήξας ξίφει, ἀνεῖλεν αὐτὸν, ὅθεν παρ' Αἰακοῦ διώκονται τῆς Αἰγίνης. καὶ ὁ μὲν Τελαμὼν τὴν Σαλαμῖνα νῆσον οἰκεῖ. Κυχρεὺς δὲ ὁ Ποσειδῶνος καὶ Σαλαμῖνος τῆς Ἀσωποῦ, κτείνας ὄφιν τὴν νῆσον λυμαινόμενον, ἐβασίλευσεν αὐτῆς. ἄπαις δὲ τελευτῶν, τὴν βασιλείαν Τελαμῶνι κατέλειψε, φυγόντι πρὸς αὐτόν. ὁ δὲ Πηλεὺς κατὰ Φθιῶτιν, καθαίρεται ὑπὸ Εὐρύτου τοῦ Ἄκτορος, οὗ θυγατέρα Ἀντιγόνην λαμβάνει. ἀναρτηθείσης δὲ ἐκείνης ᾤχετο εἰς Φθίαν, καὶ Θέτιν ἄγων ἐπὶ τῶν ἵππων ἧκεν ἐν Φαρσάλῳ καὶ Θετιδείῳ, ὃ καλεῖται ἀπὸ τῆς Θέτιδος ἡ πόλις. κατὰ μὲν Φύλαρχον, ὅτι ὁπλισαμένη τὰ ὅπλα ἔφυγε πρὸς τὸν Ἥφαιστον, μὴ πληρώσασα τοῦτον τὸν ἔρωτα. πλήξασα τὸν πόδα ὑπ' αὐτοῦ σφύρᾳ, ἐν Θετταλίᾳ ἰᾶται ἐν τῷ ὑπ' αὐτῆς κληθέντι Θετιδείῳ. κατὰ δὲ Εὐριπίδην, ὅτι διωκομένη ἡ Θέτις ὑπὸ Πηλέως, μετήλλαττεν ἑαυτὴν, ὡς ὁ Πρωτεὺς, εἰς διαφόρους εἴδεας. ἐπεὶ δὲ κατέσχεν αὐτὴν ἐν σηπίας μορφῇ, καὶ ἐμίγη αὐτῇ, ὅθεν καὶ Σηπιὰς χωρίον Μαγνησίας Θετταλικῆς. οὕτω γοῦν φυγάδην Θετταλικοῦ Οἰνώνης, ἤτοι Αἰγίνης, τὸν Πηλέα φησίν. ἡ γὰρ Αἴγινα πρότερον Οἰνώνη ἐλέγετο, ἀπὸ Οἰνώνης τῆς Βουδίωνος θυγατρὸς, καθά φησι Πυθαίνετος ἐν τῷ πρώτῳ τῶν Αἰγινητῶν. Αἴγινα δὲ μετεκλήθη, ὡς πάντες φασὶν, ἀπὸ Αἰγίνης τῆς Ἀσωποῦ, διὰ τὸν φόνον Φώκου. καὶ ἡ μήτηρ αὐτοῦ Ψαμάθη λύκον μέγαν ἐπέμψεν διαφθείρειν τὰς βόας Πηλέως, ὃν πάλιν αὐ-

τὸν ἀπελίθωσε, Θέτιδος παρακλήσει. οἱ δέ φασιν, ὅτι ἡ Θέτις τοῦτον ἀπελίθωσε προϊόντα τὰς βοῦς, ἃς Πηλεὺς ἄποινα ἔστελλεν ἀνάστον ὑπὲρ Ἄκτορος, τοῦ ἐκείνου, ὃν ἄκων ἀνεῖλε κυνηγεσίῳ. οἱ δέ φασιν, ὅτι ὁ Πηλεὺς πρὸ Θέτιδος Πολυμήλαν εἶχε γυναῖκα, ἧς ἀδελφὸς ἦν, ὃν παῖδα Εὐρυτίωνα ἐν κυνηγεσίῳ Πηλεὺς ἄκων ἀναιρεῖ, ἕνα ὄντα τῶν Ἀργοναυτῶν. Οἰνώνης φυγάς.) Αἴγιναν τὴν Ἀσωποῦ θυγατέρα Ζεὺς εἰς εὐνὴν ἔχων, εἰς τόπον καλούμενον Φλιοῦντα. τοῦ δὲ Σισύφου τῷ Ἀσωπῷ ἀπαγγείλαντος τὴν τοῦ Διὸς μίξιν, ὁ Ἀσωπὸς πρὸς τὸ μαθεῖν τἀληθὲς ἠπείγετο. Ζεὺς δὲ γνοὺς τοῦτο, τὴν μὲν εἰς νῆσον ἐπώνυμον μετέβαλε, τῷ δὲ Σισύφῳ δίδωσι τιμωρίαν ἐν τῷ ᾅδῃ, ὥστε λίθον τινὰ φέρειν μέγαν. τῆς δὲ Αἰγίνης τὸν Αἰακὸν τεκούσης, καὶ διὰ τὸ διατρίβειν μόνον ἐν τῇ νήσῳ δυσχεραίνοντα, προσηύξατο τῷ Διῒ, ἵνα οἱ ἐκεῖσε μύρμηκες μεταβληθῶσιν εἰς ἄνδρας, ὃ καὶ γέγονεν. ἄλλοι δὲ τὸ περὶ τῶν μυρμήκων οὕτως φασίν, ὅτι Πηλεὺς ἀνελὼν τὸν ἴδιον ἀδελφόν, ἔφυγε. καὶ ἐλθὼν ἐν Θετταλίᾳ ἠπόρει στρατοῦ, καὶ εὐξαμένου τῷ Διῒ, μετεβλήθησαν οἱ μύρμηκες εἰς ἄνδρας, ἐξ οὗ λέγονται Μυρμιδόνες.

μύρμων τὸν ἐξάπεζον ἀνδρώσας στρατὸν
πελασγικὸν Τυφῶνα γεννᾶται πατήρ,
ἀφ' ἑπτὰ παίδων φεψάλῳ σποδουμένων,
μοῦνον φλέγουσαν ἐξαλύξαντα σποδόν.

μύρμων τὸν ἐξάπεζον ἀνδρώσας στρατόν.) λέγουσιν, ὅτι Αἰακὸς ἐξ Αἰγίνης Διῒ γεννηθείς, ἐν τῇ ἀπ' αὐτοῦ Αἰγίνῃ νήσῳ κατελείφθη μόνος. ᾐτήσατο δὲ τὸν Δία, καὶ ὃς τοὺς μύρμηκας ἀνθρώπους ἐποίησε, καθὰ καὶ Ἡσίοδος ἐν τῇ ἡρωϊκῇ γενεαλογίᾳ φησίν,

ἡ δ' ὑποκυσαμένη τέκεν Αἰακὸν ἱππιοχάρμην,
αὐτὰρ ἐπεὶ ἥβης πολυηράτου ἵκετο μέτρον,
μοῦνος ἐὼν ἤχαλλε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε.
ὅσσοι ἔσαν μύρμηκες ἐπηράτου ἔνδοθι νήσου,
τοὺς ἄνδρας ποίησε, βαθυζώνους τε γυναῖκας.
οἳ δή τοι πρῶτα ζεῦξαν νέας ἀμφιελίσσας.

καὶ ταῦτα μὲν εἰσὶ τὰ λῆρα καὶ μυθικά. Θεαγένης δὲ ὁ ἱστορικὸς ἐν τῷ περὶ Αἰγίνης φησίν, ὀλιγανθρωπούσης τῆς νήσου τοὺς ἐν αὐτῇ ἐν σπηλαίοις οἰκεῖν, ἀκατασκεύους ὄντας. καὶ τοὺς μὲν γεωργουμένους καρποὺς, ἐν τοῖς σπηλαίοις τίθεσθαι. τὴν δ' ἐκ τούτων ὀρυττομένην γῆν, εἰς τὰς γεωργίας ἀναφέρειν, ὡς ὑπαίτρου τῆς νήσου τελούσης, καὶ μᾶλλον ὥσπερ τῶν πεδινῶν. τὸ δ' ἀληθὲς οὕτως. Αἰακὸς δὲ ἐλθὼν μετά τινων ἐκ Πελοποννήσου, καὶ οἰκήσας τὴν νῆσον, ἐξημέρωσεν αὐτήν, πάντα διδάξας τὰ πρὸς πόλεμον, καὶ ἁπλῶς εἰπεῖν ὅσοις ἄνθρωποι κέχρηνται. ὅθεν ἐμυθεύσαντο, ὅτι Αἰακῷ χαριζόμενος ὁ Ζεύς, τοὺς τῆς Αἰγίνης νήσου μύρμηκας ἀνθρώπους ἐποίησε. τουτέστιν, ἡ εἱμαρμένη καὶ ὁ νοῦς Αἰακοῦ. Ζεὺς γὰρ καὶ ἡ εἱμαρμένη καὶ ὁ νοῦς λέγεται, μετέτρεψεν αὐτοὺς καὶ μετερρύθμισε, πρὸς τὸ κατ' ἀνθρώπους πράττειν τὰ σύμπαντα ἔργα αὐτῶν. ἡ δὲ Αἴγινα αὕτη νῆσος μία τῶν Σποράδων οὖσιν, αὕτη κειμένη τῆς Ἀττικῆς, ἄποικος, ὡς ἔφην, Ἀργείων ὑπάρχουσα. μετὰ γὰρ Λακεδαιμονίων ἐλθὼν Αἰακὸς ταύτην κατῴκησε. ἢ Τριάκων Ἀργεῖος μετὰ τὴν τελευτὴν Αἰακοῦ, σὺν πλήθει ἐλθών, ᾤκησεν Αἴγιναν. οἱ δ' Ἀργεῖοι τοῦ Δωρικοῦ γένους εἰσίν. ἀνδρώσας.) ὥσπερ μὲν Αἰακοῦ ἕνεκα τὸ μυθικὸν ἀνθρώπους ποιήσας. νῦν δὲ ὥσπερ Πηλέως, ἀντὶ τοῦ στρατιώτας, καὶ ἀνδρείους ποιήσας. Πελασγικόν.) Ὠκεανοῦ καὶ Τηθύος Ἴναχος. Ἰνάχου καὶ Μελίας τῆς Ὠκεανοῦ, Φορωνεὺς καὶ Αἰγιαλεὺς ἄπαις, ἀφ' οὗ

αἰγιάλεια ἡ χώρα. φορωνεὺς δυναστεύων πελοποννήσου, ἐκ τηλεδίκης νύμφης γεννᾷ ἄπιν καὶ νιόβην. ἄπις οὖν τυραννικῶς ζῶν, ἀναιρεῖται ὑπὸ θελξίονος καὶ τελχῖνος, ἀφ' οὗ καὶ ἡ χώρα ἀπία ἡ τῆς πελοποννήσου. νιόβης τῆς ἄπιδος ἀδελφῆς, καὶ διὸς, ἄργος, ἀφ' οὗ ἡ χώρα. κατὰ δὲ ἀκουσίλαον, καὶ πελασγὸς σὺν ἄργῳ, ἀφ' οὗ ἡ ἄρα πελοποννήσου χώρα, ἡ καὶ ἀπία λεγομένη, μέχρι φαρσαλίας καὶ λαρίσσης πελασγία ἐκλήθη. τὸν δὲ ἀχιλλέα πελασγικὸν ἐκάλεσεν, ὡς φαρσάλιον.

τυφὼν.) δαίμων ἑκατογκέφαλος, πολεμηθεὶς καὶ κεραυνωθεὶς παρὰ διὶ, ὥς φασι μυθικῶς. πίνδαρος μὲν λέγει, ἑκατογκεφάλου τυφῶνος ὀμβρίμου. αἰσχύλος δὲ πάλιν περὶ τούτου φησί· δειναῖσι γαμφηλαῖσι συρίζων φόνον, ἐξ ὀμμάτων δ' ἤστραπτε γοργωπὸν σέλας. ἀλληγορεῖται δὲ ψυχικῶς. τυφὼν οὖν ἐστιν ὁ τῦφος καὶ ἡ κενοδοξία, ἑκατὸν κεφαλὰς, τουτέστι πολλοὺς τρόπους ἐπάρσεως ἔχουσα. κεραυνοῦται δὲ καὶ πιμπρᾶται καὶ καταβάλλεται παρὰ διὶ, ἤτοι παρὰ σώφρονι λογισμῷ. ἢ τυφὼν ἐστὶ στοιχειακῶς ἡ μετὰ τὴν τοῦ χάους καὶ τοῦ ἐρέβους διάλυσιν σφοδρὰ κίνησις τῶν πνευμάτων, καὶ ἡ ἐκπύρωσις, ἥτις ἐπεσχέθη καὶ ἐπαύθη ὑπὸ διὸς, ἤτοι τοῦ εὐκράτου ἀέρος, καὶ τοῦ οὐρανοῦ. μετὰ γὰρ τὸ εὐκρατωθῆναι καὶ συστῆναι τὸν οὐρανὸν εὔρυθμον, ἐπεσχέθη τὰ τυφωνικὰ καὶ πυρώδη πνεύματα. ἐπεὶ δὲ ἐν τοῖς κοίλοις καὶ κισσηρώδεσι τόποις, ἐξαιρέτως δὲ ἐν τῇ σικελίᾳ ἡμέρας μὲν καπνὸς φαίνεται, κατὰ δὲ τὸν καιρὸν τῆς νυκτὸς πῦρ, τὰς τοῦ ὄρους πέτρας ῥηγνύον καὶ κυλίον εἰς θαλάσσαν, ἐμυθεύσαντο, ὅτι ἐν σικελίᾳ ζεὺς τὸν τυφῶνα κατεταρτάρωσεν. οἱ δὲ ἐν λυδίᾳ, ἄλλοι ἐν κιλικίᾳ, καὶ ἕτεροι ἐν φρυγίᾳ, καὶ ἐν βοιωτίᾳ λέγουσιν ἕτερον αὐτὸν καταταρταρωθῆναι. ἀρτέμων δὲ ὁ ἱστορικός φησιν, ὥσπερ ἐγὼ, ὅτι πᾶν ὄρος πυρὸς ἔχον ἀνάδοσιν, καθάπερ ὑπὸ τυφῶνι καίεται, ὡς ὁ πάντων οἱ λόγοι συντρέχουσι τῶν μυθικῶς ἐν διαφόροις τόποις λεγόντων ταρταρωθῆναι τὸν τυφῶνα. πελασγικὸν δὲ τυφῶνα, ἢ δαίμονα, ἢ ἀνάδοσιν πυρπνόον, τὸν ἀχιλλέα καλεῖ. ἀφ' ἑπτὰ παίδων.) ὁ μὲν λυκόφρων οὗτος οὐκ οἶδ' εἴθ' εὑρὼν, ἢ ψευδογραφῶν, ἑπτὰ παῖδας ἄρρενας λέγει τὴν θέτιν ἐκ πηλέως τεκεῖν. καὶ τοὺς μὲν ἓξ, εἰς πῦρ βάλλουσα, ἀνεῖλεν, ὡς μὴ κατὰ φύσιν αὐτῆς ὄντας, ὡς ἀνάξια πάσχουσα ἑαυτῆς. ὑπὸ δὲ τοῦ ἀχιλλέως ἐφωράθη καὶ ἐκωλύθη. πίνδαρος δὲ λέγει, ποσειδῶνα καὶ ἀπόλλωνα καὶ δία περὶ τοῦ γάμου τῆς θέτιδος ἐρίσαι. κωλυθῆναι δὲ αὐτοὺς, κατά τινας τῶν ἱστορικῶν, ὑπὸ θέμιδος. κατὰ δὲ αἰσχύλον, ὑπὸ προμηθέως. φησὶ γὰρ, ἢ τέξεταί γε παῖδα φέρτερον πατρός. ἀπολλόδωρος δὲ δία καὶ ποσειδῶνα μόνους φησὶν ἐρίσαι περὶ γάμους τῆς θέτιδος. θέτιν δὲ ἐκτραφεῖσαν ὑφ' ἥρας, μὴ θέλειν διὶ συνελθεῖν. ὅθεν ὀργισθέντα τὸν δία, θνητῷ συζεῦξαι αὐτήν. χείρωνος δὲ βουλαῖς ὁ πηλεὺς κατέσχεν αὐτὴν εἰς παντοίας μορφὰς μεταβάλλουσαν, καὶ ἐμίγει αὐτῇ ἐν εἴδει σηπίας, καὶ γίνεται ὁ γάμος ἐν πηλίῳ. καὶ οἱ θεοὶ δῶρα ἔδωκαν, ποσειδῶν ἵππους ξάνθον καὶ βαλίαν, ἥφαιστος μάχαιραν, καὶ οἱ λοιποὶ ἕτερα. γεννήσασα δὲ ἡ θέτις τὸν παῖδα κατὰ ἀπολλόδωρον λιγύρωνα καλούμενον, ὕστερον δὲ ἀχιλλέα μετακληθῆναι, διὰ τὸ δοθῆναι αὐτῷ χείρωνι, καὶ δίχα κοινῆς χιλῆς, ἤγουν τροφῆς ἀνατρέφεσθαι, ἑσπέρας μὲν αὐτὸν εἰς πῦρ ἔβαλλεν, ἡμέρας δὲ ἔχριεν ἀμβροσίᾳ, ὡς ἀθανατῆσαι τοῦτον ἐθέλουσα. ἰδόντος δὲ τοῦ πηλέως τὴν θέτιν βάλλουσαν αὐτὸν εἰς τὸ πῦρ, καὶ βοήσαντος, συνέβη ταύτην πρὸς τὰς νηρηΐδας ὑποχωρῆσαι. ὁ δὲ πηλεὺς παρὰ χείρωνι τὸν παῖδα δέδωκεν ἀνατρέφειν. καὶ ταῦτα μὲν φησὶν ἀπολλόδωρος. ἀγαμήστωρ δὲ ὁ φαρσάλιος, πυρείσιον πρότερον λέγει τὸν ἀχιλλέα κεκλῆσθαι, ἐν τῷ τῆς θέτιδος ἐπιθαλαμίῳ. εἶτα πιστοτρόπως αὐτὸν ἀχιλλέα κληθῆναι, ὡς τούτου τὰ ἔπη δηλώσειεν· παιδνῷ δ' οὔνομα θῆκε πυρείσοον, ἀλλ' ἀχιλῆα πηλεὺς κίκλησκε χεῖλος εἵνεκά μιν, κέμψεν ἐνὶ κόνι ποσδεῖν ἐνὶ πῦρ ἀπάμαρσε, χεῖλος αἰθομένου ἀπεφάτως ἑτέρου.

ἑτέρας. ὁ δ' Εὐριπίδης ἅπαξ φησὶ μιγῆναι Πηλέα τῇ Θέτιδι, ἐν τῇ Σηπιάδι, καὶ ἕτερα σὺν αὐτῷ. φιτάλου.) πυρκαϊᾶς, ἣν φεύγει τις ψαύειν, καὶ προσεγγίζειν. σποδουμένων.) ἀλλαχοῦ πιπτομένων, νῦν δὲ φλεγομένων. σποδόν.) ἀλλαχοῦ στακτήν, νῦν δὲ τὴν πυρκαϊὰν καὶ καῦσιν.

χ' ὡμὲν παλιμπόρευτον ἵξεται τρίβον,
σφῆκας δαφοινοὺς χηραμῶν ἀνειρύσας
ὁποῖα κοῦρος δῶμα κινήσας καπνῷ.
οἳ δ' αὖ προγεννήτειραν οὐλαμωνύμου.

χ' ὡμέν.) καὶ ὁ μὲν Ἀλέξανδρος ἁρπάσας τὴν Ἑλένην, ὑποστρέψει πάλιν πρὸς τὴν Τροίαν, ὥσπερ τις παῖς κινήσας καπνῷ φονικῶν σφηκῶν κατοικίαν, καὶ παροτρύνας αὐτούς. χ' ὡμὲν ἀττικὴ συναλοιφή, καὶ ὁ μέν. τὸ αι καὶ ο εἰς ω μέγα. τὸ δὲ ἰῶτα ἐξεβλήθη, καὶ ἐτέθη ἄνω. σφῆκας δαφοινούς.) φονικούς. λέγει δὲ τοὺς Ἕλληνας. χεὰ τὸ χωρίον, ἐξ οὗ χηραμὸς ὁ φωλεός, καὶ ἡ κατάδυσις τῶν ὄφεων καὶ σφηκῶν καὶ μελισσῶν, καὶ εἴ τι ἄλλο τοιοῦτον ἐστὶ ζῶον, οἷον ἀσπάλαξ.

οἳ δ' αὖ προγεννήτειραν.) οἱ ὠμησταὶ Ἑλλήνων τοῖς βύκταις καὶ ἀνέμοις θυσιάζουσι τὴν Ἰφιγένειαν, τὴν προγεννήτειραν, ἤτοι μητέρα τὴν πρὸ τῆς θυσίας αὐτῶν γεννήσασαν, τὸν οὐλαμώνυμον Νεοπτόλεμον, ἢ τὴν πρόγονον οὐλαμωνύμου, τουτέστιν Ἀλεξάνδρου. οὐλαμὸς γὰρ ἡ κελευθή. ὁ δὲ Ἀλέξανδρος ἐν πήρᾳ, φασίν, ἀνετράφη, ὅθεν οὐλαμώνυμον αὐτὸν φασὶ καλεῖν. τοῦτο δὲ λῆρος ἐστίν. πηρωνύμου γὰρ λοιπὸν ὤφειλεν εἰπεῖν, ἢ σακκωνύμου, οὐ μὴν οὐλαμωνύμου. οἱ γὰρ ποιμένες ἐν πήρᾳ αὐτὸν ἐκτεθέντα εὗρον. προγεννήτειραν.) κατά τινας ἐξ Ἰφιγενείας καὶ Ἀχιλλέως ἐγεννήθη ὁ Νεοπτόλεμος. μετὰ δὲ τὴν ἐπ' Εὐρίπῳ Ἰφιγενείας θυσίαν, ὥς φησι Πίνδαρος. Ἰφιγένειαν ἐπ' Εὐρίπῳ σφαχθεῖσαν παρθένον. καὶ ὡς λοιποί φασιν, Ἀχιλλεὺς τὸν παῖδα Δηϊδαμείᾳ ἐν Σκύρῳ τῇ νήσῳ. Τρυφιόδωρος δὲ καὶ οἱ λοιποὶ πάντες, Δηϊδαμείας τῆς Λυκομήδους θυγατρὸς καὶ Ἀχιλλέως παῖδα τὸν Νεοπτόλεμον ἴσασι. φησὶ δὲ ὁ Τρυφιόδωρος οὕτω, υἱὸς Ἀχιλλῆος καὶ ἐπηλυσῆς Δηϊδαμείης. τὴν δὲ Ἰφιγένειαν κατὰ τοὺς ἀκριβεῖς τῶν ἱστορικῶν, οὐ γυναῖκα ἔσχηκεν Ἀχιλλεύς, ἀλλὰ κατασχεθέντων τῶν ἀνέμων, ἐν τῷ διάγειν τοὺς Ἕλληνας ἐν Αὐλίδι, ἐξελθὼν Μενέλαος ἢ Ἀγαμέμνων ἐπὶ κυνηγέσιον, καὶ τρώσας ἔλαφον, μεγαλαυχήσας, ἐφθέγξατο οὕτως οὐδὲ ἡ Ἄρτεμις. χολωθεῖσα δὲ ἐπὶ τούτῳ ἡ θεός, τοὺς ἀνέμους κατέσχεν. ἐδόθη δὲ χρησμός, ὡς εἰ μὴ τυθῇ Ἰφιγένεια, οὐκ ἂν ἄλλως τοῖς ἐπὶ τὴν Τροίαν φέρουσιν ἀνέμοις ἐντύχωσιν. οἱ οὖν Ἕλληνες πέμπουσιν, εἰς Μυκήνην ἀφελέσθαι πρὸς θυσίαν τὴν Ἰφιγένειαν. ἐρομένης δὲ τῆς Κλυταιμνήστρας τίς ἡ χρεία αὐτῆς, ἔφασαν, Ἀχιλλεῖ μέλλουσι συνάψαι αὐτήν. οἱ δὲ τῷ ὄντι λέγουσι, δι' Ἀχιλλέα ταύτην κομισθῆναι ἐν Αὐλίδι. διὰ δὲ τὸ συμβὰν περὶ τοὺς ἀνέμους, ἔμελλον αὐτὴν θύειν. ἡ δὲ Ἄρτεμις αὐτὴν ἐλεήσασα, κατὰ Φανόδημον τὸν ἱστορικόν, εἰς ἄρκτον μετέβαλε. κατὰ δὲ Νίκανδρον, εἰς ταῦρον. καθ' ἑτέρους, εἰς γραῦν. κατὰ ἄλλους, εἰς ἔλαφον. ταῦτα δὲ πάντα λῆρος μυθικός ἐστιν. τὸ δ' ἀληθὲς οὕτως ἔχει. παραστάσης Ἰφιγενείας τῇ θυσίᾳ, καὶ μελλούσης θύεσθαι, ἄρκτος, ἢ ταῦρος, ἢ γραῦς, ἢ ἔλαφος διέδραμε μέσον τοῦ τῶν Ἑλλήνων στρατοῦ, καὶ προσταγαῖς τοῦ μάντεως, τὸ διελθὸν ἐκεῖνο ἀναιρεῖται. ἡ δὲ Ἰφιγένεια σωθεῖσα, φεύγει περὶ Σκυθίαν, καὶ ὑποπόλος Ἀρτέμιδος γίνεται, καὶ ἀναιρεῖ πάντας ἐκεῖσε τοὺς ἐξ Ἑλλήνων ἀφικομένους. τινὲς δὲ τὴν Ἰφιγένειαν ταύτην, ὥσπερ καὶ ὁ Δοῦρις, οὐκ Ἀγαμέμνονος θυγατέρα λέγουσιν, ἀλλὰ Θησέως, ἐξ Ἑλένης γεννηθεῖσαν, ὑπὸ δὲ Κλυταιμνήστρας θυγατροθετηθεῖσαν, ὥσπερ καὶ πρότερον ἔφην. ἕτεροι δὲ οὔτε Ἑλένης, οὔτε Κλυταιμνήστρας λέγουσι τὴν Ἰφιγένειαν. φασὶ δέ, ἐκ τῆς Χρυσηΐδος Ἀστυνόμης καὶ Ἀγαμέμνονος γίνονται παῖδες, Χρύσης καὶ ἡ ῥηθεῖσα Ἰφιγένεια. μετὰ δὲ τὴν

ἰλίου

ἐλίου πόρθησιν, ἐν τῷ τῶν ἑλλήνων ἀπόπλῳ. χρύσης μὲν ἐν τῇ λεγομένῃ χρυσοπόλει τοῦ εὐξείνου τελευτᾷ. τὴν δ' ἰφιγένειαν τὴν αὐτοῦ ἀδελφὴν ταυροσκύθαι αἰχμαλωτίσαντες, ἱέρειαν τῆς ἀρτέμιδος, ἤτοι σελήνης ἐποίησαν. οὐκ ἀπεικὸς δὲ τὸ θυομένης τῆς ἰφιγενείας διαδραμεῖν ἔλαφον, καὶ ταύτην σὺν ἕλληνας ἀνελεῖν, τὴν δὲ κόρην ἐᾶσαι. καὶ γὰρ καὶ ἰουλίαν λουπέρκαν ῥωμαίαν, ἀετὸς οὕτως ἔσωσε. σφαγιαζομένης γὰρ αὐτῆς καταπτὰς, ἀπὸ τοῦ ἱεροῦ δήμου τὸ ξίφος ἁρπάζει, καὶ παρδάλιν ὑπερρίπτει, πλησίον τοῦ ναοῦ νεμομένην, ἣν καὶ ἐθυσίασαν ἀντ' αὐτῆς. οὐκ ἀγνοεῖς δὲ καὶ τὸν ἀντὶ ἰσαὰκ κριὸν ἐν φυτῷ σαβὲκ δεδεμένον, κατὰ τὴν θείαν γραφήν.

βύκταισι χερνίψουσιν ὠμησταὶ πόρκιν,
τοῦ σκυρίου δράκοντος ἔντοκον λεχώ,
ἣν ὁ ξύνευνος σαλμυδησσίας ἁλός.

Βύκταισι.) κυρίως τοῖς σφοδροῖς ἀνέμοις, τοῖς βύουσι καὶ κρύπτουσι καὶ βυθίζουσι τὰ σκάφη. νῦν δὲ ἁπλῶς ἀνέμοις εἶπε, χερνίψουσι, σφαγιάσουσι, θύσουσιν, ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν χερνίβων οἷς καθαιρόμεθα τὰς χεῖρας, καὶ τὴν θυσίαν χέρνιβα εἶπεν ὡς καθαίρουσαν. ὠμησταί.) κυρίως οἱ ὠμὰ ἐσθίοντες. πόρκιν.) δάμαλιν. λέγει δὲ τὴν ἰφιγένειαν. διὰ δύο ρρ δεῖ γράφειν. πόρτις γὰρ ἦν, καὶ τροπῇ τοῦ τ̄ εἰς κ̄, πόρκις. οὗτος δὲ ὁ λυκόφρων ἀδίκως οὐ ποιητικῇ, ἀλλὰ μωρίᾳ τοιαῦτα ποιεῖ, καί τοι γε καὶ μετὰ τῶν δύο ρρ ἄπταιστος ἦν ὁ στίχος. τοῦ γὰρ ἰαμβικοῦ ἐστι καὶ τὸ πάθος, τὸ λεγόμενον χωλίαμβον. σκυρίου δράκοντος.) τοῦ νεοπτολέμου, διὰ τὸ φονικὸν καὶ αἱμοχαρές. ἐν γὰρ σκύρῳ κατά τινας μόνον ἀνετράφη ὁ νεοπτόλεμος. κατ' ἐμὲ δὲ καὶ ἐγεννήθη ἐκ δηϊδαμείας τῆς λυκομήδους θυγατρός. ἡ δὲ σκῦρος νῆσός ἐστι μία τῶν κυκλάδων. ἣν ὁ ξύνευνος.) ὁ νοῦς οὗτος. ἣν ὁ σύγκοιτος ζητῶν ἀχιλλεὺς ἐσώθη τοῦ εὐξείνου πόντου. λέγει δὴ τὴν μαινομένην καρατόμον καὶ φονήτειαν τῶν ἑλλήνων ἣν δὴ πολὺν χρόνον κατοικήσει εἰς τὴν λευκὴν νῆσον. τὴν καλουμένην καὶ σπίλον. αὕτη δὲ ἡ νῆσός ἐστι πρὸς ταῖς ἐκβολαῖς τῶν λιμναίων ποταμῶν, τῆς κελτικῆς λίμνης. πενθῶν τὴν γαμετὴν, ἥν ποτε ἔλαφος ἐκ τῶν ξιφῶν ῥύσεται. πολὺς δὲ δρόμος ἔρημος τοῦ νυμφίου κληθήσεται, ἤτοι τοῦ ἀχιλλέως, ἐν τῷ τόπῳ ἐκείνῳ ὃν διῆλθε τρέχων. ἔρημον δὲ λέγει, ἐπειδὴ μάτην ἔδραμε. φασὶ γὰρ, ὅτι μετὰ τὸ ἁρπαγῆναι τὴν ἰφιγένειαν ὑπ' ἀρτέμιδος, ἀκούσας ἀχιλλεὺς ὅτι ἐν σκυθίᾳ ἐστὶν, ὥρμησε ζητῶν αὐτὴν, καὶ μὴ εὑρὼν, ᾤκησε περὶ τὴν λευκὴν νῆσον, ἥ ἐστιν ἐν τῷ εὐξείνῳ πόντῳ. σαλμυδησσὸς δὲ ποταμὸς θράκης, εἰσβάλλων εἰς τὸν εὔξεινον πόντον. ὅθεν καὶ πέλαγος σαλμυδήσσιον, τὸ ἀπὸ δαμάλεως, μέχρι καὶ ὁ εὔξεινος.

ἐντὸς ματεύων, ἐλλάδος καρατόμον,
δαρὸν φαληριῶσαν οἰκήσει σπίλον,
κίλαιν πρὸς ἐκβολαῖσι λιμναίων ποτῶν.
πενθῶν δάμαρτα τὴν ποτ' ἐν σφαγαῖς κεμὰς,
λαιμὸν προθεῖσα φασγάνων ἐκρύσεται,
βαθὺς δ' ἔσω ῥηγμῖνος αὐδηθήσεται,
ἔρημος ἐν κρόκαισι νυμφίου δρόμος.

ματεύων.) μαστεύων, ψηλαφῶν, κατ' αἰολικὴν ἔκθλιψιν τοῦ σ. ἐλλάδος καρατόμον.) ἔφην καὶ πρότερον, ὅτι τὰ τοιαῦτα πάντα, δύο τόνους ὑποδέχονται. τὰ μὲν ἐνεργητικὰ τὸν παροξύτονον, τὰ δὲ παθητικὰ τὸν προπαροξύτονον. οἷον τομὸς ὁ κόπτων, τόμος δὲ ὁ κοπείς. καράτομος ἐλλάδος, ἡ ὑφ' ἑλλήνων

καρα-

καρατομηθῆναι μέλλουσα. ἢ καρατόμος ἔλαφος, ἢ ἐν σκυθίᾳ τοὺς ἕλληνας ἀναιροῦσα, διὰ τὴν ἐν ταύροις ὑπ' αὐτῆς γινομένην ξενοκτονίαν. οὕτω τὰ τοιαῦτα τοὺς δύο τόνους ἐπιδέχονται, ἢ τὸν προπαροξύτονον μετὰ τὰ παθητικά, τὸν δὲ περισπώμενον τὰ ἐνεργητικά. οἷον βούπληγες, οἱ πληγέντες ὑπὸ βοῶν· βουπλῆγες δὲ, οἱ πλήσσοντες βόας. φαληριῶσαν.) τὴν λευκὴν νῆσον τοῦ εὐξείνου, ἢ τὴν λευκαινομένην ἐκ τοῦ ἀφροῦ τῶν κυμάτων. ἢ κατὰ διόνυσον τὸν περιηγητὴν, ὅσα λευκὰ πολλὰ ζῶα ταύτην κατοικεῖ, λάροι, κύκνοι, καὶ πελαργοί. ἄσπιλον.) ἀσπιλάδα νῆσον. κέλτρου.) ὄνομα λίμνης, εἰσβαλλούσης περὶ τὸν εὔξεινον πόντον.

Βαθὺς δ' ἔσω ῥηγμῖνος.) ἐν σκυθίᾳ ἐστὶν αἰγιαλὸς εἰς μῆκος διήκων χιλίων σταδίων, ὃς καλεῖται ἀχίλλειος δρόμος, ἐπειδὴ μόνος ἀχιλλεὺς τρέχων ἐκεῖνον διέβη, ἀπὸ κοινοῦ καὶ τὸ στένοντος ἄτας, καὶ κενὴν ναυκληρίαν, καὶ τὴν ἄφαντον εἶδος ἠλλοιωμένην, ἐρρέθη ταῦτα εἰς τὴν ἀλλαγὴν ἰφιγενείας. νῦν δὲ εἰς γραῖας φησὶν αὐτὴν ἀλλαγῆναι.

στένοντος ἄτας καὶ κενὴν ναυκληρίαν,
καὶ τὴν ἄφαντον εἶδος ἠλλοιωμένην
γραῖαν, σφαγείων ἠδὲ χερνίβων πέλας,
ᾅδου τε παφλάζοντος ἐκ βυθῶν φλογί,
κρατῆρος, ὃν μέλαινα ποιφύξει φθιτῶν
σάρκας λεβητίζουσα δαιταλουργία.

στένοντος.) τόδε καὶ τόδε πέλας τῶν σφαγιαστηρίων, καὶ τῶν χερνίβων καὶ θυτηρίων, πέλας τε τοῦ κρατῆρος τοῦ ᾅδου τοῦ παφλάζοντος ἐκ βυθῶν φλογί, ὅν τινα κρατῆρα ἡ μέλαινα, ἤτοι ἡ περσεφόνη, ἢ ἰφιγένεια, ποιφύξει καὶ φυσήσει, λεβητίζουσα, καὶ ἕψουσα τὰς σάρκας τῶν φθιτῶν, ἤτοι ἀνθρώπων, ἐν δαιταλουργίᾳ καὶ μαγειρικῇ τέχνῃ. κρατῆρα δὲ ᾅδου τὸν λέβητα καλεῖ, εἰς ὃν ἰφιγένεια τοὺς ἀναιρουμένους ἐνέβαλλε. ἄλλοι δέ φασι χάσμα εἶναι ἐν ταύροις, ἐξ οὗ φλόγα φέρεσθαι, εἰς ὃ τοὺς ξένους ἀναιρουμένους ἔρριπτεν ἡ ἰφιγένεια.

χὠ μὲν πατήσει χέρσον αἰάζων σκύθην
εἰς πέντε που πλάθωνας ἱμείρων λέχους.
οἱ δ' ἀμφὶ βωμὸν τοῦ προμάντιος κρόνου,
ζὺν μητρὶ τέκνων νηπίων κρεανόμου,
ὅρκων τὸν δευτερεῦχον ἄρσαντες ζυγόν,
στερρὰν ἐνοπλίσουσιν ὠλέναις πλάτυν,

χὠ μὲν πατήσει χέρσον αἰάζων σκύθην.) καὶ ὁ μὲν ἀχιλλεὺς πέντε ἔτη εἰς σκυθίαν θρηνῶν διατρίψει, ἱμείρων τοῦ λέχους τῆς ἰφιγενείας. προγεννήτειρα τοῦ παιδὸς ἡ ἰφιγένεια, τουτέστι πρόγονος, ὥσπερ εἴ τις προγεννηθεῖσαν αἰγίσθου λέγει τὴν χρυσόθεμιν, τὴν ἐκ προτέρας ἀνδρὸς γεννηθεῖσαν τῇ κλυταιμνήστρᾳ.

οἱ δ' ἀμφὶ βωμόν.) οἱ δὲ ἕλληνες φασὶν ἐν αὐλίδι περὶ τὸν βωμὸν τοῦ διὸς ἰδόντες τὸν δράκοντα, τὸν τοὺς στρουθοὺς φαγόντα καὶ τὴν μητέρα, ὅρκους ἀλλήλοις δόντες, πλεύσουσιν ἐπὶ τὴν τροίαν. τινὲς δὲ τὸ κρόνου νῦν ἀντὶ τοῦ κρονίδου εἶπον, ἤτοι τοῦ διός. οἱ δὲ ἀντὶ τοῦ κρόνου. καὶ φασὶν ὅτι τὸ ἐν δελφοῖς μαντεῖον πρότερον τοῦ κρόνου ἦν, ἔνθα ἔλαβον τὸν χρησμὸν οἱ ἕλληνες, ὅτι τῷ δεκάτῳ ἔτει τὴν ἴλιον πορθήσουσι. τὸ δὲ ἑξῆς οὕτως, οἱ ἕλληνες ἀμφὶ τὸν βωμὸν τοῦ προμάντεως κρόνου ἢ κρονίδου, ἐκ τοῦ κρεανόμου τῶν νηπίων σὺν τῇ μητρὶ, ἤτοι ἐκ τοῦ δράκοντος τοῦ φαγόντος τοὺς στρουθοὺς καὶ τὴν αὐτῶν μητέρα, ἄρσαντες καὶ ἁρμόσαν-

τῶν, καὶ ποιήσαντα τὸ δεύτερον ζυγὸν τῶν ὅρκων, τουτέστι δευτέρους ὅρκους ποιήσασθαι περὶ τοῦ παραμεῖναι μέχρι τέλους τοῦ πολέμου. τὴν ἰσχυρὰν κώπην ἐνοπλίσουσι ταῖς χερσίν, ἀντιστρόφως εἶπεν, ἀντὶ τοῦ τὰς χεῖρας ἐνοπλίσουσι ταῖς στιβαραῖς κώπαις. δευτέρους δὲ ὅρκους εἶπε, πρὸς ἀντιδιαστολὴν τῶν πρώτων, τῶν δοθέντων παρὰ πάντων τῶν μνηστήρων, ὅτε ἐμνηστεύοντο τὴν Ἑλένην, ὅτι εἰ ἀδικηθείη παρά τινος ὁ ἐκ κλήρου ταύτην λαβὼν σύζυγον, πάντες αὐτῷ συμμαχήσουσι.

σωτῆρα βάκχον τῶν πάροιθε πημάτων
σφάλτην ἀνευάζοντες ᾧ ποτ' ἐν μυχοῖς
δελφινίου παρ' ἄντρα κερδῴου θεοῦ
ταύρῳ κρυφαίας χέρνιβας κατάρξεται
ὁ χιλίαρχος τοῦ πολυρραίστου στρατοῦ.

σωτῆρα βάκχον.) τὸν διόνυσόν φησιν, ὃς τοὺς αὐτοὺς ἔσωσε τὸ πρὶν ἐν μυσίᾳ ὑπὸ τηλέφου μέλλοντας ἀπόλλυσθαι, ἀναδοὺς δὴ αὐτομάτως ἄμπελον, καὶ σφάλας τὸν τήλεφον δι' αὐτῆς, ὅθεν καὶ σφάλτης ἐκλήθη. ἡ ἀνάδοσις τῆς ἀμπέλου μῦθός ἐστι. τὸ δ' ἀλληγορικὸν οὕτως ἔχει. ἢ κάτοινος ὢν ὁ τήλεφος, ἢ ἀμπέλου κλάδοις ἐμπλεχθείς, τιτρώσκεται ὑπ' ἀχιλλέως ἐν καΐκῳ ποταμῷ μυσίας, ὥς φησι πίνδαρος. τίς γὰρ ἐσθλὸν τήλεφον τρῶσεν ἑῷ δορὶ καΐκου παρ' ὄχθαις.

τῶν πάροιθε πημάτων.) ἐπεὶ καὶ πρῶτον πλευσάντων οἱ ἑλλήνων, καὶ ἀνενεχθέντων εἰς μυσίαν, ἐδιώχθησαν ὑπὸ τηλέφου. καὶ πάλιν ὑπέστρεψαν εἰς τὴν ἑλλάδα. ὁ δὲ τήλεφος παῖς ἦν ἡρακλέους καὶ αὔγης τῆς ἀλέου θυγατρός, τοῦ τεγεάτου καὶ νεαίρας, ἥ τις αὔγη τὸ βρέφος ἐν τῷ τεμένει τῆς ἀθηνᾶς ἔθετο. λοιμοῦ δὲ κατασχόντος, γνοὺς ἄλεος τὸ βρέφος, εἰς τὸ παρθένιον ὄρος ῥίπτει. θηλάζει δὲ αὐτὸ ἔλαφος. ποιμένων δ' εὑρόντων, τήλεφον ἐκάλεσαν. τὴν δὲ αὔγην ναύπλιος ὁ ποσειδῶνος κελεύσει ἀλέου ἀπεμπολεῖ τεύθραντι τῷ τότε μυσίας δυνάστῃ, ὃς ἔσχεν αὐτὴν γυναῖκα. ἀνευάζοντες.) ἤγουν ἀναφημοῦντες.

ᾧ ποτ' ἐν μυχοῖς.) ᾧ τινι ποτὲ ταύρῳ, ἤτοι ταυρομόρφῳ διονύσῳ, κατάρξεται καὶ θύσει κρυφαίας καὶ μυστικὰς χέρνιβας ἐν μυχοῖς τοῦ δελφινίου τόπου, ἤτοι τῆς φωκίδος, περὶ τὰ ἄντρα καὶ σπήλαια τοῦ κερδῴου θεοῦ, ἤτοι τοῦ ἀπόλλωνος. τίς δὲ θύσει τὰς θυσίας; ὁ ἀγαμέμνων, ὁ χιλίαρχος τοῦ πολυρραίστου στρατοῦ, τουτέστιν ὁ χιλίων νηῶν ἄρχων στρατοῦ, φθείροντος πόλεις. τὰς δὲ ρπς' ναῦς παρέλειψε, τῷ ἀπηρτισμένῳ μόνῳ χρησάμενος ἀριθμῷ. ἦσαν γὰρ πᾶσαι αἱ νῆες τῶν ἑλλήνων ,αρπς'. δελφινίου.) τῆς φωκίδος, ἢ τοῦ ἀπόλλωνος. μετὰ χρησμὸν γὰρ ὁ ἀγαμέμνων ἐλθὼν ἐν δελφοῖς, ἐν τῷ τοῦ ἀπόλλωνος ἱερῷ ἔθυσε διονύσῳ. δελφίνιος δὲ καὶ κερδῷος θεὸς ἀπόλλων. δελφίνιος μὲν, ἢ ὅτι τὸν ἐν πυθῶνι δελφῖνα δράκοντα τοξεύσας ἀνεῖλε, λητὼ βιάζοντα, ὥς φησιν ἡλιόδωρος· ὁππότε τοι πραὺς ὑπὸ δειράδι παρνησσοῖο, δελφίνην τόξοισι πελώριον ἐξενάριξεν.
ἢ ὅτι κασταλίῳ τῷ κρητὶ πρὸς ἀποικίαν στελλομένῳ, ὁ ἀπόλλων, ἤδη δελφῖνι ὀχούμενος, ἢ δελφῖνι ὁμοιωθείς, προηγεῖτο τῆς νεὼς ἕως τοῦ κρισσαίου κόλπου, καὶ τῆς φωκίδος. τινὲς δέ φασιν ἐν τῷ πλοίῳ αὐτὸν εἰσελθεῖν ἐν εἴδει δελφῖνος, καὶ μετὰ τοῦτο τὸν τόπον συνωδεῦσαι εἰς τὴν θάλασσαν, ὅθεν ἐκλήθη καὶ ὁ τόπος δελφοί, καὶ ὁ ἀπόλλων δελφίνιος. κερδῷος δὲ, ὅτι διὰ χρησμῶν τὰ συμφέροντα καὶ τὰ κέρδη δείκνυσι. παρ' ἄντρα.) παρὰ τοὺς ἐσωτάτω τόπους τοῦ ναοῦ. ἐτιμᾶτο δὲ καὶ διόνυσος ἐν δελφοῖς σὺν ἀπόλλωνι οὕτως. οἱ τιτᾶνες τὰ διονύσου μέλη, ἃ ἐσπάραξαν, ἀπόλλωνι ἀδελφῷ ὄντι αὐτοῦ παρέθεντο, ἐμβαλόντες εἰς λέβητα. ὁ δὲ παρὰ τῷ τρίποδι παρέθετο, ὥς φησι καλλίμαχος. καὶ εὐφορίων λέγει· ἐν πυρὶ βάκχον δῖον ὑπὲρ φιάλην ἐβάλοντο. ἄλλοι δέ φασι δελφοὺς κληθῆναι,

ἐκ δελφοῦ

ἀπὸ ἀδελφοῦ ὑιοῦ ποσειδῶνος καὶ μελανθοῦς τῆς δευκαλίωνος θυγατρός. ταύρου.) περὶ διονύσου, ὅτι κερατοφόρον αὐτὸν γράφουσιν, ὡς καὶ εὐριπίδης ἐν βάκχαις, καὶ πρόσθεν μὲν ταῦρος ἡγεῖσθαι δοκεῖ. στασιμβροτον δὲ, καὶ διόνυξον αὐτὸν καλεῖ, ὅτι κερατοφόρος ἐξελθὼν, τὸν διὸς μηρὸν ἐνύξεν. κρυφαίας χοίνιβας.) ὅτι ἐν παρασαβύτοις τὰ μυστήρια περὶ διονύσου ἐτέλουν.

ὦ θυμάτων πρόσπαιον ἐκτίνων χάριν
δαίμων ἐνόρχης φιγαλεὺς φαυστήριος
λέοντα θοίνης ἴχνος ἐμπλέξας λύγοις.

οἱ ἕλληνες ἀπὸ τροίας ἀποπλανηθέντες, προσώκειλαν τῇ μυσίᾳ ὡς τῇ τροίᾳ. ἔνθα τήλεφος βασιλεὺς τῶν μυσῶν ἐξελθὼν, πολλοὺς τῶν ἑλλήνων ἀνεῖλεν. ὁ δὲ διόνυσος θέλων ἀποδοῦναι εὐχαριστήρια περὶ ἀγαμέμνονι ἀντὶ τῆς εἰς αὐτὸν θυσίας, πεποίηκε τὸν τήλεφον συμπλακῆναι ὑπὸ τῶν κλάδων τῆς ἀμπέλου τὸν πόδα, καὶ ὑπὸ ἀχιλλέως τρωθῆναι. ἐδόθη δὲ αὐτῷ χρησμὸς, ὡς οὐκ ἂν ἄλλως ἰαθήσεται, εἰ μὴ ὁ τρώσας ἰάσεται. διὸ καὶ ἰαθεὶς ὑπὸ ἀχιλλέως, δεικνύει τοῖς ἕλλησι τὴν ὁδὸν τὴν εἰς τροίαν πλοῦν. ἡ δὲ σύνταξις οὕτως. ἀμειβόμενος ὁ διόνυσος ἀντὶ τῶν θυμάτων πρόσφατον χάριν, χώσει τὸν τήλεφον τοῦ μὴ ἐκπορθῆσαι ἢ ἀφανίσαι τοὺς ἕλληνας, τέμνοντα καὶ θερίζοντα αὐτοὺς ὡς πυρὸς στάχυν. ἐπειδὴ δὲ αὐτὸν παρείκασε λέοντι, καλῶς εἶπεν ὀδοῦσι καὶ γνάθοις. θυμάτων.) ὦ τινι ἀγαμέμνονι πρόσπαιον καὶ νεαρὰν τὴν χάριν τῶν θυμάτων ἀναδιδοὺς ὁ διόνυσος. συμποδίσει τὸν τήλεφον ἀμπέλου κλήμασιν, ὥστε μὴ ἀνελεῖν πάντας τοὺς ἕλληνας. κακοζήλως δὲ τῇ τροπῇ ἐχρήσατο. λέοντα γὰρ αὐτὸν εἰπὼν τὸν τήλεφον, ὤφειλε τοὺς ἕλληνας βόας ἢ ἄρνας εἰπεῖν, ὁ δὲ στάχυς εἶπεν αὐτούς. τοῦτο γὰρ ἀκατάλληλον. λέγουσι γὰρ στάχυς οὐκ ἐσθίει. δαίμων ἐνόρχης.) ὁ διόνυσος, παρὰ λεσβίοις. φασὶ γὰρ δύο ἀδελφοὺς συμμιγέντας, θυέστην καὶ δαιτᾶν, ἐξ ὧν τεκεῖν παῖδα ἐνόρχην καλούμενον, ὃς ναὸν ἱδρυσάμενος διονύσου, ἀπὸ τοῦ ἰδίου ὀνόματος αὐτὸν ἐκάλεσεν. ἢ ἐνόρχης λέγεται, ὅτι μετ' ὀρχήσεως αὐτοῦ τὰ μυστήρια ἐγένετο. ἢ ὅτι ἐνόρχεις καὶ φυσικῶς διηγοῦνται. οἱ δὲ αἰσχράν τινα ἱστορίαν φασί. διόνυσον γὰρ λέγουσι ψηλαφᾶν τὴν μητέρα, μετὰ τὸ κεραυνωθῆναι αὐτήν. πολύυμνος δέ τις νεανίας ἔφη δείξειν τὴν πρὸς ταύτην ὁδὸν εἰ συγγένοιτο αὐτῷ. ὁ δὲ ὑπέσχετο τοῦτο ποιῆσαι, εἰ πρότερον εὑρήσει τὴν μητέρα. καὶ δὴ βουλαῖς πολυύμνου κατελθὼν εἰς τὸν ᾅδην, ἐκ τῆς λέρνης τῆς γῆς ἀνάγει αὐτήν. τελευτήσαντος δὲ πολυύμνου, διόνυσος θέλων πληρῶσαι τὴν ὑπόσχεσιν, σύκινα αἰδοῖα προσῆψεν ἑαυτῷ, καὶ φαλλοὺς δερματίνους ἐλάφων, ὅθεν ὡς φασὶ καὶ ἐνόρχης λέγεται. ἀλλ' οὗτοι καὶ περὶ τὴν ἱστορίαν ληροῦσι, καὶ τὴν ἀλληγορίαν οὐκ ἴσασιν. ἔχει δὲ ἡ ἱστορία πρῶτον οὕτως. ὅσιρις, ὁ καὶ διόνυσος, βασιλεὺς ὑπάρχων αἰγύπτου, ὑπὸ τυφῶνος τοῦ ἀδελφοῦ καὶ τῶν συνωμοτῶν, μεληδὸν κατατμηθεὶς, καὶ ἐξετέθη πολλαχοῦ. ἶσις δὲ ἡ, καὶ δήμητρα, γυνὴ διονύσου μετὰ ὥρου τοῦ υἱοῦ τὸν τυφῶνα καὶ πάντας τοὺς σὺν ἐκείνῳ φονεῖς ἀναιρεῖ. τὰ δὲ τοῦ διονύσου μέρη καὶ μόρια συλλέξασα, ἑκάστῳ ναὸν καὶ ἱερὰ ᾠκοδόμησεν. ἐν φίλαις δὲ πόλει αἰγύπτου τὸ μέγιστον ἦν τῶν ἱερῶν, ὃς καὶ μέγας ὅρκος τοῖς αἰγυπτίοις ἐτύγχανε, μὰ τὸν ἐν φίλαις ὄσιριν λέγουσιν. πάντα γοῦν εὑροῦσα τὰ μόρια, ὡς ἔφην, καὶ διεμερίσε πᾶσι ναοῖς. τὰ παιδογόνα δὲ μὴ εὑροῦσα, τοὺς δερματίνους φαλλοὺς ἐπενόησε κρεμαννύειν ἕκαστον ἑαυτῷ, καὶ σὺν τούτοις ὀρχεῖσθαι. καὶ τὰ μὲν τῆς ἱστορίας τοιαῦτα. τὸ δὲ συμβολικώτερον τοῦτο δῆλον. ὅτι ὁ οἶνος ἐντείνει τὰ μόρια, ὅθεν τὸν διόνυσον καὶ νέον καὶ γέροντα γράφουσι, πρὸς τὴν πόσιν τοῦ οἴνου, τήν τε μετρίαν καὶ ἀμετρον. καὶ φαλακρὸν γέροντα γράφουσι τούτῳ ἀκολουθεῖν, ὅτι οἱ οἰνωθέντες τὰ τοῦ λογισμοῦ ἀπόρρητα ἐκφαίνουσιν. ὅθεν καὶ ὁ ἀλκαῖος φησίν· οἶνος γὰρ ἀνθρώποις διόπτρον. καὶ ἄλλα μυρία περὶ τὸν διόνυσον, ἢ περὶ τὸν οἶνον συμβολικωτέρως τε-

λύμενα, παρδαλαί, καὶ βάκχαι, καὶ σάτυροι, καὶ αὐδρόθηλοι σολισμοί, καὶ ἄλλα ἕτερα, ἃ μακρὸν ὂν ἐν μυθικοῖς συγγράμμασιν ἀλληγορεῖν παρέργότερον. φυγαλεύς.) ἐμοὶ δοκεῖ διὰ ἦτα γράφεσθαι, παρὰ τὸ ἐν φυγοῖς καὶ ὄρεσιν ἅλλεσθαι. ἄλλοι δὲ διὰ ἰῶτα γράφοντες φιγαλέα, λέγουσιν ἐν ἀρκαδίᾳ τιμᾶσθαι διόνυσον.

φαυστήριος) δὲ λέγεται, ἀπὸ τοῦ διὰ φανῶν καὶ λαμπάδων ἐπιτελεῖσθαι τὰ τούτου μυστήρια. ὁ αὐτὸς δὲ καὶ ἐνόρχης, ὅτι μετὰ ὀρχήσεως αὐτῷ αἱ θυσίαι ἐπιτελοῦνται. ἐγὼ δὲ φημί, ἀλληγορικωτέρως εἶπεν φαυστήριον, παρὰ τὴν τοῦ οἴνου θερμότητα. λέοντα τὸν τήλεφον, τῆς θοίνης καὶ τῆς εὐωχίας χήσει εἰς τὸ μὴ πρόρριζον ἀϊστῶσαι στάχυν.

σχήσει, τὸ μὴ πρόρριζον ἀϊστῶσαι στάχυν
κείροντ' ὀδόντι καὶ λαφυστίαις γνάθοις,
λεύσσω πάλαι δὴ σπεῖραν ὁλκαίων κακῶν,
σύρουσαν ἄλμῃ κἀπιρροιζοῦσαν πάτρᾳ
δυνὰς ἀπειλὰς, καὶ πυριφλέκτους βλάβας,
ὡς μή σε κάδμος ὤφελ' ἐν περιρρύτῳ,
ἴσσῃ φυτεῦσαι λυσμάχων ποδηγέτην
τέταρτον ἐξ ἄτλαντος ἀθλίου σπόρον
τῶν αὐθομαίμων συγκατασκάπτην πρύλιν,
τόμουρε πρὸς τὰ λῷστα νημερτέστατε.

κείροντ' ὀδόντι καὶ λαφυστίαις.) καὶ προκταῖς σιαγόσι. χήσει δὲ πῶς, τὸ ἴχνος ἐμπλέξας τοῖς λύγοις. λύγους δὲ νῦν εἶπε, τῆς ἀμπέλου τὰ κλήματα. τάχα δὲ τὸν στρατὸν τῶν ἑλλήνων. κακοζήλως δὲ καὶ κακοσυνθέτως ἐπὶ λέοντι προσάπτων στροφὴν στάχυας. σπεῖραν.) ἀλλαχοῦ τάξιν στρατιωτικήν. ὧδε δὲ συστροφήν, καὶ συναγωγὴν κακῶν τῶν ἀπὸ ὁλκάδων καὶ πλοίων γινομένων. ἡ δὲ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν δρακόντων τῶν ἐσπειρημένων καὶ ἐνειλισσομένων, καὶ ῥοιζόντων. σπεῖρα γὰρ ἡ τῶν ὄφεων συστροφή. τὴν οὖν συναγωγὴν τῶν νεῶν, σπεῖραν ἐκάλεσε κακῶς. σύρουσαν.) τὸ ἑξῆς οὕτως, βίαν ὁλκάδων καὶ συναγωγὴν συρομένων ἐν τῇ θαλάσσῃ.

ἀπιρροιζοῦσαν.) καὶ ἐπιβοῶσαν καὶ ἀπειλοῦσαν τῇ πατρίδι, ἤτοι τῇ τροίᾳ δεινὰς ἀπειλὰς καὶ πυρπόλησιν. τὸ δὲ λεύσσω, ἀντὶ τοῦ ὁρῶ ταῦτα. ὡς μή σε κάδμος.) ἀπέστρεψε τὸν λόγον πρὸς τὸν πρύλιν, ὃς ἦν υἱὸς τοῦ ἑρμοῦ, ἐν ἴσσῃ, ἤτοι τῇ λέσβῳ, ἤτοι τοῦ κάδμου ἑρμοῦ, καὶ ἴσσης τινὸς νύμφης, ἀφ' ἧς ἐκλήθη ἡ λέσβος, ἡ καὶ μιτυλήνη ἴσσα, ὃς πρύλις προσενεχθεῖσι τοῖς ἕλλησι τῇ λέσβῳ, ὑπέθετο τὸν τρόπον τῆς τοῦ ἰλίου ἁλώσεως διὰ μαντείας. εἶπε γὰρ τὴν κατασκευὴν τοῦ δουρείου ἵππου, δώροις πεισθεὶς ὑπὸ παλαμήδους, πρὸς ὃν λέγει· ὦ πρύλι, ὡς μὴ ὤφελέ σε τὸν πρύλιν φυτεῦσαι καὶ γεννῆσαι. ὁ κάδμος, ἤτοι ἑρμῆς οὕτω λεγόμενος παρὰ βοιωτοῖς, ἐν τῇ ἴσσῃ καὶ τῇ μιτυλήνῃ τῇ περιρρύτῳ, ἤτοι τῇ κυκλουμένῃ ὑπὸ θαλάσσης. φυτεῦσαι δέ, ποδηγέτην καὶ ὁδηγὸν καὶ ἑρμηνέα τῶν ἑλλήνων, τῶν αὐθομαίμων δὲ καὶ συγγενῶν τρώων συγκατασκάπτην, τέταρτον ὑπάρχοντά σε ἐκ τῆς ῥίζης τοῦ ἄτλαντος. πληιόνης γὰρ τῆς ὠκεανοῦ θυγατρὸς καὶ ἄτλαντος τοῦ υἱοῦ ἰαπετοῦ καὶ ἀσίας, ἑπτὰ θυγατέρες, ὡς ἄρατος λέγει· ἑξοχαὶ πρὸ ἴσσαι ἐπόψιαι ὀφθαλμοῖσιν, ἑπτὰ δ' αἵ τοι ταίγε ὑπερρύδην καλέονται, ἀλκυόνη, μερόπη τε, κελαινώ, ἠλέκτρη τε, καὶ στερόπη, καὶ ταϋγέτη δέ, πότνια μαῖα. καὶ κελαινοῦς μὲν καὶ προμηθέως παῖδες, λύκος καὶ χιμαιρεύς. ἠλέκτρας καὶ διός, δάρδανος καὶ ἠετίων. στερόπης καὶ ἄρεος, οἰνόμαος. ταϋγέτης καὶ διός, λακεδαίμων. μαίας δὲ καὶ διός, ἑρμῆς, ὥς ὀρφεύς φησιν ἐν τῇ ἀρχῇ τῶν λιθικῶν· δῶρον ἀλεξικάκοιο διὸς θνητοῖς ὀπάσαι, καὶ κλείμενος μαίας ἐρεχθόνιος ἦλθε κομίζων υἱός. ὅ περ μὴν ἔχομεν ὀϊζυός ἄλκαρ αὐτῆς.

καὶ ὁ

καὶ ὁ Ἱππῶναξ ἐν τῷ κατὰ Βουπάλου πρώτῳ ἰάμβῳ ἐβόησε· Μαῖαν παῖδα Κυλλήνης πάλμυν. καὶ Σιμωνίδης, Μαιάδος ὀρείας ἑλικοβλεφάρου κατάλογος, παῖχ' Ἑρμῆν. Ἑρμῆς δ' ἐκ τῆς ῥηθείσης ἴσως Πρύλιν γεννᾷ, τέταρτον αὐτὸν ἐξ Ἄτλαντος εἶπεν. Ἄτλας γάρ, οὗ Μαῖα, ὡς ἔφημεν. ἧς Ἑρμῆς, οὗ Πρύλις. ἄθλιον δὲ τὸν Ἄτλαντα λέγει, διὰ τὸ τὸν Πρύλιν συγγενῆ αὐτοῦ ὄντα, τοὺς ἰδίους προδιδόναι συγγενεῖς. αὐθομαίμων μὲν, τῶν συγγενῶν προδότην. τόμουρε μάντι, πρὸς τὰ λῷστα καὶ βέλτια δηλονότι τὰ ἑλληνικά, νημερτέστατε, ἤτοι ἀληθέστατε. τόμουρος δὲ ὁ μάντις, ὁ τὸ μὴ ὂν ὁρῶν, ἤτοι ὁ τὸ μήπω γεγονὸς βλέπων. λεύσσειν γὰρ παρὰ τὸ λῶ, τὸ θέλω. νημερτὴς παρὰ τὸ νη στερητικὸν μόριον, καὶ τὸ ἁμαρτάνω. ἤγουν ὁ μὴ ἁμαρτάνων τοῦ ἀληθοῦς, κατὰ συγκοπὴν εἶπε τὸν Κάδμιλον. Κάδμιλος γὰρ ἦν, ὥσπερ τὰς γαμφίδας γαμφάς.

μὴ δ' Αἰσακείων οὑμὸς ὤφελε πατὴρ
χρησμῶν ἀπῶσαι νυκτίφοιτα δείματα,
μιᾷ δὲ κρύψαι τοὺς διπλοῦς ὑπὲρ πάτρας
μοίρᾳ, τεφρώσας γυῖα Λημναίῳ πυρί,
οὐκ ἂν τοσῶνδε κῦμ' ἐπέκλυσε κακῶν,
καὶ δὴ Παλαίμων δέρκεται βρεφοκτόνος
ζέουσαν αἰθυίῃσι πλεκτανοστόλοις
γραῖαν ξύνευνον ὠγυγίου Τιτηνίδα,
καὶ δὴ διπλᾶ ζῷ πατρὶ ῥαίεται τέκνα
στερρῷ τυπέντα κλεῖδας εὐάρχου μύλῳ.

μὴ δ' Αἰσακείων.) ὤφελε δὲ ὁ ἐμὸς πατὴρ μηδὲ τὰ νυκτίφαντα δείματα, ἤτοι τοὺς ὀνείρους τῆς Ἑκάβης, ἀπῶσαι καὶ ἐκτὸς θεῖναι τῶν χρησμῶν καὶ προσταγμάτων τοῦ Αἰσάκου. ὤφελε δὲ ὑπὲρ τῆς πατρίδος, ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ, ἤτοι ἐν μιᾷ θανάτου, κρύψαι τοὺς διπλοῦς, τήν τε Ἑκάβην καὶ τὸν Ἀλέξανδρον. τὰ γυῖα, καὶ τὰ μέλη τούτων τεφρώσας καὶ καύσας, τῷ ἐν Λήμνῳ καθ' Ἑλλάνικον εὑρεθέντι πυρί. οὐκ ἂν τοσῶνδε.) ἐλλειπτικῶς εἶπεν. ὤφελε γὰρ εἰπεῖν ἐὰν ταῦτα ἐγένετο, οὐκ ἂν τοσούτων συμφορῶν κῦμα ἐπέκλυσε, καὶ δίκην κατακλυσμοῦ ἐξεχύθη, καὶ ἐπλημμύρησε, καὶ ἡμᾶς κατεπόντωσεν. Αἴσακος υἱὸς ἦν Πριάμου καὶ Ἀρίσβης τῆς Μέροπος θυγατρός, μάντις ἄριστος, ὃς ὕστερον ἀπωρνεώθη, θρηνῶν θανοῦσαν τὴν αὐτοῦ γαμετὴν Μερόπην τὴν Κεβρῆνος. Πρίαμος δὲ δόντος Ἀρίσβην Ὑρτάκῳ, καὶ γήμαντος τὴν Ἑκάβην, ὡς συνέβη αὐτὴν κατὰ γαστρὸς ἔχουσαν τὸν Ἀλέξανδρον ἰδεῖν τὸν περὶ τοῦ δαλοῦ ὄνειρον, ἔκρινεν ὁ ῥηθεὶς Αἴσακος, ὅτε ἐγεννήθη Ἀλέξανδρος τοὺς δύο ἀναιρεθῆναι, ἤτοι τὸ τεχθὲν καὶ τὴν τεκοῦσαν, εἰπών, ὅτι τὸ σήμερον τεχθὲν καὶ τὴν τεκοῦσαν χρὴ ἀνελεῖν. ὁ δὲ Πρίαμος ἀντὶ τούτων ἀνεῖλε Κίλλαν, ἐκ Θυμοίτου κρυφαίου γάμου τότε γεννήσασαν Μούνιππον. ὤφελε· τὸ λε, καὶ τὰ ὅμοια τοιαῦτα κοιναὶ συλλαβαί εἰσιν, ὅθεν καὶ δίχα τοῦ ν μακραί εἰσιν. γυῖα.) κυρίως αἱ χεῖρες, παρὰ τὸ γυῶ, τὸ χωρῶ καὶ ὑποδέχομαι. καταχρηστικῶς δὲ καὶ τὰ λοιπὰ μέρη τοῦ σώματος γυῖα καλοῦνται. Λημναίῳ πυρί.) ἀπὸ κεραυνοβόλου δένδρου. ἐν Ἐλευσιναῖς χώραις, ἐν Λήμνῳ πρότερον εὑρέθη τότε πῦρ, καὶ αἱ ὁπλουργίαι, καθὼς ἐν τοῖς περὶ Χίου κτίσεως Ἑλλάνικος ἱστορεῖ, ἵνα μὴ κατὰ πλάτος τὴν ἱστορίαν ἐπεξεργαζώμεθα. καὶ δὴ Παλαίμων.) ὁ Μελικέρτης ὁ τῆς Ἰνοῦς υἱός, οὗτος σφόδρα ἐτιμᾶτο ἐν τῇ Τενέδῳ, ἔνθα καὶ βρέφη αὐτῷ ἐθυσίαζον. ἡ δὲ ἱστορία ὄπισθεν ἐρρέθη. Ἀθάμας γὰρ τρέφων τὸν Διόνυσον, Ἥρας ὁρμῇ μανείς, τὸν παῖδα Λέαρχον ἀναιρεῖ. εἶτα καὶ ἡ Ἰνὼ μανεῖσα, ἐφῆκε ἑαυτὴν εἰς ζέοντα λέβητα. σωφρονήσασα δὲ ἐδιώκετο παρὰ τοῦ Ἀθάμαντος, καὶ αὐτὴ μετὰ τοῦ ἑτέρου αὐ-

τοῦ παιδὸς μελικέρτου ἀναιρεθῆναι. φεύγουσα δὲ διὰ τῆς γερανείας ὄρους μεγαρικοῦ, ἀπὸ τῆς μολουρίδος πέτρας ἔρριψεν ἑαυτὴν μετὰ τοῦ παιδὸς μελικέρτου, τοῦ καὶ παλαίμονος, εἰς τὴν θάλασσαν. νηρηΐδες δὲ χορεύουσαι ἐπιφανεῖσαι εἶπον σισύφῳ, εἰς τιμὴν τοῦ παιδὸς ἄγειν τὰ ἴσθμια. ἕτεροι δέ φασιν, ὅτι ἀθάμας ἔμελλε λαβεῖν καὶ τὸν παλαίμονα εἰς λέβητα, καὶ κλέψασα ἡ μήτηρ ἰνὼ τοῦτον ἔφυγεν. οἱ δὲ κομίσαντες ἐν κορίνθῳ τούτου τὸ σῶμα σισύφου ἀπὸ τῆς σχοινουντίας. ἐκεῖσε γὰρ ἐρρίφη ἐκ τῆς θαλάσσης. δελφῖνος αὐτὸ ἐκβαλόντος, ἀμφίμαχος καὶ δονακῖνος ἐκαλοῦντο. ὁ δὲ σίσυφος, ἀδελφὸς ὢν ἀθάμαντος τοῦ παλαίμονος πατρὸς, βασιλεὺς κορίνθου, ὅθεν καὶ ἑορτὴν τὰ ἴσθμια συνεστήσατο. ἐτιμᾶτο δὲ, ὡς ἔφημεν ὁ παλαίμων καὶ ἐν τῇ τενέδῳ. καὶ δὴ παλαίμων, ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν, καὶ δὴ ἡ τῆς τενέδου θάλασσα, ἀναβράσει καὶ στενωθήσεται περὶ πλήθει τῶν ἑλληνικῶν ὁλκάδων εἶπε. καὶ δὴ ὁ παλαίμων ὁ βρεφοκτόνος, δέρκεται καὶ βλέπει τὴν γραῖαν σύγκοιτον τοῦ ὠγύγου καὶ ὠκεανοῦ, ἤτοι τὴν τηθὺν, τουτέστι τὴν θάλασσαν τὴν τιτηνίδα, τὴν οὖσαν μίαν τῶν τιτάνων, τῶν παίδων οὐρανοῦ καὶ γῆς, δέρκεται, τί παχύνουσαν; ζουσαν.) καὶ ἀναβράζουσαν ἐν ταῖς αἰθυίαις, ταῖς ἐπεστολισμέναις ἐν πλεκταναῖς. ἤτοι σχοινίοις. λέγει δὲ νῦν συμβολικῶς αἰθυίας, τὰ πλοῖα. αἴθυιαι γὰρ κυρίως, ὄρνεα θαλάσσια. καὶ δὴ διπλᾶ.) κύκνος ὁ σκαμανδροδίκης καὶ ποσειδῶνος, λαθραίως τεχθεὶς, ἐρρίφη πλησίον θαλάσσης. κύκνον δὲ περὶ αὐτὸν καταπτάντα ἰδόντες τινὲς ἁλιεῖς, ἀνείλοντο τοῦτον, καὶ κύκνον ὠνόμασαν. ὃς ἀνδρωθεὶς, ἔγημε πρόκλειαν τὴν λαομέδοντος, καὶ γεννᾷ τένην καὶ ἡμιθέαν. ἀποθανούσης δὲ τῆς προκλείας, ἐπέγημεν ὁ κύκνος φυλονόμην τὴν τραγάσου, ἥ τις ἐρασθεῖσα τοῦ τένου, καὶ μὴ τυχοῦσα τῆς ἐλπίδος, κατηγόρησεν αὐτοῦ πρὸς τὸν πατέρα, ὡς βιασθεῖσα ὑπ᾽ αὐτοῦ, συμφωνοῦντος αὐτῇ καὶ αὐλητοῦ τινὸς μόλπου. ὁ δὲ ὀργισθεὶς, εἰς λάρνακα βαλὼν τένην καὶ ἡμιθέαν, ἀφῆκεν εἰς θάλασσαν. τῆς δὲ λάρνακος προσενεχθείσης τῇ τότε λευκοφρυΐ νήσῳ, νῦν δὲ ἀπὸ τοῦ τένου τενέδου καλουμένῃ, ἰδόντες καὶ οἱ τῆς νήσου τὸ συμβὰν, καὶ μαθόντες τὸ δρᾶμα, βασιλέα ἑαυτῶν τὸν τένην ἐποίησαν, καὶ τὴν νῆσον ἀπ᾽ ἐκείνου τένεδον προσηγόρευσαν. γνοὺς δὲ ὁ κύκνος τὸ ἀληθὲς, ἀνεῖλε μὲν τὴν φιλονόμην. αὐτὸς δὲ ἐλθὼν συνῴκησε τοῖς παισὶν, ἐν τενέδῳ. ἀχιλλεὺς δὲ ἐπιστρατεύσας τῇ τροίᾳ, ἀνεῖλε τὸν κύκνον καὶ τένην, τὸν λόγῳ υἱὸν κύκνου, ἔργῳ δὲ ἀπόλλωνος. ἡ δὲ ἡμιθέα διωκομένη ὑπ᾽ αὐτοῦ, φεύγουσα τὴν μῖξιν, εἰς γῆν κατεπόθη. μετὰ δὲ τὸ ἀνελεῖν ἀχιλλέα κύκνον καὶ τένην, ἀνεῖλε καὶ τὸν μνήμονα, ὅν τινα ἡ θέτις συνακόλουθον ἀχιλλεῖ ἔδωκεν, ὑπομιμνήσκειν αὐτὸν, μὴ ἀνελεῖν ἀπόλλωνος παῖδα. εἱμαρμένη γὰρ ἦν, ἀποθανεῖν ἀχιλλέα, ὁπότε ἀνέλῃ παῖδα ἀπόλλωνος. ὁ δὲ τένης, ὡς ἔφην, υἱὸς ἦν ἀπόλλωνος. καὶ δὴ διπλᾶ, καὶ δὴ τὰ δύο τέκνα, ὁ τένης καὶ ἡ ἡμιθέα, ῥαίεται καὶ φθείρονται, ἀντὶ τοῦ φθαρήσονται σὺν τῷ πατρὶ αὐτῶν κύκνῳ, ἐν τῷ στερεῷ μύλῳ καὶ λίθῳ τοῦ καλῶς ἄρχοντος ἀχιλλέως, τυπτόντα καὶ πλήττοντα τὰς κλεῖδας καὶ τοὺς ὤμους. καὶ τοῦτο δὲ ψεύδεται ὁ λυκόφρων. οὐ γὰρ κατὰ τοὺς ὤμους, ἀλλὰ τὴν κεφαλὴν πληγεὶς ὁ κύκνος ἀνῃρέθη. φασὶ γὰρ, ὅτι ἄτρωτον ἦν τὸ λοιπὸν σῶμα πλὴν τῆς κεφαλῆς. τοῦτο δὲ μῦθός ἐστι. περιδέξιος γὰρ ὢν στρατιώτης ὁ κύκνος, καὶ κάλλιστα σκεπόμενος ἐν πολέμῳ, ὡς μηδέποτε τρωθῆναι, ὑποπέπτωκε τοῖς μύθοις, ὅτι ἄτρωτός ἐστιν. ἐπεὶ δὲ πληγεὶς ὑπ᾽ ἀχιλλέως περὶ τὴν κεφαλὴν ἀνῃρέθη, ἔφασαν ἄτρωτον εἶναι πλὴν μόνης τῆς κεφαλῆς.

τὰ πρόσθεν αὐλητῆρος ἐκπεφευγότα
ψυδραῖσι φήμαις λαρνακοφθόρους ῥιφὰς,
ὧ δὴ πιθήσας συγγόνος ἄρταμος τέκνων
αἰθυιόθρεπτος ποικίλων λινοαγρέτης.

κρηθμοῖσι

κρηθμοῖσι καὶ ῥαιβοῖσι νηρείταις φίλος
χηλῷ κατεσφρύφραξε διπτύχους γονάς.
σὺν τοῖς δ' ὁ τλήμων μητρὸς οὐ φράσαντος θεᾶς
μνήμων ἐφετμὰς, ἀλλὰ ληθάργῳ σφαλεὶς,
πρηνὴς θανεῖται, στέρνον οὐτασθεὶς ξίφει,
καὶ δὴ στένει μύρινα καὶ παράκτιοι.

τὰ πρόσθεν αὐλητῆρος.) οὕτω δεῖ συντάσσειν, τὰ πρόσθεν ἐκπεφευγότα τὰς λαρνακοφθόρους ῥιφὰς τοῖς ἐν ψυδρᾶσι καὶ ἐν ψευδέσι φήμαις τοῦ αὐλητῆρος. ἤτοι τοῦ μολπῦ. λείπει δὲ τὸ γινομένας. λαρνακοφθόρους ῥιφὰς, τὰς μελλούσας φθεῖραι αὐτὰ ἐν τῇ λάρνακι. λαρνακοφόρους δὲ, τὰς φερομένας διὰ θάλασσαν ἐν λάρνακι. κἂν γὰρ λαρνακοφόρον εἴπῃς, οὐκ ἔστιν ἐπταισμένος ὁ στίχος, ἀλλ' ὀρθῶς καὶ οὕτως ἔχει, κἂν ἴσως καὶ ὁ λυκόφρων τοῦτο ἠγνόησε. τὸ γὰρ δασὺ σύμφωνον δύναται ἐκτείνειν. ὡς τὸ, τρῶες δ' ἐῤῥίγησαν ἐπεὶ ἴδον αἰόλον ὄφιν. εἰ δὲ καὶ σὺ τοῦτο μακρὸν λέγεις, ὡς οἱ πολλοὶ, ἄκουσον ἱππώνακτος, ἣν αὐτὸν ὄφις τὸ ἀντικνήμιον δάκνῃ. ἰδοὺ τὸ ὄφις τὸ ο μακρὸν ἐλέχθη, καὶ ἕτερα τοιαῦτα μυρία εὕρησει ὁ πολυμαθὴς μετρικός. ᾧ δὴ.) ᾧ τινι μόλπῳ πεισθεὶς ὁ κύκνος, ὁ συγγενὴς καὶ συγγενὴς ἄρταμος καὶ φονεὺς τῶν τέκνων. ὁ αἰθυιόθρεπτος, εἶδος ἐστὶν ὄρνεον ἀντὶ τοῦ εἶπεν, ἀντὶ τοῦ ὁ κυκνόθρεπτος, ὁ λιναγρέτης, καὶ ἀγρευθεὶς ἐν λίνοις καὶ ἐν δικτύοις τῶν πορκέων καὶ ἁλιέων, ὁ φίλος καὶ ἠγαπημένος τοῖς κρηθμοῖσι καὶ ὀστρείοις τοῖς ῥαιβοῖς καὶ λοξοῖς νηρείταις καὶ κοχλιδίοις, ἐν χηλῷ καὶ ἐν κιβωτῷ κατεσφρύφαξε, ἀντὶ τοῦ ἠσφάλισε τὰς διπτύχους γονὰς, ἤτοι τοὺς δύο παῖδας αὐτοῦ, τένην καὶ ἡμιθέαν. δρύφρακτα καὶ δρύφακτα κυρίως λέγεται, τὰ ἐκ δρυῶν περιφράγματα. τὰ δὲ λοιπὰ τῆς ἱστορίας ἐν τῇ ἀνωτέρω ἱστορίᾳ ἐῤῥύθμισαν, ὡς καὶ τὸ τοῦ μνήμονος. σὺν τοῖς δὲ.) σὺν κύκνῳ καὶ τοῖς ἐκείνου παισὶν. καὶ ὁ τλήμων, καὶ ὁ καρτερικὸς μνήμων θανεῖται πρηνὴς, τὸ στέρνον καὶ τὸ στῆθος οὐτασθεὶς ξίφει τῆς μητρὸς ἀχιλλέως τῆς θεᾶς, οὐ φράσας, καὶ οὐκ εἰπὼν τὰς ἐντολὰς, ἀλλ' ἐν ληθάργῳ καὶ ἐν λήθῃ σφαλείς. καὶ δὴ στένει μύρινα.) ἡ μὲν ἔννοια οὕτως ἔχει. εἰπὼν ἀνωτέρω, ὅτι βλέπω συστροφὴν πλοίων συρομένων ἐν τῇ θαλάσσῃ, καὶ ἐπιβοῶσαν τῇ πατρίδι μου τροίᾳ, τόδε καὶ τόδε νῦν φησι, καὶ δὴ στενάζει ἡ μύρινα πολίχνη τροίας, καὶ οἱ αἰγιαλοὶ τῶν χρεμετισμῶν τῶν ἵππων ἀκούσασαι ὅταν ὁ ἀχιλλεὺς ὕστερον ἁπάντων ἑλλήνων πηδήσας ἐκ τῆς νεὼς εἰς τὴν γῆν, ὕδωρ ἐκ τῆς βίας τοῦ πηδήματος ἀναδώσῃ, καὶ συμβολὴ πολέμου γενήσεται, σαλπισάντων τῶν σαλπίγγων τῶν ἐν κογχύλῃ. πλεονάζει δὲ τοῖς ὀφθαλμοῖς μου καὶ πάσης τῆς τρωϊκῆς γῆς τὴν πόρθησιν, καὶ τοῖς ὠσί μου ἀφομοιῶ καὶ εἰκάζω τοὺς στεναγμοὺς τῶν τρωϊκῶν γυναικῶν, διὰ τὰς ἐπερχομένας αὐταῖς, ἀλλ' ἐπαλλήλους συμφοράς. ἀλλ' ἡ μὲν ἔννοια οὕτως αὕτη. συντάξεως δὲ ἐν τοῦθα χρείαν οὐκ ἔχομεν, διὰ τὸ σαφές. τὰς δὲ ἱστορίας γραπτέον. μύρινα δὲ πολίχνη τροίας οὕτως, ὅπου παρετάξαντο οἱ τρῶες, ἀκούσαντες τὴν τῶν ἑλληνικῶν πλοίων ἔπέλευσιν, παρὰ πολίτου τοῦ πριάμου υἱοῦ, ὃς ἦν σκοπὸς τῶν τρώων ὑπῆρχε, θαῤῥῶν ταχυτῆτι ποδῶν, ὥς φησι καὶ ὅμηρος. ἔστι δέ τις πόλις αἰπεῖα κολώνη, ἐν πεδίῳ ἀπάνευθε περίδρομος ἔνθα καὶ ἔνθα, τὴν ἤτοι ἄνδρες βατίειαν κικλήσκουσιν. ἀθάνατοι δέ τε σῆμα πολυσκάρθμοιο μυρίνης. ἔνθα τότε τρῶές τε διέκριθεν ἠδ' ἐπίκουροι. μύρινα δὲ ἡ πολίχνη ἐκλήθη, ὅτι μία τῶν ἀμαζόνων μύρινα καλουμένη ἐκεῖ τελευτᾷ, ὅτε καὶ τῆς τροίας ἐστράτευσεν. αἱ δὲ λοιπαὶ τῶν ἀμαζόνων εἰς τιμὴν ἐκείνης τὴν πόλιν ἀνήγειραν. παράκτιοι.) ἠϊόνες. οὐκ εἶδον τοὺς τῆς τροίας αἰγιαλούς. εἰ μὲν γὰρ κρημνώδεις καὶ πετρώδεις εἰσὶ, καλῶς εἶπεν ἠϊόνες καὶ αἰγιαλοὶ παράκτιοι, ἤτοι πετρώδεις.

εἰ δ' οὐκ

εἰ δ' οὐκ εἰσὶ κρημνώδεις, ἀφελῶς, μᾶλλον δὲ μωρῶς εἶπεν, ἠϊόνες καὶ αἰγιαλοὶ παράκτιοι, ἤτοι παραιγίαλοι.

ἵππων φριμαγμὸν ἠϊόνες δεδεγμέναι,
ὅταν πελασγὸν ἅλμα λαιψηροῦ ποδὸς
εἰς θῖν' ἐρείσας λοισθίαν αἴθων λύκος
κρηναῖον ἐξ ἄμμοιο ῥοιβδήσῃ γαίος,
πηγὰς ἀνοίξας τὰς πάλαι κεκρυμμένας.
καὶ δὴ καταίθει γαῖαν ὀρχηστὴς ἄρης,
στρόμβῳ τὸν αἱματηρὸν ἐξάρχων νόμον.

φριμαγμόν.) οὕτως οἶμαι τὸν χρεμετισμὸν λέγει. οὐκ ἔστι δὲ φριμαγμὸς ὁ χρεμετισμός, ἀλλ' ὁ διὰ τῶν ῥινῶν τῶν ἵππων ἐκπεμπόμενος ἦχος, ὅταν γαυριῶσιν.

ἠϊόνες.) καὶ ἠόνες, ὡς ἂν ἐθέλῃς γράφε, εἴτε τρισυλλάβως τιθεὶς κάτωθεν τοῦ η προσγεγραμμένον, εἴτε τετρασυλλάβως μὴ ὑπογράφων, ἀλλ' ἐκφωνῶν ἠϊόνες. τὸ γὰρ ἰαμβικὸν καὶ ἀνάπαιστον δέχεται πόδα, οἷος δεῖν οὗτος. καὶ δάκτυλον καὶ χορεῖον, πλὴν ἐν τοῖς οἰκείοις τόποις. πελασγὸν ἅλμα.) τὸ θετταλικὸν πήδημα, τὸ τοῦ ἀχιλλέως. πελασγὸς γὰρ καὶ θετταλὸς ὁ ἀχιλλεύς. τὸ δὲ ὅθεν ἐκλήθη πελασγία, εἶπον. ἡ δὲ περὶ τοῦ ἀχιλλέως πηδήματος ἱστορία τοιαύτη ἐστίν. χρησμὸς ἦν δοθεὶς ἕλλησι, τὸν προπηδήσαντα τῶν ἑλλήνων ἐπὶ τῶν τρώων ἐκ τῶν ὁλκάδων, πρῶτον τῶν ἄλλων ἀποθανεῖν. προπηδήσαντος δὲ τοῦ πρωτεσιλάου, καὶ ἀναιρεθέντος ὑφ' ἕκτορος, ἢ ἑτέρου τινός, ὁ ἀχιλλεὺς δεύτερος τότε παθήματι παιδευθείς, ὕστερος ἁπάντων τῆς ἰδίας νεὼς σφοδροτέρως πηδήσας, πλήττει τὴν γῆν. καὶ ὕδωρ ἐξ αὐτῆς, ὥς φασιν, ἀνεδόθη, ὥς φησι καὶ ὁ ἀντίμαχος,
ῥίμφα δ' ἀπ' ἠπείροιο μελαίνης ὑψόσ' ἀερθείς,
πηλέιδης ἀπόρουσεν ἐλαφρὸς ἠΰτε κίρκος.
τοῦ δ' ἐμπεδόθεν πολλὸν κρήνη γένετ' ἀενάουσα.
καὶ εὐριπίδης φησὶ διὰ νεοπτολέμου· τὸ τρωϊκὸν πήδημα πηδήσας ποδοῖν.

αἴθων λύκος.) ὁ ἀχιλλεύς. ἄμμοι.) ἄμος δι' ἑνὸς μ γράφεται. ἄμαθος γὰρ λέγεται, παρὰ τὸ ἀμαθὲς καὶ ἀμέτρητον εἶναι, καὶ συγκοπῇ ἄμος. ἄμμος δὲ αἰολικῶς διὰ δύο μμ. ἐκεῖνοι γὰρ πάντα τὰ σύμφωνα διπλασιάζουσιν.

ῥοιβδήσῃ.) μετὰ ἤχου ἀναδώσει. γαίος.) νῦν τὸ ὕδωρ, ἀλλαχοῦ τὸ γέλα, καὶ ἡ χαρά. καταίθει.) νῦν ἀντὶ τοῦ λαμπρύνει τῇ στίλψει τῶν ὅπλων.

ὀρχηστὴς ἄρης.) ὁ εὐκίνητος. καὶ ὅμηρος· τάχα κέν σε καὶ ὀρχηστήν περ ἐόντα. ὀρχηστὴς δὲ λέγεται, διὰ τὰς γινομένας ἐν τοῖς πολέμοις συχνὰς κινήσεις. ἢ ὁ δυνατός, ἐπειδὴ μέλη τινὰ ἐπιτήδεια πρὸς τὸ παροτρύνειν τοὺς ἀνδρείους εἰς πόλεμον ᾖδοντο. ἢ ὁ μετὰ πυρρίχης καὶ ἐνοπλίου ὀρχήσεως γινόμενος, ὥσπερ ἐγίνετο τοῖς λάκωσιν ἔν τινι καθεστῶτι ῥυθμῷ γενναίῳ, καὶ κινοῦντι πρὸς τὸν πόλεμον.

στρόμβῳ τὸν αἱματηρόν.) ἐν κογχύλῃ σαλπίζων, καὶ κατάρχεσθαι ποιῶν τὴν προσβολὴν τοῦ πολέμου. πρὸ γὰρ εὑρέσεως τῆς σάλπιγγος ἐν τοῖς πολέμοις πυρφόροις ἐχρῶντο. οἵτινες ἐξ ἑκατέρου μέρους τῶν στρατευμάτων, τοῦ τε πολεμίου, καὶ τοῦ πολεμουμένου, μέσον εἰσερχόμενοι λαμπαδηφόροι, ἔρριπτον τὰς λαμπάδας ἀντὶ τοῦ σαλπίσαι, καὶ οὕτως συνεκροτεῖτο ὁ πόλεμος. εἶτα τῇ κογχύλῃ ἐφεῦρον σαλπίζειν, καί τινα μέλη ἐπιτηδεύειν πρὸς τὸ παροξῦναι, καὶ εἰς ἀνδρείαν κινῆσαι τοὺς ἀκούοντας, καὶ ἐπαύθη τὸ πυρφορεῖν. ἐπεὶ δὲ παρὰ τῶν τυρσηνῶν εὑρέθησαν αἱ σάλπιγγες, ἐπαύθη καὶ τὸ κογχύλῃ σαλπίζειν. καὶ τοῦτο δὲ κακόπλαστον ὑπάρχει τοῦ λυκόφρονος, τὸ ποιεῖν ἑαυτὸν μὴ εἰδέναι σάλπιγγα ὡς ὕστερον γενομένην, ἀλλὰ κογχύλην, κἂν τότε κασσάνδρας πρόσωπον εἰσάγῃ περὶ

τούτων

τούτων λαλῶν. ὅμηρος γὰρ ἀρχαιότερος τούτου γενόμενος πρὸ ὀκτακοσίων ἐτῶν, οἶδε σάλπιγγι χρωμένους τοὺς ἕλληνας, λέγων·
ὡς δ' ὅτ' ἀριζήλη φωνή, ὅτ' ἔτ' ἴαχε σάλπιγξ.

ἅπασα δ' ἐχθρῶν προυμμάτων δηιουμένη
κεῖται, πέφρικαν δ' ὥστε ληίου γύαι
λόγχαις ἀποστίλβοντες, οἰμωγὴ δέ μοι
ἐν ὠσὶ πύργων ἐξ ἄκρων ἰνδάλλεται.

δηιουμένη.) ὡς τὸ ἠϊόνων, ἢ προσγεγραμμένον καὶ ἀνεκφώνητον, ἢ ἐκφωνούμενον δίχα προσγεγραμμένης, σημαίνει δὲ τὸ ἀφανιζομένη. πέφρικαν.) πεφρίκασι, ἀντὶ τοῦ πεπύκνωνται. τὸ δὲ πέφρικαν, ἀντὶ τοῦ πεφρίκασι, καὶ τὰ ὅμοια, χαλκιδικῆς, ἤτοι ἀττικῆς διαλέκτου. καὶ τὸ ἐχάζοσαν, καὶ εἴποσαν, καὶ τὰ ὅμοια. οὕτως οἶμαι καὶ τὸ λω ἀντὶ τοῦ ης, ἐναντίως τῷ κανόνι. ὁ γὰρ κανὼν· τῶν εἰς σ λεγόντων μετοχῶν μετ' ὀξείας τάσεως τὰ τρία πρόσωπα τῶν πληθυντικῶν ἰσοσύλλαβα ποιεῖ τοῖς ἰδίοις πρώτοις πληθυντικοῖς. τῶν δὲ μὴ οὕτως, ἰσοσύλλαβα ποιεῖ τὰ γ πληθυντικά. εἴπον τὸ α ἑνικόν, ἔπον τὸ γ πληθυντικόν. τὸ δὲ εἴποσαν ἐναντίον, ὁμοίως καὶ ἔχαζον. τὸ δὲ ἐχάζοσαν ἐναντίον ἐστὶ καὶ τῆς χαλκιδικῆς διαλέκτου. ἡ δὲ σύνταξις οὕτως· πέφρικαν δὲ καὶ πεφρίκασιν, καὶ πεπύκνωνται αἱ γύαι, καὶ αἱ πεδιάδες, ὥσπερ ληΐου, ἤτοι ὡς πεπύκνωνται αἱ γύαι τοῦ ληΐου, ἐν χωραφίοις ἐν στάχυσιν. πεπύκνωνται δὲ αἱ γύαι ἐν λόγχαις ἀπαστράπτοντες.
πύργων δὲ ἄκρων.) ἐκ τῶν ὑψηλῶν. ἰνδάλλεται.) ἀπεικάζεται, ὁμοιοῦται, καταχρηστικῶς. κυρίως γὰρ ἐπ' ὀφθαλμοῖς λέγομεν τὸ ἰνδάλλειν.

πρὸς αἰθέρος κυροῦσα νηνέμους ἕδρας,
γόῳ γυναικῶν καὶ καταῤῥαγαῖς πέπλων,
ἄλλην ἐπ' ἄλλῃ συμφορὰν δεδεγμένων.
ἐκεῖνο σ' ὦ τάλαινα καρδία κακόν,
ἐκεῖνο δάψει πημάτων ὑπέρτατον,
εὖτ' ἂν λαβράζων πόρκνος αἰχμητὴς χάρων
πτεροῖσι χέρσον αἰετὸς διαγράφων.

αἰθέρος νηνέμους ἕδρας.) καθέδρας ἀπηνέμους. αἰθέρος, περιφραστικῶς τὸν αἰθέρα λέγει, ὡς καὶ πίνδαρος, ἐρήμου δὶ αἰθέρος. ἐν γὰρ τῷ αἴθει συνίσταται ἡ ἀεισοτέλη, καὶ πάντων σοφός, τά τε νέφη καὶ αἱ καταιγίδες, καὶ τὰ πνεύματα. ὁ δὲ αἰθὴρ, ἔρημος τούτων ἁπάντων καθέστηκεν, ὅθεν νήνεμον εἶπεν αὐτόν. ἄλλην ἐπ' ἄλλῃ συμφορὰν δεδεγμένων.) οἷον εἰπεῖν, νῦν μὲν ἀκουσάντων τῶν τρωϊκῶν γυναικῶν τὴν πανδάρου συμφορὰν καὶ τὸν θάνατον, εἶτα σαρπηδόνος, ἔπειτα ἕκτορος, καὶ διὰ τοῦτο γοωμένων καὶ ῥηγνυουσῶν τὰ ἱμάτια. ἐκεῖνο σ' ὦ τάλαινα.) πρὸς ἑαυτὴν ἡ κασσάνδρα ταῦτα φησί, ἀποδυρομένη τὴν ἕκτορος τελευτήν, καὶ λέγει, ὅτι ὦ τάλαινα καρδία ἐκεῖνο σε πλέον τῶν ἄλλων βλαβῶν λυπήσει, ὅταν ὁ ἀχιλλεὺς ἀνελὼν τὸν ἕκτορα ἐφ' ἅρματος ἕλκῃ, μιαίνων τὴν γῆν τῷ ἐκείνου αἵματι. ἡ δὲ σύνταξις οὕτω, ἐκεῖνο σε ὦ τάλαινα καρδία δάψει καὶ λυπήσει, ἐκεῖνο τὸ ὑπέρτατον τῶν πημάτων καὶ τῶν βλαβῶν, εὖτ' ἂν ὁ πόρκνος καὶ κυνηγετικὸς ἀετὸς ὁ χάρων ὁ αἰχμητής, ἤτοι ὁ ἀχιλλεὺς ῥαίνῃ καὶ μιαίνῃ τὰ ἔγχωρα καὶ ἐντόπια τέφρη καὶ ἄλση, καὶ τὸ πέδον καὶ τὴν γῆν ἐν τῷ φόνῳ καὶ αἵματι ἁρπάσας μετάρσιον ἐν τοῖς ὄνυξι, τὸν φίλτατόν σου τρόφιμον καὶ ἀδελφὸν ἀπὸ τῶν ἀγαστόρων καὶ ὁμογαστόρων τοῦ πτώου καὶ ἀπόλλωνος ὑπάρχοντος πατρός, καὶ ἄλλο τί ποιῶν, αἱμάσσων τε τὸ ἐκείνου δέμας ἐν ταῖς γαμφηλαῖς καὶ

σπαγόσι, λαβράζων καὶ ἠχῶν ἐν τοῖς πεδίοις, κλαδάζων τε καὶ βοῶν ἄμικτον ῥιγίστην καὶ φοβερὰν βοὴν ἐν τῷ στόματι, τί ποιῶν, γατομῶν καὶ ἀροτριῶν ὁ βοώτης διὰ αὔλακος, καὶ γῆς λευρᾶς καὶ πλατείας, χέρσον καὶ ξηρὰν τόρμαν καὶ αὔλακα διαγράφων τυπωτὴν καὶ κεχαραγμένην ἐν ῥαιβῷ καὶ ῥαιβῇ καὶ σκολιᾷ καὶ ἀγκύλῃ βολῇ, ἀντὶ τοῦ τῇδε κἀκεῖσε περιστρέφων τὸ ἅρμα, ὥσπερ ἀροτριῶν. τὸ δὲ ῥαιβῷ, ἀντὶ τοῦ ῥαιβῇ θηλυκῶς, ἀττικὸν ἔστιν. ἢ οὕτως εἰπέ. διαγράφων ἐν ῥαιβῷ ἀρότρῳ τυπωτὴν καὶ κεχαραγμένην ἐλλειπτικῶς ἐν ἀγκύλῃ βολῇ ἀσυνδέτως εἶπεν, ὡς καὶ τὸ χέρσον. δάψει.) δάκῃ, λυπήσει. λαβράζων.) ἠχῶν τοῖς πεδίοις. περκνός.) κυνηγετικός.

ῥαιβῷ τυπωτὴν τόρμαν ἀγκύλῃ βολῇ,
κλαδάζων τ' ἄμικτον στόματι ῥιγίστην βοὴν
τὸν φίλτατόν σου τῶν ἀγαστόρων τρόφιν
πτώου τε πατρὸς ἁρπάσας μετάρσιον
ὄνυξι, γαμφηλῇσί θ' αἱμάσσων δέμας,

τόρμαν.) λέγει αὐτὸ τὸ χάραγμα, τὸ ἄκρον τοῦ τροχοῦ. ῥαιβῷ δὲ τῇ περικαμπεῖ. τὸ δὲ κλαδάζων ἄμικτον, ἢ ὅτι μόνος ὁ ἀετός, ἤτοι ἀχιλλεὺς ἐπολέμει κεχωρισμένος τῶν ἑλλήνων, ὡς φησὶν ὅμηρος. πτώου τε πατρός.) στησίχορος γὰρ καὶ εὐφορίων καὶ ἀλέξανδρος ὁ αἰτωλὸς ποιητής, φασὶ τὸν ἕκτορα υἱὸν τοῦ ἀπόλλωνος. πτῶος δὲ ὁ ἀπόλλων οὕτω λέγεται. λητοῖ ἐν δήλῳ γεννώσῃ ἄρτεμιν καὶ ἀπόλλωνα, σῦς μέγας ἄγριος ἐφάνη. ἰδοῦσα δὲ τοῦτον ἐπτοήθη, καὶ πτῶα ἐκλήθη. ὁμοίως δὲ καὶ ἡ ἄρτεμις, καὶ ὁ ἀπόλλων πτῶος.

ἔγχωρα τίφη καὶ πέδον χραίνη φόνῳ
λευρᾶς βοώτης γατομῶν διὰ αὔλακος.
λαβὼν δὲ ταύρου τοῦ πεφασμένου δάνος,
σκεθρῷ ταλάντῳ πρυτάνης ἠρτημένον,
αὖτις τὸν ἀντίποινον ἐκχέας ἴσον
πακτώλιον σταθμοῖσι τηλαυγῆ μύδρον
κρατῆρα βάκχου δέξεται κεκλαισμένος.

λευρᾶς.) λείας, εὐρείας. λαβὼν δὲ ταύρου τοῦ πεφασμένου.) ταῦρον δὲ τὸν ἕκτορα καλεῖ, ὡς θυμικὸν καὶ ἀνδρεῖον. πεφασμένου.) τοῦ πεφονευμένου καὶ ἀνῃρημένου. δάνος νῦν τὸ δῶρον. φασὶν οἱ πολλοί, ὅτι ἀχιλλεὺς ἐρασθεὶς πολυξένης τῆς θυγατρὸς πριάμου, ἐδήλωσε τῷ πριάμῳ, συμμαχήσειν αὐτῷ εἰ λάβοι τὴν κόρην. ὁ δὲ συνέθετο δοῦναι. καὶ ἐλθόντων ἐν τῷ τοῦ θυμβραίου ἀπόλλωνος ναῷ, ἀλέξανδρος λάθρα τοξεύει τὸν ἀχιλλέα, καὶ οὕτω συνέβη ἀποθανεῖν τὸν ἥρωα. λαβόντα δὲ τὸ σῶμα αὐτοῦ, οἱ τρῶες ἠσφαλίσαντο, ὃ πρότερον δώσειν ἐπαγγελλόμενοι πρὶν ἂν τὰ δῶρα λάβωσιν ὀπίσω, ἃ πρίαμος ὑπὲρ ἕκτορος δεδώκασιν, ὃ καὶ γέγονεν. λέγει οὖν, τὸν ἀντίποινον χρυσὸν ἴσον τῷ σταθμῷ δοὺς ὁ ἀχιλλεύς, ταφήσεται παρὰ τοῖς ἕλλησι. σκεθρῷ. ὅμηρος μὲν ἁπλῶς δῶρα φησὶ τῷ ἀχιλλεῖ δοθῆναι ὑπὲρ ἕκτορος. λυκόφρων δὲ καὶ ἄλλοι τινές, ζυγοσταθμηθέντα αὐτὸν ἴσον χρυσὸν δοθῆναι τοῦ βάρους. ταλάντῳ.) νῦν τὸ πλατὺ καὶ πεταλῶδες τοῦ ζυγοῦ, ἐν ᾧ τίθενται τὰ σταθμώμενα. πρυτάνη ἡ καὶ σταχάνη λεγομένη. λέγεται δὲ καὶ ἡ ὅλη ῥάβδος τοῦ ζυγοῦ, ἧς ἑκατέρωθεν τὰ τάλαντα καὶ αἱ πλάστιγγες. κυρίως δὲ πρυτάνη, ἡ γλωσσὶς τῆς ῥάβδου τοῦ ζυγοῦ. αὖτις τὸν ἀντίποινον.) τὸν ὑπὲρ τοῦ μὴ ποινηλατηθῆναι τὸν ἕκτορα δοθέντα. ἴσον.) καὶ

μακρὸν

μακρὸν καὶ βραχὺ δεξάμενος τὸ ι, οὐχ εὗρε τὸν στίχον ἐπταισμένον, ὡς ἐδίδαξαν. μύδρον.) κυρίως τὸν πεπυρακτωμένον σίδηρον, παρὰ τὸ μύρεσθαι. νῦν δὲ τὸν χρυσὸν σημαίνει, ἐκ τοῦ εἰπεῖν πακτώλιον. ὁ γὰρ πακτωλὸς ποταμὸς σάρδεων χρυσῆν τὴν περὶ ἔχει ψάμμον, ἐκ τοῦ περικειμένου ὄρους τοῦ τμώλου καταῤῥέουσαν εἰς αὐτὸν, καὶ ψήγματα, καὶ μέταλλα, ἐξ ὧν τὸν χρυσὸν ποιοῦσι, κἂν νῦν ὕελον κατάγει. κρατῆρα βάκχου.) εἰς τὸν χρυσοῦν ἀμφιφορέα τοῦ διονύσου, ὃν ἐχαρίσατο τῇ θέτιδι, φυγὼν πρὸς αὐτὴν, καὶ σωθεὶς, ὅτε ὑπὸ λυκούργου μετὰ τῶν βακχῶν ἐδιώκετο, εἰς ὃν μετὰ τοῦ πατρόκλου καὶ ἀχιλλέως καὶ ἀντιλόχου κεῖνται ὀστᾶ. ἡ δὲ ἱστορία τοιαύτη. διόνυσος, ὁ καὶ διὸς καὶ σεμέλης παῖς, ἐν φρυγίᾳ ὑπὸ τῆς ῥέας τυχὼν καθαρμῶν, καὶ λαβὼν πᾶσαν παρὰ τῆς θεᾶς τὴν διδασκαλίαν, ἀνὰ πᾶσαν ἐφέρετο τὴν γῆν. παραγενόμενος δὲ καὶ εἰς θρᾴκην, λυκοῦργος ὁ τοῦ δρύαντος μόνος αὐτὸν ἐλαύνει τὴν γῆν, καὶ καθάπτεται αὐτοῦ καὶ τῶν τιθηνῶν. ὁ δὲ, ὑπὸ τοῦ δέους εἰς τὴν θάλασσαν καταδύνει, καὶ ὑπὸ τῆς θέτιδος δέχεται. ὁ δὲ, τῇ θέτιδι δίδωσι χρυσοῦν ἀμφιφορέα, εἰς ὃν τὰ τοῦ ἀχιλλέως καὶ πατρόκλου τε καὶ ἀντιλόχου ὀστᾶ ἐνετέθη, ὃν καὶ ὅμηρος λέγει. διονύσοιο δὲ δῶρον φάσκ' ἔμεναι, ἔργον δὲ περικλυτοῦ ἡφαίστοιο. κεκλαυσμένος.) θρηνηθεὶς ταῖς μούσαις.

νύμφαισιν αἳ φίλαντο βηφύρου γάνος,
λειβηθρίην θ' ὑπερθε πιμπλείας σκοπήν.

αἳ φίλαντο.) αἳ τινὲς ἠγάπησαν. βηφύρου γάνος.) βήφυρος ποταμὸς μακεδονίας. τὸ δὲ γάνος, ὕδωρ. πιμπλεία.) πόλις ἢ κρήνη καὶ ὄρος μακεδονίας, ὡς μέμνηται καλλίμαχος ἐν ὕμνοις λέγων,

ὡς μοῦσαι τὴν ἀοιδὴν ἣν μὴ πίμπλειος ἀείσει ἔχουσι. καὶ ὀρφεὺς,

νῦν δ' ἄγε μοι κούρη πιμπληιὰς ἔννεπε μοῦσα.

καὶ αἱ μὲν λέξεις οὕτως ἔχουσιν. ἡ δὲ ἔννοια τοιαύτη ἐστὶν, ὅτι λαβὼν ὁ ἀχιλλεὺς τὰ ὑπὲρ ἕκτορος λύτρα, καὶ πάλιν ἀντιδοὺς ἰσοστάθμητα, ταφήσεται ἐν τῇ κρατῆρι τῷ δοθέντι τῇ θέτιδι παρὰ διονύσου, θρηνηθεὶς ταῖς νύμφαις, ἤτοι ταῖς μούσαις, αἵ τινες παρὰ τὴν πιμπλείαν καὶ λειβηθρίαν καὶ τὸν βήφυρον οἰκοῦσι, ἃ παρὰ τὸν ἑλικῶνα καὶ τὴν μακεδονίαν εἰσίν. ἀλλ' ὁ μὲν λυκόφρων, καὶ ἕτεροι ζυγοσταθμηθῆναι ἰσοβαρεῖ χρυσῷ τὸν ἕκτορα λέγουσι, καὶ οὕτω παρὰ τοῦ ἀχιλλέως δοθῆναι τῷ πριάμῳ, νομίζοντες ὅτι πλεῖον ἐστὶν τὸ ζυγοσταθμηθῆναι αὐτὸν τῶν ὧν φησὶν ὅμηρος χρημάτων. οὐκ ἔστι δὲ τοῦτο. ὑπερβαίνουσι γὰρ τὰ δέκα τάλαντα, ἅπερ φησὶν ὅμηρος, χωρὶς τῶν λοιπῶν, τὸν σταθμὸν τοῦ βάρους τοῦ ἕκτορος. λέγουσι δὲ θανόντα τὸν ἀχιλλέα θρηνηθῆναι ταῖς μούσαις, ὥσπερ φησὶν ὅμηρος, καὶ ταῖς νηρεΐσιν. ἀλλ' ἐκεῖνος μὲν πάντα πανσόφως γράφει, καὶ ἀλληγορικώτερον, ὅτι μετὰ τῶν μουσικῶν ὀργάνων ἡ ἀχιλλέως ἐγεγόνει κηδεία. νηρηΐδας δὲ λέγει θρηνῆσαι αὐτὸν, ὅτι συνέβη κατὰ τὸν καιρὸν τῆς αὐτοῦ τελευτῆς μυκήσασθαι μὲν πρῶτον τὴν θάλασσαν, ὥσπερ ὀδυρομένην, εἶτα μέχρι τοῦ ῥεύματος ἐφ' ἱκανὸν διάστημα ἀνελθοῦσαν φοβῆσαι μὲν τοὺς ἕλληνας οὐ μικρῶς, εἶτα πάλιν ὑποστραφῆναι. καὶ τοιαῦτα μὲν ἃ φησὶν ὅμηρος. οἱ δὲ νεώτεροι μούσας τὰς δακρυούσας εἰσάγουσι, καὶ τὰς ἐκείνων γινώσκουσι κατοικίας, ὅπου εἰσὶ καὶ ῥοῖαι ποταμῶν ἀπαρύονται ὕδατα. πιμπλείας καὶ λείβηθραν λέγοντες, καὶ ποταμόν μοι τὸν βήφυρον. καὶ τοῦτο δὲ ἀλληγορηθήσεται. ἐπείπερ ὀρφεὺς ἀρχὴ καὶ πατὴρ ὑπάρχων τῶν ποιητῶν, κατῴκει περὶ τὸν ἑλικῶνα, καὶ τὸ λειβήθριον ἐμυθουργήθη, ὡς αἱ μοῦσαι περὶ τοὺς ἐκείνου τόπους οἰκοῦσιν.

ὁ νεκροπέρνας ὃς προδειμαίνων πότμον,

καὶ θῆλυν ἀμφὶ σῶμα τλήσεται πέπλον
δῦναι, παρ' ἱστοῖς κερκίδος ψαύσας κρότων,
καὶ λοῖσθος εἰς γῆν δυσμενῶν ῥίψας πόδα.

ὁ νεκροπέρνας.) ὁ ἀχιλλεὺς, ὅτι πιπράσκων τοὺς νεκρούς, ὅτι τὸν ἕκτορα νεκρὸν ὄντα πέπρακεν. ἐκ τοῦ πέρνημι δὲ γίνεται τοῦτο. ὁ ϛ̓ ῥητῶς πέρνῶ, τὸ πιπράσκω, καὶ ἐξ αὐτοῦ πέρνημι, ὡς ἱστῶ, ἵστημι. ἡ μετοχὴ ὁ περνάς, καὶ ὁ ἱστάς. ὅς τις ἀχιλλεὺς καὶ δειλικῶς τὸν θάνατον, καὶ γυναικεῖα ἐνδύσεται, καὶ ἱστουργήσει ὡς γυνή, καὶ ὕστερος ἁπάντων ἑλλήνων ἀποπηδήσει τῆς νεώς, εἰς τὴν γῆν τῶν τρώων τὸ σὸν δόρυ δεδιώς. ἱστορεῖται γὰρ τοῖς νεωτέροις, ὅτι ἀχιλλεὺς ἀκούων τὸν ἕκτορα ἀνδρεῖον, καὶ φοβηθεὶς, ὑπεκρίθη κόρη εἶναι, καὶ ἐλθὼν ἐν σκύρῳ ᾤκει μετὰ τῶν λυκομήδους παίδων, ἔνθα καὶ τῇ δηϊδαμείᾳ συνῆλθεν. ὀδυσσεὺς δὲ σταλεὶς ὑπὸ ἀγαμέμνονος, ἀτράκτους καὶ ἠλακάτας καὶ ὅσα τοιαῦτα γυναικῶν ἐργαλεῖα, ἔτι δὲ καὶ ξίφη καὶ τόξα καὶ ἰοὺς ῥίψας πρὸ τοῦ παρθενῶνος τοῦ λυκομήδους, ἐπέγνω αὐτὸν, καὶ τοῖς ἕλλησιν ἤγαγεν. αἱ γὰρ γυναῖκες τὰ γυναικῶν ἐπελέγοντο. ἀχιλλεὺς δὲ ξίφη λαβὼν, ἐπειρᾶτο κινεῖν δεξιῶς, καὶ οὕτως ἠλέγχθη. ἀλλὰ ταῦτα μὲν πέπλασται καὶ μεμυθολόγηται. τὸ δ' ἀληθὲς οὕτως ἔχει. ἄρτι λαβὼν πρὸς γάμον ὁ ἀχιλλεὺς δηϊδάμειαν τὴν θυγατέρα λυκομήδους, συνδιέτριβεν ἐν τοῖς θαλάμοις καὶ παρ' ἔθρυπτο, πόθῳ τῆς νεογαμίας. ὅθεν ἐμυθολόγησαν, ὅτι γυναικεῖα ὑπέδυ. ἀγγελίαν δὲ τῆς ἐκ στρατείας καταγγέλλοντος τοῦ ὀδυσσέως, προθύμως ὑπήκουσε, καὶ ἐξώρμησε πρὸς τὸν πόλεμον, καίπερ μανθάνων ἐκ χρησμοῦ βραχυχρόνιος εἶναι, εἰ πρὸς τὴν τροίαν ἐκπλεύσει. τὴν ἀγγελίαν καὶ τὸν ἐκ χρησμοῦ φόβον εἰς ξίφη καὶ ἀτράκτους ἐξέθεντο. ὅτι γὰρ οὐκ ἐδειλίασεν ἀχιλλεὺς, ἀλλὰ καὶ προθύμως πρὸς τὸν πόλεμον ὥρμησεν, ὡς ὅμηρος μαρτυρεῖ ἐν τῇ λ' ῥαψῳδίᾳ, τὸν νέστορα παρεισάγων πρὸς τὸν πάτροκλον λέγοντα· ἤλθομ' ἐγὼ καὶ δῖος ὀδυσσεὺς, λαὸν ἀγείροντες κατ' ἀχαιΐδα καλλιγύναικα. καὶ μετ' ὀλίγα φησίν, ἦρχον ἐγὼ μύθοιο κελεύων ὔμμ' ἅμ' ἕπεσθαι, σφὼ δὲ μάλ' ἠθέλετον. ταῦτα μὲν πάντα ἀλληγορεῖται. ὁ δὲ λυκόφρων οὗτος μυθικωτέρως ἐκδέχεται, διὸ καὶ φορτικώτερόν μοι δοκεῖ ἐν οὐκ ἀλληγορουμένοις, ὡς πολλάκις ἔφην, ἀλληγορεῖν. καὶ λοῖσθον εἰς γῆν.) εἶπον τὴν ἱστορίαν, καὶ πάλιν ἐρῶ. εἵμαρτο τὸν πρῶτον τῆς νεὼς ἀποβάντι ἀποθανεῖν, ὃ καὶ πέπονθεν ὁ πρωτεσίλαος, διόπερ ἀχιλλεὺς ὕστερον ἐξῆλθεν.

τὸν σὸν ξυναίμων κἂν ὕπνῳ πήσσων δόρυ,
ὦ δαῖμον, οἷον κίον' αἰστώσεις δόμων,
ἔρεισμα πάτρας δυστυχοῦς ὑποσπάσας,
οὐ μὴν ἀνατεί γ' οὐδ' ἄνευ μόχθων πικρῶν,
πένθους θ' ὁ ληστὴς δωριεὺς γελᾷ στρατὸς,
ἐπεγκαχάζων τοῦ δεδουπότος μόρῳ.

ὦ δαῖμον.) ὦ τύχη, ὦ εἱμαρμένη, ὁποῖον κίονα τῶν οἰκείων ἀφανίσεις, τὸ ἔρεισμα καὶ στήριγμα τῆς δυστυχοῦς πατρίδος καταβαλών, οὐ μὴν ἄνευ βλάβης καὶ τιμωρίας, οὐ γὰρ χωρὶς πόνων καὶ κόπων πικρῶν καὶ πένθους ὁ ληστὴς ἑλληνικὸς γελάσει στρατὸς, ἐπαγαλλόμενος τῷ θανάτῳ τοῦ πεπτωκότος ἕκτορος. κίονα δὲ καλεῖ τὸν ἕκτορα, ὡς καὶ πίνδαρος λέγει· τίς γὰρ ἕκτορ' ἔσφαλε τροίας ἄμαχον ἀστραβῆ κίονα. κίονα δὲ καλεῖ τὸν ἕκτορα, ὡς μὴ μόνον τὸν πριάμου οἶκον συνέχοντα καὶ βαστάζοντα τῇ δυνάμει αὐτοῦ, ἀλλὰ καὶ πᾶσαν τὴν τροίαν. ὦ δαῖμον. ὁ στίχος οὗτος ἐν τῇ δ' χώρᾳ πόδα ἀνάπαιστον ἔχει, καὶ καλεῖται ἰαμβικὸς τραγικός. δωριεὺς στρατὸς, ὁ ἑλληνικὸς, ἀπὸ δώρου τοῦ ἕλληνος παιδός, ὡς φησὶν ἡσίοδος ἐν τῇ ἡρωϊκῇ γενεαλογίᾳ.

γενεαλογία, Ἕλληνος δ' ἐγένοντο θεμιστοπόλου βασιλῆος,
Δῶρός τε, Ξοῦθός τε, καὶ Αἴολος ἱππιοχάρμης: Αἰολίδαι δ' ἐγένοντο θεμιστοπόλοι.

πρύμναις, πεύκαις. πεύκαις, ταῖς ναυσὶν ἀπὸ τοῦ ποιοῦντος τὸ ποιηθέν. πρύμνη δὲ, τὸ ἔσχατον καὶ ὀπίσθιον μέρος τῆς νηός, παρὰ τὸ εἰς πέρας καὶ τὸ τελευταῖον μέρος μένειν. πρῶρα δὲ, τὸ ἐμπρόσθιον, παρὰ τὸ πρώτως τοῦ ῥέοντος, ἤτοι τοῦ ὕδατος ἅπτεσθαι. τὸ δὲ ἑξῆς, οὕτως. ὁ μὲν Ἕκτωρ δουρικῶς ἀποθανεῖται, καὶ οἱ Ἕλληνες ἐπὶ τοῦ θανάτου αὐτοῦ γελάσωσιν ἄνευ πόσιμα καὶ τιμωρίας, ἀλλὰ φυγόντων περὶ τὰ πλοῖα αὐτῶν, συμφλεγήσονται ταῖς ναυσί. μεταφράζει δὲ τὴν παρ' Ὁμήρου Ἑλληνικὴν ναυμαχίαν, ἐν ᾗ φαίνεται ὁ Ἕκτωρ διώξας τοὺς Ἕλληνας, καὶ κατακαύσας τὴν ναῦν τοῦ Πρωτεσιλάου.

ἀλλ' ἀμφὶ πρύμναις τὴν πανυστάτην δραμὼν
πεύκαις βίου βαλβῖδα, συμφλεχθήσεται,
καλῶν ἐπ' εὐχαῖς πλεῖστα φύξιον Δία
πορθουμένοισι κῆρας ἀρκέσαι πικράς,
τότ' οὔτε τάφρος, οὔτε ναυλόχων σταθμῶν
πρόβλημα καὶ σταυροῖσι κορσωτὴ πτέρυξ.

καλῶν ἐπ' εὐχαῖς πλεῖστα.) τὸν φυγῆς αὐτοῖς αἴτιον γενόμενον Δία, πορθουμένοις αὐτοῖς ὑπὸ τῶν Τρώων ἀποδιῶξαι τὸν θάνατον. ἢ καλῶν Δία φύξιον, τὸν δυνάμενον ποιῆσαι φυγεῖν τὸν κίνδυνον. φύξιος δὲ ὁ Ζεύς, καὶ Φίλιος καὶ ἑταιρεῖος, καὶ ὁμόγνιος, καὶ ἐφέστιος, καὶ ἄλλα μυρία καλεῖται, πρὸς τὰ συμβαίνοντα καὶ γινόμενα μετονομαζόμενος. φεύγων γάρ τις, φύξιον Δία ἐπικαλεῖται. γάμους δὲ πάλιν ποιῶν, γαμήλιον Δία. συμβουλευόμενος δὲ, βουλαῖον. καὶ τ' ἄλλα ὁμοίως.

τότ' οὔτε τάφρος.) τότε οὐ βοηθήσουσι τοῖς Ἕλλησιν. οὔτε ὁ τάφρος, καὶ τὸ ὄρυγμα, οὔτε τῶν νηῶν τὰ περιπύργια, καὶ ἡ ἐν σταυροῖς καὶ σκολόποις τοῖς πεπηγμένοις ἐκεῖθεν τῆς τάφρου πτέρυξ, καὶ τὸ περιπέτασμα τὸ δίκην κροσσῶν ἐπέχον ἐν τῇ τάφρῳ. ἢ τὸ δίκην κροσσοῦ καὶ κλίμακος, τουτέστι τὸ κλιμακοειδὲς πεπηγμένον. οὔτε τὰ γεῖσα καὶ αἱ στεφάναι, ἤτοι οἱ κοσμῖται. ἀλλ' οὐδὲ ἐπάλξεις, ἤτοι αἱ στάσεις τῶν πύργων, ἐν αἷς ἵσταντο οἱ πολεμισταί, ὧν ἄνωθεν εἰσὶν αἱ ἐρειπναί, ἤτοι οἱ προμαχῶνες, καὶ τὰ διεστηκότα τοῦ τείχους, καὶ οἷον εἰπεῖν οἱ ὀδόντες. ταῦτα πάντα τότε οὐκ ὠφελήσουσι τοῖς Ἕλλησι, παρὰ τὰς ναῦς διωχθεῖσιν ὑπὸ τοῦ Ἕκτορος. ὅτι δὲ ἔκτισαν τοῦτο τὸ τεῖχος οἱ Ἕλληνες, ὃ μὴ ὠφελῆσαι αὐτοῖς, ὁ Λυκόφρων λέγει νῦν, ἐν τῇ θ' ῥαψωδίᾳ αὐτοῦ Ὅμηρος διδάσκει τὴν κτίσιν αὐτοῦ. ἐν δὲ τῇ μ', τὴν νεῶν ναυμαχίαν φησί, καὶ τὴν τούτου κατάλογον. ἄλλως πτέρυγα εἶπε τοῦ τείχους, τὴν παράστασιν τῆς οἰκοδομῆς, οἷον τὴν ὑψηλήν, παρὰ τὸ κορύσσεσθαι καὶ ἐγείρεσθαι. τὸ δὲ κρόσσας μὲν πύργων ἔρυμον, οὐ κλίμακας οἶδεν. οὐ δὲ λέγει, ὅτι κατέλαβον τὰς κλίμακας, ἀλλ' ἦσαν τινὲς ξύλινοι ὑπότροχοι κλίμακας ἔχουσαι ἄνω, πρόμαχοι, ἐφ' αἷς οἱ πολέμιοι ἐφιστάμενοι ἐμάχοντο τοῖς ἔνδον τοῦ τείχους. ἔστιν οὕτως, τὰς κρόσσας ἔνδον τοῦ τείχους ἔρυον, καὶ κατέβαλον τὰς ἐπάλξεις. σταυροῖς, ἡ ἑκατέρωθεν οἰκοδομὴ τοῦ τείχους ὀρθοῖς ξύλοις διειλημμένη, ἅπερ σταυροὺς κέκληκε, διὰ τὴν στάσιν. ἢ αὐτὸ τὸ τεῖχος, διὰ τὸ πλάτος.

οὐ γεῖσα χραισμήσουσιν, οὐδ' ἐπάλξιες,
ἀλλ' ὡς μέλισσαι συμπεφυρμέναι καπνῷ,
καὶ λιγνύος ῥιπαῖσι καὶ γρυνῶν βολαῖς
ἄφλαστα καὶ κόρυμβα καὶ κληίδων θρόνους

πυκνοὶ κυβιστητῆρες ἐξ ἐδωλίων
πηδῶντες αἱμάξουσιν ὀθνείαν κόνιν.
πολλοὺς δ' ἀριστεῖς πρωτόλεια θ' Ἑλλάδος,
αἰχμῇ φέροντας καὶ σποραῖς ὠγκωμένους,
αἱ σαὶ καταξανοῦσιν ὄμβριμοι χέρες,
φόνῳ βρύουσαι, κἀπιμαιμῶσαι μάχης,

ἀλλ' ὡς μέλισσαι.) δίκην δὲ μελισσῶν, καπνῷ διωκτισμένων καὶ βολαῖς κορμῶν, οὕτω καὶ οὗτοι ὑφ' Ἕκτορος τραυθέντες, πηδῶντες εἰς τὴν ξηρὰν γῆν, ἐκ τῶν καθεδρῶν, καὶ πρύμνας καὶ πρώρας τῶν νηῶν, καὶ τὴν Τρωϊκὴν γῆν μολυνοῦσι διὰ τοῦ αὐτῶν αἵματι, ἐν τῷ πηδᾶν ὁμοιούμενοι ὀρχησταῖς. ἄφλαστα.) καλοῦνται τὰ ἄκρα τῆς νεὼς, κατ' εὐφημισμὸν τὰ εὔθλαστα. καὶ κόρυμβα.) τὸ αὐτὸ δηλοῦσι. διαφέρουσι δὲ, ὅτι τὰ μὲν ἄφλαστα πρυμνήσια, τὰ δὲ κόρυμβα πρωρήσια. πολλοὺς δ' ἀριστεῖς.) ἐνδόξους Ἕλληνας, τοὺς λαμβάνοντας πρωτόλεια, ἤτοι τὰ πρώτιστα τῆς λείας καὶ πρώτην αἰχμαλωσίαν, καὶ πρόκριτοι ἐκ τῆς Ἑλλάδος φέροντας ἐν τῷ ἑαυτῶν δόρατι, καὶ τῇ ἀνδρείᾳ, καὶ ταῖς σποραῖς, καὶ εὐγενείᾳ ὑψουμένους. αἱ σαὶ χεῖρες, ἤτοι σὺ καταξανεῖς ἤγουν ἀνελεῖς. λέγει δὲ τοὺς περὶ Πάτροκλον καὶ Πηνέλεων καὶ Ἀσκάλαφον καὶ Ἀρκεσίλαον, καὶ τοὺς λοιπούς. πρωτόλεια δέ εἰσι, τὰ τῆς λείας καὶ τῶν λαφύρων τοῦ πολέμου πρώτιστα καὶ ἐξαίρετα, ἅπερ εἰώθασιν οἱ ἄριστοι λαμβάνειν, ὡς Ἀγαμέμνων τὴν Χρυσηΐδα Ἀστυνόμην, Ἀχιλλεὺς δὲ τὴν Βρισηΐδα Ἱπποδάμειαν, Αἴας δὲ τὴν Τέκμησσαν.

ἐγὼ δὲ πένθος οὐχὶ μεῖον οἴσομαι
τὰς σὰς στένουσα, καὶ δι' αἰῶνος ταφάς.
οἰκτρὸν γὰρ οἰκτρὸν κεῖν' ἐπόψομαι φάος,
καὶ πημάτων ὕψιστον ὧν κραντὴς χρόνος
μήνης ἑλίσσων κύκλον αὐδηθήσεται.
αἲ αἲ στενάζω καὶ σὸν εὔγλαγον θάλος,
ὦ σκύμνε τερπνὸν συναγκάλισμα συγγόνων,
ὅς τ' ἄγριον δράκοντα πυρφόρῳ βαλών.

ἐγὼ δέ.) λυπηθήσομαι οὐ μικρῶς, αἰωνίως τὴν σὴν ταφὴν καὶ τὸν θάνατον στενάζουσα. αἰὼν δὲ λέγεται καὶ ὁ χρόνος τῆς ἑκάστου ζωῆς. ἀθλίως γὰρ ὄψομαι ἐκείνην τὴν τῆς σῆς τελευτῆς ἡμέραν, καὶ ὕψιστον καὶ ὑπερέχουσαν τῶν θλίψεων, ὧν τινων θλίψεων κραντὴς καὶ τελεωτὴς αὐδηθήσεται νῦν, αὐτὸ τοῦ λέγεται ὁ χρόνος, ὁ ἑλίσσων καὶ συστρέφων καὶ πληρῶν τὸν κύκλον αὐτοῦ διὰ τῆς σεληναίας κινήσεως καὶ περιφορᾶς. ἐπειδὴ οἱ παλαιοὶ κατὰ σελήνην τοὺς μῆνας ἐψήφιζον, διὰ δὲ τῶν μηνῶν ὁ χρόνος ἀπαρτίζεται. αἲ αἲ στενάζω.) φεῦ φεῦ στενάζω, καὶ τὴν σὴν θαλερὰν καὶ εὐανάτροφον ἡλικίαν, ὦ ἀδελφὲ μου Τρωΐλε. ὦ σκύμνε, καὶ βασιλικώτατον γέννημα, τερπνὴ περιπλοκὴ τῶν ἀδελφῶν, ὃς τρώσας τὸν Ἀχιλλέα τῷ ἐρωτικῷ τοῦ κάλλους σου βέλει, ἤτοι θέλξας αὐτὸν, ὥστε ἐρασθῆναι σου. σὺ δὲ μὴ ἐρασθεὶς αὐτοῦ, καρατομηθῇς καὶ ἐκτμηθῇς τὴν κεφαλὴν ἐν τῷ τύμβῳ καὶ ναῷ τοῦ Ἀπόλλωνος ὑπὸ τοῦ ἐρασθέντος Ἀχιλλέως, καὶ ἐν τῇ καρατομίᾳ αἱμάξεις τὸν ναόν. φασὶ γὰρ, ὅτι Ἀχιλλεὺς ἐρασθεὶς Τρωΐλου τοῦ παιδὸς Ἑκάβης καὶ πειρᾷ μὲν ἐν λόγοις, ἔργῳ δὲ παιδὸς Ἀπόλλωνος, καὶ διώκων αὐτὸν, ἔμελλε καταλαμβάνειν αὐτόν. προσφυγόντα δὲ εἰς τὸν τοῦ Θυμβραίου Ἀπόλλωνος ναὸν, Ἀχιλλεὺς

ἐβιάζετο

ἐβίαζεν αὐτὸν ἐξελθεῖν. ὡς δ' οὐκ ἔπειθε, περιελθὼν ἀνεῖλεν αὐτὸν ἐν τῷ βωμῷ, ἐφ' φασὶ καὶ τιμωρῶν ὁ ἀπόλλων αὐτόθι παρεσκεύασεν ἀναιρεθῆναι τὸν ἀχιλλέα. ἐπεὶ οὗτοι μὲν οὕτω λέγουσι περὶ τρωΐλου. ἐγὼ δὲ εὗρον τὸν τρωΐλον καὶ βαθεῖαν ἔχοντα τὴν ὑπήνην, καὶ μελάγχρουν ἐπίσταμαι. οὐκ οἶδα δὲ εἰ ὁ θετταλὸς ἀχιλλεὺς οὕτως ἐρωτικὸς ἦν, ὡς καὶ βαθυγενείων καὶ γεραιτέρων πολὺ τούτων ἐρᾶν. νέος μὲν γὰρ ἦν ὁ τρωΐλος, καὶ ὡραῖος. μελάγχρους δὲ καὶ δασυγένειος, καὶ ἀχιλλέως ἔρωτος ἀνάξιος. μετὰ δὲ τὴν ἀντίπερσιν μέμνονος, ἐξελθὼν ἐκ τῆς τροίας συμβάλλει τῷ ἀχιλλεῖ, καὶ ἀναιρεῖται ὑπ' αὐτοῦ, καὶ ἐγένετο δι' αὐτὸν ἐν τῇ τροίᾳ πένθος πολύ, οἷον ὑφ' ἕκτορος.

ἴυγγι τόξων τὸν τυπέντα δ' ἐν βρόχοις
μάρψας ἀφύκτοις βαιὸν ἀστεργῆ χρόνον,
πρὸς τοῦ δαμέντος αὐτὸς οὐ τετρωμένος
καρατομηθεὶς τύμβον αἱμάξεις πατρός.
οἴμοι δυσαίων, καὶ διπλᾶς ἀηδόνας,
καὶ σὸν τάλαινα πότμον αἰάζω σκύλαξ,
ὧν τὴν μὲν αὐτόπρεμνον ἡ τρηχὰς κόνις
χανοῦσα κευθμῷ χείσεται διασφάγος
λεύσσουσαν ἄτην ἀγχίπουν στεναγμάτων,
ἵν' ἄλμα πάππου καὶ χαμευνάδος μόροι
τῆς λαθρονύμφου πόρτιος μεμιγμένοι
σκύμνω κέχυνται πρὶν λαφύξασθαι γάλα,
πρὶν ἐκ λοχείας γυῖα χυτλῶσαι δρόσῳ.

πυρφόρων ἴυγγι τόξων.) νῦν ἀντὶ τοῦ πυρφόρῳ βέλει. λέγει δὲ τῷ ἐρωτικῷ. ἴυγξ δὲ κυρίως ὄρνεον οὖσιν, ἀεὶ σεῖον τὴν οὐρὰν, ἀγωγὸν ἐρώτων. ἔστι δὲ ποικίλη τῇ τριχώσει, μακροτράχηλον, γλῶσσαν ἔχον ὡς πολὺ ἐκτεταμένην, πυκνῶς περιστρεφόμενον καὶ περιδινοῦν τὸν τράχηλον, ταῖς φαρμακίσι χρήσιμον εἰς ἐρωτικὰς ἐπῳδάς. λαμβάνουσαι γὰρ αὐτὸ δεσμοῦσιν ἔκ τινος τροχοῦ, ὃν περιρομβοῦσιν ἅμα ἐπᾴδουσαι. ἄλλοι δέ φασιν, ὅτι κηρίνῳ τροχῷ συντήκουσιν αὐτὸ ἐπ' ἀνθράκων. οἱ δέ φασιν, ὅτι τὰ ἔντερα αὐτοῦ ἐξελκύσασαι, παράπτουσι τῷ τροχῷ. ταύτην οὖν φασὶ τὴν ἴυγγα πρώτη ἀφροδίτη ἰάσονι δοῦσα ἐδίδαξε ταῦτα, ὅπως μήδειαν θέλξῃ, λέγουσα ὅτι αὕτη ἡ ἴυγξ γυνὴ ἦν πρότερον θυγάτηρ πειθοῦς, ἢ ἠχοῦς καὶ πανός, φαρμακεύουσα τὸν δία εἰς τὸν ἰοῦς πόθον, ὑφ' ἥρας ἀπωρνεώθη, ἄλλοι δὲ θάτερον πάνυ ἐμμελῆ φασὶν εἶναι τὴν ἴυγγα, ὅθεν καὶ ποθεινὸν ἴυγξ καλεῖται.

οἴμοι δυσαίων.) φεῦ μοι ἡ δυσαίων καὶ δυστυχὴς, καὶ τὸν σὸν θάνατον ὦ τάλαινα σκύλαξ ἑκάβη θρηνῶ, καὶ τὰς δύο ἀηδόνας τὰς θηλάλους ἐμοῦ ἀδελφὰς, λαοδίκην καὶ πολυξένην. ἀφ' ὧν τὴν μὲν λαοδίκην ἡ γῆ χισθεῖσα ὑποδέξεται περὶ τὸ ἄλσος, καὶ τὸν παράδεισον τοῦ πάππου μου τρωὸς, παρὰ τὸ ἅλλεσθαι καὶ αὔξεσθαι τὰ φυτὰ, ὅπου ἡ κίλλα τεθνηκυῖα κεῖται μετὰ τοῦ παιδὸς αὐτῆς μουνίππου. χισθήσεται δὲ ἡ γῆ, καὶ ὑποδέξεται τὴν λαοδίκην, ἤγουν ἐν φάραγγι πεσεῖται καὶ ἀφανισθήσεται ἡ λαοδίκη. πότε, ὅταν πορθῆται ἡ τροία. καὶ νῦν μὲν ὁ ἀπρόσεκτος λυκόφρων, πορθουμένης τῆς τροίας αὐτὴν φησὶν ἀναιρεθῆναι. μετὰ δὲ μικρὸν περὶ αὐτῆς ἐρεῖ, ὅτι μετὰ τὴν τῆς τροίας πόρθησιν, ἄλλου μουνίππου τοῦ υἱοῦ αὐτῆς τῆς λαοδίκης ἐν θράκῃ κυνηγετοῦντος μετὰ ἀκάμαντος τοῦ πατρὸς αὐτοῦ, ὑπὸ ὄφεως ἀνῃρημένου, λύπῃ ἡ λαοδίκη τελευτᾷ. ἄλλοι δέ φασι, τὴν λαοδίκην

δίκην διωκομένην ὑπὸ τῶν ἑλλήνων πεσεῖν ὑπό τινα φάρυγγα, καὶ ἀποθανεῖν. τὸ δὲ οἴμοι, οὐ δύο μέρη λόγου, ἀλλ' ἓν ὑπάρχει, ὡς καὶ ὅμηρος δείκνυσι λέγων, ὤμοι ἐγώ. σκύλαξ.) τὸ ἑξῆς, ὦ δυστυχὴς σκύλαξ. σκύλακα τὴν ἑκάβην λέγει, ὅτι κύων ἐγένετο, ὡς φησι μυθικῶς εὐριπίδης,

κύων γενήσῃ πύρσ' ἔχουσα δέργματα. καὶ ἀσκληπιάδης περὶ τοῦ τόπου οὗ ἀνῃρέθη, ὃ καὶ κυνὸς καλοῦσι δυσμόρου σῆμα.

καὶ ταῦτα τὰ μὲν μυθικά. τὸ δ' ἀληθὲς οὕτως ἔχει. μετὰ τὴν τελευτὴν πολυξένης, ὕβριζε καὶ κατηρᾶτο τῶν ἑλλήνων. οἱ δὲ ὀργισθέντες, ὡς κύνα αὐτὴν λίθοις ἀνεῖλον. περὶ δὲ κίλλας εἴπομεν εἰς τό, μὴ δ' αἰσακείων οὐ μόνον, καὶ πάλιν ἐρῶ. κίλλα ἑκάβης ἦν ἀδελφή, θυμοίτου δὲ γυνή. αὕτη, ὡς φασί, πριάμῳ λάθρα συγγινομένη, γεννᾷ μούνιππον. πριάμου δὲ χρωμένου, ἤτοι μαντευομένου ἐν ζελείᾳ περὶ τῆς βασιλείας, ἐχρήσθη αὐτῷ ἀνελεῖν τὴν τεκοῦσαν καὶ τὸ γεννηθέν. ἔτυχε δὲ τότε ἡ μὲν ἑκάβη τεκοῦσα τὸν ἀλέξανδρον, ἡ δὲ κίλλα τὸν μούνιππον. φεισάμενος οὖν τῆς ἑκάβης, ἀνεῖλε τὴν κίλλαν, καὶ τὸν παῖδα αὐτῆς μούνιππον. ἐνταῦθα οὖν ἡ λαοδίκη κατεπόθη ἐν τῇ γῇ. χυτλῶσαι.) λοῦσαι, πλῦναι. χύτλος γὰρ ἐλαιοδόχον ἀγγεῖον, ἐφ' οὗ εἶχον οἱ παλαιοὶ τὸ ἔλαιον, ὅπερ μετὰ τὸ λούσασθαι ἐχρίοντο.

σὲ δ' ὠμὰ πρὸς νυμφεῖα καὶ γαμηλίους
ἄξει θυηλὰς στυγνὸς ἴφιδος λέων,
μητρὸς κελαινῆς χέρνιβας μιμούμενος,
ἣν δὴ βαθεῖαν λαιμίσας ποιμανδρίαν
στεφηφόρον βοῦν ἄιδος ἄρταμος δράκων,
ῥαίσει τριπάτρῳ φασγάνῳ κανδάονος.

σὲ δ' ὠμὰ πρὸς νυμφεῖα.) σὲ δὲ ὦ πολυξένη πρὸς ἀπηνεῖς ἢ ἀώρους παστάδας καὶ γαμηλίους θυσίας, πάλιν ἀπὸ κοινοῦ τὸ ἀπ' ἀνθρώπους καὶ ἀπηνεῖς, ἢ ἀώρους ἄξει ὁ στυγνὸς καὶ κατηφής, ἢ συγγενέστατος ἄξιος λέων τῆς ἰφίδος καὶ τῆς ἰφιγενείας. λέγει δὲ τὸν νεοπτόλεμον, τῆς μητρὸς αὐτοῦ ἰφιγενείας κατὰ λυκόφρονα, μιμούμενος τὰς ἐν ταύροις θυσίας. ἥν τινα ἴφιδα, καὶ ἰφιγένειαν τὴν στεφηφόρον βοῦν, ῥαίσει καὶ φθείρει ἐν τῷ τριπάτρῳ φασγάνῳ τοῦ κανδάονος καὶ ὠρίωνος, ὁ δεινὸς δράκων, ἤτοι ὁ διομήδης, ἢ τὶς ἱερεύς, τοῖς λύκοις καὶ τοῖς ἕλλησι χαρίσας καὶ καταβαλὼν καὶ θύσας τὸ πρωτόσφακτον ὅρκιον. ἢ πάντα πρὸς τὸ σὲ δὲ συντακτέον, ἥν τινα σὲ τὴν βαθεῖαν, λείπει τὸ τάφρον, ὡς ποιμανδρείαν καὶ βοιωτίαν στεφηφόρον βοῦν ῥαίσει καὶ φθείρει, ἐν τῷ τριπάτρῳ καὶ τριδεσπότῳ φασγάνῳ τοῦ κανδάονος καὶ τοῦ ἄρεος, ὃν εἴπομεν. ὁ ἴφιδος λέγεται ὁ ἄιδος ἄρταμος δράκων. νῦν δὲ πρωτόσφακτον, οὐ τὸ πρώτως σφαγέν, ἀλλὰ τὸ εὐγενές. καὶ τὰ μὲν τῆς ἐννοίας ταυτί. τὰ δὲ τῆς ἱστορίας ἔχουσιν οὑτωσί. ἀχιλλεὺς ἐρασθεὶς πολυξένης, ἐπὶ δὲ αὐτὴν ἐν τῷ τοῦ θυμβραίου ἀπόλλωνος ἀναιρεθεὶς ναῷ, μετὰ τὴν τοῦ ἰλίου πόρθησιν, ἠτήσατο καθ' ὕπνους τοῖς ἀρίστοις τῶν ἑλλήνων, σφαγιασθῆναι αὐτῷ τὴν πολυξένην, ὡς καὶ μετὰ θάνατον ἐρῶν αὐτῆς. ἣν οἱ ἥρωες ἐπὶ τῷ τάφῳ αὐτοῦ διὰ νεοπτολέμου τοῦ παιδὸς ἐκείνου σφαγιάζουσιν, ὡς εὐριπίδης ἐν ἑκάβῃ φησίν. ὁ δὲ φλάβιος φιλόστρατος μόνην τὴν πολυξένην φησὶν ἐξελθεῖν τῆς τροίας, ἔτι μὴ πορθηθείσης, καὶ ἀποσφάξαι αὐτὴν ἐπὶ τῷ τάφῳ αὐτοῦ, πόθῳ τε κατεχομένην τοῦ ἥρωος, καὶ δικαίως λογισαμένην, ὡς οὐχ ἑτέρου τοιούτου εὐμοιρήσει νυμφίου. ἴφιν, τὴν ἰφιγένειαν λέγων τις, καὶ τρεῖς συλλαβὰς ἀφ' ἑνὸς ἐκκόψας ὀνόματος, πῶς ἂν εὐσθενέῃ τοῖς στιχουργήμασι. ποιμανδρία.) πόλις βοιωτίας, ἡ καὶ τάναγρα καλουμένη, ἔνθα ἄριστοι βόες. στεφανηφόρον.) στεφανηφόρον εἶπεν, ὅτι ἐστέφανουν καὶ ἄνθεσιν ἔπαττον τὰ θυόμενα. τριπάτρῳ.) ἐπεὶ μὲν

ὠρίωνος,

ἀρείων, ὃν καὶ Κανδάονα Βοιωτοὶ καλοῦσιν. οὗτος ὑριεὺς κολωνίαν ἔχων γυναῖκα, ἄπαις ἐτύγχανε. ποτὲ γοῦν Ζεὺς καὶ Ποσειδῶν καὶ Ἀπόλλων παρὰ ὑριεῖ τούτῳ ἐπεξενώθησαν, καὶ ὃς βοῦν θύσας αὐτοὺς ὑπεδέξατο. οἱ δ᾽ ἔφασαν αἰτεῖν αὐτὸν ὃ βούλοιτο. ὡς δὲ παιδίον αὐτῷ γενέσθαι ᾐτήσατο, οἱ τρεῖς τῇ τοῦ σφαγέντος βοὸς βύρσῃ ἐνούρησαν, καὶ ἐξ αὐτῆς ὁ ὠρίων ἐγένετο, οὐρίων κληθεὶς, ὡς ἐκ τῶν οὔρων τεχθεὶς. ὅθεν καὶ τριπάτορον τοῦτον καλεῖ. τὸ δὲ ὠρίωνος ξίφος ὁ Διομήδης εἶχεν. ὑπὸ δὲ νεοπτολέμου τριπάτρου φασγάνου, τοῦ τριδιαστάτου λέγει. ἥφαιστος γὰρ πηλεῖ τοῦτο πρῶτον ἐχαρίσατο, πηλεὺς δὲ ἀχιλλεῖ, ἐξ ἀχιλλέως δὲ τοῦτο νεοπτόλεμος ἐδέξατο. Κανδάονος, νῦν λέγει τοῦ ἄρεος.

λύκοις τὸ πρωτόσφακτον ὅρκιον σχάσας.
σὲ δ᾽ ἀμφὶ κοίλην αἰχμαλωτὸν ᾐόνα
πρέσβυν δολόγκων δημόλευστον ὠλένη
ἐπεσβόλοις ἀραῖσιν ἠρεθισμένην
κρύψει κυπάς τις χερμάδων ἐπομβρία
μαίρας ὅταν φαιουρὸν ἀλλάξῃς δομήν.

πρωτόσφακτον.) ὑπὸ ἰφιγενείας, ὅτι ἐν αὐλίδι περὶ τὸν εὔριππον τοὺς πρώτους ὅρκους ποιοῦντες οἱ ἕλληνες ἀνεῖλον αὐτὴν, καὶ τοῦτο ψευδές ἐστι. πρῶτοι γὰρ ὅρκοι τῶν ἑλλήνων ἐν τῇ σπάρτῃ γεγόνασιν, ὡς καὶ ὁ Λυκόφρων οὕτως εἶπε. δεύτερον δὲ οὗτοι ἐν τῇ αὐλίδι, ὁπότε καὶ τὰ περὶ τὸν δράκοντα ἰδόντες ὅρκον τὸ δεύτερον ἔχον ἄρξαντες, ζυγὸν δὲ στερρὸν περιώπλισαν ἀλγείναις πλάτην. ὑπὸ δὲ πολυξένης πρωτόσφακτον λέγεται, ὅτι μετὰ τοὺς λοιποὺς παρ᾽ ὅσον προσφάγη αὐτῶν ἀχιλλεὺς, καὶ εἰς ὅρκον ἐλθὼν τοῖς τρωσί. καὶ ταῦτα μὲν οἱ λοιποί. ἐγὼ δ᾽ ἐπ᾽ ἀμφοτέρων πρωτόσφακτον ὅρκιον, τὸ ἐκ πρώτης καὶ εὐγενοῦς ῥίζης σφαγιασθὲν θῦμα χάριν τῶν ὅρκων φημί. σὲ δ᾽ ἀμφὶ κοίλην.) σὺ δὲ τὴν πρέσβυν ἑκάβην, ἢ σὺ δὲ ὦ πρέσβυ ἑκάβη, λοιδοροῦσαν καὶ καταρωμένην τῶν ἑλλήνων, αἰχμάλωτον καὶ αἰχμαλωτισθεῖσαν, ἐν τῇ τοῦ δήμου ὠλένῃ λιθοβοληθεῖσαν, κρύψει κυπάς τις, καὶ ἱμάτιον ἐν ἐπομβρίᾳ τῶν χερμάδων, ἤτοι λιθασθήσῃ, καὶ οἷον περιβληθήσῃ τοῖς λίθοις, ὡς ἄλλῳ ἱματίῳ, ὅταν ἀλλάξῃ δομήν, καὶ δέμας φαιὸν μαίρας καὶ κυνὸς περὶ τὴν κοίλην ᾐόνα τῶν δολόγκων καὶ τῶν θρακῶν. τὰ δὲ περὶ τῆς καταλιθώσεως τῆς ἑκάβης εἶπον. ᾐόνα καὶ ᾐόνα, ὥσπερ ἐθέλεις γράφε. ἄπταιστος γάρ ἐστιν ὁ στίχος. μαίρα.) νῦν ὁ κύων, ἀπὸ μιᾶς παρὰ κυνῶν τοῦ ὠρίωνος μαίρας καλουμένης. κυρίως δὲ μαίρα λέγεται, ἡ λευκομέλαινα αἴξ.

ὃ δ᾽ ἀμφὶ τύμβῳ τ᾽ ἀγαμέμνονος δαμεὶς
κρηπῖδα πηγῷ νεβρὲ καλλυνεῖ πλόκῳ
ὁ πρὸς καλύπτρης τῆς ὁμαίμονος τάλας,
ὠνητὸς αἰθαλωτὸν εἰς πάτραν μολὼν
τὸ πρὶν δ᾽ ἀμυδρὸν οὔνομ᾽ ἀϊστώσας σκότῳ.

ὁ δ᾽ ἀμφὶ τύμβῳ.) ὁ δὲ τάλας, ἤγουν πρίαμος ὁ μολὼν ὠνητὸς εἰς τὴν αἰθαλωτὸν κεκαυμένην πάτραν ὑφ᾽ ἡρακλέους. ὠνητὸς δὲ περὶ τῆς καλύπτρας τῆς αὐτοῦ ἀδελφῆς ἡσιόνης, ἀϊστώσας καὶ ἀφανίσας ἐν σκότῳ τὸ πρὶν ἀμυδρὸν ὄνομα. ποδάρκης γὰρ πρότερον ἐκαλεῖτο. τῇ δὲ καλύπτρᾳ ἐξωνηθεὶς, πρίαμος μετεκλήθη. οὗτος ἀμφὶ τύμβῳ καὶ ναῷ τοῦ ἀγαμέμνονος διὸς, ἤτοι τοῦ ἑρκείου διὸς δαμασθεὶς, τὴν κρηπῖδα καὶ τὴν βάσιν τοῦ νεὼ, ἐν πηγῷ καὶ λευκῷ πλόκῳ καλλυνεῖ καὶ κοσμήσει ἀμφὶ τύμβῳ. ὁ πρίαμος γὰρ ἐν παρὰ τοῦ ἑρκείου διὸς ναῷ κα-

παρφυγὼν, ὑπὸ νεοπτολέμου ἀνῃρέθη. ὅτι καὶ ἀχιλλεὺς ὑπ' ἀλεξάνδρου ἐν τῷ τοῦ θυμβραίου ἀπόλλωνος ναῷ ἀνῃρέθη. ἀγαμέμνονα δὲ ζεὺς ἐν λακεδαίμονι, ἀλλ' οὐκ ἐν τροίᾳ ἐτιμᾶτο. πυγῷ.) τῷ μέλανι καὶ δυστραχεῖ ἀλλαχοῦ. νῦν δὲ τῷ λοιπῷ. ὁ προσκαλύπτρης.) ἡσιόνη, ὡς ἔφην καὶ πρώην, ὑφ' ἡρακλέους πορθηθείσης τῆς τροίας. ἦγεν αἰχμάλωτος σὺν τῷ αὐτῆς ἀδελφῷ πριάμῳ, ποδάρκῃ τότε καλουμένῳ. δοῦσα δὲ τὴν χρυσῆν ἑαυτῆς καλύπτραν, ἐπρίατο τοῦτον, ὅθεν ἐκλήθη καὶ πρίαμος. καὶ κατέλιπεν αὐτὸν ἐν τῇ τροίᾳ, νομίσασα δεσποινεύειν ὑπ' αὐτοῦ, ὅπερ καὶ γέγονεν. αὕτη δὲ τότε ἐν τῇ ὑφ' ἡρακλέους αἰχμαλωσίᾳ ἐδόθη τῷ τελαμῶνι, ἐξ ἧς ὁ τεῦκρος ἐγεννήθη. αἰθαλωτὸν.) ἀντὶ τοῦ αἰθαλωτὴν πάτραν. γινώσκεις ἀκριβῶς, πῶς ἡ τροία πορθηθεῖσα ὑφ' ἡρακλέους ἐκαύθη. τὸ πεὶμ ἀμυδρόν.) ὁ στίχος οὗτος ἰαμβικὸς τραγικὸς οὐκ ἐν τῇ δὲ ἀνάπαιστον ἔχων.

ὅταν χέλυδρος πυρσὸν ὠμόβρεξ βαρὺν,
ἀπεμπολητὴς τῆς φυταλμίας χθονὸς
φλέξας τὸν ὠδίνοντα μορμωτὸν λόχον
ἀναψαλάξῃ γαστρὸς ἑλκύσας ζυγὰ,
τῆς σισυφείας δ' ἀγκύλης λαμπουρίδος
λάμψῃ κακὸν φρύκτωρον αὐτανέψιος.

ὅταν χέλυδρος.) φασὶ τὸν ἀντήνορα προδοῦναι τὴν τροίαν τοῖς ἕλλησιν, ἐπὶ μισθῷ τῆς μετὰ ταῦτα βασιλείας. ὅθεν καὶ τὸν δούρειον ἵππον κατασκευασάντων, καὶ τῶν ἀριστέων αὐτῶν ἐμβαλόντων, προσποιούμενοι φυγὴν, ἦλθον ἐπὶ τὴν τένεδον. τῶν δὲ τρώων ἄλλοι μὲν προσδοκήσαντες δόλον εἶναι, ἄλλοι δὲ παρὰ θεῶν σταλῆναι, κελεύουσιν αὐτὸν πορθηθῆναι. καὶ σύρισαντες αὐτὸν, ἄγουσιν ἔνδον τῆς τροίας. ἀντήνωρ δὲ φανὸν ἀνάψας τοῖς ἕλλησι, καὶ τὰ ὑπογάστρια τοῦ ἵππου ἀνοίγει, καὶ οἱ ἀριστεῖς οἱ ἐν τῷ ἵππῳ, ἐν νυκτὶ ἀνοίξαντες τὰς τῆς τροίας πύλας, ἔνδον εἰσάγουσι τοὺς ἕλληνας, καὶ τοιοῦτον τρόπον ἡ τροία κρατεῖται. ὁ δὲ νοῦς τοιοῦτος. ὅταν ὁ ἀντήνωρ ὁ προδότης τῆς πατρίδος, βαρὺν πυρσὸν ἀνάψας, εἰς σημεῖον τοῖς ἕλλησι τὸν δούρειον ἵππον ἀνοίξῃ, τὸν ὠδίνοντα καὶ γεννῶντα τὸν φοβερὸν λόχον, ἤτοι τοὺς ἕλληνας, τῆς γαστρὸς αὐτοῦ τὴν θύραν ἀνοίξας. τὸ δὲ ἐξῆς οὕτως. ὁ δὲ πρίαμος ἀναιρεθήσεται, ὅταν ὁ χέλυδρος, ἤτοι ὁ γηραιὸς ἀντήνωρ τὸ καὶ τὸ ποιῇ. χέλυδρος δέ ἐστιν ἡ θαλασσία χελώνη. ὡς παχύδερμον δὲ, διὰ τὸ γῆρας. χέλυδρον καὶ τὸν ἀντήνορα λέγει. σύγγαμβρος δὲ ἦν οὗτος πριάμου, ἔχων γυναῖκα τῆς ἑκάβης ἀδελφὴν θεανώ. τῆς σισυφείας.) ὁ ὀδυσσεὺς υἱὸς λέγεται εἶναι σισύφου. αὐτόλυκος γὰρ ἐξ ἀμφιθέας αἴσιμον καὶ ἀντίκλειαν γεννᾷ, ἣ τις ἀντίκλεια ὑπὸ σισύφου διεπαρθενεύθη οὕτω. ὁ αὐτόλυκος κλεπτόμενος πάντας ὑπέβαλε. ἔκλεπτον γὰρ πάντων ἵππους τε καὶ βόας καὶ ποίμνια, τὰς σφραγῖδας αὐτῶν μετεποίει, καὶ ἐλάνθανε τοὺς δεσπότας αὐτῶν, ὥς φησι καὶ ἡσίοδος· πάντα γὰρ ὅσα λάβεσκεν, ἀείδελα πάντα τίθεσκε. σίσυφος δὲ μονογράμμῳ τυπώματι τὸ τούτου ὄνομα ἐγχαράττων ταῖς τῶν ἑαυτοῦ ζώων ὁπλαῖς καὶ χηλαῖς, ἐπεγίνωσκεν. αὐτόλυκος δὲ ἀφελόμενος καὶ τῶν τούτου ζώων τινὰ, τὰς σφραγῖδας μετεποίει. ὡς δὲ καὶ οὕτω λαθεῖν οὐκ ἴσχυσε τὸν σίσυφον, φίλον αὐτὸν ποιεῖται. ὁ δὲ λάθρα τῇ αὐτοῦ μιγεὶς θυγατρὶ ἀντικλείᾳ, ἐγκυμονῆσαι ποιεῖ τὸν ὀδυσσέα. ὕστερον δὲ αὐτὴν ἔγημε ὁ λαέρτης. αἴσιμος δὲ ὁ ἀντικλείας ἀδελφὸς, σίνωνα γεννᾷ, ὃς αἰκισάμενος ἑαυτὸν πλησίον τοῦ δουρείου ἵππου ἐκάθητο. οἱ δὲ ἕλληνες, ὥς φησι τρυφιόδωρος, πῦρ ἴδιον πλεκτῇσιν ἐνὶ κλισίῃσι βαλόντες, πρὸς τένεδον κατῆραν, καὶ τὰς καλυδνὰς νήσους, οὔσας περὶ τὴν τροίαν, ἀφ' ὧν νήσων δύο δράκοντες διανηξάμενοι, πόρκης τε καὶ χαρίβοια, τὸν παῖδα τοῦ λαοκόοντος ἀνεῖ-

τος ἀνεῖλον, μέσον παντὸς τοῦ λαοῦ, ὅτι τῷ δόρατι βαλὼν τὸν δούρειον ἵππον ἐτόλμησε. καὶ ταῦτα μὲν μικρὸν ὕστερον. τότε δὲ τῶν τρώων κατελθόντων, καὶ ἀπατηθέντων δόλοις τοῦ σίνωνος, καὶ ἑλκυσάντων τὸν ἵππον πρὸς τὴν πόλιν, καὶ μέθῃ καὶ χαρᾷ καὶ ὕπνῳ συσχεθέντων, αὐτὸς ὁ σίνων, ὡς ἦν αὐτῷ συντεθειμένον, φρυκτὸν ὑποδείξας τοῖς ἕλλησιν, ὥς ὁ λέσχης φησίν, ἡνίκα νὺξ μὲν ἦν μέση, λαμπρὰ δ' ἐπέτελλε σελήνη, προσκαλεῖται αὐτοὺς διὰ τοῦ φρυκτοῦ εἰς τὴν τροίαν, καὶ οὕτως εἷλον αὐτήν. λαμπουρίδος.) λαμπουρὶς εἶδος ἀλώπεκος, ἐχούσης λευκὴν οὐράν. νῦν τὸν ὀδυσσέα λέγει, διὰ τὸ πανοῦργον. ὁ γὰρ σίνων ἀνεψιός, ἤτοι ἐξάδελφος ἦν τοῦ ὀδυσσέως. καὶ γὰρ αἰσίμου ἦν υἱός, αἴσιμος δὲ καὶ ἀντίκλεια ἀδελφοί, παῖδες αὐτολύκου.

τρὶς εἰς στενὴν λεύκοφρυν ἐκπεπλευκόσι
καὶ παιδοβρῶτος πόρκεως νήσους διπλᾶς.
ἐγὼ δὲ τλήμων ἡ γάμους ἀρνουμένη,
ἐν παρθενῶνος λαΐνου τυκίσμασι
ἄνις τεράμνων εἰς ἀνώροφον στέγην
εἱρκτῆς ἁλιβδήσασα λυγαίας δέμας
ἡ τὸν θοραῖον πτῷον ὡρίτην θεόν.

στενήν.) λέγει τὴν τένεδον. οὕτω γὰρ ἐκαλεῖτο πρίν, ἢ διότι τοῖς στενοῖς μέρεσι τοῦ ἑλλησπόντου κεῖται. παιδοβρῶτος πόρκεως νήσους.) τὰς καλυδνὰς λέγει, ἐξ ὧν πλεύσας ὁ πόρκης ὄφις καὶ ἡ χαρίβοια, τοὺς λαοκόωντος παῖδας ἀνεῖλον ἐν τῷ τοῦ θυμβραίου ἀπόλλωνος ναῷ. ὁ δὲ λαοκόων ποσειδῶνος ἦν ἱερεύς, υἱὸς δὲ ἀντήνορος. τοῦτο δὲ γέγονε σημεῖον τῆς ἰλίου ἁλώσεως. ἐγὼ δὲ ἡ τλήμων.) ἡ ἀρνησαμένη τὴν ἀπόλλωνος συνουσίαν, ὡς ποθοῦσα ἔχειν τὴν παρθενίαν ἄφθαρτον καὶ ζῆλον τῆς ἀθηνᾶς τῆς τριάδος, ὑπὸ τῆς φυλακῆς τῆς σκοτεινῆς συγκρύψασα τὸ δέμας, τότε βιαίως ἡ φάσσα ἐγώ, ἡ οἰνὰς καὶ ἄμπελος ἑλκυσθήσομαι, ὡς μὲν φάσσα πρὸς γόργου, ἤτοι γυπὸς συνουσίαν. ὡς δὲ οἰνὰς καὶ ἄμπελος, γαμφαῖσι καὶ σιαγόσιν ἅρπαις, ἤγουν δρεπανικαῖς, ἡ ἅρπης καὶ δρεπάνης. παρθενῶνος λαΐνου τυκίσμασι.) τυκίσμασι, κατασκευάσμασι. τύκος δὲ σιδηροῦν ἐργαλεῖον τεκτονικόν, ᾧ τοὺς λίθους πελεκῶσι καὶ ἀκριβοῦσι. ἄνις.) κυρίως μὲν ὁ ἐστερημένος δυνάμεως. καταχρηστικῶς δὲ καὶ πᾶς ὁ ἐστερημένος. ἄνις τεράμνων, ἐστερημένος ξυλίνων στεγῶν. ὁ γὰρ πρίαμος λίθινον οἶκον πυραμοειδῆ ἐποίησε, καὶ ἐνέβαλεν αὐτὴν διὰ τὸ δοκεῖν μαίνεσθαι, ἢ καὶ διὰ τὸ θυγάτριον αὐτοῦ εἶναι μὴ ἀχρειοῦσθαι ὡς παρακύπτουσαν. ὅθεν ἐστερημένην τεράμνων εἶπε, καὶ ἀνώροφον στέγην, ὡς μὴ οὖσαν ξυλόστεγα, ἐναντίως φάσκων ὁμήρῳ. ἐκεῖνος γὰρ μᾶλλον στεγοὺς καὶ ἀστεγεῖς καὶ δυορόφους θαλάμους τοὺς λιθοστεγεῖς λέγει, γράφων τουτί· διώδεκ' ἦσαν θάλαμοι τέγεοι ξεστοῖο λίθοιο. καὶ πᾶς ὁ φρονῶν ὁμοίως ὁμήρῳ τοῦτο φησίν. ἁλιβδῆσαι.) κυρίως λέγεται τὸ ἐν θαλάσσῃ βυθισθῆναι, κατὰ τρόπον τοῦ δίχρονον εἰς δίχρονον, ἤτοι ἁλὶ δῦσαι. καὶ καλλίμαχος, αἳ νῆας ἁλιβδύουσι. καταχρηστικῶς, καὶ τὸ ὁπωσδήποτε συγκρυβῆναι. λυγαίας, σκοτεινῆς, λύγη γὰρ ἡ νύξ. θοραῖον.) τὸν σπερμογόνον καὶ γεννητικόν. ὁ αὐτὸς γὰρ ἐστὶ τῷ ἡλίῳ. πάντα δὲ ὁ ἥλιος γεννᾷ καὶ τρέφει καὶ αὔξει, ὡς καὶ ὁ σοφοκλῆς φησί, τὴν πάντα γὰρ βόσκουσαν ἡλίου φλόγα. πτῷον.) ἀπὸ τῆς ἐκφοβήσεως τοῦ χοίρου, ὡρίτην δὲ αὐτόν, ἥλιον, ἔαρ, θέρος, καὶ αἱ λοιπαὶ τῶν ὡρῶν δι' αὐτοῦ ἀποτελοῦνται. οὕτω δὲ πάντα μυθικῶς λέγει, τὰ τρία δὲ ἀπόλλωνος ἐπώνυμα.

λίπτοντ' ἀλέκτρων ἐκβαλοῦσα δεμνίων
ὡς δὴ κορείαν ἄφθιτον πεπαμένη

πατρὸς γῆρας ἄκρον, παλλάδος ζηλώμασι
τῆς μισονύμφου λαφρίας πυλαΐτιδος.

λίποντα.) ἀποθυμοῦντα. ἀλέκτρου.) τινὲς δὲ ἀμνίον λέγουσιν, ἐκλαμβάνοντες τῶν ἀρχαίων. ἡ δὲ ἱστορία, ὅτι ἠράσθη αὐτῆς ὁ ἀπόλλων, καὶ ἤθελεν αὐτῇ συμμιγῆναι δῆλα. τῆς δὲ μὴ πεισθείσης, μηνίσας αὐτῇ τὸν λοιπὸν χρόνον, ἐποίησεν αὐτὴν μαντευομένην μὴ πιστεύεσθαι, ὡς καὶ αὐτὸς λέγει κάτω· πίστιν γὰρ ἡμῶν λοξίας ἐνόσφισε. πεπαμένη.) παρὰ τὸ κτῶμαι. πάσω, πέπακα, πεπαμένη, ὅθεν ἐν μ̄ γραπτέον. κἂν οἱ μεταγραφεῖς οὐκ οἶδ᾽ ὅτι παθόντες, δύο μμ̄ γράφουσι. παλλάδος ζηλώμασι.) ἐν τοῖς ζήλοις τῆς ἀθηνᾶς. παλλὰς δὲ ἡ ἀθηνᾶ, ἡ παρὰ τὸ πάλλειν τὰ ὅπλα· πολεμικὴ γάρ, καὶ ἐν τῷ γεννᾶσθαι ἀπὸ τῆς διὸς κεφαλῆς ἐξελθοῦσα τὰ ὅπλα κινοῦσα. ἢ παρὰ τὸ παλλομένην τὴν διονύσου καρδίαν αὐτὴν ἐνεγκεῖν τῷ διΐ. διόνυσον γάρ, τὸν καὶ ζαγρέα καλούμενον, υἱὸν διὸς καὶ περσεφόνης ὑπάρχοντα, μελιστὶ οἱ τιτᾶνες ἐσπάραξαν. οὗ τὴν καρδίαν ἔτι παλλομένην αὕτη ἤνεγκεν. ἢ ὅτι ἐν τῇ συμβολῇ τῆς μάχης καὶ τῶν θεῶν πάλλαντα ἕνα τῶν γιγάντων ἀνεῖλεν. ἢ πάλλαντα τὸν ἴδιον πατέρα πτερωτὸν ὑπάρχοντα, καὶ βιάζοντα ταύτην, ὡς θέλοντα συγγενέσθαι, ἡ τὴν παρθενίαν τιμῶσα τοῦτον ἀνεῖλε, καὶ τὸ δέρμα αὐτοῦ ὡς αἰγίδα περιεβάλλετο, καὶ τὰ πτερὰ τούτου τοῖς ποσὶ ταύτης περιήρμοσεν. ὅθεν αἱ τὴν ἐθεοποίησαν ἕλληνες, καθάπερ καὶ τὴν πολεμικωτάτην ἀθηνᾶν, ἰτωνίου μὲν ὑπάρχουσαν θυγατέρα, ἰοδάμας δὲ ἀδελφήν, ἣν ἰοδάμαν αὐτὴ πολεμοῦσαν ἀνεῖλεν, ὥς φησι σιμωνίδης ὁ γενεαλόγος· πηλιάδες κορυφαῖσιν ἐθάμβεον εἰσορόωσαι, ἔργον ἀθηναίης ἰωνίδος, ἠδὲ καὶ αὐτοὺς ἥρωας χέρσοισιν ἀπαρασάοντας ἐρετμά. φερεκύδης δὲ παλλάδια λέγει, τὰ ἀχειροποίητα μορφώματα, καὶ πᾶν τὸ ἐξ οὐρανοῦ πρὸς γῆν παλλόμενον. καὶ τὸ παλλάδιον δὲ τῆς ἀθηνᾶς τοιοῦτον ἦν, τρίπηχυ ξύλινον ἐξ οὐρανοῦ καταπεσὸν ἐν πεσινοῦντι τῆς φρυγίας, ὅθεν διόδωρος καὶ δίον τὸν τόπον κληθῆναι φασίν. ἕτερος δέ τις ἱστορικὸς οὕτω λέγει τὸν τόπον κληθῆναι, ἀπὸ τοῦ πολλοὺς ἐκεῖ πεσεῖν ἐν τῇ συμβολῇ τοῦ πολέμου, ὁπότε διὰ τὴν ἁρπαγὴν γανυμήδους ἐμάχοντο, τάνταλος ὁ ἐραστὴς γανυμήδους, καὶ ἶλος ὁ ἀδελφός. ἰωάννης δὲ ὁ ἀντιοχεὺς οὐκ ἐξ οὐρανοῦ λέγει πεσεῖν τὸ παλλάδιον, ἄσιον δέ τινα φιλόσοφον μαθηματικὸν τοῦτο ποιῆσαι ὡροσκοπίᾳ καλλίστῃ, εἰς τὸ ἀπόρθητον εἶναι τὴν πόλιν ἐκείνην, ἔνθα ἂν τοῦτο μένει πεφυλαγμένον καὶ ἄσυλον. χαρίσασθαι δὲ τὸ τοιοῦτον παλλάδιον τῷ τρωΐ. τὰς δὲ ἀλληγορίας καὶ τὸ ἔτι ἐπεκτεῖναι τὴν ἱστορίαν ἐατέον. ἕτερος γάρ, ὡς μυριάκις ἔφην, μυθικῶς γράφει. ἀπολλόδωρος δὲ λέγει, μετὰ τὸ κτίσαι ἶλον τὴν ἴλιον, τῇ βοῒ ἀκολουθήσαντα, εὔξασθαι ἰδεῖν σῆμα, καὶ τότε πεσεῖν τὸ παλλάδιον, ὃ τρίπηχυ ἦν τῷ μεγέθει. τοῖς δὲ ποσὶ συμβεβηκὸς τῇ δεξιᾷ δόρυ ἔχον, λαιᾷ δ᾽ ἠλακάτην καὶ ἄτρακτον. φασὶ γὰρ ἀθηνᾶν παρὰ τοῦ τρίτωνος τρέφεσθαι, οὗ θυγάτηρ ἦν παλλάς. ἀμφοτέρων δ᾽ ἀσκουσῶν τὰ κατὰ πόλεμον, εἰς φιλονεικίαν ἐλθεῖν. μελλούσης δὲ πλήσσειν τῆς παλλάδος, φοβηθεὶς ὁ ζεύς, ἀντέτεινε τὴν αἰγίδα. παλλὰς δὲ ἀναβλέψασα πρὸς τὴν αἰγίδα, τρωθεῖσα ὑπὸ τῆς ἀθηνᾶς πίπτει. ἀθηνᾶ δὲ περίλυπος ἐπ᾽ αὐτῇ γενομένη, ξόανον ἐκείνης ὅμοιον κατασκευάσασα, περιέθετο τοῖς στέρνοις, ὃ λέγουσιν αἰγίδα, καὶ ἐτίμα ἱδρυσαμένη παρὰ τῷ διΐ. ὕστερον δ᾽ ἠλέκτρα τοῦτον προσεγγίσασα, ἔρριψε πρὸς τὴν ἴλιον. μισονύμφου.) τοῦτο δηλονότι ἡ τιμῶσα παρθενίας, τὰς νυμφευθείσας μισεῖ. διαφέρει δὲ παρθένος, ἡ καὶ κόρη καὶ νεᾶνις λεγομένη, πρὸς νύμφην, γυναῖκα, καὶ γραῦν. παρθένος μὲν γάρ ἐστιν, ἡ μὴ γευσαμένη συνουσίας ἀνδρός. νύμφη δέ, ἡ νεωστὶ συζευχθεῖσα, μήπω δὲ τεκοῦσα. γυνὴ δέ, ἡ γονῆς δεκτικὴ καὶ τίκτουσα. γραῦς δέ, ἡ διαφθαρεῖσα τοῦ τίκτειν. λαφρία.) ἐπίθετον ἀθηνᾶς, ἤτοι λαφυρία, ἡ ἄγουσα τὰ ἐκ τοῦ πολέμου λάφυρα. καὶ συγκοπῇ, λαφρία.

φρία. ὅμοιον δὲ ἐστὶ τῷ ἀγελεία, ἡ ἄγουσα λείαν. πυλαῖτιδος.) καὶ τοῦτο συμβολικῶς ἐπίθετον ἀθηνᾶς. ἐν ταῖς πύλαις γὰρ αὐτὴν ἔγραφον τῶν πόλεων καὶ οἰκιῶν, ὡς ἐν προαστείοις τὸν ἄρεα, συμβολικωτέρως ὑποτιθέμενοι, ὡς ἐν ταῖς πόλεσι, καὶ ταῖς οἰκίαις τὴν ἀθηνᾶν χρὴ συμβουλῆς καὶ φρονήσεως, ἐν τοῖς ἐκτὸς δὲ ὑπὲρ τούτων ἀμύνεσθαι τοὺς πολεμίους. τὸ δὲ φάσσα καὶ πόρκος οἰνὰς καὶ ἅρπη, ἐῤῥέθη.

τῆμος βιαίως φάσσα πρὸς τόργου λέχος
γαμφαῖσιν ἅρπαις οἰνὰς ἑλκυσθήσομαι,
ἡ πολλὰ δὴ βούδειαν αἴθυιαν κόρην,
ἀρωγὸν αὐδάξασα τάῤῥοθον γάμων.

ἡ πολλὰ αὐδάξασα.) καὶ ἐπικαλεσαμένη ἀρωγὸν τάῤῥοθον καὶ βοηθὸν τῶν γάμων, τῶν ἐκ τοῦ λοκροῦ αἴαντος ἐμῶν βιαίων γάμων ἀποδιώκτειραν τὴν κόρην, ἤγουν παρθένον ἀθηνᾶν, τὴν βούδειαν καὶ αἴθυιαν. μυθικὴν δὲ ἵνα δοκοῦντες οὗτοι τὴν ἀθηνᾶν, ἐκείνης ἐπίθετα ταῦτα λέγουσιν. ἡ δὲ φρόνησις ἀθηνᾶ ἐπίθετα ταῦτα κέκτηται. βούδεια γὰρ ἡ φρόνησις, ὅτι τοὺς βόας ἀρότροις καὶ ζυγοῖς ὑπέδειξε, καὶ τέμνειν τὰς αὔλακας. αἴθυια δὲ, ὅτι καὶ πλοῖα ἡ φρόνησις κατεσκεύασε, καὶ δίκην αἰθυιῶν ἐδίδαξε τοὺς ἀνθρώπους ναυτίλλεσθαι ἐπ' αὐτῶν, διαπεραιουμένους τὴν θάλασσαν. αἴθυια δὲ ἐστὶν ὄρνεον θαλάσσιον ἄφρον, ἀφρῷ ἁλισκόμενον. οἱ γὰρ παῖδες τῶν ἁλιέων ἀφρὸν τῇ χειρὶ λαβόντες, πόῤῥω πρὸς τὴν θάλασσαν ῥιπτοῦσιν, εἶτα ἐγγὺς καὶ ἐγγύτερον ἕως ἐπ' αὐτὰς αὐτῶν τὰς χεῖρας ἐλθούσας ἀγρεύσωσιν.

ἣ δ' εἰς τέραμνα δουρατογλύφου στέγης,
γλήνας ἄνω στρέψασα χώσεται στρατῷ,
ἐξ οὐρανοῦ πεσοῦσα καὶ θρόνων Διὸς
ἄνακτι πάππῳ κτῆμα τιμαλφέστατον.
ἑνὸς δὲ λώβης ἀντὶ, μυρίων τέκνων.

ἣ δ' εἰς τέραμνα.) ἐκείνη δὲ ἡ ἀθηνᾶ εἰς τέραμνα, ἤτοι εἰς τὴν στέγην ἄνω στρέψασα τοὺς ὀφθαλμοὺς, ὀργισθήσεται τῷ στρατῷ, ἐξ οὐρανοῦ ποτὲ τῷ πάππῳ μου τρωῒ πεσοῦσα. οὗτος μὲν μυθικῶς λέγει, ὡς ἄσιος μαθηματικὸς φιλόσοφος τοῦτο ποιήσας ὡροσκοπίᾳ κάλλιστα, εἰς τὸ ἀπόρθητον εἶναι τὴν πόλιν ἐκείνην, ἔνθα τοῦτο πεφυλαγμένον καὶ ἄσυλον εἶναι. χαρίσασθαι δὲ τὸ πιστὸν παλλάδιον τῷ τρωΐ. ἀπολλόδωρος δὲ λέγει, μετὰ τὸ κτίσαι ἴλιον τὸν ἶλον, τῇ βοῒ ἀκολουθήσαντα, εὔξασθαι ἰδεῖν σημεῖον, καὶ τότε πεσεῖν τὸ παλλάδιον, ὃ τρίπηχυ ἦν τῷ μεγέθει. τοῖς δὲ ποσὶ συμβεβηκὸς, τῇ δεξιᾷ δόρυ ἔχον, λαιᾷ δ' ἠλακάτην καὶ ἄτρακτον. καὶ πάλιν, οὕτως μὲν μυθικῶς λέγεται, τὸ τῆς ἀθηνᾶς εἴδωλον στρέψαι τοὺς ὀφθαλμοὺς εἰς τὴν στέγην, καὶ ὀργισθῆναι τῷ στρατῷ. ὅμηρος δὲ ἀθηνᾶν ὀργισθεῖσαν τότε, τὸν ἀέρα καλεῖ. ἐναντίων γὰρ πνευσάντων ἀνέμων, ὁ τῶν ἑλλήνων στόλος ἐφθάρη. ἐξ οὐρανοῦ πεσοῦσαν.) οἱ μὲν οὕτω μυθικῶς φασίν, ἤδη τρωὸς ἐξ οὐρανοῦ τοῦτο πεσεῖν. ἐγὼ δὲ ἀλληγορικωτέρως φημί, ὡς καὶ προεῖπον. ἄσιος τίς μαθηματικὸς φιλόσοφος ὡροσκοπήσας καὶ ἀστρολογήσας καλῶς, τοῦτο κατεσκεύασεν, εἰς τὸ ἀπόρθητον εἶναι τὴν πόλιν τὴν ἄσυλον τοῦτο φυλάττουσαν. ὅθεν διὰ τὸ ὡροσκοπὸν καὶ τὸ ἀστρολόγημα, ἐμυθεύσαντο, ὡς ἐξ οὐρανοῦ καταπέπτωκεν. ἑνὸς δὲ λώβης ἀντί.) ἀντὶ δὲ τῆς ἁμαρτίας τοῦ αἴαντος τοῦ λοκροῦ, ἡ ἑλλὰς πᾶσα στενάξει, θρηνοῦσα τὰ ψευδοτάφια τῶν ναυαγησάντων ἑλλήνων, ἤτοι αὐτοὺς τοὺς ναυαγήσαντας ἕλληνας, οὐκ ἐν τάφοις κειμένους, ἀλλ' ἤδη τῶν θαλασσίων πετρῶν. οὐδὲ φυλάσσοντας τὴν τέφραν τῶν ἑαυτῶν λειψάνων ἐκ πυρὸς ἐν λάρναξί τινι βεβαμμένην, ὡς νόμος τῶν ἤδη ξένης χώρας θνησκόντων νεκρῶν. ἀλλὰ φυλάσσοντας ὄνομα κενὸν καὶ ψευδογραφίων ἐπιγραφὰς, βρεχομένας τὰς ἐπιγραφὰς τῶν τάφων, ἤτοι τοὺς τάφους αὐτῶν, θερμοῖς δακρύοις πατέρων, παί-

δων, καὶ ἐν τοῖς τῶν γυναικῶν τῶν τεθνηκότων δηλονότι θρήνοις. λώβης.) τῆς ἡ λώβη; φασὶν ὅτι ὁ λοκρὸς αἴας ἐν τῇ ἁλώσει τῆς τροίας καταφυγοῦσαν κασσάνδραν ἐν τῷ ναῷ τῆς ἀθηνᾶς, καὶ τοῦ παλλαδίου τῆς ἀθηνᾶς ἐχομένην, ἀπέσπασε, καὶ αὐτόθι συνεγένετο. ὀργισθεῖσα δὲ τοῦτο ἡ ἀθηνᾶ, ἐν τῇ θαλάσσῃ σὺν πολλοῖς ἑτέροις τῶν ἑλλήνων ἀνεῖλεν. οὕτω μὲν οἱ πολλοί φασι. τὸ δ' ἀληθὲς οὕτως ἔχει. καταφυγοῦσαν αὐτὴν ἀπέσπασε τοῦ ναοῦ, καὶ ἔσχηκε λείαν αὐτὴν, καθάπερ ἑτέρας οἱ λοιποὶ στρατηλάται, ἃς ἔφθασεν ἕκαστος ἁρπάξαι. ἐρασθεὶς δὲ αὐτῆς ἀγαμέμνων, τοῦ ὀδυσσέως τοῦτο κοινοῦται. ὁ δὲ κηρύσσει, ὡς αἴας ἐν τῷ ναῷ ταύτῃ ἐμίγη. συνέβη γὰρ ἀφαιρεθῆναι αὐτὴν οὕτως ὑπ' ἀγαμέμνονος, μισηθῆναι δὲ καὶ τὸν στρατηγὸν αἴαντα ὑπὸ τοῦ ἀλογίστου πλήθους καὶ σύρφακος. εἰς νοῦν δὲ θέμενος τὴν ἀχιλλέως πρότερον ὕβριν, πῶς ἀφῃρέθη τὴν ἱπποδάμειαν βρισηΐδα, ἔτι δὲ λογισάμενος καὶ τοῦ παλαμήδους τὸν ἄδικον θάνατον, καὶ φοβηθεὶς μή πως καὶ αὐτὸν δόλῳ ἀνέλωσι, ἐμβὰς τῆς νηὸς ἐν ἀκροφόρῳ καὶ χειμερίῳ καιρῷ ἐναντίων ἀνέμων πνευσάντων, ναυαγεῖ περὶ τῆνον καὶ μύκονον, ἢ ἄνδρον καὶ τῆνον, καὶ τῆς νηὸς πρὸς ταῖς πέτραις λυθείσης, μέχρι τινὸς ὁ ἀνὴρ γενναίως νηξάμενος, περὶ τὰς γυραίας πέτρας ἐσώθη. μεγάλων δὲ τῶν κυμάτων ἐπερχομένων συνεχεστέρως, σὺν μέρει τῆς πέτρας ἀποκοπέντι, πρὸς τὴν θάλασσαν αὖθις κατενεχθεὶς, ἀπεπνίγη. μαθοῦσα δὲ ἡ λοκρὶς ἅπασα τὸ συμβὰν, ἐπὶ χρόνον ὅλον μελανηφοροῦσα τὸν ἄνδρα ἐπένθησε, καὶ ἐτησίως ὁλκάδα πληροῦσα θυσιῶν μεγαλοπρεπῶν, καὶ πῦρ ἐμβάλλουσα τῇ ὁλκάδι, ἐξαρτῶσα τε μέλαν ἱστίον αὐχένων χωρὶς, ἐπιπέμπει πρὸς τὸ πέλαγος, κατακαίουσα θυσίαν τῷ ἥρωϊ.

ἑλλὰς στενάζει πᾶσα τοὺς κενοὺς τάφους,
οὐκ ὀστοθήκαις, χοιράδων δ' ἐφημένους,
οὐδ' ὑστάτην κεύθοντας ἐκπυρὸς τέφρην,
κρωσσοῖσι ταρχυθεῖσαν ὡς φθιτῶν θέμις,
ἀλλ' οὔνομ' οἰκτρὸν καὶ κενηρίων γραφὰς
θερμοῖς τεκόντων δακρύοις λελουμένας,
παίδων τε καὶ θρήνοισι τοῖς ὁμευνίδων,
ὀφέλτα καὶ μύχουρε χοιράδων ζάραξ,
σπίλοι τε καὶ τρύχαντα καὶ τραχὺς νέδων,
καὶ πάντα διρφωσσοῖο καὶ διακρίων,
γωλειὰ καὶ φόρκυνος οἰκητήριον.

χοιράδων.) χοιράδες, σπίλοι, μύρμηκες, τήγανοι, ῥαχίαι, αἱ ὕφαλοι λέγονται πέτραι. ἐπειδὴ ἔθος ἦν τοὺς ἀλλαχοῦ τῆς πατρίδος τεθνηκότας καίειν, καὶ τὴν τέφραν αὐτῶν ἐν κρωσσοῖς καὶ λάρναξι καὶ ἀμφιφορεῦσιν εἰς τὴν πατρίδα κομίζειν, ὅπερ ἐγένετο ἐν τῇ ψ τῆς ἰλιάδος καὶ ἐπὶ πατρόκλου καὶ ἀχιλλεῖ. φασὶν οὖν ὁ λυκόφρων, ὅτι οὔτε ἐν τῇ πατρίδι ἀποθανοῦνται οἱ ἕλληνες, οὔτε ἐν τῇ ξένῃ γῇ ἀποθανόντες τὰ ὀστᾶ αὐτῶν ἐν λάρναξιν ἐμβάλλοντες ἀποκομίσουσιν εἰς τὰς αὐτῶν πατρίδας, ἀλλὰ ναυαγήσαντες ἀπολοῦνται ἐν ταῖς θαλασσίαις πέτραις, καὶ ὡς τάφοι αὗται αὐτοῖς γενήσονται. ἀπέστρεψε τὸν λόγον πρὸς τοὺς τόπους, καὶ τὰ ἀκρωτήρια, ἐν οἷς ἔμελλον τὰ τῶν ἑλλήνων γενέσθαι ναυάγια. ὦ ὀφέλτα καὶ ζάραξ μύχουρε τῶν χοιράδων.) ἤγουν φύλαξ τῶν κοιλοτάτων πετρῶν. ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν, ὦ ζάραξ ἔχων κοίλας πέτρας. ὁ ὀφέλτας δὲ καὶ ζάραξ ὄρη εὐβοίας. ὁ μὲν ὀφέλτης ἀπὸ ὀφέλτου τοῦ ἀρχεμόρου κληθεὶς, ὃς υἱὸς ἦν λυκούργου, ἱερέως τοῦ νεμείου διός. ζάραξ δὲ, ἀπὸ ζάρακος τοῦ υἱοῦ καρύστου. ὁ δὲ αὐτὸς ζάραξ καὶ τὸ φάλαιον καὶ ἑτέρως καφηρεὺς λέγεται. νῦν δὲ ὁ καφηρεὺς ἰδιωτικώτερος ξυλοφάγος καλεῖται.

λεῖται. τρύχατα καὶ νέδων καὶ διρφωσσός.) ὄρη Εὐβοίας εἰσί. τὸν δὲ διρφωσσὸν ὁ Εὐφορίων Δίρφυν καλεῖ· Δίρφυν ἀνὰ τρηχεῖαν ὑπ᾽ Εὐβοίᾳ κεκόνισο. Δίακρια δὲ ὄρη Εὐβοίας, ὅτι ἐκεῖ διεκρίθησαν, ἥφαιστος, ἀθηνᾶ, καὶ ἑρμῆς. ἥφαιστος μὲν λέγων, ὅτι καλὸν ὁ ἄνθρωπος. ἑρμῆς δέ, ὅτι καλὸν ἡ οἰκία. ἀθηνᾶ, ὅτι καλὸν ὁ βοῦς. ταῦτά φασιν οἱ μῦθοι. γωλειὰ δέ, αἱ πρὸς τὴν θάλασσαν καταδύσεις. φόρκυνος οἰκητήριον ἡ θάλασσα.

ὅσων στεναγμῶν ἐκβεβρασμένων νεκρῶν,
σὺν ἡμιθραύστοις ἰκρίοις ἀκούσεται.
ὅσων δὲ φλοίσβων ῥαχίας ἀνεκβάτου
δίναις παλιρροίοισιν ἕλκοντος σάλου.
ὅσων δὲ θυννῶν ἠλοκισμένων ῥαχὰς
πρὸς Γυραίοισι κραῖς, ὧν καταιβάτης
σκηπτὸς κατ᾽ ὄρφνην γεύσεται δαιουμένων.

ὅσων δὲ θυννῶν.) θύννας καλεῖ τοὺς κινδυνεύσαντας ἕλληνας. τὸ δὲ ἑξῆς, ὅσων δὲ θυννῶν ἠλοκισμένων καὶ κατακοπέντων τὰς ῥαχὰς τοῦ κρατὸς ἐν ταῖς Γυραίοις καὶ πλατείαις πέτραις. ἀπὸ κοινοῦ δὲ τὸ στεναγμῶν ἀκούσεται. ὧν καταιβάτης.) οἱ ἕλληνες μετὰ τὴν τῆς τροίας ἅλωσιν ἀποπλέοντες, γνοφώδους αὐτοῖς τοῦ ἀέρος καὶ πνευμάτων καὶ κεραυνῶν γεγενημένων, ἀπώλοντο, ὥσπερ καὶ εὐριπίδης ἐν ταῖς τρῳάσιν, ὡς ἀπὸ τῆς ἀθηνᾶς λέγει·

καὶ Ζεὺς μέν, ὄμβρον καὶ χάλαζαν ἄσπετον
πέμψει, γνοφώδη τ᾽ αἰθέρος φυσήματα.
ἐμοὶ δὲ δώσειν πῦρ κεραύνιον λέγει, βάλλειν ἀχαιούς, ναῦς τε πιμπράναι πυρί.

καὶ πάλιν ὡς ἀπὸ τοῦ ποσειδῶνος λέγει· ταράξω πέλαγος αἰγαίας ἁλός,
ἀκταὶ δὲ μυκόνου, δήλιοί τε χοιράδες,
σκῦρός τε, λῆμνός θ᾽ αἱ καφήρειοί τ᾽ ἄκραι,
πολλῶν θανόντων σώμαθ᾽ ἕξουσι νεκρῶν.

καταιβάτης ὁ σκηπτός, ὁ κάτω φερόμενος, καὶ πληκτικὸς καὶ αἰφνίδιος κεραυνός. ἄλλη δὲ κεραυνῶν γένεσις πρηστήρ, ὁ καὶ πυρόεις καλούμενος, ὃς καταφερομένου τοῦ πνεύματος, καὶ ἐκπυρωθῆναι καὶ λεπτυνθῆναι γίνεται. σκηπτός, ὁ καὶ καταιβάτης, ὃς γίνεται παχυνθῆναι τοῦ πυρώδους πνεύματος. ἀργής, ὃς διὰ τὴν πάνυ λεπτότητα οὐ φλέγει, μελαίνει δέ. ψολόεις, ὁ ἐν τῇ ψαύσει ὀλλύων. ἑλικίας δέ, ὁ συστροφὰς καὶ ἕλικας ποιῶν, διὰ μέσην ταχύτητα καὶ ὑγρότητα τῇ πυκνότητι τοῦ ἀέρος αὐτωθούμενος.

ὅταν καρηβαρεῦντας ἐκ μέθης ἄγων,
λαμπτῆρα φαίνῃ τὴν ποδηγέτην σκότους
σίντης ἀγρύπνῳ προσκαθήμενος τέχνῃ,
ἐν δ᾽ οἷα δύπτην κηρύλον διὰ στενοῦ
αὐλῶνος οἴσει κῦμα γυμνίτην φάγρον,
διπλῶν μεταξὺ χοιράδων σπαρούμενον.

ὅταν καρηβαρεῦντας.) ὅταν ὁ σίντης, ἤτοι ὁ ναύπλιος ὁ παλαμήδους πατήρ, φαίνῃ περὶ τὸν καφηρέα τὸ ἀκρωτήριον Εὐβοίας, λαμπτῆρα καὶ φανὸν ποδηγέτην σκότους ἀγρυπνῶν, καὶ καρηβαροῦντας ἐκ μέθης ἄγων τοὺς ἕλληνας, οὐ λείπει τὸ ὡς, ἵν᾽ ᾖ ὡς καρηβαροῦντας, ἀλλὰ καλῶς οὕτως ἔχει. καὶ γὰρ ὅμηρος οὕτως ἐν ὀδυσσείᾳ φησίν, εἰ δ᾽ ἦλθον οἴνῳ βεβαρειότες υἷες ἀχαιῶν.

ἡ δὲ ἱστο-

ἡ δὲ ἱστορία τοιάδε· Ὀδυσσεὺς μὴ θέλων καὶ αὐτὸς συμπλεῦσαι ἐπὶ Τροίαν, τοῖς Ἕλλησιν ὑπεκρίνετο εἶναι μωρός, ζευγνὺς ὁμοῦ ἵππον καὶ βοῦν, ἠροτρία. τοῦτον δὲ Παλαμήδης ὁ Ναυπλίου καὶ Κλυμένης τῆς Κατρέως, σοφώτατος ὢν τῶν κατ' αὐτὸν ἀνθρώπων ἤλεγξε. Τηλέμαχον γὰρ τὸν υἱὸν τοῦ Ὀδυσσέως τίθησιν ἔμπροσθεν αὐτοῦ ἀροτριῶντος. αὐτοῦ δὲ κρατήσαντος τὸ ἄρμα, ἵνα μὴ ὁ παῖς αὐτοῦ φονευθῇ, ἠλέγχθη. συνέπλευσεν οὖν ἐπὶ Τροίαν τοῖς Ἕλλησιν ὁ Παλαμήδης τε καὶ ὁ Ὀδυσσεύς. Παλαμήδης δὲ φθόνῳ Ὀδυσσέως καὶ πεπλασμέναις τούτου γραφαῖς, κατηγορηθεὶς ὡς προδιδοὺς τῷ Πριάμῳ τοὺς Ἕλληνας, πεισθέντων οὖν οἱ Ἑλλήνων ἐλιθοβόλησαν αὐτόν, καὶ οὕτως ἀναιρεῖται. γέγονε δὲ ὕστερον ἐν Λεπετύμνῳ ὄρει Μηθύμνης ἱερὸν τοῦ ἀνδρός. τότε δὲ μαθὼν τὴν τούτου ἀναίρεσιν ὁ τούτου πατὴρ Ναύπλιος, ἔπλευσε πρὸς τοὺς Ἕλληνας, καὶ τὴν τοῦ παιδὸς ἀπῄτει ποινήν. ἄπρακτος δὲ ὑποστρέψας, ὡς πάντων χαριζομένων τῷ βασιλεῖ Ἀγαμέμνονι, μεθ' οὗ τὸν Παλαμήδην ἀνεῖλεν ὁ Ὀδυσσεύς, περιπλέων λοιπὸν τὰς χώρας τὰς Ἑλληνίδας παρεσκεύασε τὰς τῶν Ἑλλήνων γυναῖκας μοιχευθῆναι, Κλυταιμνήστραν τὴν τοῦ Ἀγαμέμνονος Αἰγίσθῳ, Αἰγιάλειαν τὴν Διομήδους Σθενέλῳ, Μήδαν δὲ τὴν Ἰδομενέως ὑπὸ Λεύκωνος· ἣν καὶ ἀνεῖλε Λεύκων, καὶ Κλεισιθύραν τὴν θυγατέρα αὐτῆς, ἐν τῷ ναῷ καταφυγούσας, καὶ τῶν λοιπῶν ὁμοίως, καὶ δέκα πόλεις τῆς Κρήτης ἀποστήσας, ἐτυράννησε· καὶ μετὰ τὸν Τρωϊκὸν πόλεμον, καὶ τὸν Ἰδομενέα τῇ Κρήτῃ καταίροντα ἐξήλασε. ταῦτα πάντα ταῖς τοῦ Ναυπλίου γέγονε συσκευαῖς. ὕστερον δὲ ἀκούσας τὴν τῶν Ἑλλήνων ἄνοδον ἐπὶ τὴν πατρίδα, ἧψε φρυκτὸν περὶ τὰ Κοῖλα τῆς Εὐβοίας, καὶ ὃν αὖ εἴπομεν Καφηρέα. νῦν δὲ Ξυλοφάγον καλούμενον, ὅπου προσπλεύσαντες οἱ Ἕλληνες ἐν τῷ δοκεῖν λιμένα εἶναι διεφθάρησαν. τὰ δὲ περὶ τὸν Παλαμήδην καὶ Εὐριπίδης ἐν δράματι Παλαμήδει φησίν,

ἐκάνετ' ἐκάνετε τὰν πάνσοφον, ὦ Δαναοί,
τὰν οὐδὲν ἀλγύνουσαν ἀηδόνα μουσᾶν.

Λαμπτῆρα ποδηγέτην σκότους.) τὸν φρυκτὸν λέγει, ὃς κατῆγεν αὐτοὺς εἰς ᾅδην. ἔστι δὲ τὸ σχῆμα παραδοξολογία. Τὸν δ' οἱ ἀδύπτην.) τὸν δὲ γυμνήτην καὶ ὁπλίτην φάγρον. λέγει δὲ τὸν Λοκρὸν Αἴαντα, ἢ τὸν φάγρον γυμνίτην καὶ γυμνόν, κομίσει τὸ κῦμα, διὰ τοῦ στενοῦ αὐλῶνος καὶ ὑπερμήκους πελάγους, ὥσπερ εὐκόλυμβον ἄρρενα ἀλκύονα μεταξὺ τῶν δύο χοιράδων κλυδωνιζόμενον. ἐν ταῖς Γυραίαις δὲ πέτραις σωθείς, καὶ στεγανὰ ποιῶν τὰ πτερά, διάβροχα ὄντα τῇ θαλάσσῃ, πάλιν πίπτει εἰς τὴν θάλασσαν, ἀπὸ τῶν ὄχθων καὶ πετρῶν τῇ τριαίνῃ καὶ τῇ τρικυμίᾳ βληθεὶς τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς θαλάσσης, καὶ συμπλεύσεται ταῖς φαλλαίναις καὶ τοῖς λοιποῖς ἰχθύσιν. ὃν ὕστερον ἐκριφέντα ὑπὸ τῶν κυμάτων, ἡ Θέτις θάψει περὶ τὸν Τρέμοντα, χωρίον τῆς Δήλου. Κηρύλος.) ὁ ἄρσην ἀλκύων, παροξυτόνως διὰ τοῦ η, καὶ ἔστι Δωρικόν. κείρυλος δὲ διὰ διφθόγγου καὶ προπαροξύτονον, ἀττικῶς ὥς φησιν Εὐφρόνιος. σὺ δὲ τὸ κηρύλος ἐπίσης γίνωσκε γράφειν ἡμᾶς τε καὶ τοὺς Ἀττικοὺς καὶ Δωριέας, τοὺς δὲ Αἰολέας διφθόγγῳ. ἐκεῖνοι γὰρ τὸ πηλεὺς καὶ νηλεύς, καὶ τὰ ὅμοια, πείλευς καὶ νείλευς λέγουσι, καὶ διφθόγγῳ γράφουσιν, ὡς οἱ Δωριεῖς τὸ πλῆον καὶ μῆον, καὶ τὰ ὅμοια, διὰ τοῦ ἦτα γράφουσιν. ἀλλὰ περὶ τῶν κηρύλων, καὶ ἅ φησιν Ἀντίγονος λεκτέον. γηράσαντας τοὺς ἄρσενας ἀλκύονας αἱ θήλειαι βαστάζουσι τοῖς πτεροῖς. ἐν δὲ τῇ συνουσίᾳ γηράσαντες οἱ ἄρρενες τελευτῶσι. τὴν δὲ λοιπὴν καὶ μυθικὴν τοῦ Κήυκος ἱστορίαν καὶ τῶν ἀλκυόνων ἰδέ. Διπλῶν μεταξὺ χοιράδων.) Μυκόνου καὶ Τήνου, ἢ Ἄνδρου καὶ Τήνου, ἢ μεταξὺ δύο τινῶν χοιράδων περὶ τὰς Γυρὰς καλουμένας πέτρας. καὶ Ὅμηρος·

Γυρῇσιν μὲν πρῶτα Ποσειδάων ἐπέλασσεν.

ἡ δὲ Τῆνος καὶ Μύκονος, νῆσοι εἰσὶ τῶν Κυκλάδων. τὸν δὲ στενὸν τόπον, αὐλῶνα καλεῖ. Γυραῖαι δὲ κυρίως λέγονται αἱ πέτραι, ἐν αἷς ὁ Αἴας ἀπώλετο.

γυραῖσι

γυραῖσι δ' ἐν πέτρῃσι Τρησαίνων πέλας,
στάζοντα πόντου, δυστάλαν ἅλμην ἀπάσει
βληθεὶς ἀπ' ὄχθων τοῦ τριωνύχου δορί,
ὅν νιν κολαστὴς δεινὸς οὐτάσας λατρεὺς,
ἀναγκάσει φάλλαισι κοινωνεῖν δρόμου
κόκκυγα κομπάζοντα μαψαύρας στόμβους.

τριωνύχου δορί.) τῇ τριαίνῃ. κολαστὴς γὰρ ὁ ποσειδῶν, ἤτοι ἡ θάλασσα, ὅτι αὐτός ἐστιν ὁ κολάζων, καὶ τιμωρῶν, καὶ σείων τὴν γῆν. λατρεύς.) ὅτι τῷ λαομέδοντι ἐλάτρευσεν ὁ ποσειδῶν ὑπὲρ τῆς τροίας οἰκοδομήσει, ἤματι τῷ ὅτε τεῖχος ἐϋδμήτοιο πόληος ὑψηλὸν ποιήσει ποσειδάων καὶ ἀπόλλων. μυθικῶς.

κόκκυγα.) κόκκυξ, ὄρνεον δειλὸν, ὅμοιον ἱέρακι. ἔστιν δὲ λάλον, ὃ διὰ δειλίαν οὐ συναυλίζεται τοῖς λοιποῖς ὀρνέοις. ἔστι δὲ καὶ δύσφονον, ὃ παρὰ ῥωμαίοις κούκουλος καλεῖται. ἢ οὖν διὰ τὸ μονιὸν τὸν αἴαντα παρείκασε κόκκυγι, ἢ διὰ τὸ φλύαρον. φησὶ γὰρ ὅμηρος, φῆ ῥα ἔκητι θεῶν φυγέειν μέγα λαῖτμα θαλάσσης. ἢ διὰ τὸ μάτην φθέγγεσθαι. καὶ γὰρ θορυβητικὸν καὶ φλύαρον τὸ ὄρνεον. στόμβους.) λοιδορίας. ἐγὼ δὲ στόμβους φημὶ τὰς διὰ στόματος ὕβρεις, χλεύας καὶ στωμυλίας.

ψυχρὸν δ' ἐπ' ἀκταῖς ἐκβεβρασμένον νέκυν
δελφῖνος, ἀκτὶς σειρία καταυανεῖ,
τάριχον ἐν μνίοις δὲ καὶ βρύοις σαθρὸν
κρύψει κατοικτίσασα, νησαίας κάσις.

νέκυν δελφῖνος.) τὸν νεκρὸν τοῦ αἴαντος, διὰ τὸ ἐκβρασθῆναι εἰς γῆν. ὁ γὰρ δελφὶς γνοὺς αὐτὸν τελευτῶντα, εἰς γῆν ἐξέρχεται, ὡς ὁ ὀππιανὸς λέγει. ἀκτὶς σειρία.) ἡ σειρίου, ἢ ἡλιακὴ, ἢ τοῦ ἡλίου καταχρηστικῶς. σείριος δὲ κύων ἀστήρ ἐστιν εἷς ὑπὸ τὸ γένειον κείμενος τοῦ ἀστρώου κυνὸς, ὃν οἱ ἰδιῶται τοῦ ὅλου κυνὸς ὄνομα κυνάστρον προσαγορεύουσι. περὶ δὲ τοῦ σειρίου τούτου ἀστέρος, ἐν τοῖς φαινομένοις ἄρατος λέγει· ὀξέα σειριάει. λάμπει, ἢ ξηραίνει, καί μιν καλέουσ' ἄνθρωποι σείριον. καταυανεῖ.) καὶ καθαυανεῖ. αὔω γὰρ τὸ ξηραίνω, ψιλοῦται. καθαυανεῖ δὲ, ἀντὶ τοῦ λαμπρυνεῖ. αὔω γὰρ τὸ λάμπω δασύνεται, ὅθεν καὶ φαύω λέγομεν. τὸ δὲ καθαυανεῖ ἀντὶ τοῦ λαμπρυνεῖ, τὸ σχῆμα χαριεντισμὸς καὶ ἀστεϊσμὸς λέγεται. τὸ γὰρ εἰπεῖν λαμπρυνεῖ τὸν νεκρὸν, χαριέν ἐστιν. ἡ δὲ σύννοια τοιαύτη. τὸν δὲ αἴαντα ἐκβεβρασμένον τῆς θαλάσσης, ὁ ἥλιος ξηρανεῖ, ὡς σῶμα δελφῖνος. λείπει δὲ τὸ ὡς. ὡς τεταριχευμένον δὲ καὶ σαπρὸν κατακρύψει οἰκτίσασα ἡ νησαίας κάσις, ἤτοι ἡ θέτις, ἡ βοηθὸς τοῦ μεγίστου δίσκου, ἤτοι διός. βοηθὸς δὲ τοῦ διὸς ἡ θέτις, ὡς καὶ ὅμηρος·
ἀλλὰ σὺ τόν γ' ἐλθοῦσα θεὰ ὑπελύσαο δεσμῶν.

μνίοις.) τὸ κεκολλημένον ἐν θαλασσίαις πέτραις, ἢ ἐρείδεσθαι, ἢ βοτανώδεσιν. βρύον δὲ, τὸ ἐκκοπὲν καὶ πλέον ἐν ὕδασι. σαθρόν, νῦν τὸ σεσημμένον. κυρίως δὲ σαθρὸς ὁ ἀσθενὴς, καὶ σεσημμένα τὰ ἄρθρα ἔχων. νησαίας κάσις.) ἡ νησαία μία τῶν νηρηίδων, θυγάτηρ νηρέως καὶ δωρίδος τῆς ὠκεανοῦ θυγατρός. κάσις δὲ νησαίας νῦν ἡ θέτις. ἐκ τοῦ ἐπιφερομένου δὲ νοεῖται. φησὶ γὰρ, δίσκου μεγίστου τάρροθος. οὐκ ἄλλη δὲ τῶν νηρηίδων τοῦ δίσκου, ἤτοι τοῦ λίθου, δηλονότι τοῦ διὸς γέγονε βοηθὸς, ἀλλὰ μόνη ἡ θέτις. δίσκον δὲ τὸν δία λέγει, διὰ τὸν λίθον τὸν ἀντὶ διὸς ὑπὸ ῥέας σπαργανωθέντα, καὶ ὑπὸ κρόνου καταποθέντα, ὡς φησὶν ἡσίοδος ἐν τῇ θεογονίᾳ, τὴν ὀρφέως ὑποκλέψας καὶ παραφθείρας θεογονίαν. ταῦτα δὲ, ὅ, τε λίθος καὶ ἡ κατάποσις, ἀλληγορίας γενναίας ἔχονται. καὶ ἡ τοῦ διὸς βοηθὸς, ἡ παρὰ τῆς

ρας τοῦ θεέπιλου, ὁππότε μιν ξυνδῆσαι ὀλύμπιοι ἤθελον ἄλλοι, ἥρη τ' ἠδὲ ποσειδάων καὶ παλλὰς ἀθήνη. ὁ δὲ λυκόφρων μυθικῶς πάντα γράφει.

> δίσκου μεγίστου τάῤῥοθος κυναιθέως.
> τύμβος δὲ γείτων ὄρτυγος πετρουμένης
> τρήμων, φυλάξει ῥόχθον αἰγαίας ἁλὸς,
> τὴν κασνίαν δὲ καὶ μελιναίαν θεὸν,
> λυπρὸς παρ' ἅδην δεννάσει κακοῤῥοθῶν,
> ἣ μὴν παλεύσει δυσλύτοις οἴστρου βρόχοις
> ἔρωτας οὐκ ἔρωτας, ἀλλ' ἐρινύων.

κυναιθεύς, ὁ ζεὺς ἐν ἀρκαδίᾳ τιμᾶται. ἀγροῖκοι γὰρ καὶ κυνηγετικοὶ οἱ ἀρκάδες, ἐπὶ ἐν ταῖς κυνηλασίαις καὶ θύουσι τῶν κυνῶν ἐπίμονον αὐτῶ. τάῤῥοθος δὲ, βοηθὸς ὁ φίλος τοῦ διός. τύμβος δὲ γείτων.) ἡ λητοῦς ἀδελφὴ ἀστερία φεύγουσα τὴν τοῦ διὸς μίξιν, μετέβαλεν ἑαυτὴν εἰς ὄρτυγα, καὶ ἥλατο εἰς τὴν θάλασσαν, καὶ γέγονε νῆσος, ἥτις ἀπ' αὐτῆς ὀρτυγία καὶ ἀστερία ἐκαλεῖτο. ὕστερον δὲ τοῦ διὸς συγγινομένου λητοῖ, καὶ ποιήσαντος αὐτὴν ἔγγυον, ἔμελλε γεννῆσαι ἄρτεμιν καὶ ἀπόλλωνα. ζηλῶ δὲ ἥρας μήτε ἐν γῇ, μήτε ἐν θαλάσσῃ ὑποδεχομένων τὴν λητοῖ πρὸς ἀποτεκεῖν, κελεύει περὶ ποσειδῶνι ζεὺς, καὶ ἀνέδωκε ταύτην τὴν νῆσον, τὴν ὀρτυγίαν καὶ ἀστερίαν λεγομένην, πρότερον κρυπτομένην τοῖς κύμασιν, ἔτι δὲ καὶ ὑποτρέμουσαν περὶ φόβον, ἐκ τοῦ φανῆναι αὐτὴν δῆλον ὠνόμασεν. ἐκεῖ οὖν ἐλθοῦσα ἡ λητὼ, καὶ δάφνης καὶ φοίνικος πρότερον ἐκεῖ φανέντων ἁψαμένη, τὴν ἄρτεμιν γεννᾷ. ἡ δὲ ταύτην μαιεύει, καὶ τίκτει τὸν ἀπόλλωνα. καὶ ἄρτεμις μὲν τὴν δῆλον κατέσχεν, ἀπόλλων δὲ εἰς λυκίαν κατῆλθεν. ὄρτυγα γοῦν πετρουμένην τὴν δῆλον εἶπε. δι' ἃ, εἴπομεν περὶ τῆς ἀστερίας. γείτων δὲ οὖσιν ἡ μύκων νῆσος τῆς δήλου, ἔνθα αἴας τέθαπται. τρήμων δὲ ὀνομαστικῶς οὕτω καλεῖ χωρίον παρὰ τῇ δήλῳ, ἔνθα ὁ αἴας τέθαπται. εἰκότως δὲ οὕτως κέκληται, διὰ τὸ σείεσθαι πάλαι τὴν δῆλον. ἡ δὲ ἔννοια τοιαύτη· ὁ δὲ τρήμων ὄνομα χωρίου, ὁ τύμβος δηλονότι τοῦ αἴαντος, ὁ γείτων τῆς ὄρτυγος τῆς πετρουμένης, ἤτοι τῆς δήλου, φυλάξει τὸν ῥόχθον καὶ ἦχον τῆς αἰγαίας ἁλός. τουτέστιν ἀποθανὼν ὁ αἴας, οὐκ ἔτι κλυδωνισθήσεται. καὶ τοῦτο χαριεντισμός ἐστιν. ἐν τῷ τρήμονι γὰρ χωρίῳ δήλου ὁ αἴας ὁ λοκρὸς κεῖται. πλησίον τήνου καὶ μύκονος, αἳ τινες νῆσοι περὶ τὸ αἰγαῖον πέλαγος κεῖνται. αἰγαῖον δὲ λέγεται, ὅτι δίκην αἰγὸς κυματοῦται. κασνίαν.) τὴν ἀφροδίτην, τὴν μαχίαν. κασνίαν δὲ τὴν ἀδελφοποιόν. τοὺς γὰρ ξένους ἀδελφοὺς καὶ φίλους, τὰ ἐρωτικὰ ποιοῦσιν. οἱ γὰρ ἐρῶντες φωραθῆναι λέγουσιν, ἀδελφός μου, ἢ συγγενής μου ἐστίν. μελιναίαν δὲ τὴν αὐτὴν, διὰ τὸ ἡδὺ τῆς συνουσίας. λυπρὸς παρ' ἅδην.) ὁ λυπηρὸς παρὰ τὸν ἅδην δεννάσει καὶ ὑβρίσει. καὶ τοῦτο χαριεντισμός ἐστι τὸ σχῆμα. ἣ μὴν παλεύσει.) ἥτις ἀφροδίτη, ἤγουν αὐτὸς ὁ ἔρως, μὴν καὶ αὐτὸν ἀγρεύσει, ἐν βρόχοις καὶ δικτύοις τοῦ οἴστρου, ἤτοι τῆς ἀκρασίας, ὑφ' ἧς ὡς λῃστὴς ἐν περὶ ναῷ τῆς ἀθηνᾶς τῇ κασσάνδρᾳ ἐμίγη. οἶστρος δὲ ζωΰφιον ἐστὶ σμικρότατον, ὃ ἐγγινόμενον ταῖς μασχάλαις τῶν βοῶν, ἢ τοῖς ὠσὶν, ἐκμαίνει αὐτοὺς, καὶ ἄγει ἐπὶ κρημνῶν καὶ θαλάσσης ἢ πυρὸς, εἰ τύχοι. καὶ τοῖς ἰχθῦσι δὲ οἶστρος γινόμενος, ἐξωθεῖ τούτους ἐκ τῶν ὑδάτων ἐπὶ τὴν γῆν. ἐριννύων.) αἱ ἐριννύες, μυθικῶς τρεῖς εἰσι δαίμονες τιμωρητικαὶ, ὧν τὰ ὀνόματα, τισιφόνη, μέγαιρα, ἀληκτώ. καὶ κατὰ μὲν ἡσίοδον, καὶ λοιποὺς, ἐκ τῶν σταγόνων τοῦ αἵματος τῶν αἰδοίων τοῦ κρόνου ἐγένοντο. κατὰ δὲ αἰσχύλον, ἐριννύες νυκτὸς αἰωνίας τέκνα. καὶ ἐπιμενίδης, ἐκ κρόνου, ὡς ἡσίοδος, ταύτας φησὶ γενέσθαι, λέγων, ἐκ τοῦ καλλικόμου γένετο χρυσῆ ἀφροδίτη, μοῖραί τ' ἀθάνατοι, καὶ ἐριννύες αἰολόδωροι. ἀλληγορικῶς δὲ ἐριννύες,

νύων, αἱ τιμωρητικαὶ δυνάμεις, παρὰ τὸ ἐν τῇ ἔρᾳ ἤτοι γῇ ναίειν, ἢ παρὰ τὸ τὰς ἀρὰς ἀνύειν. τισιφόνη δὲ, παρὰ τὸ τίειν τὸν φονέας. μέγαιρα, παρὰ τὸ μεγαίρειν καὶ φθονεῖν τοῖς κακοῖς. ἀληκτὼ δὲ, παρὰ τὸ μὴ λήγειν τοῦ τιμωρεῖν τὸν τοιούτους. καλοῦνται δὲ καὶ νυκτὸς παῖδες, διὰ τὸ ἀφανὲς καὶ ἀοράτως τὰς ἐκδικητικὰς ταύτας δυνάμεις ἀπέρχεσθαι.

πικρὰν ἀποψήλασα κηρυλκὸν πάγην,
ἅπασα δ' ἄλγη δέξεται κωκυμάτων,
ὅσην ἄραιθος ἐντὸς ἠδὲ δύσβατοι
λειβήθριαι σφίγγουσι δωτίου πύλαι.
οἷς οὑμὸς ἔσται κἀχερουσίαν πάρα
ῥηγμῖνα δαρὸν ἐστεναγμένος γάμος.
πολλῶν γὰρ ἐν σπλάγχνοισι τυμβευθήσεται.

ἅπασα δ' ἄλγη.) συνοπτικῶς φησὶν, ὅτι πᾶσα ἡ ἑλλὰς στενάζει διὰ τὴν ἐμὴν βίαν τὴν ἐν γάμοις. πολὺ δὲ πλῆθος ἑλλήνων τὸ μὲν ναυαγῆσαν βρωθήσεται, κήτεσι θαλασσίοις. οἱ δὲ τοῖς ἀνέμοις εἰς ξένην γῆν ὠσθέντες, ἐκεῖ θανοῦνται.

ἄραιθος.) ποταμὸς ἠπείρου, οὗ καὶ καλλίμαχος μέμνηται, λέγων οὕτωσί· αἱ δὲ βουκραμένοιο παραγγύλον ἴχνος ἀραίθου. λείβηθρα πόλις μακεδονίας. ὅθεν ἦν ὀρφεὺς, ὅς φησι. νῦν δ' ἄγε μοι κούρη λειβηθριὰς ἔννεπε μοῦσα. δώτιον.) ἀκρωτήριον ὀλύμπου, συνάπτον τοῖς λειβήθροις. πύλας δὲ εἶπεν, ὅτι εἰς στενὸν λήγει τὸ δώτιον, καὶ συγκλείει δίκην πυλῶν. λέγει δὲ, ὅτι ὅσην γῆν ἔχουσιν ἐν τῷ μέσῳ ὁ ἄραιθος ποταμὸς, καὶ τὸ δώτιον ἀκρωτήριον. ἔχουσι δὲ τὴν ἑλλάδα πᾶσαν, καθὸ τὸ μὲν δώτιον ἐν μακεδονίᾳ, ὁ δὲ ἄραιθος ἐν ἠπείρῳ. χεδὸν δὲ τὰ ἄκρα τῆς ἑλλάδος οὗτοι οἱ τόποι εἰσὶν, ὥσπερ εἴ τις ἄκρα τῆς θράκης εἴποι τὸ βυζάντιον καὶ τὴν αἶνον. οὗτοι οἱ τόποι θρηνήσουσι διὰ τοὺς ἐμοὺς γάμους. οἷς οὑμός.) οἷς τισιν ἀνθρώποις καὶ ἄχει ᾅδου θρῆνος ἔσται διὰ τοὺς ἐμοὺς γάμους. ἀχερουσία δὲ λίμνη ἐστὶν ἡρακλείας τοῦ πόντου, ὡς καὶ ποταμὸς ἀχέρων, ὃς νῦν καλεῖται σωναύτης. μυθικῶς δὲ ἀχερουσία καὶ ἀχέρων λίμνη καὶ ποταμὸς ᾅδου, παρὰ τὸ ἄχη καὶ λύπας ῥέειν τοῖς τῶν τεθνηκότων συγγενέσι. πολλῶν γὰρ ἐν σπλάγχνοισι καμπείων καὶ κητῶν τυμβευθήσεται.

βρωθεὶς πολυστοίχοισι καμπείων γνάθοις
νήριθμος οὑμὸς, οἱ δ' ἐπὶ ξένης ξένοι,
παίδων ἔρημοι δεξιώσονται τάφους.
τὸν μὲν γὰρ ἠὼν στρυμόνος βισαλτία
ἀψυνθίων ἄγχουρος ἠδὲ βισόνων,
κουροτρόφον πάγουρον ἠδωνῶν πέλας
κρύψει πρωνὶ τυμφρηστὸν αὐγάζει λέπας.

νήριθμος.) καὶ ἀμέτρητος ὁ ἐμὸς βρωθεὶς ἐν πολυστοίχοισι γνάθοις, ἀντὶ τοῦ καταβρωθήσεται ὑπὸ τῶν θαλασσίων θηρῶν. κάμπη γὰρ τὰ κήτη. τὸν μὲν γὰρ ἠών.) τὸν μὲν γὰρ κουροτρόφον πάγουρον. λέγει δὲ τὸν φοίνικα, τὸν πατρὶ πλέον ἐστυγημένον καὶ μισηθέντα ὑπὸ τῶν βροτῶν, ὅς τις ὁ πατὴρ μὲν καὶ αὐτὸν ἔθηκεν ὅμηρον καὶ τυφλὸν, ὁπότε ἠμυνάσθη εἰς τὸ νόθον λέχος τοῦ πρόσωπον, ἤτοι ὅτε ἐμίγη τῇ τοῦ πατρὸς παλλακῇ, τοῦτον κρύψει ἡ ἠώνη ἡ χρυσόπολις ἡ ἀμφίπολις πέλας τοῦ στρύμονος, ἡ βισαλτία καὶ θρακικὴ, ἡ ἄγχουρος καὶ γείτων τῶν ἀψυνθίων καὶ βισόνων, οἵ τινες εἰσὶν ἔθνη θρακικὰ, πέλας ἠδωνῶν καὶ τῶν μακεδόνων. κρύ

ψαι δὲ πρὸ τοῦ αὐγάσασθαι καὶ ἰδεῖν τὸ τυμφρηστὸν λέπας καὶ ἀκρατήσιον. ἠιὼν πόλις θρᾴκης ὑπὲρ στρυμόνι, ἔνθα τὸν φοίνικα τελευτήσαντα ἔθαψεν ὁ νεοπτόλεμος, ἡνίκα ἔπλει ὑπὲρ τὴν πατρίδα. περὶ δὲ τὴν ἠιόνα ταύτην καὶ ἀθηναῖοι τοὺς μήδους ἐνίκησαν. καὶ ἔστησαν τοῖς νικήσασιν οἱ λοιποὶ ἀθηναῖοι, ἑρμᾶς τρεῖς λιθίνους, καὶ ἐπέγραψαν· ἦν ἄρα κἀκεῖνοι ταλακάρδιοι, οἵ ποτε μήδων παισὶν ἐπ' ἠιόνι στρυμόνος ἀμφὶ ῥοάς, λιμόν τ' αἴθωνα, κρατερόν τ' ἐπάγοντες ἄρηα, πρῶτοι δυσμενέων εὗρον ἀμηχανίην. τούτων δὲ τῶν ἐπιγραμμάτων αἰσχίνης ῥήτωρ μέμνηται. στρυμόνος.) στρυμὼν δὲ ποταμὸς θρᾴκης. βυσάλται δὲ καὶ ἀψύνθιοι καὶ βιστονες ἔθνη θρᾳκῶν. ὅθεν ἀπολλώνιος περὶ ὀρφέως λέγει, βιστονίῃ φόρμιγγι καλῆς ὑπέρεσχεν ἀοιδῆς. βίστονες δὲ ἀπὸ υἱοῦ ἄρεος βιστόνος, ἢ υἱοῦ τερψιχόρης. ὡσαύτως δὲ καὶ ἠδωνοί, ἔθνος θρᾴκης. πάγουρον διὰ τὸ γηραιὸν καὶ σκληρόδερμον, τὸν φοίνικα λέγει. κουροτρόφον δέ, ὅτι παῖδα ὄντα ἀχιλλέα ἀνέτρεφε. κουροτρόφον δὲ εἶπε πάγουρον, πρὸς ἀντιδιαστολὴν τοῦ πιννοτρόφου παγούρου. ἔστι δὲ πάγουρος μικρός, ὃς τὴν θαλασσίαν πίνναν τρέφει, καθὰ φησὶν ὁ ὀππιανός. ἠδωνοὶ καὶ ἤδωνες θρᾳκῶν ἔθνη. ἀλλ' οἱ μὲν ἤδωνες περὶ θάλασσαν οἰκοῦσιν, ἠδωνοὶ δὲ τὴν μεσογαίαν. τυμφρηστός.) πόλις καὶ ὄρος τραχῖνος, ἀπὸ τοῦ τυμφρηστοῦ τινὸς βασιλέως, ἢ τυμφρηστοῦ υἱοῦ ἡρακλέος. λέγεται δὲ τὸ ὄρος ἀρσενικῶς, ἡ δὲ πόλις θηλυκῶς. ὡς εὐφορίων, βουκολέων τρηχινίδα τυμφρηστοῖο αἰπῆς.

τὸν πατρὶ πλεῖστον ἐστυγημένον βροτῶν
ὅμηρον ὅς μιν θῆκε τετρήνας λύχνους,
ὅτ' εἰς νόθον τρήρωνος ηὐνάσθη λέχος.
τριασοὺς δὲ ταρχύσουσι κοδράφου νάπαι
καύηκας οὐκ ἄποθεν ἀλέντα ποτῶν.

τὸν πατρὶ πλεῖστον ἐστυγημένον βροτῶν.) φοῖνιξ ὁ ἀμύντορος, ταῖς τῆς μητρὸς αὐτοῦ κλεοβούλης ἱκεσίαις μιγεὶς τῇ τοῦ πατρὸς παλλακῇ κλυτίᾳ, ἢ φθίᾳ κατά τινας, ἐτυφλώθη παρ' αὐτοῦ. φυγὼν δὲ ὁ φοῖνιξ, ἦλθε πρὸς πηλέα, καὶ ὃς ἀπαγαγὼν αὐτὸν πρὸς τὸν χείρωνα, ἔπεισεν ὑγιῆ γενέσθαι ὑπ' αὐτοῦ. καὶ ταῦτα μὲν τὰ μυθικά. τὸ δ' ἀληθὲς οὕτως ἔχει. μιγέντα τῇ παλλακῇ γνοὺς αὐτὸν ὁ πατήρ, κατηράσατο μὴ τεκεῖν παῖδας, οὓς καὶ ὀφθαλμοὺς λέγει. ὁ δὲ φυγών, ἦλθε πρὸς τὸν πηλέα, καὶ ὃς ἀγαγὼν αὐτὸν εἰς τὸν ἄντρον τοῦ χείρωνος, ἔδειξεν αὐτῷ τὸν ἀχιλλέα ἐκεῖ παιδευόμενον, καὶ παρέδωκεν αὐτὸν αὐτῷ εἰπών, ἰδὲ καὶ παῖς σου, ἄγαγε οὖν αὐτὸν τοῦ λοιποῦ, καὶ παίδευε ὥσπερ χρὴ πατέρα φίλον ἀνάγειν υἱόν. καὶ τούτου χάριν ἐμυθεύσαντο, ὅτι ἀπεκόμισεν ὁ πηλεὺς αὐτὸν πρὸς τὸν χείρωνα, καὶ ὃς ἐποίησεν αὐτὸν πάλιν βλέπειν. καὶ ὁ ὀππιανὸς δέ φησι, τὰ τέκνα φάεος φίλτερα καὶ βιότοιο λέγει. ὅτι δὲ συμβολικῶς χρὴ νοεῖν τὴν τύφλωσιν τοῦ φοίνικος, διὰ τὸ ἄπαιδα γενέσθαι, καὶ οὐχ ὡς οἱ πολλοὶ φασὶ πραγματικῶς, καὶ ὅμηρος φησίν ἐμοὶ συνάδων, ὡς ἀπὸ τοῦ φοίνικος λέγων πρὸς ἀχιλλέα, οἷον ὅτε πρῶτον λίπον ἑλλάδα καλλιγύναικα, φεύγων νείκεα πατρὸς ἀμύντορος ὀρμενίδαο, ὅς μοι παλλακίδος περιχώσατο καλλικόμοιο, τὴν αὐτὸς φιλέεσκεν, ἀτιμάζεσκε δ' ἄκοιτιν, μητέρ' ἐμήν, ἡ δ' ἐμὲ λισσέσκετο γούνων, παλλακίδι προμιγῆναι, ἵν' ἐχθήρειε γέροντα. τῇ πιθόμην καὶ ἔρεξα. πατὴρ δ' ἐμὸς αὐτίκ' ὀϊσθείς, πολλὰ κατηρᾶτο, στυγερὰς δ' ἐπεκέκλετ' ἐριννῦς, μή ποτε γούνασιν οἷσιν ἐφέσσεσθαι φίλον υἱόν, ἐξ ἐμέθεν γεγαῶτα. θεοὶ δ' ἐτέλειον ἐπαράς, ζεύς τε καταχθόνιος καὶ ἐπαινὴ περσεφόνεια. καίτοι τοιοῦτον φησίν, ἀλλά σε παῖδα θεοῖς ἐπιείκελ' ἀχιλλεῦ ποιεύμην, ἵνα μή ποτ' ἀεικέα λοιγὸν ἀμύνῃς. τριασοὺς δέ.) τοὺς δὲ τρεῖς καύηκας καὶ λάρους, ἤτοι γηραιούς, ἤτοι κάλχαντα, ἰδομενέα, καὶ σθένελον,

λον, περιχύουσι καὶ θάλπουσιν αἱ νάπαι καὶ οἱ συνδενδροι τόποι τοῦ κέρκαφου. ὁ δὲ κέρκαφος ὄρος κολοφῶνος ἐστίν, οὐκ ἄποθεν δὲ καὶ οὐ μακρόθεν, ἀλλὰ δηλονότι πλησίον τῶν ποταμῶν καὶ ὑδάτων τοῦ ἄλεντος ποταμοῦ κολοφῶνος. ἄλεντα δὲ καὶ οὐκ ἄλεντος δωρικῶς εἶπε. καύηκας δὲ αὐτοὺς ὠνόμασε, διὰ τὸ γῆρας, καὶ λευκοὺς εἶναι ὡς τοὺς λάρους. καύης δὲ ὁ λάρος, κατὰ αἰνίανας, ὥς φησι καὶ ἱππῶναξ· κέκηφ δ' ὁ πανδάλητος ἄμμορος καύης. ἄποθεν, τὸ ο μικρὸν γράφε. ὅτοι δὲ ἀγνοήσαντες τὸ μέτρον, μέγα τοῦτο γράφουσι. σὺ δὲ γίνωσκε, ὅτι τὸ δασὺ ἐκτείνειν δύναται, ὅτε βούλεται ὁ στιχιστὴς, ἴσως τοῖς διπλοῖς, ὡς καὶ πρώην ἔφην σοι, εἰς παράδειγμα παραγαγὼν, τὸ, τροφὸν δ' ἐρρίγησαν ἐπεὶ ἴδον αἰόλον ὄφιν. εἰ δὲ μέτρον τοῦτο νομίζεις, ἄκουσον καὶ τῶν κατὰ τοῦ μιμνητοῦ ζωγράφου, χωλὸν ἰάμβων ἱππωνακτίων στίχων· μιμνῆ κατωμόχανε μηκέτι γράψῃς, ὄφιν τριήρευς ἐν πολυζύγῳ τοίχῳ ἀπ' ἐμβόλου φεύγοντα πρὸς κυβερνήτην. αὕτη γάρ ἐστι συμφορά τε καὶ κληδὼν· νικύρτα καὶ σάβαυνι τοῦ κυβερνήτου, ἣν αὐτὸν ὄφις τ' ἀντικνήμιον δάκῃ. ἰδοὺ ὄφις τὸ ο μικρόν ἐστιν ἐκταθὲν ὑπὸ τοῦ φ δασέος ὄντος, ὡς καὶ ἕτερα μυρία εὑρήσεις σκοπῶν. οὕτω καὶ τὸ ἄποθεν μικρὸν ὂν, μακρὸν λογίζεται τῇ τοῦ θ ἐπεκτάσει. οἱ δὲ τῶν μέτρων ἀμαθεῖς μέγα τοῦτο γράφουσι καὶ οὐδὲ ἴσασιν ὅθεν μέγα ἐστίν. σὺ δὲ εἰ μέγα τοῦτο γράφεις, κἂν λέγε, ὅτι ἐπεκτάσει ἀττικῇ μέγα τοῦτο γράφω, ὡς τὸ δεῦτε, πότε, καὶ τὰ ὅμοια.

τὸν μὲν μολοσσοῦ κυπέως κοίτου κύκνον
συὸς παραπλαγχθέντα θηλείας τόκων,
ὅτ' εἰς ὀλύνθων δῆριν ἑλκύσας σοφὴν,

τοῦ μὲν μολοσσοῦ.) εἰπὼν τρεῖς εἶναι, νῦν λέγει ἕνα ἕκαστον, καὶ πρῶτον τὸν κάλχαντα. μολοσσοῦ, κυπέως, καὶ κοίτου, ἐπίθετα ἀπόλλωνος. μολοσσοῦ μὲν, ὅτι ἐν μολοσσίᾳ τιμᾶται. κυπέως, τοῦ δίκην ἱματίου ἐνδύοντος. ὁ αὐτὸς γάρ ἐστι τῷ ἡλίῳ. κυπὰς δὲ τὸ ἱμάτιον λέγεται. κοίτου, ὅτι ἀφορμηγέτης ὁ ἥλιος, καὶ συνουσίας αἴτιος, ὡς ζωογόνος. κύκνον τὸν κάλχαντα, διὰ τὸ γεραιὸν καὶ μαντικόν. καὶ γὰρ οἱ κύκνοι προγινώσκουσι τὴν ἑαυτῶν τελευτὴν, καὶ λιγυρώτατον τότε ᾄδουσι μέλος, ὥς που μέμνηται καὶ αἰσχύλος λέγων, κύκνου δίκην τὸν ὕστατον μέλψασα θανάσιμον γόον. τὸ γὰρ ὄρνεον τοῦτο, ἱερὸν τοῦ θεοῦ ἐστιν. συὸς παραπλαγχθέντα.) ἀγλαΐας καὶ ἀπόλλωνος θέστορος, ὁ κάλχας. ᾧ χρησμὸς ἐδόθη, ὅτι τότε θνήξεται, ὅτε κρείττονι ἑαυτοῦ ἐντύχῃ μάντει. μετὰ δὲ τὴν ἰλίου πόρθησιν αὐτὸς ὁ κάλχας, καὶ ἕτεροι, ἀμφίλοχος, λεοντεὺς, ποδαλείριος, πολυποίτης, ἐν ἰλίῳ λιπόντες τὰς ναῦς αὐτῶν, εἰς κολοφῶνα πεζῇ πορεύονται, κἀκεῖ θάπτουσι κάλχαντα. ὑποδεχθέντων γὰρ παρὰ μόψῳ μάντει υἱῷ ἀπόλλωνος καὶ μαντοῦς, καὶ κάλχαντος καὶ αὐτῷ φιλονεικήσαντος, διὰ μαντείαν συκῆς ἀγρίας ἑστώσης, ἤρετο κάλχας τὸν μόψον, πόσους ὀλύνθους ἡ συκῆ φέρει. ὁ δὲ μόψος, μυρίους ἔφη, καὶ μέδιμνον, καὶ ἕνα ὄλυνθον περισσόν. καὶ εὑρέθη οὕτως. μόψος δὲ ἠρώτησε κάλχαντα περὶ συὸς ἐκεῖ τόκου ἑστώσης, πόσα κατὰ γαστρὸς ἔχει, καὶ πότε τέκῃ. τοῦ δὲ μηδὲν εἰπόντος, αὐτὸς εἶπε, δέκα χοίρους ἔχει. ὧν ὁ εἷς ἄρρην, τίξεται δὲ αὔριον. ὧν γενομένων, καὶ τὸν χρησμὸν ὁ κάλχας συνιεὶς, ἀθυμήσας τελευτᾷ. ἄλλοι δὲ φασὶν, ὅτι ἑαυτὸν ἀνεῖλεν. φήληξ, ὄλυνθος, σῦκον, καὶ ἰσχὰς, διαφέρουσι. φήληξ γὰρ τὸ ἄγριον σῦκον λέγεται. ὄλυνθος, τὸ ἔμβρυον μὲν, ἄωρον δέ. σῦκον, τὸ ὥριμον. ἰσχὰς δὲ, τὸ ξηρανθέν.

τὸν ἀνθάμιλλον, αὐτὸς ἐκ μαντευμάτων
σφαλεὶς, ἰαύσει τὸν μεμορμένον πότμον.
τὸν δ' αὖ τέταρτον ἐγγόνων ἐρεχθέως

αἴθωνος αὐτάδελφον ἐν πλασταῖς γραφαῖς.
τρίτον δὲ τὸν μόσσυνας ἐκτήνων ποτέ.

τὸν δ᾽ αὖ τέταρτον.) δεύτερον ὀφείλων εἰπεῖν, πῶς εἶπε τέταρτον; καλῶς ἔχει τὸ τῆς γραφῆς, ὑπνώττει. αὐτὸν τρίτον γὰρ εἶπε, τοὺς τρεῖς δὲ θάπτουσιν αἱ νάπαι τοῦ κεφηνέως, τὸν κάλχαντα πρῶτον, δι᾽ ἃ εἴπομεν. αὖ δὲ, ἤτοι δεύτερον δὲ, τὸν τέταρτον γενεὰν ἕλκοντα ἀπὸ τοῦ διὸς, λέγει δὲ τὸν ἰδομενέα. διὸς γὰρ καὶ εὐρώπης μίνως καὶ ῥαδάμανθυς καὶ φοῖνιξ. τοῦ μίνωος καὶ πασιφάης τοῦ ἡλίου, δευκαλίων. δευκαλίωνος δὲ καὶ κλεοπάτρας, ἰδομενεύς. ψεύδεται περὶ ἰδομενέως, λέγων αὐτὸν σὺν τοῖς λοιποῖς πλανηθῆναι. ὅμηρος γὰρ ἐν ὀδυσσείᾳ λέγει, πάντας δ᾽ ἰδομενεὺς κρήτην εἰσήγαγ᾽ ἑταίρους, οἳ φύγον ἐκ πολέμου, πόντος δέ οἱ οὔτιν᾽ ἀπηύρα. ἐν κρήτῃ δὲ καταχθεὶς ὑπὸ λεύκου ἢ ἀμύκλου τοῦ τάλω στασιάσαντος, καὶ δέκα πόλεις πορθήσαντος τῆς κρήτης ἐκβάλλεται. βρεχθεὺς ὁ ζεὺς ἐν ἀθήναις καὶ ἐν ἀρκαδίᾳ τιμᾶται, ἢ διὰ τὸ ὀρέξαι καὶ δοῦναι τὴν ῥέαν τῷ κρόνῳ λίθον ἀντὶ διὸς, ἢ παρὰ τὸ ἐρέχθω τὸ κινῶ, δι᾽ αὐτοῦ γὰρ οἱ σεισμοί. αἴθωνος αὐτάδελφον τὸν ἰδομενέα. αἴθωνος δὲ τινὲς τοῦ ὀδυσσέως λέγουσιν. οὐκ ἔστι δὲ τοῦτο, ἀλλ᾽ οὕτω λέγει τὸν ἐν πλάσμασι αἴθωνα. φλυαρεῖ δὲ καὶ τὸ γραφαῖς. οὐ γὰρ ἔγραψε ὀδυσσεὺς, ἀλλ᾽ ἀπελθὼν εἰς τὴν ἰθάκην. ἀγνοούμενος ἔλεγεν πλάττων, ὅτι αἴθων καλοῦμαι, εἰμὶ δὲ ἐκ κρήτης ἀδελφὸς ἰδομενέως. τρίτον δὲ τὸν μόσσυνας εἰπὼν αὐτὸν πρῶτον καὶ δεύτερον οὓς εἶπε μέλλειν θανεῖν ἐν κολοφῶνι, νῦν λέγει καὶ τὸν τρίτον ὅς ἐστιν ὁ σθένελος, καὶ τοῦτο πάλιν ψεῦδος. ὁ γὰρ διομήδης καὶ αὐτὸς ἀβλαβὴς ἦλθεν εἰς τὸ ἄργος μετὰ τῶν σὺν αὐτῷ, ὧν εἷς ἦν καὶ ὁ σθένελος. ἡνίοχος γὰρ ἦν αὐτοῦ. περὶ δὲ τῆς εἰς ἄργος αὐτῶν ἐλεύσεως ἐν ὀδυσσείᾳ ὅμηρος λέγει. ὕστερον δὲ διομήδης μέλλων ἀναιρεθῆναι ὑπὸ αἰγιαλείας τῆς γυναικὸς αὐτοῦ, φεύγει εἰς δαυνίαν, ἥ τις καὶ καλαυρία λέγεται. μόσσυνας κυρίως τὰ ξύλινα τείχη, νῦν δὲ καταχρηστικῶς τὰ τείχη τῶν ἐκτηνῶν καὶ θηβαίων λέγει. οὐκ οἶδα δὲ ὅθεν καλεῖ τοὺς θηβαίους ἔκτηνας, εἰ μήπως οὕτως φησὶ τοὺς ἐκ κτηνῶν. πῶς; διαβάλλονται γὰρ οἱ θηβαῖοι, ὡς κτηνώδεις καὶ ἀμαθεῖς. ὡς καὶ ὁ πίνδαρος πρὸς τὸν χοροδιδάσκαλον αἰνέων φησίν, ἄγε φησὶν ποίησον τόδε καὶ τόδε, εἰ φεύγομεν ἀρχαῖον ὄνειδος βοιωτίαν ὗν. ἄλλος δὲ τις ἱστορικός φησιν, ὕαντων ἔθνος βάρβαρον τὰς θήβας παρῴκησαν. οἱ δὲ ἰδιῶται κατὰ ἰδιωτισμὸν παρὰ φθορὰν τοῦ ὀνόματος ἐποίησαν, ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν ὕας βοιώτιος, ὗς βοιώτιος λέγοντες. μέμνηται δὲ τοῦ ἔθνους τούτου καὶ φρύνιχος ὁ τραγικὸς, ἐν δράματι πλευρωνίαις λέγων· κρατὸς ποτ᾽ εἰς γῆν τήνδ᾽ ἐπεστράφη ποδὶ ὕαντος, ὃς γῆν ναίεν ἀρχαῖος λεὼς, παιδίας πάντα καὶ παράκτιον πλάκα, ὠκεῖα μάργοις φλὸξ ἐδαίνυτο γνάθοις. γόνος δὲ τοῦ καπανέως τοῦ κατασκάψαντος, ἢ τοῦ κατασκάψοντος καὶ μέλλοντος κατασκάψαι τὰ τείχη τῶν θηβῶν, ὁ σθένελος ὑπάρχων.

στόρξα δηκίλλη βουσκαφήσαντος, γόνον,
ὃν γογγυλάτης εἷλε βουλαῖος μυλεὺς,
ἀγκλάτῳ μάστιγι συνθραύσας κάραν,
ἧμος ξυναίμους πατρὸς αἱ νυκτὸς κόραι
πρὸς αὐτοφόντην στρῆνον ὥπλισαν μόρον.

ὃν γογγυλάτης.) ὃν τινα καπανέα εἷλε καὶ ἐφόνευσεν ὁ ζεὺς ὁ γογγυλάτης, δι᾽ ὃ ἐγογγύλαι καὶ αἱ συνεστραμμέναι χεῖρες κινοῦνται. ὁ βουλαῖος, δι᾽ ὃ καὶ τὸ βουλεύειν τοῖς ἀνθρώποις δίδωσιν. ὁ μυλεὺς, δι᾽ ὃ ἄνθρωποι καὶ τὰς μύλας καὶ τοὺς ὀδόντας κινοῦσιν, ἢ ὁ ἀφροδίτης ἀπὸ τῆς μύλης. ἀγκλάτῳ μάστιγι.) τῷ κεραυνῷ,

ἢ τῷ

ἢ τῶν ἄγαν ἐλαυνομένων, ὅθεν ψιλωτέον. ἢ τὸ τοὺς ἀγεῖς καὶ μεμιασμένους ἐλαύνοντας, ὅθεν δασυντέον. ὅτι δὲ ἀγὴς ὁ μυσαρός, δηλοῦ λέγεται καὶ ὁ ἄγιος ὁ μυσαρός, ἱππῶναξ φησίν, ὡς οἱ μὲν ἀγεῖ Βουπάλῳ κατηρῶντο. περὶ δὲ τῆς τόλμης καπανέως, καὶ τῆς αὐτοῦ κεραυνώσεως, εὐριπίδης ἐν φοινίσσαις φησί· καπανεὺς δέ πως εἴποιμ' ἄν, ὡς ἐμαίνετο. μακραύχενος γὰρ κλίμακος προσαμβάσεις ἔχων ἐχώρει, καὶ τοσόνδ' ἐκόμπασε· μηδ' ἂν τὸ σεμνὸν πῦρ νιν εἰργάθειν Διός, τὸ μὴ οὐ κατ' ἄκρων περγάμων ἑλεῖν πόλιν. καὶ ταῦθ' ἅμ' ἠγόρευε καὶ πετρούμενος, ἀνεῖρπ' ἄνω ὑπ' ἀσπίδ' ἐλίξας δέμας, ἤδη ὑπερβαίνοντα γεῖσα τειχέων, βάλλει κεραυνῷ Ζεύς νιν, ἔκτυπε δὲ χθών. τὰ δὲ τῶν Θηβῶν τείχη ἔκτισαν ὁ ἀμφίων καὶ ὁ ζῆθος, παῖδες ἀντιόπης θυγατρὸς ἀσωποῦ, ᾗ συμμιγεὶς ὁ ζεὺς ἔτεκεν αὐτούς. τοῦ δυσκαφήσαντος τὰς θήβας, ἢ τοῦ κεραυνωθέντος καπανέως. πότε; ἡνίκα αἱ τῆς νυκτὸς θυγατέρες ὥπλισαν τοὺς ἀδελφοὺς τοῦ ἑαυτῶν πατρός. λέγει δὲ ἐτεοκλέα καὶ πολυνείκην. πρὸς τί ὥπλισαν; πρὸς ἔριν καὶ ἐπιθυμίαν, αὐτοφόντην δέ, τὸν ὑπ' ἀλλήλων μέλλοντα αὐτοὺς ἀνελεῖν. ἡ δὲ ἱστορία τοιάδε. οἰδίπους ὁ λαΐου παῖς, ἀνελὼν τὸν πατέρα ἀγνοίᾳ, ὁμοίως καὶ τὴν μητέρα ἰοκάστην γήμας, ὥς φησιν ὅμηρος ἐν τῇ ὀδυσσείᾳ· ὃ δ' ὃν πατέρα ἐξεναρίξας γῆμε. ἔσχεν ἐξ αὐτῆς ἐτεοκλέα καὶ πολυνείκην, καὶ ὑσμήνην, καὶ ἀντιγόνην. ὅθεν ἐτεοκλῆς καὶ πολυνείκης, ἀδελφοὶ καὶ υἱοὶ ἦσαν οἰδίποδος. ἀναγνωρίσας δὲ τὴν μητέρα, ἑαυτὸν ἐτύφλωσεν. αὐτὴ δὲ μήτηρ ἀγχόναις διώλετο, ὡς καὶ ὅμηρος· ἁψαμένη βρόχον αἰπὺν, ἀφ' ὑψηλοῦ μελάθρου. ἐτεοκλῆς δὲ καὶ πολυνείκης, περὶ τῆς βασιλείας μαχόμενοι, ἑαυτοὺς ἀνεῖλον. ὁ μὲν ἐτεοκλῆς, θηβαίων ὑπερμαχῶν ὁ δὲ πολυνείκης, μετὰ τῶν ἀργείων πορθῶν αὐτούς. ἄδραστος γὰρ ὁ ἀργεῖος τὴν θυγατέρα αὐτοῦ τούτῳ παρέσχεν. μεθ' ὧν ἦν καὶ καπανεύς, ὅς τις μέλλων πορθεῖν τὰς θήβας, ἐκεραυνώθη ὑπὸ τοῦ διός. μέμνηται αὐτοῦ καὶ ὅμηρος ἐν τῇ δ τῆς ἰλιάδος. καὶ ἐν τῇ ζ.

δοιοὶ δὲ ῥείθρων πυράμου πρὸς ἐκβολαῖς
αὐτοκτόνοις σφαγαῖσι δηραίνου κύνες,
δμηθέντες, αἰχμάσουσι λοισθίαν βοὴν
πύργων ὑπὸ πρέμνοισι παμφύλου κόρης,
αἶπυς δ' ἀλίβρος ὄχμος ἐν μεταιχμίῳ.

δοιοὶ δέ.) οἱ δὲ δύο μάντεις, μόψος ὁ υἱὸς ἀπόλλωνος, καὶ μαντοῦς τῆς τειρεσίου, καὶ ὁ ἀλκμαίωνος, ἀμφίλοχος, ὁ τῆς ἐριφύλης τῆς ἀδελφῆς ἀδράστου τοῦ βασιλέως. καὶ ἀμφιάρεω τοῦ μάντεως παιδὸς παῖς, οἱ κύνες, οἱ μάντεις, οἱ γνήσιοι, οἱ ἐθάδες τοῦ ἐν δηραίνοις τόπου ἀβδήρων, τιμώμενοι ἀπόλλωνα, οὗ μνημονεύει καὶ πίνδαρος ἐν παιᾶσιν, αὐτοκτόνοις καὶ ταῖς ὑπ' ἀλλήλων σφαγαῖς δμηθέντες, καὶ τεθνηκότες αἰχμάσουσι καὶ πολεμήσουσι τὴν λοισθίαν βοήν. τὸ δὲ σχῆμα χαριεντισμός. οὐδεὶς γὰρ ἀποθανὼν πολεμεῖ. ἔστι δὲ καὶ κακόπλαστον, κακότροπον, τὸ καὶ κακόζηλον. πόλεμον γὰρ ὤφειλεν εἰπεῖν πολεμήσουσιν, οὐ βοήν. πολεμήσουσι δὲ ποῦ; ὑπὸ ταῖς πρέμναις, καὶ τοῖς κάτω τόποις τῶν πύργων τῆς μεγάρσου. ἡ δὲ μέγαρσος, κατὰ δημήτριον τὸν τὰ παμφυλιακὰ γράψαντα, θυγάτηρ παμφύλου, ἀφ' ἧς ἡ πόλις μέγαρσος ἐκλήθη. οὗτος δὲ μετωνυμικῶς εἶπε, καὶ ἐμψύχως τὴν πόλιν αὐτὴν τῆς ἡρωΐδος θυγατρὸς παμφύλου καλέσας. ὡς καὶ ἡσίοδος τὸ ὄρνεον τὴν χελιδόνα, πανδιονίδα εἶπεν. ἡ δὲ μέγαρσος πόλις κεῖται πρὸς ταῖς ἐκχύσεσι τοῦ πυράμου ποταμοῦ. κύνας ἀπόλλωνος τοὺς μάντεις εἶπεν, ἐκ μεταφορᾶς τοῦ φιλοδεσπότου τῶν κυνῶν, ἢ διὰ τὸ ἄλλων ἁπάντων ἀλόγων μόνος ὁ κύων ἀποβλέπει πρὸς τὰ ἀγάλματα. ἡ δὲ ἱστορία τοῦ μόψου καὶ ἀμφιλόχου τοιαύτη. μετὰ τὰ περὶ τροίαν ἀμφότεροι ἦλθον εἰς κιλικίαν. ἀμφίλοχος δὲ ὁ ἀμφιάρεω υἱός, βουλόμενος χωρισθῆναι εἰς τὸ ἄργος,

ἄρχων παρεῖδε τῷ Μόψῳ τὴν βασιλείαν, ἤτοι τὴν ἱερωσύνην αὐτοῦ, ἕως δύνας φυλάξαι μέχρι ἐνιαυτοῦ ἑνός. τελεσθέντος δὲ τοῦ ἐνιαυτοῦ, ἦλθεν ὁ Ἀμφίλοχος, καὶ οὐ παρεχώρει αὐτῷ ὁ Μόψος. διὸ περὶ τούτου πρὸς ἀλλήλους διαφερόμενοι, ὑπ' ἀλλήλων ἀνῃρέθησαν, οὓς θάψαντες οἱ ἐνοικοῦντες, πύργον μεταξὺ τῶν τάφων κατεσκεύασαν, ὅπως μηδὲ μετὰ θάνατον ἀλλήλων κοινωνήσωσιν, ὡς καὶ Εὐφορίων,

πύραμον ἠχήεντα πόλιν δ' ἐκτίσσατο μᾶλλον,
ἧς πέρι δῆριν θέντε κακοφραδίῃ ἀλλήλοισι,
Μόψος Ἀμφίλοχός τε, καὶ ἄρκια δῆριν θέντε,
μουνὰξ ἀλήσοιο πύλας ἔβαν ἀϊδωνῆος.

καὶ οὕτω μὲν οἱ πολλοί φασιν, ὅτι μετὰ Μόψον ἀπῆλθεν εἰς Κιλικίαν Ἀμφίλοχος. ἄλλοι δέ φασιν, ὡς καὶ Ἀπολλόδωρος, Ἀμφίλοχος ὁ Ἀλκμαίωνος ὕστερον στρατεύσας εἰς Τροίαν μετὰ χειμῶνα, ἀπερρίφη πρὸς Μόψον. καὶ ὑπὲρ τῆς βασιλείας μονομαχούντων, ἀλλήλους ἀπέκτειναν. ὡς δέ τινές φασιν, Ἀμφίλοχος τὸ Κιλικὸν Ἄργος Ἀμφιλοχικὸν πλησίον Ἀκαρνάνων κατῴκησεν. ἁλιβρός.) ὑπὸ θαλάσσης βιβρωσκόμενος, ὅθεν ἐμοὶ μέγα τοῦτο δοκεῖ γράφεσθαι.

μέγαρσος ἁγνῶν ἠρίων σταθήσεται,
ὡς μὴ βλέπωσι μηδὲ νερτέρων ἕδρας
δύντες φόνῳ λουσθέντας ἀλλήλων τάφους.
οἱ πέντε δὲ σφήκειαν εἰς κεραστίαν,
καὶ σάτραχον βλώξαντες ὑλάτου τε γῆν.

μέγαρσος.) πόλις Κιλικίας μέσον τοῦ τάφου Μόψου καὶ Ἀμφιλόχου, καὶ Μεγαρσίας Ἀθηνᾶς ἱερόν. ἁγνῶν.) πῶς ἁγνῶν εἶπε, τῶν ἀλλήλους φονευσάντων τὰ ἠρία; οὐ πρὸς τὸ φονικὸν ἀποβλέψας εἶπεν, ἀλλ' ὅτι μάντεις ἀμφότεροι. οἱ πέντε δέ.) ὁ δὲ Τεῦκρος, Ἀγαπήνωρ τε καὶ Ἀκάμας, καὶ σὺν αὐτοῖς Κηφεὺς καὶ Πράξανδρος, εἰς τὴν Κύπρον ἀποπλανηθέντες εἰκήσουσιν. ὁ μὲν Τεῦκρος ὁ ἐμὸς συγγενής, διωχθεὶς ὑπὸ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ Τελαμῶνος, ὡς μὴ βοηθήσας καὶ ἀμύνας τῷ Αἴαντος θανάτῳ. ὁ Ἀγαπήνωρ δέ, ὁ τοιόσδε καὶ τοιόσδε ἐλθὼν εἰς τὴν Κύπρον χαλκωρυχήσει, οὗ τὸν πατέρα ὁ Καλυδώνιος κάπρος ἀνεῖλε. τρίτος δὲ ὁ Ἀκάμας, ὁ υἱὸς τοῦ Θησέως, τοῦ λαβόντος τὰ ὅπλα τοῦ Αἰγέως ἐκ τῆς πέτρας. οὗ τινος Ἀκάμαντος πρέσβεως ἐλθόντος ποτὲ εἰς τὴν Τροίαν σὺν Διομήδει, ἐρασθεῖσα Λαοδίκη ἡ Πριάμου θυγάτηρ, ἐμίγη καὶ ἐγέννησε Μούνιτον. ὃν Μούνιτον Αἴθρα ἡ προμήτωρ Ἀκάμαντος, θήσει ἐν χερσὶ τούτου τῆς Τροίας πορθηθείσης, εἰποῦσα αὐτῷ· ἰδὲ ὁ παῖς σου. ὃν Μούνιτον συγκυνηγοῦντα ἐν Θρᾴκῃ τῷ πατρὶ Ἀκάμαντι, ὄφις πλήξας ἀνεῖλε, καὶ θρηνοῦσα αὐτὸν καὶ Λαοδίκη ἡ μήτηρ ἀφανίζεται. ἣν οὗτος ὁ Λυκόφρων πρώην εἶπε πορθουμένης τῆς Τροίας χάσματι γῆς ὑποδεχθῆναι. μέσον δὲ τούτων ποιεῖται ἐμπερίβολον παρεμβολήν, λέγων, ὅταν δώσει αὐτὸν τῷ πατρὶ Ἀκάμαντι, ἡ Αἴθρα. ἣν μόνην ἀπὸ πάντων τῶν Ἀττικῶν ἐδούλωσαν Κάστωρ καὶ Πολυδεύκης, οἱ τοιοίδε καὶ τοιοίδε, οὕς τινας Κάστορα καὶ Πολυδεύκην, μὴ στείλῃς βοηθούς, ὦ σῶτερ Ζεῦ, τῇ δευτέρως ἁρπαγείσῃ Ἑλένῃ. μὴ δὲ τὸν Πρωτεσίλαον στείλῃς, μηδὲ ἐξέλθοιεν ἔτι ἀπὸ τῶν αὐτῶν πλοίων εἰς τὴν γῆν τῶν Τρώων. μὴ δὲ ὁ Ἴδας καὶ ὁ Λυγκεύς. οὐ γὰρ μίαν ἡμέραν δυνήσονται τὰ τείχη τὰ Τρωϊκὰ τὸν πόλεμον τούτων ὑπενεγκεῖν, κἂν ἔχωσι περιπύργιον τὸν Ἕκτορα. εἶτα ἑαυτὴν ἡ Κασσάνδρα παρηγορεῖ, καί φησιν· ἀλλ' ἔστιν ἡμῖν βοηθὸς ὁ Ζεύς, ὃς φιλονεικίαν αὐτοῖς ἐμβαλεῖ, ὅταν ὑποδέξωνται τὸν Ἀλέξανδρον. οἳ καὶ ἀναιρεθήσονται ὑπ' ἀλλήλων, διὰ τοὺς γάμους μαχόμενοι τῶν ἑαυτῶν ἀνεψιῶν, ἤτοι ἐξαδέλφων, Φοίβης καὶ Ἱλαείρας, πλὴν μόνου Πολυδεύκους, εἶτα καὶ ἄλλαις χρῆται παρεμβολαῖς,

βολαῖς, καὶ φησί· καὶ τούτων μὲν ὁ θεὸς δυνάσει ἡμῖν τὸ δεῦρο. ἄλλοι δὲ, πολὺ πλῆθος ἰχθύων κινήσει καὶ ἀγάγῃ, οὓς οὐδ' ὁ ἀνθρώπινος κορέσει σίτου οἴνου καὶ ἐλαίου. εἶτα φησὶ καὶ περὶ τῶν ἑτέρων δύο· ὁ κηφεὺς δὲ, καὶ ὁ πράξανδρος οἱ πέμπτοι, ἤτοι οἱ πρὸς ἀναπλήρωσιν τῶν πέντε, ὧν εἶπον στρατηγῶν τέταρτοι εἰς κύπρον ἀφίξονται. πρῶτος γὰρ τεῦκρος, δεύτερος ἀγαπήνωρ, τρίτος ἀκάμας, οὗτοι οἱ δύο ὁμοῦ τέταρτοι. σφήκειαν.) ἡ κύπρος πρότερον σφήκεια ἐκαλεῖτο, ὥς φησι φιλοστέφανος ἐν τῷ περὶ κύπρου, ἀπὸ τῶν ἐνοικησάντων ἐκεῖσε ἀνδρῶν, οἳ ἐκαλοῦντο σφῆκες. ἐκαλεῖτο δὲ καὶ κεραστία. ὡς μὲν ἀνδροκλῆς ἐν τῷ περὶ κύπρου λέγει, διὰ τὸ ἐνοικῆσαι αὐτῇ ἄνδρας οἳ εἶχον κέρατα. ὡς δὲ ξεναγόρας ἐν τῷ περὶ νήσων, διὰ τὸ ἔχειν πολλὰς ἐξοχὰς, ἃς κέρατα καλοῦσι, κεραστία ὠνομάσθη. σάτραχος.) πόλις καὶ ποταμὸς κύπρου. τινὲς δὲ διὰ τοῦ ε γράφουσι σέτραχον. ὑλάτου δὲ.) τοῦ ἀπόλλωνος. ὕλη γάρ ἐστι περὶ τὸν κάτειον τόπον τῆς κύπρου, ἱερὰ ἀπόλλωνος, ἀφ' ἧς ὑλάτην τὸν θεὸν προσαγορεύουσι.

μορφῶ παροικήσουσι τὴν ζηρυνθίαν.
ὁ μὲν πατρὸς μομφαῖσιν ἠλαστρημένος,
κυχρεῖος ἄντρων, βοηδρόμου τε ναμάτων
οὑμὸς ξύναιμος ὡς ὁ πατρείου φονεὺς
πώλου, νόθον ῥίτυμα συγγόνων βλάβη,
τοῦ λύσαν ἐν τρίμνοισιν αἰχματηρίαν.

μορφώ.) ἐπεὶ τὸ ξόανον φασὶ πεποιῆσθαι τῇ ἀφροδίτῃ ὑπὸ λακεδαιμονίου τινὸς νομοθέτου, αἰνιξαμένου τὸ μὴ ἀσελγαίνειν τὰς παρθένους, ἢ πείθεσθαι ταύτῃ τῇ θεᾷ. οἱ δὲ τυνδάρεων φασὶ, διὰ τὸ ἁμάρτημα τῆς ἑλένης. τὴν ζηρυνθίαν.) ἐν θράκῃ ἄντρον ἐστὶν, ἐν ᾧ ἡ ζηρυνθία ἀφροδίτη τιμᾶται, ἢ ὅτι ἐν τροιζῆνι ἱερὸν ἀφροδίτης ὑπὸ φαίδρας ἱδρυμένον, ὅτε ἤρα ἱππολύτου, τοῦ θησέως καὶ ἱππολύτης τῆς ἀμαζόνος παιδός. ὁ μὲν πατρὸς μομφαῖσιν.) ἐξελαθήσεται φησὶν ὁ τεῦκρος ἐκ τῆς σαλαμῖνος, ὑπὸ τοῦ πατρὸς τελαμῶνος, διὰ τὸν αἴαντα. φασὶ γὰρ, ὅτι τεῦκρος προσπλέων σαλαμῖνι διωχθεὶς παρὰ τελαμῶνος τοῦ πατρὸς, ὡς μὴ ἀμύνας αἴαντι, ἐλθὼν ἐν κύπρῳ σαλαμῖνα κτίσας, ᾤκησε, καὶ γήμας εὔνην τὴν κύπρου ἀστερίαν ἐγέννησε. κυχρεῖος ἄντρων.) ὁ κυχρεὺς, ἢ κυγχρεὺς, σαλαμῖνος καὶ ποσειδῶνος ὑπῆρχεν υἱός. ἐβασίλευσε δὲ σαλαμινίων, ὥς φησιν εὐφορίων ἐν ἱππομέδοντι· τοῖος γὰρ κυχρεῖος ἐνὶ ψαφαρῇ σαλαμῖνι. ἐγὼ δὲ καὶ ἦτα γράφω τὸ χρῆ, κἂν πάντες οὐκ οἶδ' ὅθεν δίφθογγον τοῦτο γράφουσιν. ἐγὼ γὰρ οὕτω λέγω, ὡς τὸ πηλεὺς, πηλῆος, οὕτω καὶ κυχρῆος. τοῦτον δὲ τινὲς τὸν διφυῆ κέκροπα φασίν. ἄλλοι δὲ, ὅτι ὄφις ποτὲ ἐλυμαίνετο τὴν σαλαμῖνα, καὶ ἀοίκητον αὐτὴν ἐποίει, ὃν ὁ κυχρεὺς ἀνεῖλεν, ὅθεν καὶ ἀνάξιφος ἐκλήθη. τὸ δὲ κυχρεῖος, γενική ἐστι κατὰ διάλεκτον. οὑμὸς ξύναιμος.) ὁ ἐμὸς συγγενὴς τεῦκρος, διὰ τὸ εἶναι αὐτὸν ἐξ ἡσιόνης τῆς πριάμου ἀδελφῆς, παρ' ἡρακλέα δοθείσης τῷ τελαμῶνι εἰς γέρας, ὡς σὺν αὐτῷ πορθήσαντι τὴν τροίαν. ὁ γαστρείου.) τοῦ ὁμογαστρίου ἀδελφοῦ. γράφουσι καὶ λέγουσι κακῶς φάναι τὸν ποιητήν. ὁ αἴας γὰρ καὶ ὁ τεῦκρος ὁμογάστριοι οὐκ ἦσαν. ἀλλ' ὁ μὲν αἴας ἐριβοίας ἦν παῖς τῆς πορθάονος θυγατρός. τεῦκρος δὲ, ἡσιόνης. ἐγὼ δὲ οὐ τῷ ποιητῇ προσάπτω νῦν τὴν αἰτίαν, ἀλλὰ τοῖς μεταγραφεῦσιν. ὁ πατρείου γὰρ εὑρόντες ἀμυδρῶς γεγραμμένον, ἀντὶ τούτου ὁ γαστρείου ἔγραψαν. τοῦτο δὲ μᾶλλον αἰτιῶμαι τοῦ ποιητοῦ, τὸ εἰπεῖν ὡς φονεὺς αἴαντος. οὐ γὰρ ὡς φονεὺς, ἀλλ' ὡς μὴ ἀμύνας ἐδιώχθη ὁ τεῦκρος. πώλου.) τινὲς οὕτως συντάσσουσιν, ὡς φονεὺς τοῦ ὁ γαστρείου πάλιν, ἤτοι αἴαντος, ὃ ἐγὼ ὁ πατρείου γράφω. ἄλλοι δὲ μέχρι τοῦ φονεὺς στίζουσιν. ἄρχονται

δὲ ἀπ' ἄλλης ἀρχῆς οὕτω, τὸ νόθον γέννημα τοῦ πώλου, ἤτοι τοῦ τελαμῶνος. ὅπερ ἐστὶν ἐπαίτιον. πῶλον δὲ αὐτὸν λέγει, διὰ τὸ ὁρμητικὸν ἄγαν, καὶ τὴν ἐν τοῖς πολέμοις ἀλκήν. συγγενῶν βλάβη.) τῶν τρώων, διότι κατεπολέμει τοὺς τρῶας συγγενεῖς αὐτοῦ ὄντας, διὰ τὸ ὁμηρικόν·

ὀκτὼ δὴ προέηκα τανυγλώχινας ὀϊστούς,
πάντες δ' ἐν χροῒ πῆχθεν ἀρηϊθόων αἰζηῶν.
τοῦτον δ' οὐ δύναμαι βαλέειν κύνα λυσσητῆρα.

τοῦ λύσσαν ἐν ποιμνάσιν.) ὡς φονεὺς τοῦ πατρὸς αἴαντος, τοῦ μανέντος ἕνεκεν τῶν ἀχιλλέως ὅπλων, καὶ ἀνελόντος τὰ ἑλληνικὰ ποίμνια. ἡ δὲ ἱστορία τοιάδε· αἴας μανεὶς διὰ τὸ δοθῆναι τὴν πανοπλίαν τοῦ ἀχιλλέως τῷ ὀδυσσεῖ, τὰ ποίμνια τῶν ἑλλήνων ἀνεῖλεν. τῶν ἑλλήνων δ' ὀνειδιζόντων ὕβριν, καὶ αὐτὸν ἀναιρεῖ μετὰ τοῦ ξίφους ὅπερ ἔδωκεν αὐτῷ ὁ ἕκτωρ, ὅτε πρὸς ἀλλήλους ἐμονομάχησαν. καὶ ὅμηρος·

δῶκε ξίφος ἀργυρόηλον σὺν κουλεῷ τε,
φέρων καὶ ἐϋτμήτῳ τελαμῶνι,
αἴας δὲ ζωστῆρα δίδου φοίνικι φαεινόν.

χέοντος, ὃν χάρωνος ὠμηστοῦ δορὰ
χαλκοῦ τορῆτιν οὐκ ἔτευξεν ἐν μάχῃ
μίαν πρὸς ἄδην καὶ φθισοῦς πεπαμένον
κέλευθον, ἣν γωρυτὸς ἔκρυψε σκύθης,
ἦμος καταίθων θύσθλα κωμύρῳ λέων
σφοῦ πατρὶ λάσκε τὰς ἐπηκόους λιτὰς
σκύμνον παρ' ἀγκάλυσιν ἀεί τ' ἀβράσας.

χάρωνος ὠμηστοῦ δορά.) χάρων ὁ λέων κατὰ μακεδόνας. ἡ δὲ ἱστορία τοιαύτη. ἐν νεμέᾳ χώρᾳ τοῦ ἄργους, λέων ἦν ἄτρωτος σιδήρῳ καὶ βολαῖς παντοίαις, ὃν ἡρακλῆς συνθλάσας ταῖς οἰκείαις χερσί, σκεπαστηρίῳ τῷ τούτου δέρματι ἐκέχρητο. φίλος δὲ ὢν τῷ τελαμῶνι, ἄπαιδι ὄντι, καὶ θύοντί ποτε τῷ διΐ, διαπορθούμενος ἐκλήθη ὑπὸ τοῦ εἰσελθεῖν εἰς τὴν αὐτοῦ οἰκίαν, καὶ θῦσαι τῷ ἰδίῳ πατρὶ διΐ, οὕτως ἑστὼς μετὰ τῆς λεοντῆς, καὶ εὔξασθαι γενέσθαι παιδίον ἄρρεν αὐτῷ. ἡρακλῆς δὲ λαβὼν χρυσίαν οἰνοδόχον φιάλην, ἔθυσε, καὶ ηὔξατο οὕτως. καὶ μετὰ τὴν εὐχὴν διέπτη ἀετός, καὶ φησί· τελαμών, ἔσται σοι παῖς, ὃν καὶ κάλεσον ἀετόν, κατὰ τὸ σημεῖον. καὶ γεννηθέντα τὸν αἴαντα, ἀετὸν ἐκάλεσαν. εἶτα αἴαντος αὐξηθέντος, τῇ λεοντῇ τοῦτον ἡρακλῆς περιεσκέπασε, καὶ ταύτην αὐτῷ ἐχαρίσατο, ὑφ' ἧς σκεπόμενος, ὡς λέγουσιν, ἄτρωτος ἦν, πλὴν μόνου τοῦ τόπου κατά τινας τοῦ σκεπομένου πρώην ὑπὸ τοῦ γωρυτοῦ, ὅτε ταύτην ἐφόρει ἡρακλῆς. ὅτε δὲ αἴας, ὑπὸ τοῦ σάκους. ἄλλοι δέ φασι, ὑπὸ τὴν κλεῖδα εἶναι τρωτὸν τὸν αἴαντα. ταῦτα δὲ λῆρος. οὕτω δὲ ἔχει τὸ ἀληθές. πολυδέξιος ὢν στρατιώτης ὁ αἴας, καὶ πολλοὺς πολεμήσας πολέμους, οὐδέποτε ἐτρώθη, τῷ ἄριστα τηρεῖν ἑαυτόν, καὶ σκέπεσθαι τῷ σάκει. ἐπεὶ δὲ αὐτὸς ἑαυτὸν ἀνεῖλε τὸ ξίφος κατὰ τῆς πλευρᾶς ὤσας, ἢ τοῦ τραχήλου, εἰς μῦθον ἐτέθη, ὅτι τούτους τοὺς τόπους μόνους εἶχε τρωτούς. γωρυτός.) σκύθης, ὁ τοῦ τευτάρου, ὃν φησὶν οὗτος εἶπεν ἡρακλέα διδάξαι τὴν τοξικήν. ἐγὼ δὲ ἔφην, ὅτι ἄλλοι φασὶ εὔρυτον, ἢ ῥαδάμανθυν αὐτὸν διδάξαι, πατρῷον αὐτοῦ γενόμενον. σκύμνον παρ' ἀγκάλαισιν.) ἡρακλῆς φιλῶν τὸν αἴαντα, καὶ δεξάμενος αὐτὸν ἐν ταῖς αὐτοῦ ἀγκάλαις, καὶ πάλιν ηὔξατο ὑπὲρ αὐτοῦ τῷ διΐ.

οὐ γάρ τι πείσει φίτυν ὡς ὁ λήμνιος
πρέσβυς γυνοῦς οὔποτ᾽ ἂν φύξαν τραπεὶς
ταῦρος βαρύφρων, δυσμενεστάτου ξένων
ἔτυψε δώρῳ σπλάγχνον, ἀργυρώσας λυγρὸν
πήδημα πρὸς κνώδοντος αὐτουργοὺς σφαγάς.
ἐλᾷ δὲ πάτρας τῆλε τραμβήλου κάσιν,
ὃν ἡ ξύναιμος πατρὸς ἐκλοχεύεται.

οὐ γάρ τι πείσει.) οὐ γὰρ πείσει φησὶν ὁ τεῦκρος τὸν τελαμῶνα, εἰπὼν, ὅτι ὁ λήμνιος καὶ ὁ πολέμιος αἴας αὐτὸς ἑαυτὸν ἀνεῖλε. λήμνιοι γάρ, ὥς φησιν ἑλλάνικος, εὗρον ὁπλοποιΐαν. ὁ πρέσβυς καὶ σφοδρόξαιμος τῶν γυνοῦς καὶ τοῦ πολέμου. γυνοῦ γὰρ ἐπίθετον ἄρεως. ὁ οὔποτ᾽ ἂν φυγὴν ἐλθὼν τραπείς, ταῦρος βαρύφρων, ὡς καὶ ὅμηρος· αὐδεῖ δεῖλ᾽ οὐκ ἔξεις μέγας τελαμώνιος αἴας.

δυσμενεστάτου ξένων, δώρῳ.) μονομαχήσας γὰρ τῷ ἕκτορι, καὶ ἰσορρόπου τῆς μάχης γενομένης, φιλιοῦνται, καὶ ἀλλήλοις δίδωσι δῶρα·
αἴας μὲν ζωστῆρα δίδου φοίνικι φαεινόν.

μεθ᾽ οὗ καὶ ἀναιρεθεὶς ἕκτωρ, καὶ ὑπ᾽ ἀχιλλέως δεθεὶς ἐκ τοῦ ἅρματος ἐσύρετο. αἴας δὲ τὴν σπάθην ἀφ᾽ ἕκτορος λαβὼν, μετ᾽ αὐτῆς αὐτὸς ἑαυτὸν ἀνεῖλεν, ὥς φασι σοφοκλῆς· ἀντικλείδης δὲ ὑπὸ παρέδρου φησὶ προσδεθέντα ἀποθανεῖν. τραμβήλου κάσιν.) τὸν τεῦκρον. μετὰ γὰρ τὴν ὑφ᾽ ἡρακλέους γενομένην τῆς τροίας ἅλωσιν, τελαμὼν θεάνειραν, τὴν καὶ ἡσιόνην, γέρας ὡς ἐξαίρετον ἔλαβεν, ὡς ἴστρος ἐν συμμίκτοις φησίν· αὕτη δ᾽ ἐκ τελαμῶνος ἔγκυος γενομένη, ἀπέδρασε τῆς νεὼς. καὶ νηξαμένη ἦλθεν εἰς μίλητον, διανηξαμένη τὴν μεταξὺ θάλασσαν. ἐγὼ δὲ ὠνηθεῖσαν φημὶ παρὰ πειράμου βασιλεύοντος τῆς μιλήτου ἀρίονος, ὃς αὐτὴν ἐν ὕλῃ κεκρυμμένην εὑρὼν διέσωσε, καὶ τὸν ἐξ αὐτῆς τεχθέντα τράμβηλον κληθέντα ἀνέθρεψεν, ὡς ἴδιον παῖδα. τῆς δ᾽ ἐπὶ ἴλιον στρατείας γενομένης, ἀχιλλεὺς εἰς μίλητον παραγενόμενος, καὶ τὸν τράμβηλον ἀντιστάντα ἀνεῖλεν. εἶτα τῆς ἀνδρείας τοῦτον θαυμάσας, καὶ τελαμῶνα μαθὼν εἶναι, ἔθαψεν αὐτὸν, δακρύσας ὡς συγγενῆ.

δοθεῖσα πρωταίχμια τοῦ πυργοσκάφου,
ἣν δή ποτ᾽ ἐν ῥήτρῃσι δημοτῶν σταθεὶς
γλαυκοῦ κελαινὸν δόρπον ὄρνιθος κυνὶ
σεῖλαι τριπλᾶς θύγατρας ὁ σπείρας βαβάξ,
τοῦ πᾶσαν ἅλμῃ πηλοποιοῦντι χθόνα,
ὅταν κλύδωνας ἐξερεύγηται γνάθων
λαύρους σαλεύων πᾶν τρικυμίᾳ πέδον.
ὅδ᾽ ἄν τι πιστὸς σκορπίον λαιμῷ σπάσας,
φόρκῳ κακῆς ὠδῖνος ἔκλαυσε βορὸς
χρήζων πυθέσθαι πημάτων συμβουλίαν.
ὁ δεύτερος δὲ νῆσον ἀγρότης μολών.

τοῦ πυργοσκάφου.) τοῦ τελαμῶνι. ἱστορεῖ γὰρ ἑλλάνικος, ὅτι μετὰ τοῦ ἡρακλέως εἰσελθεῖν ἐν τῇ τροίᾳ, ὁ τελαμὼν μέρος τοῦ τείχους καταβαλὼν εἰσῆλθε. σπασαμένου δὲ ἐπ᾽ αὐτὸν ἡρακλέους τὸ ξίφος, ὁ τελαμὼν παρατηρήσας τοῦτο ἕνεκα δυσχεράναντα τὸν ἡρακλέα, λίθους περὶ αὐτὸν ἐσώρευσεν. τοῦ δὲ φαμένου, τί τοῦτο; τε

λαμὼν ἔφη· ἐγὼ γὰρ ἐμμέλλω βωμὸν ἡρακλέος ἀλεξικάκου. καὶ οὕτως τῆς ὀργῆς ἡρακλῆς παύεται, καὶ γέρας αὐτῷ τὴν ἡσιόνην, τὴν καὶ θεάνειραν, δωρεῖται. τρεῖς λάας τριπλᾶς θυγατέρας ὁ σπείρας.) φοινοδάμας τρεῖς ἔχων θυγατέρας, ἀναγκαζόμενος ὑπὸ τοῦ λαομέδοντος ἐκθεῖναι αὐτῶν μίαν τῷ κήτει, ἐκκλησίαν συναγαγὼν ἐδημηγόρησεν, δεῖν τὸν λαομέδοντα τὸν αἴτιον τοῦ κακοῦ, ἐκθεῖναι τὴν θυγατέραν ἡσιόνην. καὶ ἔπεισε τοὺς τρῶας. διὸ καὶ ἐξετέθη πρὸς βορρᾶν τῷ κήτει. ἡρακλῆς δὲ αὐτὴν ἔσωσεν, ἀνελὼν τὸ κῆτος. τούτου δὲ ἕνεκα μισῶν ὁ λαομέδων τῷ φοινοδάμαντι, τὰς ἐκείνου τρεῖς θυγατέρας τισὶν ἔδωκεν, ἐλθόντας εἰς τὴν ἔρημον τῆς λιβύης ἐᾶσαι αὐτὰς θηροβρώτους γενέσθαι, ὧν μιᾷ μιγεὶς ὁ κριμισὸς ποταμὸς, ἐν εἴδει κυνός, γεννᾷ τὸν αἰγέσταν. ὃς ἐκεῖσε τρεῖς ἔκτισε πόλεις, αἴγεσταν, ἄσταλαν, ἔρυκα. γλαυκοῦ κυνός.) τοῦ κήτους λέγει. βάβαξ.) ῥήτωρ, παρὰ τὸ βάζω, τὸ λέγω. πίπος.) πίπω ὄρνεον ἐστὶν θαλάσσιον εὐπρεπὲς, καὶ εὐειδές. νῦν δὲ τὴν ἡσιόνην οὕτω καλεῖ. σκορπίον δὲ νῦν τὸν ἡρακλέα λέγει, διὰ τὸ φονικόν. ὁ δεύτερος.) ἀγαπήνωρ. ἀγρότης.) ἀγρευτὴς, παρ' ὅσον ἀρκὰς ἦν τὸ γένος. οἱ δὲ ἠπειρῶται καὶ ἀγρευταί. ἢ ἄγριος, παρ' ὅσον ἀγρίᾳ τροφῇ ἐχρῶντο οἱ ἀρκάδες, ἤτοι βαλάνοις, ὡς καὶ ὁ παροιμιώδης χρησμός·
πολλοὶ ἐν ἀρκαδίᾳ βαλανηφάγοι ἄνδρες ἔασι.

χερσαῖος αὐτόδαιτος ἐκ γόνων δρυὸς
λυκαινομόρφων νυκτίμου κρεανόμων.

χερσαῖος.) ὁ τὴν μεσόγειαν τῆς πελοποννήσου ἀρκαδίαν οἰκῶν, ὡς καὶ ὅμηρος ἐμφαίνων μὴ ἔχειν ναῦς αὐτούς, διὰ τὸ πόρρω εἶναι τῆς θαλάσσης, οὑτωσὶ λέγει·
αὐτὸς γάρ σφι δῶκεν ἄναξ ἀνδρῶν ἀγαμέμνων,
νῆας ἐϋσσέλμους περάαν ἐπὶ οἴνοπα πόντον,
ἀτρείδης, ἐπεὶ οὔ σφι θαλάσσια ἔργα μεμήλει.

ἐκ γόνων δρυός.) ἀρκὰς ὁ διὸς, ἢ ἀπόλλωνος παῖς, καὶ καλλιστοῦς τῆς λυκάονος θυγατρὸς, ὥς φησι χάρων ὁ λαμψακηνὸς, κυνηγῶν ἐνέτυχέ τινι τῶν ἁμαδρυάδων νυμφῶν κινδυνευούσῃ καὶ μελλούσῃ φθαρῆναι ὑπὸ χειμάρρου τοῦ ποταμοῦ ἐν τῇ δρυΐ, ἐν ᾗ γεγονυῖα ἦν ἡ νύμφη, καὶ ἀνέτρεψε τὸν ποταμὸν, καὶ τὴν γῆν χώματι ὠχύρωσεν. ἡ δὲ νύμφη προσπέλασα τὴν κλῆσιν, κατ' ἔμμηλον, συνελθοῦσα αὐτῷ γεννᾷ ἔλατον καὶ ἀφείδαντα, ἐξ ὧν εἰσὶν οἱ ἀρκάδες, ὥς φησι καὶ ἀπολλώνιος·
ἀλλ' ὅγε τοῦ ἀρκάδος πατρὸς ἑοῖο τίνεσκεν ἀμοιβὴν,
ἀμπλακίης. ὁ γὰρ οἶος ἐν οὔρεϊ δένδρεα τάμνων,
δή ποτ' ἁμαδρυάδος νύμφης ἀθέριζε λιτάων,
ἥ μιν ὀδυρομένη ἀδινῷ μειλίσσετο θυμῷ.

ἢ ὅτι ἀγαπήνωρ ἀπὸ δρύοπος εἶχε τὸ γένος. ὁ δὲ δρύοψ, υἱὸς ἀπόλλωνος καὶ δίας τῆς λυκάονος. ταύτῃ γὰρ συνελθὼν ἀπόλλων, ἔγκυον ἐποίησεν. ἡ τεκοῦσα τὸ βρέφος, ἔκρυψε δρυὸς στελέχει, ὅθεν καὶ δρύοψ ἐκλήθη. καὶ ἐξ αὐτοῦ δρύοπες, οἱ περὶ παρνασσόν, ὥς φησιν ἅλιος· δὴ θεοδάμαντος ὃν ἐν δρυόπεσσιν ἔπεφνε.

λυκαινομόρφων.) κακῶς ἔφη. λυκομόρφων γὰρ ὤφειλεν εἰπεῖν. οὐ γὰρ λύκαιναι, ἀλλὰ λύκοι γεγόνασιν οἱ λυκάονος παῖδες, [illegible]. ἡ δὲ ἱστορία τοιαύτη· πελασγὸς ἦν παῖς τοῦ διὸς καὶ νιόβης. οὗ καὶ λυκάων παῖς, ἐκ μελιβοίας κόρης, εἴτουν κυλλήνης, ὥς φασιν ἄλλοι πάλαι. οὗτος κατασταθεὶς βασιλεὺς τῶν ἀρκάδων, πολλοῖς γάμοις δέδεικτο πεντηκοντόπαις, ἀλλ' ἀσεβὲς βλάστημα τῶν τέκνων ἔφυ. ὧν ἦν μαίναλος θοὺς πρῶτος σὺν νυκτίμῳ, καύκων, λύκος, φθῖός τε καὶ τηλεβόας, αἵμων, μαντινεὺς, σύμφαλός τε, καὶ κλείτωρ, ὀρχομενός τε, καὶ ἕτεροι. οἱ πάντες, ὡς ἔφην, ἐνίκων ἀσεβείᾳ καὶ ὑπερηφανίᾳ. ζεὺς δ' εἰκασθεὶς ἀνδρὶ χερνήτῃ, παραγίνεται αὐτοῖς. οἱ δὲ καλέσαντες αὐτὸν ἐπὶ ξενίᾳ, σφάξαντες ἕνα παῖδα τῶν ἐπιχωρίων,

χορίον, οὗ τὰ σπλάγχνα συμμίξαντες, παρέθεντο τῇ τραπέζῃ. Ζεὺς δὲ μυσαχθεὶς, τὴν μὲν τράπεζαν ἀνέτρεψεν, ὅθεν νῦν ὁ τόπος τραπεζοῦς ἐν Ἀρκαδίᾳ καλεῖται. Λυκάονα δὲ καὶ τοὺς υἱοὺς ἐκεραυνοῖ, πλὴν Νυκτίμου τοῦ νεωτέρου. Νυκτίμου δὲ τὴν βασιλείαν λαβόντος, ὁ ἐπὶ Δευκαλίωνος γίνεται κατακλυσμὸς διὰ τὴν τῶν Λυκάονος παίδων ἀσέβειαν. ἄλλως. ὁ Ζεὺς ἐπιξενωθεὶς τῷ Λυκάονι, εἱστιᾶτο. οἱ δὲ τούτου υἱοὶ ἀποπειρᾶσαι ποιούμενοι εἰ θεός ἐστιν, κρεανομήσαντες Νύκτιμον, καὶ τὰ τούτου κρέατα συμμίξαντες τοῖς ἄλλοις κρέασι, παρέθηκαν τῷ Διΐ. ὁ δὲ ὀργισθεὶς ἀνέτρεψε τὴν τράπεζαν, ὅθεν καὶ Τραπεζοῦς πόλις ἐστὶν ἐν Ἀρκαδίᾳ. τοὺς δὲ Λυκάονος παῖδας ἀνεῖλε κεραυνῷ, καὶ τὴν Ἀρκαδίαν συνεχῶς ἐκεραύνωσεν, ἕως ἡ γῆ παρακαλοῦσα τὸν Δία, τὴν χεῖρα ἐξέτεινε. διὸ φασὶ πρώτως ἐν Ἀρκάσιν ἱκετηρίαν γενέσθαι. ἐνίους δὲ τῶν Λυκάονος παίδων εἰς λύκους μετέβαλεν, οὓς ὁ Λυκόφρων οὐκ εἶδε πῶς ἔφη λυκαινομόρφους γενέσθαι. εἰ μήπως εἶδος αὐτὶ εἴδους ἀφελεῖν εἰπεῖν, αὐτὶ τοῦ ἀρκτομόρφων. Καλλιστὼ γὰρ, ὡς λέγουσιν, ἡ Λυκάονος θυγάτηρ συνθηρὸς οὖσα Ἀρτέμιδι, ἣν Ζεὺς ἐρασθεὶς συνευνάζεται, ἄρκτον δὲ ταύτην ποιεῖ, διὰ τὸ λαθεῖν τὴν Ἥραν, ἐξ ἧς ὁ Ἀρκὰς ἐγεννήθη. ἐκ ταύτης δὲ τῆς σειρᾶς κατάγεται καὶ ὁ Ἀγαπήνωρ. Νυκτίμου κρεανόμων) καὶ τοῦτο λῆρος τῶν Λυκόφρονος λόγων. οὐ γὰρ τὸν Νύκτιμον ἐκρεατόμησαν, ἀλλ᾽ ἕτερον ἐπιχώριον παῖδα, ὡς φησὶν Ἀπολλόδωρος, καὶ ἕτεροι.

τῶν πρόσθε μήνης φηγίνων πύρνων ὀχήν,
σπλῆνα κατ᾽ ἄκρον χεῖμα θαλψάντων πυρὸς
χαλκωρυχήσει, καὶ τὸν ἐκ βόθρου σπάσει
βῶλον δικέλλῃ παῦ μεταλλεύων γνύθος,
οὗ φίτυν ἠνόρυξεν οἰταῖος στόνυξ.

τῶν πρόσθε μήνης.) πρῶτον τοῦτο σκόπει, ὅτι καὶ τὰ ἐπιρρήματα τὸ ν ἐφελκυστικὸν ἔχουσι, φωνήεντος ἐπιφερομένου, συμφώνου δὲ οὐκέτι. ὥσπερ κἀγὼ γράφω. καὶ τούτου ἕνεκα πολλοῖς τῶν ἀμαθῶν διασύρομαι, τὸ αὐτῶν ἀῤῥώστημα προσάπτουσιν ἐμοί. πρόσθε μήνης, φηγίνων πύρνων, ἐπεὶ προσέληνοι οἱ Ἀρκάδες. ἐτρέφοντο γὰρ πρὸ συνόδου τῆς σελήνης, πρὶν ὀπώραν τὰς βαλάνους. ἢ ὅτι προσέληνοι οἱ ὑβρισταὶ λέγονται. προσελεῖν γὰρ τὸ ὑβρίζειν. ἄλλοι δὲ αὐτοὺς ὡς μωροὺς διαβάλλουσιν, ὡς λέγοντας ἀρχαίους εἶναι, καὶ τῆς σελήνης παλαιοτέρους. τὸ δ᾽ ἀλληγορικώτερον ἐστὶν οὕτως. ἀστρολόγος γὰρ καὶ ἐνιαυτὸν, μῆνας, ἰσημερίας, καὶ τὰ τοιαῦτα πάντα Ἀρκάδων βασιλεὺς, ἢ Ἄτλας Λίβυς εὗρεν, ἀπὸ σελήνης συλλογισάμενος, ὕστερον Θαλῆς. ἄλλοι δέ φασιν, ὅτι Ἀρκάδες θυσίας θεοῖς κατέδειξαν, πρότερον μὲν, δεύτερον ἱππογλωσσὸν, τρίτον δρυὸς φύλλα, ὅθεν ἡ Πυθία, πολλοὶ ἐν Ἀρκαδίῃ βαλανηφάγοι ἄνδρες ἔασι. χαλκωρυχήσει.) ἐπειδὴ χαλκοῦ πολλοῦ μέταλλα ἐστὶν ἐν Κύπρῳ. λέγει οὖν, ὅτι παραγενόμενος ἐξ Ἀρκαδίας ὁ Ἀγαπήνωρ εἰς Κύπρον, χαλκὸν ἐργάσεται. ἐγὼ δέ φημι, ὅτι παραγενήσεται εἰς Κύπρον, ὅπου χαλκώρυχοι εἰσίν. ἀπρεπὲς γὰρ τὸ τοιοῦτον, στρατηγὸν γενέσθαι χαλκώρυχον. τὸ δὲ σχῆμα φημὶ κατὰ σύλληψιν, ἢ χαριεντισμόν. Ἀγαπήνορος πατὴρ ἦν Ἀγκαῖος. οὗτος ὑπὸ τὸν Καλυδώνιον κάπρον ἐξελθὼν, ἀνῃρέθη ὑπ᾽ αὐτοῦ. τὸ δὲ πλάτος τῆς ἱστορίας Ὅμηρος φησὶ, καὶ Στησίχορος ἐν τοῖς Καλυδωνιακοῖς λέγων· ὁ δὲ Καλυδώνιος σῦς, πρότερον περὶ τὴν Οἴτην διατρίβων, ὕστερον ἦλθεν εἰς Αἰτωλίαν, Ἀρτέμιδος μήνιδι, ὅτι οὐκ ἔθυσεν αὐτῇ ὁ Οἰνεύς. ἄλλοι δὲ θεοὶ δαίνυθ᾽ ἑκατόμβας, οἰταῖος οὖν διὰ τοῦτο.

βουβῶνος ἐν τόρμαισι θρυλίξας δέμας,
ἔγνω δ᾽ ὁ τλήμων ζῶν κακῶν μαθὼν ἔπος,

ὡς πολλὰ χείλους καὶ δεπαστραίων ποτῶν
μέσῳ κυλινδεῖ μοῖρα παμμήστωρ βροτῶν.
ὁ δ' αὐτὸς ἀργῷ πᾶς φαληριῶν λύθρῳ
στόρθυγξ δεδουπὼς τὸν κτανοῦντ' ἠμύνατο.

Βουβῶνος τόρμαισι.) ταῖς περιφερείαις τοῦ βουβῶνος συντείνας τὸ σῶμα. βουβὼν δὲ ἐστὶν ὁ τοῦ ἰσχίου τόπος. ὃν δέ φησιν ὁ σοφώτατος οὗτος βουβῶνα, οὐκ ἴσημι, ἢ βαρβαρίζοντος καὶ φλυαροῦντος τοῦ ἀνδρὸς, ἢ ἐμοῦ ἀμαθαίνοντος. νῦν μὲν γὰρ ἐν τῷ βουβῶνι φησὶ τὸν ἀγκαῖον πληγῆναι, εἶτα μετὰ μικρὸν φησί, πλήξας ἀφύκτως σφυρόν. ἐγὼ δὲ πάλιν γινώσκω σφυρὸν, τὰ περὶ τὸν ἀστράγαλον μέρη. βουβωνόσφυρον οὖν μὴ γινώσκων κατὰ τὸν σοφώτατον τοῦτον, ἢ ψευδεῖς ἱστορίας μυρίας λέγοντα, καὶ ἑαυτῷ καὶ οὐ μόνον τοῖς ἄλλοις πολλάκις ἐναντιούμενον, ὡς ἔοικεν ἀμαθαίνω. ἔγνω δ' ὁ τλήμων.) λῆρος ἐστὶν καὶ τόδε. τὴν σαμίαν ἐν ἀγκαίου σταφηφόρον, ἐξῆλθε χρησμὸς μὴ πιεῖν ἐξ ἀμπέλου. ὁ γὰρ ἀγκαῖος οὗτος υἱὸς ὢν ποσειδῶνος, καὶ ἀστυπαλαίας τῆς φοίνικος, ἐφύτευσεν ἄμπελον κατὰ ἀριστοτέλη τὸν τοὺς πέπλους συντάξαντα. μάντις δὲ εἶπεν αὐτῷ τῷ ἀγκαίῳ, ὡς οὐ πίοι οἶνον ἐκ ταύτης. ἐνθλίψας δὲ τῆς ἀμπέλου καρπὸν, ἀπέθλιψεν ὁ ἀγκαῖος τὴν σταφυλὴν εἰς κύλικα, ὡς πιόμενος. καὶ κατεγέλα τοῦ μάντεως, δεικνύων τὴν κύλικα. ὁ δ' ἔφη, πολλὰ μεταξὺ πέλει κύλικος καὶ χείλεος ἄκρου. βοῆς δὲ γενομένης, ὡς συὸς λυμαινομένου τὴν χώραν, θεὶς τὴν κύλικα ὁ ἀγκαῖος, ἐξῆλθεν ἐπὶ τὸν σῦν, καὶ ἀνῃρέθη. οὗτος δὲ ὁ λυκόφρων ἐπὶ τοῦ ἀγαπήνορος πατρὸς ἀγκαίου, υἱοῦ ἄκρου καὶ εὐρυθέμιδος τῆς ἀκάστου, περὶ τοῦ καλυδωνίου συὸς τοῦτο ἐδέξατο. φασὶ δέ τινες, πρῶτον τὴν ἀταλάντην ἀκοντίσαι κατὰ τοῦ συός. δεδουπὼς τὸν κτανοῦντ' ἠμύνατο.) εἰ μὲν κτανοῦντά ἐστιν, ὡς ἐγὼ γράφω, οὕτως συντακτέον· δεδουπὼς καὶ ἦχον φερόμενος τὸν κτανοῦντα καὶ μέλλοντα κτανεῖν αὐτὸν ἀγκαῖον ἠμύνατο καὶ ἐτιμωρήσατο, πλήξας ἀφύκτως τὸ κατὰ τοῦτον βουβωνόσφυρον ἐκείνου. τὸ δὲ γράφειν κτανόντα, μωρόν ἐστιν ἐπὶ τοῦ ἀγκαίου. ἀταλάντη γὰρ αὐτὸν ἐτόξευσε. μελέαγρος δὲ τῷ συοκτόνῳ δόρατι περὶ τὸ μέτωπον πλήξας ἀνεῖλεν. ἀγκαῖος δὲ οὐδὲν γενναῖον ἐποίησεν ἐπ' αὐτῷ, ἢ ὅτι ἀνατεινάμενος τὸν πέλεκυν, ὡς πλῆξαι αὐτὸν, ἀνῃρέθη πληγεὶς ὑπ' αὐτοῦ. καὶ οὕτω μὲν ἐπ' ἀγκαίου συντακτέον. ἐπὶ δὲ μελεάγρου οὕτως, ὃ βαθύτατόν ἐστιν καὶ ἐμὸν ἐνθύμημα. ὁ δ' αὐτὸς στόρθυγξ, καὶ ὀδοὺς, ἤτοι ὁ χοῖρος δεδουπὼς, πεσὼν καὶ κτανθεὶς τὸν κτανόντα, ἤτοι τὸν μελέαγρον ἠμύνατο.

πλήξας ἀφύκτως ἄκρον ὀρχηστοῦ σφυρόν.
τρίτος δὲ τοῦ μάρψαντος ἐκ κοίλης πέτρας.

πλήξας ἀφύκτως.) ἄκρον σφυρὸν, ἤτοι τὸν ἀστράγαλον καὶ πόδα τοῦ ὀρχηστοῦ καὶ τραχυτάτου πολεμιστοῦ. οὐχ ὅτι δὲ αὐτὸν ἔπληξεν ὁ χοῖρος περὶ τοὺς πόδας, τοῦτο εἶπεν, ἀλλὰ χαριέντως καὶ ἀστείως ταῦτα φησὶν, ὅτι ἠμύνατο αὐτὸν δεσμήσας τοὺς πόδας αὐτοῦ, καὶ ποιήσας αὐτὸν μὴ δύνασθαι περιπατεῖν, διὰ τὸ ἀναιρεθῆναι τοιουτοτρόπως. ἀνελὼν γὰρ τὸν σῦν, τῇ ἀταλάντῃ τὴν κεφαλὴν τοῦ συὸς καὶ τὸ δέρας ἀκροθίνιον χαρίζεται. περιλύπους δὲ γενομένους τούτου ἕνεκα τοὺς μητρὸς αὐτοῦ ἀδελφοὺς, καὶ ἐχθροὺς αὐτῷ γενομένους, ἀνεῖλεν. ἀλθαία δὲ ἡ τούτου μήτηρ λυπηθεῖσα ἕνεκεν τοῦ συμβάντος τοῖς ἀδελφοῖς, τὴν παρὰ τῶν μοιρῶν δᾶδα κατέκαυσεν, ἣν ἐτήρει, ὡς συνεκτικὴν οὖσαν τῆς μελεάγρου ζωῆς ἀκραίαν φυλαττομένην. τινὲς δὲ, φυλλάδα ἐλαίας εἶναι, οὐ δᾶδα φασιν, ἣν ἐν τῇ κυήσει φαγοῦσα, τὸν μελέαγρον ἐν τῇ ἐκτέξει συνέτεκε, καὶ ἐφύλαττεν ἀκριβῶς ὑπὸ τῶν μάντεων τοῦτο μαθοῦσα, ὡς ἕως τ' ἂν φυλάττοιτο ἡ φυλλὰς ἀβλαβὴς, ἀβλαβὴς

καὶ ὁ

καὶ ὁ μελέαγρος ἔσται. εἰ δὲ φθαρῇ, καὶ ὁ μελέαγρος συμφθαρήσεται. ταύτην οὖν διὰ τὰ πάθη τῶν ἀδελφῶν κατακαύσασα, εἰσῆλθεν ἐν τῷ θαλάμῳ, καὶ νεκρὸν εὑροῦσα τὸν παῖδα, συνέκτεινε καὶ αὐτήν. οὕτως ἐγώ φημι συντάσσειν τὸ, κτανόντα. τρίτος δέ.) αἰγεὺς ὁ πανδίονος υἱὸς, ἢ σκυρίου, ἢ κατὰ τὸν λυκόφρονα φημίου, ὁ καὶ υἱοποιηθεὶς τῷ πανδίονι, βασιλεύων ἀθηνῶν, γαμεῖ πρῶτον μῆταν τὴν ὁπλήτου. δεύτερον χαλκιόπην, τὴν ῥηξήνορος. ὡς δ' ἀλλαχοῦ εὗρον, μίαν ἔχει γυναῖκα αὐτόχθονα τὴν περσέως. ὡς δ' οὐκ ἐγίνετο τούτῳ παῖς, δεδοικὼς πάλλαντος νίσον καὶ λύκον τοὺς ἀδελφοὺς, ἔρχεται εἰς πυθὼ περὶ παίδων μαντευσόμενος, καὶ ἐδόθη τούτῳ χρησμός·

ἀσκοῦ τὸν προὔχοντα ποδεῶνα φέρτατε λαῶν,
μὴ λύσῃς, πρὶν ἐς ἄκρον ἀθηναίων ἀφίκηαι.

ἀγνοῶν δὲ διὰ τὸν χρησμὸν, παραγίνεται εἰς τροιζῆνα πρὸς πιτθέα τὸν χρησμολύτην, καὶ ὃς μεθύσας αὐτὸν ἐποίησε συγγενέσθαι τῇ θυγατρὶ αἴθρᾳ. τῇ δὲ αὐτῇ νυκτὶ καὶ ποσειδῶν ἐπλησίασεν αὐτῇ. ἐγκύου δὲ τῆς αἴθρας γενομένης, ὁ αἰγεὺς ὑπὸ κοίλην πέτρας ἔθετο ξίφος καὶ ὑποδήματα, ὥς φησι πλούταρχος, καὶ καλλίμαχος λέγων·

ἔργα δέ μιν τροιζῆνι κολουραίη ὑπὸ πέτρῃ, θῆκε σὺν ἀρπίδεσι.

καὶ αὐτὸς μὲν ἀπεδήμει πρὸς ἀθήνας. τῇ δὲ αἴθρᾳ ἐντέλλεται, ἐὰν υἱὸς ἐξ αὐτῆς γεννηθῇ, δεῖξαι αὐτῷ τὴν πέτραν, καὶ λαβόντα τὸ ξίφος καὶ ἐνδυσάμενον τὰ ὑποδήματα, ὅτι αὐτῷ ἐφαρμόσουσι, καὶ δυνηθῇ κινῆσαι τὸ ξίφος, πλεῖν εἰς ἀθήνας. ὃ καὶ ἐποίησεν αὐξηθεὶς, διὰ γνωρισμὸν τοῦ πατρός.

κέλωρ γίγαντος ὅπλα τόν ποτ' εἰς λέχος,
λαθραῖον αὐτόκλητος ἰδαία πόρις.

κέλωρ.) υἱὸς τοῦ γίγαντος θησέως, τοῦ μάρψαντος τὰ ὅπλα δηλονότι τοῦ αἰγέως, ἐκ τῆς κοίλης πέτρας. ἢ ὁ κέλωρ, ὁ υἱὸς τοῦ θησέως, τοῦ μάρψαντος καὶ λαβόντος τὰ ὅπλα τοῦ γίγαντος, ἤγουν τοῦ αἰγέως ὅπερ βέλτιον. ὁ γὰρ αἰγεὺς ἀθηναῖος καὶ γηγενὴς ἀπὸ ἐρεχθέως. τινὲς δὲ καὶ ἕνα τούτων λέγουσι τῶν ἀναδοθέντων ἀπὸ τῶν ὀδόντων τοῦ δράκοντος τοῦ ἐν θήβαις, ὡς καὶ ἀνδροτίων. τρίτον δὲ λέγει ἀπελθεῖν τὸν ἀκάμαντα, τὸν τοῦ θησέως παῖδα ἐν κύπρῳ, ἀφ' οὗ καὶ ὄρος καλεῖται ἀκάμας. φασὶ δέ τινες, οὐ μόνον ἀκάμαντα, ἀλλὰ καὶ δημοφῶντα, τὸν αὐτοῦ ἀδελφὸν ἀπελθεῖν εἰς κύπρον. τόν ποτ' εἰς λέχος.) ἀντίπτωσις, ὃν ποτ' εἰς λέχος λαθραῖον ἕξεται, τὸν ἀκάμαντος δηλονότι. ἡ ἰδαία πόρις καὶ δάμαλις, ἤγουν ἡ λαοδίκη. διομήδης γὰρ καὶ ἀκάμας ὁ θησέως, πρὸ τοῦ ναυτολῆσαι τοὺς ἕλληνας, ἐπρέσβευσαν πρὸς τοὺς τρῶας διὰ τὴν ἑλένην. ἐρασθεῖσα δὲ λαοδίκη ἡ τοῦ πριάμου θυγάτηρ ἀκάμαντος, ἐμίγη αὐτῷ. καὶ ἔτεκεν υἱὸν μούνιτον κληθέντα. φοβουμένη δὲ δέδωκε τὸ βρέφος αἴθρᾳ τῇ τοῦ θησέως μητρὶ, ἤτοι τῇ μάμμῃ τοῦ ἀκάμαντος, ἀνατρέφειν αὐτό. συνῆν γὰρ τῇ ἑλένῃ ἐν τῇ τροίᾳ ἡ αἴθρα ἐξ ἀθηνῶν, ἁρπαγεῖσα παρὰ τῶν διοσκούρων, δι' ἃ μέλλει ἐρεῖν. πάλιν δὲ ἁρπαγείσης τῆς ἑλένης ὑπὸ ἀλεξάνδρου, ἑκουσίᾳ συνείπετο καὶ αὐτή. μᾶλλον δὲ ἡ αἴθρα αὕτη ἔπεισε τὴν ἑλένην ἀλεξάνδρῳ ἀκολουθῆσαι. ταύτῃ οὖν τῇ αἴθρᾳ τὸν μούνιτον ἔδωκεν ἀνατρέφειν ἡ λαοδίκη. ἡ δὲ γνοῦσα τοῦ υἱοῦ αὐτῆς ἀκάμαντος τὸ παιδίον λαβοῦσα ἀνέθρεψεν. ἁλούσης δὲ τῆς τροίας ἀναγνωρισθεῖσα ἀκάμαντι, ἀπῄει μετ' αὐτοῦ, κομίζουσα καὶ τὸν μούνιτον. περὶ θρᾴκην παραγενομένων, ἐν κυνηγετούντων, ὄφις δακὼν τὸν μούνιτον ἀνεῖλεν, ὥς φησιν εὐφορίων·

ἡ οἱ μούνιτον υἷα τέκε πτολέμου ἐνὶ ὥρῃ,
ἀλλά ἑ σιθονίη τε, καὶ ἐν κνήμησιν ὀλύνθε,
ἀγρώσσονθ' ἅμα πατρὶ, πελώριος ἔκτανεν ὕδρος.

καὶ ταῦτα

καὶ ταῦτα μὲν οὕτως, ἡ δὲ ἔννοια τοιαύτη. τῶν τριῶν ἂν εἴπη μέλλειν ἀπελθεῖν εἰς κύπρον, πρῶτος ἀπελεύσεται ὁ ἀκάμας, ὁ τοῦ θησέως παῖς, τοῦ τὰ ὅπλα λαβόντος τοῦ αἰγέως ἐκ τῆς πέτρας. ὁ γὰρ ἀκάμας ὀλίγαις ναυσὶ προσίσχει θρᾳξὶ βισάλταις, καὶ ἐρᾷ τότε φυλλὶς, ἡ θυγάτηρ τοῦ ἐκεῖ βασιλέως. καὶ ὁ πατὴρ αὐτὴν ἐγγυᾷ ἐπὶ προικὶ τῇ βασιλείᾳ. ἀκάμας δὲ βουλόμενος ἐλθεῖν εἰς τὴν πατρίδα, πολλὰ δεηθεὶς περὶ φυλλίδος καὶ τῶν ἐκείνης ὀμόσας, αὐτῆς τε ἀπῆρ ἐξέρχεται. καὶ φυλλὶς αὐτὸν προπέμπει ἄχρι τῶν καλουμένων ἐννέα ὁδῶν, καὶ δίδωσιν αὐτῷ κιβώτιον, εἰποῦσα ἱερὸν τῆς μητρὸς ῥέας, καὶ μὴ ἀνοίγειν αὐτὸ, εἰ μὴ ὅταν ἀπελπίσοι τὴν πρὸς αὐτὴν ἄνοδον. ὁ δ᾽ ἐλθὼν εἰς κύπρον, ἐκεῖ κατῴκει. καὶ χρόνου διελθόντος ἡ φυλλὶς ἀρὰς θεμένη, καὶ τὰ ἀκάμαντος, ἑαυτὴν ἀναιρεῖ. ἀκάμας δὲ τὸ κιβώτιον ἀνοίξας, φάσματα κρατηθεὶς, ἄνεισιν ἐπὶ τὸν ἵππον, καὶ τοῦτον ἐλαύνων ἀτάκτως ἀπόλλυται. τοῦ γὰρ ἵππου σφαλέντος ἐκ τῶν ἐμποδίων μορφὴν κατενεχθεὶς, περὶ αὐτοῦ ἐμπήγνυται ξίφει. οἱ δ᾽ ὑπ᾽ αὐτὸν, κατῴκησαν ἐν κύπρῳ. κέρβις, κέρτης, ἡ δάμαλις, καὶ ἐκβολῇ τοῦ τ, καὶ προσθέσει τοῦ ρ, πόρβις. καὶ ἔστιν ὁ στίχος χωλίαμβος, ὃ πάθος ἐστὶ τοῦ ἰαμβικοῦ μέτρου. οἱ δὲ μεταγραφεῖς, ἢ καὶ αὐτὸς ὁ ποιητὴς λυκόφρων, διὰ τοῦ ρ γραφόντων, ἀμαθεῖς γραμματικῆς τέχνης φαίνονται, καὶ προσέτι καὶ μετρικῆς, ὡς ἀγνοήσαντες, ὅτι καὶ ὁ χωλίαμβος ὑπὸ τὸ ἰαμβικὸν μέτρον τάττεται. κρεῖττον δὲ χωλεύειν καὶ σκάζειν τὸν πόδα, ἢ καθ᾽ ὁλοκληρίαν τὸν λόγον εἶναι ἀμαθέστατον. πόρβιν δὲ καὶ δάμαλιν λέγει τὴν λαοδίκην, ἀλληγορικῶς.

> ἣ ζῶσ᾽ ἐς ᾅδην ἵξεται καταιβάτις
> θρήνοισιν ἐκτακεῖσα μουνίτου γραῦς,
> ὃν δή ποτ᾽ ἀγρώσσοντα κρηστώνης ἔχις,
> κτενεῖ πατάξας πλευρὸν ἀγρείῳ βέλει,
> ὅταν τεκόντος αἰχμάλωτος ἐσχάρας
> ἡ πατρομήτωρ τὸν δνόφῳ τεθραμμένον
> βάλῃ νεογνὸν σκύμνον ἢ μόνη ζυγὸν,
> δύσλεκτρον ἀμφήρεψαν ἀκταίων λύκοι.

ἣ ζῶσ᾽ ἐς ᾅδην.) ὦ παῖ λυκόφρον ἀνακόλουθα γράφεις
ἐναντία σύμπασι, καὶ σαυτῷ πλέον,
ἄνω γὰρ εἰπὼν σαῖς γραφαῖς ματροκρότοις,
ὡς τὴν μὲν αὐτόπρεμνον ἡ γραῖα κόνις,
κευθμῶν χανοῦσα χεύσεται διασφαγὸς
λεύσσουσαν ἄτην ἀγχί που στρατευμάτων,
ἤγουν χαράδρα συμπεσεῖται καὶ θάνῃ,
ὅταν τὸ καλλίπυργον ἰλίου πέδον,
ἕλῃ στρατὸς πορθήσειν ἐλθὼν κρατεῖ.
ταῦτα πρὶν εἰπὼν, νῦν ἐναντίως λέγεις.
τὴν γὰρ θανοῦσαν πρὶν πεσοῦσαν χαράδρᾳ,
αὖθις ἀνιστᾷς, καὶ νεκροῖς αὐτὴν πάλιν,
θνήσκουσαν ὡς φὴς συμφοραῖς τοῦ μουνίτου,
θρήνοις ἐχίδνης προσβολῇ τεθνηκότος.

κρηστώνη.) ἡ θρᾴκη, ἀπὸ τῆς κρηστώνης, ἄρεος καὶ κυρήνης θυγατρός.

δνόφῳ.) ἀντὶ τοῦ γνόφῳ, δωρικῶς. οἱ γὰρ δωριεῖς ἀντὶ τοῦ γ, δ τιθέασιν.

ἢ μόνη ζυγόν.) πειρίθους καὶ θησεὺς, ὁ μὲν διὸς ὢν, ὁ δὲ ποσειδῶνος, φιλίαν ποιησάμενοι, ἁρπᾶσαι συνέθεντο διὸς θυγατέρα. ἁρπάσαντες οὖν τὴν ἑλένην, προ-

νην, παρατίθενται ἐν ἀθήναις τῆς ἀττικῆς αἴθρα τῇ πιτθέως μὲν θυγατρί, μητρὶ δὲ θησέως. κάστωρ δὲ καὶ πολυδεύκης οἱ διοσκουρίδαι, οἱ τῆς ἑλένης ἀδελφοί, πορθήσαντες τὴν ἀττικὴν διὰ τὴν ἁρπαγὴν τῆς ἑλένης, αἴθραν λαμβάνουσιν αἰχμάλωτον πρὸς αἰχμώλην αὐτοῦ. ἡ τῆς ἁρπαγείσης πάλιν τῆς ἑλένης ὑπὸ ἀλεξάνδρου, συναπῆρεν αὐτῇ καὶ ἡ αἴθρα εἰς τροίαν. καὶ ὅμηρος·

αἴθρη πιτθῆος θυγάτηρ, κλυμένη τε βοῶπις.

ὅθεν αὐτὴν καὶ αἰχμάλωτον εἶπεν, ὡς καὶ αἰχμαλωτισθεῖσαν ὑπὸ τῶν διοσκούρων, εἰς ἀντίποινον τῆς ὑπὸ θησέως ἁρπαγῆς τῆς ἑλένης. ὁ δὲ νοῦς οὗτος, ὅτι ἡ αἴθρα μετὰ τὴν καθαίρεσιν τῆς ἰλίου τῷ πατρὶ ἀκάμαντι μόνιτον δὲ, τότε ὁ μόνιτος ἐν θράκῃ ἀπεθανεῖτο. ἀκταίων λύκοι.) οἱ τῶν ἀθηνῶν ἅρπαγες καὶ πορθηταί. λέγει δὲ τοὺς διοσκούρους. ἀκτὴ δὲ ἐκαλεῖτο ἡ ἀττική, ἢ ἀπ᾽ ἀκταίωνος βασιλέως, ἢ ὅτι τὸ πλεῖον μέρος τῆς ἀττικῆς, ἀκτή, εἴ τι παραθαλάσσιόν ἐστιν.

τῆς ἁρπαγείσης ἀντίποινα θυάδος,
ὧν ὀστράκου στρόβιλος ἐντετμημένος,
κόρσην σκεπάσει ξῦμα φοινίου δορός,
τὰ δ᾽ ἄλλα θριπόβρωτος ἄψαυστος δόμων.

ὧν ὀστράκου στρόβιλος.) ἐρρέθη πάλαι, ὅπως ὁ ζεὺς κύκνῳ ὁμοιωθεὶς, ἐξ ὠοῦ, ὡς ληροῦσι, τούτους γεννᾷ, ὧν ἑκάτερος τῷ ἡμίσει τοῦ ὀστράκου τοῦ ὠοῦ περικεφαλαίᾳ ἐχρῆτο. στρόβιλος δὲ, τὸ περιφερὲς διχότομον τοῦ ὠοῦ. κόρσιν.) κόρσις κυρίως ἡ μῆνιγξ λέγεται. νῦν δὲ τὴν κεφαλὴν φασίν, ὡς καὶ ἐμπεδοκλῆς ἐν τῷ περὶ νείκους, ὡς πολλαὶ μὲν κόρσαι ἀναύχενες ἐβλάστησαν. τὰ δ᾽ ἄλλα θριπόβρωτος.) θρὶψ ὁ σκώληξ, ὃς ἐγγίνεται τοῖς ξύλοις. πρὶν γὰρ εὑρεθῆναι τὰς σφραγῖδας, οἱ παλαιοὶ ἐσφράγιζον ξύλοις ὑπὸ θριπῶν βεβρωμένοις, διὰ τὸ αὐτὰ πολυκέντητα εἶναι. ὁ δὲ νοῦς, μόνην τὴν αἴθραν δουλώσαντες καὶ αἰχμαλωτίσαντες ἀντίποινα τῆς ἑλένης, ἀλλ᾽ ὅλην ἀττικήν, ὥσπερ ἐσφραγισμένην θριποβρώτῳ σφραγῖδι περιδραμοῦνται. οἱ γὰρ διόσκουροι κατὰ θησέως στρατεύσαντες ἕνεκεν τῆς ἁρπαγῆς τῆς ἑλένης, ἐφείσαντο πάντων τῶν ἐν τῇ πόλει, πλὴν μόνης τῆς αἴθρας. διὸ καὶ θαυμάσαντες αὐτοὺς οἱ ἀθηναῖοι, ἄνακτας, ἤτοι θεοὺς καὶ σωτῆρας ἐκάλεσαν.

σφραγὶς δοκεύσει θάμβος ἐγχώροις μέγα,
ἃ δὴ πρὸς ἄστρων κλίμακας στήσει δρόμον
τοῖς ἡμιθνήτοις διπτύχοις λαπερσίοις.

ἃ δὴ πρὸς ἄστρων κλίμακας.) ἅ τινα εὐεργετήματα, ἃ περὶ τοὺς ἀθηναίους οἱ διόσκουροι ἐνεδείξαντο, ἀθανατίσουσιν αὐτοὺς καὶ καταριθμήσουσι τοῖς ἄστροις. οἱ γὰρ δίδυμοι εἰς τιμὴν τῶν διοσκούρων κατηστερίσθησαν, ὡς καὶ εὐριπίδης φησὶν ἐν ὀρέστῃ διὰ ἑλένης·

ἡ δ᾽ ἔστιν, ἣν ὁρᾶτ᾽ ἐν αἰθέρος πτυχαῖς,
σεσωσμένη τε, κοὐ θανοῦσα πρὸς σέθεν.
ἐγώ νιν ἐξέσωσα, χ᾽ ὑπὸ φασγάνου,
τοῦ σοῦ κελευσθεὶς ἥρπασ᾽ ἐκ διὸς πατρός.
ζηνὸς γὰρ οὖσαν, ζῆν νιν ἄφθιτον χρεών. καὶ μετ᾽ ὀλίγα·
ἐγὼ δ᾽ ἑλένην διὸς μελάθροις πελάσω,
λαμπρῶν ἄστρων πόλον ἐξανύσας, ἔνθα παρ᾽ ἥρᾳ, τῇ θ᾽ ἡρακλέους
ἥβῃ πάρεδρος θεὸς ἀνθρώποις ἔσται, σπονδαῖς ἔντιμος ἀεί,
σὺν τυνδαρίδαις τοῖς διὸς υἱοῖς ναύταις, μεδέουσα θαλάσσης.

τοῖς ἡμιθνήτοις.) ἡμιθνὴς καὶ ἡμίθνητος διαφέρει. ἡμιθνὴς γὰρ λέγεται, ὁ

ψυχοῤῥαγῶν, καὶ ἄλλο τὸ ἥμισυ θανών. ἡμίθνητος δὲ, ὁ τὸ ἥμισυ ἔχων θνητὸν, καὶ τὸ ἥμισυ ἀθάνατον, ἤτοι ἡμίθεος. ἢ ὁ ἡμέραν ὢν ἐν τοῖς ζῶσι, καὶ ἡμέραν ἐν τοῖς νεκροῖς, ὡς οἱ διόσκουροι. ἡ δὲ ἱστορία τοιάδε. ὑακίνθου ἀδελφὸς κυνόρτης. κυνόρτου δὲ παῖς περιήρης, ὃ καὶ γοργοφόνης τῆς περσέως μετὰ στησίχορον τυνδάρεως. ἰκάριος, ἀφαρεὺς, καὶ λεύκιππος. ἀφαρέως καὶ ἀρήνης τῆς οἰβάλου, ἢ ἀρήνης τῆς αἰόλου, λυγκεὺς καὶ ἴδας. λευκίππου καὶ φιλοδίκης τῆς ἰνάχου, φοίβη καὶ ἱλάειρα. ἰκαρίου καὶ περιβοίας ναΐδος, υἱοὶ πέντε, καὶ ὀδυσσέως γυνὴ πηνελόπη. τυνδάρεω καὶ λήδας, τιμάνδρα, ἣν ἔχεμος ἔγημε, καὶ κλυταιμνήστρα κατά τινας, καὶ ἑλένη σὺν κάστορι καὶ πολυδεύκῃ. καθ᾽ ἑτέρους δὲ, ὅτι διὸς ὑπῆρχον, οἳ καὶ φοίβην καὶ ἱλάειραν ἁρπάσαντες ἔγημαν. καὶ πολυδεύκους μὲν καὶ φοίβης γίνεται παῖς μνησίλεως, ἢ μνησίνοος, καὶ ἀσίνεος. κάστορος δὲ καὶ ἱλαείρας, ἀνώγων, ἢ ἄναξις καὶ αὐλοθός. ταύτας δὲ οἱ διόσκουροι ὄντες ἀπὸ μεσσήνης ἁρπάσαντες ἔγημαν. ἐλάσαντες δὲ καὶ μετὰ ἴδα καὶ λυγκέως βοῦς ἀρκαδικὰς, μείζονα ἐπιτροπεύουσι τῷ ἴδᾳ, ὃς τεμὼν βοῦν εἰς δ᾽ μέρη τοῦ πρώτως εἶπε φαγόντος τὴν ἰδίαν μοῖραν εἶναι τὸ ἥμισυ τῶν βοῶν, καὶ τοῦ δευτέρου τὸ λεῖπον τῆς ἀγέλης. αὐτὸς οὖν ὁ ἴδας τὴν ἰδίαν μοῖραν κατέφαγε, εἶτα καὶ τὴν τοῦ ἀδελφοῦ, καὶ τὰς βόας ἤλασεν εἰς μεσσήνην. στρατεύσαντες δὲ οἱ διόσκουροι, καὶ τὴν ἀγέλην ἐκείνην τῶν βοῶν ἤλασαν, καὶ ἄλλα πολλὰ, κἀκείνους ἐλόχων. κάστωρ δὲ καὶ πολυδεύκης ἐκρύβησαν στελέχει δρυός. λυγκεὺς δὲ ἰδὼν κάστορα, ἐμήνυσεν ἴδᾳ. ὁ δὲ κτείνει αὐτόν. πολυδεύκης δὲ διώκων αὐτοὺς, τὸν δὲ λυγκέα κτείνει δόρατι, ὑπὸ δὲ τοῦ ἴδα στήλῃ λιθίνῃ ἐκ τοῦ ἀφαρέως τάφου βληθεὶς, τὴν κεφαλὴν δὲ σκοτωθεὶς πίπτει. ζεὺς δὲ ἴδαν κεραυνοῖ, πολυδεύκην δὲ ἀθάνατον ἔμελλε ποιεῖν. ὁ δὲ, αἱρεῖται θνήσκειν ἡμέραν, καὶ ἡμέραν ζῆν, ὁμοίως τῷ ἀδελφῷ, ἢ καθ᾽ ὁλοκληρίαν εἶναι ἀθάνατος. καὶ ὁ ζεὺς τοῦτο αὐτοῖς χαρίζεται, ὡς καὶ ὅμηρος·

ἄλλοτε μὲν ζώουσ᾽ ἑτερήμεροι, ἄλλοτε δ᾽ αὖτε
τεθνᾶσι, τιμὴν δὲ λελόγχασιν ἶσα θεοῖσι.

τὴν δὲ ἱστορίαν τῶν διοσκούρων καὶ στασῖνος ὁ τὰ κύπρια πεποιηκὼς γράφει· αἶψα δὲ λυγκεὺς ταΰγετον προσέβαινε ποσὶ ταχέεσσι πεποιθὼς, ἀκρότατον δ᾽ ἀναβὰς διεδέρκετο νῆσον ἅπασαν, ταντάλιδου πέλοπος. τάχα δ᾽ εἴσιδε κύδιμος ἥρως, δεινοῖς ὀφθαλμοῖσιν ἔσω δρυὸς ἄμφω κοίλης, κάστορά θ᾽ ἱππόδαμον καὶ ἀεθλοφόρον πολυδεύκεα. διπτύχοις.) ἔφην πρώην τὴν ἱστορίαν, ὅτι κατά τινας ἐκ τοῦ ὠοῦ τρίδυμοι ἐγεννήθησαν, ἑλένη, καὶ κάστωρ, καὶ πολυδεύκης. κατά τινας δὲ, οὐκ ἐκ τοῦ ὠοῦ, ἀλλ᾽ ἐκ τῆς λήδας αὐτῆς. καθ᾽ ἑτέρους δὲ, ἐκ τῆς λήδας μὲν ἐγεννήθησαν, κάστωρ μόνος καὶ πολυδεύκης ἐν ἀστέρος μορφῇ, μιγνύντος αὐτῇ τοῦ διός. ὅθεν διπτύχους αὐτοὺς λέγει. ὕστερον δὲ τὴν ἑλένην μόνην ἔφασαν ἐκ τοῦ ὠοῦ γεννηθῆναι. λαπερσίοις.) παρὰ τὸ πέρσαι τὴν λᾶν, πόλιν λακωνικῆς. ἢ παρὰ τὸ πέρθειν τοὺς λαοὺς, ἤτοι πολεμικοῖς.

οὓς μήποτ᾽ ὦ Ζεῦ σῶτερ ἐς πάτραν ἐμὴν
στείλαις, ἀρωγοὺς τῇ δισαρπάγῳ κρεκί,
μηδὲ πτερωτὰς ὁπλίσαντες ὁλκάδας.

δισαρπάγῳ.) δεύτερον γὰρ ἡρπάγη. ὑπὸ θησέως πρότερον ἑπταετὴς, ὥς φησιν ἑλλάνικος. δέκα δὲ ἀποδοθῆναι αὐτὴν φησὶ, τεκοῦσαν τὴν ἰφιγένειαν, ὡς ὄπισθεν εἶπον πλατυτέρως. καὶ πρότερος μὲν αὐτῆς ἅρπαξ θησεὺς, δεύτερος δὲ ἀλέξανδρος. κρεκί.) κρὲξ ὄρνεον οὐκ ἔστιν θαλάσσιον, ἴβιδι ἐοικός. ἔστι δὲ ἡ ἶβις περὶ τὴν αἴγυπτον, ῥυπαροφάγον. καλλίμαχος δ᾽ ἐν τοῖς περὶ ὀρνέων φησὶ, τοῖς γαμοῦσι δυσοιώνιστον εἶναι, καὶ εὐφορίων ἐν ἀπολλοδώρῳ· ποικίλον οὐδὲ μέλαθρον,

θρον, ὄρχιλος ἐπεὶ κύζικος, ὃν δ' ἦσαν κακὸν γάμον ἐχθομένοι κρίξ. κρεκὶ δὲ τὴν ἑλένην παρεικάζει, διὰ τὸ δύσγαμον καὶ κακόνυμφον γενέσθαι.

πρύμνης ἀπ' ἄκρας γυμνὸν λαιψηρὸν πόδα
εἰς Βεβρύκων ῥίψαι ἐκβακτηρίαν,
μηδ' οἱ λεόντων τῶνδε καρτερώτεροι
ἀλκὴν ἄμικτοι σὺν ἄρης ἐφίλατο,
καὶ δὴ ἐνυὼ, καὶ τριγένητος θεά.

εἰς Βεβρύκων.) τὴν τροίαν ποτὲ Βέβρυκες ᾤκησαν, ὅθεν καὶ Βεβρυκίαν αὐτὴν καλοῦσι, καὶ τὸ σάζον παλαιὰν Βεβρύκων παγκληρίαν. τινὲς δὲ φασὶν, ὅτι λείπει τὸ ὡς, ἵνα ᾖ ὡς εἰς Βεβρύκων ῥίψειαν ἐκβακτηρίαν, ὡς πρότερον συμπλεόντων τοῖς λοιποῖς ἀργοναύταις, ὅτε ἄμυκον τὸν Βεβρύκων βασιλέα κατεπύκτευσαν. δίων δὲ κοκκειανὸς τοὺς ναρβωνησίους Βέβρυκας λέγει, γράφων οὕτω, τῶν πάλαι μὲν Βεβρύκων, νῦν δὲ ναρβωνησίων, ἐστὶ τὸ πυρήναιον ὄρος. τὸ δὲ ὄρος τοῦτο χωρίζει ἰβηρίαν καὶ γαλατίαν. ἐκβακτηρίαν.) ἔκβασιν, αἰγιαλόν. μηδ' οἱ λεόντων.) τοὺς ἀφαρέως παῖδας λέγει, ἴδαν καὶ λυγκέαν. λέοντας δὲ, τοὺς διοσκούρους. ἡ ἔννοια ὄπισθεν ἐῤῥέθη πλατυτέρως. ἐνυὼ, ἐπίθετον ἥρας, παρὰ τὸ ἀνύειν τὸ φονεύειν, ὡς πολεμία ἀνυὼ καὶ ἐνυώ. καὶ μυθικῶς μὲν οὕτως. ἀλληγορικῶς δὲ, ἡ πάντα ἀνύουσα καὶ τρέφουσα καὶ τελειοῦσα. ἡ αὐτὴ γάρ ἐστι τῷ συμμιγεῖ καὶ εὐκράτῳ ἀέρι. τριγένητος.) ἡ ἀθηνᾶ μυθικῶς, ὅτι ἐν τῷ τρίτωνι ποταμῷ λιβύας ἐγεννήθη, ὡς ὅμηρος φησί· καὶ οὐ μυθικῶς,

διὸς θυγάτηρ κυδίστη τριτογένεια. καὶ αἰσχύλος μυθικῶς,
εἴτ' ἀμφὶ χεῦμα γενεθλίου πόρου,

τρίτωνος ἐν τόποις λιβυστικοῖς. ἢ ὅτι κατὰ καλλισθένην, τρίτη δὴ τοῦ μηνὸς ἐγεννήθη, διὸ παρ' ἀθηναίοις ἡ τρίτη ἱερὰ τῆς ἀθηνᾶς. ἢ ὅτι ἐκ τῆς τριτοῦς τῆς κεφαλῆς τοῦ διὸς ἐγεννήθη· τριτὼ γὰρ βοιωτικοῖς ἡ κεφαλή. ἢ ὅτι ἡ αὐτή ἐστι τῇ σελήνῃ· ἡ δὲ σελήνη ἀπὸ συνόδου τριταία φαίνεται. ἢ ὅτι ἡ αὐτή ἐστιν τῇ ψυχῇ· τριμερὴς δὲ ἡ ψυχή. ἔχει γὰρ θυμικὸν, ἐπιθυμητικὸν, καὶ λογικόν. ἢ ὅτι ἡ αὐτή ἐστιν τῷ ἀέρι. τριτὸν δὲ ὁ ἀὴρ γεννᾶται, καὶ μετατρέπεται ἔαρι, θέρει, χειμῶνι. τὸ γὰρ παλαιὸν τριμερὴς ἦν ὁ χρόνος. ἢ ὅτι ἡ αὐτή ἐστιν τῇ φρονήσει. γεννηθεῖσα δὲ ἐκ τῆς τριτοῦς καὶ ἐκ τῆς κεφαλῆς, τρεῖν παρέχει τοῖς ἐναντίοις. ἢ ὅτι κατὰ δημόκριτον, τρία ταῦτα χαρίζεται, βουλεύειν καλῶς, κρίνειν ὀρθῶς, πράττειν δικαίως.

Βοαρμία λογγᾶτις ὁμολωῒς βία,
οὐκ αὖ τὰ, χειρώνακτος ἔργα τὰ διπλοῖ
δρύμας τε καὶ πρόφαντος ὁ κρώμνης ἄναξ
ἐλατύπησαν κοιράνῳ ψευδωμότῃ
ἐν ἦμαρ ἀρκέσειε πορθηταῖς λύκοις,
στρέψαι βαρεῖαν ἐμβολὴν ῥαιστηρίαν,
καὶ πρὸ τῶν πύργων τὸν καναστραῖον μέγαν,
ἐγχώριον γίγαντα δυσμενῶν μοχλὸν
ἔχοντα καὶ τὸν πρῶτον εὐστόχῳ βολῇ,
μαιμῶντα τύψαι ποιμνίων ἀλάστορα,
οὗ δή ποτ' αἴθων πρῶτα καινίσει δόρυ,
κίρκος θρασὺς πήδημα λαιψηρὸν δικών.

Βοαρμία.) παρὰ τὸ συναρμόσαι καὶ ζεῦξαι εἰς ζυγὸν καὶ εἰς ἄροτρον βόας. ἡ αὐτὴ γὰρ οὖσα, ὡς ἔφην, τῇ φρονήσει. οὕτω δὲ τιμᾶται παρὰ Βοιωτοῖς, καὶ λογγᾶτις ὁμοίως. λογγὰς γὰρ χωρίον Βοιωτίας. ὁμολωῒς δὲ τιμᾶται παρὰ θηβαίοις, ἀπὸ ὁμολωΐδος τῆς νιόβης θυγατρός. ὁμολωΐδες γὰρ πύλαι θηβῶν. βία γὰρ, ἡ δυνατή. χειρώνακτες.) οἱ διὰ χειρῶν ἐργαζόμενοι, καὶ κτίσαντες τὸ τεῖχος τῆς ἰλίου μυθικῶς. λέγει δὲ ποσειδῶνα καὶ ἀπόλλωνα. ἡ δὲ ἱστορία δήλη· τὰς δὲ ἀλληγορίας, ὡς πολλὰς καὶ ἀχρησίμους, ἐν τῷ παρόντι ἐατέον. διπλοῖ.) παρασίον. διπλοῖ γὰρ κύριοι, καὶ ἐξ αὐτοῦ διπλοῖ ὀξύνεται. δρύμας.) ὁ ἀπόλλων, παρὰ μιλησίοις. πρόφαντος δὲ ὁ ποσειδῶν, παρὰ θουρίοις. κρώμνα δὲ χωρίον κορίνθου, ἐξ οὗ οἱ στρατεύσαντες φασὶν οἱ περὶ ἴδαν. οὐκ ἀνθέξονται δὲ αὐτῶν τὰς χεῖρας τὰ τείχη, οὐδὲ πρὸς μίαν ἡμέραν. ἔστι δὲ καὶ ἡ κρώμνη πόλις παφλαγονίας, ἐν ᾗ τιμᾶται ὁ ποσειδῶν. ἡρόδοτος δὲ ταῖς ἀληθείαις οὔ φησι κτίσαι τὴν πόλιν ποσειδῶνα καὶ ἀπόλλωνα, ἀλλὰ λαομέδοντι χρήματα καταθεμένους ἐκ τῶν θυσιῶν αὐτοῦ ἀναλῶσαι ταῦτα εἰς τὴν τοῦ τείχους κατασκευήν. κοιράνῳ ψευδωμότῃ.) τῷ λαομέδοντι, παρὰ τὸ ὀμόσαι δοῦναι ἡρακλεῖ τοὺς ἀθανάτους ἵππους, ἤγουν τοὺς ἀρίστους καὶ ἐναργεστάτους, καὶ μὴ δοῦναι σώσαντι ἡσιόνην ἐκ βορᾶς τοῦ κήτους. κακῶς εἶπε κοιράνῳ, ὀφείλων εἰπεῖν τυράννῳ, ἢ βασιλεῖ. κοίρανος γὰρ ὁ διατάκτωρ λέγεται, τύραννος δὲ ὁ βίαιος μονάρχης, βασιλεὺς δὲ ὁ ἐννόμως καὶ δικαίως κρατῶν. δείκνυσι δὲ καὶ ὀρφεὺς τὴν τούτων διαφορὰν, οὕτωσὶ λέγων ἐν ταῖς δωδεκαετηρίσιν· ἔσται δ' αὖτις ἀνὴρ ἢ κοίρανος, ἠὲ τύραννος, ἢ βασιλεὺς, ὃς τιμὴν εἰς οὐρανὸν ἵξεται αἰπύν. κάναστρα.) ἀκρωτήριον μεθόριον μακεδονίας καὶ θρᾴκης, οὗ πλησίον ᾤκησαν οἱ γίγαντες. λέγει δὲ νῦν τὸν ἕκτορα διὰ τὸ γενναῖον, διὸ καὶ ἐγχώριον αὐτὸν εἶπε. δυσμενῶν μοχλόν.) τὸ τῶν δυσμενῶν ὀχύρωμα καὶ ἀσφάλισμα. καὶ τὸν πρῶτον, τὸν πρωτεσίλαον. πρῶτος γὰρ ἀποπηδήσας τοῦ πλοίου πρὸς τὸν τρωϊκὸν αἰγιαλὸν, ἀνῃρέθη ὑφ' ἕκτορος. μαιμῶντα.) αἱμῶντα, καὶ αἵματος διψῶντα. καὶ ἐξ αὐτοῦ προσθήκῃ τοῦ μ, μαιμῶντα. αἴθωνα κίρκον λέγει, τὸν πρωτεσίλαον. ἱστορεῖ δὲ ὁ σοφοκλῆς ἐν ποιμέσιν, ὑπὸ τοῦ ἕκτορος ἀναιρεθῆναι τὸν πρωτεσίλαον. ὁμοίως δὲ καὶ δημόκριτος ὁ σκήψιος, καὶ παρ' ὁμήρου γράφει· τὸν δ' ἔκτανε φαίδιμος ἕκτωρ, νηὸς ἀποθρώσκοντα. ἔστι δὲ ὑπερβατὸν οὕτως· ὃ δή ποτε κίρκος θρασὺς πρῶτον κινήσει δόρυ πήδημα λεψυρὸν δικὼν, ἀντὶ τοῦ ἐκβολὰς πρῶτον καὶ κινήσας.

γραικῶν ἄριστος, ὦ πάλαι τεύχει τάφους
ἀκτὴ δολόγκων εὐπρεπὴς κεκμηκότι
μαζουσία προὔχουσα χερσαίου κέρας.
ἀλλ' ἔστι γάρ τις ἔστι καὶ παρ' ἐλπίδα
ἡμῖν ἀρωγὸς πρευμενὴς ὁ δρύμνιος
δαίμων, προμανθεὺς αἰθίοψ γυραψιος.

γραικῶν ἄριστος.) ὁ πρωτεσίλαος. γραικοὶ γὰρ πρότερον, οἱ τῆς ἑλλάδος ἐκαλοῦντο, ὕστερον δὲ ἀφ' ἕλληνος ἐκλήθησαν ἕλληνες. ὦ πάλαι, ᾧ τινι, ἐκ παλαιᾶς εἱμαρμένης ἑτοιμάσει τοὺς τάφους ἡ εὐπρεπὴς καὶ εὔθετος ἀκτὴ, καὶ ὁ προώδης καὶ ὀχθώδης αἰγιαλὸς, τῶν δολόγκων. δόλογκοι δὲ ἔθνος θρᾳκικὸν, ἀπὸ δολόγκου τοῦ κρόνου καὶ θρᾴκης παιδός. ἔστι δὲ χερρόνησος θρᾴκης, ὅπου πρωτεσίλαος κείμενος, ὡς θεὸς τοῖς ἐγχωρίοις ἐτιμᾶτο. ποιμνίων ἀλάστορα.) ὀλετῆρα τῶν ἑλλήνων. ποιμνίων δὲ εἶπεν, ὅτι ὁ ποιητὴς τὸν βασιλέα ποιμένα καλεῖ. ποίμνια δὲ, τὸν ὑπ' αὐτὸν λαόν. γράφουσι δὲ καὶ ποινίων, ἀντὶ τοῦ τῶν ἐλθόντων ποινὴν ἀπαιτῆσαι τοῖς τρωσὶν ὑπὲρ τῆς ἁρπαγῆς τῆς ἑλένης, τῆς ὑπ' ἀλεξάνδρου γενομένης,

γινομένης. τινὲς δὲ τὸ ποιμνίων ἀλάστορα, ἐνταῦθα πρωτεσιλάου λαμβάνουσι, ἤγουν τὸν πορθμοῦντα τὰ τῶν τρώων ποίμνια. χρὴ δὲ τοῦτο μᾶλλον λαμβάνειν ἐνταῦθα ἕκτορος.

μαζουσία.) οἱ μὲν ἄλλοι ἡ μαζουσία λέγουσι μετὰ τοῦ ἄρθρου, καὶ φασὶν αὐτὴν ἀκρωτήριον εἶναι ἐλαιοῦντος. ἐγὼ δὲ μαζουσία φημὶ ἡ μαστοειδὴς, ἤτοι ἡ εἰς μαστοῦ θέσιν ἀπεικασμένη. χερσαίας κέρας.) τοῦ ἀκρωτηρίου. λέγει δὲ αὐτὴν τὴν χερρόνησον. ὁ δρύμνιος δαίμων.) ὁ ζεὺς, δρύμνιος παρὰ παμφυλίοις. προμηθεὺς, παρὰ θουρίοις. αἰθίοψ καὶ γυράψιος, παρὰ χίοις.

ὃς τὸν πλανήτην ὀρθάγην ὅταν δόμοις
σίνιν καταῤῥάκτηρα δέξωνται πικρὸν
οἱ δεινὰ κἀπόθεστα πείσεσθαί ποτε
μέλλοντες, ἔν τε δαιτὶ καὶ θαλυσίαις
λοιβαῖσι μειλίσσωσιν ἀστεργῆ κράγον,
θήσει βαρὺν κολῳὸν ἐν λέσχαις μέσον,
καὶ πρῶτα μὲν μύθοισιν ἀλλήλους ὀδὰξ
βρύξουσι κνηκασμοῖσιν ὠκριωμένοι,
αὖθις δ' ἐναιχμάσουσιν αὐτανέψιοι.

ὃς τὸν πλανήτην.) ὅς τις ζεὺς θήσει βαρεὺν κολῳὸν καὶ θόρυβον ἐν μέσαις ταῖς λέσχαις, καὶ ταῖς πρὸς ἀλλήλας συντυχίαις, ὅταν ἐν τοῖς δόμοις δέξωνται τὸν πλανήτην καὶ πλανώμενον ὀρθάγην καὶ ξένον. λέγει δὲ τὸν ἀλέξανδρον, τὸν σίνιν καὶ βλαπτικὸν καταῤῥάκτηρα καὶ ἀνατροπέα, διὰ τὸ ἁρπακτικὸν τὸν πικρὸν, οἱ διόσκουροι, καὶ οἱ ἀφαρέως παῖδες, οἱ δεινὰ καὶ ἀπόθετα μέλλοντες παθεῖν. πότε; ὅταν δέξωνται, ὡς εἶπον, τὸν ἀλέξανδρον, μειλίσσωσι τε καὶ καταπραΰνωσι τὸν ἀστεργῆ κράγον τὸν δία, ἔν τε δαιτὶ καὶ θαλυσίαις λοιβαῖς. ὅλον δὲ ὅπερ φησὶ, τοῦτό ἐστιν. ὅτι ὅταν τὸν ἀλέξανδρον δέξηται ὁ μενέλαος, τότε ἐνστήσεται ἀρχὴ ἔχθρας, τοῦ ἴδα καὶ λυγκεῖ καὶ τοῖς διοσκούροις, διὰ τὰς λευκίππου θυγατέρας φοίβην τε καὶ ἱλάειραν, ἃς πρὸς κατεγγυηθείσας τοῖς διοσκούροις, ἁρπάσαντες οἱ περὶ τὸν ἴδα εἰς μάχην κατέστησαν, ὅτε ἀλέξανδρον ξενίσουσιν οἱ διόσκουροι. ὁ δὲ ἁρπάζει τὴν ἑλένην. οἱ δὲ οὐ δυνήσονται ἐλθεῖν εἰς ἴλιον, διὰ τὸν ἐγκείμενον αὐτοῖς πόλεμον. ὀρθάγην.) τὸν ξένον, κατὰ διάλεκτον. ἔστι δὲ καὶ ὀρθάγης δαίμων περιαπόδης παρὰ τῇ ἀφροδίτῃ. τὸν ὀρθάγην, τὸν ἀλέξανδρον, ἤτοι τὸν ἅρπαγα. ἢ τὸν καταφορῆ, παρὰ τὸ ὀρθιᾶν. οἱ δεινὰ κἀπόθεστα.) οἱ ἀφαρέως παῖδες, καὶ οἱ διόσκουροι. ὅτε γὰρ ἐξένιζον διόσκουροι τὸν ἀλέξανδρον, ἐκινήθη ἡ στάσις αὐτοῖς κατὰ τὸν λυκόφρονα, διὰ τὰς λευκίππου θυγατέρας. κατ' ἐμὲ δὲ, καὶ τοὺς λοιποὺς, ὡς ὄπισθεν εἶπον, ἕνεκα βοῶν. τούτων δὲ στασιαζόντων αὐτῶν, ἀλέξανδρος ἁρπάσας τὴν ἑλένην, ὡς οὗτος ὁ λυκόφρων φησὶν, ᾤχετο εἰς τροίαν. ἀστεργῆ κράγον.) τὸν δία λέγει, ὅτι οὐκ ἔστερξε τὴν θυσίαν αὐτῶν, ὅτι θύοντες τοῖς ἄλλοις θεοῖς, ἐπελάθοντο αὐτοῦ, ὅθεν αὐτοὺς εἰς στάσεις καὶ φιλονεικίαν ἐνέβαλε. κράγον δὲ τὸν δία, ἐτίμων ἐν λυκίᾳ. ὀδὰξ.) κυρίως μὲν τοῖς ὀδοῦσι, νῦν δὲ τοῖς στόμασι λέγει. αὐτανέψιοι καὶ ἀνεψιοί, οἱ ἀδελφῶν παῖδες. καλοῦνται καὶ ἐξάδελφοι οἱ διόσκουροι, ἴδας τε καὶ λυγγεὺς, οὕτως· τυνδάρεως καὶ ἀφαρεὺς, λεύκιππός τε καὶ ἴκαρος, ἀδελφοὶ υἱοὶ οἱ βασιλεῖς, καὶ τούτων γίνονται παῖδες οὗτοι, τυνδάρεω μὲν θέσει, φύσει δὲ διὸς οἱ διόσκουροι, ἤγουν κάστωρ καὶ πολυδεύκης. ἀφαρέως δὲ ἴδας καὶ λυγγεύς. λευκίππου δὲ φοίβη καὶ ἱλάειρα. ἡ σύνταξις αὖτις δὲ καὶ εἰς τοὐπίσω, ἢ αὖθις καὶ πάλιν, μετὰ τὰς λοιδορείας οἱ αὐτανέψιοι, ἤτοι οἱ παῖδες τοῦ ἀφαρέως, ἐναιχμάσουσι καὶ πολεμήσουσι τοὺς

βιαιοκλῶπας, τοὺς ἁρπαγάς τε τῶν συγγόνων, ἤτοι τοὺς Διοσκούρους. διὰ τί δὲ αὐτοῖς πολεμήσουσι; χρῄζοντες χραισμῆσαι καὶ βοηθῆσαι ταῖς ἀντιψίαις ὄρνισιν εἰς τοὺς γάμους, διὰ δίκην τῆς ἀλφῆς καὶ ψηλαφήσεως τῆς ἄνευ ἕδνων καὶ προγαμιαίων δώρων. ὁ γὰρ Λυκόφρων οὕτω φησὶ τὸν πόλεμον αὐτῶν γεγονέναι. ὀνειδισθῆναι φησὶ τοὺς Διοσκούρους ὑπὸ τῶν Ἀφαρέως παίδων, ὡς μὴ δεδωκότας ἕδνα ὑπὲρ τῶν Λευκίππου θυγατέρων. τοὺς δὲ ἐλάσαι βοῦς τοῦ Ἀφαρέως, καὶ δοῦναι περὶ Λευκίππου, ὅθεν αὐτοῖς ὁ πόλεμος. ληρεῖ δέ. ἔστιν δὲ ἡ ἱστορία ὡς ὄπισθεν εἴπομεν. τότε γὰρ οἱ Διόσκουροι καὶ παῖδας εἶχον ἐκ τῶν Λευκίππου ὡς εἴπομεν, καὶ τοῦτο καινόζηλον ὀνειδίζεσθαι αὐτοὺς μετὰ τοσοῦτον χρόνον περὶ ἕδνων. ἀλλὰ πάντως ὡς νεωστὶ τῶν προσφάτως ἁρπαγεῖς ἄνευ ἕδνων τούτους φησί, καὶ ἔστιν ληρώδης ὁ λόγος. ἔδειξα γάρ, ὅτι τότε καὶ παῖδας ἐξ αὐτῶν εἶχον οἱ Διόσκουροι.

ἀντιψιαῖς ὄρνισι χραισμῆσαι γάμους
βιαιοκλῶπας ἁρπαγάς τε συγγόνων
χρῄζοντες ἀλφῆς τῆς ἀεδνώτου δίκην,
ἢ πολλὰ δὴ βέλεμνα κνηκείου πόρος
ῥιφθέντα τόλμαις αἰετῶν ἐπόψεται,
ἄπιστα καὶ θαμβητὰ φηραίοις κλύειν.
ὁ μὲν κρανείῳ κοῖλον οὐτάσας στύπος
φηγοῦ κελαινῆς δίπτυχον ἵνα φθορεῖ
λέοντα, ταύρῳ συμβαλόντα φύλοπιν.
ὁ δ' αὖ σιγύμνῳ πλευρὰ ἀναρρήξας βοὸς
κλινεῖ πρὸς οὖδας, τῷ δὲ διστόμῳ ἔπι
πληγὴν ἀθαμβὴς κριὸς ἐγκορύψεται,
ἄγαλμα πέλλας τῶν ἀμυκλαίων τάφων.

κνηκέων.) ποταμὸς Λακωνικῆς, ὃς ὕστερον ἐκλήθη Οἰνοῦς, περὶ ὃν ἐπολέμησαν οἱ Διόσκουροι, καὶ οἱ Ἀφαρέως παῖδες, ὃς Ἀσωποὺς καλεῖ. φηραίοις.) Λάκωσι. Φηραὶ γὰρ πόλις Μεσσηνίας, ἤτοι Ἀρκαδίας. ἡ δὲ Ἀρκαδία Λακώνων, ἀφ' ἧς ἦσαν οἱ περὶ τὸν Ἴδαν καὶ τὸν Λυγκέα. ἄπιστα.) εἶπε, διὰ τὸ μὴ πιστεύεσθαι αὐτοὺς ποιεῖν μάχας, ὡς ὄντας ἐξαδέλφους. ὁ μὲν κρανείῳ.) ὁ μὲν Ἴδας κρανείνῳ δόρατι τὸ κοῖλον στέλεχος τῆς δρυὸς οὐτάσας. τῶν διπτύχων, ἤτοι τῶν Διοσκούρων δέ, δίδυμοι γὰρ ἐγένοντο, ἵνα φθορεῖ, καὶ ἀνέλῃ. λέγει δὲ τὸν Κάστορα, ὃν καὶ λέοντα λέγει· ταῦρον δὲ τὸν Λυγκέα, διὰ τὸ ὀξυδορκές. φασὶ γάρ, ὅτι καὶ τὰ ὑπὸ γῆν ἔβλεπε. τοῦτο δὲ περὶ τοῦ Αἰγυπτίου παιδὸς ἔφασαν εἶναι Λυγκέως, ὅτι καὶ τὰ ὑπὸ γῆν ἔβλεπε, διὰ τὸ ἐφευρεῖν πολλὰ τῶν μετάλλων. ὁ δ' αὖ σιγύμνῳ.) ὁ δὲ Πολυδεύκης σιγύμνῳ καὶ σιδηρῷ ἀκοντίῳ τὰ πλευρὰ ῥήξας τοῦ βοός, ἤγουν τοῦ Λυγκέως, κλινεῖ πρὸς οὖδας, ἤτοι ἀνεῖλεν. κριὸς ἐγκορύψεται.) ἀπ' ἔξωθεν δεῖ λαβεῖν τὸ ὡς, ἵν' ᾖ ὡς κριὸς ἐγκορύψεται, ἐκ μεταφορᾶς τῶν κριῶν. εἰώθασι γὰρ οἱ κριοὶ ἐν τῷ μάχεσθαι τοῖς κέρασιν ἀλλήλους πλήττειν. τοῦτο δ' ἐστὶ κυρίως τὸ κορύπτειν, ὡς καὶ Θεόκριτος· φυλάσσευ μή σε κορύψῃ.

ὁμοῦ δὲ χαλκὸς καὶ κεραύνιοι βολαὶ
ταύρους καταξανοῦσιν, ὧν ἀλκὴν ἑνὸς
οὐδ' ὁ σκιαστὴς ὀρχιεὺς Τελφούσιος
ἐμέμψατ' ἐν χάρμαισι ῥαιβώσας κόρας,

ἐν τοῦ

καὶ τοὺς μὲν ἅδης, τοὺς δ' ὀλύμπιοι πλάκες
πάρ' ἦμαρ ἀεὶ δεξιώσονται ξένους
φιλαυθομαίμους ἀφθίτους τε, καὶ φθιτούς,
καὶ τῶν μὲν, ἡμῖν εὐνάσει δαίμων δόρυ,
βαιόντι μῆχαρ ἐν κακοῖς δωρούμενος.
ἄλλων δ' ἄπλατον χειρὶ κινήσει νέφος,
ὧν οὐδ' ὁ ῥοιοῦς ἶνις εὐνάζων μένος
σχήσει, τὸν ἐννέωρον ἐν νήσῳ χρόνον.

ὅμως δὲ χαλκός.) πολυδεύκης καὶ κάστωρ, ὡς ἔμπροσθεν εἶπον, ἐκρύβησαν ἐν κοίλῳ κεκομμένῳ δρυός. ἴδας δὲ βαλὼν, ἀνεῖλε τὸν κάστορα. εἶτα πολυδεύκης ἀνεῖλε λυγκέα. ἴδαν δὲ ὁ ζεὺς ἐκβραύνωσεν, πρότερον τοῦ ἴδα ἐκ τοῦ τάφου τοῦ αὐτοῦ πατρὸς ἀφαρέως στήλην, ἤτοι λίθον ὑπὲρ τὴν κεφαλὴν τοῦ πολυδεύκους ῥίψαντος, καὶ σκοτίσαντος αὐτόν. ὃν ἀλκὴν ἐνός.) μάρπησσαν τὴν εὐήνου θυγατέρα κατεγγυηθεῖσαν τῷ ἴδᾳ, ἐρασθεὶς αὐτῆς ἀπόλλων καὶ ἁρπάσας, εἰς μάχην αὐτῷ κατέστη. λέγουσιν οὖν ἀμφοτέρους ἐλάσαντας, ἐν τῇ τοξικῇ ἴσους γενέσθαι. ζεὺς δὲ ἑρμῆν πέμψας, ἐκέλευσεν ὃν ἂν ἡ μάρπησσα προκρίνῃ, λαβεῖν. ἡ δὲ, ἐρωτηθεῖσα τίνα ἂν αἱροῖτο, τὸν ἴδαν τοῦ ἀπόλλωνος προκρίνει, φοβηθεῖσα μὴ γηράσασαν αὐτὴν ὁ ἀπόλλων ἐάσῃ. λέγει οὖν, ὅτι οὐδ' ὁ ἀπόλλων τὴν ἀνδρείαν τοῦ ἴδα ἐμέμψατο, ἐν μάχῃ κλίνας τὸ τόξον αὐτοῦ, καὶ κυκλοτερὲς ποιήσας, ἤτοι πολεμήσας. ὡς καὶ ὅμηρος·

ἴδας θ' ὃς κάρτιστος ἐπιχθονίων γένετ' ἀνδρῶν,
τῶν τότε, καὶ ῥα ἄν   ἐναντίον εἵλετο τόξον,
φοίβου ἀπόλλωνος καλλισφύρου εἵνεκα νύμφης.

σκιαστὴς ὀρχιεύς, παρὰ λάκωσιν ὁ ἀπόλλων, τελφούσιος δὲ παρὰ βοιωτοῖς. καὶ τῶν μὲν ἡ μετὰ τῶν ἀφαρητιαδῶν καὶ διοσκούρων καταπαύσει ἡ εἱμαρμένη τὸ δόρυ, τουτέστιν ἀποθανόντων, οὐκ ἐπελεύσονται τῇ τροίᾳ. ὡς καὶ ὅμηρος·

ὣς φάτο, τοὺς δ' ἤδη κατέχεν φυσίζοος αἶα,
ἐν λακεδαίμονι αὖθι φίλῃ ἐν πατρίδι γαίῃ.

ὧν οὐδ' ὁ ῥοιοῦς ἶνις.) σταφύλου τοῦ υἱοῦ διονύσου θυγάτηρ γίνεται ῥοιώ, ᾗ ἐμίγη ἀπόλλων. γνοὺς δὲ τοῦτο ὁ στάφυλος, βαλὼν εἰς λάρνακα, πρὸς τὴν θάλασσαν ἀφῆκεν. ἡ δὲ προσεπελάσθη τῇ εὐβοίᾳ, καὶ ἐξελθοῦσα τῆς λάρνακος παρά τι ἄντρον γεννᾷ παῖδα, καὶ ἄνιον καλεῖ, διὰ τὸ ἀνιαθῆναι δι' αὐτόν. τοῦτον ἀπόλλων ἤνεγκεν εἰς δῆλον. ὃς δωρίππην γήμας, γεννᾷ τὰς οἰνοτρόπους, οἰνώ, σπερμώ, ἐλαΐδα. αἷς ὁ διόνυσος ἐχαρίσατο, ὁπότε βούλοιντο, οἶνον, σπέρματα, καὶ ἔλαιον λαμβάνειν, κατὰ τὰς τῶν ὀνομάτων θέσεις. φερεκύδης δέ φησιν, ὅτι ἄνιος ἔπεισε τοὺς ἕλληνας παραγενομένους πρὸς αὐτὸν, αὐτοῦ μένειν τὰ ἐννέα ἔτη. δεδόσθαι δὲ αὐτοῖς παρὰ τῶν θεῶν τῷ δεκάτῳ ἔτει ναυστολῆσαι ἐπὶ τὴν ἴλιον, καὶ πορθῆσαι αὐτήν. χρησμὸς γὰρ τοῖς ἕλλησιν ἐδόθη, τροίας κρατῆσαι τῷ δεκάτῳ χρόνῳ. ὑπέσχετο δὲ αὐτοῖς, καὶ ὑπὸ τῶν θυγατέρων αὐτοῦ τρέφεσθαι. μέμνηται τούτων καὶ ὁ τὰ κυπριακὰ συγγραψάμενος. ὧν οὐδ' ὁ ῥοιοῦς.) ὧν τινων τὸ μένος, οὐδ' ὁ τῆς ῥοιοῦς ἶνις σχήσει, τὸν ἐννεατῆ χρόνον εὐνάζων, καὶ πραΰνων, ἀνάγων, καὶ κελεύων μίμνειν ἐν τῇ νήσῳ δήλῳ πεπεισμένους, καὶ πειθομένους αὐτοὺς τοῖς θεσφάτοις καὶ σημείοις, κελεύων μίμνειν, ἴσκων τε καὶ λέγων τὰς τριπτύχους καὶ τρεῖς αὐτῆς κόρας παρέξειν ἀμεμφῆ τροφὴν πᾶσι δηλονότι τοῖς ἕλλησιν. ὅσοι μίμνοντες καὶ καρτεροῦντες, ἱλάσκουσι καὶ διατρίβουσι περὶ τὴν κυνθίαν σκοπιὴν καὶ ἐξοχήν,

πέλας καὶ πλησίον τοῦ ἰνωποῦ ποταμοῦ. θέλεις εἰπὲ, ἕλκοντες καὶ πίνοντες ποτὸν καὶ ὕδωρ αἰγύπτιον, ἤτοι τοῦ νείλου, ὅν τινα τρίτωνα λέγει.

μίμνειν ἀνώγων θεσφάτοις πεπεισμένους.
τροφὴν δ᾽ ἀμεμφῆ πᾶσι τριπτύχους κόρας
ἴσκων παρέξειν κυνθίαν ὅσοι σκοπὴν,
μίμνοντες ἠλάσκουσιν ἰνωποῦ πέλας,
αἰγύπτιον τρίτωνος ἕλκοντος ποτόν,
ἃς δὴ πρόβλαστος ἐξεπαίδευσε θρασὺς
μυληφάτου χιλοῖο δαιταλευτρίας.

τὸ ἴσκων.) ὅμηρος μὲν, ἀντὶ τοῦ ὁμοιοῦν. λυκόφρων δὲ, ἀντὶ τοῦ λέγειν. κύνθος.) ὄρος δήλου, ὅθεν ὁ ἀπόλλων κύνθιος καλεῖται. ἰνωπός.) ποταμὸς δήλου, ὃς πληροῦται ὅταν καὶ ὁ νεῖλος ἀρδεύῃ τὴν αἴγυπτον, ὅθεν ἔφασαν καὶ αὐτὸν ἐκ τοῦ νείλου ὑδάτων πληροῦσθαι διά τινων ἀδήλων πόρων. τρίτωνος.) τοῦ νείλου, παρὰ τὸ τρίτον μετακληθῆναι. πρότερον γὰρ ὠκεανὸς ἐκαλεῖτο, εἶτα αἴγυπτος, καὶ τρίτον νεῖλος, ὅθεν αὐτὸν τρίτωνα καλεῖ. πρόβλαστος.) ὁ διόνυσος, ἐπεὶ ὅταν βλαστάνωσιν αἱ ἄμπελοι, θύουσιν αὐτῷ. ἢ ὅταν μέλλωσι κόπτειν τὰς βλάστας, ἢ ὅταν μέλλωσι κλᾶν καὶ κλαδεύειν ταύτας. θρασύς.) ὅτι αὐθάδεις οἱ οἰνωθέντες. μυληφάτου.) τοῦ δημητριακοῦ καρποῦ.

ἔρπιν τε ῥέζειν ἠδ᾽ ἀλοιφαῖον λίπος
οἰνοτρόπους ζάρηκος ἐκγόνους φάβας.
αἳ καὶ στρατοῦ βούπειναν ὀθνείων κυνῶν
τρύχουσαν ἀλθανοῦσιν ἐλθοῦσαί ποτε
σιθῶνος εἰς θυγατρὸς εὐναστήριον.
καὶ ταῦτα μὲν μίτοισι χαλκέων πάλαι,
στρόμβων ἐπιρροιζοῦσι γηραιαὶ κόραι,
κηφεὺς δὲ καὶ πράξανδρος οὐ ναυκληρίας
λαῶν ἄνακτες, ἀλλ᾽ ἀνώνυμοι σποραὶ
πέμπτοι, τέταρτοι γαῖαν ἵξονται θεᾶς
γόλγων ἀνάσσης, ὧν ὁ μὲν λάκων ὄχλον
ἄγων θεράπνης, θάτερος δ᾽ ἀπ᾽ ὠλένου,
δύμης τε, βουραίοισιν ἡγεμὼν στρατοῦ.

ἔρπιν.) χάλις καὶ ἔρπις, ὁ οἶνος. χάλις μὲν, παρὰ τὸ χαλᾶν τὴν ἶνα. ἔρπις δὲ, παρὰ τὸ ἕρποντας ποιεῖν τοὺς πίνοντας ἀμέτρως, ὅθεν καὶ αἰγύπτιοι ἔρπιν καλοῦσι τὸν οἶνον. ἱππωνάκτειοι δὲ εἰσιν αἱ λέξεις. φησὶ γάρ· ὀλίγα φρονοῦσιν οἱ χάλιν πεπωκότες. ἀλλαχοῦ πάλιν·

ὃδ᾽ αὐτίκ᾽ ἐλθὼν σὺν τρισὶ μάρτυσι,
ὅπου τὸν ἔρπιν ὁ σκότος καπηλεύει,
ἄνθρωπον εὗρον τὴν στέγην ὀφείλοντα.

ζάρηκος.) ζάρηξ υἱὸς καρύστου, ἢ καρύκου τοῦ χείρωνος. ὃς ζάρηξ ἔγημε ῥοιώ, τὴν σταφύλου, μετὰ τὸ μιγῆναι ἀπόλλωνι, καὶ ἔσχεν ἐξ αὐτῆς δύο παῖδας, ὥσπερ καὶ τὸν θησέα λέγει αἰγέως υἱὸν, τὸν ἡρακλέα ἀμφιτρύωνος, κάστορα καὶ πολυδεύκην τυνδάρεω, καίτοι ἐν ἄλλοις ὁμολογουμένοις ἐκ τοῦ διὸς γεννᾶσθαι, οὕτως

καὶ τὸν

καὶ τὸν ἄνιον φασὶν υἱὸν ζάρηκος, οὐ φύσει, ἀλλὰ θέσει. φύσει γὰρ υἱὸς ἀπόλλωνος. ὁμοίως καὶ τὰς θυγατέρας αὐτοῦ, ἐκγόνους λέγει ζάρηκος, οὔσας ἀπόλλωνος, διὰ τὸ γῆμαι τὸν ζάρηκα τὴν ῥοιώ. ἔκγονον δὲ οἱ λοιποὶ τὸν υἱόν, μετὰ τοῦ κ γράφουσι, τὸν δὲ ἔγγονον μετὰ τοῦ γ. ἐγὼ δὲ ἀντιστρόφως τὸν ἔγγονον, ἔκγονον, ὡς ἐκ τοῦ γόνου, γόνον, κ γράφω. τὸν δὲ υἱὸν ἔγγονον, ὡς ἐγγεννηθέντα. φάβας.) φὰψ εἶδος ὀρνέου. νῦν δὲ τὰς οἰνοτρόπους λέγει. αἳ καὶ στρατοῦ.) ἀγαμέμνων τῶν ἑλλήνων λιμῷ συνεχομένων, μετεπέμψατο τὰς οἰνοτρόπους διὰ τοῦ παλαμήδους. καὶ ἐλθοῦσαι εἰς τὸ ῥοίτειον, ἔτρεφον αὐτούς. ὀθνείων κυνῶν.) λέγει δὲ τῶν ἑλλήνων, διὰ τὴν ἀναίδειαν, ὅτι ξένοι ὄντες, ἀναιδεῖς ἐτύγχανον. ἢ διὰ τὸ μὴ εἶναι ἐκ μιᾶς γῆς πάντας. σιθῶνος εἰς θυγατρός.) σιθῶνος τοῦ υἱοῦ ἄρεος καὶ ἀχιρόης τοῦ νείλου θυγατρός. ἢ πρωτέως, κατά τινας θυγάτηρ ῥοιτεία, ἀφ' ἧς τὸ ῥοίτειον τόπος τροίας ὠνομάσθη. ὑπέσχετο οὖν ὁ ἄνιος τοῖς ἕλλησι, φησί, τῷ δεκάτῳ ἔτει συνεκπέμπειν τὰς θυγατέρας εἰς τὸ ῥοίτειον. ἔστι δὲ τοῦτο ἀκρωτήριον περὶ τὴν τροίαν. ταῦτα μὲν αἱ μοῖραι πάλαι τοῖς μίτοις διὰ τῶν χαλκῶν ἀτράκτων κλώθουσι. στρόμβων.) ἀτράκτων, παρὰ τὸ στρέφεσθαι. χαλκῶν δέ.) τῶν στερρῶν.

γηραιαὶ κόραι.) αἱ μοῖραι. ὑπορράζουσι δέ, ἀντὶ τοῦ νήθουσι. κηφεὺς δὲ καὶ πράξανδρος.) τῶν πέντε πεσὰν μέλλειν ἀπελθεῖν εἰς κύπρον, καὶ εἰπὼν περὶ τῶν τριῶν, νῦν μετέβη καὶ ἐπὶ τῶν δύο. καὶ φησίν, ὅτι ὁ κηφεὺς καὶ ὁ πράξανδρος, οὐ βασιλεῖς, ἀλλ' ἀνώνυμοι ὄντες, οἱ πέμπτοι, ἤτοι οἱ πρὸς ἀναπλήρωσιν τοῦ ἀριθμοῦ, ὧν εἶπον πέντε ἀνδρῶν, τέταρτοι ἥξουσι εἰς κύπρον. πρῶτος γὰρ τεῦκρος, δεύτερος ἀγαπήνωρ, τρίτος ἀκάμας. εἶτα οὗτοι οἱ δύο ὁμοῦ τέταρτοι ἥξουσι. ἀναπληροῦντες, ὡς ἔφην, τὸν τῶν πέντε ἀριθμόν. ζητοῦσι δέ τινες, διὰ τί δὲ οὐ συμβολικῶς καὶ τούτους καλεῖ λύκους καὶ παρδάλεις καὶ δράκοντας, ἢ ἄλλην κλῆσιν τοιαύτην. καὶ γὰρ ἐπὶ πάντων πλαγίως τὴν κλῆσιν τούτων ἐδήλωσε. τούτους δὲ φανερῶς ἐσαφήνισε. καὶ ῥητέον, διὰ τὸ ἀνωνύμους καὶ ἀφανεῖς εἶναι αὐτούς, ἠναγκάσθη εἰπεῖν τὰς ὀνομασίας αὐτῶν. ἐν γὰρ τῷ καταλόγῳ τοῦ ὁμήρου οὐ φέρονται. ἦν δὲ ὁ κηφεὺς ἐξ ἀχαΐας, ὁ δὲ πράξανδρος ἐκ λακεδαιμονίας. καὶ οὗτοι παρεγένοντο εἰς κύπρον, ὥς φησι φιλοστέφανος. γόλγων.) γόλγος, τόπος ἔνθα κύπρου θεᾶς τῆς ἀφροδίτης. ὧν ὁ μέν.) ἀφ' ὧν ὁ μὲν πράξανδρος ὑπάρχει, ἄγων τὸν λάκωνα καὶ λακεδαιμόνιον ὄχλον ἀπὸ τῆς θεράπνης. ἡ δὲ θεράπνη πόλις λακωνική. θάτερος δέ, ἤτοι ὁ ἕτερος ὁ κηφεύς, ἀπὸ τοῦ ὠλένου τῆς δύμης τε τῶν ἀχαϊκῶν πόλεων, ἡγεμὼν ὑπάρχει τοῦ στρατοῦ. τοῖς βουραίοισιν.) ἀντὶ τοῦ, τῶν βουραίων. περὶ δὲ ταύτας τὰς πόλεις, ἤτοι τὴν θεράπναν, ἥ τις ἐστὶ πόλις λακωνική, καὶ τὸ ὤλενον πόλις ἀχαΐας, καὶ τὴν δύμην πόλιν ἢ χώραν ἀχαΐας. καὶ πρότερον συνέστη νέφος πολύ, καὶ γέγονεν ὁ ἐπὶ δευκαλίωνος κατακλυσμός, καὶ ὕστερον ἀπὸ σεισμοῦ κατεποντίσθησαν, ὡς ἐρατοσθένης φησί. μέμνηται δὲ καὶ καλλίμαχος λέγων· Βοῦρά τε δεξαμενοῖο Βύσασιν οἰκιάδαο.
καὶ ἀντίμαχος ἐν θηβαΐδι· ὡς ἐπαπειλήτην ἄστηρ καυκωνίδα δύμην, ἐπραθίτην παίδευσιν ἐπειδὴ ἀρχθέντων. τὸ δὲ θάτερος ἀπὸ τοῦ ἅτερος γέγονεν· εἰ δ' ἦν ἀπὸ τοῦ ἕτερος, θοὔτερος ἂν ἦν.

ὅδ' ἀργυρίππαν δαυνίων παγκληρίαν
παρ' αὐσονίτην φυλαμὸν δομήσεται
πικρὰν ἑταίρων ἐπτερωμένην ἰδών,
οἰωνόμικτον μοῖραν, οἳ θαλασσίαν
δίαιταν αἰνήσουσι πορκέων δίκην,
κύκνοισιν ἰνδαλθέντες εὐγλήνοις δομὴν

ῥάμφεσι δ' ἀγρώσσοντες ἐλλόπων θορούς
φερώνυμον νησῖδα ναίσονται πρόμου,
θεατρομόρφῳ πρὸς κλίτει γεωλόφῳ
ἀγγοπλαστήσαντες ἐμπέδοις τμαῖς
πυκνὰς καλιὰς ζῆθον ἐκμιμούμενοι.

ὅδ' ἀργυρίππαν.) ὁ δὲ Διομήδης ἀπ' αἰτωλίας ἀπελαθεὶς τῆς ἑαυτοῦ πατρίδος, τὴν ἀργυρίππαν πόλιν μεθόρμιον ὀνομαζομένην ἄργος ἵππιον, δομήσεται, καὶ κτίσει παγκληρίαν τῶν Δαυνίων, ἤτοι τῶν καλαυρῶν, παρὰ τὴν αὐσονίτην καὶ ἰταλικὴν, ἢ παρὰ τὴν αὐσονίτην φυλαμόν, ἰδὼν τῶν ἑταίρων αὐτοῦ μοῖραν πικρὰν, ὀρνεόμιμον ἐπιδρομένην, τουτέστιν ἰδὼν τοὺς αὐτοῦ φίλους εἰς ὄρνις ἐρωδιοὺς ἀλλαγέντας. τὸ δὲ σχῆμα κακόπλαστον ἐστίν. ἀποθανόντος γὰρ Διομήδους, ἐρωδιοὶ γεγόνασι. ὡς δὲ οὖν φησιν, ἰδὼν, καλεῖται δὲ τοῦτο τὸ σχῆμα ἔμψυχον, καὶ εἰδωλοπεποιημένον. οἱ θαλάσσιοι δίαιταν.) οἱ τινὲς φίλοι τοῦ Διομήδους ἐρωδιοὶ, ἢ λάροι γενόμενοι αἰνήσουσι, τὴν ἐν θαλάσσῃ διαγωγὴν δίκην, καὶ τρόπον τῶν πορκέων καὶ ἁλιέων. ἰνδαλθέντες καὶ ὁμοιωθέντες εἰς τὴν δομὴν, καὶ τὸ δέμας κατὰ μεταπλασμὸν κύκνοις εὐγλήνοις καὶ εὐοφθάλμοις. ῥάμφος, καλεῖται τὸ ἐπικαμπὲς χεῖλος τῶν ὀρνέων, τὸ δὲ ἑξῆς οὕτως. ἐν δὲ ταῖς ῥάμφεσι· καὶ ταῖς ὀρνικαῖς ῥισὶν ἀγρώσσοντες καὶ ἀγρεύοντες τοὺς θορούς, ἤτοι τὰ σπέρματα τῶν ἰχθύων· ἤγουν τοὺς ἰχθῦς, ναίσονται καὶ κατοικήσουσι τὴν φερώνυμον νησῖδα τοῦ πρόμου καὶ τοῦ μονάρχου αὐτῶν, ἤτοι τὴν Διομήδειον νῆσον πρὸς τῷ κλίτει, ἤτοι πλησίον τοῦ κλίτους καὶ τῆς ἐξοχῆς τοῦ γεωλόφου καὶ ὑψηλοῦ τῆς θεάτρῳ ὁμοίας. ἀγγοπλαστήσαντες.) καὶ κτίσαντες ἐν ταῖς ἐμπέδοις καὶ στερεαῖς σχισμαῖς. πυκνὰς καλιὰς ζῆθον ἐκμιμούμενοι.) κατὰ μίμησιν τοῦ ζήθου, ὥσπερ ἐκεῖνος σὺν τῷ ἀδελφῷ ἀμφίονι τὰς ἐν Βοιωτίᾳ θήβας ἐτείχισε.

ὁμοῦ δ' ἐς ἄγραν κἀπὶ κοιταίαν νάπην
νύκτωρ στελοῦνται πάντα φεύγοντες βροτῶν
κάρβανον ὄχλον, ἐν δὲ γραικίταις πέπλοις
κόλπων ἰανθμοὺς ἠθάδας διζήμενοι,
καὶ κρίμνα χειρῶν κἀπιδόρπιον τρύφος
μάζης σπάσονται προσφιλὲς κνυζούμενοι
τῆς πρὶν διαίτης τλήμονες μεμνημένοι.

ὁμοῦ δ' ἐς ἄγραν.) αὕτη ἡ ἔννοια καὶ ἡ σύνταξις σαφεστάτη ἐστίν. τὴν δὲ περὶ Διομήδους ἱστορίαν λεκτέον. Διομήδης μετὰ τὴν ἰλίου πόρθησιν καταπλεύσας εἰς ἄργος τὴν ἑαυτοῦ πατρίδα, καὶ εὑρὼν τὴν ἑαυτοῦ γαμετὴν αἰγιάλειαν συμφθειρομένην κομήτῃ τῷ υἱῷ σθενέλου, διὰ τὸ αὐτὸν ἐν τῇ τροίᾳ τρῶσαι τὴν ἀφροδίτην, καὶ μέλλων ὑπὸ τῆς αὐτῆς αἰγιαλείας ἀναιρεθῆναι, τότε μὲν εἰς τὸν τῆς ἀργείας ἥρας βωμὸν καταφυγὼν σώζεται. ὕστερον δὲ εἰς ἰταλίαν ᾤχετο εἰς τὸ Δαύνιον ἔθνος βάρβαρον, οὗ ἐβασίλευσε Δαῦνος, ὃς πολιορκούμενος ἐδεήθη Διομήδους, βοηθῆσαι αὐτῷ, ὑποσχόμενος δώσειν αὐτῷ τῆς γῆς μέρος. ὁ δὲ βοηθήσας, καὶ νίκην παρασχὼν Δαυνίοις, ἔκτισε πόλιν ἀργυρίππαν, ἤτοι ἵππειον ἄργος. ὕστερον δὲ ὁ Δαῦνος αἵρεσιν αὐτῷ ἐδίδου εἰ βούλοιτο, ἢ ὅλην τὴν λείαν λαβεῖν τοῦ πολέμου, ἢ τὴν γῆν πᾶσαν. κριτὴς δὲ τούτων γέγονεν ἄλθαινος, νόθος ἀδελφὸς Διομήδους, ἐρῶν εὐίππης τῆς Δαύνου θυγατρός, ὃς ἔκρινε τὸν Δαῦνον ἔχειν τὴν γῆν, Διομήδην δὲ τὴν λείαν λαβεῖν, ἐφ' ᾧ ὀργισθεὶς Διομήδης, κατηράσατο μὴ

δώσειν

δύνασθαι σπείρειν τὴν γῆν, μηδὲ σπειρομένην ἀναδιδόναι καρπὸν, εἰ μή τις αὐτὴν σπείρει τῶν αὐτοῦ συγγενῶν ἢ συμπολιτῶν, καὶ μετακινῆσαι τὰς στήλας αὐτοῦ μηδένα δύνασθαι. ὕστερον δὲ ὁ διομήδης πρὸς τοῦ δαύνου ἀνῃρέθη. οἱ δὲ φίλοι αὐτοῦ θρηνοῦντες αὐτὸν, μετεβλήθησαν εἰς ὄρνεα ὅμοια κύκνοις, ἃ τοὺς βαρβάρους φεύγει. φοιτᾷ δὲ παρ' ἕλλησιν, ὥστε ἐκ τῶν χειρῶν αὐτῶν λαμβάνειν τροφὰς, καὶ δύειν εἰς τοὺς κόλπους αὐτοῦ. οἰκεῖ δὲ ταῦτα ἐν τῇ ἄκρᾳ τοῦ διομήδους καλουμένῃ διομηδείᾳ νήσῳ. οἰκοῦσι δὲ ἔτι οἱ ὄρνιθες, ὡς πρὸ πόλιν. κατὰ γὰρ τὸν ὄρθρον βρέχουσι τὸν τόπον ταῖς πτέρυξι, καὶ βρέχοντες εἰς ἄγραν πορεύονται, καὶ τὰ ληφθέντα θηρεύοντες ὁμοῦ διαιροῦσιν ἀλλήλοις. κεῖται δὲ ἡ διομήδεια νῆσος περὶ τὸν ἰόνιον κόλπον, καὶ τὸν ἀδρίαν. οἱ γὰρ ἰάπυγες καὶ ἄπουλοι περὶ τὸν ἰόνιον κόλπον οἰκοῦσιν. ἀπούλων δὲ ἔθνος κατὰ τὸν δάονα πευκέτιοι, οἱ δικοῦλοι, καὶ δαύνιοι, καὶ ταραντῖνοι, ἐν κάνναις διομήδους πεδίον ἐστὶ περὶ τὴν ἄπουλαν τῶν δαυνίων. ἡ δὲ μεσσαπύγη ἐν ἰαπύγῃ ὕστερον σαλαντία, εἶτα καλαβρία ἐκλήθη. ἡ δὲ ἀργυρίππα πόλις τοῦ διομήδους μετεκλήθη ἄπουλος ἄρπους. ὃ δὲ φησὶν ὁ λυκόφρων ἐμπεδῶν, ὅτι ἀκαρπούσης τῆς δαυνίων γῆς διὰ τὰς ἀρὰς διομήδους, μεταπεμψάμενοι οἱ δαύνιοι συμπολίτας τοῦ διομήδους, καὶ βαλόντες ζῶντας εἰς γῆν, ἐποίησαν καρπύειν τὴν γῆν, λῆρός ἐστιν. ὑπὸ φαβίου γὰρ μαξίμου βερρουκόσου, ἤτοι ἀκροχορδόνους, οὐ δαύνιοι, ἀλλὰ ῥωμαῖοι τοῦτο ἐποίησαν, ἑλληνικὸν καὶ γαλατικὸν ἀνδρόγυνον κρύψαντες ἐν μέσῃ τῇ ἀγορᾷ, ἐκ χρησμοῦ τινὸς δειματωθέντων, λέγοντος ἕλληνα καὶ γαλάτην καταλήψεσθαι τὸ ἄστυ. καὶ κειμένα χερσῶν.) κειμένα εἶδος κερβῆς, νῦν δὲ τὸ ἀπόστομα τοῦ κυνόδοντος λέγει, ὡς καὶ καλλίμαχος, καὶ κείμενον κυνόδοντος ἀποστάζοντος ἔραζε.

τροιζηνίας δὲ τραῦμα, φοιταλέου πλάνης,
ἔσται κακῶν τε πημάτων παραίτιον,
ὅταν θρασεῖα θουρὰς οἰστρήσῃ κύων,
πρὸς λέκτρα, τύμβος δ' αὐτὸν ἐκσώσῃ μόρου
ὁπλοσμίας σφραγαῖσιν ἠντρεπισμένον,
κολοσσοβάμων δ' ἐν πτυχαῖσιν αὐσόνων,
σταθεὶς ἐρείσει κῶλα χερμάδων ἔπι,
τοῦ τειχοποιοῦ γαπέδων ἀμοιβέως.

τροιζηνίας δὲ τραῦμα.) ἐν τροιζῆνι φαίδρα ἱερὸν ἀφροδίτης ἱδρύσατο ὑπὲρ τοῦ ἱππολύτου ἔρωτι. εὐριπίδης φησὶν ἱππολύτῳ δ' ὑπὲρ τὸ λοιπὸν ὀνομάζειν ἱδρῦσθαι θεάν. ἡ δὲ ἀφροδίτη, καθά φησι μίμνερμος, ὑπὸ διομήδους τρωθεῖσα, παρεσκεύασεν τὴν αἰγιάλειαν πολλοῖς μὲν μοιχοῖς, συγκοιμηθῆναι δὲ καὶ ἱππολύτῃ καὶ κομήτῃ τοῦ σθενέλου υἱῷ. διομήδης δὲ παραγενόμενος εἰς τὸ ἄργος, ἐπιβουλεύεται ὑπ' αὐτῆς. τοῦ δὲ καταφυγόντος εἰς τὸν βωμὸν τῆς ἥρας, διὰ νυκτὸς φεύγει σὺν τοῖς ἑταίροις. καὶ ἦλθεν εἰς ἰταλίαν πρὸς δαῦνον βασιλέα, ὃς αὐτὸν δόλῳ ἀνεῖλεν. ἡ δὲ σύνταξις καὶ ἡ ἔννοια τοιαύτη· τὸ τραῦμα δὲ τῆς ἀφροδίτης ὃ ἐτρώθη παρὰ τοῦ διομήδους, ἔσται αὐτῷ παραίτιον τῆς φοιταλέου πλάνης, τῶν κακῶν τε πημάτων, ὅταν ἡ θρασεῖα θουρὰς καὶ ἡ ὁρμητικὴ κύων, ἤτοι ἡ γυνὴ διομήδους αἰγιάλεια οἰστρήσῃ καὶ μανικῶς ὁρμήσῃ πρὸς τὰ λέκτρα, καὶ τὰς μίξεις. ἐκσώσῃ δὲ αὐτὸν ἀπὸ τοῦ μόρου ὁ τύμβος καὶ ὁ ναὸς τῆς ὁπλοσμίας, ἤτοι τῆς ἥρας, ἐντρεπισμένον καὶ ἑτοιμασθέντα ταῖς σφαγαῖς. τύμβος.) τύμβον καλεῖ τὸν τάφον· ὡς τὸ, ὅδ' ἀμφὶ τύμβον τ' ἀγαμέμνονος δαμείς.

καὶ Δῶδεις φασὶν ἐν τῷ περὶ ἀγώνων, οὓς βωμοὺς τάφους καλεῖσθαι. κολοσσοβάμων.) ἀλούσης τῆς τροίας Διομήδης αὐτὶ βάρους, λίθους ἐκ τοῦ τείχους τῆς τροίας εἰς τὴν ἑαυτοῦ ναῦν ἔβαλε. παραγενόμενος εἰς τὸ ἄργος, καὶ μόλις φυγὼν τὸν ἐκ τῆς γαμετῆς αὐτοῦ θάνατον, παρεγένετο εἰς ἰταλίαν. εὑρὼν δὲ τηνικαῦτα τὸν κολχικὸν δράκοντα, λυμαινόμενον τὴν φαιακίδα, ἔκτεινε τὴν τοῦ γλαύκου χρυσῆν ἀσπίδα κατέχων· ἐνόμισε γὰρ ὁ δράκων τὸ χρυσοῦν εἶναι δέρας τοῦ κριοῦ. τιμηθεὶς δὲ ὁ Διομήδης ὑπὸ τούτων σφόδρα, ἀνδριάντας κατεσκεύασεν ἑαυτοῦ ἐκ τῶν λίθων τῆς ἰλίου, ὧν ἐνέβαλλε τότε εἰς τὴν ναῦν, καὶ ἔστησε τούτους κατὰ πᾶν τὸ ἐκεῖ πεδίον. ὕστερον δὲ ἀνελὼν ὁ Δαῦνος αὐτόν, ἔρριψεν αὐτόν τε καὶ τοὺς ἀνδριάντας εἰς τὴν θάλασσαν. οἵτινες δὲ ἀνερχόμενοι ὑπὸ τῶν κυμάτων, πάλιν ἐξήρχοντο πρὸς τὰς βάσεις αὐτῶν. ἱστορεῖ δὲ τοῦτο Τίμαιος ὁ σικελός, καὶ Λύκος ἐν τρίτῳ. καὶ ἡ μὲν ἱστορία τοιαύτη. ἡ δὲ σύνταξις οὕτως ἔχει. κολοσσοβάμων δὲ στηθείς, ἤτοι ἀνδριαντόγλυφος. κολοσσὸς γὰρ ὁ ἀνδριάς. στηθεὶς δὲ παρ' ἐν ταῖς πτυχαῖς καὶ περικλύσμασι καὶ πόλεσι τῶν αὐσόνων, ἐρείσει καὶ ἑδραιώσει τὰ κῶλα αὐτοῦ, ἤγουν τὰ ὀστᾶ, ἤτοι γλυφήσεται ὡς ἀνδριὰς ὑπὸ τῶν χερμάδων καὶ μεγάλων λίθων τῶν γειτόνων καὶ θεμελιακῶν τοῦ Ποσειδῶνος, ὃν ἀμοιβέα καλεῖ. αὐτὸς δὲ σὺν ἀπόλλωνι τὴν τροίαν ἐπύργωσε. πῶς δὲ γλυφήσεται ὡς ἀνδριάς, ὁ Διομήδης ἐκβαλὼν ἀπὸ τοῦ πλοίου αὐτοῦ δηλονότι τὸν πέτρον, καὶ τὸν λίθον ἑρματίτην καὶ ἐξισωτὴν τοῦ πλοίου. ἐν γὰρ τοῖς κενοῖς πλοίοις οἱ πλέοντες βάλλουσι λίθον, ὅπως ὀρθῶς καὶ μὴ λοξῶς τῇ κουφότητι πλέωσιν. ἄλλως. ὑπὸ κολοσσοῦ δὲ βεβηκώς, ἤγουν ἐφ' ὑψηλοῦ τόπου ἐν ταῖς πλαξὶ τῶν ἰταλῶν, στηρίξει τὰ σκέλη ὑπὸ λίθων τοῦ τειχοποιοῦ τῶν ἐδαφῶν Ποσειδῶνος, τὸν ἐξισωτὴν τῆς νηὸς ἐκβαλὼν πέτρον. αὔσονας δὲ κακῶς εἶπεν οὗτος ὁ Λυκόφρων, τούς τε φαίακας καὶ δαυνίους. αὔσονες γὰρ κυρίως, ὥσπερ καὶ περὶ τὰς ἀρχὰς ἔφην, οἱ αὐρούγκοι λέγονται, μέσον καμπανῶν κείμενοι καὶ οὔλσκων. ἔνιοι δὲ καὶ μέχρι λατίου αὐσονίαν ἐνόμισαν εἶναι, ὥς τε ἐκ τούτου τινὲς καὶ πᾶσαν τὴν ἰταλίαν φασίν. ὁ δὲ σοφὸς οὗτος Λυκόφρων οὐκ οἶδα ποίᾳ ἀδείᾳ τοὺς φαίακας καὶ δαυνίους, ἤτοι τοὺς καλαβρούς, αὔσονας καλεῖ. τὰ δὲ τῶν πάνυ νῦν ἐπίσταμαι, ὅτι ἀμαθίας καὶ ἀναισθησίας ἀδείᾳ καὶ ἡμᾶς τοῦ ἑλληνικοῦ γένους ὄντας αὔσονας λέγουσι. τειχοποιός.) ὁ Ποσειδῶν. εἴπομεν δὲ ὅτι λέγεται. ὅτι τὴν τροίαν σὺν ἀπόλλωνι ἐπυργώσατο. ἀμοιβέα.) τὸν Ποσειδῶνα λέγει, ὅτι ἐν Δελφοῖς οὕτω τιμᾶται, ἐπεὶ ἠμείψαντο πρὸς ἀλλήλους, ὁ μὲν Ποσειδῶν καλαυρείαν, ὁ δ' ἀπόλλων Δελφούς.

τὸν ἑρματίτην νηὸς ἐκβαλὼν πέτρον,
κρίσει δ' Ἀλαίνου τοῦ κασιγνήτου σφαλείς.
εὐχὰς ἀρούραις ἀμφετητύμους βαλεῖ,
Δηοῦς ἀνεῖναι μήποτ' ὄμπνιον στάχυν
γύας τιθαιβώσσοντος ἀρδηθμῷ Διός,
ἢν μή τις αὐτοῦ ῥίζαν αἰτωλῶν σπάσας,
χέρσον λαχαίνῃ βουσὶν αὔλακας τεμών.
στήλαις δ' ἀκινήτοισιν ὀχμάσει πέδον,
ἃς οὔτις ἀνδρῶν ἐκ βίας καυχήσεται
μετοχλίσας ὀλίζον. ἦ γὰρ ἀπτέρως
αὐταὶ παλιμπρέμνοιον ἵξονται βάσιν
ἀνδρῶν ἀπέζοις ἴχνεσι δατούμεναι.

κείσο

Κρῖσαι δ' ἀλαίνει.) ἐῤῥήθη, ὅτι ὁ Ἄλαινος νόθος ἦν ἀδελφὸς Διομήδους, ὃς ἐρῶν Εὐίππης τῆς Δαύνου θυγατρὸς, καὶ κριτὴς αἱρεθεὶς, χαριζόμενος αὐτῇ, τὸν Διομήδην ἔκρινε τὰ λάφυρα λαβεῖν, καὶ μὴ τὴν γῆν. Δηοῦς ἀνῆναι.) Δηὼ λέγεται ἡ Δημήτηρ, παρὰ τὸ δαίω, τὸ μερίζω, ἡ μεμερισμένη πᾶσιν. ἀνῆναι δέ.) ἀντὶ τοῦ ἀναδοῦναι καὶ αὐξῆσαι. ὄμπνιον στάχυν.) ὄμπναι κυρίως πυροὶ μέλιτι βεβρεγμένοι. νῦν δὲ ἁπλῶς δημητριακὸν σῖτον εἶπε. ἢ ὄμπνιος στάχυς, ὁ πολὺν ὄνειαν ἤτοι ὠφέλιμον διδοὺς τοῖς ἀνθρώποις, ἢ ὑπὸ τοῦ ἀνέμου πνεόμενος, καὶ εἰς ὄνησιν αὐξανόμενος. γύας.) τοὺς ἠροτριασμένους τόπους λέγει.

πιθαιβώσσοντος.) ἐπιμέλειαν ἀξιώσαντος. κυρίως δὲ ἡ λέξις ἐπὶ τῶν μελισσῶν λέγεται, παρὰ τὸ πιθῆναι τὴν βάσιν. καὶ Ὅμηρος·
ἔνθα δ' ἔπειτα πιθαιβώσσουσι μέλισσαι.

ἀκινήτους.) τὰς στήλας εἶπεν, ἃς Διομήδης ποιήσας ἔστησεν ἀντὶ παντὸς ἐκεῖ πεδίου, διὰ τὸ ἀποθανόντος τοῦ Διομήδους, ῥιπτεῖσθαι εἰς τὸν βυθὸν αὐτὰς παρὰ τοῦ Δαύνου, ὥστε καταποντισθῆναι, καὶ πάλιν ἐξέρχεσθαι καὶ εὑρίσκεσθαι ἐν τῷ τόπῳ ἐν ᾧ ἔστησαν. ἄνδηρα.) κυρίως τὰ χείλη τῶν ποταμῶν. νῦν δὲ τὰ κύματα λέγει. δατούμεναι δὲ, ἀντὶ τοῦ κόψασαι, καὶ διερχόμεναι τὰ κύματα, ἐν ἀπέζοις ἴχνεσι, τοῖς μὴ ἔχουσι πέζας, ὅ ἐστι πόδας. μαρμάρειναι γὰρ ἦσαν αἱ στῆλαι.

θεὸς δὲ πολλοῖς αἰπὺς αὐδηθήσεται
ὅσοι παρ' Ἰοῦς γρῶνον οἰκοῦντες πέδον,
δράκοντα τὸν φθείροντα Φαίακας κτανών.
οἱ δ' ἀμφικλύστους χοιράδας Γυμνησίας
σισυρνοδῦται καρκίνοι πεπλωκότες,
ἄχλαινον ἀμπρεύσουσι νήλιπον βίον
τριπλαῖς δικώλοις σφενδόναις ὡπλισμένοι,
ὧν αἱ τεκοῦσαι τὴν ἑκηβόλον τέχνην,
ἄδορπα παιδεύσουσι νηπίους γόνους.

Θεὸς δὲ πολλοῖς.) οἱ Φαίακες σέβονται τὸν Διομήδην, οἵτινες εἰσὶ περὶ τὸ Ἰόνιον πέλαγος, ὅτι τὸν δράκοντα ἀνεῖλεν ἐκ Κόλχων ἐκεῖσε ἐλθόντα πρὸς ζήτησιν τοῦ χρυσοῦ δέρους. τινὲς δὲ λῃστὴν φασὶν εἶναι τὸν δράκοντα. ἡ δὲ Φαιακία περὶ τὸν Ἰόνιον κόλπον ἐστίν. ὁ δὲ Ἰόνιος κόλπος κατὰ τὸν Λυκόφρονα καὶ Αἰσχύλον, ἀπὸ τῆς Ἰοῦς ἐκλήθη. φησὶ γὰρ καὶ Αἰσχύλος ἐν Προμηθεῖ· χρόνον δὲ τὸν μέλλοντα πόντιος μυχός, σαφῶς ἐπίστασ' Ἰόνιος κεκλήσεται, τῆς σῆς πορείας μνῆμα τοῖς πᾶσι βροτοῖς. πρότερον γὰρ Κρόνιος καὶ Ῥέας κόλπος ἐλέγετο, εἶτα Ἰόνιος οὗτος ἐκλήθη. ἐκ γὰρ Δωδώνης ἐκεῖ αὐτὴ περάσασα, ἐν δὲ Κανώβῳ ἔμφρων ἐγένετο. ἔνθα ἐκ τοῦ Διὸς ἐπαφῆς Ἔπαφον γεννᾷ, οὗ Λιβύη, ἧς Βῆλος, οὗ Δαναὸς καὶ Αἴγυπτος. καὶ οὗτοι μὲν οὕτω φασὶ τὸν Ἰόνιον κληθῆναι. Θεόπομπος δὲ καὶ ἄλλοι πολλοί φασιν ἀπὸ Ἰονίου Ἰλλυριοῦ τὸ γένος, βασιλεύσαντος τοῦ τόπου, υἱοῦ Ἀδρίου, τοῦ περὶ τὸ πέλαγος κτίσαντος πόλιν τὴν λεγομένην Ἀδρίαν, ἣν Ἀδρίαν ἕτεροι φασὶν ὑπὸ Διονυσίου τοῦ πρότερον τυράννου Σικελίας κτισθῆναι. τὸ δὲ πέλαγος, ὡς ἔφην, ἀπὸ τοῦ Ἰονίου ἐκλήθη. οἱ δ' ἀμφικλύστους.) ἕτεροι δὲ, ἤτοι οἱ Βοιωτοί, οὓς καὶ καρκίνους λέγει, πλεύσαντες εἰς τὰς χοιράδας καὶ πέτρας τὰς Γυμνησίας, διάξουσι γυμνὸν βίον, ἀνυπόδετοι, τρεῖς σφενδόνας κατέχοντες, μίαν περὶ τὸν τράχηλον, ἑτέραν περιεζωσμένοι τῇ ὀσφύϊ, καὶ τρίτην τῇ χειρὶ κατέχοντες, ὅπου αἱ μητέρες τὴν σφενδονητικὴν τοῖς νηπίοις παισὶ διδάσκουσιν. οὐ γάρ τις τῶν παιδαρίων τῶν ἐκεῖ γεύσεται ἄρτου, εἰ μὴ καταβάλῃ αὐ-

τὴν δυσοχίαν σφενδονητικήν, αὐτίσκοπον ἐκέλευον ὑπὲρ σανίδος. αἱ δὲ γυμνήσιαι αὗται νῆσοι, περὶ τὴν τυρσηνίαν εἰσί. μέμνηται δὲ αὐτῶν καὶ ἀρτεμίδωρος. τίμαιος δέ φησιν εἰς ταύτας τὰς νήσους ἐλθεῖν τινὰς τῶν βοιωτῶν, ἃς νήσους χοιράδας εἶπε. φιλτέας δὲ ἐν τρίτῳ ναξιακῶν, βαλιαρίδας φησὶν αὐτὰς ὕστερον ὀνομασθῆναι. εἰσὶ δὲ οἱ ἐν αὐταῖς κατοικοῦντες, ἄριστοι σφενδονῆται. αἱ γὰρ μητέρες αὐτῶν, ὡς ἔφην, τιθέασιν ἐπί τινος ξύλου ἄρτον, καὶ οὐ πρότερον διδόασιν αὐτοῖς φαγεῖν, πρὶν καταβαλεῖν τὸν ἄρτον. ταῦτα μὲν οὖν ὅτι περὶ γυμνασίων νήσων. δίων δὲ ὁ κοκκειανός, ταύτας φησὶ πλησίον εἶναι τοῦ ἴβηρος ποταμοῦ, πλησίον τῶν διεροπαίων ἡρακλείων στηλῶν, ἃς νήσους ἕλληνες μὲν καὶ ῥωμαῖοι κοινῶς γυμνησίας φασίν. ἴβηρες δὲ βαλδρίας, ἤτοι ὑγιεινάς. ἕτεροι δὲ γυμνησίας αὐτὰς οὕτω φασὶ κληθῆναι, ὅτι οἱ περισωθέντες τῶν ἑλλήνων, ἐκεῖσε γυμνοὶ ἐξεχύθησαν, καὶ συνοικήσαντες γυναιξίν, οὕτω καὶ τοὺς παῖδας καὶ τὰς νήσους ἐκάλεσαν. σισυρνοδῦται.) διαφέρει σίσυς, σισύρα, καὶ σισύρνα. σίσυς μὲν γὰρ λέγεται πᾶν εὐτελὲς ἱμάτιον. σισύρα δέ, τὸ ἐκ δέρματος ἔντριχον. ὅπερ καὶ γοῦναν καλοῦσιν, ἢ τὸ ἁπλῶς δασὺ ἐρίου ἱμάτιον. σισύρνα δέ, τὸ ἄτριχον δερμάτιον. τοιούτοις γὰρ ἱματίοις ἐχρῶντο οἱ ταύτην οἰκοῦντες. καρκίνοι.) διὰ τὸ σκληρωθῆναι αὐτῶν ὑπὸ τῆς θαλάσσης τὰς σάρκας, ἢ διὰ τὴν καρκίνων πλεύσαντες. ἄμπυξ γὰρ καλεῖται κυρίως τὸ σχοινίον τὸ ἕλκον τοὺς βόας. ἢ τὸ ξύλον, τὸ περικείμενον τοῖς αὐχέσι τῶν ὑποζυγίων.

> οὐ γάρ τις αὐτῶν ψίσεται πύρνον γνάθῳ,
> πρὶν ἂν κρατήσῃ ναστὸν εὐστόχῳ λίθῳ
> ὑπὲρ τράφηκος σῆμα κείμενον σκοποῦ,
> καὶ τοὶ μὲν ἀκτὰς ἐμβατεύσοντες λέπρας
> ἰβηροβοσκοὺς ἄγχι ταρτησοῦ πύλης
> ἄρνης παλαιᾶς γέννα, τεμμίκων πρόμοι
> γραῖαν ποθοῦντες καὶ λεοντάρνης πάγους
> σκῶλόν τε καὶ τέγγυραν, ὀγχηστοῦ δ' ἕδος
> καὶ χεῦμα θερμώδοντος, ὑψαύρου θ' ὕδωρ.
> σὺν δ' ἀμφὶ σύρτιν καὶ λιβυστικὰς πλάκας,
> στενήν τε πορθμοῦσιν δρομὴν τυρσηνικοῦ.

ναστός.) κυρίως ἄρτος συζυμωθεὶς μετὰ μέλιτος, καὶ σταφίδων, καὶ ἑτέρων εἰδῶν. νῦν δὲ ἁπλῶς τὸν ἄρτον εἶπε. τράφηκος.) τράφηξ κυρίως ἡ ὑπόπλατος σανίς, ἐν ᾗ τοὺς ἄρτους πρὸς τοὺς κλιβάνους ἀπάγουσι. νῦν δὲ τὸ ἁπλῶς ξύλον εἶπε. τράφηξ καλεῖται καὶ τὸ τοῦ πλοίου χεῖλος, ἐν ᾧ οἱ σκαλμοὶ τίθενται. τράφηξ δέ, καὶ ὁ τὴν τροφὴν φέρων. ἰβηροβοσκούς.) αἱ γὰρ γυμνησίαι, πλησίον ἰβήρων. ἡ δὲ ἰβηρία καὶ ἱσπανία καλεῖται παρὰ λατινοις. ταρτησὸς δὲ νῆσος καὶ πόλις, ἧς ἀργανθώνιος ἐβασίλευσεν, ζήσας ἔτη ρκ΄. ἀφ' ὧν ἐβασίλευσεν π΄, ὥς φησιν ὁ ἡρόδοτος. κεῖται δὲ αὕτη ἡ ταρτησὸς ἔξω πλησίον τῶν ἡρακλείων στηλῶν. πύλην δὲ αὐτὴν εἴρηκε, διὰ τὸ στενὸν εἶναι τὸ μεταξὺ τῶν ἡρακλείων στηλῶν, ὡς στόμα δι' οὗ ἔκπλους ἐστὶν εἰς τὸν ὠκεανόν. ἄρνης.) ἄρνη πόλις βοιωτίας, ἀπὸ ἄρνης τῆς ποσειδῶνος τροφοῦ, ὅτι κρόνου ζητοῦντος ποσειδῶνα, ἀπηρνήσατο μὴ ἔχειν αὐτόν, ὅθεν ἡ πόλις ἐκλήθη, πρότερον σινόεσσα λεγομένη, ὥς φησι θησεὺς ἐν τρίτῳ κορινθίων. κράτων δὲ παρὰ τὸ ἄρνας πολλὰς ἔχειν. καὶ τὴν κώμην ὁ αὐτὸς οὕτω φησὶ κληθῆναι, παρὰ τῶν οἰκούντων αὐτὴν καρῶν. κὰρ γὰρ τὸ πρόβατον οἱ κᾶρες φασίν. τεμμίκων.) τῶν βοιωτῶν, ἀπὸ ὄρους τεμμίκου. γραῖαν.)

τὴν ναῦ

τὴν νῦν τανάγραν, καὶ πόλιν Βοιωτίας. λεοντάρνη.) πόλις Βοιωτίας. ἐκλήθη δὲ οὕτω, διότι ἀθάμαντος ἐκεῖ μέλλοντος θύειν ἄρνα, λέων ἐλθὼν ἥρπασεν ἐκ τῆς θυσίας τὸν τεθυσόμενον ἄρνα. σκῶλος καὶ τέγγυρα.) πόλις Βοιωτίας.

ὀγχηστὸς ἄλσος.) ἱερὸν ποσειδῶνος, ὥς φησιν ὅμηρος·
ὀγχηστόν θ' ἱερὸν ποσιδήϊον ἀγλαὸν ἄλσος.

θερμώδων.) οὗτος μὲν ἕτερος ποταμὸς παφλαγονίας περὶ σινώπης, ὅπου ἦσαν αἱ ἀμαζόνες. ὁ δὲ νῦν κείμενος θερμώδων καὶ ὕψαρνος, Βοιωτίας εἰσὶ ποταμοί, ὡς καλλίμαχος· ἀντὶ ὑπὲρ θερμώδοντος ὀδύσσεων. τοὺς δ' ἀμφὶ σύρτιν.) τοὺς περὶ τὸν ὀδυσσέα λέγει. περὶ γὰρ τὴν λιβύην ἐκπεσόντες ἐπλανῶντο. δύο δέ εἰσι σύρτεις ἐν λιβύῃ. ἡ μὲν μείζων, ἡ δὲ μικρὰ σύρτις ἡ χάρυβδις. ἔστι δὲ ὄνομα τόπου θαλάσσης περὶ μαυλίαν καὶ λιβύην, ἔνθα ὁ τυῤῥηνὸς αὐδείᾳ συμβάλλων δεινὴν ἐργάζεται τὴν χάρυβδιν. αὐδείας δὲ καὶ σφύων, ὀνόματα ποταμῶν ῥεόντων εἰς τὸν ἰόνιον κόλπον. γράφεται δὲ καὶ λιγυστικάς, οἰκοῦσι δὲ οἱ λιγυστῖνοι μετὰ τῶν τυρσηνῶν. στενὴν δὲ πορθμοῦ συνδρομὴν λέγει, ἐπειδὴ ὁ πορθμὸς μέσος κεῖται τοῦ ἀδριατικοῦ καὶ τοῦ τυρσηνικοῦ πελάγους, τοῦ μὲν λήγων, τοῦ δὲ ἀρχόμενος. τὸ δὲ τυρσηνικὸν πέλαγος, μεταξὺ ῥηγίου καὶ μαυλίνης κεῖται. τὸ δ' ἑξῆς οὕτως. τοὺς δ' ἀμφὶ σύρτιν καὶ λιβύην καὶ τὸν πορθμὸν τὸν ἐν τυρσηνίᾳ πλανηθέντας, πάντας ὁ πανδόχος ᾅδης καθέξει. λιβυστικὸν καὶ λιγυστικόν, τὸ αὐτό ἐστι. λιβυστικὸν μὲν γὰρ λέγεται, ἀπὸ λιβύης τῆς ἐπάφου θυγατρός. λιγυστικὸν δέ, ἀπὸ λίγυος τοῦ ἀλεξίωνος ἀδελφοῦ, ὃς ἡρακλέα κωλύων ἀπερχόμενον ὑπὲρ τὰς γηρυόνου βοῦς ἀνῃρέθη. εὐρώπης καὶ λιβύης ἄκραι, πορθμὸς σταδίων ἑπτά, ἔνθα περὶ τὴν λιβύην καὶ ἡρακλέος δύο ἵστανται στῆλαι, ἄλυβη καὶ ἄβιλα λεγόμεναι. ἐκεῖ δέ εἰσι καὶ τὰ γάδειρα, ἃ πρότερον νῆσος κοτίνουσα ἐλέγετο. ποταμὸς δὲ γαδείρων βαίτης, ἔνθα αἱ ἡμέραι ἀθρόως, καὶ οὐ κατ' ὀλίγον πίπτουσι, δίκην ἀστραπῆς. καὶ τὰ μὲν γάδειρα περὶ τὸ τῆς εὐρώπης κεῖται τέρμα. μακάρων δὲ νῆσοι ὁρίζονται τῷ λιβυκῷ τέρματι, πρὸς τὸ ἀοίκητον ἀνέχουσαι ἀκρωτήριον. κλέαρχος δὲ τὰς περὶ γάδειρα στήλας, τοῦ βριάρεω ἡρακλέος εἶναι λέγει, μεθ' ὃν δεύτερον ἡρακλῆς ὁ τύριος ἦλθεν ὑπὲρ τὰ γάδειρα, καὶ τρίτος ὁ ἕλλην.

καὶ μιξόθηρος ναυτιλοφθόρους σκοπὰς
τῆς πρὶν θανούσης ἐκ χερῶν μηκιστέως
τοῦ στερφοπέπλου σκαπανέως βοαγίδα
ἁρπυογούνων κλώμακάς τ' ἀηδόνων.

μιξόθηρος.) τῆς σκύλλης, ἥ τις κατ' ἐμὲ θυγάτηρ ἦν νίσου τοῦ μεγάλου. τεμοῦσα δὲ τὴν χρυσῆν αὐτοῦ τρίχα, καὶ ἄνανδρον αὐτὸν ἐργασαμένη. ἐν ἐκείνῃ γὰρ τῇ τριχὶ ἦν αὐτῷ τὸ πᾶν τῆς δυνάμεως, καθάπερ καὶ τῷ σαμψών. ἀναιρεθῆναι δὲ ἐποίησεν ὑπὸ τοῦ μίνωος, ᾧ καὶ προὔδωκε τὸν πατέρα, κρεμασθεῖσα τῆς πρώρας τῆς ἐκείνου νεώς, καὶ ἑλκομένη διὰ τῆς θαλάσσης, ὅθεν καὶ ὁ τόπος οἶμαι τοῦ πελάγους ἐκλήθη. ἄλλοι δὲ φασί, γυναῖκα ταύτην εἶναι εὐπρεπῆ, ἣν μισγομένην ποσειδῶνι, γνοῦσα ἀμφιτρίτη, ἐνέβαλε φάρμακα τῇ πηγῇ ἐφ' ἧς εἰώθει ἡ σκύλλα λοῦεσθαι, καὶ ἀπεθηρίωσεν αὐτὴν εἰς θηρίον, ἓξ μὲν κεφαλὰς ἔχον, κάμπης, κυνός, λέοντος, γοργόνης, φαλαίνης, ἀνθρώπου, ιβ' πόδας. καὶ ταῦτα μὲν λῆρα, καὶ μυθικά. ὄπισθεν δὲ αὐτὸς ἀλληγόρησα. σκοπάς.) λέγει τοὺς σκοπέλους. καὶ ὅμηρος· αὐτοῦ δ' ἰχθύας σκόπελον περιμαιμώωσα.
ἡρακλῆς παραπλέων τὰ μέρη ἔνθα κατῴκει ἡ σκύλλα, ὅτε ἦγε τὰς γηρυονέως βοῦς, αὐτὴν ἀνεῖλε. ἐλθὼν δὲ πάλιν ὁ πατὴρ αὐτῆς φόρκυς, καὶ καύσας αὐτὴν πάλιν ἀνέστησε. μηκιστέως.) ὁ ἡρακλῆς, τιμᾶται παρ' ἠλείοις. στερφοπέπλου

πλουν δὲ τοῦ αὐτοῦ, τοῦ τὴν λεοντὴν ἐνδεδυμένου. ἐστὶ γάρ, τὸ τοῦ λέοντος δέρμα. ἐπέχετο δὲ αὐτοῦ ἀντὶ τοῦ περιβολαίου. σκαπανεύς.) ὅτι ἔσκαψε τὸ πειρατήριον τῆς ἐπαύλεως τῶν βοῶν αὐγέου τοῦ ἠλείων βασιλέως, καὶ πρὶν ψὰς ἐκεῖσε πρὸς τὴν βουστασίαν ποταμοὺς β΄, τόν τε ἀλφειὸν καὶ πηνειόν, τὴν ἄμετρον ἐκείνην τῶν βοῶν κόπρον καθαίρει βραχείᾳ ῥοπῇ, ὑπ' εὐρυσθέως τότε παρὰς διδαχθείς, ὡς καὶ τοὺς λοιποὺς ἄθλους. βοαγίδα.) ὅτι τὰς βόας τοῦ γηρυόνου ἤγεν ἐξ ἐρυθείας τῆς περὶ τὸν ὠκεανὸν νήσου, ὡς φησι καὶ ὁ ὀππιανὸς ἐν τοῖς κυνηγετικοῖς·

αὐτοῦ ἐπ' ὠκεανῷ δηρίσατο γηρυονῆϊ. καὶ ἡσίοδος οἶμαι ἐν θεογονίᾳ·

ὄρθον τε κτείνας, καὶ βουκόλον εὐρυτίωνα.

ἀνεῖλε δὲ τὸν γηρυόνην αὐτὸν ὑπὲρ τῶν βοῶν μέλλοντα μάχεσθαι, τοξεύσας αὐτὸν περὶ ποταμὸν ἀνθεμοῦντα. ἦν δὲ ὁ γηρυόνης χρυσάορος παῖς, καὶ θυγατρὸς ὠκεανοῦ καλλιρόης. δύο δὲ δένδρα περὶ τὸν τάφον ἐκείνου ἑστῶτα, καταλείβεται αἵματι. ἦν δὲ καὶ τρικέφαλος καὶ τρίσωμος ὁ γηρυόνης. ἁρπυογόνων.) ἀντὶ μέρους ὀρνιθογόνων. λέγει δὲ περὶ σειρήνων, αἳ τινὲς θυγατέρες ἦσαν τερψιχόρης μούσης, καὶ ἀχελώου ποταμοῦ, μεταξὺ ῥέοντος αἰτωλίας καὶ ἀκαρνανίας, τῆς καὶ ἀμβρακίας, νῦν δὲ νικοπόλεως, ἀπὸ τοῦ τὸν ὀκταβίον καίσαρα νικῆσαι ἐκεῖ τὸν ἀντώνιον. ἅρπη δὲ εἶδος ὀρνέου, καὶ ἅρπυια ὁμοίως, καὶ οἱ ἄνεμοι ἅρπυιαι λέγονται, καὶ ὀνόματα θηλειῶν πτερωτῶν δαιμόνων. ἁρπυογόνους δὲ λέγει τὰς σειρῆνας, οἷον ὀρνιθογόνους. πτερωταὶ γὰρ ἦσαν, τὰ κάτω μέρη ὀρνίθων ἔχουσαι, τὰ δὲ ἄνω ἀνθρώπων, ἃς αἱ μοῦσαι νικήσασαι μελῳδίας τοῖς πτεροῖς ἐκείνων ἐστεφανώθησαν. ὅθεν ὡς ζωγραφοῦνται αἱ μοῦσαι ἐν ταῖς κεφαλαῖς ἔχουσαι πτερά, πλὴν τερψιχόρης, ὅτι μήτηρ ἦν σειρήνων. περὶ δὲ κρήτην ταῦτα γεγόνασιν, ὅθεν καὶ πόλις ἄπτερα τῆς κρήτης, παρὰ τὸ ἐκεῖ τὰ πτερὰ νικηθείσας ἀποβαλεῖν τὰς σειρῆνας. ἦσαν δέ, ὡς ἔφημεν, αἱ σειρῆνες, τὰ κάτω μέρη ὀρνίθων ἔχουσαι, τὰ δὲ ἄνω ἀνθρώπων, οἰκοῦσαι περὶ τυρσηνίαν. ὡς ἡ σκύλλα ἓξ κεφαλὰς εἶχεν, ἃς εἴπομεν, τὰ δὲ ἄνω ἀνθρώπου, περὶ τὸ ῥήγιον οὖσα τῆς σικελίας. ἧς πλησίον καὶ ἡ χάρυβδις, περὶ μεσσήνην. ὥσπερ καὶ αἱ γοργόναι ἐν ταρτησσῷ τῆς ἰβηρίας, κἂν τινὲς ἐν ταρσῷ ταύτας λέγουσι, πτερωταὶ καὶ αὗται, καὶ δρακοντώδεις ἔχουσαι βοστρύχους. ὡς αἱ ἅρπυιαι ἐν θρᾴκῃ, ὦτα ἄρκτων, σώματα γυπῶν, πρόσωπα κορῶν ἔχουσαι. καὶ ἡ ἔχιδνα περὶ λυδίαν στέρνα καὶ κεφαλὴν κόρη, τὰ δὲ κάτω ὄφις. ὡς καὶ ὄρθος ὁ γηρυόνου κύων ἐν ἐρυθείᾳ δύο κυνῶν κεφαλὰς ἔχων, ἑπτὰ δὲ δρακόντων. καὶ ἀστέριος, ὁ καὶ μινώταυρος, ἐν κρήτῃ βοὸς ἔχων πρόσωπον, τὸ δ' ἄλλο σῶμα ἀνδρός. ταῦτα παρεκβατικῶς εἰρήκαμεν περὶ τετραμόρφων ζώων. ἐπεὶ καὶ αἱ σειρῆνες μυθικῶς, καθὼς ὑπεθέμεθα, τερατώδεις ἦσαν, ἀλληγορικώτερον δὲ σειρῆνες εἰσὶν αἱ ἡδοναί. ὁ δὲ νεώτερος πλούταρχος, ἑταιρίδας ταύτας φησί, κατηχούσας αἱμυλίαις τοὺς παραπλέοντας. εἰσὶ δὲ σειρῆνες καὶ ζωΰφια μικρὰ μελίσσαις παρόμοια. κλώμακας.) τραχεῖς τρόπους, ἀκρωτήρια. ἀηδόνων.) τῶν σειρήνων, διὰ τὸ θελκτικόν.

πλαγχθέντας ὠμόσιτα δαιταλωμένους,

ὠμόσιτα δαιταλωμένους.) ὠμὰ ἐσθίοντας. λῃρεῖ δέ. τότε γάρ φησι περὶ τοῦ ὅταν ἐν τῇ τοῦ ἡλίου νήσῳ γινόμενοι, ἥλίσκον ἰχθῦς ἐν ἀγκίστροις, καὶ οὕτω διέζων. ἀλλ' οὐχὶ καὶ ὠμοὺς ὦ λυκόφρον τούτους ἤσθιον. ἢ δαιταλωμένους, ὡς τρωγομένους ὑπὸ τοῦ κύκλωπος ὠμῶς, ἢ καὶ ὑπὸ λαιστρυγόνων.

προόπτας ἄδης πανδοκεὺς ἀγρεύσεται.
λώβαισι παντοίαισιν ἐσπαραγμένους
ἕνα φθαρέντων, ἄγγελον λιπὼν φίλων
δελφινόσημον κλῶπα φοινίκης θεᾶς,

ὃς ὄψεται

ὃς ὄψεται μὲν τοῦ μονογλήνου στέγας
χάρωνος, οἴνης τῷ κρεασφάγῳ σκύφον
χερσὶ προτείνων τοὐπιδόρπιον ποτόν.

δελφινόσημον.) Στησίχορός φησιν, Ὀδυσσέως ὑπὲρ τῆς ἀσπίδος φορεῖν δελφῖνος τύπον. καὶ Εὐφορίων ὁμοίως τούτῳ συμφθέγγεται. κλῶπα.) τὸν Ὀδυσσέα φησὶν, ὅτι τὸ παλλάδιον τῆς Ἀθηνᾶς εἰσελθὼν μετὰ Διομήδους ἐν τῇ Τροίᾳ ἔκλεψε, δόντος αὐτοῖς αὐτὸ τοῦ Ἀντήνορος. Θεανὼ γὰρ ἡ Ἀντήνορος γυνὴ, τῆς ἐκεῖσε Ἀθηνᾶς ὑπῆρχεν ἱέρεια. χρησμὸς γὰρ ἦν δοθεὶς τοῖς Ἕλλησι, μὴ ἂν ἄλλως κρατῆσαι τῆς Τροίας, εἰ μὴ τὸ παλλάδιον τὸ ἐν Τροίᾳ κλαπῇ. Φοινίκη δὲ ἡ Ἀθηνᾶ ἐν Κορίνθῳ τιμᾶται. ὃς ὄψεται μὲν.) Ὀδυσσεὺς πλανώμενος ὑπὲρ τὴν γαῖαν τῶν Κυκλώπων, εἰσελθὼν εἰς τὸ τοῦ Πολυφήμου ἄντρον υἱοῦ Ποσειδῶνος, ἕνα ὀφθαλμὸν ἔχοντος, τυφλοῖ αὐτὸν δόλῳ τοιούτῳ. ἓξ γὰρ τῶν αὐτοῦ ἑταίρων φαγόντος τοῦ Κύκλωπος, δίδωσιν αὐτῷ οἶνον ὁ Ὀδυσσεὺς,
Κύκλωψ τῆ πίε οἶνον, ἐπεὶ φάγες ἀνδρόμεα κρέα,
ὄφρ' εἰδῇς οἷόν τι ποτὸν νηῦς ἐκεκεύθει. μεθυσθέντος δὲ αὐτοῦ, ὁ Ὀδυσσεὺς σὺν τοῖς φίλοις ἐν δοκῷ πεπυρωμένῳ αὐτὸν τυφλοῖ. ὕστερον δὲ αὐτοὶ σώζονται, δεθέντες ἐν λύγοις ὑπὸ ταῖς κοιλίαις τῶν προβάτων.

ἐπόψεται δὲ λείψανον τοξευμάτων
τοῦ κηραμύντου πευκέως παλαίμονος,
οἳ πάντα θρανύξαντες εὐτόρνῳ σκάφῃ
σχοίνῳ κακὴν τρήσουσι κεστρίων ἄγρην.
ἄλλος δ' ἐπ' ἄλλῳ μόχθος ἄθλιος μενεῖ,
τοῦ πρόσθεν αἰεὶ πλεῖον ἐξωλέστερος,
ποία Χάρυβδις οὐχὶ δαίσεται νεκρῶν.
ποία δ' Ἐρινὺς μιξοπάρθενος κύων,
τίς οὐκ ἀηδὼν στεῖρα κενταυροκτόνος
Αἰτωλὶς, ἢ Κουρῆτις αἰόλῳ μέλει.

λείψανον τοξευμάτων.) τοὺς Λαιστρυγόνας λέγει. τούτους γὰρ Ἡρακλῆς κατετόξευσεν, ἡνίκα ἤλαυνε τὰς βοῦς τοῦ Γηρυόνου ἐπιχειροῦντας αὐτῷ πολεμεῖν. λείψανον δὲ λέγει τοὺς ὑπολοίπους τῶν ἀναιρεθέντων. Λαιστρυγόνες δέ εἰσιν, οἱ νῦν ἐν Σικελίᾳ Λεοντῖνοι. κηραμύντης δὲ ὁ Ἡρακλῆς, ὁ τὰς κῆρας διώκων. ἀλεξίκακος γάρ. παλαίμων δὲ ὁ αὐτὸς, διὰ τὸ παλαῖσαι τῷ Διὶ ἐν Ὀλυμπίᾳ, ἢ τῷ Ἀχελῴῳ ἐν Αἰτωλίᾳ περὶ τοῦ γάμου Δηϊανείρας τῆς Οἰνέως θυγατρός. Φερεκύδης δέ φησι, μετὰ τὸ παλαῖσαι αὐτὸν τὸν Ἀνταῖον τὸν Λίβυν, τὸν Ποσειδῶνα ἑξηκοντάπηχυν ὄντα, καὶ κατεάξαι, οὗ καὶ τὰ ὀστᾶ πρὸς Ὀλυμπίαν ἠνέχθη, ὡς μὴ ἀπιστεῖν, ἐμίγη τῇ τοῦ ῥηθέντος Ἀνταίου γυναικὶ Ἰφινόῃ, καὶ ἐξ αὐτῆς παῖδα γεννᾷ Παλαίμονα. τεσσάρων δὲ πηχῶν ἦν ὁ Ἡρακλῆς, καὶ ποδὸς ἑνὸς, καθάπερ ὁ Ποντικὸς Ἡρόδωρος ἱστορεῖ. Μνησικράτης δὲ ὁ περὶ Νικαίας συγγεγραφὼς, Ἀλκαῖον φησὶ πρότερον καλεῖσθαι τὸν Ἡρακλέα, ὁπότε τοὺς ἐκ Μεγάρας αὐτῷ γεγεννημένους ὀκτὼ παῖδας, καὶ οὐ τέσσαρας ἀνεῖλεν, ὥς φησι καὶ Πίνδαρος. χαλκοάραν ὀκτὼ θανόντων, τοὺς Μεγάρα οἱ τέκε Κρειοντιὰς υἱούς. ἔκτοτε δὲ Ἡρακλῆς ἀπὸ χρησμοῦ ἐκλήθη. ὁ δὲ χρησμὸς οὕτω πως ἔχει· οὐκ ἔτι Παλαίμων κληθήσῃ. Ἡρακλέα δέ σε Φοῖβος ἐπώνυμον ὀνομάζει. ἥρα γὰρ ἀνθρώποισι φέρων κλέος ἄφθιτον ἕξεις. τὸν δὲ χρησμὸν τοῦτον ὃν οὐδὲ γινώσκω, ἕτεροι πάλιν ἱστορικοὶ λέγουσιν. οἱ πάντα θραύξαντες.)

οἵτινες λαιστρυγόνες πάντα τὰ σκάφη τοῦ ὀδυσσέως θραύξαντες καὶ συντρίψαντες ἐν τῷ εὐτόρνῳ καὶ περιφορεῖ ἐπὶ στρογγύλῳ, λάπει λιμένι. ἢ κατὰ τοὺς μεταγραφὰς, οἵτινες πάντα τὰ πλοῖα, δηλονότι τοῦ ὀδυσσέως, θραύξαντες καὶ συντρίψαντες, ἐν τῷ εὐτόρνῳ καὶ περιφορεῖ σκάφει καὶ λιμένι τῶν λαιστρυγόνων. περιφορὴς γάρ ἐστι, δίκην σκάφους. ἐν χοίνῳ τρήσουσι καὶ τρυπήσουσι τὴν καινὴν ἄγραν τῶν κεστρέων, καὶ τῶν γομφαρίων. γόμφοις δὲ ἰχθῦσιν εἰκάζει τοὺς ὀδυσσέως φίλους, ἀνῃρημένους καὶ ἐσθιομένους ὑπὸ τῶν λαιστρυγόνων, ὃν τρόπον οἱ ἁλιεῖς τοὺς κεστρίας, ἤτοι τὰ γομφάρια τιτρῶντες χοίνῳ περιπείρουσι καὶ ὠνοῦνται καὶ ἐσθίουσιν οἱ βουλόμενοι. χοῖνος δὲ εἶδος φυτοῦ, ἤτοι τὰ βοῦλα, μεθ' ὧν πλέκουσι τὰς σπυρίδας. μεταφράζει δὲ τὸ ὁμηρικόν, ἰχθῦς δ' ὣς πείροντες ἀτερπέα δαῖτα φέροντο. ἄλλος δ' ἐπ' ἄλλῳ.) ἡ δὲ ἐπερχομένη αὐτοῖς συμφορὰ πολὺ ὀλεθριωτέρως τῆς παρελθούσης ἐστίν. χάρυβδις.) τοῦ ὕδατος ἀναρροίβδησις.

μιξοπάρθενος κύων.) ἡ σκύλλα, ὅτι ἀνθρώπου πρόσωπον εἶχεν ἡ σκύλλα.

τίς οὐκ ἀηδὼν στεῖρα.) στεῖρας λέγει τὰς σειρῆνας, διὰ τὸ παρθένους εἶναι. ἐγὼ δὲ, καὶ ὅτι οἱ κατακούσαντες αὐτῶν στεῖροι καὶ ἄπαιδες ἐγίνοντο. ἐτελεύτων γάρ. ἄλλως. ἀηδόνας τὰς σειρῆνας διὰ τὸ θελκτικόν. στεῖρας δὲ, ἢ ὅτι παρθένοι, ἢ ὁ ἱστάμενος ἐκεῖ ἀπέθνησκε, μὴ τίκτων. κενταυροκτόνος.) ἐπειδὴ καὶ οἱ κένταυροι διωχθέντες ἀπὸ θεσσαλίας ὑφ' ἡρακλέους, εἰς τὰς τῶν σειρήνων νήσους παρεγένοντο, καὶ τῇ ᾠδῇ ἐκείνων θελγόμενοι ἀπώλοντο. ἡρακλῆς γὰρ ἐν φολόῃ ἐπιξενωθεὶς φόλῳ τῷ κενταύρῳ, καὶ ὁ φόλος αὐτῷ οἶνον κάλλιστον ἐκέρνα, τὸν δὲ κοινὸν τῶν κενταύρων πίθον ἀνοίξας. ἐπελθόντες δὲ οἱ κένταυροι, καὶ γνόντες τὸ συμβὰν ἐκ τῆς τοῦ οἴνου ὀσμῆς, ἐχαλέπαινον. καὶ ὁ ἡρακλῆς τὰ τόξα λαβὼν, οὓς μὲν αὐτῶν ἀνεῖλεν, ὥσπερ καὶ τὸν χείρωνα, ἄκων βαλὼν οἶμαι, περὶ τὸ γόνυ. τοὺς δὲ λοιποὺς ἐδίωξεν. οἱ φυγόντες, ὡς ἔφημεν, περὶ τὴν τῶν σειρήνων νῆσον, ἀπώλοντο. αἰτωλὶς, ἢ κουρῆτις.) τερψιχόρης τῆς μούσης καὶ ἀχελῴου τοῦ ποταμοῦ θυγατέρας ἔφημεν τὰς σειρῆνας. ὁ δὲ ἀχελῷος ὁ γλυκύτατος τῶν ἁπανταχοῦ ποταμῶν, μεταξὺ αἰτωλίας καὶ κουρήτιδος, τῆς καὶ ἀκαρνανίας καὶ ἀμβρακίας, νῦν δὲ νικοπόλεως, ῥεῖ. ὅθεν οὗτος εἶπεν, ὡς ἀμφιβάλλων, εἴτε αἰτωλίας μᾶλλον, εἴτε ἀκαρνανίας ἐστὶν ὁ ἀχελῷος. φασὶ δέ τινες, τοὺς ἀκαρνᾶνας πρότερον κουρῆτας καλεῖσθαι. ἀχελῷος δὲ καλεῖται, ἀπὸ ἀχελῴου τινὸς πηγῆτος αὐτοῦ. ἢ ὅτι τὸ ὕδωρ αὐτοῦ ἐν τοῖς τραύμασι, καὶ ταῖς ὀδύναις ὠφέλιμόν ἐστι. ἀχελῷος οὖν, ὁ τὰ ἄχη διαλύων.

πείσει τακῆναι σάρκας ἀκμήνους βορᾶς.
ποίαν δὲ θηρόπλαστον οὐκ ἐπόψεται
δράκαιναν ἐγκυκῶσαν ἀλφίτῳ, θρόνα,
καὶ κῆρα κνωπόμορφον. οἱ δὲ δύσμοροι
στένοντες ἄτας ἐν συφοῖσι φορβάδες,
γίγαρτα χιλῷ συμμεμιγμένα τρυγὸς,
καὶ στίμφυλα βρώξουσιν, ἀλλά νιν βλάβης.

θηρόπλαστον.) τὴν κίρκην, τὴν χοίρους ποιήσασαν, κατὰ τὸν μῦθον, τοὺς ἑταίρους ὀδυσσέως. ἀλληγορικῶς δὲ καὶ φιλάλιος ὁ κορίνθιος, καὶ ἡμεῖς, καὶ ἕτεροι τὴν ἀλήθειαν παρεστήσαμεν, ἀλλ' εἰς σύγχυσιν μακρὰν λυκοφρόνειον στίχον ἀλληγορεῖν μὴ λύσεις. ἀρκεῖ γὰρ καὶ μόνον τὸ πλῆθος τῶν μυθικῶν ἱστοριῶν λέγειν. εἰ γὰρ ταύτην τὴν μυθικὴν ἱστορίαν ἀλληγορήσαιμεν, θελήσει τις πάντως ἀκοῦσαι καὶ τὰς λοιπάς. καὶ λοιπὸν, μεῖζόν μοι τὸ πάρεργον τοῦ ἔργου γενήσεται, ὥς τε τὴν πᾶσαν ὀδυσσείαν ἐν βραχεῖ μέρει τοῦ λυκόφρονος ἀλληγορῆσαι, καὶ λοιπὰς ἑτέρας ἱστορίας.

ρίας. ὅθεν ἐατέον τὰ πολλὰ λέγειν ἀλληγορικῶς. τινὰ δὲ ὅσα βραχεῖαν ἔχει τὴν ἀλληγορίαν ἐροῦμεν. θηρόπλαστον, τὴν θηροπλαστοῦσαν, καὶ θῆρας ποιοῦσαν, τὸ παθητικὸν ἀντὶ τοῦ ἐνεργητικοῦ. δράκαιναν δὲ διὰ τὸ ἄγριον τὴν κίρκην λέγει, ἢ διὰ τὸ ὀξυδερκὲς καὶ δραστήριον, ἐγκυκῶσαν ἀλφίτοις θρόνα. ἄλευρα κυρίως τὰ ἐκ σίτου, ἄλφιτα δὲ τὰ ἐκ κριθῶν ἄλευρα. νῦν δὲ ἄλφιτα τὸν ἄρτον καὶ τὴν τροφὴν λέγει. ἐγκυκῶσαν, ἀντὶ τοῦ συνταράσσουσαν. ἐν γὰρ τῇ βρώσει τῶν ὀδυσσέως ἑταίρων, τυρὸν, ἄλφιτα, μέλι, οἶνον, συνετάραξε, καὶ δοῦσα πιεῖν τὸ δεινὸν ἐκεῖνο φάρμακον, καὶ ῥάβδῳ πλήξασα, εἰς χοίρους αὐτοὺς μετεμόρφωσε. καὶ κῆρα κνωπόμορφον.) ἀπὸ κοινοῦ τὸ κυκῶσαν. κνώπαλα δὲ τὰ θηρία, ὡς καὶ νίκανδρος· ἵνα κνώπαλα τραφερὴν βόσκονται ὕλην.

κνώπετα δὲ καὶ κνώπετα καὶ κνώπαλα, τὰ θηρία τὰ ἐν τῷ πέτρῳ καὶ πεδίῳ κινούμενα, ἤτοι τὰ χερσαῖα, ὥσπερ τὰ θαλάσσια κνώδαλα λέγεται, παρὰ τὸ κινεῖσθαι αὐτὰ διὰ ἁλός, ἤτοι ἐν τῇ ἁλί. λέγεται δὲ κνώδαλα καὶ τὰ χερσαῖα τὰ ὀρείτροφα, παρὰ τὸ κινεῖσθαι, ἢ παρὰ τὸ κνώσσειν καὶ κοιμᾶσθαι ἐν τοῖς δασέσι καὶ δασέσι τόποις. γίγαρτα.) τρυγὸς καὶ σταφυλαὶ καὶ στέμφυλα βρύξουσι, καὶ φάγονται συμμεμιγμένα τῷ χιλῷ καὶ τῇ τροφῇ. γίγαρτα δὲ λέγεται, τὰ ἔνδον τῶν σταφυλῶν καὶ ῥοιῶν σπέρματα. τρὺξ δὲ ὁ νέος οἶνος. στέμφυλα δὲ, τὰ ἔξω τῶν σταφυλῶν δέρματα. κακῶς δὲ καὶ νῦν ὁ λυκόφρων πρὸς τὴν ὁμηρικὴν γραφὴν λέγει. ἐκεῖ γὰρ παράκυλον φησὶν αὐτοῖς βαλεῖν, πρὸς τὴν τροφὴν, τὴν κίρκην. οὗτος δὲ πρὸς τὴν καθολικωτέραν τροφὴν τῶν χοίρων ἀποβλέψας εἶπεν.

μῶλυ σαώσει ῥίζα καὶ κτάρος φανεὶς
νωνακριάτης τρικέφαλος φαιδρὸς θεός,
ἥξει δ' ἐρυμνὸν εἰς ἀλίπεδον φθιτῶν,
καὶ νεκρόμαντιν πέμπελον διζήσεται
ἀνδρῶν γυναικῶν εἰδότα ξυνουσίας,
ψυχαῖσι θερμὸν αἷμα προσραίνας βόθρῳ
καὶ φασγάνου πρόβλημα νερτέροις φόβον.

μῶλυ σαώσει.) ἀλλὰ τὸν ὀδυσσέα, ἀπὸ τῆς βλάβης, ἤτοι τοῦ γενέσθαι χοῖρον, σαώσει καὶ σώσει. τὸ δὲ μῶλυ ἑρμηνευτικῶς, ὅπερ ὑποδέχεται ῥίζα, καὶ ἄλλος τίς σώσει, καὶ ὁ κτάρος καὶ ὁ ἑρμῆς φανείς. ἐπώνυμον δὲ, τὸ κτάρος ἑρμοῦ.

νωνακριάτης, ὁ ἀρκάδιος. νωνακρία γὰρ πόλις ἀρκαδίας, ἔνθα τιμᾶται ὁ ἑρμῆς. τρικέφαλος.) ὅτι ὁ ἑρμῆς, οὐράνιος, θαλάσσιος, καὶ ἐπίγειος. ἢ διὰ τὸ φυσικὸν, ἠθικὸν, καὶ λογικὸν. ἢ ἐπεισελθὼν τῇ ἑκάτῃ, τρεῖς ἔσχεν ἐξ αὐτῆς θυγατέρας. φαιδρὸς δὲ μεταληπτικῶς, ἀντὶ τοῦ λευκός. καὶ γὰρ παρὰ βοιωτοῖς ἑρμῆς λευκὸς τιμᾶται. πολεμούμενοι γὰρ ταναγραῖοι, ὑπὸ ἐρετριέων, ἐσφαγίασαν παῖδα καὶ κόρην κατὰ χρησμὸν, κἀντεῦθεν ἱδρύσαντο λευκὸν ἑρμῆν. ὁ ἑρμῆς τῷ ὀδυσσεῖ μέλλοντι ἀνελθεῖν πρὸς τὴν κίρκην, συναντήσας δέδωκε τὸ μῶλυ, ὥστε μὴ βλαβῆναι αὐτὸν ὑπὸ τῶν ἐκείνης φαρμάκων. μῶλυ δὲ ὄξιν κατὰ τοὺς ἰατροὺς τὸ ἄγριον πήγανον. ἀλληγορικωτέρως δὲ, εἴπομεν, ὡς οὐ δεῖ λέγειν. μῶλυ δάφνη, κόνυζα, ῥάμνος, ἰτέα, ἀστήρ τε θαλάσσιος, ἴασπις λίθος, ἄλλα τε πολλὰ φυτὰ καὶ ζῶα λίθοι, ἀντιπαθοῦσι μαγικοῖς πᾶσι τρόποις. ἀλίπεδον, τὸ λεῖον καὶ ὁμαλὸν, καὶ παραθαλάσσιον πεδίον, ὅτι ἀπὸ τοῦ ὠκεανοῦ κυκλεῖται καὶ περιῤῥεῖται. πέμπελον.) τὸν ὑπέργηρων, παρὰ τὸ ἤδη πέμπεσθαι πρὸς ᾅδην.

νῦν δὲ τὸν Τειρεσίαν λέγει. ἐπειδή φασιν αὐτὸν ζ' γενεὰς ζῆσαι. ἄλλοι δὲ ς'. ἀπὸ γὰρ Κάδμου ἦν, καὶ κατὰ τὸν Ἐτεοκλέους καὶ Πολυνείκους, ὡς φησι καὶ ἡ τῆς Μελαμποδίας ποίησις. παρεισάγει γὰρ τὸν Τειρεσίαν λέγοντα·

Ζεῦ πάτερ εἴθ' ἐμοὶ εἴθ' ἥσσονα αἰῶνα βίοιο,
ὤφελον δοῦναι καὶ ἴσα μήδεα ἴδμεν,
θνητοῖς ἀνθρώποις. νῦν δ' οὐδέ με τυτθὸν ἔτισας,
ὃς με μακρόν γε ἔθηκας ἔχειν αἰῶνα βίοιο,
ἑπτά μ' ἔτι ζώειν γενεὰς μερόπων ἀνθρώπων,

ἀνδρῶν γυναικῶν.) φασὶν ὅτι ὁ Τειρεσίας ὄφεις συνουσιάζοντας ἐν τῷ Κιθαιρῶνι εὑρὼν, ἀνεῖλε τὴν θήλειαν, καὶ γέγονε γυνή. εἶτα τὸν ἄρρενα, καὶ γέγονε πάλιν ἀνήρ. ἕτεροι δέ φασιν, ὅτι γυμνὴν τὴν Ἀθηνᾶν ἰδὼν, γυνὴ γέγονεν. ἐρίζοντος δέ ποτε τοῦ Διὸς πρὸς Ἥραν, καὶ λέγοντος πλείονα πόθον ἔχειν ἐν τῇ συνουσίᾳ τὰς γυναῖκας, ἤπερ τοὺς ἄνδρας, φασὶ κριτὴν αὐτὴν καταστῆναι τὸν Τειρεσίαν. κριτοῦ δὲ γεγονότος αὐτοῦ, ὡς καὶ ἀνδρὸς καὶ γυναικὸς γενομένου. καὶ φαμένου, ὅτι δεκαπλασίως ἐρᾷ τοῦ ἀνδρὸς ἡ γυνή, ὀργισθεῖσα ἡ Ἥρα ἐτύφλωσεν αὐτόν. ὁ δὲ Ζεὺς ἐχαρίσατο τὴν μαντικὴν ἀσφαλῆ, καὶ ζωὴν πολυχρόνιον. ὡς καὶ ἡ Περσεφόνη ἐν τῷ ᾅδῃ τούτῳ χαρίζεται, μόνῳ φρονεῖν τῶν ἄλλων ἁπάντων νεκρῶν περὶ τοῦ Διὸς καὶ Ἥρας περὶ Τειρεσίου, ἕνεκα τῆς λαγνείας κρίσεως, καὶ ὁ τῆς Μελαμποδίας ποιητὴς, ὡς ἀπὸ τοῦ Τειρεσίου φησίν·

ἴην μὲν μοῖραν δέκα μοιρῶν τέρπεται ἀνήρ,
τὰς δέκα δ' ἐμπίπλησι γυνὴ τέρπουσα νόημα.

ψυχαῖσι θερμὸν αἷμα.) αἷμα γὰρ χέας Ὀδυσσεὺς εἰς βόθρον, καὶ τὸ ξίφος αὐτοῦ κατέχων πρὸς ἐκφόβησιν τῶν ψυχῶν, ἠρώτα ἑκάστην τίς εἴη, ὁ Ὀδυσσεὺς παρὰ τῆς Κίρκης ἀπεστάλη εἰς ᾅδην, ψυχῇ χρησόμενος Θηβαίου Τειρεσίου περὶ τῆς νόστου αὐτοῦ. προσέταξε δὲ αὐτῷ ἡ Κίρκη, ὅταν ἀπέλθῃ ἐκεῖ

βόθρον ὀρύξαι, ὅσον τε πυγούσιον ἔνθα καὶ ἔνθα,
ἀμφ' αὐτῷ δὲ χοὴν χεῖσθαι πᾶσι νεκύεσσι.
πρῶτα μελικρήτῳ, μετέπειτα δὲ ἡδέϊ οἴνῳ,
τὸ τρίτον αὖθ' ὕδατι. ἐπὶ δ' ἄλφιτα λευκὰ παλύνειν.
αὐτὸν δὲ ξίφος ὀξὺ ἐρυσσάμενον παρὰ μηροῦ
ἧσθαι. μὴ δὲ ἐᾶν νεκύων ἀμενηνὰ κάρηνα,
αἵματος ἄσσον ἴμεν πρὶν Τειρεσίαο πυθέσθαι.

πήλας ἀκούσει κεῖθι πεμφίδων ὄπα
λεπτὴν ἀμαυρᾶς μάστακος προσφθέγμασιν,
ὅθεν γιγάντων νῆσος ἡ μετάφρενον
θλάσασα, καὶ Τυφῶνος ἀγρίου δέμας
φλογμῷ ζέουσα δέξεται μονόστολον,
ἐν ᾗ πιθήκων πάλμυς ἀφθίτων γένος
δύσμορφον εἰς κηκασμὸν ὤκισε τόσον
οἳ μῶλον ὠρόθυναν ἐκ γόνοις Κρόνου,
βαιοῦ δ' ἀμείψας τοῦ κυβερνήτου τάφον.

πεμφίδων.) ψυχῶν, παρὰ τὸ πέμπεσθαι. εὐπόρευτοι γὰρ, ὡς λεπταὶ καὶ ἀφώδεις αἱ ψυχαί. ἀμαυρᾶς μάστακος.) ἀμυδροῦ καὶ ἀσθενοῦς στόματος λαλιᾶς. ὅθεν γιγάντων νῆσος.) ὁ μὲν Καισαρεὺς Προκόπιος τὴν Δαμασκόν φησι Διὸς τρόπαιον τῶν γιγάντων. ἕτεροι δὲ τὴν Σικελίαν, ὅπου καὶ τὸν Τυφῶνα κεραυνοῖ, ὡς καὶ Ἡσίοδος,

φλὸξ δὲ κεραυνωθέντος ἀπίεσυτο τοῖο ἄνακτος,
ὄρειος ἐν βύστρωσιν αἰθάλης πεπαλαγμένος.

ἔτεροι δὲ γιγάντων νήσους τὰς πιθηκούσας ᾔκησαν, αἵ εἰσι περὶ τὴν ἰταλίαν. μέμνηται δ' αὐτῶν καὶ αἰσχίνης ἐν ἑβδόμῃ ἐφοδίῳ. ταύτας δὲ τὰς νήσους ᾤκησαν πρότερον οἱ γίγαντες. ὕστερον δ' ὁ ζεὺς χαρισάμενος αὐτοὺς, κατ' αὐτοῦ ἐπαναστάντας, ἐπέθηκεν αὐτοῖς τὰς νήσους, καὶ ἐκεῖ κατῴκισε πιθήκους, ἤτοι μιμοὺς ὄντας. οὓς δὲ σατύρους καὶ ἀρνοΐζοντας πρὸς ἀτιμίαν καὶ αἰσχύνην τῶν γιγάντων. ἡ θάλασσα νῆσος, τὸ μετάφρενον, ἤτοι τὴν ῥάχιν, καὶ τὸ δέμας ἤτοι σῶμα τοῦ ἀγρίου δράκοντος καὶ τυφῶνος ἡ σικελία ἐστίν. κἂν λαρῶσιν οἱ πολλοὶ, ἢ τις φλεγμοῦ ζεῖ, ἤτοι φλόγας πέμπει ἐκ τῆς αἴτνης πρὸς τὴν καταιγίδα. δέξεται μονόστολον.) ὑποδέξεται δὲ αὐτὴ ἡ νῆσος τὸν ὀδυσσέα μονόστολον, ἤτοι ἓν πλοῖον ἔχοντα.

ἐν ᾗ πιθήκων.) ὁ πάλμυς καὶ βασιλεὺς τῶν ἀφθίτων, ἤτοι τῶν θεῶν ὤκισεν. ἡ δὲ λέξις τὸ πάλμυς ἐστὶν ἰώνων, καὶ χρῆται ταύτῃ ἱππώναξ λέγων· ὦ ζεῦ πάτερ θεῶν ὀλυμπίων πάλμυ, τί μ' οὐκ ἔδωκας χρυσὸν ἀργύρου πάλμυ. ὤκισε δὲ, τὸ σε μακρὸν, ὡς κοινὴ συλλαβή. μῶλος, ὁ πόλεμος, παρὰ τὸ μὴ ὅλος καὶ ὁλόκληρος εἶναι. πολλοὶ γὰρ ἐν αὐτῷ τῷ πολέμῳ ἀναιροῦνται. βαιοῦ δ' ἀμείψας.) ὁ βαῖος οὗτος κυβερνήτης ἦν ὀδυσσέως, ὃς τελευτήσας ἐτάφη περὶ σικελίαν, ἀφ' οὗ φασὶ κληθῆναι βαιὰς τὰς νήσους καὶ πόλεις, καὶ τὸν βαιοῦ λιμένα, παρὰ τὴν κατ' ἰταλίαν ἄορνιν.

καὶ κιμμερίων ἔπαυλα κ' ἀχερουσίαν
ῥόχθοισι κυμαίνουσαν οἴδματος χύσιν,
ὄσσαν τε καὶ λέοντος ἀτραποὺς βοῶν
χωστὰς, ὀβριμοῦς τ' ἄλσος ὑδαίας κόρης,
πυριφλεγῆ τε ῥεῖθρον, ἔνθα δύσβατος
τείνει πρὸς αἴθραν κρᾶτα πολυδέγμων λόφος,
ἐξ οὗ τὰ πάντα χύτλα καὶ πᾶσαι μυχῶν
πηγαὶ κατ' αὐσονῖτιν ἕλκονται χθόνα,
λιπὼν δὲ ληθαιῶνος ὑψηλὸν κλίτας.

καὶ κιμμερίων ἔπαυλα.) τὰς ἐπαύλεις. τὸ δὲ σχῆμα μεταπλασμός. οἱ κιμμέριοι δὲ κατὰ μὲν ὅμηρον περὶ τὸν δυτικὸν ὠκεανὸν κεῖνται. κατὰ δὲ τὸν περιηγητὴν διονύσιον, κιμμέριοι ναίουσιν ὑπὸ ψυχρῷ ποδὶ ταύρου. κἀχερουσίαν.) μυθικῶς μὲν ὁ ἀχέρων ποταμός ἐστιν ᾅδου. ἱστορικῶς δὲ καὶ περιηγητικῶς ὁ ἀχέρων ποταμός ἐστιν ἡρακλείας, τῆς περὶ σινώπην. καλεῖται δὲ σωονεύτης. οὐκ οἶδα δὲ πῶς ὁ λυκόφρων οὗτος λέγει εἶναι τὸν ἀχέροντα. κύμη καὶ ὄσσα ὄρος ἰταλίας μέγιστον, ὥς φησι μητρόδωρος. καὶ ὅμηρος φησὶ περὶ τῶν ἀλφαίου παίδων, ὤτου καὶ ἐφιάλτου· ὄσσαν ἀπ' οὐλύμπου μαίμασαν θέμεν, αὐτὰρ ἐπ' ὄσσῃ πήλιον εἰνοσίφυλλον ἵν' οὐρανὸς ἔμβατος εἴη.

λέοντος.) ἡρακλῆς, ἢ διὰ τὴν λεοντῆν, ἢ διὰ τὴν ἀλκήν. ὃς ἡρακλῆς τὰς γηρυόνου βοῦς ἐλαύνων, ὡς περὶ ὄσσαν ἤτοι κύμην ἐγένετο, εὗρε δὲ πελαγίσαντα τὸν ὀρφόντην ποταμὸν φερόμενον ὑπὸ μαλίβοιαν τὴν πηγὴν, ὡς οὐκ ἦν δυνατὸν αὐτὸν διελθεῖν, σκάψας τὰς κορυφὰς τῶν ὀρῶν, ἐνέβαλεν εἰς τὸν ποταμὸν καὶ ἀνέχωσεν αὐτὸν, καὶ οὕτως διῆλθε σὺν ταῖς βουσίν. ὀβριμοῦς τ' ἄλσος.) βριμὼ καὶ ὀβριμὼ ἡ περσεφόνη, ὅτι τῷ ἑρμῇ βιάζοντι αὐτὴν ἐν κυνηγεσίῳ ἐνεβριμήσατο, καὶ οὕτως ἐκεῖνο ἐπ' αὐτοῦ ἐγχειρήματος. τινὲς γὰρ ὀμβριμὼς παρὰ τὸ ὄμβριμον καὶ βαρὺ, οὐκ

οἶδα ὅπου φησὶν εἶναι τὸν πυριφλεγέθοντα, εἰ μὴ ἄρα ὅπου ἡ πόλις τῶν ὀνείρων, καὶ ἡ τοῦ πλάτωνος πολιτεία. πολυδίγμον.) ὄνομα τὸ ὄρος ἐστὶ τῆς ἰταλίας, λίαν ὂν ὑψηλότατον, ἐξ οὗ φασὶ πάντας τοὺς ἐν ἰταλίᾳ ῥεῖν ποταμούς.

αὐσονίτην χθόνα.) εἶπον πολλάκις, ὡς αὔσονες οἱ αὐρούγκοι μόνοι κυρίως λεγόμενοι, μέρος καμπανῶν καὶ βόλκων παρὰ θάλασσαν κεῖνται. καταχρηστικῶς δὲ καὶ πάντας ἰταλοὺς αὔσονας καλοῦσι. καταχρηστικώτερον δὲ καὶ ἡμᾶς, καίπερ ἑλλήνων γονῆς πεφυκότας. αὔσονες δὲ λέγονται κατά τινας μὲν, ἀπὸ αὔσονος τοῦ ὀδυσσέως καὶ κίρκης παιδός. καθ' ἑτέρους δὲ, ἀπὸ αὔσονος τοῦ ἰταλοῦ καὶ λευταρίας υἱοῦ. ἄλλοι δὲ ἐξ αὔσονος ἑτέρου φασίν. πυριφλεγέθων, ποταμός ἐστιν ἐν τοῦ ᾅδου, ὡς καὶ ὅμηρος·

ἔνθα μὲν εἰς ἀχέροντα πυριφλεγέθων τε ῥέουσι,
κωκυτός θ' ὃς δὴ συγὸς ὕδατός ἐστιν ἀπορρώξ.

κωκυτός τε, ὅπου λέγουσιν εἶναι λόφον δύσβατον, ὃν εἴ τις ἂν προσβῇ, ἀφανὴς γίνεται εὐθύς. ἐκεῖ δὲ λέγουσιν εἶναι τὰς τῶν ἀνθρώπων ψυχὰς, ἃς φυλάσσει ὁ κύων τοῦ ᾅδου, ὃς ἔχει ἑκατὸν κεφαλάς. καὶ λέγουσιν, ὅτι τοὺς εἰσερχομένους μετὰ κολακείας προσδέχεται, τοὺς δὲ ἐξελθεῖν θέλοντας οὐκ ἐᾷ. εἰ δέ τις τολμήσει διὰ ταχέως αὐτοῦ λαθέσθαι, καταδαπανᾷ τοῦτον. αἴθραν, τὸν αἰθέρα λέγει, ἢ τὸν ἀέρα, παρὰ τὸ αἴθω, τὸ καίω, καὶ λάμπω, καὶ ῥέω, ἤτοι ὁ ῥέων, τὸ φῶς ἐπὶ τῆς γῆς. λιβαιών, ὄρος ὑψηλὸν ἰταλίας. κλίτας δὲ, κλιτὺς, ἀκρώρεια.

> λίμνην τ' ἄορνον ἀμφιτορνωτὴν βρόχῳ,
> καὶ χεῦμα κωκυτοῖο λαβρωθὲν σκότῳ
> στυγὸς κελαινῆς νασμὸν, ἔνθα τέρμιος.

λίμνην τ' ἄορνον.) ἄορνος καὶ ἄορνις λίμνη περὶ κύμην. περιφέρει δὲ δίκην διαδήματος περιεσφιγμένη. ἔχει δὲ, ὥς φασί τινες, αὕτη τὸ ὕδωρ κυανοῦν. ἐπεκλήθη δὲ ἄορνις, ὅτι οὐδὲν ὄρνεον δύναται αὐτὴν περιπετάσαι, διὰ τὸ εἶναι αὐτὴν σκοτεινὴν καὶ μεγάλην. καὶ ὁ μὲν λυκόφρων λίμνην λέγει τὴν ἄορνον, καὶ ἕτεροι τινὲς περὶ τὸν ὠκεανὸν λίμνην θερμὴν ὀζώδη φασίν, ἧς οὐδὲν ζῶον γεύεται. τελευτᾷ γάρ. ἐκεῖ δὲ λέγουσι γενέσθαι τὰ περὶ τὸν φαέθοντα. ἐπεὶ καὶ αἴγειροι ἵστανται καταγοῦσαι ἤλεκτρον. οἱ δὲ τὰς ἀλεξάνδρου πράξεις συγγραψάμενοι, πέτραν φασὶν ὑψηλὴν ις σταδίων τὸ ὕψος εἶναι τὴν ἄορνον. ἄορνος δὲ λέγεται, ὅτι διὰ τὴν ψύξιν, αὐτὴν ὄρνεον οὐχ ὑπερίπταται. ὁ δ' ἀλέξανδρος καὶ ταύτην ἐπόρθησεν. ἄλλοι δὲ τὴν ἄορνον. σωτίων τε καὶ ἀγαθοσθένης, καὶ δίων, καὶ οἱ λοιποὶ τῶν ἱστορικῶν, οὐ λίμνην, οὐδὲ πέτραν φασὶ, στόμιον δέ τι περὶ τὴν ἀδιαβηνὴν, ὃ στόμιον, ὄρνεον ὑπερπετασθῆναι οὐ δύναται, ἀπὸ τῆς ἐκεῖθεν ἀναφερομένης ἀναθυμιάσεως, τελευτᾷ καὶ πᾶν ζῶον ἄλογον. ἡ ἀδιαβηνὴ δὲ χώρα τῆς μεσοποταμίας ἐστὶν, καὶ τῆς περὶ νῖνον συρίας. ἐν τῇ ἀδιαβηνῇ τοῦτο τὸ ἄορνον στόμιον, καὶ ἡ κτησιφῶν πόλις, καὶ ἡ ἀσφαλτῖτις λίμνη. ἄσφαλτος δέ ἐστιν ἡ νάφθα. περὶ δὲ τῆς ἀσφαλτίτιδος λίμνης, ἰώσηππος λέγει περὶ ἰορδάνην καὶ ἱεριχοῦντα εἶναι πικρὰν καὶ ἄγονον τῇ κουφότητι. ἐν ταύτῃ φησὶ τῇ ἀσφαλτίτιδι τὰ ἐμβαλλόμενα πάντα ἄνω φέρεσθαι, καὶ ἀνθρώπους δὲ ὀπισθαγκῶνα δῆσαι φησὶν οὐεσπασιανὸν, καὶ ἐμβαλεῖν ταύτῃ τῇ λίμνῃ, καὶ ἀναχθῆναι μόνους μὴ ἐπισταμένους νήχεσθαι. καὶ ξενοφῶν καὶ ἕτεροι μνείαν παρά τε τοῦ ἀόρνου στομίου, καὶ τῆς ἀσφαλτίτιδος λίμνης ἱστόρησαν. καὶ χεῦμα κωκυτοῖο.) παραπέφρακε τὸ ὁμηρικὸν,

κωκυτός

κωκυτός θ' ὃς διὰ στυγὸς ὕδατος ὅσιν ἀπέῤῥαξε.

ἡ δὲ στὺξ βοηθήσασα καὶ αὐτὴ τῷ διὶ, ὅτε οἱ λοιποὶ θεοὶ ἠβουλήθησαν αὐτὸν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ ῥίψαι, δέδωκεν αὐτῇ ὁ ζεὺς χάρισμα, τὸ ὀμνύειν εἰς αὐτὴν τοὺς θεούς. καὶ ὅμηρος·

ἴστω νῦν τόδε γαῖα καὶ οὐρανὸς εὐρὺς ὕπερθεν,
καὶ τὸ κατειβόμενον στυγὸς ὕδωρ, ὅς τε μέγιστος ὅρκος,
δεινότατός τε πέλει μακάρεσσι θεοῖσιν.

ὁ δὲ κωκυτὸς ποταμὸς ἐν ἅδῃ, μυθικῶς. ἀλληγορικώτερον δὲ, κωκυτὸς ὁ θρῆνος, καὶ ἀχέρων ἡ ῥεῦσις καὶ ἡ χύσις τῶν ἀχέων καὶ θλίψεων τῶν διὰ τοὺς τεθνηκότας. καὶ αἰακὸς δὲ πυλωρὸς, παρὰ τὸ αἲ αἲ λέγειν ἐν ταῖς κηδείαις, καὶ οἱονεὶ προπυλαίοις τοῦ ἅδου. καὶ μίνως καὶ ῥαδάμανθυς, παρὰ τὸ μίμνειν τοὺς ἐκεῖ κατερχομένους, καὶ παρὰ τὸ ῥαδίως μινύθεσθαι καὶ φθείρεσθαι. ὁμοίως καὶ τὰ λοιπὰ πάντα, ἵνα μὴ μακρηγορῶ. στυγὸς κελαινῆς.) καὶ ἡ στὺξ λίμνη τοῦ ἅδου, παρὰ τὸ στυγεῖσθαι τὰ ἐκεῖ. ἔστι δὲ καὶ ἐν ἀρκαδίᾳ ἑτέρα, διακόπτουσα τῇ ψυχρότητι πάντα τὰ ἀγγεῖα, πλὴν τῶν κερατίνων. τέρμινθος.) ὁ ζεὺς, ὡς ἀρχὴ καὶ τέρμα πάντων.

ὁρκωμότους ἔτευξεν ἀφθίτοις ἕδρας
λοιβαῖς τ' ἀφύσσων χρυσέαις πέλλαις γάνος
μέλλων γίγαντας κἀπὶ τιτῆνας πρεπεῖν
θήσει δαείρᾳ καὶ ξυνευνέτῃ δάνος,
πήλικα κόρσῃ κίονος προσαρμόσας.
κτενεῖ δὲ κούρας τηθύος παιδὸς τριπλᾶς
οἴμας μελῳδοῦ μητρὸς ἐκμεμαγμένας
αὐτοχθόνοις ῥιφαῖσιν ἐξ ἄκρας σκοπῆς
τυρσηνικὸν πρὸς κῦμα δυπτούσας πτεροῖς,
ὅπου λινοεργὴς κλῶσις ἑλκύσει πικρά.

ὁρκωμότους.) ὅρκον γὰρ τῶν θεῶν μυθικῶς ὁ ζεὺς ἐποίει, τὴν στύγα, καὶ λοιβὰς, ἤτοι θυσίας ἀφυσσάμενος χρυσοῖς ποτηρίοις ἐκ τοῦ ὕδατος αὐτῆς, ὅτε ἔμελλε πράσσαι πρὸς πόλεμον γιγάντων καὶ τιτάνων. ὁ δὲ ἡσίοδος ἐν τῇ θεογονίᾳ διὰ τοῦτό φησι τὸν δία ὅρκον θεῶν ποιῆσαι τὴν στύγα, ὅτι πρώτη τῶν λοιπῶν θεῶν σὺν τοῖς ἰδίοις παισὶν εἰς τὴν κατὰ τιτάνων μάχην ἦλθε συνεργὸς τῷ διΐ. ἡ δὲ σύνταξις οὕτως. λιπὼν δὲ λιβανδρὸν ὑψηλὸν κελεύτας ὁ ὀδυσσεὺς, καὶ τόδε καὶ τόδε, ὅπου ὁ ζεὺς τάδε ἐποίησε, θήσει αὐτὸς ὁ ὀδυσσεὺς δάνος, ἤτοι δῶρον καὶ ἀνάθημα. τίνι; τῇ δαείρᾳ καὶ κοπτικῇ καὶ ἀναιρετικῇ, ἤτοι τῇ περσεφόνῃ καὶ τῷ συνευνέτῃ ταύτης ἅδῃ. μετὰ τὸ ἀνελθεῖν, ἐκ τοῦ ἅδου. τί δάνος θήσει; πήλικα τὴν περικεφαλαίαν τῇ κόρσῃ, καὶ τῇ κεφαλῇ τοῦ κίονος, προσαρμόσας καὶ θεὶς τὴν πήλικα. ἱστορεῖται γὰρ, ὅτι μετὰ τὸ ἀνελθεῖν ὁ ὀδυσσεὺς ἐκ τοῦ ἅδου, ἀνήγειρε κίονα τῷ ἅδῃ καὶ τῇ περσεφόνῃ, ἐφ' ᾧ καὶ τὴν περικεφαλαίαν αὐτῇ ἀνέθηκε. περσεφόνη δὲ καὶ ἶσις, ἡ γῆ, καὶ ῥέα, καὶ ἑστία, καὶ πανδώρα, καὶ ἕτερα μυρία ὀνομάζεται. κόρσῃ.) ἡ μῆνιγξ, καὶ ἡ κεφαλὴ, ὡς φησιν ἐμπεδοκλῆς·

ὡς πολλῶν μὲν κόρσαι ἀναύχενες ἐβλάστησαν.

κτενεῖ δὲ κούρας.) τὰς σειρῆνας λέγει. παρθενόπην, λευκωσίαν, καὶ λίγειαν. τινὲς δὲ ἑτέρως ταύτας φασίν. ἦσαν δὲ θυγατέρες ἀχελώου καὶ τερψιχόρης. ὁ δὲ ἀχελῷος υἱὸς ἦν ὠκεανοῦ καὶ τηθύος. αἱ σειρῆνες γὰρ μὴ φέρουσαι τὴν ὑπὸ ὀδυσσέως ἧτταν, ἑαυτὰς κατεθαλάττωσαν. διέτριβον δὲ αἱ σειρῆνες κατὰ μέν τινας

ἐν πελω-

ἐν πελωρίδι. ἤτοι δὲ ἄλλως ἐν ταῖς σειρηνούσσαις, αἵ εἰσι τρεῖς ἄκραι τῆς ἰταλίας. ἄλλοι δὲ ἄλλως καλοῦσι ταύτας· παρθενόπην, ἀγλαόπην, θελξιέπειαν. τούτων ἡ μὲν ἐκιθάριζεν, ἡ δὲ ᾖδεν, ἡ δὲ ηὔλει. καὶ διὰ τούτων, καταμαγεύειν ἔπειθον τοὺς παραπλέοντας. δάειρα.) δάειρα δὲ παρὰ τὸ δᾷδα, δαδοῦχος γὰρ ἡ θεός.

δυσπτέροις πτεροῖς.) πλεύσας ἐν τοῖς πτεροῖς, ἐπειδή, ὡς ἔφην, τὰ ἄνω παρθένων εἶχον, τὰ δὲ κάτω ὀρνίθων ἦσαν πτερὰ ἔχουσαι. ὅπου λινοργός.) ὅπου ὁ τῶν μοιρῶν λίνος ὁ πικρός, τουτέστι τὸ πεπρωμένον, ἀποθανεῖν αὐτὰς ἐπεκλώσατο.

τὴν μὲν φαλήρου τύρσις ἐκβεβρασμένην
γλάνις τε ῥείθροις δέξεται τέγγων χθόνα,
οὗ σῆμα δωμήσαντες ἔγχωροι κόρης
λοιβαῖσι καὶ θύθλοισι παρθενόπην βοῶν
ἔτεια κυδανοῦσιν οἰωνὸν θεάν.
ἀκτὴν δὲ τὴν προὔχουσαν εἰς ἐνιπέως
λευκωσία ῥιφεῖσα τὴν ἐπώνυμον
πέτραν ὀχήσει δαρὸν ἔνθα λάβρος ἲς,
γείτων θ' ὁ λᾶρις ἐξερεύγεται ποτά.
λίγεια δ' εἰς τόρειναν ἐκναυθλώσεται,
κλύδωνα χελλύσσουσα, τὴν δὲ ναυβάται,

τὴν μὲν φαλήρου.) φάληρος τύραννος σικελίας, ἔκτισε τὴν ἐν ἰταλίᾳ νεάπολιν, τοὺς ἐπιξενιζομένους πρὸς αὐτὸν δεινῶς κολάζων καὶ ἀναιρῶν. λέγει οὖν τὴν παρθενόπην ἐκεῖ ἐκπεσεῖν. διόδωρος δὲ ὁ σικελός, καὶ ὁ ὀππιανὸς τὴν νεάπολιν ὑφ' ἡρακλέους κτισθῆναι. καὶ φησὶν ὁ ὀππιανὸς ἐν τοῖς κυνηγετικοῖς, νέον πεδὸν ἡρακλῆος, αὐτὴν τὴν νεάπολιν λέγων. μέμνηται τοῦ φαλήρου καὶ καλλίμαχος λέγων, τὴν ἐκείνου φαλήρου πρᾶξιν ἀπεπλάσατο. τύρσις.) τὸ τεῖχος, ὅτι τυρσηνοὶ πρῶτον ἐφεῦρον τὴν τειχοποιίαν. γλάνις.) ποταμὸς ἰταλίας καὶ κύμης, ἔνθα καὶ ὁμώνυμος αὐτοῦ ἰχθύς, ὥς φασι, γίνεται, οὗ ἡ χολὴ λίαν ὠφέλιμος, ἀλλὰ μόνου τοῦ ἐν ἐκείνῳ τῷ ποταμῷ. ἔστι δὲ καὶ ἕτερος ποταμὸς ἰταλίας γλάνις, καὶ ἄλλος ἰβηρίας. δωμήσαντες, τὸ δω μικρὸν ὁ τζέτζης γράφει, τινὲς ἄνω αὐτοῦ μακράν. καὶ φησίν, ὅτι ἐκτείνεται ὑπὸ τοῦ μ, καὶ ἔστι κοινὴ συλλαβή. τὰ γὰρ ἀμετάβολα ἐκτείνει, ὁπότε ὁ μετρικὸς βούλοιτο. εἰ δὲ μέγα φησί τις τοῦτο γράφεσθαι, γινωσκέτω λέγειν, ὅτι ἀττικῇ ἐκτάσει τοῦτο γέγονεν, καὶ μὴ [illegible] δίδως καὶ ἀναιτίως γράφεται. οἰωνὸν θεάν.) διὰ τὸ ὀρνεομιγεῖς εἶναι τὰς σειρῆνας, οἰωνὸς καλεῖ. θεὰς δέ, διὰ τὸ τοιαύτην ἔχειν δύναμιν θελκτικήν, ὥστε κατέχειν καὶ ἀναιρεῖν τοὺς ἀκούοντας τοῦ μέλους αὐτῶν. ἀκτὴν δὲ τὴν προὔχουσαν.) ἐνιπεὺς ὁ ποσειδῶν παρὰ μιλησίοις τιμᾶται. εἰς δὲ τὸ ποσειδώνιον τέθαπται ἐκριφεῖσα ἡ λευκωσία, ἡ σειρήν. προὔχουσαν, τὴν προκειμένην εἰς θάλασσαν. λέγει δὲ τὸ ποσειδώνιον ἄκρον. πέτραν δὲ νῦν τὴν νῆσον λέγει. λευκωσία δὲ ἡ νῆσος ἀπὸ ταύτης τῆς σειρῆνος λευκωσίας ἐκλήθη. ὁ ποτά.) ὁ ποτὸς ὕδωρ. νῦν δὲ τὸ σχῆμα μετασχηματισμός, ἀπὸ ἀρσενικοῦ εἰς οὐδέτερον. ἐκναυθλώσεται.) ναυθλοῦσθαι ἐστὶ κυρίως, τὸ μετὰ νεὼς ἐκπλεῦσαι. νῦν δὲ τὸ ἐκριφῆναι ὑπὸ τῶν κυμάτων.

χελύσσουσαν.) ἐν λάμβδα γράφων ὁ τζέτζης φησί, μὴ εἶναι τὸν στίχον ἐπταισμένον. κοινὴν γὰρ λέγει τὴν συλλαβήν. ἐκτείνεσθαι δὲ τὸ ε ὑπὸ τοῦ λ ἀμεταβόλου ὄντος, ὥσπερ καὶ πρὶν ἔφην. καὶ τὰ δασέα ὁμοίως ἐκτείνουσι τὰ βραχέα, εἰ ἔμπροσθεν αὐτῶν εὑρεθείη. οἱ δὲ λοιποὶ πάντες δύο λ γράφουσι, λέγοντες κατὰ πλεονασμὸν εἶναι τὸ ἓν λ. χελλύσσουσα γάρ, ἡ δια-

πλέουσα

πλέουσι καὶ νηχομένῃ. καὶ γὰρ οἱ νηχόμενοι τοῖς χείλεσιν ὠθοῦσι τὸ ὕδωρ. τὸ δὲ θῦμα χελύνῃ.

κρέκουσι ταρχήσουσιν ἐν παρακτίαις
ὠκινάρου δίναισιν ἀγχιτέρμονα.
λούσει δὲ σῆμα βούκερως νασμοῖς ἄρης
ὀρνιθόπαιδος ἴσμα φοιβάζων ποτοῖς.
πρώτῃ δὲ καί ποτ' αὖθις συγγόνων θεᾷ
κραίνων ἁπάσης μοψόπους ναυαρχίας
πλωτῆρσι λαμπαδοῦχον ἐντυνεῖ δρόμον
χρησμοῖς πιθήσας, ὅν ποτ' αὐξήσει λεὼς,
νεαπολιτῶν, οἳ παρ' ἄκλυστον σκέπας
ὅρμων μισηνοῦ στύφλα νάσσονται κλίτη,
βύκτας δ' ἐν ἀσκῷ συγκατακλείσας βοός.

ὠκινάρου δίναισιν.) ὤκιναρος ποταμὸς παρὰ τέρειναν, ἄρης ἤτοι ἰσχυρὸς λεγόμενος, καὶ βούκερως διὰ τὸ ἠχητικόν, ὅτι τοὺς ποταμοὺς κερατοφόρους καὶ βουκεφάλους εἰσάγουσιν. ἴσως διὰ τὸ βίαιον καὶ ἠχῶδες καὶ βρυχητικὸν τῶν ῥευμάτων. ἄρης γὰρ ἔτι ἐστὶ ποταμὸς παρὰ τέρειναν. τινὲς δὲ, ὅθεν ἐπιθετικῶς αὐτὸ ἐδέξαντο ὧδε τοῦ ὠκινάρου. ὀρνιθόπαιδος.) τῆς ὀρνιθοφυοῦς. τὸ δὲ ὀρνιθόπαις καὶ καλλίπαις, καὶ ἀνδρόπαις, καὶ τὰ ὅμοια, διπλῶς νοοῦνται. ἡ δὲ ἔννοια ἐξελέγχει τὴν ἀλήθειαν. ὀρνιθόπαις γὰρ λέγεται, καὶ ἡ ὄρνιθος παῖς, καὶ ἡ ὀρνιθοφυὴς παῖς, ὡς νοεῖται νῦν. καλλίπαις δὲ, ἡ καλῆς μητρὸς παῖς, καὶ ἡ καλὴ παῖς. ἀνδρόπαις, ὁ ἀνδρείου παῖς, καὶ ὁ ἀνδρεῖος παῖς. καὶ τὰ λοιπὰ ὁμοίως. ἐλέγχει δὲ τὸ πῶς χρὴ νοεῖν ταῦτα, ἡ ἔννοια. ἴσμα.) ἵδρυμα, τάφον, παρὰ τὸ ἵζω ῥῆμα. φοιβάζων δὲ, πλύνων. καθαίρων τοῖς ὕδασιν. ὅθεν φοίβη τὸ ὕδωρ, καὶ πᾶν καθαρόν.

πρώτῃ δὲ καί ποτ' αὖθις.) τίμαιος ὁ σικελικός φησι, διότιμον τὸν ἀθηναίων ναύαρχον παραγενόμενον εἰς νεάπολιν κατὰ χρησμὸν θῦσαι τῇ παρθενόπῃ, καὶ δρόμον ποιῆσαι λαμπαδικόν, ὅνπερ λαμπαδικὸν ἀγῶνα καὶ δρόμον οἱ νεαπολῖται ἐτησίως ἐτέλουν. μοψοπία δὲ, πάλαι ἐκαλεῖτο ἡ ἀττικὴ χώρα, καὶ αἱ ἀθῆναι, ἀπό τινος μόψοπος. διότιμος δὲ εἰς νεάπολιν ἦλθεν, ὅτι στρατηγὸς ὢν τῶν ἀθηναίων, ἐπολέμει τοῖς σικελοῖς. ἄκλυστον.) πολύκλυστον, ἢ ἀκύμαστον. μισηνὸς δὲ ὅρμος, ἤτοι λιμὴν νεαπολιτῶν. καταχρηστικῶς δὲ λέγεται ὅρμος ὁ λιμήν. λιμὴν γὰρ λέγεται τὸ ὅλον πλάτος, ἤτοι ὁ κόλπος, ὅπου κατοικοῦσιν αἱ ὁλκάδες. ὅρμος δὲ ἡ στάσις μιᾶς ἑκάστης ὁλκάδος. μισηνὸς δὲ.) ὄρος νεαπολιτῶν. στύφλα κλίτη.) τραχέα μέρη καὶ κλίματα, ἢ ἀκρωτήρια. βύκτας δ' ἐν ἀσκῷ.) αἴολος ὁ ἱππότου ἐν ῥηγίῳ τῆς ἰταλίας ὢν βασιλεὺς ἀστρονομικώτατος καὶ πολύπειρος, ἐφρόντισε μᾶλλον εἰδέναι περὶ τῶν ἀνέμων χάριν τῶν ναυτιλλομένων, καὶ προλέγειν ὡς τυχὸν ἢ ἐν ταύρῳ ἄστρῳ πλεύσειεν. μέχρι τοῦδε ζέφυρος αὐτοῖς ἔσεται πνέων ἄνεμος, εἰ ἐν δύσει τοῦ κριοῦ τοιόσδε, καὶ ἐν τῇ ἀνατολῇ αὐτοῦ ἕτερος. καὶ τούτου ἕνεκα ἐμυθεύσαντο αὐτὸν δεσπότην εἶναι ἀνέμων. ὁμοίως δὲ καὶ τὸν ἀμακλείδην καὶ πρωτοκλῆ, καὶ πρωτοκρέοντα, ὥς φησιν ὀρφεύς. οὕτως οὖν ἔφασαν αὐτοὺς καὶ δεσπότας εἶναι ἀνέμων, ὡς καὶ δέειν ἀσκοῖς, οὓς βούλοιντο αὐτῶν, τοὺς δὲ ἄλλους ἐᾶν πνεῖν. οὕτω γοῦν φασί, καὶ τοῦτον τὸν αἴολον τοὺς ἄλλους ἀνέμους ἐν τῷ ἀσκῷ καταδήσαντα δοῦναι τῷ ὀδυσσεῖ, ζέφυρον δὲ μόνον ἐᾶσαι, ὡς αὐτῷ χρησιμεύσοντα καὶ φορόν. καὶ ὅμηρος·
δῶκε δέ μοι ἐκ δείρας ἀσκὸν βοὸς ἐννεώροιο,

ἔνθα δὲ βυκτάων ἀνέμων κατέδησε κέλευθα.
κεῖνον γὰρ ταμίην ἀνέμων ποίησε κρονίων,
ἠμὲν παυέμεναι, ἠδ' ὀρνύμεναι ὅν κ' ἐθέλῃσιν.

ἐγὼ δὲ καὶ τὸν ἀσκὸν δέχομαι. φασὶ γὰρ οἱ μηχανικοὶ, καὶ οἱ τὰ ἀῤῥητουργικὰ γράφοντες, ὡς ἐάν τις δελφῖνον ποιήσῃ ἀσκὸν, ἐκδείρας αὐτὸν, κἂν ἔχων παρ' ἑαυτῷ, ποιήσει πνεῖν ὃν ἂν βούλοιτο ἄνεμον. καὶ ἴσως καὶ οὗτος ὁ αἴολος ἦν ἂν μαγικώτατος. τούτου δὲ τοῦ αἰόλου υἱὸς ἦν ἰόκαστος, ὃς τὸ ῥήγιον ἔκτισεν, ὥς φησι καλλίμαχος·
ῥήγιον ἄστυ λιπὼν ἰοκάστου αἰολίδαο, πάλιν στροβήτοις.

ὀδυσσεὺς τοὺς ἐναντίους ἀνέμους ἐγκεκλεισμένους ἔχων ἐν τῷ ἀσκῷ, μόνῳ δὲ ναυτιλλόμενος τῷ ζεφύρῳ, ἐννέα νυχθήμερα πλεύσας, τῇ δεκάτῃ τὴν ἑαυτοῦ πατρίδα καὶ πυρπολοῦντάς τινας θεασάμενος, κοπιάσας ὡς ἀεὶ τὸν πόδα τῆς νηὸς ἔχων ἐκάθευδεν. οἱ φίλοι δὲ τούτου λύουσι τὸν ἀσκὸν, χρυσὸν νομίσαντες ἔχειν. ἐκχυθέντων δὲ τῶν ἀνέμων, καὶ ἀντιπνόως ταραξάντων τὸ πέλαγος, πάλιν εἰς τὴν αἰολίαν ὑπέστρεψαν ἄκοντες τοῖς ἀνέμοις φερόμενοι. ὁ δὲ αἴολος δυσμενῶς αὐτὸν ἀπέπεμπε, λέγων·
ἔῤῥ' ἐκ νήσου θᾶσσον ἐλάχιστε ζωόντων,
ἔῤῥ' ἐπεὶ ἀθανάτοισιν ἀπεχθόμενος ἐνθάδ' ἱκάνεις.

πολυστρομβήτοις πημοναῖς ἀλώμενος,
κεραυνίῃ μάστιγι συμφλεχθήσεται,
καύηξ ἐρινοῦ προσκαθήμενος κλάδῳ,
ὡς μὴ καταβρώξῃ νιν ἐν ῥόχθοις κλύδων,
χάρυβδιν ἐκφυσῶσαν ἑλκύσας βυθῷ.

κεραυνίῃ μάστιγι.) ὀδυσσεὺς μετὰ τῶν φίλων αὐτοῦ κατελθὼν ἐπὶ τὴν θρινακίην νῆσον, ὅπου οἱ τοῦ ἡλίου βόες ἐνέμοντο. ὁ ἥλιος δὲ μαθὼν τοῦτο παρὰ λαμπετίης, τῷ διὶ ἀπαγγέλλει λέγων·
ζεῦ πάτερ, ἠδ' ἄλλοι μάκαρες θεοὶ αἰὲν ἐόντες,
τίσετε δὴ ἑτάρους λαερτιάδεω ὀδυσσῆος.
εἰ δέ μοι οὐ τίσουσι βοῶν ἐπιεικέ' ἀμοιβὴν,
δύσομαι εἰς ἀΐδαο καὶ ἐν νεκύεσσι φαείνω.
ὁ δὲ ζεὺς ὀργισθεὶς αὐτοῦ ἐκεραύνωσεν.

κακῶς καὶ συγκεχυμένως καὶ ἀδιαρθρώτως ὁ λυκόφρων τὴν περὶ ὀδυσσέως ἱστορίαν λέγει. οὐ γὰρ τῇ τότε στροφῇ τὸ τοῦ ὀδυσσέως πλοῖον ἐκεραυνώθη. οὐδὲ αὐτὸς ὁ ὀδυσσεὺς ὁ κατὰ τοῦτον φαινόμενος, κεραυνωθεὶς καύηξ καὶ λάρος, καὶ καθήμενος μετὰ τὴν κεραύνωσιν, ἐν τῷ κλάδῳ τῆς συκῆς, ἵνα μὴ ἀποπνιγῇ ὑπὸ τῆς χαρύβδεως, ἀλλὰ τότε ἐκεραυνώθη τὸ πλοῖον αὐτοῦ. αὐτὸς δὲ τὴν τρόπιν κατέχων ὑπεστράφη τοῖς ἀνέμοις περὶ τὴν χάρυβδιν, καὶ πρὸς τὴν ἐκεῖ ἀπεκρεμάσθη συκῆν, μεθ' ὃ οἱ ἑταῖροι αὐτοῦ ἐν τῇ σικελίᾳ τὰς τοῦ ἡλίου κατέφαγον βόας. καύηξ.) εἶδος μὲν καύηξ φασίν. ὁ δὲ ἱππῶναξ καύης λέγει οὕτωσί·
κίκυν δ' ὁ πανδάλητος ἄμμορος καύης,
καύης δ' ὁ λάρος, κατ' αἰνίανας οὗτοι.

ἐρινοῦ.) ἐρινεοῦ, καὶ ἐν συγκοπῇ ἐρινοῦ. ἐρινεὸν δὲ οἱ πολλοί φασιν εἶναι τὴν ἀγρίαν συκῆν. οὐκ ἔστι δὲ τοῦτο, ἀλλ' ὁ ἐρινεὸς εἶδος ἐστὶ συκῆς, ἀπὸ ἐρινεοῦ πόλεως δωρικῆς. ϛ' γὰρ πόλεις εἰσὶν ἡ δωρίς, ὧν μία πόλις ὁ ἐρινεός, ἐν ᾗ εἰσὶ συκαῖ λεγόμεναι ἐρινεαί, ὡς δαμασκηναί, ἀνατολικαί, καὶ κυδώνεια μῆλα. πάλιν τὴν ὀδυσσέως

σίως ἱστορίαν ἐν βραχεῖ ἐρῶ, μετὰ τὸ λῆξαι τὴν τοῦ λυκόφρονος ῥῆσιν, τὴν περὶ τοῦ τοῦ ὀδυσσέως λεγομένων. χάρυβδις.) ἡ τῆς θαλάσσης ἀναῤῥόφησις, ἣ χάρυβδις τῆς ἡμέρας τρίτον συναπόσπατο ὕδωρ, καὶ πάλιν ἀνίει.

βαιὸν δὲ τερφθεὶς τῆς ἀτλαντίδος γάμοις
ἀναυλόχητον αὐτοκαύδαλον σκάφος
βῆναι ταλάσσει καὶ κυβερνῆσαι τάλας
αὐτεργότευκτην βᾶριν εἰς μέσην τρόπιν
εἰκαῖα γόμφοις προσεταργανωμένην,
ἧς οἷα τυτθὸν ἀμφίβαιος ἐκβράσας,
τῆς κηρύλου δάμαρτος ἄπτηνα σπόρον.

Βαιὸν δὲ τερφθείς.) πῶς φησὶ βαιόν; ἑπτὰ γὰρ ἔτη ἐποίησεν ὀδυσσεὺς παρὰ τῇ καλυψοῖ. ῥητέον οὖν, ὅτι βαιὸν εἶπεν, ὡς πρὸς τὴν βούλησιν ἐκείνης. καὶ ἑπτὰ γὰρ ἔτη ὀλίγα αὐτῇ ἐλογίσθησαν ἐκεῖνοι. αὕτη γὰρ διόλου ἤθελησεν συνεῖναι αὐτὸν αὐτῇ, καὶ ἀγήρατον θήσειν καὶ ἀθάνατον ἢ μετὰ πάντων. ἀναυλόχητον.) τὴν μικρὰν λέγει ναῦν, καθὸ ὑπὸ ναυτῶν οὐκ ὠχεῖτο. οὐ γὰρ ἦν ναῦς, ἀλλὰ σχεδία, ἤτοι αὐτοσχέδιον πλοῖον, οὐδὲ τῶν ἐν ὅρμῳ ἢ λιμένι καταλεγομένων. ναυλόχους γὰρ ἔλεγον τοὺς λιμένας, τοὺς τὰς ναῦς ὑποδεδεγμένους, ἢ τοὺς τὰς ναῦς λοχοῦντας. αὐτοκαύδαλον.) αὐτοσχέδιον, τὸ εἰκῇ καὶ ὡς ἔτυχε γεγονός. εἴρηται δὲ ἡ λέξις ἀπὸ τῶν ἀλφίτων. αὐτοκαύδαλα γὰρ λέγεται κυρίως, τὰ ὡς ἔτυχε φυραθέντα ἄλευρα. αὐτεργότευκτον βᾶριν.) αὐτοσχέδιον πλοῖον. βᾶρις δὲ νῦν μὲν τὸ πλοῖον σημαίνει. σημαίνει δὲ καὶ θρόνους, πύργους, αὐλὰς, στοὰς, καὶ τοίχους. προσεταργανωμένην.) συμπεπλεγμένην. ἡ γὰρ παρ᾽ ἡμῖν σαργάνη, ἤτοι τὸ πλεῖδιον, παρὰ ἀττικοῖς ταργάνη λέγεται. καὶ τὸ συνειλεῖσθαι, ταργανᾶσθαι. κηρύλος.) ὁ ἄρσην ἀλκυών. δάμαρ δὲ τούτου, ἡ θήλεια αὐτοῦ. ἄπτηνα νῦν σπόρον.) ὁ ἄπτερος νεογνός. εἴωθε γὰρ ὁ κλύδων τοὺς τῶν ἀλκυόνων νεοσσοὺς διαφθείρειν. διό φασιν ἑπτὰ ἡμέρας γαληνιᾷν τὴν θάλασσαν, ἡνίκα ᾠοτοκοῦσι, διὸ καλοῦνται αἱ ἡμέραι αὗται ἀλκυονίδες. ἡ δὲ σύνταξις οὕτως· ἀφ᾽ ἧς τινος σχεδίας, ὁ ἀμφίβαιος καὶ ποσειδῶν, ἐκβράσσει τὸν ὀδυσσέα οἷα τυτθὸν ἄπτηνα σπόρον, ἤτοι μικρὸν ἄπτερον νεοσσόν, τῆς δάμαρτος καὶ τῆς θήλεος τοῦ κηρύλου καὶ ἄῤῥενος ἀλκυόνος, βαλεῖ πρὸς τὸ κῦμα τὸν δύπτην, ἤτοι αὐτὸν τὸν κολυμβητὸν ὀδυσσέα ἐμπεπλεγμένον κάλοις. βαλεῖ δὲ σὺν αὐταῖς ταῖς μεσόδμοις καὶ τοῖς ἰκρίοις. ἢ οὕτως, ὡς ἡ θάλασσα εἴωθε τοὺς τῶν ἀλκυόνων νεοττοὺς ἐκταράττειν, οὕτω καὶ ὁ ποσειδῶν τὸν ὀδυσσέα. μεσόδμαι λέγονται τὰ μέσω ξύλα τῆς σχεδίας καὶ τῶν πλοίων. ἴκρια δὲ, τὰ ὀρθὰ, καὶ τὰ καταστρώματα. ἀστῶν συνοίκων.) γλαῦκος ὁ ἀνθηδόνιος ἦν ἁλιεύς. ἐμμανὴς δὲ γενόμενος, ἥλατο εἰς τὴν θάλασσαν. ἰχθὺν γὰρ ἁλιεύσας, καὶ ῥίψας νεκρὸν εἰς γῆν, εἶδε προσεγγίσαντα βοτάνῃ καὶ ἀναζήσαντα. φαγὼν δὲ καὶ αὐτὸς, γέγονεν ἀθάνατος, ἀλλ᾽ οὐκ ἀγήρως. καὶ ἥλλατο, ὥσπερ ἔφην, εἰς θάλασσαν. μαντεύεται δὲ ὡς ὁ παρ᾽ ὁμήρῳ πρωτεὺς, καὶ παρὰ πινδάρῳ τρίτον τοῖς ἀργοναύταις. τὴν δὲ βοτάνην ἧς ἐγεύσατο, φασί τινες ἀείζωον εἶναι. ἡ δὲ ἀνθηδὼν πόλις βοιωτίας, ἣν ᾤκησαν θρᾷκες. ὁ δὲ ἰσοπινός καὶ τὴν νῦν λεγομένην ἀγειππιάδα, ἀνθηδόνα φησὶ πρότερον καλεῖσθαι. συνοίκον δὲ τοῦ γλαύκου λέγουσι γενέσθαι τὸν ὀδυσσέα, διὰ τὸ ῥιφῆναι ἀπὸ τῆς σχεδίας εἰς τὴν θάλασσαν, ὥσπερ ἐκεῖνος ἀπὸ τῆς γῆς ἥλατο, φαγὼν τὴν βοτάνην.

αὐταῖς μεσόδμαις καὶ σὺν ἰκρίοις βαλεῖ
πρὸς κυμα δύπτην ἐμπεπλεγμένον κάλοις,
τέντρυ δ᾽ ἄϋπνος ἐνσαρούμενος μυχοῖς

ἀστῷ σὺν οἴκῳ θρηκίας ἀνθηδόνος
ἴσαι, παρ' ἄλλου δ' ἄλλος, ὡς πελύνης κλάδον
βύκτης στροβήσει φελλὸν ἐνθρώσκων πνοαῖς,
μόλις δὲ βύνης ἐκ παλιρροίας κακῆς
ἄμπυξ σαώσει. στέρνα δεδρυφαγμένον.

παρ' ἄλλου δ' ἄλλος.) λεωνίδης ἐν τῷ περὶ ἰταλίας φησὶν, ὄρος εἶναι, ἐν ᾧ πελύνας γίνεσθαι ὑπερμεγέθεις. ἐκ δὲ τούτων γίνεσθαι τοὺς φελλοὺς, οἷς χρῶνται πρὸς κουφισμὸν τῶν δικτύων ἁλιεῖς. περιφραστικῶς δὲ πελύνης κλάδον εἴρηκε τὸν φελλόν. ὅμηρος δὲ οὐ φελλὸν καλεῖ, ἀλλὰ φυλλίαν τὸ δένδρον ἤτοι τὸν φελλόν. ἡ δὲ σύνταξις οὕτως, παρ' ἄλλου δ' ἄλλος, βύκτης καὶ ἄνεμος ἐνθρώσκων καὶ ἐμπίπτων ἐν πνοαῖς, στροβήσει καὶ κινήσει τὸν ὀδυσσέα, ὡς πελύνης κλάδον, ἤτοι φελλόν. τὸ δὲ σχῆμα ἐστὶν ἐφερμηνευτικόν. μόλις δὲ βύνης.) τὸ ἑξῆς βύνης καὶ τῆς ἰνοῦς τῆς καὶ λευκοθέας, ἡ ἄμπυξ σώσει. ἔστι δὲ κεφαλοδέσμιον γυναικεῖον, ὡς καὶ ὅμηρος· ἄμπυκα κεκρύφαλόν τε, ἰδὲ πλεκτὴν ἀναδέσμην.
μόλις δὲ βύνης, ὁ ἑρμῆς ἐστάλη παρὰ τοῦ διὸς εἰς καλυψὼ, ὅπως αὐτὴν πείσῃ ἐκπέμψαι τὸν ὀδυσσέα ὑπὲρ τὸν οἶκον αὐτοῦ. ἡ δὲ πρῶτον τὸν ὀδυσσέα προσέταξε κατασκευάσαι σχεδίαν. ἔπειτα δὲ αὐτὸν ἐκπέμπει μετὰ ἐδεσμάτων καὶ ἄλλων πολλῶν καλῶν, ιζ' μὲν ἤματα πλέων, τῇ ιη' δὲ προσήγγισε τῇ τῶν φαιάκων γῇ. ὁ δὲ ποσειδῶν αὐτὸν θεασάμενος, παντοίας ἀνέμων θυέλλας ἤγαγε. διὸ καὶ τῆς σχεδίας αὐτὸν μακρὰν ἤγαγε, καὶ ἀπέρριψε καταπάξας αὐτήν. ἡ λευκοθέα δὲ δοῦσα τὸ αὐτῆς κρήδεμνον, αὐτὸν διεσώσατο. δεδρυφαγμένον.) ἐντετυλιγμένον, ἠσφαλισμένον.

καὶ χεῖρας ἄκρας, αἷς κρεαγρέπτους πέτρας
μάρπτων ἁλιβρώτοισιν ἀμαχθήσεται
στόρθυγξι, νῆσον δ' εἰς κρόνῳ στεγουμένην
ἅρπην περάσας μεζόνων κρεανόμον
ἄχλαινος ἵκτης πημάτων λυγρῶν κύπις,
τὴν μυθοπλάστην ἐξυλακτήσει γόον,
ἀρὰς τετικὼς τοῦ τυφλωθέντος δάκους,
ὅπω μάλ' ὅπω μὴ τοσόνδ' ὕπνος λάβοι
λήθης, μέλαθρον ἐγκλιθέντ' ἐπαγγέλτην.
ἥξει γὰρ ἥξει ναύλοχον ζείθρου σκέπας,
καὶ νηρίτου πρηῶνας. ὄψεται δὲ πᾶν
μέλαθρον ἄρδην ἐκ βάθρων ἀνάστατον,
μύκλοις γυναικόκλωψιν, ἡ δὲ βασσάρα
σεμνῶς κασωρεύουσα κοιλανεῖ δόμους
θοίναισιν ὄλβον ἐκχέασα τλήμονος.

κρεαγρέπτους, τὰς κρεαγραπτούσας, τραχείας. τὸ δὲ παθητικὸν ἀντὶ ἐνεργητικοῦ εἶπε, κατὰ διάλεκτον ἀττικήν. αὕτη γὰρ τὰ παθητικὰ ἐνεργητικῶς λέγει, καὶ ἔστιν ἡ εὐθεῖα ἡ κρεάγρεπτος. στόρθυγξι, ταῖς ἐξοχαῖς καὶ ὀξύτησι. πᾶν γὰρ τὸ εἰς ὀξὺ λῆγον, στόρθυγξ καλεῖται. ἅρπην περάσας.) τὴν φαιακίαν νῆσον τὴν κόρκυραν ἐν ᾗ ἐστι κεχωσμένον τὸ δρέπανον, ἐν ᾧ ὁ ζεὺς κρόνον ἐξέτεμεν,
ἢ ὅτι

ἢ ὅτι ἐκεῖ ἔκειτο τὸ δρέπανον, ὃ δήμητρ' ἔλαβε παρ' ἡφαίστου τέμνειν τοὺς στάχυς. καὶ οὕτω μὲν ἡ κέρκυρα δρέπανον λέγεται. ἔστι δὲ καὶ σικελικὸν χωρίον δρέπανον καλούμενον, ἀπὸ τοῦ κεκρύφθαι ἐκεῖ τὸ δρέπανον, μεθ' οὗ κρόνος ἀπέτεμε τὰ οὐρανοῦ τὰ παιδογόνα. κόπις, ὁ ῥήτωρ καὶ ἔμπειρος, ὁ ὑπὸ πολλῶν πραγμάτων κεκομμένος. γίνεται δὲ ἐκ τοῦ κόπτω, κόπις. τὴν μυθοπλάστην.) τὴν μυθικὴν αὐτοῦ συμφορὰν φλυαρήσει πρὸς τὸν ἀλκίνοον, τὸν τῶν φαιάκων, ἤτοι κερκυραίων βασιλέα.

ἀρὰς τε πικρῶς.) ἀκριβῶς τὰς κατάρας τοῦ τυφλωθέντος θηρός. λέγει δὲ τοῦ κύκλωπος. ηὔξατο γὰρ ὁ κύκλωψ τῷ πατρὶ αὐτοῦ ποσειδῶνι, ἵνα οὕτως τιμωρηθῇ ὁ ὀδυσσεύς. συντακτέον δὲ οὕτως, αἷς κρεαγρέπτους πέτρας μάρπτων ἀλιβρώτοισιν αἱμαχθήσεται στόρθυγξιν, ἀρὰς τε πικρὰς καὶ ἀκροδεῖς τοῦ τυφλωθέντος δάκους. εἶτα τὰ λοιπά. νῆσον δ' εἰς κρόνου συγγεμοῦσαν τοιόσδε καὶ τοιόσδε τὴν μυθοπλάστην ἐξυλακτήσει γόον. οὔπω μάλ' οὔπω.) οὐ μέχρι τούτου τιμωρηθήσεται ὁ ὀδυσσεύς, μὴ τοσόσδε καὶ τοσοῦτος, ἢ μὴ τοσόνδε καὶ τοσοῦτον, ὕπνος λαθήσεως λάβοι τὸν ποσειδῶνα, ἤτοι μὴ γένοιτο ἀπόλλυσμον τοῦ ὀδυσσέως. εἶπον καὶ ὄπισθεν, ὅτι ποσειδῶν τῇ ἐριννύϊ δήμητρι μιγεὶς, τὸν ἀρείονα ἵππον ἐγέννησεν. ἄλλοι δὲ φασιν, ὅτι καὶ περὶ τὰς πέτρας τοῦ ἐν ἀθήναις κολωνοῦ καθευδήσας ἀπεσπέρμηνε, καὶ ἵππος σκύφιος ἐξῆλθεν, ὁ καὶ ἀκηρωνίτης λεγόμενος. ἱππηγέτης δὲ, ὁ αὐτὸς παρὰ δηλίοις. μιγεὶς γὰρ τῇ ἐριννύϊ δήμητρι, ἀρείονα ἵππον ἐγέννησεν. ἄλλοι δὲ φασιν, ὅτι καὶ περὶ τὰς πέτρας τοῦ ἐν ἀθήναις κολωνοῦ καθευδήσας ἀπεσπέρμηνε, καὶ ἵππος σκάφιος ἐξῆλθεν, ὁ καὶ σκυρωνίτης λεγόμενος. ναύλοχον σκέπας.) τὸν γαληνὸν τόπον τοῦ λιμένος τῆς ἰθάκης, ὃς καὶ ῥεῖθρος καλεῖται. ναύλοχον δὲ, ἐν ᾧ αἱ νῆες λοχῶσι καὶ ἵστανται. ἀντὶ δὲ τοῦ εἰπεῖν ἥξει εἰς ἰθάκην, περιφραστικῶς εἶπεν, ἥξει εἰς τὸν λιμένα τῆς ἰθάκης, καὶ εἰς τὰς περιώνας καὶ τὰς ἐξοχὰς τοῦ νηρίτου. τὸ δὲ νήριτον ὄρος ἰθάκης. μύκλοις γυναικόκλωψιν.) μύκλος καλεῖται ἡ ἐν τῷ τραχήλῳ τῶν ὄνων καὶ τῶν βοῶν ὑποδίπλωσις, μύκλους δὲ νῦν τοὺς μνηστῆρας λέγει, διὰ τὸ ἀδηφάγον καὶ καταφερεῖς εἰς λαγνείαν. ὡς καὶ καλλίμαχος·

ἔστιν μοι μάγνης ἐννεάμυκλος ὄνος.

καὶ μύκλος δέ τις γέγονεν αὐλητὴς, καταφερὴς εἰς γυναῖκας, κωμῳδηθεὶς ἐπὶ μαχλότητι, ὑπ' ἀρχιλόχου. εἴρηται οὖν ἀπ' ἐκείνου. κασσάρα καὶ βασσάρα, ὁ λαὸς καὶ τὸ ὕδνον, καὶ εἶδος ἀλώπεκος, καὶ ἡ βάκχη. νῦν δὲ ἡ πόρνη ἡ βασσάρα. λέγει δὲ τὴν πηνελόπην. κασσωρεύουσα.) ἀντὶ τοῦ πορνεύουσα. δοῦρις γὰρ ὁ σάμιος ἐν τῷ περὶ ἀγαθοκλέους, φησὶ τὴν πηνελόπην συγγενέσθαι πᾶσι τοῖς μνηστῆρσι, καὶ γεννῆσαι τὸν πᾶνα. φλυαρεῖ δὲ περὶ τοῦ πανός. ὁ πὰν γὰρ ἑρμοῦ καὶ πηνελόπης. ἄλλως, καὶ ἕτερος δὲ πὰν διὸς καὶ ὕβρεως.

αὐτὸς δὲ πλείω τῶν πρὶν σκαιοῖς πόνους
ἰδὼν μολοβρὸς, τλήσεται μὲν οἰκετῶν
στυγνὰς ἀπειλὰς εὐλόφῳ νώτῳ φέρειν
δρύνοις κολασθεὶς, τλήσεται δὲ καὶ χερῶν
πληγαῖς ὑπείκειν, καὶ βολαῖσιν ὀστράκων.
οὐ γὰρ ξέναι μάστιγος, ἀλλὰ δακτύλης
σφραγὶς μενεῖ θόακτος ἐν πλευραῖς ἔτι
λύγοισι τετρανθεῖσα, τὰς ὁ λυμεὼν
ἐπεγκολάπτειν ἀστένακτος αἰνέσει
ἑκουσίαν σμώδιγγα προσμάσσων δομῇ,

ὅπως παλεύσει δυσμενεῖς κατασκόποις
λώβαισι καὶ κλαυθμοῖσι φηλώσας πρόμον.

αὐτὸς δὲ πλείω τῶν ὑπὲρ σκαιαῖς.) σκαιαὶ πύλαι ἦσαν Τροίας, περὶ ἃς μέγας πόλεμος συνέστη περὶ τοῦ σώματος τοῦ Ἀχιλλέως, ὡς καὶ Ὅμηρος ὡς ἀπὸ Ὀδυσσέως φησίν, ὁππότε μοι πλεῖστα χαλκήρεα δοῦρα Τρῶες ἐπέρριψαν περὶ Πηλείωνι θανόντι. μολοβρός, ἀρτοζήτης, ἀπὸ τοῦ μολεῖν, καὶ παραγίνεσθαι πρὸς βορὰν καὶ τροφήν. ὁ γὰρ Ὀδυσσεὺς ἐπελθὼν εἰς Ἰθάκην, ὑπεκρίνατο πτωχεύοντα, ὅπως μὴ γνωσθεὶς δόλῳ ἀνέλῃ τοὺς μνηστῆρας. Μελάνθιος δὲ ὁ τούτου οἰκέτης, συναντήσας αὐτῷ συμπεμπομένῳ τῷ Εὐμαίῳ τῷ συφορβῷ, φησὶ πρὸς τὸν Εὔμαιον· πῇ δὲ τὸν μολοβρὸν ἄγεις ἀμέγαρτε συβῶτα; καὶ ἅμα κολαφίζει, καὶ τραχηλίζει αὐτόν. γελοῖον δὲ τοῦτο καὶ κακόζηλον ὑπάρχει, τὸ τοῦ Λυκόφρονος ῥητόν, τὸ συγνὰς ἀπειλὰς διλόφῳ νώτῳ φορεῖν. καθ' ἕνα μὲν τρόπον, ὅτι οὐκ ἀπειλάς, ἀλλὰ πληγὰς ἔλαβεν ἐν τῷ νώτῳ. δεύτερον δέ, λόφος λέγεται ὁ τράχηλος καὶ ἡ κεφαλή. οὗτος δὲ δίλοφον ὧδέ φησι τὴν ῥάχιν. τρίτον δέ, ὅτι οὐδὲ ἐν τῷ νώτῳ, ἤτοι τῇ ῥάχει ἐδέξατο παρὰ Μελανθίου τὰς πληγάς, ἀλλ' ἐν τῷ τραχήλῳ καὶ τῇ πυγῇ. δαφνίοις κολασθείς.) λοιδορίαις καὶ ὕβρεσι κολασθείς, διὰ τὸν Ἀντίνοον καὶ Εὐρύμαχον καὶ Κτήσιππον φησὶν ὑβρίσαντας αὐτοὺς αὐτόν. πληγαῖς ὑπείκειν καὶ βολαῖσιν ὀστράκων.) παρ' Αἰσχύλῳ φαίνεται τὶς τὸν Ὀδυσσέα τύψας ὀστράκῳ. οὐ μὴν παρ' Ὁμήρῳ γὰρ φέρεται ὁ Ὀδυσσεὺς βοὸς ποδὶ πληγεὶς ὑπὸ Κτησίππου, ὑποποδίῳ δὲ κατ' ὦμον ὑπ' Ἀντινόου. σφραγὶς μιαιφόνου Θόαντος.) ὁ Ὀδυσσεὺς βουλόμενος κατάσκοπος εἰσελθεῖν εἰς τὴν Ἴλιον, καὶ φοβούμενος μὴ νοηθεὶς ἀποθάνῃ, ἔπεισε Θόαντα τὸν υἱὸν Ἀνδραίμονος μαστίξαι βιαίως αὐτόν, ὡς καὶ Ὅμηρός φησιν, αὐτόν μιν πληγῇσιν ἀεικελίῃσι δαμάσσας.

φησὶν οὖν, ὅτι οὐκ ἀπῆλθον τοῦ Ὀδυσσέως αἱ μάστιγες καὶ πληγαί. ἔστι τὸ ἐγχάραγμα τῶν γεγονυιῶν αὐτῷ πληγῶν ὑπὸ τοῦ Θόαντος παραμένει, καὶ ἔστιν ἐν ταῖς αὐτοῦ πλευραῖς, λύγοις καὶ ῥάβδοις τετραυθεῖσα καὶ τρυπηθεῖσα κυρίως, νῦν δὲ ἐγκολαφθεῖσα. δμῇ, τῷ σώματι. τὸ δὲ σχῆμα μεταπλασμός, ἀπὸ οὐδετέρου εἰς θηλυκόν. ἀπὸ γὰρ τοῦ δέμας μεταπλάσας, εἶπεν ἡ δμή. παλεύσει.) ἀπατήσει τοὺς δυσμενεῖς, ἤτοι τοὺς Τρῶας, ταῖς κατασκοπεύσεσιν. παλεύτριαι δὲ λέγονται αἱ πλάνοι, καὶ οἷον εἰπεῖν ἀνδραποδιστικαὶ περιστεραί. φηλώσας.) ἀπατήσας τὸν βασιλέα Πρίαμον ἐν κλαυθμοῖς καὶ γόοις, ὡς δεινὰ καὶ ἀνάξια παθὼν ὑπὸ Ἀγαμέμνονος διὰ τὰς πληγάς. τὸ φηλώσας, ἀπὸ τοῦ φηλόω. τὸ φηλόω, καὶ φηλῶ, τὸ ἀπατῶ, ἀπὸ τῶν φηλίκων, ἤτοι τῶν ἀγρίων σύκων ἐλέχθη, ἅ τινα ὠμὰ καὶ ἄχρηστα ὄντα τῇ ἰδέᾳ πέπειρα φαίνονται.

ὃν Βομβυλίας κλιτὺς ἡ Τεμμικία
ὕψιστον ἡμῖν πῆμ' ἐτίκτωσέ ποτε,
μόνος πρὸς οἴκους ναυτίλων σωθεὶς τάλας,
λοῖσθον δὲ καύηξ, ὥς τε κυμάτων δρομεύς,
ὡς κόγχος ἅλμῃ πάντοθεν περιτριβής,
κτῆσίν τε θοίναις πρωνίων λαφυσίαν
πρὸς τῆς Λακαίνης αἰνοβακχεύτου κιχὼν
σύφαρ θανεῖται πόντιον φυγὼν σκέπας.

Βομβυλίας.) βομβυλιὸς ἐστὶ ζωΰφιον ὅμοιον μελίσσῃ, μέλαν δὲ τῇ χροιᾷ, ἐκ πηλοῦ κηροπλαστοῦν. λέγεται δὲ βομβυλιός, παρὰ τὸ βομβεῖν, ὥσπερ καὶ τὸ γινόμενον κουτρούβιον, καὶ ἡ ῥόμβα, ἡ στρόμβα βομβυλιός, καὶ βίμβιξ καλεῖται. βομβυλία καὶ βομβύλιον πόλις καὶ ὄρος Βοιωτίας,

ὅπου

ὅπερ νῦν λέγεται. γράφεται δὲ ἰδῶτα. εἰ δὲ εἴπῃς Βομβυλεία κλιτικῶς καὶ ἀκραίφνεια, ὡς κτητικὸν δὲ, τότε δίφθογγος γραφήσεται. ἡ Βομβυλία τῆς Βομβυλίας, ἰῶτα. ἡ Βομβύλεια δὲ τῆς Βομβυλείας δίφθογγος. τιμᾶται δὲ ἐκεῖ καὶ ἀθηνᾶ Βομβυλεία. καὶ ἡ τεμμικία δὲ ὄρος, ὁμοίως Βοιωτίας. λέγει οὖν, ὅτι ἔν τινα ἡμῖν ἡ Βοιωτία μέγα κακὸν ἀνέθρεψε. λέγει δὲ τὸν ὀδυσσέα. ἐν γὰρ Βοιωτίᾳ φασὶν τὴν ἀντίκλειαν τὴν αὐτολύκου θυγατέρα γεννῆσαι τὸν ὀδυσσέα. σειληνὸς δ᾽ ὁ χῖος ἐν δευτέρῳ μυθικῶν ἱστοριῶν, δύο δὲ γέγραφε βιβλία, φησὶν ἀντίκλειαν τὴν ὀδυσσέως μητέρα ἐγκύμονα διοδεύουσαν τὸ νήριτον τῆς ἰθάκης ὄρος, ὕσαντος πολὺ τοῦ διὸς ὑπ᾽ ἀγωνίας καὶ φόβου καταπεσοῦσαν, τεκεῖν ὀδυσσέα, ὅθεν ἄρα καὶ ὀδυσσεὺς ἐκλήθη. ἀλλὰ περὶ τῆς κλήσεως ὀδυσσέως ψεύδεται. ὅμηρος γὰρ ἐν ὀδυσσείᾳ παρεισάγει τὸν ὀδυσσέως πάππον αὐτόλυκον λέγοντα τὸν παῖδα κληθῆναι ὀδυσσέα. πολλοῖς γάρ μοι ὀδυσσάμενος, ἤτοι ὀργισθεῖσαν. περὶ δὲ τοῦ εἴτε ἐν Βοιωτίᾳ κατὰ λυκόφρονα ἐγεννήθη, εἴτε κατὰ σειληνὸν ἐν ἰθάκῃ, ὡς καὶ ὅμηρος λέγει· ὅς τράφη ἐν δήμῳ ἰθάκης κραναῆς περ ἐούσης. ὁ βουλόμενος πολυπραγμονείτω. μόνος πρὸς οἴκους.) ἀπὸ γὰρ τῶν ἑπομένων αὐτῷ δώδεκα πλοίων εἰς τὴν τροίαν, μόνος ὁ ὀδυσσεὺς ὑποστρέφων ἐσώθη.

λοῖσθον δὲ καύηξ.) ὕστερον δὲ ὡς λάρος κυματοδρόμος, ὡς κόγχος τε περιτριβεὶς πάντοθεν τῇ θαλάσσῃ, τὴν κτῆσιν τε καὶ περιουσίαν αὐτοῦ κιχὼν καὶ καταλαβὼν λαφυσίαν καὶ ἐξαντλουμένην παρὰ τῆς λακεδαιμονίας, ἤτοι τῆς πηνελόπης, τῆς κακῶς βακχευθείσης καὶ μανείσης, πρὸς ἐραστὰς δηλονότι, σύφαρ καὶ γηραιὸς κόραξ θανεῖται, σὺν ὅπλοις, ἤτοι πολέμοις. πέλας τοῦ νηρίτου τὸ πόντιον σκέπας, καὶ τὴν ἰθάκην φυγών. θοίνας πρωνίων.) θουκυδίδης εἰς τέσσαρα φῦλα διαιρεῖ τὴν κεφαλληνίαν, πρωνίους, σαμίους, παλεῖς, καὶ κρανίους. πρωνίων δὲ, τῶν μνηστήρων, ἀπὸ ἔθνους. πρὸς τῆς λακαίνης.) τῆς πηνελόπης. τυνδάρεως γὰρ καὶ ἰκάριος ἀδελφοί, οὗ ἰκαρίου καὶ περιβοίας, ἡ ῥηθεῖσα πηνελόπη. πρότερον γὰρ ἀρναία λεγομένη, ὕστερον δὲ πηνελόπη ἐκλήθη, ὅτι ῥιφεῖσα παρὰ τῶν γονέων εἰς θάλασσαν, ὑπὸ πηνελόπων ὀρνέων ἐξωθεῖσα εἰς τὴν γῆν, καὶ ἐσώθη, καὶ ὑπὸ τῶν ἰδίων γονέων πάλιν ἀναληφθεῖσα ἐτρέφετο. σύφαρ καὶ λεβηρίς.) τὸ τοῦ ὄφεως δέρμα. νῦν δὲ σύφαρ αὐτὸ τοῦ γέροντος εἶπεν, ἀπὸ τοῦ ὀφείου δέρματος. γηράσκων γὰρ ὁ ὄφις, καὶ πρὸς ὀπὴν εἰσελθὼν, ἀποδύεται τὸ δέρμα.

πόντιον σκέπας φυγών.) τὴν ἰθάκην. πόντιον δὲ σκέπας εἶπεν, ὅτι νῆσος, ἢ τὴν ναῦν, ἢ τὸν λιμένα. ταῦτα γὰρ δέπει καὶ ἀμύνει τὴν θάλασσαν.

κόραξ σὺν ὅπλοις νηρίτων δρυμῶν πέλας.
κτενεῖ δὲ τύψας πλευρὰ λοίγιος στόνυξ
κέντρῳ δυσαλθὴς ἔλλοπος σαρδωνικῆς,
κέλωρ δὲ πατρὸς ἄρταμος κληθήσεται.

κόραξ σὺν ὅπλοις.) κόρακα εἶπε τὸν ὀδυσσέα, διὰ τὸ πολυχρόνιον. ἐννεακαίδεκα γὰρ ὀκτὼ ζῇ γενεὰς, καθ᾽ ἡσίοδον, ὁ κόραξ. ὑπέργηρως δὲ καὶ ὀδυσσεὺς ἐτελεύτησεν, ἀναιρεθεὶς ὑπὸ τηλεγόνου τοῦ ἐκ κίρκης αὐτῷ γεννηθέντος υἱοῦ, πολεμῶν ὑπὲρ τῶν ἑαυτοῦ ποιμνίων. μέμνηται δὲ τούτου καὶ ὀππιανὸς εἰς τὰ περὶ τρυγόνος, λέγων οὑτωσί πως·

ὁ δ᾽ οὐ μάθεν ὄλβον ἑὸν πατρὸς ἑοῖο,
γηραιῷ δὲ βοηδρομέοντι τοκῆϊ. ἐπὶ τὸν μαζὸν κακὴν προσεμάξατο κῆρα.

ἔλλοψ πᾶς ἰχθύς, παρὰ τὸ ἐλλείπεσθαι ὀπὸς καὶ φωνῆς. νηρίτων δρυμῶν πέλας.) ἐγγὺς τῶν δρυμῶν τοῦ νηρίτου. δυσαλθής.) δυσίατος. ἀνίατος γὰρ ἡ πληγὴ τῆς τρυγόνος τοῦ κέντρου.

σαρδωνικῶς.) ὁ Τζέτζης τὸ δὲ μικρὸν γράφει, καὶ λέγει μικρὸν εἶναι ὡς ἐκτεινόμενον ὑπὸ τοῦ ν ἀμεταβόλου. ἢ σαρδανικῶς λέγει γράφεσθαι. μέγα γὰρ οὐδόλως τοῦτο δέχεται. οὐδὲ γὰρ τὰ ἐθνικά φησι τὰ τοιαῦτα ἐκτείνειν. ἀλλὰ τὰ διὰ τοῦ της, οἷον οἰνοπότης, αἱματοπότης, καὶ τὰ τελευταῖα μέρη τῶν λόγων, οἷον δύο, ἄπο, δεῦρο, καὶ ὅσα εἰσὶ τελευταῖα τῶν ὀκτὼ μερῶν. ἡ δὲ Σαρδὼ νῆσος πρὸς τὰς Ἡρακλείας στήλας, ταύτης ἄποικοι καὶ οἱ Καρχηδόνιοι. ἐν ᾗ νήσῳ σαρδόνη βοτάνη γίνεται ὁμοία σελίνῳ, ἧς οἱ γευόμενοι, σπασμῷ κατεχόμενοι ἀκουσίως γελῶσι, καὶ οὕτως τελευτῶσι. Τίμαιος δέ φησιν, ἐκεῖ τοὺς ὑπὲρ ο΄ ἔτη γεγονότας γονεῖς αὐτῶν, θύουσι τῷ Κρόνῳ, γελῶντας καὶ τύπτοντας αὐτοὺς τοῖς ξύλοις, καὶ πρὸς ἀχανεῖς κρημνοὺς κατωθοῦντας, ὅθεν ὁ σαρδώνιος γέλως ἐλέχθη. ἄλλοι δέ φασιν, ὅτι ἐκεῖνοι οἱ θνήσκοντες γέροντες, μειδιῶσιν ἀκουσίως πρὸς τὴν τῶν παίδων αὐτῶν ἀφορῶντες ἀπάνθρωπον τελευτήν. ὅθεν ἡ παροιμία ἐλέχθη, σαρδώνιος γέλως. ἐκείνης γοῦν τῆς νήσου τῆς Σαρδοῦς πλησίον ἐστὶν ἡ Τυρσηνία, ὅπου ἦν ἡ Κίρκη, ἥτις προσέθετο κέντρον τρυγόνος τῷ δόρατι τοῦ παιδὸς αὐτῆς Τηλεγόνου. ἄρταμος.) σφαγεύς, ἄρταμός τις ὤν, ὁ ἐν ἄορι καὶ ξίφει τέμνων. ἢ ἄρταμος ὁ μάγειρος καὶ ἀρτεμής, ὅθεν Ἀχιλλέως δάμαρτος. ὅθεν καὶ τὴν Ἄρτεμιν φασίν· ἀπαθὴς γὰρ ἡ παρθένος.

ἀχιλίως δάμαρτος αὐτανέψιος,
μάντιν δὲ νεκρὸν εὐρυτᾶν στέψει λεὼς,
ὅτ' αἰπὺ ναίων Τραμπύας ἐδέθλιον
ἐν ᾗ ποτ' αὖθις Ἡρακλῆ φθίσει δράκων
Τυμφαῖος ἐν θοίναισιν αἰθίκων πρόμος
τὸν Αἰακοῦ τε κἀπὸ Περσέως σπορᾶς
καὶ Τημενείων οὐκ ἄποθεν αἱμάτων.

ἀχιλέως δάμαρτος.) δεῖ εἰδέναι ὅτι ὁ Τζέτζης τὸ Ἀχιλεὺς διὰ ἑνὸς λ γράφει. φησὶ γάρ, ἢ ὅτι ἀπὸ τοῦ ἄχος ἐμποιεῖν τοῖς Ἰλιεῦσιν, ἐτυμολογεῖται δὲ οὕτως. ἢ παρὰ τὸ ἄχη λύειν· ἰατρὸς γὰρ ἦν. ἢ παρὰ χιλοῦ ἄμοιρος εἶναι. ἢ παρὰ τὸ ἄγειν τὸν λαόν, ὡς στρατηγός. καὶ πάντα διὰ ἑνὸς λ γράφεται. εἰ δέ τις διὰ δύο λ τοῦτο γράφει, κελεύει τοῦτον μὴ ἐκτεταμένως οὕτω γράφειν χωρὶς ἐπισήμου καὶ εἰδήσεως. λέγειν δὲ τότε, ὅτι αἰολικόν ἐστιν. οἱ γὰρ Αἰολεῖς διπλασιάζουσι τὰ σύμφωνα. ἡ δὲ περὶ τοῦ Ἀχιλλέως δάμαρτος ἱστορία ἐστὶ τοιαύτη. Ἀχιλλεὺς μετὰ θάνατον, ὥς ληροῦσιν, ἔγημε Μήδειαν τὴν Αἰήτου θυγατέρα. Αἰήτης δὲ καὶ Κίρκη καὶ Πασιφάη, Ἡλίου παῖδες καὶ Πέρσης τῆς Ὠκεανοῦ. καὶ Αἰήτου μὲν παῖδες καὶ Ἰδυίας, Μήδεια καὶ Ἄψυρτος. Κίρκης δὲ καὶ Ὀδυσσέως, Τηλέγονος καὶ Κασιφόνη. Πασιφάης δὲ καὶ Μίνωος, Ἀριάδνη, Φαίδρα, καὶ Γλαῦκος, ὃν οὗτος Γλαύκωνα φησίν. ὡς οὖν Τηλέγονος καὶ Μήδεια εἰσὶν αὐτανέψιοι, οὓς ἡμεῖς λέγομεν ἐξαδέλφους. μάντιν δὲ νεκρόν.) Ἀριστοτέλης φησὶν ἐν Ἰθακησίων πολιτείᾳ, Εὐρυτᾶνας ἔθνος εἶναι τῆς Αἰτωλίας, ὀνομασθὲν ἀπὸ Εὐρύτου, παρ' οἷς εἶναι μαντεῖον Ὀδυσσέως· τὸ δ' αὐτὸ καὶ Νίκανδρος φησὶν ἐν Αἰτωλοῖς. Εὐρυτᾶν, ὡς τὸ παιάν. Τράμπυα.) πόλις Ἠπείρου. ἔνθα μετὰ νόστον Ὀδυσσεὺς ἀπῆλθε, καθὰ καὶ Ὅμηρος γράφει·
εἰς ὅ κε τοὺς ἀφίκηαι οἳ οὐκ ἴσασι θάλασσαν.
ἐτιμᾶτο δὲ ἐν τῇ Τραμπύῃ Ὀδυσσεύς. ἐν ᾗ ποτ' αὖθις, ἐν ᾗ τινι Τραμπύῃ ποτὲ αὖθις ἀντὶ τοῦ δή. ὁ γὰρ καὶ ἕτερος Ἡρακλῆς ἐκεῖ ἀνῃρέθη. φθίσει καὶ φθείρει, ἐν θοίναις καὶ εὐωχίαις, ὁ δράκων ὁ Τυμφαῖος καὶ Ἠπειρώτης, ἤτοι ὁ Πολυσπέρχων, ὁ πρόμος καὶ πρόμαχος, τῶν Αἰθίκων καὶ Ἠπειρωτῶν. τίνα φθίσει; τὸν Ἡρακλῆ, τὸν ἀπὸ τῆς σπορᾶς τοῦ Αἰακοῦ καὶ Περσέως, καὶ οὐ πόρρω τῶν αἱμάτων τοῦ Τημένου.

μένου. Ἀλεξάνδρου τοῦ Μακεδόνος καὶ Μαρσίνης τῆς Περσίδος, υἱὸς ἐγένετο καλούμενος Ἡρακλῆς, ὃν ἀνεῖλε καλέσας εἰς δεῖπνον Πολυσπέρχων ὁ Τυμφαῖος, Αἰθίκων βασιλεὺς, χαριζόμενος Κασσάνδρῳ. Τυμφαῖος ἠπειρωτικὸν ἔθνος, καὶ Αἴθικες ὁμοίως, ὧν καὶ Ὅμηρος μέμνηται λέγων· τοὺς δ' ἐκ Πηλίου ὦσε καὶ Αἰθίκεσσι πέλασσε. δράκων δὲ καὶ ὁ Πολυσπέρχων, διὰ τὸ ἰοβόλον τῶν φαρμάκων. τὴν Αἰακοῦ τε κἀπὸ Περσέως σπορᾶς.) τὸν Ἡρακλῆ τοῦτον, ἀπὸ ταύτης λέγει κατάγεσθαι τῆς σειρᾶς, ὅτι ὁ τούτου πατὴρ Ἀλέξανδρος ὁ Μακεδὼν, κατὰ μὲν πατέρα εἰς Ἡρακλέα καὶ Περσέα ἀνάγει τὸ γένος, κατὰ δὲ μητέρα, εἰς Νεοπτόλεμον καὶ Ἀχιλλέα καὶ Αἰακόν. Τεμμενέων.) ὁ Τεμμενὸς οὗτος ἔκγονος ἦν Ἡρακλέους. Ἡρακλέος γὰρ καὶ Δηιανείρας, Ὕλλος. Ὕλλου δὲ καὶ Ἰόλης τῆς Εὐρύτου Κλεόδητος, λίχας, καὶ Κτῆσιππος. Κλεοδήτου καὶ ... ὁ Τεμμενὸς οὗτος, καὶ ἕτεροι.

> Πέργη δέ μιν θανόντα Τυρσηνῶν ὄρος,
> ἐν Γορτυναίῳ δέξεται πεφλεγμένον,
> ὅταν στενάζων κῆρας ἐκπνεύσῃ βίον,
> παιδός τε καὶ δάμαρτος, ἣν κτείνας πόσις
> αὐτὸς πρὸς Ἅιδην δευτέραν ὁδὸν περᾷ
> σφαγαῖς ἀδελφῆς ἠλοκισμένος δέρην.

Πέργη δέ μιν.) Πέργη, ὄρος Τυρσηνίας, ἔνθα φασὶ τὸν Ὀδυσσέα κεῖσθαι καέντα ἐν Γορτυνίᾳ. πῶς οὖν ὁ αὐτὸς ἐν Εὐρυτᾶσι τῆς Ἠπείρου καὶ Τυρσηνίας κεῖται; καὶ ὁ μὲν Τζέτζης κακοπλάστως αὐτὸν φησὶ τὸν Λυκόφρονα γράφειν, καὶ ἐναντίως οὐ μόνον τοῖς ἄλλοις, ἀλλὰ καὶ ἑαυτῷ. ὥσπερ καὶ ἐνταυθοῖ, καὶ ἐν τῷ κατωτέρῳ στίχῳ τῷ λέγοντι, ὅταν στενάζων τὰς κῆρας τοῦ παιδὸς Τηλεμάχου καὶ τῆς δάμαρτος Κίρκης ἀποθάνῃ. καὶ φησὶ πολλὰ εἶναι τὰ ἐναντία ἐνταῦθα. ἐν μὲν, ὅτι θανὼν πρώην ὑπὸ Τηλεγόνου, πάλιν ὡς ζῶν ἀποθνήσκει διὰ τὸν θάνατον Κίρκης καὶ Τηλεμάχου. δεύτερον καὶ ἀνακόλουθον τοῦτο, φησὶν, ὦ Λυκόφρον, ζῶντος Ὀδυσσέως ἢ τεθνηκότος ἐπιγαμία γέγονε Τηλεμάχου τοῦ Ὀδυσσέως καὶ Κασσιφόνης τῆς Κίρκης παιδός. εἰ μὲν ζῶντος, πάντως οὐ περιανεῖλεν αὐτὸν ὁ Τηλέγονος ὡς ἀγνοοῦν. ἐγίνωσκε γὰρ αὐτὸν τοῦτον ἰδὼν ἐν τοῖς τοῦ παιδὸς γάμοις. εἰ δὲ τεθνηκότος, πῶς ὁ ἤδη θανὼν, πάλιν ὥσπερ ἀπὸ μηχανῆς κωμικῆς ζωωθεὶς ὑπὸ σοῦ παρεισάγεται, τὴν Κίρκην θανοῦσαν θρηνῶν καὶ Τηλέμαχον; ἐμοὶ μὲν ἀνακόλουθα ταῦτα φαίνεται, οὐ μόνα τὰ τοιαῦτα, ἀλλὰ καὶ τὰ τῶν εἰρημένων συμμαχεῖν σοι. φασὶ γάρ τινες, ὅτι θανόντα τὸν Ὀδυσσέα ὑπὸ Τηλεγόνου, Κίρκη φαρμάκοις ἀνέστησεν, ἢ περιανκρυθεῖσα Τηλεμάχου, καὶ μηδ' αὐτὸν ἐγεῖραι δυναμένη. καὶ λοιπὸν ἡ παροιμία ἤδη ταύτῃ πεπλήρωται, ἄλλων ἰατρὸς αὐτὸς ἕλκεσι βρύεις. ἢ ὡς ὁ νεκρὸς ἐκεῖνος ὁ σωτὴρ Σιμωνίδου, καὶ αὐτὴ τῷ Ὀδυσσεῖ τεθνηκυῖα χάριτας παρέχει. ταῦτα φησὶν ὁ Τζέτζης. ἄλλοι δὲ φασὶ περὶ μὲν τοῦ πρώτου λόγου, ὅτι ἴσως μετετέθη ἀπὸ Βρυταίνων καὶ Ἠπείρου εἰς Τυρσηνίαν. καὶ τοῦτο μὲν τῷ Τζέτζῃ, ὡς ἐχόμενον πιθανώτατον, οὐ πάντα ἀπόβλητα φαίνεται. ἄλλοι δὲ φασὶν, ὅτι ἀναιρεθεὶς Ὀδυσσεὺς ὑπὸ Τηλεγόνου, πάλιν ὑπὸ τῆς Κίρκης φαρμάκοις ἀνέστη, καὶ ἐγήματο Κασσιφόνην Τηλεμάχῳ. Πηνελόπην δ' ἐν μακάρων νήσοις ἐγήματο Τηλεγόνῳ.

ἐν Γορτυνίᾳ.) Θεόπομπος φησὶν, ὅτι παραγενόμενος ὁ Ὀδυσσεὺς, καὶ τὰ περὶ τὴν Πηνελόπην ἐγνωκὼς, ἀπῆρεν εἰς Τυρσηνίαν, καὶ ᾤκισεν εἰς Γορτυναίαν, ἔνθα καὶ τελευτᾷ. παιδός τε καὶ δάμαρτος.) Τηλέμαχος ἔγημε Κασσιφόνην θυγατέρα Κίρκης. καὶ Κίρκην μὲν ἀναιρεῖ Τηλέμαχος, μὴ φέρων αὐτῆς τὰ προστάγματα. ἀναιρεῖται δὲ καὶ αὐτὸς ὁ Τηλέμαχος ὑπὸ Κασσιφόνης, τῆς

αὐτοῦ γυναικός, ἐκδικούσης Κίρκην τὴν μητέρα. ὃ δὲ λέγει τοιοῦτόν ἐστιν, ὅτι ἀποθανεῖται ὁ ὀδυσσεὺς ὁρῶν τὰ παθήματα, Κίρκην ἀναιρουμένην ὑπὸ Τηλεμάχου, Τηλέμαχον δὲ ὑπὸ Κασιφόνης.

γλαύκωνος ἀψύρτοιό τ' αὐτανεψίας,
χὤ μὲν τοσούτων θῖνα πημάτων ἰδὼν
ἄστρεπτον ᾅδην δύσεται τὸν δεύτερον,
γαληνὸν ἦμαρ οὔποτ' ἐν ζωῇ δρακών.
ὦ σχέτλι', ὥς σοι κρεῖσσον ἦν μίμνειν πάτρᾳ
βουλατοῦντι, καὶ τὸν ἐργάτην μύκλον
καύθων' ὑπὸ ζεύγλαισιν μεσσαβοῦν ἔτι.

γλαύκωνος ἀψύρτοιό τε.) εἶπον τὴν ἱστορίαν ὄπισθεν, ὅμως καὶ πάλιν ἐρῶ. τὸν γλαῦκον, γλαύκωνα εἶπε. γλαῦκος δὲ καὶ ἄψυρτος καὶ Κασιφόνη, καὶ οἱ λοιποὶ οὓς εἶπον, αὐτανέψιοι, ἤτοι ἐξάδελφοι. ἀδελφοὶ γάρ, ὡς ἔφην, ἦσαν παῖδες. πασιφάης ὁ γλαῦκος, αἰήτου ὁ ἄψυρτος, κίρκης δὲ ἡ Κασιφόνη. ὁ μὲν γλαῦκος, ὃν εἴπομεν, διώκων μῦν, πεσὼν εἰς πίθον μέλιτος γέμοντα, ἀπεπνίγη. ἀνεζωώθη δέ, ὥς φασιν, ὑπὸ τοῦ μάντεως πολυείδου, τοῦ υἱοῦ κοιράνου, τοῦ καὶ εἰπόντος ἐν τῷ πίθῳ εἶναι πεπνιγμένον. ψηλαφῶν γὰρ τὸν γλαῦκον ὁ πατὴρ αὐτοῦ μίνως, ὡς οὐχ εὕρισκεν, ἐδόθη τούτῳ χρησμὸς, ἐκεῖνον εἰπεῖν περὶ τοῦ παιδὸς πῶς αὐτὸν εὑρήσει. ἔτι δὲ καὶ ἀναστήσειν αὐτόν, ὃς εἴπῃ τίνι ὅμοιος ἐστὶν ὁ τρίχρωμος τοῦ μίνωος βοῦς ὁ ἐν τοῖς ἀγροῖς. πολύειδος δὲ αὐτὴν εἶπεν ὁμοίαν εἶναι βάτου καρπῷ. καὶ ὁ μίνως κατέσχεν αὐτὸν εἰπεῖν, ποῦ ἐστιν ὁ γλαῦκος. ὁ δ' ὑπὸ τῆς μαντικῆς εἶπεν αὐτὸν ἐν τῷ πίθῳ εἶναι, ἐν τῷ πίθῳ πεπνιγμένον. εὑρεθέντος δὲ αὐτοῦ νεκροῦ, συνεκλείσθη σὺν τῷ ἔν τινι οἰκήματι, ὥς τε ζωῶσαι αὐτόν. ἰδὼν δὲ δράκοντα ἐπὶ τὸν νεκρὸν ἐρχόμενον, θέλων ἀγρεῦσαι τὸν δράκοντα, ὅπως ἀναιρεθῇ ὑπ' αὐτοῦ, βαλὼν τυχαίως ἀνεῖλεν αὐτόν. ἕτερος δὲ δράκων ἐλθών, καὶ βοτάνην ἐπιθεὶς τῷ τεθνηκότι δράκοντι, ἤγειρεν αὐτόν. ταύτην τὴν βοτάνην λαβὼν πολύειδος, καὶ ἐπιθεὶς τῷ γλαύκῳ, ἤγειρεν αὐτόν. μίνως δὲ οὐδὲ οὕτως τὸν πολύειδον εἴα εἰς τὴν ἑαυτοῦ πατρίδα τὸ ἄργος ἀπελθεῖν, πρὶν τῷ γλαύκῳ διδάξαι τὴν μαντικήν. καὶ ὃς διδάσκει αὐτόν. ἀπολιμπάνων δὲ κελεύει τὸν γλαῦκον εἰς τὸ ἑαυτοῦ στόμα ἐμπτύσαι. καὶ τοῦτο ποιήσας ὁ γλαῦκος, πάλιν τῆς μαντικῆς ἐπελάθετο.

ἄστρεπτον ᾅδην.) ἐπεὶ πρῶτον, ὥς λέγουσιν, ὑπὸ κίρκης αὖθις ἀπέθανεν. ἐγὼ δέ φημι, ἐπεὶ κατῆλθεν εἰς ᾅδην διὰ τὸν τειρεσίαν, καὶ ἀνῆλθε πάλιν, ὃ καὶ ἀλληγορεῖται, ὅτι λεκανομαντείαν ἐποίησε, καὶ τὴν τειρεσίου ψυχὴν ἠρώτησε. τούτου χάριν φησίν, ὅτι ἄστρεπτον ᾅδην ὑπεισέλθοι, καὶ οὐ τοιοῦτον οἷον ὅτε κατῆλθε, ζητῶν τὴν ψυχὴν τοῦ τειρεσίου, καὶ πάλιν ἀνῆλθεν. μεσσαβοῦν.) ἐν σ̄ γράφεται. λέγεται δὲ τὸ ζευγνύειν κυρίως βόας. καταχρηστικῶς δέ, καὶ ἕτερα ζῷα. μέσσαβα δὲ λέγονται αἱ τοῦ ζυγοῦ γλυφαί, ἔνθα οἱ αὐχένες τῶν βοῶν δέονται, ὡς καλλίμαχος· μεσσάβους ὑποδύς. ὁ δὲ λυκόφρων ἀδεὴς στιχουργίας, ποῦ μὲν διπλασιάζει τὰ σύμφωνα, ποῦ δὲ ἀφαιρεῖται τὰς διπλόας, καὶ ἁπλῶς εἰπεῖν παντοίαν τὴν ἀλήθειαν συγχέει καὶ ἱστορίαν ψεύδεται, καὶ βαρβάρων παραφθοραῖς καὶ τόπων καὶ λέξεων, οἷς πᾶσι καὶ σκυταῖς χρώμενος, οὐκ ἂν ἐγνώσθη πρὸς στιχουργίαν. μέσαβα δὲ καὶ μέσσαβον διὰ δύο σ̄ γράφων τις, αἰολικῆς διαλέκτου τοῦτο λέγεται. καὶ ὁ λυκόφρων οὗτος χαλκιδεύς, ἤτοι ἀττικός ἐστιν.

ἀλεσαῖσι

πλαστοῖσι λύσσης μηχανοῖς οἰστρημένῳ,
ἢ τηλικῶνδε πεῖραν ὀτλῆσαι κακῶν.

πλασταῖσι λύσσης μηχαναῖς.) φασὶν ὅτι ὁ Ὀδυσσεὺς, ἡνίκα οἱ Ἕλληνες ἠνάγκαζον αὐτὸν ἐπὶ Τροίαν στρατεύεσθαι, προσεποιήσατο μαίνεσθαι. καὶ ζεύξας ὄνον καὶ βοῦν, ἠροτρία. Παλαμήδης δὲ αὐτὸν ἐξήλεγξεν Ἕλλησιν. Τηλέμαχον γὰρ τὸν Ὀδυσσέως παῖδα λαβὼν, τέθεικε πρὸ τοῦ ἀρότρου. Ὀδυσσεὺς δὲ φοβηθεὶς μὴ πλήξῃ τὸν παῖδα, τὸ ἄροτρον ἐπέσχε, καὶ ἐγνώσθη τοῖς Ἕλλησιν, ὅτι πλαστῶς ἐμαίνετο. ἀλλὰ τὴν Ὀδυσσέως πᾶσαν ὑπόθεσιν κεφαλαιωδῶς λεκτέον, εἶθ' οὕτως τῶν καθεξῆς ἀψόμεθα. μετὰ τὴν Ἰλίου πόρθησιν, Ὀδυσσεὺς ἐξωσθεὶς ἀνέμοις, καταίρει πρὸς Κίκονας, καὶ τὴν πόλιν αὐτῶν Ἴσμαρον πορθεῖ, τὴν νῦν λεγομένην Μαρώνειαν, καὶ ἔμελλεν ἐκπλεῖν. οἱ δὲ φίλοι αὐτοῦ οὐκ εἴων αὐτόν. τῇ ἐπαύριον δὲ οἱ ἠπειρῶται Κίκονες πανσυδὴ ἀθροισθέντες, πανημερίως ἐμάχοντο. περὶ δὲ ἑσπέραν οἱ Ὀδυσσέως ἡττῶνται, ἐκβαλόντες ἄνδρας οβ´, ἤτοι ἀφ' ἑκάστης νηὸς ἄνδρας ς´. ιβ´ γὰρ εἶχε ναῦς ὁ Ὀδυσσεύς. οὕτω δὲ ἡττηθέντες ἀκουσίως ἀπέπλεον, ἀνέμοις συσχεθέντες δεινοῖς. καὶ μόλις ἐξελθόντες εἰς γῆν, δύο ὅλας ἡμέρας ἔκειντο πρὸς τὴν γῆν. τῇ τρίτῃ δὲ ἡμέρᾳ πλεῖν ἀπαρξάμενοι, μικροῦ δεῖν ἀβλαβεῖς ἵκοντο πρὸς τὰς πατρίδας. ἐκ δὲ Μαλέας ἀκρωτηρίου Πελοποννήσου ἐξωσθέντες, θ´ νυχθημέροις δεινοῖς ἀνέμοις ἐφέροντο. δεκάτῃ δὲ ἡμέρᾳ τῇ γῇ τῶν Λωτοφάγων, ἤτοι τῶν Καμαριναίων προσεπέλασαν. ὑδρευσάμενοι δὲ δειπνῶσι περὶ τὰς ναῦς, εἶτα ἔπεμψαν τρεῖς ἰδεῖν τὴν χώραν. οἳ γευσάμενοι τοῦ λωτοῦ, ὑποστρέφειν οὐκ ἤθελον. δήσας δὲ Ὀδυσσεὺς αὐτοὺς, ἀπέπλει, καὶ ἦλθον νυκτὶ οὐκ εἰδότες εἰς νῆσον μικρὰν τῶν Κυκλώπων ἔρημον, αἶγας δὲ ἀγρίας πολλὰς ἔχουσαν. ὧν τῇ ἐπαύριον ρκη´ θηρεύσαντες, ἐσιτοῦντο πανημερίως. περὶ δὲ ἑσπέραν, καὶ πῦρ ἔβλεπον ἐν τῇ γῇ τῶν Κυκλώπων, καὶ φωνὰς ἀμυδρὰς ἤκουον. τῇ ἐπαύριον δὲ τὰς μὲν ια´ ναῦς Ὀδυσσεὺς αὐτοῦ καταλιπὼν ἐν τῇ μικρᾷ νήσῳ, τῇ ἑαυτοῦ μόνῃ ἐκπλεῖ πρὸς τὴν γῆν τῶν Κυκλώπων, κωπηλασίᾳ χρησάμενος. καὶ παρά τινα πετρώδη καὶ ἀπόκρυφον αἰγιαλὸν ταύτην ἐκκρύπτει τὴν ναῦν σὺν τοῖς λοιποῖς ἑταίροις. αὐτὸς δὲ ιβ´ μόνους λαβὼν τῶν ἑταίρων, καὶ οἴνου Μαρωνείτου ἀσκὸν καὶ βρώματα, εἰσῆλθεν εἰς τὸ τοῦ Κύκλωπος σπήλαιον, ἐκείνου περὶ νομὴν τῶν προβάτων ἠσχολημένου. ἱκετευόντων δὲ τῶν φίλων φαγεῖν τυροῦ καὶ γάλακτος, καὶ τῶν προβάτων λαβεῖν, καὶ ὑποχωρῆσαι, οὐκ ἤθελεν ἕως ὁ Κύκλωψ περὶ ἑσπέραν ἐλθὼν, αὐτοὺς ἐν τῷ σπηλαίῳ κατέσχε, καὶ ἠρώτησε ποῦ τε ἡ ναῦς αὐτοῦ ἐστιν, καὶ ὅπως αὐτὸς καλοῖτο. ὁ δὲ αὐτὸν ἀπατᾷ, τὴν ναῦν μὲν εἰπὼν ὑπὸ τοῦ κλύδωνος λυθῆναι, αὐτὸν δὲ Οὔτιν καλεῖσθαι. ὁ δὲ, δύο λαβὼν τῶν Ὀδυσσέως ἑταίρων, κατέφαγεν. εἶτα ὁμοίως καὶ τῇ ἐπαύριον δύο φαγὼν, καὶ τοὺς λοιποὺς κλείσας, ἐξήλαυνε τὴν ἀγέλην ἐπὶ νομήν. οἱ δὲ περὶ τὸν Ὀδυσσέα εὐτρεπίσαντες ξύλον ἀποξυμμένον, ὑπὸ πυρκαιὰν ἔθεντο, ὥστε ξηρανθὲν στερεωθῆναι, καὶ συνέθεντο τούτῳ τυφλῶσαι αὐτόν, ὃ καὶ ἐποίησαν. ἐλθόντος γὰρ αὐτοῦ περὶ ἑσπέραν, καὶ εἰσελάσαντος εἰς τὸ σπήλαιον πάντα τὰ ποίμνια, καὶ πάλιν δύο τούτων φαγόντος, κιρνῶσιν αὐτῷ καὶ οἶνον, καὶ μεθύσαντες τυφλοῦσιν αὐτόν. τοῦ δὲ βοῶντος, προσῆλθον πάντες οἱ Κύκλωπες. ἀκούσαντες δὲ βοῶντος αὐτοῦ, Οὔτις με ἐτύφλωσε, μεμηνέναι δοκήσαντες αὐτὸν ὑπεχώρησαν. ὁ δὲ τῇ πρωΐᾳ τὰ ποίμνια ἐκβάλλει, περὶ τὴν θύραν τοῦ σπηλαίου καθεσθεὶς, ὅπως ὕστερον κλείσας τὸ σπήλαιον, καὶ ἔνδον αὐτοὺς εὑρὼν ἀνέλῃ. οἱ δὲ περιεξελθόντες ὑποκάτω τῶν προβάτων, καὶ αὐτῶν πολλὰ ἐμβαλόντες τῷ πλοίῳ, ἀπέπλεον. βοησάντων δὲ αὐτῶν ὁ Κύκλωψ ἀκηκοὼς, λίθον βαλὼν εἰς τὴν θάλασσαν, ἔστρεψεν ὑπὸ τοῦ κλύδωνος αὐτῶν τὴν ναῦν εἰς τὴν γῆν. ὡς δὲ πάλιν ἐκπλέοντες ἐβόων, ηὔξατο τῷ Ποσειδῶνι, μὴ ἀπελθεῖν αὐτοὺς εἰς τὰς

πατρίδας. καὶ πάλιν ὁμοίως λίθον βαλὼν, ἤνεγκεν αὐτοὺς εἰς τὴν γῆν. εἶτα λοιποὶ ἀποπλεύσαντες, ἦλθον εἰς τὴν μικρὰν νῆσον, ὅπου καὶ αἱ λοιπαὶ νῆες αὐτῶν. εὗρον δὲ δακρύοντας τοὺς ἑταίρους. καὶ τότε μὲν δειπνήσαντες κοιμῶνται. τῇ ἐπαύριον δὲ κώπαις πλέοντες, ἦλθον εἰς αἰολίαν. καὶ διατρίψαντες ἐκεῖ μῆνα, λαβόντος ὀδυσσέως παρ' αἰόλου τὸν τῶν ἀνέμων ἀσκὸν, ἀπέπλεον ζεφύρου θ' νυξὶ καὶ ἡμέραις. τῇ δεκάτῃ δὲ τὴν ἰθάκην καὶ ἀνθρώπους καὶ πῦρ καὶ καπνὸν ἔβλεπον. κεκμηκότος δὲ ὀδυσσέως, καὶ καθυπνώσαντος, λύουσι τὸν ἀσκὸν, νομίσαντες χρήματα ἔχειν. καὶ ἐκχυθέντων τῶν ἀνέμων, ἁρπάσας αὐτοὺς ὁ κλύδων, πάλιν στρέφει πρὸς αἴολον. ὁ δὲ αἴολος αὐτοὺς ἱκετεύοντας ἀποπέμπει, ὡς θεοῖς ἐχθρούς. οἱ δὲ εἰρεσίᾳ ἓξ ἤματα πλέοντες, ζ' παρὰ λαιστρυγονίαν ἦλθον. κατελθόντες δὲ οἱ λαιστρυγόνες, κατέαξαν τὰς ια' ναῦς αὐτῶν πέτραις σὺν τοῖς λαοῖς πᾶσι. μόνος δὲ ὀδυσσεὺς, ἀποκόψας τῆς ἑαυτοῦ νηὸς τὰ πρυμνήσια, ἔφυγε. κώπαις δὲ πλέοντες, ἦλθον εἰς τὴν αἰαίην νῆσον τῆς κίρκης, ἣ τοὺς ἐθηριοποίει τοὺς ἀνθρώπους. καὶ δύο ἡμέρας ὅλας ἐπὶ γῆς ἔκειντο θρηνοῦντες. τρίτῃ ἡμέρᾳ διαιρεθέντες εἰς δύο ἦσαν. ἐν μὲν τῷ ἑνὶ εὐρύλοχος, καὶ εἰκοσιδύο ἑταῖροι· ἐν δὲ τῷ ἑτέρῳ ὀδυσσεὺς, καὶ ἕτεροι κβ' ἑταῖροι. καὶ κληρωθέντων, ἔπεσεν ὁ κλῆρος ἐπὶ εὐρύλοχον, ὥστε ἀνελθεῖν τοὺς μετ' αὐτοῦ ἐπὶ τὴν κίρκην. ἀνελθὼν δὲ σὺν ἐκείνοις, εἶδον ἔξωθεν τῆς αὐλῆς τῆς κίρκης λύκους καὶ λέοντας ἡμέρους, σαίνοντας αὐτοὺς ταῖς οὐραῖς. εἰσελθόντων δὲ τῶν φίλων, αὐτὸς ἔξω ὑπελείφθη. κἀκείνους μὲν ἡ κίρκη χοίρους ποιεῖ, δοῦσα πιεῖν αὐτοῖς, οἶνον μεμιγμένον τυρῷ, ἀλφίτοις καὶ μέλιτι. εὐρύλοχος δὲ ἦλθε πρὸς ὀδυσσέα, καὶ τοὺς λοιποὺς, ἀφωνίᾳ μὲν συνεχόμενος, ἐξ ὀφθαλμῶν δὲ ἀστακτὶ καταρρέων τὰ δάκρυα. μόλις δέ ποτε εἰς ἑαυτὸν γεγονὼς, τὸ πᾶν ἀφηγεῖται. καὶ ὀδυσσεὺς αἰτεῖ αὐτὸν τὴν ὁδὸν ὑποδεῖξαι. ὡς δ' οὐκ ἔπειθε, μόνος ὀδυσσεὺς τῆς πορείας ἀπάρχεται. ἑρμῆς δὲ αὐτῷ συναντήσας, τὰ τῆς κίρκης πάντα κατέλεξε, καὶ δίδωσιν αὐτῷ τὸ μῶλυ, ὅπερ ἐστὶ βοτάνη ἀντιπαθοῦσα μαγείαις. καὶ οὕτως πρὸς κίρκην ἐλθὼν, οὐ μόνον οὐκ ἐθηριοποιήθη, ἀλλὰ καὶ τὸ ξίφος ἐπ' αὐτὴν ἑλκύσας, ἔπεισε καὶ τοὺς φίλους αὐτοῦ πάλιν ἐκ χοίρων ἀνθρώπους ποιῆσαι. κατελθὼν δὲ ὀδυσσεὺς, ἀνήγαγε καὶ τοὺς ἑτέρους φίλους αὐτοῦ τοὺς μετ' εὐρυλόχου, καὶ χρόνον πολὺ τῇ κίρκῃ διέτριψαν, συγκαθεύδοντος ὀδυσσέως τῇ κίρκῃ. μετὰ δὲ τὸ μέλλειν αὐτοὺς ἀποπλεῖν, εἶπεν αὐτοῖς, μὴ ἄλλως εἶναι αὐτοῖς εἱμαρμένον ἀποπλεῖν, εἰ μὴ κατέλθωσι πρὸς ᾅδην, καὶ χρήσωνται μαντείαις ἐκ τῆς τειρεσίου ψυχῆς. καὶ δὴ δι' ὅλης ἡμέρας πλέοντες, κατῆλθον διὰ τοῦ ἑσπερίου καὶ κιμμερίου ὠκεανοῦ, καὶ πυγούσιον βόθρον ὀρύξαντες, καὶ σφάξαντες κριὸν καὶ οἶν θήλειαν, ἐξέχεαν εἰς τὸν βόθρον τὸ αἷμα, καὶ ἔθυσαν χοὴν τοῖς νεκροῖς, καὶ ἦλθον αἱ ψυχαὶ πιεῖν αἷμα. ὀδυσσεὺς δὲ κατέχων ξίφος, οὐκ εἴα πίνειν πρὶν αὐτῷ καταλέξειαν ἅπερ βούλοιτο. καὶ πρώτη μὲν ἡ ἐλπήνορος ἦλθε ψυχὴ, ὃς ἐν τῇ τῆς κίρκης οἰκίᾳ ἔτι ἄθαπτος ἔκειτο. δευτέρα δὲ ἡ ἀντίκλεια, ἡ μήτηρ ὀδυσσέως. εἶτα τειρεσίας, ὃς πάντα τὰ μέλλοντα αὐτὸν καταλήψεσθαι ἐμαντεύσατο. μετὰ ταῦτα πάντες οἱ ἥρωες ἦλθον, καὶ αἱ τῶν ἡρώων γυναῖκες, λέγοντες αὐτῶν ὁ καθεῖς τίς εἴη, καὶ ὅσα πέπονθε. εἶτα φοβηθέντες μὴ ἡ γοργὼ ἐξέλθοι, ἐμβάντες πάλιν εἰς τὴν αὐτῶν ναῦν, ὡς πρὸς τὴν κίρκης νῆσον πρὸς αὐγὰς κειμένην ἐπέπλευσαν. καὶ θάψαντες τὸν ἐλπήνορα, ἀποπλέουσι, παρὰ τῆς κίρκης τὰ χρειώδη λαβόντες. καὶ τοῦ ὀδυσσέως μαθόντος παρ' αὐτῆς, ὅσα καὶ παρὰ τειρεσίου, τὰς σειρῆνας, τὰς πλαγκτὰς, τὴν σκύλλαν, τὴν χάρυβδιν, τὰς βόας ἡλίου, καὶ πάντα ἁπλῶς. κηρῷ γοῦν ὀδυσσεὺς ἀλείψας τὰ ὦτα τῶν ἑταίρων, παρέπλει αὐτὸς ἐπὶ τοῦ ἱστοῦ κρεμάμενος ὢν, καὶ ἀκάλυπτα ἔχων τὰ ὦτα. παραλλάξαντες γοῦν τὸν λειμῶνα τῶν σειρήνων, καὶ τὰ μέλη ἐκείνων, ὑφ' ὧν θελγόμενοι ἀπέθνησκον οἱ ἀκούοντες, λύουσι τὸν ὀδυσσέα τοῦ ἱστοῦ. ἔπειτα παραπλεύσαντες τὰς πλαγκτὰς πέτρας, αἳ πρὸς ἀλλήλας συνεκρό-

συγκρότων, καὶ φοβερὸν ἀπειλὴν τὸν κύκλωπα (αὕτη καὶ λυκανίαι λέγονται) κεῖνται δὲ μεταξὺ κιλικίας καὶ παμφυλίας, καθ' ὅμηρον, καὶ τινὲς ἱστοροῦσιν, ἦλθον διὰ χαρύβδεως καὶ σκύλλας, πλησίον μᾶλλον τῆς σκύλλας. ἀφαρπαγέντων δὲ παρὰ τῆς σκύλλης ἐκ τῆς νεὼς ἀνδρῶν ϛ, οἱ λοιποὶ συντονωτέρον τῇ εἰρεσίᾳ χρησάμενοι, ἔφυγον. περὶ δὲ νύκτα τῇ ἡλίου νήσῳ θρινακίᾳ προσπελάζουσι, καὶ ὀδυσσεὺς παραπλεῖν αὐτὴν ἐκέλευσεν. οἱ δὲ μὴ πεισθέντες ἐξῆλθον. καὶ πρῶτον μὲν θηρεύουσι καὶ ἀγκιστρείᾳ δίζων. ὡς δὲ νότος ἔπνει πρὸς μῆνα ὅλον, ἀπελθόντος ὀδυσσέως εἰς τὸ ὑψηλότερον τῆς νήσου εὔξασθαι, καὶ κατακοιμηθέντος, σφάττουσιν οἱ μετ' εὐρυλόχου βόας δ, καὶ ἐσθίουσιν ἐπὶ ἓξ ὅλας ἡμέρας. τῇ ζ δὲ παυσαμένου τοῦ δεινοῦ ἀνέμου ἐμβάντων, ὥστε πλεῖν, ζεφύρῳ πρῶτον μεγάλῳ συνθραύονται, εἶτα κεραυνοῦνται. ὀδυσσεὺς δὲ μόνος τὸν τρόπιν κατέχων, ὁλονυκτίως ἐφέρετο. ἀνατέλλοντος δὲ ἡλίου, νότῳ φερόμενος, ἦλθε περὶ τὴν χάρυβδιν, καὶ δραξάμενος τῆς περὶ τοὺς τόπους ἐκείνους ἑστώσης συκῆς, ἀπεκρέματο περὶ αὐτὴν, τὰ δὲ ξύλα κατέδυ πρὸς τὸν βυθόν. ὀψὲ δὲ ἀναδυόντων αὐτῶν καθεὶς ἑαυτὸν ἀπὸ τῆς συκῆς, ἐπελάβετο τῶν ξύλων. καὶ θ μὲν οὕτως ἡμέρας φέρεται. δεκάτῃ δὲ περὶ τὴν ὠγυγίαν νῆσον ἦλθε τῆς καλυψοῦς, καὶ ζ χρόνους ἐκείνῃ συνδιῆγεν. τῷ δὲ ὀγδόῳ, ἀπελύθη μετὰ σχεδίας, διὸς ὀργισθέντος τῇ καλυψοῖ. καὶ οὕτω μετὰ τῆς σχεδίας ὀδυσσεὺς, ιζ ἡμέρας ἔπλευσεν. εἶτα δὲ τὴν φαιακίαν, ἤτοι τὴν κέρκυραν εἶδεν. ἀνέμων δὲ γενομένων ὀργῇ ποσειδῶνος, κατεάχθη ἡ σχεδία. δύο δὲ ὅλας ἡμέρας φέρεται. τρίτῃ δὲ, ἡ λευκοθέα ἐλεήσασα αὐτὸν, δέδωκε τὸ κρήδεμνον αὐτῆς, μεθ' οὗ ἐξῆλθεν εἰς τὴν γῆν τῶν φαιάκων, καὶ καταπεσὼν ἐν ὕλῃ ἐκάθευδε. τῆς δὲ ἀλκινόου θυγατρὸς ναυσικάας, μετὰ τῶν θεραπαινίδων αὐτῆς ἐλθούσης πλῦναι καὶ τερφθῆναι παιγνίοις, καὶ σφαιριζουσῶν πρὸς ἀλλήλας βοῆς γενομένης, ἐγείρεται ὀδυσσεὺς, καὶ ἱκετεύει αὐτήν. ἡ δὲ τροφὴν καὶ εἵματα δοῦσα, κελεύει τοῦτον ἐλθεῖν πρὸς τὸν οἶκον τοῦ ταύτης πατρὸς, καὶ τὴν αὐτῆς ἱκετεῦσαι μητέρα ἀρήτην, ὡς ἂν τύχοι, ὅπερ καὶ βούλοιτο. ἐκεῖσε δ' ἐλθὼν, ἐρωτᾶται περὶ ἀλκινόου καὶ τῆς ἀρήτης, καὶ τὴν πᾶσαν μὲν εὔφημον διηγεῖται ὑπόθεσιν, καὶ δῶρα παρ' αὐτῶν μυρία λαβὼν εἰς τὴν ἰθάκην πέμπεται, ἑσπέρᾳ μὲν ἀποβὰς τῆς νεὼς ἐκ τῆς φαιακίας. περὶ δὲ ἑωσφόρον ἀφιχθεὶς ἐκεῖσε, καὶ εἰσελθὼν ὡς πτωχὸς περὶ τὸν εὔμαιον τὸν συβώτην, ἦλθε καὶ πρὸς τοὺς μνηστῆρας, καὶ πολλὰ παρὰ πολλῶν παροινηθεὶς, γνωρίζει ἑαυτὸν τοῖς οἰκέταις, καὶ σὺν αὐτοῖς ἀνελὼν τοὺς μνηστῆρας, ἀναγνωρίζεται δὲ τῇ ἑαυτοῦ γυναικὶ, καὶ συγκαθευδήσας αὐτῇ, πάντα κατὰ λεπτὸν διηγήσατο. τῇ ἐπαύριον δὲ πρωΐᾳ ἔξεισι περὶ τὸν ἀγρόν. οἱ δὲ τῶν μνηστήρων συγγενεῖς, μαθόντες τὸ γεγονὸς, πρῶτα μὲν εἰς τὴν ὀδυσσέως οἰκίαν ἐλθόντες θάπτουσι τοὺς νεκρούς. ἔπειτα δὲ ὁπλισθέντες, ἐξέρχονται καὶ αὐτοὶ πρὸς τὸν ἀγρὸν, ὀδυσσεῖ πολεμήσοντες. ἀθηνᾶς δὲ βουλῇ διαλύονται, καὶ τὸ νεῖκος καταπαύουσιν. ὀδυσσεὺς δὲ εἰς θεσπρωτοὺς ἔθνος ἠπείρου κατὰ χρησμὸν ἐλθὼν, θύει τὰ νενομισμένα. καὶ γηραιὸς ἄγαν ὑποστραφεὶς, κτείνεται παρὰ τηλεγόνου, τοῦ ἐκ κίρκης αὐτῷ γεννηθέντος υἱοῦ.

ὅσδ' αἰνόλεκτρον ἁρπαγεῖσαν εὐνέτης,
πλάτιν ματεύων κληδόνων πεπυσμένος,
πόθων δὲ φάσμα πτηνὸν εἰς αἴθραν φυγὸν,
ποίους θαλάσσης οὐκ ἐρευνήσει μυχοὺς.
ποίαν δὲ χέρσον οὐκ ἀνιχνεύσει μολὼν,
ἐπόψεται μὲν πρῶτα τυφῶνος σκοπάς.

ὅσδ' αἰνόλεκτρον.) ὁ δὲ μενέλαος εὐνέτης καὶ ἀνὴρ, ματεύων καὶ ψηλαφῶν τὴν ἁρπαγεῖσαν αἰνόλεκτρον πλάτιν καὶ γυναῖκα, παρὰ τὸ πελάζειν καὶ

 μίγνυσθαι.

μίγνυσθαι. λέγει δὲ τὴν ἑλένην. ματεύων δὲ αὐτὴν πρὸς τὰ ἐκ κλυδώνων καὶ φαμένου πεπυσμένος καὶ μαθὼν, ποθῶν δὲ τὸ φάσμα, τὸ πτηνὸν, τὸ φυγὸν εἰς αἰθέρα, ἢ εἰς τὸν αἰθέρα, ποίας θαλάσσης οὐκ ἐρευνήσει μυχούς; ὁ λυκόφρων ἀκολουθῶν ἡροδότῳ, τὴν ἑλένην φησὶ μὴ ἐλθεῖν εἰς τροίαν, ἀλλ' ἁρπαγεῖσαν ὑπὸ ἀλεξάνδρου, ἀπελθεῖν μετ' αὐτοῦ εἰς αἴγυπτον, ἔνθα πρωτεὺς ἀφείλετο αὐτὴν ὑπὸ ἀλεξάνδρου. πορθηθείσης δὲ τῆς τροίας, καὶ μὴ εὑρεθείσης τῆς ἑλένης ἐκεῖσε, τότε ὁ μενέλαος ἐλθὼν πρὸς τὸν πρωτέα, ἔλαβε τὴν γυναῖκα. ποθῶν δὲ φάσμα.) τινές φασιν ἐνταῦθα περὶ τοῦ εἰδώλου λέγειν τῆς ἑλένης, τοῦ δοθέντος παρὰ τοῦ πρωτέως τῷ ἀλεξάνδρῳ, ἀντὶ τῆς ἑλένης αὐτῆς. ἐγὼ φημὶ οὐ καλῶς αὐτοὺς λέγειν. οὐ γὰρ τὸ εἴδωλον τὸ παρὰ πρωτέως δοθὲν, πέφευγεν εἰς τὸν αἰθέρα, ἀλλὰ περὶ τοῦ συμβάντος ὕστερον τῇ ἑλένῃ φησὶν, ὡς εὐριπίδης ἐν ὀρέστῃ διδάσκει. κρατηθεῖσαν γὰρ ὑπὸ πυλάδου καὶ ὀρέστου τοῦ ἀγαμέμνονος, καὶ μέλλουσαν σφαγιασθῆναι διὰ τὸ μὴ βοηθῆσαι αὐτοῖς τὸν μενέλαον, ἐν τῇ αὐτοῦ ἀτυχίᾳ, ἁρπάξας αὐτὴν ἀπόλλων, ἀνάγει περὶ τὸν δία, καὶ φαίνεται μενελάῳ καὶ ὀρέστῃ εἰδωλωδῶς δεικνύων αὐτήν. ἡ δὲ ἔννοια οὕτως. ὁ δὲ μενέλαος τόδε καὶ τόδε ποιῶν, ποθῶν δὲ διὰ τὸ ὕστερον τὸ εἴδωλον τῆς ἑλένης, τὸ ἀναχθὲν εἰς οὐρανὸν ὑπ' ἀπόλλωνος, ποίας θαλάσσης οὐκ ἐρευνήσει μυχούς. ἐν τούτῳ ὁ λυκόφρων ἀσάφειαν ἐργάζεται, τὰ ὕστερα τοῖς πρώτοις μιγνὺς, καὶ τὰ πρῶτα τοῖς ὑστέροις. ἐπόψεται δὲ πρῶτα.) θεάσεται πρῶτον τὰ ἄερμα ὄρη τῆς κιλικίας, ὅπου πίνδαρος καὶ ὅμηρος φασὶν εἶναι τὸν τυφῶνα.

καὶ πέμπελον γραῖαν μαρμαρουμένην δέμας,
καὶ τοὺς ἐρεμβῶν ναυβάταις ἰχθυμένας
προβλῆτας ἀκτὰς, ὄψεται δὲ τλήμονος
μύρρας ἐρυμνὸν ἄστυ, τῆς μογοστόκους
ὠδῖνας ἐξέλυσε δενδρώδης κλάδος,
καὶ τὸν θεᾷ κλαυσθέντα γαύαντος τάφον.

καὶ πέμπελον γραῖαν.) καὶ τὴν πάγγηρον γραῖαν τὴν ἀπολιθωθεῖσαν. ἐκ δὲ μέρους καὶ τοῦ περιεχομένου τὴν κύπρον ὠνόμασε. φέρεται γὰρ ἱστορία, ὅτι ἀφροδίτη ὀργισθεῖσα τοῖς θεοῖς, τινές φασι διὰ τὸ συλλαβεῖν τὸν ἥφαιστον ἄρει συνευναζομένην, ὑπεχώρησε περὶ κύπρον, κἀκεῖ διέτριβε περὶ τὸ καυκάσιον ὄρος. οἱ δὲ θεοὶ ἐρευνῶντες αὐτὴν, ἐκεῖσε εὗρον αὐτὴν, γραὸς ὑποδειξάσης τὸν τόπον ἔνθα ἦν κεκρυμμένη, ἐρωτηθείσης περὶ τῆς θεᾶς εἰ οἶδε ποῦ ἐστιν ἀφροδίτη. ἣν ἀφροδίτη ὀργισθεῖσα, ἐμαρμάρωσε, καὶ μέχρι τοῦ νῦν ἵσταται ἡ στήλη αὐτῆς ἐκεῖσε.

καὶ τοὺς ἐρεμβῶν.) ἑλλάνικός φησι, τοὺς ἐρεμβοὺς περὶ τὰς τοῦ νείλου ῥοὰς οἰκεῖν. γένος δὲ ἀράβων εἰσὶν οἱ ἐρεμβοὶ, οἱ καὶ τρωγλοδύται καὶ ἰχθυοφάγοι καλούμενοι, ὧν τὸν βίον πλατέως ὁ διόδωρος γράφει. ἐρεμβοὶ δὲ λέγονται, ὅτι ἐν τῇ ἔρᾳ, ἤτοι τῇ γῇ βαίνουσιν, ὑπὸ γὰρ γῆν καὶ τρώγλας οἰκοῦσιν. μύρρας ἐρυμνὸν ἄστυ.) τὴν βίβλον λέγει, ἥ τις ἐστὶ πόλις τῆς φοινίκης. μύρρα δὲ θείαντος θυγάτηρ ἐγένετο. αὕτη ἐρασθεῖσα τοῦ πατρὸς, καὶ λάθρα μιγεῖσα αὐτῷ, καὶ ἔγκυος γενομένη, αἰδουμένη τὸν τοῦ πατρός, ηὔξατο τοῖς θεοῖς εἰς ἑτέραν φύσιν μεταλλαγῆναι, ἤτοι μήτε μετὰ ζώντων εἶναι, μήτε μετὰ τεθνεώτων. ὅθεν εἰς δένδρον αὐτὴν μετέβαλε, τὸ ἀπ' αὐτῆς λεγόμενον μύρραν, ἤτοι σμύρναν αἰολικῶς, ὅθεν καὶ τὸ μύρον καλεῖται. μὴ γὰρ ὡς οἱ μωροὶ, καὶ σὺ τὴν μύρραν μυρρίνην, ἤτοι μυρσίνην νομίσῃς. οὕτω μεταβληθείσης αὐτῆς εἰς μύρραν, ἐφεστῶτος τοῦ χρόνου τοῦ τοκετοῦ, διαρραγέντος τοῦ φλοιοῦ ἀπεκύησε τὸν ἄδωνιν. ὃν ἰδοῦσα ἡ ἀφροδίτη ἐφίλησε, καὶ ἀνδρωθέντος ἐραστὴν ἔσχηκεν. γαύαντος.) ὁ ἄδωνις γαύας παρὰ κυπρίοις καλεῖται. ἄδωνις δὲ ὁ κύπριος, κατά τινας, κινύρου παῖς ἦν τοῦ κυπρίων βασιλέως, καὶ οὐ θείαντος. ἐξ οὗ ἀφροδίτη γεννᾷ πρίαπον, δυσαδῖν, καὶ βαθυ-

Βαβυναίδιον. καὶ γὰρ ἥρα ἔγκυον οὖσαν αὐτὴν, μεμαγευμένην χερὶ ἀψαμένη, ἐποίησε δυστοκεῖν γεννῆσαι. καὶ τὸν θεᾷ κλαυσθέντα.) αἱ μοῦσαι τῇ πρὸς ἀφροδίτην ὀργῇ φερόμεναι, ὅτι πολλὰς αὐτῶν εἰς ἔρωτας κινήσασα, ἐποίησεν ἀνδράσι μιγῆναι καὶ τεκεῖν, οἷον καλλιόπην μὲν οἰάγρῳ τεκεῖν ὀρφέα καὶ κυμόθωνα, τερψιχόρην ἐκ στρυμόνος ῥῆσον, κλειὼ δ' ἐκ μάγνητος λῖνον, τὸν ἐρώμενον αὐτῆς ἄδωνιν ἀπέκτεναν. μέλος γὰρ κυνηγεσίας οὖσαι τερπνὸν, καὶ τὸν ἐραστὴν ἀφροδίτης ἄδωνιν ἀκούσαντα, ποιήσασαι χαυνωθῆναι, ὥρμησεν ἐκεῖ κυνηγέσιον. ἄρης δὲ ὁ θεὸς ἀντεραστὴς ὢν ἀφροδίτης, εἴτε μεταμορφώσας ἑαυτὸν εἰς χοίρου μορφὴν, εἴτε πρὸς χοῖρον ὁρμήσαντα τὸν ἄδωνιν ἐναντίος ἐλθὼν, αὐτὸν ἀναιρεῖ. καὶ τὸ μὲν ἀδώνιδος αἷμα καταῤῥεῦσαν, τὴν ἀνεμώνην λευκὴν οὖσαν πρότερον, ἐρυθρὰν ἀπειργάσατο. περὶ γὰρ ἀνεμώνην τὸν ἄδωνιν πεσεῖν ἔτυχεν. ἀφροδίτη δὲ τὸ πάθος μαθοῦσα, γυμνοῖς περιτρέχουσα τοῖς ποσὶν, ἐλεεινὸν ὀλοφυρομένη, ἀκάνθαις δὲ καὶ αὐτὴ ῥοδωνιᾶς ἐμπεσοῦσα, τῷ καταῤῥεύσαντι αἵματι τὸ ῥόδον ἐρυθρὸν ἀπειργάσατο.

χοινίδι μουσόφθαρτον ἀργύτα, ξενὴ
κραντῆρι λευκῷ τόν ποτ' ἔκτανε πτίλας.
ἐπόψεται δὲ τύρσιας κηφηΐδας,
καὶ λαφρίου λακτίσμαθ' ἑρμαίου ποδός.

χοινὶς, ἀργύτα, καὶ ξενή.) ἀφροδίτης ἐπίθετα. ὅτι ἡ χοῖρος βοτάνη μασσωμένη, τοὺς ὀδόντας μὲν καθαίρει. κινεῖ δὲ καὶ πρὸς ἀφροδίσια. ἀργύτα δὲ λέγεται, ὅτι δύο ξενὰς ἁρμόττει πρὸς μίαν συνάφειαν γαμικήν. ξενὴ δὲ, ὅτι φιλοποιεῖ. ἡ δὲ σύνταξις οὕτως, ἐπόψεται ὁ μενέλαος τόδε καὶ τόδε, καὶ τὸν τάφον τοῦ γαύαντος τὸν μουσόφθαρτον, περιφραστικῶς τὸν ἄδωνιν, τὸν κλαυσθέντα καὶ θρηνηθέντα τῇ ἀφροδίτῃ χοιάδι καὶ ποιάδι. ὅν τινα ποτὲ ἄδωνιν ἔκτανε ὁ πτίλας καὶ ὁ κάπρος, ἐν κερατῆρι καὶ ὀδόντι λευκῷ. ἐκ δὲ τοῦ εἰπεῖν ὅτι ἐπόψεται τάφον ἀδώνιδος, ἢ τὴν βίβλον, ἢ τὴν κύπρον. καὶ ἐν τῇ βίβλῳ γὰρ ἦν ἄδωνις, καὶ ἐν τῇ κύπρῳ ἕτερος ἄδωνις ὁ κινύρου. ἅπερ ἀκριβῶς τινὲς οὐκ εἰδότες, συγχέουσι τοὺς νέους, τέως οἱ μὴ γινώσκοντες τὴν μύῤῥαν, ἄδωνιν βίβλιον εἶναι, τὸν δ' ὃν εἴπομεν κύπρειον, νῆσον ἀδώνιδος τὴν κύπρον φασίν. ἐπόψεται δέ.) θεάσεται δὲ καὶ τὴν αἰθιοπίαν. τύρσιας γὰρ κηφηΐδας, τὰ τείχη καὶ τὰς πόλεις λέγουσι τοῦ κηφέως. ὁ δὲ κηφεὺς ὁ τῆς ἀνδρομέδης πατὴρ, βασιλεὺς ἦν αἰθιόπων. πρόσχες δὲ, μὴ γράψῃς κηφηνίδας, ὡς οἱ πολλοί. ἡρόδοτος κηφῆνας καὶ ἀρταίους ἔθνη περσῶν εἶναι λέγει, οὐκ αἰθιόπων λέγοντες κηφῆνας τοὺς αἰθίοπας λέγεσθαι, ἀλλὰ κηφηΐδας. τύρσις ἀπὸ τοῦ κηφεὺς κηφέως κηφηΐδης, καὶ ἐκτάσει κηφηΐδης, ὡς χρυσηΐδης. καὶ λαφρίου.) λάφριος ὁ φιλόξενος. λέγει δὲ τὸν ἑρμῆν. ἑρμῆς γὰρ φυλάττων ἐν αἰθιοπίᾳ βουλῇ τοῦ διὸς τὴν ἰὼ, ἵνα μὴ ὑπὸ τῆς ἥρας βλαβῇ, διψήσας ἐλάκτισε τὴν γῆν, καὶ ἀνέδωκεν ὕδωρ, ὅθεν ἐκεῖ ὁ τόπος πτέρνα ἑρμοῦ καλεῖται, ὡς πηγάσου κρήνη, καὶ σκάμανδρος ποταμός. ἑρμαίου.) οἱ μὲν πάντες τὸ μαι δίφθογγον γράφουσι, ὡς ἔοικεν, οὐκ εἰδότες διαφοράν. ἐγὼ δὲ ἕρμα ἕρμαιον τὸ εὕρημα, καὶ ἡ γενικὴ ἑρμαίου τοῦ εὑρήματος. ἑρμείου δὲ ποδὸς τοῦ ἑρμαϊκοῦ, ψιλὸν, ὅτι ἐκθλίψει τοῦ ι ἔστι γέγονεν.

δισσάς τε πέτρας κήφεως αἷς προσήλατο
δαιτρὸς χατίζων, ἀντὶ θηλείας δ' ἔβη
τὸν χρυσόπατρον μόρφνον ἁρπάσας γνάθοις
τὸν ἡπατουργὸν ἄρσεν' ἀρβυλόπτερον.

δισσὰς

δίσκοις τε πέτρας.) Κηφέως τοῦ Αἰθιόπων βασιλέως καὶ Κασσιεπείας, γίνεται παῖς Ἀνδρομέδα. ἐριζούσης δὲ τῆς Κασσιεπείας πρὸς κάλλος τῇ Ἥρᾳ, ἢ καθ' ἑτέρους ταῖς Νηρηΐσιν, ὁ Ποσειδῶν αὐτῶν παρακλήσει ἔπεμψε κῆτος, ὃ τὴν Αἰθιοπίαν ἐλυμαίνετο. χρησμῷ δὲ ὁ Κηφεὺς τὴν ἑαυτοῦ θυγατέρα τὴν Ἀνδρομέδαν πρὸς βορὰν ἔδωκεν ἐκκεῖσθαι τῷ κήτει, καὶ περὶ πόλιν Αἰθιοπίας Ἰόπην, δεσμοῖς σιδηροῖς δεσμεύσας αὐτὴν παρά τινας πέτρας. Περσεὺς δὲ τότε καρατομήσας τὴν Γοργόνην, περὶ τοὺς τόπους διήρχετο, καὶ τὴν Ἀνδρομέδαν οἰκτείρας, δείκνυσι τὴν κεφαλὴν τῆς Γοργόνος τῷ κήτει, καὶ ἅμα ἑλκύσας τὸ λοχοδρέπανον, ὃ μὲν μέρος τοῦ κήτους ἐποίησε λίθινον, ὃ δὲ ἀπέκοψε, καὶ τὴν κόρην ῥυσάμενος ἔγημεν. ὅτι δὲ περὶ Ἰόπην τὰ κατ' Ἀνδρομέδαν γέγονεν, Ἀρτεμίδωρός τε μαρτυρεῖ, καὶ Λιβάνιος, καὶ Προκόπιος, καὶ Ἰώσηππος. καί τις ἀπ' αὐτῶν οὕτως ἔλεγε, πόλις Ἰόπη τῆς Ἀνδρομέδας τὸ δεσμωτήριον. ἄλλος δέ τις πάλιν φησίν, ὅτι ἐκεῖ ἡ Ἰὼ τὸν ἄργον νικήσασα, ἄνθρωπος γέγονεν. τὸν χρυσόπατρον.) Τὸν Περσέα. ἡ δὲ ἱστορία τοιαύτη. Ἀκρισίου τοῦ Ἀργείων βασιλέως, καὶ Εὐρυδίκης τῆς Εὐρωτίως θυγατρός, γίνεται θυγάτηρ Δανάη. ἣν Ἀκρίσιος ὁ πατὴρ σιδηροῦν ποιήσας θάλαμον ἐνέκλεισεν, ὅπως τούτῳ τῷ τρόπῳ μένῃ παρθένος. ἐκ χρησμοῦ γὰρ ἠκηκόει, ἀναιρεθῆναι ὑπὸ τοῦ ἐξ αὐτῆς γεννηθέντος. Ζεὺς δέ, ὡς λέγουσιν, εἰς χρυσὸν μεταστρέψας αὐτόν, χυθεὶς διά τινος ὀπῆς ἐμίγη αὐτῇ. ἡ δὲ ἐν γαστρὶ ἔχει τὸν Περσέα. ὅπερ γνοὺς ὁ ταύτης πατήρ, ἀνέμενε ταύτην τεκεῖν. τεκοῦσαν δὲ σὺν τῷ βρέφει ἐμβαλὼν αὐτὴν λάρνακι ξυλίνῃ, εἰς τὴν ὑποκειμένην ἔρριψε θάλασσαν, ἥ τις πρὸς Σέριφον νῆσον ἐξωκείλη, μίαν οὖσαν τῶν Κυκλάδων, ἧς ἐβασίλευε Πολυδέκτης υἱὸς Ποσειδῶνος καὶ Κερεβίας, ἀδελφὸν ἔχων Δίκτυν, ὃς Δίκτυς ὡς ἴδιον παῖδα τὸν Περσέα ἐπαιδαγώγει, καὶ τῆς Δανάης ἐπεμελεῖτο. ὁ δὲ Πολυδέκτης ἐβιάζετο τὴν Δανάην. μὴ δυνάμενος δὲ συγγενέσθαι αὐτῇ, τοῦ Περσέως ἤδη πρὸς ἥβην ἐλαύνοντος, πλάττεται ὡς ἕδνων χρείαν ἔχει πρὸς γάμον Ἱπποδαμείας τῆς Οἰνομάου. καὶ ἄλλον ἄλλο τῶν φίλων αἰτεῖ. Περσέα δὲ πέμπει ἐπὶ Γοργόνας, δειροτομῆσαι τὴν Μέδουσαν, καὶ τὴν κεφαλὴν αὐτῆς ἐνεγκεῖν, ὅπως τῇ Ἱπποδαμείᾳ δοίη. τοῦτο δὲ ἐπραγματεύσατο, ὅπως τοῦ Περσέως ὑπὸ Γοργόνων ἀναιρεθέντος, αὐτὸς ἀδεῶς τῇ Δανάῃ συγγίνοιτο. ταῦτα δὲ λῆρος. Πολυδέκτης γὰρ τρεῖς ἦν γενεὰς πρότερον Ἱπποδαμείας. τὸ δ' ἀληθὲς οὕτως ἔχει. τέως μυθικώτερον, ἀλληγορικωτέρως δὲ εἶπον κατ' ἀρχάς, ὅτι μὲν ἐβιάζετο Πολυδέκτης Δανάην, ᾔδει καὶ ὁ Περσεύς. ἐπεὶ δὲ ἡ Μέδουσα γυνὴ οὖσα πισίδα, τῇ Ἀθηνᾷ πρὸς κάλλος ἀντήριζεν, Ἀθηνᾶ τὸν Περσέα κατ' αὐτῆς ἔπεμψεν, ὑπογράψασα καὶ ὑποδείξασα τοῦτον ἐν ζωγραφίαις τὴν Γοργόνην, περὶ πόλιν τῆς Σάμου, Δεικτήριον κληθεῖσαν, ἐκ τοῦ ὑποδειχθῆναι ταῦτα αὐτῷ. ἐλθὼν δὲ περὶ τὰς Φορκίδας, πρῶτον τήν τε Πεφρηδὼ καὶ τὴν Ἐνυώ, τὰς ἐκ γενετῆς γραῦς, ἀδελφὰς δὲ τῶν Γοργόνων, ἔλαβε παρ' αὐτῶν τὸν ἕνα ὀφθαλμὸν αὐτῶν, καὶ τὸν ἕνα ὀδόντα, ὃν μόνον εἶχον κατ' ἀμοιβήν. καὶ οὐ πρότερον αὐταῖς ταῦτα ἔδωκεν, ἕως ὡδήγησαν αὐτὸν πρὸς νύμφας. καὶ λαβὼν τὰ πτερωτὰ τῶν νυμφῶν πέδιλα, κίβισιν, ἤτοι πήραν ἢ κιβωτόν, καὶ τὴν κυνέαν τοῦ ᾅδου, καὶ παρὰ Ἑρμοῦ ἀδαμαντίνην ἅρπην ἔχων, καὶ παρὰ τῆς Ἀθηνᾶς κάτοπτρον, πετόμενος ἦλθεν ἐπ' αὐτὰς τὰς Γοργόνας, ἐπ' ὠκεανὸν οὔσας τὸν περὶ πόλιν Ἰβηρίας τὴν Ταρτησσόν, αἵτινες δρακοντοφολίδας εἶχον κεφαλάς, συῶν ὀδόντας μεγάλων, χεῖρας χαλκᾶς καὶ πτέρυγας, αἷς ἐπέτοντο. οὕτω γοῦν πετάμενος ἐπ' αὐτὰς ἐλθών, καὶ κοιμωμένας εὑρών, καρατομεῖ τὴν Μέδουσαν ἐν τῷ κατόπτρῳ βλέπων, οὐ πρὸς αὐτήν. ἢ γὰρ ἂν ἀπελιθώθη ταύτην ἰδών. αἱ δὲ λοιπαὶ αὐτῆς ἀδελφαί, θρῆνον μέγα ἐκίνουν, ἐκ τῶν πλοκάμων ὀφιωδῶν αὐτῶν ἐκπέμπουσαι συρισμόν, ἐξ ὧν περ Ἀθηνᾶ καὶ Πίνδαρον, τὸν αὐλητικὸν καλούμενον πολυκέφαλον εὗρε νόμον. Περσεὺς δὲ τότε τῇ πή-

ρᾳ τὴν

ρα τὴν κεφαλὴν θεᾶς, καὶ ἐπὶ νώτου φέρων αὐτὴν, ἐπορεύετο. ἐλθὼν δὲ καὶ πρὸς αἰθιοπίαν, ὡς ἔφην, τὴν ἀνδρομέδαν τοῦ κήτους ἐῤῥύσατο, καὶ λαβὼν γυναῖκα ἔσχε παῖδα πέρσην ἐξ αὐτῆς, καὶ καταλείπει παρὰ κηφεῖ. τὸν δὲ κηφέως ἀδελφὸν φινέα προμνηστευσάμενον ἀνδρομέδαν, καὶ αὐτῷ ἐπιβουλεύοντα, ἀπελίθωσε δείξας τὴν γοργόνην. αὐτὸς δὲ σὺν ἀνδρομέδᾳ εἰς σέριφον παραγίνεται. εὑρὼν δὲ τὴν μητέρα μετὰ τοῦ δίκτυος προσπεφευγυῖαν ἐν τῷ ναῷ διὰ πολυδέκτην, ἐλθὼν πρὸς τὴν οἰκίαν τοῦ πολυδέκτου, καὶ συμπόσιον λαμπρὸν ἐφευρὼν, δείξας τὴν γοργόνην πάντας ἐλίθωσε. τὴν δὲ βασιλείαν δίκτυϊ δίδωσι. τὰ δὲ τῶν νυμφῶν πέδιλα καὶ τὴν ἅδου κυνῆν, ἑρμῆς παρ' αὐτοῦ λαβὼν, τοῖς ἰδίοις δεσπόταις ἀπέδωκε. τὴν δὲ κεφαλὴν τῆς γοργόνος, περσεὺς παρέσχε τῇ ἀθηνᾷ. ἡ δὲ πρὸς τὸ μέσον τῆς ἰδίας ἀσπίδος ταύτην ἐνέπηξεν. ἄλλοι δέ φασιν, ὅτι ὑπὲρ τοῦ κόσμου οὗ περὶ τὸ στῆθος εἶχε, ταύτην ἐνέπηξεν. ὅθεν ἀπὸ τῆς γοργόνος καὶ ὁ ὑπερστήθιος ἐκεῖνος τῆς ἀθηνᾶς κόσμος, γοργόνιον ἐκλήθη. περσεὺς δὲ σὺν ἀνδρομέδᾳ καὶ τῇ μητρὶ δανάῃ ἔσπευδεν εἰς ἄργος, ἐλθεῖν πρὸς θέαν ἀκρισίου. ἀκρίσιος δὲ τὸν χρησμὸν δεδοικὼς, εἰς πελασγίαν ἐχώρησεν. τευταμίδου δὲ τοῦ λαρισσαίων βασιλέως πένταθλον θέντος ἐπὶ τῇ τοῦ πατρὸς τελευτῇ, περσεὺς ἀγωνιζόμενος δίσκῳ βαλὼν τὸν ἀκρισίου πόδα, ἄκων αὐτὸν ἀναιρεῖ· καὶ πυθόμενος ἔθαψεν αὐτὸν ἔξω τῆς πόλεως. πρὸς δὲ μεγαπένθην τὸν προίτου ἐλθὼν αὐτῷ μὲν ἔδωκε τὴν ἰδίαν βασιλείαν, τὴν τοῦ ἄργους ἀρχήν. αὐτὸς δ' ὁ περσεὺς τὴν τίρυνθα κατέσχε, τὴν ἐκείνου βασιλείαν. προσέκτισε δὲ μίδειαν καὶ μυκήνας, ἔνθα καὶ ἑτέρους παῖδας ἐξ ἀνδρομέδας γεννᾷ, ἀλκαῖον, σθένελον, ἕλειον, μήστορα, ἠλεκτρύωνα, καὶ γοργοφόνην, τοῦ ἑτέρου υἱοῦ αὐτοῦ πέρσου καταλειφθέντος, ὡς εἴπομεν, ἐν αἰθιοπίᾳ, παρὰ τῷ πάππῳ κηφεῖ. ἁρπάζας γνάθοις.) ληρεῖ, φλυαρεῖ, μὴ γινώσκων τί γράφει, ὡς καὶ τὸ ὑπατουργόν. οὐ γὰρ τὸν περσέα τὸ κῆτος κατέπιεν, ὡς τὸν ἡρακλέα. ὡς ἔοικε δὲ, οἰνοβαρῶν ὁ λυκόφρων ἐκ τῶν πολεμαίου τρυφῶν καὶ δωρημάτων, τὴν ἱστορίαν ἡρακλέους, ἐπὶ τὴν ἡσιόνην κήτους, ὑπὲρ περσέα καὶ ἀνδρομέδαν μετήνεγκεν. ἀρβυλόπεδρον.) ἐῤῥέθη, ὅτι πτερωτὰ ὑποδήματα τῶν νυμφῶν εἶχεν. ἀρβύλη δὲ εἶδος ὑποδήματος. περσεὺς κατάγει τὸ γένος ἐξ ἄβαντος. ἄβαντος γὰρ προῖτος καὶ ἀκρίσιος, ἀκρισίου δανάη, δανάης καὶ διὸς περσεὺς, περσέως ἀλκαῖος, καὶ οἱ λοιποί, ἀλκαίου ἀμφιτρύων, ἠλεκτρύωνος ἀλκμήνη, ἀλκμήνης ἡρακλῆς καὶ ἰφικλῆς, ἐξ οὗ ἰόλαος.

πεφήσεται δὲ τοῦ θεριστῆρος ξυρῷ,
φάλλαινα δυσμίσητος ἐξινωμένη
ἱπποβρότους ὠδῖνας οἴξαντος τόκων
τῆς δειροπαίδος μαρμαρώπιδος γαλῆς,
ὃς ζωοπλαστῶν ἄνδρας ἐξ ἄκρου ποδὸς
ἀγαλματώσας ἀμφελυτρώσει πέτρων
λαμπτηροκλέπτης τριπλανοῦς ποδηγίας.
ἐπόψεται δὲ τὰς θρεψάντους γύας,

θεριστῆρος ξυρῷ.) ἐῤῥέθη. ἱπποβρότους ὠδῖνας.) καρατομηθείσης τῆς γοργόνης παρὰ περσέως, ἐκ τοῦ τραχήλου αὐτῆς ἐξέθορεν ἄνθρωπος μὲν ὁ χρυσάωρ, ἵππος δὲ ὁ πήγασος. δειροπαίδος γαλῆς, τῆς γαλῆς τῆς παιδούσης, καὶ παῖδας τικτούσης ἐκ τοῦ τραχήλου. ἡ γὰρ θαλασσία γαλῆ ἐκ τοῦ τραχήλου γεννᾷ. νῦν δὲ τὴν μέδουσαν εἶπε γοργόνην, διὰ τὸ μετὰ τὴν καρατομίαν τεκεῖν, ὡς εἴπομεν, χρυσάορα καὶ τὸν πήγασον. μαρμαρώπιδα δὲ, διὰ τὸ ἀπολιθοῦν τοὺς ὁρῶντας αὐτήν.

καὶ ταῦτα μὲν οὕτω. τὸ δ' ἐνταῦθα σύμπαν χωρίον ἀνόητως ἔγραψεν ὁ λυκόφρων, εἰ μή τι μικρὸν αὐτῷ βοηθήσαντες, τὸ λεῖπον ἀναπληρώσαιμεν. σκοπείτω πᾶς ὁ βουλόμενος, ὅπως ἔχει ἐνταῦθα κακῶς ἡ γραφή. φησὶ περὶ μενελάου. ἐπόψεται δὲ τύρσεις κηφηΐδας, καὶ τοῦ ἑρμοῦ τὰ λακτίσματα, καὶ τὰς δισσὰς πέτρας, ὅπου ὁ θαλάσσιος κύων ἐξῆλθεν, χρῄζων φαγεῖν ἀνδρομέδαν. ἀντὶ δὲ τῆς ἀνδρομέδας ὑπεχώρησεν, λαβὼν τὸν περσέα τὸν ἡπατουργὸν, τὸν ἀρβυλόπτερον. καὶ μέχρι τοῦδε, καλῶς πῶς ὁ λόγος ἔχειν δοκεῖ, κἂν καὶ ἐνταῦθοι ψεύδεται παραφθείρας τὴν ἱστορίαν. ἀπὸ δὲ τοῦ στυφήσεται μέχρι τοῦ στίχου τοῦ λέγοντος, ἐπόψεται δὲ καὶ θρεπτόκους γύας, πάντη περισσὴ καὶ ἀνόητος ἐστὶν ἡ γραφή. καὶ πρόσχες. ἐπόψεται ὁ μενέλαος τοὺς τόπους, ὅπου τάδε καὶ τάδε γέγονε. καὶ ὅπου τὸν περσέα ἁρπάσαν τὸ κῆτος ἔβη τότε. στυφήσεται δὲ καὶ φονευθήσεται νῦν ὑπὸ ξυρῷ τοῦ περσέως, καὶ τὸ παρακατιὸν ὁ ζωοπλαστῶν ἄνδρας. ὁρᾷς πῶς ἔχει τὸ ἀνόητον. φέρε δὲ ἡμεῖς, ὡς δυνατὸν ἀνακάθαρμα τὴν βατίαν τῆς γραφικῆς, καὶ ἄχρηστον, καὶ ὡς οἷον ἐξομαλίσωμεν, οὕτω ταῦτα τις συντασσέτω. ἐπόψεται ὁ μενέλαος τοὺς τόπους, ὅπου τάδε καὶ τάδε γέγονε, καὶ ὅπου τὸν περσέα τὸν τοιόνδε ἁρπάζειν ὁ κέπφος καὶ τὸ κῆτος ἔβη. στυφήσεται δέ, ἀντὶ τοῦ στυφήσαντος, καὶ ἐφονεύθη ἡ φάλαινα ἡ δυσμίσητος, ἤτοι τὸ κῆτος αὐτὸ, ἐκινδύνευσεν ἐν ὑπὸ ξυρῷ καὶ λοχοδρεπάνῳ τοῦ περσέως αὐτοῦ, τοῦ οἴξαντος καὶ ἀνοίξαντος τὰς ὑπνοβρότας ὠδῖνας τῶν τόκων τῆς δειρόπαιδος καὶ μαρμαρώπιδος γαλῆς, ἤτοι τοῦ ἀναλύσαντος τὴν γοργόνην, καὶ ἐκ τῆς καρατομίας αὐτῆς ποιήσαντος ἐξελθεῖν χρυσάορα καὶ τὸν πήγασον, ὃς καὶ ὅς τις περσεὺς ὁ λαμπτηροκλέπτης, τῆς τριπλανοῦς ποδηγίας, ζωοπλαστῶν καὶ μεταπλάττων ἀπὸ ζώων τοὺς ἄνδρας, ἤγουν τοὺς ἀνθρώπους ἀγαλματώσας, ἀντὶ τοῦ ἠγαλμάτου, ἤτοι ἀγάλματα καὶ ἀνδριάντας ἐποίει, ἐν τῇ ἀμφιλυτρώσει καὶ ἀποκαλύψει τῶν πέτρων. λαμπτηροκλέπτης.) ὁ μὲν λυκόφρων φησὶ τῶν γοργόνων εἶναι τὸν ὀφθαλμὸν, τὸν ὑπὸ περσέως κλαπέντα. λέγει δὲ, ὅτι ἕνα ὀφθαλμὸν εἶχον, καὶ ἐφύλασσον ἀλλήλας. ὁ δὲ περσεὺς ἐλθὼν ἐκ τῶν ὀπίσω ἐκράτησε τοῦ ὀφθαλμοῦ, καὶ οὕτως ἔκοψε τὴν κεφαλὴν τῆς γοργόνος. ἐγὼ δὲ εἶπον, ὅτι τῶν φορκίδων, αἳ ἦσαν ἀδελφαὶ τῶν γοργόνων. περιπλανώμεναι γὰρ αἱ τρεῖς ἐποδήγουν ἀλλήλας ἐναλλὰξ ἕνα ἔχουσαι ὀφθαλμόν.

τριπλανοῦς ποδηγίας.) ὅτι μία παρ' ἑτέρας ἐναλλὰξ χρωμένη τῷ ὀφθαλμῷ, καὶ τὴν πλάνην καὶ περιφορὰν τὰς λοιπὰς ἐποδήγει. θρεπτόκους γύας.) ἀρσενικῶς καὶ θηλυκῶς λέγεται, τοὺς γύας καὶ τὰς γύας. καὶ μετὰ προσγεγραμμένης ἄπταιστον ἐστὶ τὸ μέτρον. κοινὴ γὰρ συλλαβὴ γίνεται διὰ τὸ κεχηνός. καὶ χωλίαμβος δὲ ἂν ἦν, δέχεται ἐν τῷ ἰαμβικῷ. γύας δὲ καὶ χώρας θρεπτόκους λέγει, τὴν αἴγυπτον. ὁ νεῖλος γὰρ ἐξερχόμενος ἐν τῷ θέρει, ἀρδεύει αὐτήν. οὗτος διΐστησι τὴν αἰθιοπίαν ἀπὸ τῆς λιβύης. τινὲς δέ φασιν ἐν λιβύῃ εἶναι τὰς πηγὰς τοῦ νείλου, ὡς δεῖξεις. ἀλλ' οὐκ ἔστι τοῦτο ἀληθές. ἀσβύσται δὲ, ἔθνος λιβυστικόν, ὡς λέγει διονύσιος ἐν τῇ περιηγήσει.

καὶ ῥεῖθρον ἀσβύσταο καὶ χαμευνάδων,
εὐνὰς δυσόδμους θηρσὶ συγκοιμώμενος,
καὶ πάντα τλήσεθ' εἵνεκ' ἀργείας κυνὸς
τῆς θηλύπαιδος, καὶ τριάνορος κόρης.
ἥξει δ' ἀλήτης εἰς ἰαπύγων στρατὸν,
καὶ δῶρ' ἀνάψει παρθένῳ σκυλητρίᾳ,
ταμάσιον κρατῆρα καὶ βοάγριον.

καὶ χαμι

Καὶ χαμευνάδας.) μενέλαος ἐξωσθεὶς περὶ αἴγυπτον, πολὺν χρόνον ἐκεῖσε διατρίβων, ἠδημόνει περὶ τοῦ εἰς πατρίδα ἐλεύσεσθαι. ὃν ἰδοῦσα εἰδοθέα ἡ τοῦ πρωτέως θυγάτηρ, ὦ φέριστε, φησὶ πρὸς αὐτὸν μενέλαε, εἴπερ βούλει μαθεῖν τὸ περὶ σὲ πᾶν, ἔστιν μοι πατὴρ ὁ θαλάσσιος πρωτεύς. οὗτος περὶ δείλην ἐκβαίνων ἐκ τῆς θαλάσσης, συγκοιτάζεται ταῖς φώκαις. λαβὼν οὖν καὶ σὺ παρ' ἐμοῦ δέρματα φωκῶν νεοδάρτων, ὑπόδυσαι καὶ σὺ καὶ οἱ νεώτεροι τῶν σῶν ἑταίρων, καὶ συγκατακλίθητι ταῖς λοιπαῖς φώκαις. ἐλθόντα δὲ τὸν πρωτέα κατάσχετε, καὶ μηδὲν πτοηθέντες πρὸς πάντα αὐτὸν ὁρῶντες μεταστρεπόμενον, πρὸς ὕδωρ, πρὸς πῦρ, πρὸς ζῶα παντοῖα, ἀλλὰ κατέχοντες ἐρωτήσατε, καὶ ὃς ὑμῖν ἐρεῖ περὶ πάντων σαφέστατα. συγκοιτασθέντες οὖν ταῖς φώκαις, καὶ τὰ λοιπὰ πάντα ποιήσαντες, ἔμαθον παρὰ τοῦ πρωτέως περὶ τοῦ ἀπόπλου, καὶ πάντων ὧν ἔχρῃζον. διὰ δὲ τὸ δυσῶδες τῆς φώκης, ὅτι εἶπε τὸ δυσόδμους, ἢ δυσόδμοις θηρσίν. τλήσεθ' εἵνεκα.) καὶ τλήσετ' ἕνεκα. τὸ μὲν τλήσεθ' εἵνεκα, ἀττικόν. δασύνεται γὰρ τὸ εἵνεκα ἀττικῶς. τὸ δὲ τλήσετ' ἕνεκα, ψιλοῦται, ἰωνικῶς καὶ αἰολικῶς. ἐκεῖνοι γὰρ πάντα ψιλοῦσιν, ὡς τὸ λεύκιππος ἀπηλιώτης, καὶ τὰ ὅμοια. ταῦτα γὰρ παρ' ἡμῖν δασέως ἐκφέρονται, λεύχιππος καὶ ἀφηλιώτης. τῆς θηλύπαιδος.) τῆς ἑλένης, ὡς καὶ ὅμηρος φησίν, ἑλένην μὴ τεκεῖν υἱόν, ἀλλὰ θυγατέρα τὴν ἑρμιόνην. τινὲς δὲ δεῦρο καὶ ἰφιγένειαν ἐκ θησέως. ἄλλοι δέ φασι καὶ νικόστρατον τεκεῖν καὶ αἰθιόλαν καὶ μενέλαον. ἐκ δ' ἀλεξάνδρου οἱ πλείονες φασί, τέσσαρας τεκνῶσαι, βούνικον, κόρυθον, ἄγανον, καὶ ἰδαῖον. κόρης.) κόρη κυρίως ἡ καθαρὰ καὶ παρθένος. τινὲς δὲ μολοσσοὺς καὶ κατὰ τὴν κοινὴν συνήθειαν, κόρη ἡ εὔμορφος, ὅπερ καὶ νῦν δηλοῖ. οὐ γὰρ τὴν θηλύπαιδα καὶ πολύανδρον παρθένον λέγει, ἀλλ' εὔμορφον αὐτὴν καλεῖ. ἥξει δ' ἀλήτης.) παραγενήσεται δὲ ὁ μενέλαος πλανώμενος εἰς τὴν χώραν τῶν ἰαπύγων, ἤτοι καλαβρῶν. ἡ γὰρ μεσαπυγία καὶ ἰαπυγία, ὕστερον βαλεντία. εἶτα βαλέντη ἐκλήθη, καθά φησιν ὁ ἱστορικὸς δίων, ὁ τὰς ῥωμαίων πράξεις συντάξας. κεῖται δὲ ἡ καλαβρία περὶ τὸν ἰόνιον κόλπον, καὶ τὸν ἀδρίαν. καὶ δῶρ' ἀνάψει.) καὶ τῇ ἰαπυγίᾳ, ἤτοι τῇ καλαυρίδι σκυλατικῇ καὶ πολεμικῇ ἀθηνᾷ δῶρα δώσει, καὶ καθιδρύσει ἀναθήματα, κρατῆρα χαλκοῦν ἀπό τε μέσης πόλεως καλαυρίδος, καὶ τὸν ἑαυτοῦ θυρεόν, ἤτοι τὸ σάκος, καὶ τὰ τῆς ἑλένης εὐπόδετα ὑποδήματα. ταμάσιον.) τάμασα πόλις καλαυρίας ἀριστόχαλκος, περὶ ἧς φησὶν ὅμηρος·

ἐς ταμέσην μετὰ χαλκόν. ἄγω δ' αἴθωνα σίδηρον.

ταύτην δὲ, καὶ οἱ βάρβαροι καλαυροί τε καὶ ἕτεροι τέμεσαν ἐπικαλοῦσιν, ὥσπερ αἰδούμενοι μεταποιῆσαι καθ' ὁλοκληρείαν τὴν τοῦ ὁμήρου φωνήν. ὁ δὲ λυκόφρων οὐκ αἰδεσθεὶς τὴν ποιητικὴν ἐκείνην φωνήν, οὐδὲ τὴν περὶ τὸν ποιητὴν τῶν βαρβάρων αἰδῶ λογισάμενος, βαρβαρώτερος ἐκείνων φανείς, καὶ κατὰ τὴν παροιμίαν, κειὸς περὶ τὰ τροφεῖα δι' ὅλης τάμασαν, τὴν τέμεσαν ἐκάλεσεν.

βοάγριον.) ἀσπίδα, ἐκ δέρματος βοὸς ἀγρίου γεγονυῖαν.

καὶ τὰς δάμαρτος ἀσκίρας εὐμαρίδας,
ἥξει δὲ σῖριν καὶ λακινίου μυχούς,
ἐν οἷσι πόρτις ὄρχατον τεύξει θεᾷ
ὁπλοσμίᾳ φυτοῖσιν ἐξησκημένον.
γυναιξὶ δ' ἔσται θεσμὸς ἐγχώροις ἀεί,
πενθεῖν τὸν εἰνάπηχυν αἰακοῦ τρίτον
καὶ δωρίδος, πρηστῆρα δαΐου μάχης.

ἀσκέρας δυμαείδας.) οὗτος ἀσκέρας τὰ ὑποδήματα καλεῖ λέγει. δυμαείδας δέ, τὰς δυμαρὰς καὶ ἁπλῶς ὑποδυομένας περὶ τοὺς πόδας. ἀσκέραι δὲ κυρίως, τὰ ἐν τοῖς ποσὶ πίλια, ἤτοι τὰ ὀρτάσεια λέγονται, ὡς καὶ Ἱππῶναξ. ἐμοὶ γὰρ οὐκ ἔδωκας, οὔτε χλαῖναν δασεῖαν ἐν χειμῶνι φάρμακον ῥίγους, οὔτ' ἀσκέρῃσι τοὺς πόδας δασείῃσιν ἔκρυψας, ὥς μή μοι χίμετλα γίγνηται. ἔγνως ὅτι διὰ τὸ εἰπεῖν δασείας τὰς ἀσκέρας, τὰ ὀρτάσεια φησίν. εἰ δὲ χρεία σοὶ καὶ ἑτέρας μαρτυρίας, ἄκουσον· ὦ φίλ' ἑρμῆ μαιαδεῦ, κυλλήνιε. καὶ μετά τινα φησί· δὸς χλαῖναν ἱππώνακτι, καὶ κυπασίσκον· καὶ σαμβαλίσκα, κἀσκερίσκα, καὶ χρυσοῦ στατῆρας ἑξήκοντα τοὐτέρου τοίχου. ἔγνως πάντως νῦν, ὅτι ἀσκερίσκα τὰ ὀρτάσεια πάντως λέγεται. ἰδοὺ γὰρ ἐν τούτῳ αὖ τούτῳ καὶ ἐνὶ στίχῳ περὶ ὑποδημάτων εἰπών, καὶ περὶ ἀσκερῶν λέγει. ἥξει δὲ σῖριν.) σῖρις ποταμὸς ἰταλίας, καὶ πόλις. ἡ δὲ πόλις σῖρις, νῦν σίριον λέγεται, ἀπὸ πόλεως κασίνου ἐμπόρου.

λακινίου μυχούς.) τὸ λακίνιον ἀκρωτήριον κρότωνος, περὶ οὗ φησὶ καὶ θεόκριτος, καί ποτ' ἀείδων τὸ λακίνιον, ὅπερ ὁ πύκτας αἴγων ὀγδώκοντα μόνος κατεδαίσατο μάζας. λακίνιον δὲ ἐκλήθη, ἀπὸ λακινίου κροτωνιάτου. ἐν οἷσι πόρτις.) ἐν οἷς τισι τόποις, τοῖς περὶ κρότωνα δηλονότι, ἡ θέτις κῆπον τῇ ἥρᾳ ἀναθήσει. αἱ δὲ γυναῖκες καὶ ἐγχώριοι ἐκ νόμου ἀεὶ ἐκεῖ ἔσονται μελανοφόροι, καὶ τὸν ἐννεάπηχυν ἀχιλλέα δακρύουσαι. ὅτι πόρτις ἕνεκα ἡ θεὸς θέτις τῇ θεᾷ ἥρᾳ δωρεῖται καὶ ἀνατίθησι τὸν μέγαν στόρθυγγα τῆς χέρσου, ἐν τούτῳ κτίσαι ὄρχατον.

ὄρχατον.) στίχον, τάξιν. διὰ δὲ τοῦ εἰπεῖν ἑξῆς κειμένου καὶ κεκοσμημένου φυτοῖς ὄρχατον, δηλοῖ τὸν κῆπον. ὁπλοσμία.) ἥρας ἐπίθετον, τιμωμένης ἐν ἤλιδι, πόλει τῆς πελοποννήσου καὶ τριφύλου. τεθμός.) ὁ νόμος, ἐκ τοῦ τίθεμαι, τέθεισαι, τεθμός. ἐννεάπηχυν.) ἐννέα πηχῶν λέγει μέγεθος ἔχειν τὸν ἀχιλλέα. αἰακοῦ τρίτον καὶ δωρίδος.) τὸν ἔκγονον αἰακοῦ καὶ τρίτον δωρίδος. αἰακοῦ γὰρ καὶ ἐνδηΐδος πηλεύς. πηλέως καὶ θέτιδος ἀχιλλεύς. καὶ πάλιν μητρόθεν, δωρίδος καὶ νηρέως θέτις, θέτιδος καὶ πηλέως ἀχιλλεύς. πρηστῆρα μάχης, τὸν σφόδρα καὶ διάπυρον ἄνεμον τοῦ πολέμου. ῥέθος.) κυρίως τὸ πρόσωπον, παρὰ τὸ ῥᾷον τὰ ἤθη δι' αὐτοῦ φαίνεσθαι. νῦν δὲ καταχρηστικῶς πάντα τὰ μέλη ῥέθη εἶπεν. γίνωσκε ὦ λυκόφρων, ὅτι τινὰς μὲν λέξεις ἀπ' αἰσχύλου ἐκλέψας, ἐξ ἱππώνακτος δὲ πλεῖον. ὑπελάμβανον δὲ ἄν, εἰ μὴ νοῶν ταύτας ἄλλως ἄλλως τίθης. ἀλλ' ἀναμνήσω σε ἐγὼ τὸν σοφὸν ποιητήν. οὐκ οἶδας ὦ λυκόφρων, ὅτι ὅτε σὺ τὴν ἱππώνακτος κατεῖχες βίβλον, κατόπιν σου ἑστηκὼς ἐγώ, ἑώρων σε τὰς αὐτοῦ λέξεις ἀναλεγόμενον. ὡς καὶ ἐνταῦθα ἀσκέρας τὰ ὑποδήματα λέγεις, καίπερ σημαινούσας πιλία, ἤτοι ὀρτάσεια.

καὶ μήτε χρυσῷ φαιδρὰ καλλύνειν ῥέθη,
μήθ' ἁβροπήνους ἀμφιβάλλεσθαι πέπλους
κάλχῃ φορυκτούς, οὕνεκα θεᾷ θεὸς
χέρσου μέγαν στόρθυγγα δωρεῖται κτίσαι.
ἥξει δὲ ταύρου γυμνάδας κακοξένους
πάλης κονίστρας, ὅν τε κωλῶτις τεκνοῖ
ἀλφιτία, κρείουσα λογγούρον μυχῶν
ἄρπης κρόνου πήδημα, κογχείας θ' ὕδωρ
κάμψας, γονοῦσαν τ' ἠδέσι κανῶν πλάκας.

κάλχῃ

κάλχῃ φορυκτὸς.) πορφύρᾳ βεβαμμένη κυρίως. νῦν δὲ τοὺς ἁπλῶς βεβαμμένους διὰ πολλῶν βαφῶν, καὶ πεποικιλμένους καὶ πλουμαρικοὺς λέγει. κάλχη δὲ ἡ πορφυροῦς, ὅθεν ὁ κόγχος καὶ ἡ κογχυλὴ εὑρέθη. σόρβυγγα.) ἀκρωτήριον τοῦ κρότωνος. λέγει δὲ τὸ λακίνιον. ἥξει δὲ ταύρους.) παραγενήσεται δὲ ὁ μενέλαος, καὶ περὶ τὴν σικελίαν, ὅπου αἱ παλαῖστραι τοῦ ἔρυκος τοῦ ξενοκτόνου, τοῦ υἱοῦ ἀφροδίτης καὶ ποσειδῶνος, ἀφ' οὗ καὶ ὁ τόπος ἔρυξ ἐκλήθη. παλαιστὴν γὰρ αὐτὸν ὄντα, ἢ πένταθλον, καὶ οὕτω τοὺς ξένους ἀναιροῦντα, ἡρακλῆς διερχόμενος καὶ πενταθλήσας αὐτὸν, ἄρας μετέωρον κατεκρήμνισε, καὶ οὕτως ἀνεῖλεν αὐτόν. ἔρυξ δὲ καὶ ὁ τόπος ἐκλήθη. ταῦρον δὲ τὸν ἔρυκα φησί, διὰ τὸ θυμικὸν καὶ γενναῖον. κωλῶτις.) ἡ ἀφροδίτη. κωλῶτις δὲ ἐκλήθη, ὅτι τὶς νεανίας ὑπὸ λῃστῶν, ἢ ὑπὸ τοῦ τυράννου καταχωσθεὶς ἐκ τῶν κώλων, ἤτοι ἐκ τῶν ἀκρομερίων καὶ τῶν χειρῶν ἐδέθη. ἡ δὲ θυγάτηρ, ἢ τοῦ ἀρχιλῃστοῦ, ἢ τοῦ τυράννου, ἐρασθεῖσα αὐτοῦ, ἀπέλυσεν αὐτὸν, μιγεῖσα τούτῳ. ὁ δὲ, ἀφροδίτης ἱερὸν κωλώτιδος ἱδρύσατο, εἰς εὐχαριστίαν αὐτῆς, ὅτι δεδεμένον ὄντα ἐκ τῶν κώλων ἐρρύσατο. κωλὶς δὲ λέγεται, καὶ ἡ ἄορνις γῆ. ἀλγύντια.) ἡ ἐν ἀλγύντι ποταμῷ κολοφῶνος τιμωμένη. ἐκεῖσε γὰρ ἱερὸν αὐτῆς ἐστίν. ἄρπης.) ἄρπη, ἤτοι δρέπανον, καὶ ἡ φαιακία, κέρκυρα καὶ ἡ σικελία λέγεται. ἡ μὲν κέρκυρα, ὅτι ἦν ἐκεῖ κεκρυμμένον τὸ δρέπανον, μεθ' οὗ ὁ ζεὺς τὸν κρόνον ἐξέτεμεν. ἢ τὸ δρέπανον, ὅπερ ἡ δημήτηρ ἔλαβεν παρ' ἡφαίστου, τέμνειν τοὺς στάχυς. δρέπανον δὲ ἡ σικελία, ὅτι ἐκεῖ ἦν τὸ δρέπανον, μεθ' οὗ τὸν οὐρανὸν ὁ κρόνος ἐξέτεμε. κἂν περ ὁ λυκόφρων φαίνεται νῦν τὸ κρονοτόμον δρέπανον λέγων. τὸ δὲ δρέπανον παρὰ σικελοῖς ζάγκλον καλεῖται. μέμνηται δὲ καὶ καλλίμαχος ἐν δευτέρῳ αἰτιῶν. γονοῦσσαν.) ἔστι μὲν καὶ πόλις θετταλική, νῦν δὲ λίμνη σικελίας, ἐν ᾗ ἐπλανήθη ὁ μενέλαος.

καὶ Θηροκλαίνου σηκὸν ὠμηστοῦ λύκου,
ὃν κρηθέως ἄμναμος ὁρμίσας σκάφος
ἔδειμε πεντήκοντα σὺν ναυπηγέταις.
κρόκαι δὲ μινυῶν εὐλιπῆ στελγίσματα
τηροῦσιν ἄλμης, οὐδὲ φοιβάζει κλύδων.

καὶ θηροκλαίνου σηκόν.) ἀπὸ κοινοῦ τὸ κάμψας, ἤτοι παρελθὼν ὁ μενέλαος, καὶ τὸν σηκὸν, καὶ τὸν ναὸν τοῦ θηροκλαίνου ἡρακλέος, ἤγουν τοῦ ἐνδεδυμένου τὴν λεοντῆν. τὸν γὰρ ἡρακλέα ναὸν περὶ σύρτιν τῆς λιβύης ἰάσων ἐδείματο, καὶ οἱ λοιποὶ ἀργοναῦται, μετὰ τὸ ἐπιτελέσαι ἀγῶνας ἐκεῖσε. εἰς γὰρ τὴν σύρτιν ἐμπεσόντων, διὰ τὸ εἶναι ἄβατον τὴν θάλασσαν, καὶ μὴ δύνασθαι πλεῖν αὐτὴν, ἄραντες ἐπ' ὤμων τὴν ἀργὼ, δώδεκα ἡμέρας ἐπορεύοντο διὰ τῆς ἐρήμου λιβύης, ὥς φησι πίνδαρος. τῇ δωδεκάτῃ δὲ πρὸς ἑτέραν θάλασσαν ἐλθόντων, κατέθεντο αὐτὴν, καὶ ἀγωνισάμενοι καὶ λουσάμενοι περὶ τὴν ἐκεῖσε θάλασσαν, ναὸν ἔκτισαν ὃν εἶπον τοῦ ἡρακλέος, ἐν ᾗ θαλάσσῃ ὁ ἀποπλυνθεὶς ἱδρὼς τῶν ἀργοναυτῶν, ἐν τοῖς ψάμμοις μέχρι νῦν δίκην ἐλαίου στίλβει, μήτε ὑπὸ τοῦ τῆς θαλάσσης κλύδωνος, μήτε ὑπὸ ὄμβρων καθαιρόμενος. ὃν κρηθέως ἄμναμος ὁρμίσας.) ὅν τινα ναὸν τοῦ ἡρακλέος ἔδειμε, καὶ ἔκτισε σὺν τοῖς ν' ἀργοναύταις, ὁ ἄμναμος καὶ ἀπόγονος τοῦ κρηθέως ἰάσων, ὁρμίσας καὶ ἐλλιμενίσας ἐκεῖσε, δηλονότι τὸ σκάφος, ἤτοι τὴν ναῦν τὴν ἀργώ. ἄμναμος δὲ καὶ ἀπόγονος κρηθέως ὁ ἰάσων, ὅτε σαλμωνέως

καὶ ἀλκιδίκης θυγατρὸς τυρώ, τυροῦς καὶ ποσειδῶνος πελεὺς καὶ νηλεύς, τυροῦς δὲ καὶ αὐτοῦ καὶ κρηθέως αἴσων. ἀμαθάων δὲ φέρης, αἴσονος καὶ πολυμήδης τῆς αὐτολύκου, ἢ κατά τινας ἀλκιμέδης, ἢ σκάρφου, ἰάσων. τὴν δὲ τῶν ἀργοναυτῶν ἱστορίαν πλατέως λίαν ὄπισθεν εἶπον. λόγγουρος.) λίμνη σικελίας, γονοῦσα δὲ. ἔστι μὲν καὶ πόλις θετταλική, νῦν δὲ λίμνη σικελίας. κρόκαι, οἱ αἰγιαλοί, παρὰ τὸ κρύος κύειν. ψυχροὶ γάρ, ἤγουν ὁ βυθός. κρόκαι δὲ μινυῶν.) οὕτως συντάσσεται, ἔν τινα ναὸν σὺν τοῖς ν΄ ἐσόμενον. αἱ κρόκαι δὲ, καὶ αἱ ψάμμοι, καὶ οἱ αἰγιαλοὶ τῆς θαλάσσης, δηλονότι τῆς ἐκεῖ, τηροῦσι καὶ φυλάσσουσι τὰ ὑπολείπιά καὶ λείψανα, στλεγγίσματα, καὶ τοὺς ῥύπους τῶν μινυῶν καὶ ἀργοναυτῶν, οὓς δὲ φορβάζει καὶ πλύνει ὁ κλύδων, οὐδ᾽ ἡ ὀμβρία σταγὼν σμήχουσα καὶ καθαίρουσα δευαιὸν καὶ πολλῷ χρόνῳ. μινυῶν, τῶν ἀργοναυτῶν. ὅτι οἱ πλείους αὐτῶν ἐξ ὀρχομενοῦ τοῦ μινυείου ἦσαν. δύο δὲ ὀρχομενοί, ὅτι ἐν βοιωτίᾳ, ὅστις ὁ μινύειος, καὶ ὁ πολύμηλος, ὁ ἐν ἀρκαδίᾳ. ὁ δὲ τόπος ὀρχομενὸς μινύειος οὗτος, ἐκλήθη ἀπὸ μινύου τοῦ ποσειδῶνος παιδός, καὶ καλλιρόης τῆς ὠκεανοῦ θυγατρός, ἤγουν μινύου καὶ τειχοποιήσαντος τῆς αἰόλου. οἱ πλείους τῶν ἀργοναυτῶν. ἄριστοι δὲ ἱππικοὶ οἱ ὀρχομένιοι. ἐργῖνος γὰρ ἵπποις θηβαίους νικήσας, φόρον ὑποτελεῖς εἶχεν, ἡρακλῆς δὲ αὐτοὺς ἠλευθέρωσεν. ὑπολείπια στλεγγίσματα.) οἱ λιπαροὶ ἱδρῶτες. ὁ ῥύπος, τὰ ἀποξύσματα. στλεγγίδες γὰρ τὰ τρίμματα, οἷς ἐν τοῖς βαλανείοις τριβόμενοι, τὸν ῥύπον ἐξαιρόμεθα. πολλὰ εἰπὼν ὁ λυκόφρων περὶ μενελάου, περὶ τῶν αὐτῷ συμπλευσάντων οὐκ ἐμνημόνευσε, γλαύκου φημὶ καὶ ἐρυμάνθου, οἱ μετὰ τοῦ μενελάου πλέοντες, ὡς ναυαγήσαντες ἐξῆλθον περὶ τὴν κρήτην, καὶ οὐκ ἔτι ἐπείσθησαν ἐκείνῳ συμπλεῖν, ἀλλ᾽ ᾤκισαν ἐν κρήτῃ τὸν ἀπ᾽ αὐτῶν σατυροειδῆ λόφον κληθέντα. σύμμαχος δὲ ἐν πρώτῳ τῶν νόσων οὕτω πως λέγει· γλαῦκος, ἀκάμας, ἱππόλοχος, οἱ σατυροειδεῖς παρ᾽ ἀμυνάκει βασιλέως λιβύων ᾤκισαν, μὴ βουλόμενοι συνοικεῖν τοῖς τὸ ἴλιον πορθήσασιν, οἱ μεθ᾽ ἱκανὸν χρόνον τὸν μεταξὺ κυρήνης καὶ θαλάσσης σατυροειδῶν λόφον ἔκτισαν, καὶ ᾤκισαν.

> οὐδ᾽ ὀμβρία σμήχουσα δευαιὸν νιφάς.
> ἄλλους δὲ θῖνες οἵ τε τευχείρων πύλας
> μύρμηκες αὐδάζουσιν ἐκβεβρασμένους,
> ἔρημον εἰς ἄτλαντος οἰκητήριον
> θρυλιγμάτων δέρτροισι προσεστηρότας,
> μόψον τιταιρώνιον ἔνθα ναυβάται
> θανόντα ταρχύσαντο, τυμβείαν θ᾽ ὕπερ
> κρηπῖδ᾽ ἀνεστήλωσαν ἀργῴου δορός.

ἄλλους δὲ θῖνες.) περὶ τῶν θαλασσίων φησί, γουνέως, προθόου, καὶ εὐρυπύλου, ὅτι τοὺς ἄλλους δὲ αὐδάζουσι καὶ θρυλήσουσιν οἱ θῖνες καὶ οἱ αἰγιαλοί, οἵ τε μύρμηκες, καὶ αἱ παραθαλάσσιαι πέτραι. αἱ πύλας καὶ πλησίον τῶν τευχείρων, ἥ τις ἐστὶ πόλις λιβύης. θρυλήσουσι δὲ αὐτοὺς τί παθόντας, ἐκβεβρασμένους καὶ ῥιφέντας ὑπὸ τῆς θαλάσσης, εἰς τὸ ἔρημον οἰκητήριον τοῦ ἄτλαντος, ἤτοι τὴν λιβύην. ἐκριφέντας δὲ, ποταπούς; προσεστηρότας καὶ διηχισμένους δέρτροισι καὶ στόμασι θρυλιγμάτων καὶ συντριμμάτων, ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν θρυλίγμασι καὶ συντρίμμασι. δέρτρων καὶ στομάτων ἀντιστρόφως εἶπε, μόψον τιταρώνιον, ἔνθα πρίν ποτε θανόντα τὸν μόψον τὸν ἀπὸ τιταρῶνος πόλεως, ταρχύσαντες οἱ ἀργοναῦται, ἀνεστήλωσάν τε ἐπὶ δίκην στήλης ἔστησαν τυμβείαν κρηπῖδα καὶ βάσιν καὶ σῆμα

ἀπὸ τοῦ

ἐκ τοῦ ἀργώου δορὸς καὶ τοῦ τῆς ἀργοῦς ξύλου, πίτυρον καὶ σανίδα κλασθεῖσαν, ἤτοι κώπην τεθραυσμένην. ἀνεστήλωσαν δὲ αὐτὸ, κειμήλιον καὶ δώρημα νεκρῶν. ποῦ δ' ἀνεστήλωσαν; περὶ τὴν αὔσιγδα πόλιν λιβύης, ἣν κατὰ αὔσιγδα παραῤῥεῖ ὁ κίνυφος ποταμός. τῷ δὲ νηρέως γόνῳ οὕτως συνέταξεν. ἔνθα ποτὲ τὸν μόψον οἱ ἀργοναῦται ἔθαψαν, ἡ δὲ κολχὶς μήδεια τῷ νηρέως υἱῷ τρίτωνι παρέσχε πλατὺν κρατῆρα, κεκροτημένον καὶ εἰργασμένον χρυσῷ. τίνος δὲ χάριν παρέσχε τῷ τρίτωνι; δείξαντι τὸν πλοῦν, καὶ ὅπου διὰ τῶν πετρῶν ὁ τῖφυς κυβερνήτης ὢν τῆς ἀργοῦς, ἄθραυστον αὐτὴν διαβιβάσει. τοσάκις δὲ καὶ τότε ἀντήλλαξε, καὶ εἶπεν ὁ θαλασσόπους δίμορφος θεὸς, ἤγουν ὁ τρίτων σὺν ἕλλησι τὰ κρατῆρα λαβεῖν τῆς χώρας, ἤτοι κυριεῦσαι τῆς λιβύης, ὅταν ἀγρότης λιβυκὸς λαὸς παλίμπουν καὶ ἀντίστροφον τὸ δῶρον ὀρέξει καὶ παράσχοι ἕλλησι, νοσφίσας καὶ ἐκβαλὼν καὶ στερήσας τῆς πατρίδος, ἤτοι τῆς λιβύης. τὰς δ' εὐχὰς, ἤτοι σὺν λόγους τοῦ τρίτωνος φοβούμενοι οἱ λίβυες, κρύπτουσι τὸ κτέαρ καὶ κτῆμα, ἤτοι τὸν κρατῆρα ἐν χθονὸς ἐσχάτοις μυχοῖς ἄφαντον. ἐν ἢ κυφαίων, ἐν ἢ τινι γῇ λιβυκῇ, γωνίᾳ, πρόθεον, καὶ εὐρύπυλον, ὁ βοῤῥᾶς πνέων ἐκβράσει σὺν τοῖς αὐτῶν ναύταις. ἄτλαντος οἰκητήριον.) τὴν λιβύην λέγει. ἄτλας γὰρ μαθηματικὸς ἦν λίβυς ἀνὴρ, ὃς εἰς ὄρος ὑψηλὸν ἀνερχόμενος, πρὸς ἀκριβεστέραν κατασκοπὴν τῶν ἀστέρων, καί ποτε παρασφαλεὶς, κατέπεσεν ἀπ' αὐτοῦ εἰς τὴν ὑποκειμένην θάλασσαν, καὶ ἀνῃρέθη, ὅθεν ἀπ' αὐτοῦ τό, τε ὄρος καὶ τὸ πέλαγος ἀτλαντικὸν ἐκλήθη. πολύειδος δὲ ὁ διθυραμβοποιὸς, τὸν ἄτλαντα τοῦτον ποιμένα λίβυν φησὶν, οὐ μαθηματικόν. ἀπολιθωθῆναι δὲ ὑπὸ περσέως, δείξαντος αὐτῷ τὴν γοργόνην, διὰ τὸ μὴ ἐᾶν αὐτὸν διελθεῖν, ἀλλ' ἐρωτᾶν αὐτὸν τίς εἴη. τοῦτο καὶ τοῦ ἄτλαντος υἱὸς ἔανδρος μετὰ τοὺς λοιποὺς, οὐ μετὰ τὸν πολύειδον. μόψον τιταιρώνιον.) ὁ μόψος οὗτος εἷς τῶν ἀργοναυτῶν ἦν, υἱὸς ἀμπύκου καὶ χλωρίδος τῆς ὀρχομενοῦ. ὁ δὲ ἄμπυκος υἱὸς τιταιρῶνος, ἀφ' οὗ καὶ πόλις, ὡς καὶ ἡσίοδος· μόψον τ' ἀμπυκίδην τιταρήσιον, ὄζον ἄρηος. οὗτος ὁ μόψος τοῖς ἀργοναύταις συμπλέων, ἀνῃρέθη ὑπὸ ὄφεως ἐν λιβύῃ. ἔνθα θάψαντες αὐτὸν οἱ ἀργοναῦται οἱ ἑταῖροι αὐτοῦ, ἔπηξαν ἐπάνω τοῦ τάφου αὐτοῦ κώπην, ἢ σανίδα ἐκ τῆς ἀργοῦς. καὶ ὁ μὲν μόψος οὗτος ὁ τοῦ ἀμπύκου καὶ χλωρίδος ἐν λιβύῃ κεῖται, εἷς ὢν τῶν ἀργοναυτῶν. ὁ δὲ τοῦ ἀπόλλωνος υἱὸς μόψος καὶ μάντεως τῆς θυγατρὸς τειρεσίου, ἐν κολοφῶνι τῆς ἀσίας. τινὲς δὲ φασὶν ἐν κιλικίᾳ. ἀργώου δορός.) ἀργὼ ἐκλήθη ἡ τοῦ ἰάσωνος ναῦς. ἢ ὅτι μετὰ ἀπολλώνιον, ἄργος αὐτὴν ἐναυπήγησεν, ὁ ἔστορος ἢ ἀλέκτορος υἱός. ἢ ὅτι ἐν ἄργει ἐναυπηγήθη, ὥς φησιν ἡγήσανδρος ὁ σαλαμίνιος.

κλαδεῖν πίτυρον νερτέρων κειμήλιον
αὔσιγδα κινύφειος ἣν τέγγων ῥόος
νασμοῖς λιπαίνει, τῷ δὲ νηρέως γόνῳ,
τρίτωνι, κολχὶς ὤπασεν δαίος γυνὴ,
χρυσῷ πλατὺν κρατῆρα κεκροτημένον.

αὔσιγδα.) πόλις λιβύης, ἣν παραῤῥεῖ κίνυφος ποταμός. φασὶν ὅτι μετὰ τὴν ἀναιρεθεῖσαν ἡ ἀργὼ εἰς τὴν σύρτιν ἐνέπεσεν. ἀπορῶσι δὲ τοῖς ἀργοναύταις περὶ τὸν ἔκπλουν, τρίτων ὁ υἱὸς ποσειδῶνος ἐπιφανεὶς, ὡδήγησεν αὐτοὺς, ᾧ ἔδωκεν ἡ μήδεια ἀμοιβὴν χρυσοῦν κρατῆρα, ὃν εἶχεν ἐκ τοῦ πατρὸς λαφύρων. νηρέως γόνῳ τρίτωνι.) ἀκέσανδρος φασὶν, εὐρύπυλον καὶ τρίτωνα ποσειδῶνος καὶ κελαινοῦς εἶναι παῖδας, ὃς εὐρύπυλος γήμας στερόπην τοῦ ἡλίου, πασιφάης δὲ ἀδελφὴν, γεννᾷ λύκωνα καὶ λεύκιππον. ὃς εὐρύπυλος καὶ βασιλεὺς ἦν κυρήνης. ὁ δὲ τρίτων τὰ μὲν ἄνω μέχρι λαγόνων, ἄνθρωπος ἦν τέλειος, χεῖρας τε ἔχων, καὶ τὰ λοιπά. τὰ δ' ἐκ λαγόνων

κάτω

κάτω δελφίς, ἔχων δύο μόνους ἐμπροσθίους πόδας ἵππου, ἀμφιτρίτης καὶ ποσειδῶνος ὢν παῖς κατ' ἐμὲ καὶ τοὺς λοιπούς. ἔστι δὲ καὶ τρίτων ποταμὸς λιβύης. οὗτος ὁ τρίτων ὁμοιωθεὶς εὐρυπύλῳ τῷ λεχθέντι κυρήνης βασιλεῖ, καθὰ μνησικλῆς καὶ πίνδαρος ἱστοροῦσιν, ὑπέδειξε τὸν πλοῦν, καὶ βῶλον ἔδωκε τοῖς ἀργοναύταις, ἣν εὔφημος ὁ πρωρεὺς τῆς ἀργοῦς ἐδέξατο, υἱὸς ὢν καὶ αὐτὸς ποσειδῶνος καὶ μηκιονίκης, ἢ ὠρειάδος τῆς εὐρώτου θυγατρός, γαμβρὸς δὲ ἀλκμήνης ἐπὶ λαονόμῃ θυγατρί. ὃν εὔφημον ἀσκληπιάδης φησὶ δῶρον ἔχειν παρὰ ποσειδῶνι, τὴν θάλασσαν ἀπημάντως, ὡς διὰ γῆς πορεύεσθαι. ὡς γοῦν ἐκ τῆς κολχίδος διὰ τῆς ἔξω θαλάσσης καὶ τοῦ ἀδρίου τὸν πλοῦν ἐποιήσαντο, διὰ τοῦ φάσιδος δὲ εἰς τὸν ὠκεανὸν ἐνέβαλον ιβ' πρότερον ἡμέρας ἔξω τοῦ ὠκεανοῦ φέροντες ἐν τοῖς νώτοις τὴν ἀργώ, διὰ τῆς ἐρήμου τῆς λιβύης, ἐκεῖσε δὲ περὶ κυρήνην ἐδέξαντο τὴν βῶλον παρὰ τοῦ τρίτωνος, ὡς ἔφην, εὐρυπύλῳ ὁμοιωθέντος. ἐλύθη δὲ ἡ βῶλος περὶ θήραν βραχεῖα ἐν τῷ πλοίῳ. μαντεύεται ἡ μήδεια τοῖς ἀργοναύταις, τοὺς ἀπ' εὐφήμου ἑπτακαιδεκάτῃ γενεᾷ στεῖλαι ἀποικίαν εἰς λιβύην ἐκ τῆς θήρας. ἡ δὲ θήρα καλλίστη πρότερον ἐλέγετο, ὃ καὶ γέγονεν. εὔφημος γὰρ ἐν λήμνῳ λαμάχῃ μιγεὶς, λευκοφάνην γεννᾷ, ἐξ οὗ κατάγεται καὶ βάττος ὁ κτίστωρ κυρήνης. ὁ διὰ στάσιν ἐκ τῆς θήρας χρησμῷ εἰς λιβύην μεταστὰς, καὶ οὕτως κτίσας τὴν κυρήνην, ὥς φησι μνησικλῆς. βάττον δὲ οἱ μὲν αὐτὸν φασί, διὰ τὸ βατταρίζειν καὶ κεκομμένην ἔχειν τὴν φωνὴν ἀριστοτέλη καλούμενον. ἄλλοι φασίν, ὅτι τὸ βάττος λιβυκῶς βασιλεὺς λέγεται. οὕτω μὲν πίνδαρος καὶ οἱ λοιποί, οὓς εἶπον, ἱστορικοὶ τὸν τρίτωνα καὶ ποσειδῶνος υἱὸν λέγουσι, καὶ δοῦναι βῶλον γῆς τῶν ἀργοναυτῶν, ἐξ ἧς αὐτοῖς ἐμαντεύσατο μήδεια ἐκ θήρας εἰς τὴν λιβύην γενέσθαι ἀποικίαν. ὁ δὲ λυκόφρων οὗτος τὸν τρίτωνα καὶ νηρέως υἱὸν λέγει, ἴσως περὶ τῆς νήξεως, τὸν αὐτὸν λέγει εἶναι τῷ ποσειδῶνι, καὶ λαλεῖν περὶ μηδείας μᾶλλον χρυσοῦν κρατῆρα, ὃν ἔσχεν ἀπὸ τῶν τοῦ πατρὸς λαφύρων, ὃν ὑπέδειξε τὴν ὁδὸν τοῖς ἀργοναύταις, ἀπεροῦσι περὶ τὸν ἔκπλουν. καὶ τοῦτον φασὶ μαντευθῆναι τοῖς λίβυσιν, ὅτι τότε δεσπόσουσιν ἕλληνες λιβύης, ὅταν τὸν κρατῆρα τις λίβυς πάλιν ἕλλησιν αὐτοῖς παράσχῃ. διὸ φοβηθέντας λέγει τοὺς λίβυας, ὀρύγματι τῆς γῆς κρύψαι τὸν κρατῆρα. οἱ δὲ φασὶν οὕτως, ὅτι φαρμακουργὸς οὖσα ἡ μήδεια, ταύτην φαρμακεύσασα, τὴν ναῦν διέσωσεν, ὑδατώσασα τὸν τόπον, ὡς ὃν σταθεῖσα ἦν ἡ ναῦς, καθὼς τὸ πρότερον. κολχίς.) ἡ μήδεια. οἱ δὲ κόλχοι, οἱ καὶ λαζοὶ λεγόμενοι, αἰγυπτίων ἄποικοι εἰσί, πλησίον οἰκοῦντες τῶν ἀβασγῶν, τῶν μασσαγετῶν λεγομένων. λέγονται δὲ οἱ κόλχοι καὶ σκύθαι, ἀσιανοὶ καὶ λευκόσυροι. οἰκοῦσι δὲ ἐν τοῖς μέρεσι τῆς ἀσίας, περὶ φάσιν ποταμόν. ἡ δὲ εὐρωπαία σκυθία ἐστὶ περὶ μαιῶτιν καὶ τάναϊν. ἰώσηππος δὲ ὁ ἑβραῖος καὶ τοὺς ἀλανοὺς εὐρωπαίων σκυθῶν γένος φησίν, οἰκοῦντας περὶ τὴν αὐτὴν μαιῶτιν, καὶ τὸν τάναϊν, καὶ τὴν τῶν ὑρκανίων πάροδον, καὶ κασπίων, ὃν ἀλέξανδρος ὁ βασιλεὺς σιδηραῖς πύλαις κλειστὴν ἐποίησε.

δείξαντι πλωτὴν οἶμον, ἣ διὰ στενῶν
μύρμων ἐνῆσαι τῖφυς ἄθραυστον σκάφος.
γραικοὺς δὲ χώρας τουτάκις λαβεῖν κράτη
θαλασσόπαις δίμορφος αὐδάξει θεός.

τῖφυς ἄθραυστον σκάφος.) καλῶς εἴρηκε κυβερνήτην τῆς ἀργοῦς τὸν τῖφυν, ὃς ἦν υἱὸς ἀγνίου. τότε γὰρ τελευτήσας ἦν ὁ τῖφυς. μετὰ δὲ θάνατον αὐτοῦ, ἐγκαῖος ἐκυβέρνα τὴν ἀργώ, ὃν ἔδει εἰπεῖν. ἦν δ' ὁ ἀγκαῖος υἱὸς λυκούργου, ἢ κατά τινας ποσειδῶνος, ὥς φησιν ἀπολλώνιος ὁ ῥόδιος, ὁ τὰ ἀργοναυτικὰ γράψας, καὶ ἀπολλόδωρος, ἀθηναῖος ἱστορικός, πίνδαρος δὲ πολλῷ παλαιότερος ὢν ἀμφοτέρων, τὸν

φημον, τὸν εὔφημον, ὡς εἶπον, λέγει ἐκ τῆς πρῴρας τῆς ἀργοῦς δέξασθαι τὴν βῶλον. εἴτε δὲ πρωρεὺς ἦν ὁ εὔφημος, κατά τινας, εἴτε κυβερνήτης, οὐκ ἔχω λέγειν τὸ ἀληθές. τέως οὕτως πῶς φησὶ πίνδαρος·

εὔφημος πρῴραθε καταβὰς δέξατο βώλακα δαιμονίαν.

θαλασσόπους.) ὁ τρίτων. δίμορφος δὲ, παρόσον τὰ μὲν ἄνω εἶχεν ἀνθρώπου, τὰ δὲ κάτω ἰχθύος.

ὅταν παλίμπουν δῶρον ἄγραυλος λεὼς
ἕλλην' ὀρέξῃ, νοσφίσας πάτρας λίβυς,
εὐχὰς δὲ δειμαίνοντες ἀσβύσται κτέαρ
κρύψουσ' ἄφαντον ἐν χθονὸς νέροις μυχοῖς,
ἐν ᾗ κυφαίων δύσμορον στρατηλάτην,
ναύταις συνεκβράσουσι βορέαι πνοαὶ,
τόν τ' ἐκ παλύθρων ἔκγονον τενθρηδόνος
ἀφρουσίων σκηπτοῦχον εὐρυαμπίων,
καὶ τὸν δυνάστην τοῦ πετρωθέντος λύκου
ἀποινοδόρπου, καὶ πάγων τυμφρηστίων,
ὧν οἱ μὲν αἰγώνευαν ἄθλιοι πάτραν
ποθοῦντες, ἠδ' ἔχινον ἠδὲ τίταρον.

λίβυς.) λιβύη ἡ χώρα λέγεται ἀπὸ λιβύης τῆς ἐπάφου καὶ μέμφεως θυγατρός, καθὼς σχεδὸν οἱ πάντες ἱστορικοί φασιν. ἄνδρων δ' ὁ ἁλικαρνασεὺς, ὠκεανόν φησι γῆμαι δύο γυναῖκας, ὀμφολίδην καὶ παρθενόπην. ἐξ ὧν τέσσαρας θυγατέρας γεννῆσαι, τὰς μὲν ἀσίαν καὶ λιβύην, θατέρας δὲ εὐρώπην καὶ θρᾴκην. ἀφ' ὧν λέγεται κληθῆναι τὰς χώρας. ἀσβύσται δὲ εἰσὶν ἔθνος λιβυκόν. ἐν ᾗ κυφαίων.) κύφος πόλις θεσσαλίας, ὅθεν ἦν ὁ γουνεύς. καὶ ὅμηρος·

γουνεὺς δ' ἐκ κύφου ἦγε δύο καὶ εἴκοσι νῆας.

ἔκγονον τὸν υἱὸν, οἱ πάντες γράφουσι. τὸν δὲ υἱοῦ υἱόν. γ΄. ἐγὼ δὲ ἀντιστρόφως, τὸν τοῦ υἱοῦ υἱὸν ἐκ τοῦ γόνου γόνον λέγω. μᾶλλον δὲ τὰ β΄ διὰ τοῦ κ΄ ἐκφέρω. ἔγγονον δὲ ἰχθὺν, τὴν γονὴν ἔχοντα, καὶ γυναῖκα καὶ ἄνδρα. ἔχοντα ἢ γόνον καὶ τέκνον, ἢ δυνάμενον γονοποιεῖν, ἔγγονον μετὰ τοῦ γ΄ γράφω. ἔγγονον δὲ τενθρηδόνος, ἤτοι υἱὸν τὸν πρόθοον λέγει, ὡς καὶ ὅμηρος·

μαγνήτων δ' ἦρχε πρόθοος τενθρηδόνος υἱός.

μετὰ γὰρ τὴν ἰλίου ἅλωσιν, γουνεὺς καὶ πρόθοος καὶ εὐρύπυλος εἰς λιβύην ἦλθον, καὶ ἄλλοι τινὲς σὺν αὐτοῖς. ἀφρουσίων.) μαγνήτων. ἀφρουσὸς γὰρ ποταμὸς μαγνησίας. εὐρυαμπίων.) τῶν μαγνήτων, ἀπὸ πόλεως εὐρυαμποῦς λεγομένης. καὶ τὸν δυνάστην τοῦ πετρωθέντος λύκου.) τὸν εὐρύπυλον λέγει, ὃς ἐβασίλευσε τῶν ἐν θετταλίᾳ τόπων, ὅπου ἐστὶ πεδίον λύκου καλούμενον, τὸ νῦν λεγόμενον λυκοστόμιον. ἐκλήθη δὲ λύκου πεδίον οὕτως. πηλεὺς ἐν κυνηγεσίῳ ἄκων ἀνεῖλεν ἄκτορα τοῦ ἀκάστου υἱόν. ἔπεμψε δὲ ἀκάστῳ ἄποινα τοῦ φόνου τοῦ παιδὸς, βόας καὶ πρόβατα, ἃ λύκος διέφθειρεν. ὃν ἡ θέμις ἀπελίθωσεν ἐν οἷς εἴπομεν τόποις. ἄλλοι δέ φασιν, ὅτι τελαμὼν καὶ πηλεὺς, ὥσπερ καὶ κατ' ἀρχὰς εἶπον τοῦ βιβλίου, τὸν αὐτῶν ἀδελφὸν φῶκον, υἱὸν δὲ ψαμάθης τῆς νηρηΐδος ὄντα, φθονοῦντες ἀνεῖλον. ἡ γοῦν ψαμάθη, περὶ οὓς ἔφαμεν τόπους ἔπεμψε τοῖς βουσὶ τοῦ πηλέως καὶ τοῖς ποιμνίοις λύκον, ὃς ἐκεῖνα ἐλυμαίνετο. θέτιδος δὲ καὶ δεηθείσης, ἀπελίθωσε αὐτὸν πάλιν ἡ ψαμάθη. ζήτει δὲ τὴν ἀρχὴν τοῦ βιβλίου, καὶ

εὐρώσεις πλατυστέρνους. ἀγρινοδέρπου.) τοῦ λύκου, ἤγουν τὸν λυκόφρονα, τοῦ φαγόντος τὰ ἄποινα τοῦ πηλέως, ὡς εἴπομεν, ἢ τοῦ δόντος ἄποινα ὑπὲρ τοῦ δέρπου αὐτῶν τὸ ἀπολυθῆναι. καὶ ὁ μὲν λυκόφρων γουνέα πρόθοον, καὶ εὐρύπυλον εἰς λιβύην φασὶν ἀπελθεῖν. ἀγαπήνωρ δὲ καὶ οἱ λοιποί, οὕτω φασί. γουνεὺς εἰς λιβύην λιπὼν τὰς ἑαυτοῦ ναῦς, ἐπὶ κίνυφα ποταμὸν ἐλθὼν κατοικεῖ, ὡς καὶ οὗτος φησί. μάγνης δὲ ὁ πρόθοος ἐν εὐβοίᾳ περὶ τὸν καφηρέα, σὺν πολλοῖς ἑτέροις διαφθείρονται. νεοπτόλεμος δὲ μετὰ ζ' ἡμέρας πεζῇ εἰς μολοσσοὺς ἀπῆλθε μετὰ ἑλένου, καθ' ὁδὸν θάψας τὸν φοίνικα. τοῦ δὲ προθόου περὶ τὸν καφηρέα ναυαγήσαντος, οἱ σὺν αὐτῷ μάγνητες εἰς κρήτην ῥιφέντες ᾤκησαν. τύμφρηστος.) ὄρος μηλιέων. αἰγώνια.) πόλις μηλιέων. ἐχῖνος καὶ ἴρος, πόλεις θεσσαλίας.

> Ἴρόν τε καὶ τρηχῖνα καὶ περῤαιβικὴν
> γόννον, φάλαννόν τ' ἠδ' ὀλοοσσόνων γυίας,
> καὶ κασαναίαν ἀκτήρισον ἐν πέτραις
> αὖδνα κωκύσουσιν ἠλκισμένοι,
> ἄλλην δ' ἐπ' ἄλλῃ κῆρα κινήσει θεός,
> λυγρὴν πρὸ νόσου συμφορὰν δωρούμενος,
> τὸν δ' αἰσάρου τε ῥεῖθρα καὶ βραχύπτολις,

τραχῖνα.) τραχὶν, πόλις θεσσαλίας. γόννον.) γόννος, ἡ λεγομένη γοννοῦσα, πόλις περῤαιβίας. οἱ δὲ περῤαιβοί, ἔθνος ἠπειρωτικόν. φάλαννος καὶ ὀλοοσσών, πόλεις ἠπείρου καὶ θεσσαλίας. ἡ δὲ ὀλοοσσὼν νῦν ἐλασσὼν λέγεται. γύας.) χώρας, ἀγρούς. τὸ γυῖα δὲ, καὶ μετὰ τοῦ ι, καὶ χωρὶς τοῦ ι γραφόμενον, ἄπλαστον ἐν τῷ μέτρῳ ἐστί. καὶ κασαναίαν.) πόλις μαγνησίας τῆς θετταλικῆς. τὸν δ' αἰσάρου τε ῥεῖθρα.) τὸν δὲ φιλοκτήτην τὸν φόνον τοῦ ἀλεξάνδρου δέξονται τὰ ῥεῖθρα τοῦ αἰσάρου ποταμοῦ τοῦ κρότωνος, καὶ ἡ κρίμισσα ἡ μικρὰ πόλις τῆς οἰνωτρείας καὶ ἰταλικῆς γῆς. μετακληθεὶς γὰρ ἐκ λήμνου φιλοκτήτης ὑφ' ἑλλήνων, ἤγουν μὲν τὸν ὀρφέα, ὑπὸ μαχάονος ἰᾶται τῇ ὀφιώτιδι πέτρᾳ. κατὰ δὲ ἑτέρους καὶ διονύσιον, ὕπνον αὐτῷ ἐνέβαλεν ἀπόλλων ἀπολουσαμένῳ, καὶ οὕτω τεμὼν αὐτὸν ὁ μαχάων, καὶ ἐπικλύσας οἴνῳ, καὶ θεὶς βοτάνην ἰάσατο. ἔκειτο δὲ ἐν λήμνῳ πρώην δηχθεὶς ὑπὸ ὄφεως ὕδρου, τοῦ καὶ χελύδρου λεγομένου, ὅτι ἐκάθαιρεν ἐν χρύσῃ τὸν κεχωσμένον βωμὸν τῆς ἀθηνᾶς. οἱ δὲ φασίν, ὅτι χρυσῆ νύμφη τις ἠράσθη ἐκεῖ τοῦ φιλοκτήτου, μὴ πεισθέντος αὐτοῦ συγγενέσθαι αὐτῇ, τῇ ταύτης ὀργῇ ὑπὸ τοῦ λεγομένου ὕδρου ἐδήχθη. ἑλένου δὲ τοῦ πριάμου παιδὸς μάντεως ὄντος, καὶ ἤ μόνου αὐτομολήσαντος τοῖς ἕλλησι, καθά φησιν ὀρφεύς τε καὶ τριφιόδωρος, ἢ ὥς φασι σοφοκλῆς ἐνεδρευθέντος καὶ καταχεθέντος ὑπ' ὀδυσσέως. καὶ εἰπόντος μὴ ἄλλως τοὺς ἕλληνας πορθῆσαι τὴν ἴλιον, εἰ μὴ τὰ ὀστᾶ τοῦ πέλοπος ἐνέγκωσιν, καὶ τὸν ἀχιλλέως υἱὸν νεοπτόλεμον, καὶ τοὺς τόξους τὸν φιλοκτήτην, ἤγαγον ἅπαντας. οὗτος δὲ ὁ φιλοκτήτης αὐτίκα αὐτὸς τὸν ἀλέξανδρον πρὸς τὸ ξίφος ἦλθε, ξύσας πρῶτον μὲν ἤγουν τὴν λαιὰν χεῖρα, εἶτα τὸν δεξιὸν αὐτοῦ ἐκβαλὼν ὀφθαλμόν, καὶ τρίτον τοὺς πόδας βαλὼν, ἀνεῖλεν. μετὰ δὲ τὴν ἰλίου πόρθησιν μενεσθεὺς φείδιππός τε, καὶ ἄντιφος, καὶ οἱ ἐλεφήνορος, καὶ φιλοκτήτης μέχρι μίμαντος κοινῇ ἔπλευσαν. εἶτα μενεσθεὺς μὲν εἰς μῆλον ἐλθὼν, βασιλεύει τοῦ ἐκεῖ βασιλέως, πολυάνακτος τελευτήσαντος. ἄντιφος δὲ ὁ θεσσαλοῦ εἰς πελασγοὺς ἐλθὼν, χώραν κατασχὼν, θεσσαλίαν ἐκάλεσε. φείδιππος δὲ μετὰ κῴων ἐξωσθεὶς περὶ τὴν ἄνδρον, εἶτα περὶ κύπρον, ἐκεῖ κατῴκησεν. ἐλεφήνορος δὲ ἀποθανόντος ἐν τροίᾳ, οἱ σὺν αὐτῷ ἐκριφέντες περὶ τὸν ἰόνιον, ἀπολλωνίαν ᾤκισαν τὴν ἐν ἠπείρῳ, καὶ

ρον, καὶ οἱ τοῦ Τληπολέμου περιέχουσι κρήτην. εἶτα ὑπ' ἀνέμων ὠσθέντες περὶ τὰς ἰβηρικὰς νήσους ᾤκησαν. ἐν δὲ Πινδάρου ἱστορίαις εὗρον, ὅτι οἱ τοῦ Τληπολέμου ἀπεσώθησαν εἰς ῥόδον, τὴν αὐτῶν πατρίδα. καὶ ἡ γυνὴ Τληπολέμου Φιλοζώη μεγάλως δακρύσασα, ἀγῶνας ὑπὲρ τούτου ταύτης αὐδεὶς ἔθετο, καὶ παῖδες ἠγωνίζοντο, καὶ οἱ νικῶντες λευκαῖς φύλλοις ἐστέφοντο, οἱ τοῦ Πρωτεσιλάου εἰς πελλήνην ἀπερρίφησι, πλησίον πεδίου κανάστρου. Φιλοκτήτης δὲ ἐσώθη εἰς ἰταλίαν πρὸς καμπανούς, καὶ πολεμήσας λευκανοὺς πλησίον κρότωνος καὶ θουρίου καὶ κρίμισσον κατοικεῖ. καὶ παυθεὶς τῆς ἄλης, ἀλαίου ἀπόλλωνος ἱερὸν κτίζει. ᾧ καὶ τὸ τόξον αὐτοῦ ἀνέθετο, ὥς φησιν εὐείων. οὕτωσι δὲ ὁ Φιλοκτήτης ἀναιρεῖται. πρὸ γὰρ τοῦ πορθηθῆναι τὸ ἴλιον, ἐκ πελλήνης ἀχαϊκῆς πόλεως τινὲς ἐλθόντες εἰς ἰταλίαν κατῴκησαν. μετὰ δὲ τὴν ἰλίου πόρθησιν πλέοντες οἱ ῥόδιοι ἦλθον ἐκεῖσε, καὶ ἐπολέμησαν πρὸς τοὺς ἐκ πελλήνης μετοίκους, οἷς ῥοδίους βοηθῶν Φιλοκτήτης ἀναιρεῖται.

Οἰνωτρίας γῆς κεγχρίνη βεβρωμένον
κρίμισα φιτροῦ δέξεται μιαιφόνον,
αὐτὴ γὰρ ἄκραν ἄρδιν εὐθυνεῖ χεροῖν
σάλπιγξ ἀποψάλλουσα μαιώτην πλόκον,
δύρα παρ' ὄχθαις, ὅς ποτε φλέξας θρασὺν
λέοντα ῥαιβῷ χεῖρας ὥπλισε σκύθῃ,
δράκοντ' ἀφύκτων γομφίων λυροκτύπον.

οἰνωτρίας γῆς.) ἔνθα νῦν ἡ ῥώμη ἐστὶν χωρίον ἦν πρῶτον λεγόμενον οἰνωτρία. ὅπου ὁ Φιλοκτήτης κατῴκησεν, μετὰ τὴν τῆς ἰλίου πόρθησιν, καθὰ Διονύσιος, καὶ Δίων, καὶ πάντες οἱ τὰ ῥωμαϊκὰ γράψαντες ἱστοροῦσιν. κεγχρίνη βεβρωμένον.) τὸν Φιλοκτήτην, τὸν δηχθέντα ἐν χρύσῃ καὶ λήμνῳ ὑπὸ ὄφεως λήμνου. οὐ γὰρ κεγχρίνης αὐτὸν ἔδηξεν, ἀλλ' ὕδρα, ἀφ' ἧς εἶχε τὰ βέλη αὐτοῦ ἠλειμμένα, μεθ' ὧν τὸν ἀλέξανδρον ἔβαλε. εἶδος δὲ ὄφεως εἶπεν αὐτὴν εἴδους. καὶ γὰρ εἶδος ὄφεως ὁ ὕδρος, καὶ ὁ κεγχρίνος ὁμοίως, ὅν τινα ὁ Λυκόφρων καὶ κεγχρίνον ἐκάλεσεν. ὅτι δὲ ταῦτα εἴδη ὄφεων εἰσί, Νίκανδρος λέγει·
ὕδρον μὲν καλέουσι, μετεξέτεροι δὲ χέλυδρον.
καὶ πάλιν περὶ τοῦ κεγχρίνου·
δάκος κεγχρίνεω δολιχὸν τέρας ὃν τελέοντα,
αἰόλον ἀυδάξαντο περίστικτον φολίδεσσι.

φιτροῦ μιαιφόνον.) τὸν φονέα τοῦ ἀλεξάνδρου. φιτρὸν δὲ τὸν ἀλέξανδρον, διὰ τὸν δαλόν, τὸν φανέντα κατ' ὄναρ τῇ ἑκάβῃ. αὐτὴ γάρ.) αὐτὴ γὰρ ἡ ἀθηνᾶ ἡ σάλπιγξ, καὶ πολεμικὴ τὴν ἄρδιν, καὶ τὸ βέλος τοῦ Φιλοκτήτου εὐθυνεῖ κατὰ τοῦ ἀλεξάνδρου, δηλονότι ἐν χεροῖν ἀποψάλλουσα, καὶ κινοῦσα, καὶ ἑλκύσασα τὴν μαιώτην πλοκήν, ἤτοι τὴν νευρὰν τοῦ τόξου τοῦ Φιλοκτήτου, ὅπερ τόξον ὁ σκύθης τεύταρος τῷ ἡρακλεῖ ἐχαρίσατο κατὰ τὸν Λυκόφρονα, διδάξας αὐτῷ καὶ τὴν τοξικήν. ὁ δὲ Φιλοκτήτης καύσας καὶ θάψας τὸν ἡρακλέα πλησίον τοῦ δύρα ποταμοῦ τραχινίας, ἔλαβεν αὐτὸς εἰς ἀμοιβὴν τοῦ κόπου. τὴν δὲ περὶ τοῦ θανάτου ἡρακλέους ἱστορίαν ἐν τοῖς ὄπισθεν πλατέως εἶπον. δύρα παρ' ὄχθαις.) οὕτω συντακτέον, ὅς τις Φιλοκτήτης περὶ ταῖς ὄχθαις τοῦ δύρα ποταμοῦ φλέξας καὶ καύσας τὸν θρασὺν λέοντα, καὶ ἡρακλῆς τὸν λυρόκτυπον, καὶ τοξικόν, τὸν δίκην λύρας τὴν νευρὰν τοῦ τόξου κτυποῦντα, ὥπλισε τὰς χεῖρας αὐτοῦ ἐν τῷ ῥαιβῷ σκυθικῷ δράκοντι, ἤγουν ὑπὸ τόξου τῶν ἀφύκτων γομφίων καὶ βελῶν. οὐ

γὰρ ἠσόχει ποτέ. ἢ δεῖγμα τοῦ ν̄ λυροκτύπου συντάσσεται λέγων, ὥπλισε τὰς χεῖρας ἐν τῷ ῥαιβῷ σκύθῃ, δράκοντι τῷ λυροκτύπῳ, τῷ δράκοντι τῶν ἀμφώκτων γομφίων. ῥαιβὸν λέγει, διὰ τὸ ἔγκυλον τοῦ τόξου. δράκοντα δὲ, τὸν συρισμὸν τῶν βελῶν, ἢ διὰ τὴν ἄφεσιν αὐτῶν θανατηφόρων ὄντων, καὶ ἰὸν γεμόντων. γομφίοι κυρίως οἱ μυλαῖοι ὀδόντες, καὶ οἱ ἧλοι. νῦν δὲ τὰ βέλη φησὶ, διὰ τὸ διάκνειν αὐτὰ τοὺς τιτρωσκομένους. λυρόκτυπον, ἢ διὰ τὸ εἶναι ἀνδρεῖον, ἢ διὰ τὸ εἶναι τοξότην, ἢ διὰ τὸ τὴν κιθάραν φιλεῖν, ἢ τὸν μετὰ νευρᾶς κτύπον ἐμποιοῦντα. τῷ δὲ λυροκτύπῳ, ἡ μὲν δοτικὴ πρὸς τὸ δράκοντι, ἡ δὲ αἰτιατικὴ πρὸς τὸν λέοντα, ἤτοι τὸν ἡρακλῆ.

κρᾶθις δὲ τύμβους ὄψεται δεδουπότος
εὐρὰξ ἀλαίου παταρέως ἀνακτόρων,
ναύαιθος ἔνθα πρὸς κλύδων' ἐρεύγεται.
κτενοῦσι δ' αὐτὸν αὔσονες πελλήνιοι
βοηδρομοῦντα λινδίων στρατηλάταις,
οὓς τῆλε θερμύδρου τε καρπάθου τ' ὀρῶν
πλανῆτας αἴθων θρακίας πέμψει κύων
ξένην ἐποικήσοντας ὀθνείαν κόνιν,
ἐν δ' αὖ μακάλλοις σηκὸν ἔγχωροι μέγαν

Παταρέως.) καὶ πατρίως τὸ αὐτό ἐστιν. ἐν Πατάροις γὰρ ὁ Ἀπόλλων ἐτιμᾶτο. τὸ δὲ πατρίως συγκοπὴ ἐν, αἰολικόν ἐστι. καὶ παταρέως δὲ καὶ πατρίως γραφόμενον, ὅτι τὴν ἔννοιαν, ὅτε τὸ μέτρον λυμαίνεται. ὁ Ναύαιθος.) ποταμός ἐστιν Ἰταλίας. ἐκλήθη δὲ ὅτι κατὰ μὲν Ἀπολλόδωρον, καὶ λοιποὺς, ὅτι μετὰ τὴν Ἰλίου ἅλωσιν αἱ Λαομέδοντος θυγατέρες, Πριάμου δὲ ἀδελφαὶ, Αἴθυλλα, Ἀστυόχη, Μηδεσικάστη, μετὰ τῶν λοιπῶν αἰχμαλώτων ἐκεῖσε γεγονυῖαι τῆς Ἰταλίας, εὐλαβούμεναι τὴν Ἑλλάδος δουλείαν, τὰ σκάφη ἐνέπρησαν, ὅθεν ὁ ποταμὸς Ναύαιθος ἐκλήθη, καὶ αἱ γυναῖκες ναυπρήστιδες. οἱ δὲ σὺν αὐταῖς Ἕλληνες ἀπολέσαντες τὰ σκάφη, ἐκεῖ κατῴκησαν. Πλούταρχος δὲ Ῥώμην εἶναί φησιν αἰχμάλωτον Τρωϊκὴν, τὴν συμβουλεύουσαν ταῖς λοιπαῖς, καῦσαι τὰς Ἑλλήνων ὁλκάδας. ὁ δὲ Λυκόφρων οὗτος Σίταιαν εἶναι ταύτην φησί. Βοηδρομοῦντα Λινδίοις, συμμαχοῦντα ὡσεί που τοῖς Ῥοδίοις. Λίνδος γὰρ καὶ Ἰηλυσὸς καὶ Κάμειρος, πόλεις εἰσὶ Ῥόδου, ἀπὸ τῶν ἐγγόνων Ἡλίου καὶ Ῥόδης καὶ Ποσειδῶνος. πλανῆτας.) ἐνταῦθα δεῖ γράφειν, οὐ πλανήτας. πλανήτας γὰρ τὸ τας μακρόν ἐστιν. δέχεται δὲ ἐνίοτε καὶ τὸ μακρὸν, ὡς βραχὺ κατὰ κοινὴν συλλαβήν. αἴθων.) Θρακίας κύων, ὁ διάπυρος Θρακικὸς κύων. λέγει δὲ τὸν Βορρᾶν, ἐπεὶ καθ' ἡμᾶς ἐκ τῶν ἀρκτικῶν μερῶν τῆς Θρᾴκης πνεῖ. φησὶ γάρ·

Βορέης καὶ Ζέφυρος τώ τε Θρῄκηθεν ἄητον.

ὁ δὲ περιηγητὴς Διονύσιος, καὶ τὸν τόπον τῆς Θρᾴκης φησὶ, ὅθεν ὁ Βορρᾶς πνεῖ, τὴν Ἰσμαρικὴν, ἤτοι τὴν Μαρώνειαν αὐτὴν λέγων. λέγει γάρ·

Ἰσμαρικοῦ πνοιῇσιν ἐλαυνόμεναι Βορέαο,
ὀρθὸν φυσιόωντος, ἐπεὶ κατ' ἐναντία κεῖται.

Μάκαλλα.) πόλις Ἰταλίας, ὅπου τάφος καὶ ἱερὸν Φιλοκτήτου, ἁγιστευόμενος παρὰ τῶν ἐγχωρίων, καὶ θυσίας βοῶν δεχόμενος, ὥσπερ εἰ θεὸς αἰώνιος ὑπῆρχεν. ἡ σύνταξις οὕτως· οἱ δὲ ἐν Μακάλλοις οἰκοῦντες, κτίσαντες σηκὸν ὑπὲρ τοῦ τάφου αὐτοῦ, τιμήσουσιν αὐτὸν, ἤτοι τὸν Φιλοκτήτην, ὡς θεὸν ἐν θυσίαις.

ὑπὲρ

ὑπὲρ τάφων δείμαντος αἰανῇ θεὸν
λοιβαῖσι κυδαίνουσι, καὶ θύσθλοις βοῶν.
ὁ δ' ἱπποτέκτων Λαγαρίας ἐν ἀγκάλαις,

ὁ δ' ἱπποτέκτων.) ὁ νοῦς οὕτως ἔχει· ὁ δὲ Ἐπειὸς ὁ τὸν δούρειον ἵππον κατασκευάσας τοῖς Ἕλλησιν, εἰς πόρθησιν τῆς Ἰλίου, ὁ δειλὸς καὶ ἄνανδρος γεγονώς, διὰ τὸ ψευδορκῆσαι τὸν πατέρα αὐτοῦ Πανοπέα, τὴν Ἀθηνᾶν καὶ τὸν Ἄρεα, ὅτε συνεστρατεύετο Ἀμφιτρύωνι ἐπὶ Τηλεβόας διὰ τὸν πρὸς Ἀλκμήνην πόθον τοῦ Ἀμφιτρύωνος. ὁ τόδε καὶ τόδε ποιήσας Πανοπεύς, καὶ διὰ τοῦτο γεννήσας δηλονότι τόνδε τὸν Ἐπειόν, πύκτην δὲ ἄριστον καὶ μηχανικόν, οὗτος ὁ ἱπποτέκτων Ἐπειός, τὴν Λαγαρίαν Ἰταλικὴν πόλιν οἰκήσει, πλησίον τοῦ Κυλισταρνου ποταμοῦ. τὰ δ' ἐργαλεῖα καθιδρύσει ἐν ἱερῷ τῆς Ἰταλικῆς Ἀθηνᾶς, ἐκεῖνα τὰ ἐργαλεῖα, μεθ' ὧν κατασκευάσας τὸν δούρειον ἵππον, ἡμῖν τοῖς ἐγχωρίοις Τρωσὶ ποιήσει βλάβην. ἡ Κασσάνδρα γάρ, ἢ ὁ πρόχος, ὡς ἀπὸ τῆς Κασσάνδρας τοῦτο φησίν. ἡ δὲ σύνταξις οὕτως· ὁ δ' ἱπποτέκτων Ἐπειός, καὶ οὗτος ἀμφὶ Κῖριν καὶ Κυλιστάρνας καὶ ὕδωρ καὶ γαῖος ἔπηλυς καὶ ξένος, νάσσεται καὶ κατοικήσει οἴκους τῆλε τῆς πατρίδος αὐτοῦ Φωκίδος, ἐν ταῖς ἀγκάλαις τῆς πόλεως Λαγαρίας, ἤτοι ἐν τῇ Λαγαρίᾳ πόλει. τὰ δ' ἐργαλεῖα καθιδρύσει τοῖς ναοῖς τῆς Μυνδίας, ἤτοι τῆς Ἀθηνᾶς. ποῖα ἐργαλεῖα; ἐν οἷς τεύξει ποτὲ τοῖς ἐγχωρίοις ἐμοῦ Τρωσὶ μόρμορον βλάβην. τί ποιήσας; τετρήνας καὶ τρυπήσας καὶ κατασκευάσας τὸ βρέτας, καὶ τὸ εἴδωλον, ἤτοι τὸν δούρειον ἵππον, ὁ ἱπποτέκτων καὶ Ἐπειός. ὁ ποδαπός; ὁ πεφρικὼς καὶ φοβούμενος τὸ ἔγχος καὶ τὴν φάλαγγα τὴν θουρίαν. διὰ τί δὲ πεφρικώς, καὶ δειλιάσας ταῦτα ὑπῆρχεν; ἐκτίνων καὶ ἀποδιδοὺς τοῦ πατρὸς αὐτοῦ Πανοπέως τὸν ψευδώμοτον ὅρκον, ὅν τινα ὅρκον ὁ τάλας ἔτλη ὁρκωμοτῆσαι εἰς τὴν Ἀλοῖτιν Κυδωνίαν θρασὼ τὴν Ἀθηνᾶν, εἰς τε τῆς Κρηστώνης θεὸν Ἄρεα, τὸν τόδε καὶ τόδε, ἢ ἀμφὶ τὰς πύλας τῶν δορυκτήτων μήλων. ποίων μήλων καὶ προβάτων; τῶν ὑπαρχόντων ἀπὸ τῶν πύργων τῆς Κομαιθοῦς, συμπεφυρμένων καὶ κοινῶν τοῦ στρατοῦ. γινομένων δὲ τῶν προβάτων ἤδη κοινῶν τοῦ στρατοῦ, ἤτοι ληϊσθέντων ἕνεκα τῶν νυμφευμάτων τοῦ Ἀμφιτρύωνος τῶν στεργοξυνεύνων καὶ πόθον ἐχόντων πρὸς τὴν σύνευνον Ἀλκμήνην. ἔτλη δὲ ὁρκωμοτῆσαι, τίς; αὐτὸς ὁ Πανοπεύς, ὁ ἐν τῇ γαστρὶ τῆς μητρὸς αὐτοῦ πρὸς τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ Κρῖσον ἀντιπληκτήσας χερσί, πρὸ τοῦ γεννηθῆναι καὶ ἰδεῖν τὸν ἥλιον. τοιγὰρ καὶ διὰ τοῦτο τὸ ὁρκωμοτῆσαι, οἱ θεοὶ ἀπόρσην καὶ τὸν υἱὸν αὐτοῦ Ἐπειὸν ἤνδρωσαν, καὶ ἄνδρα ἐποίησαν, φύξηλιν καὶ δειλόν, πύκτην μὲν καὶ πυγμάχον ἐσθλόν. πάνυ δὲ καὶ δειλὸν ἐν κλόνῳ καὶ μάχῃ δορός, καὶ πλεῖστον ὠφελήσαντα τὸν στρατὸν ἐν τέχναις καὶ μηχαναῖς. ἔχεις γοῦν τὴν σύνταξιν. λεκτέον καὶ τὴν ἱστορίαν. ἱπποτέκτων ὁ Πανοπέως υἱὸς Ἐπειός, ἐποίησε τὸν δούρειον ἵππον, εἰς ὃν πεντήκοντα, ἢ τρισχίλιοι, ἢ κατ' ἐμὲ κγ' ἄνδρες εἰσελθόντες Ἕλληνες ἐκάθηντο. ἑλκυσθέντος δὲ τοῦ ἵππου παρὰ τῶν Τρώων εἴσω τοῦ τείχους, νυκτὸς ἐξελθόντες, καὶ φρυκτὸν δείξαντες, καὶ τοῖς λοιποῖς Ἕλλησιν οὖσιν ἐν Τενέδῳ, κἀκείνοις ἐλθοῦσι, τὸ Ἴλιον πορθοῦσι.

ἔγχος πεφρικὼς καὶ φάλαγγα θουρίαν
πατρῷον ὅρκον ἐκτίνων ψευδώμοτον,
ὃν ἀμφὶ μήλων τῶν δορυκτήτων τάλας
πύργων Κομαιθοῦς συμπεφυρμένων στρατῷ
στεργοξυνεύνων οὕνεκε νυμφευμάτων

ἀλοῖτιν ἔτλη τὴν Κυδωνίαν θρασὼ,
ὁρκωμοτῆσαι τόν τε Κρηστώνης θεόν.

πατρῷον ὅρκον ἐκτίνων.) ἀντὶ δίκας ποινὴν διὰ τὴν ψευδορκίαν τοῦ πατρὸς αὐτοῦ Πανοπέως. φασὶ γὰρ, Μήστωρ καὶ Λυσιδίκης τῆς Πέλοπος, θυγάτηρ Ἱπποθόη. ἧς καὶ Ποσειδῶνος Τάφιος, ὃς Τηλεβόας τοὺς πατρίδος ὑπ' αὐτὸν ὄντας ἐν ταῖς Ἐχινάσι νήσοις, Τηλεβόας καὶ Ταφίους ὠνόμασε. Ταφίου δὲ υἱὸς Πτερέλαος, ὃν ἀθάνατον καὶ ἀκαταγώνιστον ἐποίησε Ποσειδῶν, ἕως ἂν ἐν τῇ κορυφῇ αὐτοῦ ἡ χρυσῆ θρὶξ παραμείνῃ, καὶ οὐ τμηθῇ, ἣν αὐτῷ ἐχαρίσατο. τότε τοῦ Πτερελάου θυγάτηρ ὑπῆρχε Κομαιθὼ, καὶ ἄρρενες παῖδες, Χρόμιος, Τύραννος, Ἄμπελος, Χερσιδάμας, Μήστωρ, Εὐήρης. Ἠλεκτρύων βασιλεύοντος σὺν τῇ γυναικὶ Ἀναξοῖ τῶν Μυκηνῶν. ὧν παῖδες, Ἀλκμήνη μὲν θυγάτηρ, υἱοὶ δὲ Στρατοβάτης, Γοργόφονος, Φιλόνομος, Κελαινεὺς, καὶ ἕτεροι, καὶ Λικύμνιος νόθος ἀπὸ Μιδέας Φρυγιακῆς. ἦλθον πρὸς αὐτὸν, τὸν Ἠλεκτρύωνα, εἰς Μυκήνας, Τάφιος καὶ οἱ Πτερελάου παῖδες, ἀπαιτοῦντες τὴν βασιλείαν Μυκηνῶν. Ἠλεκτρύωνος δὲ μὴ προσέχοντος αὐτοῖς, ἐλάσαντες βόας αὐτοῦ ἀπήρχοντο. συμβαλόντων δὲ τῶν Ἠλεκτρύωνος παίδων ἐκείνοις, πάντες ἀνῃρέθησαν, σωθέντος ἐκ μὲν τῶν Ἠλεκτρύωνος παίδων Λικυμνίου, ἐκ δὲ τῶν Πτερελάου Εὐήρους. οἱ δὲ Τάφιοι τὰς βόας ἐλάσαντες, Πολυξένῳ τῷ Ἠλείων παρέθεντο βασιλεῖ. Ἀμφιτρύων δὲ παρὰ Πολυξένου λαβὼν, ἦγεν εἰς Μυκήνας. Ἠλεκτρύων δὲ θέλων ἐκδικῆσαι τοῖς παισὶν, παραδοὺς Ἀμφιτρύωνι τὴν θυγατέρα καὶ τὴν βασιλείαν, στρατεύειν ἔμελλε Τηλεβόας. ἐν δὲ τῷ αὐτὸν παραλαμβάνειν τὰς βοῦς, μιᾶς πλανηθείσης, ἀφεὶς ἐπ' αὐτὴν ῥόπαλον Ἀμφιτρύων, ἀνεῖλεν αὐτὸν, ἀποκρουσθέντος ἐκ τοῦ κέρατος τοῦ ῥοπάλου καὶ πλήξαντος αὐτόν. ὅθεν ὁ Σθένελος Μυκηνῶν διώξας αὐτὸν τὸν Ἀμφιτρύωνα, βασιλεύει Μυκηνῶν καὶ Τίρυνθος. αὐτὸς δὲ ὁ Ἀμφιτρύων παρὰ Κρέοντι ἐν Θήβαις τοῦ φόνου καθαίρεται. καθαρθεὶς δὲ, σὺν Κρέοντι καὶ Κεφάλῳ καὶ Πανοπεῖ, κατὰ Λυκόφρονα, καὶ σὺν ἑταίροις τὰς Ταφίων νήσους πολεμῶν, ἑλεῖν οὐκ ἠδύνατο, ἕως ἐρασθεῖσα Ἀμφιτρύωνος ἢ Κεφάλου Κομαιθὼ, ἡ Πτερελάου θυγάτηρ, ἀπέτεμε τὴν τοῦ πατρὸς αὐτῆς Πτερελάου χρυσῆν τρίχα, καὶ ἀνεῖλεν αὐτήν. χὼν δὲ Ἀμφιτρύων τὰς νήσους, Κεφάλῳ δίδωσι. ὃς οἰκήσας ἐν ταύταις, Κεφαλληνίαν αὐτὰς ἐκάλεσεν. ἐν γοῦν τῇ πρὸς Ταφίους μάχῃ, πρὸ τῆς συμβολῆς τοῦ πολέμου, φησὶν ὁ Λυκόφρων, ὅτι ὥρκωσεν ἅπαντας Ἄρεα καὶ Ἀθηνᾶν μηδὲν ἀποκρύψειν τῶν λαφύρων. μόνος δὲ παραβὰς τοὺς ὅρκους ὁ Πανοπεὺς, καὶ κρύψας τι τῶν λαφύρων, τούτου ἕνεκα δειλὸν παῖδα τὸν Ἐπειὸν ἐγεννήσατο.

ἀμφὶ μήλων.) ἀντὶ μέρους τῶν κτημάτων ὅλων, ὡς καὶ Ἡσίοδος· μήλων ἕνεκ' Οἰδιπόδαο. αὐτὴ τοῦ πλούτου καὶ βασιλείας τοῦ Οἰδίποδος. Κομαιθοῦς.) Κομαιθὼ θυγάτηρ Πτερελάου, ἥ τις ἐρασθεῖσα Κεφάλου, τινὸς τῶν μετ' Ἀμφιτρύωνος, προὔδωκε τὴν πόλιν καὶ τὸν πατέρα τοῖς πολεμίοις. τοῦτο φησὶ στυγοξυνεύνων ἕνεκα νυμφευμάτων. ἢ ἐκληπτέον οὕτως περὶ τῶν γάμων Ἀμφιτρύωνος καὶ Ἀλκμήνης. καὶ γὰρ διὰ τὴν αἰτίαν τοῦ γάμου τῆς Ἀλκμήνης, ἐκινήθη ὁ πόλεμος. ἀλοῖτις.) Κυδωνία, καὶ θρασὼ, ἐπίθετα Ἀθηνᾶς. ὡς καὶ Ἄρτεμις Δίκτυννα παρὰ Κρησὶν, Ὦπις παρὰ Θραξὶν, Ὀρθωσία παρὰ Ἀρκάσιν, ἀπὸ ὄρους Ὀρθωσίου Λακωνικοῦ. Κρηστώνη.) ἡ Θρᾴκης, ἀπὸ μιᾶς πόλεως οὕτω καλουμένης. θεὸς δὲ τοῖς Θρᾳκικοῖς ὁ Ἄρης, ὅτι πολεμικοὶ τὸ παλαιὸν οἱ Θρᾶκες.

Κανδάονα ἢ Μάμερσον ὁπλίτην λύκον,
ὁ μητρὸς ἐντὸς δελφὺς στυγνὴν μάχην
στήσας ἀραγμοῖς πρὸς κασίγνητον χεροῖν,

ὅπου τὸ

ὅπου τὸ τιτοῦς λαμπρὸν αὐγάζων φάος,
οὐδ' ἐκφυγὼν ὠδῖνας ἀλγεινὰς τόκων.
πυργοῦ πόποι φύξηλιν ἤνδρωσαν σπόρον,
πύκτην μὲν ἐσθλόν, πτῶκα δ' ἐν κλόνῳ δορός,
καὶ πλεῖστα τέχναις ὠφελήσαντα στρατόν,
ὃς ἀμφὶ κῖριν καὶ κυλιστάρνου γαίος
ἔπηλυς οἴκους τῆλε ναάσεται πάτρας.

Κανδάων.) ἐπίθετον ἄρεως, παρὰ τὸ δαίειν καὶ καίειν. Μαμέρτος.) ὁ ἄρης δῆλον. ἡ δὲ λέξις ῥωμαϊκή. ὁ δὲ λυκόφρων οὕτως, οὐκ ἀρκεσθεὶς τοῖς λοιποῖς, καὶ ῥωμαϊκῶς γράφει. ῥωμαῖοι γὰρ τοὺς πολεμικοὺς μαμέρτους καλοῦσιν, ὡς ἱστορεῖ τοῦτο διόδωρος, ἢ δίων. οὐ γὰρ ἀκριβῶς μέμνημαι. γράφει γὰρ οὕτωσί πως· μεσσήνην καταλύσαντας τοὺς ὑποδεξαμένους αὐτούς, κατέχειν μεσσήνην, καὶ μαμερτίους ἑαυτοὺς ὀνόμασαι, τουτέστι πολεμικούς. μάμαρτος γὰρ ὁ ἄρης παρὰ ῥωμαίοις καλεῖται. καὶ κυρῖνος δὲ παρ' αὐτοῖς, ὡς φησι πλούταρχος. ὁ μητρὸς ἐντός.) ὁ πανοπεύς, ὁ ἐντὸς τῆς μητρικῆς δελφύος καὶ μήτρας, συμβαλὼν μάχην τῷ ἀδελφῷ αὐτοῦ κρίσσῳ. οὗτοι γὰρ φώκου καὶ ἀστεροδίας ὄντες υἱοί, ἐν τῇ μητρικῇ γαστρὶ διεμαχέσαντο, ὡς καὶ φαρὲς, καὶ ὁ ζαρᾶς. καὶ προῖτος καὶ ἀκρίσιος οἱ ἄβαντος. πτοῦς, τῆς ἡμέρας, ὡς φησι καὶ καλλίμαχος·
τόφρα δ' ἀνίσχουσι βοοστὸς λόφον ἔχετο πτώ.

πόποι.) οἱ θεοί, ὅθεν καὶ πολλάκις, ὦ πόποι τινὲς παρ' ὁμήρου, ἀντὶ τοῦ ὦ θεοὶ ἤκουσαν. ἡ δὲ λέξις δρυόπων. τὸ δὲ ἤνδρωσαν, οὐ τὸ ἄνδρειον ἐποίησαν, ἀλλὰ τὸ ἄνδρα ἁπλῶς ἐποίησαν. Κῖρις καὶ Κυλίσαρνος, ποταμοί εἰσι ἰταλίας.

τὰ δ' ἐργαλεῖα τοῖσι τετρήνας βρέτας
τεύξει ποτ' ἐγχώροισι μόρμυρον βλάβην,
καθιδρύσει μυνδίας ἀνακτόροις.
ἄλλοι δ' ἐνοικήσουσι σικανῶν χθόνα
πλαγκτοὶ μολόντες, ἔνθα λαομέδων τριπλᾶς
ναύταις ἔδωκε φοινοδάλμαντος κόρας,
ταῖς κητοδόρποις συμφοραῖς δεδηγμένος
τηλοῦ προθεῖναι θηρσὶν ὠμησταῖς βοράν,
μολόντας εἰς γῆν ἕσπερον λαιστρυγόνων,
ὅπου συνοικεῖ δαψιλὴς ἐρημία.
αἱ δ' αὖ παλαιοῦ μητρὸς ζηρυνθίας,
σηκὸν μέγαν δείμαντο δωτίνην θεᾷ,
μόρον φυγοῦσαι καὶ μονοικήτους ἕδρας.
ὧν δὴ μίαν κριμισὸς ἰνδαλθεὶς κυνὶ,
ἔζευξε λέκτροις ποταμός. ἡ δέ, δαίμονι

Βρέτας.) τὸ ἀνθρώπινον εἴδωλον, ἢ ἡ εἰκών, παρὰ τῷ βροτῷ ὅμοιον εἶναι. οὗτος δὲ βρέτας καταχρηστικῶς, τὸν δούρειον ἵππον φησί. Σικανούς.) τινὲς τοὺς σικελοὺς ἐδέξαντο οὕτως. ἄλλοι δὲ μέρος σικελῶν τὴν σικανίαν φασί, πόλιν οὖσαν περὶ ἀκραγαντίνους κειμένην. καὶ αὐτὸς δὲ ὁ λυκόφρων οἶδε τοῦτο λέγων,

κάμψας

κάμψας γενοῦσαν. τὸ δὲ σικανῶν πλάκας, καὶ θηροχλαίνου σηκόν. ἀπαριθμούμενα γὰρ τὰς πόλεις τῆς σικελίας, καὶ τοὺς τόπους, φέρουσι καὶ τὴν σικανίαν. φοινοδάμαντος κόρας.) φοινοδάμας τὶς τρωὸς, πόλει τὸ κατ' ἀρχὰς ἐφημένος, συνεβούλευε τοῖς τρωσὶν ἐκθεῖναι τὴν ἡσιόνην τῷ κήτει, εὐλαβούμενος περὶ τῶν θυγατέρων αὐτοῦ τῶν τριῶν, μὴ αὐτὰς ἐκθῶσι. καὶ ἔπεισε τοῦτο πεποιηκέναι. ὁ δὲ λαομέδων μηνίων τῷ φοινοδάμαντι, ἔδωκε τὰς θυγατέρας ἐκείνου ναύταις ἐν σικελίᾳ, θηρίοις βοράν. τοῦ γενομένου, κατὰ γνώμην ἀφροδίτης ἐσώθησαν. ὧν τῇ μιᾷ κυνὶ ὁμοιωθεὶς, ὁ κριμισὸς ποταμὸς ἐμίγη. καὶ ἐγέννησε τὸν αἴγεστον, ὃς ἔκτισε τρεῖς πόλεις ἐν σικελίᾳ, τὴν ἀφ' ἑαυτοῦ αἴγεσταν, καὶ ἔρυκα, καὶ ἔντελλαν, ἢ ἀτέλλαν, ἀπὸ τῆς γυναικὸς ἣν ἔγημε. ἔντελλα γὰρ ὠνομάζετο ἡ τούτου γυνή. ταῖς κητοδόρποις συμφοραῖς.) ταῖς ἕνεκα τοῦ μέλλειν δίδοσθαι τὴν ἡσιόνην δόρπον καὶ δεῖπνον τῷ κήτει. οὐ γὰρ καὶ τὸ κατεβρώθη, ἀλλ' ἐν ὀχετίθη. ἡρακλῆς δὲ αὐτὴν ἔσωσεν ἀνελὼν τὸ κῆτος. λαιστρυγόνων.) οἱ νῦν λεοντῖνοι. εἰσὶ δὲ ἐν σικελίᾳ, ὡς λέγουσιν, ὑπάρχοντες ἀνθρωποφάγοι, διὰ τὸ ἀνελεῖν τοὺς ὀδυσσέως ἑταίρους. οὐ γὰρ ἦσαν εἰθισμένοι ξένους ὑποδέχεσθαι. παλαιστής.) ὁ ἔρυξ, ὡς εἴπομεν, υἱὸς ἦν ἀφροδίτης καὶ ποσειδῶνος, παλαιστὴς ὢν περὶ πάθλον. τὸ δὲ ἑξῆς οὕτως. αἱ δὲ τῆς μητρὸς τοῦ ἔρυκος ἀφροδίτης, τοῦ καταπαλαίοντος τοὺς ξένους, ναὸν ἔκτισαν δωρεὰν τῇ θεῷ, φυγοῦσαι τὸν θάνατον. καὶ μονοικοίτους ἕδρας.) καὶ τὰς καθέδρας, καὶ διαγωγὰς τὰς ἐν ἐρήμῳ, ἐν ᾗ μόναι τὴν οἴκησιν εἶχον. ἢ ἐν ᾗ μονόκοιτον, καὶ δίχα συζυγίας ἀνδρῶν, εἶχον τὴν κοίτην, καὶ τὴν εὐνήν.

τῷ θηρομίκτῳ σκύλακα γεννᾶιον τεκνοῖ
τριοσσῶν συνοικηστῆρα καὶ κτίστην τόπων,
ὃς δὴ ποδηγῶν πόρθμον ἀγχίσου νόθον
ἄξει τρίδειρον νῆσον εἰς ληκτηρίαν
τὸν δαρδανείων ἐκ τόπων ναυσθλούμενον.
αἴγεστα τλῆμον, σοὶ δὲ δαιμόνων φραδαῖς
πένθος μέγιστον, καὶ δι' αἰῶνος πάτρας
ἔσται, πυρὸς ῥιπαῖσιν ἠθαλωμένης.
μόνη δὲ πύργων δυστυχεῖς κατασκαφὰς,
νήπαυστον αἰάζουσα καὶ γοωμένη
δαρὸν στενάξεις. πᾶς δὲ λυγαίαν λεὼς
ἐσθῆτα πρὸς τρόπαιον ἐγχλαινούμενος
αὐχμῷ πινώδης λυπρὸν ἀμπρεύσει βίον.
κρατὸς δ' ἄκουρος νῶτα καλλυνεῖ φόβη,
μνήμην παλαιὰν τημελοῦσ' ὀδυρμάτων.
πολλοὶ δὲ σῖριν ἀμφὶ καὶ λευταρνίαν
ἄρουραν οἰκήσουσιν, ἔνθα δύσμορος

τριοσσῶν συνοικηστῆρα.) τρεῖς γὰρ πόλεις ἔκτισεν ἐν σικελίᾳ, αἴγεσταν, ἔρυκα, καὶ ἄτελλαν, ὡς πρώην ἔφην. ὃς δὴ ποδηγῶν.) ὅς τις αἴγεστος ἐλθὼν εἰς δαρδανίαν, νόθον ἀγχίσου παῖδα ἔλυμον καλούμενον, ἤγαγεν εἰς σικελίαν.

ἄξει τρίδειρον νῆσον.) νῆσον τρίδειρον τὴν σικελίαν λέγει, ἣν καὶ τρινακρίαν καὶ τριακρίαν καλοῦσιν. τρία γὰρ ἀκρωτήρια ἔχει, λιλύβαιον, πάχυνον, καὶ πελωρίδα. εἰς ληκτηρίαν.) ληκτηρίαν δὲ εἶπεν, ὅτι νῆσος ἡ σικελία. αἱ νῆσοι δὲ

σι δὲ ὑπὸ θαλάσσης περιέχονται, καὶ λέγειν δοκοῦσιν ὑπ' αὐτῆς περιεχόμεναι. τόδε πάτρας.) δηλονότι τῆς ἐμῆς πατρίδος τῆς τροίας. αἰγέστα τλήμων.) ἡ αἰγέστα πόλις σικελίας, ἡ κατά τινας ἀκράγας καλουμένη, ἥτις δεινῶς ὀδύρεται τὰς συμφορὰς τροίας, μόνη ὑπὲρ τὰς ἐκεῖ λοιπὰς πόλεις. πρὸς αὐτὴν οὖν τὴν αἰγέσταν πόλιν ἀποστρέφει τὸν λόγον. πρῶτον μὲν γὰρ ὑπὸ ἡρακλέους ἐκρατήθη ἡ τροία, δεύτερον ὑπὸ τῶν ἑλλήνων διὰ τὴν ἑλένην, τρίτον δὲ ὑπὸ τῶν ἀμαζόνων. ὁ γὰρ αἰνείας μόνος φυγὼν ἐκ τῆς ἁλώσεως, πάλιν ᾤκισεν τὴν τροίαν. ἐλθοῦσαι δὲ αἱ ἀμαζόνες, πάλιν ἔσκαψαν ταύτην. ἄκυροι.) ἄκυροι γὰρ ἦσαν, καὶ ἐκόμων, ἅτε ἐν λύπαις ὄντες. μνήμην παλαιῶν.) τρύφουσα καὶ αὔξουσα τὴν μνήμην τῶν παλαιωθησομένων τῷ χρόνῳ τῆς τροίας ὀδυρμάτων.

πολλοὶ δὲ σῖριν.) σῖρις καὶ λευταρνία πόλεις ἰταλίας, ἔνθα οἱ κατάλοιποι τῶν ἐξ ἰλίου φυγόντων ᾤκησαν, καὶ πάντα κατὰ μίμησιν τροίας ἐποίησαν, καὶ ἔκτισαν πόλιν ὁμοίαν τροίᾳ. ἣ πρῶτα μὲν ἐκαλεῖτο πολίειον, εἶτα ἡράκλειον, εἶτα σῖρις, ἔνθα τις κάλχας, οὐχ ὁ θέστορος, ἀλλ' ὁμώνυμος αὐτῷ μάντις ὑφ' ἡρακλέους ἀνῃρέθη. ὧν μῦθος δὲ αὐτοῦ ἡ ἱστορία ὑποκάτω κεῖται.

κάλχας ὀλύνθων σισυφεὺς ἀνηρίθμων
κεῖται, κάραν μάστιγι γογγύλῃ τυπεὶς,
ῥείθροισιν ὠκὺς ἔνθα μύρεται σίνις
ἄρδων βαθεῖαν χωνίας παγκληρίαν.
πόλιν δ' ὁμοίαν ἰλίῳ δυσδαίμονες
δείμαντες ἀλγυνοῦσι λαφρίαν κόρην
σάλπιγγα, δῃώσαντες ἐν ναῷ θεᾶς,
τοὺς πρὸς θ' ἔδεθλον ξουθίδας ᾠκηκότας.
γλήναις δ' ἄγαλμα ταῖς ἀναιμάκτοις μύσει
στυγνὴν ἀχαιῶν εἰς ἰάονας βλάβην,
λεύσσον, φόνον τ' ἔμφυλον ἀγραύλων λύκων,
ὅταν θανὼν λήταρχος ἱερείας σκύλαξ
πρῶτος κελαινῷ βωμὸν αἱμάξει βρότῳ.
ἄλλοι δὲ τρῶνας δυσβάτους τυλησίους,
λίνου θ' ἁλισμίκτοιο δειραίαν ἄκραν.

σισυφεύς.) ὁ σοφὸς ἀριθμητὴς, ἐπεὶ καὶ ὁ σίσυφος σοφὸς καὶ πανουργότατος. διαφορῶν ὀλύνθων, φιλύκων, σύκων, καὶ ἰσχάδων, ὄπισθεν εἶπον. κάλχας ὀλύνθων.) πάλιν ἀνακόλουθα ληρωδεῖ γράφων. οὗτος γὰρ ὁ κάλχας, ὃν λέγει, ὁ μόψος οὐκ ἦν, υἱὸς ἀπόλλωνος καὶ μαντοῦς τῆς τειρεσίου. οὐχ ὁ ἀργοναύτης μόψος, τοῦ ἀμπύκου καὶ χλωρίδος τῆς ὀρχομενοῦ θυγατρὸς, ὃς καὶ δηχθεὶς ὑπὸ ὄφεως ἐν λιβύῃ τελευτᾷ, καὶ θάπτεται ὑπὸ τῶν ἀργοναυτῶν. οὗτος οὖν ὁ μόψος, ὃν λέγει, ἀπόλλωνος υἱὸς καὶ μαντοῦς, ἐν κολοφῶνι τῆς ἀσίας ᾤκει, ἢ κατά τινας ἐν κιλικίᾳ, οὐ μὴν ἐν ἰταλίᾳ, ὡς οὗτος φησίν, ἀλλὰ περὶ μὲν τῆς τούτου πατρίδος, οὐ διαμάχομαι. ὅτι δὲ ἀνακολούθως, καὶ ἐναντίως φησὶν, οὐ μόνον τοῖς λοιποῖς, ἀλλὰ καὶ ἑαυτῷ, οὐ μικρῶς τὸν ἄνδρα αἰτιῶμαι καὶ γράφω παρανοίας. πρὶν μὲν γὰρ εἶπε τὸν θέστορα κάλχαντα παρ' αὐτοῦ ἡττηθῆναι μαντικῇ, καὶ ἀποθανεῖν, ὡς πάντες φασί. μετὰ γὰρ τὴν ἰλίου πόρθησιν, κάλχας, λεοντεὺς, πολυποίτης καὶ ποδαλείριος ἐν ἰλίῳ τὰς αὐτῶν ναῦς ἀπολιπόντες, πεζῇ πορεύονται εἰς κιλικίαν

καὶ κολοφῶνα, καὶ καταντῶσι παρὰ τούτῳ τῷ μόψῳ. ὅπου καὶ ἡττηθέντα μαντικῶς τὸν κάλχαντα θάπτουσιν. ἐρινεοῦ γὰρ ἑστώσης, κάλχας τῷ μόψῳ εἶπε, πόσους ὀλύνθους ἔχει. ὁ δὲ, ὡς τὸ εἶχε τὸ ἀληθὲς εἶπε, μυρίους ὀλύνθους ἔχει καὶ μέδιμνον ἐν ὄντα, καὶ ὄλυνθον ἕνα. μόψος δὲ ὑὸς ἐγκύμονος ἐκεῖ που ἑστώσης, ἤρετο πόσους χοίρους ἔχει ἐν τῇ γαστρὶ, καὶ πότε τέξεται; κάλχαντος δὲ μὴ ἀποκριναμένου, αὐτὸς πάλιν ὁ μόψος εἶπε, δέκα χοίρους ἔχειν, ὧν ὁ εἷς ἄρρην. τέξεται δὲ κατὰ τὴν αὔριον. οὗ γενομένου, κάλχας ἀθυμήσας τελευτᾷ. πολυποίτης δὲ καὶ λεοντεὺς μετὰ τὸ θάψαι αὐτὸν, μετ' ὀλίγον εἰς ἑλλάδα ἀνεχώρησαν. ὕστερον δὲ καὶ ἀμφίλοχος ὁ ἀλκμαίωνος, ὑπὸ χειμῶνα βυθισθεὶς κατά τινας, καὶ κατὰ τὸν λυκόφρονα πρὸς τοὺς τόπους, οὗ ἦν οὗτος ὁ μόψος, ἀπερρίφη, καὶ ὑπὲρ τῆς βασιλείας, καὶ τῆς ἀρχῆς τῆς μαντικῆς, ὥς φησι, μονομαχήσαντες, καὶ ἀλλήλους ἀπέκτειναν, καὶ ἐτάφησαν παρ' ἑκάτερα μέρη τῆς μεγάρσου πόλεως. ἔστι δὲ καὶ μέγαρσος ποταμὸς ἐν σκυθίᾳ. ἄλλοι δέ φασιν, ὅτι ἀμφίλοχος τὸ κληθὲν ἄργος ἀμφιλοχικὸν πλησίον ἀκαρνανίας κατῴκισε. ταῦτα μὲν εἶπε περὶ τοῦ μόψου τούτου, ὅτι ἦν μετὰ τὴν ὑπ' ἀγαμέμνονος ἰλίου πόρθησιν, καὶ αἴτιος τελευτῆς γέγονε τῷ κάλχαντι. αὐτὸς δὲ μονομαχήσας, ἀμφιλόχῳ ἀνῃρέθη. νῦν δὲ ὑφ' ἡρακλέος φησὶν, αὐτὸν ἀναιρεθῆναι. πῶς γοῦν ὑφ' ἡρακλέος ἀναιρεθεὶς, πάλιν ζῶσαι, καὶ αἴτιος γίνεται κάλχαντος τελευτῆς, καὶ αὐτὸς συναναιρεῖται ἀμφιλόχῳ τῷ ἀλκμαίωνος παιδί. ταῦτα πάντως ἐναντία. πρὸ γὰρ τῆς στρατείας ἀγαμέμνονος, πολλῷ πρότερον ἐν οἴτῃ ἐτελεύτησεν ἡρακλῆς. ὅμως δὲ ὁ λυκόφρων μηδόλως τῆς ἀληθείας, ἢ τοῦ πιθανοῦ πεφροντικὼς, οὕτως φησὶ τῆς ἱστορίας. ἡρακλέος τὰς γηρυόνου βοῦς ἐλαύνοντος ἐξ ἐρυθείας, καὶ ἰδόντος τὸν κάλχαντα τοῦτον, ἤτοι τὸν μόψον, ὑπό τινα ἐρινεὸν καθήμενον, συνέβη ἐρωτῆσαι πόσους ὀλύνθους ἔχει ἡ ἐρινεός. τὸν δὲ εἰπεῖν, δέκα μεδίμνους καὶ ἕνα ὄλυνθον. ὥστε μὴ δύνασθαι χωρῆσαι ἐπιτιθέμενον τῷ μεδίμνῳ. τοῦ δ' ἡρακλέος, πολλὰ βιαζομένου τὸν περισσὸν ὄλυνθον ἐντεθῆναι τῷ μεδίμνῳ, τοῦ μὴ δυναμένου, ὁ κάλχας αὐτοῦ κατεγέλα. ὃν πατάξας κονδύλῳ, ἀπέκτεινε, καὶ ἔθαψε περὶ τὴν ἐρινεόν. ἐρινεὸς δὲ καταχρηστικῶς ἐλέχθη ἡ ἀγρία συκῆ, ἀπὸ ἐρινεοῦ πόλεως δωρικῆς φαῦλα σῦκα ἐχούσης. ἡ γὰρ δωρὶς, ἓξ πόλεις ἔχει, κύτινον, βοῖον, λίλαιον, κάρφαιαν, δρυόπην, καὶ τὴν ἐρινεὸν, ἀφ' ἧς ἡ κλῆσις ταῖς φαύλαις συκαῖς. περὶ δὲ τοῦ ποσοῦ τοῦ μέτρου καὶ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν ὀλύνθων ὅπερ ἐγὼ εἶπον. κἂν σχολογράφοι τινὲς, μὴ εἰδότες δέκα μεδίμνους εἶπον αὐτούς. μάστιγι γογγύλῃ.) τῇ χειροπλήκτῳ μάστιγι. λέγει δὲ τῷ κονδύλῳ, τῷ γρόνθῳ, ὃς συνεστραμμένων τῶν δακτύλων τῆς χειρὸς δίδοται. τοὺς πρὸς θ' ἕδεθλον.) ἴωνες, ἤγουν ἀθηναῖοι, πρὸ τῶν τρωϊκῶν ἐλθόντες εἰς ἰταλίαν, ᾤκησαν περὶ σῖριν. μετὰ δὲ τὴν ἰλίου πόρθησιν φυγόντων καὶ τρώων εἰς ἰταλίαν, κροτωνιᾶται, ὥς καὶ ἀχαιὸς λέγει, βοηθήσαντες τοῖς ἐν ἰταλίᾳ τότε φυγοῦσι τρωσὶ, στρατεύουσι μετ' αὐτῶν κατὰ τῆς σίριδος, καὶ πάντας τοὺς ἴωνας τοὺς τῆς ἀθηνᾶς ναῷ καταφυγόντας ἀνεῖλον, μεθ' ὧν συνανεῖλον καὶ τὸν τῆς ἱερέας τῆς ἀθηνᾶς παῖδα ὀνόματι λάταρχον, γυναικεῖα ἐνδεδυμένον. διὸ ἡ ἀθηνᾶ ὀργισθεῖσα ἔμυσεν, τοῦ μὴ βλέπειν. ἀχαιὸς λέγει τοὺς κροτωνιάτας, οἵτινες συνεμάχησαν τοῖς τρωσὶ, καὶ ἀνεῖλον τοὺς περὶ κατοικοῦντας ἐν τῇ σίριδι ἴωνας, οὓς καὶ ἐμφύλους εἶπεν. ἐπειδὴ οἵ τε ἴωνες καὶ κροτωνιᾶται ἄμφω ἕλληνες ἦσαν. οἱ δὲ τρῶες συλλαβόντες τοὺς κροτωνιάτας, ἐχειρώσαντο τοὺς ἐν σίριδι ἴωνας, καὶ ἀνεῖλον αὐτούς. λάταρχος.) ὁ δημόσιος ἱερεύς. λήϊτον γὰρ τὸ δημόσιον λέγεται, ἢ ὄνομα κύριον. τυλλήσιον.) ὄρος καὶ πόλις καὶ δρυμὸς ἐν ἰταλίᾳ.

ἀμαζόνος σύγκληρον ἄρσονται πέδον

δούλης

δούλης γυναικὸς ζεῦγλαν ἐνδεδεγμένοι.
ἣν χαλκομίτρου θῆσσαν ὀτρηρᾶς κόρης
πλανῆτιν ἄξει κῦμα πρὸς ξένην χθόνα,
ἧς ἐκπνεούσης λοῖσθον ὀφθαλμὸς τυπεὶς
πιθηκομόρφῳ πότμον αἰτωλῷ φθόρον
τεύξει, τραφήκει φοινίῳ τετμημένος.

ἀμαζόνος σύγκληρον πέδον.) κληρωθεῖσαν πόλιν καὶ γῆν τῇ ἀμαζόνι κλήτῃ, ἥτις πόλις ὁμωνύμως τῇ κτισαμένῃ ἀμαζόνι κλήτῃ ἐκλήθη. ἡ δὲ κλήτη ἡ ἀμαζὼν τροφὸς ἦν πενθεσιλείας, ἥτις μαθοῦσα, ὅτι τέθνηκεν ἐν τῇ τροίᾳ ἡ πενθεσίλεια, ἔπλευσε πρὸς ζήτησιν αὐτῆς. ἐξωσθεῖσα δὲ ἀνέμοις, ἦλθεν εἰς ἰταλίαν, κἀκεῖ κτίσασα πόλιν, ἐβασίλευσε τῶν τόπων. ἀπὸ δὲ ταύτης αἱ ἐκεῖσε βασιλεύουσαι, κλῆται ἐλέγοντο, καὶ ἡ πόλις κλήτη. μετὰ δὲ πολλὰς γενεὰς ἐπιστρατεύσαντες οἱ κροτωνιᾶται, ἀνεῖλον τὴν τότε βασιλεύουσαν κλήτην ὕστερον. οὐδὲ γὰρ τὴν πόλιν ἔκτισαν, καὶ τὴν πόλιν ἠρείπωσαν. ἣν χαλκομίτρου θῆσσαν.) ἥν τινα κλήτην τὴν πρότερον πλανῆτιν, ἄξει κῦμα πρὸς ξένην γῆν, θῆσσαν ὑπάρχουσαν τῆς κόρης καὶ θυγατρὸς τῆς ὀτρήρας, ἤτοι τῆς πενθεσιλείας, τῆς χαλκομίτρου καὶ πολεμικῆς, ἧς τινος πενθεσιλείας, λοῖσθον καὶ ἔσχατον πνεούσης ὁ ὀφθαλμὸς πληγεὶς, τεύξει καὶ κατασκευάσει τῷ ἐξ αἰτωλίας θερσίτῃ, τῷ μιμοῦς μορφὴν ἔχοντι. τί τεύξει; πότμον φθόρον, ἤτοι πτῶσιν φθαρτικὴν, ἢ θάνατον φθαρτικὸν, τετμημένος καὶ συγκοπεὶς αὐτὸς τοῦ θερσίτου, ἐν τραφήκει καὶ ἀκοντίῳ φονικῷ, ἢ ἐν τράφηκι τετμημένος καὶ κοπεὶς ὑπὸ φόνου. τράφηξ δὲ δόρυ κυρίως, ἡ πλατεῖα σανὶς ἐν ᾗ τοὺς νεοζύμους ἄρτους τιθέασιν. νῦν δὲ τὸ δόρυ. ὀτρηρὸν δὲ λέγει ταύτην ὁ λυκόφρων, διὰ τὸ δραστήριον τοῦ φρονήματος, καὶ ἄδειλον. ἢ διὰ τὸ ἄφοβον τῆς γνώμης. δικαία γὰρ ἦν, ὥστε καὶ τὸν δίκαιον ἄνδρα πολλάκις εἰς δίκην ἐλθόντα, ἐλοιδόρει αὐτὸν μέσον τῆς πόλεως, ἀδίκητον εἶναι καὶ ὁ φρόνιμον. ὁ δὲ ὀργισθεὶς, ἀνεῖλεν αὐτὴν μετὰ ξίφους.

ἧς ἐκπνεούσης λοῖσθον.) οἱ μὲν ἱστοροῦσι φασὶν, ἀχιλλέα ἀνελόντα πενθεσίλειαν, μετὰ θάνατον αὐτῆς ἐρασθῆναι, ἧς τοὺς ὀφθαλμοὺς ὁ θερσίτης λαβὼν ἐξώρυξεν. ὁ δ' ἀχιλλεὺς ὀργισθεὶς, ἀνεῖλεν αὐτὸν, κατὰ κόρρην μὲν πλήξας δόρατι. κατ' ἐμὲ δὲ, καὶ τοὺς λοιποὺς, κονδύλῳ, ἤτοι γρόνθῳ. μὴ δὲ διὰ τὸ ἐξορύξαι ὀφθαλμοὺς, ἀλλ' ὅτι αἰσχροὺς λόγους κατ' ἀχιλλέως ἐπέρριπτεν, ὡς δῆθεν ἐρῶντος συγγενέσθαι νεκρῷ τῇ πενθεσιλείᾳ. ἀντιμαχεσάμενος γὰρ ἀχιλλεὺς ἐκείνῃ, καὶ πολλάκις ὑπ' αὐτῆς ἡττηθεὶς, μόλις δέ ποτε περιγενόμενος καὶ ἀνελὼν αὐτὴν, θαυμάζων ἐκείνης τὴν ῥώμην ὁμοῦ, καὶ τὸ κάλλος, καὶ τὸ νεαρὸν τῆς ἡλικίας, ἐδάκρυε, καὶ τοὺς ἕλληνας παρεκάλει ταφῆς ἀξιοῦν τὴν νεάνιδα. ἐφ' οἷς θερσίτης συμπλάττων, καὶ λέγων μίξεις ἀθέσμους καὶ ἔρωτας, γρόνθῳ ὑπ' αὐτοῦ πληγεὶς ἀναιρεῖται. διομήδης δὲ ὁ ἀνεψιαδοῦς ὑπάρχων θερσίτου, χολωθεὶς ἕνεκα τούτου, ἐκ τοῦ ποδὸς ἑλκύσας τὴν πενθεσίλειαν, εἰς τὸν σκάμανδρον ἔρριψεν. πιθηκομόρφῳ.) τῷ δυσμόρφῳ θερσίτῃ. πίθηκος γὰρ ὁ μιμὼν, καὶ ὁ λεγόμενος παρ' ἰδιώταις ἀρκοϊζιανός.

κροτωνιᾶται δ' ἄστυ πέρσουσί ποτε,
ἀμαζόνος φθέρσαντος ἄτρομον κόρην,
κλήτην ἄνασσαν τῆς ἐπωνύμου πάτρας.
πολλοὶ δὲ πρὸς γαῖαν ἐκ κείνης, ὀδὰξ

δάψουσι πρηνιχθέντες, οὐδ' ἄτερ πόνων,
πύργους διαρραίσουσι λαυρήτης γόνοι.
οἱ δ' αὖ τέρειναν ἔνθα μυδαίνει ποτοῖς
ὠκίναρος γῆν φοῖβον ἐκβράσσων ὕδωρ
ἄλῃ κατοικήσουσι κάμνοντες πικρᾷ.
τὸν δ' αὖ τὰ δευτερεῖα καλλιστευμάτων
λαβόντα, καὶ τὸν ἐκ λυκορμαίων ποτῶν
στρατηλάτην τὸν καρτερὸν γόργης τόκον,
πῆ μὲν λίβυσσαν ψάμμον ἄξουσι πνοαὶ,
θρῇσσαι ποδωτοῖς ἐμφορούμεναι λίνοις,
πῆ δ' ἐκ λιβύσσης αὖθις ἐμπίπτων νότος,

Κροτωνιᾶται δ' ἄστυ.) ἐπομένως ὅτι ὑστέροις χρόνοις ποτὲ οἱ Κροτωνιᾶται ἐπιστρατεύσαντες τῇ κλήτῃ πόλει, ταύτην πορθοῦσι, καὶ τὴν τότε βασιλεύουσαν κλήτην ἀνεῖλον, τὴν ὑστέραν. ἀμαζόνος.) κλήτην λέγει τὴν κλήτην, οὐχὶ τὴν πρὸς πενθεσίλειαν, ἀλλὰ τὴν ἐσχάτην μετὰ πολλὰς γενεάς. πολλοὶ δὲ πρόσθεν.) πολλὰ δὲ πρόσθε καὶ πρότερον τὴν γαῖαν τοῖς ὀδοῦσι δάκνουσιν. φυσικόν, ἐπὶ πρόσωπον πίπτουσιν. ἐκείνης καὶ ὑπ' ἐκείνης πρηνιχθέντες, ἤτοι συγκοπέντες καὶ ἀναιρεθέντες. οὐδ' ἄτερ πόνων.) οὐδὲ χωρὶς κόπου διαρραίσουσι, καὶ πορθήσουσι τοὺς πύργους δηλονότι τῆς κλήτης, οἱ γόνοι τῆς λαυρήτης, ἤτοι οἱ κροτωνιᾶται. λαύρη γὰρ πόλις κρότωνος, ἀπὸ λαύρης θυγατρὸς λακινίου, ἀφ' οὗ λακινίου τὸ ἐν ἰταλίᾳ ἀκρωτήριον. αὕτη δὲ ἡ λαύρη γυνὴ ἦν κρότωνος, ἀφ' οὗ καὶ πόλις κρότων, καὶ κροτώνη. οἱ δ' αὖ τέρειναν.) ἕτεροι τὴν τέρειναν πόλιν ἰταλίας κατοικήσουσιν ἐν πλάνῃ πικρᾷ, ταλαιπωρούμενοι, ἔνθα ποτὲ τὴν τέρειναν μυδαίνει καὶ ἀρδεύει τὴν γῆν ὁ ὠκίναρος ποταμός, ἐκβράσσων καὶ ῥέων ὕδωρ φοῖβον καὶ καθαρόν. τὸν δ' αὖ τὰ δευτερεῖα.) τὸν δὲ νιρέα τὸν χαρόπου καὶ ἀγλαΐας, ὡς δεύτερον ὄντα, πρὸς τὸ κάλλος τοῦ ἀχιλλέως, καὶ τὸν θόαντα τὸν ἀνδραίμονος καὶ γόργης τῆς οἰνέως θυγατρὸς παῖδα, τὸν ἀπὸ τοῦ λυκόρμου τοῦ καὶ εὐήνου ποταμοῦ αἰτωλίας ὑπάρχοντα. πῆ μὲν ὁ βορρᾶς πνέων εἰς τὴν λιβύην ἄξει· ἐκ δὲ λιβύης πάλιν ἀντιπνέων ὁ νότος, ἄξει εἰς ἀργυρρίνους, καὶ εἰς τὰ κεραύνια ὄρη, ἔνθα οἰκήσουσι, παρὰ τὸ λακμώνιον ὄρος, καὶ τὸν αἴαντα ποταμόν. ὁ κρᾶθις δὲ ὁ γείτων τοῦ αἴαντος ποταμοῦ, καὶ ὁ χῶρος ὁ γείτων τοῖς ὄρεσι καὶ ὀρεσιβίοις τῶν μυλάκων, δέξεται συνοίκους ἐν ταῖς πόλεσι ταῖς ὑπὸ κόλχων κτισθείσαις. καὶ ὑπὸ ποίων κόλχων; οὓς ψηλαφητὰς ἔστειλε τῆς ἑαυτοῦ θυγατρὸς μηδείας ὁ αἰήτης, ὁ βαρὺς ἡγεμὼν τῆς αἴας πόλεως τῆς κολχίδος, ὁ αἰήτης ὁ ἀνὴρ τῆς εἰδυίας. εἰδυῖα γὰρ ἦν μήτηρ μηδείας. τὴν νυμφαγωγὸν ναῦν, ἤτοι τὴν ἀργὼ θηρώμενος καὶ ἀναζητῶν. οἵτινες κόλχοι κατῴκισαν πλησίον διζηροῦ ποταμοῦ παραρρέοντος τὰς πόλεις. δευτερεῖα καλλιστευμάτων.) ὅτι δευτερεύει ὁ νιρεύς, ὡς ἐν τῇ βοιωτίᾳ ὅμηρος λέγει·

νιρεὺς δ' αὖ σύμηθεν ἄγεν τρεῖς νῆας ἐΐσας,
νιρεὺς ἀγλαΐης θ' υἱὸς, χαρόποιό τ' ἄνακτος,
νιρεὺς ὃς κάλλιστος ἀνὴρ ὑπὸ ἴλιον ἦλθε
τῶν ἄλλων δαναῶν, μετ' ἀμύμονα πηλείωνα,
ἀλλ' ἀλαπαδνὸς ἔην παῦρος δέ οἱ εἵπετο λαός.

λίβυσσαν

λίβυσσαν ψάμμον.) εἰς τὴν λιβύην περιφραστικῶς. ἀμμώδης γὰρ ἡ λιβύη καὶ ἐκκεκαυμένη θάλπει ἡλίου. ὅτι δὲ ψάμμος καὶ ἄμμος διὰ φύσιν μὴ γράφεται. αἰολικῶς δὲ διὰ δύο. πολυτρίς.) τοῖς τὸ ἁρμὸν ἐχούσαις μέρεσι.

εἰς ἀργυῤῥίνους καὶ κεραυνίων νάπας,
ἄξει βαρεῖ πρηστῆρι κυμαίνων ἅλα,
ἔνθα πλανήτην λυπρὸν ὄψονται βίον
λακμωνίου πίνοντες αἴαντος ῥοάς,
κράθις δὲ γείτων, ἠδὲ μυλάκων ὅροις
χῶρος συνοίκους δέξεται κόλχων πόλαις,
μαστῆρας οὓς θυγατρὸς ἔστειλεν βαρὺς
αἴας, κορίνθου τ' ἀρχὸς εἰδυίας πόσις,
τὴν νυμφαγωγὸν ἐκκυνηγετῶν τρόπιν,
οἳ πρὸς βαθρεῖ ναύσαντο διζηροῦ πόρῳ.

εἰς ἀργυρίνους.) ὁ μὲν ποιητὴς οὕτως, καὶ οἱ σχολιασταὶ σφάλλονται. ὁ μὲν, οὖν ἀργυῤῥίνους ἀργυρείνους λέγων, διὰ τὸ συντεθεῖσθαι τὰ μέτρα. οἱ δὲ, ἠπειρωτικὸν ἔθνος αὐτοὺς λέγουσιν, οὐκ εἰδότες, ὅτι τὸ ἀργύῤῥινον πολίχνιον σικελίας ἐστὶν, ὅθεν ἦν ὁ συγγραφεὺς διόδωρος. εἰ μή που οὐδ' αὐτὸς τὴν ἑαυτοῦ πατρίδα ἐγίνωσκεν, ὅπως καλεῖται. τὰ δὲ κεραύνια ὄρη τῆς σικελίας. τινὲς δὲ τῆς ἰταλίας, καὶ οὐ σικελίας εἶναι φασίν. λακμωνία.) καλεῖται ἡ τοῦ πίνδου ὄρους ἄκρα, ἀφ' ἧς πολλοὶ ποταμοὶ κατέρχονται. σὺν αὐτοῖς δὲ καὶ ὁ ποταμὸς αἴας. κράθις.) ποταμὸς ἰταλίας, τῶν λουομένων τὸ ὕδωρ αὐτοῦ πυῤῥαίνων τὰς χαίτας, καθά τε ἀντίγονος ὁ ἱστορικὸς φησί, σωτίων τε καὶ ἀγαθοσθένης οἱ φιλόσοφοι, καὶ εὐριπίδης ὁ τραγικὸς οὑτωσὶ λέγων· ὃ ὑγραίνει καλλιστεύων ὁ ξανθὰν χαίταν πυῤῥαίνων κράθις. μυλάκων ὄρους.) μύλακες ἔθνος ἰλλυρικὸν, ὥς φασί τινες. ἡ δὲ τοῦ πίνδου ὄρους ἄκρα λακμόνη καλεῖται, ἀφ' ἧς ποταμοὶ πολλοὶ κατέρχονται, ὅθεν καὶ αἴας ποταμὸς κατέρχεται. κόλχων πόλαις.) πόλαι, πόλεις εἰσὶν ἠπείρου, ὑπὸ κόλχων κτισθεῖσαι, τῶν καταδιωξάντων τὴν μήδειαν, καὶ μὴ καταλαβόντων αὐτὴν, καὶ διὰ φόβον αἰήτου ἐνταῦθα κατοικησάντων, καὶ κτισάντων τὴν πόλιν, ἣ τῇ κολχίδι φωνῇ πόλαι καλεῖται. τὸ δὲ πόλαι κολχικῶς φυγάδας σημαίνει, ὥς φησι καλλίμαχος. τὸ ἑξῆς οὕτως, ὁ κράθις δὲ χῶρος δέξεται αὐτοὺς συνοίκους, ὁ γείτων ταῖς πόλαις τῶν κόλχων, καὶ τοῖς τῶν μυλάκων ὅροις.

μαστῆρας.) διώκτας, ἀπὸ τοῦ μαστεύω. αἴας κορίνθου τ' ἀρχός.) αἶα πόλις κολχίδος. κόρινθος δὲ πόλις πελοποννήσου. ὧν ἀμφοτέρων ἄρχοντα λέγει τὸν αἰήτην, ὥσπερ καὶ εὔμηλος ὁ ποιητής, οὗ τὰ ἔπη ἐν τοῖς ὄπισθεν εἰρήκειν, καὶ πᾶσαν τὴν ἱστορίαν, ὅτι ἥλιος αἰήτῃ καὶ ἀλωεῖ τοῖς παισὶ τὴν ἀρχὴν διενείματο. καὶ τὴν μὲν ἀρκαδίαν ἀλωεῖ δέδωκε, τὴν δὲ κόρινθον αἰήτῃ. ὃς οὐκ ἀρεσθεὶς τῇ τῆς κορίνθου βασιλείας, ἦλθεν εἰς κολχίδα. τὴν δὲ κορίνθου ἀρχὴν βουνῷ ἑρμοῦ υἱῷ παρέδωκε φυλάσσειν, ἕως οὗ ἢ αὐτὸς, ἢ ἐξ αὐτοῦ τις ἔλθοι ἐν κορίνθῳ. ἡ σύνταξις. οὓς τινας σὺν κόλχους ὁ βαρὺς βασιλεὺς τῆς κορίνθου αἰήτης, ὁ πόσις τῆς εἰδυίας, ἀπέστειλε τὴν θυγατέρα αὐτοῦ μήδειαν διώξαντας. εἰδυίας.) εἰδυῖα γυνὴ αἰήτου, θυγάτηρ ὠκεανοῦ, ὃ αἰήτου καὶ εἰδυίας μήδεια καὶ ἄψυρτος. νυμφαγωγὸν τρόπιν.) τρόπις λέγεται τὸ ὑπὸ κάτω τοῦ πλοίου ξύλον, ὃ καὶ στεῖρα λέγεται, ὡς καὶ στεῤῥότερον τῶν λοιπῶν, καὶ συνέχον τὰ πάντα. νῦν δὲ τρόπιν

τὸ ὅλον πλοῖον, τὴν ἀργὼ λέγω, ἀπὸ μέρους τὸ πᾶν. νυμφαγωγὸν δ' αὐτὴν εἶπεν, ὅτι νύμφην οὖσαν τὴν μήδειαν σὺν τῷ ἰάσονι ἐκόμιζεν εἰς ἰωλκόν.

διζηροῦ πόρου.) διζηρὸς ποταμὸς πλησίον πόλεως τῆς ὑπὸ κόλχων κτισθείσης.

ἄλλοι μελίτην νῆσον ὀθρωνοῦ πέλας
πλαγκτοὶ κατοικήσουσιν, ἣν πέριξ κλύδων
ἔμπλην παχύνου σικανὸς προσμάσσεται,
τοῦ σισυφείου παιδὸς ὀχθηρὰν ἄκραν
ἐπώνυμον ποθ' ὑστέρῳ χρόνῳ γράφων,
κλεινόν θ' ἵδρυμα παρθένου λογγάτιδος
ἕλωρος ἔνθα ψυχρὸν ἐκβάλλει ποτόν.
παπποκτόνος δ' ὀθρωνὸν οἰκήσει λύκος
τηλοῦ πατρῷα ζεῖθρα κηρύνθου ποθῶν.

μελίτην νῆσον, ὀθρωνοῦ πέλας.) ὀθρωνὸς νῆσος μεταξὺ ἠπείρου καὶ ἰταλίας. ταύτῃ δὲ νῆσος παράκειται μελίτη, ἣ τις περιβέβληται τοῦ παχύνου ἀκρωτηρίου τῆς σικελίας. ἡ δὲ ὀθρωνὸς, πρὸς τῷ στόματι τοῦ ἀδρίου. σισυφείου παιδός.) εἶπον τὴν ἱστορίαν τὴν τοῦ σισύφου. πολλοὶ γενεαλογοῦσι τὸν ὀδυσσέα τινὲς τοῦ σισύφου. περὶ δὲ τοῦ λεγομένου ὀδυσσείου ἀκρωτηρίου τῆς σικελίας λεκτέον. αὐθ' ὃν ὀδυσσεὺς ἐν χερρονήσῳ πρῶτος ἀπήρξατο βάλλειν λίθοις τὴν ἑκάβην, ἐν σικελίᾳ πλανώμενος, καθ' ὕπνους ἐδειματοῦτο, αὐθ' οὗ ἱερὸν ἑκάτης ἱδρύσατο καὶ κενοτάφιον ἑκάβης, ὅτι ἡ ἑκάτη φαντασμάτων αἰτία φοβερὰ χαλκόπους οὖσα, καὶ ὀφιώδης καὶ τερατώδης, καὶ ἀφ' ἑαυτοῦ τὸ ἀκρωτήριον ὀδύσσειαν ἄκραν ἐκάλεσεν, κἄκραν καλουμένην πεῖν, ὅπερ ἐστὶ πλησίον παχύνου. τὸ δὲ ἑξῆς οὕτως· τοῦ ὀδυσσέως τὴν ἄκραν τὴν ὑστέρῳ τῷ χρόνῳ ποτὲ μέλλουσαν καλεῖσθαι ὀδύσσειαν. τὸ δὲ γράφων, ἀντὶ τοῦ περιγράφων καὶ περιορίζων. παπποκτόνος.) ἐλεφήνωρ ὁ χαλκώδοντος παῖς καὶ μελανίππης, ἄβαντα τὸν ἑαυτοῦ πάππον, οὗ γυνὴ ἀγλαΐα, ἰδὼν ἀμελῶς χειραγωγούμενον παρὰ οἰκέτου, ἀφεὶς ῥάβδον ἐπὶ τὸν οἰκέτην, ἀνεῖλεν τὸν πάππον αὐτοῦ ἄκων, καὶ διὰ τοῦτο φυγῇ κατεδικάσθη. ἐνστάσης δὲ τῆς ὑπὲρ τροίαν στρατείας, ἦλθε, καὶ ἔξωθεν τῆς πατρίδος αὐτοῦ εὐβοίας, ἤτοι τοῦ εὐρίπου στὰς ἐπὶ πέτρας, συνεκάλεσε τὸν λαόν. οὐ γὰρ ἦν θέμις αὐτῷ διὰ τὸν φόνον ἐπιβῆναι τῆς πατρίδος. οὕτω γοῦν συγκαλεσάμενος τὸν στρατὸν, καὶ αὐτὸς συστρατεύει, καὶ ἐλθὼν ἐν τῇ τροίᾳ, ἀναιρεῖται ὑπὸ ἀγήνορος. μετὰ δὲ τὴν τρωϊκὴν ἅλωσιν, οἱ τοῦ ἐλεφήνορος περὶ τὸν ἰόνιον ἐκπεσόντες, ᾤκησαν περὶ ἀπολλωνίαν τῆς ἠπείρου·

οὗτος δ' ἀνίκα τοὺς τεθνηκότας λόγους,
γράφων ὀθρωνοὺς, καὶ μετοικήσας πάλιν,
φέβου δρακόντων εἰς ἀμαντίαν πόλιν.

φησὶ γὰρ, ὅτι μετὰ τὴν τῆς τροίας ἅλωσιν ἦλθεν εἰς ὀθρωνὸν, καὶ κατοικήσας ἐκεῖσε, πάλιν μετῳκίσθη εἰς ἀμαντίαν. ὄφεις γὰρ δρακοντώδεις αὐτὸν ἠνάγκασαν μετανάστην γενέσθαι, καὶ φυγεῖν ἀπὸ τοῦ τόπου ἐκείνου. καὶ ταῦτα μὲν φησὶ λυκόφρων. ὅμηρος δὲ φησιν ἐν τῇ δ τῆς ἰλιάδος, ἀναιρεθῆναι τὸν ἐλεφήνορα ὑπὸ ἀγήνορος ἐν τροίᾳ. οἱ δὲ περὶ τὸν ἐλεφήνορα, περὶ τὸν ἰόνιον κόλπον ἐκπεσόντες, ᾤκησαν περὶ ἀπολλωνίαν ἠπείρου.

ὃς ἐν

ὃς ἐν θαλάσσῃ χοιράδων βεβὼς ἔπι
ῥήτρας πολίταις τὰς στρατοπλώτους ἐρεῖ
χέρσου πατρώας. οὐ γὰρ ἂν φονῆ ποσὶ
ψαῦσαι μέγαν πλειῶνα, μὴ πεφευγότα
δίκης ἐάσῃ ταῤῥόθος τελφουσία,
λάδωνος ἀμφὶ ῥεῖθρα ναίουσα σκύλαξ.
ὅθεν πεφευγὼς ἑρπετῶν δεινὴν μάχην
δρακοντομόρφων εἰς ἀμαντίαν πόλιν
πλώσει. πέλας δὲ γῆς ἀτιντάνων μολὼν,

ῥήτρας πολίταις.) λόγους ἐρεῖ τοῖς πολίταις τῆς χέρσου τῆς πατρικῆς, ἤτοι τοῖς εὐβοεῦσι. λόγους ποταπούς; στρατοπλάτους καὶ παρακελευομένους πλέειν τὸν στρατὸν, πρὸς τὴν τροίαν. οὐ γὰρ ἂν φονῆ.) τὸν φονέα, κατὰ συναίρεσιν ἀττικήν. οὐ γὰρ ἂν ἐάσῃ τὸν φονέα ἡ τάῤῥοθος καὶ ἔκδικος τῆς δίκης σκύλαξ, ἡ τελφουσία καὶ ἀρκαδική, ἤτοι ἡ ἐριννὺς, ἡ ναίουσα ἀμφὶ τὰ ῥεῖθρα τοῦ λάδωνος ποταμοῦ, οὐκ ἐάσει τὸν φονέα τί ποιῆσαι; ψαῦσαι ποσὶ τῆς χέρσου τῆς πατρώας, μὴ πεφευγότα τὸν μέγαν πλειῶνα καὶ χρόνιον. ἢ τὸ χέρσου πατρώας συντακτέον, ὡς εἶπον πρώην τοῖς πολίταις, τῆς χέρσου τῆς πατρώας, καὶ ἀπὸ κοινοῦ τοῦτο, καὶ εἰς τὸ ψαῦσαι ποσὶ τῆς χέρσου τῆς πατρίδος. μέγαν πλειῶνα.) μόνος γὰρ ἦν τὸν ἐργασάμενον φόνον φεύγειν, ὅλον ἐνιαυτὸν μὴ ψαύοντα τῆς πατρίδος. τελφουσία.) πόλις ἐν ἀρκαδίᾳ, ἔνθα ἡ ἐριννὺς τιμᾶται. σκύλαξ.) ἡ ταραντή.
ὅθεν πεφευγώς.) ὅθεν ἀπὸ ὀθρωνοῦ φυγὼν διὰ ὄφεις καὶ τοῦτον ὁ πρὶν θανὼν ἐλεφήνωρ, κατ' ἐμὲ δὲ νῦν, ὡς ζῶν ἦλθεν εἰς τὴν ἀμαντίαν ἐξ αὐτοῦ κληθεῖσαν. ὅθεν καὶ οἱ ἐν αὐτῇ οἰκοῦντες ἀντὶ τῶν ἀβάντων, ἄμαντες μετωνομάσθησαν. ἀβαντία δὲ, πόλις ἠπείρου. ἀτιντάνοι, ἔθνος ἠπειρωτικόν.

προὔχτην παρ' αὐτὴν, αἰπὺ ναίσεται λέπας
τοῦ χαονίτου νᾶμα πολυάνθου δρέπων.
ὁ δ' αὐσονίων ἄγχι κάλχαντος τάφων
δυοῖν ἀδελφοῖν ἄτερος, ψευδηρίων
ξένοις ἐπ' ὀστέοισιν ὀγχήσει κόνιν.
δοραῖς δὲ μήλων τύμβον ἐγκοιμωμένοις
χρήσει καθ' ὕπνον πᾶσι νημερτῆ φάτιν,
νόσων τ' ἀκεστὴς δαυνίοις κληθήσεται,
ὅταν κἀκτὶ μαίνοντος ἀλθαίνου ῥοαῖς

ὁ δ' αὐσονίων ἄγχι.) περὶ ποδαλειρίου τοῦ υἱοῦ ἀσκληπιοῦ φησὶν, ὅτι τεθνήξεται ἐν ἰταλίᾳ, πλησίον τῶν κενοταφίων τοῦ κάλχαντος, τοῦ ὑφ' ἡρακλέους ἀναιρεθέντος κονδύλῳ. τέθαπται γοῦν ὁ κάλχας ἐν ἄργει. κενοτάφιον δὲ αὐτοῦ ἐστὶν ἐν ἰταλίᾳ. ἐνταῦθα οὖν τὸν ποδαλείριον λέγει τεθάφθαι. ψεύδεται δὲ ὕστερον καὶ περὶ τοῦ πολυτιμωρήτου τούτου κάλχαντος, ὃν πρὶν εἶπεν ἐν ἰταλίᾳ ὑπὸ τὸν ἐρινεὸν τεθάφθαι. νῦν δὲ φησὶ ψευδοτάφιον εἶναι τὴν ἐρινεὸν, αὐτὸν δὲ κεῖσθαι ἐν ἄργει, ἵνα τοὺς μυρίους θανάτους τούτου τοῦ κάλχαντος, οὓς ἀπέθανεν, ὑπὸ τούτου τοῦ λυκόφρονος ἐάσω. οὕτω γοῦν ὁ λυκόφρων ψεύδεται, καὶ περὶ ποδαλειρίου λέγων, αὐτὸν ἐν ἰταλίᾳ τελευτῆσαι.

ὡς δὲ

ὡς δὲ ὄπισθεν αὐτὸς ἔγραψα, ἀπὸ τροίας εἰς κολοφῶνα πεζοὶ ἦλθον, ἀμφίλοχος, κάλχας, λεοντεύς, πολυποίτης, καὶ οὗτος ὁ ποδαλείριος. θάψαντες δ' ἐκεῖ τὸν κάλχαντα τὸν θέστορος ὑπὸ τούτου τοῦ μόψου ἀνῃρημένον, ὃν προείπομεν τρόπον, πολυποίτης καὶ λεοντεύς, μετ' ὀλίγον εἰς ἑλλάδα διεσώθησαν. ἀμφίλοχος δὲ κατά τινας συναναιρεῖται τῷ μόψῳ τούτῳ περὶ τῆς ἀρχῆς τῆς μαντικῆς μονομαχήσας. κατά τινας δὲ εἰς τὴν ἑλλάδα ὑποστραφείς, τὸ ἀμφιλοχικὸν ἄργος ἔκτισεν. ὁ δὲ ποδαλείριος ὁμοίως εἰς ἄργος ὑποστραφείς, ἐμαντεύετο ἐν δελφοῖς ποῦ κατοικῆσαι. χρήσαντος δὲ τοῦ θεοῦ οἰκῆσαι πόλιν, ὃ περιέχοντος οὐρανοῦ οὐδὲν δεινὸν πείσεται, τῆς καρικῆς χερρονήσου, τὸν πέριξ οὐρανὸν ὄρεσι περικυκλούμενον ᾤκησε. διδύμων ἀδελφῶν ἅτερος.) τῶν δύο ἀδελφῶν, ἤτοι μαχάονος καὶ ποδαλειρίου, ὁ ἕτερος πλησίον τῶν ἰταλικῶν ψευδηρίων τοῦ κάλχαντος τελευτήσει. ὁ μὲν γὰρ μαχάων κατὰ κόιντον, ἀνῄρηται ἐν τῷ πολέμῳ ὑπὸ εὐρυπύλου τοῦ υἱοῦ τηλέφου. ὁ δὲ παλαιὸς ὀρφεὺς καὶ μετὰ θάνατον εὐρυπύλου, ζῶντα παρεισάγει τὸν μαχάονα ἰώμενον τὸν φιλοκτήτην. ὁ δὲ ποδαλείριος κατὰ μὲν τὸν λυκόφρονα, ἐν ἰταλίᾳ τελευτᾷ. κατ' ἐμὲ δέ, τὴν καρικὴν χερρόνησον ᾤκησε. δοραῖς δὲ μήλων.) εἰώθασιν οἱ δαύνιοι, ἤτοι οἱ καλαυροί, ἐν μηλωταῖς καθεύδειν ἐν τῷ τάφῳ τοῦ ποδαλειρίου, καὶ καθ' ὕπνους λαμβάνειν χρησμοὺς ἐξ αὐτοῦ. εἰώθασι δὲ καὶ ἐν τῷ πλησίον ποταμῷ ἀλθαίνῳ ἀπολούεσθαι, καὶ αὐτοὶ καὶ τὰ θρέμματα αὐτῶν, καὶ ἐπικαλεῖσθαι τὸν ποδαλείριον, καὶ ἰᾶσθαι. ὅθεν καὶ ὁ ποταμὸς ἔχει τὴν ὀνομασίαν, ὡς ἀλθαίνων κατὰ τίμαιον, καὶ θεραπεύων ἅπαντα τῶν λουομένων ζώων τὰ τραύματα. ὡς κατὰ μεθόδιον τὸν ἰατρόν, ἀλφειὸς τῆς ἀρκαδίας ποταμός, ἰᾶται τοὺς ἀλφούς, καὶ κατὰ βιργίλιον δέ, ποδαγρώντων ὁ κύδνος.

ἀρωγὸν αὐδήσωσιν ἠπίου γόνον
ἀστοῖσι καὶ ποίμναισι πρευμενῆ μολεῖν,
ἴσαι ποτὲ πρέσβευσιν αἰτωλῶν φάος,
ἐκεῖ γοηρὸν καὶ πανύχιον φανήν,
ὅταν σαλάγγων γαῖαν, ἀγγαίσων θ' ἴδῃ,
μολόντες αὐτίζωσι κοιράνου γύας
ἐσθλῆς ἀρούρης πῖαρ ἔγκληρον χθονός.
τοὺς δ' εἰς ἐρεμνὸν ζῶντας ὠμησταὶ τάφον
κρύψουσι κοίλοις ἐν μυχοῖς διασφάγος.
τὸν δ' ἀκτέριστον σῆμα δαυνῖται νεκρῶν
στήσουσι χωστῷ προχμάλῳ κατηρεφεῖς,
χώραν διδόντες, ἥν περ ἔχρῃζον λαβεῖν.

ἠπίου γόνον.) ὁ ἀσκληπιὸς πρὶν ἤπιος διὰ τὸ πρᾶον καὶ ἥσυχον ἐκαλεῖτο. θεραπεύσας δὲ αὔλην τὸν ὧδε δαύνου τύραννον ὀφθαλμιῶντα, ἀσκληπιὸς ἐκλήθη, ἢ ἀσκελοποιός τις ὤν, ὁ μὴ ἐῶν σκέλλεσθαι, καὶ ξηραίνεσθαι, καὶ νεκροῦσθαι τοὺς ἀνθρώπους ὑπὸ νόσων. σκέλλω τὸ ξηραίνω, ἐξ οὗ τὸ κατεσκληκὸς σῶμα τὸ νεκρωθὲν νόσῳ τινί, καὶ καταπονηθέν, καὶ κατεργασθὲν νηστείᾳ, σκληραγωγίᾳ καὶ ἄλλῃ κακουχίᾳ συντόνῳ τεταριχευμένον. ἴσαι ποτέ.) εἶπον πολλάκις τὴν ἱστορίαν, τήν τε τοῦ διομήδους καὶ δαύνου, καὶ τῶν αἰτωλῶν, καὶ περὶ τῶν συγχωρηθέντων δύο ἀνδρογυνῶν ἐν μέσῃ τῇ ῥώμῃ ὧδε φαβίου τοῦ ἀπροχορευσάντος. καὶ ὁ λυκόφρων ἐν δαυνίᾳ, ἤτοι καλαβρίᾳ, λέγει ταῦτα γενέσθαι, καὶ αἰτωλοὺς εἶναι τοὺς συγχωρηθέν.

συγχωσθέντας, μηνυθέντας ὑπὸ δαυνίων, καὶ ἐλθόντας ἐπὶ τοῦ λαβεῖν τὸν διομήδους κλῆρον, καὶ οὕτως ἀπάτῃ βληθέντας εἰς ὄρυγμα γῆς. τοιαύτην γὰρ τὴν ἱστορίαν λέγει. διομήδης καταρασάμενος τὴν τῶν δαυνίων χώραν, μὴ καρποφορῆσαι ποτὲ, εἰ μὴ ὑπὸ αἰτωλῶν ἐργάζοιτο. οἱ δαύνιοι παραγενόμενοι εἰς αἰτωλίαν, ἐκήρυξαν τοὺς βουλομένους αὐτῶν ἐλθεῖν, καὶ ἀπολαβεῖν τὸ τοῦ διομήδους μέτρον γῆς. ἐλθόντων δὲ τῶν αἰτωλῶν εἰς τὴν τῶν δαυνίων χώραν, καὶ ἀπαιτούντων τὴν γῆν, οἱ δαύνιοι λαβόντες αὐτοὺς, ζῶντας κατέχωσαν λέγοντες, ἀπειλήφατε τὸν κλῆρον τῆς γῆς ὑμῶν, ὃν παρ' ἡμῶν αἰτεῖτε. οὐ μόνον δὲ, ἀλλὰ καὶ τὸν διομήδην.

σάλαγγοι, καὶ ἄγγαισοι, ἔθνη ἰταλίας. αἰτίζουσι.) παραγωγὴ, ἀττικὸν τὸ σχῆμα. αἰτῶ αἰτίζω, ὡς τὸ σαλαγῶ σαλαγίζω. τοὺς δ' ἀκτερίστους.) οὐ γὰρ ἐκτερίσθησαν, ἤτοι ἐτάφησαν, ὡς νόμος θάπτεσθαι τοὺς τεθνεῶτας, ἀλλὰ ζῶντας τῷ βόθρῳ ἐχώσθησαν.

τοῦ κρατοβρῶτος παιδὸς ἀτρίστου κάπρου.
τῶν ναυβολείων δ' εἰς τέμεσσαν ἐκγόνων
ναῦται καταβλώξουσιν, ἔνθα λαμπέτης
ἱππωνίου πρηῶνος εἰς τηθὺν κέρας
σκληρὸν νένευκεν, ἀντὶ δὲ κρίσσης ὅρων
κροτωνιᾶτιν ἀντίπορθμον αὔλακα
βοῶν ἀροτρεύσουσιν ὁλκαίῳ πτερῷ
πάτραν λιλαίαν κἀνεμωρείας πέδον
ποθοῦντες, ἄμφισσάν τε καὶ κλεινὰς ἄβας.
σύταια τλῆμον, σοὶ δὲ πρὸς πέτραις μόρος

τοῦ κρατοβρῶτος παιδός.) τοῦ τυδέως υἱὸς διομήδης. κρατοβρὼς δὲ ὁ τυδεὺς, οὕτως λέγεται. ἐν τῷ θηβαϊκῷ πολέμῳ οὗτος ὁ τυδεὺς ὑπὸ μελανίππου τοῦ ἀστακοῦ παιδὸς ἐτρώθη, ὑφ' ἧς πληγῆς ὕστερον ἀπέθανεν. ἔτι δὲ ζῶντος τοῦ τυδέως, ἀμφιάραος ὁ μάντις ἀνῃρηκὼς τὸν μελάνιππον, ἤνεγκε τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ τῷ τυδεῖ, καὶ ὃς καιρίως δακνόμενος ὑπὸ τῆς πληγῆς, διαχίσας ἐκείνου τὴν κεφαλὴν ἀπερρόφησε τὸν ἐγκέφαλον, ὅθεν λέγουσι καὶ ἐμίσησεν αὐτὸν ἡ ἀθηνᾶ. ἄτριστον κάπρον.) τὸν αὐτὸν τυδέα λέγει, διὰ τὸ ἀδηφάγον, καὶ διὰ τὸ χρῆσθαι αὐτὸν περιβολαίῳ τῷ τοῦ καλυδωνίου συὸς δέρματι. τῶν ναυβολείων δ' εἰς τέμεσσαν.) ναύβολον παῖς ἰφίτου, οὗ παῖδες σχέδιος καὶ ἐπίστροφος, φωκέων ἡγεμόνες, οἵτινες ἀνῃρέθησαν ἐν τροίᾳ. μετὰ δὲ τὴν ἅλωσιν, οἱ σὺν αὐτοῖς περὶ τὴν ἰταλίαν ἐξώσθησαν, καὶ ᾤκησαν τὴν τέμεσσαν. τέμεσσα δὲ πόλις καλαβρίας, ἐν ᾗ μὴ χαλκὸν ἔχουσα, ἥτις νῦν τέμψα καλεῖται. ἣν ὁ λυκόφρων οὐκ αἰδεῖται ὅτε μὲν τάμασσαν, ὅτε δὲ τέμεσσαν καλεῖν. λαμπέτης.) ἰταλίας ἀκρωτήριον περὶ τέμεσσαν. ἱππωνίου, ὄρος ἢ πόλις ἰταλίας. ἡ δὲ σύνταξις οὕτως· ἔνθα λαμπέτης ἱππωνίου κέρας σκληρὸν, εἰς τηθὺν, ἤτοι εἰς τὴν θάλασσαν νένευκε. κέρας δὲ, τὸ ἀκρωτήριον. κρίσσα.) πόλις φωκίδος, κτισθεῖσα παρὰ κρίσσου τοῦ πανοπέως ἀδελφοῦ, ἐστὶν ἀντίπορθμος κρότωνος. ἐπειδὴ ἡ μὲν κρίσσα, ὥς φασιν, ἀνατολική. οὐ γὰρ οἶδεν αὐτήν. ἡ δὲ κρότων, δυτική. ὁλκαίῳ πτερῷ.) τὸ ἄκρον τοῦ ἀρότρου τὴν ὕννιν, παρὰ τὸ ἕλκεσθαι. λίλαια καὶ ἀνεμώρεια καὶ ἄμφισσα καὶ ἄβας, πόλεις εἰσὶ φωκίδος. ἀνεμώρεια δὲ ἐκλήθη, διὰ τὸ εἶναι αὐτὴν ψυχρὰν καὶ ἀνεμώδη. φωκὶς δὲ, ἀπὸ φώκου τινὸς βασιλέως, ἢ διὰ τὸ εἶναι φώκας ἐν τῇ πλησιοχώρῳ αὐτῆς θαλάσσῃ. ἄμφισσα δέ.) ἡ ἀμφίβιός τις οὖσα, ἔχουσα τὴν τροφὴν, καὶ ἐπαρκουμένη ἐν τοῖς τῆς γῆς καρποῖς, ἀλλὰ καὶ

T ἐν τοῖς

ἐν τοῖς τῆς θαλάσσης, ἢ ὅτι πολύπους περιπλέκων ἐξελθὼν ἐκ τῆς θαλάσσης. Βασιλεὺς δὲ περιερχόμενος, καὶ ἰδὼν τὸν πολύπουν, ἔκτισε πόλιν, ἀμφίσσαν αὐτὴν προσαγορεύσας, διὰ τὸ τὸν πολύποδα ζῆν ἐν τῇ γῇ, καὶ ἐν τῇ θαλάσσῃ. ● ἄβας δὲ, ἢ ὑποβάντος τινος, ἢ διὰ τὸ μὴ βαίνειν ἐν αὐτῇ ξένον. σήταια τλῆμον.) αὕτη ἡ σήταια μία τῶν τρωάδων ἦν, ἥ τις αἰχμάλωτος ἀγομένη, ὡς ἐγγὺς ἦν περὶ σύβαριν, συνεβούλευσε ταῖς λοιπαῖς τρῳάσι καταφλέξαι τὰς ναῦς τῶν δεσποτῶν, ὑποθεμένη αὐταῖς τὰ ἐν ἑλλάδι μέλλοντα συμβήσεσθαι αὐταῖς κακά. καὶ τούτου γενομένου, οἱ ἕλληνες λαβόντες αὐτὴν, ἀνεσταύρωσαν, καὶ προσήλωσαν πρὸς πέτραν, ἀφ' ἧς καὶ ἡ πέτρα σήταια ἐκλήθη. καὶ ὁ μὲν λυκόφρων σήταιαν λέγει τὴν τοῦτο συμβουλεύσασαν. ἀπολλόδωρος δὲ, τὰς λαομέδοντος θυγατέρας, αἴθιλλαν, ἀστυόχην, καὶ μηδεσικάστην. ὁ δὲ πλούταρχος, ῥώμην τινὰ μίαν τῶν αἰχμαλώτων, ἀφ' ἧς φασὶ κατά τινας, καὶ τὴν πόλιν ῥώμην κληθῆναι. κῦρος δὲ ἀπὸ ῥωμύλου τὴν πόλιν φησὶν κληθῆναι.

μίμνει δυσαίων ἔνθα γυγόχοις πέδαις
οἴκτισα χαλκείνησιν ὀργυιωμένη
θανῇ πυρὶ φλέξασα δεσποτῶν στόλον,
ἔκβλητον αἰάζουσα κράθιδος πέλας,
τόργοισιν αἰώρημα φοινίοις δέμας.
σπιλὰς δ' ἐκείνη σῆς φερώνυμος τύχης
πόντον πρὸς αὐγάζουσα φημισθήσεται.
οἱ δ' αὖ πελασγῶν ἀμφὶ μέμβλητος ῥοὰς,
νῆσόν τε κερνεάτιν ἐκπεπλωκότες
ὑπὲρ πόρον τυρσηνὸν ἐν λαμητίαις
δίναισιν οἰκήσουσι λευκανῶν πλάκας.
καὶ τοὺς μὲν ἄλγη, ποικίλαι τε συμφοραὶ
ἄϋστον αἰάζοντας ἕξουσι τύχην
ἐμῶν ἕκατι δυσγάμων ξυναγμάτων,
οὐδ' οἱ χρόνῳ μολόντες, ἀσπαστοὺς δόμους
εὐκταῖον ἐκλάμψουσι θυμάτων σέλας,
χάριν τίνοντες κερδύλᾳ λαρυνθίῳ,
τοιαῖς δ' ἐχῖνος μηχαναῖς οἰκοφθόρων.

γυιόχοις πέδαις.) ταῖς τὰ γυῖα συνεχούσαις, ἤτοι τὰς χεῖρας, καὶ τοὺς πόδας. γυῖα γὰρ κυρίως τὰ ἄκρα τοῦ σώματος, ὡς καὶ ὅμηρος·
γυῖα δ' ἔθηκεν ἐλαφρὰ πόδας καὶ χεῖρας ὕπερθεν.

μέμβλης.) ποταμὸς ἰταλίας πλησίον τῶν λευκανῶν, οἱ τινὲς εἰσὶν ἔθνος ἰταλίας. κερνεᾶτιν.) τὴν κέρνεαν νῆσον, παράγωγον αὐτὴ τοῦ πρωτοτύπου κερνεᾶτις γέγονε. ὁ δὲ λάμητος.) ὥς φησι φιλοστέφανος, ἰταλίας πόλις.

οὐδ' οἱ χρόνῳ μολόντες.) εἰπὼν τοὺς ἤδη ξένους τεθνηκότας. καὶ ἀπολογισάμενος καὶ ἀρκέσας τὴν περὶ τούτων ὑπόθεσιν, μεταβαίνει νῦν ἤδη τοὺς νοστήσαντας, καὶ ἐν ταῖς πατρίσιν αὐτῶν ἀναιρεθέντας. καὶ πρῶτον περὶ ἀγαμέμνονος λέγει. κερδύλᾳ δὲ λαρυνθίῳ, ἐπώνυμα τοῦ διός. τοιαῖς δ' ἐχῖνος.) ὁ ἐχῖνος ζῷόν ἐστι πανοῦργον, ὁ καλούμενος ἀκανθόχοιρος, ὃς προγινώσκων τοὺς μέλλοντας πνεῖν ἀνέμους, ἀσφαλίζεται τὸ πρὸς τὸν μέλλοντα πνεῖν μέρος τῆς καλιᾶς αὐτοῦ.

αὐτοῦ. ὑπανοίγει δὲ τὸ στόμα αὐθρχόμενος, καὶ πρὸς τὰς ἀμπέλους κατασείει τὰς ῥάγας, καὶ κατελθὼν κυλίεται περὶ τὰς ῥάγας, καὶ ἐμπείρας ταύτας ταῖς ἀκάνθαις αὐτοῦ, πρὸς τὴν οἰκείαν ἀπάγει καλιάν. καὶ τῷ ὄφει δὲ ἀντιμάχεται, καὶ ἀναιρεῖ αὐτόν. εἰ δὲ λίαν μέγας ὁ ὄφις ὢν, συναναιροῦνται ἀμφότεροι. βλέπων γὰρ ὁ ὄφις αὐτὸν βαδίζοντα, σύρεται ὡς καταφάγοι αὐτὸν λαβών. ὁ δὲ γνοὺς, ἑλίσσεται δίκην σφαίρας, καὶ ταῖς ἀκάνθαις ἐμπλακέντα τὸν ὄφιν ἀνελὼν σώζεται. εἰ δὲ μέγας ὢν ὁ ὄφις, κἂν νεκρωθῇ, παρεὶς ταῖς ἀκάνθαις συναναιρεῖ, καὶ τὸν ἐχῖνον αὐτὸν, μὴ δυνάμενον διατεμεῖν τὰς πλεκτάνας. καὶ τ' ἄλλα δὲ πανοῦργος ὁ ἐχῖνος ὢν, ὡς καὶ ἡ παροιμία φησί·

πόλλ' οἶδ' ἀλώπηξ, ἀλλ' ἐχῖνος ἓν μέγα.

ὅθεν τὸν παλαμήδου πατέρα ναύπλιον, διὰ τὸ πανοῦργον ἐχῖνον καλεῖ. παλαμήδης γὰρ συστρατεύσας τοῖς ἕλλησι, σοφίᾳ καὶ συνέσει διαφέρων, φθόνῳ ὀδυσσέως διεβλήθη, ὡς βουλόμενος προδοῦναι τοῖς τρωσὶ τοὺς ἕλληνας, καὶ ἀνῃρέθη. ὅθεν ναύπλιος διὰ τὸν φόνον τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ, τοῖς ἕλλησιν ἀμειβόμενος, ἐν ἑλλάδι διατρίβων, παρεσκεύασε μοιχευθῆναι τὰς γυναῖκας τῶν ἐν τροίᾳ, κλυταιμνήστραν αἰγίσθῳ, αἰγιάλειαν κομήτῃ τῷ σθενέλου, ἐν ἰθάκῃ τοὺς μνηστῆρας παρεσκεύασεν, ἐν κρήτῃ λεῦκον τὸν τοῦ τάλω ἔπεισεν αὐτάρχαι καὶ ἀνελεῖν καὶ τὴν ἰδομενέως γυναῖκα μήδειαν, καὶ τὰ τέκνα αὐτοῦ· καὶ περὶ τὸν καφηρέα ποιήσας φανὸν, ὑποστρέφοντας δὲ αὐτοὺς ἀνεῖλε.

παραιολίξει τὰς ἀλεκτόρων πικράς,
στεγανόμους ὄρνιθας, οὐδὲ ναυφάγοι
λήξουσι πένθους δυσμενεῖς φρυκτωρίαι,
πόρθου διαρραισθέντος, ὃν νεοσκαφὶς
κρύψει πέτρ' ἐν κλήροισι μηθύμνης στίβος.
ὁ μὲν γὰρ ἀμφὶ χύτλα τὰς δυσεξόδους
ζητῶν κελεύθους αὐχενιστῆρος βρόχον
ἐν ἀμφιβλήστρῳ συστεταργανωμένος
τυφλαῖς ματεύσει χερσὶ κροσσωτὰς ῥαφάς.
θερμὴν δ' ὑπαὶ λουτρῶνος ἀρνεύων στέγην
τιβῆνα, καὶ κύπελλον ἐγκάρῳ ῥανεῖ
τυπεὶς σκεπάρνῳ κόγχον εὐθήκτῳ μέσον.
οἰκτρὰ δὲ πέμφιξ ταίναρον πεδοίξεται
λυγρὰν λεαίνης εἰσιδοῦσ' οἰκουρίαν.
ἐγὼ δὲ φοίτης ἄγχι κείσομαι πέδῳ
χαλυβδικῷ κνώδοντι συντεθραυσμένη,
ἐπεί με πεύκης πρέμνον, ἢ στύπος δρυὸς,
ὅπως τις ὑλοκοῦργὸς ἐργάτης ὀρεὺς,
ῥήξει πλατὺν τένοντα, καὶ μετάφρενον

ἀλεκτόρων.) ὁμολέκτρων, συζύγων. ἢ διὰ τὸ μάχιμον ἀλέκτορας λέγει τοὺς ἕλληνας, μεταφορικῶς. ὄρνιθας.) ὄρνιθας νῦν λέγει τὰς τῶν ἑλλήνων γαμετάς. στεγανόμους δὲ, τὰς ἐν οἴκῳ νεμομένας, ἢ τὰς τοὺς οἴκους τῶν ἀνδρῶν νεμηθείσας καὶ φθειρούσας. πόρθου διαρραισθέντος.) τὸν παλαμήδην πόρθον, διὰ τὸ ἀκμαῖον καλεῖ. ἐν λεπετύμνῳ δὲ ὄρει τῆς μηθύμνης, ὁ παλαμήδης τέθα-

πλαι. ἡ δὲ μάθυμνα, μία πόλις ἐστὶ τῶν πέντε πόλεως λέσβου. ἔχει γὰρ ἡ λέσβος πόλεις, πύῤῥαν, μάθυμναν, ἐρεσσὸν, μιτυλήνην, καὶ ἄντισσαν. ὁ μὲν γὰρ ἀμφὶ χύτλα.) ἐπειδὴ δέδωκεν αὐτῷ ἡ κλυταιμνήστρα χιτῶνα ἐξόδον μὴ ἔχοντα, μήτε χεῖρας, μήτε τραχήλους. θερμὴν στέγην.) φασὶ τὸν τόπον, ἔνθα ἐστὶν ὁ λουτρών. πελλῶα δέ.) τὸν τρίποδα. κύπελλον δὲ, τὸ ἀγγεῖον τοῦ τρίποδος. λουτρῶνος δὲ, τοῦ πυέλου. στείπαρνον δὲ, τὸν πέλεκυν. κόγχον δὲ, ὀστοῦν, τὸν ἐγκέφαλον, κογχοειδῆς. ἐγκάρῳ.) τῷ ἐγκεφάλῳ. πέμφιξ.) ψυχή. ταίναρον.) ἀκρωτήριον λακωνικῆς, ἔνθα φασὶ κάθοδον εἶναι ᾅδου. ἐγὼ δὲ δροίτης.) δροίτη κυρίως ἡ ξύλινος πύελος, ἤτοι σκάφη· νῦν δὲ ἡ πύελος, ἡ δεξαμενή. ἐγὼ δέ φημι ἡ κασσάνδρα, πλησίον τῆς τοῦ ἀγαμέμνονος πυέλου ἀναιρεθήσομαι, ἀλλ' οὕτως μὲν σὺν τοῖς λοιποῖς πᾶσι νέοις, ἐν λουτρῶνι φασὶν ἀναιρεθῆναι τὸν ἀγαμέμνονα. ὅμηρος δὲ ἐν τραπέζῃ ὑπ' αἰγίσθου πρὸς εὐωχίαν κληθέντα. χαλυβδικῷ.) χάλυβδες σκυθικὸν ἔθνος, παρ' οἷς ἐστι σίδηρος ἄριστος. χαλυβδικῷ εἶπεν αἰολικῶς. οἱ γὰρ αἰολεῖς τὸν ὄχον, ὄγχον φασὶ, καὶ τὸ χαλυβικὸν, χαλυβδικὸν, καὶ ἕτερα μυρία τοιαῦτα. κνώδοντι.) νῦν πελέκει. κυρίως δὲ, πᾶν τὸ εἰς ὀξὺ λῆγον, παρὰ τὸ πρὸς κνώδην ὀδόντι. ἐγὼ δὲ δροίτης.) ἡ σύνταξις οὕτως. ἐγὼ δὲ ἄγχι τῆς δροίτης κείσομαι ἐν τῷ πέδῳ. συγκοπεῖσα τῷ ξίφει τῷ πελέκει. ἐπεὶ καὶ ἀφ' οὗ ἡ δράκαινα ἡ διψὰς κλυταιμνήστρα ῥήξει καὶ κόψει τὸν πλατὺν τένοντα, καὶ τὸ μετάφρενον ἐμὲ καὶ ἐμοῦ. ὥσπερ καὶ ὥσπερ τις ὑλοτόμος ἐργάτης, ἀεὶ κοινῇ τὸ ῥήσσει καὶ κόπτει τὸ δένδρος πρέμνον, ἢ στύπος δρυὸς, καὶ ἐπεὶ πλήσει καὶ πληρώσει τὸν θυμὸν αὐτῆς γέμοντα ἀγρίας χολῆς. πῶς δὲ πληρώσει; ἐπιβᾶσα ἐπὶ τὸν τράχηλον ἐμοῦ ἡ δύσζηλος τιμωρουμένη καὶ τιμωροῦσα πολυστένακτα, ἢ δίχα στεναγμοῦ καὶ ἐλέους. ὡς κλεψίνυμφον, καὶ μοιχὸν, καὶ οὐκ αἰχμάλωτον. καὶ τὰν λακίζουσα φασὶν, ἵν' ᾖ ὡς παλλακίδα τιμωρουμένη.

καὶ τὰν λακίζουσ' ἐν φοναῖς ψυχρὸν δέμας
δράκαινα διψὰς κἀπιβᾶσ' ἐπ' αὐχένος
πλήσει γέμοντα θυμὸν ἀγρίας χολῆς,
ὡς κλεψίνυμφον κουριδορύκτητον γέρας.
δύσζηλος ἀστένακτα τιμωρουμένη.
βοῶσα δ' οὐ κλύοντα δεσπότην πόσιν
θύσω κατήχῳ ἠνεμωμένη πέδροις.
σκύμνος δὲ πατρὸς κῆρα μαστεύων φόνου,
εἰς σπλάγχν' ἐχίδνης αὐτόχειρ βάψει ξίφος
κακὸν μίασμ' ἔμφυλον ἀλθαίνων κακῷ.

δράκαινα διψάς.) ἀντὶ τοῦ ἡ ἔχιδνα. λέγει δὲ τὴν κλυταιμνήστραν. εἶδος δὲ αὐτὴ ἄλλως εἶπε δράκαινα καὶ διψάδα, ἀντὶ ἐχίδνης. ὡς γὰρ ἡ ἔχιδνα μετὰ τὸ μιγῆναι ἀναιρεῖ τὸν ὁμόζυγον, καὶ οἱ παῖδες τὴν μητέρα τιτρώσκουσιν. οὕτως καὶ ἡ κλυταιμνήστρα τὸν ἀγαμέμνονα, καὶ ὀρέστης τὴν κλυταιμνήστραν. περὶ δὲ ἐχιδνῶν νίκανδρος φασὶν οὕτωσί·
θορνυμένου ἀνὺξ ἐμφῦσα κάρην ἀπέκοψεν ὁμεύνου.
οἱ δὲ πατρὸς λώβην μετεκίαθον αὐτίκα τυτθοὶ,
γινόμενοι ἐχῖνοι ἐπεὶ διὰ μητρὸς ἀραιὸν,
γαστέρ' ἀναβρώσαντες ἀμήτορες ἐξεγένοντο.
καὶ ἡ διψὰς ὄφις ἐστίν. τῷ δηχθέντι δὲ ὑπ' αὐτῆς, δίψος ἄσβεστον ἐγγίνεται, ὡς

του, ὡς πίνοντι διαῤῥήγνυσθαι, ὅθεν καὶ ὁ ὄφις οὗτος ἐκλήθη διψάς. σκύμνος δὲ πατρός.) ἡ ἱστορία δηλονότι, καὶ νῦν ἐῤῥέθη. κῆρα φόνου.) περιφραστικῶς τὸν θάνατον λέγει. κακὸν μίασμ' ἔμφυλον.) κατὰ τὴν παροιμίαν, κακῷ τὸ κακὸν ἰώμενος, ὀρέστης τὸν φόνον τοῦ πατρὸς τῇ μητροκτονίᾳ, ὅθεν καὶ ἐμάνη.

ἐμὸς δ' ἀκοίτης δμωΐδος νύμφης ἄναξ
ζεὺς σπαρτιάταις αἱμύλοις κληθήσεται
τιμὰς μεγίστας οἰβάλου τέκνοις λαχών,
ὃ μὴν ἐμὸν νώνυμον ἀνθρώποις σέβας
ἔσαι μαρανθὲν αὖθι λιβαίῳ σκότῳ,
ναὸν δέ μοι τεύξουσι δαυνίων ἄκροι,
σάλπης παρ' ὄχθαις, οἵ τε δάρδανον πόλιν
ναίουσι, λίμνης ἀγχιτέρμονες ποτῶν,
κοῦραι δὲ παρθένειον ἐκφυγεῖν ζυγόν,
ὅταν θέλωσι νυμφίους ἀρνούμεναι,
τοὺς ἑκτορείοις ἠγλαϊσμένους κόμαις
μορφῆς ἔχοντας σίμφλον, ἢ μῶμαρ γένους
ἐμὸν περιπτύξουσιν ὠλέναις βρέτας.

ἐμὸς δ' ἀκοίτης.) τὸ σχῆμα ἀπόδοσις. οἰκείως γάρ, τὸ μὲν ἀκοίτης, πρὸς τὸ νύμφας ἀποδίδωσι. τὸ δὲ ἄναξ, πρὸς τὸ δμωΐδος. ζεὺς σπαρτιάταις.) οἱ λακεδαιμόνιοι ἱδρύσαντο ἀγαμέμνονος διὸς ἱερὸν εἰς τιμὴν τοῦ ἥρωος. οἰβάλου δὲ τέκνα τοὺς λακεδαιμονίους ἔφη. ὡς καὶ ἡσίοδος, χαίρετε λυγκῆος γενεά, ὥσπερ ἄν τις τυχὸν εἴποι ἀλεξάνδρου παῖδας τοὺς ἀλεξανδρεῖς. οἰβάλου γὰρ κατά τινας τυνδάρεως καὶ λοιποί, οἵτινες προεῖχον τῶν λυκαόνων. κατὰ δὲ ἑτέρους εὐνέστου καὶ γοργοφόνης ὑπῆρχε τυνδάρεως, καὶ οἱ αὐτοῦ ἀδελφοί. αἱμύλους τοὺς λάκωνας φησίν, ὡς ψεύστας καὶ δολίους, ὥς φησι καὶ εὐριπίδης, σπάρτης ἔνοικοι δόλια βουλευτήρια. ναὸν δέ μοι.) κασσάνδρας ἱερόν ἐστιν ἐν ἰταλίᾳ, ὅπερ ἱδρύσαντο οἱ προέχοντες τῶν δαυνίων εἰς τιμὴν αὐτῆς. ἔστι δὲ πλησίον σάλπης λίμνης καὶ δάρδανος κατά τινας πόλις ἰταλίας. ἐγὼ δὲ τοὺς δαρδανίους ἔθνος εὗρον, οἰκοῦν ὑπέρ τε ἰλλυριῶν καὶ μακεδόνων, καὶ ἡ δάρδανος πόλις ἐκεῖ ἐστίν. κοῦραι δὲ παρθένειον.) αἱ κόραι φησὶ τῶν δαυνίων, ἐὰν μὴ θέλωσι γαμηθῆναι τοῖς μνηστῆρσιν αὐτῶν, ἢ διὰ δυσμορφίαν, ἢ διὰ δυσγένειαν, καταφεύγουσαι εἰς τὸ ἐμὸν τέμενος, περιχρίσασαι τὰ ἑαυτῶν πρόσωπα φαρμάκῳ, καὶ μέλαιναν ἐσθῆτα ἐνδυσάμεναι, καὶ περιπλέξασαι ταῖς χερσὶν τὸ ἐμὸν βρέτας, ἤτοι τὸ ξόανον, οὕτω παρθένοι διαμένουσι. βρέτας δὲ κυρίως τὸ τοῦ ἀνθρώπου εἴδωλον. καταχρηστικῶς δέ, καὶ τὸ οἱονδήποτε εἴδωλον. ἑκτορέοις κόμαις.) ἑκτόρειος κόμη, ἡ τὰ ὄπισθεν καθειμένα ἔχουσα, τὰ δὲ ἔμπροσθεν κεκαρμένα, ὥς φησιν ὁ λυκόφρων οὗτος. πλούταρχος δὲ λέγει, ὅτι θησεὺς ἡβήσας εἰς δελφοὺς ἦλθε, καὶ τὴν τῆς πρώτης ἡλικίας κόμην τῷ ἀπόλλωνι καθιέρωσε, τὴν ἔμπροσθεν μόνην καρείς, τὴν δὲ ὄπισθεν μακρὰν καὶ ἄκαρτον ἐάσας. καὶ τῆς κουρᾶς τὸ εἶδος ταύτης, πρῶτοι ἄβαντες ἐμιμήσαντο, ὡς καὶ ὅμηρος περὶ τούτων φησί·

τῷ δ' ἅμ' ἄβαντες ἕποντο θοοί, ὄπιθεν κομόωντες.

οὗτος δὲ ὁ λυκόφρων, ἴσως τὴν κασσάνδραν εἰσάγει πόθεν τοῦ ἕκτορος τὴν τοιαύτην κόμην ἑκτορέαν καλέσαι, ὡς καὶ τοῦ ἕκτορος οὕτω κομῶντος. μῶμαρ.) ὁ μῶμος, ὡς ἄλαρ, ἄλκαρ, εἶλαρ.

ἄλκαρ μέγιστον κτώμεναι νυμφευμάτων
ἐρινύων ἐσθῆτα καὶ ῥέθους βαφὰς
πεπαμέναι θρόνοισι φαρμακτηρίοις.
κείναις ἐγὼ δηναιὸν ἄφθιτος θεὰ
ῥαβδηφόροις γυναιξὶν αὐδηθήσομαι.
πένθος δὲ πολλαῖς παρθένων τητωμέναις
τεύξω γυναιξὶν αὖθις, αἳ στρατηλάτην
ἀθεσμόλεκτρον κύπριδος λῃστὴν θεᾶς
δαρὸν στένουσαι κλῆρον εἰς ἀνάρσιον
πέμψουσι παῖδας ἐστερημένας γάμων

ἐρινύων ἐσθῆτα.) τρεῖς εἰσὶν ἐρινύες, τισιφόνη, μέγαιρα, ἀλεκτὼ, τιμωρητικαὶ τῇ δυνάμει, μέλαιναι δὲ τὴν θέαν, ὅθεν καὶ τὰς μελαίνας ἐσθῆτας ἐρινύων φασίν. αἱ δὲ τῶν δαυνίων γυναῖκες, μέλαιναν ἐσθῆτα φοροῦσι, καὶ τὰς ὄψεις βάπτονται πυρρῷ χρώματι, ὥς φησι τίμαιος, ταινίαις τε πλατείαις εἰσὶν ὑπεζωσμέναι, ὑποδεδεμέναι τὰ κοῖλα ὑποδήματα, καὶ ῥάβδον κατέχουσαι. θρόνοις δὲ, τοῖς καθέδραις. τὰ γὰρ βάμματα φαρμακικά. πένθος δὲ πολλαῖς.) αἴαντος τοῦ λοκροῦ περὶ τὰς γυρέας ναυαγήσαντος, καὶ ταφέντος ἐν τρίμονι χώρας τῆς δήλου, οἱ λοκροὶ μόλις σωθέντες, ἦλθον εἰς τὰ οἰκεῖα. φθορὰ δὲ καὶ λοιμὸς μετὰ τρίτον ἔτος ἔσχε τὴν λοκρίδα, διὰ τὴν εἰς κασσάνδραν ἀθέμιτον μίξιν αἴαντος. ἔχρησε δ' ὁ θεὸς ἱλάσκεσθαι ἀθηνᾶν τὴν ἐν ἰλίῳ ἐπὶ ἔτη χίλια, δύο παρθένους πέμποντας ἐπὶ κλήρῳ καὶ λαχούσας. πεμπομένας δὲ αὐτὰς προϋπαντῶντες οἱ τρῶες εἰ κατέσχον, ἀνῄρουν, καὶ καίοντες ἀκάρποις καὶ ἀγρίοις ξύλοις τὰ ὀστᾶ αὐτῶν ἀπὸ τράρωνος ὄρους τῆς τροίας τὴν σποδὸν, εἰς θάλασσαν ἔρριπτον. καὶ πάλιν οἱ λοκροὶ ἑτέρας ἔστελλον. εἰ δέ τινες ἐκφύγοιεν ἀνελθοῦσαι λάθρα, εἰς τὸ τῆς ἀθηνᾶς ἱερὸν ἱέρειαι ἐγίνοντο. ἔσαιρον γὰρ αὐτὸ, καὶ ἔρραινον. τῇ δὲ θεῷ οὐ προσήρχοντο, οὔτε τοῦ ἱεροῦ ἐξήρχοντο, εἰ μὴ νύκτωρ. ἦσαν δὲ κεκαρμέναι, μονοχίτωνες, καὶ ἀνυπόδετοι. πρῶται δὲ τῶν λοκρίδων παρθένων περίβοια καὶ κλεοπάτρα ἀφίκοντο. καὶ πρῶτα μὲν τὰς παρθένους, εἶτα βρέφη ἐνιαύσια μετὰ τῶν τροφῶν αὐτῶν ἔπεμπον οἱ λοκροί. χιλίων δ' ἐτῶν παρελθόντων μετὰ τὸν φωκικὸν πόλεμον, ἐπαύσαντο τῆς τοιαύτης θυσίας, ὥς φησι τίμαιος ὁ σικελός. μέμνηται δὲ τῆς ἱστορίας καὶ ὁ κυρηναῖος καλλίμαχος.

λάρυμνα καὶ σπερχειὲ καὶ βοάγριε
καὶ κῦνε, καὶ σκάρφεια καὶ φαλωριὰς,
καὶ ναρύκειον ἄστυ, καὶ θρονίτιδες
λοκρῶν ἀγυιαὶ, καὶ πυραίθιοι νάπαι,
καὶ πᾶς ὁδοιδόκειος ἰλέως δόμος
ὑμεῖς ἐμῶν ἕκατι δυσσεβῶν γάμων
ποινὰς γυγαία, τίσαιτ' ἀγρείσκα θεᾷ
τὸν χιλίωρον, τὰς ἀνυμφεύτους, χρόνον
πάλου βραβείαις γηροβοσκοῦσαι κόρας,
αἷς ἀκτέριστος ἐν ξένῃ ξέναις τάφος

ψάμμῳ

ψάμμῳ κλύδωνος λυπρὸς ἐκλυσθήσεται,
ὅταν ἀκάρποις γυῖα συμφλέξας φυτοῖς
ἥφαιστος εἰς θάλασσαν ἐκβράσῃ σποδὸν
τῆς ἐκ λόφων τραρῶνος ἐφθιτωμένης,
ἄλλαι δὲ νύκτωρ ταῖς θανουμέναις ἴσαι
σιθῶνος εἰς θυγατρὸς ἵξονται γύας.

λάρυμνα.) πόλις θεσσαλίας. τὴν λάρισσαν κακῶς λέγει λάρυμναν. σπερχειὸς ποταμὸς θεσσαλίας, ὃς νῦν σαλαμβρία καλεῖται. βοάγριος ποταμὸς λοκρίδος. παράκειται τῇ θεσσαλίᾳ ἡ λοκρίς. αἷς ἀκτέριστος.) ἐρρέθη, ὅτι φονευόμεναι παρὰ τῶν τρώων αἱ λοκρίδες, ἀκάρποις ξύλοις ἐκαίοντο, καὶ ἡ σποδὸς αὐτῶν εἰς θάλασσαν ἐρρίπτετο. ἡ δὲ σύνταξις οὕτω· αἷς ξέναις λοκρίσιν ἐν ξένῃ ψάμμῳ, ἀκτέριστος καὶ ἄταφος λυπρὸς τάφος ἐκλυσθήσεται, ἤτοι ἐκλειφθῇ ὑπὸ τοῦ κλύδωνος. ὅταν ἀκάρποις.) ἐρρέθη. τῆς ἐκ λόφων τράρωνος.) συνέβη μιᾷ τῶν λοκρίδων ἐρχομένῃ διαφθαρῆναι ἐπί τινος λόφου τῆς τροίας, καλουμένου τράρωνος. εἶτα τοὺς λοκροὺς τὴν μὲν θάψαι. σιωπῆσαι δὲ, καὶ μηκέτι πέμπειν τὰς παῖδας, δοκοῦντας πεπληρῶσθαι τὸν τῶν ἐτῶν χρόνον. ὁ δὲ χρησμὸς οὐκ εἶχε χρόνον ὡρισμένον, ἀλλὰ ἀντὶ τῆς ἀδικίας τῆς κασάνδρας ἐκέλευσε στέλλειν δύο κόρας. ἀκαρπίας δὲ μετὰ τὴν παῦσιν τῆς θυσίας κατασχούσης πάλιν τὴν λοκρίδα, ἔπεμπον οὐκέτι δύο, ἀλλὰ μίαν, ἀρκοῦσαν εἶναι δοκοῦντα τὴν τιμωρίαν. ἴσαι.) καὶ μακρὸν καὶ βραχὺ λεχθέν, οὐ λυμαίνεται τὸν στίχον.

σιθῶνος εἰς θυγατρὸς γύας.) εἰς τὸ ῥύταιον. ἀπὸ δὲ τοῦ ῥυτέως τὴν ὅλην τροίαν ἐδήλωσεν. σιθὼν γὰρ τῶν θρακῶν βασιλεὺς καὶ ἀχιρόης τῆς νύμφης, θυγατέρες παλλήνη καὶ ῥυτεία. ἀφ' ὧν ἥτε παλλήνη πόλις θράκης, καὶ τὸ ῥοίταιον τόπος ἐν τροίᾳ. ὁ δὲ σιθὼν υἱὸς ἦν ἄρεος.

λαθραῖα κακκείλοντα παπταλωμέναι,
ἕως ἂν ἐαθρίξωσιν ἀμφιέρας δόμους,
λιταῖς σθένειαν ἱκέτιδες γουνούμεναι,
θεᾶς δ' ὀφελτρεύσωσι κοσμῶσαι πέδον,
δρόσῳ τε φοιβάζωσιν, ἀστεργῆ χόλον
ἀστῶν φυγοῦσαι. πᾶς γὰρ ἰλιεὺς ἀνὴρ
κόρας δοκεύσει πέτρον ἐν χεροῖν ἔχων,
ἢ φάσγανον κελαινόν, ἢ ταυροκτόνον,
στερρὰν κύβηλιν, ἢ φαλακραῖον κλάδον
μαιμῶν κορέσαι χεῖρα διψῶσαν φόνου.

λαθραῖα κακκείλοντα.) κατακρύφους ὁδοὺς παραβλέπουσαι. ἐδεδίεσαν γὰρ, ὡς ἔφην, μὴ ἀναιρεθῶσιν ὑπὸ τρώων. ἐπετέτραπτο γὰρ τοῖς τρωσί, καὶ ἡνίκα ἤσθοντο παραγινομένας αὐτὰς ἐκ λοκρίδος, λίθους ἔχοντες καὶ ξίφη ἐπεξῄεσαν αὐταῖς, ὅθεν ἐν νυκτὶ εἰσήρχοντο εἰς τὸν ναόν. τὸ δὲ πεπταλωμέναι ἀδείᾳ λυκοφρονείᾳ ἐλέχθη. ἱππώνακτος γάρ ἐστιν ἡ λέξις, καὶ δηλοῖ τὸ περιβλέπουσαι. ἀλλ' ἐκεῖνος παμφαλῆσαι τὸ ἰδεῖν λέγει, οὐ παπταλῆσαι, ὥσπερ νῦν φησὶν οὗτος. περὶ δὲ τὸ τέλος μικρὸν ἐρῶ, κόρυ κιφαίαν ἄγχι παμφαλώμενος. τοιαύτῃ γοῦν ἀδείᾳ χρώμενος, πῶς οὐκ ἂν περὶ οὗ βούλοιτο

βούλοιτο μετρικῶς γράψαι. ὀφελτρεύσωσι.) σαρώσωσι. σαρὸν γὰρ καὶ ὄφελτρον καὶ ὄφελμα καὶ ὄφελμα, ἡ σκοῦπα λέγεται. καὶ τοῦτο Ἱππῶναξ φησὶν, ὁ δ' αὐτίκ' ἐλθὼν σὺν τρισὶ μάρτυσιν, ὅπου τὸν ἔρπιν ὁ σκότος καπηλεύει, ἄνθρωπον εὗρον τὴν στέγην ὀφέλλοντα. οὐ γὰρ παρ' ἡμῖν ὄφελμα πυθμένι σοιβῆς. πέτρον ἔχων.) ἢ τόδε, ἢ τόδε. τοιοῦτον γὰρ οἱ Τρῶες ὡπλισμένοι τὰς Λοκρίδας ἐδέχοντο, ὅπως αὐτὰς ἀνέλωσιν. νόμος γὰρ ἦν τοῖς Τρωσὶν, ἐπαινεῖν τοὺς τῶν Λοκρίδων φονέας. εἰ δέ τις ἔθαψεν αὐτοὺς, ἐτιμωρεῖτο μεγάλως. στεῤῥᾷ κύβηλιν.) ὁ Ἱππῶναξ κύβηλιν τὴν ῥίναν λέγει, παρὰ τὸ ἐν Κυβέλλᾳ πόλει Φρυγίας τιμᾶσθαι. οὗτος δὲ τὸν πέλεκυν. φαλακραῖον κλάδον.) ξύλον ἐκ τῆς Φαλάκρας. τέσσαρα γὰρ ἀκρωτήρια Ἴδης, Πέργαμος, Λεκτὸν, Γάργαρον, καὶ Φαλάκρα, ἀφ' ἧς τὰ δόρατα εἶχον οἱ Τρῶες. μαιμῶν.) κυρίως αἵματος ἐπιθυμῶν, αἱμῶν, καὶ πλεονασμῷ τοῦ μ, μαιμῶν. κορέσαι.) δύο βραχέα εἰς δευτέραν χώραν, ποίας ἀδείας οὐκ οἶδα. ἐγὼ δὲ ἀπορήσας διὰ τὸ μὴ εὑρίσκειν αὐτόθι τινὰ ποιητικὸν τρόπον, τὸν ἐκτείνοντα αὐτὸ, δύο σοι ἔγραψα, ὡς ἴδιον τῶν ἀρχαϊκῶν, ἢ αἰολικόν.

δῆμος δ' ἀνατεὶ τὴν κτανόντ' ἐπαινέσει
τεθμῷ χαράξας τοὐπιλώβητον γένος
ὦ μῆτερ, ὦ δύσμητερ, οὐδὲ σὸν κλέος
ἄπυστον ἔσται. περσέως δὲ παρθένος
βριμὼ τρίμορφος θήσεταί σ' ἐπωπίδα
κλαγγαῖσι ταρβήσουσαν ἐν νύχοις βροτοὺς,
ὅσοι μεδούσης στρυμόνος ζηρυνθίας
δείκηλα μὴ σέβουσι λαμπαδουχίαις
θύσθλοις φεραίαν ἐξακεύμενοι θεὰν,
ψευδήριον δὲ νησιωτικὸς στόνυξ.

δῆμος δ' ἀνατεί.) ἡ σύνταξις· ὁ δὲ δῆμος τῶν Τρώων, δηλονότι τὴν κτανόντα τὸ ἐπιλώβητον γένος τὰς Λοκρίδας ἐπαινέσει ἀνατεὶ ἐν τεθμῷ καὶ νόμῳ τοῦτο γράψας, δηλονότι τὸ ἐπαινεῖσθαι τὸν φονεύσαντα Λοκρίδα τινὰ, καὶ μὴ ὑφέξεσθαι βλάβην τὴν οἱανοῦν. περσέως δὲ παρθένος.) ἡ Ἑκάτη. καὶ τοῦτο τῆς ἀδείας οὐκ ἔστι τοῦ Λυκόφρονος, τὴν Πέρσου Περσέα καλεῖν, ὅπως ἀπαρτίζει τὰ μέτρα. ὁ γὰρ Ἡσίοδος τὴν Ἑκάτην Πέρσου καὶ Ἀστερίας φησὶ θυγατέρα, οὐ Περσέως. οὐδὲ μὴν Περσέου τινὸς νεωτέρου, ἀλλὰ Πέρσου παλαιοῦ, ὃς ἦν παῖς Εὐρυβίας καὶ Κρείου τοῦ Οὐρανοῦ παίδων. ἡ δὲ Πέρσου γυνὴ Ἀστερία, παῖς ἦν Κοίου καὶ Φοίβης. ὁ Κοῖος δὲ, καὶ ἡ Φοίβη, Οὐρανοῦ παῖδες. Βριμὼ, ἡ αὐτὴ ἡ Ἑκάτη, ὅτι Ἑρμῆν ἐν Λυκηνησίῳ βιάζοντα αὐτὴν, ἐνεβριμήσατο, καὶ οὕτως ἐπαύθη. καὶ ἡ Περσεφόνη Βριμὼ λέγεται. δοκεῖ δὲ ἡ αὐτὴ εἶναι Ἑκάτη καὶ Περσεφόνη. τρίμορφος, τρικέφαλος, ἢ παρ' ὅσον μετέχει οὐρανοῦ καὶ γῆς καὶ ᾅδου. ἐπωπὶς, δασέως μὲν ἡ ἀκόλουθος καὶ δμωὶς· ψιλῶς δὲ, ἡ ἐπισκοπεῦσα καὶ βλέπουσα τοὺς ὦπας. ἐπωπίδα δὲ ἀκόλουθον τῆς Ἑκάτης φησὶ τὴν Ἑκάβην, ὅτι καθάπερ λέγουσιν, ἡ Ἑκάβη κύων γέγονε, διὰ τὸ λίθοις ἀναιρεθῆναι. καὶ τῇ Ἑκάτῃ δέ φασι κύνας μέλανας φοβεροὺς ἕπεσθαι. μεδούσης στρυμόνος φεραίαν.) Ἑκάτη ἐκ Φεραίας τῆς Αἰόλου θυγατρὸς, κἀκ τοῦ Διὸς τεχθεῖσα, ἐν τριόδοις ἐῤῥίφη. βουκόλοι δὲ Φέρητος φεραίας εὑρόντες αὐτὴν, ἀνέθρεψαν. ὅθεν ἐν ταῖς τριόδοις αὐτῇ τὰς θυσίας ἐποίουν. φεραίαν δὲ, τὴν ἐν Φεραῖς τιμωμένην. Φερῆς γάρ τις ἔκτισε πόλιν Φέρας,

ἤ τις

ἥ τις νῦν σαῖρα καλεῖται. καὶ καλλίμαχος περὶ τῆς ἀρτέμιδος φησίν·
ἄρτεμι μουνυχία λιμένος σκοπὲ χαῖρε φεραία.
ἡ αὐτὴ δὲ ἐστιν ἄρτεμις καὶ ἡ ἑκάτη. δείκηλα.) εἰκόνας, ἀγάλματα. κυρίως δὲ τὰ τῷ διὶ ἴκελα, δείκελα τινὰ ὄντα, καὶ δείκηλα. νησιωτικὸς στόνυξ.) ἀκρωτήριόν τῆς σικελίας ἐστιν. καλεῖται δὲ πάχυνος, ἔνθα κενοτάφιον ὀδυσσεὺς ἱδρύσατο τῇ ἑκάβῃ, δειματούμενος ὑπ᾽ αὐτῆς ἐν ταῖς νυξὶ, διὰ τὸ πρῶτον κατάρξαι αὐτὸν τοῦ καταλεύσματος τοῦ ὑφ᾽ ἑλλήνων εἰς αὐτὴν γεγονότος. τρία δὲ ἀκρωτήρια σικελίας, πάχυνος, πελωρὶς, καὶ λιλύβαιον.

πάχυνος ἕξει σεμνὸν, ἐξ ὀνειράτων
ταῖς δεσποτείαις ὠλέναις ὀγκωμένον
ῥείθρων ἑλώρου πρόσθεν ἐστεμμένης,
ὃς δὴ παρ᾽ ἀκταῖς τλήμονι ῥανεῖ χοὰς
τριαύχενος μήνιμα δειμαίνων θεᾶς
λευστῆρα πρῶτον οὕνεκα ῥίψας πέτραν
ᾅδῃ κελαινῶν θυμάτων ἀπάρξεται.
σὺ δ᾽ ὦ ξυναὶ με πλεῖστον ἐξ ἐμῆς φρενὸς,
στερχθεὶς, μελάθρων ἕρμα καὶ πάτρας ὅλης,
οὐκ εἰς κενὸν κρηπῖδα φοινίξεις φόνῳ
ταύρων, ἄνακτι τῶν ὀφίωνος θρόνων
πλείστας ἀπαρχὰς θυμάτων δωρούμενος.

ῥέεθρων ἑλώρου πρόσθεν.) πλησίον τοῦ ἑλώρου τῶν ῥέεθρων ποταμοῦ σικελίας, τῇ τλήμονι ἑκάβῃ ῥανεῖ χοὰς ὀδυσσεύς. ὁ δὲ ποταμὸς ὁ ἕλωρος ἔσχεν ὄνομα ἀπό τινος βασιλέως ἑλώρου, κτίσαντος γέφυραν ἐν αὐτῷ μεγάλην. ἢ ἕλωροι τινὲς ἐπορεύοντο πρὸς τὸ ἄργος, καὶ ἐδόθη χρησμὸς αὐτοῖς, μὴ περάσαι τὸν ἀνώνυμον ποταμόν. οἱ δὲ ἀλογήσαντες τοῦ χρησμοῦ, ἀπήρχοντο. προσεγγίσαντες δὲ αὐτῷ, ἔπλεον μετὰ τῶν ἵππων, καὶ ἄφνω ὑπὸ ὕδατος ἀπεπνίγησαν, καὶ ἔσχε ταύτην τὴν ἐπωνυμίαν. ἐξ ὀνειράτων.) ὅτι ἀπὸ τῆς ὄναρ εὐθείας εἶπεν, ὅτι ἀπὸ τῆς ὄνειρον, ἢ ὄνειρος εἶπεν. ὀνάρτων γὰρ ἦν ἡ γενικὴ, ἢ ὀνείρων. ἀλλ᾽ ἀπὸ εὐθείας τῆς λεγούσης τὸ ὀνείρατον, ὡς τὸ προσώπατον, ὡς καὶ παρ᾽ ὁμήρου ἔχει·
μειδιόων βλοσυροῖσι προσώπασιν.
ἀπὸ γοῦν τῆς τοιαύτης εὐθείας ἡ γενικὴ λέγεται προσωπάτων καὶ ὀνειράτων.
δεσποτείαις ὠλέναις.) ταῖς τοῦ ὀδυσσέως χερσίν. ἑκάβης γὰρ δεσπότης ὀδυσσεὺς γέγονεν, ὡς εὐριπίδης φησὶν ἐν τρῳάσιν·
ἰθάκης ὀδυσσεὺς ἔλαχεν ἄναξ δούλην σε ἔχειν.
τριαύχενος.) τῆς ἑκάτης, ἣν ἄνω τρίμορφον λέγει. οὐκ εἰς κενὸν κρηπῖδα.) οὐ μάτην αἱμάξεις τὴν κρηπῖδα, καὶ τὴν βάσιν τοῦ βωμοῦ ἐν τῷ αἵματι τῶν θυσιῶν, δηλονότι ταύρων καὶ τοιούτων θυμάτων πλείστας ἀπαρχὰς δωρούμενος τῷ διὶ, τῷ ἄνακτι καὶ βασιλεῖ τῶν ὀφίωνος θρόνων. πρὸ γὰρ κρόνου καὶ ῥέας ὀφίων, καὶ εὐρυνόμη ἡ τοῦ ὠκεανοῦ τῶν θεῶν ἐβασίλευον, οὓς τιτᾶνας καλοῦσι. κρόνος δὲ τὸν ὀφίωνα καταβαλὼν, ῥέα δὲ τὴν εὐρυνόμην καταπαλαίσασα, καὶ ἐμβαλοῦσα τῷ ταρτάρῳ, τῶν θεῶν ἐβασίλευσαν. οὓς πάλιν ὁ ζεὺς ταρταρώσας, ἔσχε τὸ κράτος. ὃ πρώην μὲν κρόνος αὐτὸς εἶχε, καὶ ῥέα. πρὸ αὐτῶν δὲ, ὀφίων καὶ εὐρυνόμη. ὅθεν ἄνακτα τὸν δία φησὶ τῆς βασιλείας ὀφίωνος καὶ εὐρυνόμης.

ἀλλ' ἄξεταί σε πρὸς γενεθλίαν πλάκα,
τὴν ἐξόχως γραικοῖσιν ἐξυμνημένην,
ὅπου σφε μήτηρ ἡ πάλης ἐμπειράμος
τὴν πρόσθ' ἄνασσαν ἐμβαλοῦσα ταρτάρῳ
ὠδῖνας ἐξέλυσε λαθραίας γονῆς,
τὰς παιδοβρώτους ἐκφυγοῦσ' ὁμευνέτου
θοίνας ἀσέπτους, οὐδ' ἐπίανε βορᾷ
νηδὺν τὸν ἀντίποινον ἐκλάψας πέτρον,
ἐν γυιοκόλλοις σπαργάνοις εἰλημένον,
τύμβος γεγὼς κένταυρος ὠμόφρων σπορᾶς.
νήσοις μακάρων δ' ἐγκατοικήσεις μέγας.

ἀλλ' ἄξεταί σε πρὸς γενεθλίαν πλάκα.) φασὶν ὅτι λοιμοῦ κατασχόντος τὴν Ἑλλάδα, ἔχρησεν ὁ θεός, τὰ τοῦ Ἕκτορος ὀστᾶ κείμενα ἐν Ὀφρυνίῳ τόπῳ τῆς Τροίας, μετενεγκεῖν ἐπί τινα πόλιν Ἑλληνίδα ἐν τιμῇ μὴ μετασχοῦσαν τῆς ἐπὶ Ἴλιον στρατείας. οἱ δὲ Ἑλλήνων εὑρόντων τὰς ἐν Βοιωτίας Θήβας μὴ στρατευσαμένους ἐπὶ Ἴλιον, ἐνεγκόντων τὰ τοῦ ἥρωος λείψανα, ἔθεντο περὶ τὴν Οἰδιποδείαν κρήνην ἐν Θήβαις. γενεθλίαν δὲ πλάκα τὰς Θήβας λέγει, ὅτι κατά τινας ὁ Ζεὺς ἐν Θήβαις ἐτέχθη. καὶ τὰς μακάρων νήσους ἐν Θήβαις φασὶν εἶναι καὶ τὴν μὲν Διὸς γέννησιν, οἱ μὴ εἰδότες τίς ἐστιν ὁ Ζεύς, οἱ μὲν ἐν Κρήτῃ, οἱ δὲ ἐν Ἀρκαδίᾳ, ὁ δὲ Λυκόφρων ἐν Θήβαις τῆς Βοιωτίας φησίν, ἔνθα καὶ ἐπιγέγραπται τάδε· αἵδ' εἰσὶ μακάρων νῆσοι, τόθι περ τὸν ἄριστον Ζῆνα θεῶν βασιλῆα Ῥέη τέκε τῷδ' ἐνὶ χώρῳ. τοῖς δὲ εἰδόσιν, ὅτι διὰ πάντων οἱ βασιλεῖς καὶ θεοὶ λέγονται, οὐ καινὸν δόξει, καὶ ἐν Κρήτῃ, καὶ ἐν Ἀρκαδίᾳ, καὶ ἐν Θήβαις, καὶ ἐν ἑτέροις μυρίοις τόποις εἶναι γεννήσεις βασιλέων, καὶ ἐπιγράμματα. τοῦ δὲ οὐρανοῦ Διὸς ἡ γέννησις ἐν τῷ οὐρανῷ, ὥσπερ καὶ τοῦ νοὸς Διὸς ἐν τῷ ἐγκεφάλῳ. οὕτως ὁ εἰδὼς τοὺς βασιλεῖς πάντας Δίας καὶ θεοὺς καλουμένους, οὐ ξενισθῇ, τούτων πολλὰς πατρίδας εὑρίσκων, καὶ ἐπιγράμματα. ὡς καὶ ὁ γινώσκων, ὅτι Τυφὼν ἐστὶ πᾶσα πυρὸς ἀνάδοσις, οὐ ξενισθήσεται, παρά τισι μὲν εὑρίσκων τοῦτον ἐν Σικελίᾳ τύφεσθαι, παρά τισι δὲ ἐν Σικελίᾳ καὶ τοῖς ἀρίμοις ὄρεσι. παρ' ἑτέροις δὲ ἀλλαχοῦ. εἰ δὲ θυμικόν τινα δαίμονα τοῦτον δοκάσει, ξενισθήσεται πάντως ἐν διαφόροις τόποις τοῦτον ἀκούων τυφόμενον, ὥσπερ καὶ τὰ τούτοις ὅμοια εὑρίσκων οὕτως. μακάρων δὲ νήσους τὰς Θήβας ὁ ἐπιγραμματογράφος ἐκάλεσε, κολακικῶς εἰκάζων τὰς Θήβας νήσοις μακάρων. αἱ γὰρ Θῆβαι νῆσος οὐκ εἰσί. θεῶν δὲ βασιλέα ἐκεῖνον εἶπε, τουτέστι βασιλέων βασιλέα. θεοὶ γὰρ καὶ οἱ βασιλεῖς, ὡς ἔφημεν, λέγονται. αἱ δὲ τῶν μακάρων νῆσοι ἐν τῷ ὠκεανῷ κεῖνται, περὶ ὧν μετὰ μικρὸν ἐρῶ. ὅπου σφε μήτηρ.) αἱ μὲν ἱστορίαι ἐλέχθησαν. ἡ δὲ σύνταξις οὕτως· ὅπου σφὲ ἢ αὐτὸν τοῦ Διὸς ἡ μήτηρ Ῥέα ἡ πάλης, ἐξέλυσε τὰς ὠδῖνας τῆς λαθραίας γονῆς, τὴν πρόσθ' ἄνασσαν δυναστεύουσαν ταρταρώσασα. τὸ δὲ σφὲ ἀντὶ τοῦ αὐτόν, ἀντίπτωσις ἐστίν. πάλης ἐμπειράμος, ἡ Ῥέα, διὰ τὸ καταπαλαῖσαι Εὐρυνόμην καὶ ταρταρῶσαι. τὰ δὲ τῆς τεκνοφαγίας τοῦ Κρόνου, καὶ ἡ κρυφία γονὴ τοῦ Διός, καὶ ὁ καταποθεὶς ὑπὸ Κρόνου ἀντ' αὐτοῦ λίθος, πάντα δῆλα, καὶ ἰδιώταις. οὐδ' ἐπίανε βορᾷ.) οὐδ' ἐπίανε καὶ ἐκόρεσε τὴν νηδὺν ἐν τῇ βορᾷ, ὁ ὠμόφρων κένταυρος, ἤγουν ὁ Κρόνος, ὁ γεγὼς καὶ γενόμενος τύμβος τῆς σπορᾶς τῶν τέκνων αὐτοῦ. πῶς δὲ οὐκ ἐπίανε τὴν νηδύν, ἐκλάψας καὶ καταπιών· κυρίως δὲ ἡ λέξις ἐπὶ τῶν κυνῶν, τινὰ καταπιὼν τὸν ἀντίποινα τοῦ Διὸς πέτρον, εἰλημένον καὶ ἐντετυλιγμένον ἐν σπαργάνοις γυιοκόλλοις, ἤτοι τοῖς κολλῶσι καὶ

σφίγγουσι

σφίγγουσι τὰ γυῖα, καὶ τὰ μέλη. τὰ γὰρ συνάγοντα, καὶ γογγύλα, καὶ σφίγγει τὰ τῶν βρεφῶν μέλη, τύμβον καὶ τάφον συνορᾶς καὶ τῶν τέκνων τὸν κρόνον λέγει, ὅτι τοὺς ἰδίους παῖδας ἤσθιε, μαθὼν ἐκ τῆς μητρὸς αὐτοῦ γῆς, καὶ τοῦ οὐρανοῦ τοῦ ἰδίου πατρὸς, ὅτι ὑπό τινος τῶν αὐτοῦ παίδων τῆς βασιλείας ἐκσφενδονισθήσεται. κένταυρον δὲ τὸν αὐτὸν καλεῖ, ὅτι ἵππῳ ὁμοιωθεὶς, ἐμίγη φιλύρᾳ τῇ ὠκεανοῦ θυγατρὶ, καὶ ἐγέννησε χείρωνα τὸν κένταυρον. μόνος γὰρ τῶν κενταύρων ὁ χείρων ἐκ κρόνου ἐγεννήθη. οἱ δὲ λοιποὶ πάντες κένταυροι, παῖδες εἰσὶν ἰξίονος καὶ νεφέλης. νήσους δὲ μακάρων, οὗτος τὰς θήβας λέγει, πλανηθεὶς ἐξ οὗ εἴπομεν ἐπιγράμματος. εἴπον δὲ ἀνώτερον, ὅτι καὶ ὁ τὸ ἐπίγραμμα γράψας, οὐδὲ μὴ εἴρηκε τὰς θήβας νήσους μακάρων. κολακικῶς δὲ τοῦτο φησίν. αἱ γὰρ μακάρων νῆσοι, παρ' ὠκεανὸν βαθυδίνην, κατά τε ἡσίοδον, ὅμηρον, εὐριπίδην, πλούταρχον, δίωνα, προκόπιον, φιλόστρατον, καὶ λοιπούς. περὶ γὰρ τὸν ὠκεανόν ἐστιν ἡ βρεττανία νῆσος, μεταξὺ τῆς τε ἐν δύσει κειμένης βρεττανίας, καὶ θούλης τῆς πρὸς ἀνατολήν. λέγουσι δὲ τὰς τῶν ἀποθνησκόντων ψυχὰς ἐκεῖσε διακομίζεσθαι. παρὰ γὰρ τὴν ἀκτὴν τοῦ ὠκεανοῦ τοῦ παρὰ τὴν βρεττανίαν ταύτην νῆσον, ἰχθυοθῆροι ἄνθρωποι κατοικοῦσιν, ὑπήκοοι μὲν φράγγοις, φόρον δὲ μὴ τελοῦντες αὐτοῖς διὰ τὸ παραπέμπειν τὰς τῶν τελευτώντων ψυχὰς, ὡς φασίν. οὗτοι γὰρ ἀπελθόντες ἐν ταῖς τῶν αὐτῶν οἰκίαις περὶ ἑσπέραν καθεύδουσιν. ἀρασσομένων δὲ μετὰ μικρὸν αἰσθάνονται τῶν θυρῶν, καὶ φωνῆς ἀκούουσιν ἐπὶ τὸ ἔργον καλούσης αὐτούς. ἀναστάντες δὲ πρὸς τὸν αἰγιαλὸν βαδίζουσιν, οὐκ εἰδότες ποία ἄγει τούτους ἀνάγκη. ὁρῶσι δὲ ἀκάτους παρεσκευασμένας, ἀλλ' οὐ τὰς αὐτῶν, κενὰς μέντοι ἀνθρώπων, ἐν αἷς εἰσελθόντες κωπηλατοῦσι. καὶ αἰσθάνονται βάρους τῶν πλοίων, ὡς ἐξ ἐπιβατῶν, οὐδένα δὲ ὁρῶσι. ῥοπῇ δὲ μιᾷ καταίρουσιν εἰς τὴν βρεττανίαν νῆσον, μόλις ὅτε χρῶνται ταῖς ἰδίαις ναυσὶ νυχθημέρῳ καταίρειν δυνάμενοι. καταίραντες δὲ πρὸς τὴν νῆσον, πάλιν οὐδένα ὁρῶσι. φωνῆς δὲ ἀκούουσι, τῶν δεχθέντων ὑποδεχομένων τοὺς αὐτῶν ἐπιβάντας, ἀπαριθμούντων αὐτοὺς, καὶ πατρόθεν καὶ μητρόθεν, ἔτι δὲ καὶ ἐξ ἀξίας καὶ τέχνης καὶ ὀνόματος τὸν καθ' ἕνα καλούντων. οἱ δὲ τούτων δεχθέντες ἀποφορτισάμενοι, πάλιν ἐλαφροτέραις τοῖς σκάφεσι μιᾷ ῥοπῇ πρὸς τὰς οἰκίας αὐτῶν ὑποστρέφουσιν. ἐκ τούτου πολλοῖς ἔδοξεν, εἶναι τὰς μακάρων νήσους ἐκεῖσε, καὶ τοὺς ἀποβεβιωκότας ἐκεῖσε διαπεραιοῦσθαι.

ἥρως ἀρωγὸς λοιμικῶν τρεσμάτων,
ὅπου σε πεισθεὶς ὠγύγου σπαρτὸς λεὼς,

ὠγύγου σπαρτὸς λεώς.) ὤγυγος ἀρχαῖος βασιλεὺς θηβῶν, ἀφ' οὗ καὶ ὠγύγιαι πύλαι ἐν θήβαις. ἐκ τούτου δὲ καὶ πᾶν τὸ ἀρχαῖον ὠγύγιον φασὶ, διὰ τὸ πολὺ αὐτὸ γενέσθαι ἀρχαιότατον. ὁ δὲ ὤγυγος, υἱὸς ἦν ποσειδῶνος καὶ ἀλίστρας. λύκος δὲ ἐν τῷ περὶ θηβῶν ἱστορεῖ, μετὰ τὰ κατὰ δευκαλίωνα ζεὺς μιγεὶς ἰοδάμᾳ τοῦ τιθωνοῦ τοῦ ἀμφιτρύωνος, γεννᾷ θήβην, ἣν δίδωσιν ὠγύγῳ, ἀφ' οὗ ὠγυγία ἡ θήβη. ἄλλος δὲ πάλιν ἱστορικὸς λέγει, ὡς ζεὺς θήβῃ μιγεὶς αἰγυπτίῳ γεννᾷ, οὗ θυγάτηρ κάρχη, ἀφ' ὧν ἥ τε τῆς αἰγύπτου πόλις θήβη ἐκλήθη, καὶ ἡ καρχηδὼν νῆσος. κἀγὼ ὤγυγος, θηβῶν αἰγυπτίων ἦν βασιλεὺς, ὅθεν ὁ κάδμος ὑπάρχων, ἐλθὼν ἐν ἑλλάδι, τὰς ἑπταπύλας ἔκτισε, καὶ ὠγυγίους πύλας ἐκάλεσε, πάντα ποιήσας εἰς ὄνομα τῶν αἰγυπτίων θηβῶν. ἄλλοι δὲ ἀπὸ τῆς σφραγισθείσης ὑπὸ τοῦ κάδμου βοὸς φασὶ θήβην τὴν ἑπτάπυλον κληθῆναι. θήβη γὰρ ἡ βοῦς κατὰ σύρους. μαρτυρεῖ δὲ σὺν ἄλλοις καὶ ὁ ποιητής, τὰς αἰγυπτίας θήβας λέγων ὠγυγίας καλεῖσθαι. φησὶ γὰρ οὕτως· θήβην ὠγυγίην ἑκατόμπυλον, ἔνθα γεγονὼς

μέμνηται αὐτῆς Λυσανίας, ἣν ἀναπαύεται νῦν. ὅτι δὲ ὁ Λυκόφρων τὰς ἑπταπύλους ἀγυιὰν ὠγυγίας καλεῖ. σπαρτὸς λεώς.) εἰσὶν οἱ Θηβαῖοι. Κάδμος γὰρ ἀνελὼν τὸν Ἄρεος δράκοντα, φύλακα τῶν περὶ Δίρκης ὑδάτων ὑπάρχοντα, ὅτι στεῖρον αὐτὸν ἀνεῖλε καὶ διαλέγοντα φίλους τοῦ Κάδμου, ὕδωρ πρὸς τὴν θυγατέρα ἀρχομένους, ἀνασπάσας τοὺς ὀδόντας αὐτοῦ, ἔσπειρε, καὶ ἀνεδόθησαν ἔνοπλοι ἄνδρες, ἐξ ὧν ὥς φασιν οἱ Θηβαῖοι κατάγονται. ἀλλὰ ταῦτα μυθικά. Παλαίφατος δὲ ὁ στωϊκὸς, ψυχρῶς μὲν, ὅμως δὲ ἀλληγορικῶς, ὀδόντας ἔχειν ἐλεφάντων τὸν Κάδμον λέγει, ἐλθόντα ἐκ Φοινίκης, καὶ τούτους διαπεράσαντα συμμαχίας χάριν περὶ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ. Ἀνδροτίων δὲ ὁ ἱστορικὸς μετὰ στρατοῦ τινῶν φησὶ τὸν Κάδμον εἰς Θήβας ἐλθεῖν. ἐγὼ δέ φημι τὸν δράκοντα τὸν Θηβῶν λῃστὴν εἶναι, ἢ τοπάρχον. ἀπελθόντα δὲ θύοντι τῷ Κάδμῳ, καὶ ἀνελεῖν τινὰς τῶν φίλων αὐτοῦ. ὕστερον δὲ ὁ Κάδμος παραταξάμενος, αὐτόν τε κτεῖναι τὸν δράκοντα, καὶ ἑτέρους τῶν σὺν αὐτῷ. οὓς καὶ ὀδόντας καλεῖ, διὰ τὸ δηκτικοὺς εἶναι. πολλοὺς δ' αὐτῶν καὶ διεσπόρησεν, ὧν τινας καὶ ἀγχιστεῖς καὶ γαμβροὺς ἐποιήσατο. ὠγύγου σπαρτὸς λεώς. ἡ σύνταξις· ὅπου σε Ἕκτορα ἄξει ὁ σπαρτὸς λεὼς τοῦ Ὠγύγου εἰς τὰς Θήβας, τὴν τύρσιν, καὶ τὸ τεῖχος τοῦ Καλύδνου, τὴν γῆν τε τῶν Ἀόνων. ἄξει δὲ ποταπόν; σωτῆρα. πότε; ὅταν κάμνωσι πολεμικῷ στρατῷ, πορθοῦντι τόδε καὶ τόδε. ἄξει δὲ πόθεν; ἀνερύσας καὶ ἑλκύσας σε ἐξ Ὀφρυνείου τόπου Τροίας. ἄξει δὲ, πεισθεὶς χρησμοῖς ἰατροῦ Λεψίου Τερμινθίου, ἤτοι τοῦ Ἀπόλλωνος.

χρησμοῖς ἰατροῦ Λεψίου Τερμινθέως
ἐξ ὀφρυνείων ἠρίων ἀνειρύσας,
ἄξει Καλύδνου τύρσιν Ἀόνων τε γῆν
σωτῆρ' ὅταν κάμνωσιν ὁπλίτῃ στρατῷ
πορθοῦντι χώραν, Τηνέρου τ' ἀνάκτορα.
κλέος δὲ σὸν μέγιστον Ἐκτήνων πρόμοι
λοιβαῖσι κυδανοῦσιν ἀφθίτοις ἴσον.

ἐξ ὀφρυνείων ἠρίων.) Ὀφρυνὸς τόπος Τροίας, ὅπου ἔκειτο τὰ τοῦ Ἕκτορος ὀστᾶ, ὅθεν οἱ Ἕλληνες χρησμῷ μετενεγκόντων αὐτὰ, ἔθαψαν ἐν Θήβαις ἐπὶ τὴν Οἰδιποδείαν κρήνην καλουμένην. Καλύδνου τύρσιν.) τύρσις τὸ τεῖχος, ὅτι πρῶτοι Τυρσηνοὶ τειχοποιεῖν ἤρξαντο. Καλύδνου δὲ νῦν τύρσιν τὰς Θήβας λέγει. Κάλυδνος γάρ τις ἐβασίλευσε πρῶτος τῶν Θηβῶν, μεθ' ὃν Ὤγυγος, ὅν τινα Κάλυδνον καὶ πυργῶσαι τινές φασι τὰς Θήβας τὰς ἑπταπύλας. ὡς μηδὲ τὸν Ὅμηρον ἀγνοηκότων, ὅτι Ζῆθος καὶ Ἀμφίων αὐτὴν ἐτείχισαν. ὁπλίτῃ στρατῷ.) πολέμῳ γὰρ καὶ λοιμῷ Θηβαῖοι τρυχόμενοι, χρησμῷ τὰ τοῦ Ἕκτορος ὀστᾶ ἐν Θήβαις ἀποκομίσαντες, ἔθαψαν. Τηνέρου τ' ἀνάκτορα.) τὰ τοῦ Τηνέρου μαντεῖα καὶ βασίλεια. ὁ δὲ Τήνερος υἱὸς ἦν Ἀπόλλωνος καὶ Μελίας, τῆς Ὠκεανοῦ μὲν θυγατρὸς, Ἰσμηνοῦ δὲ ἀδελφῆς. αὕτη γὰρ ἡ Μελία ὑπὸ Ἀπόλλωνος φθαρεῖσα, τὸν Τήνερον τοῦτον γεννᾷ, ᾧ τὴν μαντικὴν Ἀπόλλων χαρίζεται. ἦν δὲ τὸ μαντεῖον αὐτοῦ περὶ τὸν Ἰσμηνὸν Θηβῶν ποταμόν.

ἥξει δὲ Κνωσσὸν κἀπὶ Γόρτυνος δόμους
τοὐμὸν ταλαίνης πῆμα, πᾶς δ' ἀνάστατος
ἔσται στρατηγῶν οἶκος. οὐ γὰρ ἥσυχος
Πορκεὺς δίκωπον σέλμα ναυστολῶν ἐλᾷ
Λεῦκον στροβήσων φύλακα μοναρχίας,

ψευδραίᾳ

ψευδραῖσι τ' ἔχθραν μηχαναῖς ἀναπλέκων,
ὃς οὔτε τέκνων φείσετ', οὔτε συγγάμου
Μήδας δάμαρτος ἠγριωμένος φρένα,
οὐ κλεισιθήρας θυγατρός, ἧς πατὴρ λέχος
θρεπτῷ δράκοντι συγκαταινέσει πικρόν.
πάντας δ' ἀνάγνοις χερσὶν ἐν ναῷ κτενεῖ
λώβαισιν αἰκισθέντας ὀγκαίου βόθρου.

ἥξει δὲ κνωσσόν.) δυσάχουσι, φησί, καὶ οἱ κρῆτες δι' ἐμέ. κνωσσὸς γὰρ πόλις κρήτης, ὅθεν ἦν καὶ ταῦρος ὁ στρατηγός, ὁ τὴν εὐρώπην ἁρπάξας, ὁ κνώσσιος. γόρτυνος δόμοι.) καὶ ἡ γόρτυνα πόλις κρήτης, ὡς καὶ ὅμηρος φησίν, οἳ κνωσσόν τ' εἶχον, γόρτυνά τε τειχιόεσσαν. καὶ ξενίων δὲ ἐν τῷ περὶ κρήτης τὰς ἑκατὸν πόλεις τῆς κρήτης κατ' ὄνομα λέγει. πᾶς δ' ἀνάστατος.) διὰ τὸ συμβὰν ὑπὸ λεύκου ἐν τοῖς οἴκοις ἰδομενέως συλληπτικῶς εἶπε, πᾶς δ' ἀνάστατος ἔσται στρατηγῶν οἶκος. πορκεύς.) ὁ ἁλιεύς. νῦν δὲ τὸν ναύπλιον λέγει. ἐπειδὴ εἰς ἁλιευτικὸν σκάφος ἐμβὰς ἔπλει, πλανῶν ὥσπερ ἔφημεν εἰς τὰ ἀλεκτόρων. στεγανόμους ὄρνιθας, τὰς γυναῖκας τῶν ἐν τροίᾳ ὄντων ἑλλήνων. ἢ οὕτως καθ' ὥσπερ ὁ ἁλιεὺς τοὺς ἰχθῦς πλανῶν ἀγρεύει, οὕτως καὶ ναύπλιος τὰς τῶν ἑλλήνων γυναῖκας ἀγρεύσας, διὰ δόλου ἐποίησε μοιχευθῆναι. διὰ τοῦτο καλῶς αὐτὸν παρείκασε πορκεῖ. λεῦκος τοῦ χαλκοῦ τάλω τοῦ κρητὸς ἦν υἱός, ᾧ τινι ἰδομενεὺς τὴν βασιλείαν καὶ τὸν οἶκον παρέθετο, ἐπὶ τὴν τροίαν ἀπαίρων. τοῦτον πείθει ναύπλιος ἐπιθέσθαι τῇ βασιλείᾳ τοῦ ἰδομενέως, ὃς τὴν γυναῖκα ἰδομενέως ἀνεῖλε, μῆδαν καλουμένην, καὶ τὴν θυγατέρα κλεισιθήραν. ἣν ὑπέσχετο δώσειν αὐτῷ γυναῖκα, ἐπειδὰν ἐκ τῆς τροίας ὑποστρέψῃ. ἀνεῖλε δὲ καὶ τοὺς παῖδας αὐτῆς, ἴφικλον, καὶ λεῦκον. ἐπανελθὼν δ' ἰδομενεὺς ἐκ τροίας, ἐξετύφλωσεν αὐτὸν τὸν ἀποστάτην λεῦκον. οὗτος δὲ ὁ λεῦκος παῖς ὢν ἐξετέθη. ὃν λαβὼν ἰδομενεύς, ἔθρεψε καθ' ἑαυτόν. διὸ καὶ θρεπτὸν δράκοντα τοῦτον καλεῖ. οὐ κλεισιθήρας.) συνέθετο γὰρ ἰδομενεὺς λεύκῳ, εἰ ἐπανέλθοι ἐκ τροίας, δοῦναι πρὸς γάμον κλεισιθήραν τὴν θυγατέρα. ὀγκαίου βόθρου.) τοῦ ἐριννυακοῦ, ἤτοι τῆς δήμητρος. ἐριννὺς γὰρ ἡ δημήτηρ, ἐν ὄγκαις πόλει τῆς ἀρκαδίας τιμᾶται, ὡς καὶ καλλίμαχος, τὴν μὲν ὅγ' ἐστήριξεν ἐριννύι τιλφωσσαίῃ. εἰσὶ καὶ ὀγκαῖαι θηβῶν, οὗ κάδμος ἀθηνᾶς ἄγαλμα ἱδρύσατο.

γενοὺς δὲ παππῶν τῶν ἐμῶν αὖθις κλέος
μέγιστον αὐξήσουσιν ἄμναμοί ποτε,
αἰχμαῖς τὸ πρωτόλειον ἄραντες στέφος,
γῆς καὶ θαλάσσης σκῆπτρα καὶ μοναρχίαν
λαβόντες, οὐδ' ἄμνηστον ἀθλία πατρὶς
κῦδος μαρανθὲν ἐγκατακρύψεις τάφῳ,
τοιούς δ' ἐμός τις σύγγονος λείψει διπλοῦς
σκύμνους λέοντας ἔξοχον ῥώμῃ γένος.

γενοὺς δὲ παππῶν.) περὶ ῥωμαίων ἐνταῦθα διαλαμβάνει. τὰ δὲ λοιπὰ τοῦ σχολίου γελοῖα. φασὶ γὰρ λυκόφρονος ἑτέρου εἶναι τὸ ποίημα, οὐ τοῦ γράψαντος τὴν τραγῳδίαν. συνήθης γὰρ ὢν τῷ φιλαδέλφῳ, οὐκ ἂν περὶ ῥωμαίων διελέγετο. τοῦτο δ' οὐ δύναμαι νοῆσαι, πῶς οὐκ ἔστι τοῦ γράψαντος αὐτό. οὕτως

γὰρ ὤφειλον εἰπεῖν, οὐκ ἔστι τοῦ λεγομένου γραφέως αὐτὸ Λυκόφρονος, ἀλλ᾽ ἑτέρου. καὶ ἄλλην δὲ φλυαρίαν, ἢ μᾶλλον φλυαρίας φασί, Ῥῶμον καὶ Ῥωμύλον ἀπὸ Κρεούσης τῆς Πριάμου γεννηθῆναι, λέγοντες πολλαῖς πάνυ γενεαῖς ὑστέρους γενομένους, ὡς γράφων ἀκριβέστερον περὶ τούτων δείξω. καὶ μία μὲν αὕτη φλυαρία. δευτέρα δὲ, ὅτι μετὰ τὴν Ἕκτορος παῖδα Ἀστυάνακτος, τοῦ ἀνῃρημένου ἐν Τροίᾳ, καὶ σκηπτρία, τὴν Ῥώμην ἔκτισαν. ἄμναμοι δὲ, οἱ ἀπόγονοι, κυρίως. καὶ γὰρ ἄμναμοι, οἱ τῶν ἀμνῶν παῖδες. ἡ σύνταξις· οἱ δὲ ἄμναμοι καὶ ἀπόγονοι τοῦ γένους μου, αὐξήσουσι ποτὲ αὖθις, καὶ ὕστερον μέγιστον κλέος τῶν ἐμῶν πάππων, τουτέστι τὸ προγονικόν μου. τί δὲ ποιήσαντες αὐξήσουσι τὸ κλέος; ἀράμενοι τὸ πρωτόλειον στέφος ἐν ταῖς αἰχμαῖς, καὶ γῆς καὶ θαλάσσης λαβόντες σκῆπτρα, καὶ μοναρχίαν. οὐδ᾽ ἀμνημόνευτον.) τὴν δόξαν σου κατακρύψασα μαρανθεῖσαν ὑπὸ ζόφον, ὦ ἀθλία πατρὶς Τροία. τις γὰρ ἐμὸς συγγενής.) ἤτοι ὁ Αἰνείας, ὁ γόνος τῆς Καστνίας τῆς Χεράδος τε, ἤτοι τῆς Ἀφροδίτης, ὁ ἄριστος ἐν ταῖς βουλαῖς, οὐδὲ μεμπτὸς ἐν ταῖς μάχαις, τοιούτους λέγει δύο υἱοὺς λέοντας, ἔξοχον καὶ ὑπείροχον γένος ἐν τῇ Ῥώμῃ. ποιὸς δ᾽ ἐμός τις σύγγονος.) ὁ Αἰνείας. Τρὼς μὲν γὰρ γεννᾷ Ἶλον, Ἀσσάρακον, καὶ Γανυμήδην, ὃν μυθικῶς ὁ Ζεὺς ἁρπάζει. Ἶλος δὲ γεννᾷ Λαομέδοντα. Λαομέδων δὲ, Πρίαμον. Πρίαμος, Ἕκτορα, Κασσάνδραν, Κρέουσαν, καὶ λοιπούς. Ἀσσάρακος δὲ πάλιν γεννᾷ Κάπυν, Κάπυς δὲ Ἀγχίσην, Ἀγχίσης Αἰνείαν, οὕτως ἦν Αἰνείας συγγενὴς Κασσάνδρας. ἦν δὲ καὶ γαμβρὸς αὐτῆς ἐπὶ Κρεούσῃ τῇ ταύτης ἀδελφῇ, ἐξ ἧς Κρεούσης ἔσχε παῖδα Ἀσκάνιον. ὕστερον δὲ, ἢ τῆς Τροίας πορθουμένης ἐλευθερωθεὶς ὑφ᾽ Ἑλλήνων αὐτὸς ὁ Αἰνείας, ἢ αἰχμάλωτος ἀχθεὶς ὑπὸ Νεοπτολέμου, ὥς φησιν ὁ τὴν μικρὰν Ἰλιάδα πεποιηκὼς, καὶ μετὰ τὴν ὑπὸ Ὀρέστου ἐν Δελφοῖς τοῦ Νεοπτολέμου ἀναίρεσιν ἐλευθερωθεὶς, οἰκεῖ πρῶτος τὰ περὶ Ῥαίκηλον καὶ Ἀλμωνίαν πόλεις Μακεδονίας, πλησίον Κισσοῦ ὄρους κειμένας, τὸ δὲ Ῥαίκηλον, ἀπὸ τούτου Αἶνος ἐκλήθη. αὐτὸς δὲ ἀπὸ Μακεδονίας ἦλθεν εἰς Ἰταλίαν, ἣ πρὶν Ἀργεσσα ἐκαλεῖτο, εἶτα Σατουρνία ἀπὸ τοῦ Κρόνου. Σατοῦρνος γὰρ ὁ Κρόνος παρὰ Ῥωμαίοις. εἶτα ἀπό τινος Αὔσονος, Αὐσονία, εἶτα Τυρσηνία. εἶτα ἀπὸ Ἰταλοῦ, ἢ ἀφ᾽ ἑνὸς ταύρου τῶν Γηρυόνου ἀγομένων παρὰ Ἡρακλέους, καὶ ἀπὸ Ῥηγίου διανηξαμένου εἰς Σικελίαν, εἰς πεδίον Ἔρυκος, Ἐλυμαίων βασιλέως, υἱοῦ δὲ Ποσειδῶνος, Ἰταλία ἡ χώρα ἐκλήθη. ἰταλὸν γὰρ Τυρρηνοὶ τὸν ταῦρον καλοῦσιν. οὕτως οὖν Ἰταλία ἡ χώρα ἐκλήθη. ἧς πρῶτος Πῖκος ἐβασίλευσεν, εἶτα υἱὸς αὐτοῦ Φαῦνος, ὅτι καὶ Ἡρακλῆς ἐκεῖνος μετὰ τῶν λοιπῶν τοῦ Γηρυόνου βοῶν παρεγένετο, καὶ γεννᾷ Λατῖνον ἐκ τῆς Φαύνου γυναικὸς, ὃς ἐβασίλευσε τῶν ἐκεῖ, καὶ ἀπ᾽ αὐτοῦ Λατῖνοι πάντες ἐκλήθησαν. πεντηκοστῷ δὲ πέμπτῳ ἔτει ἀφ᾽ Ἡρακλέους οὗτος ὁ Αἰνείας μετὰ τὴν τῆς Τροίας ἅλωσιν εἰς Ἰταλίαν, ὡς ἔφημεν, καὶ Λατίνους παραγίνεται. παρὰ Λαύρεντον δὲ προσώκειλε, τὸ καὶ Τροίαν καλούμενον, παρὰ Κίον ποταμὸν, ἔχων καὶ τὸν ἐκ Κρεούσης υἱὸν αὐτοῦ Ἀσκάνιον, ἢ Ἶλον, ὅπου φαγόντων τῶν μετ᾽ αὐτοῦ τὰς τραπέζας, σελινίνας οὔσας, ἢ ἐκ τῶν σκληροτέρων μερῶν τῶν ἄρτων (οὐ γὰρ εἶχον τραπέζας) ἔτι δὲ καὶ χοίρου λευκῆς ἀπὸ τοῦ πλοίου αὐτῆς ἀποσκιρτησάσης ἐπὶ τὸ ἀπ᾽ αὐτῆς Ἀλβανὸν ὄρος, καὶ τριάκοντα τεκούσης, ἅπερ ἐδήλουν, ὅτι τριακοστῷ ἔτει οἱ παῖδες αὐτοῦ καὶ γῆν καὶ κράτος ἄμεινον ἕξουσιν. ἐπ᾽ αὐτῆς δὲ ἀληθείας, ἐκ χρησμοῦ τούτων προακηκοὼς, θύσας δὲ καὶ τὴν χοῖρον, παρεσκευάζετο κτίζειν πόλιν. ὁ δὲ Λατῖνος τοῦτον οὐκ εἴα. ἡττηθεὶς δὲ πολέμῳ, δίδωσιν Αἰνείᾳ πρὸς γάμον Λαβινίαν τὴν αὐτοῦ θυγατέρα. Αἰνείας δὲ κτίσας πόλιν, Λαβινίαν ὠνόμασε. Λατίνου δὲ καὶ Τύρνου τοῦ Ῥουτούλων βασιλέως, πολέμῳ ὑπ᾽ ἀλλήλων ἀποθανόντων, Αἰνείας ἐβασίλευσεν. ἀνῃρημένου δὲ τοῦ Αἰνείου ἐν Λαυρέντῳ πολέμῳ ὑπὸ τῶν αὐτῶν Ῥουτούλων καὶ Μεζεντίου τοῦ Τυρρηνοῦ, ἐγκύου οὔσης τῆς Αἰνείου γυναικὸς Λαβινίας τὸν Σίλβιον, Ἀσκάνιος ὁ ἐκ Κρεούσης παῖς βασιλεύει,

λοῦσι, ὃς καὶ τὸν μεζέντιον πολέμῳ συμβαλόντα νικᾷ τελέως, μὴ δεχόμενον τὰς πρεσβείας, ἀλλὰ τὰ τῶν λατίνων πάντα εἰς ἐτήσιον δασμὸν ζητοῦντα. αὐξηθέντες δὲ οἱ λατῖνοι, ἐπεὶ καὶ τὸ λ´ ἔτος αὔξει, τὸ τῆς χοίρου αἴνιγμα, λαβινίας μὲν ὑπερεφρόνησαν. ἄλβανον δὲ καὶ λόγγαν ἑτέρας πόλεις ἔκτισαν, ἀπὸ τῆς χοίρου, τουτέστι λευκὴν μακρὰν, καὶ τὸ ἐκεῖσε ὄρος ἄλβανον ἐκάλεσαν ὁμοίως. τὰ δὲ ἐκ τροίας ἀγάλματα μόνα πρὸς τὸ λαβίνιον ὑπεστράφησαν. μετὰ δὲ ἀσκανίου τελευτὴν, οὐχ ὁ ἀσκανίου παῖς ἰοῦλος ἐβασίλευσεν, ἀλλ᾽ ὁ ἐκ λαβινίας αἰνείου υἱὸς σίλβιος, ἢ κατά τινας ἀσκανίου υἱὸς σίλβιος, σιλβίου πάλιν ἄλλος αἰνείας, οὗ λατῖνος, οὗ κάπης. κάπετος δὲ παῖς τιβερῖνος, οὗ ἀμούλιος, οὗ ἀβεντῖνος, μέχρι τούτου τὰ περὶ ἄλβης καὶ ἀλβανῶν. τὰ δὲ περὶ ῥώμης ἐντεῦθεν. ἀβεντῖνος γεννᾷ νομήτορα καὶ ἀμούλιον. βασιλεύοντα δὲ τὸν νομήτορα ὁ ἀμούλιος ἐξήλασε, καὶ αἰγέστην τὸν νομήτορος υἱὸν ἐν κυνηγεσίῳ ἀναιρεῖ. τὴν δὲ ἀδελφὴν αἰγέστου, θυγατέρα δὲ τοῦ προρρηθέντος νομήτορος σιλβίαν, ἢ ῥέαν ἴλιαν, ἱέρειαν τῆς θεᾶς ἑστίας ποιεῖ, ὡς ἂν παρθένος διαμένῃ. ἐδεδίει γάρ τινα χρησμὸν, λέγοντα ὑπὸ τῶν νομήτορος παίδων αὐτὸν ἀναιρεθῆναι. διά τοι τοῦτο τὸν μὲν αἰγέστην ἀνεῖλε. τὴν δὲ ἱέρειαν τῆς ἑστίας ἐποίησεν, ὅπως παρθένος καὶ ἄπαις διαμένῃ. ἡ δὲ ἐν ἄρεος ἄλσει ὑδρευομένη, ἔγκυος γίνεται, καὶ γεννᾷ ῥώμυλον καὶ ῥῶμον. καὶ τὴν μὲν ἐξαιτεῖται μὴ ἀποθανεῖν, ἡ τοῦ ἀμουλίου θυγάτηρ. τὰ δὲ βρέφη φαυστύλῳ ποιμένι λαβεντίας αὐλεῖ ἔδωκε ῥῖψαι περὶ τὸν τίβεριν ποταμὸν, ἃ ἡ τούτου γυνὴ λαβοῦσα, ἀνέτρεφεν. ἔτυχε γὰρ αὐτὴν τότε νεκρὸν βρέφος τεκεῖν. αὐξηθέντες δὲ ὁ ῥώμυλος καὶ ῥῶμος, ἐποίμαινον περὶ τοὺς ἀμουλίου ἀγρούς. ἀνελόντας δέ τινας τῶν τοῦ πάππου νομήτορος ποιμένων, ἐπετηροῦντο. κατασχεθέντος δὲ τοῦ ῥώμου, δραμὼν ὁ ῥώμυλος παρὰ φαυστύλλου λέγει, καὶ ὃς δραμὼν, παρὰ νομήτορι πάντα διηγεῖται. τέλος ἔγνω νομήτωρ, τῆς θυγατρὸς αὐτοῦ παῖδας ὄντας αὐτούς. οἱ δὲ συναραμένων πολλῶν, ἀναιροῦσι τὸν ἀμούλιον. παρὰ δὲ νομήτορι πάππῳ αὐτῶν τὴν βασιλείαν τῆς ἄλβης παρασχόντες, αὐτοὶ τὴν ῥώμην κτίζειν ἀπήρξαντο, ιη´ ἔτει τῆς ῥωμύλου ἡλικίας. πρὸ δὲ τῆς μεγάλης ταύτης ῥώμης, ἣν ἔκτισε ῥώμυλος περὶ τὴν φαυστύλου οἰκίαν ἐν ὄρει παλατίῳ, τετράγωνος ἐκτίσθη ῥώμη, παρὰ ῥώμου, ἢ ῥώμης παλαιοτέρου τούτων.

ὁ κασνίας τε τῶν τε χειρώδου γόνος
βουλαῖς ἄριστος, οὐδ᾽ ὄνοστος ἐν μάχαις.
ὃς πρῶτα μὲν ῥαίκηλον οἰκήσει μολὼν
κισσοῦ παρ᾽ αἰπὺν πρῶνα καὶ λαφυσίας
κερασφόρους γυναῖκας, ἐκ δ᾽ ἀλμωνίας
πάλιν πλανήτην δέξεται τυρσηνία
λυγκεύς τε θερμὸν ῥεῖθρον ἐκβράσσων ποτῶν,
καὶ πῖσ᾽ ἀγύλλης θ᾽ αἱ πολύρρηνοι νάπαι.
σὺν δέ σφι μίξει φίλιον ἐχθρὸς ὢν στρατὸν
ὅρκοις κρατήσας καὶ λιταῖς γουνασμάτων,
ναῦος πλάναισι πάντ᾽ ἐρευνήσας μυχὸν

ῥαίκηλον.) καὶ τὰ λοιπὰ, πλατέως ἐν τῇ ἱστορίᾳ ἐγράφη. ῥαίκηλος δὲ, μακεδόνων πόλις. κίσσος δὲ, ὄρος μακεδονίας, ἔνθα ὁ αἰνείας μετὰ τὴν ἅλωσιν τῆς τροίας ᾤκησε, καὶ ἀφ᾽ ἑαυτοῦ αἶνον προσηγόρευσε. ἀλμώνιον δὲ, πόλις μακεδονίας. ἀπὸ δὲ μακεδονίας ἦλθεν ὁ αἰνείας, ἐκφυγὼν τὸν φόνον. λαφυσίας.)

ὁ διόνυσος,

ὁ Διόνυσος, ἀπὸ Λαφυστίου ὄρους Βοιωτίας. ὅθεν Λαφύστιαι λέγονται, αἱ ἐν Μακεδονίᾳ Βάκχαι, αἳ καὶ Μιμαλλόνες ἐκαλοῦντο, διὰ τὸ μιμεῖσθαι αὐτὰς τὸν Διόνυσον. κερατοφοροῦσι γὰρ καὶ αὗται, κατὰ μίμησιν Διονύσου. ταυροκέφαλος γὰρ φαντάζεται καὶ ζωγραφεῖται, ὡς καὶ Εὐριπίδης·
καὶ σῷ κέρατα κρατὶ πρὸς πεφυκυῖαι.

κερατοφόρος δὲ αὐτός ἐστιν, ἐπειδὴ ὁ οἶνος πινόμενος πολὺς, τοὺς ἄνδρας ἐκμαίνει πρὸς τὰς ἑτέρων γυναῖκας εἰσέρχεσθαι. τὰς δὲ γυναῖκας τὰς φιλοίνους, οἱ ἄνδρες γνωρίζοντες, ἐπειδὰν εὕρωσι κοριασθείσας, συνιῶσι μετ' αὐτῶν. ταυρόκρανος δὲ ζωγραφεῖται, καὶ φαντάζεται, ἢ κέρας φόρος, ὅτι τοῖς φιλοίνοις ἡ ἀλογία πρόσκειται δίκην ζώων τετραπόδων. Τυρσηνία δὲ ἡ Ἰταλία, ἀπὸ Τυρσηνοῦ τοῦ Τηλέφου υἱοῦ. Λυγκεὺς δὲ ποταμὸς Ἰταλίας θερμὰ ὕδατα ἔχων. ἐκλήθη δὲ οὕτως, ἐπειδὴ τὸ ὕδωρ αὐτοῦ πολλοὺς ὠμμάτωσεν. ἢ ὅτι ὁ παλαιὸς ἐκεῖνος Λυγκεὺς ἐν τοῖς ῥείθροις αὐτοῦ ἐπνίγη. Πίσσα καὶ Ἄγυλλα πόλεις Τυρσηνίας. πολύῤῥηνον, πολύαρνον. πολυθρέμμων γὰρ ἡ Ἰταλία. Ναῦος, ὁ Ὀδυσσεὺς παρὰ Τυρσηνοῖς καλεῖται, δηλοῦντος τοῦ ὀνόματος τὸν πλάνητα. ἐγὼ δὲ εὗρον, ὅτι πρότερον ὁ Ὀδυσσεὺς, Ναῦος ἐκαλεῖτο, εἶτα ἐκλήθη Ὀδυσσεύς. ὥσπερ ὁ Ἀχιλλεὺς πρότερον Λιγύρων καὶ Πυρίσοος, καὶ ἕτεροι ἑτέρως ἐκαλοῦντο. μίξει φίλιον ἐχθρὸς ὢν στρατόν.) Ὀδυσσέα φασὶν ἐν Ἰταλίᾳ συντυχεῖν Αἰνείᾳ, καὶ συνθήκας μετ' ἀλλήλων καὶ εἰρήνην ποιῆσαι. λέγων οὖν, ὡς δαφοινὸς ὤν, φίλιον στρατὸν μίξει μετ' αὐτοῦ διὰ τὰς σπονδὰς, ὅρκοις καὶ λιτανείαις πείσας, ὡς ἂν δὴ φυγὰς ὤν. σὺν αὐτοῖς δὲ μίξαντες τὸν στρατὸν οἱ δύο παῖδες Τηλέφου, Τάρχων καὶ Τυρσηνὸς, οἰκοῦσι παρὰ τὴν χώραν τὴν ἀπὸ Τυρσηνοῦ κληθεῖσαν Τυρσηνίαν. οἰκουρός.) ὁ Διόνυσος, ὅτι ἅπαξ τοῦ ἐνιαυτοῦ εἰσήρχοντο αἱ γυναῖκες, εἰς τὸν ναὸν αὐτοῦ. τὸν δὲ λοιπὸν χρόνον οἴκοι ἔμενον, καὶ οἰκούρουν.

ἁλός τε καὶ γῆς. ζὼν δὲ δίπτυχοι τόκοι,
Μυσῶν ἄνακτος, οὗ ποτ' οἰκουρὸς δόρυ
γνάμψει Θέοινος γυῖα συνδήσας λύγοις,
Τάρχων τε καὶ Τυρσηνὸς αἴθωνες λύκοι
τῶν Ἡρακλείων ἐκγεγῶτες αἱμάτων,
ἔνθα τράπεζαν εἰδάτων πλήρη κιχὼν
τὴν ὕστερον βρωθεῖσαν ἐξ ὀπαόνων
μνήμην παλαιῶν λήψεται θεσπισμάτων.
κτίσει δὲ χώραν ἐν τόποις Βορειγόνων
ὑπὲρ Λατίνους Δαυνίους τ' ᾠκισμένην,
πύργους τριάκοντ' ἐξαριθμήσας γονάς.

Θέοινος.) ὁ Διόνυσος, ὡς θεὸς οἴνου εὑρετής. ὡς καὶ Αἰσχύλος φησὶ, πάτερ Θέοινε μαινάδων ζευκτήριε. καὶ Διονύσιος φησὶν ὁ Σκυμναῖος· μὰ τὰς Θεοίνου καὶ Κορωνίδος κόρας.

γυῖα συνδήσας.) ἐῤῥίφη ὄπισθεν. Ἡρακλείων αἱμάτων.) Ἡρακλέους, καὶ Αὔγης τῆς θυγατρὸς Ἀλέου, παῖς Τήλεφος. Τηλέφου καὶ Ἱέρας, Τάρχων καὶ Τυρσηνός. ἔνθα τράπεζαν.) εἶπον τὴν ἱστορίαν ὄπισθεν πλατέως, ὅπως ἔκτισεν Αἰνείας τὴν Λαβινίαν. κἂν οὗτοι μὴ εἰδότες, τὴν Ῥώμην φασίν. ὅρα γὰρ ὅπως φασὶ τὴν ἱστορίαν. χρησμὸν ἔλαβεν ὁ Αἰνείας, ἔνθα ἂν οἱ ἑταῖροι αὐτοῦ καταφάγωσι τὰς ἑαυτῶν τραπέζας, ἐκεῖ κτίσειν πόλιν, ἐλθὼν οὖν ἐν Ἰταλίᾳ, καὶ ἀκρί-

σαντες

σαντες τραπέζας ἐχρήσαντο, καὶ τέλος ἔφαγον καὶ τὰς τραπέζας, ἤτοι τοὺς ἄρτους. συνεὶς οὖν ὁ αἰνείας τὸν χρησμὸν, ἔκτισε τὴν λαβινίαν πόλιν ἐκεῖσε, καὶ οἱ μὴ εἰδότες τὴν ῥώμην φασί. κτίσει δὲ χώραν.) κτίσει δὲ εἰς τὴν χώραν. οὐ γὰρ ἡ χώρα κτίζεται, ἀλλ' ἡ πόλις. Βορειγόνων.) πάντα τολμητὰ βατὰ καὶ γραπτὰ τῷ λυκόφρονι. οἱ ἰταλοὶ πρῶτον ἀβορίγινες ἐκαλοῦντο, καὶ ἕτερα μυρία ἀπὸ τῶν οἰκησάντων αὐτὰ ἐθνῶν. οὗτος δὲ Βορειγόνους λέγει, τοὺς ἀβοριγόνους. ὑπὲρ λατίνους.) φλυαρεῖ καὶ εἰς τοῦτο. αὐτοὶ γὰρ οἱ ἀβορίγινες, ἀπὸ λατίνου τοῦ φαύνου, ἢ ἡρακλέους υἱοῦ, λατῖνοι ἐκλήθησαν. πύργους τριάκοντα.) καὶ ἐν τούτῳ φλυαρεῖ. οὐ τριάκοντα γὰρ πόλεις ἔκτισεν αἰνείας, ἀλλὰ τῷ τριακοστῷ ἔτει ὁ υἱὸς αὐτοῦ ἀσκάνιος, ὡς ὄπισθεν εἴπομεν, ἔκτισε τὴν ἄλβαν πόλιν, ἀπὸ τῆς λευκῆς χοίρου, ἣν ἐκ τῆς ἰλίου ἔλαβεν, καὶ καὶ ταύτην μέλαιναν οὗτος λέγει.

συὸς κελαινῆς, ἣν ἀπ' ἰδαίων λόφων
καὶ δαρδανίων ἐκ τόπων ναυσθλώσεται,
ἰσαρίθμων θρέπτειραν ἐν τόκοις κάπρων,
ἧς καὶ πόλει δείκηλον ἀνθήσει μιᾷ
χαλκῷ τυπώσας, καὶ τέκνων γλαγοτρόφων.
δείμας δὲ σηκὸν μυνδίᾳ παλληνίδι
πατρῷ' ἀγάλματ' ἐγκατοικεῖ θεῶν,
ἃ δὴ παρώσας καὶ δάμαρτα καὶ τέκνα,
καὶ κτῆσιν ἄλλην ὀμπνίαν κειμηλίων,
σὺν τῷ γεραιῷ πατρὶ πρεσβειώσεται
πέπλοις περισχὼν, ἦμος αἰχμηταὶ κύνες
τὰ πάντα πάτρας συλλαφύξαντες πάλῳ.

ἰσαρίθμων.) καὶ τοῦτο κακῶς ἔχει, καὶ πρὸς τὴν ψευδῆ τούτου ἱστορίαν. οὐ γὰρ πρότερον ἐκτίθησαν, ἃς λέγει πόλεις, καὶ ὕστερον ἡ χοῖρος ἔτεκεν, ὡς εἰπεῖν τοὺς κάπρους αὐτῆς ἰσαρίθμους τοῖς πύργοις, ἀλλὰ τοὐναντίον. ἃ δὴ παρώσας.) ἐν ὑπερβατῷ ἡ σύνταξις, ἅτινα δὴ ἀγάλματα πρεσβειώσεται καὶ τιμήσει, σὺν τῷ γεραιῷ πατρὶ περισχὼν, καὶ καλύψας ἐν τοῖς πέπλοις ἱμάτια παρώσας καὶ δάμαρτα, καὶ τέκνα, καὶ κτῆσιν ἄλλην ὀμπνίαν κειμηλίων, ἤτοι τὸν πλοῦτον. ἦμος οἱ αἰχμηταὶ κύνες. τὸ καὶ τὸ ποιήσωσι. φασὶ γὰρ, ὅτι ὁ λυκόφρων, καὶ λοιποί τινες, ὅτι πορθουμένης τῆς τροίας ὑφ' ἑλλήνων, αἰνείας μόνον ἠλευθερώθη ὑπ' αὐτῶν, καὶ ἐκελεύσθη λαβεῖν ἐκ τῆς πόλεως ὃ βούλεται. παρεάσας δὲ τὸν οἶκον, καὶ τὴν γυναῖκα, καὶ τὰ τέκνα, προὔκρινε τὰ τῶν θεῶν ἀγάλματα, καὶ τὸν ἑαυτοῦ πατέρα. ἀνῆλθεν εἰς τὸν ἄθω, καὶ ἐκεῖ ἔκτισε πόλιν ὀχυρὰν, τὴν ἀπ' αὐτοῦ αἰνειάδα προσαγορευθεῖσαν. ἔνθα ἔτυχε τὸν πατέρα αὐτοῦ ἀγχίσην τελευτῆσαι. καὶ πολυτρόπως αὐτὸν καύσας, τὸν χοῦν αὐτοῦ ἐν χρυσῇ λάρνακι βαλὼν, θρηνήσας αὐτὸν οὐ μικρῶς, ἀπ' αὐτῆς ἀπῄρε. ἔλαβε δὲ καὶ σῦν, ἥτις ἔτεκε λ' τέκνα, ἧς καὶ ἄγαλμα ποιήσας σὺν τοῖς τέκνοις αὐτῆς, ἀνεστήλωσεν ἐν μιᾷ τῶν παρ' αὐτοῦ κτισθεισῶν πόλεων. ταῦτα μὲν οὗτοι φασί. λέσχης δὲ ὁ τὴν μικρὰν ἰλιάδα πεποιηκὼς, ἀνδρομάχην καὶ αἰνείαν αἰχμαλώτους φασὶ δοθῆναι τῷ ἀχιλλέως υἱῷ νεοπτολέμῳ, καὶ ἀπαχθῆναι σὺν αὐτῷ εἰς φαρσαλίαν τὴν ἀχιλλέως πατρίδα. φασὶ δὲ οὑτωσί·

αὐτὰρ ἀχιλλέως μεγαθύμου φαίδιμος υἱὸς,
ἑκτορέην ἄλοχον κατήγαγε κοίλας ἐπὶ νῆας.

παῖδα δ' ἕλκων ἐκ κόλπου ἐϋπλοκάμοιο τιθήνης,
ῥίψας ποδὸς τεταγὼν ἀπὸ πύργου. τὸν δὲ πεσόντα
τ' ἔλαβε πορφύρεος θάνατος, καὶ μοῖρα κραταιή.
ἐκ δ' ἕλετ' ἀνδρομάχην ἠΰζωνον παράκοιτιν,
ἕκτορος, ἥν τέ οἱ αὐτῷ ἀριστῆες παναχαιῶν,
δῶκαν ἔχειν ἐπίηρον ἀμειβόμενοι γέρας ἀνδρὶ,
αὐτόν τ' ἀγχίσαο κλυτὸν γόνον ἱπποδάμοιο,
αἰνείαν ἐν νηυσὶν ἐβήσατο ποντοπόροισιν,
ἐκ πάντων δαναῶν ἀγέμεν γέρας ἔξοχον ἄλλων.

τούτῳ μόνῳ πόρωσιν αἵρεσιν δόμων
λαβεῖν, ὃ χρῄζει κἀπενέγκασθαι δαΐος,
τοῦ καὶ παρ' ἐχθροῖς εὐσεβέστατος κριθεὶς
τὴν πλεῖστον ὑμνηθεῖσαν ἐν χάρμαις πάτραν
ἐν ὀψιτέκνοις ὀλβίαν δωμήσεται,
τύρσιν μακεδνὰς ἀμφὶ κιρκαίου νάπας,
ἀργοῦς τε κλεινὸν ὅρμον αἴτην μέγαν,
λίμνης τε φόρκης μαρσιώνιδος ποτὰ,
τιτώνιόν τε χεῦμα τοῦ κατὰ χθονὸς
δύνοντος εἰς ἄφαντα κευθμῶνος βάθη,
ζωστηρίου τε κλιτὺν, ἔνθα παρθένου
στυγνὸν σιβύλλης ἐστὶν οἰκητήριον,
γρώνῳ βερέθρῳ συγκατηρεφὲς στέγης.
τοσαῦτα μὲν δύσλυτα πείσονται κακὰ
οἱ τὴν ἐμὴν μέλλοντες αἰστώσειν πάτραν.

ἐν ὀψιτέκνοις.) ῥῶμος γὰρ καὶ ῥωμύλος οἱ τούτου ἀπόγονοι, ταύτην ἔκτισαν. μικρὸν γραφόμενον, ἐκτείνεται ὑπὸ τοῦ μ, καὶ λέγεται αὐτὸ μακρὸν καὶ μικρόν. ἀττικῶς δὲ μέγα γράφεται. ἀργοῦς τε κλεινὸν ὅρμον αἴτην.) αἰήτης λιμὴν ἐν ἰταλίᾳ, ἔνθα φασὶν ὁρμισθῆναι τὴν ἀργὼ, καὶ καθαρθῆναι ὑπὸ κίρκης ἐκ τοῦ φόνου τοῦ ἀψύρτου ἰάσονα καὶ μήδειαν. φόρκη δὲ, λίμνη σταδίους φ' ἀπέχουσα τῆς ῥώμης. μαρσοὶ δὲ, ἔθνος ἰταλίας, παρὰ ταύτην τὴν λίμνην οἰκοῦντες. τιτώνιόν τε χεῦμα.) τίτων ποταμὸς ἰταλίας, ἐγγὺς κιρκαίου, ὃ κιρκαῖον, ἀπὸ τῆς κίρκης καλεῖται. ὁ δὲ τίτων οὗτος, ποταμὸς οὐκ εἰς θάλασσαν ῥέει, ἀλλ' ὑπὸ τῆς γῆς καταπίνεται, ὥς φησι καὶ φιλοστέφανος. ζωστηρίου τε κλιτὺν.) ζωστὴρ ὄρος ἰταλίας, ἐν ᾧ ἱερὸν ζωστηρίου ἀπόλλωνος. φασὶν οὖν, ὅτι ἐνταῦθα διῆγεν ἡ σίβυλλα κυμαία, ἣν καὶ ἀπόλλωνος φασὶν ἀδελφήν. ἐρυθραία, καὶ σαρδιανὴ, ὥσπερ καὶ τρεῖς βάκιδες χρησμολόγοι, ὁ ἐξ ἐλαιῶνος τῆς βοιωτίας, καὶ ὁ ἀθηναῖος, καὶ ἀρκάς. περὶ ἧς δὲ σιβύλλης νῦν ὁ λυκόφρων λέγει, κυμαία ἦν, ἥ τις τέθνηκεν ἐν χρόνοις ταρκυνίου τοῦ ὑπερηφάνου, βίβλους προφητικὰς αὐτῆς τρεῖς, ἢ θ' καταλιποῦσα, ὧν ἢ μίαν, ἢ τρεῖς ἐξωνήσαντο οἱ ῥωμαῖοι, ὡς τὰς λοιπὰς τῆς ἐκείνης θεραπαίνης ἀναλωσάσης πυρὶ, ὅτι μὴ ἐδίδουν ἐκείνῃ ὅσον ἐζήτει χρυσόν. ὃ ὕστερον ποιήσαντες, ἐξωνήσαντο, ἢ μίαν τὴν καταλειφθεῖσαν, ἢ τρεῖς, καὶ ἔθεντο μακρὸν ἀκιλίῳ φυλάσσειν. ζῶντα δὲ αὐτὸν εἰς δέρμα βοὸς ἐμβαλόντες, ἀνεῖλον, ὅτι πρὸς μεταγραφὴν ἔδοτο, τὴν δὲ βίβλον

βίβλον, ἢ τὰς βίβλους ὀρύξαντες ἐν μέσῃ τῇ ἀγορᾷ μετὰ λάρνακος κατέχωσαν. γρώνον δὲ, τὸ κοῖλον. βέρεθρον δὲ, τὸ σπήλαιον.

τί γὰρ ταλαίνῃ μητρὶ τῇ προμηθέως
ξυνὸν πέφυκε, καὶ τροφῷ σαρπηδόνος,
ἃς πόντος ἕλλης καὶ πέτραι συμπληγάδες,
καὶ σαλμυδησσὸς, καὶ κακόξεινος κλύδων
σκύθαισι γείτων, καρτεροῖς εἴργει πάγοις.

τί γὰρ ταλαίνῃ μητρὶ τῇ προμηθέως.) ἀσίας καὶ ἰαπετοῦ προμηθεὺς καὶ ἐπιμηθεὺς. ἢ προμηθέως, ἢ ἡσιόνης, ἢ ἀξιοθέας, παῖς δευκαλίων. ἀπὸ γοῦν ταύτης τῆς προμηθέως μητρὸς ἀσίας, ὁ λυκόφρων λέγει τὴν χώραν καλεῖσθαι. ὡς καὶ τὴν εὐρώπην ἀπὸ εὐρώπης, ἣ τῷ ἐκ διὸς ἐγέννησε σαρπηδόνα, μίνωα, καὶ ῥαδάμανθυν. ἱστοροι δὲ τὴν μὲν ἀσίαν, ἀπὸ ἀσίου φασὶ κληθῆναι. τὴν δὲ εὐρώπην, ἀπὸ τινὸς εὐρωποῦ, υἱοῦ ἱμέρου. ἄνδρων δὲ ὁ ἁλικαρνασσεὺς, ὠκεανὸν ἱστορεῖ γῆμαι δύο γυναῖκας, παμφολύγην, καὶ παρθενόπην. ἐκ μὲν οὖν παμφολύγης φησὶ γεννῆσαι αὐτὸν, ἀσίαν καὶ λιβύην. ἐκ δὲ παρθενόπης, εὐρώπην καὶ θρᾴκην, ἀφ᾽ ὧν αἱ χῶραι τὴν κλῆσιν εὐτυχήκασιν. ἃς πόντος ἕλλης.) ἅστινας εὐρώπην καὶ θρᾴκην διαχωρίζει ὁ ἑλλήσποντος, καὶ τὸ καὶ τό. ὅθεν δὲ ἐκλήθη ἑλλήσποντος, εἴπομεν πολλάκις. τοῦτο δὲ ἰστέον, ὅτι ἑλλήσποντος ἐστὶν ὁ ἀπὸ σηστοῦ καὶ ἀβύδου τόπος, οὗ ὁ ξέρξης τὴν γέφυραν ἔζευξεν, μέχρι τοῦ θρακικοῦ ἡμιστρόφου βοσπόρου, ὃν βόσπορον δαρεῖος ὁ ξέρξου πατὴρ ἐγεφύρωσε, πρὸ τοῦ γεφυρῶσαι ξέρξην τὸν ἑλλήσποντον. πέτραι συμπληγάδες.) ἃς ὅμηρος πλαγκτὰς καλεῖ. εἶναι δέ φησιν αὐτὰς περὶ τυρσηνίαν. ὁ δὲ ἐρατοσθένης συνορμάδας καλεῖ. κεκρυμμένας δὲ καὶ λεληθότως, παρὰ τὸν εὔξεινον πόντον φησὶν, ἤτοι περὶ τὸ στενόν. ἀπολλώνιος δὲ, καὶ οὗτος ὁ λυκόφρων, συμπληγάδας αὐτὰς λέγουσιν. ἀλλ᾽ ὁ μὲν λυκόφρων οὗτος φαίνεται μεταξὺ ταύτας εἶναι λέγων καλχηδόνος καὶ βυζαντίου, ὡς εἶναι τὸ λεγόμενον παρ᾽ ἰδιώταις βαρβάροις ῥεῦμα. ὁ δ᾽ ἀπολλώνιος ποτὲ μὲν φαίνεται, παρὰ τὸν εὔξεινον πόντον, ἤτοι τὴν τοῦ στενοῦ κλεῖδα λέγων αὐτὰς, ποτὲ δὲ ὁμοίως τῷ λυκόφρονι γράφων·

πληγάδας ἀξίνας, καὶ ὅπῃ φοινήια δόρπα.

ἦσαν δὲ αἱ συμπληγάδες, ὥς λέγουσι, πέτραι δύο, συγκρούουσαι πρὸς ἀλλήλας, καὶ συναράσσουσαι τὰ πλοῖα. ἐπεὶ δὲ παρέπλευσε ταύτας ἡ ἀργὼ, ἐρριζώθησαν, καὶ ἐπαύθησαν τῆς κινήσεως. ὡς λέγουσι δὲ ἡ μὲν ἐν εὐρώπῃ ἦν πρὸς τῷ βυζαντίῳ, ἡ δὲ ἐν ἀσίᾳ πρὸς τῇ καλχηδόνι. συμπληγάδες.) αἱ συμπλέουσαι, καὶ προσκρούουσαι ἀλλήλαις. πλακταὶ δὲ, ὡς πλανώμεναι περὶ τὰς ἀκτάς. σαλμυδησσὸς.) τὸ μεταξὺ βυζαντίου καὶ δαμάλεως πελάγους, ἀπὸ σαλμυδησσοῦ παραῤῥέοντος ποταμοῦ. καὶ κακόξεινος κλύδων.) ὁ εὔξεινος τὸ στενόν. κατ᾽ εὐφημισμὸν δὲ ἐλέγετο εὔξεινος, διὰ τὸν σκολιὸν πλοῦν, καὶ τοὺς κατοικοῦντας λῃστὰς, οὓς ἡρακλῆς ἀνεῖλε. καλῶς δὲ νῦν ὁ λυκόφρων ἔφη κακόξεινον τοῦτον, αἰσχύλῳ ἀκολουθῶν. αἰσχύλος γὰρ περὶ τῆς θαλάσσης ταύτης, οὑτωσὶ λέγων·

ἐχθρόξενος ναύταισι μητρυιὰ νεῶν.

σκύθαισι γείτων.) μετὰ γὰρ τὸ στενὸν πέλαγος, καὶ τὸ ἴστρον, ἐστὶν ἡ σκυθία.

λίμνην τέμνων Ταναῒς ἀκραιφνὴς μέσην,
ῥείθροις ὁρίζει προσφιλεστάτην βροτοῖς
χύμετλα μαιώταισι θρηνοῦσι ποδῶν.
ὄλοιντο ναῦται πρῶτα καρνῖται κύνες.
οἳ τὴν βοῶπιν ταυροπάρθενον κόρην,
λέρνης ἀνηρείψαντο φορτηγοὶ λύκοι,

λίμνην τέμνων ταναῒς.) ὁ ταναῒς ποταμὸς σκυθίας, διαιρεῖ ἀσίαν καὶ εὐρώπην, εἰσβάλλων εἰς τὴν μαιῶτιν λίμνην, ὥς φησι διονύσιος·
εὐρώπην δ' ἀσίης ταναῒς διὰ μέσσον ὁρίζει,
ὅς ῥά θ' ἑλισσόμενος γαίης διὰ σαυροματάων,
σύρεται ἐς σκυθίην τε καὶ ἐς μαιῶτιν λίμνην.

χίμετλα.) τὰ ἐκ χειμῶνος ἀποψύγματα τῶν χειρῶν καὶ ποδῶν. τοσοῦτον γὰρ ἐστὶ ψυχρὰ ἡ παρὰ μαιῶτιν σκυθία, ὡς χίμετλα, ἤτοι ἀποκαύματα γίνεσθαι ἐν τοῖς ἐνοικοῦσι τὴν χώραν. ἴαμα δὲ χιμαίτλων, καθά φησι νίκανδρος, ἀμφισβαίνης ὄφεως δέρμα, καὶ παλιούρου ῥίζης ζωμὸς παρακλυζόμενος αὐτοῖς.

ὄλοιντο ναῦται πρῶτα καρνῖται.) κάρνη πόλις φοινίκης. φοίνικες δὲ ἔμποροι ὄντες, ἦλθον εἰς ἄργος, καὶ ἁρπάσαντες ἰὼ τὴν ἰνάχου θυγατέρα, ἐκόμισαν εἰς αἴγυπτον πρὸς ὄσιριν, ὡς ὁ λυκόφρων οὗτός φησι, καὶ ἕτεροι. ὁ δὲ ἡρόδοτος αὐτὴν λέγει τὴν ἰὼ, παρὰ τὸ πλοῖον τῶν φοινίκων κατερχομένην μίγνυσθαι τῷ ναυκλήρῳ. ἔγκυος δὲ γενομένη, ἐζητήσατο αὐτοῖς φόβῳ τοῦ πατρὸς ἀπαχθῆναι εἰς αἴγυπτον. βοῶπιν δὲ αὐτὴν λέγει, ὅτι μυθικῶς ὥς φασιν ὁ ζεὺς ἐμίγνυτο αὐτῇ, ὃ γνοῦσα ἡ ἥρα βοῦν αὐτὴν ἐποίησεν. ἡ δ' ἀλήθεια οὕτως ἔχει, ὅτι οἰστρηθεῖσα ὑπ' ἔρωτος δίκην βοὸς ἐπλανᾶτο. ταυροπάρθενον.) σόλοικον φαίνεται. εἰ μὴ οὕτως εἴπῃ τις, τὴν ἐποχουμένην τῷ ταύρῳ, ἤτοι τῷ ταυρομόρφῳ πλοίῳ. οὐ γὰρ ἀῤῥενόθηλυς ἦν, ὥς τι λέγειν αὐτὴν ταυροπάρθενον. οὐ γὰρ ταῦρος ἐγένετο, ἀλλὰ βοῦς.

πλαστὶν πορεῦσαι κῆρα μεμφίτῃ πρόμῳ,
ἔχθρας δὲ πυρσὸν ἦραν ἠπείροις διπλαῖς.
αὖθις γὰρ ὕβριν τὴν βαρεῖαν ἁρπαγῆς
κουρῆτες ἀντίποινον ἰδαῖοι κάπροι
ζητοῦντες, αἰχμάλωτον ἤμπρευσαν πόριν
ἐν ταυρομόρφῳ τρόπιδος τυπώματι
σαραπτίαν δικταῖον εἰς ἀνάκτορον
δάμαρτα κρήτης ἀστερίῳ στρατηλάτῃ.
οὐδ' οἵγ' ἀπηρκέσθησαν ἀντ' ἴσων ἴσα
λαβόντες, ἀλλὰ κλῶπα σὺν τεύκρῳ στρατὸν

πλαστὶν.) πλαστίδας καὶ πλάστωνας λίνας, δαγίδας τὰς νύμφας καλοῦσι λάκωνες, κύπριοι, καὶ ἕτεροι. μεμφίτῃ.) τῷ ὀσίριδι, ὡς οὗτός φησι. μέμφις πόλις αἰγύπτου. κῆρα δὲ αὐτὴν εἶπεν, ὅτι ἀρχὴ πολέμου γέγονεν ἀσίᾳ καὶ τῇ εὐρώπῃ, ταῖς δυσὶν ἠπείροις. κουρῆτες.) οἱ τὸν δία θρέψαντες δαίμονες ἐν κρήτῃ, ἀφ' ὧν νῦν λίβας τοὺς κρῆτας λέγει. ἀντίποινον.) εἰς ἀντέκτισιν ἀνάσωσμα εὐρώπην ἐκ φοινίκης ἁρπάσαντες, ἀντὶ τῆς ἰοῦς.

ἐν ταυ-

ἐν ταυρομόρφῳ τραμπιδι.) καλλίστως τοῦτο γέγραφεν ὁ λυκόφρων, ὅτι ταυρομόρφῳ πλοιαρίῳ ἐκ φοινίκης οἱ κρῆτες τὴν εὐρώπην ἁρπάσαντες, ᾤχοντο. λέγουσι γὰρ οἱ μυθογράφοι, ὅτι ὁ ζεὺς ταῦρος γεγονὼς, αὐτὴν ἥρπαξεν. ἔχει δὲ καὶ ἄλλως ὁ νῦν μῦθος. ταῦρος ὁ κνώσιος στρατηγὸς παρὰ ἀστερίου, τοῦ καὶ μινωταύρου, βασιλέως κρήτης πεμφθεὶς, ἀφήρπαξεν αὐτὴν ἐκ σαραπτίας πόλεως φοινίκης, μεταξὺ σιδῶνος καὶ τύρου κειμένης.

πόριν.) δάμαλιν. ἔφην δὲ πολλάκις, ὅτι δύο ρρ χρὴ γράφειν. πόρτις γάρ ἐστιν. ἐπεὶ οὖν γέγονε πόῤῥις, ἀντὶ τοῦ τ ὀφείλει τεθῆναι ρ. οὗτος δὲ ἀδεῶς λυκοφρονικῶς πάντα γράφει, οὐκ εἰδὼς, ὡς ἔοικεν, ὅτι χωλὸν πάθος ἐστὶ τοῦ ἰάμβου, καὶ τίθεται καὶ σπονδεῖος καὶ τροχαῖος ἐν τῷ τέλει τοῦ ἰαμβικοῦ. Δικταῖον.) δίκτους καὶ ἴδη ὄρη κρητικά. ἔστι δὲ καὶ ἴδη ὄρος τροίας, ὡς καὶ ἄρατος φησὶ περὶ τῆς ἐν κρήτῃ ἴδης·

δίκτῳ ἐν εὐώδει ὄρεος σχεδὸν ἰδαίοις.

κρήτης ἀστερίων στρατηλάτης.) ὁ ἀστέριος οὗτος ἐστὶν, ὁ καὶ μινώταυρος, εἶχε δὲ, ὥς φασι, ταύρου πρόσωπον. ἦν δὲ πασιφάης υἱὸς, γεννηθεὶς αὐτῇ ὑπὸ μίνωος καὶ ταύρου, ὃν ὁ δαίδαλος ἐποίησεν. ἢ τὸ ἀληθὲς, ὑπὸ ταύρου τοῦ στρατηγοῦ, ᾧ καὶ ὅμοιος ὢν, ἐμυθεύθη ταύρου πρόσωπον ἔχειν. οὗτος δὲ ὁ λυκόφρων τὸν ἀστέριον διὰ λέγει πατέρα εἶναι τοῦ σαρπηδόνος, μίνωος καὶ ῥαδαμάνθυος. οὐδ' οἵγ' ἀπηρκέσθησαν.) οὐδὲ οἱ κρῆτες ἕλληνες ὄντες, ἠρκέσθησαν τιμωρησάμενοι τοὺς βαρβάρους, καὶ ἀντὶ τῆς ἰοῦς τὴν εὐρώπην ἁρπάξαντες, ἔστειλαν εἰς ἀποικίαν περὶ τὴν τροίαν τεῦκρον καὶ σκάμανδρον, οὗ σκαμάνδρου θυγατέρα γήμας ὁ δάρδανος, γεννᾷ τοὺς ἐμοὺς προγόνους. πῶς οὖν ἐπεὶ μᾶλλον τούτων συγγενῆ ἔλαβεν ὁ δάρδανος, καὶ οὐ παρ' αὐτῶν ἀφωρίσθη, ὥς φησιν ὁ λυκόφρων·

οὐδ' οἵγ' ἀπηρκέσθησαν, ἀλλ' ἔστειλαν στρατόν.

πρὸς τοῦτο ἀποβλέψας ὁ λυκόφρων εἶπε, πρὸς τὸ ὅτι περὶ τροίαν ἀπελθόντες ἀποικίαν ἐστείλαντο, καὶ ἔκτισαν τὸ σμίνθιον. τὴν γὰρ ἐπιγαμίαν ἑκοντὶ ἐποιήσαντο. ἡ δὲ ἱστορία οὕτως ἔχει· τεῦκρος υἱὸς ἦν σκαμάνδρου τοῦ κρητὸς, τούτῳ ἐδόθη χρησμὸς, ἐκεῖ οἰκῆσαι, ἔνθα γηγενεῖς ἐπίθωνται αὐτοῖς. παρὰ δέ τι τῆς ἴλιδος μέρος γενόμενοι, βρωθέντων νύκτωρ ὑπὸ μυῶν τῶν ὀχέων, τῶν ἀσπίδων, καὶ τῶν νευρῶν τῶν τόξων αὐτῶν, μνησθέντες τοῦ χρησμοῦ, ἔκτισαν τὸ σμίνθιον, καὶ ἱερὸν σμινθίου ἀπόλλωνος. οἱ γὰρ μύες παρὰ κρησὶ σμίνθοι καλοῦνται. κτίσαντες δὲ τὴν πόλιν, κατῴκησαν ἐκεῖ, καὶ ἐβασίλευσε τεῦκρος, ἀφ' οὗ καὶ τεῦκροι οἱ τρῶες, ὡς καὶ καλλίμαχος·

τεύκρων ἡνίκα νῆες ἀχαιῶν ἄστυ κίοιεν.

καὶ ζῶν σκαμάνδρῳ θραυκίῳ φυτοσπόρῳ
εἰς βεβρύκων ἔστειλαν οἰκητήριον,
σμίνθοι σιδηρείσοντας, ὧν ἄπο σπορᾶς
ἐμοὺς γενάρχας ἐξέφυσε δάρδανος
γήμας ἀρίσβαν κρῆσσαν εὐγενῆ κόρην.
καὶ δευτέρους ἔπεμψαν ἅρπαγας λύκους
ταγῷ μονοκρήπιδι κλέψοντας νάκην
δρακοντοφρούροις δυσπεπασμένην σκοπαῖς,
ὃς εἰς κύταιαν τὴν λιγυστικὴν μολών,

καὶ τὸν τετράπτυλον ὕδρον εὐνάσας θρόνοις,
καὶ γυῖα ταύρων βασάσας πυρπνόων

δραυκίου.) κρητικοῦ. δραύκη γὰρ πόλις κρήτης. εἰς Βεβρύκων.) τῶν τρώων. Βέβρυκες γὰρ νῦν, οἱ μυσοὶ, γείτονες Βιθυνῶν ὄντες, ὧν ὄρος ὄλυμπος. εἰσὶ δὲ καὶ ἕτεροι Βέβρυκες ἔθνος γαλατῶν, μεταξὺ πυρηναίας καὶ κεραυνίων ὀρῶν καὶ ἰβηρίας κείμενον, οἳ καλοῦνται ναρβωνήσιοι. ὧν ἐκ σπορᾶς.) ἀρισβης, ἣ κατά τινας Βάτειαν θυγατέρα τεύκρου γήμας δάρδανος, γεννᾷ ἐριχθόνιον, τρῶα δ' ἐριχθόνιος, τρῶς δὲ ἶλον ἀσσάρακόν τε καὶ γανυμήδην. ἶλος γεννᾷ λαομέδοντα, λαομέδων πρίαμον, πρίαμος τὴν κασσάνδραν αὐτὴν καὶ τοὺς αὐτῆς ἀδελφούς. καὶ δευτέρους ἔπεμψαν.) ἐπειδὴ ζήτει, ὅπου πολλὰ πάντων καταλεπτὸν ἔγραψε, εἰ καὶ βραχύτατα, ὅσα οὐδὲ πεντήκοντα ἀπολλώνιος.

τὴν λιγυστικήν.) ἡ κύταια πόλις κολχίδος ἐστίν. γὴ δὲ κόλχοι ἔθνος ἐστὶν λαζικὸν, ὡς ἔφην ὅπισθεν πλατυτέρως, πλησίον ἀβασγῶν κείμενοι. ἡ δὲ λιβύη, καὶ τὸ λιγυστικὸν κλῖμα, ὃ ἐκλήθη ἀπὸ λίγυος τοῦ ἀλεβίωνος ἀδελφοῦ, τῆς κυρήνης καὶ καρχηδόνος καὶ ἀλεξανδρείας εἰσίν. ὁ δὲ λυκόφρων οὗτος καινοτομῶν τὰ πολλὰ, καὶ τὴν κολχικὴν λιγυστικὴν καλεῖ. ὁ δὲ λίγυς οὗτος κωλύων ἡρακλῆ διελθεῖν τὰς γηρυόνου βοῦς ἐλθεῖν, ἀνῃρέθη. καὶ κατὰ μὲν τοὺς μὴ εἰδότας διαίρεσιν κλιμάτων, ἀλλὰ τὴν αὐτὴν δοκοῦντας λιβυστικὴν καὶ λιγυστικὴν, οὕτως ὡς εἴπομεν ἔχει. κατὰ δὲ τὴν ἀκρίβειαν, λιβυστικὰ μέρη εἰσὶν, ἅπερ εἴπομεν. οἱ δὲ λίγυες τὴν παραλίαν ἀπὸ τυρσηνίδος μέχρι τῶν ἄλπεων καὶ ἄχρι γαλατῶν νέμονται, ὥς φησι δίων, καὶ ἕτεροι ἀκριβέστατοι ἱστορικοὶ, συγγραφεῖς τε καὶ γεωγράφοι. τετράπτυλον ὕδρον.) δικέφαλον δράκοντα, ἤτοι δύο ῥῖνας ἔχοντα. αἱ γὰρ δύο ῥῖνες, δ' πνοὰς ἔχουσιν. ὕδρον δὲ τὸν δράκοντα εἶπεν, εἶδος λαβὼν ἀντὶ εἴδους. θρόνοις.) φαρμάκοις τῆς μηδείας, παρὰ τὸ θορῶ, θόρονα καὶ θρόνα.

ἄροτρα, καὶ λέβητι δαιτρευθεὶς δέμας,
οὐκ ἀσμένως ἥμαρψεν ἐγγάθου σκύφος,
ἀλλ' αὐτόκλητον ἁρπάσας κοραΐδα,
τὴν γνωτοφόντιν καὶ τέκνων ἀλάστορα,
εἰς τὴν λάληθρον κίσσαν ἡρμάξατο,
φθογγὴν ἰδῶν χαονιτικῶν ἄπο
βροτησίαν ἱεῖσαν ἐμπαιῶν δρόμων.
πάλιν δ' ὁ πίσσης ἀσκέρας ἀνειρύσας,
καὶ φασγάνῳ ζωστῆρα καὶ ξίφος πατρὸς
ὁ φημίου παῖς, σκύρος ὦ λυγροὺς τάφους
κρημνῶν ἐνδέρθεν αἰγίλιψ ῥοιζουμένων
πάλαι δοκεύει τοὺς ἀταρχύτους ξιφούς.

καὶ λέβητι δαιτρευθεὶς δέμας.) φασὶν ὅτι ἡ μήδεια τὸν ἰάσονα ἑψήσασα, νέον ἐποίησεν. ἐγγάθου.) τοῦ κριοῦ. ὁ δὲ καλλίμαχος λέγει τοῦ καλπίου, παρὰ τὸ ἐρύω, τὸ ὁρμῶ. ἀλλ' αὐτόκλητον.) αὐτομόλησε γὰρ καὶ ἡ μήδεια πρὸς τὸν ἰάσονα. κοραΐδα.) τὴν μήδειαν νῦν. κοραὶς γὰρ ὄρνεον μικρότατον, κατωφερὲς πρὸς συνουσίαν. κοραΐδα δὲ ταύτην λέγει, παρ' ὅσον κατέτηξεν ἑαυτὴν διὰ

τὴν λύπην

τὴν λύπην τῆς ἑτερογάμου ἰάσονος. τὴν γνωτοφόντην καὶ τέκνων ἀλάστορα.) τὴν ἀνελοῦσαν καὶ φονεύσασαν τὸν ἀδελφὸν αὐτῆς ἄψυρτον. ἡ γὰρ μήδεια φυγοῦσα, καὶ διωκομένη παρὰ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτῆς ἀψύρτου, ὕστερον λαβοῦσα ταύτης καταλαβόντος ἀνεῖλεν. ὕστερον δ' ἐν κορίνθῳ, καὶ τοὺς ἐξ ἰάσονος αὐτῆς παῖδας μέρμερον καὶ φέρητα, διὰ τὴν πρὸς ἰάσονα ζηλοτυπίαν, ὅτι ἐγκαταλιπὼν αὐτὴν, ἔγημε γλαύκην τὴν θυγατέρα κρέοντος τοῦ βασιλέως τῶν κορίνθων. εἰς τὴν λάληθρον κίσσαν.) τὴν ἀργὼ λέγει, ὅτι ἡ τρόπις αὐτῆς ἐκ τῆς δωδωναίας δρυὸς ἦν, φωνήεσσα καὶ λάλος. κίσσαν δὲ αὐτὴν καλεῖ, ἐπειδὴ τὸ ὄρνεον ἡ κίσσα μιμητικόν ἐστι φωνῆς ἀνθρωπίνης, ὡς καὶ ἡ ἀργώ. πάλιν δ' ὁ πέτρας ἀσκέρας.) τὴν περὶ θησέως τοῦ ξίφους, καὶ τῶν ὑποδημάτων τῶν ὑπὸ τὴν κολουραίαν πέτραν πάλιν διαλαμβάνει. κολουραίαν γὰρ αὐτὴν ὁ καλλίμαχος καλεῖ·

ἔγκα δέ μιν προτίζωι κολουραίῃ ὑπὸ πέτρῃ,
θῆκε σὺν ἀρπίδεσσιν.

ἀσκέρας, εἶπον ὄπισθεν, ὅτι τὰ περὶ τοὺς πόδας πιλία, ἤτοι τὰ ὀρτάλεια λέγεται. ὁ δὲ λυκόφρων τὰ ὑποδήματα λέγει. ὁ φημίου παῖς.) ἀντὶ τοῦ φημιάδης. κατὰ τοῦτον γὰρ ὁ φημιάδου παῖς. θησεὺς φησὶ, τὸν αἰγέα φημίου εἶναι παῖδα, αἰγέως δὲ θησέα. καὶ ὅτι μὲν αἰγέως καὶ αἴθρας υἱὸς ὁ θησεὺς, ἀληθές. ὁ δὲ αἰγεὺς πανδίονος υἱὸς ἦν, ἀλλ' οὐ φημίου. σκύρος.) νῆσος ἐστὶν ἡ σκύρος μία τῶν κυκλάδων, ἧς ἐβασίλευε λυκομήδης, δολόπων τὴν νῆσον οἰκούντων. ἐν γοῦν τῇ σκύρῳ ταύτῃ θησεὺς, ἢ ἀγροὺς ἔχων κατὰ πλούταρχον, καὶ φιλίαν πρὸς τὸν λυκομήδην, καὶ φοβηθεὶς διὰ τὴν ἁρπαγὴν τῆς ἑλένης, καὶ τὴν κατ' αὐτοῦ ἐκστρατείαν τῶν διοσκούρων, ἦλθεν πρὸς λυκομήδην, καὶ διέτριβε περὶ τὴν νῆσον. ἢ κατά τινας, ὅτι ὑπόνοιαν παρεῖχεν, ὅτι μέλλει τυραννεῖν ἐν ἀθήναις. ἢ καθ' ἑτέρους, ὅτι ὑπὸ λύκου τοῦ αἰγέως ἀδελφοῦ, ἢ διὰ τὸν φόβον τῶν παλλαντιδῶν, ἢ διὰ τὴν ἱππολύτου ἀναίρεσιν, ἐξώσθη τῶν ἀθηνῶν, καὶ οὕτως φυγὰς ἦλθεν εἰς σκύρον. κἀκεῖ δὲ νεωτερίζόμενον ὁ λυκομήδης αὐτὸν ἰδὼν, καὶ δειλιάσας περὶ τῆς ἀρχῆς, ἀναγαγὼν ἐπί τινα λόφον, καὶ δῆθεν τινὰ ὑποδεικνὺς, κατεκρήμνισε καὶ ἀνεῖλεν αὐτόν.

Σὺν θηρὶ βλώξας τῷ σπάσαντι δηΐας
μύσῃ τροπαίας μαζὸν εὔθηλον θεᾶς.

σὺν θηρὶ βλώξας.) πάλιν ὁ θησεὺς σὺν τῷ ἡρακλεῖ ἐλθὼν εἰς τὴν σκυθίαν πρὸς τὰς ἀμαζόνας, διπλοῦν παρεσκεύασε νεῖκος εἰς τοὺς ἕλληνας, διὰ τὸν ἱππολύτης ζωστῆρα, καὶ ἀντιόπην τὴν ἀμαζόνα, ἐξ ἧς θησεὺς ἔσχεν ἱππόλυτον. ἡ δὲ ἱστορία τοιαύτη· ἀδμήτη ἡ εὐρυσθέως θυγάτηρ, ἐπεθύμησε τὸν ἱππολύτης κτήσασθαι ζωστῆρα, καὶ δὴ ἐν πλοίῳ ἡρακλῆς μετά τε θησέως, καὶ ἑτέρων, εἰς θεμισκύρας λιμένα ἦλθεν. καὶ ἱππολύτης τὸν ζωστῆρα τούτῳ ὑπισχομένης δοῦναι, ἥρα δὲ ὁμοιωθεῖσα γυναικὶ, ταῖς λοιπαῖς ἀμαζόσιν ἔλεγεν, ἁρπάξαι τοὺς ξένους τὴν ἱππολύτην. ἐνόπλων δὲ αὐτῶν, ὡς πρὸς μάχην κατελθουσῶν, ἡρακλῆς ἀντιταξάμενος κτείνει τὴν ἱππολύτην, καὶ τὸν ζωστῆρα λαβὼν, εὐρυσθεῖ καὶ τῇ θυγατρὶ αὐτοῦ ἀποκομίζει. καὶ ἀπολλόδωρος μὲν καὶ λοιποὶ ἀναιρεθῆναι φασὶν ὑφ' ἡρακλέους τὴν ἱππολύτην. ἀπολλώνιος δὲ οὕτω φησί·

γνάμψαν ἀμαζονίδων ἔκαθεν λιμενήοχον ἄκρην,
ἔνθα ποτὲ προμολοῦσαν ἀρητιάδα μελανίππην,
ἥρως ἡρακλέης ἐλοχήσατο, καί οἱ ἄποινα

ἱππολύτη ζωστῆρα παναίολον ἐγγυάλιξεν,
ἀμφικασιγνήτη, δι' ἀπήμονα πέμψεν ὀπίσσω.

ἕτερος δὲ παρόμοια τοῖς προτέροις φησί·

τελαμὼν ἀκόρητος αὐτῆς,
ἡμετέροις ἑτάροισι φόως πρώτιστος ἔθηκε,
κτείνας ἀνδρολέτειραν ἀμώμητον μελανίππην,
αὐτοκασιγνήτην χρυσοζώνης ἀνάσσης.

Δηΐας.) τῆς ἥρας. πολεμία γὰρ ἦν τοῦ ἡρακλέους. τροπαίας τῆς ἥρας.) παρ' ὅσον καὶ αὐτῇ οἱ νικῶντες, ὥσπερ τοῦ Διὶ, τρόπαιον ἀνετίθεντο. σπάσαντι.) μεταλαβόντι, θηλάσαντι. ἐθήλασε γὰρ ἡρακλῆς τὴν ἥραν παῖς ὤν, ἀθλωσᾶς ἐραμένης αὐτὸν, καὶ πεισάσης τὴν ἥραν θηλάσαι αὐτὸν, διὸ καὶ ἀπηθανατίσθη. μασθὸς δὲ ὁ ἀνδρεῖος, παρὰ τὸ μὴ ἐσθίεσθαι. μαστὸς δὲ ὁ γυναικεῖος, ὁ μεστὸς ὢν γάλακτος. μυστη.) τοῦ ἡρακλέους. διότι ἐμυήθη ἐν ἐλευσῖνι τὰ δι' αὐτὸν λεγόμενα μικρὰ μυστήρια. εὔμολπος γὰρ οὐχ ὁ θρᾷξ κατὰ ἱστορίαν, ἀλλ' ὁ θεὶς τὰ μυστήρια, ἐκώλυσε ξένους μὴ μυεῖσθαι. ἐλθόντος δὲ τοῦ ἡρακλέος ἐν ἐλευσῖνι, καὶ θέλοντος μυεῖσθαι, τὸν μὲν τοῦ εὐμόλπου νόμον φυλάττοντες, θέλοντες δὲ καὶ τὸν κοινὸν εὐεργέτην ἡρακλέα θεραπεῦσαι, οἱ ἐλευσίνιοι ἐπ' αὐτοῦ τὰ μικρὰ ἐποιήσαντο μυστήρια. οἱ δὲ μυούμενοι μυρσίνῃ ἐστέφοντο.

ζωστηροκλέπτης, νεῖκος ὦρσε διπλοῦν,
στόρνην τ' ἀμόρβους καὶ θεμισκύρας ἄπο
τὴν τοξόδαμνον νοσφίσας ὀρθωσίαν.
ἧς αἱ ξυναίμοι παρθένοι κτωρυίδος
ἶριν λιποῦσαι λάγμον, ἠδὲ τήλαμον,
καὶ χεῦμα θερμώδοντος, ἀκταῖόν τ' ὄρος
ποινὰς ἀθέλκτους ἁρπαγὰς διζήμεναι
ὑπὲρ κελαινὸν ἴστρον ἤλασαν σκύθας
ἵππους, ὁμοκλήτειραν ἱεῖσαι βοήν.

ζωστηροκλέπτης.) ὅτε τὸν θησέα φησὶ λαβεῖν τὸν ζωστῆρα τῆς ἱππολύτης, καὶ δοῦναι τοῦ ἡρακλεῖ. αὐτὸς δὲ ἔλαβε τὴν ἱππολύτην κατὰ τινὰς τὸν λυκόφρονα, ἐξ ἧς ἔσχε τὸν σώφρονα ἱππόλυτον. μετὰ δὲ θάνατον αὐτῆς, ἔλαβε φαίδραν, ἥτις ἤρα τοῦ ἱππολύτου. καὶ μὴ ἰσχυσάσης σχεῖν τοῦτον, ᾠκοδόμησε ναὸν τῇ ἀφροδίτῃ, ἐρωτικὸν αὐτὸν καλέσασα. εἶτα διὰ τὸ πολὺν ἔρωτα ἔχειν αὐτὴν, εἰς νόσον περιέπεσε. καὶ τῆς τροφοῦ αὐτῆς τοῦ μικρῶς ἀναγκασάσης αὐτὴν εἰπεῖν, μετά τινα χρόνον ἀνήγγειλεν. ἡ δὲ φαρμάκοις βουλομένη λῦσαι τὸν ἔρωτα αὐτῆς, καὶ μὴ δυναμένη, εἰσῆλθε πρὸς τὸν ἱππόλυτον. κἀκεῖνος δὲ μὴ δεξάμενος τὸ ταύτης ῥῆμα, ἀπεδίωξε μετ' ὀργῆς. ἡ δὲ φαίδρα γνοῦσα, ἑαυτὴν ἀπέπνιξε. νῦν ἡμεῖς δὲ τοῦτον λέγομεν, ὅτι θησεὺς ἐξ ἀντιόπης τὸν ἱππόλυτον ἔσχεν, οὐχὶ ἐξ ἱππολύτης. ἐκείνη μὲν γὰρ ἥ ἀπελύθη, λαβόντος ἡρακλέους τὸν ζωστῆρα παρὰ μελανίππης τῆς αὐτῆς ἀδελφῆς. ἡ ἱππολύτη μὲν ἀνῃρέθη παρ' ἡρακλέους, μελανίππη δὲ παρὰ τοῦ τελαμῶνος. θεμίσκυρα πόλις παφλαγονίας καὶ ἀμαζόνων, ἔνθα θεμισκύρειαι αἱ ἀμαζόνες λέγονται. τὴν τοξόδαμνον.) οἱ μὲν ἄλλοι πάντες προπαροξύτονον τοξόδαμνον γράφουσιν. ἐγὼ δὲ παροξυτόνως. τὰ γὰρ προπαροξύτονα πάθος δηλοῦσι. οἷον τοξόδαμνον, τὴν δαμαζομένην ὑπὸ τόξων. τοξοδάμνον δὲ, τὴν δαμάζουσαν τόξοις. λέγει δὲ τὴν ἱππολύτην. ὀρθωσίαν.) ὀρθωσία ἡ ἄρτεμις, ἀπὸ ὀρθω-

ἀπὸ ὀρθωσίου ὄρους ἀρκαδικοῦ, ὡς τιμωμένη ἐκεῖσε. ἤτοι ἐπορθοῦσα τὰς τικτούσας. μαιεύτρια γὰρ ἡ θεός. φημὶ γοῦν ὅτως ἐγὼ τὴν τοξικὴν αὐτόπτην, ἣ ἤδη ἰδοῦσα τὴν ἱππολύτην, στρέψασα τὴν ὀρθωσίαν ἄρτεμιν, ὡς φιλουμένην ὑπ᾽ αὐτοῦ, ὅτι τοξική. τινὲς δὲ καὶ τὴν ὀρθωσίαν, αὐτὴ τῆς ἱππολύτης ὁμώνυμον φασίν.

ἧς αἱ ξυναίμονες.) ὀτρηρὴ ἡ ἀμαζὼν αὕτη ἐκαλεῖτο, ἀφ᾽ ἧς καὶ αἱ λοιπαὶ ἀμαζόνες ὀτρηρίδες καλοῦνται. ἐπεστράτευσαν δὲ αὗται τῇ ἀττικῇ, καὶ νικηθεῖσαι ὑπέστρεψαν εἰς ἰταλίαν. καὶ οὗτος μὲν διὰ τὸν ζωστῆρα φησὶν αὐτὰς ἐλθεῖν τὰς ἀθήνας στρατεῦσαι. ἑλλάνικος δὲ ὁ λέσβιος φησίν, ὅτι ταχέως τοῦ κιμμερικοῦ βοσπόρου διέβησαν αὐτόν, καὶ ἦλθον εἰς τὴν ἀττικήν, καὶ τέτρασι μησὶ πολεμήσασαι ὑπεστράφησαν. οὐ λέγει δὲ τὴν αἰτίαν. λυσίας δὲ ὁ ῥήτωρ πρώτας φησὶν αὐτὰς ἁπάντων ἀνθρώπων τολμῆσαι ἵππον ἀναβῆναι, τὰ ἀνδρείας αὐτῶν πεφρονημέναι πολλοὺς κατέδραμον τόπους. ἐλθοῦσαι δὲ καὶ πρὸς τὴν ἀττικήν, μόλις μὲν ἀπῆλθον. ἡρόδωρος δὲ ὁ ποντικός, τότε φησὶ θησέα λαβεῖν τὴν ἀντιόπην, ἣ μαχομένην μετ᾽ αὐτοῦ, καὶ ὑπὸ μολπαδίας τῆς ἀμαζόνος ἀκοντισθεῖσαν καὶ πεσοῦσαν, ἢ πρέσβιν εἰρήνης δι᾽ εἰς ἀθήνας μετὰ ξενίων ἐλθοῦσαν.

γραικοῖσιν ἀμνάμοις τε τοῖς ἐπεχθίως,
καὶ πᾶσαν ἀκτὴν ἐξεπόρθησαν δορί,
τὰς μοψοπείους αἰθαλώσασαι γυίας.
πάππος δὲ θρήκης οὑμὸς αἰσώσας πλάκα,
χώραντ᾽ ἰορδύνων καὶ γαλαδραῖον πέδον
ὅρους ἔπηξεν ἀμφὶ βισάλτου ποτοῖς,
στερρὰν τραχήλῳ ζεύγλαν ἀμφιβεὶς πέδαις,
ἀλκῇ νέανδρος ἐκπρεπίσατος γόνους.
ἣ δ᾽ ἀντὶ τούτων τάρροθον βουλάτην
τὸν ἐξάπεζυμνον στίφος ἐγχλαινούμενον
στείλασα, λισσοῖς αἰπὺν ἤρειψεν πάγον,

γύας.) χώρας. τὸ δὲ γυῖ, καὶ μετὰ προσγεγραμμένης, καὶ δίχα προσγεγραμμένης, οὐ λυμαίνεται τὸ μέτρον τοῦ στίχου. πάππος δέ, ὁ ἶλος. τινὲς δὲ τὸν λαομέδοντα φασίν. ὁ γὰρ λαομέδων κρατήσας τῶν πόλεων, ἃς ὁ λυκόφρων ἀπαριθμεῖται, ἔκτισε τὴν τροίαν ἄχει τοῦ πλινθοῦ. πρώην γὰρ ἡ τροία μικρόν τι πολίχνιον ἦν. ἀλκῇ νέανδρος.) νέος, ἀνδρεῖος. μετέφρασε δὲ τὸ αἰσχύλειον. τὸν ὂν γὰρ ἀνδρόπαιδα φησὶν αἰσχύλος, οὗτος νέανδρον, ὡς παραφράζων λέγει. ἣ δ᾽ ἀντὶ τούτων.) ἡ εὐρώπη δέ, ἀντὶ τῶν τιμωρημάτων τούτων, τὸν ἡρακλέα τὸν λέοντα τὴν ἐνδεδυμένον σὺν ἓξ ναυσὶ στείλασα, ἀξίνας καὶ δικέλλαις κατασπάψαι τὸ ἴλιον. ἐξάπεζυμνον δέ φησι τὸν ἡρακλέα, ὅτι ἓξ ναῦς ἔχων εἰς τὴν τροίαν ἦλθε, ὡς καὶ ὅμηρος·

ἓξ οἴῃς σὺν νηυσὶ καὶ ἀνδράσι παυροτέροισιν,
ἰλίου ἐξαλάπαξε πόλιν, χήρωσε δ᾽ ἀγυιάς.

αἰπὺν δέ, πάγον, τὸν ἴλιον, ὅτι ὑψηλὴ καὶ ὀφρυόεσσα. καὶ ὅμηρος·
ἄπει ἐγὼν εἶμι πρὸς τὸ ἴλιον ἠνεμόεσσαν.

τὸν ἡ παλίμφρων γοργὰς ἐν κλήροις θεῶν
καθιδρώσει πημάτων ἀρχηγέτις.
αὖθις δὲ κίρκοι τμῶλον ἐκλελοιπότες

κίμψόν τε καὶ χρυσόῤῥυτα πακτωλοῦ ποτὰ,
καὶ νᾶμα λίμνης, ἔνθα τυφῶνος δάμαρ
κευθμῶνος αἰνόλεκτρον εὐνάζει μυχὸν,
ἄγυλλαν αὐσονῖτιν ἐστεκώμασαν
δεινὴν λιγυστίνοισι, τοῖς τ' ἀφ' αἵματος
ῥίζαν γιγάντων σιθώνων κεκτημένοις
λόγχης ἐν ὑσμίνῃσι μίξαντες πάλην;
εἷλον δὲ πίσαν, καὶ δορίκτητον χθόνα
πᾶσαν κατειργάσαντο, τὴν ὄμβρων πέλας,

τὸν ἡ παλίμφρων.) οἱ μὲν τὴν ἥραν ἀκούουσιν. αὕτη δὲ παλίμφρων τοῦ ἡρακλέους γέγονε. πρότερον γὰρ αὐτὸν μισοῦσα, ὕστερον αὐτοῦ τῇ θυγατρὶ ἥβῃ γαμβρὸν ἐποίησε. γοργάδα.) τὴν ἐμποιοῦσαν φόβον διὰ τὴν γοργότητα. καθιδρύσει δὲ, ἀντὶ τοῦ θεὸν ποιήσει. πημάτων δὲ ἀρχηγέτις, ἐπειδὴ παραίτιος τοῦ ἡρακλέους τῶν ἄθλων ἐγένετο. ἄλλοι δὲ ταῦτα ἐπὶ τῆς ἀθηνᾶς ἀκούουσι. καὶ παλίμφρονα μὲν τὴν συνετήν. γοργάδα δὲ, τὴν ἐπὶ τοῦ στήθους τρέχουσαν τὸ γοργόν. πημάτων δὲ, ἀρχηγέτιν, ὅτι συνηγωνίζετο τῷ ἡρακλεῖ ἐν τοῖς πόνοις, βοηθοῦσα αὐτῷ. καθιδρύσει δὲ θεοποιήσει ἡ ἥρα, ἡ μὲν ὅτι αὐτὸν ἐθήλασεν· ἄλλοι δὲ, ὅτι γαμβρὸν αὐτὸν ἔσχεν ἐπὶ ἥβῃ τῇ θυγατρί. οὕτως δὲ ὁ βυζάντιος ἐν θεῶν λόγοις. θεὸν γενέσθαι φησὶ τὸν ἡρακλέα, γίγαντα τὸν πρόνομον ἀνῃρηκότα, ἥραν ἀναγκάζοντα πρὸς γάμου βίας. αὖθις δὲ κίρκοι.) τυρσηνὸς καὶ λυδὸς, ἄτυος παῖδες ἦσαν, τοῦ λυδῶν βασιλέως. λιμοῦ δὲ κατασχόντος τὴν λυδίαν, πρῶτον παιδιαῖς ἐπειρῶντο παρηγορεῖν ἑαυτοὺς, ἐφευρόντες σφαίρας καὶ ἀστραγάλους, καὶ λοιπὰς παιδιάς. ὡς δὲ περιγενέσθαι τοῦ κακοῦ παιδιαῖς οὐκ ἠδύναντο, διαιρεθέντες εἰς δύο, κλήρῳ τοῦ πατρὸς κληροῦνται, ὥς τε τοὺς μὲν μένειν εἰς λυδίαν, τοὺς δὲ ἑτέρους ἀπαίρειν εἰς ἀποικίαν. πεσόντος ἐπὶ τυρσηνὸν τοῦ κλήρου τῆς ἀποικίας, σὺν τοῖς μετ' αὐτὸν ἀπαίρει πρὸς ἰταλίαν. καὶ καταπολεμήσας τινὰς τῶν ἐκεῖσε, καὶ παραγενόμενος, καὶ νικήσας βασιλεύει τῆς χώρας, καὶ τυρσηνίαν ταύτην ἐκάλεσε. κίμψος.) κώμη λυδίας. πακτωλὸς δὲ, ποταμὸς λυδίας χρυσοῦ πρὶν ψῆγμα ἔχων, νῦν δὲ ὕελον. λίμνην.) τὴν γύγαιαν λέγει, ἢ τὴν ἀσκανίαν. πλησίον δὲ λυδίας τὰ ἄριμα ὄρη. ὅπου φησὶν ἡσίοδος εἶναι τὴν ἔχιδναν. ταύτῃ δὲ συνεμίγη ὁ τύφων, καὶ ἐγεννήθη ἐξ αὐτῶν ἕτερος ἔχιδνα μεγάλη. δεινὴν λιγυστίνοισιν.) ἡ σύνταξις οὕτως, δεινὴν μίξαντες λόγχης πάλην ἐν ὑσμίναις. τίσι; τοῖς λιγυστίνοις, τοῖς κεκτημένοις ῥίζαν καὶ γενεὰν ἀπὸ τοῦ αἵματος τῶν σιθώνων, καὶ θρακικῶν γιγάντων, ἢ δεινὴν ῥίζαν γιγάντων. δοξάζων δὲ ἐπ' ἀνδρείας τοὺς τυρρηνοὺς καὶ ἰταλοὺς, λέγει συγγενεῖς εἶναι αὐτοὺς τῶν θρακικῶν γιγάντων. οἱ γὰρ γίγαντες ἐκ θράκης γεγονότες περὶ τυρρηνίαν καὶ ἰταλίαν ἐν ταῖς πιθηκούσαις νήσοις ᾤκησαν. διὰ δὲ τοῦ ταῦτα λέγειν, πλέον δοξάζει τοὺς μετὰ τυρρηνοῦ λυδοὺς, καὶ πολεμήσαντας τοὺς λεγομένους εἶναι γένος τῶν σιθωνικῶν γιγάντων. σιθὼν δὲ βασιλεὺς ἦν θράκης. ὄμβρων.) ὄμβροι γένος γαλατῶν καὶ σαλπίων.

καὶ σαλπίων βέβωσαν ὀχθηρῶν πάγων.
λοῖσθος δ' ἐγείρει γρυνὸς ἀρχαίαν ἔριν,
τὸν εὕδοντ' ἤδη τὸν πρὶν ἐξάπτων φλογὶ,
ἐπεὶ πελασγοὺς εἶδε ξυνδακοῦ ποτῶν

ἔρωτος

κρωσσοῖσιν ὀθνείοισι βάψαντες γάνος.
ἡ δ' αὖτις οἰστρήσασα τιμωρουμένη
τριπλᾶς τετραπλᾶς ἀντιτίσεται βλάβας,
πορθοῦσα χώρας ἀντίπορθμον ἠόνα.
πρῶτος μὲν ἥξει ζηνὶ τῷ λαπερσίῳ,
ὁμώνυμος ζεὺς, ὃς καταιβάτης μολὼν
σκηπτῷ πυρώσει πάντα δυσμενῶν σταθμὰ,
ζῶν ὢ θανοῦμαι κἂν νεκροῖς στρωφωμένη,
τὰ λοιπ' ἀκούσω ταῦθ'. ἃ νῦν μέλλω θροεῖν.
ὁ δολύτροπος δὲ τοῦ πεφασμένου κέλωρ

καὶ σαλπίων.) οὐ σάλπια, ἀλλὰ ἄλπια ὄρη δύσβατα μεγάλα τῆς ἰταλίας. ἓν μὲν ἀφ' οὗ ῥεῖ ὁ ἴστρος, ἄλλο δὲ ἀφ' οὗ ὁ ῥῆνος. ἄλπια δὲ τὰ ὄρη ἐκλήθησαν, ἀπό τινος ἄλπιδος ὑπὸ τοὺς τόπους κληρωσαμένου. ζηνὶ τῷ λαπερσίῳ.) λαπέρσαι δῆμος ἀττικῆς, ἔνθα διὸς ἀγαμέμνονος ἐστὶν ἱερόν. ὁμώνυμος οὖν τῷ λαπερσίῳ διὶ ἀγαμέμνων, ὃς τὴν τροίαν ἐστράτευσεν. ὁ δολύτροπος δέ.) ὀρέστης μετὰ τὸ ἀνελεῖν αἴγισθον καὶ κλυταιμνήστραν, διωκόμενος ὑπὸ ἐριννύων, φεύγει πρὸς ἀθήνας ἐν τῇ τῶν ἀνθεστηρίων ἑορτῇ, βασιλεύοντος δημοφῶντος, καὶ κρίνεται ἐν ἀρείῳ πάγῳ, ἢ μετὰ ἐριννύων, ἢ τυνδάρεω, ἢ ἠριγόνης τῆς αἰγίσθου καὶ κλυταιμνήστρας θυγατρός. ἴσων δὲ γενομένων τῶν ψήφων, ἀπελύθη. ἔχρησε δ' ὁ θεὸς τῆς μανίας αὐτὸν ἀπαλλαγῆναι, εἰ τὸ ἐν ταύροις ξόανον τῆς ἀρτέμιδος μετακομίσει. οἱ δὲ ταῦροι μοῖρα σκυθῶν. παραγενόμενος δὲ μετὰ πυλάδου, καὶ κρατηθεὶς παρὰ βουκόλων, ἤχθη δέσμιος σὺν τῷ πυλάδῃ πρὸς θόαντα τὸν βασιλέα. ὁ δὲ αὐτοὺς πρὸς τὴν ἱέρειαν ἰφιγένειαν ἔπεμψε, μεθ' ἧς καὶ τοῦ ἀγάλματος φεύγουσι. χειμασθέντες δὲ ἐξώκειλαν περὶ τὰ τῆς σελευκείας νῦν λεγομένης μέρη, καὶ περὶ ἀντιόχειαν, καὶ τὸ μελάντιον ὄρος, ὃ ἀπὸ τοῦ παυθῆναι τὸν ὀρέστην ἐκεῖ τῆς μανίας, ἀμανὸν ἐκλήθη. ὕστερον δὲ ἦλθον εἰς ἀθήνας, καὶ πυλάδῃ μὲν ἠλέκτραν ζευγνύει. αὐτὸς δὲ μετὰ τὸ τῶν δελφῶν ἀνελεῖν νεοπτόλεμον τὸν ἀχιλλέως, ἔγημεν ἑρμιόνην, ἐξ ἧς γεννᾷ τισαμενόν. ἢ κατά τινας ἠριγόνην γήμας τὴν αἰγίσθου, πένθιλον γεννᾷ, οἰκῶν ἐν ὀρεστίᾳ τῆς ἀρκαδίας, ὅπου ὑπὸ ὄφεως δηχθεὶς ἀναιρεῖται. ἄλλοι δέ φασιν, ὅτι μετὰ τὴν ἀναίρεσιν αἰγίσθου καὶ κλυταιμνήστρας, περὶ τοῖς ἀζᾶσιν ἀρκάσιν ἐνιαυτὸν ὀρέστης ἐνδιατρίψας, ὡς εὐριπίδης φησὶ, χρησμὸν ἔλαβε στέλλεσθαι πρὸς ἀποικίαν, ὃς συναντήσας ἐκ διαφόρων ἐθνῶν λαοὺς, οὓς ἐκάλεσεν αἰολεῖς, διὰ τὸ ἐκ διαφόρων εἶναι, ἦλθεν εἰς λέσβον. καὶ αὐτὸς μὲν ταχὺ ἀποθανὼν, πόλιν κτίσαι οὐκ ἠδυνήθη. ἀπόγονος δὲ τούτου καλούμενος γρᾶς, μετὰ ἑκατὸν ἔτη κυριεύσας τῆς λέσβου, πόλιν ἔκτισε. κέλωρ δὲ νῦν ὁ ἀπόγονος γρᾶς ἐρρέθη. τὰ δὲ περὶ τῆς ἀποικίας λέσβου, ἑλλάνικος ὁ λέσβιος ἱστορεῖ ἐν πρώτῃ αἰολικῶν.

ἐν ἀμφιβλήστροις ἔλλοπος μαυδοῦ δίκην
καταιθαλώσει γαῖαν ὀθνείαν μολὼν
χρησμοῖς ἰατροῦ ζὺν πολυγλώσσῳ στρατῷ.
τρίτος δ' ἄνακτος τοῦ δρυηκόπου γόνος
τὴν τευχοπλάστιν παρθένον βραγχησίαν
παραιολίξας βῶλον ἐμπεφυρμένην

νασμοῖς ὀρέξαι τῷ κεχρημένῳ δάνος
σφραγῖδα δέλτῳ δακτύλων ἐφαρμόσαι

ἐν ἀμφιβλήστροις.) παρόσον δίκην ἰχθύος ἐμπεσὼν ἐν τῷ χιτῶνι ὁ Ἀγαμέμνων, ἀνῄρηται. ἡ γὰρ Κλυταιμνήστρα τούτου βραδύνοντος, ἐποίησεν αὐτῷ χιτῶνα ἔξοδον μὴ ἔχοντα. καὶ ἐλθόντος Ἀγαμέμνονος, περιχαρῶς ὑποδεξαμένη αὐτὸν, καὶ χιτῶνα ἐνδύσασα, αὐτὸν ἀπέκτεινεν, ὥσπερ τινὰ ἰχθύν. ὁ δὲ Ὅμηρος ἐν τῇ τραπέζῃ αὐτόν φησιν ἀναιρεθῆναι ὑπὸ Αἰγίσθου, καὶ τῶν ὁμοπαθησάντων λοιπῶν ἐν τῷ φόνῳ αὐτοῦ, καὶ φησίν· ὥς τις κατέκτανε βοῦν ἐπὶ φάτνῃ. εἶτα ἀνδρωθεὶς τοῦ παιδὸς Ὀρέστου, ἀπέκτεινε τὸν Αἴγισθον, ὡς φονέα τοῦ πατρὸς καὶ μοιχὸν, καὶ τὴν μητέρα. ἔλλοπος δὲ, τοῦ ἀφώνου ἰχθύος, παρὰ τὸ μὴ ἔχειν αὐτὸν ὄπα. χωρὶς δὲ τῶν ἄλλων ἰχθύων φωνητικός ἐστιν ὁ σκάρος.

τρίτος δ' ἄνακτος.) τρίτον φησὶ Νηλέα τὸν Κόδρου εἰς Ἀσίαν παραγενέσθαι. δρυικόπον δὲ λέγει τὸν Κόδρον. ἐπειδὴ πολεμούντων Λακεδαιμονίων τοῖς Ἀθηναίοις, χρησμὸν ἔλαβον οἱ Λακεδαιμόνιοι, φυλάττεσθαι κτείνειν τὸν τῶν Ἀθηναίων στρατηγόν. μαθὼν δὲ ὁ Κόδρος, ἔλαβεν ὑλοτόμου σκευὴν, καὶ ἀποκτείνας τινὰ Λακεδαιμόνιον ἐπιτηδὲς, ὡς φρυγανιζόμενος καὶ αὐτὸς ἀνῃρέθη. μαθόντες δὲ τοῦτο οἱ Λακεδαιμόνιοι, ἀπηλλάγησαν. γράφει τοῦτο Δοῦρις. Διόδωρος δὲ καὶ Δίων, ὅτι Σαμνιτῶν, Τυρρηνῶν, καὶ ἑτέρων ἐθνῶν πολεμούντων Ῥωμαίοις, ὁ Δέκιος ὕπατος Ῥωμαίων συστράτηγος ὢν Τορκουάτου, τοῦτο ἐπιδέδωκεν ἑαυτὸν εἰς σφαγὴν, καὶ ἀνῃρέθησαν τῶν ἐναντίων χιλιάδας ἑκατὸν, αὐθημερόν. Κόδρου δὲ τελευτήσαντος, Μέδων καὶ Νηλεὺς οἱ τούτου παῖδες, ἤριζον περὶ βασιλείας. ἐχρήσθη γοῦν αὐτοῖς, τὸν δὲ πρῶτον θύσαντα, ἔνθα ὁ σίαλος τὸν σίαλον τρίβει, λαβεῖν τὴν βασιλείαν. ὁ Μέδων γοῦν θεασάμενος δύο ἐλαίας κινουμένας, καὶ τριβούσας ἀλλήλας, καὶ πρίσμα ἐκπεσούσας, θύσας ἐκεῖ, βασιλεύει τῆς Ἀττικῆς. Νηλεὺς δὲ πάλιν χρησμὸν λαβὼν, ἤκουσε·

Νηλεῦ φράζευ ὅπως ἀδίκων κακὸν γένος ἀνδρῶν.

λαβὼν οὖν Ἴωνας τοὺς ἐλαθέντας ὑπὸ τῶν Ἀχαιῶν, ἤγαγεν εἰς τὴν Ἀσίαν, καὶ ἐκράτησε Μιλήτου καὶ Καρίας, καὶ ἔκτισε τρεῖς πόλεις, ὥς φησιν Ἀριστείδης ὁ ῥήτωρ καὶ πολλοὶ τῶν ἱστορικῶν. ἕτεροι δὲ πάλιν φασὶν, ὅτι Νηλεὺς χρησμὸν ἔλαβεν Δελφικὸν, εἰ μέλλοι ἐπὶ χρυσοῦς ἄνδρας, δέξασθαι δὲ αὐτὸν τὴν θυγατέρα. παραγενόμενος δὲ εἰς Ἀθήνας, ἤκουσε τῆς θυγατρὸς γυμνῆς τυπτούσης τὸ ἐπίσειον, καὶ λεγούσης, δίζεο σοὶ μάλα δὴ θαλερὸν πόσιν, ἢ ἐν Ἀθήναις, ἢ εἰς Μίλητον ἴθι ἔξω σώματα Καρσί. τὴν τευχοπλάστιν.) τὴν τοῦ κεραμέως θυγατέρα. Βραγχησίαν δὲ τὴν Καρικὴν, ἀπὸ Βράγχου τοῦ κτίσαντος τὸ ἐν Μιλήτῳ μαντεῖον. ὁ δὲ Νηλεὺς χρησμὸν εἰλήφει, ἐκεῖ οἰκεῖν, ἔνθα ἂν παρθένος αὐτῷ δῷ γῆν ὕδατι βεβρεγμένην. ἐλθὼν δ' εἰς Μίλητον, παρεκελεύσατο κεραμέως θυγατρὶ, δοῦναι αὐτῷ πηλὸν εἰς σφραγῖδα. τῆς δὲ προθύμως δεδωκυίας, Νηλεὺς ἐκράτησε τῆς Μιλήτου, καὶ ἔκτισε τρεῖς πόλεις.

φθερσῶν ὀρείαν νοσφιεῖται μοναρχίαν,
τὸν πρωτόμισθον κάρα δῃώσας στρατὸν,
ὅταν κόρη κασωρὶς εἰς ἐπείσιον,
χλούνην ὑλακτήσασα, κηκάσῃ γάμους
νυμφεῖα πρὸς κηλωστὰ καρβανῶν τελεῖν.
οἱ δ' αὖ τέταρτοι τῶν Δυμαντεῖς ἀπορᾶς

λακμώνιοί τε καὶ κυτιναῖοι κόδροι,
οἳ βίγγρον οἰκήσουσι, σάτνιόν τ' ὄρος,

φθειρῶν ὀρέων.) οἱ μὲν φασιν, ὅτι φθεὶρ υἱὸς ἦν ἐνδυμίωνος, ἀφ' οὗ καὶ ὁ τόπος ἐκλήθη, καὶ τὸ ὄρος. ἄλλοι δὲ λέγουσιν, ὅτι φθεῖρες ὄρος καρίας ἐστὶ, διὰ τὸ πολλὰς φθεῖρας ἔχειν. φθεῖρες δὲ λέγονται οἱ καρποὶ τῶν πιτύων, ἤτοι τὰ λεγόμενα στροβίλια, ὅτι ἐοίκασι φθειρσίν. ἐν δὲ τῷ ὄρει ἐκείνῳ πίτυς πολλαί. πρωτόμισθον κάρα.) πρῶτοι οἱ κᾶρες ἐμισθοφόρησαν εἰς συμμαχίαν, ἤτοι ὑπὲρ μισθοῦ συνεμάχησαν. ὅταν κόρη κασωρίς.) κασωρὶς ἡ πόρνη. δοκεῖ δὲ ἡ τοῦ νηλέως θυγάτηρ ἀσελγὴς γενέσθαι, καὶ ὑπό τινος τῶν βαρβάρων διαφθαρῆναι. τοῦ δὲ νηλέως πάλιν ἐν μιλήτῳ μαντευσαμένου ποῦ δεῖ κτίζειν, ὁ θεὸς ἔφη, τὴν θυγατέρα αὐτοῦ δεῖξαι αὐτῷ. ἀκριβὰς δὲ εἶδεν αὐτὴν ἀνασυραμένην τοὺς μηροὺς, καὶ λέγουσαν, τίς μοι θέλει συνουσιάσαι. συνεὶς δὲ ὁ πατὴρ αὐτῆς τὸ λόγιον, ἐκεῖ κατῴκησε. τὸ δὲ ἑξῆς οὕτως ἔχει· ὅταν ἡ τοῦ νηλέως θυγάτηρ τύπτουσα τὸ αἰδοῖον χλευάσῃ τὰ νυμφεῖα, πρὸς τὰ τῶν βαρβάρων κηλωστὰ, τουτέστιν εἰς τοὺς περὶ τοὺς κᾶρας κοινοὺς τόπους, ἐν οἷς αἱ ἑταιρίδες διατρίβουσιν. κηλωστὰ γὰρ ἐκαλοῦντο τὸ πρότερον. οἱ δ' αὖ τέταρτοι.) δύμας βασιλεὺς δωριέων. δυμάντειον δὲ στρατὸν λέγει τοὺς δωριεῖς. ἀπὸ τούτου. ἡγήσατο δὲ τῆς ἀποικίας αὐτῶν τῆς εἰς κνίδον ἱππότας ὁ ἀλήτης. λακμὼν δὲ ὄρος περραιβίας, ἔνθα ᾤκουν δωριεῖς. κύτινον δὲ, πόλις δωριέων. σημαίνει δὲ κατ' ἄμφω τοὺς δωριεῖς. λείπει δὲ ὁ καὶ σύνδεσμος, ἵνα ᾖ καὶ κόδροι. δηλοῖ δὲ τοὺς ἀθηναίους, ἀπὸ κόδρου βασιλέως ἀθηνῶν. μετέσχον γὰρ καὶ ἀθηναῖοι τῆς ἀποικίας τῶν ἡρακλειδῶν.

καὶ χερσόνησον τὴν πάλαι ληκτηρίαν
θεᾶς κυρῖτα πάμπαν ἐζυγημένον
τῆς παντομόρφου βασσάρας λαμπουρίδος,
τοκῆος, ἥ τ' ἀλφαῖσι ταῖς καθ' ἡμέραν
βούπειναν ἀλθαίνεσκεν ἀκμαίαν πατρὸς
ὀθνεῖα γατομοῦντος αἴθωνος πέδα.
ὁ φρὺξ δ' ἀδελφῆς αἷμα τιμωρούμενος,
πάλιν τιθηνὸν ἀντιπορθήσει χθόνα
τοῦ νεκροτάγου τὰς ἀθωπεύτους δίκας

τῆς παντομόρφου.) ἐρυσίχθων τις θετταλὸς ὁ καὶ αἴθων καλούμενος, υἱὸς ὑπάρχων τριόπα, ἐξέτεμε τὸ ἄλσος τῆς δήμητρος. ἡ δὲ ὀργισθεῖσα, ἐποίησεν αὐτὸν ἀεὶ λιμώττειν, καὶ μὴ κορέννυσθαι. εἶχε δὲ οὗτος θυγατέρα μήστραν φαρμακίδα, ἣν μεταβαλλομένην εἰς πᾶν εἶδος ζώου, πιπράσκων ὁ πατὴρ καθ' ἡμέραν ἐτρέφετο. ἡ δὲ πάλιν ἀμείβουσα τὸ εἶδος, φεύγουσα πρὸς τὸν πατέρα ὑπέστρεφε, καὶ ταῦτα εἶχε μέθοδος τοῦ λιμοῦ. ἡ δὲ ἀλληγορία οὕτως ἔχει. ὁ πατὴρ τῆς μήστρας πάντα καταφαγὼν, καὶ τοὺς ἀγροὺς διὰ πενίαν ἐκτέμνων, ἤτοι πωλῶν, ἐλιμώττεν. ἡ δὲ τούτου θυγάτηρ πορνευομένη, καὶ παρὰ μὲν τοῦ βοῦν, παρὰ τοῦ δὲ πρόβατον, καὶ παρ' ἄλλου ἄλλο εἶδος λαμβάνουσα, ἔτρεφε καὶ ἑαυτὴν καὶ τὸν γέροντα, ὅθεν ἐμυθεύσαντο ταῦτα. αἴθωνος.) αἴθων δὲ ὁ ἐρυσίχθων ἐκαλεῖτο, ὥς φησιν ἡσίοδος διὰ τὸν λιμόν. πέδα δὲ, νῦν τὰ ἔσχατα. ὁ φρὺξ δ' ἀδελφῆς.) περὶ τοῦ μίδου λέγει, ὅς τις πολλὰ μέρη κατέδραμε, ἤτοι ἐπόρθησεν τῆς θρᾴκης. οὗτος ἦν τὸ αἷμα τῆς κλεοπάτρας τιμωρούμενος, τὴν εὐρώπην τὴν

τροφὴν τοῦ ἡγεμονεύοντος καὶ ὑπερέχοντος τῶν ἑτέρων, καὶ δικάζοντος αὐτοῦ μίνωος πορθήσει.

φθιτοῖσιν ἐκτρύοντος ἀστεργεῖ τρόπῳ,
ὃς δή ποτ' ἀμφώδοντος ἐξ ἄκρων λοβῶν
φθόρσας κύφελλα καλλυνεῖ παρωτίδας
δάπταις τιτύσκων αἱμοπώτησι φόβον
τοῦ, πᾶσα φλέγρας αἶα δουλωθήσεται,
θραμβουσία τε δειρὰς, ἥ τ' ἐπάκτιος
στόρθυγξ, τίτωνος, αἵ τε σιθώνων πλάκες,
παλληνία τ' ἄρουρα τὴν ὁ βούκερως
βρύχων λιπαίνει γηγενῶν ὑπηρέτης.
πολλῶν δ' ἐναλλὰξ πημάτων ἀπάρξεται
κανδαῖος, ἢ μάμερτος. ἢ τί χρὴ καλεῖν
τὸν αἱμοφύρτοις ἑστιώμενον μάχαις.
οὐ μὰν ὑπείξει γ' ἡ προμηθέως τοκὰς,
ἀλλ' ἀντὶ πάντων περσέως ἕνα σπορᾶς
στελεῖ γίγαντα, τοῦ θάλασσα μὲν βατὴ
πεζῷ ποτ' ἔσται, γῆ δὲ ναυθλωθήσεται
ῥήσσοντι πηδοῖς χέρσον. οἱ δὲ λαφρίας
οἶκοι μαμέρσας ἠθαλωμένοι φλογὶ,
σὺν καλίνοισι τειχέων προβλήμασι
τὸν χρησμολέσχην αἰτιάσονται βλάβης

ὃς δή ποτ' ἀμφώδοντος.) ὅς τις δή ποτε μίδας ὑπὸ τοῦ ἀμφώδοντος καὶ ξίφους κατ' ἐμὲ, φθόρσας καὶ κόψας τὰ κύφελλα, καὶ τὰ ὦτα ἐξ ἄκρων τῶν λοβῶν, καλλυνεῖ τὰς παρωτίδας. ἢ καὶ ἄλλως, ὅς τις τοῦ ἀμφώδοντος, καὶ τοῦ ὄνου τεμὼν τὴν κύφελλαν, καλλυνεῖ παρωτίδας. λέγουσι γάρ τινες, ὦτα ὄνου ἔχειν τὸν μίδαν, καὶ ἀποκόψαι αὐτά. οἱ δέ φασιν, ὅτι ὀξέως ἤκουε, καὶ διὰ τοῦτο ταύτην ἔχει τὴν ὀνομασίαν. λέγει γὰρ ἀριστοτέλης, τὸν ὄνον πολλὰ ἀκούειν. ἄλλοι δὲ λέγουσι, πολλοὺς ὠτακουστὰς αὐτὸν ἔχειν. τὸ δ' ἀληθὲς οὕτως ἔχει. λέγουσιν ἐν φρυγίᾳ δύο εἶναι λόφους καλουμένους ὄνου ὦτα, ἅπερ ὁ μίδας κρατήσας, καὶ διὰ τὸ ἐν αὐτοῖς λῃστὰς αὐλῶν, ἐμυθεύθη ἔχειν ὄνου ὦτα. πολλῶν δ' ἐναλλάξ.) πολλοί φασι πόλεμοι, ποτὲ μὲν ἐν ἀσίᾳ, ποτὲ δὲ καὶ ἐν εὐρώπῃ ἔσονται. κανδαῖος καὶ μάμερτος ὁ ἄρης. οὐ μὰν ὑπείξει γ' ἡ προμηθέως τοκὰς, ἡ ἀσία. ἀσίας γὰρ καὶ ἰαπετοῦ προμηθεὺς καὶ ἐπιμηθεύς. ὅς τις ἐπιμηθεὺς μετὰ τὸ ποιῆσαι τὸ κακὸν ἦν φρόνιμος, ὥς τε μετανοεῖν. περσέως.) ἐκ τοῦ περσέως, τοῦ ἐκ τῆς δανάης τὸ γένος ἔχοντος, ἧς ὁ ζεὺς ἐρασθεὶς, τὸν περσέα ἐποίησε. τοῦ θάλασσα μὲν βατή.) ὁ ξέρξης ἐκφοβῶν τοὺς ἕλληνας, ὅτε κατὰ τῶν ἀθηνῶν ἐστράτευσε, τὸν μὲν ἑλλήσποντον ἔχωσεν, ἤτοι βατὴν γῆν ἐποίησε. τὸν δὲ ἄθων τὸ ὄρος κόψας, ἐποίησε θάλασσαν, ὡς ὁ ἡρόδοτος ἱστορεῖ. καὶ νῦν μὲν ταύτας τὰς ἱστορίας, καὶ τὰ τῶν λοιπῶν σχόλια γράψω. ὕστερον δὲ μετὰ τὸ εἰπεῖν τὰ μικρὰ ταῦτα πάντα περὶ ξέρξου χελύδεια, πᾶσαν τούτου τὴν ἱστορίαν πεπλατυσμένως εὑρ. οἶκοι μαμέρσας.) οἶκος τῆς ἀθηνᾶς ἡ ἀττική. λαφρία δὲ καὶ μάμερσα, ἡ ἀθηνᾶ. τὸ δὲ ἑξῆς, οὕτω. οἱ οἶκοι τῆς ἀθηνᾶς

ἀθηναῖοι σὺν τοῖς ξυλίνοις τείχεσι κατακαέντες, τὸν ἀπόλλωνα αἰτιάσονται, καὶ μέμψονται διὰ τὸν χρησμόν, ὡς ἀπατήσαντα αὐτούς. τὸν χρησμολέσχην.) ὅτε ὁ ξέρξης ἐπὶ τὴν ἑλλάδα ἤρχετο, ἐχρήσθη τοῖς ἀθηναίοις τόδε, τεῖχος τριτογενεῖ ξύλινον δίδοι εὐρύοπα ζεύς. οἱ δ' ἀθηναῖοι τοῦτο οὐ καλῶς νοήσαντες, κατεσκεύασαν ἐν τῇ ἀκροπόλει τεῖχος ξύλινον, ἐν ᾧ οἱ εὑρεθέντες πάντες κατεκαύθησαν ὑπὸ τῶν περσῶν. θεμιστοκλῆς δὲ τότε στρατηγῶν, εἶπεν αὐτοῖς, τὸν χρησμὸν τεῖχος ξύλινον τὰς ναῦς λέγειν, διὸ πεισθέντες κατεναυμάχησαν τὸν ξέρξην, εἰς τὰς τριήρεις ἐμβάντες. ἡ δὲ ναυμαχία γέγονεν ἐν σαλαμῖνι.

ψαίνουσα θεσπίζοντα πλούτωνος λάτριν.
στρατῷ δ' ἀμίκτῳ πᾶσα μὲν βρωθήσεται
φλοιῶτιν ἐκδύουσα δίπλακα σκέπην
καρποτρόφος δρῦς ἀγριάς τ' ὀρειθαλής.
ἅπας δ' ἀναύρων νασμὸς αὐανθήσεται
χανδὸν κελαινὴν δίψαν αἰονουμένων,
κύφελλα δ' ἐν ὧν τηλόθεν ῥοιζουμένων
ὑπὲρ κάρα στήσουσι, κιμμερός θ' ὅπως
σκιὰ καλύψει πέρξαν ἀμβλώπων σέλας.
λοκρὸν δ' ὁποῖα ποῦρον ἀνθήσας ῥόδον,
καὶ πάντα φλέξας, ὥς τε κάγκανον στάχυν,
αὖ τις παλιμπλώτοιο γεύσεται φυγῆς
μόσσυνα φηγότευκτον, ὡς λυκοψίαν

πλούτωνος λάτριν.) φασὶν ὅτι ἐν τῷ τρίποδι χάσμα ἦν μέγα, ὅθεν τὰ μαντευόμενα, ὡς ἐκ τοῦ ᾅδου ἀνήρχοντο, ἅπερ ὁ ἀπόλλων ἐσαφήνιζε. δίπλακα σκέπην.) δίπλακα εἶπε. ἐπειδὴ διπλῆν ἔχει σκέπην ἡ δρῦς. δύο γὰρ δέρματα ἔχει, ἀπὸ δὲ τοῦ ἑνὸς καρποῦ τῆς δρυὸς σὺν πάντας ἐδήλωσεν. οἱ γὰρ ἀρχαῖοι πᾶν δένδρον δρῦν ἐκάλουν. ἅπας δ' ἀναύρων.) ὑπερβολικῶς εἶπεν, ὅτι πάντες οἱ ποταμοὶ ξηρανθήσονται ὑπὸ τοῦ πλήθους τῶν περσῶν. μόνος γὰρ ὁ ἐν τῇ ἀττικῇ ἰλισσός, καὶ ὁ ἐν τῇ θαλασσίᾳ ὀνόχωνος καλούμενος, ὥς φησιν ἡρόδοτος, ἀπεξηράνθησαν, καὶ ἐν τῇ ἀσίᾳ τὸν μαίανδρον. ἄναυρος δὲ κυρίως, ὁ ἐν χειμῶνι ῥέων ποταμός. κύφελλα.) τὰ ὦτα εἶπεν ἀνωτέρω. νῦν δὲ τὰ νέφη φησί, διὰ τὸ κοῦφα εἶναι. λέγει δὲ νῦν τὸ πύκνωμα τῶν βελῶν. κιμμερός θ' ὅπως.) κιμμέριοι ἔθνος περὶ τὸν ὠκεανὸν ζόφῳ κεκαλυμμένον. ὁ δὲ νοῦς, ὥσπερ ὁ σκοτασμὸς τῶν κιμμερίων ἀφανίζων τὸ φῶς σκότος ποιεῖ, οὕτως καὶ τὰ περσικὰ βέλη πεμπόμενα συγκρύψει τὸν ἥλιον. λοκρὸν δ' ὁποῖα.) ὁ ξέρξης φησὶ φοβηθείς, φεύξεται ὑπ' ὀλίγον χρόνον, ἀνθήσας καὶ κρατήσας, ὡς τὸ ἐν λοκροῖς ῥόδον, ὃ θᾶττον μαραίνεται διὰ ἀσθένειαν. μόσσυνα φηγότευκτον.) νῦν τὴν ναῦν λέγει. εἰώθασι γὰρ ἐν ταῖς ναυσὶ μηχανᾶσθαι, καὶ ποιεῖν πύργους ξυλίνους. ὁ δὲ νοῦς οὕτως· ὁ ξέρξης φησὶ νικηθεὶς ἐν σαλαμῖνι, φεύξεται, καὶ τῆς παλιμπλώτοιο φυγῆς γεύσεται, ναῦν ἀναζητῶν καὶ ψηλαφῶν, ὥσπερ κόρη ἀναζητοῦν σκότους ἐρημίας, ὥς τε κρυβῆναι ἐν αὐτῷ, ὅταν ὑπό τινος ξιφηφόρου πολέμου διώκηται. ἡ δὲ σύνταξις οὕτως· αὖ τις καὶ εἰς τοὐπίσω παλιμπλώτοιο γεύσεται φυγῆς ὁ ξέρξης, ἢ αὖθις καὶ πάλιν ἄγχι παμφαλώμενος, καὶ περιβλέπων καὶ ψηλαφῶν, μόσσυνα φηγότευκτον, ἤτοι ναῦν, οὕτως καὶ ψηλαφῶν ναῦν, ὡς κόρη δειματουμένη χαλκη-

λάτῃ ξίφει, ἀπὸ κοινοῦ τὸ παμφαλώμενος καὶ ψαλαφῶν, λυκοψίαν κνεφαίαν. καὶ ταῦτα μὲν οὕτως. ἡ δὲ περὶ τοῦ ξέρξου ἱστορία ἔχει ὧδέ πως. ἱππίας ὁ πεισιστράτου τύραννος ὢν ἀθηναίων, ἐξέπεσε τῆς τυραννίδος. ἐλθὼν οὖν περὶ πέρσας, ἱκέτευεν δαρεῖον στρατεῦσαι κατὰ ἀθηναίων. καὶ ὡς πέπεισται, ὡς ἀριστείδης φησίν. ἡρόδοτος δὲ γράφει, ἀθηναίους ἀναπεισθέντας ὑπὸ ἀρισταγόρου τοῦ μιλησίου πυρῶσαι σάρδεις οὔσας ὑπὸ δαρείου, καὶ ἑτέρας πολλάς, ὃ μαθὼν δαρεῖος, ἤρετο τίνες οἱ ἀθηναῖοι. καὶ ἀπέστειλεν κατ᾽ αὐτῶν μαρδόνιον μετὰ βαρείας δυνάμεως, καὶ στόλου πολλοῦ. ναυαγήσαντα δὲ τοῦτον περὶ ἄθωνι, ὡς δισμυρίους ἄνδρας ναυαγῆσαι, καὶ τραυματισθῆναι ὑπὸ θρακῶν καὶ αὐτὸν τὸν μαρδόνιον, παραλύει μὲν τοῦτον ὁ δαρεῖος τῆς ἀρχῆς. δευτέρῳ δὲ ἔτει τῷ ἀπὸ τούτου, ἔπεμψεν ἀθηναίοις ἀπειλῶν, γῆν καὶ ὕδωρ αἰτῶν. οἱ δὲ, τοὺς μὲν περσῶν πρέσβεις εἰς φρέαρ ζῶντας βαλόντες, ἐντεῦθεν γῆν καὶ λίθους πέμποντες, τούτους κατέχωσαν. μῦν δέ τινα σάμιον ἑρμηνεύσαντα τοῖς ἀθηναίοις τὰ πέρσου γράμματα, κατά τινας μὲν ἀνεῖλον, κατά τινας δὲ ἄτιμον ἐποίησαν. ὡς καὶ ἀρίθμιον τὸν ζελείτην ἠτίμωσαν, χρυσίον βαρβαρικὸν αὐτοῖς παρὰ δαρείου κομίσαντα πρεσβευόμενον. κυρσίλον δὲ τῆς βουλῆς φίλοι κατελίθωσαν καὶ ἀνεῖλον ἀθηναῖοι, ὅτι γῆν καὶ ὕδωρ συνεβούλευε πέμπειν τῷ βαρβάρῳ. αἱ δὲ τῶν ἀθηναίων γυναῖκες τὴν γυναῖκα κυρσίλου ὁμοίως κατελίθωσαν, καὶ οἱ παῖδες τοὺς παῖδας αὐτοῦ. περὶ αὐτῷ ἔτει ὀλυμπιάδι οα´, δαρεῖος μετὰ τὸ ἐκπαῦσαι μαρδόνιον τῆς ἀρχῆς, ἔπεμψε πάλιν κατὰ τῆς ἀττικῆς δάτιν καὶ ἀρταφέρνην ἀνεψιὸν αὐτοῦ, ἑξακοσίων νεῶν στόλον, καὶ νάξον εἷλον, καὶ ἐρέτριαν εὐβοΐδα πόλιν. ἐν δὲ τῇ δήλῳ δάτις ἐθυμίασε τῷ ἀπόλλωνι λιβανωτοῦ τάλαντα. ἀποπλεύσαντες δὲ, καὶ περὶ μαραθῶνα στρατοπεδευσάμενοι, σὺν οἷς καὶ ὁ τύραννος ἱππίας, καὶ μιλτιάδου στρατηγοῦντος ἀθηνῶν, καὶ στησιλέω, πολεμαρχοῦντος δὲ καλλιμάχου καὶ κυναιγείρου, καὶ πλαταιέων συμμαχούντων αὐτοῖς χιλίων, ἡττῶνται, καὶ πρὸς δαρεῖον ὑποστρέφουσιν. ὕστερον ἀκηκοὼς, κατὰ τῆς ἑλλάδος αὐτὸς ἐπιχειρεῖ στρατεῦσαι. ἐπὶ τρεῖς οὖν ὅλους ἐνιαυτοὺς, στόλον τε εὐτρέπιζε, καὶ πεζὸν συνῆγε στρατόν. τετάρτῳ δὲ ἔτει δαρεῖος μὲν τελευτᾷ. ξέρξης δὲ καὶ τὴν βασιλείαν καὶ τὸν πόλεμον διαδέχεται, μαρδονίου λέγοντος αὐτῷ πολεμεῖν, ἀρταβάνου δὲ τοὐναντίον, ἦν ὁ πᾶς ἀριθμὸς αὐτῷ τῆς στρατιᾶς ἀπόμαχός τε καὶ μάχιμος, μυριάδες πεντακόσιαι. πλοῖα δὲ, χίλια διακόσια ἑξήκοντα. τετρακόσια δ᾽ ἦν τάλαντα ἡμερησία τροφὴ τοῦ στρατοῦ. στρατεύων οὖν κατὰ τῆς ἑλλάδος, ἠθέλησε καινοτομῆσαι τὰς φύσεις. βουβάρης δὲ καὶ ὁ πεντάπηχος ἀρταχαῖος προπεμφθέντες μετὰ πολλῶν μυριάδων, τῆς ὀρυγῆς τοῦ ἄθω ἐπεστάτουν, καὶ διέκοψαν αὐτὸν, καὶ ἐθαλάττωσαν εἰς βάθος. ἕτεροι δὲ γεφυροῦν ἐπέμφθησαν τὸν ἑλλήσποντον περὶ τραχεῖαν ἀκτὴν λεγομένην, μεταξὺ σηστοῦ καὶ ἀβύδου. γεγονυίας δὲ τῆς γεφύρας, καὶ λυθείσης ὑπὸ χειμῶνος, διακοσίαις ῥάβδων πληγαῖς ἔτυψε τὸν ἑλλήσποντον, καὶ δύο ζεύγη δεσμῶν σιδηρῶν ἐκέλευσε ἐμβαλεῖν εἰς τὸ πέλαγος, ὡς δῆθεν τὴν θάλασσαν οἷα δούλην δεσμεύων τοῖς κλοιοῖς. ἑτέρας δὲ δύο γεφύρας, ἀντὶ τῆς προτέρας τοῦτον τὸν τρόπον ἐποίησαν, ναῦς πλαγίας κατὰ ῥοῦν ἔστησαν, καὶ ἐπλήρωσαν τὸ πέλαγος. ἄνωθεν δὲ τῶν νεῶν σχοίνους ὑπερμεγέθεις εἵλκυσαν, ἐξ ἑκατέρου μέρους τῆς γῆς. ἄνωθεν δὲ τῶν σχοίνων, δοκοὺς ὑπεστόρεσαν, καὶ προσήλωσαν. εἶτα γῆν ἐπέβαλον ἐπὶ τὰς δοκοὺς, καὶ ἐπέστρωσαν ἐπὶ τὴν γῆν φυλλάδας μυρσίνης καὶ δάφνης. ἑκατέρωθεν δὲ τῆς γεφύρας ἦσαν ἕτεροι δοκοὶ περικλείοντες τὴν γέφυραν, μήπως ὀλισθήσαντες καταπέσωσι πρὸς τὴν θάλασσαν. οὕτω μὲν αἱ γέφυραι γεγόνασι περὶ τὸν ἑλλήσποντον, καὶ λίθινον ἕδραν αὐτοῦ ὑψηλὴν ἐκεῖ ἐποιήσαντο, ἐν ᾗπερ ἐφεδρευθεὶς ὕστερον, ὅταν παρεγεγόνει τὸ στράτευμα ἔβλεπε. πρῶτον δὲ περὶ κελαινὰς πόλεις τῆς φρυγίας ἐλθὼν, ξενίζεται σὺν παντὶ τῷ στρατεύματι, παρὰ πυθίου τοῦ λυδοῦ, ὃς καὶ τὸν δαρείου πρὶν ἐδωρήσατο

ρίσαντι χρυσῆν ἀναδενδράδα καὶ πλάτανον. καὶ τῷ ξέρξῃ δὲ τότε ἀργυρίου ἐχαρίζετο δισχίλια τάλαντα, καὶ υ΄ μυριάδας δαρεικοῦ χρυσίου νομίσματος, χιλιάσιν ὀλίγαις ἀπολειπομένας. ὧν οὐδὲν ὁ ξέρξης λαβών, ἀλλὰ τὴν προαίρεσιν ἀσπασάμενος, καὶ τὸ λεῖπον μᾶλλον τῶν μυριάδων ἀναπληρώσας, ἔμελλε πρὸς τὰ τοῦ ἑλλησπόντου μέρη πορεύεσθαι τῆς φρυγίας καὶ λυδίας. παρά τινα δὲ τόπον ἰδὼν πλάτανον ὡραίαν, καθ' ἀρόδιτον ἐχρύσωσεν αὐτὴν διὰ τὸ κάλλος αὐτῆς. ἱστοροῦσι δὲ ἕτεροί τινες, ὅτι περὶ μεσημβρίαν καθευδήσας ὑπ' αὐτήν, τὸ θάλπος ἐξέφυγε. πορευομένου δὲ αὐτοῦ προσωτέρω, ὕδωρ ἐπιψαύντων τῶν ἵππων πιεῖν, ἀπεξηράνθη ὁ μαίανδρος, ὡς καὶ ὁ πηνειὸς περὶ θεσσαλίαν ὕστερον, καὶ ἐν ἀθήναις ὁ ἰλισσός, καὶ ἕτεροι. φθακότων δὲ περὶ τὸν ἑλλήσποντον, ἔκλειψις ἡλίου ἐγένετο καὶ σημεῖα ἕτερα, ὅμως ἑπτὰ νυξὶ καὶ ἡμέραις στρατὸς ἀπαρακόπως τὰς γεφύρας ἐπεραιοῦτο. τέλος ἐφ' ἅρματος καὶ αὐτὸς διαπεραιοῦται. ἐρχομένου δὲ πρὸς τὴν ἀττικήν, ἀθηναίοις ἐδόθη χρησμὸς οὗτος·

τεῖχος τριτογενεῖ ξύλινον διδοῖ εὐρύοπα Ζεύς,
μοῦνον ἀπόρθητον τελέθειν, τό σε τέκνα τ' ὀνήσει.
μὴ δὲ σύ γ' ἱπποσύνην τε μένειν καὶ πεζὸν ἰόντα
πολλὸν ἀπ' ἠπείρου στρατὸν ἥσυχος, ἀλλ' ὑποχωρεῖν.

καὶ ἕτερα τοιαῦτα. τοῦτο γοῦν ἀκούσαντες ἀθηναῖοι, γυναῖκας μὲν καὶ παῖδας, καὶ γέροντας περὶ τροιζῆνα διέθεντο. πύργους δὲ ποιήσαντες ξυλίνους ἐν ταῖς ἀθήναις εἴασαν μετά τινων, οὓς ὕστερον οἱ πέρσαι σὺν τοῖς πύργοις κατέκαυσαν. οἱ δὲ ἀθηναῖοι περὶ σαλαμῖνα εἶχον τὸν στόλον, ὅπου ὕστερον καὶ τοὺς βαρβάρους κατεναυμάχησαν, σοε΄ πάντα τὰ τῶν συμμάχων καὶ αὐτῶν ἔχοντες πλοῖα. ὁ δὲ ξέρξης περὶ τὸ αἰγάλεων ὄρος ἀντικρὺ τῆς σαλαμῖνος κείμενον, ἐπὶ θρόνου λαμπρῶς ἐκάθητο, βλέπων τὴν ναυμαχίαν. ἡττηθέντων δὲ τῶν αὐτοῦ καὶ τῇ ναυμαχίᾳ, πεζῇ πολεμῆσαι ἠθέλησε, καὶ ἐκ τῆς τῶν περσικῶν βελῶν ἐπαφέσεως ἐκρύβη ὁ ἥλιος. τότε γοῦν μαθών τις τῶν ἑλληνικῶν στρατηγῶν, εἶπε τοῖς στρατιώταις· ἑορτοποιήσασθε ἄνδρες, ἵνα παρ' ἅδῃ δειπνήσωμεν μαχόμενοι. θαρρεῖτε δὲ ὑπὸ θάλπος ἡλίου, ὑπὸ σκιὰν δὲ βελῶν πολεμήσομεν. ξέρξου δὲ μετὰ παντὸς τοῦ στρατοῦ ἐρχομένου, λεωνίδης ὁ σπαρτιάτης μετὰ τ΄ τὰς περὶ ἀρτεμίσιον παρόδους κατέλαβε. καὶ ἀντιταξάμενος πρὸς αὐτόν, πολλοὺς μὲν ἀνεῖλε, καὶ δύο ἀδελφοὺς τοῦ ξέρξου. τοσοῦτον δὲ ἀντέστη γενναίως μαχόμενος, ὡς τὸν ξέρξην ἀποβῆναι τοῦ ἵππου, καὶ πεζῇ μάχεσθαι. τέλος συμπατήσαντες αὐτόν τε τὸν λεωνίδην, καὶ τοὺς τριακοσίους, διῆλθον διὰ τῶν σκηνωμάτων αὐτῶν. λαβόντες δὲ καὶ τὴν κεφαλὴν λεωνίδου, ἀνεσταύρωσαν. τέλος ἰδὼν ἑαυτὸν ὁ ξέρξης ἔτι περὶ τῶν ἀθηναίων, καὶ τῶν λοιπῶν λακεδαιμονίων κακούμενον, προσέτι δὲ ἀκούων, ὅτι καὶ τὴν γέφυραν λύειν μέλλουσιν οἱ ἕλληνες, τὸν μαρδόνιον ἀφεὶς πολεμεῖν, μέρος τι λαβὼν τοῦ ἑαυτοῦ στρατεύματος, ὑπεχώρει. καὶ τούτων δὲ οἱ πλείους περὶ τὴν πάροδον, χειμῶνι καὶ λιμῷ διαφθείρονται. αὐτὸς δὲ ὑπὸ στρυμόνος ἐν φοινίκῃ ἐμβάς, καὶ δεινῇ τρικυμίᾳ περιπεσών, ὡς καὶ πολλοὺς ἀπορρῖψαι τῆς νηὸς εἰς τὴν θάλασσαν χάριν τῆς σωτηρίας, αὐτὸς μόλις εἰς τὴν πατρίδα δυστυχῶς ὑποστρέφει. καὶ τὸν μαρδόνιον δέ, καὶ τοὺς σὺν αὐτῷ πέρσας οἱ ἀθηναῖοι ἀνεῖλον, καὶ μασίστιον τὸν χρυσοῦν λεπιδωτὸν θώρακα ἔχοντα, δι' ὃν ἀνῃρημένον καὶ μεγάλη μάχη ἐγένετο. ταῦτα μὲν οὕτως. ξέρξης δὲ πρὸ τοῦ ἀπελθεῖν εἰς τὴν ἑαυτοῦ πατρίδα, μετὰ τοιαύτην ἧτταν ἐν σάρδεσι παραγεγονώς, εἰς ἔρωτα τῆς μασίστου ἐμπέπτωκε γυναικός, καὶ ταύτῃ συνῆν καὶ συνεχαίρεν, ὥσπερ νενικηκώς, ὁ πᾶσαν ἀπολέσας τὴν περσίδα, οἷα καὶ πάντες οἱ ἡττημένοι διαπράττονται. τέλος ἐλθὼν εἰς τὴν πατρίδα, τὸ πένθος αὐτοῦ παρεσήμανεν.

κόρη

κόρῃ κυκεφαίαν ἄγχι παμφαλώμενος
χαλκηλάτῳ κνώδοντι δειματουμένη.
πολλοὶ δ' ἀγῶνες, καὶ φόνοι μεταίχμιοι
λύσουσιν ἀνδρῶν, οἱ μὲν ἐν γαίᾳ πάλας
δίναισιν ἀρχαῖς ἀμφιδηριωμένων.
οἱ δ' ἐν μεταφρένοισι βουστρόφοις χθονός,
ἕως ἂν αἴθων εὐνάσῃ βαρὺν κλόνον,
ἀπ' αἰακοῦ τε κἀπὸ δαρδάνου γεγὼς
θεσπρωτὸς ἀμφὼ καὶ χαλαστραῖος λέων,
πρηνῆ θ' ὁμαίμων πάντας κυπώσας δόμον,
ἀναγκάσει πτήξαντας ἀργείων πρόμους
σῆναι χαλάστρης τὸν στρατηλάτην λύκον,
καὶ σκῆπτρ' ὀρέξαι τῆς πάλαι μοναρχίας,
ᾧ δὴ μεθ' ἕκτην γένναν αὐθαίμων ἐμὸς

δίναισιν ἀρχαῖς.) ταῖς δίναις ἀκταῖς, δηλονότι τῆς θαλάσσης, παρὰ ταῖς ἀρχαῖς τοῦ ὕδατος. οἱ δ' ἐν μεταφρένοισι.) ἀντὶ τοῦ τοῖς πεδίοις, ἀπὸ τῆς τῶν βοῶν ἀρόσεως, ἤτοι τῆς ἀρομένης ὑπὸ τῶν βοῶν. ἕως ἂν αἴθων.) ἕως ἂν ὁ μακεδὼν ἀλέξανδρος ἐλθὼν καταπαύσῃ τὸν πόλεμον, βασιλεύσας καὶ μοναρχήσας. ἡ γὰρ ὀλυμπιὰς ἡ μήτηρ ἀλεξάνδρου, εἰς πύρρον τὸν ἀχιλλέως ἀνάγει τὸ γένος, καὶ ἕλενον τὸν πριάμου, ὥς φησι θεόπομπος, καὶ πύρανδρος. ἀνάγει δὲ τὸ γένος ὁ μὲν πύρρος εἰς αἰακόν, ὁ δὲ ἕλενος εἰς δάρδανον. θεσπρωτὸς.) διὰ τὸ τὴν μητέρα αὐτοῦ ἠπειρῶτιν εἶναι. χάλαστρα δέ, ἡ κάβαστρα πόλις καὶ λίμνη μακεδονίας, ἀφ' ἧς ὅλην τὴν μακεδονίαν φησίν. καὶ ἀναστραῖος γράφεται, καὶ χαλαστραῖος. καὶ γὰρ κατιὼν φησί, χαλάστρης λύκον. πρηνῆ θ' ὁμαίμων.) ὁμαίμων τῶν περσῶν παρόσον ἀμφότεροι, ὅτι ἀλέξανδρος καὶ ὁ ξέρξης, ἀπὸ περσέως εἶχον τὸ γένος. περσέως γὰρ ἀλκαῖος, ἠλεκτρύων καὶ σθένελος. ἠλεκτρύωνος, ἀλκμήνη. τῆς ἀλκμήνης δέ, ἡρακλῆς. ὁ δὲ ἀλέξανδρος ἀφ' ἡρακλέους καὶ νεοπτολέμου κατῆγε τὸ γένος. οἱ δὲ πέρσαι, ἀπὸ περσέως. ἀργείων πρόμους.) ἢ ἀκταίων πρόμους, ἀργεῖοι. καὶ ἀκταῖοι δὲ οἱ ἀθηναῖοι. ἀπώκησαν δὲ μετὰ μηδείας ἤδη πέρσας τινὲς τῶν ἀθηναίων. νῦν οὖν ἀθηναίους λέγει τοὺς πέρσας, διὰ τὴν ἀποικίαν. ἀναγκάσει δέ φησι τοὺς περσῶν ἡγεμόνας φοβηθέντας, κολακεῦσαι αὐτὸν καὶ ὑποταγῆναι, καὶ σκῆπτρον ὀρέξαι, καὶ δοῦναι αὐτῷ τὴν μονοκρατορείαν. ᾧ δὴ μεθ' ἕκτην.) ἀδελφός μου φησὶ μετὰ ἕκτην γενεάν, ἤτοι ἐκ πολλοῦ συγγενὴς καὶ φίλος αὐτῶν νομισθήσεται. ὁ δὲ λόγος περὶ ταρκυνίου τοῦ ῥωμαίου. ἕκτος γὰρ ἀπὸ ῥωμύλου, ὡς φλυαροῦσι οἱ τὰ τοῦ λυκόφρονος πρὸ ἡμῶν σχολιάσαντες, ἕκτος ἦν. ἐγὼ δὲ πρῶτον γινώσκω ῥωμύλον, εἶτα νοῦμον, τοῦλλον ὁστίλιον τρίτον, τέταρτον μάρκον, πέμπτον ταρκύνιον, ς' ταρκύνιον, ἕκτον τούλλιον. εἶτα ταρκύνιον τὸν ὑπερήφανον, εἶτα βροῦτον, καὶ ἑτέρους. ἐκεῖνοι δέ φασι· ῥωμύλος, εἶτα πομπήϊος, λίος. τρίτος ὁστίλιος, ἄπυς. τέταρτος μάρκος, ταρκύνιος. πέμπτος, πρίσκος ὀρπίνιος. ἕκαστος δὲ αὐτῶν δυσὶ καὶ πλείοσιν ἐχρῶντο τοῖς ὀνόμασιν. ἕκτος οὖν φασὶν ἀπὸ ῥωμύλου ὁ ταρκύνιος. φασὶ δὲ καὶ τὸν ῥωμύλον αἰνείου υἱόν, καὶ διὰ τοῦτον ἐκεῖνον συγγενῆ τοῦτον νομίζουσι τῆς κασσάνδρας, κακῶς. ἐγὼ δὲ ἑνδέκατον γινώσκω. δωδέκατον τὸν ῥωμύλον ἀπ' αἰνείου. καὶ οὐχ οὕτω φημὶ ὡς ἐκεῖνοι, ἀλλ' οὕτως, ὅτι μετὰ

μετὰ ἕκτην γενεὰν ἀλεξάνδρου τοῦ μακεδόνος, ἀλεξάνδρῳ τινὶ ἑτέρῳ μακεδόνι, ὁ ἐμὸς συγγενὴς ταρκίνιος πολεμήσει. ῥωμαῖοι γὰρ καὶ μακεδόνες πολλοί, καὶ ἐν χέρσῳ, καὶ ἐν θαλάσσῃ πρὸς ἀλλήλους ἐπολέμησαν. ὕστερον μέντοι συνέβη κρατηθῆναι τὸν τῶν ῥωμαίων στρατηγὸν ὑπὸ τῶν μακεδόνων ζῶντα. καὶ πάλιν τῶν μακεδόνων ἡγεμόνα, τὸν ὕστερον ἀλέξανδρον συγγενῆ τοῦ πρώην ἀναιρεθῆναι ὑπὸ ῥωμαίων, καὶ τοῦ σώματος αὐτοῦ κρατουμένου, ἀμοιβὴν ἐποίησαν. οἱ μὲν ῥωμαῖοι, ἀποδόντες τὸν νεκρόν. οἱ δὲ μακεδόνες, τὸν ἐκείνων στρατηγόν. καὶ οὕτως εἰρήνευσαν. ἄλλως· ὡς δὴ μεθ' ἕκτην ὁ ταρκίνιος ἐμβαλὼν κατὰ στρατοῦ τοῦ ἀλεξάνδρου ἀπὸ πρώτης ὥρας ἕως ἕκτης ἐπολέμει μόνος κατὰ ἀλεξάνδρου λαῶν. ἰδὼν ὁ ἀλέξανδρος, φίλον αὐτὸν αὐτοῦ ἐποίησεν. εἶτα λείαν αὐτοῦ πολλὴν ἐδωρήσατο, διὰ τὴν

εἷς τίς παλαιστὴς συμβαλὼν ἀλκὴν δορὸς,
πόντου τ' καὶ γῆς κεἰς διαλλαγὰς μολὼν
πρέσβιστος ἐν φίλοισιν ὑμνηθήσεται
σκύλων ἀπαρχὰς τὰς δορυκτήτους λαβών.
τί μακρὰ τλήμων εἰς ἀνηκόους πέτρας,
εἰς κῦμα κωφὸν, εἰς νάπας δυσαυλήτιδας
βάζω, κενὸν ψάλλουσα μάσταγος κρότον.
πίστιν γὰρ ἡμῶν λεψιεὺς ἐνόσφισε
ψευδηγόροις φήμαισιν ἐγχέας ἔπη,
καὶ θεσφάτων πρόμαντιν ἀψευδῆ φρένιν
λέκτρων στερηθεὶς, ὧν ἐκάλχαινε τυχεῖν.
θήσει δ' ἀληθῆ. τὴν κακῶν δέ τις μαθὼν,
ὅτ' οὐδὲν ἔστι μῆχος ὠφελεῖν πάτραν
τὴν φοιβόληπτον αἰνέσει χελιδόνα
τός σ' ἠγόρευε καὶ παλίσσυτος ποσὶν
ἔβαινεν εἱρκτῆς ἐντός. ἐν δὲ καρδίῃ
σειρῆνος ἐστέναζε λοίσθιον μέλος
κλάρου μιμαλλὼν, ἢ μελαγκραίρας κόπις
νησοῦς θυγατρὸς, ἤ τι σφὶγξ ἄσημα τορὰς
ἑλικτὰ κωτίλλουσα δυσφράστως ἔπη.

εἰς νάπας δυσαυλήτιδας.) νάπαι εἰσὶν αἱ παραθαλάσσιοι πέτραι, αἱ ἐν τῷ αἰγιαλῷ ὑπὸ τῶν κυμάτων πληττόμεναι. δυσαυλήτιδες δὲ, αἱ δυσκόλως πληττόμεναι. δυσαυλήτιδες δὲ, αἱ καταπληκτικαί. λεψιεὺς, ὁ δεινὰ καὶ κεκαλυμμένα λέγων, ἀπὸ μεταφορᾶς τοῦ λέπους. καὶ θεσφάτων πρόμαντιν.) ἀπὸ κοινοῦ τὸ ἐγχέας ψευδηγόροις φήμαις τοὺς λόγους, καὶ τὴν ἀψευδῆ φρόνησιν τῶν μαντευμάτων. φήμην γὰρ ἤγειρεν ὁ ἀπόλλων, ὅτι ἡ κασσάνδρα οὐκ ἔστι μάντις, ἀλλὰ μαινομένη μάτην λαλεῖ. λέκτρων στερηθεὶς.) ἐῤῥέθη ἐν τῇ ἀρχῇ. τὴν φοιβόληπτον χελιδόνα.) ἑαυτὴν λέγει ἡ κασσάνδρα χελιδόνα καὶ σειρῆνα, διὰ τὸ τὰ μέλλοντα προειπεῖν, ἢ διὰ τὴν ἀλύτητα τοῦ λόγου, ἐπειδὴ καὶ αἱ σειρῆνες θελκτικαὶ ἦσαν. φοιβόληπτον δὲ, μαντικόν. σειρῆνος ἐστέναζε.) θελκτικὸν καὶ λιγυρὸν, ὥσπερ αἱ θρυλλούμεναι σειρῆνες. ἔστι δὲ καὶ ζωΰφιον μικρὸν, ὅμοιον μελίσσῃ, λεγόμενον σειρήν. κλάρου μιμαλλών.) μιμαλλὼν βάκχη, ἡ προφῆτις, ἡ τοῦ ἀπόλλωνος

ταῖς μαν-

ταῖς μαντείαις μεμιγμένη. Κλάρος δὲ, ὄρος καὶ πόλις Ἀσίας περὶ Κολοφῶνα, ἀφ' οὗ καὶ Κλάριος ὁ Ἀπόλλων. ἡ μελαγκραίρας κόπις, μελαγκραίρας, ὁ μελαίνων καὶ θολῶν τὴν κεραίαν, καὶ τὴν κεφαλὴν, ἤτοι τὸν νοῦν, καὶ τὸ τοῦ λόγου κεφάλαιον τοῖς δεινοῖς λόγοις. μελαγκραίρα δὲ, ἡ σίβυλλα, παρὰ τὸ μελαίνειν τὴν φράσιν, καὶ τοὺς χρησμούς. κόπις δὲ, ὁ ῥήτωρ, παρὰ τὸ κόπτειν τοὺς λόγους κόπτις, κόπις, ἢ ὁ ἔμπειρος. θυγάτηρ δὲ Νεσοῦς ἡ σίβυλλα. Φίκειον τέρας, ἡ σφίγξ. ἐκαλεῖτο δὲ ἡ σφίγξ παρὰ τὸ ὄρος Θηβῶν, ὃ ἀπ' αὐτῆς Φίκειον ἐκλήθη. εἰκάζει δὲ τὴν Κασσάνδραν Βάκχῃ τῇ ἐκ Κλάρου, καὶ τῇ σιβύλλῃ Νεσοῦς ... καὶ τῇ σφιγγὶ, ὥς φησιν Εὐριπίδης, διὰ τὸ συνεστραμμένα λέγειν καὶ σκοτεινά.

Ἐγὼ δὲ λοξὸν ἦλθον ἀγγέλλων ἄναξ,
σοὶ τόνδε μῦθον παρθένου φοιβαστρίας,
ἐπεί μ' ἔταξας φύλακα λαΐνου στέγης,
καὶ πάντα φράζειν, κἀναπεμπάζειν λόγον
ἐτητύμως ἄψορρον ὀτρυνάς τρόχιν.
δαίμων δὲ φήμας εὖ τὸ λῷον ἐκδραμεῖν
τεύξειεν, ὅσπερ σῶν προκήδεται θρόνων
σώζων παλαιὰν Βεβρύκων παγκληρίαν.

ἐγὼ δὲ λοξόν.) αἰνιγματώδη, ὅθεν καὶ Λοξίας ὁ Ἀπόλλων. ἢ παρὰ τὸ λοξὴν ἰὰν καὶ φωνὴν πέμπειν, λοξόχρησμος γάρ ἐστιν. ἢ παρὰ τὸ λοξῶς ἵεσθαι καὶ πορεύεσθαι· ὁ αὐτὸς γάρ ἐστι τῷ ἡλίῳ. λοξῶς δὲ πορεύεται ὁ ἥλιος τὸν ζωδιακὸν κύκλον. ὅπως ἀκλινὴς τῆς φορᾶς ἡ σφοδρότης, ἔξαν ἀπλανῶν σφίγγεται κατάδρομον, καθά φησιν ὁ Ποσειδώνιος. τρόχιν δὲ τὸν ἄγγελόν φησι, παρὰ τὸ τρέχειν. τινὲς δὲ κύριον ὄνομα τοῦτο νοοῦσιν, ἤτοι τὸν ἀπαγγέλλοντα ταῦτα πάντα.

ΤΕΛΟΣ.

ΙΩΑΝΝΟΥ ΤΟΥ ΤΖΕΤΖΟΥ ΒΙ-
ΒΛΙΟΝ ΙΣΤΟΡΙΚΟΝ, ΤΟ ΔΙΑ ΣΤΙΧΩΝ ΠΟ-
λιτικῶν, Ἄλφα καλούμενον, ὧν στίχων τὸ ποσὸν
μυριὰς μία καὶ δισχίλιοι ἑπτακόσιοι πεν-
τηκονταεννέα.

Ioannis Tzetzæ Variarum

HISTORIARVM LIBER VERSIBVS POliticis ab eodem Græcè conſcriptus, & PAVLI LACISII Veronenſis opera ad uerbum Latinè conuerſus, nuncq; primùm in lucem editus.

ACCESSIT QVOQVE,

NICOLAI GERBELII PRAEFAtio, in qua de Operis huius præſtantia, ac utriuſq; Tzetzis, Iſaacij & Ioannis, uita, lectu quædam digniſſima reperies.

Cum gratia & priuilegio Imp. ad quinquennium.

BASILEAE.

NICOLAVS GERBELIVS P. egregio uiro Ioanni Oporino, suo singulari amico S. D.

CIRCVMFERVNTVR aliquot illustres sentẽtiæ Solonis, unius è Græciæ septem sapientibus, eruditione atq; sapientia plenæ. Inter quas & illa celebrata, Eum qui ciuib. suis consulere uelit, non iucundissima, sed utilissima debere consulere. Solonis græca uerba cõpressius, elegantiusq; dicunt, συμβούλευε μὴ τὰ ἥδιστα, ἀλλὰ τὰ βέλτιστα τοῖς πολίταις. Prçclarè quidem atq; honeste Solon, sed tamen si quis cõsulendo, & utilia & iucũda coniunxerit, is mihi minimè ignauus aut socors haberi debet. An'ne imperitè tibi dixisse uidetur Flaccus, Hunc omne tulisse punctũ, qui miscuit utile dulci? Doctorum certe uirorum suffragia feret, quicunque hominum uitam aliqua præceptorum suauitate aut gratia studuerit erudire. Quis unquam ea conuiuia probauit, quæ non nisi tristia tractãt, & Stoica seueritudine horrentia? Quis expetit pretiosas epulas, nulla dulcedine aut iucunditate temperatas? Omnia fœcundat, nutrit, uegetat cœlum: & tamen uides, quàm diuina pulchritudine oblectet & animos & oculos intuẽtium. Quis omnium altricis terræ fructus, commoditates, precia, enarrabit? Sed his dotibus, heus bone Deus, quanta connexa est uenustas, quæ dignitas, quantus undiq; decor? Fueréne unquã à cõdito orbe ulli homines, qui non ducti tractiq; sint musices modulationib. atq; cantiunculis? Sed incredibile dictu, quas secum sæpenumero opportunitates attulerit musica. Hieron Siciliæ tyrannus initiò indoctus erat, & à musis alienissimus. cęterum cum in grauissimũ quendam morbũ incidisset, ut ægritudinis ociũ lenimento aliquo leuaret, totũ id tẽpus quo decubebat, musicis organis largiebat. Aliquoties accersitos poetas de his rebus audiebat disserentes. Itaq; pristinę ualetudini restitutus, omne studiũ, omnemq; operam, & eruditis hominib. & musicę impendebat: factusq; est ex ignauo idiota μουσικώτατος. Ita aiunt & Ptolemęum secũdum, ex morbo animum ad musices studium applicasse. Taceo quæ de Cretensium moribus prodidere historici, qui pueros suos leges cũ melodia musica discere cogebãt. ut hac scilicet delectatione ψυχαγωγῶντες, easq; facilius memorię reciperẽt, tenerẽtq; tenacius. Immò in tota natura ita cõparatũ uidemus, ut

quæ fructuosa existant, multo chariora sint, si nonnullam secum adferant concinnitatem. Qui in principum cœtu sedent, aut alió quí grauioribus consultationibus adhibentur, si cum lepore & uerborũ suauitate sententiam dixerint, magno cum plausu, nec minore fauore audiuntur. Hæc cum ita se habeant Oporine, si nõ superiore, certe eodem, aut proximo à Solone loco collocan di sunt, qui historiam scripsere. Quorũ nulla alia maior cura fuit, nullum ardentius studium, quàm ut summis maximisq́ utilitati bus, maximas adiungerent uoluptates. quod planè uerissimum esse fatebuntur, quicunq́ se totos huic studio dedidere, quí dies noctesq́ in historicorum lectione uersantur. Minime uerò sua laude, suaq́ gloria spoliandi sunt, qui miseris atq́ tristissimis his temporibus hæc studia suis laboribus, industria, sumptibus adserere atq́ amplificare conati sunt. Quorum in numero & te tua posuit fortuna Oporine, qui hoc unum agis, hoc unum in uotis habes, ut authores hactenus nobis incogniti publicum sortiantur. Sic tua nunc opera, tuis max. impensis studiosorum manib. terendi traduntur, duorum doctissimorum fratrum, Isaacij & Ioannis τῶν Τζέτζου, & utiles & iucũdissimæ lucubrationes. quæ nõ solum non uisæ sunt in hanc usq́ diem Germaniæ, sed & nomen ipsorum non satis cognitum hominibus nostris. Quamobrem spero me tibi studiosisq́ rem non ingratam facturũ, si de utroq́ qui fuerint, quę scripserint, quóue tempore floruerint, paucis de mõstrauero. Atq́ primũ de Ioanne Tzetze, cuius est hoc Opus carmine de Varia historia conscriptum.

Michaelis Tzetzis & Eudocię filius fuit Ioannes Tzetzes hic noster: qui auum habuit paternũ Ioannem Tzetzen, literarum quidem rudem, sed eruditorum hominum amatorẽ. Auus eius maternus genere fuit Græcus, auia materna Abasgis, siue Ibera. Itaq́ Tzetzes à paterno maternóq́ auo græcam originem, à materna auia Abasgicam traxit. Porro cum adoleuisset, Michael pater domi suæ saluberrimis præceptis filium erudiuit. Inter quæ sedulò ei inculcare solebat ista, Ut contemneret opes, nihili faceret potentiam, minime cupidus esset præeminentiæ, uel ut ipse ait, τῆς πλεονεξίας. quã patris minime contẽnendã doctrinam, nusquam nõ max. laudibus gratiss. filius extollit. Agedum quindecim natus annos Ioannes Tzetzes, clarissimis præceptoribus traditur: à quibus non tantum artium illum orbem & ἐγκυκλοπαιδείαν, sed etiã Hebræã Syramq́ linguam edidicit. Unde & loco quodã Tzetzes se Syrũ & Ismaelitẽ appellat. In liberalib. illis discipli-

disciplinis adeò profecit, ut Rhetoricē, Geometrian, & quicquid ad totam philosophiam pertinet, perfectissime calluerit. In historia sacra, barbara, græca & romana quantus fuerit, hic liber satis abunde declarabit. Præter hunc scripsit ad Augustā in Homeri poema ἐξήγησιν, μετάφρασιν ἡμαξευμένοις στίχοις continentem. Deinde & in Hesiodi Opera atque dies commentariolum, qui Venetijs excusus, unà cum Procli & Moschopuli scholijs circumfertur. In Theogoniam & Aspida quæ condidit, tua cura, ni fallor, in studiosorū manus deuenere. Cæterùm ad nomen quod attinet, uarie hoc pronunciatū inuenio à recentioribus. Politianus, Parrhasius, Crinitus, Lilius, passim ipsum Zezen uocant. Volaterranus Zezium. Theodorus Gaza, & noster Aldus, Cæcum. Verūtamen ipse author sese nusquam aliter, quàm Tzetzen nominat, apparetque mirifice eum hoc cognomine fuisse oblectatū. Nam quandoque etiam ad tędium ingeminat hoc nomen: Ita scripsit Tzetzes, sic sentit Tzetzes, non omnium meminisse potest Tzetzes: atque eius generis propè infinita. Quinetiam loco quodam, ex professo hanc syllabam Tz explicat, adηci solitam quibusdā dictionibus: ueluti Chiliade xiij. in dictione προσθηκήτζα pro προσθήκη. Lilius noster, planè barbarum uocabulum esse refert. Ego Tzetzen ea uoce tanquam noua faceta & festiua delectatum crediderim. Sed de nomine satis multa. Fratrem habuit Ioannes Tzetzes, incōparabili præditum memoria & eruditione. Cuius in commentarijs in Hesiodi opera, quorū paulo antea meminimus, mentionem facit his uerbis:

Περὶ τῆς τῶν ποιητῶν διαιρέσεως καὶ πρώην μέν μοι ἐξείργασθαι μικρὸν συγγραμμάτιον, αὐτοσχεδίοις συντεθειμένον ἰάμβοις. καὶ τῷ ἐμῷ δὲ ἀδελφῷ ἐκπεπόνηται κάλλιστά τε καὶ φιλοτιμότατα περὶ τούτου ἐν τῇ τοῦ Λυκόφρονος ἐξηγήσει. ὅμως δὲ πάλιν τὰ καιριώτατα τούτων ἀναληπτέον, καὶ διὰ βραχέων λεκτέον μοι. Hoc est: De poetarum diuisione, memini me etiā antea iambis ex tempore compositis opusculū cōtexuisse. quin etiam & frater meus in Lycophronis expositione, de eadem re elegātissime diligētissimeque scripsit. Attamen quæ huic instituto opportuna uidebunt, ea repetita quàm potero breuissime dicam. Locus hic extat statim in initio commentariorum Lycophronis, ubi de poetis, poetarumque nominibus latissimè disserit. Quæ cōmentaria, quo pacto furtim à quodam surrepta, & tandē à Tzetzis discipulis inuenta fuerint, Chiliade octaua Tzetzes noster prosequitur. Præsens opus Ioannis τοῦ Τζέτζου, quod quandoque epistolam, nōnunquam πίνακας, sæpe

sæpe historiam appellat, in Chiliades distinximus, ut si qua legẽtes excerpere, aut in locos suos distribuere uellent, ordinem haberent expeditiorem, quem sequerentur. Carmina sunt adeò elegantia, adeò expedita, ut & delectare possint, & à mediocriter doctis facile intelligi. Omnia sunt plena multifaria doctrina: quę omnia persequi, nec operæ precium est, nec huius propositi. Copia ac uarietate reconditissimarum historiarum nunquam satiabere. Inserit insignia exempla uirtutũ, uitia passim seuerissimè reprehendit. Nihil prætermittit, quod ad uitã bene instituendã usum sit illi conducere. Illustrium uirorum uitas, incredibili quadam & suauitate & gratia intertexit. Quòd si qua docendi caussa repetit, ita uariat omnia, ut noua uideri possint. Voces quasdã præter aliorum morem diligentissimè exponit. Verùm ut finem faciam, nullius te operæ, nullius studij, nullius laboris in legendo uolutãdoq; hoc doctissimo scriptore pœnitebit. Nunc quo tempore hi duo nobilissimi fratres uixerint, quanquam non omnino certus sim, coniecturam tamen meam non grauatim cum studiosis communicabo. Quod si quis emẽdato quopiam chronico adiutus, certiora inuenerit, eius sententiam nonnulla cum gratia recipiemus.

Constantinus Ducas post Isaacium Comnenum orientis imperiũ obtinebat, anno à Christo nato, MLXVI. Huic paulo postea, utpote anno redempti orbis MLXXVI. Michael filius, Parapinaceus ex caussa cognominatus, successit. Horum temporibus Michael Psellus, uir in philosophia & omni doctrinarũ genere summus, floruisse dicitur. qui uigiliarum suarum nonnulla opera Constantino patri dedicauit. Quo è uiuorum cœtu exempto, Psellus Michaelem filium, hominem alioqui ignauũ & socordẽ, in literis atq; poetica instituit. Anno post hunc Psellum centesimo, Ioannes Tzetzes se historicas has epistolas scripsisse refert: anno uidelicet, si rem rectè supputauerimus, MCLXXVI. A' quo ad hanc nostram ætatem, anni CCCLXX intercessere.

Hæc mi humanifs. Oporine habui, quæ de Ioanne Tzetze & eius fratre dicerem: quæ cùm propter eas causas quas retulimus, grata futura spero studiosis historiæ: tũ quòd eorum libri, qui ex professo Variam historiam scripserunt, uel temporum iniuria, uel inertium hominũ desidia interciderunt. Nam in hoc scripti genere, magnam famam adeptus est Gergethius Cephalion, & Photion Peripateticus. Et forsitan multo maiorem doctissimus olim episcopus, Alexandrinus Clemens, qui ob amœnissimam

nissimam uarietatem libros suos στρωμάτων inscripsit. Pisander poeta Larandæus, omnigenam historiam carmine condidit: qui exordio à Iouis & Iunonis nuptijs accepto, ad sua usque tempora, hoc est Alexandri Mammeæ doctiss. Imperatoris, quę me dijs omnib. seculis cõtigerunt, in unam seriem redegit, & unum ex diuersis hiatibus temporum corpus effecit. Quoniam uerò, ut dicebam, sæuitia temporum, aut prioris ætatis socordia tot illustria monimenta perierunt, alacriore animo suscipiamus, quæ ex ueteribus ueluti ruinis & ruderibus conseruauit, literisque tradidit Tzetzes. Pro quo immenso munere & beneficio tuo Oporine, meritò tibi maximas gratias & hoc nostrum seculũ & grata posteritas referet. Vale, & non cessa huiusmodi officijs te in doctorum hominum amicitiam atque fauorem inserere.

Argentinæ, ex ædibus nostris. M.D.XLVI.

VII Idus Martij.

IOANNIS TZETZAE LIBER HISTORICVS, ALPHA DICTVS, CONstans uersibus Políticis, quorum summa, Myrias una, MMDCCLIX.

Ἀκριβεστάτως ἐκμαθεῖν φίλτατε κἂν χρῄζοις
Μιᾶς ἐμῆς ἐπιστολῆς σύμπασαν ἱστορίαν,
Εὐκρινημόνως, μάνθανε πρῶτον ἐκ τῆς τοῦ κροίσου.

Diligentißimè perdiscere charißime cum uolueris
Vna mea epistola uniuersam historiam,
Purè, disce primùm ex illa Crœsi.

ΠΕΡΙ ΚΡΟΙΣΟΥ, ἱστορία πρώτη.

ΚΡΟΙΣΟΣ ὁ ἀλυάττειος, λυδῶν ἦν βασιλεύων,
Μητρόπολιν αὐτάνακτορον τὰς σάρδεις κεκτημένος.
Τοῦ πακτωλοῦ δὲ ῥέοντος ἐκεῖσε πρίν, χρυσίον
Ὄμβροις ἐκ τμώλου ὄρους τὸ ψῆγμα δεχομένου,
Πάντων πολυχρυσότερος γέγονε βασιλέων.
Τῷ πλούτῳ δ' ἀβρυνόμενος, καὶ θησαυροῖς ἀμέτροις,
Φιλόφρων ἦν τοῖς σύμπασι, καὶ τῶν εὐμεταδότων.
Ὡς γὰρ ὁ πίνδαρος φησίν, υἱὸς τοῦ δαϊφάντου,
Ἐλθόντα πρὶν ὡς πρὸς αὐτὸν ἀλκμαίωνα τὸν πάνυ,
Ὁπόσον δύναιτο λαβεῖν ἐκέλευε χρυσίον.
Ὁ δὲ χιτῶνα περιδὺς εὐρύκολπον εἰσάγαν,
Κοθόρνας τε τῶν τραγικῶν, καὶ τῶν εὐρυπεδίλων,
Τοὺς θησαυροὺς εἰσδεδυκώς, πάντα πληροῖ χρυσίου,
Ὡς καὶ τὴν κόμην τὴν αὐτοῦ κατέχειν τοῖς ὀδοῦσι.
Τῷ τοῦ χρυσίου βάρει δὲ βαδίζειν οὐκ ἰσχύων,
Κροῖσον κινεῖ πρὸς γέλωτα, βαδίσας καὶ τῇ θέᾳ.
Ἐφ' οἷς αὐτὸν ἐκέλευσε δὶς τόσα λαβεῖν ἄλλα.
Καὶ ταῦτα μὲν ὁ πίνδαρος ὁ λυρικός που γράφει.
Ὁ συγγραφεὺς δ' ἡρόδοτος ὁ παῖς ὁ παῖς ὁ τοῦ ὀξύλου,
Καὶ σὺν αὐτῷ καὶ πλούταρχος, τὸν ἄνδρα διαγράφει
Χιλίας πλίνθους εἰς δελφοὺς πέμψαι τῶν ὁλοχρύσων,
Ὅπως βωμὸς ἀπόλλωνι πάγχρυσος ἐδρασθείη.
Οὗτος ποτὲ καὶ σόλωνα τὸν νομογράφον ἄνδρα,
Ἐς σάρδεις διατρίβοντα, καλεῖ τοῖς ἀνακτόροις,
Τοὺς θησαυρούς τε δείκνυσιν, ἐφ' οἷς αὐχῶν ἐθάρρει,
Ὅπως αὐτῷ μακαρισθῇ, δόξας τῶν εὐδαιμόνων.
Ὡς δ' ὁ φιλόσοφος αὐτὸν σόλων ὁ νομογράφος
Οὐδόλως ἐμακάρισεν, ἤρετο τοῦτον κροῖσος,
Εὐδαιμονέστερον ἡμῶν οἶδας τινά που σόλων;
Ὁ δέ, καὶ μάλιστα, φησί, τὸν στρατηγὸν τὸν τέλλον,
Καὶ κλέοβιν, καὶ βίτωνα, τοὺς παῖδας τῆς κυδίππης.
Ὁ μὲν γὰρ τέλλος στρατηγὸς νικήσας πολεμίους,
Μακαριζόμενος πολλοῖς ἐπὶ λαμπρᾷ τῇ νίκῃ,
Εὐδαίμων θνήσκει κατ' αὐτὴν τῆς νίκης τὴν ἑσπέραν.
Οἱ παῖδες τῆς κυδίππης δὲ τῆς ῥέας ἱερείας,
Νοσούσης τούτων τῆς μητρός, ζευχθέντες ὥσπερ βόες,
Ἐς τὸ ἡραῖον ἄγουσι τέμενος τὴν μητέρα.
Τῆς δὲ μητρὸς ὃ κάλλιστον τούτοις ἐπευξαμένης,
Θνήσκουσιν ἄμφω τῇ νυκτί, κάλλιστον σχόντες τέλος.
Τούτους εὐδαίμονας καλῶ, καὶ τοὺς τοιούτους, κροῖσε,

Ὁπόσοι

DE CROESO, Historia prima.

CROESVS ille Halyatei, in Lydijs erat regnans, Chilias prima.
Matricem urbis regiam Sardeis qui poßidebat.
Pactolo autem fluente illuc ante, aureum
Imbribus ex Tmolo monte ramentum suscipiente,
Omnibus longè ditior fuit regibus.
Diuitijs autem ueneratus, & thesauris immensis,
Beneuolus erat omnibus, & ex numero liberalium.
Sicut enim Pindarus inquit, filius Daiphantis,
Venientem ante ita ad ipsum Almæona illustrem,
Quantum posset capere iußit auri.
Ille autem tunicam indutus latisinuosam plurimum,
Cothurnos & tragicos, & laticalceos,
Thesauros ingressus, omnia implet auro,
Ita ut cæsariem suipsius detinens dentibus.
Auri pondere autem ire non ualens,
Crœsum mouit ad risum, itione atq; spectaculo.
Super his, illi iußit bis tot accipere alia.
Et hæc quidem Pindarus ille lyricus alicubi scribit.
Author autem Herodotus, filius filius ille Oxyli,
Et cum ipso etiam Plutarchus, hominem describit
Mille lateres in Delphos misisse totos aureos,
Vt ara Apollini aurea strueretur.
Iste olim & Solonem illum legumlatorem uirum,
In Sardibus commorantem, uocat in ædes regias,
Thesaurosq; ostendit, in quibus glorians fidebat,
Vt ipsi beatus diceretur, opinionibus felicium uirorũ.
Vt autem philosophus ipsum Solon legumlator
Nec omnino beatũ dixit, percunctabatur ipsum Crœsus:
Feliciorem nobis uidisti alicubi aliquem Solon?
Ille autem: Et maximè, inquit, imperatorẽ Tellonem,
Et Cleobrin, & Bitanen, filios ipsius Cydippes.
Ille etenim Tellon imperator cum uicisset hostes,
Beatus à multis dictus in claris illa uictoria,
Felix moritur in ipsam uictoriæ uesperam.
Filij autem Cydippes, Cereris sacerdotis,
Cum ægrotasset horum mater, iugati uelut boues,
Ad Iunonium ducunt fanum matrem.
Matre autem, quod optimum esset, his precata,
Moriuntur ambo eadem nocte, optimũ sortiti finem.
Hos felices uoco, atq; tales, O Crœse,

Quotquot

Ὅποσοι τέρματι χρηστῷ κατέλυσαν τὸν βίον.
Τὸ σὸν δὲ τέλος ἄδηλον, ὅθεν οὐ μακαρίζω.
Πρὸ τελευτῆς γὰρ ἄνθρωπον οὐ πρέπει μακαρίζειν.
Ταῦτα μὲν Σόλων τῷ Λυδῷ προφητικῶς εἰρήκει.
Μετὰ μικρὸν γὰρ ἡττηθεὶς Κροῖσος πολέμου θεσμῷ,
Κύρῳ τῷ Πέρσῃ τῷ υἱῷ Καμβύσου καὶ Μανδάνης,
Ἡμέρας δεκατέσσαρας ὅλας πολιορκεῖται,
Καὶ πορθηθεὶς αἰχμάλωτος ὡς πρὸς πυρὰν ἀνήχθη.
Ὦ Σόλων, Σόλων, Σόλων δὲ τρίτον ἀναβοήσας,
Ἡρπάγη πάλιν τῆς πυρᾶς, Κύρου τὸ πᾶν μαθόντος.
Καὶ ταῦτα μὲν Ἡρόδοτος. ὁ Ξενοφῶν δὲ λέγει,
Μηδὲν τὸν Κροῖσον δυσχερὲς παθεῖν ὑπὸ τοῦ Κύρου,
Ἀλλ' ἀγαθῦναι μάλιστα τῆς μεγαλοψυχίας.
Καὶ γὰρ φησὶν, αἰχμάλωτος γενόμενος ὁ Κροῖσος,
Εἶπον, εὐδαιμονέστερον σοῦ διαντλῶ τὸν βίον.
Ὁ Ξενοφῶν δὲ κάλλιστα καὶ τὰ τῆς μάχης γράφει,
Τὴν Ἀσσυρίαν ὅμορον εἶναι Μηδίας λέγει.
Τοῦ βασιλέως δ' ὁ υἱὸς τῶν Ἀσσυρίων τότε
θηρεύσας Γάμους τελῶν ἐξέδραμε †θηρεύσων εἰς Μηδίαν
Ἔχων ἱππεῖς ἀρκοῦντας δὲ, τὴν θήραν καταλείψας,
Λεηλατεῖν ἀπήρξατο τοὺς τῆς Μηδίας ὅρους,
Τοῦ Κύρου συμβουλεύσαντος. τῷ πάππῳ δὲ νικῶνται,
Ὅθεν αὐτοῖς ὁ πόλεμος ὁ μέγας ἀνεῤῥάγη.
Θανόντος Ἀστυάγους δὲ, υἱὸς ὁ Κυαξάρης
Τοῦ Κύρου θεῖος, βασιλεὺς γίνεται πάντων Μήδων,
Ἄνθρωπος βλάξ τε, καὶ τρυφαῖς καὶ πότοις ᾐσκημένος.
Σκιὰν μόνον καὶ ὄνομα πλουτῶν τῆς βασιλείας.
Ἔργοις δὲ ἦν Κῦρος βασιλεὺς, καὶ δέχεται τὴν μάχην,
Μήδους καὶ Πέρσας ἐφ' αὐτὸν, καὶ τοὺς Σουσίους ἔχων
Ὧν Ἀβραδάτας βασιλεὺς, ἀνὴρ ὁ τῆς Πανθείας,
Καί τινας ἄλλους ἐφ' αὐτὸν εἶχον συντεταγμένους.
Τῷ δ' Ἀσσυρίῳ συνεργοὶ καὶ σύμμαχοι παρῆσαν,
Ὁ Ἀρτακάμας βασιλεὺς Φρυγίας τῆς μεγάλης,
Γαβαῖος τε ὁ στρατηγὸς Φρυγίας Ἑλλησπόντου,
Καὶ βασιλεὺς Ἀρύβαιος πάσης Καππαδοκίας,
Ἄλλο τε πλῆθος πάμπληστον ἐθνῶν ἀναριθμήτων,
Καὶ σὺν αὐτοῖς ὁ Μάγαδλος ὁ βασιλεὺς Ἀράβων,
Καὶ Κροῖσος οὗτος ὁ Λυδὸς, ὃς πρόκειται τοῖς λόγοις.
Ὡς οὖν ὁ Κῦρος συμβαλὼν μάχην, συγκόπτει τούτους,
Ἐπὶ τὰς Σάρδεις ἤλαυνε. νυκτὶ δὲ τῇ δευτέρᾳ
Χαλδαίους ἀνεβίβασε, τὰ τείχη καταστρέφει.
Ὁ δὲ Κτησίας ἰατρὸς, υἱὸς τοῦ Κτησιόχου,
Ἐξωρμημένος πόλεως ἐκ Κνίδου τῆς Κυπρίας,
Ὃς Ἀρταξέρξῃ κρατηθεὶς, ὡς συμμαχῶν τῷ Κύρῳ,
Ἐν Πέρσαις διατέλεσε χρόνους ἑπτὰ καὶ δέκα,
Βίβλοις τρισὶ καὶ εἴκοσι τὰ Περσικὰ συγγράψας,
Τὸν Ἀστυάγην μὲν φησὶ καταβληθέντα Κύρῳ,
Τῶν Βαρκανίων ἄρχοντα γενέσθαι παρὰ τούτου.
Οἰβάρην δὲ τὸν στρατηγὸν τὸν μέγαν τὸν τοῦ Κύρου,
Ξύλινα λέγει πρόσωπα Σάρδεσιν ἐπιστῆσαι
Ἐν ὑψομήκεσι κοντοῖς, νυκτὸς ἐνδεδυμένα.
Οὕτω Λυδοὺς ταράξαι δὲ, καὶ κατασχεῖν τὴν πόλιν,
Μετὰ τὴν αἰχμαλώτισιν, φάσκει δὲ τὴν τοῦ Κροίσου,
Πρὸς Ἀστυάγην πέπομφεν ὁ Κῦρος Πετησάκαν,
Ὅπως ἐλθὼν τὴν Ἄμυτιν ἴδῃ σὺν Ἀστυάγῃ.

Ἡ Ἄμυτις

Quotquot fine optimo soluerunt uitam.
Tuus autem finis incertus, unde nec beatum dico.
Ante mortem enim hominem non decet beatũ dicere.
Hæc quidem Solon prophetice Lydo dicebat.
Post paulum enim uictus Crœsus belli lege,
Cyro Persæ, filio Cambysis & Mandanes,
Dies quatuordecim totos oppugnatur,
Atq; expugnatus, captiuus ut ad pyram ductus est.
At o Solon Solon Solon, tertiò cum clamasset,
Raptus est iterum à pyra, Cyro rem totam edocto.
Et hæc quidem Herodotus. Xenophon autem dicit,
Nihil Crœsum durum passum fuisse à Cyro,
Sed bene affectum potius magnanimitatis ergò.
Etenim, inquit, captiuus factus Crœsus,
Dixit, feliciorem nunc exhaurio uitam.
Xenophõ aũt optimè et quæ in pugna acciderũt, scribit:
Assyriam finitimam esse Mediæ dicit.
Regis autem filius Assyriorum tunc
Nuptijs peractis, excurrit uenaturus in Mediam,
Habensq; equos sufficientes, uenatione relicta,
Prædari cepit Mediæ terminos,
Cyrus cum consuluisset, ab auo autem uincuntur,
Vnde illis bellum magnum erupit.
Mortuo Astyage uerò, filius Cyaxares,
Cyri auunculus, rex fit omnium Medorum,
Homo stolidus, & delicijs ac potibus assuetus,
Vmbra solum & nomine diues regni.
Re ipsa uerò erat Cyrus rex, & suscipit bellum,
Medos & Persas sub se, & Susianos habens:
Quorum Habradatas rex, maritus Pantheæ,
Et quosdam alios sub se habuit ordinatos.
Assyrio autem auxiliares atq; socij aderant,
Artacamas rex Phrygiæ magnæ,
Gabæusq; imperator Phrygiæ Hellesponti,
Et rex Arybæus totius Cappadociæ:
Aliaq; multitudo plurima gentium innumerabilium,
Et cum ipsis Magdalus rex Arabum,
Et Crœsus iste Lydius, qui præponitur orationibus.
Vt igitur Cyrus commisso prælio concidit hos,
Ad Sardeis applicuit. nocte autem secunda
Chaldæos ascendere fecit, murosq; subuertit.
Ctesias autem medicus, filius Ctesiochi,
Profectus ex urbe Cnido Cypriæ,
Qui cum Artaxerxa uictus, uelut socius Cyro,
In Persis commoratus est annis septem & decem,
Libris tribus & uiginti Persicas res describens,
Astyagem quidem ait deiectum à Cyro,
Barcanijs ducem factum fuisse ab illo.
Oebarem autem imperatorem magnum illum Cyri
Ligneas dicit laruas Sardibus imposuisse,
Super longissimis contis, nocte indutas,
Sic; Lydos turbasse, & detinuisse urbem.
Post captiuitatem, dicit autem illam Crœsi,
Ad Astyagem misit Cyrus Petesacam,
Vt profectus Amytim uideret cum Astyage.

Amytis

Ἡ Ἄμυτις ὑπάρχουσα δὲ παῖς τοῦ Ἀστυάγους,
Τοῦτον τὸν πρωτοεύνουχον, ἄθλιον πετεσάκαν,
Ἐπίβουλον νοήσασα τούτου τοῦ Ἀστυάγους,
Τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐξώρυξεν, ἐκδείρασά τε ζῶντα,
Ἀνεσκολόπισε σταυρῷ, θεῖσα βορὰν ὀρνέοις.
Ἔχεις τὴν Κροίσου φίλτατε, σύμπασαν ἱστορίαν.
Φέρε δὲ, λέξωμεν λοιπὸν ἤδη καὶ τὴν τοῦ Μίδου.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΜΙΔΟΥ. β.

Μίδας ὁ τοῦ Γορδίεω, Φρυγῶν ἦν βασιλεύων,
Ὃς ὢν φιλοχρυσότατος ὑπὲρ ἀνθρώπου φύσιν,
Εὐχὴν ἐπεύχεται πικρὰν, ὡς γράφουσιν οἱ μῦθοι,
Ὅπως αὐτῷ γένοιτο χρυσὸς ὑπὲρ αὐτὸς κρατοίη.
Ἐκχρυσουμένων τούτῳ δὲ λοιπὸν καὶ τῶν βρωμάτων,
Θνήσκει λοιπὸν ὁ δείλαιος λιμῷ κεχρυσωμένῳ.
Ἄλλοι δὲ γράφουσι τινὲς, οὐχὶ θανεῖν ἐκεῖνον,
Ἅρμα δὲ ἐλάσαντα, χρησμοῖς Ἄγκυραν κρατηθῆναι,
Καὶ κτίσαι πόλιν Ἄγκυραν γαλατικὴν πρὸς Ἅλυν.
Οὕτω φυγεῖν τε τὸν λιμὸν, καὶ τὸν ἐκ τούτου μόρον.
Τοῦτον τὸν Μίδαν γράφουσιν ἔχειν ὠτία ὄνου.
Ἀλλ' ἀλληγορητέον μοι σαφῶς σοι τὰ τοῦ Μίδου.
Οὗτος ἐραστὴς χρημάτων, φιλοκερδὴς ἦν γλίσχρος,
Ἐστενοῦ τὴν γαστέρα δὲ, τὰ βρώματα πιπράσκων,
Ὥσπερ Οὐεσπασιανὸς τὴν κόπρον τὴν τῶν ἵππων,
Καίπερ καταμεμφόμενος ὑπὸ πολλὰ τοῦ Τίτου.
Πρὸς ὅνπερ ἔφασκεν αὐτὸς· φίλτατον τέκνον Τίτε,
Τῆς κόπρου τόνδε τὸν χρυσὸν ὄσφρησαι, πῶς ὁ κ' ὄζει.
Τοιοῦτος οὖν, ὡς ἔφημεν, καὶ Μίδας ὑπηργμένος.
Τοῖς μύθοις ἐμπεπτώκει τοῖς οὕτω πεπλασμένοις.
Ὕστερον κτίσας Ἄγκυραν, εἶχε τροφὰς ἐκ ταύτης.
Ὦτα δὲ τοῦτον λέγουσιν ἔχειν, ὡς εἶπον, ὄνου,
Τῷ εἶναι ὀξυήκοον, ἤτοι μὲν καὶ μακρώτην,
Ἢ τῷ πολλοὺς ὠτακουστὰς ἔχειν τε καὶ πευθῆνας.
Ὄνον γὰρ ὀξυήκοον, φησὶν Ἀριστοτέλης.
Ἔστι καὶ κώμη τῶν Φρυγῶν, ἣν κλῄζουσιν ὄνου ὦτα.
Ταύτην λῃσταὶ κατῴκησαν, ἣν κατασχὼν ὁ Μίδας,
Οὕτω πρὸς μύθους πέπτωκεν, ὡς ἔχων ὦτα ὄνου.
Τὴν Ἄγκυραν δὲ ἣν ἔφημεν, τῆς Γαλατίας, εὗρον
Κτίσαι τὸν Ὀκτάβιον Καίσαρα τὸν Ῥωμαῖον,
Κτείναντα Δηιόταρον τετράρχην Γαλατίας.
Οὐδ' ἐξ ἀγκύρας σιδηρᾶς ἅρμα τοῦ Μίδου σχούσης,
Κληθῆναι ταύτην Ἄγκυραν. ἀλλ' ὅτι μέσον κεῖται
Ἀσιανοῦ καὶ Ποντικοῦ τῶν θαλασσῶν τῶν δύο.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΓΥΓΟΥ. γ.

Γύγης τὸ πρότερον ποιμὴν κατά τινας ὑπάρχων,
Ποιμαίνων εὗρέ που χαλκοῦν ἵππον ἐγκεχωσμένον,
Εἰς ὅνπερ ἵππον ἔνδοθι νεκρός τις κεκλιμένος,
Στρεπτὸν περὶ τὸν δάκτυλον δακτύλιον ἐφόρει.
Τοῦτον γοῦν τὸν δακτύλιον οὗτος λαβὼν ὁ Γύγης,
Καὶ γνοὺς ὡς ἔχει δύναμιν, σφονδύλους στρεφομένους,
Συγκρύπτειν τὸν κατέχοντα, καὶ πάλιν ἐμφανίζειν,
Κτείνας Κανδαύλην, ἔλαβε Λυδῶν τὴν βασιλείαν.
Ἡρόδοτος τὸν Γύγην δὲ ποιμένα μὲν οὐ λέγει,
Υἱὸν Δασκύλου δὲ φησὶν, ὑπασπιστὴν Κανδαύλου.
Ὅστις Κανδαύλης γυναικὸς ἔρωτα οἰκείας τρέφων,
Γυμνὴν αὐτὴν ὑπέδειξε τῷ Γύγῃ λεληθότως.

Amytis autem existens filia Astyagis,
Hunc primum eunuchum, miserum Petesacam,
Insidiatorem cum intellexisset Astyagis,
Oculos effodit, excoriatumq; uiuum,
Suspendit cruci, ponens escam alitibus.
Habes Crœsi, amicißime, uniuersam historiam.
Age uerò, dicamus inde iam & illam Midæ.

DE MIDA. 2.

Midas Gordyæ filius, Phrygum erat rex,
Qui cũ esset auarißimus supra hominis naturã,
Precationem fecit acerbam, ut tradunt fabulæ,
Vt fieret aurum quicquid ipse teneret.
Cum autem aurei fierent huic deinceps etiam cibi,
Moritur inde miser fame deaurata.
Alij uerò scribunt quidam, non mortuum esse illum,
Currũ autem agitantem, oraculis Ancyram tenuisse,
Et condidisse urbem Ancyram Galaticen ad Halym,
Sicq; fugisse famem, & quæ ex illa mortem.
Hunc Midam scribunt habuisse auriculas asini.
Sed allegoria apertè explicanda tibi de Mida.
Iste amator pecuniæ, lucripeta erat sordidus,
Arctabat autem uentrem, escas uendens,
Quemadmodum Vespasianus stercus equorum,
Quamuis increparetur à Tito sæpe filio.
Ad quem dicebat ipse, Charißime fili Tite,
Huius stercoris aurum odorare, quo'nam pacto oleat.
Talis igitur, ut diximus, & Midas cum fuisset,
Fabulis incidit sic fictis.
Deinde cum condidisset Ancyrã, habuit uictũ ex illa.
Aures autem hunc dicunt habere, ut dixi, asini,
Eo quòd esset acuti auditus, siue & longauris,
Vel quòd multos delatores haberet, & exploratores.
Asinum enim esse acuti auditus, inquit Aristoteles.
Est & uicus Phrygum, cui nomen Asini aures,
Hunc latrones inhabitabant: quem detinens Midas,
Sic in fabulas incidit, tanquam habens aures asini.
Ancyram autem, quam diximus, Galatiæ, inueni
Condidisse Octauium Cæsarem illum Romanum,
Cum occidisset Deiotarum tetrarcham Galatiæ,
Neq; ex ancyra ferrea, currum Midæ habentis,
Vocatã fuisse hanc Ancyrã, sed quòd media iaceat
Asiani atq; Pontici marium duorum.

DE GYGE. 3.

Gyges prius pastor secundum quosdam existens,
Pascens inuenit alicubi æreũ equum conflatilem,
In quo equo intus mortuus quidam reclinatus
Versatilem circa digitum annulum gestabat.
Hunc igitur annulum iste accipiens Gyges,
Et cognoscens quòd haberet uim, pala uersa,
Occultare eum qui teneret, & iterum ostendere:
Occiso Candaule, cœpit Lydorum regnum.
Herodotus uerò Gygem pastorem quidem non dicit,
Filium Dasculi autem inquit, scutiferum Candaulæ,
Qui Candaules uxoris amorem propriæ fouens,
Nudam ipsam ostendit Gygi clanculum.

Ἡ δὲ καὶ γνοῦσα σιωπᾷ, εἶτα καλεῖ τὸν γύγην,
Αἵρεσιν λέγουσα, λαβὲ γύγη, τῶν δύο μίαν,
Ἢ σὺ κανδαύλην ἀνελεῖν, ἢ φονευθῆναι τούτῳ.
Γυμνὴ δυσὶν ἀνδράσι γὰρ οὐ στέγω θεαθῆναι.
Οὕτω κανδαύλην ἀνελὼν, εἷλε τὴν βασιλείαν.
Ἐκ τῆς κανδαύλου γυναικὸς, ἄρδυς υἱὸς τῷ γύγῃ.
Ἄρδυος σαδυάττης δὲ, καὶ τούτου ἀλυάττης.
Ἐξ ἀλυάττου κροῖσος δὲ, ὅσπερ ἡττᾶται κύρῳ.
Ἀλλ' ἤδη σε σφαδάζοντα, καὶ κεχηνότα βλέπω,
Τὴν γύγου χρῄζοντα μαθεῖν πᾶσαν ἀλληγορίαν.
Ποιμὴν ὁ γύγης λέγεται, τῷ στρατηγὸς τυγχάνειν.
Ἵππος χαλκοῦς ἀγέρωχος, ἐστὶν ἡ βασιλεία,
Ναὶ μὴν καὶ τὰ ἀνάκτορα. νεκρὸς, γυνὴ κανδαύλου,
Τῶν ἀνακτόρων ἄπρακτος ἔνδοθεν καθημένη.
Ἧς τὸν δακτύλιον λαβὼν, ὑπασπισταῖς δεικνύει,
Καὶ σὺν αὐτοῖς ἀπέκτεινε λαθραίως τὸν κανδαύλην.
Στρέψας δὲ τὸν δακτύλιον πάλιν πρὸς τὴν γυναῖκα,
Γίνεται πᾶσιν ἐμφανὴς, λαβὼν τὴν βασιλείαν.

Illa verò & re cognita tacet, deinde uocat Gygen:
Electionem, dicens, cape Gyges duarum unam,
Vel tu Candaulen interficere, uel interfici ab illo:
Nuda enim duobus uiris non sustineo uideri.
Sic Candaulen occidens, cœpit regnum.
Ex Candaulæ uxore Ardys filius Gygi.
Ardys autem Sadyatta, & huius Halyatta,
Ex Halyatta Crœsus, qui uictus est à Cyro.
Sed iam te anxium atq; biantem uideo,
Gygis cupientem discere omnem allegoriam.
Pastor ille Gyges dicitur, quòd imperator esset.
Equus æreus superbus, est regnum:
Quin & regia sedes. mortuus, uxor Candaulæ,
In regijs ædibus deses intus sedens.
Cuius annulum accipiens, satellitibus ostendit,
Et cum ipsis occidit clàm ipsum Candaulen.
Cum uertisset autem annulum rursus ad mulierem,
Fit omnibus manifestus, capiens regnum.

ΠΕΡΙ ΚΟΔΡΟΥ. δ.

Βασιλεὺς τῶν ἀθηνῶν κόδρος, ὁ παῖς μελάνθου,
Ὃς εἰς ἐριχθόνιον αὐτὸν τὸ γένος ἀναφέρει,
Ἕλκων σειρὰν βασιλικὴν ἀπείρων βασιλέων.
Κέκροψ γὰρ πρῶτος βασιλεὺς τῶν ἀθηνῶν ὑπῆρχε,
Καὶ μετ' αὐτὸν ὁ κραναὸς, καὶ τρίτος ἀμφικτύων.
Ὁ ἐριχθόνιος δ' αὐτὸν διώξας βασιλεύει,
ἀτθίδος τι Ἡφαίστου παῖς καὶ † ἀθηνᾶς τῆς κραναοῦ ὑπάρχων,
Ἐκ φρασιθέας. τούτῳ δὲ γίνεται παῖς πανδίων.
Ζευξίππης καὶ πανδίονος, ὁ ἐρεχθεὺς ἐξέφυ.
Πρόκνην καὶ φιλομήλαν δὲ, καὶ βούτην, ἐατέον.
Ἐκ πραξιθέας ἐρεχθεὺς τὸν κέκροπα λοχεύει,
Ὁ κέκροψ τὸ πανδίονα ἐκ τῆς μετιαδούσης.
Τούτῳ δὲ τῷ πανδίονι, αἰγεὺς, πατὴρ θησέως.
Ἀκάμας δὲ καὶ δημοφῶν, θησέως πάλιν παῖδες.
Ὁ δημοφῶν γεγέννηκεν ἔπειτα τὸν ὀξύντην.
Ὀξύντης τὸν θυμοίτην δέ. τὸν μέλανθον θυμοίτης.
Ἐκ τοῦ μελάνθου κόδρος δέ. κόδρου νηλεὺς καὶ μέδων.
Πάντες οὓς εἶπον, βασιλεῖς· καὶ κατωτέρω τούτων.
Τινὲς δὲ γένος λέγουσι ταύτης τῆς ῥιζουχίας,
Ἄχρι θυμοίτου, μέλανθον οὐκ εἶναι δὲ τοῦ γένους.
Πρὸς τὸ μονομαχῆσαι δὲ τῷ βοιωτῷ ξανθείᾳ
Θυμοίτης, δῶρον δίδωσι τούτῳ τὴν βασιλείαν.
Οὗτος ὁ κόδρος εὐγενὴς οὐκ ἦν τῷ γένει μόνον,
Ἀλλὰ πανευγενέστατος καὶ τὴν ψυχὴν ὑπῆρχε.
Λακώνων ἀθηναίων τε ποτὲ γὰρ πολεμούντων,
Χρησμὸς ἐδόθη λάκωσι, μεγάλως ἡττηθῆναι,
Ἄν τις ἐκ τούτων στρατηγὸν τῶν ἀθηναίων κτείνῃ.
Ὁ γνοὺς ὁ κόδρος, καὶ στολὴν ἀψάμενος δρυτόμου,
Πελέκει λάκωνά τινα κτείνας, αὐτὸς ἀναιρεῖται.
Ὅπερ καὶ γνόντες, φεύγουσιν οἱ λάκωνες εὐθέως.

DE CODRO. 4.

Rex Atheniensium Codrus, filius Melanthi,
In Erichthonium ipsum genus refert,
Trahens catenam regiam innumerorum regum.
Cecrops quidem primus rex Atheniensium fuit,
Et post ipsum Cranaus, & tertius Amphictyon.
Erichthonius autem ipsum cum expulisset, regnat,
Vulcani filius, & Mineruæ Cranai existens,
Ex Phrasithea. huius autem filius fuit Pandion.
Zeuxippæ & Pandionis, ille Erechtheus natus est.
Procne uerò, & Philomela & Butes, sinendi.
Ex Praxithea Erechtheus Cecropen genuit,
Cecropsq; Pandionem ex Metiadusa.
Huic autem Pandioni, Aegeus, pater Thesei.
Acamas autem & Demophon, Thesei rursus filij.
Demophon uerò genuit deinde Oxynten,
Oxyntes autem Thymœten, Melanthon Thymœtes.
Ex Melantho Codrus, Codro Neleus & Medon:
Omnes quos dixi reges, & inferius hisce.
Quidam autem genus dicunt huius prosapiæ,
Vsq; ad Thymœten, Melanthũ uerò nõ esse ex genere.
At quia singulari certamine congressus est cũ Bœoto Xanthia
Thymœtes, donum dant huic regnum.
Iste Codrus nobilis non erat genere solùm,
Sed pientissimus omnino etiam animo fuit.
Spartanis enim Atheniensibusq; olim bellantibus,
Oraculum datum est Laconibus, præcipuè uictos iri,
Si quis ex illis imperatorem Atheniensium occideret.
Quo cognito, Codrus ueste assumpta lignisecæ,
Securi Lacone quodam occiso, uicissim occiditur.
Quo cognito, fugiunt Lacones confestim.

ΠΕΡΙ ΜΕΓΑΚΛΕΟΥΣ. ε.

Δύο μὲν ἦσαν μεγακλεῖς ἐξ ἀθηναίων γένους,
Πανευγενεῖς ἀμφότεροι, καὶ τῶν εὐδοξοτάτων.
Ὧν ὁ μὲν εἷς πρὸ ἑκατὸν ἑξήκοντα καὶ δύο
Τῶν χρόνων, ἐνίκησεν ὀλύμπια τρισσάκις.
Κοισύρας οὗτος ὢν υἱὸς τῆς πανευγενεστάτης,

DE MEGACLE. 5.

Duo quidem fuerunt Megacles ex Atheniensiũ genere,
Nobilissimi ambo, atq; nominatissimi.
Quorum unus quidem ante centum sexaginta et duos
Annos, uicit Olympia tertiò.
Cœsyræ iste existens filius nobilissimæ.

Οὗτος πυθιονίκης δὲ ὁ Μεγακλῆς ὑπάρχει,
Τὸ γένος εἰς Ἀλκμαίωνα τὸν πάμπλουτον ἀνάγων,
Ὅνπερ τὸ πρὶν εἰρήκειμεν ἐκ Κροίσου πλουτισθῆναι.

ΠΕΡΙ ΑΛΚΜΑΙΩΝΟΣ. ϛ.

Ἀλκμαίων ἦν τῶν εὐγενῶν, καὶ τῶν ὑπερπλουτούντων.
Οὗπερ οἱ παῖδες ἔκτειναν τοῦ Πεισιστράτου παῖδας,
Τυράννους ὄντας Ἀθηνῶν, Ἵππαρχον καὶ Ἱππίαν,
Τὴν πόλιν δὲ ἠλευθέρωσαν. ὧν εἷς ἦν ὁ Κλεισθένης.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΒΟΡΕΟΥ ΥΙΩΝ. ζ.

Βορέας Θρᾷξ ἐξ Ἀθηνῶν Ὠρείθυιαν ἁρπάξας,
Ζήτην γεννᾷ, καὶ Κάλαϊν, εἰς ἄγαν ἁβροκόμας,
Καὶ τὸν Ἀβεσσαλὼμ αὐτὸν εἰς τρίχωσιν νικῶντας,
Οὕσπερ καὶ πέτεσθαι θριξὶν ἔφασαν μυθογράφοι,
Ὡς ἐπηρμένους ταῖς θριξὶν αὐτῶν, καὶ γαυρουμένους.
Τούτους φασὶ συμπλέοντας τοῖς ἄλλοις Ἀργοναύταις,
Ἐκ τοῦ Φινέως γέροντος διῶξαι τὰς Ἁρπυίας,
Ὄρνεις ἐκ στόματος αὐτοῦ τὰς βρώσεις ἁρπαζούσας.
Καὶ σὺν αὐταῖς δὲ γράφουσι καὶ τούτους ἀπολέσθαι.
Τὸ δὲ ἀληθὲς ἀλληγορεῖν, οὕτως αὐτὸς μοι νόει.
Ὁ † στέρων οὗτος ὁ Φινεύς, τυφλὸς ἦν ὑπὸ γήρως.
Ἐράσιαν, Ἁρπύρειαν, ἔχων δὲ θυγατέρας,
Ζώσας τὸν πορνικώτατον καὶ τὸν βλακώδη βίον,
Τὸν πάντα βίον ὑπ' αὐτῶν τελέως ἐξηντλεῖτο,
Πενίᾳ συνείχετο, λιμῷ τε † παλαμναίῳ.
Ὁ Ζήτης δὲ καὶ Κάλαϊς ταύτας ἀφηρπακότες,
Ἄφαντοί που γεγόνασιν ἐκ τῶν μερῶν ἐκείνων.
Ὅθεν εἰς μύθους πέπλεκε τὰ περὶ τούτων πάντα.
Ὁ δὲ Ἀπολλώνιος φησὶ ταύτην τὴν ἱστορίαν.

ΠΕΡΙ ΕΥΦΟΡΒΟΥ. η.

Εὔφορβος Φρόντιδος υἱός, καθ' Ὅμηρον, καὶ παῖδα
Ὀρφεὺς Ἀβαρβαρέας δέ, καὶ Βουκολίωνα λέγει.
Οὗτος ἐρασιπλόκαμος ὢν, τῶν ἁβροβοστρύχων,
Καὶ πολεμῶν, καὶ συμμαχῶν Τρωσὶν ὑπὲρ Ἑλένης,
Πολλῷ χρυσῷ κατάδετον εἶχε τὴν πλοκαμίδα,
Καὶ κέκρυφον, καὶ κόρυμβον, καὶ τεττιγοφορίαν.

ΠΕΡΙ ΝΑΡΚΙΣΣΟΥ. θ.

Νάρκισσος, Λάκων θηρευτής, φιλώραιος ἦν νέος.
Ὥρᾳ θερείᾳ δὲ ποτὲ διψήσας, μετὰ θήραν,
Ὡς ἐπικύψας πρὸς πηγήν, εἶδεν αὐτὸν ὡραῖον,
Ἐρᾷ σκιᾶς τῆς ἑαυτοῦ, καθάπερ ἄλλου νέου.
Χρήζων δὲ ταύτην κατασχεῖν, ὑγρὸν ἀντλεῖ τὸν μόρον.

ΠΕΡΙ ΝΙΡΕΩΣ. ι.

Νιρεὺς Ἑλλήνων στρατηγός, ὡραῖος ἦν τῷ κάλλει
Πάντων Ἑλλήνων τῶν λοιπῶν, μετὰ τὸν Ἀχιλλέα.

ΠΕΡΙ ΥΑΚΙΝΘΟΥ. ια.

Ὑάκινθος Κυνόρτου μὲν ἦν ἀδελφὸς ὡραῖος,
Υἱὸς Ἀμύκλου δὲ πατρός, μητρὸς τῆς Διομήδης,
Ἐκ γῆς ἀνδρῶν τῶν εὐγενῶν Λακώνων Ἀμυκλαίων.
Ἀπόλλων δὲ καὶ Ζέφυρος, τοῦ μείρακος ἀντήρων.
Καὶ δὴ ποτὲ δισκεύοντος Ἀπόλλωνος σὺν τούτῳ,
Λάβρον πνεύσας ὁ Ζέφυρος, τὸν δίσκον περιτρέπει.
Τῇ κορυφῇ δὲ τὸν καλὸν πλήξας, ἀνεῖλε νέον.
Ἡ γῆ δὲ ἄνθος ὁμώνυμον ἀντέδωκε τοῦ νέου,
Καθάπερ καὶ τὸν νάρκισσον οἰκτείρασα τοῦ κάλλους.
Ἀλλ' ὁ Ναρκίσσου πρόδηλος ἐστὶν ἀλληγορία.

Ὅτι

Iste autem in Pythijs uictor Megacles fuit,
Genus in Alcmæona ditißimum referens.
Quem antea diximus à Crœso diuitem factum fuisse.

DE ALCMAEONE. 6.

Alcmæon erat ex nobilibus, & peropulentis:
Cuius filij occiderunt Pisistrati filios, (piam.
Tyrãnos existentes Atheniensiũ, Hipparchũ & Hip
Vrbem uerò liberarũt, quorũ unus erat Clisthenes.

DE BOREAE FILIIS. 7.

Boreas Thrax ex Athenis, Orethyrã cũ rapuisset,
Zeten generat, & Calain, admodum cæsarie orna-
Et Abesalon ipsum densitate pilorũ uincentes. (tos,
Quos & uolare pilis dixerunt fabularum scriptores,
Tanquam elatos pilis suis, atq; insolentes.
Hos dicunt unà nauigantes cum cæteris Argonautis,
A Phineo sene expulisse Harpyias,
Aues ex ore eius escas rapientes.
Atq; cum ipsis dicunt & hos occubuisse.
Verã autem allegoriã, sic ipse mihi cogita.
Steron iste Phineus cæcus erat præ senecta. Fortè γέρων, senex
Erasiam uerò Harpyiamq; habens filias,
Viuentes meretricißimam atq; dissolutam uitam,
Omni uictu ab ipsis prorsus exhauriebatur,
Paupertate affligebatur, atq; fame execranda. παλαμναίῳ.
Zetes autem & Calais has cum rapuissent,
Inuisi alicubi fuerunt ex partibus illis.
Vnde in fabulas inciderunt, quæ de his omnia.
Apollonius autem refert hanc historiam.

DE EVPHORBO. 8.

Euphorbos Phrõtidis filius, iuxta Homerũ, & Pan
Orpheus aũt Abarbarees et Bucoli filiũ dicit. (thi,
Iste capilli amator existens, & delicatæ comæ,
Et belligerãs, atq; auxiliũ ferẽs Troianis pro Helena,
Multo auro ligatum habebat capillorum nodum,
Et redimiculũ, & corymbum, & cicadarũ gestamen.

DE NARCISSO. 9. (uenis,

Narcissus, Lacõ uenator, amator uenustatis erat iu
Hora æstiua aũt olim cũ sitiuisset, post uenationẽ,
Vt incuruatur ad fontem, uidit se speciosum,
Amat umbram suam, ut alterius iuuenis.
Cupiẽs aũt hãc apprehendere, humidã haurit mortẽ.

DE NIREO. 10. (chritudine

Nireus Græcorũ imperator, uenustißimus erat pul-
Omniũ Græcorũ cæterorũ, post Achillem.

DE HYACINTHO. 11.

Hyacinthus Cynorti quidem erat frater uenustus.
Filius Amycli autẽ patris, matris Diomedæ,
Ex terra uirorũ nobiliũ Laconũ Amycleensium.
Apollo uerò & Zephyrus adolescentẽ certatim depe
Et sanè olim disco ludente Apolline cũ hoc, (ribant.
Vehementer cũ efflasset Zephyrus, discũ circũuertit.
Vertice autẽ pulchrũ cũ percußisset, occidit iuuenẽ.
Terra aũt florẽ eiusdẽ nominis reddidit pro iuuene,
Quasi Narcissum miserata ob pulchritudinem.
Sed Narcißi clara est allegoria.

 Quis

Ὅτι πεσὼν εἰς θάλασσαν ὁ νέος, ἀπεπνίγη.
Τὸ κάλλος δ' ὑπερβάλλοντες, πένθους παρηγορίαν,
Φασὶ πεσεῖν εἰς θάλασσαν σκιᾶς αὐτοῦ τῷ πόθῳ. (τῶν,
Τὸ τῶν φυτῶν δὲ, πρόδηλον, ὡς καὶ τῶν δένδρων πάν-
καὶ τῶν ἀστέρων σὺν αὐτοῖς, καὶ τῶν ὁμοιοτρόπων. (των
τρέφοντες Τῶν γὰρ θνησκόντων ἀγχιστεῖς, †τρέφοντες πόθον τού-
Ἐκεῖνα κατωνόμαζον εἰς κλήσεις τὰς ἐκείνων.
Τοῦ ὑακίνθου δὲ φασὶν ἀντεραστάς, οὓς ἔφην,
Δεικνῦντες ὑπερβάλλον τι τοῦ νέου τὸ ὡραῖον,
Ὡς ἔχαιρεν ὁ ἥλιος, τερπόμενος τῷ νέῳ.
Καὶ τῶν ἀνέμων αἱ πνοαί, θέλγητρον εἶχον τοῦτον.
Ὡς δὲ σὺν μείρακί τινι δισκεύων ἀνῃρέθη,
Ἀνέμου μεταστρέψαντος πρὸς κορυφὴν τὸν δίσκον,
Ἔπλασαν ὡς ὁ ζέφυρος βασκαίνων τῷ ἡλίῳ,
Ἐξάγει τοῦτον τοῦ ζῆν, καὶ τοῦ λαμπροῦ φωσφόρου.
Τὴν δ' ἱστορίαν νίκανδρος θηριακοῖς ἐγγράφει.
Τὸ δὲ ζητεῖν, καὶ τὰ ῥητὰ τῶν σοφῶν σοι γράφειν,
Ἄκαιρον, καὶ περίεργον, καὶ τῶν μοχθηροτάτων.
Οὐ γὰρ ὡς τζέτζου πόνημα, ταῦτα ζητεῖς μανθάνειν,
Εὐχάριστος φαινόμενος περὶ τοὺς εὐεργέτας,
Ἀλλ' ὡς προφθασάμενος τόσα μαθεῖν βιβλία,
Ὡς πρὶν ἄλλος ἀχάριστος, ἐξ οὗ τὴν πεῖραν ἔσχον.
Ὅθεν ἀρκεῖ καὶ τοὔνομα σοὶ γεγραφέναι μόνον.
Τὴν μνήμην δ' ἔα παρ' ἡμῖν πάντων ἐμμένειν τούτων.
Οἶδας δὲ πάντως ἀκριβῶς, πῶς πᾶσαν οἶδα βίβλον,
Ἐκ στήθους τε καὶ στόματος οὕτως ἑτοίμως λέγειν.
Οὐδὲ γὰρ μνημονέστερον τοῦ τζέτζου θεὸς ἄλλον
Ἄνδρα, τῶν πρίν τε καὶ τῶν νῦν ἐξέφηνεν εἰς βίον.
Ὅθεν τὸ δῶρον εἰληφώς, εὐχαριστῶ τῷ δόντι.
Κἂν τρίβω βίον πενιχρόν, σειρᾶς ὢν γένους πρώτου.
Ἑκὼν ἑκὼν καὶ τοῦτο δὲ φάναι με, κατ' αἰσχύλον,
Ἥγημαι πάντα λῆρον γὰρ τοῦ βίου τῶν ἀνθρώπων.
Ὅθεν τὸν φιλογώνιον ἡρετισάμην βίον.
Εἰ δέ τις μνήμων ἕτερος εἶναι τοῖς λόγοις λέγει,
Ἐπεὶ τινὰ τῶν πάροιθεν ἀνενεγκεῖν οὐ σθένω,
Δεῦρο τῶν νῦν τις πρὸς ἡμᾶς. οὐ γὰρ φυγομαχοῦμεν,
Κἂν οἰκουροκαθέδριον εἱλόμεθα τὸν βίον,
Ὡς ὁ σκυρίτης ἀχιλλεύς, τοῦ χείρωνος τὸ θρέμμα,
Οὐδ' ὡς κοννᾶς, τριόδους τε καὶ θύρας πανδοχείων.
Καὶ μάθε φύσιν τὴν ἡμῶν, καὶ τῶν φρενῶν τὸ μνῆμον.
Καὶ πῶς νῦν πάσας ἔγνωμεν κρίνειν ἀρχαίων βίβλους,
Καὶ μετ' ὀλίγον μετὰ μικρὸν, κόνις, σκιά, καὶ τέφρα:
Θρηνῶν δὲ πᾶν ἀνθρώπινον, τὸ σολομῶντος λέγε.
Εἶδον τοῦ κόσμου τὰ λαμπρά, καὶ τὰ τερπνὰ τοῦ βίου,
Ὅσα ὑπὸ τὸν ἥλιον, καὶ πάντα ματαιότης.
Ὅμως ὦ χρῄζων ἐκμαθεῖν πάντων σοφῶν τὰς χρήσεις,
Attentas, translatè. Εὐτρήτους θεὶς σὰς ἀκοάς, τῶν λόγων ἄκουέ μου.
Οὔ μοι θυμὸς σιδήρεος ἐστίν, ἀλλ' ἐλεήμων.
Θηριακοῖς ὁ νίκανδρος τὰ ὑακίνθου γράφει·
» Ψίλωθρον, καρπόν τε φιλοθρηνοῦς ὑακίνθου,
» Ὃν φοῖβος θρηνήσατο, ἐπεί ῥ' ἀέκοντά περ ἔκτα,
» Παῖδα λαβὼν προπάροιθεν ἀμυκλαίου ποταμοῖο,
» Πρωθήβην ὑάκινθον, ἐπεὶ σόλος ἔμπεσε κόρσῃ,
» Πέτρου ἀφαλλόμενος. νέατον δ' ἤραξε κάλυμμα.

ΠΕΡΙ

Quia cũ cecidisset in aquas iuuenis, præfocatus est.
Pulchritudinẽ uerò extollẽtes, luctus solatio,
Dicunt cecidisse in aquas, umbræ suæ desiderio.
Plantarũ autem fictio clara, sicut & arborũ omniũ,
Et stellarum cum ipsis, atq; istiusmodi.
Morientiũ enim affines, nutrientes desideriũ horum,
Ista nominarunt nominibus illorum.
Hyacinthi autem dicunt riuales, quos dixi,
Ostendentes excellentem iuuenis uenustatem,
Quòd gauisus sit Sol, oblectatus iuuene:
Et uentorum flatus pro delicijs habuerint hunc.
Vt uerò cũ iuuene aliquo, disco ludẽs interfectus est,
Vento subuertente in uerticem discum,
Finxerunt quòd Zephyrus inuidens Soli,
Educit hunc è uita, atq; è splendido lucifero.
Historiam uerò Nicander in Theriacis scribit.
Quærere uerò, & quæ dicta sunt sapientũ, tibi scri-
Importunũ, & superfluũ, atq; laboriosissimũ. (bere,
Non enim ut Tzetzæ laborem hæc quæris discere,
Benegratus apparens circa beneficos:
Sed tanquam qui præluserit tot discere libros,
Velut ante alius ingratus, ex quo experimentũ habui.
Vnde sufficit & nomen tibi scripsisse solum.
Memoriã aũt sine apud nos omniũ permanere horũ.
Scis aũt omnino exactè, quomodo omnẽ noui librum,
Ex pectore atq; ore sic promptè dicere.
Neq; enim memorantiorem Tzetza Deus alium
Virum, eorũ q prius, & qui nunc, produxit in uita.
Vnde donum cum sumpserim, gratias ago danti. (mi.
Quãuis dego uitã paupẽ, catenæ existẽs generis pri
Volẽs uolens et hoc aũt dicere me, iuxta Aeschylum,
Arbitror enim omnia nugas in uita hominum.
Vnde & amatricem angulorum elegi uitam.
Si quis autem memorẽ se alius esse uerbis dicat,
Quoniam aliquem priorum referre non sustineo,
Huc age præsentiũ q̃spiã ad nos. nõ enim tergiuersa-
Quãuis domisessilem elegerimus uitã, (mur,
Sicut & Scyrites Achilles, Chironis alumnus,
Neq; ut Connas triuia, & ianuas cauponarum.
Et disce naturã nostram, & mentis memoriã: (bros,
Et quomodo nunc oẽs nouimus iudicare antiquorũ li
Et post nihilum, post paulum puluis, umbra, & cinis:
Lugẽs aũt omne quod humanũ est, illud Solomõis dic:
Vidi mundi præclara, atq; delectabilia uitæ,
Quæcunq; sunt sub sole, & omnia uanitas.
Tamen ô q uoles ediscere omniũ sapientũ uoluntates,
†Bene foratas cum posueris tuas aures, sermones audi
Non mihi animus ferreus est sed misericors. (meos.
Theriacis Nicander res Hiacynthi scribit:
Psilothrum, fructumq; amantis luctum Hyacinthi,
Quem Phœbus luxit, quia ipsum inuitè occidit,
Puerum accipiens mu to antea Amyclæi fluuij,
Primæ pubis Hyacinthũ, postq̃ discus incidit tẽpori.
Saxũ exiliẽs, iuuenile aũt fregit coopercultũ.

DE

ΠΕΡΙ ΟΡΦΕΩΣ. ιβ.

Ὀρφεὺς ἦν Θρᾷξ, ἐξ Ὀδρυσῶν πατρίδος Βισαλτίας,
Μενίππης τῆς Θαμύριδος υἱός, καὶ τοῦ Οἰάγρου,
Καὶ ἀλληγορικώτερον φασί, τῆς Καλλιόπης.
Τοῦτον φασὶ τῇ μουσικῇ θῆρας καὶ λίθους θέλγειν.
Ὡς γράφει που περὶ αὐτοῦ καὶ Σιμωνίδης οὕτω·
» Τοῦ καὶ ἀπειρέσιοι ποτῶντ' ὄρνιθες ὑπὲρ κεφαλᾶς,
» Ἀνὰ δ' ἰχθύες ὀρθοὶ κυανέου ἐξ ὕδατος ἅλλοντο,
» Καλᾷ σὺν ἀοιδᾷ. τὰ μὲν ῥητὰ τοῦ μύθου ταῦτα·
Τὸ δ' ἀτρεκές, τῇ μουσικῇ πάντας ἀνθρώπους θέλγων,
Τοὺς φυτουργούς, τοὺς λιθουργούς, καὶ τοὺς θηριοτρόφους,
Ἔδρα τῶν ἔργων ἀμελεῖν, ἑπομένους τούτῳ.

ΠΕΡΙ ΑΜΦΙΟΝΟΣ. ιγ.

Ὁ λυρῳδὸς Ἀμφίων μὲν οὗτος, σὺν ἅμα Ζήθῳ,
Υἱοὶ Διός, καθ' Ὅμηρον, μητρὸς τῆς Ἀντιόπης.
Κατὰ δ' ἑτέρους χρονικούς, καὶ τὸν Ἀντιοχέα,
Υἱοὶ τοῦ Θεοβόωντος, μητρὸς δὲ τῆς ῥηθείσης.
Παρθένοι τεχθόντες δέ, καὶ πρότερον ῥιφέντες.
Ὡς ὕστερον ηὐξήθησαν ἦρχον τὴν βασιλείαν,
Πατρὸς τιμῶντες ὄνομα, Θήβας πυργοῦσι πόλιν.
Φασὶ δὲ τὸν Ἀμφίονα τῇ λύρᾳ κεχρημένον,
Ἕλκειν τοὺς λίθους τῇ ᾠδῇ, πρὸς τὴν οἰκοδομίαν.
Τὸ δ' ἀληθές· Ἀμφίων μὲν ᾖδε κρατῶν τὴν λύραν,
Οἱ λιθουργοὶ δ' ἐπήγαζον, τοὺς λίθους συντιθοῦντες.
Ὡς ὕστερον Ἀλέξανδρος ἐκείνας κατασκάπτων,
Θρηνῳδέσιν αὐλήμασιν, ὡς Καλλισθένης γράφει.
Ὁ Ἰσμηνίας ηὔλει γάρ, αἱ Θῆβαι δ' ἐπορθοῦντο.

ΠΕΡΙ ΣΕΙΡΗΝΩΝ. ιδ.

Περὶ Σειρήνων Ὅμηρος, Λυκόφρων, Εὐριπίδης,
Καὶ πάντες ἄλλοι γράφουσι, θέλγειν ἀνθρώπους μέλει,
Ἀπονεκροῦν τε τῇ ᾠδῇ, πᾶσαν †τροφὴν πληροῦντας.
Μόνον δὲ ταύτας παρελθεῖν φασὶ τὸν Ὀδυσσέα,
Κηρῷ μὲν παραχρίσαντα τὰ τῶν ἑταίρων ὦτα,
Αὐτὸν δὲ κατακούοντα, κρεμάμενον ἱστίῳ.
Λέγουσι ταύτας εἶναι δὲ κόρας, ὀρνιθομόρφους,
Τὴν Λευκωσίαν, Λίγειαν, μετὰ τῆς Παρθενόπης,
Τοῦ Ἀχελώου ποταμοῦ καὶ Τερψιχόρης παῖδας.
Ἄλλοι τῆς Μελπομένης δέ, καὶ κλήσεις τούτων ἄλλας.
Τὸ δ' ἀλληγορικώτερον τούτων, φασὶ πολλάκις.
Οἱ μὲν γὰρ πέτρας λέγουσιν εἶναί που σειρηνίδας,
Εὐτρήτους, κἂν τοῖς κύμασιν ᾠδὴν ἀποτελούσας.
Πλούταρχος δ' ὁ νεώτερος, πόρνας ἐκείνας λέγει.
Οἱ δ' ἄλλοι πάντες ἡδονάς, νικώσας τοὺς ἀνθρώπους,
Ὅσοι μὴ φράξωσι κηρῷ τὰ τῶν ἑταίρων ὦτα·
Ἤγουν τὰς πέντε κλείσωσιν αἰσθήσεις πρὸς ἐκείνας,
Νοῦν τε μετεωρίσωσιν, ὥσπερ αὐτός σοι λέγω.
Καὶ Τερψιχόρης δὲ φημί, καὶ Μελπομένης παῖδας.
Ταῖς ἡδοναῖς γὰρ ἕπεται, καὶ πόρναις, τὰ τοιάδε.
Καὶ Ἀχελώου ποταμοῦ, καὶ πτερωτὰς δὲ λέγω,
Ὡς ῥευστῶν τῶν ἡδονῶν, ἀστατούντων πορνῶν δέ
Καὶ τῆς ἐκείνων τέρψεως συντόμως ἱπταμένης.

ΠΕΡΙ ΜΑΡΣΥΟΥ. ιε.

Μαρσύας Φρὺξ φιλόσοφος εὗρεν αὐλοὺς τὸ πρῶτον,
Ὃς πρὸς αὐτὸν ἀντήρισεν Ἀπόλλωνα καλάμοις,
Καίπερ πρὸς πίτυν ἡττηθείς, ἀσκὸς ἀπεκρεμάσθη.

Ῥεῖ

DE ORPHEO. 12.

Orpheus fuit Thrax, ex Odrysis patria Bisaltia,
Menippes Thamyridis filius ac Oeagri,
Quamuis allegoricè dicunt magis, Calliopes.
Hunc dicunt musica feras atq; lapides mulcere,
Vt scribit alicubi de ipso & Simonides ita:
Huius & innumeræ uolabant aues super caput,
Simul & pisces recti cærulea ex aqua saliebant
Pulchra cum cantilena. quæ dicta sunt fabulæ, hæc.
Verùm autem, musica omnes homines mulcens,
Plantatores, lapidicidas, quiq; erant ferinis moribus,
Faciebat opera negligere sequentes hunc.

DE AMPHIONE. 13.

Lyricen Amphion hic quidem, unà cum Zetho,
Filij Iouis, iuxta Homerum, matre Antiope,
Iuxta alios uerò chronicos, atq; Antiochenum,
Filij Theoboontis matre autem iam dicta.
Virgine credita nati, & prius proiecti.
Vt posteà creuerunt, cœperunt regnum,
Patris honorantes nomen, Thebas extruunt urbem.
Dicunt autem Amphiona lyra usum,
Traxisse lapides cantu in ædificationem.
Veritas autem: Amphion quidè cecinit accepta lyra,
Lapidicidæ uerò sustinebant lapides compingentes.
Vt posteà Alexander illas effodiens,
Lugubribus cantilenis, ut Callisthenes scribit.
Ismenias enim tibia psonabat, Thebæ aũt diruebãtur.

DE SIRENIBVS. 14.

De Sirenibus Homerus, Lycophron, Euripides,
Et omnes alij scribunt, mulcere homines cantu.
Necareq; cantu, †omnem escam implentes. Fortè τρυφὴν omnes delicias.
Solum autem has pertransisse dicunt Vlyssem,
Cera cum peruunxisset amicorum aures,
Ipsum autem obaudientem, suspensum uelo.
Dicunt uerò has esse puellas, auium facie:
Leucosiam, Ligiam unà cum Parthenope,
Acheloi fluuij & Terpsichoræ filias.
Alij autẽ Melpomenæ, & nomenclaturas harũ alias.
Quod autem magis allegoricè his, dicunt sæpe.
Aliqui enim dicunt, petras esse alicubi catenatas,
Bene foratas, etiam undis cantum perficientes.
Plutarchus autem iunior, meretrices illas dicit.
Alij autem omnes, uoluptates, uincentes homines,
Quicunq; non obturant cera amicorum aures,
Videlicet quinq; clauserint sensus ad ipsas,
Mentemq; subleuauerint, quemadmodum tibi dico.
Et Terpsichoræ autem dico, & Melpomenæ filias.
Voluptates enim & meretrices sequuntur talia.
Et Acheloi fluuij, & alatas dico,
Velut fluẽtes uoluptates, atq; instabiles meretrices au
Et illarum delectatione breuiter uolante. (tem,

DE MARSYA. 15.

Marsyas Phryx philosophus inuenit tibias primũ,
Qui cum ipso certauit Apolline calamis,
Quamuis apud pinum uictus, ab utre suspensus est.

Fluit

Ῥεῖ δὲ μανίαν αὐλητοῦ καὶ ποταμὸς εἰσέτι,
Ὥσπερ ἰουλιανοὶ γράφουσι τοῦτο λόγοι,
Καὶ καισαρεὺς προκόπιος, ἕτεροί τε μυρίοι,
Καὶ πρὸ αὐτῶν ὁ νίκανδρος, οὕτω τὰ ἔπη λέγων·
» Πολλάκι καὶ πίτυες γοερῶς ἀπεδάκρυσαν τμῆξαι
» Μαρσύα, ἦχί τε φοῖβος ἀπὸ φλόα δύσατο γυίων.
» Ἡ δὲ μόρον πολύπυστον ἐπαλάζουσα κατ' ἄγκη,
» Οἷα συνεχέως ἀδινὴν ἀναβάλλεται ἠχήν.
Ἄλλοι φασὶ τὴν ἀθηνᾶν εὑρεῖν τὴν αὐλῳδίαν,
Μαρσύᾳ τῷ σατύρῳ δὲ ταῦτα καταμεμφθεῖσα·
Οὔ τοι πρέπει τὸ σχῆμα, τοὺς αὐλοὺς μέθες,
Καὶ θ' ὅπλα λάζου, καὶ γνάθους εὐθυμένει·
Πρὸς ὕδωρ ἐπικύψασα, τὰς γνάθους ὀγκωμένας
Ἰδοῦσα, τούτῳ δίδωσι τὴν τέχνην τῷ μαρσύᾳ.
Οὗτος δ' ὁ παῖς ὑάγνιδος, τὸν ὄλυμπον διδάσκει,
Ἐρίζων δὲ τοῖς κρείττοσιν, ὡς ἔφην, ἀνῃρέθη.
Τὴν δ' ἔριν ταύτην πού φησιν ᾄσματι σιμωνίδης,
» Χρυσῷ δ' αἰγλάοντι προσήρμοσεν ἀμφὶ δασείας
» Κόρσας, καὶ στόμα λάβρον ὀπισθοδέτοισιν ἱμᾶσιν.
Ἀλλ' ἀλληγορητέον μοι τὴν ἀθηνᾶν, ἀπόλλω,
Εὕρημα μὲν φρονήσεως, καὶ τὸ τῆς αὐλῳδίας.
Ἀλλ' ἐξογκοῖ τὰς παρειάς, τὴν ὄψιν καταισχύνει,
Ὅθεν οὐ πρέπει σοφοῖς τοῖς ἀνδράσιν αὐλῳδία.
Ἀλλ' ὅμως ὁ φιλόσοφος μαρσύας, ὅνπερ εἶπον,
Εὑρὼν ταύτην ἐκόμπαζε, παραφρονῶν εἶτα
Πνιγεὶς ὀγκοῦται ποταμῷ, κρεμᾶται δὲ πρὸς πίτυν,
Ἡλίῳ καθορώμενος, ὥσπερ αὐτόχειρ φόνου.
Ἐπεὶ δὲ μουσικώτατος ὁ ἥλιος, καὶ οὗτος
Ἔφασαν ὡς αὐτὸς ἐρίσει, καὶ νικηθεὶς κρεμᾶται.

ΠΕΡΙ ΤΕΡΠΑΝΔΡΟΥ. ιϛ.

Κιθαρῳδὸς ὁ τέρπανδρος, τῷ γένει μηθυμναῖος,
Στασιασάντων δέ ποτε τῶν λακεδαιμονίων,
Χρησμὸς αὐτοῖς ἐξέπεσε, πάλιν φιλιωθῆναι,
θαρίσῃ Ἂν ἐκ μηθύμνης τέρπανδρος ἐκείνοις †κιθαρίσει.
Καὶ δή τι μέλος τέρπανδρος οὗ τέχνης κιθαρίσας,
Αὐτοὺς πάλιν συνήρμοσε, διόδωρος ὡς γράφει.
Τῆς ἁρμονίας τῇ ᾠδῇ καὶ γὰρ μετατραπέντες,
Ἀλλήλους περιέβαλλον, ἠσπάζοντο δακρύοις.

ΠΕΡΙ ΑΡΙΟΝΟΣ. ιζ.

Ἀρίων μηθυμναῖος ἦν, κιθαρῳδὸς καὶ οὗτος.
Ἐν χρόνοις ὢν τοῖς κροίσου δὲ, καὶ τοῖς τοῦ περιάνδρου,
Εἰς ἰταλίαν ἀπελθών, καὶ περὶ σικελίαν
Νικήσας ἔσχηκε πολλά. νηὸς δὲ κορινθίας
Ἐκ τάραντος ἐπέβαινε, πλεύσων εἰς τὴν πατρίδα.
Τοῖς ναύταις δὲ τοῖς χρήμασι μέλλων ἀναιρεθῆναι,
Αἰτεῖ τὴν μουσικὴν στολὴν λαβεῖν, καὶ κιθαρίσαι
Μέλος ἐπιθαλγάτιον. καὶ δὴ λαβὼν τὴν λύραν,
Ἑπτὰ δ' εἰσὶν οἱ σύμπαντες κιθαρῳδίας νόμοι,
Ὡς ἤρξατο τὸν ὄρθιον τερπνῶς ἐπᾴδειν νόμον,
Δελφὶς θελχθεὶς ἀνέθορε, καὶ δὴ πεσόντα τοῦτον
Τοῖς νώτοις φέρων ὑπέσχεν, εἰς ταίναρον ἐξάγει.
Ὁ δὲ πρὸς κόρινθον ἐλθών, πᾶν περιάνδρῳ λέγει.
Ὁ δ' ἀπιστῶν, κατέκρυψεν ἐν φυλακῇ τὸν ἄνδρα.
Εἶτα δ' ἐλθόντων τῶν ναυτῶν, ἐλέγξας οὕτως εὗρε,
Καὶ τούτων δίκην ἔλαβε πρέπουσαν ἀνδροφόνοις.

Fluit autem insania tibicinis & fluuius adhuc,
Quemadmodum Iulianei scribunt hoc sermones,
Et Caesareus Procopius, aliique innumeri,
Et ante ipsos Nicander, sic carmina dicens:
Saepe & pini flebiliter abs lachrymas tersit
Marsyae, ubi & Phoebus in corticem induebat membra.
Illa autem mortem famosam susurrat per ualles,
Sola continenter immensum producit strepitum.
Alij dicunt, Mineruam inuenisse tibiae cantum,
Marsyae autem Satyro hisce increpata:
Nequaquam decet forma, tibias omitte,
Atque arma cape, & maxillas exorna:
Ad aquam reclinata, maxillas inflatas
Conspicata, huic dedit artem Marsyae.
Iste autem filium Hyagnidis, Olympum docet.
Contendens autem cum melioribus, ut dixi, interfectus est.
Hanc contentionem alicubi inquit cantu Simonides:
Auro splendido adaptauit circa uillosa
Tempora, & os uehemens retro quibusdam loris.
Sed allegoricè capiamus Mineruam & Apollinem,
Inuentum quidem prudentiae, atque tibiae cantilenae.
Sed tumefacit maxillas, aspectum pudefacit:
Vnde non decet sapientes uiros tibiae cantus.
Sed tamen philosophus Marsyas, quem dixi,
Inuenta hac gloriabatur, stultus deinde
Praefocatus, tumescit in fluuio, suspenditur autem ad pi-
A sole conspectus, uelut ab autore caedis, (num,
Quoniam musicissimus sol. & istum,
Dixerunt decertasse, & uictus suspenditur.

DE TERPANDRO. 16.

Citharoedus Terpander, genere Methymnaeus.
Ciuili autem bello motis olim Lacedaemonijs,
Oraculum illis editum est, iterum conciliatos iri,
Si ex Methymna Terpander illis cithara caneret.
Et sanè cantum quendam ex arte cecinisset Terpander,
Ipsos iterum coniunxit, uti Diodorus scribit.
Concentus enim cantilena conuersi,
Sese complexi, osculabantur lachrymis.

DE ARIONE. 17.

Arion Methymnaeus erat, citharoedus & iste.
In temporibus autem existens Croesi, & Periandri,
In Italiam profectus, & circa Siciliam
Victor adeptus est multa. nauem uerò Corinthiam
E Tarento inscendit, nauigaturus in patriam.
A nautis uerò ob pecunias cum interficiendus esset,
Petit musicum indumentum accipere, & cithara ludere
Cantilenam illecebrosam. & sanè accepta lyra,
Septem autem sunt in uniuersum citharae cantus modi,
Vt coepit rectam dulciter occinere modulationem,
Delphis illectus subsilijt, & sanè prolapsum hunc
Tergo ferens sessorem, in Taenarum exponit.
Ille autem Corinthum ueniens, omnem rem Periandro dicit.
Hic uerò incredulus abscondit in custodia uirum.
Mox autem appulsis nautis, inquisitione facta sic inue
Deque his poenam sumpsit dignam homicidis. (nit.

Ὁ συγγραφεὺς Ἡρόδοτος γράφει τὴν ἱστορίαν,
Ὀππιανός τε σὺν αὐτῷ, πλὴν ὡς ἀτρεκεστάτην.
Τὸ δ' ἀλληγορικώτερον, οὕτως ὦ τέκνον ἔχει.
Ὡς κινδυνεύων ἔκραξε τὸν ὄρθιον τὸν νόμον,
Φοίνικες ἄνδρες πειραταί, νηῒ δελφινομόρφῳ
Τοῦτον κατοικτείραντες, εἰς Ταίναρον κατῆραν.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΧΡΥΣΗΣ ΑΡΝΟΣ τοῦ ἀτρέως. ιη.

Ἀτρεύς, θυέστης, ἀδελφοί, καί τινες ἄλλοι πλείους,
Παῖδες οἱ πάντες πέλοπος, καὶ τῆς ἱπποδαμείας.
Χρύσιππος τούτοις ἀδελφὸς ἐξ ἀξιόχης νόθος.
Ὅνπερ φθονοῦντες τῷ πατρὶ τιμώμενον ἀμέτρως,
Ἱπποδαμείας ταῖς βουλαῖς, ἀτρεύς τε, καὶ θυέστης,
Εἰς φρέαρ ἀποπνίγουσιν. ὅπερ μαθὼν ὁ πέλοψ,
Ἀπ' ὀφθαλμῶν ἐποίησε πάντας αὐτοῦ τοὺς παῖδας.
Ὁ δὲ χρησμός, τὸν λάϊον, τοῦτον φησὶν ἁρπάσαι.
Ἄλλοι μὲν ἄλλῃ ᾤκησαν. ἀτρεὺς δὲ καὶ θυέστης
Τὴν τριφυλίαν ᾤκησαν, τὴν τῆς πελοποννήσου.
Τῆς βασιλείας δ' ἕκαστος αὐτῶν ἀντεποιεῖτο.
Ἀτρεὺς κατὰ τὸν νόμιμον, πρότερος ὢν τῷ χρόνῳ,
Θυέστης δὲ δυστράχηλος, καὶ νόμους † παρατρέχων.
Χρόνῳ συνέθεντο, ποτὲ τοῦτον λαβεῖν τὸ κράτος,
Ὃς ἄν τι τέρας † δείξειε, κριτοῦ τοῖς τεταγμένοις.
Ἀτρέως δ' ἐν τοῖς θρέμμασιν ἦν τι χρυσοῦν ἀρνίον,
Ὁ σιμωνίδης πορφυροῦν εἶναι δὲ τοῦτο λέγει.
Τοῦτο γοῦν ἔμελλον ἀτρεὺς δεῖξαι τοῖς δικασπόλοις,
Ὅπερ κατ' εὐριπίδην μέν, ἑρμοῦ βουλαῖς ἐτέχθη,
Ὡς ἂν φθορὰ γενήσεται, καὶ βλάβη πελοπίδαις.
Ἀνθ' οὗ μυρτίλον τὸν ἑρμοῦ πέλοψ φονεύσας ἀνεῖλε.
Ὁ δ' ἀπολλώνιός φησιν, εὔξασθαι τὸν ἀτρέα,
Ἀρτέμιδι τὸ κάλλιστον θῦσαι τῶν ἐν τῇ ποίμνῃ.
Ἰδόντα τοῦτο δὲ τεχθέν, πνίξαντα κατακρύψαι
Ἐν κιβωτίοις ἀσφαλῶς, οἷα τῷ ὄντι τέρας.
Τοῦτο γοῦν ἔμελλον ἀτρεὺς δεῖξαι τοῖς δικασπόλοις.
Θυέστης δὲ λαθροκοιτῶν, συλῶν εὐνὴν συναίμου,
Τοῦτο λαβὼν ἐκ γυναικὸς ἀτρέως ἀερόπης,
Τοῖς δικασταῖς ὑπέδειξεν, ἦρε τὴν βασιλείαν.
Τὴν συμφορὰν μὴ στέρξας δὲ τοῦ πάθους ὁ φωσφόρος,
Ἡμέραν μίαν ἐκ δυσμῶν † διφρεύει πρὸς τὴν ἕω,
Καὶ σὺν αὐτῷ καὶ ἡ πλειάς, ὅθεν ἑλῶσι τοῦτον.
Μαθὼν δ' ἀτρεὺς ὡς καὶ μοιχὸς ἐστὶ τῆς ἀερόπης,
Τοὺς ἐκ νηΐδος, τράπεζαν τρεῖς παῖδας ποιεῖ τούτῳ,
Τὸν ἀγλαόν, ὀρχομενόν, κάλλαιον, ἀποσφάξας.
Ἄκρα τῶν παίδων δείξας δέ, τοῦτον ὠθεῖ τῆς χώρας.
Ὑπέστρεψε δ' ὁ ἥλιος, ὡς μυσαχθεὶς τὰ δεῖπνα.
Αἴγισθος δὲ θυέστου παῖς, ἀγροῖς θηλάζων αἶγα,
Ἐκ πελοπίας θυγατρὸς τεχθείς, ἢ μνησιφάης,
Ἐκ τῶν ἀγρῶν ἐπιδραμών, καὶ κτείνας τὸν ἀτρέα,
Τὴν βασιλείαν τῷ πατρὶ πάλιν ἐπανασώζει.
* Τὸν δ' ἀγαμέμνονα τροθηκουρὸς μετὰ τοῦ μενελάου,
Ἄγει πρὸς πολυφείδην, κρατοῦντα σικυῶνος.
Ὃς πάλιν τούτους πέπομφε πρὸς αἰτωλὸν οἰνέα.
Μετ' οὐ πολὺ τυνδάρεως τούτους κατάγει πάλιν.
Οἱ τὸν θυέστην μὲν αὐτὸν ἥρας βωμῷ φυγόντα,
Ὁρκώσαντες διώκουσιν, οἰκεῖν τὴν κυθηρίαν.

Oἱ δὲ

Author Herodotus scribit ipsam historiam,
Oppianusq; cum ipso, sed tanquam uerißimam.
Allegorice autem sic, ô fili, se habet,
Vbi periclitans cecinit orthium carmen,
Phœnices uiri piratæ, naui delphino insignita,
Hunc miserati in Tænarum sustulerunt.

DE AVREO AGNO Atrei. 18.

Atreus, Thyestes, fratres: & quidam alij plures,
Filij omnes Pelopis, atq; Hippodamiæ.
Chrysippus his frater ex Axiocha nothus,
Quem exosi, patre eum honorante supra modum,
Hippodamiæ consilijs, Atreus & Thyestes
In puteo præfocant. quo cognito, Pelops
Ex oculis amouit omnes suos filios.
Oraculum autem, Laium inquit † hunc rapuisse. Chrysippum
Alij quidem alibi habitarũt, Atreus aũt & Thyestes
Triphyliam habitarunt, quæ est Peloponnesi.
Regnum autem uterq; eorum affectabat:
Atreus secundum legem, prior cum esset tempore: ἀντιβαίνων
Thyestes autem ceruicosus, & leges prætergrediens. δεῖξαι
Tempore pepigerũt, aliquãdo illum accipe imperiũ, κριτῶν
Qui aliquod portẽtũ ostendisse iudicaretur à cõstitu
Atrei aũt in pecoribus erat quidã aureus agnus, (tis.
Simonides autem purpureum fuisse hunc dicit.
Hunc igitur Atreus ostensurus urbis iudicibus,
Qui quidẽ iuxta Euripidẽ, Mercurij cõsilijs genitus
Vt casus fieret & nocumentũ Pelopidibus: (fuerat,
Quòd Myrtilũ Mercurij filiũ Pelops iniuriosè necas
Apollonius uerò inquit, uouisse Atreum (set.
Dianæ optimũ se immolaturum, quod esset in grege.
Viso autem hoc genito, suffocatum abscondisse
In capsulis tutò, quasi uere esset portentum.
Hunc igitur Atreus demonstraturus erat iudicibus.
Thyestes aũt clàm dormiens, pollues cubile cõsangui
Hunc acceptum ab uxore Atrei Aeropa, (nei,
Iudicibus urbis ostendit, accepitq; regnum.
Calamitatem uerò auersatus facti huius Lucifer, ἤλασε
Vna die ab occasu currum egit ad auroram,
Et cum ipso etiam Pleias, unde capiunt hunc.
Cognito aũt Atreus, q; etiã adulter esset Aeropæ,
Quos ex Neide habebat, epulũ tres pueros facit huic:
Aglao, Orchomeno, Callæo, interfectis.
Extrema uerò filiorũ cũ ostendisset, hũc pellit regio-
Conuersus est autem Sol, tanq; exosus cœnas. (ne.
Aegisthus autẽ Thyestæ filius in agris mulgẽs caprã,
Ex Pelopia filia genitus, aut Mnesiphaẽ,
Ex agris accurrens, & occidens Atreum,
Regnum patri iterum refert.
Agamemnonem autem † trotheconphos cũ Menelao nutritius, ex Soph.
Ducit ad Polyphidean, imperantem Sicyoni,
Qui rursus hos misit ad Aetolum Oenean.
Pòst non multum, Tyndaris hos deducit iterum,
Qui Thyestem ipsum Iunonis ad altare fugientem,
Facto iuramẽto persequũtur, ut habitaret Cytherian.

Bb Hi autem

Οἱ δὲ τυνδάρεω γαμβροὶ γίνονται θυγατράσιν.
Ὁ ἀγαμέμνων μὲν λαβὼν σύνευνον κλυταιμνήστραν,
Κτείνας αὐτῆς τὸν σύζυγον ταντάλον, τὸν θυέστου,
Σὺν τέκνῳ τούτου νεογνῷ. μενέλαος ἑλένην.
ἰλίῳ, Τὰ περὶ τοῦ †ἰλίου δὲ πάντα, δοκῶ γενέσθαι.
sole Οὐδ᾽ ἀλληγορητέα μοι φαίνεται τὰ τοιαῦτα.
Πρόβατα δὲ χρυσόχροα τοῦ φέρειν τὴν ὄριαν,
Ῥηγῖνος τὸν ἡσίγονον εἰσφέρει γεγραφότα.
Ἑρμῆν δ᾽ ἀστέρα γινώσκει, τὴν ἄρτεμιν σελήνην.
Βλάβας δὲ ταυτῶν φέρουσι, κακῶς σχηματισθέντα.
Παῖς δὲ μυρτίλος τοῦ ἑρμοῦ, τεχθεὶς ἀστέρι τούτου.

ΠΕΡΙ ΒΟΟΣ ΤΟΥ ΜΙΝΩΟΣ. ιθ.

Μίνως ὁ κρὴς ὑπῆρχε, παῖς διὸς τοῦ ἀστερίου.
Τοὺς βασιλεῖς δ᾽ ἀνέκαθεν δίας ἐκάλουν πάντας,
Ὡς τοῦ ἀστέρος τοῦ διὸς ἐν λεοντείαις μοίραις
Δρομολογουμένου, καὶ καλῶς κειμένου γενεθλίοις,
Ἐργαζομένου βασιλεῖς, καὶ στεμματηφοροῦντας.
Τοῦ ἀστερίου τοιγαροῦν διὸς ἐκλείποντος τὸ ζῆν,
Ὁ μίνως οὐκ ἰσχύων τῆς κρήτης βασιλεύειν,
Λέγει κρησί, θεόσδοτον ἔχειν τὴν βασιλείαν,
Σημεῖον ἐκ θαλάσσης γὰρ ἀναφανῆναι ξένον.
Εὔξατο δέ, κἄν τι φανῇ, τῷ ποσειδῶνι θῦσαι.
Ὡς ταῦρος ἀνεφάνη δὲ ἱμερτὸς ἐκ τῆς θαλάσσης,
Ἐκ τῶν κρητῶν μὲν ἔσχηκεν εὐθὺ τὴν βασιλείαν.
Θύσας δὲ ταῦρον ἕτερον αὐτὸς τῷ ποσειδῶνι,
Τοῖς βουκολίοις ἔπεμψεν ἐκεῖνον τὸν φανέντα.
Οὗπερ φασὶν ἡ σύζυγος ἠράσθη πασιφάη.
Καὶ ταῖς δαιδάλου μηχαναῖς μιγεῖσα συνουσίαις,
Μινόταυρον γεγέννηκε, βουάνθρωπον θηρίον.
Ὁ δ᾽ εὐπαλάμου δαίδαλος υἱός, καὶ τῆς ἀλκίππης,
Ὢν ἀρχιτέκτων ἀττικός, ἀγαλματοποιός τε,
Ῥίψας ἐξ ἀκροπόλεως τῆς ἀττικῆς ἀνεῖλε
Παῖδα περδίκης ἀδελφῆς, καλούμενον τάλων.
Οὗτος γὰρ διδασκόμενος τῷ θείῳ τῷ δαιδάλῳ,
Πρίονα πρῶτος ἔδειξεν, ὄφεως σιαγόνι
Πρίσας ξυλάριον μικρόν. ἰδὼν δ᾽ ὁ θεῖος τότε,
Τὴν εὐφυΐαν τοῦ παιδὸς φθονήσας, τοῦτον ἔκτεινε.
Καὶ φεύγει πρὸς τὸν μίνωα. ὅπου ναυκράτῃ δούλῃ
Μιγείς, ἴκαρον γεννᾷ. οὓς καταλαβὼν ὁ μίνως,
Ὡς τῇ μοιχείᾳ γυναικὸς αὐτοῦ συνηργηκότας,
Ἔμελλε πάντως ἀνελεῖν, δεσμωτηρίῳ κλείσας.
Οὗτοι δ᾽ ἀποδράσαντες ἐκ τοῦ δεσμωτηρίου,
Πτερά τε περιθέμενοι, φεύγουσι δι᾽ αἰθέρος.
Ἰκάριος πίπτει φυγὼν δὲ τῷ πελάγει,
Ἀφ᾽ οὗπερ καὶ ἰκάριον πέλαγος ὠνομάσθη.
Ὁ δαίδαλος δ᾽ εἰς κάμινον σώζεται σικελίας.
Τοῦτον καὶ μίνως ἐκζητῶν, ἦλθεν εἰς σικελίαν.
Ὑπὸ τῶν θυγατέρων δὲ θνήσκει τῶν τοῦ κωκάλου,
extinctus, Ζέματι θερμοῦ περιχυθείς, καὶ παραυτίκα †ψυγείς.
aut mortuus Ἀλλ᾽ ἀλληγορητέον μοι τὸν ταῦρον, καὶ τὴν μίξιν,
Καὶ τὸν μινόταυρον αὐτόν, καὶ πτέρωσιν δαιδάλου,
Καὶ πῶς φασὶν ἀγάλματα κινεῖσθαι τὰ δαιδάλου,
Ὡς εὐριπίδης γράφει μὲν ἐν γράμμασιν ἑκάβης.
" Εἴ μοι γένοιτο φθόγγος ἐν βραχίοσι,
" Καὶ χερσί, καὶ κόμαισι, καὶ ποδῶν βάσει.

Η δαι-

Hi autem Tyndari generi fiunt, ob filias.
Agamemnon quidem accepta coniuge Clytemnestra,
Occiso ipsius marito Tantalo. Thyestæ filio,
Cum filio admodum nuper nato: Menelaus, Helena.
Omnia uerò quæ de †Troia, arbitror esse facta:
Neq; per allegoriam mihi explicanda uidentur talia.
Oues autem aureæ cutis alicubi ferre lanam,
Rheginus Hesigonum inducit scribentem.
Mercurium autem stellam cognouit, Dianam lunam,
Nocumenta autem horum ferunt, malè informata.
Filius autem Myrtilus Mercurij, natus stella huius.

DE BOVE MINOIS. 19.

Minos Cretensis fuit, filius Iouis Asterij.
Reges autem olim Ioues uocabant omnes:
Tanquam astro Iouis, in leonis partibus
Per tempora currente, & bene posito natalibus,
Efficiente reges, & qui coronas ferrent.
Asterio autem Ioue moriente hoc,
Minos cum non sineretur Cretensibus dominari,
Dicit Cretensibus, diuinitus se habere regnum.
Signum enim ex mari apparuisse peregrinum.
Vouit aũt, si quid apparuisset, Neptuno immolaturũ (esse.
Vt uerò taurus apparuit delicatus ex mari,
À Cretensibus quidem habuit statim regnum.
Sed cum immolasset taurum alium Neptuno,
Bubulcis misit illum qui apparuerat:
Quem dicunt quòd coniunx illius amarit Pasiphaē,
Et Dædali artibus commixta coitu,
Minotaurum genuit, bouhominem feram,
Ille autem Eupalami Dædalus filius & Alcippæ,
Cum esset architecton Atticus, statuarumq; faber,
Proiectum è summa turri Atticæ, interfecit
Filium Perdices sororis, uocatum Attalum.
Ipse enim doctus ab auunculo Dædalo,
Serram primus ostendit, serpentis maxilla
Cum serrasset tabulã paruã. cõspicatus aũt auunculus
Optimæ indoli pueri cũ inuidisset, hũc occidit. (hoc,
Et fugit ad Minoēn. ubi cum Naucrate serua
Mixtus, Icarion generat: quos deprehendens Minos,
Velut adulterio uxoris suæ cooperatos,
Occisurus erat omnino, carceri inclusos.
Isti autem elapsi è carcere,
Alis circumpositis fugiunt per æthera.
Icarius uerò cecidit fugiens in pelagus,
À quo & Icarion pelagus appellatum est.
Dædalus autem in caminum seruatur Siciliæ.
Hunc & Minos exquirens, uenit in Siciliam.
À filiabus autem occiditur Cocali,
Aestu calido circumfusus, & statim †frigefactus.
Sed allegoricè exponamus taurum, & mixtionem,
Et Minotaurum ipsum & alationem Dædali.
Et quomodo dicant statuas se mouisse Dædali,
Sicut Euripides scribit in literis Hecubæ:
Si mihi esset uox in brachijs, "
Et manibus, & comis, & pedum gressu. "

Vel

Ἢ δαιδάλου τέχναισιν, ἢ θεῶν τινος.
Καὶ Πλάτων ὁ διδάσκαλος τῆς κωμῳδίας, λέγων·
Τὰ δαιδάλεια πάντα κινεῖσθαι δοκεῖ,
Βλέπειν τ' ἀγάλματ'. ὁ δ' ἀνὴρ ἐκεῖνος σοφὸς
Ὁ Μίνως, ὢν ἐώμενος πρὶν κατασχεῖν τὸ κράτος,
Ἀκούσας ἐκ μάντεων εἶπε Κρησὶ τοῖς τότε,
Ἐκ τῆς θαλάσσης δι' αὐτὸν φανῆναι τι σημεῖον.
Τοῦ στρατηγοῦ τοῦ ταύρου δὲ φανέντος σὺν ὁλκάσι,
Τὴν βασιλείαν εἴληφεν, ὥσπερ ἐκ θείας τύχης.
Τούτῳ τῷ ταύρῳ στρατηγῷ, οὐχὶ βοΐ δὲ ταύρῳ,
Ἡ Πασιφάη Μίνωος γυνὴ λαθρομιγοῦσα,
Καὶ ταῖς λαθροκοιτίαις δὲ Δαιδάλου συνεργοῦντος,
Καὶ κλειόντος ἐν δόμασι τισὶ τῶν εὐφυλάκτων,
Ὅπερ καὶ βοῦν ἐκλήκασι ξυλίνην τοῦ Δαιδάλου,
Παιδίον τι γεγέννηκεν. ὡς δὲ πατέρων δύο,
Μίνωος καὶ τοῦ ταύρου τε, Μινώταυρος ἐκλήθη.
Πτερὰ δὲ τούτων γίνωσκε, τὰ λαίφη τῶν ὁλκάδων.
Ὁλκάσι καὶ γὰρ ἔφυγον περὶ τὴν Σικελίαν.
Πτερορρυεῖ δ' Ἴκαρος, πνιγεὶς ἐν ναυαγίᾳ.
Ὁ Δαίδαλος δὲ σώζεται πρὸς οἶκον τοῦ Κωκάλου.
Τὰ δὲ Δαιδάλεια φασὶ κινεῖσθαι τοιοτρόπως.
Τοὺς ἀνδριάντας πρότερον πρὸ χρόνων τῶν Δαιδάλου
Ἐδημιούργουν ἄχειρας, ἄποδας, ἀομμάτους.
Πρῶτος δ' ὁ Δαίδαλος αὐτὸς διεῖλε χεῖρας, πόδας,
Δακτύλους διηρμόσατο, καὶ βλέφαρα, καὶ τἄλλα.
Ὅθεν ὁ μῦθος πέπλακε, κινεῖσθαι τὰ Δαιδάλου.

ΠΕΡΙ ΚΥΝΟΣ ΤΟΥ ΚΕΦΑΛΟΥ. κ.

Ἡ Ἐρεχθέως Πρόκρις τε καὶ Πραξιθέας κόρη,
Κέφαλον σχοῦσα σύνευνον τὸν τοῦ Δηιονέως,
Λαθροκοιτεῖ Πτελέοντι, χρυσοῦν λαβοῦσα στέφος.
Φεύγει δὲ πρὸς τὸν Μίνωα, Κεφάλῳ φωραθεῖσα.
Μίνως δὲ ταύτῃ μίγνυται λαθραίᾳ συνουσίᾳ,
Δοὺς εὔστοχον ἀκόντιον, καὶ κύνα ταχύδρομον,
Ὅστις θηρίον τάχιστον ἅπαν ἀνῄρει τρέχων.
Ταῦτα λαβοῦσα τοιγαροῦν, παλινδρομεῖ Κεφάλῳ.
Διαλλαγεῖσα τούτῳ δὲ, πρὸς θήραν συνεξῆλθον.
Ὃς πρὸς θηρίον βέλεμνον ἀφεὶς, αὐτὴν ἀνεῖλε.
Ἀρείῳ πάγῳ δὲ κριθεὶς, ἀεὶ φυγὴν φεύγει.
Ἀλώπεκος ἐς ὕστερον εἶτα τῆς Τευμησίας
Ἐργαζομένης ὄλεθρον τῶν παίδων τῶν Θηβαίων,
Ἔχων τὸν κύνα Κέφαλος πέμπει θηρεῦσαι ταύτην.
Ζεὺς δὲ τοῖς δρόμοις ἐκλιθοῖ κερδώ τε καὶ τὸν κύνα.
Γράφει μὲν Ἀπολλόδωρος ταύτην τὴν ἱστορίαν.
Ὁ δὲ σοφὸς Παλαίφατος, ἀνὴρ ἐκ περιπάτου,
Ἀλληγορεῖ τεμμάχιον, ἢ μέρος τεμμαχίου.
Γενναῖον λέγων στρατηγὸν ἀλώπεκα τυγχάνειν,
Καὶ τοῖς Θηβαίοις πολεμεῖν σὺν ἀποστάταις ἄλλοις.
Ὅνπερ ἀνεῖλε Κέφαλος, κληθεὶς ἐξ Ἀθηνῶν.
Αὐτὸ δ' ἡμεῖς οὕτω φαμὲν, τὸ πᾶν ἀλληγοροῦντες.
Μίνως μιγεὶς τῇ Πρόκριδι λαθραίᾳ συνουσίᾳ,
Μετὰ κυνὸς τοῦ στρατηγοῦ, τριήρει τε ταχείᾳ,
Αὐτὴν σὺν δώροις ἄλλοις πέπομφε Κεφάλῳ καταλλάττων.
Ὁ Κέφαλος δ' ἀλώπεκι τοῦτον τὸν κύνα πέμπει,
Ἐχθρῷ τινι καὶ πολεμίῳ. οἱ ταῖς ἱππομαχίαις
Ἀλλήλων καθιππεύσαντες, ἐν πέτραις ἀναιροῦνται.

Εἶτ'

Vel Dædali artibus, uel deorum alicuius.
Et Plato præceptor Comœdiæ dicens:
Dædalea omnia moueri uidentur,
Vident & simulachra. Vir autem ille sapiens
Minos, non permissus antea retinere imperium,
Cũ audiſſet ex uatibus, dixit Cretenſib. q tunc erant,
Ex mari propter se uisum iri quoddam signum.
Imperatore autem Tauro apparente cum nauibus,
Regnum recepit tanquam à diuina fortuna.
Huic autem imperatori Tauro, non boui tauro,
Pasiphaë Minois uxor clàm cum dormiſſet,
Et clandestinis cubilibus Dædalo cooperante,
Et claudente in domibus quibusdam bene munitis,
Quod etiam bouem uocauerunt ligneam Dædali,
Filiolum quendam genuit. uelut autẽ duorũ patrum,
Minois atq; Tauri, Minotaurus uocatus est.
Alas autem istorum intellige, uela nauium.
Nauibus etenim fugerunt circa Siciliam.
Amittit autem alas Icarus, præfocatus in naufragio:
Dædalus autem seruatur ad domum Cocali.
Dædalea dicunt moueri tali modo:
Statuas prius ante tempora Dædali
Fabricabant sine manibus, sine pedibus, sine oculis.
Primus Dædalus diuisit manus & pedes,
Digitosq; aptauit, & palpebras, & alia:
Vnde cecidit fabula, moueri ea quæ Dædali.

DE CANE CEPHALI. 20.

Erechthei Procris, & Praxitheæ filia,
Cephalum habens coniugem, filium Deionei,
Clàm dormit cum Pteleonte, antea accepta corona.
Fugit autem ad Minos, à Cephalo deprehensa.
Minos uerò cum hac miscetur clandestino cõcubitu,
Dans bene coniectabile iaculum, & canem uelocem,
Qui feram celerrimam omnem necabat currens.
His acceptis igitur, recurrit ad Cephalum.
Recõciliata uerò huic, ad uenationẽ simul egressa est.
Qui in feram iaculo emisso, ipsam interfecit.
In Areopago autem iudicatus, semper fugam fugit.
Vulpe uerò postea Teumesiæ
Perniciem inferente filiorum Thebanorum,
Habens canem Cephalus, misit uenatum ire hanc.
Iupiter aũt inter currẽdũ in lapides cõuertit uulpẽq;
Scribit quidẽ Apollodorus hanc historiã. (& canẽ.
Sapiens autem Palæphatus, uir Peripateticus,
Allegoria explicat fragmentũ, uel partem fragmenti,
Generosum dicens imperatorem uulpem fuisse:
Et eum Thebanis bellasse, unà cum alijs desertoribus.
Quem occidit Cephalus, uocatus ex Athenis.
Illud uerò nos sic dicimus, totum allegorisantes:
Minos mixtus Procridi clandestino concubitu,
Cum cane duce, atq; triremi ueloci,
Ipsam cum alijs donis misit Cephalo reconciliandam. δώροις
Cephalus autem Vulpi hunc canem mittit.
Inimicum atq; hostem, qui equestri pugna
Mutuo congreſſu in petris occumbunt.

Ἦν πένης, ἀλλ' εὐχάριτος, ἀεὶ νικῶν ποιήσει,
Ὥσπερ κοννᾶς ὁ αὐλητὴς ὁ ὀλυμπιονίκης.
Ἀριστοφάνης κωμῳδεῖ πενίαν σιμωνίδου.
Ὁ δ' ἀριστείδης γέγραφεν ἀνδρὸς εὐχαριστίαν.
Πλέων, φησὶ γὰρ, ὁ ἀνὴρ, ἄταφον εὗρε νέκυν,
Ὅνπερ τιμήσας ἔθαψεν. ὄναρ φανεὶς δ' ὁ νέκυς,
Λέγει, μὴ πλεύσῃς ἄνθρωπε. ναυτῶν δὲ μὴ πεισθέντων,
Μόνος ὁ σιμωνίδης μὲν συμπλέειν ἀπελείφθη.
Οἱ δὲ πάντες ἀπώλοντο, τυχόντες ναυαγίας.
Εὐχάριστον δ' ἐπίγραμμα γράψας ὁ σιμωνίδης,
Τῇ στήλῃ παρενέγραψε νεκροῦ τοῦ σεσωκότος.
» Οὗτος ὁ κείου σιμωνίδεω ἐστὶ σαωτὴρ,
» Ὃς καὶ τεθνειὼς, ζῶντι παρέσχε χάριν.
Οὗτος ὁ σιμωνίδης μὲν ἐν σικελίᾳ θνήσκει.
Ἐπίγραμμα δὲ γέγραπται τόδε τῷ τάφῳ τούτου.
» Ἒξ ἐπὶ πεντήκοντα σιμωνίδη ἤραο νίκας,
» Καὶ τρίποδας, θνήσκεις δ' ἐν σικελῷ πεδίῳ.
» Κείῳ δὲ μνήμην λείπεις, ἕλλησι δ' ἔπαινον,
» Εὐξυνέτου ψυχῆς σῆς ἐπιγεινομένοις.

ΠΕΡΙ ΣΤΗΣΙΧΟΡΟΥ. κε.

Στησίχορος ἦν λυρικὸς, ἦν καὶ τούτου † θυγατέρας.
Ἱμέρα τούτῳ δὲ πατρὶς, πόλις τῆς σικελίας.
Ἀβαρίδι δὲ σύγχρονος ἦν, καὶ τῷ πυθαγόρᾳ.
Διήχθρευσε φαλάριδι τῷ ἀστυπαλαιεῖ,
Ἀνδρὶ τῆς ἐρυθείας μὲν, πατρὶ δὲ τῆς παυρόλας,
Υἱῷ τοῦ λεωδάμαντος, ἀκράγαντος τυράννῳ.
Ὃς φάλαρις πέριλλον τὸν χαλκουργὸν ἐκεῖνον,
Τὸν ἀττικὸν, κατέκαυσεν ἐν ταύρῳ τῷ χαλκέῳ.
Οὗτος γὰρ τὸ μηχάνημα τοῦ ταύρου χαλκουργήσας,
Τοῖς μυξωτῆρσι τοῦ βοὸς ἐνέπηξεν αὐλίσκους,
Ἀνέπτυξε καὶ θύραν δὲ πρὸς τῷ πλευρῷ τοῦ ταύρου.
Καὶ δῶρον τῷ φαλάριδι τοῦτον τὸν ταῦρον ἄγει.
Φάλαρις δὲ τὸν ἄνθρωπον ἐν δώροις δεξιοῦται,
Τὸ δὲ μηχάνημα θεοῖς καθιεροῦν κελεύει.
Ὡς δ' ἀναπτύξας τὸ πλευρὸν ὁ χαλκουργὸς ἐκεῖνος
Δόλον τὸν κακομήχανον ἐξεῖπεν ἀπανθρώπως,
Εἴ τινα βούλει, φάλαρι, κολάζειν τῶν ἀνθρώπων,
Ἔνδον τοῦ ταύρου κατειργνὺς, πῦρ ὑποστρώννυ κάτω.
Δόξει δ' ὁ ταῦρος στεναγμοῖς μυκᾶσθαι τοῖς ἐκείνου,
Σὺ δ' ἡδονὴν τοῖς στεναγμοῖς ἕξεις, αὐλοῖς μυκτήρων.
Τοῦτο μαθὼν ὁ φάλαρις, καὶ μυσαχθεὶς ἐκεῖνον,
Ἄγε, φησὶ, πέριλλε, σὺ πρῶτος δεῖξον τοῦτο,
Καὶ τοὺς αὐλοῦντας μίμησαι, τράνωσον σοῦ τὴν τέχνην.
Ὡς δὲ παρῆλθε μιμητὴς δῆθεν τῶν αὐλημάτων,
Κλείει τὸν ταῦρον φάλαρις, καὶ πῦρ ἐπισωρεύει.
Ὅπως δὲ τὸ χαλκούργημα θανὼν μὴ ἐμμιαίνῃ,
Κατὰ πετρῶν ἐκρήμνισεν, ἐξάξας ἡμιθνῆτα.
Γράφει περὶ τοῦ ταύρου δὲ λο * ανὸς ὁ σύρος,
Διόδωρος, καὶ πίνδαρος, σὺν τούτοις τε μυρίοι.
Αὐτὸς δ' ἐκ τῶν φαλάριδος ἐκείνου τοῦ πανσόφου
Ἐπιστολῶν σοι γέγραφα ταύτην τὴν ἱστορίαν.
Τούτῳ γοῦν τῷ φαλάριδι στησίχορος ἐχθρεύσας,
Οἶμαι πρὸς πελοπόννησον, περῶν ἐκ τοῦ παχύνου,
Σὺν κόνωνι, δρωπίδᾳ τε, τοῖς τούτου κατεσχέθη.
Καὶ κόνωνα μὲν φάλαρις ἀπέσφαξεν εὐθέως,

Τὸν δὲ

Erat pauper, uerũ gratiosus, semper uincens poësi,
Quemadmodum Connas tibicen uictor Olympicus.
Aristophanes perstringit paupertatem Simonidis.
Aristides autem scripsit uiri uenustatem.
Nauigãs (inquit enim) uir, insepultũ inuenit mortuũ,
Quem honoratũ sepeliuit. at in somnis uisus mortuus
Dicit, ne nauigaueris homo. nautis aũt non credẽtib.
Solus Simonides à nauigando destitit.
Illi uerò omnes perierunt, fortè naufragio facto.
Venustum autẽ epigrãma cum scripsisset Simonides,
Columnæ inscripsit mortui, qui seruauerat:
Iste Cei Simonidis est seruator,
Qui & mortuus uiuo præbuit gratiam.
Hic Simonides quidem in Sicilia moritur,
Epigramma uerò scriptum est hoc, sepulchro illius:
Sex super quinquaginta Simonides tulisti uictorias,
Et tripodas, moreris autem in Siculo solo.
Ceo autẽ memoriã linques, Græcis uerò laudem,
Prudentis animi tui in factis.

DE STESICHORO. 25.

Stesichorus erat lyricus, & huius† filias.

filiæ, θυγατέρες

Himera autem huic patria, urbs Siciliæ.
Abaridi autẽ contemporaneus erat, atq; Pythagoræ.
Inimicitias egit cum Phalaride Astypalensi,
Viro Erythеæ, patre autem Paurolæ,
Filio Leodamantis, Agrigentino tyranno.
Qui Phalaris Perilaum ærarium fabrum illum
Atticum, cremauit in tauro æneo.
Iste enim machinam tauri ære cum fabricasset,
Naribus bouis expressit tibiolas,
Patefecit uerò & ianuam ad latus tauri,
Et donum Phalaridi hunc taurum ducit.
Phalaris autem hominem in donis amplectitur,
Machinam autem dijs dedicare iubet.
Vt autem aperto latere faber ærarius ille
Dolum mali inuenti exposuit inhumaniter,
Si quem uolueris, Phalari, punire hominum,
Intra taurum incluso, ignem substerne infrà:
Videbitur autem taurus eiulatibus mugire illius,
Tu autem uoluptatem eiulatibus habebis, tibijs nariũ.
Hoc edoctus Phalaris, atq; execratus illum:
Age, inquit, Perilae, tu primus ostende hoc,
Atq; tibicines imitare, ueram fac tuam artem.
Vt autem ingressus est, imitator nempe tibiarum,
Claudit equum Phalaris, & ignem accumulat.
Vt autem inuentum æreum moriens non pollueret,
Per petras præcipitem dedit, eductum semimortuum.
Scribit uerò de tauro Lo * anus Syrus,
Diodorus, & Pindarus, & cum his plures.
Ipse autem ex Phalaridis illius sapientissimi
Epistolis, tibi scripsi hanc historiam.
Huic igitur Phalaridi Stesichorus infensus,
Arbitror ad Pelopõnesum, pertransiens ex Pachyno,
Cũ Conone, Dropidaq; ab huius satellitib. captus est.
Et Cononem sanè Phalaris iugulauit statim,

 Dropidam

Τὸν δὲ Δρωπίδαν ἔπεμψεν ἐντίμως τῇ πατρίδι.
Στησίχορον δ' ὁμόψυχον εἶχεν αὐτῷ, καὶ φίλον.
Ὡς δι' αὐτὸν χαρίσασθαι λύτρα Ταυρομενίταις,
Ποσοῦ ταλάντων ἑκατὸν, μετὰ δυοδεκαέτη
Χρόνον τῆς τελευτῆς αὐτοῦ, γραφαῖς τῶν θυγατέρων.
Ὕστερον γὰρ ὑπέμνησαν αἱ Στησιχόρου κόραι
Φαλάριδι, καὶ λέλυκε τὸ χρέος δι' ἐκεῖνον.
Τούτου τοῦ Στησιχόρου δὲ μέλος ὑπάρχει τόδε·
» Παλλάδα περσέπτολιν κλήζω, πολεμαδόκον ἁγνάν,
» Παῖδα Διὸς μεγάλου, δαμάσιππον, ἄζυγον παρθένον.
Ὡς τοῦτο τοῦ Παρίου δὲ τοῦ Ἀρχιλόχου μέλος,
Ἐν ᾧπερ καὶ νενίκηκεν, ᾄσας ἐν Ὀλυμπίᾳ,
Μόνῳ τῷ στόματι λαλῶν, ὡς τῆς χορδῆς κοπείσης.
Ὅπερ καὶ Πίνδαρος φησὶ, τοῦτον ὑπερθαυμάζων.
Τὸ μέλος δ' ἄκουε λοιπὸν αὐτοῦ τοῦ Ἀρχιλόχου.
» Τήνελλα καλλίνικε χαῖρε ἄναξ Ἡράκλεις,
» Αὐτός τε καὶ Ἰόλαος, αἰχμητὰ δύω.

Dropidam uerò misit gloriose in patriam.
Stesichorũ autẽ consentientẽ habuit sibi, atq; amicũ.
Vt ob ipsum daret libertatis precium Taurominitis,
Quãtitate talẽtorũ centũ, post duodecim annorũ
Tempus à morte illius, scripturis filiarum.
Postea enim in memoriã reuocarunt Stesichori filiæ
Phalaridi, & dissoluit debitum propter illum.
Huius autem Stesichori cantus est iste:
Pallada populatricẽ urbium inuoco, bellatricẽ castã, «
Filiã Iouis magni, armis domitricẽ, famosam uirginẽ. «
Vt hic autem Parij Archilochi cantus,
In quo & uicit, cum cecinisset in Olympo,
Solo ore loquens, tanquam chorda conscissa.
Quod & Pindarus inquit, hunc supermirans.
Cantum uerò iam audi Archilochi:
Pulsatiuncula uictoriose salue rex Hercules, «
Ipseq; & Iolaus, bellatores duo. «

ΠΕΡΙ ΤΥΡΤΑΙΟΥ. κϛ.

Τυρταῖος Λάκων στρατηγὸς, καὶ ποιητὴς ὑπῆρχεν,
Προτρεπτικὰ πρὸς πόλεμον γράψας ᾀσμάτων μέλη,
Ἅπερ ᾖδον οἱ Λάκωνες ἐν συμβολαῖς πολέμων,
Πυῤῥίχιον ὀρχούμενοι τοῖς νόμοις τοῦ Λυκούργου,
Ὡς Δίων ὁ Χρυσόστομος οὕτω που γράφει, λέγων·
» Ἄγετ', ὦ Σπάρτας εὐάνδρου κοῦροι πατέρων,
» Λαιᾷ μὲν ἴτυν προβάλλεσθε, δόρυ δ' εὐτόλμως βάλλον
» Μὴ φείδεσθε ζωᾶς· οὐ γὰρ πάτριον τᾷ Σπάρτᾳ. (τες,

DE TYRTAEO. 26.

Tyrtæus Spartanus dux, & poëta fuit,
Adhortatorios ad bellum qui scripsit cantus,
Quos canebant Lacones in congreßionibus bellorũ
Pyrrhichion saltantes, legibus Lycurgi,
Vt Dion Chrysostomus sic alicubi scribit, dicens:
Agite, ô Spartæ generosæ filij parentum, «
Sinistra quidẽ umbonẽ obijcite, lanceã uerò audacter «
Ne parcite uitæ. nõ enim patriũ Spartæ. (iaciẽtes, «

ΠΕΡΙ ΑΝΝΙΒΑ. κζ.

Ἀννίβας, ὡς Διόδωρος γράφει, καὶ Δίων ἅμα,
Σὺν τούτοις Διονύσιος ὁ Ἁλικαρνασσόθεν,
Ἦν στρατηγὸς τῶν Σικελῶν, υἱὸς δὲ τοῦ Ἀμίλκα.
Ὅστις Ἀμίλκας σύμπασαν εἷλε τὴν Ἰβηρίαν.
Δόλοις ἐπιθεμένων δὲ κτείνεται τῶν Ἰβήρων.
γαρ Τὸν πάντα τούτου† δὲ στρατὸν φεύγειν κελεύσας τότε,
Καὶ προσπλακέντας τοὺς υἱοὺς, καὶ συνθανεῖν ποθοῦντας,
Μάστιξι παρορμησάμενος συμφεύγειν τοῖς ἑτέροις,
Ἀννίβαν πεντεκαίδεκα τῶν χρόνων ὑπαρχόντων,
Ἀσδρούβαν δὲ δυώδεκα, τὸν λόφον τὴν κυνέαν
Ἄρας αὐτοῦ τῆς κεφαλῆς, τοῖς Ἴβηρσιν ἐγνώσθη.
Πάντων δ' Ἰβήρων ἐπ' αὐτὸν ὡς εἶχον ὁρμησάντων,
Οἱ φεύγοντες ἐσώζοντο τυγχάνοντες ἀδείας.
Ὡς δὲ σωθέντα τὸν στρατὸν εἶδε, στραφεὶς ὀπίσω,
Λοιπὸν σπουδάζει μὴ δ' αὐτὸς Ἴβηρσι κρατηθῆναι.
Ἐπικειμένων δὲ σφοδρῶς κυκλόθεν τῶν Ἰβήρων,
Τὸν ἵππον ἀκρατέστερον ἐλάσας τὸν οἰκεῖον,
Τοῦ ποταμοῦ τοῦ Ἴβηρος τοῖς ῥεύμασιν ἐμπίπτει.
Βάλλεται δὲ παρά τινος, ὁρμῶν, ἐν ἀκοντίῳ.
Πλὴν καὶ πνιγεὶς, ἀλλὰ νεκρὸς, τοῖς Ἴβηρσιν ηὑρέθη,
Ὃ τούτῳ πόθος ἦν, σύρεται γὰρ τοῖς ῥείθροις.
Τούτου τοῦ ἥρωος ἀνδρὸς ὢν γόνος Ἀννίβας,
Ὑπὸ γαμβρῷ ἐτάττετο, σὺν ᾧ τὴν Ἰβηρίαν
Πᾶσαν ἐξηλάτησεν, ποινὴν πατρῴου φόνου.
Ὡς δ' ἐν τοῖς μεταξὺ χρόνοις οἱ Αὔσονες Ῥωμαῖοι
ἀφρικοὺς †Τοὺς Σικελοὺς ἐνίκησαν, πολλάκις νικηθέντες,
Afros Κέλευσμα τὸ βαρύτατον ἐπέλευσαν ἐκείνοις,
Ὡς μηδὲ ξίφος ἀπ' αὐτῶν ποτέ τινα κατέχειν,
Ἀννίβας χρόνων εἴκοσι γενόμενος, καὶ πέντε,

Χωρὶς

DE ANNIBALE. 27.

Annibal, ut Diodorus scribit, & Dion simul,
Cumq; his Dionysius qui ex Halicarnasso,
Erat dux Siculorum, filius autem Amilcaris.
Qui quidem Amilcar totam cœpit Iberiam.
Dolis autem circunuentus, occiditur, Iberorum.
Omnẽ uerò ipsius exercitũ fugere cum iußisset tunc,
Et amplectentes filios, & commori desiderantes,
Loris cum impulisset fugere cum alijs
Annibalem quindecim annorum existentem,
Asdrubalem autem duodecim, crista siue galea
Capiti suo imposita, ab Iberis cognitus est.
Omnib. uerò Iberis in ipsum, ut erãt, impetũ faciẽtib.
Qui fugiebant seruati sunt, consequẽtes immunitatẽ.
Vt autem seruatum exercitum uidit, conuersus retro,
Deinceps studet ne ipse ab Iberis caperetur.
Ingruentibus autem ualde circumquaq; Iberis,
Equum ferociorem impellens suum,
Fluuij Iberi fluctus incidit.
Feritur autem à quodam, cum rueret, iaculo.
Verùm suffocatus, neq; mortuus ab Iberis inuẽtus est,
Id quod desiderabat ipse. trahitur autem fluctibus.
Huius heroi uiri existens filius Annibal,
Sub genero militabat, cum quo Iberiam
Omnem populatus est, in pœnam paternæ cædis.
Vt autem inter hæc tempora Ausones Romani
†Siculos uicerunt, sæpenumero uicti,
Edictumq; grauißimum dederunt illis,
Vt neq; gladium quisquam eorum unquam gestaret:
Annibal annos uiginti natus & quinq;,

Citra

Χωρὶς συγκλήτου τῆς βουλῆς, καὶ τῶν ὑπερεχόντων,
Τοὺς θερμοτέρους συλλαβὼν, καὶ τοὺς ὀξεῖς τῶν νέων,
Ὡς ἑκατὸν καὶ πλείονας, λῃστεύων ἰβηρίαν,
Ἔζει, καὶ προσεπηύξανον ἀεὶ στρατὸν τῶν νέων,
Ὡς δ' ὁ πληθὺς ἐνίκα μὲν ἑκατοντάδας ἤδη.
Εἰς χιλιάδας δ' ἔτρεχον, εἶτα καὶ μυριάδας,
Καὶ μέγας γέγονε στρατὸς, καὶ τῶν ἀξιομάχων,
Ἄνευ μισθοῦ καὶ δωρεῶν οὕτω συναθροισμένος,
Εὐθὺ τοῦτο κατάδηλον ἐγένετο ῥωμαίοις.
Καὶ συνταχθέντες σύμπαντες στρατῷ πεζῷ, καὶ πλωτῷ,
Ἑπτὰ καὶ ἑβδομήκοντα πληθύος μυριάδας,
Πίτυος δίκην ἔσπευδον τοὺς σικελοὺς ἐκτρίψαι.
†Οἱ σικελοὶ ἱκέτευον παύσασθαι τὸν ἀννίβαν,
Μὴ παντελῶς τὰ σικελῶν ἄρδην ἀποφθείρειν.
Ὁ δὲ ἐκπέμψας τοὺς θέλοντας καὶ λέγειν, καὶ λαβράζειν,
Οὐκ ἀναμείνας τὴν ἐπέλευσιν ἐκείνων τῶν ῥωμαίων,
Μόνος ἐκ πάντων σικελῶν χωρεῖ πρὸς ἰταλίαν,
Ἄνωθεν περοδευόμενος ἀλπιανῶν ὀρέων,
Καὶ τούτων τὰ δυσείσβατα, καὶ πέτρας κατατέμνων,
Ἐν ἓξ μησὶν ἐμπέπτωκε τάγμασι τῶν ῥωμαίων.
Ἐν διαφόροις μάχαις δὲ τούτων πολλοὺς ἀνεῖλεν.
Ἀσδρούβαν δὲ τὸν ἀδελφὸν ἐκαραδόκει μένων,
Ὃς διαβὰς τὰ ὄρη ταῦτα τὰ τῶν ἀλπίων,
Ἡμέραις πεντεκαίδεκα προσήγγιζεν ἀννίβᾳ,
Ἄγων καὶ πλῆθος στρατιᾶς. ὃ γνόντες οἱ ῥωμαῖοι,
Λαθραίως ἐπιθέμενοι, τοῦτον μὲν ἀναιροῦσι,
Τὴν κεφαλὴν δ' ἐνέγκαντες, ἐπέρριψαν ἀννίβᾳ.
Ὁ δὲ θρηνήσας ὡς ἐχρῆν τὸν ἀδελφὸν τὸν φίλον,
Ὕστερον ἀντετάξατο ῥωμαίοις ἐν ταῖς κάνναις,
Ῥωμαίων ὄντων στρατηγῶν παύλου καὶ τερεντίου.
Αἱ κάνναι πεδιάδες δὲ εἰσὶ τῆς ἀργυρίππας,
Οὗ διομήδης ἔκτισε τὴν πόλιν ἀργυρίππαν,
Τουτέστιν, ἄργος ἵππειον, τῇ γλώσσῃ τῇ ἑλλήνων.
Αἱ πεδιάδες αὗται δὲ τυγχάνουσι δαυνίων,
Τῶν ἰαπύγων ὕστερον, ἔπειτα σαλεντίνων,
Τὰ νῦν δὲ πᾶσι καλαυρῶν τὴν κλῆσιν λεγομένων.
Τῶν καλαυρῶν μεθόριον αὖθις, καὶ λογγιβάρδων,
Οὗ πρὶν ὁ μέγας πόλεμος ἐκείνοις συνερράγη.
Τούτου ῥαγέντος τότε δὲ πολέμου τοῦ φρικώδους,
Σεισμὸς ἐγένετο δεινὸς, ὡς ὄρη διαστῆναι.
Ἐξ οὐρανοῦ δ' ἐχύθησαν ὄμβροι μεγάλων λίθων.
Οἱ δὲ θερμῶς μαχόμενοι, τούτων οὐδὲν ἐπέγνων.
Τέλος τοσοῦτο πέπτωκε πλῆθος ἀνδρῶν ῥωμαίων,
Ὡς τὸν ἀννίβαν στρατηγὸν πέμψαι τῇ σικελίᾳ
Τοὺς δακτυλίους στρατηγῶν, καὶ τῶν λοιπῶν ἐνδόξων,
Μεδίμνοις τε καὶ χοίνιξι πολλοῖς ἐμμετρηθέντας.
Τὰς εὐγενεῖς καὶ πρώτας δὲ γυναῖκας τῶν ῥωμαίων,
Ὀδυρομένας προσδραμεῖν ναοῖς τοῖς ἐν τῇ ῥώμῃ,
Καὶ ταῖς θριξὶ ταῖς ἑαυτῶν καθαίρειν ἔδη τούτων.
Ὕστερον καὶ μιγῆναι δὲ καὶ δούλοις, καὶ βαρβάροις,
Λειψανδρησάσης παντελῶς τῆς ῥωμαΐδος χώρας,
Ὅπως μὴ πρόρριζον αὐτῶν ἐκθαμνισθῇ τὸ γένος.
Τότε δ' ἡ ῥώμη παντελῶς πάντων ἀνῃρημένων,
Ἀλαμπὴς ἵστατο πολλοῖς ἡμεροδρόμοις κύκλοις.
Οἱ γέροντες δ' ἐστήκεσαν τοῖς ταύτης προπυλαίοις

Τὴν

Citra senatus consilium, & magistratuum,
Alacrioribus secum assumptis, ac uelociorib. iuuenũ,
Circiter centum & pluribus, populatus Iberiam,
Feruebat, atq; augebatur semper exercitu iuuenum,
Vt copiæ uincerent quidem centurias iam.
Ad milia autem currebat, deinde etiam decem milia,
Magnusq; factus est exercitus, et qdē ex pugnæ aptissi
Absq; stipendio ac donis ita collectus. (mis,
Statim hoc manifestum fuit Romanis.
Et instructi omnes exercitu tam pedestri q̃ nauali,
Septem & septuaginta multitudinis myriades,
Pini instar, festinabant Siculos conterere.
†Siculi uerò precabantur cessare Annibalem, οἱ ἄφροι,
Nc omnino Siculorum res funditus demoliretur. Aphricani
Ille autē dimittens uolentes & loqui, atq; increpare;
Non expectato aduentu illorum Romanorum,
Solus ex omnibus Siculis tendit in Italiam,
Desuper perambulans alpium montes,
Et horum quæ difficilia aditu, atq; rupes concidēs,
Sex mensibus incidit in copias Romanorum,
In uarijs autem prælijs horum multos occidit.
Asdrubalem autē fratrem anxiè expectabat sustinens,
Qui pertransiens montes hos alpium
Diebus quindecim, appropinquauit Annibali,
Ducens multitudinē exercitus. quod cognoscētes Ro
Clàm insidiantes, hunc quidē interficiunt, (mani,
Caput autem portantes proiecerunt Annibali.
Ille autem cum luxisset, ut decet, fratrem charum,
Postea pugnam iniȷt cum Romanis ad Cannas,
Romanorum cum essent duces Paulus atq; Terentius,
Cannæ autem sunt arua Argyrippæ,
Vbi Diomedes condidit urbem Argyrippam,
Hoc est Argos equinum, lingua Græcorum.
Arua illa autem sunt Dauniorum,
Iapygum deinde, postea Salentinorum,
Modo autem omnibus Calabrorum nomine dictorũ.
Calabrorũ medius terminus rursus, & Longobarbo-
Vbi magnum illud præliũ illis commissum est. (rum,
Hoc autem conflato tunc bello horribili,
Terræmotus factus est ingens, ita ut mōtes dissugerēn
È cœlo aũt effusi sunt imbres magnorũ lapidũ. (tur,
Illi aũt æstuanter pugnantes, horũ nihil cognouerũt.
Postremò tanta concidit multitudo Romanorum,
Vt Annibal dux mitteret in Siciliam,
Annulos imperatorũ, & aliorũ illustriũ uirorum,
Modijs atq; chœnicis multis mensuratos:
Nobiles autem & primariæ mulieres Romanorum
Lugentes templis accurrerent, quæ sunt Romæ,
Et crinibus suis purgarent pauimenta horum:
Postea uerò commiscerentur & seruis & barbaris,
Viris destituta omnino Romanorum regione,
Vt ne radicitus ipsorum excinderetur genus.
Tunc autem Roma omnino omnibus interfectis,
Obscura stetit multis dierum curriculis.
Senes autem sedentes huius in uestibulis,

Calamitatem

Τὴν συμφορὰν ὠδύροντο τὴν ὑπερπαθεστάτην.
Τοὺς παριόντας δὲ ἤροντο, μή πού τις ζῶν ἐλείφθη.
Τοιαύτης τότε συμφορᾶς τὴν ῥώμην κατασχούσης,
Αννίβας κατημέλησε ταύτην ἐγκαταστρέψαι, (τα,
Νίκαις καὶ πότοις, καὶ τρυφαῖς φανεὶς ἀμβλὺς πρὸς ταῦ
Εως αὖ συνήχθη στράτευμα ῥωμαίων τοῖς ῥωμαίοις.
Τότε τρίτως ἀπείρχθη δὲ, πρὸς ῥώμην ἐξορμήσας. (τυρ.
Αἴφνης ἐκ τῆς αἰθέρας γὰρ χάλαζα σφοδροτάτη,
Καὶ γνόφος ἐγγενόμενος, εἶργε πορείας τούτου.
Ὕστερον δὲ φθονούμενος τοῖς σικελοῖς Αννίβας,
Εν σίτου χρείᾳ γεγονὼς, καὶ μὴ στελλόντων τούτων,
Ὁ πρὶν γενναῖος νικητὴς, λιμῷ σονικημένος,
Φυγὰς ὑπὸ σκηπίωνος γίνεται τοῦ ῥωμαίου,
Καὶ σικελοῖς παραίτιος δεινοῦ πανωλεθρίας.
Αὐτὸς δὲ φάρμακον πιὼν, θνήσκει πρὸς Βιθυνίαν,
Πρός τι χωρίον, λίβυσσαν καλούμενον τῇ κλήσει,
Δοκῶν θανεῖν εἰς λίβυσσαν πατρῴαν τὴν οἰκείαν.
Ἦν γὰρ αννίβᾳ τις χρησμὸς οὕτω που γεγραμμένος·
" Λίβυσσα κρύψει βῶλος αννίβα δέμας.
Ὁ αὐτοκράτωρ δ' ὕστερον ῥωμαίων ὁ σεβῆρος,
Εκ γένους ὢν τοῦ λιβυκοῦ, λευκῆς μαρμάρου τάφῳ
Τὸν ἄνδρα τοῦτον τέθεικεν, τὸν στρατηγὸν αννίβαν.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΒΟΥΚΕΦΑΛΟΥ. κη.

ΤΟῦ βουκεφάλου σύμπασαν ἔχεις τὴν ἱστορίαν.
Ὡς ἵππος ἦν ἀτίθασος, ἀνθρώπους κατεσθίων.
πείθων, Μόνῳ τῷ μακεδόνι δὲ † ὑπείκων ἀλεξάνδρῳ.
obtemperans Τὴν βουκεφάλου κλῆσιν δὲ τοιουτοτρόπως ἔσχε,
Βοὸς ὡς ἔχων κεφαλὴν, ἐν τῷ μηρῷ σφραγῖδα.
Οὐ μὴν βοὸς ἐκέκτητο ἢ κεφαλὴν, ἢ κέρας.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΙΜΑΤΙΟΥ ΑΝΤΙΣΘΕνους τοῦ συβαρίτου. κθ.

ΤΟιοῦτον τὸ ἱμάτιον ὑπῆρχεν ἀντισθένους.
Ἦν σοῦσον ἁλουργὲς, πεντεκαιδεκαπηχυαῖον.
Εχον μὲν ζῶδα, καὶ θεοὺς, καὶ περσικὰ, καὶ σοῦσα,
Μαργάροις ἠσκημένον τε, καὶ λίθοις τιμαλφέσι.
Χειρίδας δὲ θατέρᾳ μὲν εἶχε τὸν ἀντισθένην,
Εν δὲ θατέρᾳ σύβαριν, τὴν πόλιν ἀντισθένους.
Τοῦτο δὲ Διονύσιος ὁ πρότερος κρατήσας,
Εἰς ἑκατὸν καὶ εἴκοσι τάλαντα νομισμάτων
Καρχηδονίοις ἐμπολεῖ. ὁ πλούταρχος οἶμαι γράφει.

ΠΕΡΙ ΚΡΟΙΣΟΥ, ΠΩΣ ΑΒΡΟχος τὴν ἅλυν διέβη. λ.

ΘΑλῆς, τοῦ κροίσου μέλλοντος διαπερᾶν τὸν ἅλυν,
Ορύξας ἡμικύκλιον, μηνοειδῆ τε τάφρον,
Οπισθε μετοχέτευσε τὸν ποταμὸν ἐκεῖνον.
Οὕτω δὲ μὴ πεπορευκὼς, περάσας ἐφωράθη.
Ἡρόδοτος δὲ μέμνηται ταύτης τῆς ἱστορίας.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΕΝ ΤΩ ΕΛΛΗΣΠΟΝτῳ βοσπόρου μανδροκλέους γεφύρας. λα.

ΟΜανδροκλῆς ὁ σάμιος, ἀνὴρ ἦν ἀρχιτέκτων,
Ος τὸν δαρεῖον μέλλοντα κατὰ σκυθῶν ἐλαύνειν,
Ναυσὶ τὸν ἑλλησπόντιον βόσπορον γεφυρώσας,
Εἴτε περὶ τὴν δάμαλιν, εἴτε καὶ τὸ ἡραῖον,
Πρὸς τὴν εὐρώπην ἐκβιβᾷ στρατεύμασιν ἀπείροις.
Καὶ ταύτην ὁ ἡρόδοτος τὴν ἱστορίαν γράφει.

Δύο

Calamitatem lugebant supra modum afflictam.
Prætereuntes aūt interrogabāt, nū qs fortè superesset.
Tali tunc calamitate Roma cum detineretur,
Annibal neglexit hanc funditus euertere, (boc,
Victorijs ac potationib. & delicijs apparēs hebes ad
Donec conflatus est rursum exercitus Romanis:
Tunc aūt tertiò repulsus est, cōtra Romā excursione
Subitò enim ex æthere grādo uehementissima, (facta.
Et caligo oborta, prohibuit à profectione hunc.
Postea autem inuisus Siculis Annibal,
Frumenti penuria cum laboraret, neq; mittentib. illis,
Antea generosus uictor, fame uictus,
Fugitiuus à Scipione fit Romano,
Et Siculis author grauis interitus.
Ipse autem uenenum bibens, moritur in Bithynia,
In prædio quodam, Libyssa uocato nomenclatura,
Visus mori in Libya patria propria.
Erat enim Annibali oraculū quoddā sic alicubi editū:
" *Libyssa condet gleba Annibalis corpus.*
Imperator autem postea Romanorum Seuerus,
Ex genere Libyco cum esset, albi marmoris sepulchro
Virum hunc posuit, imperatorem Annibalem.

DE BVCEPHALO. 28.

BVcephali uniuersam habes historiam,
Quòd equus esset indomitus, homines comedens,
Solo autem Macedoni † cedens Alexandro.
Bucephali autem nomen hoc modo habuit:
Bouis tanquā habens caput, in fœmore signaculum.
Haud uerò bouis habuit uel caput, uel cornu.

DE VESTIMENTO ANTISTHEnis Sybaritæ. 29.

TAle uestimentum fuit Antisthenis,
Erat Susium purpureū, quinq; & decē cubitorū,
Habens animalia, & deos, & Persica, & Susa,
Margaritis ornata, & lapidibus preciosis:
Manica uerò una quidem habuit Antisthenem,
In altera autem Sybarim, ciuitatem Antisthenis,
Hoc autem Dionysius prior ille cum potitus esset,
Centum & uiginti talentis nummorum
Carthaginiensibus uēdit, Plutarchus arbitror scribit.

DE CROESO, QVOMODO sicce Halym transmiserit. 30.

THales Crœso transituro Halym,
Cum fodisset semicirculum, atq; lunatam fossam,
Retro fluere fecit fluuium illum.
Sic cum non transisset, transijsse inuentus est.
Herodotus autem mentionem facit huius historiæ.

DE IN HELLESPONTO BOSPHOri Mandroclis ponte. 31.

MAndrocles ille Samius, uir erat architecton,
Qui Darium contra Scythas profecturum,
Nauibus Hellespontio Bosphoro tanq̃ ponte iuncto,
Siue circa Damalin, siue etiam Iunonium,
In Europam exportauit copijs innumeris,
Et hanc Herodotus historiam scribit.

Duo

Δύο δέ εἰσιν οἱ βόσποροι, καὶ μάθε τίνες οὗτοι·
Ὁ σκύθης ὁ κιμμέριος, δι' οὗ μαιῶτις λίμνη,
Τῷ ποντικῷ συμμίγνυται θαλάσσῃ τῷ εὐξείνῳ,
Ὁ παρ' ἡμῖν τε θρᾴκιος, ὁ καὶ ἑλλησποντίας,
Ὡς συνηθείᾳ τῇ κοινῇ προσφόριον καλεῖται.
Μάθε καὶ τὸν ἑλλήσποντον ἐκ ποῦ, καὶ μέχρι πόσου.
Ἐς τοὺς ἀβύδου τῶν γωνιῶν, καὶ τῶν ἐν μέσῳ πάντων,
Μέχρι γεφύρας βλαχερνῶν, ἑλλήσποντος καλεῖται,
Τὴν βεβρυκίαν θάλασσαν εἰς μέσον περικλείων,
Τὰς ἡρακλείας τῶν θρᾳκῶν, τὰς πρότερον περίνθου.
Ὅστις δ' ὁ γεγραφώς ἐστι περὶ βοσπόρων δύο,
Καὶ τίς ὁ τὸν ἑλλήσποντον γράψας θαλαττογράφος,
Ἀπὸ τοῦ πλήθους τῶν πολλῶν ἱστορικῶν, οὐκ οἶδα.
Τέως τὸν τζέτζην ἀψευδεῖν ἐν τοῖς τοιούτοις νόει,
Ὡς ἀκριβέστερον εἰπεῖν ἱστορικῶν ἁπάντων,
Καὶ πάντων ἀμνημονέστερον τῶν ὄντων ἐν βίῳ.

ΠΕΡΙ ΞΕΡΞΟΥ. λβ'.

Ξέρξης ὁ πέρσης, οὕτω πως στρατεύει καθ' ἑλλάδος.
Ἱππίας πρὶν ὁ τύραννος, υἱὸς τοῦ πεισιστράτου,
Ὑπ' ἀθηναίων ἐκβληθεὶς, ἱκέτευσε † δαρεῖον,
Καὶ δὴ παρέπεισεν αὐτὸν, κατ' ἀθηνῶν στρατεῦσαι,
Ὡς ὁ παναθηναϊκὸς τοῦ ἀριστείδου γράφει.
Ὁ δ' ἡρόδοτός φησιν, ὡς ὑπ' ἀρισταγόρου,
Τὰς σάρδεις ἐξεπόρθησαν, πεισθέντες ἀθηναῖοι.
Πρῶτα μὲν τὸν μαρδόνιον αὐτοῖς δαρεῖος πέμπει,
Ὁ δὲ πρὸς ἄθῳ ναυαγεῖ, μυρίους ἀπολέσας.
Ὅνπερ καὶ λύει τῆς ἀρχῆς, μαρδόνιον δαρεῖος.
Πέμπει δ' αἰτῶν τοῖς ἀττικοῖς, σπυρίδα, γῆν καὶ ὕδωρ.
Οἵπερ τοὺς πρέσβεις ἔχωσαν ἐν φρέατι βαλόντες.
Εἶτα τὸν δάτιν ἔπεμψεν, ἅμα καὶ ἀρταφέρνην,
Ἀνεψιὸν τὸν ἑαυτοῦ, ναυσὶν ἑξακοσίαις.
Οἳ νάξον καὶ ἐρέτριαν εἷλον, εὐβοίας πόλεις.
Δάτις δὲ τῷ ἀπόλλωνι ἐθυμίασε τῇ δήλῳ,
Τάλαντα τριακόσια λιβανωτοῦ πρωτίστου.
Ὡς δ' ἐστρατοπεδεύσαντο περὶ τὸν μαραθῶνα,
Συνόντος τούτοις καὶ αὐτοῦ τυράννου τοῦ ἱππίου,
Ἡττῶνται μιλτιάδῃ δὲ, καί γε τῷ στησιλέῳ,
Καὶ καλλιμάχῳ σὺν αὐτοῖς, μετὰ τοῦ κυναιγείρου,
Ὑπογραφοῦντες λέγουσι τὴν ἧτταν τῷ δαρείῳ.
Ὁ δ' ὑποβρίσας τῷ θυμῷ, τρεῖς ὅλους ἐπὶ χρόνους
Ηὐτρέπιζε τὸν στόλον τε, καὶ στράτευμα συνῆγον,
Ὡς ἤδη μέλλων κατ' αὐτῆς στρατεύειν τῆς ἑλλάδος.
Τετάρτῳ δ' ἔτει θνήσκει μὲν εὐθέως ὁ δαρεῖος,
Ὁ παῖς δὲ διαδέχεται ξέρξης τὴν βασιλείαν,
Καὶ πόλεμον τὸν ἄσπειστον, τὸν κατὰ τῆς ἑλλάδος.
Ὧ νῆες στρατιώτιδες ἦσαν, πολεμιστήριαι,
Ἑπτὰ καὶ διακόσιαι, μετὰ καὶ δισχιλίων.
Λαοῦ πληθὺς ἀπόμαχος, μάχιμοι σκευοφόροι,
Ὡς μυριάδες σύμπαντες, ἐγγὺς πεντακοσίων.
Ἡμερησία δὲ τροφὴ στρατῷ παντὶ τῷ τούτου,
Τάλαντα τετρακόσια, λιτῶς κὴν τρεφομένοις.
Οὕτως ὁ ξέρξης ὁρμηθεὶς στρατεύειν καθ' ἑλλάδος,
Καινοτομεῖν ἠθέλησε καὶ φύσεις τῶν στοιχείων,
Καὶ δὴ κατὰ μὲν μίμησιν τὴν τοῦ πατρὸς δαρείου.
Ὡς πρὶν ἐκεῖνος ἐκπερᾷ κατὰ σκυθῶν ἐκτρέχων,

Τὸν

Duo autem sunt Bosphori, & disce qui nam hi:
Scythiæ Cimmerius, per quem Mæotis palus
Pontico commiscetur pelago Euxini:
Qui & apud nos Thracius, & Hellespontius,
Quiq; usu communi Prosphorion uocatur.
Disce & Hellespontum, unde & quousq; tendat.
Ex Abydi angustijs, & ijs quæ in medio sunt, omnib.
Vsq; ad pontes Blachernarū, Hellespontus uocatur,
Bebricium mare in medium concludens,
Heracleæ Thracum, quæ prius Perinthus.
Quis autem scripserit de Bosphoris duobus,
Et quis Hellespontum descripserit, maria exponens,
E turba multorum historicorum, haud scio.
Tamen Tzetzem non mentiri in talibus existima,
Sed exactius dicere omnibus historicis,
Et omnibus memorantius, eorum qui sunt in uita.

DE XERXE. 32.

Xerxes Persa, sic quodammodo militat contra Græciā,
Hippias ante tyrannus, filius Pisistrati,
Ab Atheniensibus pulsus, supplicauit Dario: Δαρεῖον.
Et sanè persuasit ipsum contra Athenienses militare,
Vt Panathenaicus † Aristæ scribit. Aristidæ.
Herodotus autem inquit, quòd ab Aristagora,
Sardes depopulati sunt, persuasi Athenienses.
Primùm quidem Mardonium ipsis Darius mittit,
Ille autē ad Atho naufragiū facit, innumeris amißis,
Quem & priuauit magistratu Mardonium Darius.
Mittit aūt petens ab Atticis sportulā, terrā & aquā.
Qui legatos aggere obruerunt, in puteum deiectos.
Deinde Datin misit, unà cum Artapherne
Consobrino suo, cum nauibus sexcentis:
Qui Naxum & Eretriam cœperunt, Eubœæ urbes.
Datis autem Apollini sacrificat in Delo,
Talenta trecenta thuris preciosißimi.
Vt autem copias instruxerunt circa Marathonem,
Simul ueniente eum his tyranno Hippia,
Vincuntur à Miltiade, & à Stasileo,
Et Callimacho cum ipsis, & Cynægero,
Subscribentes dicunt cladem belli Dario.
Ipse autē cum excāduisset animo, tres integros annos
Adaptauit classem, atq; exercitum contraxit,
Vt iam ducturus in ipsam exercitum Græciam.
Quarto autem anno moritur statim Darius.
Filius autem suscipit Xerxes regnum,
Et bellum induciarum expers, contra Græciam.
Cui naues militares erant, pugnæ aptæ,
Septem & ducentæ, cum duobus millibus.
Populi multitudo imbellis, quæ portabat impedimenta,
Vt myriades uniuersæ propè quingentæ.
Diurnus autem commeatus exercitui omni huius,
Talenta erant quadringenta, frugaliter enutritis.
Sic Xerxes expeditione suscepta contra Græciam,
Innouare uoluit & naturas elementorum,
Et sanè ad imitationem patris Darij.
Sicut antea ille traijcit, in Scythas excurrens,

Τὸν Δαμαλίτην Βόσπορον πεζῇ πρὸς τὴν Εὐρώπην,
Ὃν Μανδροκλῆς ὁ Σάμιος ἔζευξε γεφυρώσας.
Πέμπει καὶ οὗτος γεφυρῶν τὸ πέλαγος Ἀβύδου.
Ὡς δ' ἐκ Σηστοῦ πρὸς Ἄβυδον γεφυρωθὲν ἐλύθη,
Διακοσίας μὲν πληγὰς δίδωσι τῇ θαλάσσῃ,
Δύο τε ζεύγη σιδηρῶν ποδοκακῶν ἐμβάλλει
δεσμῶν Πρὸς πέλαγος θαλάττιον, δῆθεν † δεσμῶν ὡς δοῦλον.
uinciens Ἀντὶ μιᾶς γεφύρας δὲ, δύο κελεύει ζεῦξαι,
Καὶ δὴ πλαγίας κατὰ ῥοῦν πληρώσαντες ὁλκάδας,
Ἀγκύραις τε στηρίξαντες, ὡς μένειν ἀσαλεύτους,
Ἀπὸ τῆς γῆς ὡς πρὸς τὴν γῆν τὴν ἀντιπεραίτιν,
Σχοίνους φρικώδεις εἵλκυσαν ἐπάνω τῶν ὁλκάδων,
Ἕνα πρὸς πρώρας τῶν νεῶν, ἕτερον δὲ πρὸς πρύμνας.
Ὁ πηχυαῖος σχοῖνος δὲ, τριτάλαντος ἦν βάρει.
Τούτους οὖν τανύσαντες ἐκ γῆς τῆς ἑκατέρας,
Ξύλων κορμοῖς προσήλωσαν, ὡς ἐν ἱπποστασίοις.
Οὕτω μὲν ὀχυρώσαντες τὸ ἔδαφος, τοῖς σχοίνοις
Χειραγωγοῖς τὰ πλάγια, καὶ κλείσμασι στιῤῥοῦσι,
ἐκπέσοι Μή πως ἐκ τῶν πλαγίων τις εἰς θάλασσαν † ἐμπέσῃ.
Ἐπεὶ δ' ἄμφω γεγόνασι καὶ γέφυραι ζευχθεῖσαι,
Πολὺ δὲ τὸν χοῦν ἐγχέαντες, κορμοῖς τοῖς ἐδαφίταις,
Γαιοῦσι ταύτας ἀκριβῶς. γαιώσαντες δὲ ταύτας,
Ἄνωθεν ἐπιῤῥαίνουσι μυῤῥίνην τε καὶ δάφνην.
Οὕτω μὲν ἀπεγαίωσε τὴν θάλασσαν γεφύραις,
Δαρεῖον ἐκμιμούμενος τὸν ἑαυτοῦ πατέρα.
Τὸν Ἄθων δ' ἐθαλάττωσε διώρυγι βαθείᾳ,
Ὡς διὰ τοῦ ὀρύγματος δύο τριήρεις πλέειν,
Ἀνθ' ὧν πρὶν ἐναυάγησε Μαρδόνιος ἐκεῖσε,
Καὶ δυσμυρία στρατιὰ κύμασι διεφθάρη.
Τῆς ὀρυγῆς τοῦ Ἄθω δὲ, τοῦ νῦν ἁγίου ὄρους,
Ἐξ Ἐλαιοῦντος ἤρξαντο λαοῦ μυριοστύες.
Ὧν ἐπιστάτης ἦν σφοδρὸς, Βουβάρης ὁ σατράπης,
Καὶ Ἀρταχαῖος σὺν αὐτῷ, πεντάπηχυς μεγέθει.
Ἐπεὶ δὲ πάντα γέγονε, καὶ πέλας Ἑλλησπόντου
Θρόνος ἐτέθη λίθινος, ὡς θέατρον τῷ Ξέρξῃ,
Ὡς κατηγγέλθη σύμπασα τούτῳ τελεσουργία,
Ἐκ τῆς Λυδείας ἤρξατο ποιεῖσθαι τὴν πορείαν.
Ἐν Κελαιναῖς δὲ τῶν Φρυγῶν πανστρατιᾷ ξενίζει
Πύθιος τοῦτον ὁ Λυδὸς, ὃς πρότερον Δαρείῳ
Ἀναδενδράδα δέδωκε, καὶ πλάτανον, παγχρύσους.
Ὅσπερ καὶ τότε δίδωσι τούτῳ τῷ Ξέρξῃ δῶρον,
Δυσχίλια μὲν τάλαντα ἀργύρου ἀνεργάστου,
Χρυσοῦ δὲ εὐσήμου Δαρεικοῦ νομίσματος καλλίστου
Τετρακοσίας ἀριθμῷ τὰς πάσας μυριάδας.
Ὥνπερ αὐτὸς οὐδὲν λαβὼν, τὴν γνώμην δὲ θαυμάσας,
Ἤλαυνε πρὸς Ἑλλήσποντον, καὶ τὴν γεφυρουργίαν.
Τοῖς ἵπποις δὲ τοῖς τοῦ στρατοῦ πιεῖν ἐπικυψάσαις,
Ὁ Μαίανδρος, ἢ Σκάμανδρος τελέως ἐξηράνθη,
Ὡς ὕστερον ὁ Πηνειὸς περὶ τὴν Θετταλίαν,
Περὶ δ' Ἀθήνας Ἰλισσός. ἀλλ' ὕστερα μὲν ταῦτα.
Τότε δὲ πρὸς Ἑλλήσποντον φθάσας ὁ Ξέρξης οὗτος,
Παρὰ τὸν θρόνον ἀναβὰς τὸν ὑψηλὸν ἐκεῖνον,
Ὡς εἶδε κύκλῳ τὸν στρατὸν ἀνθῶν καὶ φύλλων πλείω,
Ἰσαριθμοῦντα δὲ σχεδὸν ψάμμῳ τῇ θαλασσίᾳ,
Πρῶτα μὲν ἐμακάριζεν αὐτὸν, εὐδαιμονίζων.

Εἰς [illegible]

Damaliten Bosphorum pedestri itinere in Europam.
Quem Mandrocles Samius coniunxit facto ponte.
Mittit & iste ad nauibus iungendum pelagus Abydi.
Vt uero ex Sesto in Abydũ iũctis naub. pons solutus
Ducentas plagas dat quidem mari, (est,
Duoq; uincula ferrearum pedicarum inijcit
In pelagus marinum ĩ instar legum, tanq̃ seruum.
Pro uno autem ponte duos iubet nauibus coniungi.
Et sanè obliquas secundum alueum implentes naues,
Ancorisq; firmantes, ut manerent immotæ,
A terra in terram, quæ erat ex aduerso,
Rudentes horrendos traxerunt supra naues,
Vnum ad proras nauium, alterum uerò ad puppes.
Cubitalis autem rudens triũ talentorũ erat pondere.
Hos cum extendissent ab terra utraq;
Lignorum stipitibus affixerũt, ut in stabulis equorũ.
Sic igitur cum muniuissent pauimentum, funiculis
Manu dirigentibus latera, elaustrisq; muniunt,
Ne fortè à lateribus in mare quis caderet.
Postq̃ autem ambo pontes fuerunt coniuncti nauibus,
Multum ruderem infundentes, stipitibus substratis,
Terra firmant exactè. iamq; firmatis,
Supernè insternunt myrtum atq; laurum.
Sic quidem terram fecit mare pontibus,
Darium imitatus suum patrem.
Athon autem mare fecit exeauatione profunda,
Vt per fossam duæ triremes nauigarent.
Quia antè naufragium fecerat Mardonius illic,
Et duæ myriades copiarum fluctibus perierant.
Fossam autem Atho, nunc Sancti montis,
Ex Eleunte cœperunt populi immensa multitudo.
Quorum præses erat uehemens, Bubares satrapa,
Et Artachæus cũ ipso, quinq; cubitorũ magnitudine.
Postq̃ autẽ omnia facta sunt, & prope Hellespontum
Thronus fabricatus est lapideus, uelut theatrũ Xer-
Vbi annũciata est uniuersa huic perfecta opera, (xæ,
Ex Lydia cœpit facere iter.
In Celænis autem Phrygũ cum toto exercitu excipit
Pythios hunc Lydus, qui prius Dario
Arbustum dedit, & platanon, aurea.
Qui & tunc dedit huic Xerxæ donum,
Duo millia talenta argenti rudis:
Auri autem formati Darici numismatis optimi,
Quadringentas numero omnes myriadas.
Quorum ipse nihil accipiens, sententiã autem admi-
Excurrit ad Hellespontum, & pontis opus. (ratus,
Equitatu autem exercitus ad bibendum inclinato,
Meander aut Scamander prorsus exaruit,
Vt inde Peneus circa Thessaliam,
Circa uero Athenas Ilissus. Sed posteriora hæc.
Tunc autem ad Hellespontum profectus Xerxes iste,
Ad sedem conscendens altam illam,
Vt circunspexit exercitum floribus ac folijs maiorẽ,
Numero æquantem ferè arenam maris:
Primùm beatum se dixit, fœlicem putans.

In

Εἰς νοῦν δὲ τὸ βραχύχρονον θέμενος τῶν ἀνθρώπων,
Εὐθὺς αὐθὺς ἐμέστωσε τοὺς ὀφθαλμοὺς δακρύων.
Ὁ θεῖος δὲ Ἀρτάβανος μαθὼν, πρὸς τοῦτον λέγει,
Πάντως τὸ βραχυχρόνιον δακρύεις τῶν ἀνθρώπων.
Ἴσθι δὲ τοῦτον τὸν βραχὺν, ὦ βασιλεῦ, τὸν βίον,
Δι' ἐμπειρίας συμφορῶν, μακρὸν δοκεῖν τοῖς πλείστοις.
Καὶ δεῖ εὐχῆς αὐτοῖς εἶναι, βραχύτερον γενέσθαι.
Ἀλλ' οὕτω τὰ τοῦ Ξέρξου μὲν, καὶ τὰ τοῦ Ἀρταβάνου.
Ὡς δὲ καὶ παρεισέβαλον ἤδη πρὸς τὰς γεφύρας,
Ἐπεραιοῦτο ὁ στρατὸς ἀδιαστίκτῳ βάσει,
Ὅλαις ἡμέραις καὶ νυξὶν ἑπτάκις μετρουμένας.
Τέλος ἐφ' ἅρματος αὐτὸς διέβαινεν ὁ Ξέρξης,
Μυρίαν ἔχων προπομπὴν ἀνδρῶν ἐκλελεγμένων.
Καὶ τί μοι λέγειν τὰ πολλὰ χρεὼν, καὶ παρεγγράφειν;
Περαιωθέντος τοῦ στρατοῦ παντὸς πρὸς τὴν Εὐρώπην,
Πᾶς ποταμὸς † ἐξήρανται, πᾶν δένδρον κατεβρώθη,
Ὁ ἥλιος τοξεύμασι τοῖς Περσικοῖς ἐκρύβη,
Ἔφριξε γῆ καὶ θάλασσα, καὶ φύσις ἡ τῶν δένδρων.
Ὁ Λεωνίδας στρατηγὸς, μετὰ τριακοσίων,
Περὶ τὸ Ἀρτεμίσιον πᾶσιν ἀντέστη τούτοις,
Ὡς κτεῖναι πλῆθος ἄπειρον βαρβάρων μεγιστάνων,
Καὶ † βασιλέως ἀδελφοὺς ἠγαπημένους δύο,
Ὡς ἀποβιβάσαι καὶ αὐτὸν τὸν Ξέρξην ἐκ τοῦ ἵππου,
Καὶ πρὸς τοὺς ἄνδρας μάχεσθαι τῇ κατὰ χεῖρας μάχῃ.
Μόλις τῷ πλήθει τούτους δὲ συμπνῖξαι τῶν βαρβάρων,
Προδεδομένων τῶν ὁδῶν παρά τινος οἰκείου.
Εἴτε κατὰ Διόδωρον τὸν Σικελὸν ἐκεῖνον,
Τοῦ Λεωνίδου στρατηγοῦ μετὰ τῶν ὑπ' ἐκεῖνον,
Νυκτὸς εἰς μέσον στράτευμα πεσόντος τῶν βαρβάρων,
Καὶ πᾶν τοῦτο θερίζοντος, μέχρι βολῶν ἡλίου,
Εἶτα πεσόντος ὑπ' αὐτῶν ὡς κυκλωσάντων τούτοις.
Ταῦτα πολέμου πρόπειρα τῷ Ξέρξῃ καὶ βαρβάροις.
Περὶ τὴν Σαλαμῖνα δὲ νικᾶται ναυμαχίᾳ,
Διακοσίαις ταῖς ναυσὶ καὶ ἑβδομηκοντάδι,
Αὐτὸς ἔχων, ὡς ἔφημεν, ὁλκάδας δισχιλίας,
Διακοσίας τὸ ἑπτὰ, τὰς λίαν ταχυτάτας.
Τῆς συμβολῆς τῆς μάχης δὲ τοῦ στόλου γινομένης,
Αὐτὸς ὁ Ξέρξης ἄνωθεν τοῦ ἐν γαλέῳ ὄρους,
Ὅπερ ἐστὶ κατάντικρυ κείμενον Σαλαμῖνος,
Χρυσῷ θρόνῳ καθήμενος, ὥρα τὴν ναυμαχίαν.
Καὶ γραμματεῖς παρίσταντο, μέλλοντες ταύτην γράφειν.
Ὡς δὲ πικρὸς ὁ οἰωνὸς ἦν ὁ τῆς ναυμαχίας,
Καὶ κατὰ κράτος Ἀττικοῖς ἡττήθησαν τῷ στόλῳ,
Πρὸς τὰς πεζὰς ἐχώρησαν, καὶ πάλιν καταιγίδας,
Ὡς πρὸ μικροῦ νικήσαντες γέροντας Ἀθηναίους,
Τοὺς, ὕστερον καὶ κατέκαυσαν, ξύλινον θέντας τεῖχος,
Παρὰ τὸ τεῖχος Ἀθηνῶν, χρησμοῖς ἠπατημένους.
Ὡς γοῦν καὶ πάλιν ὥρμα μὲν πρὸς τὰς πεζὰς τὰς μάχας,
Ἔβλεπε δὲ κακούμενον αὐτὸν ἐξ Ἀθηναίων,
Καὶ τοὺς Ἑλλήνων βοηθοὺς πολὺ θρασυνομένους,
Ἤκουε τούτους μέλλειν δὲ λύειν καὶ τὰς γεφύρας,
Ἀφεὶς τῆς μάχης στρατηγὸν Μαρδόνιον ὑπάρχειν,
Καί γε τὸν χρυσοθώρακα Μασίστιον τὸν Πέρσην,
Αὐτὸς σὺν μέρει τοῦ στρατοῦ σπουδαίως ὑπεχώρει.
Ὧνπερ οἱ πλεῖστοι θνήσκουσι, κρυμῷ, λιμῷ, πορείᾳ.

In mentē autem breue tempus cum posuisset hominū,
Illico statim repleuit oculos lachrymis,
† Diuinus autem Artabanus discens, ad hunc dicit: *patruus*
Omnino breue tempus fles hominum.
Scito autem hanc breuem ô rex, uitam
Propter experimentū calamitatū, longā uideri plurimis:
Et in uoto illis esse breuiorem fieri.
Verum sic habent res Xerxis, & Artabani.
Vt autem ingressi sunt iam ad pontes,
Pertransibat exercitus irrequieto gressu,
Totis diebus & noctibus septies numeratis.
Tandem in curru ipse pertransijt Xerxes,
Innumeram habens ante se pompā uirorū electorū.
Et quid me dicere multa opus est, & adscribere?
Traiecto exercitu omni ad Europam,
Omnis fluuius exaruit, omnis arbor consumpta est, *ἐξήρανται*
Sol sagittis Persicis occultatus est,
Inhorruit terra & mare, & natura arborum.
Leonidas uerò dux cum trecentis
Circa Artemision omnibus contrastetit illis,
Vt occiderit multitudinē immensam barbarorū magnatū, *βασιλέως*
Et regis fratres dilectos duos,
Vtq; descenderet ipse etiam Xerxes ex equo,
Et cum uiris cominus pugnaret,
Vix tandē uero multitudine hi suffocarētur barbarorum,
Proditis itineribus à quodam familiari.
Siue iuxta Diodorum Siculum illum,
Leonida duce cum his qui erant sub ipso,
Nocte in medium exercitum irruente barbarorum,
Et omnem hunc demetente, usq; ad radios solis.
Deinde oppresso ab ipsis, tanq circundantibus istos.
Hæc fuere præludia Xerxæ atq; barbaris.
Circa uero Salamina uincitur nauali pugna,
Cum ducentis nauibus & septuaginta.
Ipse habens, sicut diximus, onerarias duo mille
Ducentasq; & septem, admodum ueloces.
Signo autem pugnæ classicæ facto,
Ipse Xerxes supra Encaleo monte,
Qui est è regione positus Salaminæ,
Aurea sede sedens, spectabat pugnam nauticam:
Et scribæ adstabant hanc descripturi.
Vt uerò acerbum fuit augurium pugnæ naualis,
Et fortiter ab Atticis uicti sunt classe,
Ad pedestres redierunt & iterum procellas,
Velut paulo ante cum uicissent senes Athenienses,
Quos & succenderunt, ligneo extructo muro
Iuxta murum Atheniensium, oraculis deceptos.
Vt igitur & rursum contendit ad pedestria prælia,
Vidit autem se male afflictum ab Atheniensibus,
Et Græcorum auxiliatores multum ausos.
Audiuit uerò & hos dissoluturos pontes illos,
Dimissum pugnæ ducem Mardonium esse,
Et aureo thorace ornatum Masistion Persam,
Ipse cum parte exercitus repente discessit:
Quorum plurimi moriuntur algore, fame, itinere.

Συναγαγὼν δὲ τὴν βουλὴν πᾶσαν τὴν τῶν ῥωμαίων,
Τραϊανὸν ὑπάρχοντα τότε πρὸς γερμανίαν,
Τῆς ῥώμης αὐτοκράτορα τρανῶς ἀνακηρύττει,
Ἄνω τῆς ἀκροπόλεως ταῦτα βοῶν κατ' ἔπος·
Ἀγαθῇ τύχῃ, τῆς βουλῆς καὶ δήμου τῶν ῥωμαίων,
Ἐμοῦ τε αὐτοκράτορα τραϊανὸν ποιοῦμαι.
Εὐθὺς δὲ τούτῳ πέπομφε γράμμα πρὸς γερμανίαν,
Τίσειαν Δαναοὶ ἐμὰ δάκρυα σοῖσι βέλεσσιν.
Ἐλθὼν δ' εἰς ῥώμην βασιλεὺς τραϊανὸς νέρβας,
Ὡς ἀγαθὸς τοῖς σύμπασι ῥωμαίοις ἐφιλεῖτο.
Πολλὰ ποιήσας δὲ χρεῖα πόλεσι ῥωμαΐσι,
Χρόνον οὖν διατρίψας τε τινὰ περὶ τὴν ῥώμην,
Στρατεύει πρὸς δεκέβαλον δακῶν τὸν βασιλέα,
Ὅσπερ ἀπεστασίασε ῥωμαίων σχὼν τοὺς φόρους,
Πρὸς ἀργεντίαν ποταμὸν τοὺς θησαυροὺς συγκρύπτων.
Πρὸς δὲ τὸν ἴστρον φθάσας τραϊανὸς, εὐθέως
Ῥωμαίους διεπόρθμευσεν ὁλκάσι πρὸς τοὺς δάκας.
Τὸ δ' ἄλλο μέρος ἦν αὐτῶν πρὸς τὴν ἀντιπορθμίαν.
Διὸ ποιεῖ τὴν γέφυραν πρὸς τὰς ἐπιβασίας.
Ἡ θέσις τῆς γεφύρας δὲ τοιούτως ἵδρυταί πως.
Εἴκοσι λίθοι στερεοὶ τετράγωνοι μεγάλοι,
Πλάτος ἑξήκοντα ποδῶν, τὸ δ' ὕψος πλὴν θεμέθλων,
Ποδῶν ὡς ἑκατὸν εἰσὶ πεντήκοντα λαχοῦσι.
Ἑκάστη δ' ἑβδομήκοντα καὶ ἑκατὸν τοὺς πόδας
Ἀλλήλων ἀφεστήκασιν. ἁψῖσι δὲ συνδοῦνται.
Οὕτω μὲν ἐγεφύρωσε τραϊανὸς τὸν ἴστρον.
Τήν τε δακίαν σύμπασαν ὑπὸ ῥωμαίους δράσας,
Καὶ πόλεις κτίσας ἐν αὐτῇ, συστρέφει πρὸς τὴν ῥώμην,
Τὴν δεκεβάλου κεφαλὴν σὺν αἰχμαλώτοις ἄγων.
Καὶ τούτων ἐπινίκια σὺν πᾶσι τοῖς ῥωμαίοις.
Οὕτω μὲν ἐγεφύρωσε τραϊανὸς τὸν ἴστρον.
Ἀδριανὸς δ' ἀδριανοῦ τοῦ ἄφρου παῖς ὑπάρχων,
Ἐπ' ἀδελφῇ τραϊανοῦ τραϊανῷ γαμβρεύσας,
Τὴν γέφυραν κατέλυσε, λαβὼν τὴν βασιλείαν,
Μὴ δάκαις αὕτη γίνοιτο δρόμος κατὰ μυσίας.
Αὐτὸς καὶ ἀπολλόδωρον γεφυροεργάτην κτείνει,
Φύσει τελῶν μνησίκακος, καὶ ὢν τῶν φιλολόγων.
Τὴν ἱστορίαν γέγραφεν ὁ κάσσιος ὁ δίων,
Ἄλλοι πολλοί τε χρονικοὶ, τῶν ἐπισήμων ἄνδρες.
Τῆς δὲ γεφύρας μέμνηται ταύτης τῆς παρ' ἴστρῳ,
Αὐτὸς ὁ φιλεταίρειος ἐν λιμενοποιΐαις,
Καὶ ταῖς θεμελιώσεσι ταῖς παραθαλασσίαις,
Θεόφιλος ἀνθύπατος, πατρίκιος κοιαίστωρ,
Ἔπαρχός τε τῆς πόλεως ταύτης τῆς βασιλίδος,
Λέγων τὸν ἀπολλόδωρον τὸν ἴστρον γεφυρῶσαι,
Κιβώτιον τεκτήναντα πρὸς προθεμελιώσεις,
Μῆκος ποδῶν μὲν ἑκατὸν καὶ εἴκοσι σὺν τούτοις.
Εἰς πλάτος δ' ὀγδοήκοντα. ταῦτα φασὶν οἱ ἄνδρες.
Ὦτα δὲ τραϊανὸν λέγουσιν ἔχειν τράγου,
Ὅπερ αὐτὸς οὐχ εὕρηκα γραφαῖς ἐγγεγραμμένον.
Ἢ τῷ ἐκ μόνης ἀκοῆς ἐρᾶν τινῶν εὐθέως,
Ὀχευτικὸς γὰρ ὁ ἀνὴρ, δίκην αὐτῶν τῶν τράγων,
Καὶ συνετῶς μετήρχετο καὶ τὰς τοιαύτας μίξεις.
Ἢ τῷ στρατεύειν κατ' ἐχθρῶν κατὰ δυσβάτους τόπους,
Τῷ μόνῳ ἐνωτίσασθαι ῥώμης ἐχθροὺς τυγχάνειν.

Conuocato autem senatu omni Romanorum,
Traianum ducem tunc apud Germaniam,
Romæ imperatorem apertè pronunciat,
Supra arcem urbis hæc clamans ad uerbum:
Bonis auibus, senatus & populi Romanorum,
Meq; imperatorem Traianum facio.
Statim autem huic misit literas in Germaniam:
Luant Danai meas lachrymas tuis telis.
Cum uenisset autem Romam rex Traianus Nerua,
Vt bonus omnibus Romanis exosculabatur.
Multa uerò cũ fecisset opportuna ciuitatib. Romanis,
Temporeq; moratus aliquanto circa Romam,
Exercitum ducit in Decebalon Dacorum regem,
Qui à Romanis defecerat, detinens tributa,
Ad Argentiam fluuium thesauros occultans.
Ad Istrum autem cum peruenisset Traianus, statim
Romanos transmisit nauibus in Dacos.
Alia autem pars eorum erant in ripa è regione.
Quapropter facit pontem ad aggressum.
Constitutio autẽ ponti taliter effecta est quodãmodo:
Viginti lapides solidi quadranguli magni, (menta,
Latitudinẽ lx. pedum, altitudinẽ uerò præter funda-
Pedum circiter centum erant quinquaginta sortiti.
Vnaquæq; autem septuaginta & centum pedibus
Inter se distabant, fornicibus autem connectuntur.
Sic ponte quidem superauit Traianus Istrum.
Et Daciam uniuersam Romanis cum subiecisset,
Atq; urbes in ea cum cõdidisset, reuersus est Romam,
Decebali caput cum captiuis ducens,
Et horum epinicia cum omnibus Romanis.
Sic quidem ponte superauit Traianus Istrum.
Adrianus autem Adriani Aphri filius existens,
Sorore Traiani Traiano cum gener factus esset,
Pontem destruxit, accepto regno,
Ne Dacis ipse præberet iter contra Mysiam.
Ipse etiam Apollodorum pontis opificem occidit,
Natura existens mali memor, quamuis esset rationis
Historiam scripsit Casius Dion, (amans,
Aliiq; multi Chronici, studiosi uiri.
Huius uerò põtis mentionẽ facit qui est apud Istrum,
Ipse Philetærius in portuum structuris,
Et in fundamentorũ positionibus quæ ad mare fiunt.
Theophilus proconsul, patricius quæstor,
Præfesq; urbis huius regni,
Dicens Apollodorum Istrum ponte iunxisse,
Arculamq; fabricasse ante iacta fundamenta,
Longitudine quidẽ pedũ centum, & uiginti cũ hisce,
Latitudine uerò octoginta. hæc scribunt illi.
Auriculas autem dicunt Traianum habuisse hirci,
Id quod ipse non inueni aliis literis proditum.
Vel, quod ex solo auditu amaret quosdam statim:
Petulans enim uir, æquè ac ipsi hirci,
Quamuis prudenter accedebat etiam tales cõgressus.
Vel quòd exercitũ duceret cõtra hostes per inaccessa
Cũ solũ auribus percepisset Romæ hostes esse. (loca,

Βαρυουλκόν, πνευματικόν, τὰς ὑδροσκοπικάς τε.
Καὶ ταῦτα δὲ τοῦ γέροντος τῶν βίβλων Ἀρχιμήδους.

ΠΕΡΙ ΗΡΑΚΛΕΟΥΣ. λϛ.

Ὁ Παῖς Ἀλκμήνης Ἡρακλῆς, ὁ Ἀμφιτρυωνιάδης,
Λόγῳ μὲν Ἀμφιτρύωνος υἱὸς ἦν κεκλημένος,
Τῇ δ' ἀληθείᾳ τοῦ Διὸς ἄνακτος ἀστρολόγου.
Τὸ δ' ὅπως πάντας βασιλεῖς Δίας ἐκάλουν, εἶπον.
Οὗτος ὁ Ζεὺς μιγνύμενος καὶ γυναιξὶ τυχούσαις,
Ἀστέρων κάλλεσι καὶ θνηταῖς ἐπαιδοποίει ταύτας.
Ὅτι θνητὰς ἐκάλουν δὲ γυναῖκας τὰς τυχούσας,
Τὰς βασιλίδας δὲ θεάς, καὶ Πτολεμαῖος γράφει,
Ἐν τετραβίβλῳ τῷ αὐτοῦ γράφων ὡς πρὸς τὸν Σῦρον.
"Ὅσοι δὲ τὴν γενέθλιον ἔχουσιν Ἀφροδίτην,
"Μείζοσι τοιαῖσδε μίγνυνται θεαῖς καὶ ὑπερέχουσι.
Οὕτως ὁ μάγος βασιλεὺς ἐκεῖνος ἀστρολόγος,
Ἐκ διαφόρων γυναικῶν ἔσχεν ἀπείρους παῖδας.
Πρὸς τόκον δ' οὔσης ὑπ' αὐτοῦ τότε καὶ τῆς Ἀλκμήνης,
Μελλούσης τίκτειν δὲ υἱὸν τὸν Ἡρακλῆ τῷ τότε,
Οὔσης ἐγκύου τότε δὲ † Διὸς καὶ τῆς Ἀρχίππης,
Πλὴν ἀτελῆ ἑπτάμηνον τίκτειν τὸν Εὐρυσθέα,
Ὁ Ζεὺς ἐκεῖνος βασιλεὺς ὁ μέγας ἀστρολόγος,
Τότε καὶ μόνον ἔσφαλτο. ἰδὼν γὰρ τοὺς ἀστέρας
Καλῶς κειμένους ἅπαντας, καὶ τόποις βασιλείοις,
Καὶ τὴν Ἀλκμήνην † ἔγκυον εἰδὼς ἐννεαμηνιαίαν,
Καὶ τὸν καιρὸν τοῦ τοκετοῦ τότε τοῦ βρέφους ὄντα,
Μὴ προσκοπήσας εἰ τεχθῇ τότε δὲ κἂν τὸ βρέφος,
Εἴτε τὸ μὲν ἐπισχεθῇ, τὸ δ' ἀτελὲς τεχθείη,
Πρὸς τοὺς ἀστέρας ἀπιδὼν μόνους τοὺς γενεθλίους,
Θεοὶ σοφοὶ καὶ ἄρχοντες τοῦτο, φησί, προλέγω,
Ὁ παῖς ὃς σήμερον τεχθῇ θνητῆς ἐκ γυναικός μοι,
Τῆς βασιλείας τῆς ἐμῆς μέλλει λαβεῖν τὰ σκῆπτρα,
Καὶ πάντων ἄρξει τῶν ἐμοί, καὶ ταῖς θνηταῖς τεχθέν-
Οὕτω μὲν εἶπεν, Ἡρακλῆ νομίζων γεννηθῆναι. (των.
Μεγαλοσώμου τοῦ παιδὸς τούτου δὲ τικτομένου,
Καὶ περισχόντος ἅπαντα τῆς μήτρας τὸν ἀέρα,
Ὅπερ καὶ Ἥρας κράτησιν, ἔφασαν, γενεθλίαν,
Μᾶλλον καὶ Ἰφικλέους δὲ σὺν τούτῳ τικτομένου,
Ἀλκμήνη δυστοκήσασα μετά τινας ἡμέρας,
Δεκαμηνιαῖον ἔτεκεν. ἡ δὲ Ἀρχίππη τότε
Ἑπτάμηνον ἐγέννησεν, ἄστρασι βασιλείοις,
Τὸν Εὐρυσθέα, καὶ λοιπὸν ἦρχε τοῦ Ἡρακλέους.
Ἀλλ' οὕτως ἠλληγόρησα μαθηματικωτέρως.
Νῦν δὲ καὶ κατὰ ῥήτορας ἠθικωτέρως λέξω.
Ζεύς τις ὑπάρχων βασιλεὺς ἄπαις ἐκ τῆς νομίμης,
Ἐγκύους δ' ἔχων παλλακάς, Ἀλκμήνην καὶ Ἀρχίππην,
Ἀλκμήνην ἐννεάμηνον, τὴν δὲ μηνὸς ἑβδόμου,
Κατάσχετος ὢν ἔρωτι πολλῷ τῷ τῆς Ἀλκμήνης,
Εἰδὼς τῷ τότε μέλλουσαν γεννῆσαι τὴν Ἀλκμήνην,
Πρὸς τοκετὸν δ' ἀνέλπιστον ὑπάρχουσαν Ἀρχίππην,
Ἐν διαθήκαις ἔγραψεν ὅρκοις ἀνωνύμοις,
Ὅστις ἐξ οἵας γυναικὸς σήμερον παῖς τεχθῇ μοι,
Τὸ σκῆπτρον τὸ βασίλειον ἐχέτω, καὶ τὸ κράτος.
Οὕτω δ' ὡς ἔφην πρότερον, τῶν τοκετῶν συμβάντων,
Ἔσχε τὸ σκῆπτρον Εὐρυσθεύς, ὑποφθάσας τοὺς μῆνας,
Καὶ πρὸς δουλείας κατέστρεψεν ἄθλους τὸν Ἡρακλέα,

Ἐκ

Ponderũ tractricem, spiritalẽ, aquarumq́; specimina,
Idq́; ex senis huiusce libris Archimedis.

DE HERCVLE. 36.

Filius Alcmenæ Hercules, Amphitryonides,
Rumore quidẽ Amphitryonis filius erat uocatus,
Reuera autem Iouis regis astrologi.
Quomodo uero omnes reges Ioues uocabant, dixi.
Iste Iupiter mixtus etiam mulieribus quibuscunq;,
Quas quidem uocant mortales: filios procreabat ex
Quod aũt uocarẽt mortales mulieres uulgares, (illis.
Reginas uero deas, etiam Ptolomæus scribit,
In quarto libro suo, scribens ad Syrum.
Quotquot uerò genethlion habent Venerem,
Fatis talibus miscentur deabus, & præstantibus.
Sic magus rex ille astrologus,
Ex uarijs mulieribus habuit infinitos filios.
Grauidaq́; cum esset ex ipso tunc etiam Alcmena,
Paritura autem filium Herculem illi qui tunc.
Grauida uero cum esset etiã ex Ioue tunc Archippe, τότε
Verum imperfecto septimestri filio Eurystheo:
Iuppiter ille magnus rex & astrologus,
Tunc solum falsus est. Videns enim stellas
Bene omnes positas, & in locis regijs,
Et Alcmenam grauidam sciens nouem mensibus, ἐγκύου ἢ ἔγκυον
Et momentum partus tunc infantis existens,
Cum nõ considerasset, an nasceretur tunc etiam puer:
Siue hic quidẽ detineretur, ille autẽ imperfectus nasce
Ad stellas respiciens solas genethliacas: (retur,
Dii sapientes & principes, hoc (inquit) prædico,
Filius qui hodie nascetur ex mortali muliere mihi,
Regni mei accepturus est sceptra. (tur ex mortalib.
Et omnib. imperabit, quæ mihi sunt, & illis qui nascẽ
Sic quidem dixit, Herculem existimans nasciturum.
Magno autem corpore filio hoc nato,
Et retinente omnem uuluæ aërem,
Quam rem Iunonis potentiã dixerũt genethliacam;
Imò uerò Iphicle cum hoc nato,
Alcmena ægra ob partum post aliquot dies,
Decemestrem peperit: Archippe autem tunc
Septimestrem peperit, astris regijs,
Eurysthea, & deinceps imperauit Herculi.
Verum ita allegoriam exposui magis mathematicẽ.
Nunc autem & secundum rhetores moralius dicam:
Iuppiter quidã existens rex orbus ex legitima, (pen,
Grauidas aũt cũ haberet pellices, Alcmenẽ et Archip
Alcmenã quidẽ nouẽ mensiũ, illã uerò mẽsis septimi,
Detentus amore multo Alcmenæ,
Cum sciret tunc parituram Alcmenam,
Ad partũ autẽ nondũ idoneam speraret Archippen,
In tabulis scripsit iuramento infando:
Quicunq; ex quacunq; muliere hodie puer nascetur
Sceptrum regium habeat, atq; imperium. (mihi,
Sic autem, ut dixi prius, partubus euenientibus,
Habuit sceptrum Eurystheus, præcurrens menses,
Et ad seruitium graue traxit Herculem,

Ex

Ἐκ μοίρας ἄρχων τοῦ ἀνδρὸς ὄντος πανσθενεστάτου,
Ὅνπερ ὁ Ποντικός φησιν Ἡρόδωρος συγγραφεύς,
Ἔχειν τεσσάρων μὲν πηχῶν μῆκος, καὶ ποδιαῖον.
Τὰ δὲ τῆς ῥώμης τοῦ ἀνδρὸς, οἶμαι βοῶσι πάντες.
Κιθαιρῶνι κτείνας γάρ τινα, μεῖραξ ὑπάρχων ἔτι,
ἀμφιτρύωνι πατρὶ † Ἐν ἀμφιτρύωνος πατρὸς στέλλεται βουκολίοις.
Ἐτῶν δὲ ὀκτωκαίδεκα νέμων ἐν Κιθαιρῶνι,
Βοῶν φθορέα λέοντα κτείνας, φορεῖ τὸ δέρμα.
Ἐγὼ δὲ θῆρας λέοντας ἐν Θήβαις καὶ Νεμέᾳ,
Καὶ τοῖς τοιούτοις οὐδαμῶς δέχομαι τόποις εἶναι,
Εἰ μή που παροιστρήσαντες ἔκ τινων ἄλλων τόπων,
Ὡς τέρας προσερρύησαν εἰς ὅνπερ φασὶ τοῖς τόποις.
θέσπιος Κτείναντα δὲ τὸν λέοντα † θέσπιος γνοὺς, ξενίζει.
Ἐκ Μεγαμήδης ἔχων δὲ κορῶν πεντηκοντάδα,
Μεθύσκων συνεκοίταζε τούτῳ τὰς κόρας πάσας,
Μέχρι πεντήκοντα νυκτῶν μίαν νυκτὶ ἑκάστῃ,
Ὅπως συλλάβοιεν αὐτῷ, τίκοιεν δὲ καὶ τέκνα.
Ταῦτα δὲ δράσας Ἡρακλῆς, κτείνει καὶ τὸν Ἐργῖνον,
Θήβας ἐπιστρατεύσαντα. δασμολογεῖ Μινύας,
Ἀνθ' ὧν παρὰ τοῦ Κρέοντος ἴσχει τὴν Μεγάραν.
Μανεὶς καὶ φλέξας δὲ πυρὶ τοὺς ἐκ Μεγάρας παῖδας,
Χρησμοῖς Μυκήνην εἰσελθὼν τὴν Εὐρυσθέως πόλιν,
Λατρεύει χρόνοις δώδεκα, τοὺς ἄθλους διανύων.
χερσὶν ἄγχει Πρῶτα Νεμέας λέοντα τοξεύσας, † χερσὶ πνίγει,
Οὗπερ τὸ δέρας Εὐρυσθεῖ πρὸς Μυκήνην ἄγει.
Ὃς πτοηθεὶς τὴν δύναμιν τὴν ἄμαχον ἐκείνου,
Ἀπεῖπε τε τὴν εἴσοδον τούτῳ τὴν πρὸς τὴν πόλιν,
Πρὸ τῶν πυλῶν δὲ ἐκέλευε πάντας δεικνύειν ἄθλους.
Λέρνης ἐννεακέφαλον ὕδραν δευτέρως κτείνει,
Ὁμοψυχοῦντας ἀδελφοὺς ἐννέα στρατηλάτας,
Οἷς καὶ Καρκίνος στρατηγὸς ἦν συμμαχῶν καὶ φίλος.
Τούτους ἀνεῖλεν Ἡρακλῆς σὺν πόνῳ τε καὶ βίᾳ.
Ἑνὸς ἀναιρουμένου γὰρ ἐκ τοῦ στρατοῦ τοῦ τούτων,
Ἕτεροι δύο πρόκυπτον ἐκ τῶν ὀχυρωμάτων.
Διόπερ δυσχερέστατα καὶ μόλις εἷλε τούτους,
Ἐκ μέρους ἄλλου φλέγοντος τὴν πόλιν Ἰολάου,
Ὅθεν τὸν ἄθλον Εὐρυσθεὺς τοῦτον οὐ προσεδέχθη.
Ἔτι καὶ ἀληθέστερος ὕδρα παλαιοτάτη,
Πρὸ γονέων ὑπάρχουσα ἑπτὰ, τοῦ Ἡρακλέος,
Ἡ πεντηκοντακέφαλος, ἡ κάτοικος τῆς Λέρνης,
Ἧς κοπτομένης κεφαλῆς, ἀνθιωρῶντο δύο.
Ἣν μὴ παρὼν ἀνῄρηκεν ὁ Ἡρακλῆς καὶ τότε.
Αὕτη δὲ ἐστὶν, αἱ κεφαλαὶ τῶν παίδων τῶν Αἰγύπτου,
Ἃς εἰς τὸ ὕδωρ ἔρριψαν τῆς Λέρνης Δαναΐδες,
Ἐπ' ἄλλῃ ἄλλη φέρουσα τὴν κεφαλὴν ἑτέρου,
Ταῖς συμβουλαῖς τοῦ πατρὸς τούτους ἀνῃρηκυῖαι.
Ὕστερον τοῦ Λυγκέως δὲ περισωθέντος μόνου,
Καὶ δίκην συγκροτήσαντος, δικαίῳ λόγῳ πᾶσαι,
Ὃν Ἡρακλέα τὸ φημὶ καὶ κλέος γῆς τυγχάνειν,
Τὴν πρέπουσαν εἰλήφασιν ἐκείνων τιμωρίαν.
Καὶ πεντηκοντακέφαλος ὕδρα τις ἡ κακία,
Πολλὰς πολλάκις ἀφορμὰς ἐγείρουσα τῶν δόλων.
Ἣν Ἡρακλῆς ὁ λογισμὸς, σὺν Ἰολάῳ κτείνει,
Δικαίῳ τῷ εὐφραίνοντι λαοὺς τοὺς εὖ φρονοῦντας.
Ἀλλ' αὗται μὲν δορύφοροι πρὸς Ἡρακλῆν αἱ δύο,

Ex fato imperans uiro undiq; robuſtißimo:
Quem Ponticus inquit Herodorus autor, (dis.
Habuiſſe quatuor cubitorū longitudinē, & unius pe-
Robur aūt huius uiri, puto, celebrāt omnes. (exiſtēs,
Cithara enim cum occidiſſet quendā ephœbus adhuc
In Amphytrionis patris mittitur boum paſcua.
Annorum autem octodecim, paſcens in Cithærone,
Boum uaſtatore leone occiſo, geſtat pellem.
Ego autem feros leones in Thebis & Nemea,
Et talibus nequaq̄ admitto locis eſſe:
Niſi forte œſtro impulſi ex quibuſdam alijs locis,
Tanquam portentū irrupiſſent in illa quæ dicūt loca.
Cum occidiſſet aūt leonē, Theſpius cognoſcens, eū in-
Ex Megamede autē habēs filias quinquaginta, (uitat.
Inebrians, dormire fecit eum illo omnes filias.
Vſq; ad quinquaginta noctes, unam noctibus ſingulis,
Vt conciperent ipſi, atq; parerent filios.
Hæc cum feciſſet Hercules, occidit & Erginum,
Thebas qui obſidebat: tributariosq; fecit Minyas,
Horum gratia à Creonte habuit Megaram. (filios,
Furore autem correptus cum cōbuſſiſſet ex Megara
Oraculis ingreſſus Mycenem Euryſthei urbem,
Seruit annis duodecim, certamina perficiens.
Primū Nemeæ leonē iaculis petitū, manib. ſuffocat.
Cuius & pellem Euryſtheo ad Mycenē portat.
Qui ueritus uirtutem inexpugnabilem illius,
Interdixit ingreſſum huic in urbem.
Ante portas autem iuſſit omnia oſtendere certamina.
Lernæ nouem capitum hydram ſecundò occidit:
Vnanimes fratres nouem duces, (cus
Quibus & Carcinus imperator erat ſocius & ami-
Hos occidit Hercules cum labore atq; ui.
Vno enim occiſo ex exercitu horum,
Alij duo apparebant ex munitionibus.
Quapropter difficilimè & uix cepit hos,
Ex alia parte incendens urbem Iolai,
Vnde & hoc certamen Euryſtheus non ſuſcepit.
Præterea & uerior hydra antiquißima,
Ante generationes exiſtens ſeptem Herculis,
Quinquaginta capitum, habitatrix Lernæ,
Cuius deciſo uno capite pullulabant duo:
Quam nō præſens interfecit quidē Hercules et tunc.
Illa autem eſt, capita filiorum Aegypti,
Quæ in aquam proiecerunt Lernæ Danaides,
Poſt aliam alia ferens caput alterius,
Conſilijs patris hos interficientes.
Poſtmodum uerò Lynceo ſeruato ſolo,
Et tanq̄ cooperante, iuſta ratione omnes,
Quem Herculem dico & gloriam terræ eſſe,
Decentem ſumpſerunt ab illis ultionem.
Et quinquaginta capitum hydra quędā eſt Malitia,
Multas ſubinde occaſiones excitans fraudum.
Quam Hercules ratiocinatio, cum Iolao occidit,
Iuſtitia lętificante populos bene ſentientes.
Sed ipſæ innocuæ ad Herculem duæ,

Ἡ δὲ πρεσβεία, προσφυὴς πρὸς τὸν ἀλκμήνης γόνον.
Ἔλαφον τὴν χρυσόκερων τρίτον ποσὶ κατέσχεν,
Ἣν ἱερὰν ἀρτέμιδος ἀφῆκε ταϋγέτη,
Χρυσῷ καὶ ἐπιγράμματι κοσμήσασα κεραίας.
Πρὸς δὲ τὸν ἐρυμάνθιον εἶτα βαδίζει κάπρον,
Πάρεργον δράσας, ἔκτεινε σύμπαντας τοὺς κενταύρους.
Ὁ φόλος γὰρ ὁ κένταυρος τὸν ἡρακλῆ ξενίζει,
Ἀνοίξας πίθον τὸν κοινὸν τοῦ οἴνου τῶν κενταύρων.
Οἱ δ' ἐπελθόντες χαλεπῶς ἐπέκειντο τῷ φόλῳ,
Ὅθεν αὐτοὺς ὁ ἡρακλῆς ἀπέκτεινε τοξεύων.
Τὰ τῶν κενταύρων δ' ὅτε χρὴ, λεπτῶς ἀλληγορήσω.
Τὸν κάπρον τὸν φωκίδα δὲ λυμαίνοντα παντοίως,
Ὡς πρὸς χιόνα περισσὴν διώξας ἐκ τῆς λόχμης,
Βρόχοις δεσμήσας, ἤγαγε ζῶντα πρὸς τὴν μυκήνην.
Πέμπτον, τὴν κόπρον ἐκφορεῖ βοῶν τῶν τρισχιλίων,
Τοῦ τῶν ἠλείων ἄνακτος αὐγείου φορβαντίδου,
Ἢ ποσειδῶνος τοῦ υἱοῦ ἡλίου, καθ' ἑτέρους,
Ὑποσχεθεὶς δεκάτην δὲ τούτων λαβεῖν τῶν ζώων.
Τὸν ἀλφειὸν τὸν ποταμὸν τρέψας πρὸς τὰς ἐπαύλεις,
Τὴν κόπρον ἐξεκάθηρεν ἐν χρόνῳ βραχυτάτῳ.
Αὐγείου μὴ διδόντος δὲ τούτῳ τὰς ὑποσχέσεις,
Φυλεὺς τολμήσας ἀντειπεῖν, ὡς ἀδικεῖς ὦ πάτερ,
Δουλίχιον κατῴκησεν † ὀργισθεὶς αὐγέα.
Ὁ δ' ἡρακλῆς ἀπατηθεὶς, ἐπόρθησε τὴν ἦλιν.
Ἀλλ' ὕστερον, οὐ χρόνοις δὲ τοῖς τότε παραυτίκα,
Οὐδὲ τὴν κόπρου κάθαρσιν ὁ εὐρυσθεὺς ἐδέχθη,
Ἐπὶ δεκάτῃ καὶ μισθῷ λέγων αὐτὴν γενέσθαι.
Ἕκτον, κροτάλῳ τῷ χαλκῷ καὶ τόξοις ὄρνις κτείνει,
Τὰς τοξευούσας τοῖς πτεροῖς, ἐν στυμφαλίδι λίμνῃ.
Ἕβδομον, ταῦρον κρητικὸν νικήσας, ἄγει ζῶντα,
Ἢ τὸν διαπορθμεύσαντα πρὸς κρήτην τὴν εὐρώπην,
Εἴτε τὸν, ὃν ἐξήνεγκεν ὁ ποσειδῶν θαλάσσης.
Ἀγριωθέντα † περισσῶς, καὶ βλάπτοντα τὴν κρήτην.
Τὸν ὕστερον ταῦρον εὐρυσθεὺς ἀπόλυτον ἀφῆκεν.
Ὃς μαραθῶνα διελθὼν, τοῖς ἀττικοῖς ἦν βλάβη.
Τὰς ἀνδροφάγους, ὄγδοον, ἵππους τοῦ διομήδους
Υἱοῦ κυρήνης, ἄρεος βιστόνων βασιλέως,
Ἤγαγε παρὰ θάλασσαν, σὺν ὅπλοις δὲ δραμόντας
Τοῦ διομήδους ἅπαντας, ἀπέκτεινε καὶ τοῦτον.
Ἄβδηρον τὸν ἑρμοῦ δὲ, τὸν ἡρακλέος φίλον,
Οἱ ἵπποι διεσπάραξαν, ὀδοῦσι βεβρωκότες,
Ἐκ λοκρικῆς ὀπουντος μὲν φύλακα τούτων ὄντα.
Ἐφ' ᾧ πόλιν τὴν ἄβδηραν ὁ ἡρακλῆς ἱδρύσας,
Πρὸς εὐρυσθέα τὸ λοιπὸν ἐκόμισε τοὺς ἵππους.
Ὀλύμπῳ δὲ νεμόμενοι, θηροὶ βορὰ παρέσχον.
Ἔννατον, πρὸς ζωστῆρα τε τρέχει τῆς ἱππολύτης,
Τῆς εὐρυσθέως θυγατρὸς ἀδμήτης θελησάσης,
Μιᾷ νηῒ περαιωθεὶς ὡς πρὸς τὰς ἀμαζόνας,
Κατὰ τὸν παράπλουν σύμπασαν πορθήσας † βεβρυκίαν,
Τῷ δειπύλης τῷ μυσῷ λύκῳ δωρεῖται ταύτην,
Ἄμυκον καὶ μυγδόνα τοὺς ἀδελφοὺς ἡττήσας.
Ἡράκλειαν ὁ λύκος δὲ ταύτην καλεῖ τὴν πόλιν,
Τιμῶν τὸν χαρισάμενον τὴν χώραν ἡρακλέα.
Ὁ δ' ἡρακλῆς ὡς πρὸς αὐτὴν πλεύσας τὴν θεμίσκυραν,
Τὰς ἀμαζόνας ἡττηκὼς, εἵλετο τὸν ζωστῆρα.

Τὴν

Prior uerò connaturalis ad Alcmenæ filium.
Ceruam cornibus aureis tertiò pedibus cōprehendit,
Quam sacram Dianæ dimisit Taygete,
Aureo epigrammate cum ornasset apices.
Contra Erymanthion autem deinde pergit aprum,
Tanquam aliud instituens, occidit omnes centauros.
Pholus enim centaurus Herculem hospitatur,
Aperiens dolium commune uini centaurorum.
Illi autem superuenientes, grauiter irruebant Pholo,
Vnde ipsos occidit iaculans Hercules.
Gesta uerò centaurorū, cum oportebit, sigillatim ex-(plicabo.
Aprum uerò Phocidem passim uastantem,
Vsq; ad niuem immensam persequutus é saltu,
Funibus uinctum duxit uiuum ad Mycenas.
Quintum, stercus effert boum trium milium,
Heliensium regis Augeæ Phorbantidis,
Vel Neptuni filij Solis, secundum alios.
Pollicitus uerò decimā permissurū se ex animantibus,
Alphæum fluuium cum uertisset in stabula,
Stercus purgauit breuissimo tempore.
Augeo autem non præstante huic promissa,
Phyleus ausus cōtradicere, nempe iniurius es ô pater:
Dulichium habitauit, in exilium pulsus ab Augea. ἐξορισθεὶς
Hercules autem deceptus, populatus est Helin.
Sed postea, non autem illo statim tempore,
Neq; stercoris purgationem Eurystheus suscepit,
Cum decima & mercede dicens ipsam fuisse.
Sextum, crotalis æreis & sagittis aues occidit,
Sagittas emittentes alis, in Stymphalide lacu.
Septimum, taurū Creticum cum uicisset, ducit uiuum:
Vel eum qui transuexit in Cretam Europam,
Vel eum quem intulit Neptunus maris,
Efferatum mirum in modum, & populantē Cretam. χαλεπῶς
Quem taurum Eurystheus solutum dimisit,
Qui Marathona pertransiēs, Atticis erat nocumētū.
Viricidas, octauum, equos Diomedis,
Filij Cyrenæ & Martis Bistonum regis,
Duxit ad mare, cum armis uerò currentes
Diomedis omnes, occidit uerò & hunc ipsum.
Abderum autem Erini filium, Herculis amicum
Equi distraxerunt, dentibus absumptum,
Ex Locrensi Opunte custodem horum existentem.
Quocirca urbem Abderā Hercules cum condidisset,
Ad Eurysthea deinceps adduxit equos,
In Olympo autem pascentes, feris escam præbuerunt.
Nonum, ad baltheum currit Hippolytæ,
Eurysthei filia Admeta uolente,
Vna naui cum traiecisset ad Amazonas,
Et in ipso aditu totam depopulatus † Brebyciam, Bebryciā, infr. 3. 808
Deipyli filio Myso Lyco donat hanc.
Amyco & † Mygæone fratribus superatis. Mygdone
Heracleam autem Lycus horum uocat urbem,
Veneratus eum qui dono regionem dedit, Herculem.
Hercules autem ad ipsam appulsus Themiscyram,
Amazonas cum uicisset, tulit cingulum.

Τὴν ἡσιόνην ῥύεται τοῦ κήτους ἐν παρόδῳ.
Τοὺς ξενοκτόνους τε υἱοὺς ἔπειτα τοῦ πρωτέως,
Τὸν τμῶλον καὶ τηλέγονον κτείνει καταπαλαίσας.
Δέκατον, βοῦς τὰς φοινικὰς τρισώμου γηρυόνου,
Τριῶν νήσων δεσπόζοντος, ἢ τρισαδέλφου πόθῳ.
Οὐ γὰρ νῦν φυσικώτερον τὸ τριμερὲς τοῦ χρόνου
Τὸν γηρυόνην φαίην σοι, ἥλιον ἡρακλέα.
Καὶ τὰ λοιπὰ συντείνοντα λόγοις τοῖς πρὸς τὸν χρόνον.
Ἀλλὰ ῥητορικώτερον οὕτως, ὡς ἔφην, λέγων,
φοινικὰς Βοῦς † φοινικὰς ὁ ἡρακλῆς τοῦ τρισωμάρχου τούτου,
Ἢ τοῦ σὺν ἄλλοις ἀδελφοῖς δυσὶν ὁμοψυχοῦντος,
Ἐξ ἐρυθείας ἤγαγεν ὠκεανίδος νήσου,
Ἣ νῦν ἐκλήθη γάδειρα, κοτινοῦσα δὲ πρώην,
βαίτις Ἣν κοτινοῦσαν ποταμὸς ὁ † βαίτης παραρρέει.
Ἦγε τὰς βοῦς ἐκείνας δὲ, τὸν ὄρθρον κτείνας κύνα.
Καί γε τὸν εὐρυτίωνα βουκόλον γηρυόνου,
Καὶ γηρυόνην σὺν αὐτοῖς διώξαντα τοξεύσας.
Σὺν δὲ βουσὶ περαιωθεὶς ὠκεανοῦ τὸ ῥεῖθρον,
Ἐξ ἐρυθείας τε δραμὼν πάλιν πρὸς τὴν εὐρώπην,
Εἰς ταρτησσὸν περιφανῆ πόλιν τῆς ἰβηρίας,
Ἀλύβην καὶ τὴν ἀβίναν στήλας ἵστησι δύο.
Δι' ἰβηρίας δὲ τὰς βοῦς ἐλαύνων πρὸς λιβύην,
Δέρκυνον, ἀλεβίωνα, τοὺς ποσειδῶνος κτείνει,
Ἀφαιρουμένους τῶν βοῶν. χωρεῖ δ' εἰς τυρρηνίαν,
Ἀπὸ ῥηγίου ταῦρος δὲ πλεύσας εἰς σικελίαν,
Κλῆσιν τῇ χώρᾳ δέδωκε καλεῖσθαι ἰταλίαν.
Οἱ τυρρηνοὶ γὰρ ἰταλὸν καλοῦσί πως τὸν ταῦρον.
Τοῦτον τὸν ταῦρον κατασχὼν ἔρυξ ὁ ποσειδῶνος,
Ἰδίαις παρενέμιξεν ἀγέλαις βοοτρόφοις.
Ὁ δ' ἡρακλῆς περαιωθεὶς, καὶ τρὶς καταπαλαίσας,
Τὸν ἔρυκα μὲν ἔκτεινε, τὰς βοῦς δὲ συνελάσας,
Περαιωθεὶς ἰόνιον τὸν δυρραχίου κόλπον,
Διὰ τῆς θράκης δυσχερῶς ἄγει πρὸς εὐρυσθέα.
Ὃς εὐρυσθεὺς κατέθυσε πάσας αὐτὰς τῇ ἥρᾳ.
Τούτων τῶν ἄθλων ἡρακλεῖ πάντων συντελεσθέντων
Μησὶ καὶ ἔτεσιν ὀκτὼ, μὴ περαιτέρω τούτων.
Ὁ εὐρυσθεὺς τῆς ὕδρας δὲ τὸν ἄθλον, καὶ τῆς κόπρου,
Μὴ καταλέξας τοῖς λοιποῖς, ἑνδέκατον κελεύει,
Ἐξ ἑσπερίδων ἀγαγεῖν, ἐκ τῶν ὑπερβορείων,
Ἥρας τὰ μῆλα τὰ χρυσᾶ, ζεὺς ἅπερ γάμοις ἔσχε,
Ἐπὶ τῆς ἥρας γαμικὸν κάλλιστον ἕδνον εἶναι.
Ὧν φύλαξ δράκων ἄγρυπνος, τυφῶνος παῖς ὑπῆρχε.
Ὃς ἡρακλῆς ὁδοιπορῶν διὰ τῆς ἰλλυρίδος,
Ὄρους τοῦ πυρρηναίου τε, ἠριδανοῦ τε ῥεῖθρων,
Ἅπερ τῆς κελτικῆς εἰσιν, εἰσβάλλει τῇ λιβύῃ,
Καὶ τὸν ἑξηκοντάπηχυν ἀνταῖον κτείνει πάλῃ,
Πηχῶν τεσσάρων καὶ ποδὸς ἔχων τὴν ἡλικίαν,
Ὁ ποντικὸς ἡρόδωρος ὥς που φησὶ συγγράφων.
Βαδίζων ὡς πρὸς αἴγυπτον, καὶ βούσιριν ἀνεῖλεν,
Υἱὸν τοῦ ποσειδῶνός τε καὶ τῆς λυσιανάσσης.
Τὴν δ' ἀραβίαν παριὼν, τοῦ τιθωνοῦ τὸν παῖδα
Κτείνει τὸν ἠμαθίωνα. καυκάσῳ δὲ τοξεύει
Τὸν αἰετὸν, ὃς ἤσθιε τὸ προμηθέως ἧπαρ.
Βουλαῖς τοῦ προμηθέως δὲ πρὸς τοὺς ὑπερβορείους
Ἐλθὼν, παρὰ τοῦ ἄτλαντος ἔλαβε τρία μῆλα.

Ἄλλοι

Hesionem autem liberat à ceto in itinere.
Hospitumq; occisores filios exinde Protei,
Tmolum atq; Telegonum obtruncat lucta superatos.
Decimum, boues occisores tricorporis Geryonis,
Tribus insulis dominatis, uel trium fratrū desiderio,
Non enim nunc naturalius tripartitum tempus
Geryonem dixerim, solem Herculem,
Et cætera quæ congruunt rationibus ad tempus.
Sed elegantius sic, ut dixi, exponens,
Boues Phœnicas Hercules tricarnei huius,
Vel cum alijs fratribus duobus conspirantis,
Ex Erythea duxit Oceanitide insula,
Quæ nunc uocatur Gadira, Cotinusa autem antea,
Quam Cotinusam fluuius Bætis præterlabitur.
Ducit autē illas boues, Orthron cū occidisset canem,
Et etiam Eurytionem bubulcum Geryonis,
Et Geryonē cum ipsis persequentē cū iaculatus esset.
Cum bubus autem transijt Oceani fluentum.
Ex Erythæaq; currens iterum ad Europam,
Ad Tartessum præclaram urbem Iberiæ,
Alyben & Abinam columnas firmat duas.
Per Iberiam autem boues abigens in Libyam,
Dercynum, Alebiona, Neptuni filios occidit,
Qui surripuerant boues. recipit aūt se in Etruriam
A Rhegio. taurus autem cum natasset in Siciliam,
Nomenclaturam regioni reliquit uocari Italiam,
Tyrrheni enim itali uocant quodammodo taurum.
Hunc taurum cum detinuisset Eryx Neptuni filius,
Proprijs permiscuit gregibus boues nutrientibus.
Hercules uerò transgressus, & ter cæstu congressus,
Erycem quidem occidit. bobus autem abactis
Transuit Ionium Dyrrhachij sinum,
Per Thraciam ægrè ducit ad Eurysthea,
Qui Eurystheus immolauit omnes ipsas Iunoni,
His certaminibus omnibus ab Hercule peractis
Mense & annis octo, non ultra hæc.
Eurystheus autem hydræ certamen, & stercoris,
Cum non numerasset cum alijs, undecimum iubet,
Ex Hesperidibus ferre, ex Hyperboreis,
Iunonis poma aurea Iupiter quæ in nuptijs habuit,
In Iunonis spōsalibus ut pro pulcherrima dote essent.
Quorum custos Draco uigil, Typhonis filius erat.
Qui Hercules iter faciens per Illyridem,
A monte Pyrenæo atq; Eridani fluentis,
Quæ Celticæ sunt, irrupit in Lybiam,
Et sexaginta cubitorum Antæum occidit lucta,
Cubitorum quatuor & pedis habens ipse staturam,
Vt Ponticus Herodorus alicubi inquit scribens.
Vadens ad Aegyptum, & Busirim interfecit,
Filium Neptuni & Lysianassæ.
Arabiam autem circumiens, Tithoni filium
Occidit Emathiona. Caucaso autem sagittis figit
Aquilam, quæ rodebat Promethei iecur.
Consilijs autem Promethei ad Hyperboreos
Cum uenisset, ab Atlante accepit tria poma.

Alij

Ἄλλοι φασὶν, ἐκ τῶν νυμφῶν ἐδέξατο τὰ μῆλα,
Κτείνας αὐτὸς τὸν δράκοντα τὸν φύλακα τῶν μήλων.
Οἶες ὑπῆρχε μὲν ποιμὴν, πρόβατα δὲ τὰ μῆλα
Χρυσόχροα, νεμόμενα τόποις ὑπερβορείων.
Τουτέστιν ἐν τοῖς ὄρεσι τοῖς τῶν ὑπερβορείων,
Νῦν γὰρ οὐ φυσικώτερον ἀλληγορεῖν ἁρμόζει,
Νύμφας τὰς ὥρας λέγοντα, καὶ μῆλα τοὺς ἀστέρας,
Δράκοντα τὸν ὁρίζοντα, καὶ φύσιν τῶν ὑδάτων,
Ὅθεν ἀνίσχουσι λαμπρῶς † ἐν ἀστέρες λελουμένοι,
Ὡς ἡ χρυσῆ τετραίωκεν ὁμήρου καλλιόπη.
Ἀλλ' οὕτως, ὥσπερ ἔφημεν, ῥήτορσιν ἁρμοδίως,
Ὑπὸ στροφαῖς θερμύδρου δὲ προσχὼν λιμένι ῥόδου,
Βοῦν ἐξ ἁμάξης ἐξελὼν ἤσθιεν οὗ σφάξας.
Ὁ δὲ βουκόλος ἄνωθεν ἐξ ὄρους κατηρᾶτο.
Τὰ μῆλα τοίνυν ἐνεγκὼν παρὰ τὸν εὐρυσθέα,
Ἆθλον τελεῖ δωδέκατον, ἀναγωγὴν κερβέρου,
Ὃς πεντηκοντακέφαλος ᾅδου δεινὸς ἦν κύων,
Κυνῶν τρεῖς ἔχων κεφαλὰς, δράκοντος τὸ οὐραῖον,
Κατὰ δὲ νώτου κεφαλὰς δράκοντος τὸ *
Τοῦτον τὸν ἆθλον ἡρακλῆς μέλλων ἀνύειν τότε,
Εἰς ἐλευσῖνα προσδραμὼν, καὶ μυηθεὶς εὐμόλπῳ,
Διὰ ταινάρου καταχθεὶς, ὡς πρὸς αὐτὸν τὸν ᾅδην,
Ἀνέστησε θυσέα μὲν, τὸν δὲ βουκόλον ᾅδου
Μενοίτιον κατέαξεν, υἱὸν τοῦ κευθωνύμου,
Ἐν πάλῃ τούτου τὰς πλευρὰς συντρίψας, συναράξας.
Εὑρὼν δὲ καὶ τὸν κέρβερον ἀχέροντος ἐν πύλαις,
Τῇ λεοντῇ καὶ θώρακι μόνοις ἐσκεπασμένος,
Δίχα τῶν ὅπλων τῶν λοιπῶν, ὥσπερ ὁ πλούτων ἔφη,
Ἐκ τοῦ τραχήλου κατασχὼν δακνόμενος οὐραίῳ,
Καὶ ταῖς λοιπαῖς ταῖς κεφαλαῖς τούτου ταῖς νωτιαίαις,
Διὰ τροιζῆνος ἀγαγὼν ἐπὶ τὸν εὐρυσθέα,
Αὖθις πρὸς τὸν ἀχέροντα κατάγει, καὶ πρὸς ᾅδην.
Οὗτος δ' ὁ ᾅδης βασιλεὺς τῶν μολοσσῶν ὑπῆρχεν,
Ἔχων καὶ κύνα μέγιστον, ὃν κέρβερον ἐκάλει.
Ὃς καὶ πειρίθουν κατασχὼν, ἅμα καὶ τὸν θησέα,
Πειρίθουν μὲν ἀπέκτεινεν, ἐτήρει δὲ θησέα.
ᾯ προσελθὼν ὁ ἡρακλῆς, ἐξέσωσε θησέα.
Καὶ τὰ λοιπὰ κατάδηλα. τί δὲ μακρηγοροῦμεν;
Μετὰ τοὺς ἄθλους τοιγαροῦν τούτους τοὺς λελεγμένους,
Εὔρυτος τόξοις ἡττηθεὶς, σὺν τοῖς υἱοῖς τοῖς πέντε,
Κόρην ἰόλην ἡρακλεῖ πρὸς γάμον οὐκ ἐδίδου,
Μήπως ἐκ ταύτης τέκνωσας, μανεὶς καὶ ταύτην κτείνῃ,
Ὡς τῆς μεγάρας τοὺς υἱοὺς τοὺς ἐξ αὐτοῦ τεχθέντας.
Μετ' οὐ πολὺ δ' ὑποκλαπεὶς ἵππους ἐξ αὐτολύκου
Εὔρυτος, ἔργον ἔκρινε τοῦτο τοῦ ἡρακλέους.
Ὁ τοῦ εὐρύτου δ' ἴφιτος ἐλθὼν πρὸς ἡρακλέα,
Ἐκσώσαντα τὴν ἄλκηστιν ἤδη καὶ † τεθνηκότα, πεφθακότα
Ἐξῄτει ταύτας ἡρακλεῖ. ὁ δὲ ξενίσας τοῦτον,
Κατασχεθεὶς μανίᾳ δὲ πάλιν, ὀργαῖς τῆς ἥρας,
Ἐκ τῶν τειχῶν τῆς τίρυνθος ῥίψας αὐτὸν, ἀνεῖλεν.
Ὡς δ' ὁ νηλεὺς ὁ πύλιος οὐκ ἤθελε καθαίρειν,
† Τῷ δηιφόβῳ καθαρθεὶς, εἶτα δὲ καὶ νοσήσας, τῷ δηι- φόβῳ
Χρησμὸν λαμβάνει δελφικὸν, ἀπαλλαγὴν τῆς νόσου,
Εἴπερ πραθεὶς δουλεύσειε τρεῖς ὅλους ἐπὶ χρόνους,
Τὸν τῆς λατρείας δὲ μισθὸν παράσχῃ τῷ εὐρύτῳ.

Καὶ

Alij dicunt, quòd à nymphis susceperit poma,
Cum occidisset ipse draconem custodem pomorum:
Qui quidem fuit pastor, oues autem poma
Aurei coloris, depascentes in locis hyperboreis,
Hoc est in montibus Hyperboreorum.
Nunc enim non naturalius inuertere conuenit,
Nymphas horas dicentem, & poma stellas,
Draconem horizontem, & naturam aquarum,
Vnde exoriuntur splendidè ex illa stellæ lotæ, ol
Vt aurea ostendit Homeri Calliope.
Sed ita, ut dixi, rhetoribus congruenter.
À uorticibus aũt Thermydri, attingẽs portũ Rhodi,
Bouẽ è curru abstrahẽs deuorauit unũ cũ iugulasset.
Bubulcus autem supernè ex monte illum deuouebat.
Poma autem deferens ad Eurystheum,
Certamen soluit duodecimum, reductionem Cerberi.
Qui quinquaginta capitũ Inferni horrendus erat ca-
Canum tria habens capita, draconis caudam, (nis,
In humeris uerò capita draconis *
Hoc certamen Hercules peracturus tunc,
In Eleusina decurrens, atq; initiatus ab Eumolpo,
Per Tænarum deductus tanquam ad ipsum Orcum,
Restituit Thesea quidem, bubulcum autem Inferni
Menœtium confregit, filium Ceuthonymi,
In lucta huius costas cum confregisset, disrupit.
Cum inuenisset aũt & Cerberũ in Acherontis portis,
Leonina pelle atq; thorace solum munitus,
Sine armis reliquis, quemadmodum et Pluto inquit,
Ex ceruice comprimens, cum morderetur, caudam,
Et cæteris capitibus huius humeralibus,
Per Trœzenen du ens ad Eurystheũ,
Rursus ad Acherontem deducit, & ad Infernum.
Iste autem Infernus rex Molossorum fuit,
Habens et canem magnum, quem Cerberum uocabat.
Qui Perithoum comprehendens, simulq; Theseum,
Perithoum quidem occidit, seruabat uerò Theseum.
Ad quem cum accessisset Hercules, seruauit Theseum.
Et cætera clara sunt, quid uerò longa oratione mora-
Post hæc igitur certamina quæ dicta sunt, (mur?
Eurytus iaculis uictus, cum filijs quinq;,
Filiam Iolam Herculi ad nuptias non dabat,
Ne fortè ex hac suscepta prole, insanus & hanc occi-
Sicut Megaræ filios, qui ex se geniti erant. (deret,
Hinc non multo pòst, furatus equos ex Autolyco
Eurytus, hoc opus iudicauit Herculis.
Euryti autẽ filius Iphitus cum uenisset ad Herculem,
Qui seruasset Alcestim iam & mortuam, (ptum,
Repetijt has ab Hercule. ille uerò hunc hospitio exce-
Oppressus furore rursus, indignatione Iunonis,
Ex muris Tirynthi cum proiecisset, interfecit,
Vt autem Neleus Pylius ipsum noluit lustrare,
À Deiphobo lustratus, deinde morbo correptus,
Oraculum accepit Delphicum, liberationem morbi,
Si uenditus seruierit tres integros per annos,
Seruitutis autem mercedem præbuerit Euryto.

Et

Ὅθεν ἀνεῖλε τὸν κλεινὸν ἐκεῖνον Ἡρακλέα,
Τὸν γῆν πᾶσαν καὶ θάλατταν καθάραντα κακίας.
Τοῦ δ' ἱστορίας ἅπαντες οἱ λόγοις τεθραμμένοι,
Σχεδὸν ἀπεμνημόνευσαν τῶν ἔσω καὶ τῶν ἔξω.
Ὁ Κόϊντος δὲ γέγραφεν οἶμαι τοὺς ἄθλους τούτου,
Συντετμημένως ἔπεσι, Κόϊντος ὁ Σμυρναῖος.
Οὕτω τὰ ἔπη δ' ἔχουσιν, †ἅπερ ἰσχύσω φράσαι.
» Πρῶτα μὲν ἐν Νεμέᾳ βριαρὸν κατέπεφνε λέοντα.
» Δεύτερον δ' ἐν Λέρνῃ πολυαύχενον ἔκτανεν ὕδραν.
» Τὸ τρίτον αὖ ἐπὶ τοῖς, Ἐρυμάνθιον ἔκτανε κάπρον.
» Ὑψίκερων δ' ἔλαφον μετὰ ταῦτ' ἤγρευσε τέταρτον.
» Πέμπτον δ' ὄρνιθας Στυμφαλίδας ἐξεδίωξεν,
» Ἕκτον, Ἀμαζονίδος κόμισε ζωστῆρα φαεινόν.
» Ἕβδομον, Αὐγείου πολλὴν κόπρον ἐξεκάθηρεν.
» Ὄγδοον, ἐκ Κρήτης πυρίπνοον ἤλασε ταῦρον.
» Εἴνατον, ἐκ Θρῄκης Διομήδεος ἤγαγεν ἵππους.
Γηρυόνου, δέκατον, βοῦς ἤλασεν ἐξ Ἐρυθείης.
» Ἑνδέκατον, κύνα Κέρβερον ἤγαγεν ἐξ Ἀΐδαο.
» Δωδέκατον δ' ἤνεγκεν ἐς Ἑλλάδα χρύσεα μῆλα.
» †Θεσπιέως θυγατρῶν, τρισκαιδέκατος πέλεν ἆθλος.
Οὕτω μὲν γέγραφεν αὐτός, συντάξας ἐν τοῖς ἄθλοις
Τὸν ψευδοτρισκαιδέκατον, ἆθλον οὐκ ὄντα τοῦτον.
Τοὺς ἄθλους ἔχεις γὰρ αὐτὸς πάντας ἐγγεγραμμένους,
Καὶ τὰ τῶν ἄθλων πάρεργα. καὶ τί μηκύνω λόγους;

ΠΕΡΙ ΣΑΜΨΩΝ. λθ.

Σαμψὼν υἱὸς ἦν Μανωέ, κριτὴς Ἰσραηλίτης,
Τεχθεὶς ἐν χρόνοις καὶ καιροῖς τοῖς τῆς αἰχμαλω-(σίας.
Οὗτος ἠθέλησε λαβεῖν ἐνθαμναθᾶ γυναῖκα.
Ὡς οὖν ἀπήρχετο ποτὲ λαλῆσαι περὶ γάμων,
Γυμναῖς χερσὶν ἀπέκτεινε λέοντα συναντήσας.
Μετὰ μικρὸν ἐφεύρηκεν ἀπὸ κηρίου μέλι,
Ἐν στόματι τοῦ λέοντος, ὅνπερ αὐτὸς ἀνεῖλεν.
Ὃ καὶ φαγὼν, προέτεινεν αἴνιγμα πλέξας γάμοις,
Ἐκ στόματος ἐσθίοντος (λέγων) ἐξῆλθε βρῶσις.
Ὅπερ μὴ σθένοντες μαθεῖν, ἔμαθον ἐκ τῆς νύμφης,
Καὶ ζημιοῦσι τὸν Σαμψὼν τὸν προβληματοπλόκον,
Στολὰς ὁμοῦ τριάκοντα, τριάκοντα σινδόνας.
Τοῦ δὲ Σαμψὼν χολώσαντος τῷ πράγματι μεγάλως,
Τὴν νύμφην ταύτης ὁ πατὴρ πρὸς γάμον οὐκ ἐδίδου.
Τριακοσίας δὲ λαβὼν ἀλώπεκας ἐκεῖνος,
Καὶ τοῖς οὐραίοις ὄπισθε λαμπάδας ὑφανάψας,
Ἀφεὶς, τάχιον ἐνέπρησε πάντα τῶν ἀλλοφύλων.
Οἱ δὲ τὸν οἶκον καίουσι τῆς νύμφης, καὶ τοὺς ἔνδον.
Ὡς δὲ καὶ τούτοις ὁ Σαμψὼν πόλεμον συνεκρότει,
Πάντες παραταξάμενοι κατὰ τῶν Ἰουδαίων,
Σαμψὼν ἐζήτουν. δήσαντες δὲ τοῦτον Ἰουδαῖοι,
Τοῖς ἀλλοφύλοις ἔδωκαν. δεσμὰ δὲ διαρρήξας,
Ἐν σιαγόνι ἔκτεινεν ὄνου χιλίους τούτων.
Ἐκεῖθεν πρὸς τὴν Γάζαν δὲ πόλιν, πρὸς πόρνην ἦλθεν.
Ὡς δὲ περιεκύκλωσαν οἱ βάρβαροι τὸν ἄνδρα,
Μέσῃ νυκτὶ τῆς πόλεως ἄρας τὰς πύλας ὤμοις,
Ἐξέδραμεν. ἠράσθη δὲ Δαμαλιλῆς ὕστερον,
Καὶ ταύτην ἔσχε σύνευνον. βαρβάρων δ' οἱ σατράπαι,
Χρυσοῦς χιλίους ἑκατὸν τῇ γυναικὶ δωροῦνται,
†Δράσας ξύρισμα Σαμψὼν βοστρύχων κοιμωμένου.

Vnde interfecit inclytum illum Herculem,
Terram omnem mareq; qui purgauit a malitia.
Historiæ autem omnes qui sermonibus aluntur,
Ferè commemorarunt ea quæ intus atq; extrà.
Quintus autem scripsit, arbitror, certamina huius,
Compendiosè carminibus, Quintus Smyrnæus.
Sic uerò carmina se habent, quæ conabor narrare: ἅπερ
Primùm quidem in Nemea fortem interfecit leonem. «
Secundò, in Lerna multicerulcem occidit Hydran. «
Tertiò rursus super hæc, Erymāthiū prostrauit aprū. «
Altorū cornuum ceruū post hæc uenatus est, quartū. «
Quintum, aues Stymphalidas expulit. «
Sextum, Amazonidis tulit baltheum resplendentem. «
Septimum, Augeæ multum fimum expurgauit. «
Octauum, è Creta ignem spirantem abegit taurum. «
Nonum, ex Thracia Diomedis duxit equos. «
Geryonis, decimum, boues egit ex Erythea. «
Vndecimum, canem Cerberum duxit ex inferno. «
Duodecimum, intulit in Græciam aurea poma. «
Thespiei filiarum tertiumdecimū fuit certamen. (na. δεξίως
Sic ipse quidē scripsit, ordine cōponens inter certami
Falsò tertium decimum, certamen cum hoc non esset.
Certamina enim habes ipse omnia descripta, (nes?
Quæq; certaminū parerga. & quid produco sermo-

DE SAMSONE. 39.

Samson filius erat Manoë, iudex Israelites,
Natus circa tempora & occasiones captiuitatis.
Iste uoluit accipere Enthamnata uxorem.
Vt igitur abiuit quondam locuturus de nuptijs,
Nudis manibus occidit leonem, cui occurrerat.
Post paululum uerò inuenit à fauo mel
In ore leonis, quem ipse occiderat. (ptijs:
Quod & comedēs, pro. posuit ænigma cōcinnatū nu-
Ex ore comedētis, dicēs, exiuit cibus.
Quod non ualentes discere, didicerunt à sponsa.
Et mulctant Samson, quod problema composuisset,
Stolis simul triginta, triginta sindonibus.
Samsone autem indignante ob hanc rem admodum,
Sponsam huius pater ad nuptias non dabat.
Trecentas autem accipiens uulpes ille,
Et caudis retro lampadas cum accendisset,
Emittēs, spicam incendit omnem alienarum tribuum.
Illi uerò domum exurunt sponsæ, & qui intus.
Vt autem & his Samson bellum conflauit,
Omnes castris positis contra Iudæos,
Samson quærebant. cum ligassent autem hunc Iudæi,
Allophylis dederunt. uincula autem cum fregisset,
Maxilla occidit asini mille horum.
Illinc autem ad Gazam urbem, ad meretricem uenit.
Vt autem circundederunt Barbari uirum,
Media nocte urbis tollens portas humeris,
Excurrit. amauit autem † Damalilan postea, Dalila
Et hanc habuit coniugem. Barbarorū autē satrapæ,
Aureos mille centum mulieri donant,
Quæ faceret rasuram Samsonis capillorū dormiētis. δράσασα

Καὶ τὰ τοῦ Ἡρακλέος δὲ, τὰ τῆδε μοι λεχθέντα.
Ἕκαστος τούτων τέταρτον βοὸς γὰρ ἐβεβρώκει.
Μᾶλλον ἡμίτομον βοὸς ὁ Ἴδας ἐβεβρώκει.
Ὁ δ' Ἡρακλῆς ὁλόκληρον οὐχ ἕνα ἐν τῇ Λίνδῳ,
Καὶ τὸν τοῦ Θειοδάμαντος, ἐν χώρᾳ Δρυοπίας.
Ὁ Λιτυέρσης δὲ υἱὸς νόθος ὑπάρχων Μίδα,
Οἴνου μὲν πίθον ἐξαντλῶν, ὅλον ὑπῆρχε πίνων.
Ἄρτους δὲ τρώγων, ἤσθιεν ὄνων τριῶν φορτίον.
Ὡς ἐν τῷ Δάφνιδι φησὶ Σωσίθεος ἰάμβοις.
„ Οὗτος δ' ἐκείνου παῖς πλαστὸς νόθος,
„ Μητρὸς δ' ὁποίας ἡ τεκοῦσ' ἐπίσταται,
„ Ἐσθίει μὲν ἄρτους τρεῖς ὅλους κανθηλίας.
„ Τῆς δὲ βραχείας ἡμέρας πίνει θ' ἅμα
Καλῶν μετρητὴν, τὸν δεκάμφορον πίθον.
„ Ἐργάζεταί τ' ἐλαφρὰ πρὸς τὰ φορτία.

ΠΕΡΙ ΔΑΜΑΞΕΝΟΥ. μα.

Τοῦ Δαμαξένου παλαιστοῦ Λουκιανὸς ὁ Σύρος
Μέμνηται, λέγων ἄριστον ἐν παλαισμασι† τυγχάνειν,
Οὐδὲν ἧττον τοῦ Μίλωνος, καὶ παλαιστῶν τῶν ἄλλων.

ΠΕΡΙ ΙΦΙΚΛΟΥ. μβ.

Ἴφικλος ἦν Φυλάκου παῖς, πατὴρ Πρωτεσιλάου.
Ὑπερβαλλόντως δ' ὁ ἀνὴρ τῶν ὁμηλίκων τάχει,
Τοῖς μύθοις παρεγγέγραπται, σταχύων ἄνω τρέχειν.
Μὴ κατακλᾶν ἀθέρας δὲ κουφότητι τοῦ δρόμου.
Τῆς ἱστορίας μέμνηται ταύτης Ὀρφεύς που, λέγων.
„ Οὐδ' ἦν Ἰφίκλοιο θοώτερος αὐδάξοιο,
„ Ὅς τε καὶ ἀνθερίκεσσιν ἐπέτρεχεν, οὐδ' ὅτι καρπὸν
„ Σίνετ' †ἀέσυρα γυῖα φέρων ἐπὶ λήιον αὖον.

ΠΕΡΙ ΕΥΦΗΜΟΥ. μγ.

Εὔφημος παῖς τῆς Ὠρίωνος ἦν, καὶ τοῦ Ποσειδῶνος,
Εἴτ' οὖν Εὐρώπης Τιτυοῦ, εἴτε Μηκιονίκης.
Τῆς θυγατρὸς Ὠρίωνος, εἴτε τῆς τοῦ Εὐρώπα,
Τὴν Ἡρακλέος ἀδελφὴν ἔχων τὴν Λαονόμην.
Πρωρεὺς ὑπάρχων τῆς Ἀργοῦς, Πίνδαρος ὥς που γράφει.
Ἀσκληπιάδης δὲ φησὶ, τοῦτον ἐκ Ποσειδῶνος
Ἔχειν δῶρον, τὴν θάλασσαν ὁδεύειν ἄνευ βλάβης.
Καθὰ καὶ τὸν Ὠρίωνα, ὥσπερ τις γῆν ὁδεύει.
Τὸ δ' ἀλληγορικώτερον, οὕτω σοι νοητέον.
Ἄμφω πρωρεῖς γεγόνασιν οὗτοι, καὶ κυβερνῆται,
„ Πάντας ὑπερνικήσαντες, τοὺς πάλαι θρυλλουμένους,
Μηδέποτε βλαβέντες δὲ κλύδωσι θαλασσίοις.
Ὅθεν ἐμυθώθησαν τοιαύταις μυθουργίαις.

ΠΕΡΙ ΠΡΩΤΕΩΣ. μδ.

Πρωτεὺς Φοίνικος Φοίνικος παῖς, καὶ τοῦ Ποσειδῶνος,
Περὶ τὴν Φάρον κατοικῶν, τῆς νῦν Ἀλεξανδρείας,
Ὃς μαγικαῖς δυνάμεσι μετέβαλλεν εἰς πάντα,
Εἰς πῦρ, ὕδωρ, εἰς δράκοντα, δένδρον, εἰς πᾶσαν φύσιν,
Ὡς Ὅμηρος ἐδήλωσεν, ἐν Ὀδυσσείᾳ γράφων.
Λουκιανὸς δὲ ὀρχηστὴν εἶναι τὸν ἄνδρα λέγει,
Μιμούμενον ὀρχήμασι πάντων ἁπλῶς τὰς φύσεις.
Ἐγὼ δὲ σπλαγχνομάντιν τοῦτον τὸν ἄνδρα λέγω,
Ἅπαντα προδεικνύοντα ταῖς σπλαγχνομαντείαις,
Ὧν ἂν ἐθέλοι τις μαθεῖν, καὶ περὶ ὧν τις χρῄζοι,
Δένδρων, ἀνθρώπων, καὶ πυρὸς, ὑδάτων, καὶ θηρίων.
Ἢ φυσικὸν φιλόσοφον, πάντων εἰπόντα φύσεις.

Η ῥήτορα·

Et quæ de Hercule hic à me dicta sunt.
Quisq; enim horũ quartam bouis partẽ deuorabat,
Sed magis quàm dimidium bouis Idas deuorabat.
Hercules uerò totum unum quidem in Lindo,
Et illum Theodamantis in regione Dryopiæ.
Lityertes autem filius spurius existens Midæ,
Vini quidem dolium exhauriens, totum ebibebat,
Panes aũt comedens, deuorabat asinorum triũ onus,
Vt in Daphnide inquit Sosibius iambis:
Iste illius filius fictus, nothus,
Matris autem cuius nam, quæ genuit scit,
Comedit quidem panes, tres totos asinos prægrãdes,
Breui autem die bibit simul,
Vocans metreten, decem amphorarum dolium,
Facit autem leuia ad onera.

DE DAMAXENE. 41.

Damaxenis luctatoris Lucianus Syrus
Meminit, præstantißimum dicens in luctis fuisse,
Nihil minus Milone, & luctatoribus alijs.

DE IPHICLO. 42.

Iphiclus erat Phylaci filius, pater Protesilai,
Supra modum uerò superans coætaneos celeritate.
Fabulis inscriptum est, spicas supra cucurrisse,
Neq; tamen fregisse spicas ob leuitatem cursus.
Historiæ meminit huius Orpheus, alicubi dicens:
Neq; si Iphiclo uelocior resonante,
Qui & per calyculos percurrebat, neq; etiã fructum
Lædebat, leuia mẽbra gerẽs, super segetes ferebatur.

DE EVPHEMO. 43.

Euphemus, filius Orionis erat, atq; Neptuni,
Siue etiam Europæ Tityi, siue Mecionicæ,
Filiæ Orionis, siue Europi filiæ,
Herculis sororem habens Laonomen,
Proræ rector existẽs Argo nauis, Pindarus ut alicubi (scribit,
Asclepiades autem dicit, hunc ex Neptuno
Habuisse donum, mare pertransire sine nocumento,
Perinde ut etiã Orionẽ, quemadmodũ quis terra iter
Hoc autẽ allegoricè magis sic tibi cogitandũ: (facit.
Ambo proræ rectores fuerunt isti, & gubernatores,
Omnes superuincentes, iam olim diffamatos,
Nec unquam uerò læsi fluctibus marinis.
Vnde & celebrati sunt huiusmodi fabularũ figmẽtis.

DE PROTEO. 44.

Proteus Phœnices Phinicis filius, atq; Neptuni,
Circa Pharum habitans, quæ nunc Alexandria:
Qui magicis facultatibus transmutabatur in omnia,
In ignem, aquam, dracone, arborẽ, omnem naturam,
Sicut Homerus declarauit, in Odyssea scribens.
Lucianus autem saltatorem fuisse uirum dicit,
Imitatum saltationibus omnium simpliciter naturas.
Ego autem per pelues uatem hunc uirum dico,
Omnia prædicentem diuinationibus per pelues,
Quæcũq; uoluisset quis discere, et de quib. aliquis ro-
Arboribus, hominib. & igni, aquis, & feris. (gasset,
Vel naturalẽ philosophũ, omnium dicentem naturas:

Vel

Πρὸς Ἀφαρέως γράφουσι παῖδας, Λυγκέα, Ἴδαν,
Περὶ Λευκίππου θυγατρῶν Φοίβης καὶ Ἱλαείρας,
Μάχην συνάψαι καρτεράν, τίνες αὐτὰς ἂν σχῶσι.
Περὶ δὲ τὸ Ταΰγετον, γέγονε τὰ τῆς μάχης.
Λυγκεὺς δὲ ὀξυωπέστατος πάντων τελῶν ἀνθρώπων,
Ἰδὼν κοιλάδι τῆς δρυὸς Κάστορα, Πολυδεύκην,
Κάστορα κτείνει τῷ δορί, καὶ τοῦτον Πολυδεύκης,
Τὸν Πολυδεύκην Ἴδας δέ, καὶ κεραυνὸς τὸν Ἴδαν.
Τοῦ Πολυδεύκους δὲ ὁ πατὴρ ὁ Ζεὺς ὁ ἀστρολόγος,
Τοῖς ἄστροις κατηστέρισε τοὺς παῖδας τεθνηκότας,
Καὶ τοὺς διδύμους κέκληκε, Κάστορα, Πολυδεύκην.
Ἦμαρ παρ' ἦμαρ δὲ φασὶ ζῆν τούτους τε, καὶ θνήσκειν.
Οὕτω γὰρ ἀνατέλλουσιν ἀστέρες τῶν διδύμων.
Οἱ δὲ καὶ παρατρέπουσι μικρὸν τὴν ἱστορίαν,
Τὸν Πολυδεύκη λέγοντες μὴ τεθνηκέναι μάχῃ,
Ἐκ δὲ Διὸς ὕστερον τοῦτο ζητῆσαι δῶρον,
Συντεθνηκέναι καὶ ζῆν Κάστορι τῷ συναίμῳ,
Ὥς πού φησι Πίνδαρος, ἅπερ οὐκ οἶδα λέγειν.
Τμήματα γὰρ ἐπῶν εἰσι, καὶ φεύγει μου τὴν μνήμην.
Τὸ δὲ ἀληθέστερον ἐστίν, ἤδη σοι προεῖπον.
Τῆς ἱστορίας μέμνηνται, Λυκόφρων, Εὐριπίδης,
Πάντες ἁπλῶς οἱ ποιηταί, σὺν τῷ Ἀπολλοδώρῳ.
Καί γε †Στασῖνος σὺν αὐτοῖς, οὕτω τὰ ἔπη γράφων,
„ Ἡρωικοῖς ἐν ἔπεσι λέγων. αἶψα δὲ Λυγκεὺς
„ Τηΰγετον προσέβαινε, ποσὶ ταχέεσσι πεποιθώς.
„ Ἀκρότατον δ' ἀναβὰς, διεδέρκετο νῆσον ἅπασαν,
„ Τανταλίδου Πέλοπος. τάχα δ' εἴσιδε †ὄβριμος ἥρως,
„ Δεινοῖς ὀφθαλμοῖσιν, ἔσω δρυὸς ἄμφω κοίλης,
„ Κάστορά θ' ἱππόδαμον, καὶ ἀεθλοφόρον Πολυδεύκεα.

ΠΕΡΙ ΑΙΘΑΛΙΔΟΥ. μθ.

Αἰθαλίδης ὁ Ἑρμοῦ, ῥήτωρ δεινὸς ὑπάρχων,
Ἕνα μὲν λόγον πενθικόν, καὶ τῶν ἐπιταφίων,
Ἕνα τῶν χαρμοσύνων δὲ γράφων, ἀεὶ ταῖς βίβλοις,
Καὶ κατὰ τὸν Δημόκριτον αὐτόν, σὺν Ἡρακλείτῳ,
Ἅμα δακρύων καὶ γελῶν τὸ ἄστατον τοῦ βίου,
Ἐλέχθη †θνήσκον τε καὶ ζῆν ἦμαρ ἀεὶ παρ' ἦμαρ.

ΠΕΡΙ ΑΡΙΣΤΕΑ. ν.

Ὁ Ἀριστέας μὲν υἱὸς ἦν τοῦ Καϋστροβίου,
Τῷ γένει Προικοννήσιος, τῶν εὐγενῶν καὶ πρώτων.
Οὗτος χαλκείῳ παρεισελθὼν θνήσκει καὶ πίπτει νέκυς.
Κλείσας δὲ εὐθέως ὁ χαλκεὺς ἐκεῖνο τὸ χαλκεῖον,
Τοῖς συγγενέσι τὸ δεινὸν λέγει τοῦ Ἀριστέα.
Οἱ δὲ δραμόντες ὀδυρμοῖς πάντες πρὸς τὸ χαλκεῖον,
Ἀνοίξαντες οὐδὲν εὗρον, οὐ νέκυν, οὐδὲ ζῶντα.
Μετὰ δὲ ἑπτὰ χρόνους φανεὶς πάλιν ὁ Ἀριστέας,
Ἔπειτα Ἀριμάσπεια λεγόμενα συγγράφει.
Καὶ πάλιν ἀφανίζεται τὸ δεύτερον, καὶ θνήσκει.
Καὶ μετὰ διακόσια δὶς εἴκοσι τὰ ἔτη,
Ἐφ' Ἡροδότου γέγονε, καὶ πάλιν ἀνεφάνη.
Ὥσπερ φησὶν Ἡρόδοτος. εἰ δὲ ἀληθές, οὐκ οἶδα.
Καὶ τίς αὐτὸν ἐγνώρισε, τίς ἔζησε τοσόνδε;
Ὡς τοῦτο ὕστερον εἰπεῖν, Ἡρόδοτε, σοῖς χρόνοις
Οὗτος ὁ Προικοννήσιος ἐστὶν ὁ Ἀριστέας,
Ὃς ἔκπαλαι μὲν τέθνηκε, νῦν δὲ ἀνεφάνη πάλιν;
Πλατὺς μοι λῆρος φαίνεται, καὶ ψυχρομυθολογία.

Ad Apharei scribunt filios, Lyncea, Idam,
De Leucippi filiabus, Phœba atq; Ilaëra,
Pugnam conflasse magnam, qui nam illas haberent.
Circa uerò Taygetam commissa est pugna.
Lynceus autē oculatißimus omniū cum esset hominū,
Conspicatus in caua quercu Castorem & Pollucem,
Castorem occidit lancea, & hunc Pollux,
Pollucem uerò Idas, & Ceraunus Idam.
Pollucis autem pater Iupiter astrologus,
Inter astra retulit filios mortuos,
Et geminos uocauit Castorem & Pollucem.
Alternis autem diebus dicunt uiuere hos, & mori:
Sic enim oriuntur astra geminorum.
Alij autem deflectunt paulùm historiam,
Pollucem dicentes non obijsse pugna,
Ab Ioue autem postea hoc quæsiuisse donum,
Vt simul & moreretur et uiueret cum Castore fratre.
Sicut alicubi inquit Pindarus, quæ non noui dicere:
Sectiones enim carminū sunt, et fugiūt meā memoriā.
Quod autem uerius est, iam tibi prædixi:
Historiæ mentionē faciunt, Lycophron, Euripides,
Omnes simpliciter poëtæ, cum Apollodoro.
Et sanè Stasinus cum ipsis, hæc uerba scribens, γαςιανὸς
Heroicis in carminibus dicēs: Statim autē Lynceus
Taygetum accessit, pedibus uelocibus fisus. „
Verticē autē cū ascendisset, prospiciebat insulā omnē „
Tantalidæ Pelopis, fortè autem uidit inclytus heros ἰόδιμος
Acribus oculis, intra quercum ambos cauam, „
Castorē equū domitorē, et certaminū uictorē Pollucē. „

DE AETHALIDE. 49.

Aethalides Mercurij filius, rhetor potens cum esset,
Vnum quidem librum lugubrē, & epitaphiorum,
Vnum uerò gratulationū scribens, cōtinēter in libris:
Et iuxta Democritum ipsum, cum Heracleto,
Simul flens atq; ridens instabilitatem uitæ,
Dictus est mori atq; uiuere diem semper ad diem. θνήσκειν

DE ARISTEA. 50.

Aristeas quidem filius erat Caystrobij,
Genere Prœconesius, ex ingenuis atq; primis.
Iste ærariā officinā ingressus, moritur atq; cadit cada
Cum clausisset autem statim faber officinam, (uer.
Cognatis facinus dicit Aristeæ.
Illi autem currentes fletibus omnes ad officinam,
Cum aperuissent, nihil inuenerunt, neq; mortuū, neq;
Post septē annos cōspectus rursus Aristeas (uiuentē.
Carmina Arimaspia quæ dicuntur, conscribit:
Et rursus euanescit secundò, atq; moritur.
Et post ducentos & bis uiginti annos
Sub Herodoto fuit, & iterum apparuit,
Sicut inquit Herodotus, si autem uerum, haud scio.
Et quis ipsum notum fecit, quis uixit tam diu,
Vt postea diceret, Herodote tuis temporibus,
Iste Prœconesius est Aristeas:
Qui iampridē quidē obijt, nūc uerò apparuit rursus?
Ampla mihi nugæ uidētur, & frigidum figmentum.

ΠΕΡΙ ΘΗΣΕΩΣ να.

Θησεὺς υἱὸς ἦν ἀττικοῦ αἰγέως, καὶ τῆς αἴθρας.
Ὡς δὲ ἀνδρεῖον, ἔφασαν παῖδα τοῦ ποσειδῶνος.
Τοὺς θυμικοὺς γὰρ σύμπαντας, καὶ πάντας τοὺς ἀνδρείους,
Υἱοὺς καὶ φίλους, ἐραστὰς φασὶ τοῦ ποσειδῶνος.
Οὗτος ποτὲ συνέθετο τῷ φίλῳ πειρίθῳ,
Ὅπως διὸς ἁρπάξωσι, τουτέστι βασιλέως,
Proserpinã Κόρην τινά, καὶ γήμωσι. καὶ δὴ ποτὲ μολόντες
Hades Εἰς χώραν γῆς τῶν μολοσσῶν, ὧν βασιλεὺς ἦν ᾅδης,
Δήμητρος Οὗπερ γυνὴ † δημήτηρ ἦν θυγάτηρ κλῆσιν κόρη,
(Τὰς γὰρ εὐμόρφους μολοσσοὶ κόρας καλοῦσι πάσας)
Καὶ κύων δὲ τρικέφαλος, φρικώδης τῷ μεγέθει,
Νύκτωρ ἐπέθεντο λαβεῖν αὐτοῦ τὴν θυγατέρα.
Κατασχεθέντων δὲ αὐτῶν, πειρίθους μὲν ἐβρώθη
Τῷ τρικεφάλῳ τῷ κυνί. θησεὺς δὲ εἱρκτῇ ἐφρουρεῖτο.
Ὡς δὲ ἡρακλῆς ὡς πρὸς αὐτὸν ἦλθε ποτὲ τὸν ᾅδην,
Ὑπ' εὐρυσθέως προσταγεὶς ἀπαγαγεῖν τὸν κύνα,
Καὶ τὸν θησέα τῶν δεσμῶν ἀπέλυσεν εὐθέως.
Ὅθεν ἐκεῖνον ἔφασαν ἀναδραμεῖν ἐξ ᾅδου.

ΠΕΡΙ ΠΡΩΤΕΣΙΛΑΟΥ νβ.

Οὗτος ὁ πρωτεσίλαος υἱὸς ἦν τοῦ ἰφίκλου,
Λιπὼν δὲ λαοδάμειαν σύζυγον, νύμφην νέαν,
Σὺν τοῖς λοιποῖς τοῖς ἕλλησι στρατεύει κατὰ τρώων.
Πρὸ πάντων προπηδήσας δέ, πρῶτος ἁπάντων θνήσκει.
Οἱ μυθογράφοι δὲ φασίν, ὡραῖον ὄντα τοῦτον,
Ἡ κόρη κατῳκτείρησεν ἰδοῦσα περσεφόνη,
Στέρησιν ὀδυρόμενον τὴν τῆς λαοδαμείας.
Καὶ δεῖται τοῦ πλούτωνος, ζωοῖ τε τοῦτον πάλιν.
Καὶ τῇ συζύγῳ πέπομφε, τὸν ᾅδην πεφευγότα.
Ταῦτα μὲν μῦθοι φάσκουσι. τὰ δὲ τῆς ἱστορίας.
Οὕτω πως λέγουσί τινες, ὡς ἀτρεκῆ καὶ μάλα,
Ὡς ἡ τοῦ πρωτεσιλάου σύζυγος ἡ λεχθεῖσα,
Τὴν συμφορὰν τὸν θάνατον μαθοῦσα τοῦ συζύγου,
Ξύλινον εἴδωλον ποιεῖ μορφῆς πρωτεσιλάου,
Καὶ συνεκοιτάζετο αὐτῷ τῷ πόθῳ τοῦ συζύγου,
Μηδόλως τοῦτο φέρουσα * ἄγειν τὴν ἀπουσίαν.
Ἄλλοι δέ, νύκτωρ εἴδωλον εἶπον ὁρᾶσθαι τούτου,
Ἀεὶ συζύγῳ τῇ αὐτοῦ, ὅθεν ἐπλάσθη ταῦτα.
Ἐγὼ δὲ αὐτὴν ἐπίσταμαι τὸν μόρον πυθομένην,
Τὴν νυμφικὴν τὴν στολὴν μὲν εὐθὺς ἐνδυσαμένην,
Φαιδρῷ προσώπῳ, μάχαιραν πρὸς ἧπαρ ἐμβαλοῦσαν,
Συντεθνηκέναι τῷ καλῷ συζύγῳ καὶ νυμφίῳ.
Ὥσπερ καὶ τὴν εὐάδνην δὲ πρώην τοῦ καπανέως,
Αὑτὴν βαλοῦσαν εἰς πυράν, τῷ πόθῳ τοῦ συζύγου.
Λουκιανός, φιλόστρατος, γράφει τὴν ἱστορίαν.
Καί τινες ἄλλοι μέμνηνται καὶ ποιηταί, καὶ νέοι.

ΠΕΡΙ ΑΛΚΗΣΤΙΔΟΣ νγ.

Ἄλκηστις ἡ πελίου παῖς, καὶ τῆς ἀναξιβίας,
Ἀδμήτῳ τῷ τοῦ φέρητος καὶ τῆς περικλυμένης,
Εὔμηλον τε γεγέννηκε, καὶ περιμήλαν γάμοις.
Ποτὲ δὲ θνήσκειν μέλλοντος ἀδμήτου τοῦ συζύγου,
Ἀπόλλων ἐξῃτήσατο χάριν ταῖς μοίραις ταύτην,
Ὅπως ὁ ἄδμητος τινὰ δοὺς ἀντὶ τούτου θνήσκειν,
Αὐτὸς τοῖς ζῶσι συμπαρών, συγχαίρῃ τοῖς φιλτάτοις.
Συννευσασῶν δὲ τῶν μοιρῶν, ἄδμητος πάντας βλέπει,

Εἴ πως

DE THESEO. 51.

Thesеus filius erat Attici Aegei, atq; Aethræ.
Tanquam autem fortem, dixerunt filiũ Neptuni:
Animosos enim omnes, atq; omnes fortes
Filios & amicos, amasiosq; dicunt Neptuni.
Iste olim pactum fecit cum amico Perithoo,
Vt Iouis raperent, hoc est regis,
† Filiã quandã, atq; ducerẽt. et sanè aliquãdo profecti
In regionẽ terræ Molossorũ, quorũ rex erat † Infer-
Cuius uxor Ceres erat filia nomine Proserpina: (nus,
(Pulchras enim Molossi, Proserpinas uocant omnes)
Et canis Tricerberus, horrendus magnitudine,
Noctu insidias struxerunt, accipere illius filiam.
Deprehẽsis autẽ ipsis, Perithous quidẽ deuoratus est
A Tricerbero cane: Theseus autẽ carcere detinetur.
Vt autem Hercules ad ipsum uenit olim Infernum,
Ab Eurystheo iussus abducere canem,
Et Theseum è uinculis liberauit statim.
Vnde illum dixerunt reuersum esse ex Inferno.

DE PROTESILAO. 52.

Iste Protesilaus filius erat Iphicli.
Linquens autẽ Laodamiã coniugẽ, sponsam nouam,
Cum reliquis Græcis militat contra Troianos. (bit.
Ante omnes aũt cũ prosiluisset, primus omniũ occum
At fabularũ scriptores aiũt, speciosum existentẽ hũc,
Puella miserta est cum uidisset Proserpina,
Priuationem deplorantem Laodamiæ:
Et rogat Plutonem, uiuificatq; hunc rursus,
Atq; ad coniugem misit, Inferno relicto.
Illa quidem fabulæ tradunt, hæc autem historiæ.
Sic quodãmodo dicũt quidã, tanq̃ uerũ uel præcipuè,
Quod Protesilai coniunx iam dicta,
Calamitatem siue mortem cum didicisset mariti,
Ligneum simulachrum facit formæ Protesilai,
Et concumbebat cum illo, desiderio coniugis,
Neq; omnino huius ferens agere absentiam.
Alij uerò noctu simulachrũ dixerunt uisum esse huius
Semper coniugi suæ. unde ficta sunt hæc.
Ego uerò ipsam scio, mortem postquàm audisset,
Sponsalem uestem statim indutam,
Splendida facie, ensem ad iecur cum immisisset,
Commortuam esse pulchro coniugi atq; sponso:
Quemadmodum & Euadnen prius Capanei,
Quæ seipsam proiecit in rogum, desiderio coniugis.
Lucianus & Philostratus scribunt historiam:
Et quidam alij memorant, & poetæ, & noui.

DE ALCESTIDE. 53.

Alcestis Peliæ filia, atq; Anaxibiæ,
Admeto Pheretis atq; Periclymenæ filio
Eumelum genuit, & Perimelam, nupta.
Olim autem morituro Admeto marito,
Apollo petijt gratiam à Parcis hanc,
Vt Admetus aliquo dato pro se mori,
Ipse uiuentibus præsens congauderet charissimis.
Annuẽtibus uerò Parcis, Admetus omnes circũspicit,

Si

Εἴ πως συγκατανεύσει τις θανεῖν ὑπὲρ ἐκείνου,
Ὡς πάντες δ' ἀπηνήναντο, τοῦτον θανεῖν εἰπόντες,
Πατὴρ καὶ μήτηρ γεραιὰ, καὶ πᾶς χορὸς τῶν φίλων,
Αὐτὴ προθύμως δι' αὐτὸν, τὴν τελευτὴν ὑπέδυ.
Καὶ θνήσκει, καὶ συγκρύπτεται, κἂν ἐξανίστη πάλιν.
Πρὸς Διομήδους ἵππους γὰρ ὁ Ἡρακλῆς ἐκτρέχων,
Ξενοδοχεῖται δώμασι πενθοῦντι τῷ Ἀδμήτῳ.
Ὁ δὲ μηδόλως κατειπὼν τὴν συμφορὰν τῷ φίλῳ,
Ἐκεῖνον δώμασι τισὶν εἰστία λαμπροτάτως.
Αὐτὸς δὲ πένθει καρτερῷ, καὶ συμφοραῖς, καὶ γόοις,
Τὴν ἐκφορὰν τὴν τοῦ νεκροῦ τῆς γυναικὸς ἐτέλει.
Ὁ δ' Ἡρακλῆς παρά τινος ἅπαν μαθὼν οἰκέτου,
Ὑπερθαυμάσας περισσῶς τὴν τοῦ ἀνδρὸς φιλίαν,
Καὶ κατοικτείρας γυναικὸς τοιαύτης στερηθέντα,
Τὸ γόνυ πλήξας καρτερῶς ἀπὸ καρδίας ἔφη.
Ὦ πολλὰ τλᾶσα καρδία, καὶ χεὶρ ἐμή,
Νῦν δεῖξον οἷον παῖδά σ' ἡ Τιρυνθία
Ἠλεκτρύωνος γείνατο Ἀλκμήνη Διί.
Δεῖ γάρ με σῶσαι τὴν θανοῦσαν ἀρτίως.
Εἰπὼν τοιαῦτα πρὸς αὐτὸν, κρύφα χωρεῖ τῷ τάφῳ,
Καὶ καταισχὼν μολόντα τοῖς αἵμασι τὸν ᾅδην,
Ἕως αὐτῷ τὴν Ἄλκηστιν παρέσχεν, οὐκ ἀνῆκεν.
Ἣν καὶ λαβὼν, ὑπόστροφος ἦλθεν Ἀδμήτῳ πάλιν.
Ἐκείνου δὲ δακρύοντος, θρηνοῦντος, κοπτομένου,
Ταύτην αὐτὸς παρίστησι, πέπλοις ἐγκεκρυμμένην.
Ἄδμητε (λέγων) φύλαξον τήνδε μοι τὴν γυναῖκα,
Ἆθλον γὰρ νικητήριον ἀγῶνος, ταύτην ἔσχον.
Θρηνοῦντος μᾶλλον δὲ τ' ἀνδρὸς, καὶ μὴ ἀνεχομένου,
Ἀποκαλύψας δείκνυσι. καὶ μόλις γνοὺς ἐκεῖνος,
Οἷα θεὸν ἐγέραιρε τὸν ἥρωα θυσίαις.
Ταῦτα μὲν μυθικώτερον. τὸ δ' ἀλληγορητέον.
Σὺν ἀδελφαῖς ἡ Ἄλκηστις ἅπασα τὸν πατέρα,
Μηδείας δόλοις κτείνασα, προσφεύγει τῷ Ἀδμήτῳ.
ᾯ καὶ νομίμοις ζεύγνυται γάμοις, ὡς ἀπὸ γένους.
Ἄκαστος ταύτην ἀδελφὸς ἐζήτει τῷ Ἀδμήτῳ,
Ὡς τιμωρίαν λάβοι τοῦ φόνου τοῦ πατρῴου.
Ἀδμήτου μὴ διδόντος δὲ, τοῦτον αὐτὸν κατέσχε,
Σὺν παμπληθεῖ τῇ στρατιᾷ καταφθορῶν † στρατεύων.
Ἀναιρεθῆναι δ' ὑπ' αὐτοῦ μέλλοντος τοῦ Ἀδμήτου,
Ἄλκηστις δέδωκεν αὐτὴν, Ἄδμητος δ' ἀπελύθη.
Καὶ συμφορὰν τῆς γυναικὸς ἐθρήνει, καὶ τὸ πάθος.
Ἀλλ' Ἡρακλῆς ἐπιφανεὶς, πάλιν αὐτῷ κομίζει,
Ἐκ τοῦ θανάτου σεσωκὼς, καὶ τῶν χειρῶν Ἀκάστου.
Τοῦτο τὸ ἀλληγόρημα, τέκνον ἐμὸν, μοὶ δοκεῖ.
Οἶμαι τοῦ Παλαιφάτου δὲ τοῦ στωικοῦ τυγχάνει.
Κάλλιστον ὂν, οὐχὶ σαθρὸν. οἷα τὰ πλείω γράφει.
Ἄλλου γοῦν δοκεῖ, μὴ ἐμὸν, τοῦτο τυγχάνειν τέως.
Οὐδὲ γὰρ σφετερίζεσθαι πόνους τοὺς ξένους χρήζω,
Οὐδ' ἐγκαλλύνεσθαι πτεροῖς, οἷσπερ ὁ μῦθος γράφει
Τὸν ξενοποικιλόπτερον τὸν κολοιὸν ἐκεῖνον.

Si forte annueret quispiam mori pro ipso:
Vbi omnes renuerunt, ipsum mori iubentes,
Pater & mater senex, & omnis chorus amicorum,
Ipsa prompte propter ipsum, mortem subijt.
Et moritur & sepelitur: quamuis surrexerit rursus.
Ad Diomedis equos enim Hercules excurrens,
Excipitur hospitio à lugente Admeto.
Ille uerò minimè exposita calamitate amico,
Illum domi alicubi conuiuio excipit splendidissimè.
Ipse autem luctu forti, atq; miserijs, & eiulatibus
Funus mortuæ uxoris exequebatur.
Hercules uerò à quodam totū cum didicisset famulo,
Supermiratus uehementer uiri amicitiam,
Atq; miseratus uxore tali priuatum,
Genu percutere fortiter è corde uisus est.
O' multa perpessum cor, & manus mea,
Nunc ostende qualem filium te Tirynthia
Electryonis genuit Alcmena Ioui.
Oportet enim me seruare mortuam nuper.
Cum dixisset talia ad se, clam tendit ad sepulchrum,
Atq; cohercens qui uenerat in sanguinibus Infernum,
Donec sibi Alcestem præbuit, non dimisit.
Quam accipiens, reuersus uenit ad Admetum rursus.
Illo autem flente, eiulante, plangente,
Hanc ipse exhibuit, peplis inuolutam:
Admete, dicens, custodi hanc mihi uxorem.
Præmium enim uictoriosum certaminis hanc habui.
Flente magis autem uiro, atq; non tolerante,
Detegens ostendit: & uix cognoscens ille,
Vt deum honorauit heroa sacrificijs.
Ista uerò fabulosius, hoc autē allegoricè reddendum.
Cum sororibus Alcestes inuita patrem
Medeæ dolis cum occidisset, fugit ad Admetum,
Cui & legitimis iungitur nuptijs, tanquam à genere.
Acastus hanc frater quærebat Admeto,
Vt pœnam acciperet cædis paternæ,
Admeto autem non dante, hunc ipsum cohibuit,
Cum multitudine exercitus delatus, exercitu adducto. στρατεύσας
Cum interficiendus autem esset ab ipso Admetus,
Alcestis dedit seipsam, Admetus autem liberatus est:
Et calamitatē uxoris lamentabatur, atq; afflictionem.
Sed Hercules superueniens, rursus illi portat,
Ex morte cum seruasset, atq; manibus Acasti.
Hæc expositio, fili mi, mihi arridet.
Vt arbitror uerò, Palæphati Stoici est, (bit.
Pulcherrima existens, non putrida, quales multas scri
Alterius igitur uidetur, non meum, hoc esse interim.
Neq; enim ascribere labores alienos uolo,
Neq; gloriari pennis, quibus fabula scribit
Alienum uarijpennum graculum illum.

ΠΕΡΙ ΕΥΡΥΔΙΚΗΣ. νδ.

Ἡ Εὐρυδίκη σύζυγος ὑπῆρχε τοῦ Ὀρφέως.
Ταύτην ὑπ' ὄφεως φασὶ δηχθεῖσαν, τεθνηκυῖαν.
Ἀνενεχθῆναι δὲ πρὸς φῶς πάλιν, ἐκ τῶν νερτέρων,
Ὀρφέως ᾅδην θέλξαντος καὶ κόρην μουσουργίαις.

Τὸ

DE EVRYDICE. 54.

Evrydice coniunx fuit Orphei.
Hanc à serpente dicunt ictam obijsse.
Reductam autem ad lucem iterum à manibus, (cis.
Orpheus cū demulsisset infernū atq; Proserpinā musi

 Quod

Τὸ δὲ ἀλληγορικώτερον, ὅ λύπη βεβλημένην,
Λειποψυχοῦσαν νόσῳ τε δεινῇ περιπεσοῦσαν,
Ἄπερ καὶ χείρω δήγματος τυγχάνουσι δρακόντων,
Τέρψας ὀρφεὺς ἐξήλασε τῇ μουσικῇ τὸ πάθος.
Ἡ ὑπὸ ὄφεως αὐτὴν τῷ ὄντι δεδηγμένην,
Καὶ κινδυνεύουσαν θανεῖν, ταῖς ἐπῳδαῖς αἷς οἶδε,
Καὶ ἀγχινοίᾳ, μούσῃ τε, καὶ τῇ πολυμαθείᾳ,
Ὥσπερ Δαβὶδ τὸ τοῦ σαοὺλ δαιμόνιον ἐκεῖνο,
Αὐτὴν ἐζωοποίησεν, ὅθεν ἐλέχθη τάδε.
Ὅτι δὲ ὀρφεὺς ἠδύνατο τοιαῦτα θεραπεύειν,
Αὐτός φησιν ἐν λιθικοῖς οὕτω τὰ ἔπη γράφων·
« Ὧν δὲ νόον ἀνθρώπων πεπνυμένον ἦτορ ἀνώγει,
« Ἵνα τὰ πλεῖστα παρεὶς, εἴπω τὰ τελευταῖα,
« Ἴδμεναι, ἅ κε θέλωσι, δαήσονται ὅσσά τε φῶτες
« Κρυπτὰ διὰ σφετέρησιν ἐνὶ φρεσὶ μηχανόωνται.
« Ὅσσά τε κεκλήγασι μετὰ σφίσιν ἠεροφοῖται.
« Ἀνθρώποις ἄφραστον ἰαχεῦντες ἀοιδὴν,
« Οἰωνοὶ, μεγάλοιο Διὸς κραιπνοὶ ὑποεργοί,
« Ῥοῖζόν τε γνῶσαι χαμαὶ ἐρχομένοιο δράκοντος,
« Εἴσεται, ἠδ᾽ ὄφιων ἰὸν σβέσαι ἑρπυστήρων.
Οὕτως ὀρφεὺς ἠπίστατο σύμπασαν θεραπείαν.

ΠΕΡΙ ΘΑΛΛΟΥ, ΠΥΘΑΓΟΡΟΥ, ΑΝΑξαγόρου, καὶ ἐμπεδοκλέους. ἀπὸ νε, ἄχρι καὶ ὅλης νη.

Δέχου τὸ τετραίστορον, ὡς μίαν ἱστορίαν.

Θαλῆς σοφὸς μιλήσιος, εἷς τῶν σοφῶν ἑπτάδος,
Τοῦ ἀσσυρίου μαθητὴς ὑπάρχων φερεκύδους,
Ἐκλείψεις περιόδους τε σελήνης εὗρε πρῶτος,
Ἐν χρόνοις ὢν τοῖς τοῦ λυδοῦ κροίσου, τοῦ πολυχρύσου,
Ὧ καὶ προεῖπεν ἔκλειψιν γενέσθαι σεληναίαν.
Οὗ γεγονότος, ἅπαντας τότε πρὸς θάμβος ἦγεν.
Ἀσύνηθες ἐστὶ γὰρ ἔκλειψις ἦν σελήνης.
Τινὲς μὲν τοῦτον ἔφασαν εὑρετὴν ὧν ἔφην.
Οἱ δὲ τῷ ἐνδυμίωνι προσάπτουσιν ἐκεῖνα,
Ὅθεν σελήνην τοῦ ἀνδρὸς ἔφασαν ἐρασθῆναι.
Ἄλλοι πρὸ ἐνδυμίωνος λέγουσι τοὺς ἀρκάδας,
Ὅθεν ἐκάλεσαν αὐτοὺς τινὲς καὶ προσελήνους.
Τινὲς δὲ αὐτοὺς ὡς ὑβριστὰς ἔφασαν προσελήνους.
Τὸ γὰρ ὑβρίζειν, προσεληνεῖν κεκλεῖται παρ᾽ ἑτέροις.
Πλὴν οἱ πλείους τῷ θαλῇ προσάπτουσιν ἐκεῖνα,
Ὡς παυσανίᾳ μέτωνι τὰς δυοκαιδεκαετηρίδας,
Ἐννεακαιδεκαετηρίδας τε πάσας τὰς τῆς σελήνης.
Καὶ πτολεμαίῳ μετ᾽ αὐτὸν, καί τισιν ἄλλοις πόσοις.
Καί τοι πρὸ πάντων γράψαντος ὀρφέως πάντα ταῦτα.
Ὁ πυθαγόρας δὲ υἱὸς μνησάρχου τοῦ σαμίου,
Οὐ μόνον προεγίνωσκε καλῶς αὐτὸς τὰ πάντα,
Ἀλλά γε καὶ τοῖς χρῄζουσι τὰ μέλλοντα γινώσκειν,
Προγνωστικὰ κατέλειψε διάφορα βιβλία.
Ὁ δέ γε κλαζομένιος πάλιν ἀναξαγόρας,
προείρηκε Ἐξ οὐρανοῦ † προείρηκε λίθους κατενεχθῆναι.
Ἐν ποταμοῖς τοῖς τῆς αἰγὸς (θρᾴκης δὲ τοῦτο πόλις)
Καὶ γέγονεν ὕστερον, καὶ ψευσάμενος οὐκ ἦν τοῦτο.
Καὶ ὄμβρους τε κατέπαυσεν, ἀνέμων τε τὰς βίας,
Ὥσπερ καὶ πᾶς ἐκ τῶν σοφῶν, ὧνπερ τὰ νῦν εἰρήκειν.
Ἐμπεδοκλῆς δὲ μάλιστα πλεῖον τῶν ἄλλων πάντων,
Ὅθεν

Quod autem magis est allegoricũ: uel tristitia decum
Deficien. ẽ præ morbo graui, præ ordijs, (bentem,
Quæ etiam peiora morsu existunt draconum,
Cum oblectasset Orpheus, expulit musica affectionẽ.
Vel ab angue ipsam re uera ictam,
Et cum periclitaretur mori, carminibus quæ nouit,
Atq; solertia, musaq;, & multa doctrina,
Vt antea Dauid Saulis dæmonium illud,
Ipsam uiuificauit: unde dicta sunt hæc.
Quod uerò Orpheus potuerit talia curare,
Ipse inquit, in Lapidicis sic carmina scribens:
« Cui autem hominum eruditum cor mandat,
« Vt plurima cum prætermiserim, dicam ultima.
« Scire si uoluerit, docebit quæcunq; homines
« Arcana suis in mentibus machinantur,
« Et quæcunq; clamarunt inter se aërei spiritus,
« Hominibus infandam resonantes cantilenam,
« Augures, magni Iouis celeres subuates,
« Stridoremq; firmare humi uenientis draconis
« Sciet, atq; serpentum uenena extinguere repentium.
Sic Orpheus sciebat uniuersam curationem.

DE THALETE, PYTHAGORA, Anaxagora, Empedocle. à 55. usq; ad 58.

Accipe quatuor historias, tanq̃ unam historiam.

Thales sapiẽs Milesius, unus è sapientũ septenario,
Assyrij discipulus existens Pherecydis,
Defectus circuitusq; lunæ inuenit primus,
Temporibus existens Lydi Crœsi prædiuitis,
Cui & prædixit defectum futurum lunarem:
Quo facto, omnes tunc in admirationem duxit.
Insuetus enim adhuc defectus erat lunæ.
Quidã certè hunc dixerunt inuentorẽ eorũ quæ dixi.
Alij autem Endymioni attribuunt illa:
Vnde & Lunam uiri ipsius dixerunt amore captum.
Alij ante Endymionem dicunt Arcadas,
Vnde & uocarunt eos quidam & Antelunares,
Quidã uerò ipsos tanq̃ calũniatores, dixerũt Antelu
Nã calũniari, antelunare uocatur apud alios. (nares,
Tamen plures Thaleti tribuunt illa,
Sicut Pausaniæ filio Metoni duodecim annales,
Nouemq; decadas omnes, quæ sunt lunæ.
Et Ptolemæo post ipsum, & aliquibus alijs aliquot.
Quãuis ante omnes scripsisset Orpheus omnia hæc.
Pythagoras autem filius Mnesarchi Samij,
Non solum præcognouit pulchrè ipse omnia,
Sed & uolentibus futura cognoscere,
Præcognitionum reliquit uarios libros.
Clazomenius autem rursus Anaxagoras,
E cœlo prædixit lapides emissum iri,
In fluuijs Capræ (Thraciæ autem hæc ciuitas)
Et euenit postea, ut ille falsus non fuerit.
Et pluuias cessare fecit, uentorumq; uires,
Quẽadmodũ et singuli ex sapientib. quos modò dixi:
Empedocles autem maximè, plus alijs omnibus.
Vnde

Ὅθεν αὐτὸν τεθείκασι κλῆσιν, κωλυσανέμαν,
Ὡς ὕλην παύσαντά ποτε σφοδρῶν πνοιῶν ἀνέμων.
Ἦν δ' οὗτος παῖς Μέτωνος, γένους Ἀκραγαντίνων,
†Τοῦ Πυθαγόρου μαθητὴς καὶ Τηλαυγοῦς ὕστερον,
Ὁ Τηλαυγὴς δὲ Θεανοῦς υἱὸς καὶ Πυθαγόρου.
Ὅτι δὲ δρᾷν Ἐμπεδοκλῆς ἦν ἱκανὸς τοιάδε,
Ἀκούων τούτου τῶν ἐπῶν, μάνθανε σαφεστέρως.
Φάρμακα δ' ὅσσα γεγᾶσι, κακῶν καὶ γήραος ἄλκαρ,
Πεύσῃ, ἐπεὶ μούνῳ σοι ἐγὼ κρανέω τάδε πάντα.
Παύσεις δ' ἀκαμάτων ἀνέμων μένος, οἵτ' ἐπὶ γαῖαν
Ὀρνύμενοι πνοιαῖσι καταφθινύθουσιν ἀρούρας,
Καὶ πάλιν ἢν κ' ἐθέλῃσθα, παλίντιτα πνεύματ' ἐπάξεις.
Στήσεις δ' ἐξ ὄμβροιο κελαινοῦ καίριον αὐχμὸν
Ἀνθρώποις, στήσεις δὲ καὶ ἐξ αὐχμοῖο θερείου
Ῥεύματα δενδρεόθρεπτα, τά τ' αἰθέρι ναιήσονται.
Ἄξεις δ' ἐξ Ἀΐδαο καταφθιμένου μένος ἀνδρός.
Καὶ ταῦτα μὲν εἰρήκειμεν περὶ Ἐμπεδοκλέους.
Ἐπεὶ δ' ἄνωθεν ἔφημεν περὶ σοφῶν ἑπτάδος,
Ἅπας ὁ χρήζων ἐκμαθεῖν, τούτους ἐκμανθανέτω.
Σόλων, Θαλῆς, Περίανδρος, καὶ Πιττακός, καὶ Χίλων,
Καὶ Βίας, καὶ Κλεόβουλος, ἑπτὰς ἡ σοφωτάτη.

Vnde ipsi imposuerũt cognomen, uentorũ pulsorem,
Quasi quũ iam olim sedasset uehementẽ uenti flatum.
Erat aũt hic filius Melitonis ex genere Agrigentinorum,
Pythagoræ discipulus, & Telaugis postea.
Telauges autem Theani filius, atq; Pythagoræ.
Quod autem facere Empedocles potuerit talia,
Audiens huius carmina, disce manifestius:
Pharmaca quæcũq; fuerũt, malorũ et senectutis auxilium
Audies, quoniã ego soli tibi curo hæc omnia.
Sedabis autẽ indefessorũ uentorũ furorẽ, qui in terrã
Irruentes, flatibus lædunt arua.
Et rursus si uolueris, rursus uentos adduces.
Statues autem ex imbre atro tempus squalidum
Hominibus, cõstitues autem & ex squalido æstiuum:
Fluenta tum arborũ altricia, tum ætherea statuentur.
Duces autem ex inferno mortui robur hominis.
Et hæc quidem diximus de Empedocle.
Quoniam aũt supra diximus de sapientũ septenario,
Omnis qui uult ediscere, hos ediscat:
Solon, Thales, Periander, & Pittacus, & Chilon,
Et Bias, & Cleobulus, septenarium sapientissimum.

ΠΕΡΙ ΛΑΙΟΥ. νθ.

Λάϊος τις φιλόσοφος ἐν χρόνοις Ἀντιόχου,
Καὶ τελεστής, καὶ μυστικός, καὶ τερατοεργάτης,
Λιμοῦ τὴν Ἀντιόχειαν μεγάλου κατασχόντος,
Ξύσας ἐν πέτρᾳ πρόσωπον Χάρωνος, θεὶς τῇ πόλει,
Τὴν νόσον ἐξωστράκισε μακρὰν Ἀντιοχέων.

DE LAEIO. 59.

Laeius quidã philosophus fuit tẽporibus Antiochi,
Et initiator, & mystes, atq; portentorũ patrator:
Fame Antiochiam magna detinente,
Cum sculpsisset in petra faciẽ Charonis, posuissetq; urbi,
Morbum relegauit longẽ ab Antiochenis.

ΠΕΡΙ ΑΠΟΛΛΩΝΙΟΥ ΤΟΥ τυανέως. ξ.

Ὁ Ἀπολλώνιος αὐτὸς Νέρωνος ὢν ἐν χρόνοις,
Ὁ Τυανεὺς ὁ πάνσοφος, ὁ προειδὼς τὰ πάντα,
Ἀντιοχείας μὲν ποιεῖ, ναὶ μὴν καὶ Βυζαντίου,
Μὴ παρεισδύνειν κώνωπας, ἕτερα τε τοιαῦτα.
Καὶ πελαργοὺς ἐγγλύψας δὲ τούς ποτε μαρμαρίνους,
Ἐκ Βυζαντίου πελαργοὺς ἐξήλασε μακρόθεν,
Ὄφεις νεκροὺς δεξαμεναῖς ῥιπτοῦντας Βυζαντίων,
Καὶ τῷ φαρμάκῳ κτείνοντας τοὺς πίνοντας ἀθρόως.
Ποτὲ γὰρ ἔθνος βάρβαρον ἐλαύνει Βυζαντίοις,
Ἀποδημοῦντος ἄνακτος τότε τοῦ Βυζαντίων,
Οἱ βάρβαροι τῇ πόλει δὲ προσέβαλον ἀθρόως.
Ἡ τοῦ κρατοῦντος δὲ γυνὴ τῶν ἐχεφρόνων οὖσα,
Ἐν ὀστρακίνοις σκεύεσιν ὄφεις πως βαλοῦσα,
Πᾶσι πολίταις δέδωκε τοῖς ἑαυτῆς πατρίδος,
Ἀπὸ τοῦ τείχους σφενδονᾶν πρὸς στρατιὰν βαρβάρων.
Οὗ γεγονότος, ὄλεθρος ἐμπίπτει τοῖς βαρβάροις,
Ὡς κατ' αὐτῶν, τῶν ὄφεων τότε στρατευομένων.
Εἰς τὰς πατρίδας τολοιπὸν στραφέντων τῶν βαρβάρων,
Οἱ ὄφεις ἐπεστράτευσαν κατὰ τῶν Βυζαντίων,
Πολλοὺς αὐτῶν ἐλίγμασι κτείνοντες ἰοβόλοις.
Εἶτα στρατός τις πελαργῶν τοὺς ὄφεις ἀναλίσκει.
Ὡς δὲ τοὺς ὄφεις πρὸς αὐτὰς δεξαμενὰς ἐρρίπτουν,
Καὶ πλείονα τὸν ὄλεθρον ἔδρων τοῖς Βυζαντίοις,
Τοὺς μαρμαρίνους πελαργούς, οὓς ἔφην, στοιχειώσας,
Ὁ Ἀπολλώνιος αὐτὸς τοὺς ἀληθεῖς ἐλαύνει.
Οὗτος προεῖπε καὶ σεισμὸν Ἀντιοχείας πόλει,

DE APOLLONIO Tyaneo. 60.

Apollonius hic, Neronis qui fuit temporibus,
Ille Tyaneus, sapientissimus, qui præsciebat omnia,
Antiochiæ quidem facit, imò & Byzantij,
Ne ingrederentur culices, aliaq; huiusmodi,
Atq; ciconias cum sculpsisset olim marmoreas,
Ex Byzantio ciconias expulit longẽ,
Serpentes mortuos cisternis inijcientes Byzantijs,
Atq; ueneno occidentes bibentes confertim.
Olim enim gens Barbara inuasit Byzantios,
Absente rege tunc Byzantiorum:
Barbari uerò in urbem irruerunt turmatim.
Imperatoris autem uxor ex prudentibus cum esset,
Testaceis uasculis serpentes quodammodo inclusos
Omnibus ciuibus dedit suæ patriæ,
Vt à mœnibus eiacularẽtur fundis in exercitũ Barbarorum.
Quo facto, internecio inuasit Barbaros,
Tanquam contra se etiam serpentes militarent.
In patrias postea reuersis Barbaris,
Serpentes aciem direxerunt in Byzantios,
Multos eorum morsibus occidentes uenenatis.
Deinde exercitus quidã ciconiarũ serpentes cõsumit.
Cum autem serpentes ad cisternas proijcerent,
Et maiorem internecionem facerent Byzantijs,
Marmoreas ciconias, quas dixi, cum formasset
Apollonius ipse, ueras eiecit.
Ille prædixit commotionem Antiochææ urbi,

Καὶ περὶ νέρωνος αὐτοῦ προεῖπε τοῦ τυράννου.
Μετὰ μικρὸν δὴ γίνεται μέγα τι καὶ οὐ μέγα.
Καὶ δή ποτε τοῦ νέρωνος πίνοντος ἐν τραπέζῃ,
τὸν σκύφον Σκηπτὸς χυθεὶς ἐξήρπασεν ἐκ τῆς χειρὸς † τὸ σκύφος.
Βλάβη δ' οὐδόλως γέγονεν ἐκείνῳ τῷ τυράννῳ.
Καί ποτε πάλιν κρατυθεὶς σὺν ἄλλοις ἀστρολόγοις,
Πρὸς δομετιανὸν εἶπεν, εἰπόντα τοῦτον κτεῖναι,
» Οὐ μέν με κτενέεις, ἐπεὶ οὔ τοι μόρσιμός εἰμι.
Καὶ δὴ κειρεὶς μὲν τὴν μακρὰν, ἣν εἶχε, γενειάδα,
Παρωνεβλήθη τῇ εἱρκτῇ μέλλων ἀναιρεθῆναι,
Μιᾷ ῥοπῇ ἐφάνη δὲ τόποις δικαιαρχείας.
ἐφέσῳ Εἶτα πρὸς ἔφεσον † τυχὼν τῆς ἰωνίας πόλιν,
Ἐν ῥώμῃ τοῦ τυράννου δέ τῳ τότε κτεινομένου,
Ὥσπερ ἐκεῖσε παρεστὼς, καὶ βλέπων πάντα ταῦτα,
Παῖε τὸν ἀλιτήριον, παῖε, συχνῶς ἐβόα.
Ὡς δὲ συνέβη πρὸς μικρὸν τὸν τύραννον ἐνστῆναι,
Καὶ τὸν ἐχθρὸν καταβαλεῖν, ὠχρία πάλιν οὗτος,
Ἕως ἐλθών τις δεύτερος συναρωγὴν στεφάνῳ,
Τὸν στέφανον ἀνήγειρε, καὶ κτείνουσιν ἐκεῖνον.
Οἶδα μυρία τοῦ ἀνδρὸς ἀπολλωνίου τούτου,
Προρρήσεις καὶ τεράστια, μακρὸν δὲ λέγειν πάντα.
Ὅθεν τὸν λόγον ἐνθάδε τὸν περὶ τούτου παύω.
Γράφουσι ταῦτα πάτρια, καὶ χρονικῶν τι πλῆθος,
Φιλόστρατος, καὶ μάξιμος ὁμοῦ, καὶ μοιραγένης,
Καὶ πλῆθος ἄλλο πάμπλειστον, οὕσπερ οὐ σθένω λέγειν.
Καὶ σοὶ δὲ τὸ περίεργον, ἄκαιρον ἐστὶ, τέκνον,
Ἀναζητεῖν καὶ τὰ σαφῆ τίσι βιβλίοις κεῖται,
Καὶ τοὺς ἐμοὺς κατατέμνειν οὕτω ματαίως χάρτας.

ΠΕΡΙ ΔΗΜΟΚΡΙΤΟΥ. ξα.

Ο Ἀβδηρόδημος κρίτος ὁ παῖς ἡγησιστράτου,
Τοῦ δὲ λευκίππου μαθητὴς, τοῦ μαθητοῦ μελίσσου,
Ὡς ἀληθῶς φιλόσοφος πάντα καλῶς γινώσκων,
Ἀεὶ τὴν ματαιότητα τοῦ βίου διεγέλα.
Οἱ δ' ἀβδηρῖται δόξαντες μελαγχολᾶν τὸν ἄνδρα,
Δικατάλαντους δωρεὰς πέμψαντες ἱπποκράτει,
Ἱκέτευον ἰάσασθαι τῷ ἰατρῷ τῷ κῴῳ.
Ὁ δ' ἰατρὸς ἐκπεπλευκὼς, καὶ δίχα τῶν χρημάτων,
Ἰδὼν δημόκριτον αὐτὸν, πάλιν ἀνθυπεστράφη,
Πλέον αὐτὸς θεραπευθεὶς, ἢ θεραπεύσας τοῦτον,
Ὁμολογῶν τε χάριτας πᾶσι τοῖς ἀβδηρίταις,
Ὅτι τοιοῦτον δι' αὐτοὺς ἄνδρα σοφὸν ἐγνώκει.
Τοῦτον οὖν τὸν δημόκριτον, πάνσοφον ὑπαργμένον,
Ἄλλα μυρία λέγουσι δρᾶσαι τῶν τεραστίων.
Καί γε τὸν ᾅδην κατασχεῖν τρεῖς ὅλας ἐφ' ἡμέρας,
Ἄρτων θερμοῖς ἐν ἄσθμασι τοῦτον ξενοδοχοῦντα.
Πολλοί φασι τὰ τοῦ ἀνδρὸς, καὶ κῷος ἱπποκράτης.
ὁ Λαερτιανὸς † Ἐπιγραμματογράφος τέ τις, γράφει τὸ τοῦ ἀνδρός.
Καὶ τίς σοφὸς ὧδε, τίς ἔργον ἔρεξε τοσοῦτον;
Laertij sunt ista carmina, libro 9. » Ὅσον ὁ παντοδαὴς μήνυσε δημόκριτος,
» Ὃς θάνατον παρεόντα, τρί' ἤματα δώμασιν ἔσχε,
» Καὶ θερμοῖς ἄρτων ἄσθμασιν ἐξένισεν.

ΠΕΡΙ ΤΡΙΤΑΙΧΜΟΥ ΤΟΥ ΑΡταβάζου υἱοῦ. ξβ.

CHILIAS III. Τὴν τοῦ τριταίχμου σύμπασαν εἰς πλάτος ἱστορίαν,
Ἔχεις κειμένην ἀκριβῶς ἐν τῷ ἐπιστολίῳ.

Ἥπερ

Et de Nerone ipso prædixit tyranno.
Post paulum sane fit magnū quid, etiam non magnū.
Et sane olim Nerone bibente in mensa,
Fulmen effusum rapuit è manu scyphum,
Noxa autem nulla fuit illi tyranno.
Atq; olim rursus detentus cum alijs astrologis,
Ad Domitianum dixit, qui iusserat hunc occidi:
» Nō quidē me occides, quoniā nequaq̄ fato destinatus (sum.
Et sanè detōsa quidē lōga quā habebat barba,
Coniectus est in carcerem, ut interficeretur.
Vno autem momento visus est in locis Dicearchiæ.
Deinde ad Ephesum † cum stetisset, Ioniæ urbem,
Romæ autem tyrannus ille tum occideretur,
Tanquam illic aßistens, atq; uidens hæc omnia:
Percute scelestum, percute, affatim clamabat.
Cum autem accideret aliquantisper tyrannū instare,
Atq; inimicum deijcere, pallebat rursus iste:
Donec ueniēs quispiā secūdus, auxilio ipsi Stephano,
Stephanum erexit, atq; ita occidunt illum.
Noui innumeras uiri Apollonij huius
Prædictiones, atq; portēta, longū autē dicere omnia.
Vnde sermonem hic, qui est de illo, desinam.
Scribūt hæc patria, et Chronicorū quædā multitudo,
Philostratus, & Maximus simul, & Mœragenes,
Et turba alia plurima, quos non ualeo dicere: (fili,
Ac tibi quoq; eum superuacaneū, tum importunū est
Exquirere quæ manifesta, quib. in libris ponātur,
Et meas rescindere sic frustra chartas.

DE DEMOCRITO. 61.

Abderites Democritus, filius Hegesistrati,
Leucippi autem discipulus, discipuli Melißi,
Tanquam uerè philosophus, omnia pulchrè sciens,
Semper uanitatem uitæ deridebat.
Abderitæ autem arbitrati insanire uirum,
Decem talentis dono mißis Hippocrati,
Rogabant curatum iri à medico Coo.
Medicus autem profectus naui, & absq; pecunijs,
Conspicatus Democritum ipsum, iterum reuersus est,
Plus ipse curatus, quàm qui curasset hunc:
Confeßusq; gratias omnibus Abderitis,
Quòd talem propter ipsos sapientē uirum agnouerit.
Hunc igitur Democritum, sapientißimus quum esset,
Alia multa dicunt fecisse prodigiorum,
Et quidem Plutonem detinuisse tres integros dies,
Panum calidis in uaporibus hunc hospitantem.
Multi tradunt res huius uiri, & Cous Hippocrates.
† Epigrāmatū uerò scriptor quidā refert illud de Plu(tone:
Et quis sapiens sic, quis opus fecisset tantum; «
Quantum omniscius declarauit Democritus? «
Qui mortem prætereuntem triduo in ædibus habuit, «
Et calidis panum respirationibus hospitatus est.

DE TRITAECHMA ARtabazi filio. 62.

Tritæchmæ uniuersam latè historiam
Habes positam exactè in epistolio.

Quin

» Ηπὸρ ὁ βαβυλώνιος ὑὸς τοῦ ἀρταβάζου
» Τριταίχμης ὁ ἀνδρεῖος ἐκεῖνος ἐτανέμα,
» Κτηνοτροφίᾳ περιουσῇ, προσόδῳ τε χρημάτων.
» Τούτῳ φορβάδες ἵπποι τε χωρὶς τῶν ἄλλων πάντων,
» Μυριοστὺς, καὶ χιλιὰς ἑξάκις μετρουμένη.
» Κήλωνες ὀκτακόσιοι, χωρὶς τῶν ἐν πολέμοις.
» Κύνες, μόλις τρεφόμενοι ἐν τέτρασι χωρίοις.
» Ημερησία πρόσοδος ἐκ τῶν λοιπῶν χωρίων,
» Αρτάβη πλήρης, γέμουσα χρυσείων νομισμάτων.

Quin Babylonius filius Artabazi «
Tritæcmes strenuus ille lasciuiebat «
Iumentorũ pabulo abundãti, prouentuq; pecuniarũ. «
Illiq; pascuales equi præter alia omnia, «
Decies mille milia, & mille sexies numerati. «
Equi missarij octingẽti, præter eos qui in bellis erant. «
Canes uix nutriti in quatuor regionibus. «
Diurnus prouentus ex reliquis regionibus «
Artaba plena, repleta aureis nummis. «

ΠΕΡΙ ΕΡΙΧΘΟΝΙΟΥ. ξγ.

Τὸν ἐριχθόνιον αὐτὸν, ὅμηρος νῦν λεγέτω.
» Δάρδανον αὖ πρῶτον τέκετο νεφεληγερέτα ζεύς.
» Κτίσσε δὲ δαρδανίην, ἐπεὶ οὔπω ἴλιος ἱρὴ
» Εν πεδίῳ πεπόλιστο πόλις μερόπων ἀνθρώπων.
» Αλλ' ἔθ' ὑπωρείας ᾤκεον, † πολυπιδάκης ἴδης.
» Δάρδανος αὖ τέκεθ' υἱὸν, ἐριχθόνιον βασιλῆα,
» Τοῦ τρισχίλιαι ἵπποι ἕλος κάτα βουκολέοντο,
» Πᾶσαι θήλειαι πολλῇσι δὲ πῶλοι ὑπῆσαν.
Τάων καὶ βορέης ἠράσσατο βοσκομενάων.

DE ERICHTHONIO. 63.

Erichthonium ipsum Homerus nunc dicat:
Dardanũ rursus primũ genuit nubicoga Iupiter. «
Condidit autẽ Dardaniã, quoniam nondũ Ilios sacra «
In agro cõdita fuerat urbs uarie loquentiũ hominum, «
Sed adhuc sub monte habitabant scaturiginosæ Idæ. πολυπι-δακος
Dardanus rursus genuit filium, Erichthonium regem, «
Cuius tres mille equi iuxta saltum pascebantur, «
Omnes fœminæ, multis autem pulli suberant, «
Has & Boreas amauit pascentes. «

ΠΕΡΙ ΙΩΒ. ξδ.

Ιωβ αὐσίτης ἦν ἀνὴρ, καὶ προφητῶν δὲ πρῶτος.
Θεοσεβὴς, ἀληθινὸς, δίκαιος, μώμου δίχα,
Αγροὺς μεγάλους, καὶ πολλὴν ἔχων ὑπηρεσίαν,
Καμήλους τε καὶ πρόβατα, βόας ὁμοῦ καὶ ὄνους,
Πεντακοσίας μόνας μὲν θηλείας νομάδας ὄνους,
Καὶ πεντακόσια βοῶν τῶν ἀροτήρων ζεύγη,
Επτὰ χιλιοστύας δὲ προβάτων τῆς ἀγέλης,
Καὶ τρισχιλίαν κάμηλον, ἄλλα πολλὰ σὺν τούτοις.
Ως βίβλος τούτου ἰὼβ πάντα ταυτὶ διδάσκει.

DE IOB. 64.

Iob Ausites erat uir, & prophetarũ autem primus,
Pius, uerus, iustus, reprehensionis expers,
Agros magnos, & multum habens famulitium,
Camelosq;, & oues, boues, simul & asinos.
Quingentas solas quidem fœminas pascuales asinas,
Et quingenta boum aratorum iuga,
Septem milia autem ouium gregis,
Et tria milia camelorum, alia multa cum his,
Vt liber huiusce Iob omnia hæc docet.

ΠΕΡΙ ΠΥΘΙΟΥ ΤΟΥ ΛΥΔΟΥ. ξε.

Ἔχεις καὶ τὴν τοῦ πύθιος σύμπασαν ἱστορίαν,
Εν τῷ ἐπιστολίῳ μου στενῶς πεπλατυσμένην.
Τοῦτο παρῆκα πρὶν εἰπεῖν, ἀλλ' εἶπον ἐν ἑτέροις.
Η ἡμερήσιος τροφὴ στρατῷ παντὶ τῷ ξέρξου,
Τάλαντα τετρακόσια, λιτῶς ἦν τρεφομένοις.
Πανστρατιᾷ δὲ πύθιος τοῦτον ξενίσας τότε,
Λαμπρῶς πάντας εἱστίασε τραπέζαις ἁβροτάταις.
Τὰ δ' ἃ δαρείῳ δέδωκεν, ὕστερον δὲ τῷ ξέρξῃ,
Εχει τὸ ἐπιστόλιον εἰς πλάτος γεγραμμένα.

DE PYTHIO LYDO. 65.

Habes & Pythij uniuersam historiam,
In epistolio meo angustè, dilatatum
Hoc prætermisi antè dicere, sed dixi in alijs.
Diurnus cibus omni exercitui Xerxæ
Talenta quadringenta, frugaliter erant nutriendis.
Cũ toto exercitu aũt Pythius hũc cũ excepisset tunc,
Splendidè omnes tractauit mensis delicatis.
Quæ autem Dario dedit, postea & Xerxæ,
Habet epistolium latè descripta.

ΠΕΡΙ ΗΡΑΚΛΕΙΟΥ. ξϛ.

Χοσρόης ἄναξ ἦν περσῶν, ἐν χρόνοις ἡρακλείου,
Τοῖς ἀνακτόροις τοῖς αὐτοῦ τοῖς περὶ τὴν περσίδα.
Εν τοῖς ὀρόφοις οὐρανὸν ἔχων τεχνητευθέντα,
Εξ οὗ βρονταὶ καὶ κεραυνοί, μηχανητοὶ καὶ ὄμβροι,
Εστιωμένων πρέσβεων, ἐρρήγνυντο πρὸς θάμβος.
Επτὰ δὲ † χρόνους πολεμῶν ἡράκλειος τοῖς πέρσαις,
Σκάπτων περσίδα σύμπασαν, καὶ πυρπολῶν, καὶ καί-(ων,
Καὶ τὸν πυρφόρον οὐρανὸν κατέκαυσεν ἐκεῖνον,
Σὺν τοῖς χοσρόου σύμπασιν οἷς εἶπον ἀνακτόροις.
Καὶ πῦρ περσῶν κατέσβεσεν ὅπερ εἰς σέβας εἶχον,
Εκ κεραυνοῦ μὲν ἀναφθὲν ὑπὸ περσέως πάλαι,
Λυχνοκαΐαις δὲ πυρσοῖς τοῖς διαδόχοις,
Καὶ συνεχέσι δὲ πυρραῖς, μεγάλαις, λαβροτάταις,
Επιμελῶς τηρούμενον μέχρι τοῦ τότε χρόνου,
Υφ' ἡρακλείου δὲ σβεσθὲν, μέγα πένθος περσίδι.

Οἱ χρονικοὶ

DE HERACLEO. 66.

Chosroës rex erat Persarũ, in temporibus Heraclei
In palatijs suis circa Persida,
In laquearibus cœlum habens fabricatum,
Ex quo tonitrua, & fulmina, machinatiq; imbres,
Conuiuio exceptis legatis, erumpebant ad stuporem.
Septem autẽ tempora bellans Heracleus cum Persis, χρόνοις
Fodiẽs Persidẽ uniuersam, igneq; uastãs & incẽdens,
Etiam igniferum cœlum exussit illud,
Cum Chosroæ uniuersis, quæ dixi, palatijs.
Atq; ignem Persarũ extinxit, quẽ in ueneratione habe-(bant,
Ex fulmine quidẽ accensum à Perseo olim,
Luminaria accensa, facibus semper succedentibus,
Et continuis pyrrhis, magnis, uehementissimis,
Studiosè seruatum usq; tunc temporis,
Ab Heracleo autem extinctũ, magnũ luctum Persidi.

Chronici

Οἱ χρονικοὶ ταῦτα φασὶ, καὶ σὺν αὐτοῖς πισίδης.
Ἐμνήσθην δέ πο καὶ αὐτὸς οὐρανοῦ ἐκείνου,
Ἰάμβους γράψας εἰς ναὸν, ὧν τοὺς πολλοὺς ἐάσω.
Τοὺς δ' οὖν ἐνθένδε λέξομαι, κλέμμα σοι γεγονότα.
,, Καὶ τίς πρὸς αὐτὸν οὐρανὸς τοῦ χοσρόου,
,, Μηχανοτευχὴς, ἐξ ὑπομβρίων τὰς δρόσους,
,, Γέρων συρακούσιος νῦν γεωμέτρης,
,, Ὁ γῆν ἀνασπῶν μηχανῇ τῇ τρισπάστῳ,
,, Βοῶν, ὅπη βῶ καὶ σαλεύσω τὴν χθόνα,
,, Ἐα παρασπῶν τοὺς ἀσαλεύτους ὄρους,
,, Ἡττῶ γυναικὸς μηχαναῖς συμπεχθείσαις.

ΠΕΡΙ ΠΤΟΛΕΜΑΙΟΥ. ξζ.

Ὁ Χῖος ὁ θεόκριτος γράφει τὸν πτολεμαῖον,
Τὸν πτολεμαίου λαγωοῦ υἱὸν καὶ βερενίκης,
Τρισχιλίων τρισμυρίων τετρακοσίων ἅμα,
Δεκαοκτώ τε πόλεων τυγχάνειν βασιλέα.
Καὶ δὴ λοιπὸν κατὰ ῥητὸν μάνθανε καὶ τὰ ἔπη·
,, Πολλαὶ δὲ κρατέει γαίας, πολλὰς δὲ θαλάσσας,
,, Μυρίοι, ἄπειροί τε, καὶ ἔθνεα μυρία φωτῶν.
,, Τρεῖς μὲν οἱ πτολίων ἑκατοντάδες οἰκοδόμηνται,
,, Τρεῖς δ' ἄρα χιλιάδες τρισσαῖς ἐπὶ μυριάδεσσι,
,, Δοιαὶ δὲ τριάδες, μετὰ δέ σφισιν ἐννέα καὶ τρεῖς·
,, Τῶν πάντων πτολεμαῖος ἀγήνωρ ἐμβασιλεύει.

ΠΕΡΙ ΓΑΙΟΥ ΙΟΥΛΙΟΥ ΚΑΙσαρος. ξη.

Ὁ Γάϊος ἰούλιος ὁ καῖσαρ ὁ ῥωμαῖος,
Εἴκοσι χρόνων πεφυκὼς, ἀκμῇ τῆς ἡλικίας,
Τῆς ῥώμης ὅρους ηὔξησε, καὶ σκῆπτρα τὰ ῥωμαίων,
Μέχρι καὶ νήσων βρεττανῶν δουλώσας τοὺς βαρβάρους.
Ὅθεν θεὸς ἰούλιος ἐκλήθη τοῖς ῥωμαίοις,
Ταύτην καλὴν ἐκ πράξεων εὑρὼν ἐπωνυμίαν.
Διόδωροι, καὶ δίωνες, καὶ πλεῖστοι φασὶν ἄλλοι.

ΠΕΡΙ ΣΕΣΩΣΤΡΙΔΟΣ. ξθ.

Ὁ Ἀσσυρίων βασιλεὺς ὁ σέσωστρις ἐκεῖνος,
Κατὰ δὲ τὸν διόδωρον σεσόωσις τὴν κλῆσιν,
Τῶν ἀσσυρίων μονάρχων, ἦρχε τῆς γῆς ἁπάσης,
Ζευγνύων ἐν τῷ ἅρματι τούτου τοὺς βασιλέας,
Καὶ ὑπ' αὐτῶν συρόμενος, ὥσπερ ὑφ' ἵππων ἄλλοι,
Καὶ κοσμοκράτωρ καὶ θεὸς ἐκέκλητο τοῖς τότε.
Τούτου ποτέ τις βασιλεὺς κατέστειλε τὸν τῦφον,
Τῆς τύχης τὸ ἀσύστατον δι' αἰνιγμάτων προδείξας.
Ἕλκων τὸ ἅρμα γὰρ αὐτὸς, τὰς τροχιὰς ἑώρα.
Βραδεῖαν δὲ τὴν βάδισιν, οὕτως ὁρῶν, ἐποίει.
Ὡς δὲ πρὸς τοῦτον ἔλεξεν ὁ σέσωστρις ἐκεῖνος,
Τί καταργεῖς πρὸς τὴν ὁδὸν ἄνθρωπε; τάχει λέγε.
Ὁ δὲ, τροχῶν τὰς συστροφὰς βλέπων φησὶν, οὐ τρέχω.
Γνοὺς τοιγαροῦν ὁ σέσωστρις, ὅπερ αὐτὸς ἐδήλου,
Συστέλλει τὸ ἀγέρωχον, ἀποζευγνύει τούτους.
Καὶ τοῦ λοιποῦ τοῖς σύμπασιν ἦν πρᾶός τε καὶ σώφρων.
Κτησίας, καὶ ἡρόδοτος, διόδωρος, καὶ δίων,
Καὶ καλλισθένης σὺν αὐτοῖς, σιμόκατος, καὶ ἄλλοι,
Τῆς ἱστορίας μέμνηνται στενῶς, οἱ δὲ πλατέως.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΚΑΤΩΝΟΣ. ο.

Ἐξ ἰταλῶν αἰνεαδῶν ῥωμαίων τῶν αὐσόνων,
Ὁ κάτων οὗτος ὁ κλεινὸς ἕλκων τὴν ῥιζοχίαν,

Ὕπατος

Chronici hæc tradunt, & cum ipsis Pisides.
Memini autem alicubi etiam ipse Cœli illius, (mitto.
Iambos cũ scripsissem in templũ, ex quibus multos di
Hos autẽ hic dixerim, furti instar tibi ut sint.
Et quod nam ad ipsum. Cœlum Chosroæ, «
Machinarius, ex imbribus rores, «
Senex Syracusie nunc geometra, «
Qui terram euellebat machina trispato, «
Clamans, Quocunq; uado, & commouebo terram: «
Sine auellere immotos montes, «
Vincor mulieris machinis bene fabricatis. «

DE PTOLEMAEO. 67.

Chius Theocritus scribit, Ptolemæum,
Illum Ptolemæi Lagoi filium & Berenices,
Ter mille trium myriadum quadringentarum simul,
Decemq; & octo urbium esse regem.
Et quod superest, ad uerbum disce & carmina:
Multas autem tenet terras, multasq; maria,
Dena milia, innumeriq;, et gẽtes innumerorũ hominũ, «
Tres quidem ipsi urbium centuriæ fabricatæ sunt, «
Tres igitur chiliades, tribus super myriadibus. «
Duæ autem triades, post ipsas autem nouem & tres, «
Omnium Ptolemæus fortissimus rex existit. «

DE CAIO IVLIO Cæsare. 68.

Caius Iulius Cæsar ille Romanus,
Viginti annos natus, in flore ætatis
Romæ fines auxit, & sceptra Romanorum,
Vsq; ad insulas Britannorum subiugatis Barbaris,
Vnde deus Iulius uocatus est à Romanis,
Hoc honestum ex rebus gestis adeptus cognomen.
Diodori & Diones, & multi dicunt alij.

DE SESOSTRIDE. 69.

Assyriorum rex Sesostres ille,
Iuxta Diodorum uerò Sesoosis nomine,
Assyriorum monarcha, dominatus est terræ omni,
Iungens in curru huius reges,
Et ab ipsis tractus, quemadmodum ab equis alij:
Et mundi imperator, et deus uocabatur suæ ætatis ho
Huius aliquãdo quidã rex cõpressit superbiã (minib.
Fortunæ inconstantiã per ænigmata cum ostendisset.
Trahens enim currum ipse, rotas contemplabatur:
Tardam autem uectionem, sic contemplans faciebat.
Vt autem ad hunc dixit Sesostris ille,
Cur ocius ad uiam homo! actutum dic.
Ille autẽ, rotarũ uersiones uidens, inquit: non curro.
Cognoscens igitur Sesostris id quod ipse declarabat,
Contraxit fastum, disiunxitq; bos,
Et deinceps uniuersis erat mitis, & modestè sapiens.
Ctesias, & Herodotus, Diodorus, atq; Dion,
Et Callisthenes eum ipsis, Simocatus, & alij
Historiæ meminerunt paucis: illi autem latè.

DE CATONE. 70.

Ex Italis Aeneadibus Romanis Ausonijs,
Cato iste inclytus trahens radicem prosapiæ,

Consul

Ὕπατος ἦν ἀξιοπρεπὴς, καὶ στρατηγὸς ῥωμαίων,
Θριάμβους τε καὶ τρόπαια ἐξαγαγὼν μυρία.
Οὗτος τὸν ἴδιον υἱὸν πᾶσι καλῶς παιδεύων,
Αὐτὸς διδάσκων ἀκριβῶς, καὶ νουθετῶν τὰ πάντα,
Ὅσα συνοίσει πρὸς ψυχὴν, ὅσα πρὸς πολιτείαν,
Ὅσα πρὸς ῥώμην, πρὸς ἀλκὴν, πρὸς πᾶσαν εὐρυθμίαν.
Αὐτὸς αὐτῷ διδάσκαλος γίνεται τῶν πραγμάτων
Ἑλληνικῶν, ῥωμαϊκῶν, πάσης ἁπλῶς παιδείας,
Καίπερ καὶ δούλους γραμματεῖς μυρίους κεκτημένος,
Σὺν τούτοις καὶ σαλώνιον ἄνδρα κλεινὸν ἐν λόγοις.
Οὐ γὰρ ἠξίου τὸν υἱὸν ὑβρίζεσθαι τοῖς δούλοις,
Ὡς τούτοις διδασκόμενον καὶ παίεσθαι πολλάκις.
Οὔτ' ἂν ἐκείνοις χρεωστεῖν ἤθελε μέγα χρέος.
Μέγα καὶ γὰρ ὡς ἀληθῶς τὸ δίδαγμα τῶν λόγων.
Αὐτὸς δ' ὡς ἔφην, γίνεται διδάσκαλος τῶν λόγων,
Δρόμου, παλαίστρας, καὶ πυγμῆς, καὶ δίσκου, καὶ διαύ-
Τῶν γυμνασίων, ἱππικῆς πάσης ὁπλομαχίας. (λου,
Αὐτὸς αὐτὸν ἐδίδασκε καῦμα καὶ ψῦχος φέρειν,
Καὶ περαιοῦσθαι ποταμοὺς μεγάλους ῥευματώδεις,
Πάντων καλῶν ἀντέχεσθαι, πάντα μισεῖν τὰ φαῦλα,
Φρουρὸς ὑπάρχων τοῦ παιδὸς, ἄχρι καὶ τῶν ῥυμάτων.
Οὕτως αὐτὸν ἐφρούρει γὰρ, ὡς ἱερὰν παρθένον,
Σεμνότιμον ἱέρειαν παρθένον ἑστιάδα.
Ὡς μήτε ῥῆμα πώποτε φαῦλον εἰπεῖν τὸν παῖδα,
Μήτε τινὰ τῶν κάτωνος ἐλευθέρων ἢ δούλων,
Παρόντος τούτου τοῦ παιδὸς αἰσχρόν τι ῥῆμα φάναι.
Οὕτως αὐτὸν ἐν ἅπασιν ἐπαίδευε κοσμίως.
Ὡς ὕστερον θαυμάσαντα τὸν στρατηγὸν παῦλον,
Ἐπὶ† πορτίᾳ θυγατρὶ γαμβρὸν αὐτὸν ποιῆσαι.
Τοῦ γὰρ ῥωμαίων σύμπαντος στρατεύματος τραπέντος,
Ὁ παῖς ἐκξιφισάμενος, ἔτεμνε τοὺς βαρβάρους.
Ἐκ συνεχῶν δὲ† ξισμῶν τῆς σπάθης πεπτωκυίας,
Οὐχ ᾑρετίσατο φυγεῖν σὺν τοῖς λοιποῖς ῥωμαίων,
Ἀλλὰ τῶν φίλων φθάσας τινὰς, ἐξελιπάρει,
Ὅπως στραφέντων σὺν αὐτῷ τὸ ξίφος† ἐρευρήσει.
Καὶ δὴ σὺν τούτοις ἀκρατῶς ἐλάσας πρὸς βαρβάρους,
Τὴν νίκην μὲν ἐποίησεν ἑτεραλκῆ ῥωμαίοις.
Αὐτὸς δ' οὐ πρὶν ἀπέπαυσεν ἀνερευνῶν τὴν σπάθην,
Ἕως αὐτὴν ἐφεύρηκε, μέσον νεκρῶν μυρίων.
Ὅθεν καὶ γέγονε γαμβρὸς, ὡς ἔφημεν, τοῦ παύλου.
Οὗτος ὁ παῖς τοῦ κάτωνος. κάτωνες δ' ἦσαν δύο,
Ἀμφότεροι φιλόσοφοι, καὶ στρατηγοὶ ῥωμαίων.
Ἀλλ' οὗτος ἦν ὁ πρότερος, ἐν χρόνοις ἀντιόχου,
Τοῦ μετὰ τὸν ἀλέξανδρον σχόντος τὴν βασιλείαν.
Ὁ δ' ἄλλος ὁ νεώτερος, ὃς ἑαυτὸν ἀνεῖλεν,
Ὁ τὴν γυναῖκα τὴν αὐτοῦ δοὺς ὁρτησίῳ φίλῳ,
Ὁ ἀδελφὸς καπίτωνος, καὶ φίλος πομπαιδίου,
Ὁ καὶ φιλοσοφώτερος τοῦ κάτωνος τοῦ πρώτου,
Ἐν χρόνοις ἦν τοῦ καίσαρος καὶ σύλλα τοῦ τυράννου.
Ἔχων υἱὸν καὶ οὗτος μὲν, ἀλλ' οὐ παιδεύων οὕτω.
Πλούταρχος, διονύσιος, διόδωρος, καὶ δίων,
Τὰ τῶν κατώνων γράφουσι, καὶ τὰ τῶν σκηπιώνων.
Οὕτω κατὰ τὸν κάτωνα τὸν πρότερον ἐκεῖνον,
Κἀμοὶ πάντων διδάσκαλος πατὴρ ἐμὸς ὑπῆρξε,
Μικροῖς ἐν διαλείμμασι στέλλων με διδασκάλοις.

Consul erat decens, & imperator Romanorum,
Triumphos & trophæa qui erexerat innumera.
Iste proprium filium omnibus pulchrè erudiebat,
Ipse docens exactè, atq; admonens omnia,
Quæq; conferrent ad animū, quæq; ad rempublicam,
Quæq; ad robur, ad fortitudinem, ad omnē concinni-
Ipse ei magister fit rerum (tatem.
Græcarū, Romanarū, omnis simpliciter eruditionis:
Quamuis & seruos scribas innumeros haberet,
Cumq; his Salonium, uirum clarum eloquentia.
Non enim dignabatur filiū contumelijs affici à seruis,
Vt qui ab his doceretur, & uapularet sæpenumero.
Neq; igitur illis debere uoluit magnū operæ precium.
Magnum etenim reuera, institutio orationum.
Ipse autem, ut dixi, fit præceptor orationum,
Cursus, palæstræ, pugilatus, disci, & diauli,
Gymnasiorum equestris totius armaturæ.
Ipse eum docuit æstum ac frigus ferre,
Atq; traijcere fluuios magnos fluctuosos,
Omnia honesta amplecti, omnia odisse turpia,
Custos existens pueri, usq; etiam ad purgamenta.
Sic ipsum enim custodiebat, quasi sacram uirginem,
Venerandam sacram uirginem Vestalem,
Vt neq; uerbum unquam malum dixerit puer,
Neq; quisquam Catonis uel libertorū, uel seruorum,
Præsente hoc puero turpe uerbum diceret.
Sic ipsum in omnibus erudiuit decenter: Plutarchus in Aemylio.
Vt postea cum admiratus esset imperator Paulus,
In Portia filia generum ipsum faceret. πορτίᾳ
Romanorum enim uniuerso exercitu in fugam uerso,
Puer euaginato ense percussit Barbaros:
Ex continuis autē ictibus gladij, ensis cum decidisset, ξιφισμῶν
Non elegit fugere cum reliquis Romanis,
Sed amicos cum præuertisset quosdam, precabatur,
Vt reuersis cum ipso, ensem inueniret.
Et sanè cum istis impotēter impetu facto in Barbaros, ἐρευνήσει
Victoriam quidem fecit altera uirtute Romanis.
Ipse autem non prius cessauit, inquirens ensem,
Donec ipsum inuenit in medijs cadauerib. innumeris.
Vnde & factus est gener, ut diximus, Pauli.
Iste autem filius Catonis (Catones autem erant duo,
Ambo philosophi, atq; imperatores Romanorum)
Sed iste erat prior, in temporibus Antiochi,
Qui post Alexandrum occupauit regnum.
Alter autem iunior, qui seipsum interfecit,
Qui uxorem suam dedit Hortensio amico,
Frater Capitonis, atq; amicus † Pompædij, Pompeij
Qui & philosophus magis Catone primo,
In temporibus fuit Cæsaris, atq; Syllæ tyranni.
Habens filium & iste quidem, sed non erudiens ita.
Plutarchus, Dionysius, Diodorus, & Dion,
Res Catonum scribunt, atq; Scipionum.
Sic iuxta Catonem priorem illum,
Et mihi omnium præceptor pater meus fuit,
Modica per interualla mittens me ad præceptores.

Μιᾶς δὲ ἡμέρας πατρικὸς ἀγὼν ὁ περὶ λόγους,
Τοῦ μηνιαίου χρόνου με τῶν διδασκάλων πλέον
Ἀνῆγε, προεβίβαζεν· ἀλλ' ἀσυγκρίτῳ τρόπῳ,
Ποιῶν ἐν λόγοις αὔξεσθαι, κατὰ τοὺς ἀλωάδας,
Πῦρ ζῶν, ἐπιτειχίζων με πύργων, πρὸς ἀντιπάλους,
Ποιῶν βελλεροφόντην με, πτερόϊππον ἱππότην,
Εἴτε περσέα πτερωτόν, γοργόνων ἀναιρέτην,
Τῶν ὑλικῶν ἐλεύθερον, καὶ τῶν ἀπογαιόντων,
Ἀρχῶν καὶ δόξης, καὶ τιμῆς, καὶ φιλοχρηματίας,
Ἅπερ συνέχει σύμπαντας τοὺς ἐξ ἀνελευθέρων.
Οὕτω παιδεύει με πατήρ, ὡς τὸν υἱὸν ὁ κάτων.
Εἰ δέ τις καὶ τὸν κάτωνα χρῄζει μανθάνειν, οἷος,
Ἐμὲ βλεπέτω, κάτωνος ἔμψυχον ζωγραφίαν,
Καὶ παλαμήδους τοῦ σοφοῦ, παιδὸς τοῦ ναυπλίου.
Ἄμφω καὶ γὰρ εὐήλικες ἦσαν πρὸς ἡλικίαν,
Λεπτοί, γλαυκοί, λευκόχροες, πυρρότριχες, καὶ οὖλοι,
Ὥσπερ ἐγὼ τοῖς σύμπασιν. ἀλλ' ὁ μὲν παλαμήδης
Μηδέποτε θυμήμονος, ὡς λόγοι παριστῶσι,
Τοῦτο καὶ μόνον πρὸς ἡμᾶς διάφορον ἐσχήκει,
Σωματικοῖς καὶ ψυχικοῖς ὅμοιος ἐν πᾶσιν,
Ὡς καὶ τὴν κόμην αὐχμηρὰν ἴσην ἡμῖν κεκτῆσθαι,
Ἐξ ἀλουσίας δὲ ἀμφοῖν τοῦτο συνδεδραμήκει.
Ἡμεῖς εὐχαῖται φύσει γάρ, καὶ τῶν ἁβροβοστρύχων.
Ὁ κάτων δὲ διέφερεν ἡμῶν, τῷ μὴ θυμοῦσθαι,
Εἰ τέως οὐχὶ ψεύδονται τῶν συγγραφέων λόγοι.
Αἱ κράσεις αἱ τοιαῦται γάρ, θερμαί τι, καὶ θυμώδεις.
Ἡμῶν γοῦν, ὥσπερ ἔφημεν, διέφερεν ἐν τούτῳ.
Καὶ τῷ φιλοκερδέστατος καὶ φειδωλὸς ὑπάρχειν.
Τοῖς δ' ἄλλοις πᾶσιν, ἐμφερεῖς τυγχάνομεν ἀλλήλοις,
Σωματικοῖς, ὡς ἔδειξα, καὶ τοῖς ψυχικωτάτοις.
Ἐμοὶ δὲ πλέον τοῦ ἀνδρὸς τοῦ κάτωνος ὑπάρχει,
Τὸ μὴ κρατεῖσθαι χρήμασι θυμὸς ἐπὶ δικαίοις,
Πυρπνέων, ὥσπερ κάτωνι δευτέρῳ παρυπῆρχε.
Καὶ γὰρ συνήθης γεγονὼς ὁ δεύτερος ὁ κάτων,
Σύλλᾳ τυράννῳ, πρὸς αὐτοῦ τὸν οἶκον ἀφιγμένος
Σὺν σαρπηδόνι τῷ αὐτοῦ παιδαγωγῷ πανσόφῳ,
pro rostris exposita Ἀνδρῶν ὡς εἶδε κεφαλὰς κλεινῶν ἐκφερομένας,
Θρηνοῦντας ἠρεμαίως δὲ τοὺς φέροντας ἐκείνας,
Πρὸς τὸν παιδαγωγὸν ἔφη· πῶς τοῦτον τις οὐ κτείνει;
Ὡς δ' ὁ παιδαγωγὸς εἶπε, πτοοῦνται πάντες τοῦτον.
Ὁ κάτων ἔφη· τοιγαροῦν ξίφος ἐμοί τις δότω,
Κἀγὼ τυράννων ἀπηνῶν ῥύσομαι τὴν πατρίδα.
Κἀμοὶ θυμὸς τοιοῦτος τις ἐστὶν ἐπὶ δικαίοις,
Καὶ ζῆλος μέγας ἠλιού, πιμπρῶν μου τὴν καρδίαν,
Ὡς ἱερεῖς ἂν κτεῖναι κἀγὼ νῦν τῆς αἰσχύνης,
Εἴπερ ἐξῆν μοι, βλέποντι τοιαύτας ἀτοπίας,
Ἀρχιερεῖς τοῖς ἄρχουσι δουλεύοντας ἑκόντας,
Καὶ ζῶντας ὡς ἀνδράποδα τρόποις φιλοκερδέσι,
Καὶ κοσμικὰς τυραννικῶς ἀνύοντας δουλείας,
Καὶ ἱερεῖς πάλιν αἰσχρούς, εἴτ' οὖν καὶ διακόνους,
γαγγραίνῃ Συμφθειρομένους ταῖς αἰσχραῖς, ὥσπερ τῇ † γαγχραίνῃ,
Τὸ βδέλυγμα τὸ κρητικόν, ὑπὲρ μοχλῷ σαρκίνῳ
Τοῦ οἴκου πᾶσαν μάρμαρον αὐτῆς ἐδαφιαίαν
Ἄρδην ἐξανασπάσασα, δίδωσι τῷ γενναίῳ,
Καὶ πᾶν ἄλλό τι κάλλιστον, καὶ χρήματα μυρία.

Ὅπως

Vnius autem diei paternae exercitium circa orationes,
Menstruo tempore me, quàm praeceptores, plus
Excitauit, promouitq; sed minimè commixto modo
Faciens in orationibus crescere, iuxta aloidas,
Ignē uiuū ceu muro uallās me turribus cōtra aduersa-
Faciens Bellerophontem me alati equi equitē, (rios,
Siue Perseum alatum, Gorgonum interfectorem,
A materialibus liberum, & à terrestribus,
Dominās & gloriae, & honori, atq; amori diuitiarū,
Quae continent uniuersos qui sunt illiberales.
Sic erudijt me pater, quemadmodum filium Cato.
Si quis autem & Catonem uult discere, qualis fuerit,
Me respiciat, Catonis animatam picturam,
Et Palamedis sapientis, filij Nauplij.
Ambo etenim bonae staturae erant pro aetate.
Tenues, glauci, albientes, ruffi crinibus, atq; crispi,
Quemadmodum ego his omnibus. At uero Palamedes
Nunquam iratus fuit, ut rumores affirmant.
Hoc & solum ad nos discrimen habuit,
Corporis atq; animi rebus similis existens omnibus,
Vt & comam squalidam aequè ac nos haberet.
Ex illotione autem hoc ambobus accidit.
Nos enim pulchrijubae natura, & mollissima caesarie.
Cato autē differebat à nobis, eo quòd non irascebatur,
Si modò non mentiuntur scriptorum sermones.
Temperaturae enim tales, calidae, & iracundae.
A nobis igitur, ut dixi, differebat in hoc:
Et in eo quòd lucri cupientissimus, atq; parcus erat.
I... lijs uerò omnibus, similes sumus mutuò,
Corporeis, ut ostendi, & animi rebus.
Mihi autem plus uiro illo Catone est,
Id, quod non detinetur pecunijs animus iustis in rebus,
Ignem spirans, quemadmodum Catoni secundo affuit.
Etenim familiaris factus secundus Cato,
Syllae tyranno, ad illius domum cum uenisset,
Cum Sarpedone suo paedagogo sapientissimo,
Virorum ut uidit capita inclytorum † proscripta,
Lugentes uerò lentè eos qui illa gestabant,
Ad paedagogum inquit, Qui hunc quis non occidit?
Vt autem paedagogus dixit, Timent hunc omnes.
Cato inquit, Igitur ensem mihi quis det,
Et ego à tyrannis crudelibus liberabo patriam.
Et mihi animus talis quidam est iustis in rebus,
Et zelus magnus Eliae, comburens meum cor:
Vt sacerdotes utiq; occidere & ego nunc prae uerecun (dia.
Siquidem liceret mihi, uidenti talia absurda,
Pontifices principibus seruientes ultro,
Et uiuentes ut mancipia, moribus lucro deditis,
Et mundana tyrannicè perficientes seruitia:
Et sacerdotes rursum turpes, siue etiam diaconos,
Corruptos turpitudinibus, tanq̃ gangraenae morbo in-
Abominationē Creticā, cuius uecte carneo (fectos,
Domus omne marmor illius pauimentale
Funditus cum euulserit, dat generoso illi,
Et omne aliud quod pulcherrimū, et pecunias immen- (sas,

Vt

Ὅπως τῶν πόνων ἀμοιβὴν τῶν τῆς νυκτομαχίας.
Τούτοις ἀποξενώσαντες τὴν ἀρχιερωσύνην
Ὁ βέβηλος, ὁ μυσαρός, ἡ παναισχρομορφία.
Τούτοις παραμεσάζοντος τοῦ Γότθου τοῦ Γοτθίας,
Τοῦ δυσοσμίας γέμοντος τοῦ τριακονταφύλλου,
Τοῦ μονοφθάλμου Κύκλωπος, ἢ πλέον ἀνοφθάλμου,
Ὃς ὢν τυφλὸς ὡς ὁ Ἀμάν, ἀποτυφλοῖ τὰ πάντα.
Ἐκτυφλουμένης δίκης γάρ, τὰ πάντα συντυφλοῦνται.
Καὶ πῶς ὀρθῶς ἂν φέροιντο τὰ πράγματα πρὸς πόλιν,
Ὅπου βλεπόντων ὁ τυφλὸς ὑπάρχει ποδηγέτης;
Ὡς ὁ τριακοντάφυλλος ἁπάσης τῆς συνόδου,
Ἕλκων αὐτήν, καὶ ποδηγῶν, καὶ σύρων ὅπη θέλει.
Ὡς πρὶν τὸν Κηδαλίωνα τυφλὸς ὢν ὁ Ὠρίων.
Ἀλλ' ὦ τὰ πάντα βλέπουσα δύναμις ὑπερτάτη,
Πέμψον ἀργῆτας κεραυνούς, κάτακαιε καὶ πυρφόρει,
Καὶ μὴ παρόψει μάτην ὑβρίζεσθαι τὰ θεῖα,
Ὠνίους ἱερὰς ἀρχὰς γίνεσθαι τοῖς βεβήλοις,
Ὡς τῶν βεβήλων συνεργῶν τούτοις συνυπαργμένων.

Vt laborum retributionem, qui fiunt nocturna pugna.
His † parat pontificatum *hospitatur*
Profanus, execrandus, integra turpitudinis forma.
His cum mediator fuisset Gotthus Gotthiæ,
Qui mali odoris repletus est trigintafolij
Vnoculus Cyclops, uel potius exoculatus,
Qui cum sit cæcus uelut Aman, excæcat omnia.
Excæcata enim iustitia, excæcantur simul omnia.
Et quo pacto rectè ferantur negotia ad ciuitatem,
Vbi uidentium cæcus est ductor?
Quemadmodum trigintafolia totius conuentus,
Trahens ipsum, atq; ducens, & mouens quò uelit,
Vt olim Cedaliona, cæcus cum esset Orion.
Sed ô omnia uidens facultas suprema,
Mittito fulgida fulmina, deure atq; conflagra,
Neq; negligas frustra iniuria affici diuina,
Venales sacros principatus fieri profanis,
Velut profanis cooperans hisce existentibus.

ΠΕΡΙ ΚΑΤΩΝΟΣ, ΣΟΛΩΝΟΣ, καὶ θεοδώρου. οα. β. καὶ γ.

Ὁ Κάτων ὅπως τὸν υἱὸν ἐπαίδευσε, νῦν εἶπον.
Ὁ Σόλων, κατ' ἀρχὰς εἶπον, ἔφη τῷ Κροίσῳ τάδε·
Μὴ πλούτῳ καὶ τοῖς χρήμασι καὶ τοῖς λοιποῖς ἀβρύνου,
Ἔτι τὸ τέλος ἄδηλον, ὃ βίους διακρίνει.
Ὁ δ' ἰατρὸς Θεόδωρος, σταλεὶς ἐκ Μαυρικίου,
Χαγάνῳ ἐφιλίωσε τῷ γένει τῶν Ῥωμαίων,
Εἰπὼν τὴν τοῦ Σεσώστριδος, ἣν ἔφην ἱστορίαν.
Καὶ δι' αὐτῆς τὸ ἄδηλον καὶ τὸ στρεπτὸν τῆς τύχης,
Πανσόφως αἰνιξάμενος, καὶ τοῦτον καταπείσας,
Καὶ πρὸς φιλίαν καὶ σπονδὰς εὐθέως μεταστρέψας.

DE CATONE, SOLONE, Diodoro. 71. 72. & 73.

Cato ut filium erudiuit, nunc dixi.
Solon, ut principiò dixi, inquit Crœso hæc:
Ne diuitijs, & pecunijs, & cæteris glorieris:
Adhuc finis incertus, qui uitam dijudicat.
Medicus autem Theodorus, missus à Mauricio,
Chaganon amicum fecit generi Romanorum,
Cum enarrasset Sosistridis quam dixi historiam:
Et per eam, incertitudinem & uolubilitatem fortunæ
Sapientissimè innuens, atq; huic cum persuasisset,
Et ad amicitiam, & fœdera statim conuertit.

ΠΕΡΙ ΕΚΑΒΗΣ. οδ.

Ἡ τῆς Ἑκάβης πρόδηλος σύμπασιν ἱστορία.
Ὡς Τρώων οὖσα βασιλίς, σύζυγος δὲ Πριάμου,
Γίνεται δορυάλωτος τοῖς Ἕλλησι, καὶ δούλη,
Πολλὰς ἰδοῦσα συμφορὰς καὶ μετ' αἰχμαλωσίαν,
Καὶ τέλος θνήσκει λιθοβλής, μόρον κυνῶν λυσσώντων.
Ἀνθ' ὧν τοῖς Ἕλλησιν ἀρὰς ἠρᾶτο παλαμναίας,
Ὅθεν περ ἐξεμύθωσαν, ὡς κύων ἐγεγόνει.

DE HECVBA. 74.

Hecubæ manifesta uniuersis historia,
Quòd Troianorũ existens regina, atq; uxor Priami,
Fit bello captiua Græcis, atq; serua.
Multas cõspicata calamitates etiã post captiuitatem,
Et tandẽ occũbit lapidib. petita, morte canũ rabidorũ,
Pro quibus Græcis imprecationes imprecata est execrandas,
Vnde fabulati sunt, quòd canis sit facta.

ΠΕΡΙ ΠΟΛΥΜΗΣΤΟΡΟΣ. οε.

Ὁ Πολυμήστωρ βασιλεὺς Θρακῶν ἦν τῶν ἁπάντων,
Οὕσπερ ὁ ἐντὸς Ἑλλήσποντος ἀγάρροος εἴργει.
Δύσνους δὲ φίλος γεγονώς, τῆς Τροίας πορθηθείσης,
Ἀπέκτεινε Πολύδωρον υἱὸν τὸν τῆς Ἑκάβης.
Ἐπεὶ δέ, κατὰ Πίνδαρον, δρῶν οὐδεὶς λανθάνει,
Ὁ μέγας δίκης ὀφθαλμὸς μὴ παριδὼν τὸ μύσος,
Ἑκάβῃ τὸ σκαιούργημα δεικνύει δι' ὀνείρων.
Ἡ δ' ἀντισκαιωρήσασα, τοῦτον μετακαλεῖται,
Σὺν τέκνοις τοῦτο τοῖς λοιποῖς, ἃ κτείνει σὺν Τρῳάσι,
Τοῦτον τυφλοῖ, κόρησι δὲ στερίσκει τῶν ὀμμάτων.
Ὁ Εὐριπίδης τραγικῶς ἀμφότερα συγγράφει.

DE POLYMESTORE. 75.

Polymestor rex Thracum erat omnium,
Quos intra Hellespontus ualde fluens coërcet.
Maleuolus autem amicus factus, Troia uastata,
Occidit Polydorum filium Hecubæ.
Quoniam autem, iuxta Pindarum, agens nullus latet,
Magnus iustitiæ oculus non floccifaciens facinus,
Hecubæ sinistrum opus ostendit per insomnia.
Illa autem dolum contrà machinata, hunc accersit,
Cũ filijs huius cæteris, quos occidit adiuta Troadibus,
Hunc occæcat, radijs autem priuat oculis.
Euripides tragicè utraq; scribit.

ΠΕΡΙ ΑΙΑΝΤΟΣ ΤΟΥ ΤΕΛΑΜΩΝΙΟΥ. οϛ.

Αἴας ὁ Τελαμώνιος, ὁ παῖς τῆς Ἐριβοίας,
Ὁ Λυσιδίκης σύζυγος, πατὴρ δὲ τοῦ Φιλαίου,
Τοῦ Εὐρυσάκους τε πατὴρ ἐκ τῆς δορυαλώτου
Τεκμήσσης,

DE AIACE TELAMONIO. 76.

Aiax Telamonius, filius Eribϕæ,
Lysidicæ maritus, pater autem Philij,
Eurysacis uerò pater ex captiua
Tecmessa,

Τεκμήσσης, τῆς τοῦ τελεύταντος, ὁ πύργος τῶν ἑλλήνων,
Ὁ νουνεχὸς, ὁ συνετὸς, ὁ τῶν συναπαγάντων.
Ὁ βίᾳ μόνῃ σύμπαντας ῥυθμίζων, συνιστῶν,
Τῶν ἀχιλλείων στερηθεὶς ὅπλων ἀδίκῳ κρίσει,
Ἐξυπερζέσας τῷ θυμῷ, φρενῶν ἀπεστερήθη.
Ἑλληνικὰ δὲ θρέμματα δόξας ἀνθρώπους, σφάττει.
Τέλος ῥαΐσας τι μικρὸν, καὶ γνοὺς τὰ τῆς μανίας,
Αὐτὸς αὐτόχειρ ἑαυτοῦ γίνεται, τούτου χάριν.
Ὁ τοῦ σοφίλου σοφοκλῆς γράφει τὰ περὶ τούτου.

Tecmessæ, filia Teleuthantis, turris Græcorum,
Prudens ille, sapiens, ex his qui sani erant,
Qui solo aspectu uniuersos moderabatur atq; erudie(bat,
Armis Achilleis priuatus iniusto indicio,
Valde exæstuans animo, mente captus est:
Græcaq; pecora arbitratus homines, iugulat.
Postremò refocillatus quid modicū, & cognoscēs insa(niæ acta,
Ipse occisor sui ipsius fit huius ergò.
Sophili filius Sophocles scribit quæ de hoc feruntur.

ΠΕΡΙ ΑΓΑΜΕΜΝΟΝΟΣ, ΔΙΟ μήδους, ἰδομενέως, ἀμφιαράου, πηλέως, θησέως, παίδων κλεοπάτρας, περὶ υἱοῦ περσέως τοῦ μακεδόνος, περὶ τῶν συμφορῶν μαυρικίου, περὶ φωκᾶ τοῦ καλλίστου βασιλέως, περὶ γελίμερ τοῦ μαυρουσίου, καὶ περὶ βελισαρίου τοῦ στρατηγοῦ. οζ. μέχρι καὶ πη.

κοινῶν Ἡ τῶν † κάνων ἀνώνυμος ἀνίστωρ ἱστορία,
Μᾶλλον καὶ πολυώνυμος ἐστὶ, καὶ πολυΐστωρ.
Κατὰ κοινοῦ ῥηθεῖσα δὲ, δοκεῖ τῶν ἀνωνύμων.
Μετὰ γὰρ πολυμήστορος, σὺν αἴαντι, ἑκάβῃ,
Ἄλλους μυρίους εὕροις ἂν, μεταπεσόντας βίου,
Ὧν τοὺς πολλοὺς ἐάσαντες, θῶμεν ὀλίγους πάνυ.
Ὁ ἀγαμέμνων βασιλεὺς πάντων τῶν ἑλλήνων,
Μετὰ τὰ τροίας τρόπαια στραφεὶς ἐν τῇ πατρίδι,
Ὡς μοιχωμένης τῆς αὐτοῦ συζύγου κλυταιμνήστρας,
Περὶ τραπέζας κτείνεται σὺν τέσσι τῶν ἀρίστων,
Αἰγίσθου μηχανήμασι, καὶ δολοφρᾶς συζύγου.
Κἂν παῖς ὀρέστης ὕστερον τούτους ἀνεῖλε τούτου,
Χρόνοις ἑπτὰ κρατήσαντας πατρῴων τούτου σκήπτρων.
Καὶ διομήδης πέπωκε πόμα λαθροκοιτίας.
Μετὰ γὰρ τροίας τρόπαια, καὶ τὰς ἀνδραγαθίας,
Αἰγιαλείᾳ γυναικὶ, καὶ τῷ μοιχῷ κομήτῃ,
Μέλλων τὸν βίον ἐκπραχθῆν, φεύγει πρὸς τὴν δαυνίαν.
Κἀκεῖ πολλὰ τὰ τρόπαια δράσας ἡρώῳ τρόπῳ,
Ξένης ταφῆς ἐμοίρησε ξένος ἰδίας πάτρας.
Ὁ τῶν κρητῶν δὲ βασιλεὺς ἰδομενεὺς ἐκεῖνος,
Ἀπὸ τῆς τροίας καὶ αὐτὸς ὑποστραφεὶς ἐν κρήτῃ,
Πολλὰς εὑρὼν τὰς συμφορὰς ἐν οἴκῳ τῷ οἰκείῳ,
Μήδαν αὐτοῦ τὴν σύζυγον, καὶ παῖδα κλεισιθήραν
Ἀπεσφαγμένας ἐν ναῷ χερσὶ τοῦ ἀναθρέπτου
Λεύκου, παιδὸς τοῦ τάλω, λεύκου τοῦ μιαιφόνου,
Φεύγει μακράν πη καὶ αὐτὸς, φεύγει τὴν κρήτην νῆσον,
Τούτῳ τῷ λεύκῳ διωχθεὶς, μεγάλα δυνηθέντι.
Σιγῶ τὸν ἀμφιάραον, τὸν γέροντα πηλέα.
Χρυσομανίας γυναικὸς, θήβαις τὸν μὲν θανόντα,
Χρυσομανίαις γυναικὸς οἰκείας ἐριφύλης.
Πηλέα δὲ τὸν σώφρονα, τὸν μέγαν πρὶν τροπαίοις,
Πικροῖς τοῖς δυσκληρήμασι μύστρων πεπτωκότα.
Ἐν τρομερῷ τῷ γήρᾳ γὰρ τὸν ἔξοχον ἡρώων
Τὸν ἀχιλλέα, τὸν κλεινὸν παῖδα, πολλὰ πενθήσας,
Ἀνῃρημένον δολοφρῶς τῷ πάριδι τῇ τροίᾳ,
Μετὰ μικρὸν ἐθρήνησεν αὐτοπροσώπῳ θέᾳ,
Καὶ σκύμνον τὸν ἀχίλλειον εἰς μέλη τετμημένον,
Delphorū Χερσὶ καὶ ξίφεσι δελφῶν, καὶ δόλοις τοῖς ὀρέστου.

DE AGAMEMNONE, DIOmede, Idomeneo, Amphiarao, Peleo, Theseo, filijs Cleopatræ, de filio Persei Macedonis, de calamitatibus Mauricij, de Phoca optimo rege, & de Gelimerte Maurusio, & de Belisario Imperatore. 77. usq; ad 88.

Illorum sine nomine, sine cognitione historia,
Magis autē multi nominis est, & multæ cognitionis,
Communiter autē dicta uidetur eorū quæ sine nomine.
Post enim Polymestorem, cum Aiace, Hecuba,
Alios complures inuenies qui ceciderunt uita.
Quorū multos prætermittētes, exponimus paucos ad(modū.
Agamemnon rex omniū cum esset Græcorū,
Post Troiana trophæa uersus in patriam,
Quippe adultera existente ipsius uxore Clytemnestra,
Circa mēsam occiditur, cum aliquot ex præstātißimis,
Aegisthi machinamentis, atq; dolosæ coniugis.
Tametsi huius filius Orestes postea hos interfecit,
Annis septem cum tenuissent paterna huius sceptra.
Et Diomedes potauit potionē clandestini cōcubitus.
Nam post Troiæ trophæa, atq; strenua facta,
Aegialeæ uxoris, & adulteri Cometæ,
Vitam persecuturus, fugit in Dauniam,
Et ibi multa trophæa, cum fecisset heroo more, (tria.
Peregrinum sepulchrū sortitus est, hospes à propria pa
Cretensium autem rex Idomeneus ille,
A Troia & ipse reuersus in Cretam,
Multis inuentis calamitatibus in domo propria,
Medam ipsius uxorem, & filiam Clesitheram
Iugulatas in templo manibus alumni
Leuci, filij Talois, Leuci homicidæ,
Fugit longè & ipse, fugit in Cretam insulam,
Ab hoc Leuco persequutus, plurimum qui poterat.
Taceo Amphiaraon, senem Peleum,
Aureis furijs uxoris, Thebis hunc quidem mortuum,
Aureis furijs uxoris propriæ Eriphyles.
Peleum autem prudentem, magnum antea trophæis,
Acerbis infortunijs postea circumuentum.
In tremula senectute enim egregium heroa
Achillem, inclytum filium, multum eum fleuisset,
Occisum dolosè à Paride Troiæ,
Post paululum eiulauit suo proprio spectaculo,
Et catulum Achilleum in membra sectum,
Manibus & ensibus † fratrum & dolis Orestæ.

Ἐῶ τὸν πρὶν εὐδαίμονα θησέα, τὸν αἰγέως,
Ὕστερον πάνυ δυστυχῆ, παιδὸς ἀνῃρημένου.
Πάντας ἐῶ τοὺς τραγικῶν πυκτίσι γεγραμμένους.

ΠΕΡΙ ΑΙΧΜΑΛΩΣΙΑΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ κλεοπάτρας, καὶ τοῦ περσέως υἱοῦ. πγ. καὶ πδ.

Ἐῶ τοὺς κλεοπάτρας τε τοὺς παῖδας διαγράφειν,
Καὶ τοῦ περσέως τὸν υἱὸν τοῦ μακεδόνος λέγω,
Πῶς ἐκτραφέντες εὐγενῶς καὶ σκήπτροις καὶ πορφύρᾳ,
Ἐν αἰχμαλώτων βλέπουσι τὴν ῥώμην δυστυχίᾳ.

ΠΕΡΙ ΑΝΑΙΡΕΣΕΩΣ ΜΑΥΡΙΚΙΟΥ. καὶ τῶν φιλτάτων. πε.

Τὰς συμφορὰς ἐκτραγῳδεῖν ἐῶ τοῦ μαυρικίου,
Πῶς σὺν συζύγῳ καὶ παισὶ, φωκᾷ τῷ τυραννοῦντι,
Ἐξεθαμνώθη πρόῤῥιζος, μέσον ἱπποδρομίας.
Ἐῶ τὸν μέγαν τὸν φωκᾶν πῶς ἀνῃρέθη λέγειν,
Καὶ πάντας ὅσοι χρονικοὶ καὶ τραγικοὶ βοῶσιν.
Γιλίμερ ἦν τις βασιλεὺς ἐθνῶν τῶν μαυρουσίων,
Ὃς κατὰ κράτος ἡττηθεὶς ὑπὸ βελισαρίου,
Ἐφ' ἱκανὰς ἡμέρας μὲν σὺν γαμετῇ καὶ τέκνοις
Ἐκρύπτετο τοῖς ὄρεσι, θηρῶν † τὴν συνήθειαν.
Ὡς δ' ὁ λιμὸς ἐπίεζεν ἀνεκτῶς ἐκείνους,
Κρήνης δ' δίκην ὀφθαλμῶν ἐξεπιχεῖτο δάκρυ,
Γράμμα πρὸς βελισάριον πανεμπαθές τι γράφει.
Κινύραν βελισάριε στεῖλόν μοι, σπόγγον, ἄρτον.
Τὴν μὲν, ὡς τραγῳδήσαιμι τὸ βαρυσύμφορόν μου.
Σπόγγον δ' ὡς ἀπομόργνυμι δακρύων τὰς πλημμύ-(ρας.
Ἄρτον δ' ὡς αὖ κατίδοιμι καὶ μόνην τούτου θέαν.
Πολὺς γὰρ ἤδη μοι καιρὸς ἀσίτῳ παρεῤῥύη.
Ἐς τοῦτο γὰρ συνήλασεν ἄτρακτος ὁ μοιρῶν με,
Ὑπερνικῆσαι σύμπαντας βαρυσυμφορωτάτους.
Οὗτος αἰχμάλωτος ἀχθεὶς τῇ κωνσταντίνου πόλει,
Καὶ στὰς εἰς τὸν ἱππόδρομον σὺν τοῖς δοριαλώτοις,
Τὸ, ματαιότης (ἔλεξε) ματαιοτήτων πάντα.

ΠΕΡΙ ΒΕΛΙΣΑΡΙΟΥ ΤΟΥ στρατηγοῦ. πη.

Οὗτος ὁ βελισάριος ὁ στρατηγὸς ὁ μέγας,
Ἰουστινιανείοις ὢν ἐν χρόνοις στρατηλάτης,
Πρὸς πᾶσαν τετραμέρειαν γῆς ἐφαπλώσας νίκας,
Ὕστερον φθόνῳ τυφλωθεὶς, ὢ τύχης τῆς ἀστάτου,
Ἔκπωμα ξύλινον κρατῶν, ἐβόα τῷ μιλίῳ,
Βελισαρίῳ ὀβολὸν δότε τῷ στρατηλάτῃ,
Ὃν τύχη μὲν ἐδόξασεν, ἀποτυφλοῖ δ' ὁ φθόνος.
Ἄλλοι φασὶ τῶν χρονικῶν, μὴ τυφλωθῆναι τοῦτον,
Ἐξ ἐντίμου δ' ἄτιμον ἐσχάτως γεγονότα,
Καὶ πάλιν εἰς ἀνάκλησιν δόξης ἐλθεῖν προτέρας.

ΠΕΡΙ ΔΑΡΕΙΟΥ, ΟΝ ΗΤΤΗΣΕΝ ἀλέξανδρος. περὶ ῥηγούλου τοῦ ῥωμαίου, περὶ ξανθίππου σπαρτιάτου. ἀπὸ πθ, μέχρι ϙα.

Ἡ παλαιῶν ἀνώνυμος τοιάδε ἱστορία·
Δαρεῖος μὲν ὁ ὕστερος περσίδος βασιλεύσας,
Ὃν ἥττησεν ἀλέξανδρος ὁ μακεδὼν ὁ μέγας,
Ὑπὸ τοῦ βήσου τέθνηκεν, καὶ ἀριοβαρζάνου,
Ἀνδρῶν περσῶν, οὓς ἔκτεινεν ὁ μακεδὼν σταυρώσας.

Τοῦτο

Omitto antea fœlicem Theseum Aegei filium,
Deinde admodum infœlicem filio interfecto.
Omnes relinquo Tragicorum libellis descriptos.

DE CAPTIVITATE FILIORVM Cleopatræ, & Persei filio. 83. 84.

Omitto Cleopatræ filios describere,
Et Persei filium Macedonis dico,
Quo pacto nutriti ingenuè, & sceptris, & purpura,
In captiuorum uident Romam infœlici sorte.

DE INTERFECTIONE MAVRICII, & chariβimorum. 85.

Calamitates tragicè exponere omitto Mauricij,
Quo pacto cũ cõiuge et filijs, à Phoca tyrannidem
Excisus est radicitus, medio in circo equestri. (exercẽte
Omitto magnũ Phocã, quomodo interfectus est, dicere,
Et omnes quotquot Chronici & Tragici clamant.
Gelimer erat rex quidam gentium Maurisiorum,
Qui fortiter uictus à Belisario,
Per multos dies cum uxore & filijs
Abscondebatur in montibus, ferarum profugium,
Vt autem fames preβit non † toleranda illos, — τῇ συνηθείᾳ tolerabiliter
Fontis autem instar ab oculis emittebat lachrymas,
Literas ad Belisarium affectione plenas scribit:
Citharam Belisarie mitte mihi, spongiam, panem:
Hanc quidẽ, ut tragicè canam graue calamitatẽ meam:
Spongiam, ut detergam lachrymarum inundationes:
Panem, ut uideam etiam solum huius aspectum.
Multum enim iam mihi tempus incibato præterlabitur.
Ad hoc enim compulit fusus ille Parcarum me,
Superare uniuersos grauiter calamitosos.
Iste captiuus ductus Constantinopolim,
Cum stetisset in hippodromo cum captiuis,
Illud, Vanitas (dixit) uanitatum omnia.

DE BELISARIO Duce. 88.

Iste Belisarius imperator magnus,
Iustinianeis existens in temporibus imperator,
Ad omnem quadrantẽ terræ cum explicuisset uictorias,
Postea inuidia occæcatus (ò fortunam instabilem)
Poculum ligneum detinens, clamabat † milio: — plebi, in stadio
Belisario obulum date imperatori,
Quem fortuna quidẽ clarum fecit, excæcat autẽ inuidia.
Alij dicunt Chronici, non excæcatum fuisse hunc,
Ex honoratis autem infamem postremò factum esse,
Et iterũ ad reuocationẽ extimationis uenisse prioris.

DE DARIO, QVEM VICIT Alexander: de Regulo Romano, de Xanthippo Spartiata, ab 89. usq; 91.

Antiquorum sine nomine talis historia.
Darius quidem posterior in Perside regnans,
Quem uicit Alexander Macedo ille magnus,
A Beso occisus est, & Ariobarzane,
Viris Persis, quos occidit Macedo, cruci affixos.

Hic

Τοῦτο τὸ τέλος γίνεται δαρείῳ μὲν τῷ πέρσῃ,
Ἀντὶ τιμῆς τῆς πρότερον, αὐτὶ τῆς βασιλείας.

Ῥηγούλῳ τῷ ῥωμαίῳ δὲ μάρκῳ τῷ στρατηλάτῃ
Κατασχεθέντι σικελοῖς, μάθε τὸ τέλος οἷον.
Τὰ βλέφαρα τῶν ὀφθαλμῶν μαχαίρᾳ συντεμόντες,
Ἠνεῳγμένους εἴασαν τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐκείνου.
Μικρᾷ δὲ τοῦτον εἵρξαντες καλύβῃ στενοτάτῃ,
Ἄγριον ἐξερεθίσαντες ἐλέφαντα θηρίον,
Ἐκίνουν τοῦτον κατ' αὐτοῦ συγκατασπᾶν καὶ ξέειν.
Οὕτω ποινηλατούμενος ὁ στρατηγὸς ὁ μέγας,
Τὸν βίον ἐξεπέπνευσεν ἐλεεινῷ τῷ τέλει.

Τοῖς σικελοῖς καὶ ξάνθιππος ὁ σπαρτιάτης θνήσκει.
Περὶ γὰρ τὸ λιλύβαιον τῶν σικελῶν τὴν πόλιν,
Ῥωμαίοις τε καὶ σικελοῖς πόλεμος ἐκροτεῖτο,
Πρὸς εἴκοσι καὶ τέσσαρας τοὺς χρόνους ἐξαρκέσας.
Οἱ σικελοὶ ταῖς μάχαις δὲ πολλάκις ἡττημένοι
Ῥωμαίοις, αἴσχιστα ἔρεξον τὴν πόλιν εἰς δουλείαν.
Τῶν δὲ ῥωμαίων μηδαμῶς μηδ' οὕτω πειθομένων,
Ἀλλὰ γυμνοὺς τοὺς σικελοὺς λεγόντων ἐξιέναι,
Ὁ σπαρτιάτης ξάνθιππος ἐλθὼν ἀπὸ τῆς σπάρτης,
Σὺν στρατιώταις ἑκατὸν, ἢ μόνος, καθ' ἑτέρους,
Κατ' ἄλλους δὲ πεντήκοντα τοὺς στρατιώτας ἔχων,
Καὶ προσβαλὼν τοῖς σικελοῖς, οὖσιν ἐγκεκλεισμένοις,
Δι' ἑρμηνέως τε αὐτοῖς πολλὰ συνομιλήσας,
Τέλος θαρρύνει κατ' ἐχθρῶν. καὶ συρράξας μάχῃ,
Ἅπαν ῥωμαίων στράτευμα σὺν τούτοις κατακόπτει.
Τοῖς εὐηργετημένοις δὲ τὴν ἀμοιβὴν λαμβάνει
Ἀξίαν, καὶ κατάλληλον τῆς τούτων δυστροπίας.
Πλοίῳ σαθρῷ τὸν ἄνδρα γὰρ οἱ μιαροὶ βαλόντες,
Ὑπὸ στροφαῖς βυθίζουσι πελάγει τοῦ ἀδρίου,
Βασκαίνοντες τὸν ἥρωα, καὶ τούτου τὸ γενναῖον.
Τῆς ἱστορίας μέμνηται τῆσδε, καὶ τῆς ῥηγούλου,
Ὁ σικελὸς διόδωρος. τὴν δὲ δαρείου γράφει
Ὁ καλλισθένης συγγραφεὺς, σὺν οὐκ ὀλίγοις ἄλλοις.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΞΥΛΙΝΟΥ
νεκροῦ. ϟβ.

Ὁ Συγγραφεὺς ἡρόδοτος, ὁ παῖς ὁ τοῦ ὀξύλου,
Τοῖς αἰγυπτίων ἱστορεῖ δείπνοις τελεῖσθαι τόδε.
Οἰκέτης ξύλινον νεκρὸν τοῖς δείπνοις περιφέρων,
Ἀνακειμένους σύμπαντας οὕτω πως σωφρονίζει, (νειν.
Βοῶν, πρὸς τοῦτον βλέποντας, καὶ τρώγειν χρὴ καὶ πί-

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΤΩΝ ΛΑΚΩΝΙΚΩΝ
οἰκετῶν μέθης. ϟγ.

Οἱ λάκωνες μέθυσκον τοὺς ἑαυτῶν οἰκέτας,
Καὶ τέκνοις παραφέροντες ἐκείνους τοῖς ἰδίοις,
Καταγελάστως ἔχοντας ἀκράτῳ, καὶ τῇ μέθῃ,
Παντὸς ἐκείνους ἀπρεποῦς ἐξέτρεπον καὶ φαύλου.
Τῆς δ' ἱστορίας ἀκριβῶς τὸν συγγραφέα λέγειν,
Ἡρόδοτος, ὁ πλούταρχος, εἴτ' ἄλλος, οὐ γινώσκω.

ΠΕΡΙ ΔΑΡΕΙΟΥ ΤΟΥ ΠΑ-
τρὸς ξέρξου. ϟδ.

Τὴν τοῦ δαρείου σύμπασαν εἰς πλάτος ἱστορίαν,
Ἐπιστολῆς τὸ κείμενον τρανῶς σοι διαγράφει,
Περὶ δαρείου τοῦ πατρὸς ξέρξου ταυτί σοι λέγον.
" Δαρεῖος γὰρ ὁ βάρβαρος ἐλθὼν εἰς βαβυλῶνα,

Ὑπα-

Hic finis quidem fuit Dario Persæ,
Pro honore priori, atq; pro regno.

Regulo autem Romano Marco imperatori
Detento à Siculis, disce finis cuiusmodi.
Palpebras oculorum gladio concidentes,
Apertos reliquerunt oculos illius.
Paruo aût hunc cũ cõclusissent tugurio angustissimo,
Agrestem irritantes elephantem feram,
Mouebãt hũc in ipsum, ut cõuelleret, atq; discerperet.
Sic pœnis agitatus imperator ille magnus,
Vitam expirauit miserando fine.

A Siculis & Xanthippus Spartiata moritur.
Circa enim Lilybæum Siculorum urbem,
Romanis & Siculis bellum gerebatur,
Ad uiginti & quatuor annos perdurans.
Siculi autem pugnis sæpe uicti
Romanis, redegerunt urbem in seruitutem.
Romanis uerò minimè ne sic quidē obtemperantibus,
Sed nudos Siculos dicentibus exire,
Spartiata Xantippus profectus Lacedæmone
Cum militibus centum, uel solus, iuxta alios:
Secundum alios autem, quinquaginta milites habens,
Atq; delatus ad Siculos, existentes clausos,
Per interpretem illis multa colloquutus,
Postremò animat in hostes: atq; commisso prælio,
Omnem Romanorum exercitũ unà cum his concidit.
A bene affectis autem retributionem accipit
Dignam, ac uicem horum subuersionis.
Naui enim putrida uirum illi impuri proijcientes,
Sub uorticibus demergunt pelagi Adriatici,
Inuidentes heroi, atq; eius generositati.
Historiæ uerò huius meminit, & de Regulo,
Siculus Diodorus. illam autem Darij scribit
Callisthenes historicus, cum non paucis alijs.

DE LIGNEO
mortuo. 92.

Author Herodotus, filius ille Oxyli,
Aegyptiorum narrat conuiuijs fieri hoc.
Famulus ligneum mortuum conuiuijs circumferens,
Recumbentes cunctos sic quodãmodo admonet (bere.
Clamãs: Ad hũc respiciẽtes, et comedere oportet, et bi

DE LACONICORVM SER-
uorum ebrietate. 93.

Lacones inebriabant suos seruos:
Et filijs ostendentes illos proprijs,
Ridicule se habentes meraco & ebrietate,
Ab omni illos re indecora auertebant, & mala.
Historiæ exactè authorem dicere,
Herodotum, Plutarchum, siue alium, haud scio.

DE DARIO PATRE
Xerxis. 94.

Darij uniuersam latè historiam
Epistolæ textus apertè tibi describit,
De Dario patre Xerxis hæc tibi dicens:
Darius enim Barbarus cum uenisset in Babylonem, "

Scutifer,

» Ὑπασπιστὴς, οὐ βασιλεὺς ὤν, οὐ τοῖς τότε χρόνοις,
» Ἐκ Συλοσῶντος δὲ λαβὼν δῶρον, πυρρὰν χλαμύδα,
» Ὁ Συλοσῶν δὲ ἦν ἀδελφὸς Σαμίου Πολυκράτους,
» Ὡς ἐγκρατὴς μετέπειτα γέγονε βασιλείας,
» Τῆς δωρεᾶς οὐ γέγονεν ὁ βάρβαρος ἀμνήμων.
» Ἀναζητήσας δὲ ποιεῖ τῆς Σάμου βασιλέα,
» Φήσας, Δαρεῖος οὐδαμῶς ἀμνημονεῖ χαρίτων.
Ὁ συγγραφεὺς Ἡρόδοτος γράφει τὴν ἱστορίαν.

ΠΕΡΙ ΒΕΛΕΣΥΟΣ ΤΟΥ ΒΑΒΥΛΩνίου, καὶ Ἀρσάκου τοῦ Μήδου, καὶ τῆς καθαιρέσεως Σαρδαναπάλου τοῦ Ἀσσυρίου. 95.

Τῷ γένει Βαβυλώνιος ὁ Βελεσὺς ὑπάρχων,
Ἀνὴρ σοφὸς καὶ συνετὸς, ὀξὺς τὸ δέον κρῖναι.
Οὗτος τὸν Σαρδανάπαλον ὁρῶν τὴν γυναικίαν,
Ὑπερηφάνως, ἀμελῶς, ῥαθύμως τεθρυμμένον,
Τῶν Ἀσσυρίων τὴν ἀρχὴν ἰθύνοντα κακίστως,
Τῶν ἀνακτόρων ἔνδοθι καὶ γὰρ ἐγκεκλεισμένος,
Εὐνούχοις μόνοις θεατὸς καὶ παλλακαῖς ὑπῆρχεν,
Ἐριουργῶν, ξυρόμενος, καὶ ψιμυθιούμενος,
Φωνὴν ὑπολεπτύνων τε, μιμήσει γυναικείᾳ,
Στολήν τε περιθέμενος τὴν, κόσμῳ καὶ γυναῖκας,
Πλὴν τῆς ἀνδρώας φύσεως ὅλος γυνὴ τυγχάνων,
Ἅπαξ τοῦ ἔτους ἄνωθεν οἷα θεὸς τοῖς πᾶσιν
Ἀφ' ὑψηλοῦ προέτεινε τοῦ πύργου τὴν χειρίδα,
Ἣν προσεκύνουν βασιλεῖς, καὶ μεγιστᾶνες πάντες,
Τὰ δ' ἄλλα πάντα τοῖς λοιποῖς καιροῖς ἐκυβερνᾶτο
Εὐνούχων τοῖς κελεύσμασι, κἂν πόλεμος, κἂν ἄλλο.
Τοιαῦτα βλέπων Βελεσὺς, οὐκ οἴσων τὴν ὕβριν,
Χρησμῶν συμπλάσας λόγια, καὶ θεοπροπείας,
Πρὸς ἀντάρσιας ἤγειρε τὸν Μῆδον τὸν Ἀρσάκην.
Καὶ προσβολῇ τῇ πρώτῃ μὲν, ἡττήθησαν εὐθέως.
Τῇ δὲ δευτέρᾳ προσβολῇ τὸν Νεῖλον πλημμυροῦντα
Μαθὼν ὁ Σαρδανάπαλος, τοῦτο γὰρ ἦν σημεῖον,
Τοῖς ἀνακτόροις προσφυγὼν, καὶ πυρπολήσας ταῦτα,
Αὐτὸν ὁμοῦ καὶ παλλακὰς καὶ θησαυροὺς συγκαίει.
Ἀρσάκης εἰσελάσας δὲ μετὰ τοῦ Βελεσύος,
Τὴν βασιλείαν ἔσχηκε, μετὰ λαμπρᾶς τῆς νίκης.
Ὅθεν εἰς Μήδους πέπτωκε τὸ κράτος Ἀσσυρίων.
Καὶ Βελεσυῒ δωρεὰν τῷ συνεργῷ δωρεῖται,
Ἥνπερ καὶ ἐξῃτήσατο, πάντων καυθέντων τέφραν.
Ταύτην λαβὼν ὁ Βελεσὺς Ἀρσάκου πενομένου,
Γυμνὴν γὰρ μόνην ἔσχηκε γυμνὴν τὴν βασιλείαν.
Κατά τινας μὲν λέγεται, μόνον προσαγγελθῆναι,
Ὡς πάντα χρήματα λαβὼν δολιοτρόπῳ γνώμῃ,
Ἐκεῖνο δίδωσιν αὐτῷ, χρημάτων ἀμοιροῦντι.
Κατὰ δὲ ἑτέρους λέγεται, καὶ ἐπιβουλεῦσαι τούτῳ.
Νενικηκὼς Ἀρσάκης δὲ, τοῦτον ἀφῆκε, φήσας,
Πλεῖον σαυτὸν ἐπωφέλησας, ὧνπερ ὠφέλησάς με.
Ὁ Σικελὸς Διόδωρος γράφει τὴν ἱστορίαν,
Καὶ σὺν αὐτῷ καὶ ἕτεροι τῶν ἱστοριογράφων.
Γράφει καὶ τὸ ἐπίγραμμα τὸ τοῦ Σαρδαναπάλου,
Ὁ γεγραμμένον πέφυκε γράμμασιν Ἀσσυρίοις,
Κἂν ἐξελληνιζόμενον ταῦτα δηλοῖ τὰ ἔπη.
» Εὖ εἰδὼς ὅτι θνητὸς ἔφυς, σὸν θυμὸν ἄεξε,
» Τερπόμενος θαλίῃσι, θανόντι σοι οὔτις ὄνησις.

Καὶ

Scutifer, non rex existens, illis tunc temporibus, «
A Sylosonte autem accipiēs donum, rubrum pallium, «
Sylosōn autem erat frater Samij Polycratis, «
Quasi potens deinde fuit regni. «
Doni uerò non fuit Barbarus immemor: «
Inquisitum enim facit Sami regem, «
Inquiens, Darius nequaq̄ immemor est beneficiorum. «
Author Herodotus scribit historiam. «

DE BELESYO BABYLOnio, & † Arsaca Medo, deq; interitu Sardanapali Assyrij. 95.

Arcasſ

Genere Babylonius Belesyus fuit, (cio.
Vir sapiens atq; prudens, acuto in re præsenti iudi
Iste Sardanapalum uidens nimis effœminatum,
Superbè, negligenter, ueternosè delicijs incumbentem,
Assyriorum principatum administrantem pessimè:
Intra enim palatia inclusus,
Eunuchis solis spectabilis, & concubinis erat,
Lanam operans, rasus, & fuco oblitus,
Vocemq; attenuans ad imitationem muliebrem,
Veste circundatus, qua & mulieres,
Præter uirilem naturam totus mulier existens:
Semel in anno supernè tanquam deus omnibus
Ab alta protendebat turri manicam,
Quam adorabant reges, & magnates omnes:
Alia autem omnia cæteris temporibus gubernabantur
Spadonum iussu, siue bellum, siue aliud.
Hæc uidens Belesyus, nec sustinens contumeliam,
Oraculorum cum finxisset responsa, atq; uaticinia,
In coniurationem excitauit Medum Arsacem.
Atq; impressione prima quidem uicti sunt statim.
Secunda autem irruptione, Nilum inundantem
Cum didicisset Sardanapalus, hoc enim erat signum,
In palatia confugiens, eaq; incendens,
Seipsum simul, & concubinas, & thesauros comburit.
Arsaces autem ingressus cum Belesyo,
Regnum obtinuit, cum præclara uictoria.
Vnde in Medos cecidit imperium Assyriorum.
Et Belesyo munus adiutori donat,
Quod & petijsset, omnium exustorum cinerem.
Hunc accipiens Belesyus ab Arsace paupere,
Nudum enim solum habuit nudum regnum,
Iuxta quosdam quidem dicitur, solum nunciatum esse,
Quòd omnibus pecunijs acceptis fraudulēto consilio,
Illi dederit nihil, pecuniarum experti.
Iuxta alios autem dicitur, etiam insidiatum esse huic.
Cum uicisset autem Arsaces, hunc dimisit, inquiens:
Plus profuit sibi, quàm profuerit mihi. ἀπὸ.
Siculus Diodorus hanc scribit historiam,
Et cum illo alij quoq; historiarum scriptores.
Scribit & epigramma Sardanapali,
Quod scriptum fuit literis Assyrijs,
Et Græcè redditum hæc indicant carmina:
Bene sciens quoniā mortalis natus es, tuū animū foue, «
Oblectatus conuiuijs, mortuo tibi nemo proderit. «

Etenim

» Καὶ γὰρ ἐγὼ σποδός εἰμι, Νίνου μεγάλης βασιλεύσας.
» Ταῦτ' ἔχω, ὅσσ' ἔφαγον, καὶ ἐφύβρισα, καὶ μετ' ἔρωτος
» Τέρπν' ἔπαθον· τὰ δὲ πολλὰ καὶ ὄλβια κεῖνα λέλειπται.

ΠΕΡΙ ΙΣΤΙΑΙΟΥ ΤΟΥ ΜΙΛΗΣΙΟΥ. ϟϛ.

Οὗτος ὁ Ἱστιαῖος ἦν Μιλήσιος τῷ γένει,
Δαρείῳ δ' ἐπελαύνοντι κατὰ Σκυθῶν τῷ Πέρσῃ,
Σὺν ἑβδομήκοντα στρατοῦ μαχίμοις μυριάσι,
Ἑξακοσίαις τε ναυσὶ, καὶ πᾶσι κατ' ἀξίαν,
Ὁπότε καὶ τὸν Βόσπορον διέβη γεφυρώσας,
Τοῦ Μανδροκλέους ταῖς χερσὶ τέκτονος τοῦ Σαμίου,
Ἐπεὶ πάντες ὑπέκειντο Περσῶν τῇ βασιλείᾳ,
Ἦσαν συνεκστρατεύσαντες Δαρείῳ τῷ ῥηθέντι.
Οὗτος ὁ Ἱστιαῖός τε, καὶ Κώης Ὀρεξάνδρου,
Ἀνὴρ πᾶσι πιστότατος, γένος ἐκ Μιτυλήνης.
Καὶ Μιλτιάδης Ἀττικὸς, δεινὸς ἀνὴρ ἐν λόγοις.
Ἀρίστων τε Βυζάντιος, οὐχ ἥττων Μιλτιάδου.
Ὡς οὖν Δαρεῖος ἔφθανεν ἤδη καὶ πρὸς τὸν Ἴστρον,
Καὶ τοῦτον διεπόρευσε γεφύρᾳ πρὸς τοὺς Σκύθας,
Λύειν εὐθὺς ἐκέλευσε τὴν γέφυραν ἐκείνην.
Κώης ὁ Ὀρεξάνδρου δὲ τοῦτον οὐκ εἴα, λέγων,
Ὅρα Δαρεῖε βασιλεῦ, καὶ τύχας ἀπαισίας,
Μή πως ἡμῖν ἀνέλπιστος πέσοι φυγὴ τοῖς Σκύθαις,
Καὶ Περσικῶν ἐμπλήσωμεν τὸν Ἴστρον σκηνωμάτων.
Ταῦτα τοῦ Κώου λέξαντος, τὴν γέφυραν ἐάσας
Δαρεῖος, τούτῳ δωρεὰς τῆς γνώμης ὑπισχνεῖται,
Ἐπὰν ὀπίσω ἀναζεύξωσιν αὖθις εἰς τὴν Περσίδα.
Αὐτὸς δὲ εἰς Σκύθας ἐμβαλὼν, ἡττᾶται κατὰ κράτος.
Οἱ Σκύθαι τὸν Δαρεῖον δὲ μέσῳ Σκυθῶν λιπόντες,
Ἐλάσαντες εἰς γέφυραν, ἦλθον τὴν παριστρίαν,
Ἣν Ἕλληνες ἐφύλαττον ἄνδρες οἱ λελεγμένοι,
λύσασιν Οἷς ἔφασαν Σκύθαι γέφυραν † λύσαντας ἀποτρέχειν.
Οὐδὲν γὰρ μάχης αἴτιον Ἕλλησι καὶ τοῖς Σκύθαις,
Ἐᾶσαι τὸν Δαρεῖον δὲ, δοῦναι τοῖς Σκύθαις δίκην.
Ὧν Μιλτιάδης ἔλεγε τοῖς Σκύθαις πεπεισμένος,
Λύειν καλὸν τὴν γέφυραν, ἐᾶσαι δὲ τοὺς Πέρσας,
Ὑπὸ Σκυθῶν ἐν τῇ Σκυθῶν ἄρδην ἐκθαμνισθῆναι.
Ὁ Ἱστιαῖος δὲ τηρῶν σχέσιν Περσῶν τῷ γένει,
Ἀφεστηκὼς ἐτύγχανε τῆς γνώμης Μιλτιάδου.
Πλὴν ἐφιστώντων τῶν Σκυθῶν, ἄρχεται λύειν ταύτην.
Ἀφιππευσάντων δ' ἀπ' αὐτῶν μῆκος ὁδοῦ βραχύ τι,
Τὴν γέφυραν ἐτήρησεν, ἐκπορθμεύων τοὺς Πέρσας.
Νυκτὶ δὲ μέσῃ φεύγων ὁ Δαρεῖος ἡττημένος,
Ἤλασε πρὸς τὴν γέφυραν, καὶ Ἀρταχαίῳ λέγει,
Ἀνδρὶ μὲν πενταπήχει, φωνὴν δὲ στεντορείῳ,
Καὶ ὃς βοήσας μέγιστον ἐκ τῆς περαίας Ἴστρου
Τὸν Ἱστιαῖον κέκραγε, καὶ περαιοῦνται πάντες.
Ὅθεν Δαρεῖος δωρεὰς δίδωσι τοῖς ἀνδράσι.
Τὸν Κώην μὲν τῆς συμβουλῆς οὕνεκα τῆς προτέρας,
Ἐξ ἰδιώτου τύραννον ποιήσας Μιτυλήνης.
Τῷ Ἱστιαίῳ δίδωσι κτίζειν δὲ τὴν Μύρκινον.
Ταῦτα καὶ γὰρ ᾐτήσαντο λαβεῖν παρὰ Δαρείου.
Ὁ Πέρσης δὲ Μεγάβυζος, στραφεὶς ἐκ Παιονίας,
Ἐν Σάρδεσιν εὑρηκὼς, καὶ πείθει τὸν Δαρεῖον,
Τὸν Ἱστιαῖον ἐπισχεῖν κτίσαι Μύρκινον πόλιν,

Η τε

Etenim ego cinis sum, Nini magnae quondam rex. «
Ea habeo, quaecunq; comedi, atq; lusi, & cum amore «
Iucunda percepi. multa autẽ & beata illa relicta sunt. «

DE HISTIAEO Milesio. 96.

Hic Histiaeus erat Milesius genere.
Dario autem irrumpenti in Scythas Persae,
Cum septuaginta exercitus pugnacibus myriadibus,
Sexcentisq; nauibus, & omnibus pro dignitate,
Quando & Bosphorum pertransijt ponte facto,
Mandroclis manibus fabri Samij,
Postquam omnes subiecti erant Persarum regno,
Vnà militabant cum Dario dicto,
Ille Histiaeus, & Coës Orexandri,
Vir omnibus fidelissimus genere ex Mitylene:
Et Miltiades Atticus, grauis uir in orationibus:
Aristonq; Byzantius, non inferior Miltiade.
Vt igitur Darius praeuenit iam & ad Istron,
Et hunc pertransiuit ponte, aduersus Scythas,
Soluere statim iussit pontem illum.
Coës autem Orexandri hunc non sinebat, dicens:
Vide Darie rex, etiam fortunae sinistrae fata,
Ne forte nobis insperata cadat fuga à Scythis,
Et Persicis impleamus Istrum tabernaculis.
Haec Coës cum dixisset, pontem reliquit.
Darius huic dona ob consilium pollicetur,
Postquam redierint iterum in Persida.
Ipse autem in Scythas irrumpens, uincitur.
Scythae autem Dario in medio Scytharum relicto,
Impetu in pontem facto, Istri finitima inuadunt,
Quae Graeci custodiebant uiri dicti,
Quos iusserunt Scythae ponte dissoluto abire,
Nullam enim pugnae causam esse Graecis atq; Scythis:
Sinereq; Darium dare Scythis poenas.
Ex quibus Miltiades dicebat à Scythis persuasus:
Soluere, bonum esse pontem: sinereq; Persas
A Scythis in terra ipsorum funditus excindi.
Histiaeus autem seruans affectum erga Persarũ genus,
Longè stetit à sententia Miltiadis.
Verum ingruentibus Scythis, coeptũ est soluere hunc.
Cum uerò equitassent ab ipsis longitudine uiae parua
Pontem seruauit ad transmittendũ Persas. (quadam,
Nocte autem media cum fugisset Darius uictus,
Applicuit ad pontem, atq; Artachaeo dicit, (dito.
Viro quidẽ quinq; cubitorũ, uoce autẽ stentorea prae-
Et qui cum clamasset uehementer ex altera Istri ripa
Histiaeum uocauit, atq; transeunt omnes.
Vnde Darius dona dat uiris:
Coën quidem consilij causa prioris,
Ex priuato, tyrannum faciens Mitylenae:
Histiaeo autem dat condere Myrcinum.
Haec etenim petierunt ut acciperent à Dario.
Perses autem Megabyzus, reuersus ex Paeonia,
In Sardibus inuenit atq; persuadet Darium,
Histiaeon ut prohiberet condere Myrcinon urbem,

Quae

Ἡ τῆς Μυρκίνου, Ἠδωνὸς πρότερον ἐκαλεῖτο.
Μετακαλεῖται δὲ λοιπὸν Δαρεῖος Ἱστιαῖον,
Καὶ συναπάγει σὺν αὐτῷ πρὸς χώραν τὴν Σουσίδα.
Ὁ Ἱστιαῖος δὲ ποθῶν τὴν ἑαυτοῦ πατρίδα,
Λαβὼν οἰκέτην τῶν πιστῶν, οὗ κεφαλὴν ἐγξύρας,
Καὶ γράψας γράμματα στικτά, ἐάσας τὸ κομᾶσαι,
Πέμπει πρὸς Μίλητον αὐτόν, πρὸς τὸν Ἀρισταγόραν,
Ὃς ἦν γαμβρὸς ἀνεψιὸς ὁμοῦ τε Ἱστιαίου.
Ὅνπερ οἰκέτην καὶ αὐτὸς ξύρας Ἀρισταγόρας,
Καὶ ἀναγνοὺς τὰ γράμματα, τὰς ἑλληνίδας πόλεις,
Κατὰ τὴν τούτων δύναμιν, ἤχθραινε τῷ Δαρείῳ.
Τέλος τὰς Σάρδεις, ἔπεισε τοὺς Ἀττικοὺς, πορθῆσαι.
Ὅπερ Δαρεῖος ἐκμαθὼν, μεγάλως ἐδυσφόρει.
Σατράπης δέ τις τῶν Περσῶν, οὕτω Δαρείῳ λέγει·
Ἔρραψε μὲν ὑπόδημα ὁ Ἱστιαῖος τοῦτο,
Ῥαφὲν δὲ ὑπεδήσατο αὐτὸ Ἀρισταγόρας.
Τουτέστι, τὴν ὑπόθεσιν ἔδωκεν Ἱστιαῖος,
Εἰς τέλος δ' ἐξεπόρθησε ταύτην Ἀρισταγόρας.
Συγκεχυμένων τοιγαροῦν οὕτω λοιπὸν τῶν πάντων,
Ὁ Ἱστιαῖος στέλλεται αὐτὸς παρὰ Δαρείου,
Πρὸς σύμβασιν τῶν πόλεων τῶν συντεταραγμένων.
Οὕτω καὶ γὰρ ἠπάτησεν ἐκεῖνος τὸν Δαρεῖον.
Οὗτος ταράξας πλέον δὲ τὰς ἀφιστώσας πόλεις,
Καὶ τὴν Περσίδα παρεικὼς ἐῤῥεῖν, καὶ τὴν τῶν Σούσων,
Ἐν τῇ πατρίδι τὸ λοιπὸν τοῖς φίλοις διῃτᾶτο.
Μετὰ μικρὸν οὖν τῷ Μυσῶν πεδίῳ τοῦ Καΐκου
Τοῦτον ζωγρήσας Ἅρπαγος, ἄγει πρὸς Ἀρταφέρνην,
Τὸν τοῦ Δαρείου ἀδελφόν, Σάρδεσιν ὑπαρχοῦντα.
Ἐκεῖ δὲ τοῦτον τὸ λοιπὸν ἀνασταυροῦσιν οὗτοι.
Τὴν κεφαλὴν δὲ πέμπουσιν ἐς Σοῦσα τῷ Δαρείῳ.
Ἣν ὁ Δαρεῖος κατιδὼν, ἐδάκρυσεν ἀμέτρως,
Ἐξυπερζέσας τῇ ὀργῇ κατὰ τῶν σταυρωσάντων.
Τέλος, δακρύσας περισσὰ τὴν κεφαλὴν ἐκείνην,
Τοῖς Πέρσαις λέγει, λούσαντας ἐντίμως καταθάψαι,
Ὡς εὐεργέτου τῶν Περσῶν μεγάλως ὑπηργμένου.
Ὁ Ξύλου παῖς Ἡρόδοτος γράφει τὴν ἱστορίαν.

Quæ Myrcinos, Hedonus prius uocabatur.
Accersit autem inde Darius Histiæum,
Atq; adducit secum in regionem Susidis.
Histiæus autem cupiens suam patriam,
Accepto famulo ex fidelissimis, cuius caput tondens,
Scribésq; literas stilo impressas, finésq; comã renasci,
Mittit eum Miletum, ad Aristagoram,
Qui erat gener & simul consobrinus Histiæi.
Quem famulum & ipse cum rasisset Aristagoras,
Atq; legisset literas, Græcas urbes,
Atq; harum uim excitauit contra Darium.
Postremò Sardes persuasit Atticos depopulari,
Quod cum didicisset Darius, ualde ægre ferebat.
Satrapa autem quidam Persarum, sic Dario inquit:
Consuit quidem calceum Histiæus hunc,
Consutum autem induit ipsum Aristagoras.
Hoc est, consilium dedit quidem Histiæus,
Ad finem autem hoc perduxit Aristagoras.
Confusis igitur sic deinceps omnibus,
Histiæus ipse mittitur à Dario,
Ad concordiam urbium sic tumultuantium.
Sic etenim decepit ille Darium.
Iste autẽ cum conturbasset amplius deficientes urbes,
Atq; Persidem prætermittens ualere, & Susas,
In patria deinceps cum amicis uiuebat.
Post paulùm uerò in Mysorum agro Caici,
Hunc cum cepisset Harpagus, ducit ad Artaphernem,
Darij fratrem, Sardibus imperantem.
Illic uerò hunc deinceps crucifigunt isti,
Caput autem mittunt in Susas Dario.
Quod cum uidisset Darius, fleuit immodicè,
Vehementi accensus ira contra eos qui crucifixerant.
Postremò, cum fleuisset ualde caput illud,
Persis iubet, ablutum honorificè ut sepelirent,
Tanquam benefactor Persarum admodum fuisset.
Oxyli filius Herodotus scribit historiam.

ΠΕΡΙ ΔΗΜΟΚΗΔΟΥ ΤΟΥ ΚΡΟ-τωνιάτου ἰατροῦ. 97.

Ὁ Δημοκήδης ἰατρὸς ἐκ Κρότωνος ὑπῆρχε,
Γαμβρὸς τελῶν τοῦ Μίλωνος ἐκείνου τοῦ γενναίου.
Οὗτος σὺν Πολυκράτει τῷ βασιλεῖ τῆς Σάμου,
Εἰς τὴν Περσίδα βέβηκε, πρὸς Πέρσην τὸν Ὀροίτην.
Ὡς οὖν σταυρώσας ἔκτεινεν Ὀροίτης Πολυκράτην,
Ῥακενδυτῶν αἰχμάλωτος ἐτέλει Δημοκήδης.
Κυνηγεσίᾳ δέ ποτε στραγαλισθεὶς Δαρεῖος,
Ἐκ τῶν Περσῶν τῶν ἰατρῶν ἀνίατος ὑπῆρχεν.
Ὡς Δημοκήδης δὲ αὐτὸν ἰάσατο τῇ τέχνῃ,
Δαρεῖος τοῦτον ἔπεμψε πρὸς γαμετὰς ἰδίας,
Καὶ παλλακὰς τὰς ἑαυτοῦ, τρανῶς ἀνακηρύττων,
Τοῦτον σωτῆρα τῆς ψυχῆς ὑπάρχειν τοῦ Δαρείου.
Αἱ δ' ἀντερίζουσαι λοιπὸν ὑπερβαλεῖν τοῖς δώροις,
Χρυσαῖς φιάλαις τὸν χρυσὸν ἐπέχεον ἐκείνῳ.
Ὡς τὸν αὐτοῦ θεράποντα τὸν Σκίτωνα τὴν κλῆσιν
Συλλέγοντα τὰ πίπτοντα, γενέσθαι τῶν πλουσίων.
Καὶ ταύτην ὁ Ἡρόδοτος τὴν ἱστορίαν γράφει.

DE DEMOCEDE CRO-toniata medico. 97.

Democedes medicus ex Crotone fuit,
Gener qui erat Milonis illius generosi.
Iste cum Polycrate rege Sami
In Persidem abiuit, ad Persam Orœtem.
Vt igitur crucifixum occidit Orœtes Polycratem,
† Racendytorum captiuus fuit Democedes. *Fortè, infimæ fortis hominum, ac pannosorum.*
In uenatione autem aliquando luxatus talo Darius,
A' Persicis medicis immedicabilis fuit.
Vt autem Democedes ipsum curauit arte,
Darius hunc misit ad uxores suas,
Atq; concubinas suas, apertè prædicans,
Hunc seruatorem uitæ existere Darij.
Hæ uerò contendentes deinceps superare donis,
Aureis phialis aurum affundebant illi,
Vt illius seruum Sciton nomine,
Colligens quæ deciderant, fieret diues.
Et hanc Herodotus historiam scribit.

ΠΕΡΙ ΚΥΡΟΥ ΤΟΥ ΥΙΟΥ ΜΑΝΔΑνης καὶ καμβύσου. ϟη.

Κῦρος ὁ Πέρσης ὁ υἱὸς καμβύσου καὶ μανδάνης,
Ὥσπερ ὁ γρύλλου ξενοφῶν κύρου παιδείᾳ γράφει,
Εἶδος ἦν ὡραιότατος, τῷ κάλλει διαπρέπων,
Ψυχὴν φιλανθρωπότατος, καὶ τῶν φιλομυθούντων,
Ἡδὺς καὶ περιδέξιος, καὶ τῶν μεγαλοδώρων.
Ἐν δὲ ταῖς κρίσεσι κριτής, κανὼν εὐθυδικίας.
Ὅσιος, σωφρονέστατος, πάντων καλῶν ἀκρότης.
Οὗτος συνάψας πόλεμον ποτὲ τοῖς ἀσσυρίοις,
Σὺν ἀστυάγει πάππῳ τε καὶ μήτρῳ κυαξάρῃ,
Δι' ἃς αἰτίας εἶπον πρίν, τῆς μάχης συρραγείσης,
Ἔτι μειράκιον τελῶν δείκνυσιν ἔργα τοῖα.
Τοὺς ἀσσυρίους τούτους γὰρ ἡττήσας κατὰ κράτος,
Καὶ πρὸ αὐτῶν, ὡς δι' αὐτούς, καὶ τὸν λυδὸν τὸν κροῖσον,
Κἂν φιλανθρώπως ἅπασιν ὡς σώφρων προσηνέχθη,
Πόσους ὁποίαις ταῖς τιμαῖς ἠμείψατο καὶ δώροις,
Τοῖς μὲν ὀφείλων ἀμοιβὰς μικρᾶς εὐεργεσίας,
Τοῖς πλείοσι κατάρχων δὲ βασιλικῶν χαρίτων,
Ὁμολογῶν τε χάριτας τούτοις οὐ τὰς τυχούσας,
Ἀνθ' ὧν λαμβάνουσιν αὐτοῦ τὰς δωρεὰς αἰτοῦντες.
Ἀντί * κυαξάρῃ γὰρ τῷ βασιλεῖ καὶ θείῳ,
Ἀνθ' ὧν αὐτῷ παρέσχηκε τὴν πᾶσαν στρατηγίαν,
Ἐκεῖνος δὲ ἐμεθύσκετο μετὰ τῶν συσκηνούντων,
Ἐκ τῶν λαφύρων ἔλεγον ἐκ μάχης ἀσσυρίων,
Ἐκλέγεσθαι πᾶν κάλλιστον, καὶ πέμπειν πρὸς ἐκεῖνον.
Ὡς δὲ γελῶντες ἔλεγον οἱ μῆδοι πρὸς τὸν κῦρον,
Γυναῖκας πέμπειν χρὴ καλάς, γυναῖκας τούτῳ κῦρε,
Γυναῖκας τοίνυν ἔφασκον ὁ κῦρος ἐξαιρεῖσθαι,
Καὶ εἴ τι ἄλλο πρὸς ὑμῖν δοκεῖ, καὶ κυαξάρῃ.
Πολλὰ γοῦν ὅσα πρὸς χλιδὴν καὶ χρήματα μυρία,
Ὅσα κορέννυσι ψυχὴν καὶ ἀκορεστοτάτην,
Πρὸς κυαξάρην πέπομφεν αὐτὸ τῆς στρατηγίας.
Ὡς δ' ἐξῃρέθη καὶ αὐτῷ παρὰ στρατοῦ τῷ κύρῳ,
Ἥ τε καλλίστη τῶν σκηνῶν, καὶ μουσουργοὶ γυναῖκες,
Καὶ ἡ σουσὶς ἡ πάνθεια σύζυγος ἀβραδάτα,
Ἡ κρείττων κάλλει γυναικῶν πασῶν τῶν κατ' ἀσίαν,
Τρόποις δὲ σώφρων πασῶν ὅσας φωσφόρος εἶδεν,
Εὐχαριστήσας τῷ στρατῷ τῶν δωρημάτων χάριν,
Ἡδέως, ἔφη, δέχομαι τὰ παρ' ὑμῶν δοθέντα,
Χρήσεται τούτοις δὲ ὑμῶν ὁ τούτων χρείαν ἔχων.
Μῆδος δέ τις φιλόμουσος ἀκούσας εἴρηκε,
Εἰ δοίης μίαν ἔμοιγε τῶν μουσουργῶν, ὦ κῦρε,
Στρατεύεσθαί σοι γλύκιον ἢ οἴκοι μένειν δόξει.
Ἔφη δὲ κῦρος, δίδωμι, χάριν ὁμολογῶν σοι,
Ὅτι περ ἐξεζήτησας, ἢ σύ μοι, ὡς λαμβάνων.
Οὕτω χαρίζεσθαι δεῖ ὧν, τοῖς χρῄζουσι λαμβάνειν.
Καὶ τούτῳ μὲν τὴν μουσουργὸν δίδωσι τῷ αἰτοῦντι,
Τὴν δὲ σκηνὴν καὶ πάνθειαν σύζυγον ἀβραδάτα,
Ἀράσπᾳ μήδῳ στρατηγῷ δέδωκεν, ὡς φυλάσσοι.
Ὡς δ' εἶπε, καὶ ἑώρακας, ὦ κῦρε, τὴν γυναῖκα;
Μὰ Δί', εἶπεν, οὐδαμῶς, ὁ κῦρος, ἑωράκειν.
Τοιοῦτος ὢν ἠμείβετο πάντας ὁ κῦρος οὕτω.
Γωβρύαν δὲ ἀσσύριον, ὡς πρὸς αὐτὸν ἐλθόντα,
Καὶ βοηθεῖν δεόμενον, πικρῶς ἠδικημένον,

Οὐχ

DE CYRO FILIO MANdanes atq; Cambysis. 98.

Cyrus Persa, filius Cambysae atq; Mandanae,
Vt Grylli F. Xenophon in Cyri institutione tradit,
Forma erat uenustissimus, pulchritudine excellens,
Animo humanissimo, & ex numero amantiū fabulas,
Iucundus, & dexter, atq; liberaliter magnificus,
In iudicijs autem iudex, regula aequitatis,
Sanctus, temperantissimus, omnium bonorum summa.
Iste conflato bello quandoq; cum Assyrijs,
Cum Astyage auo, atq; auunculo Cyaxare,
Propter quas causas, dixi antea: pugna commissa,
Adhuc adolescētulus existēs declarauit opera egregia.
Assyrios enim illos cum uicisset ui,
Et ante ipsos, uelut propter ipsos, etiā Lydū Croesum,
Etiā humaniter omnib. tāq; prudēs accōmodabat sese,
Quosq; quibusuis honorib. remunerauit, ac donis,
Alijs quidem debens retributiones parui beneficij,
Pluribus uerò imperans regias gratias,
Confitensq; gratias his non triuiales,
Pro quibus accipiunt illius dona petentes.
Contrariè enim Cyaxari regi atq; auunculo,
Pro quibus ipsi praebuit uniuersum exercitum,
Ille autem inebriabatur unà cum contubernalibus,
Ex manubijs iubebat pugnae Assyriorum
Eligere pulcherrimum quodq;, & mittere ad illum.
Vt autem ridentes dicebant Medi ad Cyrum, (re:
Mulieres mittere oportet pulchras, mulieres huic Cy-
Mulieres igitur iussit Cyrus eligi,
Et si quid aliud uobis uidetur, atq; Cyaxari.
Multa igitur quae ad uoluptatem, & opes immensas,
Quaecunq; saturant animum etiam auidissimum,
Ad Cyaxarem misit pro exercitu.
Vt autē electa sunt etiam ipsi ab exercitu Cyro, (res,
Quod pulcherrimū erat tentoriū, atq; musicae mulie-
Et Susis Panthea coniux Habradatae, (Asia,
Quae praestabat pulchritudine omnibus mulieribus in
Moribus autē temperatis omniū quas Lucifer uidit,
Gratijs exercitui actis donorum ergò:
Iucundè, inquit suscipio, quae à uobis data sunt,
Vtatur autem his uestrūm quicunq; opus habet.
Medus aūt quidā musicae studiosus, eū audisset, inquit:
Si dederis unam mihi cantricem, ô Cyre,
Militare tibi dulcius, quàm domi manere, uidebitur.
Inquit autē Cyrus: Do, gratiā confitens tibi maiorem,
Quod exquisiueris, quàm tu mihi, sic accipiens:
Sic gratificari cupio ijs quibus est opus accipere.
Et huic quidem cantricem dat postulanti,
Tabernaculum autē, et Pantheam, uxorē Habradatae,
Araspae Medo duci dedit, ut seruaret.
Vt autem dixit: Et uidisti ô Cyre mulierem?
Non per Iouem, inquit, nequaquam, Cyrus, uidi.
Talis existens, retribuebat omnibus Cyrus sic.
Gobryam autem Assyrium, ad ipsum uenientem,
Atq; auxiliari rogantem amarè iniuria affectum,

Non

Οὐχ ὡς ἐχθρὸν ἀπέπεμψεν, οὐχ ὡς τῶν Ἀσσυρίων,
Ἀλλ' ἐξ εὐθείας προσελήψατο πάντας τοὺς Ἀσσυρίους.
Ἀνθ' ὧν Γωβρύου τὸν υἱὸν κτείναν Τάλιν, καὶ ἄρκτον
Τοῦ βασιλέως ὁ υἱὸς αὐτίκα περονήσας.
Ἀνθ' ὧν ἐβούλετο λαβεῖν ἐπ' ἀδελφῇ τὸν νέον.
Τὰς θήρας πρῶτα γὰρ βαλὼν, οὐκ ἔκτεινεν ἐκεῖνος.
Ὃς καὶ Γαδάταν, ἕτερον ὡραῖον νεανίαν,
Πολὺ βασιλικώτερον παιδὸς τοῦ τοῦ Γωβρύου,
Τομίαν ἀπειργάσατο, συμπίνοντα ἐκείνῳ.
Ἀνθ' ὧν ἡ τούτου παλλακὴ ἐπῄνεσε τὸν νέον,
Καὶ ἐμακάρισεν, αὐτῷ τὴν μέλλουσαν σύζυγον.
Ἐκεῖνος δ' ὡς πειράσαντα τὴν παλλακίδα, εἶπον,
Οὕτως ὁ Κῦρος ὁ καλὸς οὐ τοῖς αἰτοῦσι μόνοις,
Οὐδὲ χαρίτων ἄρξασι χάριτας ἀπετίννυ.
Τοῖς πᾶσι δ' ἐχαρίζετο, καὶ μᾶλλον τοῖς φιλοῦσι.
Καὶ τούτοις δῶρα δὲ διδοὺς, λαμβάνειν προσεδόκα.
Καὶ πρὸς τὸν Κροῖσον ἔφησε πώποτε τάδε λέγων·
Ἐγὼ τοὺς φίλους τοὺς ἐμοὺς πλουσίους ποιῶν Κροῖσε,
Τούτους νομίζω θησαυροὺς καὶ φύλακας κεκτῆσθαι.
Καὶ πάλιν φίλους τοὺς αὐτοῦ λαμπραῖς κοσμῶν ἐσθῆσι
Κελεύων τούτοις τε ποιεῖν ταὐτὰ τοῖς τούτων φίλοις,
Αὐτὸς δὲ Κῦρος μηδαμῶς κοσμούμενος τοιοῦσδε.
Ὡς ἔφη τις ὡς πρὸς αὐτόν, σὺ δὲ κοσμήσῃ πότε;
Φησὶν αὐτὸς, ὑμᾶς κοσμῶν δοκεῖς οὐχὶ κοσμοῦμαι;
Ἢν ἄρα δύνωμαι ὑμᾶς κατευποιεῖν τοὺς φίλους,
Οἵαν ἂν ἔχω τὴν στολὴν, ταύτῃ καλῶς φανοῦμαι.
Καὶ τί τὸν Κῦρον σοι φημὶ χαρίτων μνημονεύειν;
Νόμος κοινός τις Περσικός ἐστι, κατ' ἀχαρίστων,
Τοὺς δυναμένους σύμπαντας χάριν ἀποδιδόναι,
Καὶ μὴ διδόντας, ἰσχυρῶς εὐθύνων, καὶ κολάζων.
Τοὺς ἀχαρίστους οἴονται καὶ γὰρ πρὸς τὴν πατρίδα,
Καὶ πρὸς γονεῖς, καὶ πρὸς θεὸν, ἀσεβεστάτους εἶναι.
Τὴν μὲν τοῦ Κύρου, Ξενοφῶν· τὴν δὲ τοῦ Περσικοῦ νόμου,
Κτησίας καὶ Ἡρόδοτος γράφουσιν ἱστορίαν.

ΠΕΡΙ ΑΒΡΑΔΑΤΑ ΤΟΥ ΣΤΡΑΤΗΓΟΥ, καὶ βασιλέως Σουσίων. ϙθ.

Ὁ Ἀβραδάτας στρατηγὸς, ὁ βασιλεὺς Σουσίων,
Ὁ τῆς Πανθείας στρατηγὸς, ὁ βασιλεὺς Σουσίων,
Τοῖς Ἀσσυρίοις συμμαχῶν ὑπῆρχε κατὰ Κύρου.
Ὅταν δὲ τὸ στράτευμα ἑάλω τῶν Ἀσσυρίων,
Σὺν τῇ συζύγῳ τῇ αὐτοῦ παρὰ στρατοῦ τοῦ Κύρου,
Ἔτι πρεσβεύων ἦν αὐτὸς τῷ βασιλεῖ Βακτρίων,
Ὡς ἂν στρατὸν ἐκπέμψειε σύμμαχον Ἀσσυρίοις.
Γνωστὸς γὰρ ἦν τῷ βασιλεῖ φίλος τῶν Βακτριανῶν.
Ἐπεὶ δ' Ἀράσπας ἐμπέπτωκεν εἰς ἔρωτα Πανθείας,
Ὅσπερ αὐτὴν ἐφύλαττεν ἐν τῷ στρατῷ τοῦ Κύρου,
Ἐπὶ τὸ βιαιότερον ἐχώρει τε πρὸς μίξιν,
Ἡ δὲ γυνὴ δεδήλωκε ταῦτα τῷ Κύρῳ πάντα,
Ὡς ὑπ' αἰσχύνης ἔμελλεν Ἀράσπας τεθνηκέναι,
Λάθρα μεταπεμψάμενος λέγει πρὸς τοῦτον Κῦρος·
Καιρὸς ταυνῦν ἐφέστηκεν, Ἀράσπα φίλε μου,
Κατάσκοπόν γενέσθαι σε στρατῷ τῶν πολεμίων,
Ἀνυ† ὑπόρας δή τινος δοκούσης ὑποψίας,
Ταύτην προφασιζόμενον τὴν φανερὰν αἰτίαν,
Ἐφ' ᾗ σοι πᾶν τὸ στράτευμα βάλλει ψιθύροις λόγοις.

Καὶ

Non tanquam inimicũ remisit, non tanq̃ ex Assyrijs,
Sed comprehendit omnes Assyrios,
Propterea quòd Gobryæ filiũ occiderũt Talin. & Ar
Regis filius interfecit iniecta fibula, (don
Eo quòd uolebat accipere in sorore iuuenem.
Feras enim primum injciens, non occidit ille.
Qui & Gadatam, alium uenustum iuuenem
Multo magis regium, quàm erat filius Gobryæ,
Sectionem effecit combibentem illi,
Ideo quòd ipsius pellex laudauerat iuuenem,
Et fœlicem uocarat ipsi futuram coniugem.
Ille autem ut qui tentasset concubinam, dixit:
Sic Cyrus pulcher, non petentibus solis,
Neq; qui à muneribus incepissent, munera reddit.
Omnibus autẽ munera dabat, & præcipuè amãtibus.
Et his autem dona dans, accipere arbitrabatur.
Et ad Crœsum inquit olim hæc dicens:
Ego amicos meos diuites faciens Crœse,
Hos arbitror thesauros atq; custodes possidere.
Et rursus amicos suos splendidis ornans uestibus,
Iubensq; hos facere eadem horum amicis:
Ipse autem Cyrus nequaquam ornatus ita.
Vt cũ diceret quispiã ad ipsum, tu aũt ornaberis quan
Ait ipse, Vos ornãs arbitraris quòd nõ orner? (dos
Si igitur possum uos beneficijs afficere amicos,
Qualemcunq; habeo uestem, ea pulchrè conspiciar.
Et quid Cyrum tibi narro gratiarum memorem?
Lex communis quædam Persica est, contra ingratos,
Omnes eos qui possunt gratias exhibere,
Neq; exhibent, ualde castigans, atq; puniẽs.
Ingratos arbitrantur enim in patriam,
Et in parentes, & in deum, impijssimos esse.
Hanc quidẽ Cyri, Xenophon: hanc aũt Persicæ legis,
Ctesias atq; Herodotus scribunt historiam.

DE HABRADATA DVCE atq; rege Susarum. 99.

Habradatas dux, rex Susarum,
Pantheæ maritus, dux, & rex Susarum,
Assyrijs socius fuit contra Cyrum.
Cum autem exercitus captus esset Assyriorum,
Vnà cum coniuge sua ab exercitu Cyri,
Adhuc legatione fungebatur apud regẽ Bactrianorũ,
Vt exercitum mitteret auxiliantem Assyrijs.
Notus enim erat regi amicus Bactrianorum.
Postquàm autem Araspas incidit in amorẽ Pantheæ,
Qui illam custodiebat in exercitu Cyri,
Cumq; uiolentius contenderet ad congressum,
Mulier indicauit hæc Cyro omnia,
Vt præ pudore Araspas moriturus esset.
Clam itaq; accersitum dicit ad hunc Cyrus:
Occasio nunc ingruit Araspa dilecte,
Exploratorem fieri te in exercitu hostium,
Sine speculatoris sanè alicuius arbitrata suspicione, ἀνύποπτος
Hanc prætexentem manifestam causam,
Ob quam te totus exercitus susurris impetit.

Καὶ δὴ λαβὼν σὺ τὰς πιστὰς, χώρει πρὸς ὑπεναντίους,
Καὶ γνοὺς πᾶν δρώμενον αὐτοῖς, πάλιν αὐθυποστρέφου.
Οὕτω ταῖς Κύρου συμβουλαῖς ὁ στρατηγὸς Ἀράσπας,
Τῷ ἀτρεκεῖ μὲν γίνεται λόγῳ τῶν κατασκόπων.
Τῷ δὲ δοκοῦντι δέδωκεν πᾶσι φυγῆς προσῶπον.
Ἐντεῦθεν τὸν λυπούμενον ὁ Κῦρος ἐμιμεῖτο,
Ἅτε ζημίαν ὑποστὰς τοιούτου στρατηλάτου.
Ἐν τούτοις οὖν ἡ Πάνθεια τάδε μηνύει Κύρῳ·
Οἶδα, ὦ Κῦρε βασιλεῦ, τὸ δι' ἐμὲ συμβάν σοι.
Ἀλλὰ μικρὸν παρίδθητι τοῦ σχόντος σε νῦν ἄχους.
Πολὺ δ' ἐγὼ πιστότερον δοῦλον σοι τοῦ Ἀράσπα,
Καὶ φίλον πάντα γενναιότερον, οἶδα, συναρμόσω.
Οὕτω μὲν εἶπεν ἡ γυνή· καὶ παραυτίκα γράφει
Τῷ Ἀβραδάτᾳ τῷ αὐτῆς συζύγῳ, πᾶν τὸ Κύρου.
Ὁ δ' ἅμ' ὅπως ἂν εἴπω, μὴ δὲ μικρὸν μελλήσας,
Σὺν δισχιλίοις ἔρχεται ἱππέων ἐπιλέκτοις.
Στέλλεται δὲ πρὸς Πάνθειαν αὐτίκα παρὰ Κύρου.
Ἡ δὲ τὴν ὁσιότητα καὶ σῶφρον τὸ τοῦ Κύρου,
Καὶ ὅσα διεπράξατο, ἐκείνῳ διηγεῖται.
Καὶ ὅς, τί δρῶσαιμεν, φησὶν, ἄξιον, γύναι, Κύρῳ,
Καὶ τῆς ἐκ τούτου εἰς ἡμᾶς τοιᾶσδε εὐποιΐας;
Τὸ ὅμοιον (ἡ δ' ἔλεξε) γενέσθαι σε πρὸς τοῦτον,
Οἷος ἐκεῖνος περὶ σέ. ταῦτα τὰ τῆς Πανθείας.
Ἔρχεται Ἀβραδάτας δὲ εὐθέως πρὸς τὸν Κῦρον,
Καὶ δεξιᾶς λαβόμενος ἐκείνου, †εὐχαρίστει.
ηὐχαρίστα. †Ὁρῶν δὲ περὶ ἅρματα τοῦτον δρεπανηφόρα
ἰδὼν Μεγίστην ἔχοντα σπουδὴν, καὶ ἵππους ὡπλισμένους,
Ἐκείνῳ χαρισάμενος, ἐπέσπευδε πρὸς ταῦτα.
Ἐξ ἱππικοῦ οἰκείου τε ἑκατοστὴν ἁρμάτων,
Εὐθέως συνετάξατο, δεόντως συναρμόσας.
Αὐτὸς δ' ὡς ἡγησόμενος ἐκείνων τῶν ἁρμάτων
Ἐφ' ἅρματος ὡπλίζετο δεόντως τοῦ οἰκείου.
Τετράρρυμον τὸ ἅρμα δὲ ἦν ἐξ ὀκτὼ τῶν ἵππων.
Ἐκ τοῦ καλλίστου κόσμου δὲ αὐτῆς τοῦ γυναικείου,
Ἡ Πάνθεια εἰργάσατο τότε τῷ Ἀβραδάτᾳ,
Χρυσοῦν ὁμοῦ τὸν θώρακα, καὶ βραχιονιστῆρας,
Καὶ κράνος λιθοκόλλητον, χάριν πολλὴν ἀστράπτον.
Ὡς Κῦρος δὲ προσήγγιζεν ἤδη τοῖς πολεμίοις,
Ἀράσπας ἦλθε πρὸς αὐτὸν σὺν τοῖς αὐτοῦ οἰκείοις,
Ὃν πρώην προεξέπεμψεν ὀπτῆρα πολεμίων,
Καὶ πάντα λέγει τὸν σκοπὸν τούτου τῶν ἐναντίων.
Σὺν Κροίσῳ γὰρ συνέταττε πάντα στρατὸν ἐκείνων.
Ἅμα ἡμέρᾳ θύσας δὲ τῇ αὔριον ὁ Κῦρος,
Συνέταττε τὸ στράτευμα πρὸς προσβολὴν πολέμου,
Τῷ μὲν Ἀράσπᾳ δεδωκὼς τὸ δεξιὸν τὸ κέρας,
Ὑστάσπᾳ τὸ εὐώνυμον, ἔχοντι τοὺς ἡμίσεις,
Ἱππέας γένους τοῦ Περσῶν, κεκροτημένους μάχαις.
Τοῖς ἄλλοις μυριάρχαις δὲ ἄλλα ποιεῖν κελεύσας,
Ὁ Ἀβραδάτας μηχανῶν καὶ τῶν ἁρμάτων ἦρχε,
Δαδοῦχας σκευοφόρων δὲ, ἁρμαμαξῶν Καρδοῦχος.
Πεζῶν δὲ ὁ Ἀρτάοζος ἦρχεν, καὶ Ἀρταγέρσας.
Φαρνοῦχος, σὺν ἐκείνῳ τε ὁμοῦ Ἀσιαδάτας,
Ἦσαν χιλιοκράτορες ἱππέων ἐπιλέκτων.
splendido Ἤστραπτε πᾶν πεδίον δὲ χαλκῷ πυρὶ τῷ τότε
Ὁπλιζομένου τοῦ στρατοῦ πρὸς συῤῥαγὴν πολέμου.

Tal

Proinde acceptis tuis fidis, uade ad aduersarios:
Et ubi cognoueris quicquid agunt ipsi, rursus reu rte
Sic Cyri consilijs dux Araspas (re.
Vera quidem ratione fit explorator:
Opinione uerò, specimen omnibus fugæ præbuit.
Hinc, tristem uultum Cyrus imitabatur,
Quasi damnum subijsset talis imperatoris.
In his igitur Panthea hæc insinuat Cyro:
Noui ò Cyre rex, inquit, quòd propter me euenit tibi.
Sed paululum remitte à detinente te nunc dolore:
Multo enim fideliorem seruum tibi Araspa,
Et amicum generosissimum, bene scio, conciliabo.
Sic quidem inquit mulier. & statim scribit
Habradatæ suo coniugi, omnem sententiam Cyri.
Ille autem unà quasi dixerim, neq; paululū cunctatus,
Cum duobus milibus uenit equitibus electis.
Mittitur autem ad Pantheam statim à Cyro.
Illa autem sanctitatem atq; temperantiam Cyri,
Et quæcunq; fecerit, illi enarrabat.
Atque ille: Quid faceremus (inquit) dignum, mulier,
Et hac illius in nos tali beneficentia? (Cyro,
Similem, illa respondit, fieri te erga hunc,
Qualis ipse fuit circa te. hæcq; Panthea.
Venit autem Habradatas statim ad Cyrum,
Et dextra accepta illius, gratias agebat.
Conspicatus autem circa currus hunc falciferos
Maximum habere studium, & equos armatos,
Illi cum gratias egisset, festinabat ad illos.
Ex equestri domesticoq; centum currus
Statim ordinauit, decenter instructos.
Ipse autem uelut dux futurus curruum illorum,
In curru armabatur decenter proprio.
Quadriga autem currus erat ex octo equis.
Ex pulcherrimo autem ornamento suo muliebri,
Panthea confecit tunc Habradatæ,
Aureum simul thoracem atq; brachialia,
Atq; galeā gemmis compactā, multa gratia fulgētem.
Vt Cyrus autem applicuit iam hostibus,
Araspas uenit ad ipsum cum suis familiaribus,
Quem antea miserat exploratorem hostium:
Et omne dicit propositum huic aduersariorum.
Cum Crœso enim ordinauerat omnē exercitū illorū.
Diluculo autem cum sacrificasset crastina Cyrus,
Ordinauit exercitum in congressum belli,
Araspæ quidem cum dedisset dextrum cornu,
Hystaspæ sinistrum, habenti dimidios,
Equites genere Persarum, claros uirtute belli.
Alijs autem tribunis alia facere cum iussisset,
Habradatas machinis atq; currib. imperitabat, (cbus,
Daduchus autē impedimentis, currib. armatis Cardu-
Pedestrib. autē Artaozus imperabat, atq; Artagersas.
Pharnuchus, cum illoq; simul Asiadatas,
Erant chiliarchi equitum electorum.
Fulgebat autem totum solum ære † igne qui tunc,
Armato exercitu ad impressionem belli,

Cyri

Τὰ Κύρου ὅπλα ἔλαμπε καὶ πλέον ἢ †κατόπτρου.
†Αὐτὴ δὲ ἡ πάνθεια χερσὶν ὥπλιζεν ἀβραδάταν,
Παρορμῶσα πρὸς πόλεμον, χέουσα δάκρυ λάθρα.
Ὢν δὲ ἀξιοθέατος καὶ πρὶν ὁ ἀβραδάτας,
Τούτοις ὅπλοις κοσμηθεὶς, ἐξέλαμπε καὶ πλέον.
Λαβὼν δὲ ὁ ἡνίοχος ἐντεῦθεν τὰς ἡνίας,
Ἦν εὐτρεπὴς, ἀναβαίνων εὐθέως πρὸς τὸ ἅρμα.
Ἐν τούτῳ δὲ ἡ πάνθεια ἀποχωρεῖν κελεύει
Τοὺς παρεστῶτας σύμπαντας, καὶ ἀβραδάτᾳ λέγει·
Ὀμνύω ἀβραδάτα σοι τὴν σὴν καὶ ἐμὴν φιλίαν,
Μᾶλλον ἂν βούλεσθαι τῇ γῇ ὁμοῦ σοὶ συγκαλυφθῆναι,
Ἀνδρὶ φανέντι ἀγαθῷ καὶ δεξιῷ †τῇ μάχῃ,
Ἢ ζῆν αἰσχύνης ἔμπλεων μετὰ αἰσχυνομένου.
Ταῦτα μὲν εἶπε πάνθεια. θαυμάσας δ᾽ ἀβραδάτας,
Θιγὼν αὐτῆς τῆς κεφαλῆς, εἶπεν αἰθέρι βλέψας.
Ζεῦ δὸς φανῆναί μοι ἀνδρὶ ἀξίῳ τῆς πανθείας,
Ἀξίῳ φίλῳ Κύρου δὲ, ἡμᾶς τετιμηκότος.
Ταῦτα κατὰ τὰς θύρας μὲν τοῦ ἅρματος τοῦ δίφρου
Εἰπὼν, εὐθὺς ἀνέβαινεν ἐπὶ τὸ ἅρμα τοῦτο.
Ὡς δ᾽ ἀναβάντος ἔκλεισεν ἡνίοχος τὸν δίφρον,
Πῶς ἔτι κατασπάσηται ἡ πάνθεια οὐκ εἶχε.
Καταφιλεῖ τὸν δίφρον δὲ, προπέμπουσα ἐκεῖνον.
Τὸ ἅρμα ὑπεχώρει μὲν, συνείπετο δ᾽ ἐκείνη.
Ἕως στραφεὶς ἰδὼν αὐτὴν ὁ ἀβραδάτας, εἶπε·
Θάρσει καὶ χαῖρε πάνθεια, καὶ ἤδη ὑποχώρει.
Ἐντεῦθεν συῤῥαγέντος δὲ φρικώδους τοῦ πολέμου,
Ἐχώρει Κῦρος ἔφιππος βροντῆς καταῤῥαγείσης,
Ἐν δεξιᾷ τὸν ἵππαρχον χρυσάνταν κεκτημένος,
Ἀρισβὰν δὲ ἀριστερᾷ καὶ τῶν πεζῶν τὸ τάγμα.
Ὡς δὲ συνέβαλον ὁμοῦ ἱππεῖς τε καὶ ὁπλῖται,
Τοξόται, πελτοφόροι τε, καὶ τὰ δρεπανηφόρα,
Ὁ ἀβραδάτας ᾕμαξε τοὺς ἵππους ἐν τῷ κέντρῳ,
Ἐλαύνων πρὸς τὸν πόλεμον, παρορμῶν καὶ τοὺς φίλους.
Αὐτὸς δὲ κατὰ πρόσωπον συῤῥήξας αἰγυπτίοις,
Ἠλόα καὶ συνέτριβε τούτους σὺν τοῖς οἰκείοις.
Ἐν τῷ ἀδιηγήτῳ δὲ τῆς συμφορᾶς ἐκείνῳ,
Ἐξαλλομένων τῶν τροχῶν ὑπὸ νεκρῶν σωρείας,
Ὁ ἀβραδάτας πέπτωκε σὺν οὐκ ὀλίγοις ἄλλοις.
Καὶ οὗτοι μὲν ἀπέθανον ἐκεῖσε συγκοπέντες,
Φανέντες ἄνδρες ἀγαθοί. νικήσας δὲ ὁ Κῦρος,
Ἐλάσας πρὸς τὰς σάρδεις τε, καὶ ταύτας δὲ πορθήσας,
Ἤρετο τῇ ἐπαύριον †τισὶ τῶν παρεστώτων,
Ἀεὶ θαμίζων παρ᾽ ἡμᾶς ὁ ἀβραδάτας πρώην,
Πῶς νῦν οὐ θεατός ἐστι; τὶς δ᾽ ὑπηρέτης λέγει,
Ὅτι ὦ δέσποτα, οὐ ζῇ, τέθνηκεν ἐν τῇ μάχῃ,
Αὐτοῦ τὸ ἅρμα ἐμβαλὼν στρατῷ τῶν αἰγυπτίων.
Καὶ νῦν ἡ τούτου σύζυγος νεκρὸν ἀνελομένη,
Καὶ θεῖσα πρὸς ἁρμάμαξαν. †ἥπερ αὐτὴ ὠχεῖτο,
Λέγεται προσκομίσαι σοι τοῦτον ἐνθάδε, Κῦρε,
Πρὸς ποταμὸν τὸν πακτωλὸν, ὃς παραῤῥέει τῇδε.
Εὐνούχους καὶ θεράποντας φασὶ δὲ τοὺς ἐκείνου,
†Τάφον τῷ τελευτήσαντι ὀρύττειν ἐπὶ λόφῳ.
Τὴν δὲ γυναῖκα λέγουσι κοσμήσασαν τὸν ἄνδρα,
Χαμαὶ καθῆσθαι πρὸς τὴν γῆν, θέαν ἀξίαν θρήνου,
Κατέχουσαν τοῖς γόνασι τὴν κεφαλὴν ἐκείνου.

ζ. Ὡς

Cyri uerò arma splendebant plus speculo. — ἑκατόν πυρ-
Ipsa autem Panthea manibus armauit Habradatam, — αὐταῖς
Incitabatq; ad bellum, fundens lachrymas clam.
Cum uerò esset conspicuus etiam antea Habradatas,
Talibus armis ornatus rutilabat amplius.
Cum cepisset autem auriga inde habenas,
Erat † uenustus, ascendit statim in currum. — agilis
Exinde autem Panthea abire iubet
Assistentes uniuersos, atq; Habradatæ dicit:
Iuro tibi Habradata per tuam atq; meam amicitiam,
Magis uelle tecum terra unà cooperiri,
Viro te declaranti strenuo atq; dextro in pugna, — τὴν μά-
Quàm uiuere repleta dedecore, cum dedecore affecto. — χην.
Hæc autem dixit Panthea, admiratusq; Habradatas,
Cum tetigisset eius caput, dixit æthera intuitus:
Iupiter da, ut uidear mihi uir dignus Panthea,
Dignus autem amicus Cyro, nos qui honorauit.
Hæc in ianuis quidem curulis sellæ
Cum dixisset, statim ascendit in currum huius.
Vt autem ascendit, clausit auriga sellam currus:
Quo pacto complecteretur Panthea, non habuit.
Exosculatur autem currum, præmittens illum.
Currus recedebat quidem, consequebatur autem illa,
Donec conuersus, ac uidens ipsam Habradatas, dixit:
Bono animo es, ac uale Panthea, & iam recede.
Hinc autem commisso horrendo prælio,
Ibat Cyrus equo uectus, tonitru erumpente,
In dextra magistrum equitum Chrysantam habens,
Arisbam autem sinistra & peditum ordinem.
Vt aũt impressionẽ fecerũt simul, equites atq; armati,
Sagittarij, scutiferi, atq; falciferi currus,
Habradatas cruentauit equos stimulo,
Agens in bellum, incitabatq; amicos.
Ipse autem in faciem cum irrupisset Aegyptijs,
Triturabat atq; conterebat hos cum domesticis.
In inenarrabili autem calamitate illa,
Exilientibus rotis præ mortuorum cumulo,
Habradatas cecidit cum non paucis alijs.
Et isti quidem mortui sunt illic obtruncati,
Conspicati homines fortes. cum uicisset autem Cyrus,
Profectus in Sardes, etiam hos depopulatus,
Interrogabatur postridie à quibusdam qui astabant:
Semper frequens apud nos Habradatas antea, — τινὶ
Quo pacto nũc nõ uisilis est? quidã aũt minister dicit:
Quia ô here non uiuit, occubuit enim in pugna,
Suum currum immittens in exercitum Aegyptiorum.
Et nunc eius uxor mortuum cum receperit,
Atq; posuerit in currum, quo ipsa uehitur, — ἥπερ
Dicitur afferre tibi illum huc Cyre,
Ad fluuium Pactolum, qui præterfluit hac.
Eunuchos autem & seruos dicunt illius
Sepulchrum mortuo fodere in uertice:
Vxorem autem dicunt, postquàm ornasset uirum, — ὀρύκειν
Humi sedisse ad terram, spectaculum dignum luctu,
Detinentem genibus caput illius.

Ὡς ταῦτα κῦρος ἤκουσε, παίσας μηρὸν εὐθέως
Τὸν ἵππον ἀναβέβηκεν, ἱππεῦσι τοῖς χιλίοις
Ἐπὶ τὸ πάθος ἔδραμε. καὶ φθάσας ἐκεῖσε,
Πολλὰ δακρύσας, κλαύσας τε, εἶπε πρὸς τὴν γυναῖκα·
Καὶ σὺ δὲ οὐκ ἔσῃ ἔρημος, ἐγὼ δέ σε τιμήσω,
Καὶ σωφροσύνης οὕνεκα καὶ ἀρετῆς τῆς ἄλλης.
Καί σε συζεύξω καὶ ἀνδρί, ᾧ βούλει συζυγῆναι.
Δήλωσον μόνον μοι αὐτόν, ᾧ βούλει ζυγῆναι.
Πρὸς δ᾽ αὐτὸν ἡ πάνθεια, θάρρει (φησὶν) ὦ κῦρε,
σε Οὐ κρύψω σοι, πρὸς ὅν περ βούλομαι ἀφικέσθαι.
Κῦρος εἰπὼν, ἀπέδραμεν οἰκτείρων τὴν γυναῖκα.
Οἷα στεροῖτο τοῦ ἀνδρός· καὶ πάλιν δὲ τὸν ἄνδρα,
Οἵαν γυναῖκα προλιπὼν, οὐκ ἔτ᾽ αὐτὴν κατίδοι.
Ἡ δ᾽ ἀποστῆναί τι μικρὸν εἰποῦσα τοὺς εὐνούχους,
Ὡς κλαύσαιτο τὸν σύζυγον, ὡς βούλοιτο ἐκείνη,
Τῇ δὲ τροφῷ κελεύσασα ἐκεῖσε παραμένειν,
Ὅταν θανοῦσαν ἴδῃ δὲ αὐτὴν σὺν ἀβραδάτᾳ,
Ἐνὶ συμπεριστεῖλαι τε καὶ καλύψαι ἱματίῳ,
Αὐτὴν διαχειρίζεται λαβοῦσα ἀκινάκην.
Θνήσκει δ᾽ αὐτοῦ τὴν κεφαλὴν στέρνοις συζύγου θεῖσα.
Ἡ δὲ τροφὸς μετ᾽ ὀδυρμῶν συγκρύψασα ἐκείνους,
Καὶ ἑαυτὴν ἀπέσφαξε τῶν δεσποτῶν τῷ πένθει,
Καὶ τρεῖς εὐνοῦχοι σὺν αὐτῇ, πάντες αὐτοχειρίᾳ
Τὸν βίον ἐξεμέτρησαν αὐτῶν δεσποίνης πόθῳ,
Ἐν ᾧ περ τόπῳ τὸ δεινὸν εἶδον ἐκεῖνο πάθος.
Μαθὼν δὲ κῦρος τὸ συμβὰν καὶ παρελθὼν ἐκεῖσε,
γενναῖον Καὶ ἀγασθεὶς τὸ † γυναικεῖον, καὶ σφοδρὰ θρηνήσας,
Ἐκόσμησεν οἷς ἔπρεπον ἐκείνους ἐν ταφαῖς,
τεμένεσιν Θυσίαις καὶ ἀγάλμασι, † σκευάσμασιν ὡραίοις.

ΙΣΤΟΡΙΑ, Η ΛΕΓΟΥΣΑ ΠΑΝΤΑΣ ἁπλῶς βαρβάρους, μυρμηκιὰν ἱστοριῶν περιέχει. ἡμεῖς δὲ τὸ ἄκαιρον μῆκος τοῦ λόγου παραδραμόντες, βραχείας ἐροῦμεν. περὶ λύκου τοῦ μυσοῦ, υἱοῦ δηιπύλου, καὶ κλήσεως θρᾳκικῆς ἡρακλείας, τῆς καὶ περίνθου. ρ.

Μιᾷ νηὶ ὁ ἡρακλῆς πρὸς ἀμαζόνας πλέων,
Ὡς ἱππολύτης φέροι ζωστῆρα τῇ ἀδμήτῃ,
Ἐν τῷ παράπλῳ σύμπασαν πορθεῖ τὴν βεβρυκίαν,
Καὶ δηιπύλου τῷ μυσῷ λύκῳ δωρεῖται ταύτην,
Μυγδόνα καὶ τὸν ἄμυκον τοὺς ἀδελφοὺς νικήσας.
Ἡράκλειαν ὁ λύκος δὲ τούτων καλεῖ τὴν πόλιν,
Τὴν θρᾳκικήν, τὴν πέρινθον, τὴν πρώην μυγδονίαν,
Τιμῶν τὸν χαρισάμενον τὴν χώραν ἡρακλέα.
Ὁ ἀπολλόδωρος φησὶ ταύτην τὴν ἱστορίαν
Τῷ περὶ νήσων, πόλεων, καὶ δήμων δὲ βιβλίῳ.
Στέφανος ὁ βυζάντιος, οὐ γράφει περὶ ταύτης,
Περὶ τῆς ἡρακλείας δὲ γράφει, τῆς ἐν τῷ πόντῳ.

ΠΕΡΙ ΚΟΚΛΙΟΥ ΟΡΑΤΙΟΥ. ρα.

Ὁ Κόκλιος ὁράτιος ῥωμαῖος ἦν τῷ γένει.
Οὗτος, τραπέντος τοῦ στρατοῦ ποτὲ τοῦ τῶν ῥωμαίων,
Ὡς κατασχεῖν ἦν κίνδυνος τὴν ῥώμην οἱ ἐναντίοι,
Μόνος αὐτὸς ἀντέστη σύμπασι γεφύρᾳ τῇ ξυλίνῃ,
Τοῦ μάρκου ἐμπίπτοντος αὐτῷ ὄπισθεν μινυκίου.
Κοπείσης δὲ, καὶ κόκλιος τὸν θύμβριν περαιοῦται,
Αὐτὸν καὶ ῥώμην σώσας ἐν κοπῇ τῆς γεφύρας.

Καὶ

Vt hæc Cyrus audiuit, percusso femore statim
Equum ascendit, cumq; mille equitibus
Ad illam cladem abijt. delatusq; illuc,
Multũ cũ lachrymatus esset atq; plorasset, dixit ad mulierem:
Neq; tu eris deserta, ego te honorabo,
Et temperantiæ ergò, atq; uirtutis aliæ.
Et te coniungam uiro, cuicunq; uolueris coniungi.
Indica tantum mihi cum cui uolueris coniungi.
Ad ipsum aũt Panthea, Bono animo es (inquit) ô Cyre,
Non celabo te, ad quem uolo peruenire.
Cyrus autem cum dixisset, aufugit miserans mulierem,
Quali priuata esset uiro: & rursus autem uirum,
Quali uxore prius relicta, non amplius illam uideret.
Illa uerò abscedere paululũ quid cũ iussisset eunuchos,
Vt defleret coniugem, quemadmodum lubitũ esset illi:
Nutrici autem cum iussisset illic permanere,
Vt cum uideret ipsam mortuam cum Habradata,
Liceret simul componere, atq; condere uestimento,
Seipsam interemit arrepto gladio,
Moritur autem suo capite pectori coniugis imposito.
Nutrix uerò cum fletibus componens hos,
Et seipsam iugulauit, dominorum ob luctum:
Et tres eunuchi cum ipsa, omnes manu propria
Vitam metiti sunt suam dominæ desiderio,
Quo in loco grauem illam conspexerunt cladem.
Cũ didicisset aũt Cyrus casum hũc, & præteriẽs istac,
Et admiratus generositatem, ac uehementer eiulatus,
Ornauit quibus decebat illos in sepulchris,
Sacrificijs atq; statuis, delubrisq; uenustis.

HISTORIA, QVAE DICIT SIMpliciter omnes Barbaros, ceu examen historiarum continet. Nos autem importunam orationis longitudinem refugientes, breues dicemus. De Lyco Myso, filio Deipyli, & de cognomine Thracicæ Heracleæ, & Perintho. 100.

VNa naui Hercules ad Amazonas nauigans,
Vt Hippolytæ ferret cingulum Admetæ,
In nauigando uniuersam depopulatur Bebryciam,
Et Deipyli Myso Lyco donat hanc,
Mygdona atq; Amycum fratres cum uicisset.
Heracleam autem Lycus horum uocat ciuitatem
Thraciam, Perinthum, quæ antea Mygdonia,
Honorans eum qui donauerat regionem, Herculem.
Apollodorus refert hanc historiam,
In eo quẽ scripsit de insulis, urbib. & populis, libro.
Stephanus Byzantius non scribit de hac,
De Heraclea autem scribit quæ est in Ponto.

DE COCLIO HORATIO. 101.

COclius Horatius Romanus erat genere.
Iste, in fugam uerso exercitu olim Romanorum,
Vtq; obtinerent, esset periculum, Romam hostes,
Solus restitit omnibus ponte ligneo,
Marco incidente ipsum retrò Minucio.
Cæso autem, & Coclius Tyberim traiecit,
Seipso Romaq; seruatis cæsione pontis.

Quamuis

Καὶ οὐ τῷ νήχεσθαι δορὶ τῷ τῶν ἐχθρῶν ἐβλάβη.
ᾧ γῆν δωρεῖται ἡ βουλὴ χάριν ἀνδραγαθίας,
Ὅσην ἡμέραν γράψαι βόας ἕλκων ἀρότρῳ.
Κόκλεος ἐκαλεῖτο δὲ τῇ τῶν ῥωμαίων γλώσσῃ,
Ὅτι τὸν ἕνα ὀφθαλμὸν ἀπέβαλε πρὸς μάχην.

ΠΕΡΙ ΜΑΡΚΟΥ ΜΑΛΙΟΥ, ΚΑΙ ΠΕΡΙ χηνῶν, ρβ. ἄχρι ρια. ἱστορίας, καὶ ὅλης αὐτῆς.

Μάρκος δὲ μάλλιος ἀνὴρ, τῆς ῥώμης πορθηθείσης,
Ἐκ γαλατῶν κατάρχοντος τοῦ τότε τούτων βρέννου,
Ὡς καὶ τὸ καπιτώλιον ἔμελλον σχεῖν γαλάται,
Νυκτὸς πρὸς τὴν ἀκρόπολιν λαθραίως ἀνελθόντες,
Κραυγῆς ἐκεῖσε τῶν χηνῶν μεγάλης γενομένης,
Ἐξεγερθεὶς, ἀνέρποντας εἶδε τοὺς πολεμίους.
Καὶ οὓς μὲν παίων θυρεῷ, οὓς δὲ τῷ ξίφει σφάττων,
Τοὺς πάντας ἀπεώσατο, καὶ ῥύεται ῥωμαίους.
Ὅθεν αὐτὸν κεκλήκασι κλῆσιν καπιτωλῖνον.
Καὶ χῆνας δὲ τιμήσαντες ποιοῦσι τοὺς πατρίας,
Ἐν παλατίοις φύλακας, ἐκ φυλακῆς τῆς τότε.
Ὥσπερ καὶ πρὶν ἐκάλεσαν ἕλληνες οἱ ἀθήνησι
Πιλαργικὸν γεράνων, ἐκ τῶν τοιούτων ζώων.
Οὗτος ὁ μάρκος μάλλιος, ὁ καὶ καπιτωλῖνος,
Ποτὲ καὶ αἰτιάματι πεσὼν τῆς τυραννίδος,
Καὶ ψήφῳ μέλλων δικαστῶν ἁπάντων ἀναιρεῖσθαι,
Τὸ καπιτώλιον εὐθὺς ἐσώζετο βλεπόντων,
Οὗπερ αὐτὸς ἐποίησε κλεινὰς ἀνδραγαθίας.
Ἕως ὁ λέγων κατ' αὐτοῦ νοήσας τὰς αἰτίας,
Πρὸς ἄλλο δικαστήριον τὴν σύγκλητον μετάγει,
Ὅθεν τὸ καπιτώλιον οὐδόλως ἑωρᾶτο,
Ὡς γίνεσθαι † ὑπόμνησιν ἐκείνων τῶν τροπαίων.
Τότε δὲ κτείνουσιν αὐτόν. ἀλλὰ καὶ οὕτω πάλιν,
Ὅλον ἐμελαμφόρησε χρόνον ὁ δῆμος ῥώμης,
Ἀποτίνας τὰς χάριτας τὰς τῆς ἀνδραγαθίας,
Καὶ τῆς χρηστότητος αὐτοῦ τοὺς ἀμιμήτους τρόπους.
Ἐῶ τὸν κοριόλανον μάρκον τὸν † γναῖον λέγειν.
Καὶ σὺν αὐτῷ τῷ μάρκῳ δὲ, τὸν μάρκον τὸν κορβῖνον.
Ὧν ὁ μὲν κοριόλανος μόνος πορθήσας πόλιν,
Τὴν κλῆσιν κοριόλανον, καὶ ταύτην καταφλέξας,
Καίπερ στρατοῦ τοῦ σύμπαντος τραπέντος τοῦ ῥωμαίων,
Ἐκλήθη κοριόλανος. μακρὸν δὲ τ' ἄλλα λέγειν.
Ὁ μάρκος ὁ κορβῖνος δὲ, κορβῖνος ἐπεκλήθη,
Ὅτι ποτὲ μονομαχῶν μετά τινος βαρβάρου,
Ἀρωγὸν ἔσχε κόρακα τῇ μάχῃ συνεργοῦντα,
Τοῖς ὀφθαλμοῖς πετόμενον ἐκείνου τοῦ βαρβάρου,
Ἕως αὐτὸν ἀπέκτεινεν οὗτος ὁ μάρκος τότε.
Ἐῶ δὲ καὶ τὸν κούρτιον, καὶ λάκκον τὸν ἐκείνου,
Ὑπὲρ ῥωμαίων σὺν ἵππῳ τῷ λάκκῳ πεπτωκότα.
Ἐῶ καλάνδον, νόννον τε, καὶ τὸν εἰδὸν σὺν τούτῳ,
Ὧνπερ τὸ εὐεργέτημα ἡμέραις παρεγγράφει.
Ἐν χρόνοις † ἀντωνίνου γὰρ ῥωμαίων ἡττηθέντων,
Καὶ συγκλεισθέντων ἐν αὐτῇ τῇ γεραιτέρᾳ ῥώμῃ,
Κινδυνευόντων τι λιμῷ πάντων διαφθαρῆναι,
Οὗτοι τὸν δῆμον οἴκοθεν ἔτρεφον τὸν τῆς ῥώμης,
Ἡμέρας ὀκτωκαίδεκα, κάλανδος κατὰ μῆνα.
Νόννος ἡμέρας δὲ ὀκτὼ, τὰς τέσσαρας εἰδὸς δέ.

Ἡσύχιος,

DE MARCO MANLIO, ET DE anseribus. 102. usq; ad 111. historiam, & totam ipsam.

Quamuis inter natandum lancea hostiū percussus sit.
Cui agrum donat senatus, præmium strenui facinoris,
Quantū die circunscripsisset boues impellens aratro,
Coclius autem uocabatur Romanorum lingua,
Quoniam unum oculum amisit in pugna.

Marcus uerò Manlius uir, Roma expugnata, (no, A Galatarū imperatore, qui tūc eorū erat, Bren
Vt etiā Capitoliū occupaturi iam essent Galatæ,
Noctu ad arcem clanculum irrepentes:
Clamore ibi anserum magno facto,
Excitus, surrepentes uidit hostes.
Et hos quidē uerberās scuto, illos autē gladio iugulās,
Omnes expulit, atq; seruat Romanos:
Vnde ipsum uocauerunt cognomine Capitolinum.
Atq; anseres cum honorassent, faciunt paternas
In palatijs custodes, ex custodia illa pristina.
Quemadmodum antè uocauerunt Græci Athenis,
Pelargicum, gruum munus, ex talibus animantibus.
Iste Marcus Manlius, qui & Capitolinus,
Olim etiam accusatus affectatæ tyrannidis,
Atq; calculo iudicum omnium damnandus,
Capitolium statim absolutus est intuentibus,
Vbi ipse fecerat inclyta facinora. (causas,
Tandem qui dicebat contra ipsum, cū animaduertisset
Ad aliud tribunal senatum traducit,
Vnde Capitolium omnino non uidebatur,
Quo fieret commemoratio illius trophæorum. ὑπόμνησις
Tunc autem occidunt ipsum. Sed & sic rursus
Toto nigras uestes gessit anno populus Romanus,
Referens gratias illius fortitudinis,
Atq; bonitatis illius inimitabiles modos.
Omitto Coriolanum Marcum † Cn: um dicere, γενναῖον generosum
Et cum ipso Marco, Marcum Coruinum.
Quorum quidē Coriolanus, solus depopulatus urbem,
Nomine Coriolanum, atq; hanc cum cremasset,
Quamuis omni exercitu in fugā uerso Romanorum,
Vocatus est Coriolanus. Longum uerò alia dicere.
Marcus autem Coruinus, Coruinus appellatus est,
Quia olim singulari prælio congressus cū quodā Bar(baro,
Agrestem habebat coruum, pugnæ adiutorē,
In oculos uolantem illius Barbari,
Donec illum occidit iste Marcus tunc.
Omitto autem & Curtium, & lacum illius,
Pro Romanis cum equo in lacum qui cecidit.
Sino Calandum, Nonnumq́;, ac Eduni cum hoc,
Quorum beneficium diebus ascriptum est. ἀδελφοῦ
In temporibus enim Antonini, Romanis uictis,
Atq; conclusis in ipsa antiquiore Roma,
Periclitantibusq; fame omnes oppressum iri,
Isti populum domi pauerunt Romanum,
Dies decem & octo: Calandus per mensem,
Nonnos uerò dies octo, quatuor autem Edus.

Hesychius,

Ησύχιος, ἰλλούστριος, πλούταρχος τε καὶ δίων,
Καὶ διονύσιος ὁμοῦ, γράφουσι ταῦτα πάντα.
Βάττου τὸ εὐεργέτημα ἐῶ, πρὸς κυρηναίους,
Κἀκείνων δὲ προσαγωγὴν πρὸς τοῦτον, τοῦ σιλφίου,
Ανταμοιβὴν τὴν τούτου τε πάλιν πρὸς κυρηναίους,
Χαράγματι νομίσματος ἐγγλύψαντες ἐκείνους,
Τὸ σίλφιον προσφέροντας χάριν τιμῆς ἐκείνῳ.
Ην ἱστορίαν πίνδαρος ὁ λυρικός που γράφει.
Εῶ τὴν μεροΐτιδα κανδάκην διαγράφαι,
Ην κατασχεῖν ἀλέξανδρον ὁ καλλισθένης γράφει,
Δοῦσαν δὲ δῶρα πάμπολλα, τοῦτον ἐξαποπέμψαι,
Οτι τοὺς παῖδας τοὺς αὐτῆς φίλους ποιεῖ ἀλλήλοις,
Τὴν ἔχθραν ἀπορρίψαντας ἣν κατ' ἀλλήλων εἶχον.
Εῶ μυρίους προσλαλεῖν ἕλληνας καὶ βαρβάρους,
Εὐεργεσίας μνήμονας, λόγων τὸ μῆκος φεύγων.

ΠΕΡΙ ΟΣΥΜΑΝΔΥΟΥ, ΤΟΥ ΚΑΙ ΟΣΥΜΑΝΔΑΪΝΕΩΣ, βασιλέως ἀσσυρίων. ριβ.

ὀσυμανδαΐνεως

ΤΗν τοῦ ὀσυμανδύου δὲ σύμπασιν ἱστορίαν,
Εχει τὸ ἐπιστόλιον οὕτως ἐγγεγραμμένην.
» Οσυμανδύας βασιλεὺς ὁ μέγας ὁ τῶν σύρων,
» Θηρίον εἶχε λέοντα, πολέμοις παραστάτην.
» Ανθ' ὧν αὐτὸν ἐξέθρεψε, χάριτος μεμνημένον.

ΠΕΡΙ ΔΡΑΚΟΝΤΟΣ ΤΟΥ πτολεμαίου. ριγ.

ΟΥ μόνον φιλολόγος ἦν ὁ πτολεμαῖος οὗτος,
Παντὸς καλοῦ δὲ ζητητὴς ἦν, καὶ φιλοθεάμων,
Ζητῶν ἀεὶ καινότερα βλέπειν τῶν ζώων γένη,
Καὶ καταντλῶν ταῖς δωρεαῖς τοὺς ἄγοντας ἐκεῖνα.
Οθεν καὶ οἱ θηρεύοντες καινότερα ἐθήρων.
Εὑρόντες δὲ καὶ δράκοντα μέγιστον τῷ μεγέθει,
Τριακονταπεντάπηχυν, θηρεύουσι τοιῶσδε.
Τὴν τοῦ θηρὸς τηρήσαντες κοίτην, καὶ τὰς νομὰς δὲ,
Καὶ πότε ταύτης ἐξορμᾷ πρός τε νομὰς καὶ πόσιν,
Υποχωρήσαντος αὐτοῦ πρός τε νομὴν καὶ πόσιν,
Σχοίνων ἁδρῶν ποιήσαντες σαγήνην πλεκομένην,
Καὶ σφιγγομένων πόρρωθεν σπαρτίοις μακροτάτοις,
Υπὸ τὴν κοίτην ἔθεντο θηρὸς τοῦ λελεγμένου.
Καὶ πρότερον διώκοντες ἀσκόπως τὸ θηρίον,
Δύο τινὲς ἐβρώθησαν τῶν θηρευτῶν ἐκείνων.
Ως δὲ τὸ μεγαλόδωρον ἐνίκα πτολεμαίου,
Αὖθις παραταξάμενοι, θηρεύουσιν ἐκεῖνο.
Ως πρὸς ποτὸν δραμόντος γὰρ ἐγχώσαντες τὴν κοίτην,
Καὶ θέντες ἣν προέφημεν σαγήνην τὴν ἐκ σχοίνων,
Ιππεῖς ὁμοῦ τε καὶ πεζοὶ σὺν κρότῳ τῶν ἀσπίδων,
Εκ τῆς ἀρδείας ἔτρεπον πρὸς τὸν τῆς κοίτης τόπον,
Οὐκ ἀφιστῶντες πόρρωθεν, ὡς μὴ ἀδείᾳ φεύγειν,
Καὶ πεφραγμένην κατιδὼν τὴν κοίτην, ἀποδράμοι.
Εγγὺς δὲ οὐ παρέκειντο, μὴ καὶ καταβρωθῶσι.
Μικρῷ δὲ διαστήματι τὸν θῆρα θορυβοῦντες,
Ως πρὸς τὴν κοίτην ἤλασαν συντόνως πεφευγότα,
Ηρε μετεωρότερον ἱππέων, τὸν αὐχένα.
Παρασυρομένην ὕλην δὲ συνέθλα τῇ κινήσει.
Πῦρ ὀφθαλμῶν ἐξέτρεχε, συρίγμασιν ἐβρόντα.
Συντόνοις δὲ διώγμασιν ἐμπίπτει τῇ σαγήνῃ,
Καὶ συσφιγχθεὶς μετέωρος, ἤρθη δοκοῖς μεγάλαις.
Τὴν

Hesychius, Illustrius, Plutarchus, & Dion,
Et Dionysius simul, scribunt hæc omnia.
Batti beneficium prætereo, erga Cyrenenses:
Atq; illorum adductionem ad hunc, silphij,
Remunerationemq; huius rursus ad Cyrenenses,
Sculptura numismatis exprimentis illos,
Silphium afferentes causa honoris illi.
Quam historiam Pindarus lyricus alicubi scribit.
Omitto Meroëtida Candacen depingere,
Quam detinere Alexandrum, Callisthenes scribit:
Largitum dona ingentia, hunc emisisse,
Quia filios illius amicos fecisset inter se,
Inimicitiam abijcientes, quam mutuò habuerant.
Prætereo innumeros referre Græcos atq; Barbaros,
Beneficij memores, sermonum longitudinem fugiens.

DE OSYMANDYA, QVI ET Osymandaneus, rege Assyriorum. 112.

OSymandyis autem uniuersam historiam,
Habet epistolium hoc pacto inscriptam:
Osymandyas rex magnus Assyriorum, «
Feram habebat leonem, in bellis socium, «
Ideo quòd ipsum nutriuisset, gratiæ memorem. «

DE DRACONE PTOlemæi. 113.

NOn solū philologos erat Ptolemæus iste,
Sed omnis honesti quæsitor erat, et amās spectaculorū,
Quærens semper noua uidere animantium genera,
Atq; obruens muneribus ferentes illa:
Vnde & uenatores recentiora uenabantur.
Cum inuenissent autē draconem ingenti magnitudine,
Trigintaquinq; cubitorum, uenantur hoc pacto:
Feræ illius cum obseruassent cubile, atq; pascua,
Et quando inde abiret ad pascua atq; potum:
Discedente ipso ad pastionem atq; potum,
Iuncis robustissimis facta sagena claudente,
Et constringentibus à longe rudentibus longissimis,
Sub cubile posuerunt feræ dictæ.
Et prius persequentes improuidè feram,
Duo quidam deuorati sunt uenatorum illorum.
Cum autem magnifica liberalitas uinceret Ptolemæi,
Iterum instructi uenantur illam.
Nam ad potum currente, inungentes cubile,
Atq; ponentes quam diximus sagenam iunceam,
Equites simul atq; pedites cum strepitu clypeorum,
Ex irrigatione uerterunt ad cubilis locum,
Non absistentes procul, ne per licentiam fugiens,
Atq; obseptum conspicatus cubile, recurreret.
Propius uerò non sequebantur, ne etiā deuorarentur.
Paruo autem interuallo feram perturbantes,
Vbi ad cubile adegerunt strenuè fugientem,
Extulit altius equitibus ceruicem.
Inuentam autem syluam confregit motu,
Ignem ex oculis exprimebat, sibilis tonabat,
Intensis autem insectationibus incidit in sagenam,
Atq; cōstrictus sublimis, eleuabatur trabibus magnis.
Rudentem

Τὴν μήρινθον ὀδοῦσι δὲ συνέκοπτεν ἐκείνην,
Πῦρ ἐξ ὀδόντων τῆς τριβῆς λαβρότατον ἐκπέμπων.
Μόλις οὖν τοῦτον ἄξαντες τότε πρὸς Πτολεμαῖον,
Σπανοσιτίᾳ σφοδροτάτῃ, καὶ ἀποχῇ βρωμάτων,
Τοσοῦτον ἐτιθάσσευσαν, ὄντα τοσοῦτον μῆκος,
Ὥστε βρωμάτων ὕστερον ὅποι ποτὲ τεθέντων,
Καλούμενος ἐξήρχετο πρὸς βρῶσιν τὴν ἐκείνων.
Καὶ τῷ τιθασοτρόφῳ τε πειθόμενος παντοίως,
Τοῖς λόγοις ἦν ἀγώγιμος, καὶ τῇ φωνῇ τῇ τούτου.
Ὡς ἐκδημούντων πρέσβεων ποτὲ πρὸς Πτολεμαῖον,
Καλούμενον ἐξέρχεσθαι, πρὸς θάμβος τῶν ὁρώντων.
Διόδωρος γεγράφηκε ταύτην τὴν ἱστορίαν.
Τὸν Ὀνησίκριτον φησὶν Αἰλιανὸς δὲ λέγειν,
Ἀποσεσαφηκέναι τὸν Ἰνδόν, δράκοντας τρέφειν δύο,
Δισεβδομηκοντάπηχυν τὸν ἕνα τῷ μεγέθει.
Τὸν δ᾽ ὀγδοηκοντάπηχυν, μὴ περαιτέρω τούτων.
Οὓς ἐπεθύμησεν ἰδεῖν Ἀλέξανδρος ὁ μέγας.
Τὴν στρατιὰν ἠρέμα δὲ διέρχεσθαι κελεύσας,
Ὡς ὁ Ἰνδὸς ἐδίδαξεν ἐκεῖνον, καὶ προεῖπε,
Μή πως ἐκθηριώσωσιν ἐκείνους τῇ βαδίσει,
Εἶδεν αὐτῶν τοὺς ὀφθαλμοὺς ἰσομεγέθεις ὄντας,
Ἀσπίδι Μακεδονικῇ στρογγύλῃ τῶν † συνκύλων. εὐκοίλων

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΚΥΝΟΣ ΝΙΚΟΜΗΔΟΥΣ. ἔχει δὲ ἱστορίας δέκα, ἀντὶ μιᾶς. ριε.

Ο Τοῦ Ζηποίτου μὲν υἱὸς ἐκεῖνος Νικομήδης,
Ὁ κτίσας Νικομήδειαν, πατὴρ ὁ τοῦ Προυσίου,
Προυσίου ἔχοντος ὀστοῦν ἓν τοὺς ὀδόντας πάντας,
Ὥσπερ Αἰσχύλος συγγραφεὺς καὶ τὰς Φορκίδας λέγει,
Ἡρόδοτος δὲ λέοντα Σαρδέων βασιλέα.
Ἰούλιος τὸν Πύρρον δὲ πάλιν τὸν Ἠπειρώτην,
Ἔχειν γραμμαῖς ὀδόντων δὲ τοῦτο τετυπωμένον.
Ὡς καὶ τὸν Ἡρακλέα δὲ ὁ Χῖος Ἴων λέγει,
Ἔχειν ὀδόντων τρίστοιχον θέσιν ἀρραγεστάτην.
Ὡς καὶ τὴν Σκύλλαν Ὅμηρος φησὶν ἐν Ὀδυσσείᾳ.
Πολλοὶ καὶ τὸν κροκόδειλον, τινὲς δὲ καὶ τὰ κήτη.
Τρίμαρχον τὸν πατέρα δὲ Κυπρίου Νικοκλέους,
Ἀριστοτέλης γέγραφε δίστοιχον τοῖς ὀδοῦσιν.
Οὗτος ὁ τοῦ μονόδοντος τούτου πατὴρ Προυσίου,
Τοῦ κτίτορος τῆς πόλεως Προύσης τῆς παρ᾽ Ὀλύμπῳ,
Ὁ Νικομήδης ῥηθείς, μέγιστον εἶχε κύνα,
Ἐκ γονῆς ὄντα Μολοσσῶν, πιστότατον ἐκείνῳ.
Οὗτος ποτὲ τὴν δέσποιναν σύζυγον Νικομήδους,
Μητέρα τοῦ Προυσίου δέ, Ζιήλα, καὶ Λυσάνδρου,
Τὴν Διτιζήλην κλῆσιν μέν, ἀπὸ Φρυγῶν δὲ γένος,
Συμπαίζουσαν τῷ βασιλεῖ, νομίσας πολεμίαν,
Ἐσπάσατο περιχανὼν τὸν δεξιὸν τὸν ὦμον,
Καὶ ταύτης σάρκας καὶ ὀστᾶ συνέτριψε τοῖς ὀδοῦσιν.
Ἥπερ θανοῦσα παρ᾽ αὐταῖς ἀγκάλαις βασιλέως,
Νικομηδείᾳ τέθαπται μεγαλοπρεπεστάτως,
Ἐν τάφῳ ἀπὸ λίθου μέν, ἀλλ᾽ ἐγκεχρυσωμένῳ.
Ὁ τάφος παρεξήρκεσε μέχρι καὶ Θεοφίλου.
Ἐν δὲ τοῖς χρόνοις Μιχαὴλ παιδὸς τοῦ Θεοφίλου,
Τοῦτον ἐκδιορύξαντες τινὲς τῶν τυμβωρύχων,
Σῶον εὕρισκον τὸν νεκρὸν τῆς γυναικὸς ἐκείνης,
Ἐν ἱματίῳ χρυσουργεῖ συμπεριεσταλμένον.

Ὅπερ

Rudentem autem conscidit dentibus illum,
Ignem ex dentiũ attritione uehementißimũ emittens.
Vix ergo hunc eum detulissent tunc ad Ptolemæum,
Alimenti raritate uehementi, & abstinentia ciborum
Adeò cicurarunt, existentem tantum magnitudine,
Vt escis postea quocunq; forte loco positis,
Vocatus exiret, ad deuorandum eas.
Atq; suo cicuratori obediens omnino,
Verbis erat ducibilis, atq; uoce huius:
Vtq; profectis legatis olim ad Ptolemæum,
Vocatus prodiret, ad stuporem uidentium.
Diodorus scripsit hanc historiam.
Onesicriton autem inquit Aelianus dicere,
Apostasse Indum, dracones nutrisse duos,
Bis septuaginta cubitorum unum magnitudine,
Alterum octoginta cubitorum: non ulterius his.
Quos desiderauit uidere Alexander magnus.
Exercitu uerò pedetentim procedere iusso,
Vt Indus eum docuerat, illiq; prædixerat,
Ne forte efferarent illos ambulatione,
Vidit ipsorũ oculos æquales magnitudine existentes
Scuto Macedonico curuo, ex bene cauatis.

DE CANE NICOMEDIS. HAbet autem decem historias pro una. 115.

ZEpœti quidem filius ille Nicomedes,
Qui condidit Nicomediam, pater Prusij,
Prusij habentis os unũ omnium dentium, (das refert.
Quemadmodũ Aeschylus literis etiã habuisse Phorci-
Herodotus autem Leonem Sardensium regem:
Iulius uerò, Pyrrhum quoq; Epiroten,
Habuisse lineis dentium hoc insculptum.
Quemadmodum & Herculem Chius Ion inquit,
Habuisse dentium tres ordines, positurum infractam.
Velut etiam Scyllam Homerus ait in Odyssea:
Multi etiam crocodilum, quidam uerò & cete.
Trimarchum autem patrem Cyprij Nicoclei,
Aristoteles scripsit duos habuisse ordines dentium.
Iste unidentis huius pater Prusiæ,
Qui condidit urbem Prusam apud Olympum,
Nicomedes dictus, maximum habuit canem,
Ex genere Molossorum, fidißimum illi.
Iste olim dominam, uxorem Nicomedis,
Matrem autem Prusiæ, Zieli, & Lysandræ,
Ditizelem nomine, ex Phrygio genere,
Collu lentem regi, cum æstimasset hostem,
Auulsit circumrodens dextrum humerum,
Et huius carnes ac ossa comminuens dentibus.
Quæ moriens in ipsis ulnis regis,
Nicomediæ sepulta est magnificentißime,
In sepulchro lapideo quidem, sed deaurato.
Quod sepulchrum durauit usq; ad Theophilum.
Temporibus autem Michaëlis filij Theophili,
Hunc effodientes quidam ex pollinctoribus,
Saluum inuenerunt cadauer mulieris illius,
Veste ex auro texta bene inuolutum.

 Quæ

Nicomedis

Ὅπερ λαβόντες, καὶ πυρὶ βαλόντες καὶ χωνεία,
Χρυσοῦ λίτρας ἠνέγκαντο πρὸς ἑκατὸν τρὶς δέκα.
Ταῦτα περὶ θανάτου τό, καὶ γυναικὸς τοῦ τάφου.
Τὸν κύνα δὲ γενόμενον ἐξ ὀφθαλμῶν ἐκείνου,
Στοργῇ τοῦ βασιλέως τε, καὶ γυναικὸς τῇ λύπῃ,
Λόγος ἐμφέρεται πολλοῖς, τὸν βίον ἀποπνεῦσαι.
Ἀρριανὸς βιθυνικοῖς γράφει τὴν ἱστορίαν.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΙΠΠΟΥ ΑΡΤΥΒΙΟΥ τοῦ πέρσου. ρις.

Τὰ περὶ τὸν ἀρτύβιον ἐν τῷ ἐπιστολίῳ
Κεῖνται, κατ' ἔπος οὑτωσὶ τοῖς λόγοις γεγραμμένα.
Ἀρτύβιος ὁ πέρσης δὲ τὸν ἵππον ἀναθρέψας,
Εἶχε συμπολεμοῦντά τε καὶ συμμεμαχηκότα.
Ὁπότε δ' ὁ ἀρτύβιος ἐξέπλευσεν εἰς κύπρον,
Καὶ μάχην συνεκρότησε κυπρίῳ ὀνησίλῳ,
Ὡς πέπτωκεν ἀρτύβιος ὑπὸ τοῦ ὀνησίλου,
Ἰδὼν ὁ ἵππος τὸν αὐτοῦ δεσπότην πεπτωκότα,
Ὄρθιος στάς, ἐμάχετο μετὰ τοῦ ὀνησίλου,
Πατάσσων τὴν ἀσπίδα δὲ ποσὶ τοῖς ἐμπροσθίοις,
Μικροῦ δεῖν ἀναπέκτεινε τὸν κύπρου βασιλέα.
Εἰ μὴ δρεπάνοις ἔκοψαν ὑπασπισταὶ τοὺς πόδας.

ΠΕΡΙ ΕΡΩΤΟΣ ΔΕΛΦΙΝΟΣ. ριζ.

CHILIAS IIII.

Ὀππιανὸς δελφῖνα ἱστορεῖ λεσβίου τινὸς υἱοῦ,
†Ἄρρηκτον ἔρωτα λαβεῖν, ὁμοχωροῦντος τούτῳ.
Ὡς φέρειν ὡς ἡνίοχον τὸν μείρακα τοῖς νώτοις,
Καὶ πάντα τρόπον πείθεσθαι κελεύοντι ἐκείνῳ·
Καὶ ἄλλους ἐνωτίζεσθαι, εἴπερ αὐτὸς κελεύσοι.
Εἶχεν στοργήν τε ἄρρητον, ὡς πρὸς αὐτὸν τὸν νέον,
Καὶ περιπτύσσεσθαι αὐτόν, καὶ σαίνειν τῷ οὐραίῳ.
Ὡς δ' ὁ μεῖραξ ἐκδημεῖ τὴν εἱμαρμένην τρίβον,
Καὶ ὁ δελφὶς ἐκ τῶν ἐκεῖ τόπων ἐξηφανίσθη.
Καὶ περὶ νεολίβυος ποιμένος ταυτὶ γράφει.
Αἰλιανὸς δὲ ἱστορεῖ παρόμοια μὲν τούτοις,
Πλὴν †ἰασσέα γέγραφεν εἶναι τὸν νεανίαν.
Καὶ μετὰ τὸ γυμνάσιον ἀμέτρως κεκμηκότα,
Φησὶν ἐποχούμενον ἐκεῖνον τῷ δελφῖνι,
Βαρέως ἔχοντα πεσεῖν τοῖς νώτοις τοῦ θηρίου.
Τὴν ἄκανθαν παρεῖσαν δὲ νηδύϊ τῆς ἐκείνου,
Τοῦτον τὸν μείρακα κτανεῖν. γνοὺς δ' ὁ δελφὶν τὸ πάθος,
Ἐξ ἀκινήτου βάρους τε, καὶ ῥύσεως αἱμάτων,
Ἀρθεὶς εὐθὺ μετέωρος κυρτότητι κυμάτων,
Πρὸς γῆν αὐτὸν ἐκσφενδονᾷ σὺν μείρακι τῷ φίλῳ.
Ἄμφω δ' ἐκεῖ κατέστρεψαν ἐκπνεύσαντες τὸν βίον.
Κἂν χρόνοις τοῦ δευτέρου δὲ γενέσθαι πτολεμαίου,
Λέγει τοιοῦτον ἔρωτα ἐν τῇ ἀλεξανδρείᾳ,
Κἂν τῇ δικαιαρχείᾳ δὲ τῇ πόλει ἰταλίας.

ἄῤῥηκτον

Ἰασία, quia erat ex Iasso puer.

ΠΕΡΙ ΑΡΙΟΝΟΣ ΤΟΥ ΜΗθυμναίου.

Ἔχεις τὴν τοῦ ἀρίονος ὄπισθεν ἱστορίαν,
Οὖσαν ἑπτακαιδέκατον. καὶ στρέψας ὅρα ταύτην.

ΠΕΡΙ ΚΛΑΥΘΜΟΥ ΤΩΝ ΙΠπων ἀχιλλέως. ριη.

Πάτροκλος ἦν ἡνίοχος, φίλος τοῦ ἀχιλλέως,
Καὶ τῶν κατ' αἷμα συγγενῶν πρεσβύτερος τῷ γένει.
Οὗτος σκευὴν ἐνδεδυκὼς πᾶσαν τὴν ἀχιλλέως,
Ἐκατα-

Quæ accepta, inq; ignem conuecta, atq; fornacem,
Auri libras tulerunt ad centum ter decem.
Hæc de morte, deq; mulieris sepulchro.
Canem autem semotum ab oculis † illius,
Amore regis, atq; mulieris tristitia,
Fama fert apud multos, uitam expirasse.
Arrianus in Bithynicis scribit historiam.

DE EQVO ARTYBII Persæ. 116.

Quæ circa Artybium in epistolio
Ponuntur, ad uerbum sic habent descripta.
Artybius Persa autem equum cum educasset,
Habuit commilitonem atq; socium in pugna.
Cum autem Artybius nauigasset in Cyprum,
Et pugnam committeret cum Cyprio Onesilo,
Postquàm cecidit Artybius sub Onesilo,
Conspicatus equus suum dominum prostratum,
Rectus stans pugnabat cum Onesilo,
Percutiens clypeum pedibus anterioribus,
Parumq; abfuit quin occideret Cypri regem,
Nisi falcibus concidissent armigeri pedes.

DE AMORE DELPHINI. 117.

Oppianus Delphinem scribit Lesbij cuiusdam pueri
Immenso amore correptum, commorantis illi,
Vt gestaret uelut aurigam, adolescentem humeris,
Et omni modo obediret iubenti illi:
Item alios humeris gestaret, siquidem ipse iussisset.
Habuitq; amorem infandum erga ipsum iuuenem,
Solitumq; amplecti illum, mulcereq; cauda.
Vt autem puer abijt fatalem uiam,
Etiam delphin ex ijs inde locis sese subduxit.
Et de Neo Lybico pastore hæc scribit
Aelianus autem scribit similia his,
Verùm Iasea scribit fuisse adolescentulum.
Atq; post gymnasium immodicè laborantem,
Inquit, uectum illum à delphino,
Grauiter habentem cecidisse ab humeris feræ:
Spinam autem immissam in uentrem illius, (sum,
Hunc adolescentē occidisse. cū nouisset aūt delphis ca
Ex immobili grauitate, atq; fluxione sanguinis,
Elatus statim sublimis flexuositate undarum
Ad terram seipsum proijcit cum iuuene amico.
Ambo autem illic obierunt efflantes uitam.
Atq; in temporibus secundi fuisse Ptolemæi,
Dicit talem amorem Alexandriæ,
Item in Dicæarchæa ciuitate Italiæ.

DE ARIONE METhymnæo.

Habes Arionis retro historiam,
Existentē septimamdecimā, atq; reuersus uide illā.

DE EIVLATV EQVORVM Achillis. 118.

Patroclus erat auriga, amicus Achillis,
Et iuxta sanguinem ex cognatis senior genere.
Iste apparatum indutus omnem Achillis,
Consenso

Ἐπαναβὰς τῷ ἅρματι καὶ ἵπποις τοῖς ἐκείνου,
Ὡς Ἀχιλλεὺς τὸ στράτευμα τῶν Τρώων κατηλόα.
Γνωσθεὶς δ' αὐτοῖς, οὐκ Ἀχιλλεὺς, Πάτροκλος δὲ τυγχάνων,
Ὑπὸ Ἀπόλλωνος αὐτοῦ, καὶ δεύτερον Εὐφόρβου,
Τρίτον βληθεὶς ὑφ' Ἕκτορος, ἐξέλειψε τὸν βίον.
» Ἵπποι δ' Αἰακίδαο μάχης ἀπάνευθεν ἐόντες,
» Κλαῖον, ἐπειδὴ πρῶτα πυθέσθην ἡνιόχοιο,
» Ἐν κονίῃσι πεσόντος, ὑφ' Ἕκτορος ἀνδροφόνοιο,
» Οὔδει ἐνισκίμψαντε καρήατα, δάκρυα δέ σφι
» Θερμὰ κατὰ βλεφάρων χαμάδις ῥέε μυρομένοισι,
» Ἡνιόχοιο πόθῳ. θαλερὴ δὲ μιαίνετο χαίτη,
Ζεύγλης ἐξεριποῦσα παρὰ ζυγὸν ἀμφοτέρωσιν.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΚΟΙΝΗΣ ΣΥΜΠΑΘΕΙΑΣ τῶν ζώων. ἀπὸ ριθ. μέχρι ρλ.

Κοινὴν λέγειν συμπάθειαν τῶν ζώων τῶν ἀλόγων
Πρὸς ἄλλα, καὶ πρὸς ἄλληλα, τίς ἐξαρκέσοι λόγος;
Εἰπόντες οὖν ὀλίγιστα, καὶ τῶν συναριθμήτων,
Τοῦ μήκους ἀφεξόμεθα, καὶ τῆς μακρολογίας.

ΠΕΡΙ ΦΙΛΑΛΛΗΛΙΑΣ ΚΟλοιῶν καὶ ψαρῶν. ριθ.

Οἱ κολοιοὶ φιλάλληλοι, καὶ τῶν ψαρῶν τὸ γένος.
Ὡς εἴπερ χέεις ἔλαιον οὕτινι λεκανίσκῃ,
†Πρὸς τὴν σκιὰν τὴν ἑαυτῶν τοὺς κολοιοὺς κρατήσεις,
Ναρκίσσους ἄλλους Λάκωνας †ὄντας, τῶν φιλοσκιῶν.

ΠΕΡΙ ΓΕΡΑΝΩΝ ΚΑΙ ΧΗΝΩΝ. ρκ.

Καὶ γέρανοι φιλάλληλοι, ἀγεληδὸν χωροῦσαι.
Χειμῶνος ἐρχομένου δὲ πρὸς Αἴγυπτον ὁρμῶσαι,
Τρίγωνον ὀξυγώνιον ποιοῦνται τούτων πτῆσιν,
Ὡς τὸν ἀέρα τέμνωσιν οὕτως εὐμαρεστέρως.
Ἔχουσι δὲ καὶ φύλακας, καὶ οὐραγοὺς, προέδρους.
Ὅταν γὰρ πρὸς τὴν Αἴγυπτον μέλλωσιν ἀποτρέχειν,
Ὡς πρὸς τὸν Ἕβρον ποταμὸν τὸν Θρᾳκικὸν ἐλθοῦσαι,
Πρῶτα συναγελάζονται πρὸς ὕλας καὶ πρὸς στίχας.
Πάντων δὲ γεραίτερος γέρανος τῶν ἐκεῖσε,
Περιδραμὼν κυκλοτερῶς, καὶ τὸν στρατὸν τηρήσας,
Εὐθὺ πεσὼν, κεῖται νεκρός. ὃν θάψαντες ἐκεῖνοι,
Ἅπτονται τῆς πρὸς Αἴγυπτον πτήσεως καὶ πορείας,
Ἐξ ἀετῶν καὶ τῶν λοιπῶν ἀλλήλαις βοηθοῦσαι.
Ταῖς πᾶσιν δρῶσιν ὅμοιον, καὶ τῶν χηνῶν τὰ γένη.
Ἀρξάμεναι δ' αἱ γέρανοι ποιεῖσθαι τὴν πορείαν,
Ἔχουσι τὸν γεραίτερον αὐταῖς ὁδοποιοῦντα.
Ἀποκαμόντος τούτου δὲ, ὁ μετ' αὐτὸν προτρέχει.
Καὶ καθεξῆς ὑπαλλαγαῖς τὴν πρόπτησιν ποιοῦνται.
Ἐν γῇ δὲ καταπτάμεναι καιρῷ τῷ τῆς ἑσπέρας,
Αἱ πλείους μὲν καθεύδουσι, φυλάττουσι δ' ὀλίγαι.
Ὁ τρόπος δὲ τῆς φυλακῆς ἐστιν αὐταῖς τοιόσδε.
Αἱ φύλακες μονόποδες ἵστανται τούτων τότε,
Λίθον ποδὶ τῷ ἐκκρεμεῖ κατέχουσαι ἑκάστη,
Ὅπως ἐπινυστάξασαι, τοῦ λίθου πεπτωκότος,
Ἔλθωσι πρὸς ἐγρήγορσιν, τὴν αἴσθησιν λαβοῦσαι.
Οὕτως αὐταῖς ἡ φυλακὴ, πλὴν ἀμοιβαίῳ τρόπῳ.

ΠΕΡΙ ΕΛΑΦΩΝ ΚΑΙ ΛΥΚΩΝ. ρκα.

Καὶ ἔλαφοι φιλάλληλον τηροῦσι κοινωνίαν.
Ὕδωρ γὰρ περαιούμεναι, τὰς κεφαλὰς τιθεῖσαι
Ἄλλη ἐπ' ἄλλῃ, πλέουσι. τῆς δ' ὁδηγοῦ καμούσης,

Conscenso curru, atq; equis illius,
Velut Achilles exercitum Troianorum uexabat.
Cognitus autem ipsis, non Achilles, sed Patroclus esse,
Ab Apolline ipso, & dein ab Euphorbo,
Tertiò percussus ab Hectore, reliquit uitam.
Equæ autem Aeacidæ à prælio reuersæ, «
Flebant, quia primum audiebant aurigam «
In puluere prostratum ab Hectore uiricida, «
Limen intra, motis capitibus. lachrymæ autem ipsis «
Calidæ per palpebras humi effluebant eiulantibus, «
Aurigæ desiderio. uirescens autem squalebat iuba, «
A temone eiecta prope iugum utrinq;. «

DE COMMVNI CONSENSV *animalium. ab 119. usq; 130.*

Communē dicere cōsensum animantiū irrationaliū
Ad alia, atq; inter se, quis sufficeret sermo?
Dicētes igitur paucissima, et ex his quæ cōcinna sunt,
A prolixitate abstineamus, atq; loquacitate.

DE MVTVO AMORE GRA*culorum atq; passerculorum. 119.*

Graculi se mutuò amant, atq; psarorum genus.
Vt siquidem fundas oleum in aliqua ollula,
Ad umbram suam graculos detinebis, (umbras.
Velut Narcissos alios Laconas existentes, quod ament

ἐν τῇ σκιᾷ τῇ φανέντας

DE GRVIB. ATQVE ANSERIBVS. 120.

Etiam grues sese amant, gregatim uolantes.
Hyeme autem ueniente, in Aegyptum festinantes,
Triangulum rectangulum faciunt horum uolatum,
Vt aërem incidant sic facilius. (quiq; uiam parent.
Habent autem custodes, et postremi agminis ductores,
Quando igitur in Aegyptum sunt reuersuræ,
Vbi ad Hebrum fluuium Thracensem uenerint,
Primum aggregantur ad materias, atq; ad ordines.
Omnis autem senior grus earum quæ illic sunt,
Circumcurrens undiq;, atq; exercitum lustrans,
Statim procidēs iacet mortua. quā cū sepelierint illæ
Pergunt ad Aegyptum uolatu, & profectione,
Ab aquilis atq; cæteris mutuò sese iuuantes.
His admodum simile agunt & anserum genera.
Cum inceperint autem grues facere iter,
Habent seniorem inter se iter facientem.
Defatigato autem hoc, quæ post ipsam, præcurrit,
Et deinceps per uices præuolatum faciunt.
In terram autem deuolantes tempore uesperi,
Plures quidem dormiunt, uigilant autem paucæ.
Modus autem uigiliæ est ipsis huiusmodi:
Vigiles uno pede stant harum tunc,
Lapidem pede suspenso detinentes singulæ,
Vt postquàm obdormierit, lapide delapso,
Veniant ad uigiliam, sensu accepto.
Sic illis custodia est, uerùm reciproco modo.

DE CERVIS ATQVE LVPIS. 121.

Et cerui mutuam seruant societatem.
Aquam igitur traijcientes, capita cum posuerint
Alius super alio, nauigant. duce autem delassato,

Ὁ μετ' αὐτὸν ὁδοιπορεῖ, τῆς πρώτης οὐραγούσης,
Καὶ οἱ λοιποὶ δὲ καθεξῆς ῥυθμῷ συντεταγμένοι.
Λύκοι δὲ περαιούμενοι τῶν ποταμῶν τὰ ῥεῖθρα,
Κατέχουσι τῷ στόματι ἀλλήλων τὰ οὐραῖα,
Ὡς ἂν μὴ παρατρέποιντο ταῖς δίναις τῶν ὑδάτων.

ΠΕΡΙ ΕΛΕΦΑΝΤΩΝ. ρκβ.

Σὺν ἄλλοις, καὶ ἐλέφαντες εἰσὶ τῶν φιλαλλήλων,
Οὐδόλως ἀπολείποντες ἐν συμφοραῖς ἀλλήλους.
Φεύγοντες γὰρ τοὺς θηρευτάς, πρῶτον οὐ διασπῶνται.
Οἱ ἁδρομερεῖς καὶ νέοι δὲ χωροῦσι κατὰ κύκλον,
Ἔσω τοῦ κύκλου φέροντες γέροντας καὶ μητέρας,
Καὶ πᾶν τὸ ὑπομάζιον, καὶ τὸ βρεφῶδες γένος.
Παραχωροῦσι τῆς τροφῆς πρῶτα τοῖς γεραιτέροις,
Γηράσαντας ἐκτρέφουσι πατέρας τοὺς οἰκείους,
Ὕδατα περαιούμενοι, οἱ ἄρρενες τὰ νέα
Ταῖς προβοσκίσι ταῖς αὐτῶν ὠθοῦσιν εἰς τὸ ἄνω.
Τὰ δὲ ἐπιμαστίδια φέρουσιν αἱ μητέρες,
Ἢ προνομίαις ταῖς αὐτῶν, ἢ τοῖς διπλοῖς ὀδοῦσι.
Βόθρους δ' ἄνπερ διέρχωνται βαθεῖς, καὶ δυσεκβάτους,
Ὁ πάντων ἁδρομερέστερος, καὶ μείζων τῷ μεγέθει,
Στὰς μέσος ὥσπερ γέφυρα, διαβιβάζει πάντας.
Οἱ δ' ἐνεγκόντες ἔπειτα κλάδους πολλοὺς τῷ βόθρῳ,
Ἐκεῖνον ἀνασώζονται τὸν περάσαντα τούτους.
Τῶν νεογνῶν πεσόντων δὲ πανὺ βαθέσι βόθροις,
Πίπτοντες συναπόλλυνται, φονεύσαντες τὰ βρέφη.
Καὶ τῆς πατρίδος πόρρωθεν ἀγόμενοι θρηνοῦσιν.

ΠΕΡΙ ΛΕΟΝΤΩΝ, ΑΕΤΩΝ, ΔΕΛΦΙΝΩΝ, προβάτων ἀγρίων, πελαργῶν †πελεκαίνων. ρκγ.

πελεκαίνων

Γηράσαντας τοὺς λέοντας, καὶ ἀετούς, δελφῖνας,
Καὶ πρόβατα τὰ ἄγρια, καὶ πελαργῶν τὰ γένη,
Καὶ πελεκαῖνας, τρέφουσι τὰ τέκνα τὰ οἰκεῖα,
Καὶ τῇ βαδίσει πτήσει τε τῇ τούτων συνοδεύουσι,
Τὸ ἰχθυῶδες νήξει δέ, ὥσπερ δελφὶν καὶ φώκη.

ΠΕΡΙ ΙΠΠΩΝ. ρκδ.

Αἱ ἵπποι κατοικτείρουσαι τοὺς ὀρφανοὺς τῶν πώλων,
Θηλάζουσι καὶ τρέφουσι τούτους σὺν τοῖς ἰδίοις.

ΠΕΡΙ ΜΕΛΙΣΣΩΝ. ρκε.

Μέλισσαι βασιλεύονται, καὶ τάξει διοικοῦνται.
Οὗ δ' ἂν ὁ βασιλεὺς αὐτῶν τῆς πτήσεως ἐξάρξῃ,
Ἕπονται πᾶσαι βοτρυδόν, ἐκείνῳ πειθόμεναι.
Καὶ τούτου ζῶντος μέν, καλῶς τὸ σμῆνος διοικεῖται.
Θανόντος ἀποτρέχει δέ, συγκέχυται τελείως.
Ἂν μὲν οὖν γέρων βασιλεὺς τούτων ἐστὶ τοῦ σμήνους,
Ἑτέραις ἐποχούμενος ἐκφέρεται μελίσσαις.
Ἂν δὲ νεάζων καὶ σφριγῶν, προπέμπεται τοῦ σμήνους,
Κελεύων πάσαις ἅπτεσθαι τῶν ἔργων τῶν οἰκείων,
Τὰς μὲν αὐτῶν ὑδροφορεῖν, τὰς δὲ συλλέγειν ἄνθη,
Οἰκοδομεῖν ἑτέρας δέ, καὶ ἄλλας ἄλλα πράττειν.
Οἰκοδομοῦσι πρῶτον δὲ τοὺς βασιλέων οἴκους,
Πάντων ὑπερανέχοντας εἰς ὕψος τε καὶ πλάτος.
Ἐγγὺς τοῦ βασιλέως δέ, τοῖς γέρουσι ποιοῦσι,
Καὶ καθεξῆς καὶ τὰς λοιπὰς οἰκήσεις ἁρμόζουσι.
Καὶ ὅταν δέον ἐξελθεῖν τὸν βασιλέα τούτων,
Οἷα στρατός, σὺν βόμβῳ τι χωροῦσι καὶ θορύβῳ.

Ὅταν

Qui post illum, iter facit, primo cauda ducente,
Atq; reliqui deinceps rhythmo ordinati.
Lupi autem transeuntes fluuiorum fluenta,
Detinent ore mutuò caudas,
Vt ne subuertantur uorticibus aquarum.

DE ELEPHANTIS. 122.

Inter alia, & elephātes sunt ex mutuò se amātibus,
Neq; omnino deserētes in calamitatibus se inuicem.
Fugientes enim uenatores, primū non disperguntur,
Robustæ autem & iuuenes abeunt in circulum,
Intra circulum agentes senes atq; matres,
Et omne quod ubera sugit, atq; pullorum genus.
Permittunt cibi prima antiquioribus,
Senescentes enutriunt patres proprios.
Aquas traijcientes, masculi pullos
Probosc idibus suis impellunt in altum:
Qui autem lactentes sunt, deferunt matres,
Vel rostris suis, uel geminis dentibus.
Fossas autē si pertranseāt profundas atq; immeabiles,
Omnibus robustior atq; maior magnitudine,
Stans medius uti pons, transmittit omnes.
Alij autem ingerentes deinde sarmenta multa fossæ,
Eum seruant qui traiecit illos.
Pullis uerò cadentibus sæpe in profundis fossis,
Cadentes unà pereunt, occisis recenter natis.
Atq; à patria longè abducti, eiulant.

DE LEONIBVS, AQVILIS, delphinis, ouibus syluestribus, ciconijs, pelecanis. 123.

Cvm senuerint leones, & aquilæ, delphines,
Atq; oues agrestes, & ciconiarum genera,
Atq; pelecani, nutriunt eas filij proprij,
Atq; ingressum uolatumq; earum adiuuant: (ca.
Piscīū aūt genera natatū, quēadmodū delphin et pho-

DE EQVIS. 124.

Eque miserantes orphanos pullorum,
Lactant atq; nutriunt hos cum proprijs.

DE APIBVS. 125.

Apes regnant, atq; ordine administrant:
Atq; ubi rex earum uolatum inceperit,
Sequuntur omnes racematim, illi obtemperantes.
Et hoc uiuente quidem, bene examen gubernatur:
Mortuo uerò aufugit, confunditur omnino.
Si quidem igitur senex rex horum est examini,
Alijs uectus effertur apibus.
Si aūt iuuenescēs atq; lasciuiēs, præmittitur examini,
Iubens omnes insistere operibus proprijs.
Has quidē illarū aquam ferre, has aūt colligere flores,
Aedificare autem alias, aliasq; alia facere.
Aedificant uerò primùm regum domos,
Omnibus superexcellentes altitudine & latitudine.
Prope regem autem, senibus faciunt,
Et deinceps etiam reliquas habitationes concinnat.
Et cum oportuerit egredi regem horum,
Velut exercitus, cū bōbo proficiscūtur, atq; tumultu.

Cum

Ὅταν δὲ ἐκεῖνον ἀφυπνοῦν ὕπνου καιρὸς καλέσῃ,
Τις αὐλητὴς ἐπηχεῖ, καὶ ἠρεμεῖ τὸ σμῆνος.
Τισὶ τοῦ σμήνους ἔργον δὲ, καὶ τοὺς νεκροὺς ἐκφέρειν.
Ἄλλα τε δρᾶν ἑπόμενα καλλίστης συμπαθείας.

ΠΕΡΙ ΜΥΩΝ ΧΕΡΣΑΙΩΝ, ΣΚΑΡΩΝ, ἰχθύων ἀνθιῶν, γλαύκου, κυνὸς θαλαττίου, γαλεοῦ, δελφίνων, φώκης, κυνὸς χερσαίου, καὶ χοίρου. ρκϛ.

Καὶ οἱ χερσαῖοι μύες δὲ ἀλλήλοις συμπαθοῦσι.
Πεσόντος γάρ τινος αὐτῶν ὕδατι, δοὺς οὐραῖον
Ἕτερος, τοῦτον ἀνασπᾷ, καὶ σώζει τοῦ κινδύνου.
Τοῦτο καὶ σκάροι δρῶσι δὲ, τοῖς κύρτοις ἐμπεσόντες.
Ἀνθίαι κρατηθέντας δὲ ἀνθίας τοῖς ἀγκίστροις,
Ἑπόμενοι, τὸ ἄγκιστρον κόπτειν ἀποπειρῶνται.
Ὀδόντων ἀδυνατοῦντες δὲ μὴ σθένοντες ἐγκόπτειν,
Βαρύνουσιν ἐγκείμενοι τοῦτον τὸν κρατηθέντα.
Ὡς αὖ τῇ ἐπιθλίψει τε καὶ βάρει τῷ ἐκείνων,
Τῆς θήρας γένηται μακρὰν, κοπέντος τοῦ ἀγκίστρου.
Γλαῦκος καὶ κύων, γαλεὸς, θαλάττιοι ἰχθύες,
Ἐπερχομένου δείματος τοῖς τέκνοις τοῖς οἰκείοις,
Ὁ γλαῦκος μὲν καὶ γαλεὸς τῷ στόματι συγκρύπτει,
Ὁ κύων ταῦτα κρύπτει δὲ πάλιν ἐν τῇ νηδύϊ,
Καὶ πάλιν ταῦτα δὲ γεννᾷ τοῦ φόβου παρελθόντος.
Ὁ δὲ δελφὶν, ἡ φώκη τε, τῶν νεογνῶν ἁλόντων,
Ἐκείνοις συναλίσκονται, καὶ τελευτῶσιν ἅμα.
Ἁλουσῶν μητέρων τε, τὰ νεογνὰ κρατοῦνται.
Καὶ τοῖς προβάτοις τοῦτο δὲ γίνεται τοῖς ἀγρίοις.
Ὁ κύων ὁ χερσαῖος δὲ τέκνον τιμᾷ τὸ πρῶτον.
Πρῶτον δὲ χοίρου γέννημα, πρῶτον μαστὸν θηλάζει,
Καὶ καθεξῆς καὶ τὰ λοιπὰ, κατὰ βαθμὸν οἰκεῖον.

ΠΕΡΙ ΖΩΩΝ ΘΑΠΤΟΝΤΩΝ τὰ ὁμογενῆ. ρκζ.

Δελφὶν, ἐλέφας, χελιδὼν, μέλισσαι, μύρμηξ ἅμα
Νεκροὺς θάπτουσι τὰ αὐτῶν ὁμογενῆ θανόντα.
Ἄρκτοι καὶ μύες σὺν αὐταῖς, σὺν τούτοις δὲ καὶ μυῖαι,
Ἱέραξ καὶ ἀνθρώπῳ δὲ κόνιν ἀτάφῳ βάλλει.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΤΗΣ ΗΡΙΓΟΝΗΣ κυνός. ρκη.

Τὴν Ἠριγόνην λέγουσι παῖδα τὴν Ἰκαρίου,
Ἔχειν κύνα πιστότατον, ἐκείνῃ συντραφέντα.
Εὑρόντος Διονύσου γε τὸν οἶνον τοῖς ἀνθρώποις,
Ὡς Ἀθηναίοις γεωργοῖς Ἰκάριος παρέσχεν,
Οὗτοι πιόντες πρώτιστα, καὶ συσχεθέντες μέθῃ,
Ἀπέκτειναν Ἰκάριον, ὡς δόξαντες φαρμάξαι.
Ὡς δ᾽ ἡ παῖς οὐχ εὕρισκε ζητοῦσα τὸν πατέρα,
Ὁ κύων δείκνυσιν αὐτὸν, ἀνιχνεύσας ταύτῃ.
Ἧς καὶ θανούσης, ὕστερον ὁ κύων συντεθνήκει.
Τὰς περὶ ζώων γράφουσι προτέρας ἱστορίας,
Αἰλιανὸς, Ὀππιανὸς, ἅμα τῷ Λεωνίδῃ,
Καὶ σὺν αὐτοῖς Τιμόθεος γραμματικὸς Γαζαῖος,
Ἀναστασίῳ βασιλεῖ σύνδρομος ὢν ἐν χρόνοις.
Τὴν Ἰκαρίου ταύτην δὲ, μετὰ τῆς Ἠριγόνης,
Αἰλιανός τε γέγραφε, σὺν οὐκ ὀλίγοις ἄλλοις,
Μέμνηται ταύτης καὶ Ὀρφεὺς ἐν γεωργίᾳ γράφων.
" Ἀστραία κόρη δὲ πάλαι πρὸς ἅπαντα φερίστη,

Cum uerò illum obdormire somni tempus uocauerit,
Quidam tibicen insonat, & quiescere facit examen.
Quarundã aũt in examine opus est, et cadauera efferre,
Aliaq; facere, quæ decent optimũ consensum.

DE MVRIBVS TERRESTRIBUS, *scaris, piscibus anthijs, glauco, cane marino, galeo, delphinis, phoca, cane terrestri, & porco.* 126.

Et terrestres mures inter se consensum habent.
Cadẽte enim aliquo illorũ in aquã, porrigẽs caudã
Alter, hunc extrahit, atq; seruat e periculo.
Hoc autem & scari faciunt, caueis cum inciderint.
Anthiæ uerò captas anthias hamis,
Insequentes, hamum incidere conantur:
Dentium autem debilitate non ualentes incidere,
Aggrauant incumbentes in hunc detentum,
Vt compreßione atq; grauitate ipsorum,
A captione liberetur, conciso hamo.
Glaucus, & canis, galeus, marini pisces,
Ingruente timore filijs suis,
Glaucus quidem & galeus ore abscondit,
Canis autem hos rursus celat in utero.
Rursusq; eos parit metu sublato.
Delphin autem, & phoca, nuper natis comprehensis
Vnà cum ipsis capiuntur, atq; moriuntur simul:
Captis quoq; matribus, pulli etiam capiuntur.
Et ouibus quoq; idem euenit syluestribus.
Canis autem terrestris, catulum honorat primum.
Primus uerò porci natus, prima ubera lactat:
Et deinceps cæteri, secundum gradum suum.

DE ANIMANTIBVS SEPElientibus alia eiusdem generis. 127.

Delphis, elephas, hirundo, apes, formica simul,
Cadauera sepeliunt suorũ generum, cum obierint.
Vrsi atq; mures cum ipsis, cum his autem & muscæ.
Accipiter aũt etiam desuper puluerẽ insepulto inijcit.

DE ERIGONES cane. 128.

Erigonem dicunt filiam Icarij,
Habuisse canem fidelißimum, illi connutritum.
Cum inuenisset autem Bacchus uinum hominibus,
Postquàm Atheniensibus agricolis Icarius præbuit,
Isti bibentes primùm, atq; correpti ebrietate,
Occiderunt Icariũ, uelut arbitrati, uenenũ præbuisse.
Vt igitur puella non inuenit quæsitum patrem,
Canis ostendit ipsum, inquirens eum ipsa.
Qua etiam mortua, deinceps canis commoritur.
De animantibus scribunt priores historias,
Aelianus, Oppianus, unà cum Leonide,
Et cum ipsis Timotheus grammaticus Gazæus,
Anastasio regi concurrens qui fuit in temporibus.
Icarij autem hanc, cum Erigone,
Et Aelianus scripsit, cum non paucis alijs.
Meminit huius & Orpheus, in Agricultura scribens:
Astræa autem puella est ad omnia præstantißima, "

» Σπόρματα καὶ δὲ φυτοῖσιν ὀναίσιμος, οὔ τι βέθροισι
» Βάλλειν ἔρνεα πάντα, τά τε δρυὸς ἄκρα λέγονται.
περὶ μεγάλα Οἴνας δ' ἐξαλέασθαι ἐπεὶ φυγέει † περιμάλλα
Ἰκαρίη κέρη, ληνὸς καὶ ἀλσυνέας οἴνας.
» Μνωομένη ὅσα λυγρὰ Διονύσοιο ἕκητι
οἱ ἀττικοὶ † Ἀκταῖοι μύσαντο, μέθη δεδμημένοι αἰνῶς,
» Ἰκάριον καί μιν γυρελαῖς κορύνῃσι δάιξαν.
» Σφαλλόμενοι δούροισι, χορειμανέοιο βάκχη.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ, ΤΟΥ ΞΑΝΘΙΠ-
πυ, κυνός. ρκθ.

Ο Ἀττικὸς ὁ ξάνθιππος, πατὴρ τοῦ περικλέους,
Κύνα καλὸν πολύχρηστον εἶχον, αὐτῷ τραφέντα.
Ὡς οὖν ὁ ξέρξης ἔμελλε κατ' ἀθηνῶν στρατεῦσαι,
Οἱ ἀττικοὶ δ' ἐπέρθμευον γυναῖκα καὶ τὰ τέκνα,
Καὶ πᾶν ὅ, τι περ κάλλιστον, ὡς πρὸς τὴν σαλαμῖνα,
Ἦν δὲ τότε συμπάθεια καὶ τῶν ἡμέρων ζώων,
Τρεχόντων τὴν θάλασσαν σὺν τοῖς αὐτῶν δεσπόταις,
Καὶ μυκωμένων γοερὸν φωνῇ θρηνωδεστάτῃ.
Τότε καὶ κύων ὁ ῥηθεὶς οὗτος ὁ τοῦ ξανθίππου,
Ἰδὼν δεσπότην τὸν αὐτοῦ τῷ πλοίῳ βεβηκότα,
Βαλὼν αὐτὸν τοῖς ὕδασιν, ἐνήχετο πλησίον,
Ἕως τῷ μήκει τοῦ πλοὸς λειποθυμήσας θνήσκει.
Ὃν καὶ ταφῆς ὁ ξάνθιππος ἠξίωσεν ἐκεῖσε.
Ὁ δὲ ζωγράφος ἔγραψε πολύγνωτος, ἢ νίκων,
Ἐν τῇ ποικίλῃ τῇ στοᾷ, φιλανθρωπίας χάριν.
Αἰλιανὸς καὶ πλούταρχος σὺν ἄλλοις τοῦτο γράφει.
Ἀσκληπιάδης τί φησιν, οὕτω κατ' ἔπος λέγων,
Ὃ καὶ κυνὸς καλοῦσι δυσμόρου σῆμα.

ΠΕΡΙ ΚΥΝΟΣ ΣΙΛΑΝΙΩΝΟΣ
τοῦ ῥωμαίου. ρλ.

textus, uel solum, translatè.
Ἔχει τὸ ἐπιστόλιον πᾶσαν τὴν ἱστορίαν,
Ὄνομα σιλανίωνος οὐκ ἔχει γεγραμμένον.
Οὕτω δὲ τὸ ἐδάφιον ἐστὶν ἐγγεγραμμένον.
» Καὶ τοῦ ξανθίππου τοῦ κυνὸς, καί τινος δὲ ῥωμαίου,
» Ἀνδρὸς μεγάλου στρατηγοῦ, ὅστις πεσὼν ἐν μάχῃ,
» Ἔκειτο πτῶμα τοῖς κυσὶ, θηρσὶ, καὶ τοῖς ὀρνίοις.
» Μόνος δ' ὁ κύων ὁ αὐτοῦ πιστότερος ὢν πάντων,
» Πολλαῖς ἡμέραις καρτερῶν ἐφύλαττε τὸν ἄνδρα,
» Καὶ τὴν αἰσχύνην ἔκρυπτε τοῦ ἥρωος ἐκείνου.
» Ἕως ἐλθόντες ὕστερον στρατηγοὶ ῥωμαίων,
» Ἀράμενοι κατέκρυψαν ἐν τάφοις τοῖς πατρῴοις.

ΠΕΡΙ ΚΥΝΟΣ ΠΥΡΡΟΥ ΤΟΥ
ἠπειρώτου, καὶ ἑτέρου
ὁμοίου. ρλα.

Ὁ Βασιλεὺς εὗρε ποτὲ πύῤῥος ὁ ἠπειρώτης,
Ἄταφον νέκυν κείμενον, καὶ κύνα παρεστῶτα,
Καὶ τὸν μὲν ἄνθρωπον εὐθὺς ἐκέλευσε ταφῆναι,
Τὸν κύνα τοῦτον δὲ λαβὼν, εἶχε τοῖς ἀνακτόροις,
Ὄντα τοῖς πᾶσι προσηνῆ καὶ μείλιχον ἀνθρώποις.
Ὡς δ' εἶδεν ἀριθμούμενον ποτὲ τοῖς καταλόγοις
Τὸν κτείναντα τὸν ἄνθρωπον ἐκεῖνον τὸν δεσπότην,
Καθυλακτῶν οὐκ ἔληγε, καὶ κατασχίζων τοῦτον,
Ἕως ὁ πύῤῥος ἐρευνῶν, ἔμαθε πᾶν ὡς εἶχε.
Καὶ τοῦτον ἐδικαίωσεν ἐν σταυρικῷ θανάτῳ.
Τοιοῦτο πάνυ ἐμφερὲς καὶ χρονικός τις γράφει,

Γενέσθαι

Semina etiam plantis utilis, in fossas autem «
Iacere ramos omnes, quæ quercus summa dicuntur. «
Vites autem excæcare. quoniam odit circa alia «
Icarij puella, torcularia atq; amaras uites, «
Recordata quæ dura Dionysij ergo «
Actæi machinati sint, ebrietate domiti dura. «
Icarion enim illum duris clauis interfecerunt,
Ferientes lanceis, perciti furore Bacchico. «

DE CANE XAN-
thippi. 129.

Atticus Xanthippus, pater Periclis,
Canem bonum frugi habuit, à se nutritum. (rus,
Vt igitur Xerxes expeditionē in Athenas erat ductu-
Attici autem transmittebant uxores atq; filios,
Et omne quod erat optimum, ad Salaminam.
Erat aūt tūc cōsensus etiā mansuetorum animantium,
Currentium per mare cum suis dominis,
Atq; mugientium lugubre, uoce luctuosißima:
Tunc & canis dictus iste Xanthippi,
Conspicatus dominum suum nauem conscendisse,
Proijciens seipsum in aquas, natabat prope, (tur,
Donec lōgitudine nauigationis, animā linquens mori
Quē & sepultura Xāthippus dignatus est illic,
Pictor autem depinxit Polygnotus, aut Nicon,
In uaria porticu, humanitatis ergò.
Aelianus, & Plutarchus cum alijs hoc scribit.
Asclepiades autem inquit sic ad uerbum dicens,
Quod & canis uocant infœlicis sepulchrum.

DE CANE SILANIONIS
Romani. 130.

Habet epistolium omnem historiam,
Nomen Silanionis non habet inscriptum,
Sic autem † pauimentum est inscriptum,
Et Xanthippi canis, & cuiusdam quoq; Romani, «
Viri magni ducis: qui cum cecidisset in pugna, «
Expositum est cadauer canibus, feris, atq; auibus. «
Solus autem canis eius fidelior existens omnibus, «
Multis diebus tolerans seruabat uirum, «
Atq; pudorem celabat herois illius. «
Donec uenientes postea duces Romanorum, «
Tollentes absconderunt in sepulchris paternis.

DE CANE PYRRHI
Epirotæ, & alio si-
mili. 131.

Rex inuenit olim Pyrrhus Epirotes,
Insepultum cadauer iacens, & canem aßidentem.
Et hominem quidem statim iußit tumulari,
Canem autem hunc acceptum habuit in palatijs,
Existentē omnibus mansuetū atq; blandū hominibus.
Vt uidit autem numeratum aliquando in catalogis,
Eum qui occiderat hominem illius dominum,
Oblatrans non finebat, atq; arrodens hunc,
Donec Pyrrhus scrutās, didicit rem totā ut se habuit:
Et hunc damnauit ad crucis mortem.
Tale admodum simile & Chronicus quidam scribit,

Fuisse

Γενέσθαι χρόνοις πρὸ ἡμῶν ὀλίγοις παρελθοῦσι.
Κάπηλον εἶναι λέγει δὲ, τὸν θάψαντα τὸν νέκυν.
Ἀνενεγκεῖν ἐπάρχῳ δὲ τῆς πόλεως τὸ πρᾶγμα
Μετά γε τὴν διάγνωσιν τὴν ἐκ κυνὸς φανεῖσαν.
Καὶ σταυρωθῆναι, καὶ θανεῖν τότε τὸν παλαμναῖον.
Ἐπεὶ κυνῶν ἐμνήσθημεν ἀνθρώποις φιλοστόργων,
Γάλβα, καὶ ἀνακρέοντος, Εὐπόλιδος, Δαρείου,
Καὶ Λυσιμάχου σὺν αὐτοῖς, καὶ κυνηγοῦ Νικίου,
Καὶ ἀθηναίας δὲ κυνὸς, καὶ Δάφνιδος βουκόλου,
Καὶ τῶν λοιπῶν δὲ λέξωμεν πάντα σοι σαφεστάτως.
Γάλβα σφαγέντος στρατηγοῦ ῥωμαίων ἐμφυλίοις,
Οὐδεὶς ἠδύνατο τεμεῖν τὴν κεφαλὴν ἐκείνου,
Ἕως ἀπέκτειναν αὐτῷ τὸν κύνα παρεστῶτα.
Τῷ Τηΐῳ ἀνακρέοντι πρὸς Τέω ἐρχομένῳ
Μετὰ οἰκέτου καὶ κυνὸς, ὠνήσασθαι χρειώδη,
Ὡς ὁ οἰκέτης ἐξ ὁδοῦ πρὸς ἔκκρισιν ἀπῆλθε,
Καὶ τὸ κυνάριον αὐτῷ ἐκεῖ συνηκολούθει.
Ὡς δέ γε τὸ βαλάντιον λήθῃ σχεθεὶς ἀφῆκεν
Ἰζῆσαν τὸ κυνάριον ἐφύλαττεν ἐκεῖνο.
Ὡς δ' ἐκ τῆς Τέω τὴν αὐτὴν ὑπέστρεφον ἀπράκτως,
Κατῆλθε τὸ κυνάριον ἀπὸ τοῦ βαλαντίου,
Τὴν παραθήκην δεῖξάν τε, ἀπέψυξεν εὐθέως.
Πολλαῖς ἡμέραις ἄσιτον ἐκεῖσε διαμεῖναν.
Αὐγείας κύων μολοσσὸς Εὐπόλιδι ὑπῆρχεν,
Ὃς δάκνων, δοῦλον ἔκτανε τούτου τὸν Ἐφιάλτην,
Ἀνθ' ὧν κατεῖδε κλέψαντα δράματα τοῦ κυρίου.
Οὗτος αἰγίνῃ ὕστερον Εὐπόλιδος θανόντος,
Τῷ πόθῳ τούτου τέθνηκεν, ἐγκαρτερῶν ἀσίτως.
Δαρείῳ τῷ ὑστέρῳ δὲ, τῷ Βήσσῳ τεθνηκότι,
Ὡς ὁ τοῦ Σιλανίωνος παρέμενε τῷ τάφῳ.
Τῷ Λυσιμάχῳ κύων δὲ τῷ βασιλεῖ συνθνήσκει.
Νικίου δὲ πρὸς κάμινον πεσόντος ἀνθρακέως
Σταθέντες πρῶτον ὠδύροντο τοῦτον οἱ τούτου κύνες.
Ὡς δ' οὐδεὶς συνέβαλεν ἐξ ὀδυρμῶν τὸ πρᾶγμα,
Ἐξ ἱματίων δάκνοντες ἠρέμα τοὺς παρόντας,
Εἷλκον ἐπὶ τὴν κάμινον, δεικνύοντες τὸ πάθος.
Κύων Ἀθήνησιν ἔδειξε ποτὲ ἱεροσύλους,
Μέχρις οἰκίας τῆς αὐτῶν σὺν ὑλαγμῷ χωροῦσα,
Ἥνπερ καὶ ἐπεψήφισαν τρέφεσθαι δημοσίᾳ.
Βουκόλῳ δ' ὄντι Δάφνιδι γένει Συρακουσίῳ,
Πέντε συντεθνήκασιν, κλαύσαντες πρῶτα, κύνες.
Ὑποκριτῇ δὲ τραγικῷ Πώλῳ παλαιοτάτῳ,
Καὶ Μέντορι, συγκέκαυται κύων ἀποθανοῦσι.
Καὶ Θεοδώρῳ ψάλτῃ δὲ ἀρίστῳ συνετάφη.
Γέλωνα Συρακούσιον καθ' ὕπνους δὲ βοῶντα.
Κεραυνοβλὴς γὰρ ἔδοξεν ὀνείροις γεγονέναι,
Ὁ κύων θορυβούμενος ἀμέτρως γοῦν ἐκεῖνον,
Καθυλακτῶν οὐκ ἔληξεν, ἕως ἐγείρει τοῦτον.
Τοῦτον ἐξέσωσέ ποτε καὶ λύκος ἐκ θανάτου.
Σχολῇ προσκαθήμενον γὰρ ἔτι παιδίου ὄντος,
Λύκος ἐλθὼν ἀφήρπαξε τὴν δέλτον τὴν ἐκείνου.
Τοῦ δὲ δραμόντος πρὸς αὐτὸν τὸν λύκον, καὶ τὴν δέλτον,
Κατασεισθεῖσα ἡ σχολὴ, †βαθέρθεν κατέπιπτε.
Καὶ σύμπαντας ἀπέκτεινε παῖδας σὺν διδασκάλῳ.
Τῶν παίδων δὲ τὸν ἀριθμὸν οἱ συγγραφεῖς βοῶσι,
Τίμαιος,

Fuisse temporibus ante nos paucis elapsis.
Cauponem autem fuisse dicit, qui sepeliuerit cadauer,
Detulerit'q; præfecto urbis rem,
Post quidem cognitionem quæ ex cane innotuisset.
Atq; cruci affixum esse, necatumq; tunc flagitiosum.
Quoniam autē canū meminimus hominum amantium,
Galbæ, & Anacreontis, Eupolidis, Darij,
Et Lysimachi cum ipsis. & uenatoris Niceæ,
Et Athenææ autem canis, & Daphnidis bubulci,
Et de cæteris autē dicamus tibi omnia manifestißimè.
Galba occiso duce Romanorum à contribulibus,
Nullus poterat incidere caput illius,
Donec occiderunt illium canem aßistentem.
Teio Anacreonti Teiam adueniente,
Cum famulo atq; cane, ut emeret necessaria,
Postquàm famulus è uia ad excrementum abijt,
Etiam catellus illum illuc unà sequebatur.
Vt autem marsupium obliuione captus dimisit,
Insidens catellus seruabat illud.
Vt autem è Teio eadem redierunt, re infecta,
Descendit catellus de sacculo,
Depositumq; ostendens, expirauit statim,
Multis diebus incibatus illic cum permansisset.
Augeæ canis Molossus Eupolidi erat,
Qui mordens, seruum occidit huius Ephialtem,
Eo quòd uidisset furatum fabulas domini.
Iste Æginæ postea, Eupolide mortuo,
Desiderio huius obijt, perdurans inedia.
Dario autem posteriori à Beso mortuo,
Velut canis Silanionis astitit sepulchro.
At Lysimacho canis regi commoritur.
Nicias autem in fornacem cum cecidisset carbonarius,
Stantes primum eiularunt hunc huius canes.
Vt autem nullus coniecit ex eiulatibus rem,
Ex uestimentis cum uellicarent quietè præsentes,
Traxerunt ad fornacem, ostendentes casum.
Canis Athenis olim ostendit sacrilegos,
Vsq; ad domum eorum cum latratu abiens,
Quam quidem decreuerunt nutriri publicè.
Bubulco existente Daphnide, genere Syracusano,
Quinq; cōmortui sunt, cum fleuissent primum, canes.
Cum histrione autem Tragico, Polo antiquißimo,
Et cum Mentore, concrematus est canis morientibus.
Et Theodoro psaltæ aūt præstātißimo cōsepultus est.
Gelonē uero Syracusium per insomnia clamantem,
Fulmine enim percussus uidebatur in somnijs fuisse:
Canis perturbatum immodicè cum nouisset illum,
Oblatrans non desijt, donec excitaret illum.
Hunc seruauit olim & lupus à morte.
Scholæ enim cum aßideret, adhuc puer existens,
Lupus superueniens abripuit tabulam illius.
Hoc autem accurrente ad ipsum lupum, & tabulam,
Commota schola funditus corruit, βαθέρθεν
Et uniuersos occidit pueros cum præceptore.
Puerorum autem numerum scriptores celebrant,
Timæi,

Τιμαίου, Διονυσίου, Διοδώρου, καὶ Δίωνος,
Πλείω τελοῦντα ἑκατόν. τὸ δ' ἀκριβὲς οὐκ οἶδα.

ΠΕΡΙ ΚΥΝΩΝ, ΟΡΦΕΑ ΣΩΣΑΝΤΩΝ. ρλγ.

Ὀρφεὺς ὁ τῆς Μενίππης παῖς, πατρὸς δὲ τοῦ Οἰάγρου,
Ἔτι τελῶν μειράκιον, ὄρνεις θηρεῦσαι χρῄζων,
Ἦλθεν ὡς πρὸς ἀκρώρειαν, ὅπου ἦν δράκων μέγας.
Ὡς οὖν Ὀρφεὺς ἀφεώρα μὲν πρὸς θήραν τῶν ὀρνίθων,
Ὁ δράκων ὥρμησε κατ' αὐτοῦ, σπείρας συχνὰς ἑλίσσων.
Ἐθάδεις τούτῳ κύνες δὲ δραμόντες βοῇ τούτῳ,
Καὶ συμβαλόντες τῷ θηρί, ἀπέκτειναν ἐκεῖνον,
Τὸν δ' Ὀρφέα ῥύονται στοργῇ τῇ πρὸς ἐκεῖνον.
Ὥσπερ αὐτὸς ἐν λιθικοῖς Ὀρφεύς που γράφει τοῦτο.

ΠΕΡΙ ΑΕΤΩΝ ΣΥΝΘΑΝΟΝΤΩΝ δεσπόταις. ρλδ.

Φύλαρχος νέον ἱστορεῖ, ὡς ἀετὸν θηράσας,
Ἐθρέψατο, καὶ ἔθισεν ἐκείνῳ παραμένειν,
Ὡς καὶ νοσοῦντα ποτὲ τὸν νέον θεραπεύειν,
Καὶ νοσηλεύειν δεξιῶς, σπουδῇ συντονωτάτῃ.
Τοῦ νέου τεθνηκότος δέ, καὶ πρὸς πυρὰν ἀχθέντος,
Ὁ ἀετὸς συνείπετο τῇ ἐκφορᾷ τῇ τούτου.
Καιομένου τούτου δὲ πυρᾷ, καὶ οὗτος συνεκαύθη.
Καὶ γυναικὶ δὲ ἀετὸς σύντροφος, συντεθνήκει,
Τῷ πόθῳ ταύτης ἀσιτῶν, καὶ τελευτησάσης οὕτω.
Καὶ Πύρρῳ τῆς Ἠπείρου δὲ τῷ βασιλεῖ ὑπῆρχεν
Ὅμοιος τούτοις ἀετός, ὃς ἔχαιρεν ἀκούων,
Εἴ τις ποτὲ προσφθέγξαιτο, Πύρρος ὁ Ἠπειρώτης.
Καὶ οὗτος τεθνηκότος δὲ τοῦ Πύρρου συντεθνήκει,
Ἐξ ἀσιτίας καὶ λιμοῦ, τῷ πόθῳ τῷ ἐκείνου.
Καὶ θεριστὴν τις ἀετὸς ἐρρύσατο θανάτου.
Ἀνθ' ὧν αὐτὸς ἐξέσωσεν ἐκ δράκοντος ἐκεῖνον,
Ἐν τῷ δρεπάνῳ συντεμὼν τὴν σπεῖραν τοῦ θηρίου.
Ὄντων καὶ γὰρ ἑκκαίδεκα τῶν θεριστῶν ἐκεῖσε,
Οὗτος σταλεὶς ὑδρεύσασθαι, ὡς ἤνεγκε τὸ ὕδωρ,
Ἐκ στάμνου πᾶσι κεράσας, διένειμε τὸν οἶνον.
Ὡς δὲ κεράσας καὶ αὐτὸς ἔμελλε πίνειν τοῦτο,
Ἐκεῖνος ῥοίζῳ καταπτὰς κατέαξε τὸν σκύφον,
Ἰδὼν ὄφιν ἐμέσαντα, ὡς ἔοικε, τῷ ἄγγει.
Ὁ δὲ θεριστὴς ὡς ἀμοιβῇ τῇ τούτου δυσχεραίνων,
Ἐκείνους θνῄσκοντας ἰδών, συνῆκε τὴν αἰτίαν.

ΠΕΡΙ ΔΡΑΚΟΝΤΩΝ ΦΙΛΟΥΝΤΩΝ, καὶ τιννυόντων ἀμοιβάς. ρλε.

Ἔχει τὸ ἐπιστόλιον δράκοντος ἱστορίαν,
Οὕτως αὐταῖς ταῖς λέξεσιν ἐκεῖσε γεγραμμένην.
» Παῖς τις ἐν Πάτραις δράκοντα μικρὸν ὠνημένος,
» Ἀνεθρέψατο. ὃς μέγιστος γενόμενος, ἀπῆλθε.
» Κατασχεθέντος δέ ποτε λῃσταῖς τοῦ νεανίσκου
» Βοήσαντος, ἐξέθορε κατὰ λῃστῶν ὁ δράκων,
» Οὕσπερ καὶ τρέπει πρὸς φυγήν, σώζει τὸν νεανίσκον.
Ἀρκαδικῷ τε μείρακι ταυτὸ τοῦτο συνέβη.
Ἐν γῇ τῇ Ἰουδαίων δέ, τοῖς χρόνοις τοῦ Ἡρώδου,
Κόρῃ δράκων παμμέγεθος ὑπῆρχε συγκαθεύδων.
Ἀποδημησάσης δ' αὐτὴν ἀνερευνῶν ἐξῆλθεν,
Ἕως αὐτὴν ἐφεύρηκεν, οὕτως ἀμέτρως στέργων.
Καὶ τινος Θετταλοῦ θηρευτικοῦ Ἀλεύα,

Ὡραίαν

Timaei, Dionysij, Diodori, atq; Dion,
Ampliorem fuisse centum. certum autem non noui.

DE CANIBUS, ORPHEUM *qui seruauerunt.* 133.

Orpheus Menippae filius, patris autem Oeagri,
Adbuc cum esset iuuenis, uolucres uenari uolens,
Venit ad promontorium ubi erat draco magnus.
Vt igitur Orpheus inspiciebat ad praedā auiū, (ués.
Draco impetū facit in ipsum, orbes frequentes inuol-
Assueti uerò cū hoc canes currētes auxilio huic,
Et congressi cum fera, occiderunt illam,
Orpheum autem liberant amore erga illum, (hoc.
Quemadmodū ipse in Lapidum libro alicubi scribit

DE AQVILIS COMMORIEN*tibus dominis.* 134.

Phylarchus describit iuuenem, ut aquilam captans
Nutriuit, atq; assuefecit secum permanere,
Vt & aegrotantis aliquando iuuenis curam ageret,
Atq; laboranti adesset dextrè, studio intentissimo.
Iuuene autem mortuo, ad rogumq; ducto,
Aquila sequebatur elationem huius.
Exusto autem hoc pyra, & ista simul exusta est.
Et mulieri aquila connutrita, commoritur,
Desiderio huius à cibo abstinens, atq; moriens ita.
Et Pyrrho Epiri quoq; regi erat
Similis his aquila, quae gaudebat audiens,
Si quis forte dixisset, Pyrrhus Epirotes.
Et haec quoq; mortuo Pyrrho commoritur,
Ex incibatione, atq; fame, desiderio illius.
Atq; messorem quaedam aquila seruauit à morte,
Eo quòd ipse seruasset à dracone illam,
Falce cum incidisset spiram ferae.
Cum essent enim sexdecim messores ibi,
Iste missus aquatum, ut attulit aquam,
Ex cantharo omnibus miscens, distribuebat uinum.
Vt autem qui miscuerat, bibiturus erat hoc,
Ille cum strepitu uolans fregit poculum. (uase.
Conspicatus serpentē qui uomuerat, ut apparebat, in
Ille aūt cōuersus, uelut retributionē huius aegrè ferens,
Illos mortuos uidens, intellexit causam.

DE DRACONIBUS AMANTI*bus, atq; reddentibus uicem.* 135.

Habet epistolion draconis historiam,
Sic his dictionibus illic descriptam:
Puer quidam in Patris dracone parvum cum emisset, "
Nutriuit. qui maximus factus, effugit. "
Correpto autem aliquando à latronibus iuuene illo, "
Clamante, excurrit aduersum latrones serpens: "
Quos & uertit in fugam, seruatq; iuuenem. "
Arcadico autem adolescenti hoc idem euenit.
In terra Iudaeorum autem temporibus Herodis,
Cum puella draco maximus concubuit.
Aufugientem uerò illam perscrutans, egressus est,
Donec ipsam inuenit, sic immodicè amans.
Et cuiusdam iuuenis Thessali uenatoris Aleuae,

Pulchram

Ὡραίαν κόμην ἔχοντος, ὡραῖα καὶ τὸ εἶδος,
Δράκων ἠράσθη παμμεγας, καὶ τοῦτον κατεφίλει,
Καὶ κόμην τὴν χρυσόχροον ἐκείνου τὴν καλλίστην.
Καὶ πίνδον δράκων, ὑπ' ἀδελφῶν σφαγέντι.
Ὅστις δ' ὁ πίνδος, μάνθανε, καὶ τίνος ῥιζουχίας.
Τῆς ἠμαθίας βασιλεὺς ὑπῆρχεν ὁ λυκάων,
Οὗ παῖς τὴν κλῆσιν μακεδών, ἀφ' οὗ μακεδονία.
Τῷ μακεδόνι πίνδος, παῖς ὡραῖος καὶ γενναῖος,
Καὶ θηρευτὴς ἀκρότατος, ἀεὶ θηρεύων λόχμαις.
Οὗ ὥσπερ ἠράσθη δράκων τις, ἀνδρείας καὶ τοῦ κάλλους,
Ὡς οὖν τρεῖς τούτου ἀδελφοὶ ἔκτειναν ξίφει τοῦτον,
Ἐκείνους ἀντανέκτεινεν ἀντίποινον ὁ δράκων.
Τὸ δ' ὄρος κλήσει τοῦ παιδὸς πίνδος κατωνομάσθη.
Κεράσται κρίνουσι καὶ τέκνα τῶν λιβύων,
Ἂν νόθα πέφυκε γονῆς, ἢ καθαρῶν σπερμάτων,
Ὥσπερ ὁ ῥῆνος τὰ κελτῶν, ἡ βάσανος χρυσίον δὲ,
Τοὺς νεοσσοὺς δ' ἀετῶν ἀμαρυγαὶ ἡλίου.
Καὶ κροκοδείλων νεογνά, τὸ παραυτίκα θηρᾶσαι
Ἢ μυῖαν, ἢ καὶ πάρνοπα, εὐθέως γεννηθέντα.
Ἐκ τῶν λιβύων λίβυες γὰρ, οἵπερ καλοῦνται ψύλλοι,
Ἅνπερ ὑπόπτως ἔχωσι περὶ τὴν τεκνουργίαν,
Ἐν κιβωτίῳ κλείουσι κεράστας καὶ τὸ βρέφος.
Ἂν οὖν σπερμάτων καθαρῶν, ἀνέπαφον τηρεῖται.
Ἂν δὲ μοιχάδος τῆς εὐνῆς, καὶ λέχους ἀκολάστου,
Κόλασιν βασανίστριαν οἶδεν, ὀδόντας τούτων.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΓΗΡΥΟΝΟΥ
δένδρων. ρλϛ.

Ὁ Γηρυόνης βασιλεὺς ὑπῆρχεν ἐρυθείας,
Ὡς φθάσαντες ἐγράψαμεν ἄθλοις τοῖς ἡρακλέος,
Πλείστας ἀγέλας βουτροφῶν, βοῶν ὡραισμένων.
Ὡς δὲ τοξεύσας ἔκτεινεν ὁ ἡρακλῆς ἐκεῖνον,
Ὡραῖα δένδρα φύουσι δύο πεφυτευμένα,
Αἵματι καταλείβεσθαι† παρὰ τὸν τάφον τούτου. περὶ

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΦΑΕΘΟΝΤΟΣ
αἰγείρων. ρλζ.

Ἡλίῳ μὲν διάφοροι σύζυγοί τε καὶ παῖδες.
Ἐκ πέρσης τῆς ὠκεανοῦ, αἰήτης τε καὶ κίρκη.
Ὠκεανοῦ κλυμένης δὲ, φαέθων. ἀλλ' οὐχ οὗτος.
Ῥόδης τῆς ποσειδῶνος δὲ, κέρκαφος καὶ τριόπης.
Αὐγείας ἰφιβόης δὲ, ἐκ κρήτης πασιφάη,
Νεαίρας δὲ φαέθουσα ὁμοῦ, καὶ λαμπετία.
Ἐκ πρώτης τῆς νηλέως δὲ, φαέθων, ἡλιάδες
Πέντε κόραι καλλίμορφοι, ὧνπερ τὰς κλήσεις μάθε,
Αἴγλη, καὶ λαμπετίη δὲ, φαέθουσα πρὸς ταύταις,
Καὶ ἡμιθέα μετ' αὐτῶν ὁμοῦ, καὶ διωξίππη.
Τοῦτον οὖν τὸν φαέθοντα φασὶν οἱ μυθογράφοι,
Ἅρμα λαβόντα πατρικὸν, διφρεύειν ἐθελῆσαι.
Ὄντα δὲ ἵππων ἀκρατῆ, καὶ ἄπειρον διφρείας,
Ἐκδιφρευθῆναι, καὶ θανεῖν ἠριδανοῦ τοῖς ῥείθροις.
Τὰς ἀδελφὰς θρηνούσας δὲ τοῦτον τὰς† ἡλιάδας, εἰρημένας
Ἠριδανοῦ τοῖς χείλεσιν αἰγείρους γεγονέναι.
Τὸ δάκρυον δ' εἰς ἤλεκτρα τούτων μετατραπῆναι,
Κἀκ τῶν αἰγείρων καταρρεῖν μέχρι καὶ τῆδε χρόνου.
Ταῦτα μὲν ὑθλορρήμονα ῥήματα μυθογράφων.
Τὸ δ' ἀλληγορικώτερον, πλὴν ῥητορικωτέρως,

Οὕτω

Pulchram comam habentis, formosiq; specie,
Draco amans fuit maximus, & hunc osculabatur,
Et comam auricolorem illius pulcherrimam.
Et Pindo, draco, à fratribus occiso,
Quis autem Pindus, disce, & cuius prosapiæ.
Aemathiæ rex fuit Lycaon.
Cuius filius nomine Macedon, à quo Macedonia,
Macedoni autẽ Pindus filius, formosus atq; generosus.
Et uenator summus, semper uenatus in syluis.
Quẽ amauit draco quidã ob fortitudinẽ atq; formã.
Vt igitur tres huius fratres occiderunt gladio hunc,
Illos contrà occidit uicaria pœna draco.
Mons autem nomine Pindus à puero uocatus est.
Cerastæ iudicant & filios Aphricanorum,
Si spurio nati sint semine, an puris seminibus.
Quemadmodũ Rhenus Celtas, & Lydius lapis aurũ,
Pullos autem aquilarum radij lucidi solis:
Et crocodilorum natos, statim uenari
Vel muscam, uel locustam, statim genitos.
Ex Libyis autem Libyes, qui uocantur Psylli,
Cum suspicionem habẽt circa filiorũ procreationem,
In arcula claudunt cerastas atq; infantem.
Si igitur ex seminibus puris, intactum seruatur.
Si uerò adulteri lecti, atq; concubitus libidinosi,
Vltionem examinatricem experitur dentes istorum.

DE GERYONIS ARboribus. 136.

Geryones rex fuit Erythea,
Vt antea scripsimus in certaminibus Herculis,
Plurimos greges boum nutriens, boum formosorum.
Vt autem iaculatus occidit Hercules illum,
Formosæ arbores ramosæ duæ plantatæ
Sanguine destillant apud sepulchrum illius.

DE PHAETHONTIS populis. 137.

Soli quidem uariæ coniuges atq; filij,
Ex Persa Oceani, Aeeta atq; Circe:
Oceani autem Clymene, Phaëton: sed non iste.
Rhodo autem Neptuni, Cercaphos & Triopes.
Augeæ ex Iphiboë, ex Creta Pasiphaë.
Ex Neæra autem, Phaëthusa simul & Lampetia.
Ex Prote autem Nelei, Phaëton, Heliades
Quinq; filiæ pulchriformes, quarum nomina disce:
Aegle, & Lampetia, Phaëthusaq; cum hisce,
Et Hemithea cum ipsis simul, atq; Dioxippe.
Hunc igitur Phaëtontẽ dicunt fabularũ scriptores,
Curru accepto paterno, quadrigam agitare uoluisse.
Cũ esset aũt equorũ impotẽs, atq; imperitus aurigatio
Curru excidisse, atq; obiisse Eridani ad fluenta. (nis,
Sorores autem flentes hunc Heliadas
Eridani in ripis populos esse factas.
Lachrymas autem in electra harum mutatas esse,
Atq; ex populis defluere usq; ad hoc tempus.
Hæc autem nugatoria dicta fabulatorum.
Quod autem magis allegoricũ est, sed magis oratoriè,

 Sic

Οὕτω νοείσθω σοι σαφῶς καὶ πραγματικωτέρως.
Φαέθων βασιλέως τις Ἡλίου παῖς διφρεύων,
Εἰς τὸν ῥέοντα ποταμὸν συῤῥεὶς συναπεπνίγη.
Αἱ σύναιμοι δὲ ἐπένθησαν περιπαθῶς ἐκεῖνον.
ἐπεὶ δ' †Αἰπεὶ δ' ἐκεῖσι πεφύκασιν ἠλεκτροφόρα δένδρα,
Τὰς ἀδελφὰς μὲν ἔπλασαν αἰγείρους γεγονέναι.
Τὸ δάκρυον δὲ, ἤλεκτρον ἐκείνων ἀποῤῥέειν.
Ταῦτα ῥητορικώτερον οὕτως ἠλληγορήθη.
Ὁ Πλούταρχος δὲ λέλυκεν οὕτω φυσικωτέρως.
κατάῤῥα Σφαῖραν πυρὸς γῇ Κελτικῇ γράφων †ἐγκατασκῆψαι,
γλῶσαι Ἠριδανοῦ σβεσθεῖσαν δὲ ῥείθροις ἐμπεπτωκυῖαν.
Τῆς ἱστορίας μέμνηται, πόσος ἐσμὸς τῶν ἔξω:

Sic intelligatur à te apertè, ac magis ad rem.
Phaëthon regis quidam Solis filius agitans currum,
In dictum flumen delapsus, præfocatus est.
Sorores autem luxerunt magno affectu illum.
Quia uerò ibi sunt electrum ferentes arbores,
Sorores finxerunt quidem populos factas esse:
Lachrymas autem, electrum illarum defluens,
Hæc magis rhetoricè sic explicata sunt.
Plutarchus autem soluit ita naturalius:
Globum ignis, terra Celtica scribens erupisse,
Eridani autem extinctum in fluenta cum incidisset.
Historiæ mentionē facit, quantū examen externorū?

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΝ ΑΤΑΒΥΡΙΩ ΟΡΕΙ χαλκῶν βοῶν. ρλη.

Γράφει τὸ ἐπιστόλιον καὶ περὶ τούτων οὕτω
» Καὶ τί φημί σοι τὰ φυτά, Ῥόδιόν ἐστιν ὄρος,
» Τὴν κλῆσιν Ἀταβύριον, χαλκᾶς πρὶν ἔχον βόας.
» Αἳ μυκηθμὸν ἐξέπεμπον, χωρούσης Ῥόδῳ βλάβης.
Πίνδαρος καὶ Καλλίμαχος γράφει τὴν ἱστορίαν.

DE IN ATABYRIO MONTE æreis bubus. 138.

Scribit epistolium & de his ita:
Et quid tibi dico plantas? Rhodius est mons, «
Nomine Atabyrius, æreos uerò habens boues: «
Qui mugitū emittere solebāt, incūbente Rhodo cala- «
Pindarus atq; Callimachus scribit historiā. (mitate.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΣΥΓΚΙΝΗΣΕΩΣ ΤΩΝ τάφων Κάδμου, καὶ Ἁρμονίας. ρλθ.

Γράφει τὸ ἐπιστόλιον καὶ ταύτην, λέγον οὕτω·
» Ἰλλυριοῖς οἱ τάφοι δὲ Κάδμου καὶ Ἁρμονίας
» Κακῆς τινος Ἰλλυριοῖς καὶ βλάβης γινομένης,
» Ἀλλήλοις κυλινδούμενοι πάταγον συνεκρότουν,
» Ὥσπερ ἐπαλγυνόμενοι ταῖς συμφοραῖς καὶ βλάβαις.
Ταύτην ὁ Διονύσιος γράφει τὴν ἱστορίαν.

DE COMMOTIONE SEPULchrorum Cadmi atq; Harmoniæ. 139.

Scribit epistolium & hanc sic dicens:
In Illyrijs sepulchra Cadmi atq; Harmoniæ, «
Malo quodam Illyrijs atq; nocumento incumbente, «
Se mutuò collidentia strepitum edebant, «
Veluti indolentia calamitatibus atq; noxis. «
Hanc Dionysius scribit historiam.

ΠΕΡΙ ΜΑΓΝΗΤΙΔΟΣ, ΧΡΥΣΟΠΟλεως, καὶ λοιπῶν. ρμ.

Μαγνῆτις, λίθος μέλαινα, βαρεῖα, τραχυτάτη,
Λυσιτελής, συμφέρουσα, καὶ πολυχρηστοτάτη,
Ἧσπερ Ὀρφεὺς ἐν Λιθικοῖς ἔγραψε τὰς δυνάμεις,
Καὶ σὺν αὐτῷ καὶ ἕτεροι πολλοὶ τῶν ἐλλογίμων.
Αὕτη καθέλκει πρὸς αὐτὴν τὴν φύσιν τοῦ σιδήρου.
Ὡς τὴν ὑδράργυρον χρυσός, ὡς ἤλεκτρος ἀχύρους.
Ἂν οὖν θελήσῃς μάγνησαν σίδηρον μὴ καθέλξαι,
Σκόροδα τρίψας ἔγχρισον. πάλιν δὲ εἰ θέλῃς ἕλκειν,
Τρῖψον αὐτὴν ῥινήματι τοῦ ποθεινοῦ σιδήρου.
Ἰῶσαι χρῄζων δὲ χρυσόν, στέαρ κυνὸς χρῖσον.
καθαίρειν Πάλιν †καθᾶραι τὸν ἰόν, τρῖψον χρυσίτῃ κόνει.
Ταῦτα περὶ μαγνήτιδος, καὶ τῶν τοιουτοτρόπων.
Πόαν καλοῦσι δέ τινα χρυσόπολιν τῇ κλήσει,
Ἡ τὸν χρυσὸν τὸν καθαρὸν, χεόμενον τοῖς φύλλοις,
Δέχεται, καὶ χρωννύεται πρὸς βάθος βεβαμμένη.
Ἂν δ' ἐστὶ κίβδηλος χρυσός, οὐ δέχεται τοῖς φύλλοις.

DE MAGNETIDE, CHRYsopoli, atq; cæteris. 140.

Magnes lapis niger, grauis, asperrimus,
Vtilis, accommodus, atq; optimus,
Cuius Orpheus in Lapideis scripsit uirtutes,
Et cum ipso multi alij ex doctis.
Ipse trahit ad se naturam ferri,
Vt hydrargyron aurum, ut electrum paleas.
Si igitur uolueris magnetem ferrum non attrahere,
Allia conterens inunge. rursus aūt si uolueris trahere,
Frica ipsum scobe desiderati ferri.
Eruginare autem uolens aurum, medulla canis unge:
Rursus purgare eruginem, frica aureo puluere.
Hæc de magnetide, & huiusmodi.
Herbam uocant autem Chrysopolin nomine,
Quæ aurum purum, fusum in folia
Suscipit, atq; coloratur, in profunditate tincta.
Si autem fucatum aurum est, non suscipit in folia.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΕΝ ΣΙΠΥΛΩ ΠΕτρίνης Νιόβης. ρμα.

Νιόβη παῖς Ταντάλου μέν, καὶ τῆς Εὐρυανάσσης,
Γυνὴ δὲ τοῦ Ἀμφίονος, μήτηρ δὲ δυοκαιδεκάπαιδος,
Ὥσπερ φησὶν ὁ Ὅμηρος, κατ' ἄλλους δὲ πλειόνων,
Καὶ γὰρ τεσσαρεσκαίδεκα τούτους φασὶν οἱ ἄλλοι.
Σίπυλον, καὶ Ἀγήνορα, Φαίδιμον, Ἰσμηνόν τε,
Εὐπίνυτον, καὶ Τάνταλον, τὸν Δαμασίχθονά τε.
Νέαιραν, Κλεοδόξην τε, μετὰ τῆς Ἀστυόχης,

Φαίθαν,

DE IN SIPYLO saxea Niobe. 141.

Niobe filia Tantali quidem, atq; Euryanassæ,
Vxor autē Amphionis, mater duodecim filiorum,
Sicut inquit Homerus: iuxta alios uerò, plurium,
Etenim quatuordecim huius dicunt alij.
Sipylum, & Agenora, Phædimon, Ismenonq;,
Eupinytum, & Tantalum, Damasichthonaq;:
Neæram, Cleodoxen, cum Astyocha,

Phaëthan,

Φθίαν, Πελοπίαν τε, Ἐγύγην, καὶ Χλωρίδα.
Ταύτῃ Λητὼ βασκήνασα, παισὶν ὡς γαυρωμένῃ,
Ἀντονειδιζούσῃ τι αὐτῇ περὶ τῆς εὐτεκνίας,
Ἀπόλλωνι, Ἀρτέμιδι, παισὶν αὐτῆς κελεύει,
Καὶ πάντας ἀποσφάττουσιν αὐθημερὸν ἐκείνους,
Ἀπόλλων μὲν τοὺς ἄρρενας θηρῶντας Κιθαιρῶνι,
Ἡ Ἄρτεμις ἐν οἴκῳ δὲ τὰς κόρας καθημένας.
Λίθους δ' ὁ Ζεὺς ἐποίησε πάντας ἀνθρώπους τότε.
Οἱ δ' ἄταφοι κατέκειντο ἡμέρας ἐπ' ἐννέα,
Οὓς οἱ θεοὶ κατέθαψαν ἡμέρᾳ τῇ δεκάτῃ.
Νιόβη δὲ καὶ λίθινος, ἐκείνους κατεθρήνει.
Ταῦτα κομψὰ μυθύδρια· τὸ δ' ἀληθὲς τοιοῦτον.
Ἠβρύνετο, ἐκόμπαζε τοῖς τέκνοις ἡ Νιόβη,
Ἐφρόνει ὑψηλότερον καὶ κρεῖττον τοῦ αἰθέρος,
Συνῄρει πρὸς οὐρανὸν αὐτήν τε καὶ τὰ τέκνα.
Ἀπένεμε τὸ κρεῖττον δὲ καὶ ἑαυτῇ καὶ τέκνοις,
Λέγουσα τάδε πρὸς αὐτήν, καὶ συμβιβῶσα τύφῳ·
Δύο φωστῆρας οὐρανὸς κέκτηται τοὺς μεγάλους,
Ἐγὼ δὲ τόσους ζῶντάς τε λαλοῦντας, καὶ ἐμψύχους,
Ἆρ' οὐχὶ κρείττων οὐρανοῦ τελῶ, καὶ τοῦ αἰθέρος;
Τοιαῦτα μὲν ἡ δυστυχὴς, παισὶν ἀβρυνομένη.
Ἀντιστρατεύεται δ' αὐτῇ τύχη τις παλαμναία,
Αὐθημερὸν τε θνήσκουσι πάντα λοιμῷ τὰ τέκνα.
Ἀπόλλωνα καὶ Ἄρτεμιν ἔφαν δὲ τούτους κτεῖναι.
Ἡλίῳ γὰρ ἀνάπτονται ταῦτα, καὶ τῇ σελήνῃ.
Ἐκ τοῦ θερμοῦ γὰρ καὶ ὑγροῦ γίνεται τὰ λοιμώδη.
Τὴν δὲ Νιόβην ἔφασαν ἔνδακρυν λίθον εἶναι,
Ὅτι παντὸς ἀναίσθητος †ἦν πάθους γεγονεῖα,
Πρὸς μόνον ἦν τὸ δάκρυον, ἅπαν ἐναισθητοῦσα.
Καὶ τοὺς ἀνθρώπους οὕτω μοι τότε νόησον λίθους,
Ἐκλιθωθέντας συμφορᾷ, τῇ γενομένῃ τότε,
Εἴτ' οὖν τῶν ἀπανθρώπων τε καὶ τῶν σκληροκαρδίων
Μὴ συνδραμόντων πρὸς αὐτοὺς, μὴ κηδευσάντων τούτους.
Θεοὶ δὲ τούτους, βασιλεῖς, ἔθαψαν τῇ δεκάτῃ.
Ἢ ὡς συνηκολούθησαν καὶ βασιλεῖς τῷ πάθει.
Εἰ δ' ὡς σκληροὺς νοήσειας λίθους μοι τοὺς ἀνθρώπους,
Θεοὺς τοῦτο μοι νόησον ὑπάρχειν τὰ στοιχεῖα.
Τοιουτοτρόπως θάψαντες τὰ τῆς Νιόβης τέκνα.
Σεισμοὶ, βρονταὶ, καταρραγαὶ θαλάσσης γεγονυῖαι,
Τοὺς ἀκαμπεῖς κατέπασαν θάψαι τοὺς τεθνηκότας.
Τινὲς δὲ λίθινον φασὶν ἔνδακρυν τὴν Νιόβην,
Λίθον ξεσθέντα τεχνικῶς, ὥστε δοκεῖν δακρύειν.
Μᾶλλον καὶ τοῦτο τῶν ἐμῶν ἐστιν ἐννοημάτων.
Ἐκεῖνοι δὲ μηχανητὸν φάσκουσιν εἶναι λίθον.

Δέχου τὸ ἐπιστόλιον μετὰ τὰς ἱστορίας.

Τῷ κυρίῳ Ἰωάννῃ τῷ Λαχανᾷ γραμματικῷ τῷ Ζαβαρείῳ
Ὑπάρχοντι. αὕτη δὲ ἡ ἐπιστολὴ μετέχει τῶν τριῶν εἰδῶν
Τῆς ῥητορικῆς· ἡ μὲν γὰρ αὐτὸν ὀνειδίζει, τὸ δικανικὸν εἶδος τηρεῖ· ἡ δὲ (ἱστορίαις
Προτρέπει, τὸ συμβουλευτικόν· τὸ πανηγυρικὸν δὲ, ἡ ταῖς
Τοὺς μὲν ἐγκωμιαστικῶς, τοὺς δὲ μεμπτικῶς ἐπιφέρει,
Ζαβαρειῶτα Λαχανᾶ· τούτοις καὶ γὰρ εὐφραίνῃ,
Ὑπὲρ ὁ Κροῖσος θησαυροῖς, καὶ Μίδας τῷ χρυσίῳ,

Ὑπὲρ

Phaëthan, Pelopiamq́;, Egygen, & Chloriden.
Huic Latona inuidens, filijs tanquam exultanti,
Seq; obijcienti sibi de prolis fœlicitate,
Apollini ac Dianæ filijs suis imperat,
Atq; omnes iugulant eodem die illos:
Apollo quidem masculos uenantes in Cithærone,
Diana domi puellas sedentes.
Lapides autem Iupiter fecit omnes homines tunc,
Illi autem insepulti iacuerunt dies ad nouem,
Quos dij sepelierunt die decima.
Niobe autem etiam lapidea illos deflet.
Hæ scitæ sunt fabulæ: uerum autem tale.
Lætabatur, sese iactabat filijs, Niobe,
Sapiebat altius atq; præstantius æthere,
Conferebat ad cœlum & se & filios,
Tribuebat quod melius esset & sibi & filijs,
Dicens hæc secum, atq; elata fastu:
Duo luminaria cœlum possidet magna,
Ego autem tot uiuentes, loquentesq́;, & animatos,
Nonne igitur præstantior sum cœlo atq; æthere?
Talia quidem illa infœlix, filijs lætabunda.
Oppugnat uerò ipsam quædam fortuna execranda,
Eodemq; die moriuntur pestilentia filij.
Apollinem atq; Dianam dixerunt hos occidisse:
Soli enim ascribunt hæc, atq; lunæ.
Ex calido enim & frigido fiunt pestilentes morbi.
Niobem autem dixerunt lachrymosum lapidem esse,
Quia omnino sensus expers ex mœrore facta, τῷ πάθει γεγονυῖα
Solis incumbebat lachrymis, admodũ sensu prædita.
Et homines sic mihi tunc cogitabis, lapides
Esse factos, præ calamitate quæ fuit tunc,
Inde igitur humanitate carentiũ, et præ cordis duricia
Non accurrentium ad illos, neq; curantium ipsos.
Dij autem hos, reges, sepelierunt die decima:
Vel quod consequuti sunt et reges illam calamitatem.
Si uerò tanq̃ duros cogitaueris lapides mihi homines,
Deos tunc mihi existima esse elementa,
Tali modo sepelientes Niobe filios.
Terræmotus, tonitrua, fracturæ maris factæ,
Præduros persuaserunt, ut sepelirent mortuos.
Quidam autẽ lapideam dicũt lachrymosam Niobem,
Lapidem sculptum arte, ut uideatur flere.
Magis autem & hoc est mearum cogitationum.
Illi autem fabricatum affirmant esse lapidem.

Accipe epistolium post historias.

Domino Ioanni Lachanæ grammatico
Zabariæ
Existenti. hæc autẽ epistola continet
tres species
Rhetoricæ. qua enim ipsum increpat,
iudiciale seruat: qua uerò
Hortatur, deliberatiuũ: panegyricũ autẽ, in historijs,
Hos quidem laudando, illos autem uituperando infert
Zabariæ Lachanæ: his etenim gaudet, τῷ
Magis quàm Crœsus thesauris, atq; Midas auro,

 Quàm

Ἤπερ ὁ γύγης τῇ στροφῇ πάλαι τοῦ δακτυλίου,
Ἤπερ ὁ κόδρος, μεγακλῆς, ἀλκμαίων τε τῷ γένει,
Οἱ βορεάδαι ταῖς θριξὶν, ὁ εὔφορβος ὁμοίως,
Ὁ ναρκισσός τε καὶ νιρεὺς, ὑάκινθος τῷ κάλλει.
Ἤπερ ὀρφεὺς τῇ μουσικῇ, τῇ λύρᾳ δὲ ὁ ἀμφίων,
Αἱ δὲ σειρῆνες τῇ ᾠδῇ, τοῖς δὲ αὐλοῖς μαρσύας,
Κιθαρῳδίᾳ τέρπανδρος, ἀρίων δὲ τὸ πλέον,
Ἀρνῷ χρυσῷ δὲ ὁ ἀτρεὺς, τῷ δὲ βοῒ ὁ μίνως,
Τῷ θηρεκτόνῳ δὲ κυνὶ ὁ κέφαλος ἐκεῖνος.
Ἱπποτροφίᾳ μεγακλῆς, καὶ κίμων, ἀθηναῖοι,
Οἵπερ τοὺς ἵππους ἔθαψαν ὕστερον τεθνηκότας,
Ὡς μόνους τρὶς ὀλύμπια νικήσαντας ἐξ ἵππων.
Ἤπερ ἀριστοπάτειρα τοῖς ὀλυμπιονίκαις,
Ὁ σιμωνίδης νίκαις δὲ πεντήκοντα καὶ πέντε,
Στησίχορος τοῖς μέλεσι, τοῖς ᾄσμασι τυρταῖος,
Τῇ περὶ κάννας μάχῃ δὲ ὁ στρατηγὸς ἀννίβας.
Ἤπερ τῷ βουκεφάλῳ δὲ ἀλέξανδρος ὁ μέγας,
Τὸν, ὅνπερ ὠνησάμενος τρισκαίδεκα ταλάντων,
Ὁ θετταλὸς φιλόνικος χαρίζεται φιλίππῳ.
Ἤπερ ὁ ἀντισθένους δὲ πάλιν ὁ συβαρίτης,
Τῷ ἱματίῳ τῷ αὐτοῦ μεγάλως ἐγαυρία,
Τῶν ἑκατὸν ἐπέκεινα ταλάντων τιμωμένῳ.
Ἤπερ δαρεῖος, διαβὰς τὸν ἅλυν μὲν ἀβρόχως,
Θαλοῦ σοφοῦ ταῖς μηχαναῖς, μηνοειδεῖ τῇ τάφρῳ,
Τὸν παρ' ἡμῖν δὲ βόσπορον τοῦ μανδροκλέους ζευχθέντα.
Ἤπερ δαρείου ὁ υἱὸς ὁ ξέρξης κἂν ἐκόμπαζεν,
Βαθείᾳ τῇ διώρυγι τὸν ἄθων θαλαττώσας,
Γαῖαν δὲ τὸν ἑλλήσποντον διττῇ γεφυραγίᾳ.
Ἤπερ ἡ κλεοπάτρα δὲ χερσώσασα τὴν φάρον,
Τῷ δεξιφάνει τῷ σοφῷ κνιδόθεν ὁρμωμένῳ.
Τραϊανὸς τὸν ἴστρον δὲ μαρμαρίνῳ γεφυρώσας,
Ἀπολλοδώρῳ τῷ δεινῷ τῶν ἀρχιτεκτονούντων.
Ἤπερ ὁ γέρων ὁ σοφὸς ἐκεῖνος ἀρχιμήδης,
Φλέξας κατόπτρων μηχαναῖς ὁλκάδας τὰς μαρκέλλου.
Ἤπερ πρὸς ῥώμην ἡρακλῆς, σαμψὼν, καὶ πολυδάμας,
Ὁ σκοτουσαῖος ἀθλητὴς ἐκόμπαζε μεγάλως,
Γυμναῖς χερσὶ μὲν λέοντας, ὡς ἄρνας διαφθείρων,
Πεζοῖς ποσὶ δὲ ὑπερνικῶν ἅρματα ταχυδρόμα,
Τῇ δὲ χειρὶ τὸ σπήλαιον συμπίπτον αὐτορθώσας.
Τὸν μίλωνα, τὸν αἴγωνα ἐῶ, σὺν δαμαξένῳ.
Ἤπερ εἰς τάχος ἴφικλος μεγάλως ἐγαυρία,
Τρέχων ἀθέρων ἄνωθεν, μὴ κατακλῶν δὲ στάχυς.
Ἤπερ ὁ εὔφημος αὐτὸς βαδίζων ἐν θαλάσσῃ,
Ὥσπερ τις γῆν ὁδοιπορῶν ἀγρότης ὁδοιπόρος.
Ἤπερ τὸ πρὶν μεταλλαγαῖς ἐφρόνων πάλαι μέγα,
Πρωτεὺς καὶ περικλύμενος, ἡ θέτις τε καὶ μήστρα.
Τῷ δὲ ἀποθνήσκειν τε καὶ ζῆν, κάστωρ καὶ πολυδεύκης,
Καὶ αἰθαλίδης ὁ ἑρμοῦ, καὶ ἀρισταίας ἅμα,
Ὁ ἀρισταίας ὁ σοφὸς, ὁ τοῦ καϋστροβίου,
Θησεὺς, καὶ πρωτεσίλαος, ἄλκηστις, εὐρυδίκη.
Τῷ παύειν δὲ ὄμβρους καὶ αὐχμοὺς, καὶ προγινώσκειν πάν
Θαλῆς καὶ πυθαγόρας τε σὺν τῷ ἀναξαγόρᾳ. (τα,
Ἐμπεδοκλῆς μελίτωνος, ὁ καὶ κωλυσανέμας.
Λαΐος, παύσας τὸν λοιμὸν ἐν χρόνοις ἀντιόχου.
Ὁ ἀπολλώνιος, εἰπὼν, ὅσα μακρόν μοι λέγειν.

Καὶ

Quàm rursus Gyges uersione olim annuli:
Quàm Codrus, Megacles, Alcmaeonq; genere:
Boreadae capillis, & Euphorbus similiter:
Narcissus, atq; Nireus, et Hyacinthus pulchritudine:
Quàm Orpheus musica, lyraq; Amphion,
Sirenes cantilena, tibijs autem Marsya.
Citharae cantu Terpander, Arion autem amplius,
Agna uerò aurea Atreus, boue autem Minos,
Fericido cane autem Cephalus ille.
Equorũ educatione Megacles & Cimon Athenieñses,
Qui equos sepelierunt postea mortuos,
Ceu soli tertiò in olympia uicissent ex equis.
Quàm Aristopatera olympiacis uictorijs,
Simonides uerò uictorijs quinquagintaquinq;,
Stesichorus carminibus, canticis Tyrtaeus,
Circa uerò Cannas pugna imperator Annibal,
Quàm uerò Bucephalo Alexander magnus:
Quem cum emisset tredecim talentis,
Thessalus Philonicus donat Philippo.
Quàm Antisthenes rursus Sybarita,
Vestimento suo admodum lasciuiebat,
Centum ultra talenta aestimato:
Quàm Darius, cum pertransisset Halym quidẽ siccẽ,
Thaletis sapientis machinis lunari fossa,
Apud nos aũt Bosphorũ à Mandrocle põte iunctum:
Quàm Darij filius Xerxes iactabat
Profunda effossione Athon cum in mare uertisset,
Terram autẽ faciens Hellespontũ, duplici pontificio.
Quàm Cleopatra uerò terram faciens Pharum,
Per Dexiphanem sapientem è Cnido profectum:
Traianus aũt, quãdo Istrum marmoreo ponte iunxit,
Per Apollodorum peritum inter architectos.
Quàm senex ille sapiens Archimedes,
Cum incẽdisset speculorum machinis naues Marcelli.
Quàm robore Hercules, Samson, atq; Polydamas,
Scotusaeus athleta gloriabatur uehementer,
Nudis manibus leones uelut agnas dilacerans,
Pedibus autem superuincens currus celeres,
Manu autem speluncam ruituram sustinens.
Milonem atq; Aegona praetermitto, cum Damaxeno.
Quàm celeritate Iphiclus magnificẽ exultabat,
Currens calamos super, neq; frangens spicas.
Quàm Euphemus ipse ambulans per mare,
Quemadmodũ quis terra iter faciens agrestis uiator.
Quàm olim transformationib. sapiebãt pridẽ magnũ,
Proteus & Periclymenus, Thetis atq; Mastra:
Moriendo autem atq; uiuendo, Castor atq; Pollux.
Et Aethalides Mercurij F. & Aristeas simul,
Aristeas inquam sapiens, filius Caystrobij,
Theseus & Protesilaus, Alcestis & Eurydice.
In sedando aũt imbres & siccitates, praecognoscẽdoq;
Thales & Pythagoras, cum Anaxagora, (omnia,
Empedocles Melitonis, qui etiam coercebat uentos.
Laius, qui sedabat pestem temporibus Antiochi.
Apollonius, qui dixit quae mihi longum referre.

Et

Καὶ πρὸς αὐτῶν Δημόκριτος, ὁ πανσοφὸς ἐκεῖνος.
Ὅσπερ ἐν ἄρτων ἄσθμασι, πλὴν θερμοτάτοις μόνοις,
Ἡμέρας τρεῖς ἐξένισε τρέφων τὸν ᾅδην τούτοις.
Ἤπερ ὁ Βαβυλώνιος υἱὸς τοῦ Ἀρταβάζου,
Τριταίχμης ὁ περίβλεπτος ἐκεῖνος ἐγαυρία,
Κτηνοτροφίᾳ πλούσιος, προσόδῳ τε χρημάτων.
Τούτῳ φορβάδες ἵπποι γὰρ χωρὶς τῶν ἄλλων πάντων,
Μυριοστὺς καὶ χιλιὰς ἑξάκις μετρουμένη.
Κόλακες ὀκτακόσιοι, χωρὶς τῶν ἐν πολέμοις.
Κύνες, μόλις ἐν τέτρασι τρεφόμενοι χωρίοις.
Ἡμερησία πρόσοδος ἐκ τῶν λοιπῶν χωρίων,
Ἀρτάβη πλήρης γέμουσα χρυσείων νομισμάτων.
Ἂν θέλῃς, τούτῳ σύνταττε καὶ τοὺς Ἐριχθονίους,
Καὶ τὸν Ἰὼβ που σύνταξον ἐν πολλοστημορίῳ.
Καὶ τὸν Λυδὸν τὸν Πύθιον, πλέον Ἰὼβ μοι τάττε.
Ἐριχθονίου πλέον τε σύνταττε τῷ Τριταίχμῃ.
Καὶ γὰρ αὐτὸς ὁ Πύθιος δωρεῖται πρὶν Δαρείῳ,
Ἀμπελοδρυάδα τε χρυσῆν, καὶ πλάτανον ὁμοίως.
Ξενοδοχεῖ τὸν Ξέρξην δὲ πανστρατιᾷ δεύτερον.
Καὶ ἀργυρίου τάλαντα δισχίλια δωρεῖται,
Καὶ μυριάδας δίδωσι χρυσοῦ κεχαραγμένας,
Τετρακοσίας ἀριθμῷ, πλὴν ἑπτακισχιλίων.
Ἤπερ οὖν οὗτοι σύμπαντες ἐφρόνουν οἷς περ εἶπον,
Ἤπερ Χοσρόης οὐρανῷ τῷ τεχνουργουμένῳ,
Καὶ Πτολεμαῖος πόλεων ἀπείρων βασιλεύων,
Καὶ Γάϊος Ἰούλιος μέχρι καὶ Βρεττανίας
Τῆς Ῥώμης ὅρους προβιβῶν, καὶ Σέσωστρις ἐκεῖνος
Τῷ κοσμοκράτωρ λέγεσθαι θεὸς τοῖς Ἀσσυρίοις.
Ἵνα μὴ λέγω καὶ λοιπούς, λόγων ποιήσω μῆκος,
Δοκῶ σὺ πλέον ἐπαυχῶν τῇ Λαχανωνυμίᾳ,
Καὶ τῷ προσκολληθῆναι σοι τάξει τῶν Ζαβαρειῶν,
Οὐδὲ προσρήματος ἡμᾶς γραφῆς ἀξίους κρίνεις.
Κἀν τούτῳ, βλάπτεις οὐδαμῶς ἀνθρώπους ἐλευθέρους,
Ἀνθρώπους πλουσιοψύχους, πράγμασι πενομένους,
Οἵπερ ἅπαν ἀνθρώπινον ἡγοῦνται λῆρον εἶναι,
Θρόνους, καὶ κράτη, καὶ ἀρχάς, καὶ τύφους, καὶ ἐπάρσεις.
Ὡς πρὶν γὰρ Κάτων τὸν υἱὸν ἐπαίδευσεν ἐν πᾶσιν,
Οὕτως ἡμᾶς ἐμὸς πατήρ, ἐν λόγοις καὶ τοῖς ἔργοις,
Καὶ πᾶσιν ἐξεπαίδευσε σωφρόνως καὶ κοσμίως.
Μᾶλλον τῶν ἄλλων, πλέον με καταφρονεῖν διδάξας,
Πλοῦτον καὶ τῦφον, καὶ ἀρχῆς, καὶ τῆς πρωτοκλισίας.
Ἐγγύς που πεντεκαιδέκατον τρέχοντα γὰρ τὸν χρόνον,
Τὸ νέον καὶ εὐόλισθον τηρῶν τῆς ἡλικίας,
Αὐτῷ με συνεκοίταζε, πᾶν παραινῶν τὸ δέον,
Ἤπερ ὁ Κάτων τῷ υἱῷ, ὁ Σόλων δὲ τῷ Κροίσῳ,
Ὁ δ' ἰατρὸς Θεόδωρος ἐκείνῳ τῷ Χαγάνῳ,
Εἰπὼν τό, πῶς ὁ Σέσωστρις τοὺς βασιλεῖς ἐζεύγνυ,
Καὶ πῶς ὁ εἷς τὰς τροχιὰς βλέπων, εἰπὼν οὐ τρέχει,
Ἐκεῖνον ἐσωφρόνισε τὸν Σέσωστριν τὸν μέγαν.
Ὑπὲρ ἐκείνους ὁ πατὴρ ἀεὶ νυξὶ παραινεῖ,
Ἀρχὰς ἀνθρώπων λέγων μοι, καὶ βίων μεταπτώσεις,
Ἑκάβην, Πολυμήστορα, τὸν Αἴαντα, τοὺς ἄλλους,
Γελίμερ, Βελισάριον, καὶ παλαιοὺς ὁπόσους.
Ἀπὸ τῶν νέων τε δεικνύς, πόσους ἀεὶ συχνάκις,
Οὐσίας ἔχοντας τὸ πρίν, ὡς ἔφασκε, μεγάλας,

Et cum ipsis Democritus, omniscius ille,
Qui in panum uaporibus, uerum calidis tantum,
Dies tres hospitatus est nutriens Orcum bis.
Quam Babylonius filius Artabazi,
Tritaechmas inclytus ille laetabatur,
Iumentorum educatione abundanti, atque prouentu pecuniarum.
Huic enim pascuales equae praeter alia omnia,
Myriostys, atque mille sexies mensuratae:
Emissarij octingenti, praeter eos qui ad bella:
Canes uix in quatuor nutriti regionibus:
Diurnus prouentus ex alijs regionibus,
Artabe plena, referta aureis numismatis.
Si uis, huic coniunge et Erichthonios,
Et Iob alicubi statue in aliqua particula:
Et Lydum Pythium plus Iob mihi pone,
Erichthonioque amplius, constitue cum Tritaechma.
Etenim ipse Pythius donat prius Dario,
Arbustumque aureum, et platanum similiter:
Hospitio recipit Xerxem cum toto exercitu secundo.
Et argenti talenta duo millia donat,
Et myriadas dat auri signati
Quadringentas numero, praeter septem millia.
Quam igitur isti uniuersi sapiebant in his quae dixi,
Et quam Chosroes caelo fabrefacto,
Et Ptolemaeus urbibus innumeris regnans,
Et Caius Iulius usque ad Britanniam
Romae terminos promouens: et Sesostris ille,
Eo quod mundi imperator diceretur, deus apud Assyrijs:
Ne dicens et reliquos, sermonum faciam prolixitatem:
Opinor quod tu amplius gloriaris Lachanae cognomento.
Et quod adiungaris ordini Zabarei,
Neque alloquutione nos scripturae dignos iudicas.
Et in hoc laedis nequaquam uiros liberos,
Homines dites animo, rebus egenos,
Qui omne humanum arbitrantur nugas esse,
Sedes, imperia, principatus, elationes, sublimitates.
Quemadmodum ante enim Cato filium erudiuit in omnib.
Sic nos meus pater, in sermonibus atque operibus.
Et in omnibus erudiuit sobrie atque decenter.
Magis alijs, amplius me despicere docens
Diuitias, et fastus, et principatum, ac primos consessus.
Prope quintum enim et decimum currentem annum,
Adolescentiam atque procliuitatem obseruans aetatis,
Sibi me condormire faciebat, omnis admonens officij,
Non aliter quam Cato filium, Solon autem Croesum:
Medicus autem Theodorus Chaganum illum,
Id referens, quo pacto Sesostris reges iugo copulabat,
Et quomodo unus, rotationes uidens cum dixisset, non curro,
Illum modestiam docuit Sesostrin magnum:
Supra istos pater semper noctibus adhortabatur,
Principatus exponens hominum mihi, atque uitae uicissitudines.
Hecubam, Polymestorem, Aiacem, atque alios.
Gelimer, Belisarium, et ueteres alios,
Et a teneris annis ostendens, quot subinde plerunque
Opibus praediti antea, ut dicebat, magnis,

Καλλιφορῶντας τότε δὲ, καὶ φαῦλα δρῶντας ἄλλα.
Οὓς μοι δεικνὺς, ἐκέλευε βλέπειν τὸν βίον, οἷος.
Οὐκ ἐκ ξυλίνου τοῦ νεκροῦ, κατὰ τοὺς Αἰγυπτίους.
Οὐδὲ κατὰ τοὺς Λάκωνας, μεθύσκων τοὺς οἰκέτας.
Καὶ μύθους πλάττων ἔλεγε συντείνοντας πρὸς τοῦτο.
Οὕτω μοι νὺξ παραίνεσις ὑπῆρχε πᾶσα τότε,
Ἡμέρα δὲ διδάσκαλος ὑπῆρχε μαθημάτων,
Μετὰ σωφρόνων τῶν πληγῶν, καὶ μᾶλλον ἀτακτοῦντι.
Καὶ πρακτικῶς ἐπλήρου μοι τότε τὰς παραινέσεις.
Εἰς βαλανεῖον γάρ ποτε δέον γενέσθαι,
Τοῖς δούλοις αὖ ἐκέλευσεν εἰς ἔσχατον κλιντῆρα,
Θεῖναι τὸ στρωματόδεσμον, τινὰς δ' ἄλλους παρατρέχειν,
Καίτοι σχεδὸν τυγχάνοντος λουτρῶνος ἡμετέρου.
Τὰς δ' ἄλλας λέγειν παρίω πάσας αὐτοῦ παιδεύσεις.
Οὕτως, ὡς ἔφην, παιδευθεὶς μηδὲν δοκῶν τὸν βίον,
Οὐκ ἐπαλγύνομαι ποσῶς σαῖς ἀπροσηγορίαις.
Θλίβομαι δέ σε καθορῶν βλαπτόμενον ἐσχάτως.
Καὶ γὰρ βαρβαρωδέστερος δοκεῖν βαρβάρων σπεύδεις,
Ἀλόγων ἀλογώτερος, τιμώμενος τῷ λόγῳ.
Ἀναισθητότερος αὐτῶν αὐτῶν τῶν ἀναισθήτων,
Τῷ μὴ μεμνῆσθαι μηδαμῶς πάντως θεσμῶν φιλίας.
Δαρεῖος γὰρ ὁ βάρβαρος ἐλθὼν εἰς Βαβυλῶνα,
Ὑπασπιστὴς, οὐ βασιλεὺς ὢν, ἐν τοῖς τότε χρόνοις,
Ἐκ Συλοσῶντος δὲ λαβὼν δῶρον πυῤῥὰν χλανίδα,
Ὡς ἐγκρατὴς μετέπειτα γέγονε βασιλείας,
Τῆς δωρεᾶς οὐ γέγονεν ὁ βάρβαρος ἀμνήμων,
Ἀντιδωρήσας δὲ, ποιεῖ τῆς Σάμου βασιλέα,
Φήσας, Δαρεῖος οὐδαμῶς ἀμνημονεῖ χαρίτων.
ἀρβάκης Ἐῶ τὸν Βελεσυν αὐτὸν, καὶ τὸν † Ἀρσάκην λέγειν.
Οἷα δ' ὁ Ξέρξης ἔδρασεν ὡς πρὸς τὸν Ἱστιαῖον.
Τὸν Δημοκήδην ἰατρὸν ἐῶ, καὶ τὸν Δαρεῖον,
Ὅσοις αὐτὸν ἠμείψατο δώροις ἀμετροτάτοις.
Ἐῶ τὸν Κῦρον τὸν καλὸν, τὸν παρὰ Ξενοφῶντι,
Τὸν Ἀβραδάταν στρατηγὸν, πάντας βαρβάρους ἄλλους,
Οἵπερ ἀπεμνημόνευσαν χάριν εὐεργεσίας.
Τὸν λόγον μετατρέπω δὲ πρὸς φύσεις τῶν ἀλόγων.
Ὁ Συμανδύας βασιλεὺς ὁ μέγας ὁ τῶν Σύρων,
Θηρίον εἶχε λέοντα, πολέμοις παραστάτην,
Ἀνθ' ὧν αὐτὸν ἐξέθρεψε, χάριτος μεμνημένον.
Τριακονταπεντάπηχυν δράκοντα Πτολεμαῖος,
Τοῖς λόγοις ὑπακούοντα, καὶ τῇ φωνῇ τῇ τούτου.
Ἄλλος δὲ πάλιν βασιλεὺς μέγιστον εἶχε κύνα,
Ὅστις ποτὲ διέσπασε τὴν σύνευνον ἐκείνου,
Συμπαίξασαν τῷ βασιλεῖ, νομίσας πολεμίαν.
Ἀρτύβιος ὁ Πέρσης δὲ τὸν ἵππον ἀναθρέψας,
Εἶχε συμπολεμοῦντά τε, καὶ συμμεμαχηκότα.
Ὁπότε δ' ὁ Ἀρτύβιος ἐξέπλευσεν εἰς Κύπρον,
Καὶ μάχην συνεκρότησε Κυπρίῳ Ὀνησίλῳ,
Ὡς πέπτωκεν Ἀρτύβιος ὑπὸ τοῦ Ὀνησίλου,
Ἰδὼν ὁ ἵππος τὸν αὐτοῦ δεσπότην πεπτωκότα,
Ὄρθιος στὰς ἐμάχετο μετὰ τοῦ Ὀνησίλου.
Πατάσσων τὴν ἀσπίδα δὲ ποσὶ τοῖς ἐμπροσθίοις,
Μικροῦ δεῖν αὖ ἀπέκτεινε τὸν Κύπρου βασιλέα,
Εἰ μὴ δρεπάνοις ἔκοψαν ὑπασπισταὶ τοὺς πόδας.
Ὀππιανοῦ μεμάθηκας τὸν πόθον τοῦ δελφῖνος,

Πρὸς

Cados ferrent tunc, malaq; patrarent alia.
Quos mibi ostendēs, iussit intueri uitam, qualis esset.
Non ex ligneo mortuo, iuxta Aegyptios:
Neq; iuxta Lacones, inebrians seruos,
Atq; fabulas fingens dicebat congruentes ad hoc.
Sic mihi nox admonitio fuit tota tunc,
Dies autem præceptor fuit disciplinarum
Cū eruditis uerberib. et præcipuè agēti inordinatè,
Et re ipsa adimplebat mihi tunc admonitiones.
In balneum enim olim quod debebat fieri,
Seruis iussit, in extremum lectum
Ponere culcitram, alios autem præterfugere,
Quamuis prope fuisset lauacrum nostrum.
Alias aūt dicere prætermitto omnes illius eruditiones.
Sic inquam instructus, nihil opinari uitam,
Non doleo aliquo pacto tuo silentio:
Doleo uerò, te prospiciens perditum extremè.
Etenim barbarior uideri barbaris festinas,
Brutis irrationabilior, tametsi ratione æstimatus,
Insensibilior ipsis ipsis insensibilibus,
Eo quòd nō memineris nequaq̄ omnino legū amicitiæ.
Darius enim Barbarus, ueniens Babylonem,
Armiger, non rex existens, in illis tunc temporibus,
A Sylosonte autē donū cū accepisset rubrā chlamidē,
Postquàm potitus deinde fuit regno,
Doni non fuit barbarus immemor,
Vicissim autem inquirens facit Sami regem,
Dicens, Darius nequaq̄ immemor est beneficiorum.
Omitto Belesyn ipsum, atq; Arsacem dicere,
Qualia uerò Xerxes fecerit erga Histiæum:
Democedem medicum prætermitto, atq; Darium,
Quot ipsum remunerauerit donis immensis.
Præterea Cyrū honestum illum apud Xenophontem,
Habradatam ducem, aliosq; Barbaros omnes,
Qui memores fuerunt gratiæ beneficij.
Sermonē autē uerto ad naturas rationis expertium.
Symandyas rex magnus Syrorum,
Ferum habuit leonem, in bellis asseclam,
Eo quòd ipsum nutrierat, gratiæ memorem.
Trigintaquinq; cubitorum draconem Ptolemæus,
Verbis obedientem, atq; uoci huius.
Alius autem rursus rex maximum habebat canem,
Qui olim discerpsit uxorem illius,
Colludentem regi, arbitratus aduersariam.
Artybius autem Persa equum cum nutrisset,
Habuit commilitonem, atq; unà pugnæ socium.
Quum autem Artybius enauigasset in Cyprum,
Atq; pugnam commisisset cum Cyprio Onesilo,
Postquàm cecidit Artybius sub Onesilo,
Conspicatus equus suum dominum prostratum,
Rectus stans pugnabat cum Onesilo:
Feriensq; scutum pedibus anterioribus,
Parum abfuit quin occiderit Cypri regem,
Nisi falcibus concidissent armigeri pedes.
Oppiani didicisti desiderium delphini

Erga

Πρὸς αἰολέα μείρακα, πρὸς λίβυν τε ποιμένα,
Ἔλεγον πρὸς ἀρίονα πάλιν τὸν μηθυμναῖον.
Τὸν ὀδυρμὸν ἐπίσταμαι τῶν ἵππων ἀχιλλέως,
Ὀδυρομένων πάτροκλον ἐν μάχῃ πεπτωκότα.
Τὴν δὲ κοινὴν συμπάθειαν πρὸς ἄλληλα τῶν ζώων,
Ἐῶ καὶ λέγειν, ὡς σαθρόν, καὶ παρατρέχω τοῦτο.
Τὸν πόθον εἰδὼς τοῦ κυνὸς εἴμαι τῆς ἠριγόνης,
Καὶ τοῦ ξανθίππου τοῦ κυνός, καί τινος δὲ ῥωμαίου
Ἀνδρὸς μεγάλου στρατηγοῦ, ὅστις πεσὼν ἐν μάχῃ,
Ἔκειτο πτῶμα τοῖς κυσί, θηρσί, καὶ τοῖς ὀρνέοις.
Σύμπας στρατὸς ἐτράπη γὰρ ὡς πρὸς φυγὴν ῥωμαίων.
Μόνος δὲ ὁ κύων ὁ αὐτοῦ πιστότερος ὢν πάντων,
Πολλαῖς ἡμέραις καρτερῶν ἐφύλαττε τὸν ἄνδρα,
Καὶ τὴν αἰσχύνην ἔκρυπτε τοῦ ἥρωος ἐκείνου.
Ἕως ἐλθόντες ὕστερον οἱ στρατηγοὶ ῥωμαίων,
Ἀράμενοι κατέκρυψαν ἐν τάφοις τοῖς πατρῴοις.
Ἕτερος πάλιν ἄνθρωπος μετὰ κυνὸς ὁδεύων,
Ἐν χρόνοις πάνυ πρὸ ἡμῶν ὀλίγοις ὑπηργμένοις,
Ὑπὸ λῃστοῦ ἀνῄρηται. παραμένει δὲ ὁ κύων,
Ἕως τὶς ἐκ τῆς πόλεως κάπηλος θάπτει τοῦτον.
Ὥσπερ ὁ κύων συνδημεῖ καπήλῳ πρὸς πόλιν,
Τῷ πανδοχείῳ δὲ σκηνῶν, ἥμερος ἦν τοῖς πᾶσι,
Πάντας ἐκμειλισσόμενος καὶ σαίνων τοὺς ἀνθρώπους.
Ὡς δὲ ὁ φονεὺς ὁ μιαρὸς ἦλθε τῷ πανδοχείῳ,
Ὁ κύων ὥσπερ ἄνθρωπος συνετός, θυμῷ δικαίῳ,
Ἄσπειστον ἔφερεν αὐτῷ τὴν ὑλακήν, τὸ δῆγμα.
Ἕως ὁ πανδοχεὺς αὐτὸς καὶ πάντες οἱ παρόντες,
Θαυμάσαντες, ἀνέκρινον ἀσφαλεστάτῃ βίᾳ.
Μαθόντες τοῦτον εἶναι δὲ φονέα τοῦ ἀνθρώπου,
Ἐπάρχῳ τῷ τῆς πόλεως ἄγουσι τὸν γεννάδαν.
Καὶ σταυρωθείς, ἀνῄρητο ὁ μιαρὸς ἐκεῖνος.
Ὀρφέα λέγειν παρίω τοὺς ῥυσαμένους κύνας,
Καὶ κτείναντας τὸν δράκοντα τὸν κατ' αὐτοῦ χωροῦντα.
Ἐῶ τοὺς κύνας τοὺς ἐμὲ πολλάκις ῥυσαμένους,
Ἀπὸ πληγῶν τε πατρικῶν, καὶ συμμειρακίων μάχης.
Τοὺς συνταράξαντας ποτὲ μάχην βενετικῶν,
Χάριν ἐμοῦ, καὶ μετ' αὐτοῦ πεσόντας ἐξ ὑπαίθρου.
Ἐῶ λαλεῖν τὸν ἀετόν, τὸν μείρακα θρηνοῦντα,
Καὶ συγκαυθέντα μετ' αὐτοῦ πυρᾷ τῇ θανασίμῳ.
Ἐῶ ταῦτα, κατάδηλα τυγχάνοντα τοῖς πᾶσιν.
Ἐξ ὧν ἀεὶ προσβλέπομεν τοῖς παρ' ἡμῖν ἀλόγοις.
Παῖς τὶς ἐν πάτραις δράκοντα μικρὸν ἐωνημένος,
Ἀνέθρεψεν. ὃς μέγιστος γενόμενος, ἀπέδρα.
Κατασχεθέντος δὲ ποτὲ λῃσταῖς τοῦ νεανίσκου,
Βοήσαντος, ἐξέθορε κατὰ λῃστῶν ὁ δράκων.
Οὕσπερ καὶ τρέπει πρὸς φυγήν, σώζει τὸν νεανίσκον.
Μὴ γοῦν αὐτὸς καὶ δράκοντα νικήσεις ἀστοργίᾳ;
Καὶ τί φημὶ τὰ ἔμψυχα; τὰ γηγενῆ δένδρα,
Ὑφ' ἡρακλέος τοῦ ἀνδρὸς ἀνῃρημένου τῆδε,
Αἵματι καταλείβεται περὶ τὸν τάφον τοῦδε.
Ἐῶ τὰς τοῦ φαέθοντος αἰγείρους διαγράφειν,
Ἠλεκτροφόρον δάκρυον ἠριδανῷ ῥεούσας.
Ἦν πρὶν συκῆ τις παρ' ἡμῖν ἐκ τῶν ὀρχιακρήπων,
Αὕτη κλῆσιν ἐκέκτητο, συκῆ τοῦ λογοθέτου,
Μόνος ἐκ ταύτης γὰρ αὐτὸς κατήσθιεν ἐκεῖνος,

Κἀγὼ

Erga Aeolicũ adolescentẽ, ergaq; Libycũ pastorem,
Dixi erga Arionem rursus Methymnæon.
Luctum scis equorum Achillis,
Lugentium Patroclum in pugna cæsum.
Communẽ autẽ cõsensum erga se mutuò animantium,
Omitto etiã dicere, tanq frivolum, atq; prætercurro
Desiderium nouisti canis arboreæ Erigonæ, (hunc.
Et Xanthippi canis, & cuiusdam Romani,
Viri magni imperatoris: qui cum cecidisset in pugna,
Expositum erat cadauer canibus, feris, atque auibus.
Totus enim exercitus uersus est in fugã Romanorum.
Solus autem canis ipsius fidelior omnibus,
Multis diebus sustinens, seruabat uirum,
Atq; uerenda contegit herois illius:
Donec reuertentes deinde duces Romanorum,
Sublatum absconderunt in sepulchris paternis.
Alius rursus homo cum cane iter faciens,
In temporibus admodũ ante nos paucis existentibus,
A' latrone interfectus est. adstitit autem canis,
Donec quispiam ex urbe caupo sepelit hunc.
Cum quo canis pergit caupone ad urbem,
In cauponaq; persistens, mansuetus erat omnibus,
Omnibus applaudens atq; blandiens hominibus.
Vt autem homicida scelestus uenit ad cauponam,
Canis uelut homo intelligens, furore iusto,
Irreconciliabilem inferebat illi latratum morsu:
Donec caupo ipse, atq; omnes qui aderant,
Admirati, iudicarunt tutissima ui.
Discentes autem hunc esse interfectorem hominis,
Præfecto urbis ducunt nebulonem illum.
Et crucifixus sublatus est abominandus ille.
Orphei dicere prætermitto liberatores canes,
Atq; occidentes draconem in ipsum irruentem.
Omitto canes, me sæpe qui liberarunt,
A' uerberibusq; paternis, & consodalium pugna:
Qui commiserunt olim pugnam cum Venetiano,
Causa mei, & cum ipso ceciderunt è cœnaculo.
Prætermitto dicere aquilã, adolescentẽ deplorantem,
Atq; combustam cum illo strue mortifera.
Prætermitto hæc, manifesta cum sint omnibus,
Ex quibus semper prospicimus apud nos irrationalib.
Puer quidã in Patris, draconẽ paruum cum emisset,
Nutriuit. qui maximus factus, aufugit.
Correpto autem olim à latronibus iuuene,
Clamante, insiliit in latrones draco:
Quos & uertit in fugam, seruatq; iuuenem.
Num igitur ipse draconem uinceis, amoris carentia?
Et quid dico animata? Geryonis arbores,
Ab Hercule, occiso uiro hoc.
Sanguine destillant circa sepulchrum huius.
Prætermitto Phaëthontis populos describere,
Electriferam lachrymam in Eridano fluentes.
Erat antè ficus quidam apud nos ex præcocibus,
Ipsa nomen accepit, ficus doctoris,
Solus enim ipse comedebat ex illa:

Et ego

Κἀγὼ βραχέα δὲ τινὰ κλοπῇ τῇ λεληθυίᾳ.
Αἴφνης θανόντος δὲ αὐτοῦ ποτὲ τοῦ λεχθέντος,
Εὐθὺς ἐξήρανε τὸ φυτὸν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ,
Παρακρεμάσαν τρομερὰ καὶ ῥυσσαρὰ τὰ φύλλα,
Καὶ πάντες ἐθαυμάζομεν τί τὸ συμβὰν ἀθρόως.
Πλεῖον δὲ ἐθαμβούμεθα, πᾶν τὸ συμβὰν μαθόντες.
Ἐρράγη δὲ τῇ αὔριον ἐκ κορυφῆς εἰς ῥίζαν,
Καὶ παντελῶς ἀπεξηράνθη, θαῦμα καινὸν καὶ ξένον.
Ὀμνύω μὲν τὴν ἀλήθειαν, τὸν φωταυγῆ φωσφόρον,
Ὡς οὐδὲ ἐν ἄλλοις ἔψευσμαι σπουδαίοις, οὐδὲ ἐν τούτῳ.
Καὶ τί φημί σοι τὰ φυτά; Ῥόδιον ἔστιν ὄρος,
Ἀταβύριον Τὴν κλῆσιν Ἀταβύριον, χαλκᾶς πρὶν ἔχον βόας,
Αἳ μυκηθμὸν ἐξέπεμπον, χειρώσεως Ῥόδῳ βλάβης.
Ἰλλυριοῖς οἱ τάφοι δὲ Κάδμου καὶ Ἁρμονίας,
Κακοῦ τινος Ἰλλυριοῖς καὶ βλάβης γινομένης,
Ἀλλήλοις κυλινδούμενοι πάταγον συνεκρότουν,
Ὥσπερ ἐπαλγυνόμενοι ταῖς συμφοραῖς καὶ βλάβαις.
Καὶ τί σοι ταῦτα τὰ μικρὰ καὶ τὰ στενὰ διδάσκω;
Καὶ τὴν μαγνῆτιν πῶς ἕλκει φιλίας τὸν σίδηρον;
Ἡ πόα δὲ χρυσόπολις, τοῦ καθαροῦ χρυσίου;
Καὶ τὰ λοιπὰ δὲ τῶν λοιπῶν, ἵνα μὴ γράφω μάτην,
Τὴν πέτρινον Νιόβην τε, καὶ Μέμνονος τὴν στήλην.
Ἔχεις τοιαῦτα πλείονα, γιγνόμενα συχνάκις,
Ὡς ἐν σημείοις βλέπομεν στήλας καταπεσούσας,
Θρόνους, καὶ κλίνας, καὶ λοιπὰ συγκλώμενα τῷ πάθει.
Μὴ σὺ γοῦν ἀστοργότερος καὶ τούτων μοι φανείης,
Μηδὲ ψευδαγαυρούμενος τοῦ βίου δοξαρίῳ,
Ἀλλ' ἴσο στέργων ἅπαντας, εὐόμιλος τοῖς πᾶσι,
Καὶ ταπεινός, καὶ προσηνής, ὅλος φιλίας γέμων,
Κἂν ὑψιβατῇς ὡς Δαίδαλος, ὡς Ἴκαρος ἐκεῖνος,
Κἂν οὐρανίας ἄντυγος δόξῃς χερσὶ σὺ ψαύειν.
Καὶ τί γὰρ τὸ δοξάριον τοῦ ταλαιπώρου βίου;
Κἂν γὰρ μὴ μεταπέσῃ τις ταῖς τύχαις παλιρροίας,
Ἀλλ' οὖν ὁ πανδεκτὸς αὐτὰ θάνατος πάντα φθείρει,
Καὶ λήθης κρύπτει τῷ βυθῷ, καὶ τῆς ἀμνημοσύνης.
Μόνας αἰὼν φυλάττει δὲ τὰς ἀρετὰς, φιλίας.
Ἦν εὐτυχὴς Τιμόθεος ὁ στρατηγὸς ἐκεῖνος,
Ὑπερπλουτῶν, ὑπερτρυφῶν, πένης πεινῶν ὕστερον.
Βελλεροφόντης ἤρθη δὲ πρὸς οὐρανὸν Πηγάσῳ,
Ὕστερον τὸ ἄπορον τυφλὸν εἶχε τὸν ἄνδρα.
Τύραννος Διονύσιος, γραμματιστὴς ὕστερον.
Περσεὺς ἦν πρίν σοι βασιλεύς, αἰχμάλωτος εἶτά μοι.
ὁ ῥόδος Ὁ Φύτων, ὁ Ψαμμήτιχος, ὁ Κροῖσος, ὁ Γελίας.
Ὑπέρπλουτος ὁ Τίμων δέ, πλὴν σκαπανεὺς ὕστερος.
Σώφρων ὁ Αἴας, συνετός, ἀλλ' ὕστερον παράφρων.
Θερσίτης πρὶν ἀκέραιος, ὕστερον πτῶμα τέλος.
Ὁ Τύλλιος ὁ Σέρβιος, οἰκέτης ἐστιγμένος,
Ὕστερον Ῥώμης βασιλεύς. ὢ τῶν στροφῶν τῆς τύχης.
Ἀννίβας μέγας στρατηγὸς τῆς ὅλης Καρχηδόνος,
Τὸν Παῦλον καὶ Τερέντιον τοὺς στρατηγοὺς νικήσας,
Ἄρδην δὲ πᾶν ῥωμαϊκὸν τότε συγκόψας γένος,
Ἀλλὰ δραπέτης ὕστερον θνήσκει φαρμάκου πόσει.
Θεμιστοκλῆς, τὸ ταύρειον αἷμα πιὼν πρὸ τούτου.
Ὁ Εὐμενὴς ἦν ἁμαξεύς, ἀλλ' ἐδοξάσθη μέγα.
Ὁ Φαληρεὺς Δημήτριος μέγας καὶ τιμητέος,

Ἀλλ'

Et ego, paucas uerò quasdam, furto clandestino.
Repente autem mortuo illo olim doctore,
Statim interijt planta illo ipso die,
Cum suspendisset tremebunda atq; rugosa folia:
Et omnes admirati sumus, quid accidisset ita subitò.
Amplius autem mirati sumus, omnem euentum edocti.
Fracta autem est in crastinum, à uertice in radicem,
Et omnino exiccata est, mira res noua atq; peregrina.
Iuro ueritatem, ducentem lumen luciferum,
Quòd neq; in alijs mētitus sum studiosis, neq; in hoc.
Et quid dico tibi plantas? Rhodius est mons,
Nomine Atabyrium, æreos olim habens boues,
Quæ mugitū emittebāt, cū immineret Rhodo pericu(lum.
Illyrijs autē sepulchra Cadmi atq; Harmoniæ,
Malo quopiam Illyrijs atq; noxa ingruente,
Inter sese collisa strepitum emittebant,
Velut indolentes calamitatibus atq; noxis.
Et cur te hæc modica atq; angusta doceo?
Et magnetem, quomodo ducat ytr amicitia ferri:
Herba autem Chrysopolis, puri auri:
Et cætera aliorum, ne scribam temerè,
Saxeam Niobem, & Memnonis columnam:
Habes talia multa, facta frequenter,
Vt in signis uidemus columnas quæ ceciderunt,
Sedes, & lectos, & reliqua confracta calamitate.
Ne tu igitur immanior etiam his mihi appareas,
Neq; falso gaudens uitæ gloriola,
Sed corám amans omnes, atq; affabilis omnibus,
Atq; humilis, & mitis, totus amicitia plenus.
Quamuis alatus ut Dædalus, utq; Icarus ille,
Quamuis cœlestē gyrū uidearis tibi manibus tangere.
Et quid enim æstimatiuncula miseræ uitæ?
Quamuis enim non cadat quis á fortunis reciprocis,
Saltem omniuora hæc mors omnia corrumpit,
Et obliuionis abscondit profundo, atq; interitus.
Solas uerò æternitas seruat uirtutes atq; amicitias.
Erat fœlix Timotheus dux ille,
Superditescēs, superdelicians, pauper esuriēs postea.
Bellerophontes autem sublatus est ad cœlum Pegaso,
Deinde inopia cæcum habuit hominem.
Tyrannus Dionysius, grammatistes postea.
Perseus erat antea tibi rex, captiuus deinde mihi:
Phyton, Psamenitus, Crœsus, Gelias.
Ditißimus uerò Timon antea, fossor postea.
Prudens Aiax, catus: sed deinde delirus.
Thersites antea integer, deinde cadauer tandem.
Tullius Seruius, famulus compunctus,
Deinde Romæ rex. ô mutationes fortunæ.
Annibal magnus imperator totius Carthaginis,
Paulum & Terentium imperatores cum uicisset,
Funditusq; omne Romanū tunc cum cōcidisset genus:
Verùm fugitiuus deinde moritur ueneni potione.
Themistocles taurinum sanguinem bibens ante hunc.
Eumenes erat auriga, sed gloria elatus est magna.
Phalareus Demetrius magnus atq; honorandus,

Sed

Ἀλλ' ὕστερον τοῖς Κορινθίοις ἀτίμως γραμματεύει.
Τί τὰ πολλά σοι προσλαλῶ, τὰ τῶν ἀρχαιοτέρων;
Τυφλοῦται Βελισάριος μετὰ τὰς στρατηγίας,
Ἔκπωμα ξύλινον κρατῶν, ἐβόα τῷ μιλίῳ,
Βελισαρίῳ ὀβολὸν δότε τῷ στρατηλάτῃ,
Ὃν τύχη μὲν ἐδόξασεν, ἀποτυφλοῖ δ' ὁ φθόνος,
Οὕτω τὸ πᾶν ἐκτρέπεται τοῦ βίου τῶν ἀνθρώπων,
Ἄνω καὶ κάτω σφαιρηδὸν ἀλλόμενον ἀστάτως,
Κἂν περ οὐ σχῇ μετατροπὴν ἐκ τῆς ἀστάτου τύχης,
Ἀλλ' οὖν θανάτῳ καταντᾷ, πρὸς τὸ μηδὲν ὕστερον.
Ποῦ γὰρ Ἀλέξανδρος ἐστὶν ὁ Μακεδὼν ἐκεῖνος,
Ὃς πρὶν ἐδουλαγώγησε γῆν πᾶσαν τῶν βαρβάρων;
Ποῦ δὲ Σκηπίων ὁ καλός; ποῦ Γάιος ὁ Καῖσαρ;
Ποῦ κοσμοκράτωρ Σέσωστρις, ὁ βασιλεῖς ζευγνύων,
Καὶ παρ' αὐτῶν συρόμενος, ὥσπερ ὑφ' ἵππων ἄλλος;
Ποῦ Βαβυλὼν ὀνομαστή; ποῦ δὲ καὶ Τροία πόλις;
Ποῦ νῦν οἱ πρότερον σοφοί; ποῦ κάλλη τὰ ἀρχαῖα;
Ποῦ τοῦ Βρισέως ῥώμη δέ, ποῦ τάχος Ἡρακλέος;
Ποῦ Παλαμήδους φρόνησις; ποῦ πάντα τὰ ἀρχαῖα;
Κόνις ψυχρὰ τὰ σύμπαντα, καὶ τέφρα, καὶ σαπρία.
Ὅθεν ἀνθρώπινα φρονεῖν χρεὼν τοὺς σωφρονοῦντας,
Καὶ μὴ γαυροῦσθαι τοῖς ψυχροῖς τοῦ βίου δοξαρίοις,
Μὴ δ' ἀγεννῶς ἀποβολαῖς ὀλοφύρεσθαι πραγμάτων.
Πάντα νομίζειν δὲ καπνόν, πᾶσι μετρίως εἶναι,
Θρηνεῖν δ' ἐπὶ τοῖς θνήσκουσι, γνωστοῖς τε καὶ τοῖς ξένοις,
Καὶ λέγειν τὸ Πινδάρειον καθ' ἑαυτὸν συχνάκις,
Τί δ' ἄρα τίς; τί δ' οὔ τις; σκιᾶς ἄνθρωπος ὄναρ.
Ὁ πενιχρὸς καὶ ἀφνειὸς θνήσκομεν ἅμα πάντες.
Ἀλλὰ ταυτὶ μὲν εἶπόν σοι, δεόντως ὀνειδίζων,
Καὶ παραινῶν τὰ πρέποντα, τὸν τῦφον καταστέλλων,
Ἐν λόγοις ἴσως στυφνοῖς, ἀλλὰ λυσιτελέσι.
Νῦν δὲ τοῖς ἀστεϊσμασι, τὸ σκυθρωπὸν ἐλάσω.

Sed deinde Corinthi inglorie literas docet.
Quid multa tibi adducam, quæ sunt uetustiorum?
Excæcatur Belisarius post imperatoriã dignitatem,
Poculum ligneum tenens clamabat plebi,
Belisario date obolum imperatori,
Quem fortuna extulit, excæcauit autem inuidia.
Sic omne subuertitur quicquid est uitæ hominũ, (ter.
Sursum ac deorsum sphęrę instar cõuolutũ instabili-
Quamuis non habeat mutationẽ ab instabili fortuna,
Verùm morti occurrit, ad nihilumq; postea.
Vbi enim Alexander est Macedo ille,
Qui antea subegit terram omnem Barbarorum?
Vbi Scipio honestus? ubi Caius Cæsar?
Vbi mũdi imperator Sesostris, qui reges curru iunge
Et ab ipsis tractus, uelut ab equis alij? (bat,
Vbi Babylon nominata? ubi uerò & Troia ciuitas?
Vbi nunc prius sapiẽtes? ubi pulchritudines antiquæ?
Vbi Brisei robur autem? ubi celeritas Herculis?
Vbi Palamedis prudentia? ubi omnia antiqua?
Puluis frigidus uniuersa, & cinis, atq; putredo.
Vnde humana sapere decet sapientes,
Neq; insolescere frigidis uitæ æstimatiunculis,
Neq; turpiter in amißionibus eiulare rerum:
Omnia arbitrari autem fumũ, omnibus modestos esse.
Lugere autem super morientes tam notos q̃ hospites,
Et dicere illud Pindaricum intra se frequenter:
Quid igitur aliquis? quid nemo? umbræ homo som-
Pauper & diues, morimur simul omnes. (nium.
Sed hæc dixi tibi quidem, opportunè exprobrans,
Atq; admonens quæ decerent, superciliũ contrahens,
Sermonibus fortè austeris, uerum utilibus.
Nunc autem urbanis tristem frontem exporrigam.

οὐ δέλαισιν

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΙΩΑΝΝΟΥ ΤΟΥ ΤΖΕΤ-
ζου ἕτεραι ἱστορίαι, καὶ λέξεις ἱστοριώδεις,
τῆσδε τῆς γραφείσης ἐπιστολῆς.

ἌΛΛΩΝ ἡμῶν ἐπιστολῶν καὶ λόγων ἱστορίας,
Καὶ λέξεις καινοτέρας δὲ μᾶλλον, ὡς ἱστορίας,
Ἄκουε πᾶς βουλόμενος, συντεταγμένῃ τάξει.

ΛΕΞΙΣ ΙΣΤΟΡΙΚΗ Α. ΠΕΡΙ
ἐπιφυλλίδος.

Ἐπιφυλλὶς σμικρότατον βοτρύδιον ὑπάρχει,
Δυνάμενον καλύπτεσθαι καὶ τῷ τυχόντι φύλλῳ.

ΙΣΤΟΡΙΑ Β. ΠΕΡΙ ΒΕΚΕ-
σελληνῶν.

Μία τοῦ Βεκεσέλληνοι οὖσα ἡ ἱστορία,
Δύο εἰσί, καὶ μάθε μοι λεπτῶς ἠκριβωμένως.
Ψαμμήτιχος ὁ βασιλεὺς ἐκεῖνος Αἰγυπτίων,
Δικαζομένων πώποτε Φρυγῶν καὶ Αἰγυπτίων,
Περὶ τῆς ἀρχαιότητος, πράγματος δυστεκμάρτου,

EIVSDEM IOANNIS TZETZAE
aliæ historiæ, atq; dictiones historicæ,
huius scriptæ epistolæ.

ALiarum nostrarum epistolarum atq; sermonum historias,
Et dictiones uerò magis nouas sanè, uelut historias,
Audi omnis uolens, lectißimo ordine.

DICTIO HISTORICA PRIMA.
De epiphyllide.

EPiphyllis, minimus racemulus existit,
Qui poßit operiri etiam à quouis folio.

HISTORIA SECVNDA.
De Becesellenis.

VNa Becesellenorum quæ fertur historia,
Duæ sunt, & disce mihi subtiliter & exactè.
Psammetichus rex ille Aegyptiorum,
Litigantibus olim Phrygijs atq; Aegyptijs
De uetustate, re admodum difficilis inquisitionis,

Τίνες πρῶτοι γεγόνασιν, αἰγύπτιοι ἢ φρύγες,
Ἔκρινε δεξιώτατα, καὶ μάνθανε τὴν κρίσιν.
Δύο λαβὼν βρεφύλλια ἐκ γονετῆς αὐτίκα,
Τὴν πᾶσαν ἐπιμέλειαν ποιήσας τὴν ἐκείνων,
Πιστοῖς σωματοφύλαξι παρέδωκε φυλάττειν,
Θηλάζειν προστεταγμένους ἐκεῖνα τὰς μητέρας,
Ἀφώνως, πάσῃ προσοχῇ, καὶ ταύτας ὑπεξάγειν,
Καὶ κλείειν δὲ τὸ οἴκημα τὸ τῶν βρεφῶν εὐθέως.
Οὕτω μὲν οὖν ἐπράττετο. μετὰ δὲ τρίτον χρόνον,
Ὡς οἱ σωματοφύλακες ἦλθον τοῦ βασιλέως,
Προτρέχει τὰ βρεφύλλια, καὶ βέκος ᾔτει τούτους.
Ὅπερ μαθὼν ὁ βασιλεὺς, πᾶν συναγείρας ἔθνος,
Ἠρεύνα εἰ παρά τισιν ἐστί τι πρᾶγμα βέκος·
Βέκος μαθὼν τὸν ἄρτον δὲ παρὰ Φρυξὶ καλεῖσθαι,
Ἀρχαιοτέρους ἔκρινεν εἶναι τῶν πάντων φρύγας.
Αὐτοδιδάκτως τῶν βρεφῶν φύσει φωνὴν εἰπόντων.
Τοῦτο τὸ ἥμισυ ἐστὶ ταύτης τῆς ἱστορίας,
Φρυγῶν καὶ αἰγυπτίων δέ. τὸ δ᾽ ἄλλο τῶν ἀρκάδων,
Ὅπερ ἀκούων μου ταχυνοῦ, σῆς φρενὸς δέλτοις γράφε.
Φασί τινες, ὡς ἔφασκον, τὰ γένη τῶν ἀρκάδων
Εἶναι πρεσβυγονέστερα, πρὸ χρόνων τῆς σελήνης.
Ὅθεν ὡς δῆθεν ἄφρονας καλοῦσι προσελήνους.
Ἄλλοι δ᾽ ὡς ὄντας ὑβριστὰς, καλοῦσι προσελήνους.
Τὸ γὰρ ὑβρίζειν, προσελῆν καλεῖται τοῖς ἀρκάσιν.
Ἐγὼ τοὺς ἄνδρας τούτους δὲ λέγω τῶν προσελήνων,
Ὅτι σελήνης εὕρηκε πρῶτον τὰς περιόδους,
Καὶ τὰς αὐξομειώσεις δὲ, ἃς κατὰ μῆνας πάσχει,
Ἑρμῆς ὁ μέγας ἕλλησιν, ὢν ἐκ γονῆς ἀρκάδων,
Καὶ ὅτι πρὸ τῆς οὔσης δὲ ἀεὶ τῆς σεληναίας,
Πυρὶ βαλάνους ἕψοντες, κατήσθιον ἐκείνας.
Ἔχεις τῶν βεκκεσελήνων τὴν ὅλην ἱστορίαν,
Ἁπλῆν διπλῆν ὑπάρχουσαν, καὶ τύπῳ παροιμίας
Πρὸς ἄφρονάς τε καὶ μωροὺς εὐστόχως λεγομένην.
Ἐπεὶ δὲ νῦν σοι καὶ ἑρμῆν μέγαν ἑλλήνων εἶπον,
Ἵνα μὴ τὸν τρισμέγιστον καλούμενον νομίζοις,
Ἄκουε πᾶν, καὶ μάνθανε σαφῶς ἠκριβωμένως.
Ἑρμῆς μὲν ὁ αἰγύπτιος, τρισμέγιστος καλεῖται,
Ὃς συγχρονῶν ὀσίριδι, τῷ νῶε, διονύσῳ,
Ἐφεῦρε σέβας τε θεοῦ, καὶ τύπους τῶν γραμμάτων,
Καὶ τέχναις κατεκόσμησε, καὶ σύμπασι τὸν βίον.
Μετὰ δὲ χρόνους ὁ ἀρκὰς ἔγγιστα δισχιλίους,
Ἐφεύρηκε παρ᾽ ἕλλησι πολλὰ τῶν χρησιμευόντων.

ΠΕΡΙ ΒΛΙΤΟΜΑΜΜΑΝΤΟΣ γ.

Ἅπαντας βλιτομάμμαντας πρὶν τοὺς μωροὺς ἐκάλουν.
Ἐκ τε τοῦ βλίτου εὐτελοῦς λαχάνου πεφυκότος,
Καὶ τοῦ μαμμᾶν. τὸν ἄρτον δὲ οὕτω φασὶ τὰ βρέφη.

ΠΕΡΙ ΜΕΛΙΤΙΔΟΥ, ΚΑΙ ΛΟΙ-
πῶν μωρῶν. δ.

Μωροὶ μὲν ἦσαν παλαιοὶ, τοῖς ἀριθμοῖς μυρίοι.
Τρεῖς δὲ οἱ ὑπερέχοντες πάντων, ἀλλ᾽ ἀσυγκρίτως,
Ὁ μελιτίδης, κόρυβος, σὺν τούτοις ὁ μαργίτης.
Τῶν, ὧν ὁ μελιτίδης μὲν γάμοις ζυγεὶς νομίμοις,
Ὡς οὐ συνεκοιτάζετο τῇ ἑαυτοῦ συζύγῳ,
Ἀνερωτώμενος τισὶ, πῶς οὐχ ἑνοῦται ταύτῃ;
Μωρὸν, ἔφη, με οἴεσθε, ὥστε ποιῆσαι τοῦτο,

Καὶ

Qui primi fuerint, Aegyptij ne, an Phryges:
Iudicauit dexterrimè & disce iudicium.
Duobus acceptis infantulis ab ortu statim,
Omnem curam adhibens illorum,
Fidis satellitibus tradidit custodiendos,
Lactare adhortatus illos suas matres,
Tacitè in omni accessu, ac easdem educere,
Atq; claudere habitaculum infantum statim.
Sic igitur factum est. post autem triennium,
Vt satellites uenerunt regis,
Præcurrunt infantes, & becos petunt ab illis.
Quod cum didicisset rex, omni conuocata gente,
Percunctabatur, an apud aliquos esset res quædā becos.
Becos aūt cum didicisset panē apud Phrygios uocari,
Antiquiores iudicauit esse omnibus Phrygios:
Quòd suapte infantes natura uocem dixissent.
Hoc dimidium est huius historiæ,
Phrygiorū atq; Aegyptiorū. Aliud aūt est Arcadū,
Quod audiens à me nunc, tuæ mētis paginis inscribe.
Dicunt quidam, ut dicebam, progenies Arcadum
Esse antiquiores, ante tempora Lunæ.
Vnde nimirum imprudentes uocant Antelunares.
Alij uelut contumeliosos, uocant Antelunares:
Cōtumelia enim afficere, antelunari dicitur Arcadib.
Ego uerò uiros hos dico Antelunares,
Quia lunæ inuenit primum circuitus,
Atq; crescendi uices, quas secundum menses patitur,
Mercurius magnus Græcis, existēs de semine Arcadū.
Et quod ante † unam semper lunam
Igne glandes coquentes, comedebant illas.

unam diem ante lunæ coitum, siue ultimam mensis diem

Habes Becceselenorum totam historiam
Simplam duplam existentem, & forma adagij
Ad imprudentes atq; stultos probâ cōiectura dictam.
Quia uerò nunc tibi et Mercuriū magnū Græcorum
Vt ne Termaximum uocatum accipias, (dixi,
Audi totum, atq; disce planè exactè.
Mercurius quidem Aegyptius, Trismegistus uocatur,
Qui contemporaneus Osiridi, Noë, Dionysio,
Inuenit cultumq; dei, atq; formas literarum,
Et artibus exornauit, atq; omnibus uitam.
Post annos autem Arcas ille propè bis mille,
Inuenit apud Græcos multa utilia.

DE BLITOMAMMANTE. 3.

Omnes Blitomammantas olim stultos uocabant,
Et ex blito, uili olere nato,
Et uerbo mamman: panem autem sic dicunt infantes.

DE MELITIDE, ET CAE-
teris stultis. 4.

Stulti erant antiqui numeris innumeri.
Tres aūt excellentes omnibus, sed sine cōparatione:
Melitides, Corybus, cumq; his Margites.
Quorum Melitides quidem nuptijs functus legitimis,
Cum non condormiret suæ coniugi,
Rogatus ab aliquibus, cur non cōiungeretur cum illa,
Stultum, inquit, me arbitramini, ut facerem hoc,

Et

Καὶ παρὰ τῆς μητρὸς αὐτοῦ εἰς δίκην με συρῆναι.
Τοιοῦτος μὲν ὁ νουνεχὴς ὑπῆρχε Μελιτίδης.
Ὁ Κόροιβος ἠρίθμει δὲ διαύλους τῶν κυμάτων.
Ὢν δὲ δεινὸς ἀριθμητὴς, μέχρι τριῶν ἠρίθμει.
Καὶ ἀπολύων τὸ ποσὸν, ὡς ὢν πολλῆς ὁμάδος,
Πάλιν ἐξ ἄλλης ἀπαρχῆς ἐξαριθμῶν πανσόφως,
Ἓν δύο τρία ἔλεγε, δι᾽ ὅλης τῆς ἡμέρας.
Ὥσπερ δ᾽ ὁ παῖς τῶν Χοιριτῶν ὁ πάνσοφος ἐκεῖνος,
Τὸν, ὃν διὰ πεῖραν πρακτορικὴν καὶ τρόπους,
Θέλοντες ἔχειν βοηθὸν, ἦγον τῇ Κωνσταντίνου,
Ὡς ἀντιλέγειν διδαχθῇ πρακτόρων ἐπηρείαις.
Ὢν δὲ πανουργοφυέστατος χρημάτων δόσει πόσῃ,
Ἄλφα καὶ βῆτα ἔμαθε, καὶ γάμμα δὲ σὺν τούτοις.
Ὃν καὶ λαβόντες σὺν τιμῇ πάλιν οἱ συμφυλέται,
Πρὸς τὴν πατρίδα τὴν αὐτῶν ἤγαγον, καὶ τὴν χώραν,
Δεινὸν ἀντισόφισμα πρακτορικῆς πικρίας.
Τοῦ πράκτορος δὲ λέγοντος πολλά τε καὶ ποικίλα,
Αὐτὸς ὢν μεγιστόφωνος, καὶ τῶν βαρβαροφώνων,
Ἄλφα βῆτα καὶ γάμμα τε ἀνέκραζε συχνάκις.
Οἱ βούβαλοι ἐβόων δὲ τερπόμενοι ἐκείνῳ,
Συγκόψει ὁ ἡμέτερος τοῦτον σοφοῖς ἐν λόγοις.
Ὡς οὗτος ἦν ἐγίνωσκεν ἄλφα βῆτα καὶ γάμμα,
Οὕτως ἠρίθμει Κόροιβος ἓν δύο τε καὶ τρία,
Καὶ πάλιν ἄλλην ἀπαρχὴν τῶν ἀριθμῶν ἐκράτει.
Ἔχεις μοι καὶ τὸν Κόροιβον. ἄκουε τὸν Μαργίτην,
Εἰς ὃν ὁ γέρων Ὅμηρος ἡρωΐαμβους γράφει.
Οὗτος ὢν γέρων νουνεχὴς, αὐτόχρημα νοῦς, φρένες,
* Ἐξανηρῷ τις αὐτὸν ἐγκυμονήσας βρέφος,
Ἐκ τῆς γαστρὸς ἐγέννησεν. ἆρ᾽ ὁ πατὴρ, ἢ μήτηρ.

ΠΕΡΙ ΜΑΜΜΑΚΥΘΟΥ. ε.

Ταυτὸν τῷ βλιτομάμμαντι μαμμάκυθος σημαίνει.
Ἤτοι μωρὸν συγκρύπτοντα μάμμαν τε καὶ τὸν ἄρτον,
Μωρὲ, φησὶ γὰρ, προφανῶς σύγκρυπτε τὸ μάμμαν σου.

ΠΕΡΙ ΜΑΚΚΟΥΣ. ϛ.

Μωρὰ γυνή τις ἡ Μακκὼ, ἡ κάτοπτρον κρατοῦσα,
Καὶ τὴν σκιὰν τὴν ἑαυτῆς ὁρῶσα τῷ κατόπτρῳ,
Ἄλλην δοκοῦσα γυναικῶν, φιλίως προσηγόρει.
Καὶ τί σοι λέγω τὰ Μακκοῦς; πρὶν ἡμερῶν ὀλίγων
Θεράπων τοῦ Κοτέρτζη τις, τοῦ παντεχνοῦ τῷ οἴκῳ,
Κάτοπτρον μέγα κατιδὼν, καὶ σφὴν σκιὰν, ἐξαίφνης
Ὡς πρὸς αὐτὴν ἐβόησεν, εἶδες τὸν κύριόν μου;
Καὶ μέλλων πρὸς ἀπόπατον ἀποδραμεῖν ἐκεῖνος,
Τὸν τοῦ κυρίου ἑαυτῷ παρεῖχεν ὑποδύτην.
Ὡς δ᾽ οὐκ ἐδίδου λαλιὰν, κενόδοξος εἶ, ἔφη,
Ὅτι οὐδ᾽ ἀποκρίνῃ μοι. τοῦτο δ᾽ ἰδόντες πόσοι,
Τούτῳ μὲν εἶπον, τί ποιεῖς; ἔτι δὲ νῦν γελῶσιν.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΓΡΥ. ζ.

Τὸ γρῦ, ῥύπος τοῦ ὄνυχος, καὶ ἡ φωνὴ τοῦ χοίρου.
Καὶ γρύτη δὲ, σκευάρια μικρὰ τῶν ὀστρακίνων,
Οἷά τέ εἰσιν αἱ τι μικραὶ χῶναι τῶν χρυσοχόων,
Αἱ ποτιστρίδες πᾶσαι τε ὀρνέων ἀκανθίδων.
Τὸ γρῦ γοῦν, τὸ σμικρότατον ἅπαν σημαίνειν θέλει.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΠΕΙΡΙΘΟΟΥ ΕΤΑΙΡΕΙΑΣ πρὸς Θησέα. η.

Πειρίθους ὁ Ἰξίονος, ὁ Λαπιθῶν κατάρχων,

Ἀνδρείᾳ

Et à matre illius in iudicium traherer.
Talis quidem mente præditus fuit Melitides.
Corybus aūt numerabat reciprocos curſus undarum.
Exiſtens peritus numerator, uſq; ad tres numerabat,
Atq; dimittēs quantū, uelut exiſtens multæ uniuerſitatis
Rurſus ex alio initio enumerans ſapientiſsimè,
Vnum, duo, tria, dicebat per totum diem.
Quemadmodum puer Choritum ſapientiſsimus ille,
Quem ob experientiam agibilem, atq; modos,
Volentes habere sociū, duxerūt Conſtantini ad urbē,
Vt contradicere doceretur exactorū inſidijs.
Exiſtens aūt ingenioſiſsimus, pecuniarum datione aliquanta
Alpha & beta didicit, & gamma cum his.
Quem & accipientes cū honore rurſus contribules,
Ad patriam ſuam duxerunt, atq; regionem,
Valēs aduerſarium cauillum exactricis amaritudinis.
Exactor autem dicens multa atq; uaria,
Ipſe exiſtens magnæ uocis, atq; ex barbarè loquentib.
Alpha, beta, & gamma conclamabat frequenter,
Bubali autem clamabant, oblectati illo,
Concidet noſter hunc ſapientibus in ſermonibus.
Vt igitur iſte cognouit, alpha beta & gamma,
Sic numerabat Corybus, unum, duo, tria,
Et rurſus aliud principium numerorum tenebat,
Habes mihi & Corybum. audi Margitem,
In quem ſenex Homerus heroiambos ſcribit.
Iſte exiſtēs ſenex mente præditus, ipſa mens, præcordia,
Ex † Anero quiſpiā ipſum cum cōcepiſſet infantem, euirato
Ex uentre genuit: igitur pater, uel mater.

DE MAMMACYTHE. 5.

IDem cum Blitomammāte Mammacythes ſignificat,
Siue ſtultum abſcondentem mammamq; & panem.
Stulte, enim inquit, apertè abſconde mamman tuum.

DE MACCO. 6.

STulta mulier quædam Macco, quæ ſpeculū detinēs,
Et umbram ſuam conſpicata in ſpeculo,
Aliam arbitrata mulierem, amabiliter compellabat.
Et quid tibi dico geſta Macco? ante dies paucos,
Seruus Cotertzi quiſpiam artificioſa in domo,
Speculum magnū conſpicatus, et ſuam umbrā, ſtatim
Velut ad ipſam exclamauit, Vidiſti dominum meum?
Et uolens ad latrinam currere ille,
Domini illi præbuit induſium.
Vt autem non dabat reſponſum: glorioſa es, inquit,
Quoniam non reſpondes mihi. Hoc uidentes aliquot,
Huic quidē dixerūt, quid facis? adhuc etiā nunc rident.

DE GRY. 7.

GRy ſordes unguis, atq; uox porci.
Et gryte uero, uaſcula parua ex teſtis,
Qualia ſunt parua infundibula aurificum,
Et potiſtrides omnes auium lugarinorum.
Gry igitur minimum omne ſignificare uult.

DE PIRITHOI AMICITIA cum Theſeo. 8.

PIrithous Ixionis F. Lapithis imperans,

Fortitudine

Ἀνδρείᾳ καὶ νεότητι, καὶ ῥώμῃ διαπρέπων,
Ὡς τοῦ Θησέως ἤκουσε τὸ θρύλλημα τῆς φήμης,
Πεῖραν αὐτοῦ τῆς ἀρετῆς χρήζων λαβεῖν τῆς ῥώμης,
Βοῦς βουνεμούσας ἤλασε Θησέως Μαραθῶνι.
Τοῦτο δὲ ἀκούσας ὁ Θησεύς, οὐκ ἐνεγκών, εὐθέως
Τὸν ἵππον ἀναβέβηκε, καὶ πρὸς αὐτὸν ἐλαύνει.
Ὡς δὲ ἕτερος τὸν ἕτερον κατεῖδον, ἐκπλαγοῦντες,
Ἀλλήλους περιβάλλουσι, γίνονται τῶν φιλτάτων.
Τοῦ Πειρίθου λέξαντος, ὡς ἀφορμὴν φιλίας
Τοῦτο καὶ γνωριμότητος ποιήσασθαι μεγίστης.
Τοιούτους ὄντας γὰρ ἡμᾶς, ἔδει καὶ φίλους εἶναι.
Ὑπὲρ βοῶν δὲ ἐλάσεως, ἣν εἴπῃς τιμωρίαν,
Ἕτοιμος γίνομαι λαβεῖν. εἰ μὴ φιλίας τρόπῳ
Τοῦτο νομίζεις παρ᾽ ἐμοῦ καλῶς μεμηχανῆσθαι.
Οὕτω δὲ συνηρμόσθησαν ἐκ τοῦ τοιούτου τρόπου,
Ὡς καὶ πρὸς ᾅδου κατελθεῖν, διὰ τὴν κόρην ἄμφω.
Ὡς ἂν ἁρπάξωσιν αὐτήν, ἐρῶντος τοῦ Θησέως
ᾅδου κρατοῦντος Μολοσσῶν, οὖσαν ὡραίαν κόρην.
Ὃς καὶ κατέσχηκεν αὐτούς, καὶ δὴ δεσμεῖ Θησέα.
Κυνὶ Κερβέρῳ δὲ ἀναιρεῖ μεγίστῳ τὸν Πειρίθουν,
Ἅτε καὶ ἅρπαγα ἰδὼν τῆς θυγατρὸς ἐκεῖνον.
Τὸν δὲ Θησέα, συνεργὸν ὡς φιλικῷ τῷ τρόπῳ.
Πρὸς ὅνπερ ᾅδην Ἡρακλῆς φίλος ἐλθὼν ὕστερος,
Ἐκ τῆς εἱρκτῆς καὶ τῶν δεσμῶν ῥύεται τὸν Θησέα.
Ἔγνως τὸ ἀλληγόρημα τοῦ ᾅδου νῦν, καὶ κόρης,
Καὶ τοῦ Κερβέρου τοῦ κυνός, ἀναγωγῆς Θησέως.
Τῆς κόρης δὲ τῆς Δήμητρος, ἣν ἥρπαξεν ὁ ᾅδης,
Ἄλλο τὸ ἀλληγόρημα, εἶπον δὲ ἐν Ἡσιόδῳ.
Τὸ λέγειν δὲ καὶ τίς φησιν ἑκάστην ἱστορίαν
Τῶν δημωδῶν τε καὶ κοινῶν, εἰ μή που τῶν σπανίων,
Καὶ χάρτας ἀναλίσκει με, καὶ πλείω ποιεῖ κόπον.

Fortitudine, & iuuentute, roboreq́; excellens,
Vt Thesei audiuit rumorem famæ,
Experimentum illius uirtutis uolēs accipere roboris,
Boues pascentes abegit Thesei in Marathone.
Id uerò cum audisset Theseus, non ferens, statim
Equum ascendit, atq; contra ipsum proficiscitur.
Vt uerò alter alterum conspexit admirantes,
Mutuò se amplectuntur, fiuntq́; amicissimi.
Pirithous cum dixisset, in occasionem amicitiæ
Hoc etiam cognitionis fecisse maximæ:
Tales cum simus nos, oportet etiam amicos esse.
Super autem abactione clamās, quam dicis ultionem,
Paratus sum accipere: nisi amicitiæ modo,
Hoc arbitraris à me bene patratum esse.
Sic autem conciliati sunt ex tali modo,
Vt et ad Orcū descēderēt propter Proserpinā ambo,
Vt sanè raperent illam, amante Theseo
Orci Molossorum regis existentem formosam filiam.
Qui & corripuit illos, & sanè uinxit Theseum,
Cane autem Cerbero occidit maximo Pirithoum,
Velut raptorem conspicatus filiæ illum,
Theseum uerò adiutorem amatorio modo.
Ad quem Orcum Hercules amicus cū uenisset postea,
Ex carcere atq; uinculis liberat Theseum.
Nouisti explicationem Orci nunc, & Proserpinæ,
Et Cerberi canis, reductionis Thesei.
Proserpinæ autem Cereris F. quam rapuit Orcus,
Aliam expositionem dixi in Hesiodo.
Dicere uerò, aliquis inquiet, singulas historias
Ex plebeis atq; cōmunib. nisi alicubi ex raris quædā,
Et chartas consumat meas, & plus laboris adferat.

ΠΕΡΙ ΑΠΟΠΕΜΨΕΩΣ ΤΗΣ ΑΝΑχάρσιδος, φίλου προσιόντος σόλωνος. θ.

Ὁ Σκύθης ὁ Ἀνάχαρσις, εἷς τῶν σοφῶν ὑπάρχων,
Ἐν ταῖς Ἀθήναις προσελθὼν τῇ Σόλωνος οἰκίᾳ,
Ἤτει φιλίας πρὸς αὐτὸν τὸν Σόλωνα ποιῆσαι.
Σόλωνος δὲ ἀποπέμποντος, τῷ λέγειν αὐτῷ τάδε,
Πρὸς τὴν πατρίδα τὴν σαυτοῦ ἐλθών, † σὺ ποίει φίλους.
Ἔφησεν ὁ Ἀνάχαρσις· σὺ τοιγαροῦν, ὦ Σόλων,
Ὢν σὺ πατρίδι τῇ σαυτοῦ, ποίει φιλίας πρός με.
Σόλων θαυμάσας δέ, λοιπὸν γίνεται τούτῳ φίλος.
Τοῖς παραλλήλοις Πλούταρχος γράφει τὴν ἱστορίαν.

DE RELEGATIONE ANAcharsidis, singularis amici Solonis. 9.

Scytha Anacharsis unus sapientum existens,
Athenis accedens Solonis domo,
Petebat amicitias cum ipso Solone facere.
Solone autem relegante, quod diceret illi hæc:
Ad patriam tuam cum ueneris tu, facito amicos:
Inquit Anacharsis, Tu igitur ô Solon,
Existens in patria tua, fac amicitias mecum.
Solon admiratus autem deinceps, fit huic amicus.
In Parallelis Plutarchus scribit historiam.

ΠΕΡΙ ΚΥΜΑΙΟΥ ΟΝΟΥ. ι. ια.

Ἐν Κύμῃ ὄνος γεγονὼς μέγας ὑπὲρ τοὺς ὄνους,
Λέοντος δέρος ἐνδυθείς, φόβον ἐποίει μέγαν.
Ὡς δὲ ἡ φωνὴ τὸν δείλαιον ἔδειξε πᾶσιν ὄνον,
Ἄγεται συγκοπτόμενος ῥοπάλοις τε καὶ ξύλοις,
Ὡς πρὸς δουλείαν πρέπουσιν ὄνοις λεοντιῶσιν.
Ὥσπερ που γράφει τὴν γαλῆν ὁ Αἴσωπος ἐν μύθοις,
Μεταπεσεῖν εἰς γυναῖκα τῇ πρὸς θεοὺς αἰτήσει.
Τῇ νυμφικῇ παστάδι δὲ νύμφην ἐγκαθημένην,
Τὴν φύσιν δεῖξαι τὴν αὐτῆς, γαλῆς, οὐ γυναικὸς δέ.
Μυὸς φανέντος γὰρ ἐκεῖ, λιποῦσα τὴν παστάδα,
Ὅλη τὸ τοῦ θηρεύματος ἐκεῖνο γενομένη,

DE CVMANO ASINO. 10. 11.

IN Cuma asinus fuit magnus super asinos,
Leonis pellem indutus, timorem faciebat magnum.
Vt autem uox miserum ostendit omnibus asinum,
Agitur uapulans clauis atq; fustibus.
Qui si ad seruitutē conueniat asinis, leonis simulatio.
Quemadmodum alicubi scribit felem Aesopus in fabulis,
Conuersam esse in mulierē, deorū precatione.
Sponsali autem in cubiculo sponsam sedentem,
Naturam ostendisse suam, felis, non mulieris autem:
Mure enim apparente illic, relinquens cubiculum,
Totaq́; in uenationem illius intenta,

Ἔδειξε πάλιν ἑαυτὴν γαλῆν, ἀλλ' οὐ γυναῖκα.
Καὶ ὥσπερ πάλιν δὲ φησὶ, πίθηκον ναυαγίῳ
Ἰδών τις ἀπολλύμενον, † ἄλλον δόξας εἶναι,
Τὴν χεῖρα δοὺς ἐξέσωσε κυμάτων θαλασσίων.
Ὡς δ' ἐρωτήσας, πόθεν οὖν, ἐξ ἄστεως ἀθηναῖον.
Καὶ πάλιν ἤρετο αὐτὸν, εἰ πειραιᾶ γινώσκοι;
Οὗτος, λιμὴν δὲ ἀττικὸς ὁ πειραιεὺς ὑπάρχει,
Ὁ πίθηκος. ἀρῄκει δὲ, τοῦτον καλῶς εἰδέναι,
Καὶ τούτου τέκνα σύμπαντα, σύζυγον καὶ τοὺς φίλους.
Ἀγανακτήσας ὤθισε μᾶλλον αὐτὸν πνιγῆναι.
† Οὕτω καὶ λόγοις τοῖς αὐτοῦ λουκιανός που γράφει.
Τὶς τῶν μεγάλων δόξῃ, πίθηκον λαμπραῖς στολαῖς ἀνθρώπων
Κοσμῶν, ἐποίει τοὺς πολλοὺς ὡς ἄνθρωπον λανθάνειν.
Τὶς δὲ ἀστεῖος θεατὴς κάρυα ῥίψας μέσον,
Πίθηκον, καὶ οὐκ ἄνθρωπον ἐξήλεγξεν ἐκεῖνον.
Τὰ κάρυα συλλέγοντα, τῷ σχίσαι τοὺς χιτῶνας.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΠΑΡΙΔΟΣ ΛΑΘΡΑΙΟΥ τοξεύματος. ιβ.

Ὁ Πάρις ὁ ἀλέξανδρος τοῖς ἔπεσιν ὁμήρου,
Φέρεται, κρύφιος ἑστὼς ἐν τῷ τοῦ ἴλου τάφῳ,
Ὁ ἶλος οὗτος δὲ υἱὸς εἷς τοῦ τρωὸς ὑπῆρχε,
Τὸν διομήδην εἰς ταρσὸν τὸν τοῦ ποδὸς τοξεῦσαι.
Ἀλλ' οὐχὶ κατὰ πρόσωπον, ὥσπερ ἀνὴρ γενναῖος.

ΠΕΡΙ ΡΗΣΟΥ ΚΑΤΑ ΕΥριπίδην. ιγ.

Τὸν ῥῆσον, ῥήσῳ δράματι ὁ εὐριπίδης φέρει,
Περὶ ἑλλήνων στρατηγῶν μαθεῖν ἀνδρειοῦντα,
Τίς τούτων πρῶτος, δεύτερος, καὶ τρίτος πρὸς ἀνδρείας.
Περὶ τῶν ὀδυσσέως δὲ δόλων ἠκροαμένον,
Ἀποφαυλίσαντα εἰπεῖν, ἅπερ τοῖς στίχοις λέγει.
Οὐδεὶς ἀνὴρ εὔψυχος, ἀξιοῖ λάθρα
Κτεῖναι τὸν ἐχθρὸν, ἀλλ' ἰὼν κατὰ στόμα.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ, ΟΥ ΓΑΡ ΕΓΩΝ ΕΡΡΙΓΑ μάχην, οὐδὲ κτύπον ἵππων. ιδ.

Ὁ Ὅμηρος τὸν ἕκτορα τῇ ἦτα ῥαψῳδίᾳ,
Μέλλοντα μονομάχιον τῷ αἴαντι συνάπτειν,
Ὡς περισσὰ καὶ κομπηρὰ ὁ αἴας ἦν στωμύλλων,
» Φέρει πρὸς τοῦτον λέγοντα· παῖ τελαμῶνος αἶαν,
» Μή τι μευ, ἠΰτε παιδὸς ἀφαυροῦ πειρήτιζε
» Ἠὲ γυναικὸς, ἣ οὐκ οἶδε πολεμήϊα ἔργα.
» Αὐτὰρ ἐγὼν εὖ οἶδα μάχας ἀνδροκτασίας τε.
Καὶ καθεξῆς τὸν ἕκτορα λέγοντα φέρει ταῦτα,
Μέχρι τοῦ, οὐ γὰρ ἐρρίγα μάχην, οὐ κτύπον ἵππων.
Καὶ ἔτι δὲ περαιτέρω. ἀλλὰ παυστέον ἤδη.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ, ΟΥ ΓΑΡ ΔΟΚΕΙΝ ἄριστος, ἀλλ' εἶναι θέλει. ιε.

Ὁ Παῖς τοῦ εὐφορίωνος ὁ τραγικὸς αἰσχύλος,
Ἐν δράμασι ὃ λέγεται, ἑπτὰ οἱ ἐπὶ θήβας,
Ἐτεοκλέα τὸν θηβῶν εἰσφέρει βασιλέα,
Περὶ ἀργείων στρατηγῶν ἑπτὰ διερωτῶντα·
Τίς ποίᾳ πύλῃ τῶν θηβῶν τὴν μάχην συγκροτήσει.
Καὶ λέγει τὶς ἐξάγγελος τὰς κλήσεις τῶν ἀργείων,
Ἑκάστῳ τῶν ἀργείων δὲ θηβαῖον ἀντιτάττει,
Λέγων ἑκάστῳ τῶν αὐτοῦ τοὺς πρέποντας ἐπαίνους.
Ὡς ὁ μὲν ἀντιτάξεται τῷ δεῖνι τῶν ἀργείων,

Καὶ

Ostendit omnibus seipsam felem, sed non mulierem.
Et quemadmodū rursus inquit, simiam in naufragio
Conspicatus quispiā periclitantē, sed hominē arbitra- ἄνθρωπος
Manu data seruauit ex fluctibus marinis. (tus esse;
Vt aūt percūctatus, unde esset audiuit Atheniēsem esse;
Et rursus interrogauit ipsam, an Piræa cognosceret,
Ista autem, portus Atticus Piræus existit,
Simia. dicebat autem, hunc bene scire,
Et huius filios omnes, coniugem, atq; amicos:
Indignatus, impulit magis ipsam ut præfocaretur.
Sic etiam sermonibus suis Lucianus alicubi scribit. ταῦτα
Quispiam magnatū, simiam splēdidis stolis hominum
Ornans, faciebat, multos uelut hominem latēre.
Quidam aūt urbanus spectator, nuceb. abiectis in me-
Simiam, & non hominem redarguit illam, (dium,
Nuces colligentem conscindendo tunicas.

DE PARIDIS OCCVLTA iaculatione. 12.

Paris Alexander carminibus Homeri,
Fertur, occultus cum stetisset in Ili sepulchro,
(Ilus autem iste filius unus Trois fuit)
Diomedem in tarsum pedis iaculasse,
Sed non in faciem, uti uir generosus.

DE RHESO, IVXTA EVRIpidem. 13.

Rhesum, in Rheso tragœdia Euripides fert,
De Græcorum ducibus discere, inuestigantem,
Quis horū primus, secūdus, & tertius ad fortitudinē.
De Vlyssis autem dolis cum audisset,
Improbantem ea dicere quæ carminibus dicit:
Nullus uir magnanimus, dignum ducit clanculum «
Occidere hostem, sed profectus contra os. «

DE ILLO, NON ENIM EGO horrui pugnam, neq; strepitū equorū. 14.

Homerus Hectorem in septimo Rapsodiæ,
Volentē singulari certamine cum Aiace cōgredi,
Cum superflua atq; elata Aiax loqueretur,
Refert, ad hunc dixisse: Fili Telamonis Aiax, «
Ne me uti puerum debilem tentes: «
Vel mulierem, quæ non nouit bellica opera. «
Cæterum ego bene noui pugnas, hominumq; cædes. «
Et deinde Hectorem dicentem inducit hæc,
Vsq; illud: Non enim timui bellū, nec strepitū equorū.
Et adhuc ulterius, sed quiescendum iam.

DE ILLO, NON ENIM VIderi præstantissimus, sed esse uolo. 15.

Filius Euphorionis tragicus Aeschilus,
In fabula quæ dicitur, Septem qui ad Thebas,
Eteoclem Thebanorum introducit regem,
De Argiuis ducibus septem percunctantem:
Quis quali porta Thebarum pugnam ciebit?
Et dicit quispiam nuncius nomina Argiuorum,
Singulis autem Argiuis unum Thebanum opponit,
Dicens unicuiq; suorum decentes laudes.
Vt autem ille contra ordinatur alicui Argiuorum,

Et

Καὶ συμβαλὼν, ὡς μοι δοκεῖ, μάχην ἐκ ἀπαλλάξει,
Ἀλλὰ φανεῖται δόκιμος κατὰ τῶν ἐναντίων.
Ἄλλοι δὲ πάλιν ἀπ' αὐτῶν φασὶν ὡς ἔστι τούτῳ,
Νοῦ μὲν ἀκόμπαστος, χεὶρ δ' ὁρᾷ τὸ δράσιμον.
Οὐ γὰρ δοκεῖν ἄριστος, ἀλλ' εἶναι θέλει.

ΠΕΡΙ ΑΧΙΛΛΕΩΣ, ΤΟΥ ΕΝ ΤΩ λυκομήδους παρθενῶνι. ιϛ.

Πλάττουσιν οἱ νεώτεροι τῶν ποιητῶν τοῦ γένους,
Ὧν εἷς ὁ τρυφιόδωρος, λυκόφρων τε, καὶ ἄλλοι,
Ὡς ὅτι θέτις ἐκ χρησμῶν γνοῦσα καὶ μαντευμάτων,
Τὸν ἀχιλλέα τὸν αὐτῆς ἠγαπημένον παῖδα,
Βραχύχρονον ἐσόμενον, εἰ πλεύσει κατὰ τρώων,
Τῷ λυκομήδους ἔκρυψε στείλασα παρθενῶνι,
ΧΙΛΙ-ΑΣ ϛ. Ἐνδεδυμένον, ὡς φασὶν, ἐσθῆτα γυναικείαν.
Ὃ καὶ λυκόφρων οὑτωσὶ τῇ ἀλεξάνδρᾳ λέγει.
" Καὶ θῆλυν ἀμφὶ σῶμα τλήσεται πέπλον,
" Δῦναι, παρ' ἱστοῖς κερκίδος ψαύσας κρότων.
Ταῦτα μὲν οἱ νεώτεροι περὶ τοῦ ἀχιλλέως,
Ἐγὼ δὲ ἠλληγόρησα τῇ βίβλῳ τῆς αὐγούστης.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΚΡΑΥΓΗΣ ΤΡΩΩΝ, καὶ τῆς ἑλλήνων σιγῆς. ιζ.

Τῆς ἰλιάδος ὅμηρος τῷ γάμμα ῥαψῳδίᾳ,
Αἰνῶν τὸ πρὸς παράταξιν εὔτακτον τῶν ἑλλήνων,
Τὸ τρώων ἀκατάστατον ἔμπαλιν δὲ φαυλίζων,
Οὕτω κατ' ἔπος προσφωνεῖ τῷ μέτρῳ τῷ ἡρῴῳ.
" Τρῶες μὲν κλαγγῇ τ' ἐνοπῇ τ' ἴσαν, ὄρνιθες ὥς.
Περὶ ἑλλήνων δὲ φησὶ τοῖς προσωτέροις λόγοις.
" Οἱ δ' ἄρ' ἴσαν σιγῇ μένεα πνείοντες ἀχαιοί,
" Ἐν θυμῷ μεμαῶτες ἀλεξέμεν ἀλλήλοισι.
Καὶ ὅσα ἄλλα δὲ φησὶν ἐν τούτῳ τῷ χωρίῳ.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ, ΑΛΛΑ ΤΟΥΣ ΕΓΩΓΕ ἀναχωρήσαντι κελεύω ἐς πληθὺν ἰέναι. ιη.

Τῷ Υ ὁμήρου γράμματι, ὁ ἀχιλλεὺς αἰνείᾳ
Ταῦτα φησὶ τὰ ῥήματα, διὰ αἰτίαν τοιάνδε,
Ἐξῆλθεν ὁ αἰνείας μὲν τούτῳ μονομαχήσων.
Ὁ δὲ πρὸς τοῦτον ἕτερα πολλὰ μὲν εἶπεν ἔπη,
Καὶ εἰ φονεύσεις με, δοκεῖς γέρας λαβεῖν πριάμου,
Ἐμὲ μὲν οὐ φονεύσειας, ἴσθι καλῶς αἰνεία.
Ἀναχωρεῖν ἐς πλῆθος δὲ, λέγω μὴ μάχεσθαί μοι.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ, ΔΥΣΤΗΝΩΝ ΔΕ τε παῖδες. ιθ.

Καὶ τοῦτο δὲ ὁ ὅμηρος τῇ ζῆτα ῥαψῳδίᾳ,
Ὡς ἀπὸ διομήδους δέ φησιν ὡς πρὸς τὸν γλαῦκον.
Ὁ γλαῦκος οὗτος, ὅν φημι, παῖς ὢν τοῦ ἱππολόχου,
Τοῦ ἱππολόχου, τοῦ υἱοῦ ὄντος βελλεροφόντου,
Ἔχων τὴν σύμπασαν αὐτοῦ πάγχρυσον πανοπλίαν,
Πάντων δειλαινομένων τε τῶν τρώων διομήδην,
Αὐτὸς ἐξῆλθε κατ' αὐτοῦ, μέλλων μονομαχῆσαι.
Μήπω δὲ τοῦτον πρότερον ἰδὼν ὁ διομήδης,
Τίς δὲ σὺ φέριστε, φησὶν, εἰ μὲν θεὸς ὑπάρχεις,
Ἤ τοι τὶς μάγος, καὶ σοφὸς, καὶ ἐπῳδὸς, καὶ γόης,
Εἴτε στοιχεῖον ἀμιγὲς, ἀλλ' ἓν ἐκ τῶν τεσσάρων,
Πυρὸς, ἀέρος, ὕδατος, ἢ σίδηρος, ἢ λίθος,

Ἐγὼ

Et committẽs, ut mihi uidetur, pugnã nõ detrectabit,
Sed apparebit probatus, contra aduersarios.
Alij autem rursus, ab ipsis inquit ut est huic (dum sit.
Mẽte quidẽ nõ turgidus, manus aũt uidet quid facien-
Non enim uideri præstantißimus, sed esse uult.

DE ACHILLE, QVI ERAT IN Lycomedis uirginum conclaui. 16.

Fingunt iuniores poëtarum generis,
Quorũ unus est Tryphiodorus, Lycophron, et alij,
Quod cum Thetis ex oraculis cognouisset, atq; uatici-
Achillem suum dilectum filium, (nijs,
Breuis tẽporis futurũ, si nauigasset contra Troianos,
In Lycomedis abscondit mittens uirginum conclaui,
Vestitum, ut dicunt, ueste muliebri.
Quod & Lycophron sic in Alexandra dicit:
Et fœmineum circa corpus tolerat peplum «
Induere apud telas radio tacto plaudens. «
Hæc quidem iuniores de Achille,
Ego autem exposui in libro Augustæ.

DE CLAMORE TROIANORVM, atq; Græcorum silentio. 17.

Iliadis Homerus in tertio Rapsodiæ,
Laudans ad instructionẽ bonum ordinẽ Græcorum,
Troianorum instabilem rursus autem uituperans,
Sic ad uerbum alloquitur in metro heroico:
Troiani quidem clangore & sonitu ibãt, aues uelut. «
De Græcis autem inquit ulterius uerbis:
Illi autem ibant robur spirantes Achiui, «
In animo considerantes auxiliari sibi mutuò, «
Et quæcunq; alia dicit in illo loco.

DE HOC, SED HOS EGO cum recessero, iubeo in multitudinem ire. 18.

In ypsilon Homeri litera, Achilles Aeneæ
Hæc inquit uerba, ob causam talem.
Exiuit enim Aeneas cum hoc pugnaturus,
Ille autem ad hunc alia multa quidem dixit uerba,
Et si cum occideris me, arbitraris munus accipere à
Me quidem non occides scito bene Aenea: (Priamo,
Recedere autem in turbã, dico non pugnari mecum.

DE HOC, INFOELICIVM filij. 19.

Et hoc Homerus autem in sexta rapsodia,
Velut à Diomede autem inquit ad Glaucum.
Glaucus iste, quem dico, filius existens Hippolochi,
Hippolochi, qui erat filius Bellerophontis,
Habens uniuersam suipsius auream armaturam,
Omnibus formidantibus Troianis Diomedem,
Ipse egressus est cõtra illũ, uolens cum solo congredi.
Nondum autem hunc prius conspicatus Diomedes,
Quis autem inquit, tu præstantißime? siquidẽ deus es,
Siue quispiã magus et sapiẽs, incãtator, atq; maleficus:
Siue elementum non mixtum, sed unum ex quatuor,
Ignis, aëris, aquæ, uel ferrum, uel lapis,

Ego

Ἐγὼ τοιούτοις οὐδαμῶς μάχην συνάπτειν θέλω.
Καὶ ὁ Λυκοῦργος μισηθεὶς πᾶσι γὰρ τοῖς θεοῖσι,
Διώξας τὸν Διόνυσον, θείνων πελέκει βάκχας,
Γέγονε βραχυχρόνιος, Διὶ τετυφλωμένος.
Μάθε τὸ ἀλληγόρημα, καὶ Τζέτζου γὰρ παιγνίας.
Τὶς ἐντυχὼν ἀνωφελὴς ἐντεῦθεν οὐκ ἐντρέχει.
Οὐδ' ὁ Λυκοῦργος γὰρ, φησὶ, μακρὸν ἔζησε χρόνον,
Πρὸς φύσιν τε μαχόμενος, καὶ ψυχικὰς δυνάμεις.
Καὶ γὰρ τῆς Θρᾴκης βασιλεὺς ὢν οὗτος ὁ Λυκοῦργος,
Ἔθετο δόγμα τοῖς Θρᾳξὶν, ἀμπέλους μὴ φυτεύειν.
Καὶ πέλεκυς ἐξέκοψε πάσας αὐτῶν ἀμπέλους,
Τὸ πῦρ δὲ κατεγρύνετο ταύτας ἐκριζωμένας.
Οἰνοποιῶν δ' ἀμπελουργὸς πᾶς, πρὸς ὁραίας φεύγων,
Ἐκεῖσε διειργάζετο τὰ τῆς ἀμπελουργίας.
Τέλος ἐξέστη τῶν φρενῶν, ὅνπερ φαμὲν Λυκοῦργον,
Ὃ τύφλωσιν μοι λέγουσιν ἐκ τοῦ Διὸς, οἱ μῦθοι.
Ὁ νοῦς κατὰ Ἐπίχαρμον ὁρᾷ γὰρ, καὶ ἀκούει.
Τὰ δ' ἄλλα σύμπαντα τυφλὰ, νοὸς μὴ συμπαρόντος.
Ἐξέστη δ' οὕτω τῶν φρενῶν, ἢ τῷ μὴ χρᾶσθαι οἴνῳ
Εἰς ἀγρυπνίας ἐκτραπεὶς, καὶ κατεξηραμμένος,
Εἴτ' ἄλλο τοιουτότροπον παθὼν ἐξ ἀοινίας,
Εἴτ' ἄφρον πρᾶγμα δεδρακὼς, τὸ κόπτειν τὰς ἀμπέλους,
Τοῦ δήμου τῇ κοινότητι συντόμως ἀπεκτάνθη.
Τοιαῦτα Διομήδης μὲν ὡς πρὸς τὸν Γλαῦκον ἔφη·
Εἰ πέτρινος, ἢ σιδηροῦς, ἢ μάγος τις ὑπάρχεις,
Ἐγὼ τοιούτοις οὐδαμῶς θέλω συνάπτειν μάχην.
Καὶ γὰρ καὶ ὁ Λυκοῦργος, σοι ὅνπερ ταννῦν εἰρήκειν,
Εἴτ' οὖν ἀφρονευσάμενος τῷ τέμνειν τὰς ἀμπέλους,
Τὸν βίον ἐξεμέτρησεν, ὀργῇ κτανθεὶς τοῦ δήμου.
Εἴτε φύσει μαχόμενος ἐκστὰς φρενῶν τε, θνήσκει.
Εἰ δ' ἄνθρωπος, ὥσπερ ἐγὼ, τυγχάνεις ἄρτον ἔδων,
Ἐμοὶ ἐναντιώθητι, καὶ θᾶττον λείψεις βίον.
Δυστήνων παῖδες γὰρ ἐμοὶ ἐναντιοῦνται μάχαις.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΜΟΛΙΟΝΙΔΩΝ. κ.

Ἦσαν Μολιονίδαι μὲν ἄρχοντες τῶν Ἠλείων,
Δι' οὓς, ὡς ἐκ τοῦ Νέστορος ὁ Ὅμηρός που λέγει,
Καί νύ κεν Ἀκτορίωνε πέφνον Μολιονίδας.
Ἦσαν ἐκεῖνοι γὰρ υἱοὶ αὐτοῦ Ἄκτορος Μολιόνης.
Οὗτοι δὲ παλαιότεροι, ὧν μέμνηται ὁ Νέστωρ,
Λῃσταὶ δ' ἦσαν ἀμφότεροι, Πάσαλος καὶ Ἀκλήμων.
Καὶ τοῖς ὀρθῶς ἐθέλουσι συγγράφειν ἱστορίας,
Οὐδὲ καλοῦνται οὐδαμῶς οὗτοι Μολιονίδαι.
Οὗτοι παῖδες τυγχάνοντες χήρας τῆς Μεμνονίδος,
Τὸ λῃστρικὸν ἐμπόρευμα, καὶ τὸ τῶν φόνων κέρδος,
Δεικνύοντες, ἐκόμπαζον λέγοντες ἀριστείας.
Καὶ κατεγέλων τῆς μητρὸς εἰπούσης πρὸς ἐκείνους,
Οὔπω ἐντετυχήκατε ἀνδρὶ τῶν μελαμπύγων.
Οὗτοι ποτὲ καθεύδοντι τῷ Ἡρακλεῖ ἐκ κόπου,
Ἐλθόντες, λάθρα τὴν αὐτοῦ πήραν ἐξηρεύνων.
Ὃς ἄμφω τούτους κατασχὼν, καὶ τῶν ποδῶν δεσμεύσας,
Ἀπὸ τοῦ ὤμου τε αὐτοῦ κρεμάσας ἀμφοτέρους,
Τὸν μὲν μέρει τῷ ἔμπροσθεν, τὸν δ' ἐκ τῶν ὀπισθίων,
Εἴχετο οὕτω τῆς ὁδοῦ, καὶ τῆς αὐτοῦ πορείας.
Οὗτοι δ' ἀντιπρόσωποι κρεμάμενοι ἀλλήλοις,
Ἀνυπαξυρίδος ὄντος τοῦ Ἡρακλέος,

Ἰδόντες

Ego cum talibus nequaq̃ pugnam committere nolo.
Et Lycurgus perosus ab omnib. enim deis,
Cum persequutus fuisset Dionysium, percutiēs securi bacchas,
Fuit breuis temporis, à Ioue excæcatus.
Disce explicationem, atq; Tzetzæ iocos.
Quispiam incidens inutilis hinc non incurrit.
Neq; Lycurgus enim, inquit, longum uiuebat tempus,
Contra naturamq; pugnans, atq; animales uirtutes.
Etenim Thraciæ rex existens iste Lycurgus,
Posuit edictum Thracibus, uites ne plantarent,
Atq; securi excidit omnes illorum uites.
Ignis autem absumpsit has eradicatas.
Vinū faciens aūt uinitor omnis, ad terminos fugiens,
Ibi exequebatur illam uitis culturam.
Postremò mēte alienatus est, quē dicimus Lycurgum,
Quod excæcationem mihi dicunt à Ioue, fabulæ.
Mens enim, iuxta Epicharmum, uidet, atq; audit:
Cætera uniuersa cæca, mente non præsente.
Excessit autē sic mētibus, uel quia non uteretur uino,
In uigilias conuersus, atq; exiccatus:
Vel tale aliquid huiusmodi patiens, ex uini defectu:
Siue imprudentem rem qui fecisset, incidendo uites,
Populi communi uoto breui occisus est.
Hæc Diomedes quidem ad Glaucum dixit:
Si saxeus, uel ferreus, uel magus quidam es,
Ego cum talibus nequaquā uolo committere pugnam.
Etenim & Lycurgus tibi, quem modò dixi,
Siue stultè cum egisset, incidendo uites,
Vitam terminauit, ira interfectus populi:
Siue quòd naturæ pugnās excidisset animo, moritur.
Si autem homo, quemadmodū ego, es, panē comedens,
Mihi aduersare, & cito relinques uitam,
Infœlicium enim filij mihi aduersantur pugnis.

DE MOLIONIDIS. 20.

Erant Molionidæ quidem imperantes Heliensibus,
Propter quos, ex Nestore Homerus alicubi ait,
Etenim Actoriones occiderunt Molionidas.
Erant enim illi filij Actoris Molionæ.
Isti autem antiquiores, quos memorat Nestor,
Latrones erant ambo, Passalus atq; Aclemon.
Et rectè uolentibus scribere historias,
Nequaquam uocantur isti Molionidæ.
Isti filij existentes uiduæ Memnonidis,
Furacem mercaturam, atq; cædium lucrum
Ostentantes, iactabant, uocantes præmia fortitudinis.
Et deridebant matrem dicentem ad illos,
Nondum incidistis in uirum nigrarum natium.
Isti fortè dormienti Herculi ex labore,
Venientes, clam illius sacculum scrutabantur.
Qui ambos hos comprehendens, & pedibus uinctos,
Ab humeroq; suo cum suspendisset utrunq;,
Hunc in partibus anterioribus, illum in posterioribus,
Ibat sic per uiam, atq; in suo itinere.
Isti obuersa facie suspensi inter se,
Sine subligaculo cum esset Hercules,

Videntes

Ἰδόντες τούτου τὰς πυγάς, καὶ τὴν αἰδῶ σὺν ταύταις,
Δασείας καὶ μελαμπυγίας, καὶ τῆς μητρὸς μνησθέντες,
Πρὸς γέλων ἐκινήθησαν, γέλων πολὺν καὶ μέγαν.
Ὅπερ μαθὼν ὁ Ἡρακλῆς, ἀφῆκεν ἐλευθέρους.
Ἡ παροιμία πάνδημος, μυρίοις λελεγμένη.
Τίς δ' ὁ χρησάμενος φησὶ τῇ ἱστορίᾳ πλάτει,
Ἀπὸ τοῦ πλήθους τῶν πολλῶν ἱστορικῶν οὐκ οἶδα.
Χρᾶται καὶ ὁ Λυκόφρων δὲ αὐτῇ ἐξ ἐναντίας,
Τῷ λέγειν, τὸν Ἀλέξανδρον πυγαργόν, τὸν λευκόπρωκτον.
Καὶ θεολόγος μέμνηται, καὶ ἄλλοι δὲ μυρίοι.

Videntes huius nates, ac pudenda cum his,
Densos atq; nigros pilos, matrisq; recordati,
Ad risum commoti sunt, risum multum & magnum.
Quod cum didicisset Hercules, dimisit liberos.
Prouerbium uulgatum, ab innumeris usurpatum.
Quis uerò sit usus historiæ latitudine,
Præ copia multorum historicorum non noui.
Vtitur & Lycophron ipsa ex contrario,
Dicendo Alexandrum albo podice, cuiratum.
Et Theologus meminit, atq; alij mille.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΚΑΚΟΥ. κα.

Οὗτος ὁ Κάκος ἦν λῃστής, κλέπτης τῶν εὐμηχάνων,
Ἐν τόποις ὅπου νῦν ἐστὶν ἡ πρεσβυτέρα Ῥώμη.
Ὡς δὲ Ἡρακλῆς διέβαινε βουσὶ σὺν Γηρυόνου,
Οὗτος πολλὰς ἐκ τῶν βοῶν λάθρα συλλέξας τούτου,
Σπηλαίῳ εἰσεβίβαζεν αὐτοῦ ἐξοπισθίως,
Ὥστε τινὰ προσβλέποντα τότε βοῶν τὰ ἴχνη,
Νομίζειν μᾶλλον ἐξελθεῖν ἐκ τοῦ σπηλαίου βόας,
Ἢ εἰσελθεῖν ὡς πρὸς αὐτό. γνοὺς Ἡρακλῆς δὲ μόλις,
Τὰς βόας μὲν ἀφείλετο, τὸν Κάκον δὲ ἐκεῖ κτείνει.
Δίων καὶ Διονύσιος γράφουσι τὰ τοῦ Κάκου,
Ἄλλοι πολλοί τε συγγραφεῖς, γράφοντες τὰ τῆς Ῥώμης.

DE CACO. 21.

Iste Cacus erat latro, furq; bene industrius,
In locis ubi nunc est antiquior Roma.
Vt autem Hercules pertransijt cum bubus Geryonis,
Iste multos ex bobus clam deprædatus ijs,
Speluncam introduxit suam auersis pedibus,
Vt quis prospiciens tunc boum uestigia,
Arbitraretur magis egressos è specu boues,
Quàm ingressos in specu. cognoscẽs aũt Hercules uix,
Boues quidem abstulit, Cacum autem illic occidit.
Dion atq; Dionysius scribunt de Caco,
Alijq; multi scriptores, scribentes res Romæ.

ΠΕΡΙ ΑΣΒΟΛΟΥ ΤΟΥ ΚΕΝταύρου. κβ.

Ὁ Ἡρακλῆς τῷ Εὐρυσθεῖ δωδεκάκις λατρεύων,
Πλὴν τῶν παρέργων, ἐκτελεῖ καὶ δώδεκα τοὺς ἄθλους,
Τῶν, ὧνπερ ἄθλων πάρεργον ἓν καὶ τὸ τοῦ Ἀσβόλου.
Ἄκουε γοῦν καὶ μάνθανε λεπτῶς τὴν ἱστορίαν.
Μετὰ τὸν ἆθλον Ἡρακλῆς ἐλάφου χρυσοκέρω,
Ξενοδοχεῖται παρ' αὐτοῦ τοῦ Φόλου τοῦ Κενταύρου,
Ἀφ' οὗ τὴν κλῆσιν ἔσχηκε τὸ ὄρος, ἡ Φολόη.
Οὗτος ὁ Φόλος Ἡρακλεῖ τῷ μέλλειν δοῦναι πόσιν,
Ἤνοιξε πίθον τὸν κοινὸν τοῦ οἴνου τῶν Κενταύρων.
Διαδραμούσης δὲ ὀσμῆς εὐθέως τῆς τοῦ οἴνου,
Ὁ Ἄσβολος τοὺς σύμπαντας Κενταύρους συγκαλέσας,
Ἔπεισε μάχην συγκροτεῖν τῷ Ἡρακλεῖ τῷ τότε.
Ὃς Ἡρακλῆς τοὺς πλείονας ἀπέκτεινε Κενταύρων,
Ἄκων δὲ καὶ τὸν Χείρωνα γόνατι τοξευθέντα.
Πορθμωθὲν τὸ βέλος γὰρ βραχίονα Ἐλάτου,
Καὶ τούτου πίπτει γόνατα, καὶ τοῦτον ἀποφθείρει.
Οὕτω τοὺς πλείους Ἡρακλῆς ἀπέκτεινε τοξεύων.
Ἄσβολον δὲ ὡς πρωταίτιον τῆς συρραγῆς τῆς μάχης,
Ἀνασταυρώσας, ἔγραψεν ἐπίγραμμα πρεπῶδες,
Αὐτὸς αὐτῷ ὁ Ἡρακλῆς· πάνσοφος γὰρ ὑπῆρχε,
Σὺν ἀστρολόγῳ ποιητής, φιλόσοφος καὶ μάγος,
Καὶ ἰατρός, καὶ ἕτερα, ὅσα Ὀρφεὺς καὶ ἄλλοι
Γράφοντές μοι δεικνύουσιν, οἷος ὑπῆρχεν οὗτος.
Κεῖται δὲ τὸ ἐπίγραμμα ἐν τῷ ἐπιστολίῳ.
» Ἄσβολος οὔτε θεῶν τρομέων ὄπιν, οὔτ' ἀνθρώπων,
» Ὑψικόμῳ κρεμαστὸς ἀπ' εὐλεπίος κατὰ πεύκης
» Σύγκειται μέγα δεῖπνον ἀμετροβίοις κοράκεσσιν.

DE ASBOLO CENtauro. 22.

Hercules Eurystheo duodecies seruiens, (tamina,
Præter alia obiter gesta, absoluit & duodecim cer-
Quorũ certaminũ obiter unũ et illud Asboli.
Audi igitur, & disce breuiter historiam.
Post certamen Hercules cerui cornaurei,
Hospitatur apud ipsum Pholum centaurum,
A' quo nomen habuit mons Pholoë.
Iste Pholus Herculi daturus potum,
Aperuit dolium commune uini centaurorum.
Cum excurrisset autem odor statim uini,
Asbolus uniuersos centauros conuocans,
Suasit pugnam committere cum Hercule tunc:
Qui Hercules plures occidit centaurorum,
Inuitus autem etiam Chironem, genu iaculatum.
Transmissum enim telum per brachium Elati,
Et in huius incidit genu, & hunc occidit.
Sic plures Hercules interfecit iaculans.
Asbolum autem ut primum authorẽ commisse pugnæ
Cruci affigens, scripsit epigramma decens,
Ipse sibijpsius Hercules. sapientissimus enim fuit.
Cum astrologo poëta, philosophus & magus,
Et medicus, & alia, quæcunq; Orpheus & alij
Scribentes mihi ostendunt, qualis fuerit iste.
Positum est autem epigramma in epistolio:
Asbolus neq; deorum timens uocem, neq; hominum, «
Alticoma suspensus à bene pingui pinu, «
Componit magnum conuiuium longæuis coruis. «

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ ΣΤΙΧΟΥ, τοῦ, αὐτοῖς γὰρ ἐμπαίζουσιν οἱ μωροὶ βροτῶν. κγ.

Οὗτος ὁ Διονύσιος υἱὸς ὢν Θερμοκράτους,

DE DIONYSII CARMINE, Ipsis enim illudunt stulti mortalium. 23.

Iste Dionysius filius existens Thermocratis,

Τύραννος … Tyrannum

Τύραννος ἦν τῶν Σικελῶν, ᾧ τρὶς ἐπράθη Πλάτων,
Ὥς μού τινες γεγράφασι τῶν φιλοψευδολόγων,
Ὅτι ἐρωτηθείς ποτε παρὰ Διονυσίου,
Τίς ὕλης πάσης τοῦ χαλκοῦ ὁ ἄριστος ὑπάρχει:
Ἀποκριθεὶς ὡς πρὸς αὐτὸν εἶπεν, ὃ ἐν Ἀθήναις
Στήλας Ἀριστογείτονος πλάττουσι καὶ Ἁρμοδίου.
Οὗτοι δὲ ἀνεστηλώθησαν, ὄντες τυραννοκτόνοι.
Ἀνεῖλον γὰρ τὸν Ἵππαρχον, υἱὸν τοῦ Πεισιστράτου,
Ψευδὴς αἰτίας πράσεως Πλάτωνος αὕτη μία.
Ἄλλη δευτέρα δέ, ψευδὴς οὐχ ἧττον οὖσα ταύτης,
Λέγει τὸν Διονύσιον ἐν συγγραφαῖς τῶν λόγων,
Ἡττώμενον τῷ Πλάτωνι, τοῦτον ἀπεμπολῆσαι.
Ὅτι καὶ αὕτη δὲ ψευδής, ἄκουε νῦν τοῦ Τζέτζου.
Τότε καὶ ὁ Κυθήριος Φιλόξενος ὑπῆρχεν,
Ὃς διθυράμβων ποιητής, ὃς ἦν ὁποῖος, μάθε.
Καὶ πόσων δὲ τῶν πράσεων ἐπάξιος μοι νόει.
Ἀλλὰ καὶ ἀπειρίστατα τοσαῦτα ἐγχωμένοις,
Οὐκ ἐπωλήθη πώποτε παρὰ Διονυσίου.
Ἅπαξ δὲ δικαιότατα ἐστάλη λατομίαις,
Καὶ πάλιν τοῦτον οὐ βραχὺ ἐξήγαγεν ἐκεῖνος.
Ἐστάλη δ' εἰς τὸ μέταλλον τότε τῆς λατομίας,
Ὅτι ὁ Διονύσιος ποιήσας τραγῳδίαν,
Ἐν ταῖς Ἀθήναις μέλλουσαν λαμπρῶς ἀναγνωσθῆναι,
Δέδωκε Διονύσιος αὐτὴν τῷ Φιλοξένῳ·
Τόρνευσον, ὦ Φιλόξενε, εἰπών, τὴν τραγῳδίαν,
Εἴ τι δὲ φαῦλον, χίασον, σκοπῶν ἀκριβωμένως.
Ὁ δ' ἀπ' ἀρχῆς εἰς τέλος τὴν ἐχίει τὴν τραγῳδίαν.
Πόσων οὖν ἦν ἐπάξιος πράσεων οὗτος τότε;
Ἀλλ' ὅμως Διονύσιος ἅπαξ εἰς λατομίας
Αὐτὸν βαλών, ἐξήγαγεν ἀκαριαίῳ χρόνῳ.
Καὶ πῶς ὁ ἄλλους ἑαυτοῦ δοκῶν τῶν σοφωτέρων,
Καὶ τούτοις δοὺς συγγράμματα τὰ ἑαυτοῦ ὀρθοῦσαι,
Παροινωθεὶς τὸ ὑπ' αὐτῶν, μὴ πεπρακὼς δὲ τούτους,
Τὸν Πλάτωνα ἐμπόλησε, ταῖς συγγραφαῖς νικῶντα,
Οὐκ ἔστι τοῦτο ἀληθές, τοῦτο τῶν ψευδεστάτων,
Κατασχεθεὶς δ' ἐπίβουλος αὐτοῦ τῆς βασιλείας.
Ἀνεψιὸν γὰρ Δίωνα ὄντα Διονυσίου
Ἐν λόγοις ἐπερρώννυε, λαβεῖν τὴν σκηπτουχίαν,
Ἐπράθη τρὶς οὐχὶ ἡττηθείς, ὁ τρίσοφος ὁ Πλάτων.
Οὗτος ὁ Διονύσιος, πολλὰς μὲν τραγῳδίας
Ἐν ταῖς Ἀθήναις ἀναγνούς, δεύτερος τρίτος ἦλθεν.
Εἰς λύτρα δὲ τοῦ Ἕκτορος κεκλημένον τὸ δρᾶμα,
Ἀναγνωσθὲν νικήσει πάντας ἐν ταῖς Ἀθήναις.
Ἐν δὲ τῷ κατὰ Πλάτωνος δράματι γεγραμμένῳ,
Πλέον κεκμηκοτέρῳ μὲν ἢ τραγῳδίας ὄντι,
Δοκῶ τὸν στίχον ἔλεξεν, ὃν τῇ ἀρχῇ ἐγγράφει.
» Αὐτοῖς γὰρ ἐμπαίζουσιν οἱ μωροὶ βροτῶν.
Τῆς πρώτης νῦν ἐπιστολῆς ἔχεις τὰς ἱστορίας,
Εἰκοσιτρεῖς εἰς ἀριθμὸν τὰς πάσας ὑπαρχούσας.
Νῦν δὲ δεκάδας γράφοντες ἐπιστολῶν τὸ πρῶτον,
Εἴτ' ἂν ἐκλέξας κρίνοιμεν αὐτῶν γραφῆναι δέον,
Ἔπειτα διαγράφοιμεν τὰς τούτων ἱστορίας.
Καὶ δὴ μετὰ τὴν πρώτην μὲν ἐπιστολὴν γραπτέον,
Τὸ κείμενον δευτέρας τε, τῆς τρίτης, καὶ τῶν ἄλλων.

Tyrannus erat Siculorũ,cui tertiò uenditus est Plato,
Vt quidam scribunt falsorum sermonum amantes.
Quoniam interrogatur fortè à Dionysio,
Quid nã totius materiæ æris præstantißimũ existat?
Respondens ipsi dixit,quo Athenis
Statuæ constarent Aristogitonis & Harmodij.
Illis aũt statuæ erant positæ,quòd essent tyrannicidæ.
Interfecerunt enim Hipparchum,filium Pisistrati.
Falsa causa uenditionis Platonis hæc una.
Alia secunda non minus falsa existens hac,
Dicit Dionysium in conscribendis orationibus
Victum à Platone,hunc uenditum ablegasse.
Quoniam uerò & hæc falsa,audi nunc Tzetzem.
Tunc etiam Cytherius Philoxenus fuit,
Qui Dithyramborum poëta,qui qualis fuerit,disce.
Et quod uenditionibus dignus mihi intellige,
Sed & absurdißima tot eum patrasset,
Non uenditus est unquam à Dionysio:
Semel autem iustißimè ablegatus est ad Lapidicinas:
Et rursum hunc breui reduxit ille.
Missus est autem ad metallum tunc lapidicinæ,
Quoniam Dionysius eum fecisset tragœdiam,
Quæ Athenis splendidè recitanda erat,
Dedit Dionysius ipsam Philoxeno:
Serua ò Philoxene,inquiens,tragœdiam,
Si quid autem malum,dele,considerans diligenter.
Ille autem ab initio in finem,delet tragœdiam.
Quot uenditionibus dignus erat iste tunc?
Sed tamen Dionysius semel ad lapidicinas,
Ipsum proijciens,eduxit in momento temporis.
Et quomodo alios se arbitrans sapientiores,
Et his dans scripta sua ad corrigendum,
Ebrius iudicatus ab ipsis: eum non uẽdidisset aũt hos,
Platonem uendidit,scriptis uincentem.
Non est hoc uerum.hoc autem fabulosißimum.
Sed quia deprehensus insidiator illius regni.
Consobrinum enim Dionem existentem Dionysij,
In sermonibus roborabat,accipere sceptrum regni,
Venditus tertiò est,non occisus ter sapiens Plato.
Iste Dionysius multas quidem tragœdias
Athenis recitans semel atq; iterum uenit.
In redemptionem autem Herculis uocata fabula,
Recitata uicit omnes qui erant Athenis.
In ea autem quæ est contra Platonem scripta fabula,
Plus depreßior quidem tragœdia existens,
Opinor uersum dixit, quẽ principiò scriptũ reliquit,
Ipsis enim illudunt stulti mortalium. «
Primæ nunc epistolæ habes historias,
Vigintitres numero omnes existentes.
Nunc autem decadas scribentes epistolarum primùm.
Siue igitur quot iudicauerimus ex ipsis scribere oppor
Deinde describemus harum historias. (tunum,
Et sanè post primam mihi epistolam scribendus est
Textus secundæ,tertiæq́;,& reliquarum.

* * * *

Hic desiderantur multæ historiæ

ἄτερ Αἱ δὲ μὲν ἱστορίαι πεντακόσιαι τεσσάρων ἄνευ,
Εἴκοσι δὲ ἦσαν ὄπισθεν, πρὸ τῶνδε ἰδὲ τρεῖς ἄλλαι,
Γίνονται πεντακόσιαι δέκα. εἶτα δ' αὖ ἐννέα.
Ἄλλαι δ' αὖ ἑκατὸν, καὶ τεσσαράκοντα, μία τε,
Πρώτην τάξιν ἔχουσιν, ἐν προθύροις βιβλίου.
Λοιπὸν ὁμὰς τελεία τῆς δι' ἱστοριῶν βίβλου,
Ἓξ ἑκατοντάδες, ἓξ δεκάδες, πλέον οὐδὲν δὲ τῶνδε.
Ἃς δέ τινες σύλησαν ἀνακτορίων ἀπὸ δόμων,
Τῶνδε τόποι κενοί. ταύτας γράφε δ' ἄν πού τις ἐφεύρῃς.

Historiae autem quingentae quatuor absq;:
Viginti autem erant retro, ante has ccce tres aliae,
Fiuntq; quingentae decem. cum autem rursus nouem,
Aliae autem rursus centum, & quadraginta, unaq;
Primum ordinem habent in uestibulis libri.
Deinceps uniuersitas est per historiarum librum.
Sex centuriae, sex decades, plus nihil autem hisce.
Quas autem quidam surripuerunt regijs ab aedibus,
Harũ loci uacui: eas aũt scribe, sicubi forte inueneris.

ΙΣΤΟΡΙΑΙ ΕΞ ΑΡΧΗΣ ΑΥΤΗΣ ΤΗΣ δευτέρας ἐπιστολῆς, μέχρι τέλους τῶν ἑκατὸν ἑπτὰ ἐπιστολῶν.

HISTORIAE À PRINCIPIO IPSO secundae epistolae, usq; ad finem centum septem epistolarum.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΑΤΛΑΝΤΟΣ, ἱστορία πρώτη.

λίβυος, ἢ λίβυς

ΑΤΛΑΣ, τὸ λίβυς, ὥς φασι παῖδες τῶν αἰγυπτίων,
Καὶ μᾶλλον ὅσοι πείθονται σούφιδι χρονογράφῳ,
Ἐν χρόνοις ἦν ὀσίριδος, τοῦ διονύσου, νῶε.
Ὅτ' ἦν ἑρμῆς τρισμέγιστος, ὁ εὑρετὴς γραμμάτων.
Ἑρμῆς ὁμοῦ, καὶ προμηθεὺς, καὶ ἡρακλῆς, τυφών τε,
μοι Οἱ σύμπαντες αἰγύπτιοι. ἕλληνας νῦν † μὴ σία·
Ὡς δ' ὄσιρις διόνυσος, ὅστις ἐστὶ νῶε,
Εἰς νύσσαν γῆν εὐδαίμονος τελοῦσαν ἀραβίας,
Εἴτ' οὖν εἰς νύσσαν τὴν ἰνδῶν, εὗρεν ἀμπελουργίαν,
Εἴτ' οὖν εἰς ὄρος τὸ λουβὰρ, ὅπερ τῆς ἀρμενίας,
Ὥσπερ χαλδαῖοι λέγουσι, καὶ ἀρμενίων γένη.
Ὡς οὖν ἐφεῦρεν ὁ ἀνὴρ οὗτος ἀμπελουργίαν,
Φυτουργικὴν, γεωργικὴν, τῶν χρειωδῶν μυρία,
Χρῄζων ταῦτα τοῖς σύμπασιν ἀνθρώποις ἐκδιδάσκειν,
Τῇ γυναικὶ μὲν σύμβουλον ἀφεὶς ἑρμῆν τὸν μέγαν,
Τὸν εὑρετὴν τῶν χρειωδῶν σχεδὸν τοῦ βίου πάντων,
Τὸν δ' ἡρακλέα στρατηγὸν γῆς ὅλης αἰγυπτίας.
Τὸν προμηθέα τούτῳ δὲ δοὺς ὑποστρατηγεῖν.
Τὸν βούσιριν φυλάττειν δὲ λιπὼν τὰ τῆς φοινίκης.
Τὸν δ' αὖ ἀνταῖον στρατηγὸν ποιήσας τῆς λιβύης,
Μετὰ στρατοῦ καὶ γεωργῶν καὶ γυναικῶν χορείας,
Αὐτὸς ἐχώρει δι' ἰνδῶν, ὡς πρὸς ἀσίας τόπους,
Καὶ πανταχοῦ τοὺς σύμπαντας εὐεργετῶν ταῖς τέχναις.
Τούτου τυφὼν δὲ ἀδελφὸς, ἀποδημοῦντος τούτου,
Τὸν βούσιριν, ἀνταῖόν τε, καὶ χεῖρα στρατευμάτων
Λαβὼν συμπαρασπίζοντας, καὶ χρήματα μυρία,
Νεωτερίζει, τύραννον κράτος λαβεῖν ἐλπίσας,
Ἀλλὰ πτοούμενος ἑρμῆν, καί γε τὸν ἡρακλέα,
Ἀποδημῶν τὴν αἴγυπτον, ἦλθεν εἰς κιλικίαν,
Σὺν ἀποστάταις πλείστοις, καὶ πόροις δὲ χρημάτων.
Σὺν οἷς τῷ αὐτοκράτορι ὀσίριδι συναίμῳ
Συρράξας, ὑποστρέφοντι μάχην, ἡττᾶτο πρῶτον.
Ἑρμοῦ δὲ λόγοις πείσαντος σοφοῖς τοὺς ἀποστάτας,
Ὡς πρὸς τὸν αὐτοκράτορα πάλιν μεταστραφῆναι,
Ὄσιρις

DE ATLANTE Historia prima.

ATLAS. Libys, uti dicunt filij Aegyptiorum,
Et magis quotquot consentiunt Sophidi, temporum scriptori:
In temporibus erat Osiridis, Dionysi, Noë:
Quãdo erat Mercurius termaximus, qui inuẽtor literarum:
Mercurius simul, et Prometheus, et Hercules, Typhoq;
Vniuersi Aegyptij: Graecos nunc mihi reputa.
Vt autem Osiris Dionysius qui est & Noë,
In Nyssa terra foelicis existente Arabiae,
Siue in Nysa Indorum, inuenit uitium culturam,
Siue in monte Lubar, qui est Armeniae,
Quemadmodũ Chaldaei dicũt, atq; Armeniorũ gẽtes.
Quod igitur inuenit iste uir uitis culturam,
Plantarum cultum, terrae cultũ, rerũ utiliũ innumera,
Volens haec uniuersos homines docere,
Vxori quidẽ consultũ relinquẽs Mercuriũ magnum,
Inuentorem utilium ferè uitae omnium,
Herculem uerò imperatorem totius Aegypti,
Prometheum aũt huic dans proximũ ab imperatore,
Busirim seruare autem linquens Phoeniciam.
Rursus Antaeum ducem faciens Libyae,
Cum exercitu, atq; agricolis, & mulierum choreis,
Ipse proficiscebatur per Indos ad Asiae loca,
Et ubiq; uniuersos bene afficiens artibus.
Huius Typhon autem frater peregrinante hoc,
Busirin, Antaeumq;, & manum exercitus
Cum accepisset commilitãtes, atq; pecunias immẽsas,
Insolescit, tyranni robur accipere sperans.
Sed ueritus Mercurium atq; etiam Herculem,
Relicta Aegypto uenit in Ciliciam,
Cum desertoribus multis, atq; prouẽtib. pecuniarum.
Cum quibus imperatori Osiridi consanguineo
Congressus, auersanti pugnã uincebat primum.
Mercurio aũt rationib. persuadẽte sapientib. desertores,
Vt ad imperatorem rursus reuerterentur,
Osiris

Ὁ ὄσιρις Διόνυσος ἥττησε τὸν τυφῶνα.
Ὅθεν μῦθον ἀνέπλασαν τὰ μυθογράφων γένη,
Ὡς ὁ τυφῶν τὰ τοῦ Διὸς ἔκοψε πρώην νεῦρα.
Κωρύκῳ ταῦτα κρύψας δὲ, λαμπρῶς ἡττᾷ τὸν Δία.
Ἑρμοῦ δὲ ταῦτα κλέψαντος, καὶ τῷ Διῒ δὲ δόντος,
Ὁ Ζεὺς τὸ κράτος ἔσχηκε, καθεῖλε τὸν τυφῶνα.
Ταῦτα πραγματικώτερα, ὡς ῥήτωρ ἀλληγορῶ,
Δία μὲν νῦν τὸν ὄσιριν καλῶν τὸν βασιλέα.
Τοὺς βασιλεῖς γὰρ ἅπαντας, Δίας οἱ πρὶν ἐκάλουν.
Τυφῶνα τούτου δ' ἀδελφόν. ταύτην γὰρ εἶχε κλῆσιν.
Στοιχειακῶς δὲ γίνωσκε με πάλιν καλεῖν μοι Δία,
Τὴν κοσμικὴν διάρθρωσιν, τὸν εὔκρατον ἀέρα.
Τὸν, ὃν μετὰ διάρθρωσιν παῖδες φασὶν ἑλλήνων.
Τυφῶσι, καταιγίσι τε, καὶ πνεύμασι βιαίοις,
Πρὸς τὴν ἀρχαίαν σύγχυσιν αὖθις μετατραπῆναι,
Εἰ μὴ πυρὸς ἑρμαϊκοῦ, καὶ σελασμάτων τότε
Ῥαγέντων, καθαράντων τε συγχύσεις τὰς ὑγράς,
Ἐμπάλιν ἡ διάρθρωσις ἀπείληφε τὸ κράτος.
Τοῖς ψυχικοῖς δ' ἀλληγορῶν, τὸν Δία νοῦν μοι νόει.
Τὸν νοῦν ὁ τῦφος γὰρ νικᾷ, κόπτων τὰ νεῦρα τούτου.
Ἕως ἑρμῆς ὁ λογισμός, πάλιν τὸν νοῦν τονώσει.
Ἀλλ' οὖν καί μοι τοῦ σαφοῦς, χρεὼν ἀναλαμβάνειν.
Ὁ ὄσιρις Διόνυσος, ὡς ἥττησε τυφῶνα
Αὐτόν τε καὶ τοὺς ἄρχοντας ἐκείνου καθειργνύων,
Πρὸς βούσιριν τὸν φοίνικα, καὶ λίβυν δὲ ἀνταῖον,
Τὸν ἡρακλέα πέπομφε, μάχην αὐτοῖς συνάψαι.
Ὃς ἡρακλῆς εἰς λίβυσσαν στρατεύσας τότε χώραν,
Αὐτὸν ἑξηκοντάπηχυν ἀπέκτεινεν ἀνταῖον,
Ἔξω τῆς χώρας πόλεμον συνάψας τῆς ἐκείνου.
Τῇ ἐμπειρίᾳ τῶν τόπων γὰρ ἐκεῖ νικᾶν οὐκ εἶχεν.
Ὅθεν τὴν γῆν ἀνέπλασαν μητέρα τοῦ ἀνταίου,
Λέγοντες, τοῦτον πίπτοντα ταύτην ἐγείρειν μάχαις.
Τοῦτον οὖν εἰς τὴν λίβυσσαν ὁ ἡρακλῆς ἀνεῖλεν.
Ἐκεῖσε καὶ ἐξ ἄτλαντος τὴν ἀστρικὴν ἐγνώκει.
Τότε τὴν τέχνην τοῦ ἀνδρὸς τὴν ἀστρικὴν εὑρόντος.
Ὅθεν τὸν ἄτλαντα φασὶ τὸν οὐρανὸν βαστάζειν,
Ἐκ τούτου δὲ τὸν ἡρακλῆν, τοῦτον λαβόντα φέρειν.
Ταῦτα περὶ τοῦ ἄτλαντος, λόγοι τῶν αἰγυπτίων.
Ἑλλήνων λόγοι ταῦτα δὲ, ζῆλον τῶν αἰγυπτίων,
Τῷ ἡρακλεῖ προσάπτουσιν υἱῷ τῷ τῆς ἀλκμήνης.
Καὶ ἄτλαντα δὲ λίβυν, ἰαπετοῦ μὲν γόνον,
Πρὸ δὲ τεσσάρων γενεῶν πέλοπος ὑπηργμένον,
Ὃς ἄτλας ὕστερός ἐστιν ἄτλαντος τοῦ προτέρου,
*Κατὰ ἑβραίων τε   ραν, καὶ κατὰ τὴν ἑλλήνων,
Πρόσωπα τεσσαράκοντα σὺν γε μιᾷ ἑξάδι,
Καὶ ἡρακλέος ἄνωθεν ὡς δύο τρία γένη.
Ὅμως τὸ ἀστροτέχνημα τοῦ ἄτλαντος τοῦ πάλαι,
Ἐξ οὗπερ ὁ αἰγύπτιος ὁ ἡρακλῆς ἐγνώκει,
Τῷ ἡρακλεῖ προσάπτουσιν, υἱῷ τῷ τῆς ἀλκμήνης.
Καὶ ἄτλαντα δὲ λίβυν, πλὴν ὥσπερ προειρήκειν.
Ὁ ὅμηρος δ' ὁ πάνσοφος φυσικωτέρως γράφων,
Σφαίρας κινήσεις οὐρανοῦ, τὴν πρὸς τοὺς δύο πόλους,
Ἄτλαντα κατωνόμασε. θεῖ γὰρ ἀστάτῳ δρόμῳ.
Ἀφ' ἧς πρώτης κινήσεως, τοῦ οὐρανοῦ δὲ λέγω,
Ὁ ἡρακλῆς ἥλιος τὴν σφαῖραν περιτρέχει.

Osiris Dionysius uicit Typhonem.
Vnde fabulam finxerunt fabularum scriptores,
Quòd Typhon Iouis incidit prius neruos:
Pera autem abscondens bos, præclarè uicit Iouem.
Mercurio autem eos furante, Ioviq; reddente,
Iupiter imperium adeptus deiecit Typhonem.
Hæc actuosiora, uelut rhetor inuertit,
Iouem quidem nunc Osirim uocans regem.
Reges enim omnes, Ioues antiqui uocabant.
Typhonē uerò huius fratrē, hoc enim habuit nomen,
Elementaliter aūt accipe rursus mihi appellare Iouem
Mundanam dispositionem, temperatū probè aërem:
Quem post dispositionem, filij dicunt Græcorum,
Vorticibus, procellisq;, atq; spiritibus uehementibus
Ad primam confusionem rursus conuersum iri:
Nisi igne Mercuriali atq; fulgetris tunc
Confractis, ac dissipantibus confusiones humidas,
Rursus dispositio acceperit imperium.
Ad animata aūt referens, Iouem mentem mihi cogita.
Mentem enim superbia uincit, cædens neruos huius:
Donec Mercurius cogitatio, rursum mentem intēdat.
Sed gratia mihi claritatis, opus resumere.
Osiris Dionysius ut uicit Typhonem
Ipsum, atq; primates illius cohibuit,
Ad Busirim Phœnicem, & Libycum Antæum,
Herculem misit, pugnam cum ipsis ut committeret.
Qui Hercules in Libyam ducto exercitu regionem,
Ipsum sexaginta cubitorum interfecit Antæum,
Extra regionem commissa pugna cum illo.
Experientia enim locorum illic uincere non potuit.
Vnde terram finxerunt matrem Antæi,
Dicentes, hunc cadentem, illam excitare pugnis.
Hunc igitur in Libyssa Hercules interfecit.
Illic & ex Atlante astrorum scientiam percepit,
Pridem arte illi astrorum inuenta.
Vnde Atlantem dicunt cœlum sustinere,
Ab hoc autem Herculem hoc accipientem ferre.
Hæc de Atlante, sermones Aegyptiorum.
Græcorū uerò sermones hæc, qui æmulantur Aegyptios
Herculi accommodant, filio Alcmenæ.
Et Atlantem autem Libyi, Iapeti quidem filio,
Ante quatuor uerò generationes Pelopis existenti,
Qui Atlas posterior est Atlante priore
Iuxta Hebræorum historiam, & iuxta Græcorum, *
Personæ quadraginta cum uno quidem senario,
Et Herculi superius ut duo tria genera.
Inde astrorum artificium Atlantis antiqui,
Ex quo ille Aegyptius Hercules cognouit,
Herculi accommodant filio Alcmenæ.
Et Atlantem Libyi, uerum ei quem prædixi.
Homerus autem omniscius naturalius scribens,
Sphæræ motus cœli, quæ est ad duos uertices,
Atlantem nominauit. currit enim irrequieto cursu.
A quo primo motu, cœli autem dico,
Hercules sol orbem circumcurrit.

ΠΑΡΟΙΜΙΑ, ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΕΥΠΡΟΣΩπον πρόφασιν, καὶ περὶ τοῦ, εἰς κενὸν ψαλάξαι. β.

Λέξεις μοι ταύτας γίνωσκε τῶν τροπικῶν τυγχάνειν,
Εἰσὶ δὲ τῆς σεμνότητος, εἰσὶ καὶ τοῦ μεγέθους,
Ὑψοῦσαι τὴν συνήθειαν τῷ τροπικῷ τοῦ λόγου.
Ἀντὶ γὰρ τοῦ εὐάφορμον, νῦν ἀφορμὴν εἰρήκειν,
Μὴ πρόφασιν εὐπρόσωπον τινά μοι προφασίσῃ.
Καὶ λέξιν μίαν τροπικὴν σκληρὰν ὁ ῥήτωρ λέγει,
Ὡς ἔστι τὸ εὐπρόσωπον. οὐκ ἔχει γὰρ δευτέραν,
Λέξιν ἑτέραν τροπικὴν, λεαίνουσαν τὴν πρώτην.
Ὡς ὅπερ αὖ εἰρήκαμεν, τοιουτοτρόπῳ τρόπῳ,
Μὴ πρόφασιν εὐπρόσωπον τινά μοι προφασίσῃ,
Μορφαζομένην χρώμασι τῆς πιθανολογίας.
Μηδ' εἰς κενὸν ψαλάξαντας, χέαντας μάτην λόγους,
Καὶ αὕτη λέξις τροπικὴ, καὶ τῶν σκληρῶν ὁμοίως,
Οὐχ ὥσπερ ἐν λυκόφρονι τὴν λέανσιν λαβοῦσα,
Ἐξ ἑπομένων λέξεων, νευρᾶς, καὶ τοῦ φορμίζειν.
Ταῦτα δὲ πρὸς ἀλέξανδρον σεμνῶς λυκόφρων εἶπεν,
Ἐκ τῶν κρουόντων τὰς νευρὰς κιθαρῳδῶν ἀμίσθων,
Χρῄζων εἰπεῖν, οὐ συναφθεὶς λοιπὸν δὲ τῇ ἑλένῃ.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ * ΑΛΗ ΤΙ, ΚΑΙ ΚΑΤΑ τὸν ὁμηρικὸν μενέλαον. γ.

Ὅμηρος πού τοῖς τέλεσι τῆς βῆτα ῥαψῳδίας,
Φέρει τὸν ἀγαμέμνονα τοὺς ἀριστεῖς καλοῦντα,
Πρὸς τὴν θυσίαν τοῦ διὸς, οὕτω τὰ ἔπη λέγων.
» Κίκλησκε δὲ γέροντας ἀριστῆας παναχαιῶν.
» Νέστορα μὲν πρώτιστα, καὶ ἰδομενῆα ἄνακτα.
» Αὐτὰρ ἔπειτ' αἴαντε δύω, καὶ τυδέος υἱόν.
» Ἕκτον δ' αὖτ' ὀδυσῆα διὶ μῆτιν ἀτάλαντον.
» Αὐτόματος δέ οἱ ἦλθε βοὴν ἀγαθὸς μενέλαος.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΒΡΑΧΕΙΑΣ ΑΝΤΙΓΡΑφῆς κατὰ λάκωνας. δ.

Καὶ τοῦ βραχυλογήματος πρῶτος τὸ τῶν λακώνων,
Ὅμηρος παραδίδωσι σαφῆ διδασκαλίαν.
Περὶ τοῦ μενελάου γὰρ λάκωνος ὑπάρχοντος,
Τάδε φησὶ κατὰ ῥητὸν τῇ γάμμα ῥαψῳδίᾳ.
» Ἀλλ' ὅτε δὴ μύθους καὶ μήδεα πᾶσιν ὕφαινον,
» Ἤτοι μὲν μενέλαος ἐπιτροχάδην ἀγόρευε,
» Παῦρα μὲν, ἀλλὰ μάλα λιγέως. ἐπεὶ οὐ πολύμυθος,
» Οὐδ' ἀφαμαρτοεπὴς, εἰ καὶ γένει ὕστερος ἦεν.
Περὶ βραχυλογήματος οὕτω τοῦ τῶν λακώνων,
Ὅμηρος πρῶτος ἔλεξεν. ἱστορικῶν τε λόγοι
Γράφουσιν, ὡς οἱ λάκωνες ποτὲ μακρηγορούντων
Ἐπιστολὰς δεξάμενοι, τάδε περιεχούσας,
Ὡς, εἰ τάδε μὴ γένοιτο, καὶ μὴ συμβαίη τάδε,
Στράτευμα συγκροτήσουσιν, ὁπλίσουσι τὴν ἵππον,
Καὶ τὸν εὐρώταν ποταμὸν ῥᾶστα περαιωσοῦντες,
Καὶ λόχους συμπυκνώσαντες, καὶ προσβαλόντες μάχην,
Ἐν ἀκαρεῖ χειρώσονται σπάρτην, καὶ τὴν λακώνων,
Καὶ θήσουσι μηλόβοτον. καὶ ἄλλα δὲ μυρία,
Ὅσα ἂν ἓξ ἐπιστολαῖς μεγάλαις οὐκ ἐγγράφῃ.
Αἴκα, μόνον ἀντέγραψαν οἱ λάκωνες ἐν χάρτῃ.
Καὶ κατασφραγισάμενοι, ἀντέπεμψαν ἐκείνοις.

ΠΕΡΙ

PROVERBIVM, DE EO QVOD est, Probo uultu occasionem: & de, In uacuum contrectare. 2.

Dictiones mihi hæc cognosce troporum esse.
Sunt autem grauitatis, sunt & magnitudinis,
Attollentes usitatem tropo orationis.
Pro enim eusphormon, nunc aphormen dixi:
Non prophasin euprosopon quandã mihi prætexas.
Quamuis dictionẽ unam uersam duram orator dicit,
Vt est euprosopum, non habet enim secundam,
Dictionem aliam uersam, leuigantem primam:
Veluti siquidem diximus huiuscemodi modo,
Non prophasin euprosopon quandã mihi prætexes,
Deformatam coloribus efficacis orationis.
Neq; in uanũ contrectãtes, fundẽtes frustra sermones,
Et ipsa dictio tropica, & durarum similiter.
Nõ quẽadmodũ in Lycophrone, leuigationẽ accipiẽs
Ex sequentibus dictionibus, chordæ, et cithara ludere.
Hæc autem ad Alexandrum aptè Lycophron dixit,
Ex pulsantibus chordas citharœdorum sine mercede:
Volens dicere, non coniungẽris posthac Helenæ.

DE ALE *QVODAM, ET IVXTA Homericum Menelaum. 3.

Homerus alicubi ad finem secundæ Rhapsodiæ,
Inducit Agamemnonem magnates uocantem,
Ad uictimam Iouis, sic hosce uersus dicens:
Vocauit autem senes præstantißimos Achiuorum, “
Nestorem in primis, atq; Idomeneum regem, “
Cæterum deinceps Aiaces duos, atq; Tydei filium: “
Sextum autem rursus Vlyssem, Ioui cõsilio æqualem, “
Per se autem illuc uenit uoce bonus Menelaus. “

DE BREVITATE SCRIPTVRAE iuxta Lacones. 4.

Et breuiloquentiæ primus, quæ est Laconum,
Homerus tradit apertam disciplinam.
De Menelao enim Lacone existente,
Hæc dicit ad uerbum in tertia Rapsodia: (bant,
Sed quãdo sanè fabulas atq; cõsultationes cunctis texe “
Sic quidem Menelaus succinctè concionabatur, “
Pauca quidẽ, uerum admodũ sonorè. quia nõ loquax, “
Neq; aberrans uerbo, quamuis natu posterior fuerit. “
De breuiloquentia sic, quæ est Laconum,
Homerus primus dixit. historicorumq; sermones
Scribunt, quòd Lacones olim prolixè dicentium
Epistolas cum suscepissent, huiuscemodi continentes,
Videlicet, Si hæc non fiant, neq; eueniant hæc,
Exercitum coacturos, armaturosq; equitatum,
Et Eurotam fluuium facile traiecturos,
Et turmas simul densaturos, atq; cõmissuros pugnam,
In momẽto subacturos Spartã, & regionẽ Laconum,
Positurosq; uastitatem: atq; alia innumera,
Quæ in sex epistolis magnis non scriberentur:
Siquidem, solum rescribebant Lacones in charta,
Et obsignantes remiserunt illis.

DE

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΣΟΛΩΝΟΣ, ΟΤΙ ΤΟΝ
κροῖσον καὶ ἰδὼν οὐ τεθαύ-
μακεν. ε.

Τὰ Σόλωνος πρὶν εἴπομεν, τῇ ἱστορίᾳ Κροίσου,
Ἥτις πασῶν ἱστοριῶν ἐνταῦθα κεῖται πρώτη.
Ὅμως καὶ πάλιν λέξωμεν, ὅσα χρειῶν, συντόμως.
Καὶ ὅσα οὐκ ἐγράφησαν, ὡς μὴ χρειώδη, τότε.
Πρῶτος ὁ Δράκων γέγονεν Ἀθήναις νομογράφος,
Ἅπασι τοῖς ἐγκλήμασι, μέχρι κλοπῆς λαχάνων,
Φόνον τὸ ἐπιτίμιον ἀνηλεῶς ὁρίζων.
Δι' ὃν Δημάδης ὕστερον ῥήτωρ ὡραῖος κάλλει,
Πολὺ δὲ ὡραιότερος ἀποφθεγμάτων λόγοις,
Μεγάλως εὐδοκίμησεν ἐν κριτηρίῳ λέξας,
Εἶπεν, ὦ ἄνδρες δικασταὶ, Δράκων ὁ νομογράφος,
Οὐ μέλανι, δι' αἵματος τοὺς νόμους δὲ χαράξαι.
Μετὰ ἑπτὰ τοῦ Δράκοντος ἔτη νομογραφίας,
Γίνεται Σόλων Ἀττικοῖς δεύτερος νομογράφος.
Θαλῆς δὲ ὢν φίλος Σόλωνος, ἄζυγα ζῶν τὸν βίον,
Πολλάκις συνωθεῖτο μὲν τῷ Σόλωνι πρὸς γάμον.
Οὐδὲν δὲ ἀντέλεγεν αὐτῷ. γράφοντι δὲ τοὺς νόμους,
Ἀκαίροις, εἶπε, πράγμασι μάτην πονεῖς, ὦ Σόλων.
Τοῖς ἀραχνίοις νήμασιν ὅμοιοι γὰρ οἱ νόμοι.
Τὰ μὲν μικρὰ καὶ ἀσθενῆ δυνάμενοι κατέχειν,
Ἐκ τῶν δυνατωτέρων δὲ ῥηγνύμενοι ῥᾳδίως.
Οὕτω λοιπὸν δεκαετῶς ὁ Σόλων ἐκδημῆσαι
Ἠθέλησεν, ἀπόπειραν ποιούμενος τῶν νόμων,
Εἰ τηρηθῶσιν Ἀττικοῖς, εἴτε συμπατηθῶσιν.
Καὶ δὴ καὶ παρὰ Μίλητον ἦλθε Θαλοῦ πατρίδα.
Θαλῆς δὲ συνεσκεύασε τινὰ τῶν Μιλησίων,
Ὡς ἐκ τῶν Ἀθηνῶν αὐτοῖς ἄρτι πεφοιτηκότα.
Σόλων δὲ ἠρώτησεν αὐτὸν, μή τι καινὸν συνέβη.
Ὁ δὲ εἶπε, νέος τέθνηκε πατρὸς ἀποδημοῦντος.
Ἡ πόλις δὲ προέπεμψε πᾶσα τὸν νεανίαν.
Τοῦ Σόλωνος εἰπόντος δὲ, μὴ Σόλωνος ἦν ἄρα;
Κἀκείνου καὶ εἰπόντος δὲ, Σόλωνος παῖς ὁ νέος.
Ὁ Σόλων ἄρχεται θρηνεῖν, καὶ κατασπᾶν τὴν κόμην.
Θαλῆς δὲ εὐθὺς σὺν γέλωτι περιβαλὼν τὸν ἄνδρα,
Ἐμὸν, φησὶ, τὸ σκεύασμα, παῦε δακρύων Σόλων.
Ταῦτά με ἀπεστέρησε γάμου καὶ παιδογονίας,
Ἃ νῦν καὶ σὲ τὸν Σόλωνα τὸν μέγαν καταβάλλει.
Ταῦτα μὲν παρὰ Μίλητον τῷ Σόλωνι συνέβη.
Ὡς δὲ ἤδη παραγέγονε περὶ Λυδῶν τὰς Σάρδεις,
Κροῖσος αὐτὸν μετάπεμπτον, ὡς πρὶν εἶπον, ποιεῖται,
Τοὺς θησαυρούς τε δείκνυσιν, ἐφ' οἷς αὐχῶν ἐθάρρει,
Ὅπως αὐτῷ μακαρισθῇ, δόξας τῶν εὐδαιμόνων.
Ὡς τοῦτον δὲ ἐμακάρισεν οὐδόλως μὲν ὁ Σόλων,
Τοὺς, οὓς δὲ προειρήκειμεν, ἀτίμως παρεπέμφθη.
Ἰδὼν δὲ τοῦτον Αἴσωπος οὕτω παροραθέντα,
Σόλων, εἶπε, φιλόσοφε, τοῖς βασιλεῦσι πρέπει,
Ἢ τὰ θυμήρη λέγειν μὲν, ἢ μηδὲ ὅλως λέγειν.
Ὁ δέ φησιν, ὦ Αἴσωπε, τοῖς βασιλεῦσι πρέπει
Ἢ λέγειν τὴν ἀλήθειαν, ἢ μηδὲ ὅλως λέγειν.

ΠΕΡΙ ΟΡΝΕΟΥ ΤΟΥ ΦΟΙ-
ΝΙΚΟΣ. ς.

Ὁ φοῖνιξ ὄρνεον ἐστὶν ἓν ἐν παντὶ τῷ βίῳ,

Ταῶνος

DE SOLONE, QVOD VI-
*dens Crœsum, non admi-
ratus est.* 5.

Res Solonis antè diximus in historia Crœsi,
Quæ omnium historiarum hic ponitur prima.
Verum & rursus dicemus quæ opus sunt breuiter:
Et quæcunq; non scripta sunt, uelut non utilia, tunc. λίξμον
Primus Dracon fuit Athenis legumlator,
Omnibus culpis, usq; ad furtum olerum,
Cædem pœnam immisericorditer definiens.
Propter quẽ Demades deinde rhetor formosus pulchritudine,
Multo autem formosior scitè dictorum orationibus,
Vehementer placuit in iudicio cum dixisset,
Videtur, uiri iudices, Dracon legumlator,
Non atramento, sed sanguine leges exarasse.
Post septem Draconis annos legumlatoris,
Fit Solon Atticis secundus legumlator.
Thales autẽ existens amicus Solonis, cœlibẽ agens uitam,
Sæpe impellebatur quidem à Solone ad nuptias.
Nihil uerò contradicebat ipsi. scribenti autem leges,
Importunis, inquit, rebus frustra laboras, Solon,
Aranearum nanq; filis similes sunt leges,
Parua quidem & debilia ualentes cohibere,
A potentioribus autem rumpuntur facile.
Sic deinceps decennio Solon peregrinari
Voluit, experimentum faciens legum,
Si seruarentur ab Atticis, siue conculcarentur.
Et sanè ad Miletum uenit, Thaletis patriam.
Thales autem instruxit quendam Milesium,
Velut ex Athenis ipsis qui modò aduenisset.
Solon aũt interrogauit illum, nunquid noui accidisset?
Ille dixit, filius mortuus est patris peregrè profecti,
Ciuitas autem funerali pompa extulit tota iuuenem.
Solone autem dicente, nunquid Solonis erat igitur?
Et illo, Etiam dicente uerò, Solonis filius iuuenis:
Solon cœpit eiulare, atq; euellere comam.
Thales autem statim eum risu complexus uirum,
Meum, inquit, cauillum est, quiesce à lachrymis Solon.
Hæc me priuarunt nuptijs atq; progenie,
Quæ nunc & te Solonem magnum deijciunt.
Hæc quidem apud Miletum Soloni acciderunt.
Vt autem iam affuit circa Lydorum Sardes,
Crœsus ipsum accersiri, ut antè dixi, facit,
Thesaurosq; ostendit, in quibus glorians fidebat,
Vt ab ipso beatus diceretur, uisus esse fœlicium.
Vt autem hunc neq; omnino fœlicem dixit Solon,
Sed eos quos prædiximus: ignominiosè despectus est.
Conspicatus autem Aesopus hunc sic despectum,
Solon, inquit, philosophe, regibus decet
Vel iucunda quidem dicere, uel non omnino dicere.
Ille autem inquit: Aesope, regibus decet
Vel dicere ueritatem, uel non omnino dicere.

DE AVE PHOE-
nice. 6.

Phœnix auis est una in omni uita,

Pauone

Ταῶνες ὡραιότερος, καὶ μείζων ἀσυγκρίτως.
Καὶ χρυσοπρεπέστερος, θαῦμα καινὸν καὶ ξένον.
Τὰς καλιὰς δὲ πήγνυται δένδρεσιν ἐξ ἀρωμάτων.
Ἐπὰν δὲ θάνοι, γίνεται σκώληξ ἐκ τούτου πάλιν,
Ὃς φοῖνιξ πάλιν γίνεται, θαλπόμενος ἡλίῳ.
Ἐπιδημεῖ δ' εἰς Αἴγυπτον, θνήσκει δ' Αἰθιοπίᾳ.
Ὡς ὁ Φιλόστρατός φησιν, Ἀπολλωνίου βίῳ.
Ὡς δ' ὁ Αἰγύπτιος ἱερογραμματεὺς Χαιρήμων
Ἔδειξεν ἐν διδάγμασι τῶν ἱερῶν γραμμάτων,
Ὁ φοῖνιξ ἐξ τοῖς ἔτεσι καὶ ἑπτακισχιλίοις
Θνήσκει, παραγενόμενος ἐν τόποις τοῖς Αἰγύπτου.

ΠΕΡΙ ΜΟΝΟΚΕΡΩΤΟΣ ζ.

Θηρίον ὁ μονόκερως τυγχάνει φιλευῶδες
Ἓν κέρας μόνον αὐτόθι φέρων τοῦ σφοῦ μετώπου.
Οὕτω αὐτὸν θηρεύουσιν εὐτέχνως εὐωδίαις.
Νέον τινὰ τῶν κρατερῶν στολίσαντες ὡς κόρην,
Πρώταις ἀρωματίζουσιν ὀσμαῖς εὐωδεστάταις,
Ἱστῶσί τε κατέναντι τῶν τόπων τοῦ θηρίου.
Αὐτοὶ δὲ κατακρύπτονται. τῆς δὲ πνοῆς πνευσάσης,
Εὐθὺς ὁ θὴρ ἐπέρχεται, θελγόμενος ἐκεῖσε.
Ὁ δὲ χερσὶ γυναικείαις πλατείαις ὑπηργμέναις,
Ὅλαις οὔσαις ἀρώματος, ἐκεῖνον συγκαλύπτει.
Οὕτω δὲ τοῖς ἀρώμασιν ἐκείνου θελγομένου,
Δραμόντες πάντες οἱ λοιποὶ τῶν θηρευτῶν, οὓς ἔφην,
Τὸ κέρας τούτου κόπτουσιν, ἀντιπαθὲς φαρμάκοις.
Τὸν θῆρα δὲ ψιλόκερων ἐῶσιν ἀποτρέχειν.

ΠΕΡΙ ΙΚΤΙΝΩΝ ΟΡΝΕΩΝ, ΑΙ καὶ ἅρπαι καλοῦνται. η.

Ἰκτῖνος ὄρνις τίς ἐστιν, ὄρνεον καλοῦμεν ἅρπην,
Ἁρπάζων τὰ νοσσία, τὰ τῶν ἀλεκτορίδων.
Τοῦτον ἐκ μόνων λέγουσιν ὑδάτων τῶν ὀμβρίων
Πίνειν, καιρῷ καταφορᾶς μόνῳ τῶν ὀμβρημάτων.
Ἰκτίδος καὶ ἰκτίνου δὲ διαφορὰν νῦν μάθε.
Μηδ' ἓν ἄμφω μοι νόμιζε, καθὼς πολλοὶ δοκοῦσιν.
Ἀλλ' ἰκτῖνον ὄρνιν μοι, οἷον πρὶν ἔφην, νόει.
Ἰκτὶς δὲ ζῷον καὶ αὐτὸ τελεῖ ὀρνιθοφάγον,
Alij mustelam rusticam, seu uiuerram. Χερσαῖον καὶ τετράπουν μέν, ὃ αἴλουρον καλοῦμεν.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ, ΟΤΙ ΛΕΟΝΤΕΣ ΝΕκρῶν σωμάτων οὐχ ἅπτονται. θ.

Λέοντες θῆρες, σὺν αὐτοῖς καὶ ἀετῶν τὸ γένος,
Νεκρῶν οὐκ ἀπογεύονται τὸ σύνολον σωμάτων.
Καὶ ὃ δὲ ζῶν κατάσχωσι, καὶ φάγωσιν ἐκ τούτου.
Ἂν νεκρωθῇ, καὶ χρήζωσι πάλιν φαγεῖν ὕστερον,
Οὐκέτι ἅψαιντο αὐτοῦ· καὶ περὶ ἀετῶν μέν,
Αἰτίαν ταύτην λέγουσιν, ὀζώδες τοῦτον εἶναι,
Καὶ οὗπερ ἀπογεύσαιντο, τὸ λεῖψαν ὄζειν μέγα.
Ὅθεν μηδ' ἀπολείμματος γεύεσθαι σφῶν βρωμάτων.
Ἐμοὶ δὲ τοῦτο γίνεσθαι δοκεῖ καὶ ἀμφοτέροις,
Ὡς βασιλεῦσιν οὖσί τι, καὶ ἀλαζόσιν ἅμα,
Ὀρνέων μὲν τῷ ἀετῷ, τῷ λέοντι θηρῶν δέ.
Περὶ τῶν κρατουμένων δέ, καὶ δεσμωτῶν λεόντων,
Καὶ ἀετῶν ὁμοίως δέ, οὐκ ἔχω τί σοι λέγειν.
Ἀλλ' οἶμαι, ἤτοι γεύσαιντο οὐχὶ νεκρῶν σωμάτων,
Ἀλλὰ καὶ μελιπήκτων δὲ πλακούντων, καὶ τοιούτων.
Οἷος ὑπῆρχε λέων τις ἐπ' Ἀπολλωνίου χρόνοις,

Ορπε

Pauone formosior, & maior citra collationem.
Atq; auro decentior, miraculũ nouum ac peregrinũ.
Nidulos autem compingit ex arboribus aromatum.
Postquàm aũt obierit, nascitur uermis ex hac rursus,
Qui rursus phœnix fit, fotus à sole.
Versatur aũt in Aegypto, moritur uerò in Aethiopia,
Vt Philostratus dicit in Apollonij uita.
Vt aũt Aegyptius sacrarũ literarũ scriba Chæremon,
Ostendit in disciplinis sacrarum literarum,
Phœnix sex annis & septem milibus,
Moritur, cum fuerit in locis Aegypti.

DE MONOCEROTE. 7.

Fera monoceros est amans odoris,
Vnum cornu solum supernè ferens suæ frontis.
Sic autem ipsum uenantur artificio ex bono odore.
Iuuenẽ quendã ex fortioribus uestientes uti puellam,
Præcipuis imbuunt aromatis odoratißimis,
Statuuntq; eregione locorum feræ.
Ipsi autem absconduntur. aura uerò flante,
Statim fera superuenit illecta, illuc.
Ille autem manicis mulieris latis existentibus,
Totis refertis odoribus illum cooperit.
Sic autem aromatibus illo illecto,
Currentes omnes alij uenatores, quos dixi,
Cornu huius incidũt, uenenis contraria ui præditum:
Feram autem spoliatam cornu, sinunt aufugere.

DE MILVIS AVIBUS, QVAE & Harpe uocantur. 8.

Miluus auis quædam est, quam uocamus harpam,
Rapiens pullos qui sunt gallinarum.
Hunc ex solis dicunt aquis pluuialibus
Bibere, tempore delationis solo pluuiarum.
Viuerræ autem atq; milui discrimen nunc disce,
Neq; unũ ambo mihi existima, sicut multi opinantur:
Sed miluum, auem quidẽ, qualem antè dixi, intellige.
Viuerra autem animal, etiam ipsum est auium uorax,
Terrestre quidẽ, & quadrupes, quod † felẽ uocamus.

DE EO, QVOD LEONES MORtuorum cadauera non tangunt. 9.

Leones feræ, cumq; ipsis aquilarum genus,
Mortuorum non gustant in uniuersum corpora.
Quod autem uiuit, corripiunt, & comedunt ex eo.
Si necatũ fuerit, & uoluerint rursus comedere postea,
Non amplius quid tangent illius. & de aquilis quidem
Causam talem dicunt, fœtentem hanc esse,
Et quod degustauerit, reliquum fœtere magis.
Vnde neq; residuum gustare suorum ciborum.
Mihi autem hoc uidetur fieri & ab utrisq;,
Tanquam regibus existentibus, & superbis simul,
Auium quidem aquila, leone autem ferarum.
De captiuis autem & uinctis leonibus,
Et aquilis similiter, non habeo quod tibi dicam: (ra,
Sed arbitror quòd isti gustarent, nõ mortuorũ corpo
Sed & melle cõpactas placẽtas, atq; huiusmodi.
Qualis fuit leo quidam, Apollonij temporibus,

Quem

Ὅνπερ Ἀμφιάραος ψυχὴν ἔλεγον οὕτως ἔχειν.
Εἴπερ δὲ κατακούσειας ἐν ἔπεσιν Ὁμήρου,
Ὡς δὲ λίαν ἔχαρη μεγάλῳ ἐπὶ σώματι κύρσας.
Μὴ θ᾽ ὡς μωροὶ νῦν, τὸν νεκρὸν σῶμα νομίσῃς λέγειν.
Μήτ᾽ ἀγνοεῖν τὸν Ὅμηρον τὰ περὶ τῶν λεόντων.
Τὸ ζῶν δὲ, καὶ τὸ σύναιμον σῶμα νῦν λέγειν νόει.

Quem Amphiaraus dicebat animam ita habere.
Siquidem uerò audieris in carminibus Homerum,
Sicut autem leo gauisus est, magnum corpus adeptus: »
Neq; ueluti stulti nunc, cadauer arbitreris dicere,
Neq; ignorare Homerum quæ de leonibus traduntur.
Viuēs aūt, atq; sanguine præditū corpus nūc dicere (puta.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΤΟΥ ΤΑΝΤΑΛΟΥ κολάσεως.

Παῖς τοῦ Πλούτου ἦν Τάνταλος, καὶ Τμώλου βασιλέως,
Τμώλου τοῦ βασιλεύοντος ἐν χώρᾳ τῆς Λυδίας,
Ἀφ᾽ οὗ καὶ Τμῶλος τὸ Λυδῶν ὄρος κατωνομάσθη,
Ὧνπερ Λυδῶν ὕστερον καὶ Κροῖσος βασιλεύει.
Πῶς Σοφοκλῆς τὸν ἄνδρα δὲ Φρύγα φησὶν, οὐκ οἶδα,
» Λέγων, ἀρχαῖον ὄντα Πέλοπα βάρβαρον Φρύγα.
Εἰ Τμῶλος Τάνταλον γεννᾷ τοῖς τόποις τῆς Λυδίας,
Ὁ Τάνταλος δὲ Πέλοπα, πῶς Φρύγες, ὦ Σοφοκλῆς.
† Τμώλου τοῦτον Τάνταλον φημὶ, ὡς ἔφην, ὄντα,
Υἱὸν Διὸς οἱ Ἕλληνες φασὶν, ὡς βασιλέως.
Δίας γὰρ πρὶν οἱ Ἕλληνες, τοὺς βασιλεῖς ἐκάλουν.
Τοῖς δὲ Λυδοῖς καὶ Ἴωσι, τοῖς ἐν Ἐφέσου τόποις,
Πρὶν Πάλμυς βασιλεὺς ὁ σύμπας ἐκαλεῖτο.
Τὰ δ᾽ ἔτι τῆς κολάσεως μάνθανε τοῦ Ταντάλου.
Ἀρχιερεὺς ὁ Τάνταλος, καὶ φυσικὸς ἦν ἅμα,
Καὶ τῆς ἱερωσύνης μὲν τῆς τῶν θεῶν ἀπέστη,
Ἀνθ᾽ ὧνπερ τὰ μυστήρια εἶπε τοῖς ἀμυήτοις,
Τὸν ἥλιον δὲ οὐ κρύσταλλον, οὐ πῦρ, ἀλλ᾽ οὐδὲ μύδρον,
Τάχα δὲ λίθον ἔλεγε, πλὴν ἀμφιβόλῳ δόξῃ.
Ὅθεν οἱ μῦθοι λέγουσιν, ὡς Τάνταλος τὸ πρῶτον
Θεῶν τελῶν συνδίαιτος, καὶ κοινωνὸς τραπέζης,
Τὴν ἀμβροσίαν, νέκταρ τε παρὰ θεῶν † ἐκλέπτων,
Διδοὺς βροτοῖς ἥλιξιν, ὁ Πίνδαρος ὡς γράφει,
Ἐξέστη ταύτης τῆς τιμῆς, καὶ τῆς κοινῆς τραπέζης,
Ἦλθε δὲ εἰς τὸ ταχύποτμον ἔθνος τὸ τῶν ἀνδρῶν.
Ἄλλοι δὲ δι᾽ ἀκόλαστον ἐκπεπτωκέναι γλῶσσαν,
Τὸν Τάνταλον μυθεύονται, καθάπερ Εὐριπίδης,
Ὅτι τὰ κρύφια θεῶν ἐξέφερεν ἀνθρώποις.
† ἓν ταῦτα δὲ τυγχάνουσι νέκταρ καὶ ἀμβροσία,
Καὶ λόγοι κρύφιοι θεῶν λεγόμενοι ἀνθρώποις.
Δι᾽ ὅπερ καὶ ἐκπέπτωκε θεῶν τῆς ὁμιλίας,
Τὸ τὰ μυστήρια εἰπεῖν, ὡς ἔφην, ἀμυήτοις.
Καθαιρεθέντα τε ἀρχῆς τῆς ἀρχιερωσύνης.
Τοιούσδε συνεπλέξαντο οἱ παλαιοὶ τοῖς μύθοις.
Τὸ δὲ φυσιολόγημα τὸ περὶ τοῦ ἡλίου,
Τὸ λίθον τοῦτον εἶναι διστακτικῷ τῷ τρόπῳ
Ἔφασαν, ὡς τιμώρημα Ταντάλου γεγονέναι,
Ἐκβεβλημένου μὲν θεῶν, ἀέρι δὲ ἀρτηθέντος,
Καὶ λίθον ἄνω κεφαλῆς κρεμάμενον σκοποῦντος.
Τοῦτο μὲν τὸ τιμώρημα ζῶντος φασὶ Ταντάλου.
Παιδευτικῷ τῷ τρόπῳ δὲ τοὺς ζῶντας ἐκπλήττοντες
Πράττειν μηδὲν τῶν ἀπρεπῶν καὶ παρανόμων βίῳ,
Ἔπλασαν, ὡς ὁ Τάνταλος καταφρονῶν τῶν νόμων,
Ἐνταῦθα μὲν τετύχηκε τοιαύτης τιμωρίας.
Θανὼν δὲ ἄλλας εὕρηκε βαρείας τὰς κολάσεις.
Διψᾷ γὰρ οὗτος, καὶ πεινᾷ, δίψαν καὶ πεῖναν οἵαν,
Μέσῳ γὰρ λίμνης ἵσταται, χείλεσι προσκλυζούσης.

DE TANTALI PVnitione. 10.

Filium Plutus erat Tantalus, & Tmoli regis,
Tmoli regnantis in regione Lydiæ,
A quo & Tmolus Lydorum mons nominatus est,
Quorū Lydorū posterius & Crœsus rex fuit. (scio.
Quomodo aūt Sophocles uirū Phrygiū dixerit, haud
Dicens, antiquū existentem Pelopa barbarū Phryga. »
Si Tmolus Tantalum gignit, in locis Lydiæ,
Tantalus autem Pelopem, quî Phryges, ô Sophocles?
Tmoli huius Tantalum filium, ut dixi, existentem, τμώλε τῦτα
Filium Iouis dicunt Græci, tanquam regis:
Ioues enim prius Græci reges uocabant.
A Lydis autem & Ionibus, qui sunt in Ephesi locis,
Ante Palmis rex omnis uocabatur.
Quæ uerò de punitione feruntur Tantali, disce.
Princeps sacerdotū Tātalus, et physicus erat simul,
Et à sacerdotio quidem deorum longè stetit,
Propterea quòd arcana dixisset non initiatis, (tam,
Solē nō crystallū, non ignē, sed neq; massam ferri igni
Fortè aūt lapidē dicebat, uerùm ambigua opinione.
Vnde fabulæ dicunt, quòd Tantalus antea
Deorum existens conuiua, atq; socius mensæ,
Ambrosiam atq; nectar à dijs furabatur, ἐκλέπτων
Dans mortalibus æqueuis, Pindarus ut scribit,
Excidit ho honore, & à communi mensa.
Venit autem in breuis fati genus hominum.
Alij autem ob petulantem excidisse linguam,
Tantalum fabulantur, sicut Euripides,
Quoniam occulta deorum efferebat hominibus.
Vnum autem idem q; sunt nectar & ambrosia, ἐνταῦθα
Et rationes occultæ deorum dictæ hominibus.
Quapropter etiam excidit à deorum colloquio,
Eo quòd effutiebat arcana, ut dixi, non initiatis,
Depulsusq; est principatu summi sacerdotij.
Talibus autem confecerunt antiqui fabulas.
Naturalis autem explicatio, quæ est de sole,
Lapidem hunc arbitratum esse ambiguo modo,
Dixerunt, uelut pœnam Tantalo fuisse.
Eiecto quidem à dijs, in aëre autem eleuato,
Et lapidem supra caput suspensum consideranté.
Hanc autem pœnam uiuentis dicunt Tantali.
Apto autem ad do endū modo, ut uiuētes exterrerēt,
Facere nihil ex rebus indecoris atq; iniquis in uita,
Finxerunt, quòd Tantalus despiciens leges,
Hic consequutus sit talem ultionem.
Moriens autem inuenit alias graues punitiones.
Sitit enim is, atq; esurit, siti & esurie qualis
Medio enim paludis stat, labra alluentis,

Καὶ μηλεῶν τε, καὶ ῥοιῶν, ἀπίων, ἄλλων δενδρῶν
Βριθόντων πάντων τοῦ καρποῦ. ἂν οὖν πιεῖν θελήσῃ,
Εὐθὺς ἅπαν ξηραίνεται τὸ ἔδαφος ἐκεῖνο.
Ἂν δὲ πεινῶν, ἐκ μηλεῶν, ἢ καὶ ῥοιῶν τι θέλῃ,
Τὰς δ' αὔρας ῥίπτουσι πρὸς νέφη σκιόεντα.
Ἔχεις τὰ τῶν κολάσεων ἄμφω τῶν τοῦ Ταντάλου,
Τῶν ὥσπερ ζῶν τε πέπονθεν, αἳ καὶ ἀλληγοροῦνται.
Καὶ τῶν παρ' ᾅδῃ καὶ ψευδῶν, πλὴν λυσιτελεστάτων,
Ὡς τοὺς κακοὺς ἐκπλήττουσιν, ὥστε μὴ βλάπτειν βίῳ.

ΟΤΙ ΤΟΞΟΦΟΡΟΣ Ο ΕΡΩΣ, ΟΤΙ πτερωτὸς, ὅτι πυρφόρος. ια.

Ὡραῖον νέον μείρακα τὸν ἔρωτα ζωγράφοι,
Τοξότην ζωγραφοῦσι τε, συνάμα καὶ πυρφόρον,
Καὶ πτερωτὸν, κατέχοντα δελφῖνά τε καὶ πόαν.
Τῇ μὲν γραφῇ τοῦ πτερωτοῦ, τῆς πόας, τοῦ δελφῖνος,
Κρατεῖν τοῦτον σημαίνοντες, ἀέρος, γῆς, θαλάσσης.
Τοξότην καὶ πυρφόρον δὲ σὺν τούτοις ζωγραφοῦσιν,
Ὡς πλήττοντα καὶ φλέγοντα καρδίας τῶν ἐρώντων.
Νέον δὲ τοῦτον γράφουσι, συνάμα καὶ ὡραῖον,
Ὡς τὸ ἐρᾶσθαι καὶ ἐρᾶν, πρεπῶδες νέᾳ φύσει.
Πρεπωδέστερον μᾶλλον δὲ τῇ νέᾳ καὶ ὡραίᾳ.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΚΑΤ' ΙΩΣΗΠΟΝ ΑΔΙκου εἱμαρμένης. ιβ.

Ἐν βίβλῳ τῆς ἁλώσεως τῶν ἱερῶν Σολύμων,
Ὁ θαυμαστὸς Ἰώσηπος ἱστορικὸς Ἑβραῖος,
Τὴν εἱμαρμένην ἄδικον λέγει μεγαλοφρόνως,
Δι' ἅπερ ἄνωθεν ἀεὶ γίνεσθαι πεφυρμένως.
Μήτοιγε τῷ παρ' ἄρχουσι καὶ παρὰ βασιλεῦσι
ἐκτρώματα Τιμᾶσθαι τὰ ἐκτρώματα πλέον σεμνῶν ἀνθρώπων,
Ἀλλὰ καὶ κύνας, δόρκας τε, ἐνίοτε καὶ ἄρκτους,
Καὶ κατοικίους δὲ γαλᾶς, καὶ ἄλλα δὲ μυρία,
Ὑπερηρμένα πρὸς τιμὴν ἀνθρώπων οἵων τότε.
Καὶ γὰρ ὁ Πύρρος ἀετὸν, ὁ Νικομήδης κύνα,
Περσεὺς ἐτίμα δόρκον δὲ καὶ ἄρκτον σὺν ἑτέροις.
Ἄλλοι μυρίοι, ἄλλα δὲ μυρία κνωδάλων.
Ὥσπερ γαλῆν κατοίκιον, γαλῆν τὴν μυοκτόνον,
Ἡ μονομάχου σύζυγος ἡμῶν τοῦ στεφηφόρου,
Ἥνπερ γαλῆν ὠνόμαζε καὶ Μεχλεμπὲ τὴν κλῆσιν.
Ὡς χάσμη τοῦτο πώποτε τὸ ζῷον κρατοῦσα,
Εἶπεν ὡς πρὸς τὴν σύγκλητον τὴν θαυμαστὴν αὐγοῦσταν·
Ἄρχοντες, ἐχασμήσατο ταυνῦν ὁ Μεχλεμπέ μου.
Οἱ δ' ἠρυθρίων ὑπ' αἰδοῦς, πλὴν μὴ γελᾶν οὐκ εἶχον.
Ἔλεγον πρὸς ἀλλήλους δὲ ἠρέμα μειδιῶντες·
Εἶδες δεσποίνης τῆς ἡμῶν πῶς Μεχλεμπὲ χασμᾶται;
Ἐκεῖνος οὖν ὁ Μεχλεμπὲ τοῖς χρόνοις τοῖς ῥηθεῖσιν,
Εἴδη μυρία τῶν τροφῶν ἤσθιε καθ' ἑκάστην,
Ἐν ὁλοχρύσοις σκεύεσι, καὶ παρεχοῦσι πότοις.
Εἶχε καὶ γὰρ ὀψωνητὰς, ὀψοποιοὺς, μαγείρους τε,
Κανηφοροῦντας, ἀρτοποιοὺς, καὶ τοὺς οἰνοχοοῦντας,
Καὶ πᾶσαν λέγω δὲ λοιπὴν ὑπηρετῶν χορείαν,
Ὁπόσοις οἱ πολύπλουτοι κομῶσι τῶν ἀνθρώπων.
Ὁ Μεχλεμπὲ τῷ τότε μέν. νῦν δὲ κυνίδιόν τι,
Παρὰ ἀρχούσης γυναικὸς φερόμενον τοῖς κόλποις,
Δίαιταν ἔχει τὴν αὐτὴν, καὶ τἄλλα δὲ ὁμοίως.
Κἂν οὐ χρυσοῖς ἐν σκεύεσιν, ἀλλ' ἀργυροῖς ἐσθίει.
Ἀνθρώπων

Et pomis, atq; punicis, piris, alijsq; arboribus
Oneratis omnibus fructu. Si igitur bibere uoluerit,
Statim totum siccatur pauimentum illud.
Si autem esuriens, ex pomis uel punicis quid uoluerit,
Hæc uentus proijcit ad nebulas umbrosas.
Habes quæ de pœnis ambabus Tantali,
Quas etiã ut uiuus passus est. quæ et aliter accipiuntur:
Sũtq; eiusmodi quæ apud Orcũ falsa, uerùm utilißima,
Vt quæ malos exterreant, ne noceant in uita.

QVOD ARCIFER SIT AMOR, quòd alatus, quòd ignifer. 11.

Formosum iuuenem adolescentẽ Amorem pictores
Sagittarium pingunt, atq; unà igniferum,
Atq; alatum, dètinentem delphinum, atq; herbam.
Pictura quidem alati, herbæ, delphini,
Dominari hunc indicantes, aëri, terræ, mari.
Sagittarium uerò & igniferum cum his pingunt,
Velut uerberantem atq; incendentem corda amãtium.
Iuuenem autem hunc pingunt simul & formosum,
Velut quod amari atq; amare deceat iuuenilẽ ætatem.
Magis autem deceat & iuuenilem & formosam.

DE INIVSTO FATO, iuxta Iosephum. 12.

In libro captiuitatis sacrorum Solymorum,
Admirandus Iosephus historicus Hebræus,
Fatum iniustum dicit magnificè,
Propterea quod uidetur semper fieri mixtim.
Non solum quia apud principes atq; reges
Honorentur abortiua, plus grauibus hominibus:
Sed & canes, & capreæ, aliquando & ursi,
Et domestici feles, & alia innumera,
Prælata in honore hominum, quales tunc.
Etenim & Pyrrhus aquilam & Nicomedes canem,
Perseus uerò honorabat capreã, & ursum, cum alijs.
Alij autem complures, complures feras.
Quemadmodum felem familiarem, felem muricidam,
Gladiatoris coniux nostri coronam gerentis,
Quã felẽ nominauit quoq; Mechlempe cognomento:
Vt cum oscitatio hoc olim animal detineret,
Diceret ad senatum excellentem, augustum,
Principes, oscitauit iam Mechlempe mea.
Illi uerò eruberunt præ uerecũdia, uerùm non ridere
Dicebãt aũt inter se, placidè subridẽtes: (nõ poterãt.
Vidisti, dominæ nostræ quomodo Mechlẽpe oscitat.
Illa igitur Mechlempe temporibus dictis,
Species mille ciborum comedebat quotidie,
In aureis omnino uasis, atq; exhibitis potionibus.
Habebat obsoniorũ cõfectores, popinatores, coquosq;
Canistros ferentes, pistores, atq; pocillatores,
Et omnẽ uerò, ut sic dicam, reliquam ministrorũ cho-
Quotquot locupletes ornantur hominibus. (ream,
Idq; Mechlẽpe tũc quidẽ. nunc aũt catellus quispiam,
A principe muliere delatus gremijs,
Dietam habuit eandem, & alia autem similiter,
Quãuis non aureis in uasis, uerũ argẽteis comedebat,
Hominibus

Ἀνθρώπων οἵων καὶ αὐτοῦ τοῦ ἄρτου στερουμένων;
Τούτων οὖν πάντων οὕνεκα, ὁ θαυμαστὸς Ἑβραῖος,
Ἄδικον κατωνόμασε καλῶς τὴν εἱμαρμένην.

ΛΕΞΕΙΣ ΙΣΤΟΡΙΩΔΕΙΣ, ΧΕΙΡΟΜΑΚΤΡΩΝ καὶ μαγδαλιᾶς. ιγ.

Χειρόμακτρον, τὸ ὕφασμα τιθέμενον τραπέζαις,
ὃ τῶν χειρῶν ἐκμάσσεται τὸν ῥύπον, καὶ καθαίρει.
Πᾶν δὲ τὸ ἀπόμαγμα, καὶ πλύμα παντὸς τρωξίμου,
Ζύμης, τυρῶν, καὶ κρεαδίων, ἰχθυδίων τοιούτων,
ὃ χοῖροι, κύνες τρώγουσι, μαγδαλιὰ καλεῖται.

ΠΕΡΙ ΕΘΟΥΣ ΠΑΛΑΙΟΥ ΤΟΥ ΚΑΛΕΙΝ ἐξονομαστὶ τρισσῶς, τὸν ἐπὶ ξένης θανόντα, τοὺς ἔτι περιόντας, μέλλοντας πρὸς τὴν πατρίδα πάλιν νοστεῖν. ιδ.

Τὸ πρότερον, τοὺς θνήσκοντας εἰς γῆν τὴν ἀλλοδαπήν,
Ἀποδημοῦντες οἱ αὐτῶν τρισσάκις ἀνεκάλουν.
Ὡς Ὅμηρος ἐδίδαξε βίβλῳ τῆς Ὀδυσσείας.
Τοῦτο δὲ ἔδρων, ὡς μνήμονες τυγχάνοντες φιλίας.
Καὶ ὡς εἰ ἀπελείφθη τὶς, πρὸς τὴν φωνὴν συνδράμοι.

ΠΕΡΙ ΕΘΟΥΣ ΠΑΛΑΙΟΥ ΡΩΜΑΙΚΟΥ, πῶς ἀκηρυκτεὶ συνεκρότουν πολέμους, ἀλλὰ τῇ χώρᾳ πρότερον λόγχην ἐρρίπτουν, καὶ οὕτω πολέμου κατήρχοντο. ιε.

Τὸ πρότερον τὸ γένος μὲν Ῥωμαίων τῶν Λατίνων,
Οὐχὶ συνῆπτε πόλεμον ἀκηρυκτεὶ πρὸς ἔθνος,
Ἀλλ' ἐν τῇ χώρᾳ πρότερον ἔθνους τοῦ πολεμίου,
Δόρυ σημεῖον ἔρριπτεν, ἔχθρας ἀρχὴν σημαῖνον.
Ἔπειτα δὲ κατήρχετο πολέμου πρὸς τὸ ἔθνος.
Τοῦτο φησὶ Διόδωρος, πᾶς τε Λατῖνα γράφων.
Καὶ τοῦτο μὲν ἦν παλαιὸν τὸ ἔθος τοῦ πολέμου.
Νῦν δὲ ὡς δοκεῖ μοι, πέπαυται· ἀλέκτορα δὲ μόνον
Ῥίπτουσιν εἰς οὓς μέλλουσι πόλεμον συγκροτῆσαι.

ΠΟΘΕΝ ΑΥΣΟΝΕΣ ΛΕΓΟΝΤΑΙ, καὶ μέχρι τίνος τόπου ἐστὶν αὐσονία. ιϛ.

Ἡ Αὐσονία ἔσχηκε τὴν κλῆσιν τῶν αὐσόνων,
Κατά τινας ἐξ Αὔσονος υἱοῦ τοῦ Ὀδυσσέως.
Ἐκ γὰρ τῆς Κίρκης Ὀδυσσεὺς τῆς πᾶσι θρυλλουμένης,
Αὔσονα καὶ Τηλέγονον γεννᾷ, καὶ Κασιφόνην,
Ὡς πᾶς φησὶν ἱστορικὸς, φροντίζων ἀληθείας.
Τζέτζης κἀνταῦθα δὲ φησὶν, ἱστορικοὶ κτηνώδεις.
Ἕνα μόνον ἐνιαυτὸν συνδιατρίψας Κίρκῃ
Ὁ Ὀδυσσεὺς, πῶς ἔτεκε τὰ τρία ταῦτα τέκνα,
Τετραμηνιαῖα, ἢ γαστρὶ μιᾷ τὰ τρία τίκτει;
Ἀλλ' †οὐ Λιβύῃ κεραὸς ἄρνας εὐθὺς γεννῶσι,
†ἐν καὶ τῇ Ἰταλίᾳ δὲ πρὸς πλέον τῆς Λιβύης,
Ὅτι ἀνθρώπους, ὡς φατὲ, γεννᾷ τετραμηνιαίους.
Ἐκ τοῦ τετραμηνιαίου μὲν Αὔσονος, ὡς ληροῦσιν,
Ἡ Αὐσονία εὕρατο τὴν Αὐσονίας κλῆσιν.
Ἄλλοι δὲ ἀπὸ Αὔσονός φασι †ἀρχαιοτέρου, παλαιοτέρου
Υἱοῦ τελοῦντος Ἰταλοῦ, τῆς χώρας βασιλέως.
Τοὺς δὲ Αὐρούγκους μόνους μοι Αὔσονας λέγειν νέει,

Μέσους

Hominibus quot etiam ipso pane priuatis?
Horum igitur omnium gratia ille mirandus Hebraeus,
Iniustum nominauit probè fatum.

DICTIONES HISTORICAE, mantile & lotura. 13.

Mantile, quiddam contextum, impositum mensis,
Quod manuum abstergit sordes, atq; purgat.
Omne aut purgamentũ, et ablutio omnis esculentorũ
Fermenti, caseorum, carnium, & piscium huiusmodi,
Quod porci canesq; comedunt, lotura uocatur.

DE CONSVETVDINE ANTIqua uocandi nominatim tertiò, eum qui in peregrina terra obierit, eos qui adhuc supersunt, & in patriam redituros. 14.

Olim morientes in terra aliena,
Qui simul peregrinabatur eũ ipsis, ter euocabat,
Vt Homerus docuit in libro Odyssae.
Hoc aũt faciebant, uelut memores existẽtes amicitiae.
Atq; ita si relictus quis esset, ad uocem concurrebat.

DE ANTIQVO ROMANORVM more, quòd non indenunciata conciebant bella, sed in regionem prius hastam proiiciebant, & ita bellum ordiebantur. 15.

Olim genus quidem Romanorum Latinorum,
Non committebat bellũ absq; praecone ad gẽtem,
Sed in regione prius gentis hostilis (ficans,
Hastam signũ proiiciebat, inimicitiae principiũ signi-
Postea uerò incipiebat bellum contra illãm gentem.
Hoc inquit Diodorus, omnisq; Latina scribens.
Et hic quidem erat antiquus mos belli.
Nunc aũt, ut mihi uidetur, cessauit. gallũ uerò tantum
Proiiciunt iis, quibus cum bellum sunt commissuri.

VNDE AVSONES DICANTVR. & ad quem usq; locum sit Ausonia. 16.

Ausonia habuit nomen Ausoniorum,
Iuxta quosdam ex Ausone filio Vlyßis.
E Circe enim Vlysses, omnibus diffamata,
Ausonem & Telegonum generat, & Casiphonen,
Vt omnis inquit historicus studens ueritati:
Tzetzes autem hic etiam dicit historicos belluas.
Vnum solum annum commoratus cum Circe
Vlysses, quo pacto genuit tres hosce filios?
Quadrimestres ne, an uentre uno tres parit?
Sed in Libya cornutas agnas statim generant,
Sed & in Italia adhuc magis quàm Libya.
Quoniam homines, ut dicitis generat quadrimestres.
Ex hoc quadrimestri quidem Ausone, ut nugantur,
Ausonia inuenit Ausoniae nomenclaturam.
Alij autem ab Ausone dicunt antiquiore,
Filio existente Itali, regionis regis.
Aruncos autem solos mihi Ausonios dicere cogita,

Medios

Μέσους Βόλσκων καὶ Καμπανῶν, πρὸς θάλασσαν κειμένους.
Ἐξ ὧν κατὰ κατάχρησιν, καὶ πᾶσαν Ἰταλίαν.

ΟΤΙ Ο ΤΖΕΤΖΗΣ ΚΑΤΑ ΜΗΤΕρα Ἴβηρ τῷ γένει, κατὰ πατέρα καθαρῶς ἑλλάδος γονῆς. ιζ

Ἡ τοῦ δὲ μητρομήτωρ μου Τζέτζου τοῦ Ἰωάννου,
Τοῦ ἱστοριογράφου τε, καὶ συγγραφέων κόσμου.
Μητρὸς ἦν μασσαγέτιδος, ἤγουν ἐξ ἀβασγίδος.
Ἴβηρες δὲ καὶ ἀβασγοί, καὶ ἀλανοί, ἓν γένος.
Οἱ ἴβηρες πρωτεύοντες, οἱ ἀβασγοὶ δευτέρῳ,
Οἱ ἀλανοὶ δ' ἐσχήκασι τάξιν τριῶν ὑστέραν.
Τῆς τζέτζου μήτερος, ἡ ἀβασγὶς ἡ μήτηρ,
Σὺν τῇ δεσποίνῃ μαρίᾳ τῇ ἀβασγίσσῃ λέγω,
Ἣν οἱ πολλοὶ ἀλάνισσαν φασὶν ἐξιχνεύοντες,
Ἦλθεν εἰς μεγαλόπολιν, ὡς συγγενὴς καθ' αἷμα.
Οἱ δὲ βασκαίνοντες φασὶν, ὡς ὑπὸ χεῖρα ταύτης,
Ὡς ἡ ἀσπάη καθ' ἡμᾶς, κατταίας ὑπὸ χεῖρα.
Ἀφ' ἧς ὁ περιώνυμος ὁ μέγας κωνσταντῖνος,
Ὁ μέγας ὁ δρουγγάριος, ὁ σεβαστὸς ἐν βίῳ,
Τοῦ λογιωτάτου τοῦ κλεινοῦ πατὴρ τοῦ θρυλλουμένου,
Μετὰ θάνατον τῆς ἑαυτοῦ παρθενικῆς συζύγου,
Γεννᾷ τὴν μητρομήτορα, ἣν ἔφημεν, τοῦ Τζέτζου.
Μιᾷ τῶν πρώην θυγατρῶν τῇ ὑπερφιλουμένῃ,
Τῇ συμπαρεδρευούσῃ, λέγω δὲ αὐτοῦ τοῦ Ἰασίτῃ,
Ἰσοτιμῶν καὶ τῷ αὐτῷ κλοβῷ, συνεμβιβάζων.
Τὰς δ' ἄλλας πάσας παριῶν, ἄλλης τιμῆς λαγχάνειν,
Ἧς καὶ ἡ βασίλισσα γίνεται θέσει μήτηρ.
Ἡ εὐδοκία ἡ κλεινή, καὶ ζώνην δίδωσι ταύτης,
Ἐς τρίτην ἐξαρκέσασαν τὴν γενεὰν, ἐκτρέφειν.
Ἐφ' ᾗ γαμβρὸν ἐξέκτησε γεώργων ἰσχύει.
Πολλὰς ἀρχὰς ἀνύσαντα πρακτορικὰς θεμάτων.
Οὗ καὶ θανόντος ὄνομα βοᾶται νῦν ὡς ζῶντος.
Τούτου θυγάτηρ σὺν δυσὶν ἑτέραις θυγατράσι,
Τὴν κλῆσιν εὐδοκία μὲν, μήτηρ δ' αὐτοῦ τοῦ Τζέτζου,
Ἔγνως κατὰ μητέρα μοι ἴβηρα τοῦτον ὄντα.
Πατὴρ δὲ τούτου μιχαὴλ, ὃς καὶ παιδεύει τοῦτον,
Ἐν λόγοις καὶ τοῖς πράγμασιν, ὡς τὸν υἱὸν ὁ κάτων.
Υἱὸς οὗτος ὁ μιχαὴλ ἦν τζέτζου ἰωάννου,
Γράμμα μηδὲν τι μαθὼν τὸ σύνολον εἰδότος,
Εἰς πάντα χρόνον δὲ σοφοὺς τοῖς οἴκοις ἑστιῶντος,
Οἴκοις ἐν πεντορόφοις δὲ, πλὴν μετ' ᾠδῶν ὀργάνων,
Τρυφαῖς ὑποβριχθείσαις τε, ταῖς γάμων πανδαισίαις.
Καὶ τούτου πάλιν ὁ πατὴρ, θρέμμα τῆς βυζαντίδος.
Ὃς μέχρι νῦν ἀκραιφνὴς νεκρὸς τελῶν ἐν τάφῳ,
Ἐν εὐφροσύνης τῇ μονῇ τὴν κλῆσιν καλουμένῃ,
Πολίτης ὀνομάζεται ταῖς αὐτῆς μονοτρόποις,
Μὴ γινωσκούσαις τίς ἐστιν, ὅμως δὲ φασὶ πολίτην.
Οἷα δὲ δρᾷ θαυμάσια, μοναζουσῶν πυνθάνου.
Οὕτω κατὰ μητέρα μὲν ὁ τζέτζης ἐστὶν ἴβηρ,
Κατὰ πατέρα δὲ μητρὸς, καὶ τὸν αὐτοῦ πατέρα,
Γονῆς ἑλλάδος καθαρᾶς, γονῆς ἀκραιφνεστάτης.

ΠΡΟΡΡΗΣΙΣ ΤΟΥ ΦΑΙΣΤΙΟΥ ΕΠΙμενίδου, περὶ μουνυχίας, χωρίου τελοῦντος τῶν ἀθηνῶν. ιη

Ἐπιμενίδης φαίστιος τὶς, ἐκ φαιστοῦ τῆς κρήτης,

Ὡς

Medios inter Volscos atq; Campanos, ad mare sitos:
Ex quibus per abusum etiam omnem Italiam.

QVOD TZETZES IVXTA MAtrem Iberus genere, iuxta patrem autem pure Graecae prosapiae. 17.

AVia uerò materna quidem Tzetzae Ioannis,
Historiographi, atq; authoris quot rerum?
Matre erat orta Massagetide, nempe ex Abasgide.
Iberes autem, & Abasgi, & Alani, unum genus. (nis.
Iberes quidē primas tenētes, Abasgi uerò secūdi ordi-
Alani aūt habuerunt ordinem in tribus posteriorem.
Tzetzae matris, Abasgis mater,
Cum domina Maria Abasgissa dico,
Quam multi Alanissam dicunt, non uestigantes,
Venit in Megalopolin, uelut cognata iuxta sanguinē.
Alij autem inuidentes dicunt, uelut sub manum huius:
Sicut Aspaē iuxta nos, Cataae sub manum,
Ex qua undiq; nominatus magnus Constantinus,
Magnus Hodrungarius, unus Augustus in uita,
Oratoris inclyti pater celeberrimi,
Post mortem suae uirgineae cōiugis,
Generat auiam, quam diximus, Tzetzae.
Ab una priorum filiarum superdilecta,
Coniugi, dico autem ipsius Iasitae.
Aeque honorans cum ipso Clubo, simul inducens.
Alias aūt omnes praetermittēs, alium honorē sortiri:
Cuius & regina fit adoptione mater,
Eudocia inclyta, atq; zonam dat huius
In tertiam quae suffecerit generationē ad nutriēdum.
In qua generum, exactorem agricolarum acquisiuit,
Multos magistratus obeuntē, exactionesq; regionum,
Cuius etiā mortui nomen celebratur nunc, ut uiuētis.
Huius filia, cum duabus alijs filiabus,
Nomine Eudocia quidē, mater autem ipsius Tzetzae,
Nosti iuxta matrem quidem Iberum hunc existētem.
Pater autem huius Michael, qui & erudiuit hunc,
In sermonibus & rebus, sicut filium Cato.
Filius iste Michael erat Tzetzae Ioannis,
Literam nullam prorsus unquam omnino scientis,
Omni tēpore uerò sapiētes domi cōuiuio excipientis,
In aedib. aūt quinquefariā laqueatis, uerū cū cantilena
Delicijs excellētib. & nuptiali apparatu. (organorū,
Et huius rursus pater erat ex progenie Byzantia,
Qui usq; nūc syncerus mortuus existēs in sepulchro,
In laetitiae mansione sic appellata,
Ciuis nominatur istius à uestalibus incolis,
Non cognoscentib. quis est quem dicunt ciuem. (ctare.
Qualia aūt facit admiranda, ipsas monachas percun-
Sic iuxta matrem Tzetzes est Iberus:
Iuxta patrem autem matris, & ipsius patrem,
E semine Graeco puro, semine syncerissimo.

PRAEDICTIO PHAESTII EPImenidis, de Munychia, qui locus est Atheniensium. 18.

EPimenides Phaestus quidam, ex Phaesto Cretae,

Vt

Ὡς εἰς Ἀθήνας ἐπελθὼν εἶδε τὴν Μουνυχίαν,
Πλησίον τοῦ λιμένος δὲ χωρίον ἐστὶν αὕτη,
Κατανοήσας ἐξ αὐτοῦ βλάβην τοῖς Ἀθηναίοις,
Προφητικῶς προείρηκε τάδε κατ' ἔπος λέγων.
Εἰ Ἀθηναῖοι ᾔδεισαν, ὅσα ἡ Μουνυχία
Εἰς βλάβην συντελέσειε τῆς Ἀθηναίων χώρας,
Ἐν τοῖς ὀδοῦσιν ἂν αὐτὴν κατέφαγον ὡς ἄρτον.
Πρῶτος ἁπάντων Ἀττικῆς ὁ Κέκροψ βασιλεύει,
Ὁ πρῶτος ὁ καλούμενος καὶ διφυὴς, τοιῶσδε.
Ἢ ὅτι μέγεθος ἀνδρῶν δύο πρὸς μῆκος εἶχεν,
Ἢ ὡς Ἑλλάδος ἔμπειρος καὶ Αἰγυπτίας γλώσσης,
Ἢ ὡς τὰ κάτω δράκων μὲν, ἄνθρωπος δὲ τὰ ἄνω.
Ὁ Δημοσθένης τάχα μὲν ἀλληγορεῖν ἐθέλει,
Συνηγορεῖν δὲ πρόθυμος, ἀλληγορεῖν δ' οὐδ' ὅλως,
» ᾔδεισαν Κεκροπίδαι μὲν, φησὶν, ὡς ὅτι Κέκροψ
» Ἀλκὴν ἐοίκει δράκοντι, τὴν σύνεσιν ἀνθρώπῳ.
Ὁ Τζέτζης βασιλεύσαντα δὲ πρώτως τὸν ἄνδρα λέγει,
Ὡς καὶ βαρβάρους, τοὺς αὐτῷ ταῖς μάχαις ἡττημένους,
Τῷ φιλανθρώπῳ τοῦ ἀνδρὸς τοσοῦτον † συνδεθῆναι,
Ὡς ἓν σῶμα λογίζεσθαι, μηδ' ἀποσπᾶσθαι θέλειν.
Καὶ ἄλλως τοῦτον διφυῆ τὸν Κέκροπα καλοῦσιν.
Αἱ τῶν Ἑλλήνων πρότερον γυναῖκες καθ' Ἑλλάδα,
Οὐχ ὥσπερ νῦν ἐζεύγνυντο νομίμοις τοῖς ἀνδράσι.
Δίκην κτηνῶν δ' ἐμίγνυντο πᾶσι τοῖς βουλομένοις.
Ἦσαν λοιπὸν μονοφυεῖς οὕτως οἱ παῖδες τότε,
Μόνας ἐπιγινώσκοντες μητέρας, οὐ πατέρας.
Ὡς δὲ ἀπὸ τῆς Σάεως πόλεως Αἰγυπτίας,
Σάϊς δ' ἐστὶν ἡ Ἀθηνᾶ τῇ Αἰγυπτίων γλώσσῃ,
Μετὰ τὸν κατὰ Ὤγυγον κατακλυσμὸν ἐκεῖνον,
Ὁ Κέκροψ παραγέγονεν Ἀθήνας τῆς Ἑλλάδος.
Ταύτας Ἀθήνας κεκληκὼς ἐκ Σάεως Αἰγύπτου,
Πολλοῖς εὐεργετήσας τε καὶ ἄλλους τῇ Ἑλλάδι,
Νομοθετεῖ καὶ γυναιξὶ τοὺς γάμους τοὺς νομίμους,
Ἐξ ὧν παῖδες ἐγνώρισαν τοὺς δύο φυτοσπόρους.
Τὸ πρὶν μόνην γινώσκοντες, ὡς ἔφην, τὴν μητέρα.
Ὅθεν ὁ Κέκροψ διφυὴς νόμοις, ὡς δείξας ταῦτα.
Οὗτος ἁπάντων Ἀττικῆς πρῶτος ἐβασίλευσε.
Καὶ Κεκροπίδας ἐξ αὐτοῦ φαμὲν τοὺς Ἀθηναίους.
Καὶ μετ' αὐτὸν ὁ Κραναὸς, καὶ τρίτος Ἀμφικτύων,
Ὁ Ἐριχθόνιος δ' αὐτὸν διώξας βασιλεύει,
Ἡφαίστου παῖς καὶ Ἀθηνᾶς τῆς Κραναοῦ ὑπάρχων.
Πανδίων Φρασιθέας παῖς, καὶ τοῦ Ἐριχθονίου.
Ζευξίππης καὶ Πανδίονος, ὁ Ἐρεχθεὺς ἐξέφυ,
Πρόκνη καὶ Φιλομήλα τε, καὶ Βούτης δὲ σὺν τούτοις.
Ἐξ Ἐρεχθέως πάλιν δὲ καὶ Πραξιθέας, Κέκροψ.
Πανδίων τοῦ Κέκροπος, καὶ τῆς Μητιαδούσης.
Πηλείας καὶ Πανδίονος παῖς, ὁ Αἰγεὺς ἐξέφυ.
Αἰγέως καὶ Αὐτόχθης δὲ γίνονται θυγατέρες.
Αἰγέως καὶ τῆς Αἴθρας δὲ, Θησεὺς παῖς νόθος ἔφυ.
Ἀκάμας δὲ καὶ Δημοφῶν, Φαίδρας καὶ τοῦ Θησέως.
Ἐξ Ἐρεχθέως τοῦ πατρὸς Κέκροπος τοῦ δευτέρου,
Τοὺς Ἀθηναίους ἔλεγον οἱ πρώην Ἐρεχθείδας.

Vt Athenas perueniens uidit Munychiam,
Prope portum autem locus est ille,
Animaduertens ex ipso nocumentum Atheniensibus,
Prophetice prædixit, hæc ad uerbum dicens:
Si Athenienses scirent, quantum Munychia
In detrimentum conferat Atheniensium regionis,
Dentibus suis ipsam deuorarent ut panem.
Primus omnium in Attica Cecrops regnat,
Primus uocatus geminæ naturæ taliter:
Vel quod magnitudinẽ duorũ uirorũ in longũ habuit.
Vel quod Græcæ expertus atq; Aegyptiæ linguæ:
Vel quod inferius draco quidẽ, homo autem superne.
Quod Demosthenes quidẽ allegoricè reddere uolens,
Ad patrocinãdũ aptus, adallegorisandũ uerò minimè,
Nouerant Cecropidæ quidem, inquit, quod Cecrops »
Robore similis erat draconi, prudentia uerò homini. »
Tzetzes autem regnasse man, uetè hominem dicit,
Vt & Barbari ab ipso pugnis uicti
Humanitate uiri in tantum deuincirentur,
Vt unum corpus putarentur, neq; discerpi uellent. συνδεῖσθαι
Et aliter hunc geminæ naturæ Cecropem uocant:
Græcorum prius mulieres per Græcian,
Non quemadmodũ nunc cõiungebãtur legitimis uiris,
Sed instar iumentorũ miscebãtur omnibus uolentibus.
Erant igitur inde unius naturæ sic filij tunc,
Solas agnoscentes matres, non patres.
Vt autem à Saë urbe Aegyptiorum,
(Sais autem est Pallas, Aegyptiorum lingua)
Post, quod Ogygis tempore fuit, diluuium illud,
Cecrops accessit ad Athenas Græciæ,
Has Athenas cum uocasset, ex Saë Aegypti,
Multis commodauit etiam alijs Græciæ,
Et lege constituit mulieribus nuptias legitimas,
Ex quibus filij cognouerunt duos parentes,
Ante solam cognoscentes (ut dixi) matrem.
Vnde Cecrops geminæ naturæ legibus, uelut qui osten
Iste omnium in Attica primus regnat; (disset hæc.
Et Cecropidas ex ipso uocamus Athenienses.
Et post ipsum Cranaus, & tertius Amphictyon.
Erichthonius autem ipso expulso regnat,
Vulcani filius atq; Athenæ Cranai existens.
Pandion Phrasitheæ filius atq; Erichthonij.
Xeuxippa & Pandione Erecthbeus natus est,
Procne Philomelaq;, & Butes cum ipsis.
Ex Erichtheo rursus & Praxithea, Cecrops.
Pandion huius Cecropis, atq; Metiadusæ.
Peliæ atq; Pandionis filius, Aegeus editus est.
Aegeo uerò atq; Autochthæ nascuntur filiæ,
Aegei autẽ & Aethræ filius Theseus spurius ortus est.
Acamas autem & Demophon, Phedræ atq; Thesei.
Ex Erecthbeo patre Cecropis secundi,
Athenienses uocabant antiqui Erecthbidas.

ΟΤΙ ΤΟΠΟΣ ΤΟ ΛΕΠΡΕΙΟΝ, ΝΥΝ δὲ λέπρεον τὸν λεπρὸν λέγω. κ.

Τὸ Λέπρειον μὲν, τόπος τις ἐστὶ τῆς Τριφυλίας,

QVOD LOCVS SIT LEPRIVM: nunc autem lepreum, leprosum dico. 20.

LEprẽum quidem, locus quidam est Triphyliæ,

Ἀπὸ πέτρας τὰς ἐκεῖ λεπράδας πεφυκυίας,
Καὶ τοὺς ἐκεῖ λεπροῦσθαι δὲ ποιότητι τόπου.
Νῦν τὸν λεπρὸν δὲ λέπρεον, ὡς ἔφην, ὀνομάζω,
Ἀπὸ εὐθείας λέπρεος, συστέλλας τὸ ἰῶτα.
Οὐκ ἀπὸ τῆς εὐθείας δὲ λεπραίος τοῦ λεπραίου.
Τὸ πρῶτον γάρ, οὕτω δίφθογγον ὤφειλεν ἐγγεγράφθαι.
Τὴν ἐκ τοῦ αιος γὰρ μιᾷ τῇ συλλαβῇ πρὸ τέλους,
Εἰς υ τὴν κλῆσιν ἔχοντα, πάντα διφθογγιστέον.
Ὀνόματα δὲ λέγομεν, ἀνταῖος καὶ ταυραῖος,
Καὶ τὸ λεπραῖος σὺν αὐτοῖς, καὶ ὅσα τῶν ὁμοίων.
Ἀνταίου καὶ ταυραίου γὰρ κλίνονται, καὶ λεπραίου.
Ταῦτα μὲν πάντα δίφθογγον ἔχειν γράφε μοι νόει.
Τὰ δ' ἐκ τοῦ εας ἐν μιᾷ τῇ συλλαβῇ πρὸ τέλους
Εἰς α δὲ κλινόμενα, πάντα μοι ψιλογράφει.
Ἀντέας καὶ ταυρέας δὲ καὶ τὸ λεπρέας λέγω.
Καὶ εἴ τι τοιουτότροπον. τί δεῖ μακρηγορίας;

Eo quòd petræ illic scabrosæ natæ sunt,
Et uerò qui illic sunt, lepra laborāt ex qualitate loci.
Nunc autem leprosum lepreum, ut dixi, nomino.
A` recto lepreos, corripiens iota,
Non autem à recto lepræus lepræi.
Ipsum enim præ sic diphthongo debuit inscribi.
Ex æos enim una syllaba ante finem,
In u nomen habentia, omnia diphthongo inscribenda.
Nomina autem dicimus, antæus atq; tauræus,
Et lepræus cum ipsis, & quotquot similium,
Antæu enim & tauræu inflectuntur, & lepræu.
Hæc omnia quidē diphthongum habere scriptū mihi
Quæ aūt sunt ex eas in una syllaba ante finē, (reputa.
In a uerò inflexa, omnia mihi tenuiter scribe.
Anteas, & taureas autem, & lepreas dico,
Et si quid est huiusmodi. quid opus lōga oratione utiš

ΠΕΡΙ ΤΟΥ, ΤΙ ΕΣΤΙ ΤΙΤΑΝΟΣ, καὶ τίς σκίρρος. κα.

Σκείρων διὰ διφθόγγου μέν, λῃστὴς ἐν Μεγαρίδι,
Τοὺς πόδας πλύνων τοὺς αὐτοῦ λακτίζων, κτείνων πόν
Ὁ τῆς ἑλκῶς δὲ καὶ πληγῆς τύπος μετ' ὑγείας. (τῳ.
Σκίρρον ὁμοῦ καὶ σκίρρωμα, καὶ σκίρρος δὲ καλεῖται.
Ἀπὸ τοῦ σκίρρου, ὅ ἐστιν ὁ γύψος, κεκλημένον.
Σκίρρον τὸν γύψον γίνωσκε, οἷς γράφω ταυνῦν λόγοις.
Τὸν κεκαυμένον λίθον δέ, τίτανον νόει.
Αὐτὴν λέγω τὴν ἄσβεστον, τὴν πᾶσι θρυλλουμένην.
Γύλβριν δὲ τὴν ἄσβεστον τὴν ἐκ τῶν χαλασμάτων.
Ἀρήναν δέ μοι γίνωσκε τὴν ἄμμον ὀνομάζειν.
Ταῦτα δ' ὁ Τζέτζης ἔγραψε τοῖς χρῄζουσι μανθάνειν,
Πᾶσι τοῖς ἐντυγχάνουσι μηχανικοῖς βιβλίοις,
Ἐξ ὧν ἡ λυσιτέλεια γίνεται πόση βίῳ;
Ἀγνοουμένης λέξεως πᾶν ἄπρακτον δὲ πάλιν.
Ἂν οὖν καὶ ταῦτα δέχησθε, καὶ πλέον ἱστορίας,
Εὖ καὶ τοῦ πόνου τοῦ ἡμῶν, καὶ τοῦ ὑμῶν δὲ τρόπου.
Εἰ δ' οὔ, ὁ Τζέτζης μάταιος τῶν χρησίμων τοιάδε,
Συγγράφων, εἰς ἀγνώμονας ἀνθρώπους, παχύφρονας.

DE EO, QVID EST TITANOS, & quid scirrhos. 21.

SCeiron per diphthongum quidē, latro in Megaride
Pedes lauans suos, pungens, occidens in mari.
Vlceris autem atq; uulneris nota post sanitatem,
Scirrhon simul, & scirrhoma, & scirrhus uocatur,
A` scirrho quod est gypsus, uocatum.
Scirrhon gypsum nouisti quib. scribo nunc sermonib.
Exustum lapidem autem, titanum esse intellige.
Ipsam dico calcem uiuam omnibus notam.
Puluerem autem asbeston, quæ est ex ictibus.
Arenam autem mihi scito, ammon nominare.
Hæc autem Tzetzes scripsit uolentibus discere,
Omnibus qui accedunt mechanicis libris,
Ex quibus emolumentum fit quantum uitæ?
Ignorata autem dictione, omne ociosum rursus.
Si igitur hæc suscipitis, atq; plus quàm historiam,
Bene habet & labor noster, & uester modus.
Sin minus, Tzetzes uanus, utilium talia
Conscribens, in ingratos homines, crassæ mentis.

ΤΙ ΤΟ ΜΟΡΜΟΛΥΚΕΙΟΝ. κβ.

Γοργόνες τρεῖς τὸ παλαιὸν λέγονται πεφυκυῖαι,
Σθενώ, καὶ Εὐρυάλεια, καὶ Μέδουσα, τὴν κλῆσιν.
Αἷς πρὸς τρισὶν εἷς ὀφθαλμὸς τὸ φῶς ἐπεχορήγει.
Ἦσαν δ' αἱ τρεῖς καὶ πτερωταί, καὶ δρακοντοτριχοῦσαι,
Προσώπων ἀγριότητι τοὺς βλέποντας λιθοῦσαι.
Ταύτας καὶ μορμολύκεια καλοῦσι, καὶ μορμόνας.
Ὡς ὁ Ἀριστοφάνης πού φησι, μορμὼ τοῦ θράσους.
Τζέτζης δέ, μορμολύκειον νυκτὸς πᾶν φάσμα λέγει.
Μορμώ, πτερμίγγης ἄξιον, λύγαιον σκότους φάσμα.

QVID MORMOLYCEVM. 22.

GOrgones tres antiquitus dicuntur fuisse,
Stheno & Euryalea & Medusa nomine:
Quibus tribus unus oculus lumen suppeditabat,
Erāt aūt tres, et alatæ, et dracones gerētes pro crinib.
Vultuum feritate aspicientes in lapides conuertentes,
Has & Mormolyces uocant, & Mormonas,
Vt Aristophanes alicubi inquit Mormois audaciam.
Tzetzes aūt mormolyceon noctis omne spectrū dicit,
Mormo, perimne dignum, obscurū umbræ spectrum.

ΤΙ ΤΟ ΚΑΘΑΡΜΑ. κγ.

Ὁ φαρμακός, τὸ κάθαρμα, τοιοῦτον ἦν τὸ πάλαι,
Ἂν συμφορὰ κατέλαβε πόλιν, θεομηνίᾳ,
Εἴτ' οὖν λιμός, εἴτε λοιμός, εἴτε καὶ βλάβος ἄλλο,
Τῶν πάντων ἀμορφότερον ἦγον ὡς πρὸς θυσίαν,
Εἰς καθαρμὸν καὶ φάρμακον πόλεως τῆς νοσούσης.
τὴν θυ- Εἰς τόπον δὲ τὸν πρόσφορον στήσαντες † τῆς θυσίας,
σίαν Τυρόν τε δόντες τῇ χειρί, καὶ μᾶζαν καὶ ἰσχάδας,

QVID CATHARMA. 23.

PHarmacus, purgamen tale erat olim,
Si calamitas apprehēderet urbē deorū indignatio- (ne,
Siue fames siue pestis, siue & nocumentum aliud,
Omnium deformißimum ducebant ad uictimam
In purgamen atq; pharmacum urbis laborantis.
In locum autem offerendam statuentes hostiam,
Caseumq; dantes manu, & offam atq; ficus,

Ἑπτάκις γὰρ ῥαπίσαντες ἐκεῖνον εἰς τὸ πέος,
Σκίλλαις, συκαῖς ἀγρίαις τε, καὶ ἄλλοις τῶν ἀγρίων,
Τέλος πυρὶ κατέκαιον, ἐν ξύλοις τοῖς ἀγρίοις·
Καὶ τὴν σποδὸν εἰς θάλασσαν ἔρραινον εἰς ἀνέμους,
Εἰς καθαρμὸν τῆς πόλεως, ὡς ἔφην, τῆς νοσούσης.
Ὡς καὶ Λυκόφρων μέμνηταί που περὶ τῶν Λοκρίδων,
Ὧδέ πως λέγων, ἀκριβῶς τὸν στίχον οὐ γινώσκων,
Ὅτ' αὖ ἀκάρποις γυῖα συμφλέξας ξύλοις,
» Ἥφαιστος, εἰς θάλασσαν ἐκβράσσῃ σποδὸν,
» Τῆς ἐκ λόφων Τράρωνος ἐφθιτωμένης.
Ὁ δ' Ἱππῶναξ ἄριστα σύμπαν τὸ ἔθος λέγει·
» Πόλιν καθαίρειν καὶ † κράδῃσι βάλλεσθαι.
Καὶ ἀλλαχοῦ δέ πού φησι, πρώτῳ ἰάμβῳ γράφων·
» Βάλλοντες ἐν χειμῶνι, καὶ ῥαπίζοντες,
» Κράδῃσι καὶ σκίλλῃσιν, ὥσπερ φαρμακόν.
Καὶ πάλιν ἄλλοις τόποις δὲ ταῦτα φησὶ κατ' ἔπος·
» Δεῖ δ' αὐτὸν ἐς φαρμακὸν ἐκποιήσασθαι
Κἀφῆ παρέξειν ἰσχάδας τε καὶ μάζαν,
» Καὶ τυρὸν, οἷον ἐσθίουσι φαρμακοί.
» Πάλαι γὰρ αὐτοὺς προσδέχονται χάσκοντες,
» Κράδας ἔχοντες, ὡς ἔχουσι φαρμακοῖς.
Καὶ ἀλλαχοῦ δέ πού φησιν ἐν τῷ αὐτῷ ἰάμβῳ·
» Λιμῷ γένηται ξηρὸς, ἐν δὲ τῷ θυμῷ
» Ὁ φαρμακὸς ἀχθεὶς, ἑπτάκις ῥαπισθείη.
Ταῦτα περὶ τοῦ ἔθους μὲν τῆς φαρμακοῦ θυσίας,
Φαρμακουργὸς δὲ, καὶ φαρμακεὺς, καὶ φαρμακὸς διοίσει.
Φαρμακουργὸς, ἐργάτης τε καὶ πωλητὴς φαρμάκων.
Ὡς φαρμακεὺς, ὁ χρώμενος φαρμάκοις ὡς πρὸς βλάβην.
Ὁ φαρμακὸς δὲ, καθαρμὸς τῆς πόλεως, ὡς ἔφην.

Septies enim cædentes illum in ueretrum
Scillis, ficubus agrestibus atq; alijs ex agrestibus,
Postremo igne concremabant, in lignis agrestibus,
Et cinerem in mare spargebant ad uentos,
In purgamen urbis, ut dixi, laborantis:
Vt Lycophron meminit alicubi de Locrensibus,
Sic quodammodo dicens, carmen exactè non noui:
Quando infrugiferis membra comburens sarmentis «
Vulcanus, in mare deuoluerit cinerem, «
Ex uerticibus Traronis consumptæ. «
Hipponax uerò optimè omnem morem dicit:
Vrbem purgare, & † ficubus peti. «
[Margin: συκαῖς, uel sarmentis]
Et alibi autem sanè inquit, primo iambo scribens:
Petentes in hyeme, atq; alapis cædentes «
Ramis atq; scillis, tanquam pharmacum. «
Et rursus alijs locis hoc dicit ad uerbum:
Oportet ipsum in pharmacum effingere, «
Caphen exhibere ficus atq; offam, «
Et caseum, qualem comedunt pharmaci. «
Iampridem enim ipsos accipiunt, attendentes, «
Ramos habentes, ut habent pharmacis. «
Et alibi autem sanè inquit in ipso iambo:
Ex fame fiet aridus, in animo: «
Pharmacus † tristis effectus, septies palmis uapulauerit. «
[Margin: ductus]
Hæc de more quidem pharmaci uictimæ,
Pharmaceurgus aūt, pharmaceus, & pharmacus, differunt,
Pharmaceurgus, effector atq; uenditor pharmacorum:
Sic pharmaceus, qui utitur pharmacis uelut ad noxā:
Pharmacus autem, † lustratio urbis, ut dixi.
[Margin: purgamen]

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΜΗΛΟΥ ΤΗΣ ἔριδος. κδ.

Οἱ μοῦσαν τὴν οὐράνιον Ὁμήρου καθέλκοντες
Εἰς γραϊκὰ μυθολογίας, μὲν ἀγυρτῶν τε λόγους,
Γάμους Πηλέως λέγουσι καὶ Θέτιδος, Πηλίῳ
Συνελθοῦσί τε τῶν θεῶν, ἔριδος αὐτοῦ μόνης.
Στάζει γὰρ αὕτη, καὶ βρωμεῖ, καὶ τόπον ἀφανίζει,
Ὡς γρᾶες ἐπαοιδοῦσι στάζοντος ἰατρείαις.
Ἡ ἔρις δ' ἀθυμήσασα ταύτῃ τῇ παροράσει,
Εἰς μῆλον γράψασα χρυσοῦν, λάβε καλὴ τὸ μῆλον,
Ἐξ ὀροφῆς τε ῥίψασα μέσον τῆς γαμηλίας,
Τὴν γαμηλίαν συνέχει τράπεζαν, καὶ τὸν τόπον.
Καὶ μάχην ἀνερρίπισεν ἑλληνοτρωοφθόρον.
Κατὰ τοὺς μύθους καὶ αὐτὸς ἔριδος μῆλον εἶπον.
Τὸ δ' ἀλληγορικώτερον, περὶ κοσμογονίας
Τοῦτο προεῖπεν Ὅμηρος, οὐρανοδρόμοις λόγοις,
Αὐτὸς δ' ὑποφητεύσας γράφων ἀλληγορίας.

DE POMO CONTENTIONIS. 24.

Qui musam cælestem Homeri detrahunt,
Ad Græcas fabellas, circulatorumq; nugas,
Nuptias Pelei dicunt & Thetidis ad Pelium
Conuentumq; deorum, Contentionem extra solam:
Stillat enim ipsa, atq; fœtet, & locum demolitur,
Vt uetulæ excantātē eū qui stillauerit medicaminibus.
Contentio autem offensa hac despectione,
In pomū scribēs aureū, Accipe pulchra hoc pomum:
Eq; culmine proijciens in medium conuiuij,
Nuptialem confudit mensam atq; locum,
Et pugnam excitauit, Græcorum internecionem.
Iuxta fabulas & ipse contentionis pomum dixi.
Quod aūt magis allegoricū est, de mundi generatione
Hoc prædixit Homerus, cælo delapsis sermonibus:
Ego autem ceu mysteriū explicui, scribens allegorias.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ, ΟΤΙ ΟΣΜΥΛΟΣ ΟΝΟΜΑ ἰχθύος ἐστὶν, νῦν δὲ ὀσμίλον τὸν ὄζοντα φημὶ, ὀνοματοποιήσας αὐτόν. κε.

Ὀσμύλος τις ἰχθύς ἐστι, καθάπερ ὁ πολύπους,
Ἀμφίβιος, ἐλαίας τε καὶ σῦκα κατεσθίων.
Νῦν τὸν ὄζοντ' εἴρηκα ὀσμίλον, διὰ ἰῶτα,
Ὡς ὄνομα Ζωΐλον τε τάχα, καὶ τὸν Τρωΐλον.

DE EO QVOD OSMYLVS NOMEN piscis est, nunc autem osmilon olentem dixi, nomine illum ficto exprimens. 25.

Osmylus quidam piscis est, sicut polypus,
Ambiguæ uitæ, oliuas atq; ficus comedens.
Nunc autem fœtidum dixi osmilon, per iota,
Vt nomen Zoilonq; forte, & Troilum.

ΠΕΡΙ ΓΡΑΜΜΑΤΕΩΣ, ΠΕΡΙ ΕΡΜΟΥ, καὶ ὀσίριδος τοῦ βασιλέως αἰγύπτου. κϛ.

Ἑρμῆς, ὁ καὶ τρισμέγιστος, γοναῖς ταῖς αἰγυπτίων,
Λέγεται πρῶτον ἐφευρεῖν γραμμάτων τὰς συνθέσεις
Καὶ εἰ Σὴθ ἑβραῖοι λέγουσιν ἐφευρετὴν γραμμάτων.
Ἑρμῆς ὁ καὶ τρισμέγιστος, ὅνπερ τανῦν εἰρήκειν,
Γραμμάτων ὢν ἐφευρετὴς, καὶ χρειωδῶν μυρίων,
Καὶ σύγχρονος καὶ σύμβολος καὶ γραμματεὺς ὑπῆρχε,
Ἐπὶ τῶν διοικήσεων τε πάντων τῶν πραγμάτων,
Τοῦ αἰγυπτίων ἄνακτος, ὃς κατὰ αἰγυπτίους
Ὄσιρις ὀνομάζεται, ἤτοι τῶν περιβλέπτων.
Κατὰ ἰνδοὺς δὲ Διόνυσος, Διόνυς καὶ ἄναξ νύσσης.
Νῶε κατὰ ἑβραίους δέ. παῦσιν δὲ ὁ Νῶε λέγει,
Ὡς τοῖς λυδοῖς ὁ ἄτταλος παῦσιν ὁμοίως λέγει.
Καθ' ἕλληνας, Διόνυσος δὲ ἀνείληφε τὴν κλῆσιν,
nempe Græcum Dionysium. Εἰδότας τοῦτον παλαιὸν Διόνυσον τυγχάνειν,
Οὐ τὸν χοιροκερμάλην δὲ υἱὸν τὸν τῆς σεμέλης.

ΠΕΡΙ ΒΕΛΕΣΥΟΣ ΤΟΥ ΒΑΒΥΛΩΝΙΟΥ, καὶ τοῦ ἀρσάκου τοῦ μήδου. κζ.

ἀρβάκης

Τῷ γένει βαβυλώνιος ὁ βελεσὺς ὑπῆρχεν,
Ἀνὴρ σοφὸς καὶ συνετὸς, ὀξὺς τὸ δέον κρῖναι.
Χρησμῶν δὲ πλάσας λόγια, καὶ θεοπροπείας,
Ἀρσάκη μῆδον ἔπεισε λαβεῖν τὴν βασιλείαν,
Τὴν βασιλείαν λέγω δὲ τοῦ κράτους ἀσσυρίων,
Τὸν θῆλυν σαρδανάπαλον ἡττήσαντα τῇ μάχῃ.
Εἰς πλάτος ἔχεις ὄπισθεν τήνδε τὴν ἱστορίαν,
Πέμπτην καὶ ἐνενηκοστὴν ταῖς προσγραφαῖς κειμένην.

ΠΕΡΙ ΠΑΛΑΜΗΔΟΥΣ ΤΟΥ ΥΙΟΥ ναυπλίου. κη.

Ὁ Παλαμήδης ὁ υἱὸς ναυπλίου καὶ κλυμένης,
Λέγεται πανέλλησιν ἐφευρετὴς γραμμάτων,
Γραμμάτων δὲ ἑκκαίδεκα. τὰ δὲ ὀκτὼ τὰ ἄλλα,
Ὕστερον ἐφευρέθησαν παρὰ μὲν σιμωνίδου,
Τὸ Η λέγω, καὶ τὸ Ω, ἃ καὶ μακρὰ καλοῦμεν.
Παρ' ἐπιχάρμου τὰ διπλᾶ, τὸ ζῆτα, ξῖ, καὶ ψῖ δέ.
Τοῦ μιλησίου κάδμου δὲ τὰ τρία τῶν δασέων,
Τὸ θῆτα λέγω, καὶ τὸ φῖ, συνάμα, καὶ τὸ χῖ δέ.
Καὶ τὰ ὀκτὼ μὲν ἀληθῶς ἐν τοῖς τρισὶν εὑρέθη.
Τὰ δὲ ἄλλα τὰ ἑκκαίδεκα, μὴ θλίψω σε καὶ τζέτζην,
Οὐ παλαμήδης εὕρηκεν, οὐ μὲν οὖν οὐδὲ φοίνιξ,
Οὐ κάδμος, οὐδὲ αὐτὸς ἑρμῆς ὁ ὢν ἐξ ἀρκαδίας,
Ἰσόχρονοι τυγχάνοντες ἀμφότεροι τῷ χρόνῳ.
Ἀλλ' ἦσαν, ὡς ὁ τζέτζης σοι δεικνύει, καὶ πρὸ κάδμου,
Χρησμὸν ῥηθέντα πρὸς αὐτὸν τὸν κάδμον, παρεισφέ(ρων,
ἀγλαήνορος Φράζεο δή τοι μῦθον † ἀγήνορος ἔκγονε κάδμε,
» Ἠοῦς ἐγρόμενος προλιπὼν ἴθι πυθὼ δῖαν,
» Ἔνθα δὲ ἔχων ἐσθῆτα, καὶ αἰγανέην μετὰ χερσί.
Καὶ τὰ λοιπὰ δὲ τοῦ χρησμοῦ, ἅπερ ἐν στήθει φέρων,
Τοῦ γράφειν οὐχὶ βούλομαι παραναλοῦν τοὺς χάρτας.
Οὕτω γινώσκων παλαιὰν τὴν εὕρεσιν γραμμάτων,
Καὶ τῶν ἑλλήνων ταῖς γοναῖς, οὐχὶ τοῖς αἰγυπτίοις,
Ὅμως βουβάλεις πείθομαι, καὶ τοῖς ἀσκεπτοτέροις,
Μὴ θέλων πάντῃ τοὺς μωροὺς προρρίζους ἀνατρέπειν.

Καὶ

DE SCRIBA, DE MERCVRIO, & Osiride rege Aegypti. 26.

Mercurius, qui et termaximus, ex filijs Aegyptiorū
Dicitur primùm inueniſſe literarū cōpoſitiones,
Quamuis Seth Hebræi dicant inuentorem literarum.
Mercurius, qui & termaximus, quem modò dixeram,
Literarū cum eſſet inuētor, atq; rerū utiliū cōplurium,
Et contemporaneus & conſultor atq; ſcriba fuit,
In adminiſtrationibusq; omnium negociorum,
Aegyptiorum regis, qui iuxta Aegyptios
Oſiris nominatur, nempe ex illuſtrioribus:
Iuxta Indos autē Dionyſius, rex atq; princeps Nyſſæ,
Noë uerò ſecundum Hebræos. ſed quietem Noë dicit,
Vt Lydijs Attalus quietem ſimiliter dicit.
Iuxta Græcos autem Dionyſius accepit nomen,
Scientes hunc antiquum Dionyſium exiſtere,
Non autem † cacatum Arcalem filium Semelæ. a

DE BELESYO BABYLONIO, atq; Arſaco Medo. 27.

Genere Babylonius Beleſys fuit,
Vir ſapiens atq; prudēs, acutus ad opportuna indi(candum.
Oraculorū autē cum finxiſſet eloquia, atq; uaticinia,
Arſacen Medum perſuaſit accipere regnum,
Regnum autem dico imperij Aſſyriorum,
Effœminatum Sardanapalum cum uiciſſet in pugna.
Latè habes retro hanc hiſtoriam,
Quintam & nonageſimam adſcriptionibus ſitam.

DE PALAMEDE FILIO Naupl. 28.

Palamedes filius Nauplij atq; Clymenæ,
Dicitur paſſim apud Græcos inuentor literarum,
Literarum autem ſex decim. octo autem aliæ
Poſtea inuentæ ſunt à Simonide,
Eta dico, atq; o mega, quas etiam longas uocamus:
Ab Epicharmo duplices, zita, xi, & pſi:
A Mileſio Cadmo tres aſpiratæ,
Theta dico, & phi, ſimulq; & chi uerò.
Et octo quidem uerè ab his tribus inuentæ ſunt.
Alias autem ſexdecim, non celabo te & Tzetzem,
Non Palamedes inuenit, nō ſanè igitur neq; Phœnix,
Non Cadmus, neq; Mercurius qui erat ex Arcadia,
Coætanei exiſtentes utriq; tempore:
Sed erant, ut Tzetzes tibi oſtēdit, etiā ante Cadmum,
Oraculum editum ad ipſum Cadmum, inducens:
Dic ſanè fabulam Agenoris fili Cadme, «
Aurora excitus relinquēs perge ad Pythonē diuinam «
Ibi habens ueſtem, atq; ſpiculum in manibus. «
Et reliqua oraculi, quæ in pectore gerens.
Scribendo non uolo inſumere chartas.
Sic cognoſcens antiquam inuentionem literarum,
Et Græcorum à filijs, & non ab Aegyptijs:
Tamen à bubalis perſuadeor, atq; incōſideratioribus,
Non uolens omnino fatuos radicitus ſubuertere,

Et

Καὶ παλαμήδους εὕρεσιν, καὶ κάδμου ταῦτα λέγω.

ΠΕΡΙ ΣΙΣΥΦΟΥ ΤΟΥ
κώου. κθ.

Σίσυφον κῶον λέγουσι τοῦ τεύκρου γραμματέα,
Καὶ πρὸ ὁμήρου γράψαι δὲ τοῦτον τὴν ἰλιάδα,
Τεύκρῳ συνεκστρατεύσαντα, καὶ καθορῶντα πάντα.
Ἀφ' οὗ πρὸς πλάτος ὕστερον ὅμηρον μεταφράσαι.
Ταῦτα μὲν ἰωάννης τις μελέλης χρονογράφος.

ΠΕΡΙ ΔΙΚΤΥΟΣ ΤΟΥ
κρητός. λ.

Οὗτος ὁ χρονικός φησι, καὶ δίκτυν δὲ τὸν κρῆτα,
Ἰδομενεῖ ἕπεσθαι, καὶ τὰ τῆς μάχης γράψαι.
Ἐξ ὧν, ὡς ἔφην, ὕστερον ὅμηρον μεταφράσαι.

ΠΕΡΙ ΤΕΥΚΡΟΥ ΓΡΑΜΜΑΤΕΩΣ
τοῦ φαλαρίδος. λα.

Οὗτος ὁ τεῦκρος γραμματεὺς φαλαρίδος ὑπῆρχεν.
Ἐπὶ τῶν διοικήσεών τε πάντων τῶν πραγμάτων.
Φαλαρίδος, ὃς κλῆσιν μὲν ἐκέκτητο τυράννου.
Τοῖς δ' ἔργοις, ἄλλος δίκαιος ὑπῆρχεν ἀριστείδης.
Τὸν ἀττικὸν γὰρ χαλκουργὸν περίλαον ἐκεῖνον,
Ταῦρον δημιουργήσαντα χαλκοῦν, ἔργον ὡραῖον,
Θύραν τε παραπλάγιον ἐνθέμενον τῷ ταύρῳ,
Αὐλίσκους τε τεκτήναντα τοῖς μυκτῆρσι τούτου,
Ὥστε τινὰ ἐμβάλλεσθαι τῷ ταύρῳ τῷ χαλκέῳ,
Καὶ πῦρ ὑποστρωννύεσθαι, καὶ τοῦτον ὀδυνᾶσθαι,
Τὴν δὲ βοὴν τοῦ πάσχοντος αὐλεῖν ἐν τοῖς μυκτῆρσι
Αὐτῷ τε προσκομίσαντα δῶρον τὸν ταῦρον τοῦτον
Φαλάριδι τε θέλοντι πέμπειν δελφοῖς τὸν ταῦρον,
Αὐτὸν αὐτὸν δ' ἀπείργοντα πέμπειν θεῷ τὸν ταῦρον,
Λέγοντα, τιμωρεῖσθαι μὲν τῷ ταύρῳ τοὺς ἀνθρώπους,
Αὐτὸν δὲ καταυλούμενον χαίρειν ταῖς τιμωρίαις,
Ὁ φάλαρις ἐνέβαλε πρῶτον αὐτὸν τῷ ταύρῳ.
Ἐξάξας ἡμιθνῆτά τε, κατὰ πετρῶν ἐκρίπτει.
Εἰς χαλκουργὸν περίλαον εἰργάσατο μὲν τοῦτο.
Τὸν δ' ἰατρὸν πολύκλειτον ἀπὸ τῆς μεσσήνης,
Νοσοῦντα ἰασάμενον τοῦτον, δωρεῖται πως τοῖς
Χρήμασι, καὶ χρυσώμασιν, ἀργυρωμάτων πλήθει.
Δούλοις, θεραπαινίσι τε, καὶ ἄλλοις δὲ μυρίοις.
Ἔγραψε καὶ τῷ τεύκρῳ δὲ σύνταξιν ἐτησίαν,
Ὁπόσην οἱ ταξίαρχοι λαμβάνουσι, δοθῆναι.
Τοσαῦτα δοὺς, μὴ ἄξιον ἔγραψεν ἔχειν δοῦναι.
Καὶ τοῦτο δὲ ἐπέσταλκε, καὶ πρὸς ἑτέρους λέγειν.
Ὡς φάλαρις ἐπάξιον λέγει μὴ ἔχειν δοῦναι,
Τῆς ἰατρείας, ἣ αὐτοῦ ἰάτρευσε τὴν νόσον.
Ταῦτα καὶ πρὸς πολύκλειτον, φαλάριδος τὰ ἔργα.
Ὡς δὲ τὸν πολύκλειτον διέβαλε προδότην,
Οὐ μόνον οὐχ ὑπέκλινε τὰς ἀκοὰς ἐκείνῳ,
Ἀλλ' ὑπ' ὀργῆς ἐχάραξεν ἐπιστολὴν βαρεῖαν.
Πολύκλειτος ὁ ἰατρὸς, ὃν σὺ προδότην λέγεις,
Νόσον ἐμοῦ ἰάσατο, νόσον τῶν ἀνιάτων.
Λοιπὸν γνωσιμαχήσας οὖν, τὴν σιωπὴν σὺ στέρξεις,
Εὖγε ὡς ἐσωφρόνησας. εἰ δ' οὖν, ἄκουέ μου.
Νόσους ἰᾶται ἰατρὸς, θάνατος ἀφροσύνην.
Τῷ δὲ παυλόρᾳ τῷ υἱῷ γράφει, † φροντίζον λέγων,
Εἰ μή πω μέλλει τυραννεῖν, ὃ δυσχερὲς τυγχάνει.

Τὸ

Et Palamedis inuentionem, & Cadmi has dico.

DE SISYPHO
Coo. 29.

Sisyphon Coon dicunt Teucri scribam,
Et ante Homerum autem hunc scripsisse Iliada,
Quòd cum Teucro unà militasset uidissetq; omnia,
A quo ad latitudinem postea Homerum transtulisse.
Hæc enim Ioannes quidã Meleles, temporum scriptor.

DE DICTYE CRE-
tensi. 30.

Iste chronicus inquit, Dictyn quoq; Cretensem,
Idomenea sequutum, & pugnæ gesta scripsisse:
Ex quibus, ut dixi, postea Homerum transtulisse.

DE TEVCRO SCRIBA
Phalaridis. 31.

Iste Teucrus scriba Phalaridis fuit,
In administrationibus omnium negociorum:
Phalaridis, qui nomenclaturam habuit tyranni,
Operibus autem, alius iustus fuit Aristides.
Atticum enim fabrum ærarium, Perilaum illum,
Taurum cum fabricasset æreum, opus egregium,
Ianuamq; lateralem imposuisset tauro,
Tibiolasq; fecisset in naribus huius,
Vt cum quispiam projceretur in bouem æreum,
Atq; ignis substerneretur, atq; is doleret,
Vox patientis tibia caneret per nares.
Ipsi autem cum afferret donum taurum hunc,
Phalaridi, isq; uellet mittere in Delphos hunc,
Ipsum ipsum autem uetantem mittere deo taurum,
Dicentem puniri quidem tauro homines,
Ipsum autẽ tibijs canentẽ, oblectaturũ illo supplicio,
Phalaris iniecit primum ipsum in taurum.
Cumq; eduxisset seminecem, per petras proiecit.
In fabrum ærarium Perilaum fecit quidem hoc.
Medicum autem Polycletum à Messena,
Aegrotantem se qui sanauerat, donat quantis (ne.
Pecunijs, atq; donis aureis, argentearũ rerũ multitudi
Seruisatq; ancillis, & alijs innumeris.
Scripsit autem & Teucro stipendium annuum,
Quantum centuriones accipiunt, se daturum.
Tot dans, non dignum scripsit se posse dare.
Et hoc autem quæsiuit etiam ad alios dicere,
Vt Phalaris dignum dicit non habere dare
Medicinæ, qua ipsius medicatus est morbum.
Hæc & ad Polycletum Phalaridis opera.
Vt autem Polycletum criminatus est proditorem,
Non solum non inclinauit aures illi,
Sed præ ira descripsit epistolam grauem:
Polycletus medicus quem tu proditorem dicis,
Morbum meum curauit, morbum immedicabilem.
Si igitur resipueris, silentium tu amaueris,
Euge ut rectè sapuisti: si autem non, audi me.
Morbos curat medicus, mors imprudentiam.
Paulor æ autem filio scribit, erudiens sermonibus,
Nisi fortè futurus sit tyrannus, quod difficile est.

φροντίζων, ἢ φροντίζο

Eo

Τὸ γὰρ λαβεῖν μοι, γίνωσκε, τέκνον, τὴν τυραννίδα,
Τυγχάνει δυσχερέστερον, τὸ ἀποθέσθαι ταύτην.
Τῇ Ἐρυθείᾳ τῇ μητρὶ γράφει, προσάπτειν σέβας.
Καὶ αἰτιᾶται δὲ αὐτὸν, χρήματα μὴ ζητοῦντα,
Εἰς δόσιν φίλων τῶν αὐτοῦ, γράφων αὐτῷ τοιῶσδε.
Ἀκούω, τέκνον, δεῖσθαί σε χρημάτων εἰς τοὺς φίλους.
Αἰδεῖσθαι δὲ με ἐξαιτεῖν. ἀλλὰ μὴ οὕτω ποίει,
Μὰ τοὺς θεούς. θεοὺς γὰρ οἴομαι, οὕτω σοῦ δρῶντος, τέκνον,
Μᾶλλον λαμβάνειν παρὰ σοῦ, ἢ σοὶ αὐτὸς διδόναι.
Γράφει καὶ Περισθένει δὲ δουκὶ τινῶν κλιμάτων,
Τὸν Ἀριφάνην σὺν Εὐβούλῳ, ὡς πρὸς αὐτὸν ἐκπέμψαι,
Εἶναι τοὺς ἄνδρας γὰρ αὐτῷ τῶν ἐπιβουλευόντων.
Τούτων ἐκδρασάντων αὐτῶν δὲ ὁ Περισθένης στέλλει
Τὰς τούτων, ὧνπερ εἴπομεν, πρὸς Φάλαριν συζύγους.
Ἅσπερ ἐτάζων Φάλαρις περὶ τῆς προδοσίας,
Εἰ σφῶν συζύγοις καὶ αὐταὶ ὑπῆρχον συνειδυῖαι,
Ὡς λεγουσῶν ἐπακηκοὼς, αὐτὰς αὐτοχειρίᾳ
Ἐκείνων μέλλειν διασπᾶν. τί δὲ παθοῦσαι, εἶπον.
Κἀκεῖναι πάλιν πρὸς αὐτὸν ἀντειποῦσαι τοιάδε,
Εἰ μὴ ἡμεῖς ἐπάθομεν, ἡ σύμπασα πατρὶς δὲ,
Οὐκ ἔδει ὅσον εἴχομεν ἀμύνειν τῇ πατρίδι;
Γράφει τῷ προρρηθέντι μοι δευτέρως Περισθένει.
Περισθένεις, ἃς ἔστειλας γυναῖκας μοι τὰς δύο,
Σέσωκα δι' εὐγένειαν· καὶ γὰρ ἐρωτηθεῖσαι,
Ὑπὲρ πατρίδος ἔφασαν αὐταὶ με κτείνειν θέλειν.
Ταῖς εὐγενέσι γυναιξὶ ταύταις οὖν, σῶσον πάντα,
Ὅσα περ εἴληφας ἐξ αὐτῶν ἀνταποστρέψας πάλιν.
Τινὸς δὲ τοῦ Φαλάριδος τῶν φίλων τεθνηκότος,
Ὡραίαν γάμου ἔχοντος ἀνέκδοτον δὲ παῖδα,
Φάλαρις Τεῦκρον ἔστειλε τῇ γυναικὶ ἐκείνου,
Εἰπὼν, ὅρα τὴν σύζυγον ἐκείνου τοῦ θανόντος,
Τίνος χάριν ἀνέκδοτον ἐᾷ τὴν θυγατέρα.
Ἂν δ' ἀπορίαν αἴτιον προβάλληταί τι τοῦ γάμου,
λάβον † Λάβε τὰ πέντε τάλαντα ταῦτα, καὶ δὸς ἐκείνῃ,
Εἰς προῖκα ταύτης τοῦ παιδὸς, ἐκ ταύτης τοῦ συζύγου
Δεδόσθαι τῷ Φαλάριδι λέγων εἰς παραθήκην.
Ταῦτα ὡς παραθήκην μὲν δὸς τοῦ ἀνδρὸς ἐκείνου.
Ὡς ἀφ' ἡμῶν δὲ δωρεὰν, ἀργύριον βραχύ τι,
Καὶ πέντε θεραπαίνας δὲ, καὶ σπεῦσον εἰς τοὺς γάμους.
Ὁρκίζω δέ σε τοὺς θεοὺς, οὕτως αὐτά σοι δοῦναι.
Ὁποῖα εἰ ἐδίδου τις, ἔλαβες προθυμίᾳ.
Καὶ πᾶσι φίλοις ἔστελλε, λαμβάνειν δοκῶν μᾶλλον.
Ὥστε τῶν ἀφίλων δὲ, τοὺς μὴ δηλοῦντας τούτῳ,
Οὗ τινος χρείαν ἔχοιεν, καὶ ὅσοι μὴ αἰτοῖεν.
Τινὰς κακούργους ἔκαυσεν καὶ ἐν ταύρῳ τῷ χαλκείῳ,
τὸν φαρμάκοις κτείναντα Καὶ † τῷ φαρμάκοις κτείναντι αὐτοῦ τὴν ὁμευνέτιν.
Μητέρα τοῦ Παυρόλα δὲ ἀεὶ δι' ἔχθρας εἶχε.
Τοῖς δ' ἄλλοις πᾶσι δίκαιος ὑπῆρχεν Ἀριστείδης.
δὲ Τούτῳ † γε καὶ Στησίχορος ἐχθρὸς ὢν κατεσχέθη,
Οἶμαι πρὸς Πελοπόννησον περῶν ἐκ τῆς Παχύνου.
Σὺν Κόνωνι, Δροπίδῃ τε, καί γε τισὶν ἑτέροις.
Καὶ Κόνων ἀπεσφάγη μὲν Φαλάριδι εὐθέως,
Ὁ δὲ Δροπίδης σὺν τιμῇ στέλλεται τῇ πατρίδι.
Στησίχορος δ' ὁμόψυχος ἦν τούτῳ τε καὶ φίλος.
Ἐπαίνους δὲ βουλόμενος Φαλάριδι συγγράφειν,

Εἴργεται

Eo enim ut accipiās à me, ſcito, fili tyrannidem,
Difficilius eſſe deponere illam.
Erythee autē matri ſcribit, ut ſibi accōmodet cultū.
Atq; accuſat ipſum pecunias non exigentem,
In dationem amicorū ſuorum, ſcribens illi hoc modo:
Audio fili te indigere pecunijs in amicos,
Vereri autem à me petere. at ne ſic age,
Per deos: deos enim arbitror ſic te agente fili,
Magis accipere à te, quàm tibi me dare.
Scribit & Periſtheni duci quarundam regionum,
Vt Ariphanem atq; Eubulum ad ſe emitteret.
Eſſe enim uiros ipſi ex inſidiantibus.
Illis autem fuga elapſis, Periſthenes, mittit
Horum, quos diximus, ad Phalarim uxores.
Quas examinans Phalaris de proditione,
Si ſuis maritis & ipſe eſſent conſciæ?
Vt dicentes audiuit, ipſas propria manu
Ipſum diſcerpturas: quid autem paſſæ? inquit.
Et illis rurſus ipſi reſpondentibus talia,
Et ſi non nos paſſæ ſumus, at uerò uniuerſa patria,
Non oportebat pro uirili ulciſci patriam?
Scribit prædicto mibi ſecundum Periſtheni:
Periſthenes quas miſiſti mulieres mihi duas,
Seruaui propter ingenuitatem. etenim interrogatæ,
Pro patria, dixerunt, ipſas me occidere uelle.
Ingenuis hiſce mulieribus ergo ſerua omnia,
Quæcunq; accepiſti ab ipſis iterum reddens.
Quodam autem Phalaridis ex amicis mortuo,
Formoſam uerò nuptijs habēte nondū elocatā filiam,
Phalaris Teucrum miſit uxori illius,
Dicens, interroga coniugem illius defuncti,
Cuius gratia innuptam relinquat filiam.
Si autem penuriam cauſam prætexeret nuptiarum,
Accipe quinq; talenta hæc, atq; da illi,
In dotem huius filiæ, ab huius coniuge
Datum eſſe Phalaridi dicens in depoſitum.
Hæc ut depoſitum quidem da uiri illius:
Vt à nobis autem donum, argenti modicum quiddam,
Et quinq; famulas, & feſtina ad nuptias.
Adiuro autem te per deos, ſic hæc te dare:
Qualia ſi quis daret, acciperes cum promptitudine.
Et omnib. amicis mittebat, accipere arbitratus magis.
Reputabat aūt inter non amicos, non ſignificantes ei,
Cuius neceſſitatē haberēt, & quotquot non peterent.
Quoſdam etiam maleficos exuſſit in tauro æreo,
Et illum qui uenenis occidit ſuam coniugem.
Matrem Paurolæ autem ſemper in inimicitijs habuit.
Alijs autem omnibus, iuſtus fuit Ariſtides. (bēſus eſt,
Huic aūt & Steſichorus inimicus exiſtēs compre-
Arbitror in Pelloponeſum tranſiens ex Pachyno,
Cum Conone, Dropidaq; & alijs quibuſdam.
Et Conon iugulatus eſt quidem à Phalaride ſtatim,
Dropidas autem cum honore miſſus eſt in patriam:
Steſichorus autem unanimis erat huic, atq; amicus.
Laudes autem uolens Phalaridi conſcribere,

Prohibetur

Εἴργεται παραινέσεσι τούτου, μὴ γράψαι ταῦτα·
Εἰ θέλεις γράφειν, λέγοντος, γράψον ἐμοῦ τὸν τρόπον,
Οἷος αὐτὸς καθέστηκα, καὶ πόσης δοκῶ δόξης.
Θανόντος Στησιχόρου δὲ, ὁ Φάλαρις ὕστερον
Μεθ' ὅλα ἔτη δώδεκα τῆς τελευτῆς ἐκείνου,
Ὡς δι' αὐτὸν χαρίζεται λύτρα Ταυρομενείταις,
Ποσὸν ταλάντων ἑκατὸν, γραφαῖς τῶν θυγατέρων,
Πολλὰς ὀφείλειν χάριτας γράψας τῷ Στησιχόρῳ.
Τοιαῦτα μὲν ὁ τύραννος ὁ Φάλαρις ἐκεῖνος.
Οἱ χρηστοήθεις δ' ἄρ' ἄρχοντες νῦν ἀμφοτέρου μέρους,
Μὴ μόνον προῖκα μηδαμῶς μηδὲν ἡμῖν διδόντες
Σεμνοῖς δ' ἀνθρώποις δωρεὰς ἀεὶ διδόντος πόσας,
Ὡς ἅρπυιαι τὸ πρότερον ἐκ γέροντος Φινέως,
Καὶ βρῶσιν ἀφαρπάζουσι στόματος ἡμετέρου,
Προῖκα τὰς συγγραφὰς ἡμῶν λαμβάνειν ἐξαιτοῦντες,
Ἐξ ὧν ἡμεῖς τρεφόμεθα πολλῶν μεταγραφόντων.
Ὡς Εὐρυσίχθων γὰρ ἐγὼ ταῖς θυγατράσι ταύταις
Ταῖς παντομόρφοις τρέφομαι, πλὴν οὐχὶ πορνευούσαις,
Ἁγναῖς δὲ καὶ καθαραῖς, αἷς τρέφομαι καὶ μόναις,
Ἄλλοθεν οὐ δεχόμενος, οὐδ' ἀφ' ἑρμηνευμάτων.
Φαλαρίδι, ὡς ἔφημεν, κλῆσιν τυράννου σχόντι,
Ἓξ μῆνας συνδιέτριψεν ὁ μέγας Πυθαγόρας.
Ὁ πᾶσι δυσαρέστητος τελῶν εἰς συμβιώσεις.
Τίς αὐτὰ τοῦ Φαλάριδος πάντα λεπτῶς ἐξείποι;
Ἄξιον καὶ τὸν θάνατον νῦν τοῦ ἀνδρὸς μὲ γράφειν.
Ἱέραξ ποτὲ περιστερὰς ἐδίωκε μυρίας,
Τοῦτο δ' ἰδὼν ὁ Φάλαρις, εἶπε τοῖς παρεστῶσιν·
Ἄνδρες, ὁρᾶτε, πόσα δρᾷ ἡ ἀγεννὴς δειλία,
Εἰ μόνη μία γὰρ πασῶν τῷ ἱέρακι ἀντέστη,
Εὐθὺς ἂν ἔσχε τὴν ὁρμὴν τῶν γαύρων διωγμάτων.
Τοῦτο τὶς γέρων παρεστὼς, ὡς ἤκουσε τὸ ῥῆμα,
Ἁρπάξας λίθον, ἔβαλε τὸν Φάλαριν εὐθέως,
Καὶ καθεξῆς καὶ οἱ λοιποί. καὶ ὥς τινες μὲν, θνήσκει,
Ὡς ἄλλοι δὲ τινές φασι, δεσμώτης κατεσχέθη.
Καὶ μολιβδίνῳ ἱματίῳ ἀμφιεσθεὶς ἐτάχθη,
Ἕως ἐξήχθη τοῦ πικροῦ καὶ ταλαιπώρου βίου.
Τούτου ὁ Τεῦκρος γραμματεὺς ὑπῆρχεν, ὥσπερ ἔφην,
Ἐπὶ τῶν διοικήσεων τε πάντων τῶν πραγμάτων.

ΠΕΡΙ ΑΡΧΙΜΗΔΟΥΣ, ΠΕΡΙ ΟΥ προεῖπον ἐν τῇ λε ἱστορίᾳ. λβ.

Οὗτος ὁ Συρακούσιος πάνσοφος Ἀρχιμήδης,
Ἱέρωνι τῷ βασιλεῖ τῶν Σικελῶν ὑπῆρχε
Σύμβουλος, φίλος, γραμματεὺς, μηχανουργὸς παντοῖος.
Τριακοστῇ καὶ πέμπτῃ δὲ ἱστοριῶν τῶν πρώτων,
Εὕρῃς τὰ Ἀρχιμήδους μοι πρὸς πλάτος γεγραμμένα.

ΠΕΡΙ ΓΡΑΜΜΑΤΕΩΝ ΔΑΡΕΙΟΥ καὶ Ξέρξου Περσικῶν βασιλέων. λγ.

Τὰ περὶ τοῦ Δαρείου τε, καὶ τὰ περὶ τοῦ Ξέρξου,
Ἐν τῇ λα. ἱστοριῶν τῶν πρώτων,
Καὶ ἐν τῇ μετὰ ταύτην δὲ, ἐγράφη ἱστορία.
Καὶ στρέψας, ταύτην μάνθανε. τὰ δὲ τῶν γραμματέων
Ἤδη συντόμως λεκτέον σοι, Δαρείου καὶ τοῦ Ξέρξου.
Οὗτοι ταῖς μάχαις ταῖς αὐτῶν καθήμενοι τοῖς θρόνοις,
Ἑώρων τὰ τῆς συμβολῆς, καὶ γραμματεῖς δὲ κύκλῳ
Ἑστῶτες ἀπεγράφοντο πάντα τὰ τοῦ πολέμου.

Prohibetur adhortationibus huius, ne scriberet hæc:
Si uis scribere, dicentis, scribito meos mores,
Qualis ipse fuerim, & quantus uerò existimer.
Mortuo autem Stesichoro, Phalaris postea,
Post totos annos duodecim à morte illius, (menitis
Veluti propter ipsum donat precia captiuorũ Tauro-
Quantitate talentorum centum, scriptis filiarum,
Multas se debere gratias scribens Stesichoro.
Talia quidem tyrannus Phalaris ille.
Bene morati autem principes nunc utriusq; partis,
Non solum gratis nequaquam quicquam nobis dãtes,
Venerandis autem uiris dona semper dantes quot?
Veluti Harpyiæ quondam à sene Phineo,
Et cibum rapiunt ex ore nostro,
Gratis scripta nostra accipere expetentes,
Ex quibus nos alimur, multis transcriptis.
Velut Erysichthon enim ego filiabus his,
Omniformibus alor, uerùm non fornicantibus,
Castis autem atq; puris, quibus nutrior quoq; solis,
Aliunde non recipiens, neq; ab interpretationibus.
Cũ Phalaride aũt, quẽ diximus, nomẽ tyrãni habẽte,
Sex mensibus commoratus est magnus Pythagoras,
Qui omnibus morosus erat ad conuictus.
Quis nam Phalaridis omnia subtiliter enarraret?
Dignum & mortem nunc uiri me scribere. φαίνει
Accipiter aliquãdo columbas insequebatur plurimas.
Hoc autem uidens Phalaris, dixit aßistentibus:
Viri uidete, quanta faciat ignobilis formido.
Si sola una enim ex omnibus accipitri contrà stetisset,
Statim cohibuisset impetum petulantis insecutionis.
Hoc quispiam senex qui aßistebat, ut audiuit uerbum,
Correpto lapide petyt Phalarin statim,
Et deinceps & reliqui. & ut quidam sanè, moritur:
Vt autem alij quidam dicunt, uinctus detentus est,
Et plumbeo uestimento circundatus constitutus est,
Donec eductus est ab amara & misera uita.
Huius Teucrus scriba fuit, ut dixi,
In administrationibus omnium negotiorum.

DE ARCHIMEDE, DE QVO *prædixi in 35. historia.* 32.

Iste Syracusanus omniscius Archimedes,
Ieroni regi Siculorum fuit
Consultor, amicus, scriba, machinator omnis generis.
Trigesima autem quinta ex historijs antè
Inuenies gesta Archimedis, à me in latitudinẽ scripta.

DE SCRIBIS DARII ATQVE *Xerxæ, regum Persarum.* 33.

Res Darij atq; Xerxæ
In trigesimaprima historiarum antè,
Et in ea quæ post hanc est, scripta est historia.
Et reuersus hanc disce. Gesta autem scribarum,
Iam paucis dicenda tibi, Darij atq; Xerxæ.
Isti in pugnis suis sedentes in thronis,
Videbant congressum, & scribæ autem circum
Stantes describebant omnia belli.

ΠΕΡΙ ΚΕΦΑΛΟΥ. λδ.

Ὁ Ῥήτωρ κέφαλος πατὴρ ἦν ῥήτορος Λυσίου,
Ἀπὸ θουρίων πόλεως μιᾶς τῶν ἰταλίδων.
Πλούτῳ κομῶν καὶ εὐγενής, σωτὴρ τῶν ἀθηναίων.
Ἐπὶ γὰρ τῶν τριάκοντα τυράννων, πρὸ εὐκλείδου,
Τὸν πειραιᾶ κατείλαβόν τινες τῶν ἀθηναίων.
Καί γε πρὸς τοὺς τριάκοντα τὰς μάχας συγκροτοῦντες,
Ἔμελλον ἄρδην ὑπ' αὐτῶν ἐκθαμνισθῆναι βία.
Ὀκτακοσίας δ' αὐτοῖς ὁ κέφαλος ἀσπίδας
Δοὺς, νίκην ἐπρυτάνευσε κατὰ τῶν τυραννούντων.
Ὕστερον ἐζημίωσαν τοῦτον δραχμαῖς χιλίαις,
Λέγοντες ἀπροβούλευτον ψήφισμα γεγραφέναι.
Ὁ δ', οὐχ οὕτως ἔπρεπον, ἀλλὰ θανάτῳ, εἶπε.
Τί γὰρ τοιούτους ἔσωζον ἐξ ἀπηνῶν τυράννων,
Οὗτος καὶ δικαιότερος ἁπάντων ἦν ῥητόρων,
Παρ' ὅλην τούτου τὴν ζωὴν μὴ σχὼν κατηγορίας.
Ἀριστοφῶν δὲ τοὔμπαλιν ὑπῆρχε τῷ κεφάλῳ,
Ἀεὶ κατηγορούμενος, νικῶν δὲ ἀντιδίκους.

DE CEPHALO. 34.

Rhetor Cephalus pater erat rhetoris Lysiæ,
E' Thuria ciuitate una ex Italicis,
Diuitijs affluens, atq; nobilis, seruator Athenienſium.
Sub enim triginta tyrannis, ante Euclidem,
Piræum occuparunt quidam Athenienſium.
Atqui contra triginta prælio congreſſi,
Futurũ erat funditus ut ab ipſis extirparentur è uita.
Octingenta autem ipſis Cephalus ſcuta
Dans, uictoriam transegit contra tyrannos.
Poſtea multarunt hunc drachmis mille,
Dicentes in conſultum decretum ſcripſiſſe.
Ille autem, non ſic decebat, ſed morte, dixit.
Quid enim tales ſeruaui ex crudelibus tyrannis?
Iſte etiam iuſtior omnibus erat oratoribus,
Per totam huius uitam non habens accuſationes.
Ariſtophon autem ex aduerſo fuit Cephalo,
Vt qui ſemper accuſaretur, uinceret aũt aduerſarios.

ΠΕΡΙ ΚΤΗΣΙΦΩΝΤΟΣ, ΟΥ ΤΗΣ πόλεως. λε.

ΧΙΛΙΑΣ 6 Ἡ Κτησιφῶν τυγχάνει μὲν πόλις περσίδος μία.
Νῦν δὲ περὶ τοῦ ῥήτορος λέγομεν κτησιφῶντος,
Τοῦ στέφειν ὃν ψηφίσματι γράφοντος δημοσθένην.
Αἰσχίνης εἰς ὃν ἔγραψε, τὸν κατὰ κτησιφῶντος.

DE CTESIPHONTE, non urbe. 35.

Cteſiphon eſt quidem urbs Perſidis una,
Nunc autem de rhetore dicimus Cteſiphonte,
Qui coronandum ſuffragio rogarat Demoſthenem.
Aeſchines in quẽ ſcripſit, orationẽ in Cteſiphontem.

ΠΕΡΙ ΤΙΜΑΡΧΟΥ. λϛ.

Τίμαρχος ἀριζήλου μὲν υἱὸς ἦν ῥήτωρ, πόρνος.
Φίλος τῷ δημοσθένει δέ, τιμώμενος μεγάλως,
Οὗ κατὰ διονύσιον, ἁγνεύεται τὸ στόμα,
Ἐξαποπτύον βόρβορον ἀρρήτων † αἰσχροτάτων.
αἰσχρο-μάτων Οἵας οὐδὲ πόρνη τις εἴπῃ, πορνείου τόποις.
Πρὸς ἄνθρωπον σεμνότατον γὰρ λέγει τὸν αἰσχίνην,
Ὃν μᾶλλον ἄσεμνον φασὶ τὰ γένη τῶν βεβήλων,
Ἀντιστροφαῖς τὰ πράγματα καλοῦντες ἐναντίως.
Πρὸς τοῦτον οὖν τὸν θαυμαστὸν αἰσχίνην, οὕτως λέγει·
Ἡ μήτηρ σου αἰσχίνη γὰρ τοῖς μεθ' ἡμέρας γάμοις
Πρὸς τῷ πορνείῳ ὡ φησὶν ἥρωι κεχρημένη,
Σὲ ἀνδριάντα τὸν καλὸν ἐξέθρεψε. καὶ τἄλλα.
Καὶ τὰ δημάδου λέγει δέ, καὶ φλυαρεῖ ὁπόσα,
Ἐπὶ υἱῷ τὸν φίλιππον γαμβρὸν κατονομάζων,
Ἀνθ' ὧν ὑπῆρχον ἐραστὴς εἰρήνης ὁ δημάδης.
Φάσκων, ἄνανδρος οὐ καλῶ καθάπερ δημοσθένους,
Ἀναρριπίζων πόλεμον, εἰρήνην ἀπελαύνων,
Δειλός εἰμι, καὶ ἐραστὴς καθέστηκα εἰρήνης.
Οὐ στέργω μάχης ἀραγμόν, οὐδὲ πολέμων κρότον,
Οὐδὲ πρὸς πολυάνδριον θέλω φιλοτιμεῖσθαι.
Περὶ εἰρήνης λέγοντι, ὦ ἄνδρες πείθεσθέ μοι.
Μὴ ὀχλοκόπει δὲ ἀνδράσι, μάτην ὀχλοκοποῦντι.
Ἀντιστροφὴ γὰρ γίνεται πραγμάτων τῷ πολέμῳ.
Θάπτει πατὴρ τὸν παῖδα γάρ, γέρων τὸν γηροτρόφον.
Εἴθ' ὤφελον δημάδην μὲν ἔχειν καὶ οἱ θηβαῖοι.
Ἔτι γὰρ ἄν, δημόσθενες, ἦσαν αἱ θῆβαι πόλις.
Νῦν δ' εἰσὶ πολυάνδριον, καὶ τόπος οἰκοπέδων.
Δακρύσει καὶ πολέμιος νῦν παριὼν τὸν τόπον.
Τοιαῦτα κατησχρεύσατο καὶ κατὰ τοῦ δημάδου,
Τὸ στόμα τὸ ἁγνιζόμενον, παρὰ διονυσίῳ,

DE TIMARCHO. 36.

Timarchus Arizeli quidẽ filius erat rhetor, ſcortator,
Amicus aũt Demoſthenis, ueneratus maximè,
Cuius iuxta Dionyſium, luſtratur os,
Excreans cœnum infandarum turpitudinum,
Quales neq; meretrix aliqua dixit fornicationis in locis.
In hominem uenerandum enim dicit Aeſchinem,
Quẽ potius nõ uenerandũ dicũt genera profanorum,
Vice uerſa res uocantes contrarie.
In hunc igitur mirandum Aeſchinem iſte dicit,
Mater tua Aeſchines, poſt dies nuptiarum
Ad proſtibulum ſuo, inquit, heroe uſa,
Te ſtatuam pulchram illam enutriuit: atq; alia.
Et geſta Demadis dicit autem. & nugatur multa,
In filio Philippum generum nominans,
Propterea quòd fuit amator pacis Demades:
Dicens, imbelles non uoco iuxta Demoſthenem,
Reſouens bellum, pacem abijciens:
Timidus ſum, atq; amator conſtitutus ſum pacis:
Non amo pugnæ ſtrepitus, neq; bellorũ plauſus,
Neq; pro frequentib. ſepulchris uolo ambitioſus haberi.
De pace dicenti, ô uiri, auſcultate mihi:
Non plebem fatigãti uiro, fruſtra plebẽ perturbanti.
Conuerſio enim fit rerum in bello,
Sepelit enim filiũ pater, ſenex ſuæ ſenectæ nutricium.
Vtinam Demadem quidem haberent & Thebani,
Adhuc enim, Demoſthenes, eſſent & Thebæ urbs,
Nunc autem ſunt polyandrion, atq; locus arearum,
Illachrymabitur & hoſtis, nunc præteriens locum.
Talia turpiter effabatur, & contra Demadem,
Os ſacrum os, apud Dionyſium:

Ἀνθ᾽ ὧν εἰρήνην ὁ ἀνὴρ προτίθει τοῦ πολέμου.
Πάλιν σεμνοστομώτερον φησί, κατὰ νεαίρας,
Ἀπὸ τριῶν ἐργάζεσθαι ὀπῶν τὴν ἐργασίαν.
Καὶ ἄλλων αἰσχροτέρων δὲ βορβόρους ἀποπτύει,
Οὕσπερ ὁ Διονύσιος ἀρώματα νομίζει.
Τὴν δὲ ἐργασίαν ἣν φησὶ τριῶν ἐκτρυπημάτων,
Ἐκ τοῦ Λυσίου ῥήτορος σεμνῶς, γλαφυρωτάτως
Ῥηθεῖσαν ἔκλεψεν, αἰσχρῶς ἐξαναπτύξας ταύτην.
Ἡ Ἀντιόπη μόνον γὰρ εἶπε Λυσίας πόρνη,
Ἤτοι ἀμφοῖν ταῖς ὀπαῖς τῇ μίξει κεχρημένη,
Παναίσχρως δὲ οὗτος ηὔξησεν ἀναφανδὰ ληρήσας,
Τὸ ἔργον νέαιραν τελεῖν τριῶν ἐκτρυπημάτων.
Οὗτος ὁ ἀριζήλου μὲν Τίμαρχος παῖς, ὁ πόρνος,
Ὁ φίλος Δημοσθένους δὲ τοῦ πανσεμνοστομοῦντος,
Καὶ γραμματεῖς καὶ ῥήτορες ὄντες τῶν Ἀθηναίων,
Ἑπτά τε ἄλλοι πρέσβευταὶ τοῦ γένους Ἀθηναίων,
Οἷς καὶ ἡ πᾶσα χώρα δὲ τῶν Ἀθηνῶν συνήργει,
Κατὰ Αἰσχίνου ἔστησαν δίκην παραπρεσβείας.
Ἧ καὶ σιντοὺς κατήγορος ἐνίκησεν αὖ πάντας.
Ὅμως οὕτω τὸν ἥττονα λόγον Αἰσχίνης ἔχων,
Πρῶτα καθεῖλε Τίμαρχον, δείξας πεπορνευκότα,
Ὡς Μισγολάου φίλον μὲν ὄντα τοῦ φιλονίου,
Καὶ φίλον Πιτταλάκου δὲ πάλιν τοῦ ὀρνιθίου.
Οὕτω πρῶτα τὸν Τίμαρχον δείξας πεπορνευκότα,
Τοῖς Ἀθηναίοις ἄτιμον ἐποίησε γενέσθαι.
Ὕστερον κτεῖναι δὲ αὐτὸν αὐτὸν δι᾽ ἀτιμίαν.
Ταῦτα μὲν οὖν εἰς Τίμαρχον εἰργάσατο Αἰσχίνης.
Τὸν Δημοσθένην δὲ ἔδειξε † λύμον χανόντα, μάτην.
Ἐκπέφευγε τὴν δίκην γάρ, νενίκηκε κἀκεῖνον,
Εὐβούλου μόνου ῥήτορος τούτῳ συναιρομένου.

ΠΕΡΙ ΔΗΜΟΣΘΕΝΟΥΣ ΚΑΙ ἑτέρων. λζ.

Ἐξ λήθης νῦν συνέμιξα καὶ τὰ τοῦ Δημοσθένους.
Ὅμως τοῦ Δημοσθένους σὺ καὶ πάλιν ἱστορίας,
Ὡς ἑκατὸν, εἰ βούλει, ἐκ Τζέτζου κατακούσεις.
Ὡς καὶ περὶ τῶν ἄλλων δέ, ὧνπερ ἁπλῶς ζητήσεις.
Ὁ Τζέτζης οὐ στενοῦται γάρ, εἰ καὶ στενοῦται νόσῳ
Τῇ ὀρθοπνοίᾳ τῇ δεινῇ τῇ ἀπαγχούσῃ τοῦτον.
Ἀλλ᾽ ἐξ ἀδήλων τῶν πηγῶν ἐξαναβρύει χύσεις.
Λοιπὸν πάλιν κατάκουε περὶ τοῦ Δημοσθένους.
Ὁ Δημοσθένης στρατηγὸς, υἱὸς ἦν Ἀλκισθένους,
Ὃς ἦν καὶ φιλοινότατος, καὶ τῶν φιλαμπέλων.
Ὁ ῥήτωρ Δημοσθένης δέ, υἱὸς ἦν Δημοσθένους,
Ἀνδρὸς Παλληνιέως τε, καὶ ἐλευθέρου φύσιν,
Μητρὸς † Συνθίδος δὲ υἱός. ὅπως δὲ τοῦτο, μάθε.
Μητρὸς πατὴρ τοῦ ῥήτορος, ἦν κεραμεύς τις Γλύκων,
Ὅσπερ προδοὺς τὸ Ποντικὸν Νύμφαιον πολεμίοις,
Καταγνωσθεὶς θανάτῳ τε, πρὸς Βόσπορον ἐκφεύγει,
Καὶ δῶρον εἴληφε παρ᾽ ἐχθρῶν, τοὺς λεγομένους κήπους,
Καὶ γυναικὶ συζεύγνυται Σκυθίδι, τῶν πλουσίων,
Δύο τεκὼν ἐκ ταύτης δὲ κόρας, Ἀθήναζε πέμπει.
Τῶν ὧν ἡ μία γίνεται μήτηρ τοῦ Δημοσθένους,
Ἡ δὲ ἄλλη ἄλλῳ ζεύγνυται τινὶ τῶν Ἀθηναίων.
Σκύθης μὲν † ἦν, ὡς ἔφημεν, ὁ ῥήτωρ Δημοσθένης.
Τὸ δὲ ἦθος τούτου μάνθανε καὶ τρόπους βραχεῖ λόγῳ.

Χλανίδας

Propterea quòd uir præponebat pacem bello.
Rursus uenerando magis ore inquit in Neæram,
A᾽ tribus operari foraminibus operam.
Et aliarum uerò turpitudinum sordes excreat,
Quas Dionysius aromata arbitratur.
Opus autem quod dicit trium foraminum,
Ex Lysia rhetore, grauiter, politißimè
Dictum furatus est, turpiter explicans illud.
Antiope enim solum dixit Lysias, meretrix,
Siue quæ duobus foraminibus mixtione usa.
Turpißimè autem hic auxit, infanda nugatus,
Opus Neæram perficere tribus ex foraminibus.
Iste Arizeli quidem Timarchus filius, fornicator,
Amicus autem Demosthenis uerecundi oris,
Et scribæ & rhetores existentes Atheniensium,
Septemq; alij legati generis Atheniensium,
Quibus & omnis regio Atheniensium cooperabatur,
In Aeschinem dixerunt diem malæ actæ legationis,
In qua Synteus accusator uicit omnes.
Verùm sic inferiorem rationem Aeschines habens,
Primum deiecit Timarchū, cum ostendisset fornicatū,
Velut Misgolai amicum quidem existentem Cynædi,
Et amicum Pittalaci quoq; rursus Ornithiæ.
Sic primò Timarchū cum demōstrasset fornicatum,
Atheniensibus infamis fecit ut esset,
Posteà uerò ut occideret ipse seipsum ob ignominiam.
Hæc igitur in Timarchum exequutus est Aeschines.
Demosthenē aūt ostēdit † nocumentū uociferantē frustra. λύμον, lupum biantem
Effugit enim iudicium, uicitq; & illum,
Eubulo solo rhetore huic opem ferente.

DE DEMOSTHENE, & alijs. 37.

Ex obliuione commiscui gesta Demosthenis.
Verum Demosthenis tu & rursus historiam
Velut centesimam, si uolueris, ex Tzetza audies.
Vt & de alijs, quęq; simpliciter quæsiueris.
Tzetzes enim nō angustatur, quáuis angustetur morbo
Rectæ respirationis molestæ, præfocante ipsum.
Sed ex incognitis fontibus ebullit fusiones.
Deinceps rursus exaudi de Demosthene.
Demosthenes imperator, filius erat Alcisthenis,
Qui erat uinosißimus, atq; ex amantibus uites,
Rhetor autē Demosthenes, filius erat Demosthenis,
Viri Palnéei, & liberi natura,
Matris autem Synthidis filius. quādo autem hoc, disce.
Matris pater rhetoris, erat figulus quidam Glycon. σκυθίδος
Qui cum prodidisset Ponticum Nymphæum hostibus,
Damnatus capitis, ad Bosphorum effugit,
Et donum accepit ab hostibus, nominatos hortos.
Et mulieri copulatur Scythidi ex diuitibus.
Duas cū genuisset ex hac aūt puellas, Athenas mittit:
Quarum una fit mater Demosthenis,
Alia autem alij iungitur cuidam ex Atheniensibus.
Scythes quidā igitur, ut diximus, rhetor Demosthenes. σκύθ
Ingenium autē huius disce, et mores, breui sermone:

Χλανίδας τῶν εὐσήμων μοι θηλυπρεπῶς ἐφόρει,
Καὶ σύρων τὸ ἱμάτιον, μεγάλως ἐφωνάσκει.
Ἐβήττε δὲ, καὶ κεφαλὴν ὑπέκνηθε τὸ πρῶτον.
Ἔπειτα δὲ κατήρχετο συνηγορεῖν ἢ λέγειν,
Κινῶν τὴν χεῖρα συνεχῶς, δεινὸς δ' ἦν πανουργίαις,
Ὡς ἅπας ῥήτωρ δείκνυσι, καὶ τὴν γραφὴν προφέρει.
Ἐν τῷ κατὰ τῶν παρανόμων γὰρ τῷ ὑπερίδου,
Ἀριστογείτων οὑτωσὶ τάδε κατ' ἔπος λέγει·
Κνώδαλα τὰ ἐξάγιστα τῶν τρισαλιτηρίων,
Ὁ Δημοσθένης, ἅμα τε καὶ ὁ Λυκοῦργος, λέγω.
Καὶ πάλιν Διοπείθη δὲ τὸν Σουνιέα λέγει,
Ἐκ τῆς πρὸς τὸν Ἑλλήσποντον συμβάσης ναυμαχίας,
Λυτρώσασθαι αἰχμάλωτον Λυκοῦργον, Δημοσθένην.
Οὗτοι δὲ τὸ ἀργύριον ἐκείνῳ οὐκ ἐδίδουν,
Ἀλλὰ πρὸς δικαστήριον εἵλκυσαν μᾶλλον τοῦτον.
Καὶ ἐκινδύνευσε θανεῖν ὁ ἄνθρωπος ἐκ τούτων,
Εἰ μὴ συνηγωνίσαντο, Δημέας, Καλλικλῆς τε.
Πάλιν κατὰ Τιμάρχου, καὶ Δημοσθένους, λέγει·
Ἄρχοντα ἀποστέλλετε τὸν Τίμαρχον, ὦ ἄνδρες,
Οὐκ ἐὰν νεῦρα ἔχητε, καὶ τὰ σεμνὰ τηρῆτε.
Τίμαρχον, ὃς τῷ σώματι τὰ πλείω τούτου μέρη
Φορεῖ γυναικὸς, ἅπαν δὲ πράττει τῶν μισουμένων.
Ἀλλ' οὐ Λυκούργῳ φίλος μὲν, τῷ δέ γε Δημοσθένει.
Ὢν γὰρ τοῖς ἄλλοις βδελυρὸς ἐκεῖνος, μισεῖ τοῦτον.
Ὁ Δημοσθένης δὲ φιλεῖ. ἀφίημι τὰ ἄλλα.
Ὁ δὲ Δημάδης αὐτὸν τὸν Δημοσθένην λέγει,
Συγκείμενον ἀνθρώπιον, ἐκ συλλαβῶν καὶ γλώττης,
Καὶ πάλιν, κόλαξ πού φησι, καὶ ἄνθρωπος δὲ γόης,
Δυστήνους λόγους μελετῶν, κινῶν τε καὶ ταράσσων,
Τυρβάσας, οἰκτισάμενος, ἄλλα ποιῶν μυρία,
Προσποιητά τε δάκρυα σὺν τούτοις ἐκδακρύων.
Πάλιν, ἐναντιούμενος † ἀλλονησίταις λέγει, [margin: ἀλλ' ὀνησίταις, ἢ ἀλλονησίταις]
Ὑπὲρ μικρᾶς τῆς νήσου τε καὶ πόρων ἐλαχίστων,
Μέλλετε διαφέρεσθαι πρὸς Φίλιππον, ὦ ἄνδρες,
Ἀνδρὸς ὀχλοκοποῦντός τε καὶ στασιώδεις λόγοις.
Καὶ πάλιν, ὑπὸ ῥήτορος ἀνδρὸς καὶ γυναικείου.
Πάλιν, γυναικιζόμενος χλανίσι τῶν εὐσήμων,
Καὶ σύρων τὸ ἱμάτιον, καὶ φωνασκῶν ὡς ἔθος,
Δειλοὺς ἀνάνδρους τε καλεῖ τοὺς πρεπωδῶν συμβούλους.
Καὶ πάλιν, τρίβων κεφαλὴν, καὶ συνεχῶς ἐκβήττων,
Ὡς † καταλύσειν λόγοις μέλλων τὴν ἐκκλησίαν, [margin: καταλύσειν]
Ἑλλάδα συνταράξειν τε καὶ σύμπαντας φιμώσειν,
Οἳ καὶ αὐτὸν ἐπίστανται, καὶ τὴν αὐτοῦ πατρίδα,
Καὶ τίς τελῶν, καὶ πόθεν ὤν, ὑπὲρ αὐτῶν φυσᾶται,
Καὶ τὰς ὀφρύας ἀνασπᾷ, καθάπερ ὁ Κριτίας,
Ὁ εἷς ἐκ τῶν τριάκοντα, μὴ παῖς μαχαιρουργοῦ δὲ,
Ὁ βδελυρὸς καὶ βάναυσος. καὶ πάλιν, πλάνης, γόης,
Ῥήτωρ οὐκ ἐπιχώριος, ξένος τελῶν δὲ, καὶ Σκύθης.
Ὡς παῖς δ' οὐκ ὢν μαχαιρουργοῦ, μητρὸς δὲ τῆς Σκυθίδος,
Κυκᾷ, ταράττει, θορυβεῖ τὴν σύμπασαν Ἑλλάδα.
Αἰσχίνης δὲ τὸν Τίμαρχον ἑταιρηκότα λέγει,
Μᾶλλον πεπορνευκότα δέ. καὶ περὶ Δημοσθένους,
Κομψὰ, φησι, χλανίσκια, καὶ μαλακοὺς χιτῶνας,
Τεκμήρια σαφέστατα δεινῆς ἀπαιδευσίας,
Κἀδὲν μέρος τοῦ σώματος ἔχων ἐκ τῶν † ἀπράκτων. [margin: ἀπράκτων]

Οὐδ'

Tunicas insignes quasdam, fœminarũ cultu, gestabat,
Atq; trahens uestimentum, maximè resonabat.
Tußiebat autem, & caput scabebat principiò.
Postquàm autem cœpit patrocinari, atq; dicere,
Mouens manum continenter, uehemẽs erat uersutijs,
Vt omnis rhetor demonstrat, atq; scripturam profert,
Nã in oratione quæ est cõtra legũ trãsgressores, Hyperidis,
Aristogiton sic illa ad uerbum dicit:
Feræ execrandæ, ex ter perniciosis,
Demosthenes, simulq; & Lycurgus dico.
Et rursus Diopethen autem Sunium dicit,
Ex ad Hellespontum coacto bello nauali,
Emisse captiuum Lycurgum, Demosthenem.
Isti autem argentum illi non dederunt,
Verùm ad tribunal traxerunt magis hunc,
Atq; periclitatus est mori uir ex his,
Nisi unà certassent, Demeas, Calliclesq;.
Rursus contra Timarchũ atq; Demosthenem dicit:
Principem emittite Timarchum, ô uiri,
Non si neruos habueritis, atq; grauitatẽ seruaueritis:
Timarchum, qui in corpore plures huius partes
Gestat mulieris, omnia autẽ agit quæ sunt exosorum.
Sed nec Lycurgo amicus quidem, uerum Demostheni.
Existens enim alijs abominandus ille, odit hunc,
Demosthenes autem amat, dimitto cætera.
Demades autem interfecisse Demosthenem dicit,
Vnà cubantem homuncionem, ex syllabis & lingua.
Et rursus adulatorẽ alicubi dicit, atq; ueneficũ,
Infœlices orationes meditatũ, quiq; commiscet ac turbat.
Cum turbauerit, miseratus, alia faciẽs innumera,
Fictasq; lachrymas cum his effundens.
Rursum aduersans alijs emptoribus dicit:
Pro parua insula atq; prouentibus minimis,
Excitaturi simultatem estis cum Philippo, ô uiri,
Viro populum captante, & seditiosos sermonibus.
Et rursus, à rhetore uiro, & muliebri.
Rursus, effœminatus tunicis præclaris,
Et trahens uestimentũ, atq; uocẽ exercens, ut mos est,
Timidos, euiratosq; uocat, decentium consultos.
Et rursus, fricans caput, & continenter tußiens,
Velut dissoluturus sermonibus concionem,
Græciam conturbare, atq; omnibus os obstruere,
Qui & ipsum sciunt, & ipsius patriam,
Et quis existat, & unde sit, super his tumescit,
Atq; cilia contrahit: quemadmodum & Critias,
Vnus è triginta, non autem filius ensifabri,
Execrandus, atq; sordidus. & rursus, Erro, ueneficus,
Rhetor non indigena, peregrinus existẽs & Scytha,
Velut filius nõ existẽs ensifabri, & matris Scythidæ,
Commiscet, turbat, commouet uniuersam Græciam.
Aeschines autẽ Timarchũ meretricẽ factũ, inquit,
Magis autem fornicatum. & de Demosthene:
Politas, inquit, prætextulas, & molles tunicas,
Indicia apertißima uehementis ineruditionis,
Et nullam partem corporis habens ex ociosis,

Neq;

Οὐδ' ὅθεν ἱστᾷ φωνὴν, δηλῶν αὐτοῦ τὴν γλῶτταν.
Καὶ κέρκωψ, καὶ παιπάλημα, καὶ βάτταλος, † ἀργᾶς τε.
Καὶ πονηρὸς, καὶ γόης δέ. καὶ ἀλλαχοῦ φησί πως,
Οὗτος ῥᾳδίως κλαίει μὲν, ἅπερ γελῶσιν ἄλλοι.
Ἑλκοποιεῖ τὸ κάθαρμα σύμπασαν δὲ τὴν πόλιν.
Κνωσίωνι κατέκλινε τὴν ἑαυτοῦ γυναῖκα
Ὁ Δημοσθένης, ὅν φημι. τὸ δ' ἄλλο σιγητέον.
Καὶ πάλιν, Δημοσθένης δὲ ἀνίσταται, φησί πως,
Ὡς ἔθος, τρίψας τε αὐτοῦ τὴν κεφαλὴν εἰρήκει.
Τίς πᾶν ῥητόρων λέξει ῥηθὲν εἰς Δημοσθένην,
Αὐτὸς αὑτὸν πῇ πλούσιον φησὶν ὁ Δημοσθένης,
Τάλαντα δεκατέσσαρα οὐσίαν κεκτημένον.
Ἀλλαχῇ δὲ πάλιν πῶς φησιν· εἰ ὦμεν τῶν πλουσίων,
Στεφάνους οὐκ ἐπλέκομεν, ἀλλ' ἦμεν τῶν ἀπόρων.
Ἡ τίτθαι καὶ τρυγήτριαι, καὶ ἔριθοι ὑπῆρχον.
Τὴν σφῶν μητέρα λέγει δὲ τὸν ἑαυτοῦ πατέρα,
Ἐν διαθήκαις σύγκοιτον ἐᾶσαι Θηριππίδῃ.
Καὶ ξένον, ἄκων καὶ ἑκὼν αὐτὸν δεικνύει λόγοις.
Πατέρα μου διέβαλον ὡς ξένον, καὶ τὰ ἄλλα.
Αὐτοῦ θανούσης δὲ μητρὸς, δεῖται τῶν Ἀθηναίων,
Θάψαι αὐτὴν ἐν μνήμασιν ἐᾶσαι τοῖς πατρῴοις.
Χρεὼν παρέντα τὰ πολλὰ, θάνατον τούτου φράσαι.
Ἅρπαλος τις ταξίαρχος ὑπῆρχεν Ἀλεξάνδρου,
Ὢν δὲ Φοινίκης στρατηγὸς, καὶ φύλαξ τῶν χρημάτων,
Ἀποσυλήσας πλεῖστά τε, χωρεῖ πρὸς Ἀθηναίους.
Πολλοῖς ταλάντοις χρῆται δὲ φίλῳ τῷ Δημοσθένει.
Γράψαντος Ἀλεξάνδρου πρὸς Ἀθηναίους ταῦτα,
Αἰτοῦντος καὶ τὸν Ἅρπαλον στεῖλαι, καὶ Δημοσθένην,
Ἔφυγον εἰς Καλαύρειαν εὐθὺς ὁ Δημοσθένης,
Νῆσον κειμένην ἔγγιστα τῆς χώρας Τροιζηνίων.
Ἐν ἱερῷ δ' ἐκάθητο δραπέτης Ποσειδῶνος.
Ὡς τέθνηκε δ' Ἀλέξανδρος, ἦρξαν δὲ Μακεδόνων
Ἀντίπατρος καὶ Κάσανδρος, οὔπω δὲ Δημοσθένης,
Οὐδ' οἱ ἄλλοι ῥήτορες δεδώκασι τὴν δίκην,
Ἀρχίας ὁ Βυραῖος μὲν ἐκ πάσης τῆς Ἑλλάδος
Σταλεὶς, ἀνεῖλε ῥήτορας, εἰς ἀριθμὸν ἀπείρους.
Δημάδου δὲ αἰτήσαντος, οἱ Ἀθηναίων μόνοι
Ῥήτορες ἀπετμήθησαν τὰς γλώσσας ἐν Ἀθήναις,
Νόμῳ καὶ ψήφῳ Ἀττικῶν οὕτως δικασάντων.
Ὁ Δημοσθένης δὲ αὐτὸς ὢν ἐν τῇ Καλαυρείᾳ,
Ὡς ὁ Ἀρχίας ἔφθασε τῇ νήσῳ τῇ ῥηθείσῃ,
Ἐκ Ποσειδῶνος δ' ἱεροῦ θανεῖν ἐξέλκει τοῦτον,
Φάρμακον ἔχων πρὸ πολλοῦ σφενδόνῃ δακτυλίου,
Τοῦτο πιὼν μετήλλαξεν, ἐξαποπνεύσας βίον.

ΠΕΡΙ ΒΥΖΑΝΤΙΟΥ ΠΥΘΩΝΟΣ, ὃν Δημοσθένης οἶμαι καὶ παρ' ᾅδῃ ἔτι πτοεῖται. λη.

Ὁ Πύθων ὁ Βυζάντιος Φιλίππῳ τῷ μεγάλῳ
Ἦν γραμματεὺς, καὶ ῥήτωρ δὲ, καὶ συνεργῶν ἐν λόγοις,
Ὃν Δημοσθένης δεδορκὼς ἔτι παρ' ᾅδῃ, τρέμει.
Ὡς γὰρ Αἰσχίνης πού φησιν, ἔλεγε Δημοσθένης,
Ἐν ὁλοσχοίνῳ βρόχῳ μοὶ ῥάψαι Φιλίππου στόμα.
Ὡς δ' ἀπελθὼν εἰς Φίλιππον, τὸν Πύθωνα κατεῖδε,
Καὶ τῶν βροντῶν κατήκουσε τῆς Βυζαντίδος γλώττης,
Τρὶς ἄφωνος ἐγένετο, τετράκις ἀνέπτυξεν,

Τεσσάκις

Neq; unde emittit uocem, uidelicet ipsius linguam,
Et caudatus atq; calidus, & blatero, ferinus serpens, ἀργᾶς τι
Et malignus atq; maleficus. & alibi dicit sane:
Iste facilius flet, quàm rideant alij:
Vlcerosam facit piaculum istud uniuersam urbem.
Cum Cnosione decumbere fecit suam uxorem,
Ille Demosthenes quem dico: aliud autem tacendum.
Et rursus, Demosthenes autem surgit (inquit alicubi)
De more, fricatq; suo capite dixerat.
Quis omne rhetorum dixerit dictũ in Demosthenem.
Ipse seipsum quodã loco diuitẽ inquit Demosthenes,
Talenta quatuordecim substantiam cum possideret.
Alibi autem rursus inquit, Si essemus ex diuitibus,
Coronas nõ nexuissemus, neq; fuissemus ex indigẽtib.
Vel nutrices, et uindemiatorculæ, atq; lanificæ erant.
Suam autem matrem dicit, suum patrem,
In testamentis concubitum reliquisse Therappidi.
Et peregrinum nolens uolensq; ostendit sermonibus:
Patrem meum criminati sunt, ut hospitem: & alia.
Sua autem mortua matre, rogat Athenienses,
Sepeliri eam in sepulchris sinerent paternis.
Par est aũt, cũ multa omiserim, mortẽ huius dicere.
Harpalus quidam tribunus fuit Alexandri,
Existens autẽ Phœniciæ dux, atq; custos pecuniarũ,
Furatus multa, profugit ad Athenienses.
Multis autem talentis, utitur amico Demosthene.
Cum scripsisset autẽ Alexander ad Athenienses hæc,
Petens & Harpalũ ut mitterent, atq; Demosthenem:
Fugit in Calabriam statim Demosthenes,
Insulam sitam prope regionem Trœzeniorum.
In templo autem sedebat perfuga Neptuni.
Vt obijt uerò Alexãder, dominatiq; sunt Macedonib.
Antipater atq; Casander, nondũ uerò Demosthenes,
Neq; alij rhetores dederant pœnas:
Archias Buræus quidem ex omni Græcia
Missus interfecit rhetoras, numero infinitos.
Demade autem petente, Atheniensium soli
Rhetores, secti sunt linguis Athenis.
Lege atq; suffragio Atticorum sic decernentium.
Demosthenes autem ipse cum esset in Calabria,
Vt Archias præuenit insulæ dictæ,
Ex Neptuni autem templo ad moriendũ traxit hunc,
Venenum habens iampridem in pala annuli,
Hoc bibens recessit, cum efflasset uitam.

DE BYZANTIO PYTHONE, quem Demosthenes puto etiam apud infernum adhuc ueretur. 38.

Python Byzantius Philippo magno
Erat scriba, atq; rhetor, & adiutor in sermonibus:
Quẽ Demosthenes uidens adhuc apud infernũ, timet.
Vt enim Aeschines alicubi inquit, dicebat Demosthenes,
In toto iunceo laqueo quidẽ cõsuere Philippi os: nes.
Vt autem ueniens ad Philippũ, Pythonem conspexit,
Et tonitrua audiuit Byzantidæ linguæ,
Ter mutus factus est, ter compressus est.

Τρισσάκις ἐξελάθετο τῶν, ἃ λαλεῖν ἐσκόπει.
Ὡς μόλις ἀνεκτήθη δὲ τὸ κάθαρμα, ὡς λέγει,
Καὶ σκοτεινὸν καὶ τεθνηκὸς προοίμιόν τι λέγει.
Ὅτι δ' αἰσχίνης ἀληθής, ἄκουε δημοσθένους.
Ὅστις πολλῷ τῷ πύθωνι ῥέοντι δῆλον λόγοις,
Οὐκ εἶξα, οὐδ' ἐχώρησα, οὐ νίκην εἶπον ἔσχον.
Οἷος ἦν ὁ βυζάντιος ῥήτωρ ὁ πύθων, ἔγνως.

ΠΕΡΙ ΚΛΟΥΣΙΝΟΥ ΓΡΑΜΜΑΤΕΩΣ
ὑπάρχοντος πορσίνα τοῦ τυῤῥηνῶν βασιλέως, ὃν ὡς πορσίναν ὁ μούκιος ὁ ῥωμαῖος ἀνεῖλεν. λθ.

Λάρτας πορσίνας τυῤῥηνός, ἢ κλάρας γε πορσίνας
Κατὰ τῆς ῥώμης ἦν χωρῶν στρατεύματι μεγάλῳ,
Μούκιος δὲ ῥωμαῖος τις γενναῖος στρατιώτης,
Ὅπλα καὶ σχῆμα τυῤῥηνῶν ἠμφιεσμένος τότε,
Χωρεῖ κατόπτης κατ' αὐτῶν, κτεῖναι πορσίναν θέλων.
Συγκαθημένῳ τούτῳ δὲ τότε τοῦ γραμματέως,
Ὃς ἦν τῇ γλώσσῃ τυῤῥηνῶν κλούσινος κεκλημένος,
Ἀμφιγνοῶν ὁ μούκιος τίς βασιλεὺς τυγχάνει,
Ἀποκτείνει τὸν κλούσινον ἀντὶ τοῦ βασιλέως.
Ὡς συσχεθέντα τοῦτον δὲ ἀνέκρινε πορσίνας,
Τί ποτε τοῦτο δέδρακας; τί προπαθὼν ἐκ τούτου;
Οὐ τυῤῥηνός, ἐβόησε, ῥωμαῖος δὲ τυγχάνω.
Ἄλλοι τε τριακόσιοι ὅμοιοι μοι τὴν γνώμην,
Σὲ νῦν θηρῶσιν ἀνελεῖν. τοῦτο ψευδῶς δ' εἰρήκει.
Τῆς δὲ χειρὸς τῆς δεξιᾶς εἰς πῦρ ἐμβεβλημένης,
Αὐτὸς ὡς ἄλλου πάσχοντος, ἔβλεπε πρὸς πορσίναν.
ἡμᾶς Τούτου δ' εἰπόντος, πρὸς † ἡμᾶς τί ἀτενῶς προσβλέπεις;
Ἔφη, τὸ πῶς πεπλάνημαι, καὶ σὲ μὲν οὐκ ἀνεῖλον,
Ἀντὶ δὲ σοῦ ἀπέκτεινα ὃν ἔδοξα πορσίναν.
Εἰπόντος τοῦ πορσίνα δέ, γενήσῃ νῦν μοι φίλος.
Ὁ μούκιος ἀντέλεξεν· εἰ γένῃ σὺ ῥωμαίων.
Θαυμάσας ὁ πορσίνας δὲ τῆς ἀρετῆς τὸν ἄνδρα,
Φίλος ῥωμαίοις γίνεται, καὶ παύει τὰ τῆς μάχης.

* μ.

Videntur hæc esse instar titu li, historiæ eius quam no no statim uersu subiungit.

Περὶ διονυσίου τοῦ σικελίας τυράννου, ὕστερον ἐν κορίν-
Γραμματεύοντος, κἂν πάλιν εἰς τὴν βασιλείαν (θῳ
ἀποκατέστη.

Ἔκειτο δ' ἡ ἱστορία ἐν τῇ πολυΐστορι ἐν πρώτῃ ἐπιστολῇ.
Στρατιῶται δ' ἐν τῷ παλατίῳ βιβλίδια πολλὰ τῶν
Ἐμῶν πονημάτων εὑρόντες, ἐν κέλλῃ τινὸς τῶν ἐμῶν ὁμι
λητῶν, τεθνηκότος ἐκείνου, ἀπημπολήκασιν, ὁ μὲν
Τεσσάρων χαλκῶν, ὁ δὲ ἕξ, καὶ τἆλλα πάντα ὁμοίως, ὡς
ἀνα· (λέως αὐλήν.
Ζητῶν ταῦτα, παρά τινος ἔμαθον τῶν περὶ τὴν βασι-
Οὗτος ὁ διονύσιος ὁ πρότερος τῶν ἄλλων,
Ὢν ἰδιώτης γραμματεύς, υἱὸς τοῦ θερμοκράτους,
Περιπεσὼν ζημίᾳ δέ, καὶ ταύτην ἐκτίσας,
Τοὺς ὑπερόχους κτείνεσθαι διαβολαῖς ἐποίει.
Τέλος διπλάσας τοὺς μισθοὺς στρατιωτῶν πανούργως,
Τὴν βασιλείαν ἔλαβε. δρῶν δὲ δεινὰ μυρία,
Ἀναιρεθήσεσθαι μέλλων τι, φυγὼν ἐν τῇ κορίνθῳ
Γράμματα τὸ ἐπαίδευσε καὶ μέσῳ λεωφόρων,
Καὶ καπηλείων ἔσωθεν, καπήλοις καὶ χυδαίοις,
Ἀεὶ διεπληκτίζετο, καὶ λοιδορῶν ἦν πόσα,

Ὥστ'

Ter oblitus est eorum quæ dicere cogitabat.
Vt uix refocillatus est autem, piaculum, ut dicit,
Et tenebrosum, atq; mortuū proœmium quoddā dicit.
Quod autem Aeschines uerus, audi Demosthenem:
Quicunq; multo Pythoni fluenti, clarum sermonibus "
Non cessi, non locū dedi, non uictoriam inquit habui,
Qualis erat Byzantius rhetor ille Python, nouisti.

DE CLVSINO SCRIBA EXIstente Porsennæ Ethruscorum regis, quem uelut Porsennam Mucius Romanus interfecit. 39.

Lartas Porsennas Tyrrhenus, aut Claras quidē Por (sennas
Contra Romā proficiscebatur cū exercitu magno.
Mucius autem Romanus quispiam generosus miles,
Armis atq; habitu Tyrrhenorum indutus tunc, (lens.
Vadit speculator contra ipsos, occidere Porsennā uo-
Consedente cum hoc autem tunc scriba,
Qui erat lingua Tyrrhenorum Clusinus uocatus,
Dubitans Mucius quis rex esset,
Interfecit Clusinum pro rege.
Vt comprehensum autē hunc interrogauit Porsennas,
Cur nam hoc fecisti? quid antè passus ab hoc?
Non Tyrrhenus, clamauit, Romanus autem sum:
Aliiq; trecenti similes mei mente,
Te nunc uenantur occidere. hoc falsò autem dixerat.
Manu autem dextra in ignem iniecta,
Ipse uelut alio patiente prospiciebat Porsennam.
Hoc aūt dicente, Ad nos cur inconniuenter prospicis?
Dixit, eo quòd errarim, & te quidē non occiderim:
Pro te autem occidi, quem arbitrabar Porsennam.
Dicente autem Porsenna, fies nunc mihi amicus:
Mucius contrà inquit, si fias tu Romanus.
Admiratus autem Porsennas ob uirtutem uirum,
Amicus Romanis fit, atq; desistit à pugna.

* 40.

DE Dionysio Siciliæ tyranno, postea in Corintho Literas docente, quamuis rursus in regnum constitutus fuerit.

Sita aūt est historia in multæ historiæ prima epistola,
Milites autem in palatio libellos multos
Nostrorū laborū inuenientes, in cella cuiusdā meorum
Sociorum, mortuo illo, distraxerunt. hic quidem
Quatuor æreis, ille uerò sex, & alia omnia similiter,
ut ex-
Quirēs hæc à quodā didici ex his qui circa regis aulā.
Iste Dionysius prior aliis,
Existens priuatus scriba, filius Thermocratis.
Cum cecidisset uerò in mulctam, atq; hanc luisset,
Excellentes occidi calumniis faciebat.
Postremò duplicato stipendio militum astutè,
Regnum accepit. agens autem molesta multa,
Necisq; laborans periculo, profugus in Corintho,
Literasq; docebat in medio publicarum uiarum,
Et cauponas inter, caupones atq; uulgares,
Semper diuerberabat, atq; conuiciabatur uehemēter:

Ita

Ὥστε δοκεῖν† τοῖς βλέπουσι φρενῶν ἐξεστηκέναι.
Οὕτω λοιπὸν οὐδ᾽ ἀριθμῷ ταττόμενος ἀνθρώπων,
Καιρὸν λαβὼν τὸν πρόσφορον πραγμάτων συνεργάτην,
Καὶ φίλοις κοινωσάμενος, ἔσχε τὸ κράτος πάλιν.

ΠΕΡΙ ΥΙΟΥ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΜΑΚΕ-
δόνων πέρσεως, αἰχμαλώτου γεγονότος, καὶ
γραμματεύοντος παρ᾽ ἰδιώτῃ λα-
τίνῳ, καὶ οὐ βασιλεῖ. μα.

Πέρσεὺς ὁ φιλοχρήματος, τῶν μακεδόνων ἄναξ,
Συμμάχους ἀπεμέμψατο φειδοῖ τῇ τῶν χρημάτων.
Αἰχμάλωτος εἰς ῥώμην δὲ σὺν τούτοις ἀπηγμένος,
Αὐτὸς ὡς χοῖρος συνειρχθεὶς εἱρκτῇ ζοφώδει θνήσκει.
Ὁ τούτου παῖς δ᾽ ἀλέξανδρος οἶμαι τὴν κλῆσιν φέρων,
Τινὸς λατίνου γραμματεὺς γίνεται, πλὴν τῶν κάτω.

ΠΕΡΙ ΣΟΜΝΑ ΚΑΙ ΕΛΙΑΚΕΙΜ,
γραμματέων ὄντων ἐζεκίου βασιλέως
ἱερουσαλήμ. μβ.

Ὁ Ἐζεκίας βασιλεὺς ἦν ἱερῶν σολύμων,
Τούτου δ᾽ ὑπῆρχον γραμματεῖς, σομνᾶς ἐλιακείμ τε,
Οὗ πρὸ ἀποστατήσαντος, τοὺς φόρους μὴ διδόντος,
Τῷ ἀσσυρίων βασιλεῖ, τοὺς συμπεφωνημένους,
Οἳ ἦσαν τριακόσια τάλαντα μὲν χρυσίου,
Ἑτέρα τριακόσια πάλιν δὲ ἀργυρίου,
Ὁ ἀσσυρίων βασιλεὺς σεναχηρεὶμ τὴν κλῆσιν,
Ἔτος τεσσαρακαιδέκατον ἄρχοντος ἐζεκίου,
Ἀνέβη, καὶ ἐπόρθει δὲ τὰς πόλεις ἰουδαίας.
Τοῖς ἱεροῖς σολύμοις δὲ δυνάμει βαρυτάτῃ
Πέμπει θαρθὰν, καὶ τὸν ῥαφεὶς, καὶ τὸν ῥαψάκην ἅμα,
Οἳ καὶ τοὺς φόρους ἔλαβον τοὺς πρὶν κεκρατημένους,
Διὰ αὐτοῦ ἐλιακείμ, τοῦ ἐπὶ τῶν χρημάτων
Σομνᾶ τοῦ γραμματέως τε, καὶ ἰωὰς σὺν τούτοις.
Καὶ στόμα δὲ πρὸς οὐρανὸν ἤνοιξαν βλασφημίας,
Καὶ ῥάβδον καλαμίνην τε καὶ† κατατεθρασμένην,
Τὴν αἴγυπτον ὠνόμασαν εἰς τούτων συμμαχίαν.
Ὧν τῇ νυκτὶ ἀπέκτεινεν ἄγγελος χιλιάδας
Πέντε ὁμοῦ, καὶ ἑκατὸν, σὺν ὀγδοηκοντάδι.
Ὡς ἡ τετραβασίλειος ταῦτα διδάσκει βίβλος.

ΠΕΡΙ ΔΙΟΦΑΝΤΟΥ ΓΡΑΜΜΑΤΕΩΣ
ἡρώδου τοῦ βασιλέως, μγ.

Διόφαντος ἦν γραμματεὺς ἡρώδου βασιλέως,
Χειρὸς ἁπάσης γράμματα δυνάμενος μιμεῖσθαι,
Ὡς καὶ ὁ τίτος βασιλεὺς ἐκεῖνος ὁ ῥωμαίων.
Ὅς† βασιλέως γράμματα ληφθεὶς ἐπιχαράττων,
Θνήσκει, κατὰ ἰώσηπον. διόφαντον δὲ λέγω.
Τίτος δὲ θνήσκει, βεβρωκὼς λαγὼν τῶν θαλασσίων.

ΠΕΡΙ ΓΡΑΜΜΑΤΕΩΝ ΤΗΣ ΒΑΣΙ-
λίσσης κλεοπάτρας. μδ.

Τῇ κλεοπάτρᾳ τῇ σοφῇ, τῇ καὶ ὡραιοτάτῃ,
Καὶ τοῖς λοιποῖς δὲ σύμπασι πολλῶν ὑπερφερούσῃ,
Πρὸς ἐπιμέλειαν τριχῶν καὶ τῶν ὀνύχων ἦσαν,
Χαρμιωνὼ καὶ τάειρα. τί δὲ δηλοῦσι ταῦτα;
Σύρον τὸν τζέτζην βλέπε νῦν, ἰσμαηλίτην ἅμα,
Καὶ ταῦτα διαρθροῦντα σοι ταῖς γλώσσαις ταῖς ἐκείνων.
Κατὰ ἑβραίων γλῶσσαν τε καὶ τὴν τῶν σύρων ἅμα,
Χαρμὶ δηλοῖ τὴν ἄμπελον, ἰωνὰ περιστεράδα,

Τὴν

Ita ut appareret contemplantibus, mẽtibus excidisse. τὲς βλέ-ποντας
Sic deinceps neq; in numero reputatus hominum,
Occasione captata, idonea negociorũ cooperatrice,
Req; amicis cõmunicata, adeptus est imperiũ rursus.

DE FILIO REGIS MACEDO-
num Persa, captiuo facto, atq; literas do-
cente apud idiotam Latinum, &
non regem. 41.

PErseus amator pecuniarum, Macedonum rex,
Socios inculpabat de amore diuitiarum.
Captiuus autem Romam cum his abductus,
Ipse ut porcus cõclusus carcere tenebroso occumbit.
Huius autem filius, Alexander arbitror nomẽ ferens,
Cuiusdam Latini scriba fit, uerùm ex minoribus.

DE SOMNA ATQVE HELIA-
cim, scribis existentibus Ezechiæ regis
Hierusalem. 42.

EZechias rex erat sacrorum Solymorum,
Huius autem fuerũt scribæ Somnas atq; Heliacim.
Quo deficiente, ac tributa non soluente
Assyriorum regi, quæ simul pepigerant,
Quæ erant triginta talenta quidem auri,
Alia uerò trecenta rursus argenti,
Assyriorum rex Sennacherib nomine,
Anno quartodecimo principis Ezechiæ
Ascendit, atq; expugnabat urbes Iudææ.
Ad sacra Solyma autem exercitu grauissimo
Mittit Tharthan, & Rhampem, et Rhapsacem simul,
Qui & tributa acceperunt antea imperata,
Per ipsum Eliacim qui erat præfectus pecunijs,
Sobnamq; scribam: & Ioas cum his.
Et os uerò ad cœlum aperuerunt blasphemiæ,
Et uirgam arundineam atq; confractam, κατατεθρασ-σμένην
Aegyptum nominarunt in horum auxilium,
Ex quibus noctu occidit angelus milia
Quinq; simul, & centum, cum octoginta:
Sicut quartus regius hæc docet liber.

DE DIOPHANTO SCRIBA
Herodis regis. 43.

DIophantus erat scriba Herodis regis,
Manus cuiusuis literas qui sciebat imitari,
Sicut & Titus rex ille Romanus.
Qui regis literas deprehensus exarans, τοῦ ἡρώδου
Moritur, iuxta Iosephum: Diophantum autem dico.
Titus autẽ moritur, cum comedisset lepores marinos.

DE SCRIBIS REGINAE
Cleopatræ. 44.

CLeopatræ sapienti, atq; formosissimæ,
Et cæteris autem uniuersis multas excellenti,
Ad curam capillorum atq; unguium erant
Charmiuno & Taëra, quid autem indicant hæc?
Syrum Tzetzem uide nunc, Ismaëliten simul,
Et hæc discernentem tibi linguis illorum.
Iuxta Hebræorum linguam & Syrorum simul,
Charmi significat uitem, Vno autem columbam,

Quam

Τὴν δὲ φασὶν οἱ ἕλληνες περιστερὰν οἰνάδα.
Κατὰ ἰσμαηλίτας δὲ τοὺς ἄγαρ γόνους λέγω,
Περιστερὰν τὴν τάειραν σημαίνουσάν μοι νόει.
Αὕται πρὸς ἐπιμέλειαν τριχῶν καὶ τῶν ὀνύχων,
Τῆς κλεοπάτρας τῆς σοφῆς ἦσαν τῆς βασιλίδος.
Μηχανικοὶ καὶ ἰατροὶ, καὶ γραμματεῖς δὲ ταύτης,
Καὶ ῥήτορες, καὶ σύμβουλοι ἦσαν μυρίοι ἄλλοι.
Καὶ δεξιφάνης δὲ αὐτὸς, μηχανικὸς ἐκ κνίδου,
Μεθ' οὗ πολλὰς λυσιτελεῖς τὰς μηχανὰς ἐποίει,
Καὶ θάλασσαν ἐχώρωσε μέχρι τετραγαδίου.
Αὕτη δὲ εἰς ἀλεξάνδρειαν καὶ πύργον ἀνεγείρει,
Φῶς ἐν νυκτὶ σωτήριον τοῖς πλέουσι δεικνύειν.
Τῷ δεξιφάνει τούτῳ μὲν εἰς μηχανὰς ἐχρῆτο.
Τοῖς ἐφεσίοις δὲ ἰατροῖς, τῷ σωρανῷ καὶ ῥούφῳ,
Εἰς πάντα τὰ καλλύνοντα μορφὰς τὰς τῶν προσώπων,
Εἰς πᾶν τε πάθος γυναικῶν, καὶ ἰατρείας ἄλλας.

ΠΕΡΙ ΦΙΛΟΣΤΡΑΤΟΥ ΤΟΥ ΡΗΤΟΡΟΣ, γραμματέως τελοῦντος ἰουλίας τῆς βασιλίσσης. με.

Φιλόστρατος ὁ φλάβιος, τύριος οἶμαι ῥήτωρ,
Ἄλλος δὲ ἐστὶν ὁ ἀττικὸς. ὁ τύριος ἦν οὗτος,
Ἦν, ὡς αὐτὸς ἐν τοῖς αὐτοῦ βιβλίοις διαγράφει,
Εἷς τοῦ χοροῦ ῥητόρων τε καὶ τῶν γραμματευόντων,
Τῇ ἰουλίᾳ κρατούσῃ τελούσῃ βασιλίδι.
Σύζυγος αὕτη δὲ οὐ φησὶ τίνος ἦν βασιλέως.

ΠΕΡΙ ΕΤΕΡΩΝ ΤΙΝΩΝ ΓΡΑΜΜΑΤΕΩΝ ἀνωνύμως κειμένων. μϛ.

Κάτωνι τῷ προτέρῳ μὲν, ἀλλ' οὐχὶ τῷ δευτέρῳ,
Σαλώνιός τις γραμματεὺς ἐν ταῖς γραφαῖς ὑπούργει.
Οὗ τὸν υἱὸν οὐκ ἔδωκεν ἐν λόγοις ἐμπαιδεῦσαι,
Ὅπως μὴ χρέος μέγιστον ἐκείνῳ χρεωστοίη.
Αὐτὸς δὲ ἀνῆγε τὸν υἱὸν καὶ πράξεσι καὶ λόγοις.
Τῆς δὲ μητρὸς τῆς τοῦ παιδὸς τοῦ κάτωνος θανούσης,
Τῇ σαλωνίου θυγατρὶ συζεύγνυται ὁ κάτων,
Εἰπὼν πρὸς τὸν σαλώνιον, ἐζεύξας σαυτοῦ παῖδα;
Εἰπόντος, οὐδὲ ζεύξω δὲ, εἰ μὴ σοι βουλευθείην.
Ὁ κάτων, εὗρόν σοι γαμβρὸν ἀμέμπτον, λέξας τούτῳ,
Εἰ μὴ τὸ γῆρας μου μισεῖς. τῇ κόρῃ συνεζύγη.
Τοῦ δὲ υἱοῦ πρὸς κάτωνα φάντος τὸν φυτοσπόρον,
Μή τι σοι παρηνώχλησα, καὶ γάμοις συνεζύγης;
Οὐκοῦν, ὁ κάτων ἔφησεν, ὡς δὲ καὶ ἄλλας παῖδας
Τεκνοποιήσω κατὰ σὲ, ζεύγνυμαι πάλιν γάμῳ.
Τούτῳ μὲν ὥσπερ εἴπομεν, κάτωνι τῷ προτέρῳ,
Ἦν γραμματεὺς σαλώνιος, ὁ σαρπηδὼν δευτέρῳ.
Ἦσαν καὶ οὗτοι γραμματεῖς καὶ τῶν φιλοσοφούντων.
Ἐῶ τὸν βροῦτον τε αὐτὸν, καὶ τούτου γραμματέα.
Ἐῶ ἰουλιανὸν ἡμέριον σοὶ λέγειν,
Καὶ τὸν θεμίστιον αὐτὸν τὸν τοῦ θεοδοσίου,
Καὶ τοὺς λοιποὺς δὲ τῶν λοιπῶν. μακρηγορεῖν μὴ θέλων.

ΠΕΡΙ ΛΕΜΦΟΥΣ, Ο ΚΑΙ ΚΟΡΥΖΑ λέγεται. καὶ ὅτι ἄφωνοι οἱ ἰχθύες, πλὴν σκάρου καὶ καστορίδος. μζ.

Κόρυζαν, μύξαν, βλένναν τε, καὶ λέμφος δὲ σὺν τούτῳ,
Ἓν εἶναι πάντα νόει μοι. λέμβον δὲ πάλιν νόει
Εἶδος τυγχάνειν πλοίου τι. πολλὰ γὰρ εἴδη πλοίων.

Κέρκουροι

Quam dicunt Graeci columbam uinosam.
Iuxta Ismaëlitas autem Agar semina dico.
Columbam Taeram significantem mihi intellige,
Ipsae ad euram capillorum atq; unguium,
Cleopatrae sapientis erant reginae.
Mechanici uerò atq; medici, & scribae huius,
Et rhetores, & consulti erant innumeri alij,
Et Dexiphanes ipse, mechanicus ex Cnido,
Cum quo multas utiles machinas faciebat,
Et mare terram fecit usq; ad quartum stadium.
Ipsam etiam in Alexandria turrim excitat,
Lumen noctu salutare nauigantibus ut ostenderet.
Dexiphane hoc quidem ad machinas utebatur:
Ephesijs autem medicis, Sorano atq; Ruffo,
Ad omnia quae pulchras facerent formas facierum,
Ad omnemq; affectionem mulierum, atq; medicamenta alia.

DE PHILOSTRATO RHEtore, & scriba Iuliae reginae. 45.

Philostratus Flauius, Tyrius ut puto rhetor:
Alius enim Atticus est. Tyrius igitur iste
Erat, ut ipse in suis libris describit,
Vnus è choro rhetorum, atq; scribarum,
Iuliae forti existenti reginae.
Coniunx autem ipsa non dicit cuius esset regis.

DE ALIIS QVIBVSDAM SCRIbis, sine nomine positis. 46.

Catoni priori quidem, sed non secundo,
Salonius quidam scriba in scripturis subministrabat,
Cui filium non dedit in orationibus erudiendum,
Ne debitum maximum illi deberet.
Ipse autem educabat filium & actis, & orationibus.
Matre autem filij Catonis mortua,
Salonij filiae coniungitur ille Cato:
Cum dixisset ad Salonium, iunxisti tuam filiam?
Respondente: neq; iungam, nisi te consuluerim:
Cato, inueni tibi generum inculpatum, inquiens huic,
Nisi senectam meam oderis: puellae coniunctus est.
Filio autem ad Catonem dicente genitorem,
Nunquid tibi molestus fui, quòd nuptijs iunctus es?
Minimè uerò, inquit Cato: sed ut alios liberos
Gignam tui similes, iungor iterum nuptijs.
Huic igitur, sicut diximus, Catoni priori
Erat scriba Salonius, Sarpedon secundo.
Erantq; isti scribae etiam philosophi.
Praetermitto Brutum etiam ipsum, atq; huius scribam,
Praetermitto Iulianeum Hemerion tibi dicere,
Et Themistium quoq; ipsius Theodosij,
Et caeteros aliorum: producere sermonem non uolens.

DE LEMPHO, QVI ET CORYza dicitur. & quòd muti sint pisces. praeter scarum atq; castoridem. 47.

Coryzan, mucorem, mucum, lemphumq; cum hoc,
Vnum esse omnia cogita. lembũ aũt rursus intellige
Speciem esse nauis. multae enim species nauium:

Cercuri,

Κέρκουροι, στρατιώτιδες, ἱππαγωγὲς, τριήρεις,
Λέμβοι, καὶ μυοπάρωνες, γαῦλοι, καὶ ἐπακτρίδες,
Στρογγύλαι, καὶ φορτίδες τε, πορεῖαι, ἐφολκίδες.
Ἄλλα τε εἴδη περιττά, φόρτος δ' ἐστί μοι λέγειν.
Πάντες δ' ἰχθύες ἄφωνοι, πλὴν σκάρου, καστορίδος.
Ὁ σκάρος ἰκμαλέαν μὲν πέμπει φωνήν, ὡς λόγος.
Καὶ μηρυκᾶται τὴν τροφήν, ὡς αἱ γοναὶ προβάτων.
Ἡ καστορὶς δ' ὠρύεται. ὃς δ' αὖ ἀκούσει ταύτης,
Χρόνῳ βραχεῖ παρέρχεται τοῦ ταλαιπώρου βίου.

ΠΕΡΙ ΒΑΤΤΟΥ ΚΥΡΗΝΗΣ ΒΑΣΙΛΕΩΣ, καὶ τοῦ σιλφίου. κεῖται ἡ ἱστορία ρι, ἀλλὰ συντόμως. μη.

Ὁ Βάττος πρὶν Θηραῖος ἦν, ὁ κτίσας τὴν Κυρήνην.
Ἀριστοτέλης οὗτος δὲ καλούμενος τὴν κλῆσιν,
Ἀπὸ φωνῆς βατταρισμοῦ, Βάττος μετωνομάσθη.
Περὶ φωνῆς γὰρ χρώμενος, ἦλθεν εἰς τὸ μαντεῖον,
Εἰ πῶς μεταστρέψει πρὸς ὀρθὸν ἐκ τῶν βατταρισμάτων.
Ὁ δὲ θεὸς ἀνεῖπε τούτῳ κατ' ἔπος τάδε.
" Βάττ' ἐπὶ φωνὴν ἦλθες, ἄναξ δέ σε Φοῖβος Ἀπόλλων
Ἐς Λιβύην πέμπει μηλοτρόφον, οἰκιστῆρα.
Οὕτω λοιπὸν ἐκ Θήρας μὲν εὐθέως ἀποτρέχει.
Ἐλθὼν εἰς τὴν Λιβύην δέ, κτίζει Κυρήνην πόλιν.
Πολλὰς εὐεργεσίας δὲ ποιήσας Κυρηναίοις,
Ἔσχηκε δῶρον παρ' αὐτῶν, φυτὸν τὸ τοῦ σιλφίου.
Λάχανον δὲ τὸ σίλφιον, Συνέσιός μοι λέγει.
Πάντες φυτὸν δὲ λέγουσιν ἐκεῖνο πεφυκέναι,
Φυτὸν πολυτιμότατον, καί γε τῶν δυσευρέτων,
Οὗ καὶ καυλὸς ἀνέκειτο ναῷ τῷ τοῦ Πυθίου.
Ὅπερ καταμελούμενον, μᾶλλον κομᾷ καὶ θάλλει.
Ἂν γεωργῆται, φεύγει δὲ τὸν τόπον καὶ τὴν χώραν.
Δύο δ' εἰσὶ τὰ σίλφια· τὸ μὲν ἐκ τῶν εὐώνων,
Τὸ δὲ πολυτιμότατον, ὅπερ οἱ Κυρηναῖοι
Τῷ Βάττῳ προσηνέγκαντο χάριν εὐεργεσίας.
Βάττος δ' ἀντειμειβόμενος προαίρεσιν τὴν τούτων,
Ἐν τῷ νομίσματι αὐτοῦ ἐγχαράξει τυπώσας,
Τοὺς Κυρηναίους φέροντας τὸ σίλφιον ἐκείνῳ.

ΠΕΡΙ ΑΝΔΟΚΙΔΟΥ ΤΟΥ ΡΗΤΟΡΟΣ, οὗ μέμνηται Λυσίας ὁ ῥήτωρ, ὡς τὸν ἑαυτοῦ πατέρα μεμηνυκότος. μθ.

Ὁ Ἀνδοκίδου ῥήτορος πατὴρ ὁ Λεωγόρας,
Ὑπ' Ἀνδοκίδου προδοθείς, νικήσας τε τῇ δίκῃ,
Τοὺς δικαστὰς ἱκέτευσε γυναῖκα σχεῖν εἰς γάμον.
Ὅπως δὴ παῖδας ἐξ αὐτῆς γεννήσῃ τῶν γνησίων.
Ὁ Ἀνδοκίδης γὰρ νόθος ἦν παῖς τῷ Λεωγόρᾳ,
Χρήμασιν ὑποποιηθεὶς αὐτῷ δι' ἀπαιδίαν.
Καὶ τὴν αὐτοῦ ἀνεψιὰν ὁ Ἀνδοκίδης οὗτος,
Πυρῶν πωλεῖ τῷ βασιλεῖ τῷ τότε τῶν Κυπρίων.
Τοῦ Ἀριστείδου δὲ ἡ παῖς θυγάτριον ὑπῆρχεν.

ΠΕΡΙ ΔΗΜΟΣΘΕΝΟΥΣ ΜΗΝΥΟΝΤΟΣ Δημομέλη ἀνεψιὸν ἑαυτοῦ, ὥσπερ Αἰσχίνης φησίν. ν.

Ὁ Δημοσθένης ἑαυτοῦ ἀνεψιὸν μηνύει,
ᾯ κλῆσις Δημομέλης ἦν, ὥσπερ Αἰσχίνης γράφει.
Ἀνεψιοὶ ἀλλήλοις δὲ τῶν ἀδελφῶν οἱ παῖδες,
Οὓς ὥσπερ ἡ συνήθεια νῦν ἐξαδέλφους λέγει.

Ἀδελφι-

Cercuri, militares, hippagogon, triremes,
Lembi, & myoparones, gauli, epactrides,
Rotundæ, atq; onerariæ, poreæ, epholcides,
Aliæq; species superfluæ, molestum autẽ mihi dicere.
Omnes aũt pisces muti, præter scarũ et castoridem.
Qui scarus humidam mittit uocem, ut sermo,
Atq; ruminat cibum ut filij ouium.
Castoris autem ululat: qui autem audiuerit hanc,
Tempore breui pertransit miseræ uitæ.

DE BATTO CYRENAE REGE, & silphio. Posita est historia 110. sed paucis. 48.

Battus antè Theræus erat, qui condidit Cyrenem.
Aristoteles iste autem uocatus nomine,
A uoce battarismo, Battus denominatus est:
De uoce enim ut consuleret, uenit ad oraculum,
Si fortè transiturus esset ad rectum, ex battarismis.
Deus autem respondit huic ad uerbum hæcce:
Batte ad uocem uenisti, rex autem te Phœbus Apollo "
In Libyam mittit ouium nutricem, habitatorem. "
Sic deinceps ex Thera quidem statim recurrit.
Profectus autem in Libyam, condit Cyrenem urbem.
Multa autem beneficia cum fecisset Cyrenæis,
Habuit donum ab ipsis, plantam silphij.
Olus autem silphium, Synesius mihi dicit.
Omnes uerò plantam dicunt illud fuisse,
Plantã multo preciosissimã, & inuentu difficillimam.
Cuius & stipes suspensus est templo Apollinis:
Quæ neglecta, magis comat atq; pullulat.
Si autem colatur, fugit locum & regionem.
Duo autem sunt silphia: alterum quidẽ ex uilioribus,
Alterum uerò preciosissimum, quod Cyrenæi
Batto attulerunt, gratia beneficij.
Battus autem uices rependens, institutum horum
In numismate suo expressit insculptum,
Cyrenæos afferentes silphium illi.

DE ANDOCIDE RHETORE, cuius meminit Lysias orator, uelut qui suum patrem prodiderit. 49.

Andocidis rhetoris pater Leogoras
Ab Andocide proditus, cum uicisset in iudicio,
Iudices rogauit, uxorem ut obtineret in nuptias,
Vt filios ex ipsa generaret legitimos:
Andocides enim notbus erat filius Leogoræ, vides
Pecunijs adoptatus ipsi, propter orbitatem.
Et suam consobrinam Andocides iste
Pro frumentis uendit regi tunc Cypriorum.
Aristidæ autem filia puellula fuit.

DE DEMOSTHENE PRODENTE Demomelem consobrinum suum, ut Aeschines inquit. 50.

Demosthenes suum consobrinum prodit,
Cui nomen Demomeles erat, ut Aeschines scribit.
Consobrini inter se autem, fratrum filij:
Quos consuetudo nunc germanos dicit.

Ἀδελφιδοῖ τῷ ἀδελφῷ, τῶν ἀδελφῶν οἱ παῖδες,
Ἀνεψιοὺς δὲ εἴωθε λέγειν δημώδης λόγος.
Τῶν ἐξαδέλφων τοὺς υἱοὺς πρὸς μὲν ἀλλήλους λέγε,
Ἀνεψιοὺς, ὥσπερ τοὺς πρὶν, ἤτοι γε ἐξαδέλφους.
Ἀνεψιοὺς μὲν καὶ αὐτοὺς, ἀλλὰ βαθμοῦ δευτέρου.
Λέγε μοι δ' ἀνεψιαδοῦς, πατράσι τοῖς ἀλλήλων.
Τοὺς θυγατέρων δὲ υἱοὺς, καὶ τοὺς υἱῶν υἱεδεῖς.
ὑϊδοῦς Θυγατριδοῦς καὶ † υἱωνοὺς δὲ λέγε,
Ἀλλὰ γονεῦ, ὡς δυνατὸν, πάντα χρεὼν σύντομον.
Ἂν γὰρ ὡς Τζέτζης πλατυσμῷ τὰς ἱστορίας γράφω,
» Πολλαί κεν δεκάδες δευοίατο οἰνοχόοιο,
Πολλαὶ δ' αὖ ἀπολείψειεν γραφῆναι ἱστορίαι,
Τῶν, προσγραφῇ τοῦ πίνακος οὐσῶν συντεθειμένων.
Ἡ βίβλος γραφομένοις γὰρ εἰς πλάτος οὐκ ἀρκέσοι.
Μὴ καὶ στενῶς δὲ δέδοικα, μέχρι γὰρ οὗ νῦν γράφω,
Ἐχρῆν κατ' ἀναμέτρησιν καὶ τὸ ποσὸν τῆς βίβλου,
Τρίτην πρὸς ἑβδομήκοντα γράφειν με ἱστορίαν.
Γράφω δὲ νῦν πεντηκοστήν. διὸ στενῶς με δέον,
Ὡς προσγραφῆς τοῦ πίνακος τὴν πᾶσαν ἱστορίαν
Ἐν τῇ παρούσῃ δυνηθῶ συμπεριλεῖσαι βίβλῳ.
Εἴπερ στενῶς ἐντεῦθεν δέ τις ἱστορίας βλέπων,
Τζέτζην κακὸν καὶ ἄναλκιν πρὸς ἱστορίας φήσει·
» Ἀλλ' οὐ πείσονται Τρῶες καὶ Δαρδανίωνες,
τρῴων Καὶ † Τρώων ἄλοχοι μεγαθύμων ἀσπιστάων,
» Τάων οὐ κονίῃσι βάλεν θαλεροὺς παρακοίτας.
Οἱ ποιηταὶ, καὶ συγγραφεῖς, ῥήτορες, λογογράφοι,
Ἱστορικοὶ, καὶ χρονικοὶ, καὶ τεχνικοὶ παντοῖοι,
Ὧνπερ κατέχων ἐν χερσὶ τὰς βίβλους, ὢν ἀβίβλος,
Ἐκείναις παρενέγραφε τοὺς λογισμοὺς ὡς ἔδει.
Αἳ μέχρι νῦν καταγράπτοι γραφαῖς τελοῦσι τούτου.

ΠΕΡΙ ΠΑΡΜΕΝΙΩΝΟΣ ΚΑΙ νικάνορος. να.

Νικάνορα διέβαλε Φιλίππῳ Παρμενίων
Δυσφήμους λόγους κατὰ σοῦ λέγων, ὦ κράτορ, λέγει.
Ὡς δ' ἐρευνῶν ὁ Φίλιππος αἰτίαν ὑβρισμάτων,
Τὴν ἔνδειαν εὕρηκε, χρήματα στέλλει τούτῳ.
Αἰνοῦντος τοῦτον δ' ἔμπαλιν τὶς λέγει τῷ Φιλίππῳ,
Φίλιππος δ' εἰς ἐπήκοον πάντων βοήσας λέγει,
Ἡμεῖς ἐσμὲν οἱ ἄρχοντες αὐτοῖς τῶν ὑπαιτίων,
τούτοις Τοῦ λοιδορεῖσθαι τοῖς ἡμῶν, καὶ ἐπαινεῖσθαι † τούτους.
Ὁ Τύρταμος Θεόφραστος τοῦτο δοκεῖ μοι λέγειν.
Ὡς Πλάτων γὰρ Ἀριστοκλῆς καλούμενος τὸ πρώην,
Πλάτων οἷα πλατύσωμος ἐκλήθη τῷ Σωκράτει,
Οὕτω καὶ οὗτος Τύρταμος καλούμενος, ὕστερον
Τῷ φράζειν λόγους ἄριστα, Θεόφραστος ἐκλήθη,
Ἀριστοτέλει τῷ σοφῷ τῷ τούτου διδασκάλῳ.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΗΡΩΔΟΥ ΠΑΙΔΩΝ, ὡς Ἰώσηπος μέμνηται. νβ.

Τρεῖς παῖδες τῷ Ἡρώδῃ μὲν ἦσαν τῷ στεφηφόρῳ,
Ὃς παῖς ἦν Ἀντιπάτρου τε καὶ Κύπριδος, ἢ ἄραψ.
Ἐξ ἰδιώτιδος τινὸς Δωρίδος Ἰουδαίας,
Πανοῦργος τὶς Ἀντίπατρος. ἐκ δὲ τῆς Μαριάμμης,
Τῆς Ἀλεξάνδρου θυγατρὸς, υἱοῦ Ἀριστοβούλου,
Ἣν ἔσχεν ἤδη βασιλεὺς τυγχάνων ὁ Ἡρώδης,
Ἀλέξανδρος γεγόνει το μετὰ Ἀριστοβούλου.

Οὗτος

Vterini autem fratri, fratrum filij,
Consobrinos quos consueuit dicere plebeius sermo,
Ex fratribus filios autem inter se quidem dic
Germanos, ut priores, uel consobrinos:
Consobrinos quidem & ipsos, sed gradu secundo.
Dic uerò mihi sobrinos, à patribus mutuis.
Filiarum autem filios, & filiorum filios,
Nepotes atq; neptes dicito.
Sed coarctare, quantum licet, omnia opus est inde.
Si enim, ut Tzetzes, prolixè historias scribo,
Multæ & decades priuarentur pocillatore,
Multæq; deficerent ut scriberentur historiæ,
Earum quæ in scripturæ paginæ sunt compositæ.
Liber enim scribẽdis prolixe nõ sufficeret. (nũc scribo?
Neq; uerò ut angustius scribam, timeo: usq; enim quò
Oportebat secundum mensuram & quantitatem libri
Tertiam ad septuagesimã scribere me historiam. (tet,
Scribo aũt nũc quinquagesimã: quare arctare me opor
Vt scripturæ tabulæ omnem historiam,
In præsenti possim concludere libro.
Si quidem arctè hinc quispiam historias uidens,
Tzetzem malum atq; imbellem ad historias dicet.
Sed non audient Troiani, nec Dardani, «
Et Troianorum uxores magnanimorũ armigerorum, «
Quarum in pulueres proiecit uiuidos maritos. «
Poëtæ, scriptores, rhetores, oratores,
Historici, chronici, & artifices omnis generis,
Quorũ detinẽs in manibus libros, existens sine libris,
Illis ascripsit cogitationes quas oportebat,
Quæ usq; nunc descriptæ scripturis sunt huius.

DE PARMENIONE ATQVE Nicanore. 51.

Nicanorem detulit Philippo Parmenio: (quit.
Maledicos sermones in te dicens, ô imperator, in-
Vt autem scrutans Philippus causam contumeliarum,
Egestatem inuenit, pecunias misit huic.
Laudante hoc autem rursus, quispiam dicit Philippo.
Philippus autẽ ad audientiam omnium exclamans ait:
Nos sumus principes ipsis causæ,
Vt conuicientur nobis, atq; laudent ijdem.
Tyrtamus Theophrastus hoc uidetur mihi dicere.
Vt Plato enim Aristocles uocatus antea,
Plato ut laticorpus est appellatus à Socrate:
Sic & iste Tyrtamus nuncupatus, postea (dictus,
Eo quòd diceret orationes optime, Theophrastus est
Ab Aristotele, sapiente huius præceptore.

DE HERODIS FILIIS, VT Iosephus memorat. 52.

Tres filij Herodi quidem erant coronifero,
Qui filius erat Antipatris et Cypridis, uel Arabs.
Ex plebeia quadam Doride iudea,
Versutus quidam Antipater: atq; ex Mariamme,
Alexandri filia, filij Aristobuli,
Quam habuit iam rex existens Herodes,
Alexander natus est cum Aristobulo.

Iste

Οὗτος οὖν ὁ Ἀντίπατρος, ὁ παῖς ὁ τῆς Δωρίδος,
Τοὺς Μαριάμμης τοὺς υἱοὺς διέβαλον Ἡρώδῃ.
Καὶ δὴ μικροῦ Ἀλέξανδρος ἔμελλε τεθνηκέναι,
Εἰ μὴ ὁ τούτου πενθερός, πατὴρ ὁ τῆς Γλαφύρας,
Ἀρχέλαος κικλήμενος, Καππαδοκῶν ὢν ἄναξ,
Ὑπὲρ γαμβροῦ καὶ τῆς † παιδὸς δεινῶς ἐπτοημένος,
Συντόμως τέμνων τὴν ὁδὸν ἀλλεπαλλήλοις ἵπποις,
Ὡς πρὸς Ἡρώδην ἔφθακε, θυμομανής τε δῆθεν,
Ὁ μιαρὸς ἐβόησεν, ἔτι ἐστὶ τῷ βίῳ.
Ἔτι τὸν ἥλιον ὁρᾷ; ὦ γνώμης βασιλέως,
Ὦ πατρικῆς πρᾳότητος, ὦ ἀνεξικακίας.
Ἀλλ' οὖν ἐγὼ τῆς θυγατρὸς αὐτὸν διαζευγνύω,
Ὡς μὴ πατραλοίτορα θέλων γαμβρὸν κεκτῆσθαι.
Οὕτω γὰρ δράσας, καὶ εἰπὼν δεινοτάτῳ μεθόδῳ,
Πρὸς τὸ κρατοῦν δὲ τοῦ θυμοῦ πάθος μὴ ἀντιτείνας,
Ἤνυσεν ὅσον ἔχρηζεν, οἷα δεινὸς ὢν ῥήτωρ.
Ὑπὲρ γὰρ οὗ ὠργίζετο, ἱκέτευεν Ἡρώδης,
Μήπως ὁ παῖς διαζυγῇ τῆς θυγατρὸς ἐκείνου.
Ὁ παῖς Ἡρώδου, καὶ γαμβρὸς τοῦ Ἀρχελάου τοῦδε
Παράδοξον ἐφεύρηκε τότε τὴν σωτηρίαν,
Αὐτὸς παραδοξότερον Ἀρχέλαος ἐντυχεῖ,
Σώσας θανάτου τὸν γαμβρόν, σὺν τῷ λαβεῖν καὶ δῶρα.
Χρυσοῦ γὰρ ἑβδομήκοντα ταλάντοις ὁ Ἡρώδης,
Καὶ θρόνῳ διαλίθῳ δὲ καὶ ἄλλοις δώροις οἵοις,
Ἀρχέλαον καὶ σύμπαντας τοὺς τούτου δεξιοῦται.
Καὶ οἱ Ἡρώδου σύμπαντες τούτοις διδοῦσι δῶρα.
Ὑπὲρ τοῦ τὸν Ἀρχέλαον γαμβροῦ μὴ στερηθῆναι,
Ἀνύσας οὗτος δὲ τὸ πᾶν, πρὸς τὸν Ἡρώδην λέγει,
Σκόπει μὴ ἆρα βασιλεῦ ψευδεῖς εἰσιν οἱ λόγοι,
Ἢ παραινέσεις τῷ παιδί, πρός τινων κακοσχόλων.
Τότε καὶ ὁ Διόφαντος ἐκεῖνος ἀνῃρέθη,
Ἀνθ' οὗ γραφὴν ἐχάραξεν, ὡς ἀπὸ Ἀλεξάνδρου.
Σὺν τοῖς υἱοῖς Ἡρώδῃ δὲ ὑπῆρχε καὶ θυγάτηρ,
Ἣν ἀδελφῷ τῷ ἑαυτοῦ Φερώρᾳ συνεζεύγνυ,
Τάλαντα τριακόσια διδούς, φερνὴν τοῦ γάμου.
Ὃς ταῦτα πάντα παριδών, ἐρῶντα δούλης ἔσχε,
Μετὰ τῶν ἄλλων τῶν λοιπῶν δουλεραστῶν μοι τάττε,
Τοὺς τέσσαρας, ὡς κάλλιστον ἅρμα δουλομιξίας,
Ἀριστοτέλην, Πλάτωνα, Μενέλαον, Φερώραν,
Δύο κρατούντων ἀδελφούς, φιλοσοφοῦντας δύο.

Iste igitur Antipater, filius ille Doridis
Mariammæ filios detulit Herodi.
Et ferè Alexandrum futurum erat occisum iri,
Nisi huius socer, pater Glaphyræ,
Archelaus uocatus, Cappadocum rex,
Pro genero atq; filia uehementer ueritus, θυγατρὸς
Breuiter ineidens uiam subinde mutatis equis,
Vt ad Herodem peruenit, iratus sanè diu,
Impurus, inquit, ille est adhuc in uita,
Adhuc solem uidet? ô prudentiam regis,
O paternam mansuetudinem, ô innocentiam,
Igitur ego à filia ipsum separabo,
Velut minimè parricidam uolens generum poßidere.
Sic enim cũ fecisset, & dixisset uehemẽtiæ methodo,
Contra obtinentẽ aũt animi affectum nõ se opponens,
Perfecit quantũ uoluit, tanq̃ uehemẽs existẽs rhetor.
Super enim quo irascebatur, rogauit Herodes,
Ne sanè filius disiungeretur à filia illius.
Filius Herodis, & gener Archelai huius,
Inexpectatam adinuenit tunc salutem.
Ipse magis præter opinionẽ Archelaus uoto potitur,
Cũ seruasset à morte generũ, simulq; accepisset dona.
Auri enim septuaginta talentis Herodes,
Et throno lapideo, & alijs donis egregijs,
Archelaum & uniuersos huius amplectitur.
Et Herodis uniuersi illis dant dona,
Pro eo ut Archelaus genero non priuaretur.
Cum absoluisset autem iste totum, ad Herodem dicit:
Considera nunquid ô rex falsi sint sermones,
Aut adhortationes filij, ab aliquibus malè feriatis.
Tunc & Diophantus ille interfectus est,
Eo quòd scripturam formauerat, uelut ab Alexandro.
Præter filios autem Herodi quoq; fuit filia,
Quam fratri suo Pheroræ coniunxit,
Talenta trecenta dans, dotem nuptiarum.
Qui hæc omnia despiciens, amorem seruæ tenuit.
Cũ alijs, cæteris ancillarũ amatorib. hũc mihi colloca,
Quatuor, uelut pulcherrimũcurrũ seruilis mixtionis,
Aristotelem, Platonem, Menelaum, Pheroram:
Duos imperatorum fratres, philosophantes duos.

ΠΕΡΙ ΞΕΡΜΟΔΙΓΕΣΤΟΥ, ΠΕΡΙ οὗ Διόδωρος μέμνηται. νγ.

Οὗτος ὁ Ξερμοδίγεστος, Διόδωρος ὡς γράφει,
Οἶμαι τοῦ Αὐδολέοντος Παιόνων βασιλέως,
Φίλος τελῶν πιστότατος, τοὺς θησαυροὺς μηνύει,
Ἢ Λυσιμάχῳ, ἤ τινι τῶν Θρᾴκης βασιλέων.
Ἀργαλέον δέ μοί ἐστι, θεὸν ὡς πάντ' ἀγορεύειν.
Ἀβίβλῳ πεφυκότι μοι. οἴδατε οἷς περ λέγω.
Τοὺς θησαυροὺς ἐμήνυσε τῷ Θρᾴκης στεφηφόρῳ,
Τοῦ Σαργεντίου ποταμοῦ κάτωθεν κεκρυμμένους,
Τοὺς δὲ αὐτὸς κατέκρυψε σὺν αἰχμαλώτοις μόνοις,
Τρέπων τὴν κοίτην ποταμοῦ, καὶ κατορύττων κάτω.
Εἶτα τὸν ῥοῦν ἐπαφείς, τοὺς δ' αἰχμαλώτους σφάττων.

ΠΕΡΙ

DE XERMODIGESTO, CVIVS Diodorus meminit. 53.

Iste Xermodigestus, Diodorus ut scribit,
Arbitror Audoleontis Pæoniorum regis,
Amicus existens fidelißimus, thesauros indicabat
Vel Lysimacho, uel cuidam Thraciæ regum:
Difficile autem mihi est, ceu deum omnia fari,
Sine libro existenti mihi: scitis, quibus dico.
Thesauros indicauit Thraciæ coronigero,
Sargentinum fluuium infra absconditos:
Quos ipse abscondit, cum captiuis solis,
Vertens stratum fluuij, atq; defodiens subtus.
Deinde fluentum emittens, captiuos autem iugulans.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΚΑΝΔΑΥΛΟΥ ΓΥΝΑΙ-
κὸς, προδούσης τὸν σύζυγον. νδ.

Νυσσία οὖσα σύζυγος Μυρτίλου τοῦ Κανδαύλου,
Τὸ δὲ Κανδαύλης Λυδικῶς τὸν κυνάγχην λέγει,
Ἐπεὶ Κανδαύλης ἔδειξε γυμνὴν αὐτὴν τῷ Γύγῃ,
Κτανεῖν τὸν Γύγην ἔπεισεν, ἑαυτῆς τὸν συνευνέτην.

ΠΕΡΙ ΛΑΙΤΟΥ ΚΑΙ ΕΚΛΕΚΤΟΥ, ΩΝ
Ἡρωδιανὸς ἐν τῇ χρονικῇ μέμνηται. νε.

Ὁ Λαῖτος ἀρχιστράτηγος ἦν τοῦ στρατοῦ Κομόδου,
Ὁ Ἔκλεκτος ὑπῆρχε δὲ τούτου κοιτωνιάρχης,
Καὶ τῆς Κομόδου παλλακῆς μοιχὸς ἦν, τῆς Μαρκίας.
Ὡς τῇ ἀρχῇ τοῦ χρόνου δὲ, ἡ ἑορτὴ μεγάλη,
Ἐν ᾗ καὶ δώροις δέχονται ἀλλήλους οἱ Ῥωμαῖοι,
Ἐκ τοῦ μονομαχίου μὲν, οὐκ ἐκ τοῦ παλατίου,
Ὁ Κόμοδος ἠθέλησε προέλευσιν ποιῆσαι.
Ἐκώλυον ἐκεῖνον δὲ ἥ τε Μαρκία πρῶτα,
Εἶτα Λαῖτος, καὶ Ἔκλεκτος· γράφει, κτανθῆναι τούτους,
καὶ ἐκείνους Τήν τε Μαρκίαν παλλακὴν, † ἐκείνους δὲ ὁμοίως.
Ὑπὸ τὴν κλίνην τὴν αὐτοῦ τίθησι δὲ τὸν χάρτην.
Μικρὸν δέ τι παιδάριον στεργόμενον Κομόδῳ,
Τὴν κλῆσιν Φιλοκόμοδος, ἔπαιζε σχὼν τὸν χάρτην.
Φιλοῦσα τοῦτον, εἶδε δὲ τὸν χάρτην ἡ Μαρκία.
Καὶ γνοῦσα τούτου δύναμιν, ἐπιβουλεύει τούτῳ.
Καὶ φάρμακον σκευάσασα, τούτῳ δίδωσι πρὸς πόσιν.
Ἐμοῦντος τοῦ Κομόδου δὲ, Νάρκισσος πνίγει τοῦτον,
Νέος τις ἀνδρειότατος, καὶ περιξάγει βίου,
Τρισκαίδεκα κρατήσαντα τῆς σκηπτουχίας ἔτη.

ΠΕΡΙ ΦΑΙΔΡΑΣ ΚΑΙ ΙΠΠΟΛΥ-
του, ὧν Εὐριπίδης καὶ ἕτεροι
μέμνηνται. νς.

Τὰ Φαίδρας Ἱππολύτου τε, δῆλα τελεῖ τοῖς πᾶσιν,
Ὡς ἤρα τούτου Φαίδρα μὲν προγόνου πεφυκότος,
Αὐτοῦ δὲ αὐτὴν ἀπώσαντος, ψεύδεται τούτου βίαν
Θησεῖ τῷ τούτου δὲ πατρὶ, θνήσκει δειναῖς κατάραις.

ΠΕΡΙ ΕΛΕΝΟΥ, ΠΡΟΔΙΔΟΝΤΟΣ
τὴν Τροίαν μαντεύμασιν. νζ.

Ἕλενος παῖς Πριάμου μὲν, ἦν δὲ τὴν τέχνην μάντις,
Ἐκ λίθου σιδηρίτου δὲ γνοὺς πόρθησιν τῆς Τροίας,
Μόνος προσῆλθεν Ἕλλησι, καὶ λέγει τὰς μαντείας,
Ὡς τέως δεικνύουσιν Ὀρφεύς. ὁ δὲ Εὐριπίδης λέγει,
Ἀνθ' ὅπερ ὁ Δηίφοβος ἔλαβε τὴν Ἑλένην,
Ὁ τούτου σύναιμος, φθονῶν, τοῖς Ἕλλησιν ἐπῆλθε.
Τὸν δὲ Ὀδυσσέα Σοφοκλῆς λέγει θηρᾶσαι τοῦτον.
Ἄκοντα τὲ τὴν πόρθησιν Ἕλλησι Τροίας φράσαι.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ, Ο ΧΑΛΚΙΔΕΥΣ ΠΟΙΗ-
τὴς τὸν Ἀντήνορα. νη.

Λυκόφρων τὸν Ἀντήνορα Τροίας προδότην λέγει,
Ἀναψαλάξαντα ζυγὰ δουρείου γαστρὸς ἵππου.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ, Ο ΧΑΙΡΩΝΕΥΣ
Οὐινδίκιον. νθ.

Ἐν παραλλήλοις Πλούταρχος τοὺς Βρούτου παῖδας λέγει,
Τίτον καὶ Οὐαλέριον, καὶ τοὺς τοῦ Κολλατίνου,
Ἐν κοπρῶνι ζοφώδει ἄνθρωπον καταθῦσαι,
Καὶ τῶν ἐγκάτων δὲ αὐτοῦ φαγόντας, συνομόσαι,
Ὅπως αὖ τυραννεύσωσι τῆς παλαιτέρας Ῥώμης.

Δῆλον

DE CANDAVLAE VXORE,
prodente maritum. 54.

Nyßia existens uxor Myrtili Candaulæ,
Candaules aũt Lydicè, pelle præfocatũ significat.
Postquàm Candaules ostendit illam nudam Gygi,
Occidere Gygen persuasit suum coniugem.

DE LAETO ET ECLECTO, QVO-
rum Herodianus in chronica meminit. 55.

Laetus primus dux erat exercitus Comodi,
Eclectus autem fuit huius cubiculorum princeps,
Et Comodi concubinæ adulter erat, Marciæ.
Vt autem anni principio, quæ festiuitas magna,
In qua & donis excipiunt sese mutuò Romani,
Ex singulari quidem pugna, non ex palatio,
Comodus uoluit prouentum fieri:
Prohibebat autem ipsum ipsa Marcia prima,
Deinde Lætus, & Eclectus scribit, occisum iri hos,
Atq; Marciam concubinam, & illos autem similiter.
Sub lectum autem illius ponit chartam.
Paruumq; puellus amatus à Comodo,
Nomine Philocomodus, ludebat habens chartam,
Osculans hunc autem uidit chartam Marcia,
Et intellecta huius ui, insidiatur huic:
Et pharmacum cum parasset, huic dat ad potionem.
Vomente autem Comodo, Narcissus suffocat hunc,
Iuuenis quidam fortißimus, & abducit è uita,
Tredecim cum tenuisset sceptrum annis.

DE PHAEDRA ET HIPPOLY-
*to, quorum Euripides & alij
meminerunt.* 56.

Gesta Phedræ & Hippolyti clara sunt omnibus.
Vt amauit aũt hunc Phedra, priuignũ existentem,
Ipso autem illam repellente, mentitur huius uim
Theseo ipsius patri, moritur diris imprecationibus.

DE HELENO PRODENTE
Troiam uaticinijs. 57.

Helenus filius quidem Priami, arte erat uates.
Ex lapide autẽ Siderite cognita uastatione Troiæ,
Solus accesßit Græcos, atq; dicit uaticinia,
Vt interim ostendit Orpheus. Euripides autem dicit,
Eo quòd Deiphobus acceperit Helenam,
Huius consanguineus, inuidens, Græcos accesßit.
Vlyssem autem Sophocles dicit captasse hunc,
Inuitumq; uastationem Græcis Troiæ dixisse.

DE HOC, CHALCIDICVS
poëta Antenorem. 58.

Lycophron Antenorem Troiæ proditorem dicit,
Qui recluserit iuncturas lignei uentris equi.

DE HOC, CHAERONEVS
Vindicium. 59.

In parallelis Plutarchus Bruti filios dicit,
Titum & Valerium, & illos Collatini,
In latrina obscura hominem immolasse,
Et intestina eius comedentes, coniurasse,
Vt tyrannidem haberent ueteris Romæ.

Sermo

Ἄλλος δ' Οὐινδίκιος ἐκεῖσε κεκρυμμένος,
Λέγει τὸ ἐπιβούλευμα Βρούτῳ καὶ Κολλατίνῳ.
Βροῦτος δ' ἐλέγξας, ἔκτεινε πελέκει τοὺς υἱέας,
Τῷ Κολλατίνῳ παρειπὼν παῖδας ἰδίους κρῖναι.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ, Ο ΚΟΚΚΕΙΑΝΟΣ Κοριόλανον. ξ.

Δίων αὐτὸς Κοκκειανὸς, καὶ ἄλλοι δὲ μυρίοι,
Ὁπόσοι συνετάξαντο τὰς πράξεις τῶν ῥωμαίων,
Τὰ κατὰ Κοριόλανον τοῦτον φασὶ τὸν Μάρκον.
Ὁ Μάρκος οὗτος πρότερον κεκλήμενος καὶ γναῖος,
Ὕστερον Κοριόλανος σὺν τούτοις ἐπεκλήθη.
Ῥωμαῖοι Κοριόλανον τὴν πόλιν πολεμοῦντες,
Ὡς πρὸς αὐτὴν ἐτράπησαν οἱ πάντες αὐτοκρατῶς,
Αὐτὸς δ' εἰς τὴν πολέμιον πόλιν στραφεὶς, καὶ μόνος
Ἠνεῳγμένην εὑρὼν, οὕτως ἔπρησεν ἐκείνην.
Λαμπρῶς δ' αἰρθείσης τῆς φλογὸς, ἐπαναβὰς τὸν ἵππον,
Ῥόμῃ πολλῇ κατόπισθεν ἐμπίπτει τῶν βαρβάρων,
Οἳ τοῖς ῥωμαίοις διωγμὸν τὸν ἄστρεπτον ἐποίουν.
Οἵπερ στραφέντες, καὶ τὸ πῦρ φλέγον ἰδόντες πόλιν,
Καὶ πορθηθῆναι δόξαντες, ἔφυγον ἀλλαχόσε.
Αὐτὸς ῥωμαίους σώσας δὲ, πορθήσας καὶ τὴν πόλιν,
Τὴν ἥνπερ Κοριόλανον εἰρήκαμεν καλεῖσθαι,
Πρὸς τῷ καλεῖσθαι πρότερον μάρκος καὶ γναῖος ἅμα,
Ἔσχε καὶ Κοριόλανος ἐκ τοῦ τροπαίου κλῆσιν.
Οἷα δ' ὁ φθόνος εἴωθε ποιεῖν τοῖς εὐεργέταις,
Μετὰ μικρὸν ἐν λογισμοῖς τὸν ἄνδρα ζημιοῦσιν.
Ὑπερπαθήσας δ' ὁ ἀνὴρ θυμῷ διοστέτῳ,
Ἀφεὶς γυναῖκα τὴν αὐτοῦ, μητέρα, καὶ πατρίδα,
Πρὸς Κοριόλους ἔρχεται, καὶ δέχονται τὸν ἄνδρα,
Καὶ δὴ καὶ παρετάξαντο καὶ κατὰ τῶν ῥωμαίων.
Καὶ εἰ μὴ μετὰ συρραγὴν ἐκεῖνο τοῦ πολέμου,
Δραμοῦσαι κατεσχίσαντο τοὺς ἑαυτῶν χιτῶνας,
Γυμναί τε περιέστησαν ἡ σύζυγος καὶ μήτηρ,
Ἡ Βετουρία τε αὐτὴ, καὶ Βολουμνία κλῆσιν,
Καὶ τοῦτον μόλις ἔπαυσαν τῆς κατὰ ῥώμης μάχης,
Ἡ ῥώμη ἂν ἐπέγνωκε τιμᾶν τοὺς εὐεργέτας.
Ἀλλὰ λιταῖς ταῖς τῆς μητρὸς κλινθεὶς, καὶ τῆς συζύγου,
Πόλεμον μὲν κατέπαυσε τὸν κατὰ τῶν ῥωμαίων.
Αὐτὸς τοὺς Κοριόλους δ' ἀφεὶς, καὶ τοὺς ῥωμαίους,
Πρὸς ἄλλην γῆν ἀπέδραμε, τῇ λύπῃ βεβλημένος.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ, Ο ΑΝΤΙΟΧΕΥΣ ἀγαυὴν, τὸν υἱὸν προδιδοῦσαν εἰς θάνατον. ξα.

Τῷ Κάδμῳ πέντε γίνονται παῖδες ἐξ ἁρμονίας,
Πολύδωρος, καὶ τέσσαρες σὺν τούτῳ θυγατέρες,
Ἰνὼ, σεμέλη, ἀγαυὴ, μετὰ τῆς αὐτονόης.
Λάβδακος, πολυδώρου παῖς, ἀπὸ τῆς νυκτηΐδος,
Ἰνοῦς καὶ τοῦ ἀθάμαντος, λέαρχος μελικέρτης.
Πενθεὺς δὲ παῖς ἐχίονος καὶ ἀγαυῆς ὑπῆρχε.
Τῆς αὐτονόης δ' αὖ τῆς παῖς, καὶ τοῦ ἀρισταίου,
Τοῦ τῶν καρπῶν ἐφευρετοῦ, παῖς ὁ ἀκταίων ἦν.
Ὃς κιθαιρῶνι κυνηγῶν, ἐκ σφῶν κυνῶν ἐβρώθη.
Ἐκ δὲ σεμέλης καὶ διὸς, διόνυσος ἐτέχθη.
Ὅσπερ εἰς θήβας μετ' αὐλῶν καὶ κώμων ἐπιτρέχων,
Θαύματά τε ποιῶν, δεσμεῖται τῷ πενθεῖ.

Μόνος

Seruus autem Vindicius illic absconditus,
Dicit insidias Bruto atq; Collatino.
Brutus autem re comperta occidit securi filios,
Collatino permittens filios proprios iudicare.

DE EO, QVOD COCCIANVS Coriolanum. 60.

Dion ipse Coccianus, & alij complures,
Quotquot composuerunt gesta Romanorum,
Hæc de Coriolano hoc dicunt Marco.
Marcus iste prius uocatus etiam Gnæus,
Deinde Coriolanus cum his uocatus est.
Romani Coriolanum urbem oppugnantes,
Vt in fugam uersi sunt omnes fortiter,
Ipse in hostilem urbem uersus, & solus
Apertam inueniens, exussit illam.
Splendida autem sublata flamma, ascendens equum,
Impetu multo à tergo irruit in Barbaros,
Qui Romanis insectationem inuertibilem faciebant.
Qui conuersi, & ignem ardentem uidentes urbem,
Et uastatam esse arbitrati, fugerunt aliò.
Ipse Romanis seruatis, populatus & urbem,
Quam Coriolanum diximus uocatam esse:
Ad id quod prius uocabatur Marcus atq; Gnæus,
Habuit & Coriolanus ex trophæo nomen.
Vt autem inuidia solita est facere beneficis,
Post paululum in disceptationibus mulctant uirum.
Vehementer autem perturbatus uir furore maximo,
Relicta uxore sua, matre, atq; patria,
Ad Coriolos uenit, & amplexantur uirum,
Et sanè exercitum quoq; duxerunt contra Romanos.
Et nisi post congressionem illius belli,
Currentes conscidissent suas tunicas,
Nudæq; circumstetissent & uxor atq; mater,
Veturniaq; ipsa & Volumnia nomine,
Et hunc uix sedassent ab instituto contra Romã prælio,
Roma certè statuisset honorare beneficos.
Sed precibus matris sedatus, atq; coniugis,
Bellum quidem remisit contra Romanos susceptum.
Ipse autem Coriolis relictis atq; Romanis,
Ad aliam terram profugit mœrore lacessitus.

DE EO, QVOD ANTIOCHEVS Agauem filium prodentem in mortem. 61.

Cadmo quinq; nascuntur filij ex Harmonia,
Polydorus, & quatuor cum hoc filiæ,
Ino, Semele, Agaue, cum Autonoë.
Labdacus Polydori filius à Nycteide,
Inois atq; Athamantis Learchus Melicertes,
Pentheus autem filius Echionis & Agauæ fuit.
Autonoæ autem ipsius filius, & Aristæi,
Fructuum inuentoris, filius Actæon fuit:
Qui in Cithærone uenans, à suis canibus uoratus est.
Ex Semele autem atq; Ioue Bacchus genitus est,
Qui ad Thebas cum tibijs atq; comis accurrens,
Miraq; faciens constringitur à Pentheo.

Solus

αὖθις Μόνος λυθεὶς δὲ τῶν δεσμῶν, †ὄρει συνῆν ταῖς βάκχαις,
συνῆν Ὧν μία καὶ ἡ μήτηρ ἦν πενθέως τοῦ φυόντος.
Ὅστις πενθεὺς κατασκοπεῖν θελήσας τὰς βακχείας,
Τῷ κιθαιρῶνι προσελθὼν, ἀνέβη πρὸς ἐλάτην.
Δόξας δὲ ταῦρος τῇ μητρὶ καὶ τῶν βακχῶν ταῖς ἄλλαις,
Καταρξαμένης τῆς μητρὸς, εἰς μέλη διεσπάσθη.
ὕστερ καὶ †Ἔπειτα γνοῦσα τὸ δεινὸν, ὀδύρεται τὸ πάθος.
Ὁ εὐριπίδης μυθικῶς οὕτω ταῖς βάκχαις γράφει.
Ὁ δὲ ἰωάννης χρονικὸς ἀλληγορῶν που, λέγει.
Πενθεύς τι καὶ ὁ λάβδακος, μᾶλλον πενθεὺς δὲ πλέον,
Ἀνῃρημένων τῶν λοιπῶν ἐγγόνων τῶν τοῦ κάδμου,
ὑπὸ Τοῦ μὲν ἀκταίωνος αὐτοῦ †ἐπὶ κυνῶν ἰδίων,
Λεάρχου μελικέρτου δὲ παρὰ πατρὸς μητρός τε,
Εἶχεν ἐλπίδα κατασχεῖν τὰ σκῆπτρα καὶ τοὺς θρόνους.
Ὡς δὲ ἤκουσε διόνυσον ἔγγονον νόθον κάδμου,
Ἀντιποιεῖσθαι τῆς ἀρχῆς, δεσμεῖ κρατήσας τοῦτον.
Λύσας λιταῖς δὲ τῆς μητρὸς, κτείνεται δόλοις τούτου.
Διόπερ μῦθον ἔπλασαν, ἐκ τῆς μητρὸς κτανθῆναι.
Ἐγὼ δὲ τοῦτο, τῆς μητρὸς εἴρηκα προδοσίαν.

Solus aūt solutus à uinculis, in montanis erat cū Bacchis,
Quarum una mater erat Penthei dicti.
Qui Pentheus explorare uolens Bacchas,
Cithæronem accedens, ascendit ad abietem:
Visus autem taurus matri, & Bacchis alijs,
Incipiente matre, in membra discerptus est.
Deinde ipsa agnoscens facinus, lamētatur cōmissum.
Euripides fabulosè sic de Bacchis scribit:
Ioannes autem chronicus inuertens alicubi dicit,
Pentheus atq; Labdacus, magis aūt Pentheus amplius,
Interfectis reliquis filijs Cadmi,
Actæone quidem ipso à proprijs canibus,
Learcho & Melicerte à patre matreq;,
Habuit spem obtinendi sceptra atq; sedes.
Vt autem audiuit Dionysium filium spurium Cadmi,
Acquirere regnū, in uinculis detinet cōprehēsum hūc.
Soluens autem precibus matris, occiditur dolis huius.
Quapropter fabulā finxerūt, à matre occisum fuisse:
Ego autem hoc, matris dixi proditionem.

Η ΑΡΑ ΜΑΡΓΙΤΗΝ ΜΕ οἴει. ξβ.

ΕΝ τῷ δευτέρῳ πίνακι τετάρτην ἱστορίαν,
Τὸν νῦν μαργίτην εὕρῃς μοι. ἐπιγραφὴν δὲ φέρει
Τοῦ μελιτίδου πέρι τι, καὶ μωρανθέντων ἄλλων.
Οὗτος πανφρενιμώτατος ὢν γέρων ὁ μαργίτης,
Ἐξηρεύνα, τίς αὐτὸν ἐγκυμονήσας βρέφος,
Ἐκ τῆς γαστρὸς ἐγέννησεν. ἆρ' ὁ πατὴρ, ἡ μήτηρ.
Ὅμηρος βίβλον ἔγραψεν εἰς τοῦτον τὸν μαργίτην.

NVNQVID MARGITEM ME arbitratur. 62.

IN secunda tabula quartam historiam,
Nunc margiten inuenies mihi. inscriptionē aūt fert,
Melitide de, atq; stultè agentibus alijs.
Iste prudentißimus existens senex Margites,
Exquirebat quis ipsum conceptum infantem
Ex uentre genuisset, pater'ne an mater.
Homerus librum scripsit in hunc Margitem.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΔΑΚΡΥΟΥΣΗΣ ΕΝ ΣΙπύλῳ λιθίνης νιόβης. κεῖται δὲ ἡ ἱστορία ἐν τῷ τῶν προτέρων ἱστοριῶν πίνακι, ρμα. ἀτελὴς οὖσα καὶ αὐτὴ, βραχεῖ τινι λόγῳ. αἱ δὲ λοιπαὶ μετ' αὐτὴν ἀφανίσθησαν τοῖς στρατιώταις, καὶ ζήτει τῶν φιλοπόνων τὶς ταύτας ἐκ τῶν ἐωνησαμένων, εὑρεῖν, καὶ μεταγράψαι, καὶ συνθεῖναι ταῖς λειπούσαις. ξγ.

ΝΙόβη παίδων τῶν αὐτῆς καθ' ἡμέραν ἐν θανόντων,
Ὄρει σιπύλῳ λυδικῷ πρὸς λίθον ἐκτραπεῖσα,
Ὅμως ἐθρήνει τὸ δεινὸν, ὡς γράφουσιν οἱ μῦθοι,
Ἑκατοντεσσαρακοστὴν καὶ μίαν ὑπαργμοῦσαν.
Τοῖς ὄπισθεν εὑρήσεις ταύτην τὴν ἱστορίαν,
*μοσίαν κατὰ πλάτος τι, καὶ κατ' ἀλληγορίαν.
Κἂν ἐστιν ἀτελέστατος, δι' ἃς αἰτίας ἔφην.

DE FLENTE IN SIPYLO LApidea Niobe. Sita autem est historia in priorum historiarum tabula 141. imperfecta existens & ipsa, breui quadam oratione. Ceteræ uerò post ipsam, deletæ sunt à militibus: et quæras aliquis studiosus has ex his qui emerunt, inuenire, & transcribere, atq; componere cum reliquis. 63.

NIobe filijs suis in die uno mortuis,
Monte Sipylo Lydico in lapidem conuersa,
Tamen lugebat uehementer, ut scribunt fabulæ,
Centesimaquadragesimauna quæ fuisset.
Retro inuenies hanc historiam,
Scriptam latè, & iuxta allegoriam: *
Quāuis est imperfectißima, propter quas causas dixi.

στήλης

ΠΕΡΙ ΤΗΣ †ΣΤΗΡΗΣ ΤΟΥ ΕΝ αἰγυπτίαις θήβαις, μέμνονος. ξδ.

ΟΜέμνων παῖς ἦν τιθωνοῦ τοῦ ἀδελφοῦ πριάμου,
Ἐξ αἰθιόπων ἐπελθὼν, σύμμαχος τρώων γένει,
Ἀνῄρηται τῇ μάχῃ μὲν χερσὶν ἐξ ἀχιλλέως.
Ἐν τῇ πατρίδι δὲ ἀναχθεὶς, ἐτάφη τῇ οἰκίᾳ.
στήλη Καὶ †σόλη τούτῳ γέγονε πυρροποικίλου λίθου,
Μηχανητὸς, χαρμόσυνον δὲ ἡμέρᾳ πέμπει μέλος.
Ὥσπερ ἐπιγαννύμενος μητρὸς τῇ παρουσίᾳ.
Τῇ δὲ νυκτὶ τὸ γοερὸν ἔμπαλιν ᾄδει μέλος.

DE CIPPO, QVI EST IN Aegyptijs Thebis, Memnonis. 64.

MEmnon filius erat Tithoni, fratris Priami,
Ex Aethiopia profectus, socius Troianorū generi
Occisus est in pugna quidem manibus Achillis.
In patriam autem relatus, sepultus est domi.
Et columna huic fuit rubri uarij lapidis,
Fabrefacta, lætum autem die mittit cantum,
Velut lætatus matris præsentia.
Noctu autem flebile quoddam contrà canit carmen.

ΠΕΡΙ ΜΑΝΤΕΥΜΑΤΩΝ ΤΗΣ ΣΙ-
δηρίτιδος λίθου. ξε.

Η Σιδηρίτις λίθος τὶς τυγχάνει, κατ' Ὀρφέα,
Ἣν ἀενάοις ταῖς πηγαῖς εἰ λούει τὶς, ὡς γράφει,
Καὶ οἷς ἑτέροις δὲ φασὶν, ἀνδριαντήσας ταύτην,
Ὥσπερ παιδὸς νεογνοῦ ταύτης φωνὴν ἀκούσει,
Μαντευομένης ἀληθῶς περὶ πραγμάτων πάντων.
Εἶτα δὲ ἀποψύχεται, καθάπερ τεθνηκυῖα.
Ἐκ ταύτης καὶ ὁ Ἕλενος πόρθησιν Τροίας ἔφη.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ, ΠΩΣ Η ΜΑΓΝΗΣΣΑ
λίθος, ἣ καὶ ἡρακλεία καλουμένη, ἄλ-
λη δὲ ἡ σιδηρίτις ἐστὶν, ἐρᾷ
τοῦ σιδήρου. ξϛ.

Η Μάγνησσα ἡ λίθος μὲν, τὸν σίδηρον ἑλκύει,
Ἧς τὴν ὁλκὴν, καὶ τὴν μορφὴν, καὶ ἕτερα βραχία,
Καὶ ὡς καθέλκει πρὸς αὐτὴν τὴν φύσιν τοῦ σιδήρου,
Πρότερον προειρήκειμεν. ἀλλὰ δὲ νῦν ἐροῦμεν.
Τὴν λίθον ταύτην μάγνησσαν, στρωμνῆς τινος γυναικὸς
Λάθρα θεὶς ὑπὸ δέμνιον, τῇ γυναικὶ ἐρώτα,
Καὶ μόνη πάσας † εἴποι σοι ταύτης τὰς ἁμαρτίας.
Ἢ τῆς στρωμνῆς ὡς πρὸς τὴν γῆν † ἐξολισθήσει τάχει.
Ἂν δ' ἔστιν ἀναμάρτητος, ἀν δ' ἐστὶ τῶν ἀπταίστων,
Ἐκτείνει περιβαλοῦσα χεῖρας τῷ σῷ τραχήλῳ.
Οἶδα καὶ ἄλλα πλείονα χηνῶν τε καὶ βατράχων
Ὅσα ποιεῖ, καθεύδοντας ἄνδρας τε καὶ γυναῖκας,
Τοῖς ἐρωτῶσι † προσλαλεῖν αὐτῶν τὰ ἐπταισμένα.
Ἀρκεῖ δὲ τὰ μαγνήτιδος ἅπερ τὰ νῦν εἰρήκειν.
Ταύτην καὶ δύο ἀδελφοὶ ἐχθραίνοντες ἀλλήλοις,
Κατέχοντες, ἐκτρέπονται τῆς μάχης πρὸς φιλίαν.
Καί τις κατέχων ταύτην δὲ, θέλγει καὶ πείθει λόγοις,
Καὶ τὰς εὐχὰς δ' ἀποπληροῖ τῶν κατεχόντων ταύτην.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΧΥΤΩΝ ΑΡ-
γύρων. ξζ.

Λέγουσι τὴν ὑδράργυρον πάντες ἐρᾶν χρυσοῦ,
Τοῦ ποταμοῦ δ' οἱ θέλοντες ταύτης τι ῥεῖθρον κλέψαι,
Βόθρους ὀρύττουσι πολλοὺς τοῦ ποταμοῦ μακρόθεν,
Εἶτα ἱππέα τάχιστον χρυσοῦν βαλόντες δέρος,
Λέγουσι πλησιάσαι μὲν τοῦ ποταμοῦ τῇ κόρῃ,
Εὐθὺς δὲ φεύγειν, ὡς πτεροὶ πάλιν εἰς ὀπίσθιον.
Εἰς βόθρους δ' ἡ ὑδράργυρος διώκουσα ἐμπίπτει,
Ἐξ ὧν ἐλθόντες ἄχρυσοι συλλέγουσιν ἐκείνην.

ΠΕΡΙ ΛΙΘΩΝ ΕΤΕΡΩΝ, ΠΑΡΑ-
δραμὼν τοὺς ἔρωτας. ξη.

Π Ανταρβὴ λίθος οὖσα τις, τοὺς λίθους ἐπισπᾶται,
Ὁμοῦ χρυσόν τι καὶ τινὰ βυθοῖς ἐγχαλασθέντα,
Ὡς ἡ μαγνῆτις σίδηρον εἴωθεν ἐπισπᾶσθαι,
Καθάπερ καὶ ὁ ἤλεκτρος, ἣν λέγεις βερονίκην,
Καὶ αὐτὴ ἐπισπᾶται γὰρ τὰς φύσεις τῶν ἀχύρων,
Δάκρυον οὖσα δένδρου τι. τὴν ἄλλην γὰρ οὐ λέγω,
Ἤλεκτρον τὴν χαλκίζουσαν. τὰς δὲ λοιπὰς δυνάμεις
Ἐῶ μετάλλων ἄλλων τι, καὶ λίθων διαγράφειν.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ, ΑΛΛ' Ο ΣΟΦΙΛΛΟΥ
παῖς οὐκ ἐᾷ σοφοκλῆς. ξθ.

Ο Σοφοκλῆς ὁ τραγικὸς, υἱὸς τελῶν σοφίλλου,
Ἐν δράματι τοῦ αἴαντος, τὴν τοῦ μαστιγοφόρου,

DE VATICINIIS SIDERITI-
dis lapidis. 65.

Sideritis lapis quidam est, iuxta Orpheum,
Quem perpetuis fontibus si abluat quis, ut scribit,
Et quibuscunq; alijs uerò inquit: percunctatus hunc,
Velut pueri recentis huius uocem exaudiet,
Vaticinantem uerè de rebus omnibus.
Deinde autem frigescit, uelut mortuus.
Ex hac etiam Helenus populationem Troiæ dixit.

DE EO, QVO PACTO MAGNES-
sa lapis, qui & Herculeus uocatus, alius
uerò quàm Sideritis est, amat
ferrum. 66.

Magnessa lapis quidem ferrum trahit,
Cuius tractum, & figuram, & alia pauca,
Et quemadmodum ad se trahat naturam ferri,
Prius diximus: alia uerò nunc dicemus.
Lapide hoc Magnessa, strato alicuius mulieris
Clam posito sub lectum, mulierem interroga,
Et sola dicet omnia tibi sua peccata,
Vel à lecto in terra delabetur cito. ἄπας ἐξολισθήσεται
Si uerò fuerit absq; peccato, si fuerit ex non lapsis,
Extendet circumplexa manibus collum tuum.
Noui & alia multa anserum atq; ranarum,
Quæ faciunt, ut dormientes uiri ac mulieres
Interrogati alloquantur suos lapsus. προσλαλεῖ
Sufficiant autem quæ de magnete modò dixi.
Hunc & duo fratres inimici inter se
Detinentes, uertuntur à pugna ad amicitiam.
Et quispiã hãc detinẽs, mulcet ac persuadet rationib.
Et uota adimplet detinentium hanc.

DE FVSILIBVS AR-
gentis. 67.

Dicunt hydrargyron omnes, amare aurum.
Fluuij autem uolẽtes huius aliquod fluentũ furari,
Cuniculos fodiunt multos, à fluuio longè,
Deinde equitem celerem aurea cingentes pelle,
Iubent appropinquare quidem fluuij capiti,
Statim autem fugere, ut alatos, rursum retrò.
In cuniculos autem hydrargyros persequens incidit,
Ex quibus uenientes sine auro colligunt illam.

DE LAPIDIBVS ALIIS, PRAE-
termitto amores. 68.

Pantarbe lapis existens quidam lapides attrahit,
Simul aurumq; quoddam fossis immissus.
Velut magnes ferrum solet attrahere.
Quemadmodum & electrum, quod dicis Berenicen,
Et ipsum attrahit enim naturas palearum,
Lachryma existẽs arboris quædã: aliud enim nõ dico,
Electrum æs imitans. cæteras autem uires
Sino metallorum aliorum & lapidum describere.

DE HOC, SED SOPHILLI FI-
lius non permittit Sophocles. 69.

Sophocles tragicus, filius existens Sophilli,
In dramate Aiacis, uerùm flagelliferi,

Τοῦτον φέρει τὸν αἴαντα υἱὸν τοῦ τελαμῶνος,
Πρὸς εὐρυσάκην τὸν υἱὸν αὐτοῦ τὸν ἐκ τεκμήσσης
Λέγοντα, τὸ μὴ φρονεῖν γὰρ, καίτ' αὐτὸ λίαν ἱκανόν.

ΠΑΡΟΙΜΙΑ, Η ΠΕΡΙ ΤΟΥ, ΣΥ ΤΡΩσας, σὺ καὶ ἰάσεαι. ο.

Οἱ ἕλληνες ἐκπλέοντες τῇ κατὰ τρώων μάχῃ,
Ὡς τῇ παρὰ τὸν κάϊκον παρέβαλον μυσίᾳ,
Τηλέφου συναράξαντος μάχην, συνεπλονοῦντο.
Παῖς δ' οὗτος ἦν ὁ τήλεφος αὔγης καὶ ἡρακλέος,
Ὃν ἀχιλλεὺς κατὰ μηροῦ τήλεφον τότε τρώσας,
Ὕστερον αὖ ἰάτρευσεν ἐκείνῳ προσελθόντα.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΕΞ ΟΥΡΑΝΟΥ ΓΕΝΟμένης φωνῆς, πρὸς μάρκον κεδδίκιον. οα.

Ἐν παραλλήλοις πλούταρχος ὁ χαιρωνεύς που γράφει,
Ὕπατον ὄντα κάμιλλον τοῦ γένους τῶν ῥωμαίων,
Ὀστρακισθῆναι παρ' αὐτῶν εἰς ἀρδεάτας χώραν.
Μάρκος δέ τις κεδδίκιος ἐρχόμενος ἀγρόθεν,
Ἐξ οὐρανοῦ κατήκουσεν οὕτω φωνῆς λεγούσης·
Ὦ μάρκε σὺ κεδδίκιε, τάδε ῥωμαίοις λέγε,
Δι' ἀδικίας τὰς ὑμῶν ἐκδέχεσθε γαλάτας.
Μετὰ μικρὸν καὶ γέγονεν ἡ πρόρρησις ἐκείνη.
Ἄναξ γὰρ βρέννος γαλατῶν ἐπόρθησε τὴν ῥώμην.

ΠΕΡΙ ΜΙΔΕΙΑΣ ΠΟΛΕΩΣ οβ.

Μήδειας τῆς αἰήτου μὲν, ἦτα σὺν τῇ διφθόγγῳ.
Μηδίας χώρας μήδων δὲ, ἦτα σὺν τῷ ἰῶτα.
Ἀπὸ τοῦ μήδου τοῦ παιδὸς μηδείας σχούσης κλῆσιν.
Μιδείας δὲ τῆς πόλεως, ἰῶτα σὺν διφθόγγῳ.
Μίδας γὰρ ὁ χρυσομανὴς, μίδειαν πόλιν κτίζει.
Αἱ πόλεις διφθογγίζονται, αἱ χῶραι δι' ἰῶτα.
Μηδίαν χώραν λέγεις γὰρ, μίδειαν δὲ ἡ πόλις.
Ὡς ἰταλία λέγεται τῶν καλαβρῶν ἡ χώρα,
Τῶν καλαβρῶν ἡ χώρα τε, καὶ ἡ τῶν λογγοβάρδων.
Ἀττάλεια τυγχάνει δὲ πόλις τῆς παμφυλίας.
Οὕτω μηδία χώρα μὲν, μίδεια δὲ ἡ πόλις,
Ἣν μίδας ὁ χρυσομανὴς ἔκτισεν, ὥσπερ εἶπον.
Ῥᾷστα καὶ πόνου δίχα δὲ λαβὼν τὴν βασιλείαν,

carpentarius

Ὡς ὁ σαοὺλ, ὡς ὁ δαβὶδ, ὡς τύλλιος ὁ σέρβιος.
Ὡς λέων, ὡς βασίλειος ὁ μακεδὼν, καὶ ἄλλοι.
Μίδας γὰρ οὗτος ἁμαξεὺς ὢν τῶν ἀροτρευόντων,
Βόας λαβὼν καὶ ἄροτρον, ἐξῆλθεν ἀροτρεύσων.
Οἱ φρύγες δ' αὖ ἁρπάξαντες, ποιοῦσι βασιλέα.
Ἄνακτος γὰρ χηρεύοντες, συνέθεντο συνθήκας,
Τὸν πρῶτον διερχόμενον ποιῆσαι βασιλέα.
Οὗτος δὲ πρῶτος διελθὼν, ἐπέτυχε τὸ κράτος,
Ὁ κτίστωρ, ὥσπερ ἔφημεν, τῆς πόλεως μιδείας,
Ἣν διὰ ἰῶτα γράφειν σε χρεὼν, σὺν τῇ διφθόγγῳ.
Μειδίας δὲ τὸ κύριον, ὁ τύψας δημοσθένην,
Ὡς μειδιῶν καὶ γελαστὴς, δίφθογγον σὺν ἰῶτα.

ΠΕΡΙ ΔΙΑΥΛΟΥ, ΣΤΑΔΙΟΥ, ΚΑΙ ἑτέρων. ογ.

Πρὶν στάδιον ὠνόμαζον, τὸν δρόμον τὸν ἐνόπλιον,
Ὁ τρέχων μετὰ ὅπλων δὲ, ὄρθιον εἶχε δρόμον,
Κάμπτων οὐδόλως οὐδαμοῦ, ὁ στάδιος μὲν τοῦτο.
Δίαυλος δρόμος ὁ διπλοῦς, οὐ καὶ ποιῶν καμπτῆρα.
Ὁ δόλιχος ἑπτάδρομος, τρεῖς γὰρ καμπτῆρας εἶχε.

Κὰι

Hunc refert Aiacem filium Telamonis,
Ad Eurysacem filium suum ex Tecmessa
Dicentem, non sapere enim admodū iucundū malum.

PAROEMIA, TV VVLNERASTI, tu & medeberis. 70.

Graeci enauigantes in Troianorum pugnam,
Vt quae est apud Caicum appulerunt Mysiae,
Telepho excitante pugnam, simul turbabantur.
Filius autem iste erat Telephus, Auge atq; Herculis.
Quem Achilles in femore Telephū cum uulnerasset,
Deinde rursus curauit illum accedentem.

DE COELITVS EMISSA VOCE ad Marcum Ceddicium. 71.

In parallelis Plutarchus Chaeroneus alicubi scribit,
Consulem existentem Camillum gētis Romanorum,
Exulem factum ab ipsis in Ardeatas regionem.
Marcus autem quispiam Ceddicius ueniens ex agro,
E coelo audiuit sic uocem dicentem.
O Marce tu Ceddici, haec Romanis dic,
Propter iniustitias uestras suscipitis Gallos.
Post paulum etiam perfecta est praedictio illa.
Imperator enim Brēnus Gallorū, depopulatus est Romam.

DE MIDIA VRBE. 72.

Medeae Aeetae quidem, eta cum diphthongo.
Mediae uerò regionis Medorum, eta cum iota,
A Medo filio Medeae habentis nomen.
Midiae autem urbis, iota cum diphthongo:
Midas enim auro insanus, Midiam urbem condit.
Vrbes diphthongum habent, regiones per iota:
Mediam regionem dices enim, Mideiam autē urbem.
Sicut Italia dicitur, Calabrorum regio,
Calabrorum inquam regio, & Longobardorum.
Attaleia autem est urbs Pamphyliae:
Sic Media regio quidem, Mideia autem urbs,
Quam Midas auro insanus condidit, ut dixi:
Facile autem, & labore sine accipiens regnum,
Velut Saul, uelut Dauid, ut Tullius Seruius,
Vt Leo, ut Basilius ille Macedo, atq; alij.
Midas enim iste † auriga existens arantium,
Boues accipiens atq; aratrum, egressus est araturus.
Phryges autem rapientes, faciunt regem.
Rege enim orbati, pacti sunt pacta,
Primum pertranseuntem facere regem.
Iste aūt primus cū pertrāsisset, assequutus est imperiū,
Conditor, ut diximus, urbis Mideiae,
Quam per iota scribere te decet, cum diphthongo,
Meidias autē propriū, qui uerberauit Demosthenem,
Velut ridens atq; ridiculus, diphthongo cum iota.

DE DIAVLO, STADIO, atq; alijs. 73.

Antea stadium nominabant, cursum armatum.
Currens cum armis autem rectum habebat cursum,
Flectens omnino nequaquam: stadium quidem hoc.
Diaulus cursus duplus, unam faciens flexionem.
Dolichus aūt septem cursus, tres flexiones aūt habuit,

Et

Καὶ τὸ καμπτῆρος ἥμισυ. ἦσαν δ' ὅπλων ἄνευ.
Ὁ τέτρωρος ἦν δρόμος δὲ, καμπτήρων δυωδεκάδος.

ΠΕΡΙ ΛΩΤΟΥ. οδ.

Λωτὸν καὶ τὴν ἀγρίαν μὲν καλοῦσι τὴν βοτάνην,
Καὶ δένδρον τι καθίστανται, Διόδωρος ὡς γράφει,
Ἐν τόποις τοῖς γαδείρων τε, καὶ τόποις τοῖς αἰγύπτου,
Ποιῶν καρπὸν ὡς κύαμον, ἐξ οὗ ποιοῦσιν ἄρτον.
Μέμνηται καὶ ἡρόδοτος, οὗπερ λωτοῦ νῦν ἔφην.
Τινὲς λωτὸν δὲ λέγουσι, τὶ καλαμῶδες νείλου.

ΠΕΡΙ ΣΕΙΡΗΝΩΝ. οε.

Τρεῖς ἦσαν αἱ σειρῆνες μὲν ᾠδῇ κηλοῦσαι πάντας,
Ἡ λευκωσία, λίγεια, μετὰ τῆς παρθενόπης.
Ἄλλοι ἀγλαοφήμην δὲ φασίν, ἀγλαονόην,
Καὶ τρίτην θελξιέπειαν. ἦσαν δὲ θυγατέρες
Τοῦ ἀχελώου ποταμοῦ, καὶ τερψιχόρης μούσης.
Εὕρῃς αὐτὴν τοῖς † ἐπισθεν εἰς πλάτος γεγραμμένην,
Οὖσαν τετρακαιδεκάτην ταῖς πρώην ἱστορίαις.

ΠΕΡΙ ΠΟΛΥΔΑΜΝΕΙΩΝ ΦΑΡμάκων. ος.

Ὅμηρος τὴν πολύδαμναν φησὶ τὴν αἰγυπτίαν,
Εἶναι γυναῖκα θῶνος μὲν αἰγύπτου βασιλέως,
Οἵ τινες ὑπεδέξαντο μενέλαον, ἑλένην,
Ἀνέμοις πρὸς τὴν αἴγυπτον βιαίως ἐκριφέντας,
Καὶ δωρεαῖς ἠμείψαντο τούτους ἀξιοχρέοις,
Ὁ θὼν μὲν τὸν μενέλαον, πολύδαμνα δ' ἑλένην.
Καὶ φάρμακον ληθεδανὸν τῶν ὀδυνῶν δωρεῖται.
Ὃ βάλλουσα πρὸς οἶνον μὲν, ἄν τις ἐκ τούτου πίνει,
Ἐτήρει τοῦτον θλίψεων ἀθυμιῶν μακρόθεν,
Ὡς μὴ δακρύσαι μηδαμῶς, κἂν σφαττομένους βλέπῃ
Πατέρα τε καὶ ἀδελφὸν, εἴτε καὶ φίλον παῖδα.
Τοὺς μετὰ οἶνον λόγους πρὶν ἑλένης θελκτηρίους,
Ἐν ὀδυσσείᾳ, φάρμακον ληθεδανὸν εἰρήκειν.
Οὐκ ἀπεικὸς, καὶ φάρμακα τὴν αἴγυπτον κεκτῆσθαι,
Ληθεδανὰ, καὶ παύοντα τὰς ἀφορήτους θλίψεις.
Καὶ γὰρ καὶ τοὺς αἰθίοπας τοὺς ἀπαθεῖς ἀκούω,
Μήτε πληγαῖς, μήτε τομαῖς, μὴ καύσεσι, μήδ' ἄλλοις
Ἀνιαροῖς ἀλγύνεσθαι, φέρειν δὲ πάντα ῥᾷστα,
Ὡς ἄλλου τινὸς πάσχοντος δοκῶ τισι φαρμάκοις.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ, ΤΟΝ ΟΔΥΣΣΕΑ ΚΑπνὸν τῆς πατρώας μεγάλης εὐδαιμονίας κρείττω δοκεῖν. οζ.

Τὸν ὀδυσσέα ὅμηρος φησὶν ἐν ὀδυσσείᾳ,
Τῆς καλυψοῦς ἀθανατοῦν ὑπισχνουμένης τοῦτον,
Εἰ συνδιάγειν μετ' αὐτῆς καὶ συμβιοῦν † θελήσοι,
Μηδόλως βουληθῆναι μὲν, ἀλλὰ θανεῖν θελῆσαι,
Ἰδόντα μόνον † καὶ καπνὸν τῆς ἑαυτοῦ πατρίδος.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΑΙΔΩ, ΤΟΥ ΠΡΟΣ ἀνολβίην, θάρσος δὲ πρὸς ὄλβον. οη.

Τὸν ἀδελφὸν ἡσίοδος ἀργίας ἀποτρέπων,
Πέρση, φησὶ, μοι ἀδελφὲ, αἰδώς σοι ὑπαρχέτω,
Εἰς τὸ μὴ † πενητεῦσαί σε καὶ ἄνολβον γενέσθαι.
Θάρσος καὶ τόλμη δὲ πολλὴ πρὸς ὄλβον τε καὶ πλοῦτον.

ΠΕΡΙ

Et reuersionis dimidium, erant autem armis sine.
Tetrorus autem cursus erat flexionum duodecim.

DE LOTO. 74.

Loton & agrestem uocant herbam,
Et arbor quædam fuit, Diodorus ut scribit,
In locis Gadirensium, & locis Aegypti,
Faciens fructum ut fabam, ex quo faciunt panes.
Meminit & Herodotus, quem lotum nunc dixi.
Quidam aūt lotum dicūt, quidpiā cannosum in Nilo.

DE SIRENIBVS. 75.

Tres Sirenes quidem erant, cantu mulcētes omnes,
Leucosia, Ligea, cum Parthenope.
Alij Aglaophamam autem dicunt, Aglaonoën,
Et tertiam Thelxiepeian. erant autem filiæ
Acheloi fluuij, & Terpsichoræ Musæ.
Inuenies ipsam retro latè scriptam, ὄπισθεν
Existentē quartā & decimam in prioribus historijs.

DE POLYDAMNEIS PHARmacis. 76.

Homerus Polydamnen inquit Aegyptiam,
Esse uxorem Thonis quidem Aegypti regis,
Qui exceperunt Menelaum, Helenam,
Ventis in Aegyptum ui eiectos,
Et donis remunerabant hos dignißimis,
Thon quidem Menelaum, Polydamna autē Helenam.
Et pharmacum obliuionem inducens dolorum donat,
Quod cum iecerit in uinū quidē, si quis ex hoc bibat,
Seruabat hunc à pressuris eodem die longè,
Vt non fleret omnino, etiamsi iugulatos uideret
Patrem & fratrem, siue etiam charum filium.
Sermones aūt post uinum antea Helenæ illecebrosos,
In Odyssea pharmacum obliuionē inducens dixeram,
Non absonū, pharmaca in Aegypto acquisiuisse (ras.
Obliuionē inducētia, atq; sedātia intolerabiles pressu-
Etenim & Aethiopas, indolentes audio. (alijs
Neq; uerberibus, neq; incisuris, neq; exustionib. neq;
Dolore afficiētibus ægrè affici, ferre aūt omnia facile,
Velut si alius afficeretur, opinor, quibusdā pharmacis.

DE EO, QVOD VLYSSES FVmum patriæ magna fœlicitate meliorem putauit. 77.

Vlyssem Homerus dicit in Vlyssea,
Calypso immortalē cum polliceretur illum facere,
Si unà degere cum ipsa, atq; conuiuere uellet, θελήσει
Neq; omnino uoluisse quidem, sed mori maluisse,
Videntem solum etiam fumum suæ patriæ. καὶ

DE PVDORE QVI EST AD paupertatem, audacia uerò quæ ad opulentiam. 78.

Fratrem Hesiodus ab ocio dehortans,
Persa, inquit, mi frater, pudor existat tibi,
Ne pauper tu atq; infœlix fias, πενῆταί σε
Audacia aūt et fiducia multa ad opulētiā atq; diuitias.

Pp DE

ΠΕΡΙ ΤΟΥ, ΓΥΜΝΑΖΕ ΣΑΥΤΟΝ
προγυμνάσμασιν. οθ.

Ρητορικὴν μοι γίνωσκε τὴν δικανικῶν τέχνην,
ἐκκαλεῖν Τὴν βίβλον Ἑρμογένους δὲ σοφιστικὴν μοι κάλλειν.
Αὕτη δὲ ἡ σοφιστεύουσα ῥητορικῆς ἡ βίβλος,
Πεντάβιβλος ὑπάρχει μὲν, εἰς πέντε διαιρεῖται.
Εἴς τε τὰ προγυμνάσματα, στάσεις, καὶ τὰς εὑρέσεις,
Ἰδέας, καὶ πρὸς μέθοδον δεινότητος σὺν τούτοις.
Ἐν μὲν τοῖς προγυμνάσμασι, πῶς γράφειν δεῖ διδάσκει,
Ἓν ἕκαστον προγύμνασμα, δεκατεσσάρων ὄντων.
Ἐν στάσεσι τὰς στάσεις δὲ τὰς δεκατρεῖς διδάσκει,
γίνεται Πόσοις ἑκάστη τέμνεται, καὶ ποίοις κεφαλαίοις.
Εἰς τὰς εὑρέσεις λέγει δὲ, πῶς εὑρίσκειν δέον,
Προοίμια, διήγησιν, ἀγῶνας, ἐπιλόγους,
Καὶ πῶς χρὴ τὰ κεφάλαια τῶν ἀντιδίκων λύειν,
Πόσοις καὶ οἵοις τρόποις τε, καὶ πῶς δὲ τὰ οἰκεῖα
Εἰσάγειν χρὴ κεφάλαια, οἵοις καὶ πόσοις τρόποις·
Αἱ κεφαλαίων ἀγωγαὶ, καὶ λύσεις, ἅσπερ ἔφην,
Ἀγῶνες ὀνομάζονται. ταῦτα διδάσκει τούτοις.
Ἐν ταῖς ἰδέαις δὲ, ἑπτὰ διδάσκει τὰς ἰδέας,
Σαφήνειαν, καὶ μέγεθος, κάλλος, γοργότητά τε,
Ἦθος τε, καὶ ἀλήθειαν, δεινότητα σὺν τούτοις.
Ὧν τὴν σαφήνειαν αὐτὴν, τὸ μέγεθος, καὶ ἦθος,
Ἰδέας λέγει γενικὰς, ἐξ ἄλλων συγκειμένας.
Τὰς δὲ λοιπὰς τὰς τέσσαρας, εἰδικωτάτας λέγει.
Αὐτήν τε τὴν ἀλήθειαν ὑπὸ τὸ ἦθος τάττει
ἑπτὰ Ὁ Ἑρμογένης ὁ σοφὸς, καὶ τὰς δὲ ἑπτὰ ἰδέας,
ὄντων Ὡς πρότερον κατέλεξεν, ἓξ ταύτας μοι δεικνύει.
Ἑκάστη δὲ τῶν εἰδικῶν τῶν ἰδεῶν, ὧν ἔφην,
Ἀπὸ δ' ὀκτὼ συνίσταται μορίων, ἅπερ μάθε.
Ἐννοίας, καὶ μεθόδου τε, λέξεως, καὶ σχημάτων,
Κώλων, συνθήκης, παύσεως, σὺν τούτοις καὶ ῥυθμοῦ δε.
Τὴν δ' ἰδέαν γίνωσκε ποιότητα τοῦ λόγου,
Ἁρμόδιον προσώποις τε, πράγμασι προκειμένοις.
Ἄλλαις ἰδέαις χρώμεθα δικανικῷ γὰρ εἴδει,
Τῷ συμβουλῆς ἑτέραις δὲ, καὶ ἄλλαις πανηγύρει.
Ἄλλαις ἐν τοῖς ἀδόξοις δὲ, καὶ ἄλλαις ἀμφιδόξοις.
Καὶ ἄλλαις παραδόξοις δέ. καὶ τὰς ἰδέας ἔγνως,
Ποίας δυνάμεις ἔχουσι, τίνα διδασκαλίαν.
Ἐν τῷ περὶ μεθόδου δὲ δεινότητος ἄλλοι
Διδάσκουσι τὰ ἔνδοξα τῶν προβλημάτων ποῖα,
Τὰ ἄδοξα, ἀμφίδοξα, καὶ τὰ τῶν παραδόξων,
Καὶ πῶς δεῖ μελετᾶν ἕκαστον πάντων τούτων.
Οὗτος ἐν τῷ λουτρῶνι δὲ, ὡς ἔοικεν, οὐρήσας,
Ταυτὰ τοῖς ἄλλοις βουληθεὶς διδάσκειν τῶν ῥητόρων,
Καὶ διασύρας ἅπαντας ἐξ ὧνπερ ὠφελεῖτο
Στάσεσι τὸν Φοιβάμμωνα, καὶ Μινουκιανὸν δὲ
Ἰδέαις Διονύσιον, σὺν οὐκ ὀλίγοις ἄλλοις.
Καὶ ἄλλοις τόποις ἄλλους δὲ, ὑποσχεθεὶς τὰ πάντα
Ἐν τῷ περὶ μεθόδου σοι δεινότητος διδάξειν,
Ἁπάντων ἐξελάθετο τῶν πρὶν ὑπεσχημένων.
Κἂνπερ τινὲς θαυμάσιοι τούτῳ συνηγοροῦσι.
Κεφάλαια δὲ δίδωσι τριάκοντα καὶ πέντε,
Ἀφαύρου μύλου διάλετρα, καὶ ψῶρον ἑλμινθοφόρον.
Καὶ ταῦτα λέγει μέθοδον δεινότητος τυγχάνειν.
ᾧ συνοσπ-

DE HOC, EXERCE TE
ipsum praeexercitamentis. 79.

Rhetoricen mihi scito oratorum artem,
Librũ Hermogenis quidẽ sophisticũ mihi uocare.
Is autem qui sophisticè agit rhetoricae liber,
Quinq; libri sunt, in quinq; diuiditur,
In praeexercitamenta, status atq; inuentiones,
Ideas, & in methodũ uehemẽtiae cũ his. (teat, docet
In praeexercitamẽtis igitur, quomodo scribere opor
Vnũquodq; praeexercitamẽtũ, cũ sint quatuordecim.
In statibus autem, status tredecim docet,
Quot unusquisq; diuidatur, & qualibus capitibus.
In inuentionib. aũt dicit, quomodo inuenire deceat
Procemia, narrationem, agonas, epilogos,
Et quomodo oporteat capita aduersariorum soluere,
Quot, & qualibus modis, & quomodo aũt familiaria
Introducere oportet capita, qualibus & quot modis,
Capitum ductiones, & solutiones, quas dixi,
Certamina nominantur. haec docet his.
In ideis autem, septem docet ideas,
Claritatẽ, et magnitudinẽ, pulchritudinẽ, seueritatẽq;,
Morem, atq; ueritatem, uehementiam cum his.
Ex quibus claritatem, magnitudinem, atq; morem,
Ideas dicit genericas, ex alijs compositas:
Caeteras autem quatuor, specialissimas dicit.
Ipsamq; ueritatem sub morem collocat
Hermogenes sapiens. atq; septem ideas
Quas prius dixit, sex modò mihi ostendit.
Vnaquaeq; autem specialium idearum, quas dixi,
Ab octo constituitur particulis, quas disce:
Notitia, methodo, dictione, figuris,
Membris, cõpositione, quiete, cumq; his etiã numero.
Ideam autem intellige, qualitatem orationis,
Concinnam personis & rebus propositis.
Alijs enim ideis utimur iudiciali specie,
In consultatione alijs, & alijs in demonstratiuo,
Alijs in inopinatis, atq; alijs in dubijs,
Et alijs in admirabilibus. atq; ideas cognouisti,
Quales uires habeant, quam doctrinam.
In eo autem qui est de methodo uehementiae, alij
Docent opinabilia problematum qualia,
Inopinata, ambigua, & quae ex admirabilibus, (rum.
Et quomodo oporteat meditari unũquodq; omniũ ho
Iste in lauacro autem, ut uidetur, cum minxisset,
Eadem uolens cum alijs docere rhetorum,
Et reprehendẽs cunctos à quib. emolumentũ accepit,
In statibus Phoebammonem, & Minutianum,
In ideis Dionysium, cum non paucis alijs,
Et alijs locis alios: pollicitus autem omnia se
In libro de methodo te uehementiae docturum,
Omnium oblitus est quae pollicitus fuerat.
Quamuis quidam admirabiles huic patrocinentur.
Capita autem dat triginta & quinq;,
Obscuri molẽdini molitricia, & furuũ membricinũ:
Et haec dicit methodum uehementiae existere,
Cui

Ὧι συνδραμοῦσι καί τινες, ὡς ὅμοιοι ὁμοίοις.
Τζέτζης δέ σοι δεινότητος σκιαγραφεῖ μεθόδους,
Ἐπιτροχάδην σύντομα, τοῦ χάρτου φεισομένως.
Μέθοδον σὺ δεινότητος γίνωσκε νῦν μαθών μου,
Εἰδέναι πάντα τεχνικῷ ῥητορικῷ τῷ λόγῳ,
Ποῦ μὲν οὐ χρὴ καταχρῆσθαι ἢ συνόλως προοιμίοις.
Ὅπου δὲ χρὴ, ὁποῖόν τε, καὶ πῶς, καὶ μέχρι πόσου,
Καὶ ποῦ προδιηγεῖσθαι δὲ, καὶ διηγεῖσθαι δέον.
Ποῦ δ' οὐ προδιηγεῖσθαι τε, οὐδέ γε διηγεῖσθαι.
Καὶ ποῦ δὲ ἀγωνίζεσθαι, ποῦ δὲ ἀγὼν οὐ πίπτει.
Καὶ οὗ χρειὼν ἐπίλογον, ποῦ δ' οὐ χρειὼν τιθοῦναι.
Καὶ πάντα πῶς, καὶ πότε δεῖ, καὶ μέχρι τίνος γράφειν.
Ἰδέαις ποίαις ἕκαστον, καὶ τοῖς ὀκτὼ μορίοις.
Ἐννοίαις, καὶ μεθόδοις δὲ, λέξεσι, σχήμασί τε.
Κώλοις, συνθήκαις, παύσεσι, καὶ τοῖς ῥυθμοῖς ὡσαύτως,
Ταῦτα πρὸς τὰ προβλήματα γράφοντά σε κατ' ἀξίαν.
Κἂν ἔνδοξον τὸ πρόβλημα, κἂν ᾖπερ ἐκ τῶν ἀδόξων,
Κἂν ᾖπερ ἀμφίδοξον ἐστὶ, κἄν τι τῶν παραδόξων,
Τοιαύτη μὲν ἡ δύναμις δεινότητος μεθόδου.
Ὁ δ' Ἑρμογένης σὺν αὐτοῦ τοῖς σοφοσυνηγόροις,
Γραφέτωσαν, λαλείτωσαν, ἅπερ αὐτοῖς ἐπέλθοι.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΚΙΒΩΤΟΥ ΤΗΣ τοῦ Νῶε. π.

Κατάδηλα τυγχάνουσι τὰ κιβωτοῦ καὶ Νῶε,
Καὶ πῶς πᾶν ζῶον καθαρὸν, καὶ πᾶν τῶν ἀκαθάρ(των
Ἐν ταύτῃ παρονήλεισι σπέρμα τῶν πάντων ζώων.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΑΠΟΦΟΙΤΗΣΕΩΣ ΤΟΥ κόρακος, καὶ τῆς περιστερᾶς ἐκ τῆς κιβωτοῦ. πα.

Ὡς δὲ μικρὸν ἐπέπαυσε κατακλυσμοῦ τὸ ὕδωρ,
Ἀφῆκεν ἐκ τῆς κιβωτοῦ τὸν κόρακα μὲν πρῶτον,
Νοῆσαι θέλων ἀκριβῶς, ὡς εἰ στραφῇ καὶ πάλιν,
Ἔτι τὸ ὕδωρ περιττὸν, ὄμβρων οὔπω παῦλα.
Ὁ κόραξ ἀπελθὼν, οὐχ ὑπεστράφη πάλιν.
Ἐτρέφετο δὲ πτώμασι πολλῶν διαφθαρέντων.
Δευτέραν δὲ ἀφίησι περιστερὰν ὁ Νῶε,
Ἥπερ λαβοῦσα κάρφος τι ἐλαίας, ὑπεστράφη:
Ὅπερ καὶ γνώρισμα σαφὲς ὑδάτων κοπασμάτων.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΠΡΟΜΗΘΕΩΣ. πβ.

Ἡσίοδος τοῖς ἔργοις τε καὶ ταῖς ἡμέραις λέγει,
Ὡς ὅτε Ζεὺς ἠθέλησε στεῖλαι κακὸν ἀνθρώποις,
Ὁ Προμηθεὺς δὲ ἀδελφῷ Ἐπιμηθεῖ προεῖπεν,
Ἐκ τοῦ Διὸς μὴ δέξασθαι μηδὲν ἀπεσταλμένον.
Ὁ δὲ τούτῳ παρήκοος γενόμενος ἐγνώκει,
Οἷον κακὸν μὴ πείθεσθαι συμβούλοις εὖ συμβούλοις.
Ταῦτα μὲν οὖν μυθικῶς αὐτὸς ταυνοῦ σοι γράφω.
Ἀλληγορήσας δ' ἔγραψα πρὶν Ἡσιόδῳ ταῦτα.
Ὡς νοῦς ὁ προβουλότατος ὁ Προμηθεὺς ὑπάρχει,
Τὸν νοῦν τὸν ὑστερόβουλον λέγε δ' Ἐπιμηθέα,
Τὸν μετὰ πάθος ἐπελθὸν μάθησιν δεδεγμένον.

*   *   *

Ἐδὲμ σημαίνει τὴν τρυφὴν, τὸ δὲ Ἐδὼμ τὴν θέρμην.

ΠΕΡΙ ΦΙΛΟΠΟΙΜΕΝΟΣ ΥΙΟΥ Κραύσιδος. πδ.

Ἡ ἱστορία κεῖται μὲν ἐν τῷ ἐπιστολίῳ.

Cui adstipulantur alij, uelut similes similibus.
Tzetzes autem tibi uehementiæ adumbrat methodos,
Cursim, breuiter, chartæ parcens.
Methodum tu uehementiæ intellige nunc discens me,
Scire omnia, artificiosa rhetorica oratione,
Vbi quidem non oportet uti omnino proœmijs: (καταχρῆσθαι, ἢ πῶς χρῆσθαι)
Vbi autem oportet, quali, & quomodo, & quousq;
Et ubi præfari autem, & narrare opus sit:
Vbi uerò non prænarrare, neq; etiam narrare.
Et ubi confutare, & ubi confutatio excidit. (nere.
Et ubi eueniat conclusionē, ubi aūt nō eueniat po-
Et omnia quomodo, et quādo oportet, et usq; quò scri (bere,
Ideis qualibus unūquodq;, atq; octo particulis,
Notitijs, atq; methodis autem, dictionibus, figurisq;
Membris, compositis, quietibus, & numeris similiter,
Omnia ad problemata scribentem te cum dignitate,
Siue opinabile sit problema, siue ex inopinatis,
Siue ex ambiguis, siue ex admirabilibus.
Talis est uis uehementiæ methodi.
Hermogenes autem cum suis sapientibus patronis
Scribant, loquantur, quæ ipsis in animum uenerint.

DE ARCA Noë. 80.

Manifesta sunt quæ de arca atq; Noë, (ris
Et quomodo omne animal purū, et omne ex impu
In hac conclusit, semen omnium animantium.

DE EMISSIONE CORVI & columbæ ex arca. 81.

Vt autem paulum cessauit diluuij aqua,
Emisit ex arca coruum quidem primum,
Intelligere uolens exactè, ut si reuersus esset iterum,
Adhuc aqua superflua, imbrium nondum quies.
Qui coruus egressus, non est reuersus iterum.
Nutriebatur aūt cadauerib. multorū qui interierant.
Secundam uerò emisit columbam Noë,
Quæ arrepto ramo quodam oliuæ, reuersa est:
Id quod indicium erat perspicuū, aquæ cessationum.

DE PROMETHEO. 82.

Hesiodus in libro operum & dierum dicit,
Quòd cum Iupiter uoluit mittere malū hominib. (ιπε
Prometheus fratri Epimetheo prædixit,
A Ioue, ut non acciperet quicquam missum.
Ille autem huic inobediens factus cognouit,
Quale malū, nō obedire cōsultis bene consulentibus.
Hæc enim tibi fabulosè ipse nunc tibi scribo.
Allegorisans autem scripsi in Hesiodo hæc:
Quòd mens præconsultissima Prometheus existit.
Mentem autem pòst consultantem, dic Epimetheum,
Quæ post pressuram ingruentem disciplinā suscipit.

*   *   *

Edem significat delicias, Edom autem calorem.

Hic rursus desiderantur quædam, est enim 83.

DE PHILOPOEMENE FIlio Crausidis. 84.

Historia ponitur quidem in epistolio.

Παῖς

Filius

ΠΕΡὶ ΤΟΥ͂, ΓΥΜΝΑΖΕ ΣΑΥΤΟΝ προγυμνάσμασιν. οθ'.

Ῥητορικὴν μὲν γίνωσκε τὴν δημηγόρων τέχνην,
καλεῖν Τὴν βίβλον Ἑρμογένους δὲ σοφιστικὴν μοι κάλλει.
Αὐτὸς δ' ὁ σοφιστεύουσα ῥητορικῆς ἡ βίβλος,
Πεντάβιβλος ὑπάρχει μὲν, εἰς πέντε διαιρεῖται.
Εἰς τε τὰ προγυμνάσματα, στάσεις, καὶ τὰς εὑρέσεις,
Ἰδέας, καὶ πρὸς μέθοδον δεινότητος σὺν τούτοις.
Ἐν ὧν τοῖς προγυμνάσμασι, πῶς γράφειν δεῖ, διδάσκει,
Ἓν ἕκαστον προγύμνασμα, δεκατεσσάρων ὄντων.
Ἐν στάσεσι τὰς στάσεις δὲ τὰς δεκατρεῖς διδάσκει,
γίνεται Πόσοις ἑκάστη τέμνεται, καὶ ποίοις κεφαλαίοις.
Εἰς τὰς εὑρέσεις λέγει δὲ, πῶς εὑρίσκειν δέον,
Προοίμια, διήγησιν, ἀγῶνας, ἐπιλόγους,
Καὶ πῶς χρὴ τὰ κεφάλαια τῶν ἀντιδίκων λύειν.
Πόσοις καὶ οἵοις τρόποις τε, καὶ πῶς δὲ τὰ οἰκεῖα
Εἰσάγειν χρὴ κεφάλαια, οἵοις καὶ πόσοις τρόποις
Αἱ κεφαλαίων ἀγωγαὶ, καὶ λύσεις, ὥσπερ ἔφην,
Ἀγῶνες ὀνομάζονται. ταῦτα διδάσκει τούτοις.
Ἐν ταῖς ἰδέαις δὲ, ἑπτὰ διδάσκει τὰς ἰδέας,
Σαφήνειαν, καὶ μέγεθος, κάλλος, γοργότητά τε,
Ἦθος τε, καὶ ἀλήθειαν, δεινότητα σὺν τούτοις.
Ἐν τὴν σαφήνειαν αὐτὴν, τὸ μέγεθος, καὶ ἦθος,
Ἰδέας λέγει γενικὰς, ἐξ ἄλλων συγκειμένας.
Τὰς δὲ λοιπὰς τὰς τέσσαρας, εἰδικωτάτας λέγει.
Αὐτὴν τε τὴν ἀλήθειαν ὑπὸ τὸ ἦθος τάττει
ἑπτὰ Ὁ Ἑρμογένης ὁ σοφὸς, καὶ τὰς † ἑπτὰς ἰδέας,
ὅτω Ἃς πρότερον κατέλεξεν, ἓξ † ἄρτι μοι δεικνύει.
Ἑκάστου δὲ τῶν εἰδικῶν τῶν ἰδεῶν, ὧν ἔφην,
Ἀπὸ δὲ ὀκτὼ σύγκειται μερῶν, ὥσπερ μάθε.
Ἐννοίας, καὶ μεθόδου τε, λέξεως, καὶ σχημάτων,
Κώλων, συνθήκης, ἀναπαύσεως, σὺν τούτοις καὶ ῥυθμοῦ δέ.
Τὴν δ' ἰδέαν γίνωσκε ποιότητα τοῦ λόγου,
Ἁρμόδιον προσώποις τε, πράγμασι προκειμένοις.
Ἄλλαις ἰδέαις χρώμεθα δικανικῷ γὰρ εἴδει,
Τῷ συμβουλευτικῷ δὲ, καὶ ἄλλαις πανηγύρει.
Ἄλλαις ἐν τοῖς ἀδόξοις δὲ, καὶ ἄλλαις ἀμφιδόξοις.
Καὶ ἄλλαις παραδόξοις δέ. καὶ τὰς ἰδέας ἔγνως,
Ποίας δυνάμεις ἔχουσι, τίνα διδασκαλίαν.
Ἐν τῷ περὶ μεθόδου δὲ δεινότητος ἄλλοι
Διδάσκουσι τὰ ἔνδοξα τῶν προβλημάτων ποῖα,
Τὰ ἄδοξα, ἀμφίδοξα, καὶ τὰ τῶν παραδόξων,
Καὶ πῶς δεῖ μελετᾶν ἕκαστον πάντων τούτων.
Οὗτος ἐν τῷ λουτρῶνι δὲ, ὡς ἔοικεν, οὐρήσας,
Ταυτὰ τοῖς ἄλλοις βουληθεὶς διδάσκειν τῶν ῥητόρων,
Καὶ διασύρας ἅπαντας ἐξ ὧνπερ ὠφελήθη,
Στάσεσι τὸν Φοιβάμμωνα, καὶ Μινουκιανὸν δὲ
Ἰδέαις Διονύσιον, σὺν ὀλίγοις ἄλλοις.
Καὶ ἄλλοις τόποις ἄλλους δὲ, ὑποσχεθεὶς τὰ πάντα
Ἐν τῷ περὶ μεθόδου σοι δεινότητος διδάξειν,
Ἁπάντων ἐξελάθετο τῶν προϋπεσχημένων.
Κἂν ὥσπερ τινὲς θαυμάσιοι τούτῳ συνηγοροῦσι.
Κεφάλαια δὲ δίδωσι τριάκοντα καὶ πέντε,
Ἀφανοῦς μύλου διάλεμμα, καὶ φωρῶν κολοβίγγων.
Καὶ ταῦτα λέγει μέθοδον δεινότητος τυγχάνειν.

ᾧ συνπερ

DE HOC, EXERCE TEipsum praeexercitamentis. 79.

Rhetoricen mihi scito oratoriam artem,
Librũ Hermogenis quidẽ sophisticũ mihi uocare.
Is autem qui sophisticé agit rhetoricae liber,
Quinq; libri sunt, in quinq; diuiditur,
In praeexercitamenta, status atq; inuentiones,
Ideas, et in methodũ uehemẽtiae cũ his. (teat, docet
In praeexercitamẽtis igitur, quomodo scribere opor
Vnũquodq; praeexercitamẽtũ, cũ sint quatuordecim.
In statibus autem, status tredecim docet,
Quot unusquisq; diuidatur, et qualibus capitibus.
In inuentionib. aũt dicit, quomodo inuenire deceat
Procemia, narrationem, agonas, epilogos,
Et quomodo oporteat capita aduersariorum soluere,
Quot, et qualibus modis, et quomodo aũt familiariã
Introducere oportet capita, qualibus et quot modis,
Capitum ductiones, et solutiones, quas dixi,
Certamina nominantur. haec docet his.
In ideis autem, septem docet ideas,
Claritatẽ, et magnitudinẽ, pulchritudinẽ, seueritatẽq;,
Morem, atq; ueritatem, uehementiam cum his.
Ex quibus claritatem, magnitudinem, atq; morem,
Ideas dicit genericas, ex alijs compositas:
Caeteras autem quatuor, specialissimas dicit.
Ipsamq; ueritatem sub morem collocat
Hermogenes sapiens. atq; septem ideas
Quas prius dixit, sex modò mihi ostendit.
Vnaquaeq; autem specialium idearum, quas dixi,
Ab octo constituitur particulis, quas disce:
Notitia, methodo, dictione, figuris,
Membris, cõpositione, quiete, cumq; his etiã numero.
Ideam autem intellige, qualitatem orationis,
Concinnam personis et rebus propositis.
Alijs enim ideis utimur iudiciali specie,
In consultatione alijs, et alijs in demonstratiuo,
Alijs in inopinatis, atq; alijs in dubijs,
Et alijs in admirabilibus. atq; ideas cognouisti,
Quales uires habeant, quam doctrinam.
In eo autem qui est de methodo uehementiae, alij
Docent opinabilia problematum qualia,
Inopinata, ambigua, et quae ex admirabilibus, (rum.
Et quomodo oporteat meditari unũquodq; omniũ ho
Iste in lauacro autem, ut uidetur, cum minxisset,
Eadem uolens cum alijs docere rhetorum,
Et reprehendẽs cunctos à quib. emolumentũ accepit,
In statibus Phoebammonem, et Minutianum,
In ideis Dionysium, cum non paucis alijs,
Et alijs locis alios: pollicitus autem omnia se
In libro de methodo te uehementiae docturum,
Omnium oblitus est quae pollicitus fuerat.
Quamuis quidam admirabiles huic patrocinentur.
Capita autem dat triginta et quinq;,
Obscuri molẽdini molitricia, et furũ membricinulã:
Et haec dicit methodum uehementiae existere,

Cui

ᾧ συνδραμοῦσι καί τινες, ὡς ὅμοιοι ὁμοίοις.
Τζέτζης δέ σοι δεινότητος ὑπεκγράφει μέθοδον,
Ἐπιτροχάδην σύντομα, τοῦ χάρτου φειδόμενος.
Μέθοδον σὺ δεινότητος γίνωσκε νῦν μαθών μου,
Εἰδέναι πάντα τεχνικῷ ῥητορικῷ τῷ λόγῳ,
Ποῦ μὲν οὐ χρὴ καταχρῆσθαι δὲ συνόλως προοιμίοις.
Ὅπου δὲ χρὴ, ὁποῖόν τε, καὶ πῶς, καὶ μέχρι πόσου,
Καὶ ποῦ προδιηγεῖσθαι δὲ, καὶ διηγεῖσθαι δέον.
Ποῦ δ' οὐ προδιηγεῖσθαι τι, οὐδέ γε διηγεῖσθαι.
Καὶ ποῦ δὲ ἀγωνίζεσθαι, ποῦ δὲ ἀγὼν οὐ πίπτει.
Καὶ οὗ χρεὼν ἐπίλογον, ποῦ δ' οὐ χρεὼν τιθέναι.
Καὶ πρῶτα πῶς, καὶ πότε δεῖ, καὶ μέχρι τίνος γράφειν.
Ἰδέαις ποίαις ἕκαστον, καὶ ταῖς ὀκτὼ μορίοις.
Ἐννοίαις, καὶ μεθόδοις δὲ, λέξεσι, σχήμασί τε.
Κώλοις, συνθήκαις, παύσεσι, καὶ τοῖς ῥυθμοῖς ὡσαύτως,
Ταῦτα πρὸς τὰ προβλήματα γράφοντά σε κατ' ἀξίαν.
Κἂν οὖν ἔνδοξον τὸ πρόβλημα, κἄνπερ ἐκ τῶν ἀδόξων,
Κἄνπερ ἀμφίδοξον ἐστὶ, κἄν τι τῶν παραδόξων,
Τοιαύτη μοὶ ἡ δύναμις δεινότητος μεθόδου.
Ὁ δ' Ἑρμογένης σὺν αὐτοῦ τοῖς σοφοσυνηγόροις,
Γραφέτωσαν, λαλείτωσαν, ἅπερ αὐτοῖς ἐπῆλθε.

καταχρῆσθαι, ἢ οὐ χρῆσθαι

Cui adstipulantur alij, uelut similes similibus.
Tzetzes autem tibi uehementiæ adumbrat methodos,
Cursim, breuiter, chartæ parcens.
Methodum tu uehementiæ intellige nunc discens me,
Scire omnia, artificiosa rhetorica oratione,
Vbi quidem non oportet uti omnino prooemijs:
Vbi autem oportet, quali, & quomodo, & quousq;.
Et ubi præfari autem, & narrare opus sit:
Vbi uerò non prænarrare, neq; etiam narrare.
Et ubi confutare, & ubi confutatio excidit.
Et ubi eueniat conclusionē, ubi aūt nō eueniat pō-(nere.
Et omnia quomodo, et quādo oportet, et usq; quō scri-(bere,
Ideis qualibus unūquodq;, atq; octo particulis,
Notitijs, atq; methodis autem, dictionibus, figurisq;.
Membris, compositis, quietibus, & numeris similiter,
Omnia ad problemata scribentem te cum dignitate,
Siue opinabile sit problema, siue ex inopinatis.
Siue ex ambiguis, siue ex admirabilibus.
Talis est uis uehementiæ methodi.
Hermogenes autem cum suis sapientibus patronis
Scribant, loquantur, quæ ipsis in animum uenerint.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΚΙΒΩΤΟΥ ΤΗΣ τοῦ Νῶε. π.

Κατάδηλα τυγχάνουσι τὰ κιβωτοῦ καὶ Νῶε,
Καὶ πῶς πᾶν ζῶον καθαρὸν, καὶ πᾶν τῶν ἀκαθάρ-(των
Ἐνταῦθα περιεκλείσθη σπέρμα τῶν πάντων ζώων.

DE ARCA Noë. 80.

Manifesta sunt quæ de arca atq; Noë,
Et quomodo omne animal purū, et omne ex impu-(ris
In hac conclusit, semen omnium animantium.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΑΠΟΦΟΙΤΗΣΕΩΣ ΤΟΥ κόρακος, καὶ τῆς περιστερᾶς ἐκ τῆς κιβωτοῦ. πα.

Ὡς δὲ μικρὸν ἐκόπασε κατακλυσμοῦ τὸ ὕδωρ,
Ἀφῆκεν ἐκ τῆς κιβωτοῦ τὸν κόρακα μὲν πρῶτον.
Νοῆσαι θέλων ἀκριβῶς, ὡς εἰ στραφῇ καὶ πάλιν,
Ἔτι τὸ ὕδωρ περιττὸν, ὄμβρων οὔπω παῦλα.
Ὁ κόραξ ἀπελθὼν, οὐχ ὑπεστράφη πάλιν.
Ἐτρέφετο δὲ πτώμασι πολλῶν διαφθαρέντων.
Δευτέραν δὲ ἀφίησι περιστερὰν ὁ Νῶε,
Ἥπερ λαβοῦσα κάρφος τι ἐλαίας, ὑπεστράφη.
Ὅπερ καὶ γνώρισμα σαφὲς ὑδάτων κοπασμάτων.

DE EMISSIONE CORVI & columbæ ex arca. 81.

Vt autem paulum cessauit diluuij aqua,
Emisit ex arca coruum quidem primum,
Intelligere uolens exactè, ut si reuersus esset iterum,
Adhuc aqua superflua, imbrium nondum quies.
Qui coruus egressus, non est reuersus iterum.
Nutriebatur aūt cadauerib. multorū qui interierant.
Secundam uerò emisit columbam Noë,
Quæ arrepto ramo quodam oliuæ, reuersa est:
Id quod indicium erat perspicuū, aquæ cessationum.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΠΡΟΜΗΘΕΩΣ πβ.

Ἡσίοδος τοῖς ἔργοις τε καὶ ταῖς ἡμέραις λέγει,
Ὡς ὅτε Ζεὺς ἐβούλετο στεῖλαι κακὸν ἀνθρώποις,
Ὁ Προμηθεὺς δ' ἀδελφῷ Ἐπιμηθεῖ προεῖπεν,
Ἐκ τοῦ Διὸς μὴ δέξασθαι μηδὲν ἀποσταλμένον.
Ὁ δὲ τούτῳ παρήκοος γενόμενος ἐγνώκει,
Οἷον κακὸν μὴ πείθεσθαι συμβούλοις εὖ συμβούλοις.
Ταῦτα μὲν οὕτω μυθικῶς αὐτὸς κἀγὼ σοι γράφω.
Ἀλληγορήσας δ' ἔγραψα περὶ Ἡσιόδῳ ταῦτα.
Ὡς νοῦς ὁ προβουλότατος ὁ Προμηθεὺς ὑπάρχει,
Τὸν νοῦν τὸν ὑστερόβουλον λέγε δ' Ἐπιμηθέα,
Τὸν μετὰ πάθος ἐπελθὸν μάθησιν δεδεγμένον.

* * *

Ἐδὲμ σημαίνει τὴν τρυφὴν, τὸ δ' Ἐδὼμ τὴν θέρμην.

DE PROMETHEO. 82.

Hesiodus in libro operum & dierum dicit,
Quòd cum Iupiter uoluit mittere malū hominib. ἔτι
Prometheus fratri Epimetheo prædixit,
A Ioue ut non acciperet quicquam missum.
Ille autem huic inobediens factus cognouit,
Quale malū, nō obedire cōsultis bene consulentibus.
Hæc enim sic fabulosè ipse nunc tibi scribo.
Allegorisans autem scripsi in Hesiodo hæc:
Quòd mens præconsultißima Prometheus existit.
Mentem autem post consultantem, dic Epimetheum,
Quæ post pressuram ingruentem disciplinā suscipit.

* * *

Edem significat delicias, Edom autem calorem.

Hic rursus desiderantur quædam, est enim 83.

ΠΕΡΙ ΦΙΛΟΠΟΙΜΕΝΟΣ ΥΙΟΥ Κραύσιδος. πδ.

Ἡ ἱστορία κεῖται μὲν ἐν τῷ ἐπιστολίῳ.

DE PHILOPOEMENE Filio Crausidis. 84.

Historia ponitur quidem in epistolio.

Παῖς φιλοποίμην κραύγιδος ἦν, βασιλεὺς ἑλλάδος,
Αδυσμορφον †Αμορφον δ' εἶχε τὴν μορφήν. παρά τινος κληθεὶς δὲ,
Απῆλθεν ὡς πρὸς ἄριστον πρὸ χρόνου τοῦ ἀρίστου.
Απόντος δὲ τοῦ τότε μὲν τῷ τότε κεκληκότος,
τις Ιδοῦσα τοῦτον †ἡ γυνὴ τελοῦντα τὴν ἄμορφον,
Οἰκέτην τὸ νομίσασα, σχίζειν ἐκέλευε ξύλα.
Ο δ' ὢν ἐπιεικέστατος, τὸ κελευσθὲν ἐποίει.
Ως δ' ὁ καλέσας ἐπελθὼν, ἰδὼν τὸ πραττόμενον,
Τί τοῦτο; ἀνεβόησεν. ὁ φιλοποίμην λέγει·
Τί δ' ἄλλο, ἢ τιμώρημα τῆς ἀειδοῦς μορφῆς μου;
Εχεις τὴν φιλοποίμενος ῥηθεῖσαν ἱστορίαν.

ΠΟΘΕΝ ΛΕΓΕΤΑΙ ΠΑΡ-
οινία. πε.

Μάθε τί προπηλακισμὸς, καὶ τί ἡ παροινία,
Λατάγη τε, καὶ κότταβος, καὶ ἑωλοκρασία.
Ο προπηλακισμὸς φασί τινες ἐκ τῶν ἀσκέπτων,
Εἴρηται ἐκ τοῦ χρίεσθαι πηλῷ κωμῳδουμένους.
Τζέτζης ἐξ οἴνου λέγει δὲ καὶ τούτων συγχρῶν ἑκάστην.
Πηλὸν τὸν οἶνον γάρ φησι, καὶ κάπηλον ἐκ τούτου.
Φησὶ καὶ τρυφιόδωρος, συμμαρτυρῶν τῷ τζέτζῃ.
uino Γαῖαν κατεκνισώσαντο χυτὴν εὐώδεϊ πηλῷ.
Φησὶ γοῦν προπηλακισμὸν τὴν κλῆσιν ἐσχηκέναι,
Από τρυγὸς τῆς τοῦ πηλοῦ, ἤγουν αὐτοῦ τοῦ οἴνου.
Ἣ κατ' ἀρχὰς οἱ κωμῳδοὶ τὰ πρόσωπα χριόντες,
Πολλοὺς κατεκωμῴδουν ἐν μέσοις ταῖς ἀθήναις.
Εστιν οὖν προπηλακισμὸς, ὕβρις καὶ κωμῳδία,
Καὶ παροινία σὺν αὐτῷ, ὕβρις καὶ φλυαρία,
Η λάταξ τε καὶ κότταβος, καὶ ἑωλοκρασία.
Ἴσον †Ὅπως δὲ, νῦν ἐπάκουε, καὶ σαφέστατα μάθε.
Τράγκυλλος σουητώνιος τὶς ἐν παιδιαῖς ἑλλήνων,
Πολλὰς μὲν ἄλλας παιδιὰς καὶ συμποσίων λέγει,
Τῶν συμποσίων μία μὲν ἡ ἑωλοκρασία.
Ετέρα δὲ ὁ κότταβος ὁμοῦ, καὶ ἡ λατάγη.
Οἱ νέοι γὰρ κωμάζοντες τόποις ἀφωρισμένοις,
Περὶ ἑσπέραν τοὺς χοὰς καὶ τοὺς βικοὺς τιθοῦντες,
Εκαστος ἀνδρειζόμενος, ἔπινε τὸν οἰκεῖον.
Ος δὲ πιεῖν οὐκ ἴσχυσε τὸν ἑαυτοῦ χοέα,
Προσεχεῖτο ἕωθεν, τῶν συμποτῶν γελώντων.
Τὸ δ' ἑωλοκρασία μοι. τὸν κότταβον δὲ μάθε.
Τῷ συμποσίῳ ἵσταντο ζυγὸς καὶ πινακίσκοι,
Παρ' ἑκατέρῳ τοῦ ζυγοῦ κάτωθεν τὰς πλάστιγγας.
Αἱ πινακίσκαι μέσον δὲ εἶχον ἀνδρειαντίσκον,
Ανδρειαντίσκον, ὃν μανᾶν ὠνόμαζον οἱ τότε
Οἱ κωμασταὶ πληροῦντες ὂν οἴνου τὸ τούτων στόμα,
ὃ λάταξ, καὶ λατάγη δὲ, ἤγουν ὑγρὸν καὶ ῥύσις.
Τοῦτο ἀπεκοτταβίζον εἰς μίαν τῶν πλαστίγγων.
Τουτέστιν ἐξετίνασσον, ἀπέπτυον, ἐκρόων.
Κότταβον, καὶ τὸ ὄργανον ἅπαν ἐκάλουν τοῦτο.
Αν ὢν ἡ πλάστιγξ τῇ φορᾷ κατέρρεψε τοῦ οἴνου,
Καὶ τὸν μανᾶν εἰς κεφαλὴν ἦχος ἐκρότησε,
Ο κωμαστὴς συγκωμασταῖς ἐδόκει τῶν γενναίων.
Εἰ δ' οὔ, πολὺν ἐλάμβανον ὡς ἀσθενὴς τὸν γέλων.
Εκ τούτων ὕβρις σύμπασα, καὶ πᾶσα φλυαρία,
Λέγεται προπηλακισμὸς ἅμα, καὶ παροινία,
Λατάγη τε, καὶ κότταβος, καὶ ἑωλοκρασία.

Filium Philopœmen Craugidis erat, rex Græciæ.
Informem autẽ habuit formã. ab aliquo autem uocatus
Abijt ad conuiuium ante tempus prandij.
Absente autem eo qui tunc quidem tunc uocauerat,
Conspicata hunc illius uxor existentem informem,
Famulumq; arbitrata, scindere iubet ligna.
Ille autem existens modestißimus, iussum faciebat.
Vt autẽ qui uocauerat, uenit, cõspicatus quod fiebat:
Quid hoc? exclamauit. Philopœmen inquit:
Quid uerò aliud, quàm pœna difformis formæ meæ?
Habes Philopœmenis expositam historiam.

VNDE DICITVR PAROE-
nia. 85.

Disce quid conuicium, & quæ parœnia
Latageq;, & cottabos, & heolocrasia,
Propelacismus aiunt quidam ex inconsideratis,
Dicitur ex eo quod ungũtur cœno comicè increpãtes
Tzetzes uerò ex uino dicit unũquodq; horũ habere
Pelon enim dicit uinum, & capelum ex hoc, (nomen.
Inquit & Tryphiodorus, testimoniũ reddẽs Tzetzæ,
Terram quæ nidorem misit fusilẽ, benecodoro † pelo.
Inquit igitur propelacismum nomen adeptum esse,
A' fece peli, uidelicet ipsius uini,
Quæ in principijs comœdi ora peruncti,
Multos conuicijs incessebant in medijs Athenis.
Est igitur propelacismus, conuicium atq; increpatiõ.
Et parœnia cum ipso, contumelia & petulantia,
Lataxq; & cottabus, & heolocrasia.
Quomodo autem, nunc exaudi, & apertißimè disce.
Tranquillus Suetonius quidã in lusibus Græcorum
Multos etiam alios lusus conuiuiorum dicit,
Quorum conuiuiorum unum heolocrasia,
Aliud autem cottabus simul, atq; latage.
Adolescentes enim lasciuientes locis separatis,
Circa uesperam choas atq; urnas ponentes
Vnusquisq; uiriliter agens, bibebat proprium.
Qui autem bibere non ualebat suum choea,
Circũstrepebatur usq; ad aurorã, conuiuis ridẽtibus.
Hoc autem heolocrasia cottabum uerò disce.
In conuiuio stabant statera atq; patellæ,
Vtrinq; autem stateræ infrà, lances.
Patellæ autem in medio habebant imagunculam,
Imagunculam, quam manan uocabant i titum,
Comessatores implentes igitur uino horum os,
Quod latax & latage uidelicet humidum & fluxum,
Hoc cum strepitu miscebant in unam lancium,
Hoc est, excutiebant, expuebant, euacuabant.
Cottabum, & instrumentum omne uocabant hoc.
Si igitur lanx latione inclinasset uini,
Et manam in caput personuisset percussa,
Comessator comessatoribus uidebatur generosus.
Si autem non, multum auferebat uelut debilis risum.
Ex his contumelia omnis, atq; omnis cauillatio,
Dicitur propelacismus simul, atq; parœnia,
Latage, atq; cottabus, atq; heolocrasia.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ, ΑΜΕΡΑΙ Δ' ΕΠΙΛΟΙ-
ποι μάρτυρες σοφώτατοι. πϛ.

Πίνδαρος τὴν κατάβρωσιν Πέλοπος ἐψευσμένην
Δεῖξαι βουλόμενος, φησίν· ἐγὼ † θεὸν οὐ λέγω
Εἶναί τινα γαστρίμαργον· τινὲς δὲ ψευδηγόροι,
Συμπλάττουσι, καὶ λέγουσι μυρία τῶν ψευσμάτων,
Ἅτινα πεπλασμένα τῷ χρόνῳ μαρτυροῦνται,
Ὡς ἀληθῆ τε καὶ πιστά, καὶ τῶν ἀψευδεστάτων.
Ἀμέραι ἐπίλοιποι δὲ μάρτυρες σοφώτατοι,
Οὕτως εἰρήκει Πίνδαρος. ἐγὼ δ' οὐχ οὕτως ἔφην.
Ἀλλ' εἶπον κατὰ ἔμφασιν, εἰ μὴ τὸ δέον δράσεις,
Ὃ πάσει πάθος παρ' ἡμῖν, ὁ χρόνος σαφῶς δείξει.

ΠΕΡΙ ΜΕΤΑΜΕΛΕΙΑΣ ΤΗΣ ΕΠΙ-
μηθέως παιδός. πζ.

Τὸν νοῦν τὸν προβουλευτικόν, καλοῦμεν Προμηθέα,
Παρὰ τὸ προμηθεύεσθαι, καὶ προσκοπεῖν πρὸ πάθους.
Νοῦν δὲ τὸν ὑστερόβουλον τὸν μετὰ πάθος γνόντα,
Ἐπιμηθέα λέγομεν. οὗπερ καὶ θυγατέρα
Φαμὲν τὴν μεταμέλειαν, ἀπὸ τῶν συμβαινόντων.
Οἱ γὰρ οὐ προσκοποῦντες, μετὰ δὲ πάθος γνῶσιν,
Ἔχουσι μεταμέλειαν, καὶ περιττὴν τὴν θλῖψιν.

ΠΕΡΙ ΕΛΙΚΩΝΟΣ. πη.

Ὁ Ἑλικὼν καὶ Κιθαιρών, ὄρη τῆς Βοιωτίας·
Ἐξ Ἑλικῶνος ἀδελφῶν ὄντων καὶ Κιθαιρῶνος,
Οἵπερ ἀλλήλους ἔκτανον, ὡς Οἰδίπου παῖδες,
Ὡς ἔγραψε Λυσίμαχος ἀνὴρ ὁ Κυρηναῖος.

ΠΕΡΙ ΜΟΥΣΩΝ. πθ.

Τὰς μούσας παῖδας ἔφασαν Διὸς καὶ Μνημοσύνης.
Ἅσπερ ἐφόρους λέγουσι ποιητῶν πεφυκέναι.
Τῶν μετρικῶν δὲ μάλιστα, καὶ τῶν ποιημάτων.
Ὡς τὸν Ἑρμῆν ῥητορικῶν, καὶ τῶν πεζῶν δὲ λόγων.
Ταῦτα μὲν οὕτω μυθικῶς. κατὰ δὲ ἀλληγορίαν,
† Μαῶσαι μοῦσαι λέγονται, γνώσεις ἐκ τῶν μαθημάτων,
Καὶ μῶσαι καὶ ζητοῦσαι δὲ περὶ σοφῶν πραγμάτων.
Ταύτας τὰς μούσας δὲ γεννᾷ τὰς εἰς σοφίας γνώσεις,
Λόγοις ἀμέτροις μετρικοῖς σεμνῶς ὡραϊσμένας,
Ὁ Ζεύς, ὁ νοῦς ὁ πάνσοφος, εἴπερ ἐστὶ καὶ μνήμων.

ΠΕΡΙ ΠΙΕΡΙΑΣ. ϟ.

Ὄρος τῆς Βοιωτίας μέν ἐστιν ἡ Πιερία,
Ὄρος καὶ πόλις δὲ ὁμοῦ κτισθεῖσα τῷ Πιέρῳ,
Ὃς ἦν Μεθώνος ἀδελφός, Λίνου δὲ φυτοσπόρος.
Ἡ Πιερία ὕστερον Λυγκὸς μετωνομάσθη.
Ἧς τὴν ἀρχήν, ὡς Μελισσεὺς ἐν Δελφικοῖς που γράφει,
Πρῶτος παῖς Ἠμαθίωνος Ἀέροπος ἐσχήκει.
† Πραγματικῶς, ὡς Ἑλικὼν ἡ Πιερία ὄρος,
Ὄρος καὶ πόλις, προσλαβὼν ὡς προειρήκειν τόδε.
Λέγουσι γεννηθείσας δὲ μούσας ἐν Πιερίᾳ,
Ἐν Ἑλικῶνι τὸν αὐτῶν χοροῖς ὑμνεῖν πατέρα.
Τὸ δ' ἀλληγορικώτερον, σὺ Πιερίαν νόει,
Τοῦ λογισμοῦ τὸ ὄργανον, ἐν ᾧ γεννῶνται γνώσεις.
Τὰς βίβλους Ἑλικῶνας δὲ, συστρεφομένας πάντη,
Καὶ προσκαπτούσας θειασμούς, τοῖς ἑαυτῶν πατράσιν.

ΠΕΡΙ ΛΕΙΒΗΘΡΙΟΥ. ϟα.

Ὄρος καὶ τὸ Λειβήθριον ἐστίν, ἀλλὰ καὶ πόλις, (ἐχρη-
Τῆς γῆς Θρᾳκῶν τῶν Ὀδρυσῶν, ἀφ' ὧν ὁ Ὀρφεὺς ὑπῆρ-

DE HOC, DIES AVTEM RE-
liqui testes sapientißimi. 86.

Pindarus deuorationem Pelopis falsam θεῶν
Ostendere uolens, inquit: Ego deum non dico
Esse aliquem belluonem: quidam autem falsiloqui
Fingunt atq; dicunt innumera mendaciorum,
Quæ ficta tempore deprehenduntur,
Vt uera atq; probabilia, minimeq; falsa.
Dies reliquos quidem testes sapientißimos,
Sic inquit Pindarus. ego autem non sic dixi,
Sed dixi per emphasim, nisi officium feceris,
Quē patiere casum apud nos, tēpus sapienter ostēdet.

DE POENITENTIA EPIME-
thei filia. 87.

Mentem præconsultißimā uocamus Prometheum,
A' præconsultando, & preuidēdo ante euentum.
Mentē aūt postconsultantē, eam quæ post euentū co-
Epimetheum dicimus. cuius & filiam (gnoscit,
Dicimus pœnitentiam, ab euentibus.
Qui enim non præuident, post euentū aūt cognoscūt,
Habent pœnitudinem, & abundantem afflictionem.

DE HELICONE. 88.

Helicon & Cithæron montes Bœotiæ:
Ex Helicone, fratribus existentibus, et Cithærone,
Qui se mutuò occiderunt, sicut Oedipi filij,
Sicut scripsit Lysimachus uir Cyrenæus.

DE MVSIS. 89.

Musas filias dixerunt Iouis atq; Memoriæ,
Quas præsides dicunt poetarum fuisse,
Metricorum autem maxime, atq; poëmatum:
Velut Mercuriū rhetoricorū, atq; pedestriū orationū.
Hæc quidem sic fabulosè, iuxta allegoriam uerò,
Quærentes Musæ dicuntur, notiones ex disciplinis, καὶ μῶσαι
Quærentes autē & inuestigantes de sapientib. rebus.
Has Musas autē generat ad sapientiam cognitiones,
Rationibus immensis metricis, grauiter formosas,
Iupiter, mens omniscia. siquidem est & memor.

DE PIERIA. 90.

Mons Bœotiæ quidem est Pieria,
Mons atq; urbs simul, condita à Piero,
Qui erat Methonis frater, Lini autem parens.
Pieria postea Lyncos denominata est: (scribit.
Cuius imperium, sicut Melissus in Delphicis alicubi
Primus filius Emathionis Aeropus habuit, πραγμα-
Re uera, sicut Helicon Pieriæ mons, τικῶς
Mons atq; urbs, præcipiens ut prædixeram istud.
Dicunt autem genitas Musas in Pieria,
In Helicone suum choris celebrare patrem.
Quod autē magis allegoricū est, tu Pieriam intellige,
Ratiocinationis instrumentū, in quo generātur notio
Libros aūt, Heliconas qui conuertūtur ubiq;, (nes.
Atq; concinnant diuinitatem suis parentibus.

DE LIBETHRIO. 91.

Mons & Libethrium est, sed & urbs, (fuit.
Terræ Thracensiū, Odrysorū, ex quib. Orpheus

Γράφει γαρ ἄκων ἐκεῖνος ἐν τοῖς αὐτοῦ βιβλίοις.
Νῦν δ' ἄγε μοι κούρη λειβηθρίς οὕτως μοῦσα.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ, ΒΕΒΑΡΒΑΡΩΣΑΙ, ΧΡΟ-
νιοῦς ὢν ἐν βαρβάροις. 92.

Ὁ Εὐριπίδης φέρει μὲν ἐν δράματι ὀρέστη,
Μενέλαον πρέσβευον ὑπὲρ ὀρέστου λέγειν,
Τὸν δὲ τυνδάρεων θυμῷ λέγειν τῷ μενελάῳ,
Ὡς βεβαρβάρωσαι, χρονίσ' ἐν τροίῃ διατρίψας.

ΠΕΡΙ ΜΕΛΙΤΟΣ ΑΤΤΙΚΟΥ ΤΟΥ
ὑμηττίου. 93.

Τῆς ἀττικῆς τῶν ἀθηναίων ὁ ὑμηττὸς τὸ ὄρος,
Μέλι γεννᾷ τὸ κάλλιστον μελίτων τῶν ἁπάντων.
Τούτου δὲ σοὶ τὸ γνώρισμα σαφῶς νῦν παραφέρω.
Μυῖα οὐκ ἐπικάθηται μέλιτι ὑμηττίῳ.
Ἐκ θύμων γὰρ αἱ μέλισσαι τοῦτο κηροποιοῦσι.
Μυῖα γοῦν ἐκτρέπεται φεύγει θυμῷ τὸ θύμον.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΘΕΤΤΑΛΟΥ ΕΚΕΙΝΟΥ
χείρωνος, τοῦ ἡμιθήρος ἡρώων
διδασκάλου. 94.

Χείρωνα τὸν διδάσκαλον ἡρώων οὐκ ὀλίγων,
Ἀσκληπιοῦ, ἰάσονος, αὐτοῦ τοῦ ἀχιλλέως,
Ἱππομιγῆ συμπλάττουσιν ἄνθρωπον μυθογράφοι.
Ἄνθρωπον μέχρις ὀμφαλοῦ, ἵππον τὰ κάτω μέρη.
Καὶ δὴ καὶ ἰουλιανὸς ὁ αὐτοκράτωρ γράφει,
δ' ἀποσβέννυται Ἡρώῳ μέτρῳ. ἀνθρώπου † δ' ἀποσβέννυται ἵππου.
Οὗτος ἐγκαταναντιζόμενος μέρεσι τοῖς ἱππείοις,
Τοὺς μαθητὰς ἐδίδασκε θήραν, ἱπποτοξείαν.
ἰατρικὴν Ἰατρικήν, βοτανικήν, ἄλλας τε τέχνας πόσας.
Ταῦτα μυθώδη πλάσματα τοῖς ἁπαλοῖς ὠτίοις.
Τὸ δ' ἀληθὲς, φιλόσοφος ὁ χείρων ὑπάρχων,
Πρῶτος σὺν ἄλλοις ἱππικὴν εὑρὼν τὴν μονωνύμως,
Τοῖς μύθοις ὑποπέπτωκεν, ὡς ὢν τῶν ἱπποκενταύρων.
Ἐδίδασκεν ἱππότας δὲ † βοτανικὴν, καὶ ἄλλα.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΠΗΛΙΟΥ ΟΡΟΥΣ 95.

Τὸ πήλιον τὸ ὄρος μέν ἐστι τῆς θετταλίας,
Ἐγγὺς τῆς μαγνησίας δὲ, νῦν πέτρας καλουμένης,
Ἐπισκοπῆς τελοῦσα μὲν, τίνος, οὐκ ἔχω λέγειν.
Ἐν τούτῳ τῷ πηλίῳ δὲ τὸ χείρωνος ἦν ἄντρον.

ΚΑΤΑ ΤΟΝ ΙΑΣΟΝΑ. 96.

Αἴσων αἰόλου υἱὸς, ὃς αἴσων παῖς κρηθέως.
Τρεῖς δ' ἦσαν τῷ ἰάσονι ἀμφίβολοι μητέρες,
Ῥοιὼ καὶ ἀλκιμέδη δὲ, μετὰ τῆς πολυμήλης.
Ὧν ἡ ῥοιὼ σταφύλου μὲν, ἡ δ' αὐτολύκου παῖς δ' ἦν.
Πελίου δὲ φονεύοντος πάντας τοὺς αἰολίδας,
Χρησμοῦ δηλοῦντος ὑπ' αὐτῶν τινὸς ἀναιρεθῆναι
Τεχθέντα τὸν ἰάσονα βρέφος εὐθὺς αὐτίκα
Θανεῖν αὐτὸν πλασάμενοι φόβῳ τῷ τοῦ πελίου,
Ὁ πάππος γὰρ ἰάσονος κρηθεὺς, αἰόλου γόνος,
Ἐν λάρνακι τῷ χείρωνι κομίζουσιν ὡς νέκυν.
Ὃς αὐξηθεὶς, καὶ παιδευθεὶς χείρωνι τῷ ῥηθέντι,
Ἔκδικος γίνεται λαμπρὸς αἰολιδῶν τοῦ φόνου.

ΚΑΤΑ ΤΟΝ ΑΣΚΛΗΠΙΟΝ. 97.

Ἀσκληπιὸς ἀπόλλωνος υἱὸς καὶ κορωνίδος,
Ἰατρικὴν ἐκ χείρωνος ὅτος διδαχθείς μοι,

Scribit enim sic ille uir in ipsius libris:
Nunc autem age mihi puella Libethris edic Musa.

DE HOC, BARBARVS EVASIT,
diu uersatus inter Barbaros. 92.

Euripides inducit quidem in fabula Oreste,
Menelaum tentantem pro Oreste dicere,
Tindareũ autẽ ex indignatione dicere Menelao:(tus?
Vt Barbarus effectus es, cũ Troianis tamdiu cõmora-

DE MELLE ATTICO
Hymettij. 93.

Atticæ Athenienſium, Hymettus mons,
Mel generat optimum mellium omnium.
Huius aũt tibi argumentum manifeſtẽ nunc exhibebo.
Musca non inſedit melli Hymettio,
Ex thymis enim apes hoc componunt fauo.
Musca igitur inſidere fugit animo thymum.

DE THESSALO ILLO CHI-
rone, ſemifero heroum ma-
giſtro. 94.

Chironem præceptorem heroum non paucorum,
Aeſculapij, Iaſonis, ipſius Achillis,
Equo mixtum fingunt hominem, fabularũ ſcriptores,
Hominem uſq; ad umbilicum, equum infernæ partes.
Et ſanè Iulianus imperator ſcribit
Heroo metro, hominis autem à longe equus,
Hic dorſo geſtans partibus equinis,
Diſcipulos docebat uenationẽ, ex equo iaculationem,
Medicinam, herbariam, aliaſq; artes complures.
Hæc fabuloſa figmenta teneris auriculis.
Verum autem: philoſophus Chiron exiſtens,
Primus cum alijs equeſtri inuẽta arte, iuba inſignium,
In fabulas incidit, uelut exiſtens centaurus.
Docebat autem equites herbariam, atq; alia.

DE PELIO MONTE. 95.

Pelion mons quidem eſt Theſſaliæ,
Prope Magneſiam. nunc Petras uocatæ,
Epiſcopatus exiſtens quidẽ. cuius, non poſſum dicere.
Ex hoc autem Pelio Chironis erat antrum.

DE IASONE. 96.

Aſon Aeſonis filius, qui Aeſon filius Crethei.
Tres autem erant Iaſoni dubiæ matres,
Rhœo, & Alcimede, cum Polymela,
Quarũ Rhœo Staphyli quidẽ. illa aũt Autolyci filia.
Pelio autem occidente omnes Aeolidas,
Oraculo indicante, ab ipſorum aliquo interfectum iri
Natum Iaſonem, infantem repente ſtatim,
Mortuum ipſum eſſe fingentes, timore Peliæ:
Auus enim Iaſonis Cretheus, Aeoli proles:
In capſula Chironi afferunt uelut mortuum,
Qui cũ creuiſſet, atq; eruditus ab ipſo Chirone dicto,
Vindex fit clarus Aeolidarum cædis.

DE AESCVLAPIO. 97.

Aeſculapius Apollinis filius & Coronidis,
Medicinam iſte à Chirone edoctus,

Ἤπιος πρὶν καλούμενος, ἀσκληπιὸς ἐκλήθη.
Ὡς ἀσθενῶν ἰάμενος τύραννον ἐπιδαύρου,
Ἢ ὡς οὐ σκέλλεσθαι ἐῶν καὶ θνήσκειν τοὺς ἀνθρώπους.

ΠΕΡΙ ΑΧΙΛΛΕΩΣ. ϟη.

ΩΝ ἀχιλλεὺς τῆς θέτιδος, καὶ τοῦ πηλέως γόνος,
Οὐ τῆς θαλάττης θέτιδος, ἀλλά τινος γυναικός,
Ὑπῆρχεν καὶ θυγάτριον χείρωνος φιλοσόφου,
Ὃν καὶ διδάσκαλον πολλῶν προεῖπον ἡρώων,
Τῷ σφῷ πάππῳ πεπαίδευται θήραν, ἱπποτοξείαν,
Ἰατρικήν τε σὺν αὐτοῖς, καί τινας ἄλλας τέχνας.

ΠΕΡΙ ΛΑΠΙΘΩΝ ΚΑΙ ΚΕΝταύρων. ϟθ.

ΛΑπίθαι γένος θετταλῶν, ὁ δρύας, ὁ πειρίθους,
Καινεύς, καὶ ὁ ἐξάδιος, πολύφημος, καὶ ἄλλοι,
Πόλεμον συνεκρότησαν βαρὺν πρὸς τοὺς κενταύρους.
Τοῖς γάμοις πειρίθου γὰρ ἰξίονος υἱέος,
Σὺν τοῖς λαπίθαις κένταυροι κληθέντες οἷα φίλοι,
Τῶν ὢν κενταύρων ἀρχηγὸς ὑπῆρχεν εὐρυτίων,
Κατοινωθέντες ἥρπαξαν τὴν νύμφην τοῦ παστάδος.
Οἱ δὲ λαπίθαι κτείνουσι πολλοὺς ἐκ τῶν κενταύρων,
Πικρῶς δ' ἐκρωτηρίασαν τὸν εὐρυτίωνά γε,
Ῥῖνα, καὶ χείλη, μήδεα, καὶ χεῖρας ἐκτεμόντες.
Τίνες δ' ἦσαν οἱ κένταυροι, παλαίφατος μὲν λέγει.
Πρὶν ἵπποις μονοκέλησιν οὐκέτι ἐποχοῦντο.
Ταύρων δ' ἀγρίων θετταλῶν τὴν χώραν σινομένων,
Νέοι τινὲς τῶν θεσσαλῶν κέλησιν ἐπιβάντες,
Τοὺς ταύρους κατηκόντιζον. ὥσπερ τινὲς ἰδόντες,
Ὡς ταύρους ἀκοντίζοντας, ὠνόμασαν κενταύρους.
Ἱππομιγεῖς δ' ἐνόμισαν, ὡς πόρρωθεν ἰδόντες,
Χρὴ κεντοταύρους τὸ λοιπόν, μηδὲ κενταύρους λέγειν,
Παλαίφατε σοφώτατε. τὰ παλαιφάτου ταῦτα.
Ἡ θηβαῒς κινύρα δέ, τὸν πίνδαρόν σοι λέγω,
Ἱππομιγεῖς ἀνθρώπους μὲν οἴεται τοὺς κενταύρους,
Οὕτω πως λέγων λυρικῷ πολυσυνθέτῳ μέτρῳ.
" Ἐπεὶ δὲ παρελέξατο ἰξίων τῇ νεφέλῃ,
" Ἄνευ χαρίτων ἔτεκε γόνον ὑπερφίαλον,
" Ὃς ἵπποις μαγνητίδεσσιν ἐμίγνυτο παλίῳ,
" Ἐξ ὧν ἐγένετο στρατὸς ὅμοιος τοῖς τοκεῦσι,
" Τὰ κάτω τῇ μητρί, τῷ δὲ πατρὶ τὰ ἄνω.
†Ἤκουσας καὶ τὸν πίνδαρον πῶς μυθικῶς εἰρήκει.
Ἐξ ἀερίου γέννημα νεφέλης, τινὰ γόνον,
Ὃς τοὺς κενταύρους ἔτεκε, μιγνύμενος τοῖς ἵπποις.
Οὐχ οὕτως ἔχει πίνδαρε. μάνθανε δ' ἐκ τοῦ †τζέτζου.
Ἰξίων καθαρόμενος ἐκ πενθερῶν φόνου,
Παρὰ διὸς (τοὺς βασιλεῖς οὕτω δὲ πρὶν ἐκάλουν)
Ἠράσθη τούτου γυναικὸς ἥρας τῆς βασιλίδος.
Εἰπούσης ταῦτα δὲ τἀνδρί, ἐκεῖνος δυσπιστήσας,
Καὶ χρῄζων ἀκριβέστατα τὸ ἀτρεκὲς νοῆσαι,
Δούλην νεφέλην φέρουσαν τὴν κλῆσιν, συστολίσας,
Περὶ ἑσπέρας ἔπεισεν, ἐκείνῳ κατακλῖναι.
Ἰξίων τῇ νεφέλῃ δὲ ταύτῃ μιγεὶς ὡς ἥρᾳ,
Οὐ μὴν νεφέλῃ ἀλλά τινι συννέφῳ ἀέρι,
Ὄμβρον παῖδα γεγέννηκεν, ὃν κένταυρον ἐκάλουν,
Τουτέστι, δουλογέννητον. αὖραι καὶ γὰρ αἱ δοῦλαι,
Ἀπὸ τοῦ κατ' ἰξίονα κεντῆσαι τὰς αὔρας.

Hepius antea uocatus, Aesclepius appellatus est,
Quòd Aselen sanasset tyrannum Epidauri:
Vel quòd non sineret labefactari & mori homines.

DE ACHILLE. 98.

ACbilles Thetidis atq; Pelei filius,
Non marinae Thetidis, sed cuiusdam mulieris,
Quae erat filiola Chironis philosophi,
Quem & praeceptorē multorū praediximus heroum,
A' suo auo eruditur uenationē, atq; ex equo iaculatio.
Medicinamq; cum ipsis, & quasdā alias artes. (nem.

DE LAPITHIS ATQVE CENtauris. 99.

LApithae generis Thessalorum, Dryas, Perithous, CHILIAS VII.
Ceneus, atq; Exadius, Polyphemus, atq; alij,
Bellum concierunt graue contra Centauros,
Nuptijs Pirithoi enim Ixionis filij,
Cum Lapithis Centauri uocati, tanquam amici,
Quorum Centaurorum princeps fuit Eurytion,
Ebrij facti rapuerunt sponsam e cubiculo.
Lapithae autem occidunt multos ex Centauris,
Acerbè autē extrema membra mutilarunt Eurytionis,
Nasum, & labra, genitalia, & manus excidentes.
Qui autem fuerint Centauri, Palaephatus dicit,
Olim equis gradarijs non adhuc uehebantur,
Tauris autē agrestibus Thessalis regionē laedentibus,
Iuuenes quidā ex robustis, desultorijs equis cōscēsis,
Tauros iaculabantur. quos quidam conspicati,
Velut tauros iaculantes, nominarunt centauros.
Equo mixtos autem arbitrabantur, à longe intuentes.
Oportet centotauros deinde, non centauros dicere,
Palaephate sapientissime. Palaephati haec.
Thebana autem lyra, Pindarum tibi dico,
Equo mixtos homines quidem arbitratur centauros,
Sic quodāmodo dicens lyrico multae structurae metro:
Postquàm concubuit Ixion cum Nephele, "
Sine gratijs genuit filium Hyperphialum, "
Qui equis Magnesijs miscuit se in Pelio, "
Ex quibus ortus est exercitus similis parentibus, "
Infernè horum matri, patri autem supernè. "
Audiuisti & Pindarum, quo pacto fabulosè dicat?
Ex aëriā progeniem nebula quandam prolem,
Qui Centauros genuit, mixtus cum equis.
Non sic habet Pindare, disce autem ex Tzetza.
Ixion lustratus à soceri caede,
A' Ioue (reges autem sic olim uocabant)
Amauit huius uxorem Iunonem reginam.
Cum dixisset haec autem uiro, ille non credens,
Volensq; exactissimè uerum intelligere,
Seruam Nebulam habentem nomen, uestitu ornatam,
Circa uesperam persuasit cum illo concumbere.
Ixion aūt cum hac Nebula mixtus, uelut cum Iunone,
Haud uerò cum nebula aliqua humida aëria,
Imbrum filium genuit, quem Centaurum uocabant,
Hoc est, serua genitum: aurae etenim, seruae,
Ab eo quod Ixion pupugerit Auram,

Ἵνα καὶ ἄσημον ὀρῶ, τοῦτον γεννῆσαι.
Ὃς Ἴμβρος συμμιγνύμενος ἵπποις τοῖς μαγνησίοις,
Τουτέστιν, ὃς ἱπποφορβῶν ἐν τόποις θετταλίας
Υἱοὺς γεννᾷ τῶν ἱππικῶν, ὡς συντραφοῦντας ἵπποις,
Ὅθεν καὶ τούτων ἔφασαν μητέρας ἵππους εἶναι.
Οὕτως ὁ Τζέτζης Πίνδαρε περὶ κενταύρων γράφει.

Vt & impudenter dicam, hunc generasse.
Qui Imbrus commixtus cum equis Magnesijs,
Hoc est, qui equos pascens in locis Thessaliæ,
Filios generat equestres, uelut connutritos equis.
Vnde & horum dixerunt matres equas esse.
Sic Tzetzes Pindare de Centauris scribit.

ΠΕΡΙ ΚΛΕΙΤΑΡΧΟΥ ΣΥΓΓΡΑΦΗΣ εἰς τὴν τερηδόνα. ρ.

Γράφων οὗτος ὁ Κλείταρχος περὶ τῆς τερηδόνος,
Ἥ τις ἐστὶ ζωΰφιον παρεμφερὲς μελίσσῃ,
Ὡς ἔπερ περὶ λέοντος ἔγραφε τοῦ νεμέας,
Εἴτ' οὖν γε ταύρου τοῦ κρητὸς ἐκείνου τοῦ πυρπνόου,
Ἢ τοῦ ἐρυμανθίου τι κάπρου, καὶ καλυδῶνος,
Εἴτ' οὖν τινὸς τῶν ὑψηλῶν καὶ τῶν μεγίστων ζώων,
Ὧ ὅπως γράφων ὑψηλῶς καὶ ἐπηρμένως λέγει.
Νέμεται μὲν τὴν ὀρεινὴν, ἐμπίπτει δρυῶν τὰς κοίλας.

DE CLITARCHI COMMENTArio in Teredinem. 100.

Scribens iste Clitarchus de teredine,
Quæ est animalculum simile api:
Perinde ac si de leone scripsisset Nemeo,
Siue de tauro illo Cretæ ignem efflante,
Vel de Erymanthio apro atq; Calydone,
Siue de aliquo alto atq; maximo animante,
Sic eo modo scribens altè atq; elatè dicit,
Pascitur quidē in montanis, & uolat ad ilices cauas.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΝΕΜΕΙΟΥ λέοντος. ρα.

ἀρκαδίας Νεμέα χώρα τίς ἐστι τῆς κλήρου τῆς † ἀργείας,
Οὖσα πολυνομώτατος, ἐκλήθη δὲ νεμέα.
Ταύτην κατελυμαίνετο τὶς λέων τῶν ἀτρώτων.
Ὃν ἡρακλῆς τοξεύσας μὲν, οὐ μὴν συνόλως βλάψας,
Ὁμοίως καὶ τὸ ῥόπαλον τούτου πληγῇ κατάξας,
Γυμναῖς χερσὶ λαβόμενος, συνέθλασεν ὑστέρως.
Εἶτα θηρὸς τοῖς ὄνυξι τὴν λεοντὴν ἐνσχίσας,
Ἔφερε ταύτην ὁπλισμὸν ἀσίδηρον ἐν μάχαις.

DE NEMEO leone. 101.

Nemea regio quædam est sortis Argiuæ,
Pollens pascuis, uocata autem est Nemea,
Hanc uastabat quidam leo inuulnerabilis,
Quem Hercules iaculatū quidē, at nō omnino læsum,
Similiter & claua huius uerbere confracta,
Nudis manibus cum apprehendisset, confregit postea.
Deinde feræ unguibus leoninam pellem incidens,
Gestabat hanc armaturam à ferro illæsam in pugnis.

ΠΕΡΙ ΚΑΠΡΟΥ ΤΗΣ ΚΑΛΥΔΩΝΟΣ. ρβ.

Οἰνεὺς κρατῶν γῆς αἰτωλῶν, καὶ γῆς τῆς καλυδῶνος,
Ἀρτέμιδος ἐλάθετο θυσίαις θαλυσίων.
Ἡ δὲ τὸν κάπρον ἔπεμψεν ἐκ τῶν οἰταίων λόφων,
Ὃς κακὰ πόλλ' ἔρδεσκεν, ἔθων οἰνέως ἀλωήν,
Πολλῶν συναθροισθέντων δὲ συναγρευτῶν ἐκεῖσε,
Ἡ ἀταλάντη πρώτη μὲν ἐκεῖνον ἐκτοξεύει.
Εἶτα βαλὼν μελέαγρος, κτείνει τῷ συοκτόνῳ.
Τούτου δ' εἷς ἕκαστος ὀδοὺς, πήχεως εἶχε πλέον.
Σωτήριχος, καὶ ὅμηρος, καὶ ἄλλοι δὲ συχνοὶ,
Περὶ τοῦ κάπρου μέμνηνται τοῦδε τοῦ καλυδῶνος.

DE APRO CALYdonio. 102.

Oeneus dominans terræ Aetolorum atq; Calydonis
Dianam fefellit uictimis primitiarum.
Illa autem aprum immisit ex Oeteis uerticibus,
Qui mala multa faciebat, uastans Oenei uineam.
Multis autem congregatis suum uenatoribus illuc,
Atalante prima quidem illum iaculatur.
Deinde petens Meleagrus occidit uenabulo.
Huius autem unusquisq; dens cubito habuit amplius.
Sotérichus & Homerus, atq; alij complures
Apri meminerunt huiusce Calydonij.

ΠΑΡΟΙΜΙΑ, Η ΛΕΓΟΥΣΑ, ΤΥΦΛΟΝ τὸ φιλοῦν περὶ τὸ φιλούμενον. ργ.

Ἅπαντα τὰ φιλούμενα καλὰ δοκεῖ τοῖς φίλοις.
Διόπερ οὕτως εἴρηκε σοφῶς ἡ παροιμία.

PAROEMIA QVAE DICIT, CAEcum amans circa amatum. 103.

Omnia amata pulchra uidentur amantibus,
Quapropter sic dixit sapienter parœmia.

ΠΙΝΔΑΡΙΚΟΝ ΡΗΤΟΝ, ΛΕΓΟΝ, οὐδὲ θερμὸν ὕδωρ τόσσον γε μαλθακὰ γυῖα τεύχει, τόσσον εὐλογία. ρδ.

Ἐν τοῖς λουτροῖς τὸ θερμὸν μαλθάσσει μὲν τὰ μέλη,
Καὶ χαῦνα καὶ διάρρυτα ποιεῖ, καὶ τῶν ἐκλύτων.
Ἔπαινοι πλέον δὲ θερμοῦ χαυνοῦσι τοὺς ἀνθρώπους.
Ὅθεν οὕτως ὁ πίνδαρος τὸ γνωμικὸν εἰρήκει.

PINDARICVM DICTVM, QVOD inquit, Neq; calida aqua adeò mollia membra facit, ut laus. 104.

In lauacris quidem caliditas mollia reddit membra,
Et laxa fluxaq; facit, atq; exoluta:
Verùm laudes plus quàm caliditas laxant homines.
Vnde sic Pindarus sententiam dixit.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΧΕΛΩΝΗΣ ΤΗΣ ἐρισάσης τῷ λαγῷ. ρε.

Ὁ μυθογράφος αἴσωπος, τοῖς μύθοις αὐτοῦ γράφων,
Ὡς ἡ χελώνη λαγωὸν ἐνίκησε τοῖς δρόμοις,
Ὠθεῖ πρὸς πόνους, ἀργοὺς· ἐξῆς ἐκτρέπει ταχινούς.

DE TESTVDINE QVAE CONtendit cum lepore. 105.

Fabularū scriptor Aesopus in suis fabulis scribens,
Quòd testudo leporem uicit cursibus: (pore.
Impellit ad labores, pigros: ueloces aūt exterret à tor

ΠΕΡΙ ΜΑΡΣΥΟΥ. ΚΕΙΤΑΙ ΔΕ ΙΕ, ἐν τῷ πίνακι τῶν προτέρων ἱστοριῶν. ρϛ.

Μαρσύας φρὺξ ὢν αὐλητὴς, ἀπόλλωνι ἐρίζει.
Ὑφ᾽ οὗ πρὸς πίτυν ἐκδυθεὶς ἀσκὸς ἀπεκρεμάσθη.
Τοῖς πρὶν εἰς πλάτος ἔγραψα πᾶσαν τὴν ἱστορίαν.

DE MARSYA. POSITA EST autem 15. in tabula priorum historiarum. 106.

Marsyas Phryx existēs tibicē, cum Apolline cōtendebat:
A quo ad pinū, uictus, uter suspensus est.
In præcedentibus latè scripsi omnem historiam.

ΠΕΡΙ ΣΑΛΜΩΝΕΩΣ ΑΝΤΙΒΡΟΝΤῶντος τῷ Διΐ. ρζ.

Ὁ Σαλμωνεὺς ἐκ θετταλῶν ἐλθὼν εἰς τὴν ἠλείαν,
Κτίσας τε πόλιν, καὶ αὐτὸν κατονομάζων Δία,
Καὶ ἀσεβῶν, καὶ κεραυνοὺς δῆθεν δᾳδὶν ἐκπέμπων,
Ἐν βύρσαις τε καὶ λέβησι τοῖς δρόμοις τῶν ἁρμάτων,
Βροντὰς ἀπομεμήμενος, Διῒ ἐκεραυνώθη.

DE SALMONEO CONTRAtonante Ioui. 107.

Salmoneus ex Thessalia ueniens in Heleam,
Condensq; urbem, & se cognominans Iouem,
Atq; impiè agens, & fulmina facibus emittens,
In pellibus atq; Libycis cursibus curruum,
Tonitrua imitatus, à Ioue fulmine percussus est.

ΠΕΡΙ ΘΑΜΥΡΙΔΟΣ, ΑΝΤΕΡΙΣΑΝτος ταῖς μούσαις. ρη.

Θάμυρις ὡραιότατος εἰς κάλλος ὑπαργμένος,
Ἦν μουσικὸς καὶ ᾠδικός. ἤρισε δὲ ταῖς μούσαις,
Ἡττήθη, καὶ τετύφλωτο. τὰ μὲν τοῦ μύθου ταῦτα.
Τὸ δ᾽ ἀλληγορικώτερον, ἦν ποιητὴς γενναῖος,
Συγγράψας κοσμογονίαν πεντακισχιλίοις στίχοις.
Ὢν κομπαστὴς δ᾽ ἐνόμιζεν ἴσον εἰς οὐδένα.
Ἐπεὶ δ᾽ ἐξηφανίσθησαν τὰ τούτῳ γεγραμμένα,
Ἔφασαν ὡς αὐτὸς ἔριζεν ὡς πρὸς ᾠδὴν ταῖς μούσαις.
» Αἱ δὲ χολωσάμεναι, πηρὸν θέσαν. αὐτὰρ ἀοιδὴν
» Θεσπεσίην ἀφέλοντο, καὶ ἐκλέλαθον κιθαριστύν.

DE THAMYRIDE CONCERtante cum Musis. 108.

Thamyris formosißimus pulchritudine existens,
Erat musicus atq; cantor. contendēs aūt cū Musis,
Victus atq; occæcatus est. quæ quidē sunt fabulæ, hæc.
Quod autem magis uerum est, erat poëta nobilis,
Qui scripsit mundi creationē quinq; milibus uersuū.
Arrogās aūt existēs, putabat æqualē intellectu nullū.
Postquàm autem interierūt quæ ab hoc erant scripta,
Dixerunt, quòd certauerit cantilena cum Musis.
Illæ uerò iratæ, cæcum reddiderunt, ac cantilenam
Diuinā abstulerūt, atq; obliuisci fecerunt citharisten.

ΠΕΡΙ ΠΑΡΟΙΜΙΑΣ ΟΜΗΡΙΚΗΣ, λεγούσης, ἄλλοισι ταῦτα μέλει, κίθαρις καὶ ἀοιδή. ρθ.

Ἐν ὀδυσσείᾳ ὅμηρος θλιβόμενον εἰσφέρει
Τηλέμαχον, ὡς βλέποντα τρυφῶντας τοὺς μνηστῆρας,
Καὶ τοῖς αὐτοῦ † τερπομένους οἴκοις ἐν μουσουργίαις.
Κατὰ ῥητόν τι λέγοντα τοῦτο τὸ ἔπος ἄγει.
» Ἄλλοισι ταῦτα μέλει, κίθαρις καὶ ἀοιδή.

DE PAROEMIA HOMERICA, quæ dicit, Alijs hæc curæ sunt, cithara & cantus. 109.

In Vlyssea Homerus afflictum introducit
Telemachum, uelut uidentem lasciuientes procos,
In suisq; oblectatos ædibus musicis operibus, τερπομένους
Ad uerbumq; dicentem hoc carmen inducit:
Alijs hæc curæ sunt, cithara atq; cantus. «

ΠΕΡΙ ΤΟΥ, ΖΩΟΣ ΚΑΤΕΡΥΚΕΑΙ εὐρέϊ κόσμῳ. ρι.

Ἐν ὀδυσσείᾳ ὁ πρωτεὺς τῷ μενελάῳ λέγει,
Ὅπως ὁ αἴας ὁ λοκρὸς ἀπώλετο θαλάσσῃ,
Ὁ ἀγαμέμνων δὲ σωθεὶς αἰγίσθῳ ἀναιρεῖται.
Περὶ τοῦ ὀδυσσέως δὲ τοῦτο τὸ ἔπος λέγει·
» Εἷς δ᾽ ἔτι που ζωὸς κατερύκεται εὐρέϊ πόντῳ.
Ἐγὼ παρεγραμμάτισα ῥητορικῷ δὲ τρόπῳ,
Πρὸς τὸ συμφέρον νῦν ἐμοὶ, κόσμῳ εἰπὼν, οὐ πόντῳ.

DE HOC, VIVVS DETINEtur lato in ponto. 110.

In Vlyssea Proteus Menelao dicit,
Quomodo Aiax Locrensis perierit in mari.
Agamemnon autem seruatus ab Aegistho interficitur.
De Vlysse autem hoc carmen dicit:
Vnus autem alicubi uiuus detinetur in lato ponto. «
Ego exposui, rhetorico autem modo,
Ad hoc quod cōducit nūc mihi, mūdo dicēs, non pōto.

ΠΕΡΙ ΗΡΑΚΛΕΟΣ ΕΚΚΟΠΤΟΝτος τὴν κακίαν. ρια.

Ὁ τῆς ἀλκμήνης ἡρακλῆς εὐεργετῶν ἀνθρώπους,
Ἁπανταχοῦ διήρχετο θερίζων τὴν κακίαν,
Θῆρας, τυράννους, καὶ λῃστὰς, ὁδῶν τε δυσχερείας,
Καὶ πᾶσαν ἄλλην κάκωσιν ἀποκαθαίρων βία.

DE HERCVLE EXCIDENTE maliciam. 111.

Alcmenæ F. Hercules benefaciens hominibus,
Vndiquaq; pertransibat demetens maliciam,
Feras, tyrannos, & latrones, itinerumq; pericula,
Et omnem aliam afflictionem expurgans è uita.

ΠΕΡΙ ΜΕΘΥΣΟΚΟΤτάβων. ριβ

Πρὶν πρὸ μικροῦ προείπομεν ἠκριβωμένως πάντα,
Τί προπελαχισμός ἐστι, καὶ τίς ἡ παροινία,
Λατάγη τε καὶ κότταβος, καὶ ἰωλοκρασία.
Πέμπτη πρὸς ὀγδοήκοντα ἐστὶν ἡ ἱστορία.
Καὶ στρέψας βλέπων μάνθανε τὸ πᾶν ἠκριβωμένως.

DE EBRIORVM COTtabis. 112.

Antea paulò prædiximus exactè omnia,
Quid propelacismus sit, & quid parœnia,
Latageq;, & cottabus, & beolocrasia.
Quinta supra octogesimam est historia,
Et conuersus uidens disce totum exactè.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ, ΤΙΝΕΣ ΚΥΡΙΩΣ οἱ παλαμναῖοι. ρ͵ιγ.

Τελχῖνες ἦσαν δή τινες τῶν φθονερῶν δαιμόνων,
Ἀκταῖος, μεγαλήσιος, ὅρμενος τε, καὶ λύκος,
Καὶ δὴ νίκων τε, καὶ μίμων, καὶ ἕτεροι σὺν τούτοις.
Οὗτοι στυγὸς τῷ ὕδατι ῥαίνοντες γῆν ἀκαρπον,
Τροφὰς ἀνθρώποις σπεύδοντες μὴ γίνεσθαι μηδόλως.
Οὗτοι δὲ καὶ ἀλάστορες εἰσί, καὶ παλαμναῖοι.
Ἐν τῷ τηρεῖν τοὺς ἄλλους μὲν, ἄλλα δ᾽ ἐστὶν ἡ βλάβη,
Ἀλάστορες ἐσχήκασι προσφυεστάτην κλῆσιν.
Τῷ δὲ παλάμαις καὶ χερσὶ ῥαίνειν στυγὸς τὸ ὕδωρ,
Πρὸς ἀκαρπίαν καὶ φθορὰν, κέκληνται παλαμναῖοι.

ΠΕΡΙ ΠΕΥΘΗΝΩΝ, ΚΑΤΑΣΚΟΠΩΝ, καὶ προκηρύκων. ρ͵ιδ.

Πευθῆνας, κατασκόπους τε, γίνωσκέ μοι τυγχάνειν,
Τοὺς, ὅσους ἀποστέλλουσι στρατῷ τῶν ἐναντίων,
Κατασκοπεῖν τί βούλονται, τί λέγουσι, τί δρῶσι.
Τοὺς ὅσους δ᾽ ἀποστέλλουσιν εἰπεῖν περὶ πολέμου,
Πότε καὶ ποῦ, καὶ διατί μέλλουσι πολεμῆσαι,
Προκήρυκας κεκλήκασιν. ἀγγέλους φασὶ πάλιν,
Τοὺς ἑκατέρωθεν ἀμφοῖν δηλοῦντας τὰς μηνύσεις.
Οὓς δὲ περὶ συμβάσεων, σπονδῶν τε καὶ εἰρήνης
Πέμπουσιν οἱοσδήτινες, πρέσβεις καλοῦσι τούτους.

ΤΙΣ Ο ΠΡΟΒΟΛΟΣ. ρ͵ιε.

Προβλὴς, προβλήτης, πρόβολος, πέτρα τὶς θαλασσία.
Καὶ πᾶν προβεβλημένον δὲ μέρος, καὶ προεξέχον
Κυρτῶς μὲν εἰς θάλασσαν, ὡς ἀκρωτήριόν τι.
Καὶ πᾶσα προκυμαία δὲ, καὶ σύμπασα ῥαχία.
Λέγομεν καὶ τοὺς πύργους δὲ, καὶ τείχη πολισμάτων,
Καὶ πᾶν προφυλακτήριον, καὶ τοὺς προμάχους ἕδρας,
Καὶ τοὺς ὑπερασπίζοντας τινῶν ὑπερλαλοῦντας,
Προβόλους τροπικώτερον, καταχρηστικωτέρως.
Πρόβολος πέτρα πρόχουσα πρὸς θάλασσαν, ὡς ἔφην.
Ἡ κρυπτομένη κύμασι πέτρα δ᾽ ἐπιπολαίως,
Ἐν ᾗ καὶ προσαράττονται προσκρούοντα τὰ σκάφη,
Ὕφαλος ἕρμα λέγεται, σχάλα παρ᾽ ἰδιώταις.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΠΥΘΑΓΟΡΕΙΑΣ σιωπῆς. ρ͵ιϛ.

Ὁ Πυθαγόρας κορυφὴν πάσης φιλοσοφίας,
Τὴν σιωπὴν ὠνόμαζε, καὶ τὸ κρατεῖν τῆς γλώττης.
Ὅθεν μετὰ συμπέρασμα πάσης φιλοσοφίας,
Καὶ τὸ σιγᾶν πενταετῶς ἐδίδασκε τοῖς μύσταις,
Βραχέσι κατορθούμενον εὐρυθμίτοις ἄγαν.

ΠΕΡΙ ΚΙΛΙΚΙΑΣ. ρ͵ιζ.

Βήλου παῖδες, ὁ νῖνος τε, ἀγήνωρ, καὶ ὁ φοῖνιξ,
Αἴγυπτος τε, καὶ δαναὸς, καὶ ὁ φινεὺς σὺν τούτοις.
Ἄλλοις ἀγήνωρ ἀδελφὸς νομίζεται τοῦ βήλου.
Τζέτζης ἐγὼ νομίζω δὲ τοῦ βήλου πεφυκέναι,
Ἀγήνορα καὶ ἀδελφὸν, ἀγήνορα καὶ παῖδα.
Ἀγήνορος οὐ βούλεται δὲ καὶ ἀντιόπης βήλου,
Πλέον δοκῶ δὲ τἀδελφοῦ, κάδμος, καὶ κίλιξ, φοῖνιξ.
Ἐκ τούτων κιλικία τε καλεῖται, καὶ φοινίκη.

ΠΕΡΙ ΑΝΤΙΟΧΕΙΑΣ. ρ͵ιη.

Ὡς παυσανίας γράφει μὲν ἀντιοχείας κτίσεις,
Κτίζεται ἀντιόχεια νικάτορι, σελεύκῳ,

Κατὰ

DE EO, QVI'NAM PROPRIE Palamnæi. 113.

TElchines erant ſanè quidam inuidorum dæmonum,
Actæus Megaleſius, Ormenusq́; & Lycus,
Et ſanè etiam Nicon, & Mimon, atq; alij cum his.
Iſti ſtygia aqua ſpargẽtes terrã, infrugiferã reddebãt,
Nutrimẽta hominibus urgẽtes ne naſcerẽtur omnino.
Iſti autem & Alaſtores ſunt, & Palamnæi,
In ſeruando alios quidem, aliud autẽ eſt nocumentum,
Alaſtores habuerunt congruentiſſimum nomen.
Eo aũt quòd palmis atq; manib. ſpargebãt ſtygis aquã,
Ad ſterilitatẽ atq; corruptionẽ, uocati ſunt Palamnæi.

DE PEVTHENIS, CATASCOpis, atq; Procerycis. 114.

PEuthenas, cataſcopos, intellige mihi eſſe,
Quoſcunq; ablegant ad exercitum hoſtium,
Explorare quid uelint, quid dicant, quid agant.
Quoſcunq; autem ablegant ad dicendum de bello,
Quando, & ubi, & cur ſint bellaturi,
Proceryeas uocarunt. Angelos autem rurſus,
Qui utrinq; ambobus declarant iras.
Quos autem de conuentionibus, fœderibusq́;, & pace
Legant qualeſcunq;, legatos hos uocant.

QVID PROBOLOS. 115.

PRoblis, probletes, probolus, petra quædã marina,
Et omnis propoſita autem pars atq; prominens
Curuè quidem in mare, uelut promontoriũ quoddam.
Et omnis ripa autem, atq; uniuerſum littus,
Dicimus & turres, & muros urbium,
Et omne propugnaculũ, & primipilorum ſtationes:
Et qui tuentur pro aliquibus loquentes,
Probolos figurata oratione, impropriè magis.
Probolus petra prominens in mare, ut dixi.
Quæ autem abſconditur undis petra ſupernè,
In qua etiam illiduntur appulſæ ſcaphæ,
Hyphalus herma dicitur, ſchalá ab idiotis.

DE PYTHAGOREO SIlentio. 116.

PYthagoras uerticem totius philoſophiæ
Silentium nominauit, atq; cohibere linguam.
Vnde poſt concluſionem totius philoſophiæ,
Et tacere quinquenniò docuit initiatos,
Breuib. quod rectũ erudiẽs, et bene numeroſis admo-(dum.

DE CILICIA. 117.

BEli filij, Ninus, Agenor, atq; Phœnix,
Aegyptus, atq; Danaus, & Phineus cum his.
Alijs Agenor frater æſtimatur Beli.
Tzetzes ego arbitror autem Belo ortum fuiſſe,
Agenorem & fratrem, Agenorem & filium.
Agenoris autem non uult, atq; Antiopæ Beli,
Plus autẽ opinor fratris, Cadmus, et Cilix, atq; Phœ-(nix.
Ab his Cilicia uocatur, atq; Phœnicia.

DE ANTIOCHIA. 118.

VT Pauſanias ſcribit in Antiochiæ ædificatione.
Conditur Antiochia à Nicanore Seleuco,

Iuxta

Κατά τινας, εἰς ὄνομα πατρὸς σφοῦ ἀντιόχου.
Λουκιανῷ δὲ εἰς ὄνομα υἱέος ἀντιόχου,
Τὸν ὃν ἐραστῆρα ἔλεγον, γυνὴ ἡ στρατονίκη.
Τὸν ὃν ὁ ἐρασίστρατος ἐκ τοῦ σφυγμοῦ καὶ μόνου,
Τῆς μητρυιᾶς ἐπέγνωκεν ἐρῶντα τῆς οἰκείας.
Ταύτην τὴν ἀντιόχειαν σέλευκος κτίζει πόλιν,
Καὶ ἄλλας ἑβδομήκοντα καὶ τέσσαρας δὲ πόλεις.
Τοὺς δὲ ἀμαθῶς ἀντίοχον λέγοντας ταύτην κτίσαι,
Ατταῖος τε καὶ περιττᾶς, ἀναξικράτης ἅμα,
Ελέγχουσι σαφέστατα, καὶ δείξουσι ληροῦντας,
Σὺν οἷς ἀσκληπιόδωρος δὲ οἰκέτης τυγχάνων,
Οὓς τότε σέλευκος ποιεῖ κτισμάτων ἐπιστάτας.

Iuxta aliquos, in nomen patris Antiochi.
Luciano autem, in nomen filij Antiochi,
Quem seruatorem dicebant, uxor cuius Stratonice.
Is quem Erasistratus ex pulsu etiam solo
Nouercam nouit amantem propriam.
Hanc Antiochiam Seleucus condit urbem,
Et alias septuaginta & quatuor urbes.
Eos autẽ qui indoctè Antiochũ dicũt hanc condidisse,
Attæus atq; Perittas, Anaxicrates simul,
Arguunt apertissimè, atq; ostendunt delirantes.
Cum quibus Asclepiodorus quoq; seruus existens,
Quos tunc Seleucus fecit extructionum præsides.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΚΥΡΗΝΑΙΚΟΥ ΣΙΛΦΙΟΥ. κεῖται οὖ ταῖς πρὶν ἱστορίαις ρι. ριθ.

Περὶ τοῦ κυρηναίου μὲν εἰρήκαμεν σιλφίου,
Εκατοστῇ δεκάτῃ μὲν ταῖς πρώην ἱστορίαις.
Τῷ νῦν δὲ πάλιν πίνακι τεσσαρακοστογδόῳ,
Ὃ καὶ πολλῷ καθέστηκε κάλλιον τῆς προτέρας,
Λέγουσα, πῶς προσήνεγκαν βάττῳ οἱ κυρηναῖοι,
Καὶ πῶς αὐτὸς ἐχάραξε νομίσματι ἐκεῖνο.
Τριττὰ δὲ εἰσὶ τὰ σίλφια, σίσγυδον τε καὶ τίλις,
Καὶ τὸ κλεινόν, τὸ σεβαστόν, τὸ θρυλλητὸν τοῖς πᾶσιν,
Ὃ φεύγει γεωργούμενον μᾶλλον εἰς τὰς ἐρήμους.
Ὡς καὶ τὴν κάππαριν φασί τινες τῶν γινωσκόντων.
Ὅμοιος δὲ τῷ νάρθηκι καυλὸς ὁ τοῦ σιλφίου.
Οὗ φύλλον φασὶ μάσπετον, ὅμοιον ὂν σελίνῳ.
Τὸ σπέρμα δὲ πλατύτατον, διττὸν ὀπὸν δὲ φέρει.
Εκ τοῦ καυλοῦ καυλίαν μέν, ῥιζίαν δὲ ἐκ τῆς ῥίζης.

DE CYRENAICO SILPHIO. sita est in prioribus historijs 110. 119.

DE Cyreneo quidem diximus Silphio,
Centesima decima quidem antehac in historia.
Nunc uerò rursus tabula quadragesimaoctaua,
Quæ & longè constituta est pulchrior priore,
Dicens, quomodo attulerunt Batto Cyrenæi,
Et quomodo ipse insculpserit numismati illud.
Triplicia autem sunt silphia, sisgudon, & tilis,
Et inclytum, augustum, famosum omnibus,
Quod fugit cultum magis ad deserta:
Vt & capparin dicunt quidam eorum qui sciunt.
Similis autem ferulæ caudex silphij,
Cuius folium dicunt mapesum, simile apio,
Semen autem latissimũ, duplicem autem succum fert,
Ex caudice caudiceũ quidẽ: radiceum uerò ex radice.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΓΥΓΟΥ ΣΦΕΝΔΟΝΗΣ. ρκ.

Γυμνὴν κανδαύλης ἔδειξε τῷ γύγῃ σφὴν γυναῖκα,
Ἥ τις συγκαλέσασα τὸν γύγην κατιδίαν,
Δίδωσι τὸν δακτύλιον αὐτῆς, ὡς ἀποκτείνῃ
Κανδαύλην ταύτης σύζυγον, δείξας κρυφῇ συμμάχοις.
Οὗ γεγονότος, κτείνας τε λαθραίως τὸν κανδαύλην,
Καὶ στρέψας τὸν δακτύλιον πάλιν εἰς τὴν γυναῖκα,
Γίνεται πᾶσιν ἐμφανής, λαβὼν τὴν βασιλείαν.
Εχεις σὺ πρώτῳ πίνακι, τρίτην τὴν ἱστορίαν.

DE GYGIS pala. 120.

NVdam Candaules ostendit Gygi suam uxorem,
Quæ conuocato Gyge seorsim,
Dat annulum suum, ut occideret
Candaulem huius coniugem, ostendens clam socijs.
Quo facto, clam cum occidisset Candaulen,
Et cum uertisset annulum rursus ad mulierem,
Fit omnibus conspicuus, accepto regno.
Habes in prima tabula tertiam historiam.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΠΟΛΥΚΡΑΤΟΥΣ δακτυλίου. ρκα.

Τῆς σάμου βασιλεύων μὲν εὐτύχει πολυκράτης,
Ετέλουν δὲ ὑπεξούσιοι φόρους τῶν αἰγυπτίων.
Τὴν αὔξησιν δὲ ὁ ἄμασις ἐκθαυμάζων τούτου,
Εγραψεν, ὦ πολύκρατες, ὃ κάλλιστόν σοι βίου,
Οὗ στερηθεὶς ἀμέτρητον μέλλεις λαβεῖν τὴν λύπην,
Τοῦτο τοίνυν ἀπόβαλε τρόποις ὁποίοις θέλεις,
Εἰ μὴ τὸ πεῖραν τῆς ἐμῆς θέλεις ὀργῆς ἐκδέχεσθαι.
Ὁ πολυκράτης τοίνυν δεινῶς ἐκθαυμάσας,
Ὃν εἶχε πολυτίμητον δακτύλιον σμαράγδου,
Ὃν τεχνικῶς ἐσφράγισεν ὁ δακτυλιογλύφος,
Θεόδωρος ὁ σάμιος υἱὸς τοῦ τηλεκλέους,
Εμβὰς εἰς σκάφος, ἔρριψεν εἰς μέσον τοῦ πελάγους,
Λύπην λαβὼν ἀφόρητον ἐκείνου τῇ ποντώσει,
Πέμπτῃ δὲ ἡμέρᾳ κάλλιστον ἰχθύν τις ἀγρεύσας,

DE POLYCRATIS annulo. 121.

SAmi regnans quidem fœlix erat Polycrates,
Vectigalia autem ferebant subditi Aegyptiorum.
Augmentum autem Amasis ueritus huius,
Scripsit, ô Polycrates, quod optimum tibi in uita,
Quo priuatus, immensam accepturus es tristitiam,
Hoc tunc abijce modis quibuscunq; uolueris,
Nisi forte experientiam meæ uis iræ suscipere.
Polycrates igitur grauiter ueritus,
Quem habuit preciosissimum annulum smaragdi,
Quem artificiosè consignauit annuli scalptor
Theodorus Samius filius Teleclei,
Conscensa naui proiecit in medium pelagi,
Mœrore correptus intolerabili illius mersione.
Quinta autẽ die pulcherrimũ piscem quidã piscatus,

Ὡς Πολυκράτους ἄξιον, στέλλει πρὸς Πολυκράτην,
Εἰς ὅν περ ὁ δακτύλιος ὁ προῤῥηθεὶς εὑρέθη.
Ὅπερ ἀκούσας Ἄμασις, ἔφη τοῖς παρεστῶσιν,
ᾯ συνεργῶν ἐστι θεὸς, τίς ἐξ ἀνθρώπων βλάψει;

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΧΡΥΣΩΝ ΠΛΙΝΘΩΝ τοῦ Κροίσου. ρκβ.

Χιλίας πλίνθους εἰς Δελφοὺς τῶν ὁλοχρύσων Κροῖσος
Ἔστειλε, πάγχρυσον βωμὸν Ἀπόλλωνι γενέσθαι.
Τὴν ἱστορίαν ἔχεις μοι πρώτην πασῶν πλατέως.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΜΙΔΟΥ. ρκγ.

Ὁ Μίδας Φρὺξ φιλόχρυσος υἱὸς ἦν τοῦ Γορδίου.
Ὃς ὢν ἀγρότης ἀροτρεὺς, εἷλε τὴν βασιλείαν.
Δευτέραν οὖν ταῖς πρώταις μὲν ἔχεις τὴν ἱστορίαν,
Ἀλληγοροῦσαν τὰς τροφὰς τούτου τὰς χρυσωμένας.
Ἐν τούτῳ δὲ τῷ πίνακι πάλιν σαφῶς εὑρήσεις,
Ὅπως ὑπάρχων ἀροτρεὺς, ἔσχε τὴν βασιλείαν,
Εἰς τὴν γραφὴν ἐγκείμενον πόλεως τῆς Μιδαίας.
Εἰς ἑβδομηκοστὴν φημὶ δευτέραν ἱστορίαν.

ὅτι ΠΕΡΙ ΤΟΥ, †ΟΡΗ ΠΛΕΟΝ ἥμισυ παντός. ρκδ.

Ἡσίοδος τὸν ἀδελφὸν ἀργίας ἀποτρέπων,
Καὶ δικασταῖς χαρίζεσθαι τῷ χαίρειν τοῖς ἀδίκοις,
Λέγει τρανῶς, ὡς ἄδικα τῶν δικαστῶν τὰ γένη,
Οὐκ ἀκριβῶς γινώσκοντα πόθεν κερδαίνειν δέον,
ubi Οὐδ' ὅτι τὸ ἥμισυ ἐστὶ τοῦ ὁλοκλήρου πλέον.
Τουτέστι, τὸ βραχύτατον τὸ ἐκ δικαίου μέρος.
Ὅπερ πολλῶν καθέστηκεν ἀδίκων ὑπερφέρον.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ, ΚΑΙ ΜΑΝΤΙΣ ΩΝ ἄριστος, ἐσφάλης πάλαι. ρκε.

Ὁ Σοφοκλῆς ὁ τραγικὸς ἐν δράματι Ἠλέκτρᾳ,
Ὀρέστην φέρει μηχαναῖς κτείναντα τὴν μητέρα.
Ἐπεὶ δὲ τούτου μηχαναῖς καὶ Αἴγισθος ἐμπίπτει,
Καὶ γνοὺς Ὀρέστην ἐμφανῶς εἶναι τὸν συλλαλοῦντα,
Εἶπεν, οὐκ ἔστιν οὐδαμῶς ἄλλος ὁ προσλαλῶν μοι,
Ἢ ὁ τοῦ Ἀγαμέμνονος λόγῳ θανὼν Ὀρέστης.
Πρὸς ταῦτα τότε τοιγαροῦν Ὀρέστης ἔφη τάδε·
» Καὶ μάντις ὢν ἄριστος, ἐσφάλης πάλαι.
Ἤτοι οὐ προϊστόρησας καὶ προεγνώκεις τάδε,
Πρὸ τοῦ πεσεῖν εἰς συμφορὰς ἐσχάτας θανασίμους.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ, ΧΑΡΙΤΩΝΥΜΟΣ, ἤτοι Ἰωάννης. ρκϛ.

Ἑβραϊκῶς τὸ Ἰαὼ, ἀόρατον σημαίνει,
Ὁ Ἰωνᾶς περιστερὰν, ὁ δὲ Ἰωάννης χάριν.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΛΥΔΙΑΣ ΛΙΘΟΥ, τῆς καὶ βασάνου καλουμένου. ρκζ.

Περὶ τοὺς τόπους τῶν Λυδῶν, ὧν καὶ Σάρδεις πόλις,
Περὶ τῆς Ἰωνίας τε, τὴν Ἔφεσον τὴν πόλιν,
Λεῖαι λίθοι στιλπνόταται καὶ μέλαιναι εἰς ἄκρον,
Ὅμοιαι καλολατύγξιν αἷς παίζουσιν αἱ κόραι,
Μικραὶ καὶ μέσαι εὕρηνται, τινὲς χειροπληθεῖς δέ.
Αὗται καλοῦνται βάσανοι, βάσανοι δὲ χρυσίου.
Ἤτοι δοκιμαστήρια, καὶ ἔλεγχοι, καὶ κρίσεις.
Ταύταις γὰρ προστριβόμενον κρίνεται τὸ χρυσίον,
Ἂν καθαρὸν, ἂν κίβδηλον, ἂν ὅπερ ἐστὶ τῶν μέσων.

Τὰς

Velut Polycrate dignum, mittit ad Polycratem:
In quo annulus prædictus inuentus est.
Quod cum audisset Amasis, dicit assistentibus:
Cui deus fauet, quis ex hominibus nocuerit?

DE AVREIS LATERIBVS *Crœsi.* 122.

Mille lateres in Delphos totos aureos Crœsus
Misit, tota aurea ara Apollini ut fieret.
Historiam habes mihi primam omnium latè.

DE MIDA. 123.

Midas Phrygius amator auri, filius erat Gordij,
Qui cum esset agrestis arator, accepit regnum.
Secundam in primis habes quidem historiam,
Explicantem escas huius aurum factas.
In hac autem tabula rursus sapienter inuenies,
Quomodo cum esset arator, accepit regnum,
In scriptura positum urbis Midiæ,
In septuagesima dico secunda historia.

DE EO, QVOD PLVS DImidium toto. 124.

Hesiodus fratrem ab ignauia auertens,
Atq; à iudicibus donando gaudere iniquis,
Dicit apertè, quòd iniusta iudicum genera,
Non exactè agnoscētia, unde lucrari sit opportunum,
Neq; † quòd dimidium est tota forte amplius.
Hæc autem est breuissima ex iusto pars,
Quæ multis constitit iniustis excellens.

DE HOC, ETIAM VATES CVM *sis optimus, lapsus es aliquando.* 125.

Sophocles tragicus in fabula Electra,
Orestem introducit machinis occidentem matrem,
Postquàm aūt in huius machinas et Aegisthus incidit,
Atq; cognouit Orestem clarè esse colloquutum,
Dixit, non est quisquam alius qui alloquitur me,
Quàm Agamemnonis, quem ferūt mortuum, Orestes.
Ad ea tunc igitur Orestes inquit hæc:
Et uates existens optimus, lapsus es in his.
Siue non præuidisti, atq; præcognouisti hæc,
Anteq̄ casurus esses in calamitates extremas mortife- (ras.

QVAE DE CHARITONYMO, *siue Ioannes.* 126.

Hebræis iao, inuisibile significat,
Ionas columbam, Ioannes autem gratiam.

DE LYDIO LAPIDE, QVI *etiam probatorius uocatur.* 127.

Circa loca Lydorum, in quibus est Sardis urbs,
Circa Ioniæq; Ephesum urbem,
Molles lapides fulgentes, atq; nigri ad summum,
Similes pulchris lapillis, quibus ludunt puellæ,
Parui & medij inueniūtur, quidā manū replētes aūt:
Ii uocantur probatores, probatores autem auri,
Siue probatoria, & indices, atq; iudicia.
His enim attritum iudicatur aurum,
An purum, siue fucatum, siue sit ex medijs.

Pœnas

Τὰς τιμωρίας ἀπ' αὐτῶν ἐκάλεσαν βασάνους,
Καὶ λόγους τοὺς ἐλέγχοντας, ὅρκους, καὶ τὰ λοιπὰ δέ.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ, ΠΟΘΕΝ ΠΡΟΠΕ-
της λέγεται. ρκη.

Τινὲς ὀρνίθων νεοσσοὶ φύσεως ὀξυτέρας,
Πρὸ τοῦ λαβεῖν τὴν πτέρωσιν καλῶς τῶν ὠκυπτέρων,
Πέτεσθαι καθορμήσαντες ὡς τῶν ἐκτετραφότων,
Πτῶσιν συμβαίνουσι δεινὴν, τῇ γῇ προσαραχθέντες.
Τούτους προπέτας λέγουσι, καὶ προπετεῖς ὁμοίως.
Καὶ ὀρταλίχους ἅμα δὲ, ὡς λέχοντας ὀρθεῖν.
Ἐκ τούτων ἅπας γλωσσαλγῶν, μηδὲν δὲ δέον λέγων,
Προπέτης ὀνομάζεται. καὶ πρό τινες ἀσκόπως,
Καὶ τὸν πρὸ ἄλλων λέγοντα πλὴν λόγους ἁρμοδίους,
Προπετῆ ὀνομάζουσι. δέον καλεῖν ἐκεῖνον,
Θρασὺν, καὶ ἀναιδέστατον, καὶ τάξιν μὴ εἰδότα.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΤΙΜΩΝΟΣ ΤΟΥ
μισανθρώπου. ρκθ.

Τίμων Ἐχεκρατίδου παῖς ἦν, Ἀθηναῖος γένει,
Ὑπερπλουτῶν, † καὶ ἐπαρκῶν πᾶσι τοῖς δεομένοις.
Ἐπιλειψάντων τούτῳ δὲ τοῦ πλούτου καὶ χρημάτων,
Ὡς οὐδαμοῦ παρά τινος ἐλέους ἀξιοῦτο,
Μεμισηκὼς διαγωγὴν τοῦ μετ' ἀνθρώπων βίου,
Λαβὼν διφθέραν, δίκελλαν, ἀγρότης ἦν ἐργάτης.
† Γεωσκαφῶν δὲ, θησαυρὸν ἐν τοῖς ἀγροῖς ἐφεῦρεν.
Ὡς δὲ τοῦ πράγματος ταχὺ διέδραμεν ἡ φήμη,
Τίμωνα πάλιν πλούσιον ἀγγέλλουσα τοῖς πᾶσι,
Καὶ πάντες πάλιν πρὸς αὐτὸν προσέρρεον, ὡς φιλεῖ,
Δικέλλῃ παίων, ἤλαυνε τοὺς ἀνοσίους λέγων·
Νῦν Τίμων φίλος, μιαροὶ, νῦν γνώριμος τοῖς πᾶσιν,
Ὁ τῷ πλουτεῖν εὐεργετῶν, πένης δὲ ἠγνοημένος,
Ἔρρετε, μιαρώτατοι, μακρὰν ἐκ τοῦ χωρίου.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΛΑΚΩΝΩΝ ΞΕ-
νηλασίας. ρλ.

Τοῖς Ἀθηναίοις νόμος ἦν, εἰσδέχεσθαι τοὺς ξένους,
Ὅθεν καὶ ὀνομάζοντο φιλόξενοι τοῖς πᾶσι.
Τοῖς Λάκωσι δὲ νόμος ἦν, τοὺς ξένους ἀπελαύνειν.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΤΩΝ ΚΥΚΛΩΠΩΝ ΜΙ-
σαλληλίας, καὶ τοῦ ἀσυμβάτου. ρλα.

Οἱ Κύκλωπες οἱ πρότερον οἰκοῦντες Σικελίαν,
Σποράδας ἦσαν ἔχοντες αὐτῶν τὰς κατοικίας,
Ἐπιμιξίας ἔχοντες μηδόλως πρὸς ἀλλήλους.
Ἀλλὰ δεσπόζων ἕκαστος σφῆς γυναικὸς καὶ τέκνων.
Ξένοις δὲ, † τὸ ἀπρόσοδον ὑπῆρχε παρ' ἐκείνοις,
Οἳ καὶ αὐτοῖς ἀσύμβατοι μισαλληλοῦντες ἦσαν.
Καὶ ὀλιγανθρωποῦντες δὲ, καὶ ξένους δεδιότες,
Μὴ πεπλευκότες κατ' αὐτῶν σχῶσιν αὐτῶν τὴν χώραν.
Ἔτι γὰρ ἦσαν ἄπειροι, τοῦ ναυπηγεῖν ὁλκάδας.

ΠΕΡΙ ΣΕΡΒΙΛΙΩΝ ΚΑΙ
σαρῶν. ρλβ.

Σερβίλιος ἦν ὕπατος καὶ καῖσαρ τῶν ῥωμαίων.
Μεθόδου δὲ δεινότατος, ῥητορικῷ τῷ τρόπῳ,
Ἐκ σερβιλίων τοῦ γένους, λέγω καὶ τὸν σερβιλίαν.
Ὡς εἴπερ ἄλλος ἤθελε, σέρβον ἠλίαν εἶπον.
Τοῦτο γὰρ ῥήτορος ἀνδρὸς, καὶ ἀμφοτερογλώσσου,

Καὶ

Pœnas ab ipsis uocarunt befanos,
Et rationes arguētes, iuramēta, et reliqua huiusmodi.

DE EO, VNDE PROPE-
tes dicitur. 128.

Quidam auium pulli naturæ acutioris,
Anteq̃ incipiant remigium bene uelociū alarum,
Volare appetentes uelut ex uigilibus,
Casum sortiuntur grauem, terræ illisi.
Hos propetas dicunt, & propeteis similiter:
Et ortalichos quoq;, uelut extensione alarum ruentes.
Ex his omnis loquax, nihil autem opportunū dicens,
Propetes nominatur. quamuis aliqui inconsideratè,
Et ante alios dicentem, uerùm rationes congruas,
Propetem nominant: cum oporteat uocare illum,
Audacē & impudentissimū, & ordinē non scientem.

DE TIMONE OSORE
hominum. 129.

Timon Echecratidis filius erat, Atheniensis genere,
Superditescēs, atq; sufficiēs omnib. qui indigebāt. ἀλλ'
Deficientibus autem huic opibus atq; pecunijs,
Cum nequaquàm ab aliquo misericordia dignaretur,
Exosus communionem cum hominibus uitæ,
Acceptis rhenone ac ligone, agrestis erat cultor.
Terram autem fodiens, thesaurum in agris inuenit. γεωσκα-φῶν
Vt autem rei cito peruulgata est fama,
Timonem rursum diuitem denuncians omnibus,
Et omnes rursus ad illum confluebant, ut assolet,
Ligone percutiens expellebat profanos dicens:
Nunc Timon amicus, scelesti, nunc notus omnibus,
Qui ditescēdo benefacere potest, pauper aūt ignotus
Apagete scelestissimi longè ex agro.

DE LACONVM EXPVLSIO-
ne hospitum. 130.

Atheniensibus lex erat, excipere hospites:
Vnde et nominabātur amatores hospitū ab omnib.
Laconibus autem lex erat, hospites abigere.

DE CYCLOPVM MVTVO
odio, atq; inaccessu. 131.

Cyclopes, qui prius habitabant Siciliam,
Dispersa habebant sua domicilia,
Commercia non habentes ulla inter sese,
Sed dominans unusquisq; suæ uxori atq; filijs.
Hospitibus uerò haudquaq̃ ingressus fuit apud illos,
Qui etiam sibijpsis inaccessi mutuò sese odiebant,
Sed et homines paruipēdētes, atq; hospites formidātes
Ne fortè appulsi cōtra ipsos, occuparēt eorū regionē,
Adhuc enim erant imperiti artis compingendi naues.

DE SERBILIIS ET
Saris. 132.

Serbilius erat consul atq; cæsar Romanorum.
Methodo autem uehementiæ, rhetorico modo,
Ex Seruiliorum genere, dico etiam Serbliam,
Ac siquidem alius uoluit Serbon Elian dixit.
Hoc enim rhetoris uiri, atq; utriusq; linguæ,

Et

Καὶ πράγμασι, καὶ κλήσεσι, καὶ τοῖς λοιποῖς ὁμοίως,
Πρὸς ἔπαινον καὶ ψόγον δὲ κεχρῆσθαι συμφορώντως.

ΠΕΡΙ ΑΙΑΚΟΥ, ΟΥ ΧΑΡΙΝ Ο Ζεὺς τοὺς μύρμηκας ἀνθρώπους ἐποίησεν. ρλγ.

Οἱ μυθογράφοι λέγουσι, Ζεὺς συμμιγεὶς Αἰγίνῃ,
Τὸν Αἰακὸν ἐγέννησεν ἐν τῇ Αἰγίνῃ νήσῳ.
Ὃς αὐξηθεὶς κατήσχαλλεν, ὢν ἐν τῇ νήσῳ μόνος.
Ὁ Ζεὺς κατοικτειρήσας δὲ τούτου τὴν ἐρημίαν,
Τοὺς ἐν τῇ νήσῳ μύρμηκας ἐποίησεν ἀνθρώπους.
Τὰ μυθικὰ μὲν τοιαῦτα, ἡ δὲ ἀλληγορία,
Ὡς Θεαγένης ἔγραψεν, ἐν τῷ περὶ Αἰγίνης.
Ἡ Αἴγινα τὸ πρότερον ἦν ὀλιγανθρωποῦσα,
Οὐδ' ὢν ὁλκάδας ναυπηγεῖν ᾔδεισαν οἱ ἐν ταύτῃ.
Τῶν πειρατῶν δὲ καὶ λοιπῶν πτοούμενοι τὰς βίας,
Σπηλαίοις ὥσπερ μύρμηκες ἐκρύπτοντο γῆς κάτω.
Ὁ Αἰακὸς κατάρξας δὲ ποιεῖν αὐτοῖς ὁλκάδας,
Μεταγαγὼν δὲ καὶ λαοὺς, καὶ συνοικήσας τούτοις,
Ὥσπερ καὶ μετὰ θάνατον τοῦ Αἰακοῦ Τριάκων,
Καὶ δράσας ἀφοβώτατα ζῆν ἔκτοθεν σπηλαίων,
Μεταβαλεῖν τοὺς μύρμηκας ἐλέχθη πρὸς ἀνθρώπους.

ΠΕΡΙ ΚΑΤΑΚΛΥΣΜΟΥ ΔΕΥΚΑΛΙΩΝΟΣ, ᾧ Ζεὺς τοὺς λίθους ἀνθρώπους ἐποίησεν. ρλδ.

Τοῦ ἐπὶ Δευκαλίωνος κατακλυσμοῦ παυθέντος,
Ἐκβὰς ἀπὸ τῆς λάρνακος τοῦ Παρνασοῦ τοῖς τόποις,
Ὁ Δευκαλίων τῷ Διῒ θύσας, ἀνθρώπους ᾔτει.
Ὃς τῇ κελεύσει τοῦ Διὸς βάλλων εἰς γῆν τοὺς λίθους,
Αὐτός τε καὶ Πύρρα σύζυγος, ἐποίησαν ἀνθρώπους.
Ὅσους αὐτὸς μὲν ἔβαλε λίθους, ποιήσας ἄνδρας,
Ὅσους ἡ Πύρρα πάλιν δὲ, γυναικείαν ἔχειν φύσιν.
Ταῦτα φασὶ μὲν μυθικῶς, τὸ δ' ἀληθὲς τοιόνδε.
Ἐκβάντες ἐκ τῆς λάρνακος ἄνδρες τε καὶ γυναῖκες,
Ὁ εἷς εἷς ἕκαστος αὐτῶν, οἱ ἄνδρες μὲν ἐν μέρει,
Λίθον τιθέντες ἤγειραν βωμὸν Διῒ φυξίῳ.
Τῶν γυναικῶν ἑκάστη δὲ πάλιν, μετὰ τῆς Πύρρας,
ἀνήγειρον Ἄλλον βωμὸν † ἐξήγειραν, κατακλυσμὸν φυγοῦσαι.
Ἐπεὶ δ' ἦσαν ἰσάριθμοι τοῖς φέρουσιν οἱ λίθοι,
Ταῖς γυναιξὶν οἱ γυναικῶν, οἱ δὲ ἀνδρῶν ἀνδράσιν,
Εἶπον πρὸς τὴν ποσότητα τοῦ πλήθους ἀντιστρόφως,
Ὅτι οἱ λίθοι ἄνθρωποι ἐγένοντο τοσοίδε
Ὅσους εἰς γῆν ἡ Πύρρα τε ῥίπτει, καὶ Δευκαλίων.
Λέγειν οὕτως ὀφείλοντες, λίθοι τοσοῦτοι ἦσαν,
Ὅσος ὑπῆρχεν ἀριθμὸς γυναικῶν τῶν σὺν Πύρρᾳ,
Καὶ τῶν σὺν Δευκαλίωνι πάλιν ἀνδρῶν ὁμοίως.

ΠΕΡΙ ΠΟΛΥΤΕΚΝΙΑΣ πριάμου. ρλε.

Πρίαμος, ὥσπερ Ὅμηρος ἐν Ἰλιάδι γράφει,
υἱοὺς † Τέκνα πεντήκοντα γεννᾷ, ἐννέα μὲν καὶ δέκα,
Ἐκ τῆς Ἑκάβης, τῆς αὐτοῦ συζύγου βασιλίδος.
Τοὺς δ' ἄλλους ἔσχε παλλακῶν, ὡς καὶ αὐτός που λέγει.
» Ἐννέα καὶ δέκα μοι ἰῆς ἐκ νηδύος ἦσαν,
» Τοὺς δ' ἄλλους μοι ἔτικτον ἐνὶ μεγάροισι γυναῖκες.

ΠΕΡΙ

Et in negocijs, prouocationibus, dijsq; similiter,
Ad laudem & uituperium usum fuisse utiliter.

DE AEACO, CVIVS ERGO Iupiter formicas homines fecit. 133.

Fabulartū authores dicunt, quòd Iupiter commixtus
Aeacum genuit, in Aegina insula. (Aeginæ,
Qui adultus ægrè ferebat, quòd esset in insula solus.
Iupiter autem misertus huius solitudinis,
Quæ erant in insula formicæ, fecit homines.
Fabulosa quidem talia. allegoria autem,
Vt Theagenes scripsit in libro de Aeginæ:
Aegina prius erat hominibus infrequens,
Neq; etiam nauium fabricam cognorant eius incolæ.
Piratarum uerò atq; reliquorum ueriti uim,
In speluncis uelut formicæ abscondebantur inferne.
Aeacus autem cum incepisset facere ipsis naues,
Traducens autem & populos, atq; cohabitans illis,
Quemadmodum & post mortem Aeaci Triacon,
Et efficiens ut sine timore uiuerent extra speluncas,
Mutasse formicas dictus est in homines.

DE DILVVIO DEVCALIONIS, in quo Iupiter lapides homines fecit. 134.

Sub Deucalione diluuio sedato,
Egressus è capsa Parnaßi locis,
Deucalion Ioui immolans, homines petebat.
Qui iussu Iouis iaciens in terram lapides,
Ipse & Pyrrha uxor fecerunt homines.
Quot ipse quidem iaciebat lapides, faciens uiros:
Quot uerò Pyrrha rursus, muliebrē habere naturam.
Hæc dicunt quidem fabulosè, uerum autem tale.
Egreßi de arca uiri ac mulieres,
Singuli eorum, uiri quidem partim,
Lapidem ponentes aram erexerunt Ioui liberatori.
Mulierum uerò rursus singulæ cum Pyrrha,
Aliam aram excitarunt, diluuium quæ effugerant.
Quoniā aūt erant æqualis numeri, his qui ferebāt, la-
Mulieribus mulierum, uirorum autem uiris, (pides,
Dixerunt ad quantitatem multitudinis, reciprocè
Quòd lapides homines facti sint tot,
Quot in terram iacit Pyrrha atq; Deucalion:
Dicere sic debentes, lapides tot erant,
Quotus erat numerus mulierum cum Pyrrha,
Et cum Deucalione rursus uirorum similiter.

DE COPIA FILIORVM Priami. 135.

Priamus, quemadmodum Homerus in Iliade scribit,
Filios quinquaginta generat, nouē quidē et decem
Ex Hecuba sua coniuge regina, (dicit:
Alios autē habuit ex concubinis, sicut & ipse alicubi
Nouem & decem una ex uulua erant, «
Alios autem mihi pepererunt in palatijs mulieres. «

DE

ΠΕΡΙ ΔΑΝΑΟΥ ΚΑΙ αἰγύπτου. ρλϛ΄.

Ἐκ Ποσειδῶνος γίνονται καὶ τῆς Λιβύης παῖδες,
Δίδυμοι, Βῆλος τε αὐτὸς, καὶ ὁ Ἀγήνωρ ἅμα.
Ὧν ὁ Ἀγήνωρ βασιλεὺς γίνεται τῆς Φοινίκης.
Βῆλος ἐν τῇ Αἰγύπτῳ δὲ σφῇ χώρᾳ καταμείνας,
Αἴγυπτον τίκτει, Δαναὸν ἐξ Ἀχιρόης Νείλου.
Ὅς Βῆλος κατοικίσας μὲν τὸν Δαναὸν Λιβύῃ,
Ἐν Ἀραβίᾳ δ' Αἴγυπτον, αὐτὸς εἰς Ἀσσυρίους
Ἐλθὼν, πρῶτος ὠνόμαστο θεὸς καὶ αὐτοκράτωρ.
Ἀσσύριοι καὶ Πέρσαι γὰρ τοὺς βασιλεῖς θεοῦσιν,
Ὡς καὶ Αἰσχύλος δράματι Πέρσαις δεικνύει τοῦτο.
Ἄτοσσαν θέλων γὰρ εἰπεῖν σύζυγον βασιλέως,
Μητέρα βασιλέως τε ὁμοίως, εἶπεν οὕτω
» Θεοῦ Περσῶν σύνευνε, θεοῦ τε μήτηρ ἔφυς.
Οὕτως ὁ Βῆλος ἀπελθὼν εἰς γῆν τῶν Ἀσσυρίων,
Ἄναξ ἐκλήθη καὶ θεὸς, ὡς νόμος Ἀσσυρίοις.
Αἴγυπτος δὲ καὶ Δαναὸς οἱ παῖδες οἱ τοῦ Βήλου,
Ὁ μὲν ἀνδρῶν πεντήκοντα γίνεται φυτοσπόρος,
Ὁ Δαναὸς πεντήκοντα πάλιν δὲ θυγατέρων,
Ἐκ διαφόρων γυναικῶν, ἀπὸ μιᾶς κατ' ἄλλους.
Ἱππόστατος τὸν Αἴγυπτον ἐξ Εὐρυῤῥόης Νείλου
Μόνης υἱοὺς πεντήκοντα λέγει γεγεννηκότα.
Τὰς θυγατέρας πάσας δὲ, τὸν Δαναὸν ὁμοίως,
Ἐκ τῆς Εὐρώπης θυγατρὸς τοῦ εἰρημένου Νείλου.
Τέως Ἀργύφης εὐγενοῦς καὶ τοῦ Αἰγύπτου παῖδες,
Λυγκεὺς ὁμοῦ τε καὶ Πρωτεὺς, οἳ καὶ συζύγους ἔσχον,
Τὴν Ὑπερμήστραν ὁ Λυγκεὺς, Πρωτεὺς τὴν Γοργοφόνην,
Ἃς Δαναὸς ἐγέννησεν ἐκ τῆς Ἐλεφαντίδος,
Καὶ Ἀμυμώνην σὺν αὐταῖς, ᾗ Ποσειδῶν ἐμίγη.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ ΝΙΟΒΗΣ καὶ τοῦ ἀμφίονος. ρλζ΄.

Νιόβῃ καὶ Ἀμφίονι δώδεκα παῖδες ἦσαν,
Ὡς Ὅμηρος ἐδίδαξε τρανῶς ἐν Ἰλιάδι.
Ἓξ μὲν θυγατέρες, ἓξ δ' υἱέες ἡβώοντες.
Κατ' ἄλλους δεκατέσσαρες ἦσαν οἱ παῖδες τούτοις.
Εἰς πλάτος ἔχεις ἔκθετον πᾶσαν τὴν ἱστορίαν,
Καὶ τὰς τῶν παίδων λέγουσαν κλήσεις ἠκριβωμένως,
Καὶ τὴν Νιόβην κλαίουσαν λίθον, ἀλληγοροῦσαν.
Καὶ πᾶν ὁπόσον πέφυκεν ἀλληγορεῖσθαι δέον.
Κεῖται δ' ἐν πρώτῳ πίνακι αὕτη ἡ ἱστορία,
Πρώτῃ καὶ τεσσαρακοστῇ, σὺν τῇ ἑκατοντάδι.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ, ΠΩΣ ΤΟΥΣ ΠΟΤΑμοὺς ἀπεξήραινον οἱ τοῦ Ξέρξου στρατεύματος ἵπποι ἐκπιόντες. ρλη΄.

Ξέρξης ὁ Πέρσης σὺν στρατῷ ἀπείροις μυριάσι
Στρατεύων καθ' Ἑλλάδος τε καὶ κατ' Ἀθηναίων,
Κόμπῳ πατρῴῳ Περσικῷ καινοτομεῖ τὰς φύσεις,
Γαιώσας μὲν τὴν θάλασσαν, τὰ δ' ὄρη θαλαττώσας,
Οὐκ ἀριθμήσας τὸν στρατὸν, ὡς σῖτον δὲ μετρήσας,
Τὸν ἥλιον τοξεύμασι τοῖς Περσικοῖς συγκρύψας,
Ἵππων τε τοῖς ἀρδεύμασι τοὺς ποταμοὺς ξηράνας,
Ἄλλα τε πόσα βάρβαρα δράσας εἰς κατάπληξιν,
Κἂν μετ' αἰσχύνης ἐκπρεποῦς λαμπρῶς νενικημένος,
Παλινδρομεῖ πρὸς τὴν αὐτοῦ πατρίδα τὴν Περσίδα,

Ἥβης

DE DANAO ATQVE Aegypto. 136.

Ex Neptuno nascuntur, atq; Libya, filij
Gemini, Belusq; ipse, atq; Agenor simul:
Quorum Agenor rex fit Phoeniciae:
Belus autē in Aegypto sua regione cum permansisset,
Aegyptum generat, & Danaum, ex Achiroë Nili.
Qui Belus cum collocasset Danaum in Libya,
In Arabia autem Aegyptum, ipse in Assyrios
Profectus, primus nominatus est deus atq; imperator.
Assyrij enim & Persae reges deos faciunt.
Sicut Aeschylus in fabula Persis ostendit hoc.
Atossan enim uolens dicere coniugem regis,
Matremq; regis similiter, dixit sic:
Dei Persarum coniunx, deiq; mater es. «
Sic Belus profectus in terram Assyriorum,
Rex uocatus est, atq; deus, ut lex erat Assyrijs.
Aegyptus autem & Danaus filij Beli,
Iste quidem uirorum quinquaginta fit parens,
Danaus autem quinquaginta rursus filiarum,
Ex diuersis mulieribus, ab una iuxta alios.
Hippostatus Aegyptum ex Eurrhoë Nili
Sola, filios quinquaginta dicit generasse.
Filias uerò omnes Danaum similiter,
Ex Europa filia dicti Nili.
Tamen Argyphae nobilis atq; Aegypti filij,
Lynceus simul atq; Proteus: qui & coniuges habebāt,
Hypermestram Lynceus, Proteus Gorgophonen:
Quas Danaus genuit ex Elephantide.
Et Amymonen cū ipsis, cū qua Neptunus mixtus est.

DE FILIIS NIOBAE ATQVE Amphionis. 137.

Niobae atq; Amphioni duodecim erant filij,
Sicut Homerus docuit apertè in Iliade:
Sex quidem filiae, sex autem filij pubescentes.
Iuxta alios quatuordecim erant filij his.
Latè habes retro totam historiam,
Et filiorum referentem nomina exactè:
Et Nioben flentem lapidem, allegoricè dictam,
Et quicquid ad explicandum fuit opportunum.
Posita autem est in prima tabula haec historia,
Prima & quadragesima cum centesima.

DE EO, QVOMODO FLVVIOS exiccauerit Xerxae exercitus equitatus, inclinatus. 138.

Xerxes Persa cum exercitu innumeris myriadibus
Profectus contra Graeciam, atq; Athenienses,
Iactantia paterna Persica, innouat naturas,
Terrā faciēs quidē mare, montesq; in mare cōuertēs,
Non numerans exercitum, sed ut triticum metiens,
Solem sagittis Persicis obscurans,
Equorum autem irrigationibus flumina exiccans,
Aliaq; multa absurda peragens ad stuporem.
Quamuis cum dedecore insigni, splendidè uictus,
Recurrit ad suam patriam Persida,

Pube

Ἥβης τὸ βρενθὺ τῆς περσικῆς φθαρεῖσαν ἐν ἑλλάδι.
Ἔχεις τῷ πρώτῳ πίνακι τὴν πᾶσαν ἱστορίαν,
Εἰς πλάτος γεγραμμένην μοι, τριακοστὴν δευτέραν.

ΠΕΡΙ ΘΗΒΩΝ ΥΠ' ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ κατασκαφῶν, καὶ αὖθις αὐτῶν παρ' ἀλεξάνδρου αὐτοῦ διὰ ἀθλητὴν ἀνακτίσεως. ρλθ.

Φέρεται λόγος οὐ πολλοῖς, γνώριμος δὲ βραχέσιν,
Ὡς ὁ δαρεῖος ὁ περσῶν ἐκεῖνος αὐτοκράτωρ,
Ἀκηκοὼς ἀλέξανδρον μέλλειν στρατεύειν πέρσαις,
Χρήμασι δεξιώσασθαι πολλοῖς τὸν δημοσθένην,
αὖ Ὅπως † ἀνὴρ ἀσχολήσειεν αὐτὸν ἐν τῇ ἑλλάδι.
Ὁ δὲ θηβαίοις δυστυχῶς ἤγειρε κατ' ἐκείνου,
Ὅθεν ἀλέξανδρος θυμῷ τὰς θήβας κατασκάπτει,
Θρηνῳδίαισιν αὐλήμασιν αὐλοῦντος ἰσμηνίου.
Ὁ ἰσμηνίας ηὔλει γὰρ, αἱ θῆβαι δ' ἐπορθοῦντο.
Ὥσπερ τὸ πρὶν ἐκτίζοντο ἀμφίονος τῇ λύρᾳ.
Οὕτως οἰκτρῶς ἐπόρθησεν ἀλέξανδρος τὰς θήβας,
Καὶ πυρπολεῖ δὲ σύμπασαν οἰκίαν, πλὴν πινδάρου,
Στέγην, εἰπὼν, μὴ καίετε μουσοποιοῦ πινδάρου.
Ἐπῄνεσε γὰρ πρόγονον ἀλέξανδρον ἐκεῖνος.
Φαίνεται δὲ παραδηλῶν καὶ δημοσθένην τάχα,
Ὡς δι' αὐτὸν ἐπόρθησεν ἀλέξανδρος τὰς θήβας,
Οἷς γράφει, στρέφων τὴν γραφὴν ὡς πρὸς αὐτὸν αἰσχί-(νην,
» Οὗτος ὁ ὀλοφυρόμενος ἐστὶ νῦν τὰ θηβαίων.
Οὕτω μὲν κατεσκάφησαν τῷ ἀλεξάνδρῳ θῆβαι.
Χρησμὸς τοῖς περιλείποις δὲ δίδοται τῶν θηβαίων,
Περὶ τῆς ἀνακτίσεως οὕτω κατ' ἔπος λέγων·
» Ἑρμῆς, ἀλκείδης, καὶ ἱμαντομάχος πολυδεύκης,
» Οἱ τρεῖς ἀθλήσαντες, ἀνακτίσουσί σε θῆβαι.
Καὶ δὴ καὶ πέρας ὁ χρησμὸς ἔσχε τοιῷδε τρόπῳ.
Ἀγῶνας χαίρων γυμνικοὺς ἀλέξανδρος ἐτέλει.
Κλειτόμαχος θηβαῖος δὲ πάντας νικήσας πάλῃ,
Ἦλθε πρὸς τὸν ἀλέξανδρον, ὡς ἂν στεφανωθείη.
Ὁ βασιλεὺς ἀνήρετο, τίς εἴη τε, καὶ πόθεν;
Καὶ ὃς, τὴν κλῆσιν σφοῦ πατρὸς, καὶ τὴν αὐτοῦ εἰρήκει.
Πατρίδα δ' εἶπε, βασιλεῦ ἀλέξανδρε, οὐκ ἔχω.
Ὡς δ' ἔγε καὶ τὸν δεύτερον ἆθλον τοῦ παγκρατίου
Νικήσας, ἦλθε στέφανον λαβεῖν παρ' ἀλεξάνδρου,
Ἐρωτηθεὶς δὲ τίς ἐστι, πάλιν ὁμοίως εἶπον.
Κλῆσιν πατρὸς, καὶ τὴν αὐτοῦ, πατρίδα δὲ μὴ ἔχειν,
Θηβαῖον γνοὺς ἀλέξανδρος, στυγνάσας οὐ μετρίως,
Καίπερ θυμῷ φερόμενος πολλῷ κατὰ θηβαίων,
Ἄδικον δόξας ἄπατριν ἄνδρα τοιοῦτον εἶναι,
Ἂν καὶ τὸν τρίτον τὴν πυγμὴν ἆθλον νικήσῃς, εἶπε,
Τὰς θήβας ἀνακτίζω σοι, δωροῦμαι τὴν πατρίδα.
Οὗ γεγονότος, καὶ πυγμὴν λαμπρῶς νενικηκότος,
Ἐξ ὑπαρχῆς ἀλέξανδρος τὰς θήβας ἀνακτίζει.

ΔΙ' ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΗ, ΕΠΙ ΦΙΛΙΠ-που καὶ ἀλεξάνδρου, σταγείρας τῆς ὀλυνθίας ἀνάκτισις. ρμ.

Ἡ Στάγειρα τῶν πόλεων μία τῶν τῆς ὀλύνθου,
Τοῦ φιλοσόφου δὲ πατρὶς ἀριστοτέλους αὐτὴ,
Κατέσκαφη δὲ φίλιππος, ἐχθρὰν οὖσαν σὺν ἄλλαις.

Ἀριστο-

Pube delicata Persica pessundata in Græcia.
Habes in priori tabula totam historiam,
Latè descriptam à me, trigesimam secundam.

DE THEBARUM AB ALEXANdro suffoßione, & rursus earundem ab Alexandro eodem propter athletam extructione. 139.

Est rumor non multis, cognitus autem paucis,
Quòd Darius Persarum ille imperator,
Cum audisset Alexandrum bellaturum contra Persas,
Pecunijs redemisse multis Demosthenem,
Vt negocio detineret ipsum in Græcia.
Ille autē Thebanos infœliciter cōmouet contra illum,
Vnde Alexander furore Thebas euertit,
Lugubribus cantilenis tibia occinente Ismenia.
Ismenias enim tibia canebat, Thebæ aūt diruebantur:
Quemadmodū prius conditæ erant Amphionis lyra,
Sic miserè subruit Alexander Thebas,
Et igne uastat omnes ædes, præter Pindari:
Tectum, edicens, ne urite, poëtæ Pindari:
Laudauit enim proauum Alexandrum illius.
Videtur autem subindicare & Demosthenem fortè,
Quòd propter ipsum depopulatus est Alexāder The(bas,
Vbi scribit, uertens scripturā ad Aeschinem,
Iste est qui deflet nunc gesta Thebanorum. «
Sic euersæ quidem sunt ab Alexandro Thebæ.
Oraculum autem reliquis datur Thebanis,
De restauratione sic ad uerbum dicens:
Mercurius, Alcides, atq; pugillator Pollux, «
Tres cum decertauerint, restaurabunt te ô Thebæ. «
Et sanè finem oraculum habuit tali modo.
Certaminibus gaudens gymnicis Alexander erat.
Clitomachus aūt Thebanus omnes cum uicisset lucta,
Venit ad Alexandrum, ut corona ornaretur:
Rex percunctatus est, quis esset, & unde?
Atq; is nomen sui pa'ris, atq; suum dixerat.
Patriam autem, inquit, ô rex Alexander, non habeo.
Vt autem & secundum certamen Pancratij
Cum uicisset, uenit coronā accepturus ab Alexandro.
Percunctatus autem quis esset, rursus similiter dixit
Nomen patris & suum, patriam autē se non habere:
Thebanū intelligens Alexander, ingemiscens ualde,
Quamuis furore ferebatur multo contra Thebanos,
Iniustum ratus patriæ expertem uirum talem esse:
Si & tertium pugillatus certamen uiceris, inquit,
Thebas reædifico tibi, donoq; patriam.
Quo facto, & pugilatu splendidè cum uicisset,
Denuò Alexander Thebas renouat.

PROPTER ARISTOTELEM, DE Philippo & Alexandro, Stagiræ Olynthiæ restauratio. 140.

Stagira, urbium una Olynthi,
Philosophi autem patria Aristotelis ipsa,
Destruxit aūt Philippus, inimicā existentē cum alijs.

Aristoteles

Ἀριστοτέλης δ᾽ ὕστερον Ἀλέξανδρον αἰτεῖται,
Καὶ πάλιν ἀνακτίζουσιν, ὡς δι᾽ αὐτόν, τὴν πόλιν.

ΠΕΡΙ ΠΤΟΛΕΜΑΙΟΥ, ΔΙΩΡΥΞΙΣ τοῦ νείλου, καὶ μετοχέτευσις. ρμα.

Νεκὼς ὁ ψαμμιτίχου πρὶν διώρυξε τὸν νεῖλον,
Μέχρι θαλάσσης ἐρυθρᾶς, μήκει τετραημέρου,
Πλάτος δυοτριηρέων, ὡς εὐμαρῶς εἰσπλέειν.
Ὀρύσσοντες δ᾽ ἀπώλοντο δώδεκα μυριάδες.
Ὑψηλοτέραν δὲ τινῶν φασκόντων τῆς αἰγύπτου,
Τὴν ἐρυθρὰν τὴν θάλασσαν, ἀπέσχε τοῦ ὀρύσσειν,
Μή πως ποτὲ τὴν αἴγυπτον ἀθρόως κατακλύσῃ.
Δαρεῖος δὲ ὁ βασιλεὺς ὕστερον τῆς περσίδος,
Ἐκείνην ἐξετέλεσε διώρυχα τὴν νέκω,
Καὶ πτολεμαῖος ὕστερον ἓν στόμιον τοῦ νείλου,
Ὃ ἀπὸ τότε λέγεται τὴν κλῆσιν πτολεμαῖος,
Μέχρι θαλάσσης ὤρυξε, κλειόμενον εὐτέχνως.
Καὶ πάλιν ἀνοιγνύμενον δαπάναις οὐ μετρίαις.

ΠΕΡΙ ΠΑΝΔΙΟΝΟΣ, ΚΑΙ ΤΗΡΕΩΣ, καὶ πρόκνης. ρμβ.

Τῷ βασιλεῖ τῶν ἀθηνῶν πανδίονι τὴν κλῆσιν,
Ἄρρενες παῖδες ἦσαν τε καὶ θυγατέρες δύο,
Πρόκνη καὶ φιλομήλα δέ. τὴν πρόκνην δὲ ζευγνύει
Ἀνδρὶ τηρεῖ τῷ τῶν θρᾳκῶν ἔθνους ἐξωρμημένῳ.
Ὅσπερ λαβὼν τὴν σύζυγον, ἀπήγαγεν εἰς θρᾴκην.
Ποθούσης φιλομήλας δὲ τὴν ἀδελφὴν τῆς πρόκνης,
Εἰς τὰς ἀθήνας ἀπελθὼν τηρεὺς, αὐτὴν λαμβάνει,
Ἀποκομίσαι βουληθεὶς τῇ ἑαυτοῦ συζύγῳ.
Ἀθέσμως ταύτῃ δὲ μιγεὶς, γλῶτταν αὐτῆς θερίζει.
Ἥπερ ἐν ποικίλμασι στόματι χρησαμένη,
Τῇ ἀδελφῇ τῇ ἑαυτῆς πάντα λεπτῶς μηνύει.
Ἡ δὲ τηρέως τὸν υἱὸν καὶ ἑαυτῆς τὸν ἴτυν,
Σφάξασα, καθεψήσασα, εἰστίασε τηρέα.
Ὃς ἐκ χειρῶν καὶ κεφαλῆς καὶ τῶν ἀκρωτηρίων,
Σαφῶς ἐπέγνω τὸ βρωθέν. οἱ δὲ θεοὶ ἐκείνας
Εἰς ὄρνεις μεταβάλλουσι. πρόκνην εἰς ἀηδόνα.
Τὴν φιλομήλαν ἤμειψαν πάλιν εἰς χελιδόνα,
Πρὸς ὄρνιν πάλιν ἔποπα τὸν θρᾷκα τὸν τηρέα.
Καὶ πρόκνη μὲν ὀδύρεται τὸν ἴτυν τὸν υἱόν.
Ἡ φιλομήλα δὲ φησὶ, γλῶτταν τηρεὺς ἀφεῖλεν.
Ποῦ ποῦ δὲ, ταύτας ἐρευνῶν λέγει τηρεὺς συχνάκις.

ΠΕΡΙ ΕΠΙΝΟΙΑΣ, ΚΑΙ ΨΙΛΗΣ ΕΠΙΝΟΙΑΣ, καὶ περὶ ἀντιπόδων, καὶ ἰδεῶν τοῦ πλάτωνος. ρμγ.

Νοῦς, λογισμὸς, διάνοια, καὶ ἡ ἐπίνοιά δε,
Καὶ ἡ ψιλὴ ἐπίνοια, ἔχουσι σχίσμα μέγα.
Ψιλὴ ἐπίνοια ἐστὶ τοῦ λογισμοῦ τις δόξα,
Πεπλανημένη καὶ ψευδὴς, ἀσύστατος τελείως.
Ὡς βουτραγοταυράνθρωπον νομίσαι πεφυκέναι,
Ἤ τι τοιοῦτον ἕτερον ἔκφυλόν τε καὶ ξένον,
Ὅπερ ὅλως ἀδύναται συστῆναι καὶ γενέσθαι.
Ἐπίνοια δὲ δόκησις, τὸ ὂν ὡς ὂν δοκοῦσα.
Ἔστιν ὅτε καὶ τὸ μὴ ὂν, γενέσθαι δ᾽ ἰσχῦον.
Ὡς ἄνθρωπον καθήμενον, ἐπινοεῖν ἑστῶτα.
Διάνοια δ᾽ ἡ βάσανος οὐ διαθέτου λόγου,
Ἡ δοκιμὴ καὶ βάσανος, καὶ πολυπραγμοσύνη.

Ὁ λογισμὸς

Aristoteles autem postea Alexandrum exorat,
Et rursus ædificant uelut propter ipsum, urbem.

DE PTOLEMAEO, EFFOSSIO Nili, atq; traductio. 141.

Necus Psametichi F. antè effodit Nilum,
Vsq; ad mare rubrũ, longitudine quatuor dierum,
Latitudine duarũ triremiũ, uelut aptè ad nauigandũ,
Fodientes autem perierunt duodecim myriades:
Altius autem, quibusdam dicentibus, Aegypto,
Rubrum mare, destitit à fodiendo,
Ne fortè aliquando Aegyptum confertim inundaret.
Darius autem rex postea Persidis,
Illam perficit fossam Neci. τῦ
Et Ptolemæus postea unum ostium Nili,
Quod ab hoc dicitur nomine Ptolemæum,
Vsq; ad mare effodit, clausum artificiosè,
Et rursus adapertum expensis non mediocribus.

DE PANDIONE, TEREO, atq; Procne. 142.

Regi Athenensium Pandioni nomine,
Mares filij erant, & filiæ duæ,
Procne atq; Philomela. & Procnen coniunxit
Viro Tereo Thracum genere oriundo.
Qui cum accepisset coniugem, abduxit in Thraciam.
Cum desideraret autẽ Philomelam sororem Procne,
Athenas profectus Tereus ipsam accipit,
Apportare uolens ad suam coniugem.
Illegitimè cũ hac aũt cõmixtus, linguam ipsius ampu- (tat,
Quæ telæ uarietatibus pro ore utens,
Sorori suæ omnia sigillatim indicat.
Illa uerò Terei filium & suum Itym
Mactans, & coquens, conuiuium parauit Tereo.
Qui ex manibus, atq; capite, & summis membris
Apertè cognouit id quod uorauerat. dij autem illas
In aues mutarunt, Procnen in luscinium,
Philomelam uerò commutarunt in hirundinem,
In auem uerò upupam Threijcium Tereum.
Et Procne quidem deflet Itym filium,
Philomela autem dicit, linguam Tereus abstulit:
Vbiubi autem, has inquirens, dicit Tereus subinde.

DE NOTITIA, ET TENVI NOtitia, & de Antipodibus, ac ideis Platonis. 143.

Nvs, logismos, dianœa, & epinœa autem,
Et tenuis epinœa, habent discrimen magnum.
Tenuis epinœa est logismi quædam opinio,
Decepta atq; falsa, inconstans perfectionis ergo,
Sicut boubircitaurhominem arbitrari natum esse,
Vel aliquid tale alienum atq; peregrinum,
Quod omnino non potest constare aut esse. (mans.
Epinœa aũt æstimatio, quod est, uelut quod est existi
Est quandoq; & quod non est. fieri autem ualens,
Velut hominem sedentem cogitare stantem.
• Dianœa autem Lydius lapis compositæ rationis,
Probatio atq; index, & multa curiositas.

Ὁ λογισμὸς παλαίστρα δὲ, καὶ γνῶσις διὰ λόγου.
Ὁ νοῦς δὲ θεῖον καὶ λεπτὸν, πάντα νοῶν πρὸ λόγου.
Ὀλίγοις δὲ νοῦ μέτεστιν, ὀλίγοις ἐξ ἀνθρώπων,
Ἰαμβλιχοπορφύριος καὶ πᾶς σοφὸς ὡς λέγει.
Ὅθεν τὸ νοῦς ἐπὶ θεοῦ λέγε μοι καὶ ἀγγέλων.
Αἱ θεῖαι φύσεις πάντα γὰρ νοοῦσι, πλὴν ἀμέσως,
πολυπραγμονήσασαι Οὐ † πολυπραγμονήσαντες ἐν τῇ λογισμοῦ παλαίστρᾳ,
Καθὼς ἡμεῖς οἱ ἄνθρωποι, ὄντες ἐκ τῶν ὑλαίων,
Καὶ λογισμοῦ δεόμενοι θήξεως, εἰς τὸ γνῶναι.
Κἂν τὸ λογίζεσθαι, φαμὲν νοεῖν καταχρήσει.
Νοῦς γὰρ ἀνθρώποις οὐδαμῶς, ἀλλὰ τοῖς θείοις μόνοις.
Κἂν καταχρηστικώτερον λεγώμεθα νοῦν ἔχειν.
Οὕτω καλῶς σὺ γίνωσκε ταῦτα κατὰ τὸν Τζέτζην,
Τὸν ὅνπερ καθυβρίζουσιν οὕνεκα τούτου, πόσα
Καὶ οἷα δὲ καθάρματα, φιλοσοφοῦντα δῆθεν,
Ἐκτρώματα, ἀνόητα, σφυρήλατα τὴν τέχνην,
Δέκα μόνον ἢ δώδεκα βιβλία ἀναγνόντα.
Κἂν ταῦτα ἐπεγνώκεισαν, πόσαις πληγαῖς κεντρόνων.
Ἀφ' ἑαυτῶν τῶν ὄντων δὲ, νοοῦντα τι μηδόλως.
νόθα Τοιαῦτα δὴ ἀμβλώματα φύσεως † νόθον τέρας,
Καὶ μὴ πολυμαθέστερα καθέστηκε τοῦ Τζέτζου,
Ἀλλ' ὄν γε εὐφυέστερα, καὶ τῶν ἀγχινουστέρων,
Καὶ μόνα δὴ καὶ καθ' αὑτὰ σθένοντα πᾶν νοῆσαι,
Τὸν Τζέτζην λέγουσι κακῶς ἐν τούτοις εἰρηκέναι.
Λέγουσιν ὅτι πάντας γὰρ νοῦν ἔχειν τοὺς ἀνθρώπους.
πάντες Οὐ μὴν δὲ † πάντως λογισμὸν, ὥσπερ ὁ Τζέτζης λέγει.
Ἀλλ' ὦ σοφὰ καθάρματα, πάλιν ἀκούσατέ μου.
Νοῦν ἐπὶ θείας φύσεως κυρίως φαμὲν μόνον,
Ἐπὶ θεοῦ ἀγγέλων τε, καὶ τῶν ὁμοιοτρόπων,
Ὡς Ξενοφάνης ἔγραψε τοῦτο καὶ Παρμενίδης,
Ἐμπεδοκλῆς τῷ τρίτῳ τε τῶν φυσικῶν, δεικνύων
λέγει Τίς ἡ οὐσία τοῦ θεοῦ, κατ' ἔπος οὕτω † λέγων.
» Οὐ τόδε τί θεός ἐστιν, οὐ τόδε τι καὶ τόδε,
» Ἀλλὰ φρὴν ἱερὴ καὶ ἀθέσφατος ἔπλετο μοῦνον.
» Φροντίσι κόσμον ἅπαντα καταΐσσουσα θοῇσιν.
Οὕτως ἐπὶ τῶν θείων μὲν τὸν νοῦν φαμὲν κυρίως.
Νοεῖν δὲ καταχρηστικῶς λέγομεν ἐπ' ἀνθρώπων.
Αὐτὸ δὲ ὃ λέγομεν σοφοὶ τὸ, νόημα νοῆσαι,
Γνῶσις ἐστὶν ἐκ λογισμοῦ, ἃ πάρεστιν ἀνθρώποις,
Τοῖς γὰρ ἀνθρώποις λογισμὸς, ἐξ οὗ πραγμάτων γνῶσις.
Νοῦς δὲ οὐκ ἔστιν ὅλως μῶς. εἰ γὰρ ἦν ἀνθρώποις,
Πρὸ τοῦ ἀκοῦσαι, ἅπαντα εἶχον νοεῖν αὐτοὶ μόνοι.
Νυνὶ δὲ καὶ κατακούσαντες, καὶ λογισθέντες πόσα,
Μόλις ὀψὲ γινώσκομεν, ἃ χρήζομεν μανθάνειν.
Καὶ τοῦτο δὲ, ὦ πάνσοφοι καὶ καθυβρίζοντές με,
Ἐπίγνωτε ὃ λέγομεν. εἰ ἄνθρωπος νοῦν εἶχεν,
Οὐδεὶς ἂν εἶπε πώποτε σοφός τε καὶ ἀγχίνους,
Ἢ συνετὸς, ἢ φρόνιμος ὁμοίως καὶ ἀγχίνους.
Ἰαμβλιχοπορφύριος, καὶ πᾶς σοφὸς μοι λέγει,
Ὀλίγοις μέτεστι δὲ νοῦ, ὀλίγοις ἐξ ἀνθρώπων.
Καὶ Πλάτων δὲ ὁ πάνσοφος φησὶν ἐν τῷ Τιμαίῳ,
Λόγου μὲν πάντα ἄνθρωπον μετέχειν δὴ φατέον.
Νοῦ δὲ θεοὺς, καὶ γένος τι βραχύτατον ἀνθρώπων,
Δῆθεν τοὺς προγινώσκοντας φάσκοντες, καὶ προφήτας.
Οἵπερ οὐ κατακούσαντες, εἶπον περὶ μελλόντων.

Οἷος

Logismus autem palæstra atq; cognitio dialogi.
Nus aūt diuinū & subtile, omnia intelligēs ante ratio
Paucis autem Nus adest, paucis ex hominibus, nem,
Iamblichoporphyrius, & omnis sapiens sicut dicit.
Vnde nus in deo dic mihi, atq; angelis: (medio,
Diuinæ enim naturæ omnia intelligunt, uerùm sine
Non multum occupatæ in logismi palæstra,
Sicut nos homines, existentes ex materijs,
Et ratiocinationis indigētes iudicio, ad cognoscendū.
Quāuis ratiocinari, dicimus intelligere, per abusum.
Nus enim hominibus nequaquam, sed numinibus solis.
Quamuis magis abusiuè dicamur nun habere.
Sic probè tu cognosce hæc iuxta Tzetzen,
Quem contumelia afficiunt huius gratia, quot
Et cuiusmodi uerò pestes, philosophantes nimirum
Abortus, amentes, polluentes artem,
Decem solum uel duodecim libros qui legerunt.
Etiam hi nouerunt, quot uerberibus stimuli:
A seipsis autem rerum nihil quicquam intelligunt.
Tales quidem abortiui, naturæ spurium portentum,
Quamuis non multo doctiores fuerunt Tzetza,
Verùm naturæ faciliòris, atq; ex solertioribus,
Et soli sanè per sese ualentes nihil non intelligere,
Tzetzen dicunt malè in his dixisse.
Dicunt enim isti, omnes nun habere homines, (quit.
Nō tamē omnino logismū, quemadmodū Tzetzes in-
Verum ô sapientia piacula, rursus audite me:
Nun in diuina natura propriè dicimus solum,
In deo, angelisq;, & huiusmodi,
Vt Xenophanes hoc scripsit, atq; Parmenides,
Empedoclesq; in tertio naturalium ostendens,
Quæ essentia Dei, ad uerbum sic dicens:
Non hoc autē aliquid Deus est, non hoc aūt atq; hoc, «
Sed mens sacra & diuina fuit solum, «
Curis mundum omnem extemplò obiens celeribus. «
Sic in diuinis quidem nun dicimus propriè.
Intelligere autē abusiuè etiam dicimus in hominibus.
Hoc autem quod dicimus sapiētes, noēma intelligere,
Cognitio est ex logismo, quæ adest hominibus.
Hominibus enim ratiocinatio, ex qua rerū cognitio.
Nus autē non est omnino. si enim nus esset hominibus,
Antequàm audirent, omnia possent intelligere soli.
Nūc aūt et cū audiuimus, et ratiocinati sumus singula,
Vix serò cognoscimus, quæ uolumus discere.
Ex hoc aūt, ô omniscij, & contumelia afficiētes me,
Cognoscite quod dico. si homo intellectum habuit,
Nullus dixit unquam sapiens atq; solers,
Vel catus, uel prudens similiter & solers.
Iamblichoporphyrius, & omnis sapiens quidē dicit,
Paucis participatio mentis est, paucis ex hominibus.
Et Plato uerò omniscius inquit in Timæo; (est:
Rationis quidē omnē hominē participē esse dicendum
Intellectus aūt deos, et genus quoddā breuißimū homi
Sanè eos qui prænoscūt, dicētes, et prophetas. (num:
Qui cum non audierint, dixerunt de futuris.

Qualis

Οἷος ὁ πυθαγόρας τε, καὶ ὁ ἀναξαγόρας,
Εμπεδοκλῆς, Δημόκριτος, ἄλλοι σοφοὶ μυρίοι.
Η ἠπειρῶτις φαεννὼ, καὶ σίβυλλα ὁμοίως.
Η φαεννὼ πρὸ χρόνου μὲν ἐνιαυτῶν τοσούτων
Τὰ ἄρτι μικρὸν ὀλίγῳ πρὸ ἡμῶν, εἰποῦσα πεπραγμένα.
Πῶς τὸν ῥωμαίων ἄνακτα ἡττήσουσιν οἱ πέρσαι,
Τράχηλόν τε πατήσουσιν, οἷα δεδουλωκότες.
Καὶ σφὸς λαὸς καὶ πρόγονος πῶς τοῦτον κράτους ῥίψει,
Καὶ πῶς πέρσαι κατάσχωσι πᾶσαν τὴν βιθυνίαν,
Καὶ σκύθαι πῶς συῤῥάξουσι μάχην ῥωμαίων γονεῦ.
Κατ' ἔπος λέγουσα ταυτὶ στόματι δαιμονίῳ·
» Ω βασιλεῦ θρηκῶν, λείψεις πόλιν ἐν προβάτοισιν,
Αὐξήσεις δὲ λέοντα μέγαν γαμψώνυχα δεινὸν,
» Ος ποτε κινήσει πατρίας κειμήλια χώρας,
» Γαῖαν δ' αἱρήσει μόχθων ἄτερ. οὐδέ σε φημὶ,
» Σκηπτούχοις τιμαῖσιν ἐπαγάλλεσθαι μάλα δηρὸν,
» Εκ δὲ θρόνων πεσέειν οἷοι κύνες ἀμφὶς ἔχουσιν.
Ταῦτα βραχέα φαεννοῦς. ἡ σίβυλλα δὲ εἶπε,
Κἂν μέχρι τὴν ἀπόβασιν λάβωσιν, οὐ νοοῦνται,
Περὶ τῆς κύπρου τε αὐτῆς, καὶ τῆς ἀντιοχείας.
Καὶ πῶς νῦν ὁ λεβούνιος ἐλεύσεται εἰς κύπρον,
Περὶ τῆς κύπρου οὕτω μὲν, καὶ τῆς ἀντιοχείας·
Αἶ αἶ κύπρε τάλαινα, σὲ δὲ μέγα κῦμα καλύψει,
» Δούρασι δ' ἐν τοῖσιν ἀντιόχεια τάλαιν' ὀλλυσαι.
Ταῦτα περὶ τῆς κύπρου τε, καὶ τῆς ἀντιοχείας.
Περὶ δὲ τῆς τοῦ κίλικος ἐλεύσεως εἰς κύπρον,
Η σοφωτάτη γυναικῶν οὕτω κατ' ἔπος λέγει·
» Εσσεται ἐσσομένοις, ὅτε πύραμος εὐρυοδίνης,
» Ηϊόνα προχέων, ἱερὴν ἐς κύπρον ἵκηται.
Τοιούτοις ὁ ἰάμβλιχος, πορφύριος, καὶ ἄλλοι,
Ανθρώποις, ἔφασαν τοῦ νοῦ παρεῖναι μετουσίαν.
Α͂ τε μόνως νοοῦσι, καὶ προειποῦσι πάντα,
Ανευ τε τοῦ λογίσασθαι, ἢ καὶ τινὸς ἀκοῦσαι,
Ολίγοις διὰ τούτους μὲν ἔφασαν νοῦ μετεῖναι.
Εγὼ δὲ οὐδὲ τούτοις γε κυρίως νοῦν προσάπτω.
Η γὰρ ἀκούσαντες τινὸς, εἴτ' οὖν ἐκ μαθημάτων,
Εἴτε καὶ λογισάμενοι ἔκ τινων θεαμάτων,
Εἶπον, ἃ εἶπον ἕκαστος, ὑστέρως δὲ ἀπέβη.
Ο νοῦς δ' ἀμέσως ἅπαν νοεῖ, καὶ ὄντως εἶδον,
Ανευ δὲ παραδείγματος, καὶ λογισμοῦ, καὶ θέας.
Οὐδὲ αὐτοὺς οὖν νοουνεχεῖς, ἀγχίνους δ' ὀνομάζω.
Πρὸς ταῦτα, τὰ καθάρματα βαλλέτω με καὶ λίθοις.
Περὶ μὲν νοῦ καὶ λογισμοῦ ταῦτα, καὶ τῶν ἑτέρων.
Περὶ τῶν ἀντιπόδων δὲ, καὶ ἰδεῶν, λεκτέον.
Οἱ πάνσοφοι φιλόσοφοι περὶ τῶν ἀντιπόδων,
Σοφὸν φυσιολόγημα διδάσκουσιν ἐντέχνως,
Ως ἡ ἡμῖν ἀντίθετος γῆ, τῶν χθαμαλωτάτων.
Η δὲ βορεία ἡ ἡμῶν γῆ, τῶν ὑψηλοτάτων.
Συμβαίνει γοῦν, βαδίζοντας ἐκείνους σφῶν πορείας,
Νομίζεσθαι ἀντίποδας, πρὸς τὰς ἡμῶν βαδίσεις.
Τοιαῦτα λέγουσι σοφὰ, ἅπερ νοεῖν οὐκ ἰσχύω
Ετέρως, ἢ ὡς πρότερον ὁ γέρων ὁ δημῶναξ.
Κἀκεῖνος γὰρ φιλόσοφον διδάσκοντα τοιαῦτα,
Λαβὼν, εἰς λίμνην ἤγαγε, καὶ τὰς σκιὰς δὲ δείξας,
Εφη· μὴ τοὺς ἀντίποδας τοιούτους εἶναι λέγεις;

Qualis & Pythagoras, atq; Anaxagoras,
Empedocles, Democritus, alij sapientes multi,
Epirotica Phaënno, & Sibylla similiter:
Phaënno ante tempus quidem annorum tot, (sunt,
Quæ antea, paulum ante nos. eum dixisset, quæ facta
Quomodo Romanum regem uincent Persæ,
Super collóq; calcabunt, uelut seruituti addicentes,
Et suus populus & proauus quomodo hūc ab imperio
Et qui Persæ obtinebūt omnē Bithyniam, (deijcient,
Et Scythæ quomodo concient pugnā cū Romanorū ge
Ad uerbum dicens hæc ore elato: (nere,
« O rex Thracum, accipies urbem in ouibus, (dum,
« Excrescere aūt facies leonē magnū curui unguē horren
« Qui olim mouebit patriæ thesauros regionis.
« Terram autem capies laboribus absq;. neq; te iubeo
« Regijs honoribus exultare admodum diu,
« Ex sedibus autem cadere uelut canes circūm possunt.
Hæc breuia Phaënnonis. Sibylla autem dixit,
Etiam usq; dum exitum accipiant, non intelliguntur,
De Cypro ipsa atq; Antiochia,
Et quomodo nunc Lebunius ueniet in Cyprum.

De Cypro autem sic quidem, atq; Antiochia:
Hei hei Cypre infœlix, te aūt magna unda absc̄ondet,
« Hastis autem atq; armis Antiochia infœlix peribis.
« Hæc de Cypro atq; Antiochia.

De Cilicis autem aduentu in Cyprum,
Sapientißima mulierum sic ad uerbum dicit:
« Erit posteris, quando Pyramus late unde
« Littora profūndens, sacram in Cyprum ueniet.
Talibus Iamblichus, Porphyrius, atq; alij,
Hominibus, dixerunt intellectus adesse præsentiam,
Quippe solum intelligunt, & prædicunt omnia,
Absq; eo ut ratiocinentur, uel etiam aliquid audiant.
Paucis, propter hos quidem, dicebāt intellectū præsto

Ego aūt neq; his propriè intellectū adapto. (esse.
Vel enim audito aliquo, siue ex disciplinis,
Siue ratiocinati ex aliquibus spectris,
Dixerunt, quæ dixit quius: postea autem euenit. (uit
Intellectus aūt sine medio omnia intelligit, & uerè no
Sine exēplo, & ratiocinatione, atq; spectaculo. (co.
Neq; igitur ipsos intellectu præditos, solertes autē uo
Ad hæc, piacula petant me & lapidibus.
De nu igitur atq; logismo hæc, & alijs.

De antipodibus autem, & ideis dicendum.
Sapientißimi philosophi de antipodibus,
Sapiens naturæ inuentum docent artificiosè,
Quòd nobis opposita terra, ex infimis: ἀντίποδας
Borealis autem nostra terra, ex altißimis.
Accidit igitur, euntes illos per sua itinera,
Opinari antipodas ad nostros gressus.
Talia dicunt sapientia, quæ intelligere neq; ualeo
Aliter, quàm ut prius senex Demonax.
Et ille enim philosophum docentem talia,
Apprehensum ad lacum duxit. & umbris ostensis,
Inquit, Nunquid antipodas tales dicis?

Τοιούτους τοὺς ἀντίποδας κἀγὼ δοκῶ τυγχάνειν.
Καὶ τὰ τῶν ἀντιπόδων μὲν τυγχάνουσι τοιάδε.
Τῶν ἰδεῶν δὲ λέγουσι τρεῖς δόξας πεφυκέναι,
Ψιλὰς ἐννοίας γάρ φησι ταύτας ὁ ἀντισθένης.
Λέγων, βλέπωμεν ἄνθρωπον, καὶ ἵππον δὲ ὁμοίως,
Ἱππότητα οὐ βλέπω δὲ, οὐδ' ἀνθρωπότητά γε.
Ἀλλ' οὐδ' ἐγὼ, ἀντισθένες, ὁ τζέτζης ἄρτι βλέπω,
Ποῦ πότε ἀνθρωπότητα, οὐδ' ἐν τοῖς πατριάρχαις.
Καὶ ὑδραργύρου γάρ εἰσι κλεπτότεροι τοῦ κλέπτου.
Ταῦτα τὸν ἀντισθένην μὲν λέγουσι δογματίζειν.
Τὸν πλάτωνα δὲ λέγουσι δοξάζειν τὰς ἰδέας,
Ὑφεστηκότα πράγματα, καὶ ἀληθῆ καὶ ὄντα,
Ὡς σφραγιστῆρας ἀκραιφνεῖς ὄντα, καὶ πρωτοτύπους,
Βοὸς, ἀνθρώπου, καὶ λοιπῶν· πρὸς ἃ τὸ θεῖον βλέπον,
Βοῦν τε ποιεῖ, καὶ ἄνθρωπον, καὶ τὰ λοιπὰ ὁμοίως.
Ἀριστοτέλην δέ φασιν ἰδέας ὀνομάζειν,
Θεοῦ τὸ προεννόημα πάσης δημιουργίας.
Οἷον ποιῆσαι μέλλων τις κλίνην, καὶ πρὸ τοῦ ἔργου
Τῷ λογισμῷ προεννοεῖ πρῶτον, καὶ προγινώσκει,
Ὁποίαν ἀπεργάσεται καὶ ποδαπὴν τὴν κλίνην.
Ταῦτά φασι δοξάζειν μὲν εἰς ἰδεῶν τοὺς λόγους,
Τὸν ἀντισθένην, πλάτωνα, καὶ τὸν ἀριστοτέλην.
Ἐγὼ δὲ μᾶλλον πλάτωνα ἐν τῷ τιμαίῳ εὗρον,
Λέγοντα ταύτας νόημα δημιουργοῦ τυγχάνειν.
Κἂν ὅπερ αὐτόθι ἀλλαχοῦ τοῦ λόγου τούτου φέρει,
Οἷα ὑφεστηκότα τε, καὶ οἷα σφραγιστῆρας.
Ὅμως ὡς λέγουσι πολλοὶ, κἀγὼ τανῦν εἰρήκειν.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ, ΚΑΙ ΕΙ ΤΙ ΤΟΥΤΩΝ ψευδεπιγράφων. ρμδ.

Καρυανδέως σκύλακος ὑπάρχει τὸ βιβλίον,
Περὶ τὴν ἰνδικὴν γράφον ἀνθρώπους πεφυκέναι,
Οὕσπερ φασὶ σκιάποδας, καί γε τοὺς ὠτολίκνους.
Ὧν οἱ σκιάποδες πλατεῖς ἔχουσιν ἄγαν πόδας,
Καιρῷ τῆς μεσημβρίας δὲ πρὸς γῆν καταπεσόντες,
Τοὺς πόδας ἀνατείναντες, σκιὰν αὐτοῖς ποιοῦσι.
Μεγάλα δ' οἱ ὠτόλικνοι τὰ ὦτα κεκτημένοι,
Ὁμοίως σκέπουσιν αὐτοὺς τρόπῳ τῶν σκιαδείων.
Ὁ σκύλαξ οὗτος γράφει δὲ, καὶ ἕτερα μυρία,
Περί γε μονοφθάλμων τε, καὶ τῶν ἐνοτικτόντων,
Κἀκ τερατώδων ἄλλων δὲ μυρίων θεαμάτων.
Ταῦτά φησι δ' ὡς ἀληθῆ, μηδὲ τῶν ἐψευσμένων.
Ἐγὼ τῇ ἀπειρίᾳ δὲ, ταῦτα ψευδῆ νομίζω.
Ὅτι δ' εἰσὶ τῶν ἀληθῶν, ἄλλοι φασὶ μυρίοι,
Τοιαῦτα, καὶ καινότερα, θεάσασθαι ἐν βίῳ.
Κτησίας, καὶ ἰάμβουλος, ἡσίγονος, ῥηγῖνος,
Ἀλέξανδρος, σωτίων τε, καὶ ὁ ἀγαθοσθένης,
Ἀντίγονος, καὶ εὔδοξος, ἱππόστρατος, μυρίοι,
Ὁ πρωταγόρας αὐτὸς, ἅμα καὶ πτολεμαῖος,
Ἀκεστορίδης τε αὐτὸς, καὶ ἄλλοι πεζογράφοι,
Οὕσπερ αὐτὸς ἀνέγνωκα, καὶ οὓς οὐκ ἀνεγνώκειν.
Ἀφ' ὧν δ' αὐτὸς ἀνέγνωκα γραφαῖς μετρουμένοις,
Ζηνόθεμις, φερένικος, σὺν τῷ φιλοστεφάνῳ.
Καὶ ὧνπερ οὐκ ἀνέγνωκα, μυρίοι πάλιν ἄλλοι.
Περὶ δρακόντων λιβυκῶν ἀδέσποτος γὰρ λέγει,
Καταλογάδην συγγραφῇ, μὴ δὲ μετρικωτάτῃ.

Ἐν

Tales antipodas & ego arbitror esse.
Et quæ de antipodibus quidem, sunt talia.
Idearum autem dicunt tres opiniones fuisse.
Tenues notitias enim inquit has Antisthenes,
Dicẽs, uidemus hominem, & equum autem similiter,
Equinitatem autem non uideo, neq; humanitatem.
Sed neq; ego, Antisthenes, Tzetzes nunc uideo,
Alicubi tandem humanitatem, neq; in patriarchis.
Etenim hydrargyro sunt furaciores fure.
Hæc Antisthenem quidem dicunt scita tradere.
Platonem autem dicunt, opinari ideas,
Quæ substiterint res, & ueræ, & existentes,
Velut signacula sincera existentes, atq; primæ formæ,
Bouis, hominis, & cæterorũ: ad quæ numẽ respiciens,
Bouem facit, atq; hominem, & cætera similiter.
Aristotelem autem dicunt ideas nominare,
Dei præcognitionem, totius opificij.
Velut facturus quispiam lectum, & ante opus, (scit,
Ratiocinatione præintelligit primũ, atq; præcogno-
Qualem perficiet, & cuiusmodi lectum:
Hæc dicunt opinari quidem in idearum rationes,
Antisthenem, Platonem, atq; Aristotelem.
Ego autem magis Platonem in Timæo inueni,
Dicentem has cogitatum opificis esse.
Quamuis ibidem alicubi ratione illa referat,
Velut quæ substiterint, & uelut signacula.
Tamen ut dicunt multi, & ego modò dixeram.

DE HOC, ETSI QVID HIS EST falsi intelligentius. 144.

Caryandei Scylacis est quidam liber,
Circa Indiam scribens homines esse,
Quos uocant Sciapodas, atq; Otolicnos.
Quorum Sciapodes, latos habent ualde pedes:
Tempore autem meridiei ad terram procumbentes,
Pedes extendentes, umbram sibi ipsis faciunt.
Magnas autem Otolicni aures habentes,
Similiter tegunt seipsos instar umbraculorum.
Scylax iste scribit & alia innumera,
De Monophthalmis, atq; Henotictontis,
Et facetis alijs quoq; compluribus spectris.
Hæc refert autem ut uera neq; ut falsa.
Ego autem per inexperientiam hæc falsa opinor.
Quod autem sint uera, alij dicunt innumeri,
Talia, atq; absurdiora spectari in uita:
Ctesias, & Iambulus, Hesigonus, Rheginus,
Alexander, Sotionq;, & Agatosthenes,
Antigonus, & Eudoxus, Hippostratus, plures.
Protagoras ipse simul, & Ptolemæus,
Acestoridesq; ipse, et alij solutæ orationis scriptores,
Quos ipse legi, & quos non legi.
A' quibus autẽ ipse legi scripturis metro compositis,
Zenothemis, Pherenicus, cum Philostephano:
Et ex quibus non legi, mille alij.
De draconibus enim Libycis Adespotus dicit,
In solutæ orationis historia, non autẽ metro cõposita.

In

Ἐν μέτρῳ δ' ὁ Ποσείδιππος, ὡς ἐν κεφαλαῖς ταῖς τούτων
Λίθοι τινὲς εὑρίσκονται, τὴν κλῆσιν δρακοντίαι,
Αὐτόγλυφοι τυγχάνοντες, ὧν ἐν ἑνὶ καὶ ἅρμα,
Ἐγγεγλυμμένον κατιδεῖν αὐτοφυῶς πῶς λέγει.
Μὴ φαίνεσθαι τὸ γλύμμα δὲ, πρὶν τυπωθῇ †κηρίῳ.
Καὶ τῶν ἐπῶν ἐπάκουσον νῦν τῶν τοῦ Ποσειδίππου.
» †Οὐ, ποταμὸς κελάδων ἐπὶ χείλεσιν, ἀλλὰ δράκοντος,
» Εἶχέ ποτ' εὐπώγων. τὸν δὲ λίθον κεφαλῇ
» Λευκῇ φαλαριόωντα τὸ γλυφὲν ἅρμα κατ' αὐτοῦ,
» Τοῦθ' ὑπὸ λυγκείου βλέμματος ἐγλύφετο.
» †Ψεύδεαι χειρὸς ὁμοῖον ἀποπλασθὲν γὰρ ὁρᾶται,
» Γλύμμα, κατὰ πλάτεος δ' οὐκ ἂν ἴδοις προβολήν.
» Εἰ καὶ θαῦμα πέλει μόχθου μέγα, πῶς ὁ λιθουργὸς,
» Τὰς ἀτενιζούσας οὐκ ἐμόγησε κόρας.
Ταῦτα μὲν ὁ Ποσείδιππος, καὶ ἕτερα μυρία.
Καὶ Φιλοστέφανος φησὶν ἕτερα μὲν μυρία,
Καὶ σικελὸν γ' αὖ ῥίπτουσαν λίμνην τοὺς λουομένους.
» Γαίῃ δ' ἐν σικελῶν τρινακρίδι χεῦμα λέλειπται
» Αἰνότατον λίμνης, καὶ εἰ οὐκ ὀλίγης,
» Ἐχθρὸν δίνης τοῖσιν, ὁ πρὶν ποσὶ νᾶμα τινάξας,
» Ἡ δ' ἰδίως ξηρὴν ἤλασεν ἐς ψάμαθον.
Καὶ ὁ Φερένικος φησὶ περὶ ὑπερβορέων,
Ὥσπερ καὶ ὁ Ζηνόθεμις, ὁμοῦ καὶ Ἀριστέας,
Ὁ Ἀριστέας ὁ σοφὸς, ὁ τοῦ Καϋστροβίου,
Οὗπερ αὐτὸς μοὶ ἔπεσιν ἐνέτυχον ὀλίγοις,
Ἡρόδοτος δὲ μέμνηται. λέξω δ' ἐκ Φερενίκου·
» Ἀμφὶ δ' ὑπερβορέων, οἳ ἔσχατα ναιετάουσι,
» Νηῷ ὑπ' Ἀπόλλωνος ἀπείρητοι πολέμοιο.
Φησὶ καὶ ὁ Ζηνόθεμις ἐν τῷ περίπλῳ τάδε.
» Σύγχορτον δ' Ἀριμασποῖσι ναίει μέγα φῦλον,
» Ἰσσηδῶν σκυθίης, νάμασι παρ' ποταμοῦ.
Καὶ Ἀριστέας δὲ φησὶν ἐν τοῖς Ἀριμασπείοις·
» Ἰσσηδοὶ χαίτῃσιν ἀγαλλόμενοι ταναῇσι.
» Καὶ σφᾶς ἀνθρώπους εἶναι καθύπερθεν ὁμούρους,
» Πρὸς βορέω, πολλούς τε καὶ ἐσθλοὺς κάρτα μαχητάς.
» Ἀφνειοὺς ἵπποισι, πολύρρηνας, πολυβούτας.
» Ὀφθαλμὸν δ' ἐν' ἕκαστος ἔχει χαρίεντι μετώπῳ,
» Χαίτῃσι λάσιοι, πάντων στιβαρώτατοι ἀνδρῶν.
Περὶ τῶν ἡμικυνῶν δὲ, τῶν καὶ κυνοκεφάλων,
Σιμμίας ἐν Ἀπόλλωνι κατ' ἔπος οὕτω γράφει·
» Τηλυγέτων δ' ἀφνειὸν ὑπερβορέων ἀνὰ δῆμον,
» Τοῖς δή καί ποτ' ἄναξ ἥρως παρεδαίσατο περσεύς,
» Ἔνθα δὲ μασσαγέται θοῶν ἐπιβήτορες ἵππων,
» Ναίουσι τόξοισι πεποιθότες ὠκυβόλοισι,
Θεσπέσιόν τε παρὰ ῥόον ἤλυθον ἀενάοιο,
» Καμπάσου, ὃς ἅλα δῖαν ἐς ἀθανάτην φέρει ὕδωρ.
» Ἐκ δ' ἱκόμην ἐλαίαισι περὶ χλωρῇσιν ὀρωμένας
» Νήσους, ὑψικόμοισιν ἐπηρεφέας δονάκεσσιν.
» Ἡμικυνῶν τ' ἐνόησα γένος περιώσιον ἀνδρῶν,
» Τῶν ὤμων ἐφύπερθεν ἐϋστρεφέων, κυνέον κρᾶς,
» Τέτρασι γαμφηλῇσι, περικρατέεσσιν ὄρωρεν.
» Τῶν μέν θ' ὥστε κυνῶν ὑλακὴ πέλει, οὐδέ τι τέγγη,
» Ἄλλων ἀγνώσσουσι βροτῶν ἔνομα κλυτὸν αὐδήν.
Περὶ τῶν ἡμικυνῶν μὲν Σιμμίας ταῦτα λέγει.
Ὑπερβορέοις τόποις δὲ καὶ τοῖς ψυχροῖς γε τζέτζες

Μεγάλους

In metro autem Posidippus: quod in capitibus horum
Lapides quidam inueniuntur, nomine Draconticæ,
Per se sculpti existentes: quorum in uno, currum
Insculptum conspici per se natū quodammodo dicit.
Non uideri autem sculpturā, anteq̄ imprimatur cera. κηρίῳ
Et carmina audi nunc ipsius Posidippi.
Non fluuius resonans in labris, sed draconis.
Habuit olim † Eupogon, lapidem autem in capite ὃ, cuius barbatus
Albo albescentem, insculptum currum per se,
Hoc à Lynceo aspectu sculptus erat.
Falsæ enim manui similis effictа apparet ψεύδεαι
Sculptura, in latitudine aūt nō aspicias prominentiā,
Quāuis miraculū est laboris magnū, quomodo lapidi
Inconniuentibus non laborauit pupillis. (cida,
Hæc quidem Posidippus, atq; alia multa.
Et Philostephanus inquit alia quidem multa,
Et in Sicula terra, proÿcientē lacū eos qui lauantur:
Terra autē in Siculorū Trinacria, fluxus reliquus est
Grauissimus lacus: quamuis non modicus. (uisset.
Gaudebat uortice hoc, qui prius pedibus paululū mo-
Ille autem priuatim siccam expulit in arenam.

Et Pherenicus inquit de Hyperboreis,
Quemadmodum & Zenothemis, simul & Aristeas,
Ille Aristeas sapiens, ille Caystrobij,
Cuius quidem ipse uersibus incidi paucis,
Herodotus autem meminit: dicam autē ex Pherenico:
Circa Hyperboreos, qui extrema habitant,
Templo sub Apollinis expertes belli.
Inquit aūt et Zenothemis in libro de nauigatione hæc:
Coalita autem Arimaspis habitat magna tribus
Issedorum Scythiæ, fluenta prope fluminis.
Et Aristeas autem dicit in Arimaspeis:
Issedi iubis gaudentes extensis,
Et se homines esse supra finitimos
Ad Boream, multos atq; bonos admodū pugnatores,
Diuites equis, abundantes agnis atq; multis bubus.
Oculum autem unum singuli habēt in uenusta fronte,
Iubis hirsuti, omnium fortissimi hominum.
De semicanib. aūt, atq; his qui habēt canina capita,
Simmias in Apolline ad uerbum sic scribit:
Clarorum autē diuitem Hyperboreorū per populum,
Quibus sanè olim rex heros conuiuatus est Perseus,
Vbi Massagetæ celerum ascensores equorum,
Habitant sagittis freti cito iaculantibus,
Diuinumq; circa fluentum ueni, perpetui
Campasi, qui mare in diuinū immortalem fert aquam.
Exinde ueni paludes circa uirides munitas,
Insulas altis circumtectas arundinibus,
Semicanumq; animaduerti genus inclytum uirorum,
Quorū humeris supernè probè mobilib. caninū caput
Quadruplicibus maxillis caput ambiētibus munitū,
His quidem ceu canum latratus adest, neq; etiam
Aliorum ignorant mortaliū nomen inclytum, uocem.
De semicanibus quidem Simmias hæc dicit.
Hyperboreis autem in locis atq; frigidis, Tzetzes

Admodum

Μεγάλως ἰσχυρίζεται, μὴ γίνεσθαι τοιαῦτα.
Ἐν γῇ τῇ αἰθιόπων δὲ ἰνδίᾳ, καὶ αἰγύπτῳ,
Καὶ γαῖς ὁμοιοθέρμοις δὲ, φύσεις φησὶ τοιαύτας.
Καὶ ὁ κτησίας ἐν ἰνδοῖς εἶναι τοιαῦτα λέγει.
Ἠλεκτροφόρα δένδρα τε, καὶ τοὺς κυνοκεφάλους.
Δικαίους πάνυ δὲ φησὶ, ζῆν δὲ ἐκ τῶν ἀγρευμάτων.
Ἱεροκλῆς ὡσαύτως τε, φιλίστορσιν ἐν λόγοις·
» Ἑξῆς δὲ, λέγων, εἴδομεν χώραν αὐχμηροτάτην,
» Ἡλίῳ φλεγομένην τε, καὶ περὶ ταύτην ἄνδρας
» Γυμνοὺς, καὶ ἀνεστίους δὲ, πρὸς χώραις τῆς ἐρήμου,
» Ὧν οἱ μὲν ἐπισκίαζον τὸ πρόσωπον ὠτίοις,
» Τοὺς πόδας δὲ ἀνατείνοντες, τὸ σύμπαν ἄλλο σῶμα.
Τούτων καὶ στράβων μέμνηται, καί γε τῶν ἀκεφάλων.
Καὶ τῶν δεκακεφάλων τε, καὶ τετραχειροπόδων.
Οὕσπερ ἐγὼ οὐκ ὄπωπα, φησὶν ἱεροκλέους.
Ταῦτα ἱεροκλέους μὲν. ἴαμβουλος δὲ πάλιν,
Ἐν νήσοις αἰθιόπων μὲν, ὡς σφαιρα ζῶα λέγει.
Ἀνθρώπους τῶν διγλώσσων τε μιᾷ ῥοπῇ καὶ μόνῃ
Προσφθεγγομένους, ἄλλοις τε καὶ ἄλλοις τῶν ἀνθρώπων.
Ταῦτα καὶ ὁ ἴαμβουλος, καὶ ἕτερα μυρία.
Οὐράνιος ἐν τρίτῳ δὲ ἀραβικῶν τινὰ λέγει,
Εἶναι καλάμων ἱερὸν ἄλσος ἐν ἀραβίᾳ,
Ἐν οἷς καλάμοις θάπτουσι μόνους τοὺς βασιλέας,
Γυναῖκας τε, καὶ ἀδελφοὺς, καὶ υἱέας τούτων,
Ἄλλον τινὰ δὲ οὐδαμῶς. ἡ δὲ ταφὴ τοιάδε.
Ἓν γόνυ τι κοιλάναντες ὧν εἴπομεν καλάμων,
Ἐς τοῦτο θέντες τὸν νεκρὸν, καὶ χρίσαντες δὲ μύρῳ,
Τὸν κάλαμον μὴ κόψαντες, πάλιν ἐῶσι φύειν.
Εἰ θαῦμα δὲ νομίζοι τις, ἀῤῥάβων τοὺς καλάμους,
Ὁ τζέτζης λέγει τοὺς ἰνδῶν καλάμους τῷ κτησίᾳ,
Ὡς διοργύιους γράφοντι τὸ πλάτος, τίς πιστεύσει;
Καὶ τοῖς τὸ ἓν γονάτιον δύο ποιεῖν ὁλκάδας.
Ὅσοι περὶ μαράθων τε φασὶ τῶν ξενωτέρων,
Σκορπίων τε καὶ γοβιῶν, ἰχθύων διπηχέων,
Καὶ τριπηχέων μέχρι δὲ, μὴ μέντοι περαιτέρω,
Καὶ περὶ τῶν ἐν κάλπῃ δὲ πόλει τῆς ἰβηρίας
Ὀστρέων, ὧν τὸ κέλυφος ὡς κοτυλῶν τεσσάρων,
Καὶ περὶ τῶν ἑτέρων δὲ πάντων, τῶν ξενωτέρων,
Ἅπερ εἰ παρενέγραφεν ὁ τζέτζης τῷ βιβλίῳ,
Οὐκ ἂν αὐτὰ ἐχώρησε καὶ μόνα τὸ βιβλίον.
Ταῖς δὲ ἱστορίαις ἔχρῃζεν ἑτέρων ἂν βιβλίων.
Ὡς εἰ καὶ πάντα ἔγραφε τὰ ἕτερα πλατέως.
Ἱστοριῶν δὲ οὕνεκα χωρήσεως συσφίγγει,
Ὅπως χωρήσῃ σύμπαντα τὰ πίνακος ἡ βίβλος.
Διὸ βραχέα λέξαντες περὶ ἀπολλοδώρου,
Πῶς ὡς ὁ τζέτζης οἴεται ταῦτα ψευδῆ τυγχάνειν,
Ἐκτεῦθεν περισφίγγοιμεν λοιπὰς τὰς ἱστορίας,
Ὡς ἂν ἰσχύσαιμεν αὐτὰς πάσας ἐνθάδε γράψαι,
Ὁπόσας ἡ τοῦ πίνακος ἐπιγραφή μοι φέρει.
Τὰ εἰρημένα γράφουσιν ὡς ἀτρεκῆ μὲν πάντες.
Ὁ δέ γε ἀπολλόδωρος δευτέρῳ καταλόγῳ,
Ψυχὴν ἐπαληθίζουσαν, ὥσπερ ὁ τζέτζης, ἔχων,
Τέρατα τε καὶ πλάσματα οἴεται, γράφων ὧδε·
» Ἡμίκυνες, μακρόκρανοι, καὶ οἱ πυγμαῖοι, πλάσμα.
» Ὥσπερ οἱ στεγανόποδες, καὶ οἱ στερνοφθαλμοί δε,

Αὐτοί

Admodum approbat, non fieri talia.
In terra autem Aethiopum, India, atq; Aegypto,
Et terris similiter calidis autem, naturas dicit tales.
Et Ctesias in Indis esse talia dicit,
Electriferas arbores, atq; cynocephalos,
Iustos ualde autem dicit, uiuere uerò ex uenationibus.
Hierocles similiter in historiae amātib. sermonibus:
Deinde, inquiens, uidimus regionem siccißimam, »
Sole exustam, & circa hanc uiros »
Nudos, atq; tectis carentes, in regionibus deserti,
Quorum quidam adumbrabant faciem auribus, »
Pedes autem extendentes, totum aliud corpus. »
Horū & Strabo meminit: quin et capitibus carentiū,
Et decē capita habentiū, quatuorq; manuū atq; pedū:
Quos ego non uidi, inquit Hierocles.
Haec Hierocles quidem. Iambulus autem rursus,
In insulis Aethiopum animantia dicit rotunda
Homines bilingues uno momento atq; solo
Alloquentes, alios atq; alios homines.
Haec & Iambulus, atq; alia innumera.
Vranius aūt in tertio alicubi rerum Arabicarū ait,
Esse calamorum sacrum nemus in Arabia,
In quibus calamis condiunt solos reges,
Vxoresq;, ac fratres, & filios horum,
Alium uerò ullum nequaq̄. sepulchrum autem tale.
Vnū internodiū cauātes, eorū quos diximus calamorū,
In hoc ponentes mortuum, atq; condientes unguento,
Calamum non confringentes, iterum sinunt crescere.
Si uerò miraculum putet quispiam Arabum calamos,
Tzetzes recenset Indorum calamos ex Ctesia, (dat?
Instar duorū passuū scribente in latitudine: quis cre-
Et illis unum internodiolum duas facere onerarias.
Quotquot de foeniculis peregrinis,
Scorpijsq;, ac cobijs piscibus duorum cubitorum,
Et trium cubitorum usq;, non autem ulterius:
Et de ijs quae in Calpe sunt, urbe Iberiae,
Ostreis, quarum testa uelut heminarum quatuor,
Et de alijs omnibus magis peregrinis:
Quae si ascripsisset Tzetzes in libro,
Non utiq; ea complecteretur etiam sola liber,
Ad historias autem opus habuisset alijs libris.
Velut si etiam omnia scripsisset alia latè.
Historiarum autem gratia constringit,
Vt capiat uniuersa quae sunt indicis, liber.
Quapropter breuibus dicentes de Apollodoro,
Quomodo Tzetzes arbitretur haec falsa esse,
Exinde circunstringamus deinceps historias,
Vt ualeamus ipsas omnes hic scribere,
Quotquot indicis titulus mihi praefert.
Quae dicta sunt, scribunt ut uera quidem, omnes.
Apollodorus autem in secundo catalogi,
Animā ueri studiosam, quemadmodū Tzetzes, habēs,
Monstra atq; figmenta opinatur, scribens sic:
Semicanes, macrocrani, atq; nani, figmentum,
Vt qui pede se cōtegūt, et qui in pectore oculos habēt,

Ipsiq;

Αὐτοί τε κυνοκέφαλοι, μετὰ τῶν μονομμάτων,
Μύθων τε ἱμαντόποδες, καὶ ἱμαντοσκελεῖς δὲ,
Μονοτοκοῦνται, ἄρρινες, καὶ ἄστομοι ὁμοίως,
Καὶ οἱ ὀπισθοδάκτυλοι, καὶ οἱ ἀγελαστοῦντες.

ΠΕΡΙ ΑΡΤΟΥ ΟΒΕΛΙΟΥ. ρμε.

Ἐγὼ μὲν ἄρτον ἔλεξα ἐνταῦθα ὀβελίαν,
Τὸν ῥυπαρὸν καὶ εὐτελῆ, τάχα καὶ πιτυρίαν.
Πρὸς Κομμόδον Ἰούλιος γράφων δὲ Πολυδεύκης,
Ἐν ποῦ τοιοῦτον καὶ αὐτὸς τοῦτον κατονομάζει.
Ὁ Κανχρυδίας ἄρτος μοι, λέγων, καὶ ὀβελίας.
Πάλιν φησί που ἀλλαχοῦ, ἄρτοι δὲ ὀβελίαι,
Οὓς Διονύσῳ ἔφερον οἱ ὀβελιαφόροι,
Ὄντας ἀπὸ μεδίμνου τε ἢ δύο ἢ τριῶν δε,
Ἐμπεπαρμένους ὀβελοῖς, ὅθεν τὴν κλῆσιν ἔσχον.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΣΑΡΔΑΝΑΠΑΛΟΥ τρυφῶν. ρμϛ.

Παῖς ἦν ὁ Σαρδανάπαλος τοῦ Ἀνακυνδαράξου,
Ἦρχε τῶν Ἀσσυρίων δὲ, σχεδὸν ἦν κοσμοκράτωρ.
Τοῦ κράτους τούτου δύναμιν ἀπὸ βραχέων νόει.
Μιᾷ ἡμέρᾳ ἔκτισε Ταρσὸν καὶ Ἀγχιάλην.
Ἅπας δ' ὁ βίος ἦν αὐτῷ τρυφὴ, μυραλοιφίαι,
Αὐλοὶ, καὶ κῶμοι, καὶ ᾠδαὶ, μοῦσα παντὸς ὀργάνου,
Ἐξαμοιβά τε † ἤματα, καὶ συνεχῆ λουτρά δε.
Ἐξύρετο, ἐχρίετο τῷ φύκει, ὡς γυναῖκες.
Καὶ γυναικείαν δὲ στολὴν οὗτος ἐνδεδυμένος,
Σὺν ταῖς ὡραίαις γυναιξὶν ἐτρύφα κεκλεισμένος.
Ὅλος ἁβρότης ἦν, τρυφὴ, καὶ θῆλυς, πλὴν μορφῶν.
Ἡ βασιλεία δὲ αὐτοῦ εὐνούχοις διῳκεῖτο.
Τὸ τρυφηλὸν σοι τοῦ ἀνδρὸς σαφῶς παραδηλοῦσι
Ἐπίγραμμα, ὃ γέγραπται τῷ τάφῳ τῷ ἐκείνου,
Ἔχεις καὶ τὸ ἐπίγραμμα, καὶ πᾶσαν ἱστορίαν,
Πλατέως ἐγκειμένην σοι ταῖς πρώταις ἱστορίαις,
Εἰς τάξιν οὖσαν ἐνενηκοστὴν καὶ πέμπτην σὺν ἐκείνῃ.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ, ΜΑΤΑΙΟΤΗΣ ΜΑΤΑΙΟΤΗΤΩΝ, ῥητοῦ Σολομῶντος. ρμζ.

Ὁ Σολομῶν τὸ ἄστατον γνοὺς βίου τῶν ἀνθρώπων,
Τὸ, ματαιότης ἔλεξε ματαιοτήτων πάντα.
Ὁ λυρικὸς δὲ Πίνδαρος οὕτω που πάλιν λέγει·
Τί δέ τις; τί δ' οὔ τις; σκιᾶς ἄνθρωπος ὄναρ.
Ὁ πενιχρὸς καὶ ἀφνιὸς, θνῄσκομεν ἅμα πάντες.
Ὁ Μάρκος αὐτοκράτωρ δὲ τὸν ἄνθρωπον φησί που,
Μυξάριον, ἑλκύδριον, παράτριψιν νευρίου.
Καὶ τὴν ψυχὴν δὲ ὁ αὐτὸς, θνητοψυχὴς ὑπάρχων,
Ἀναθυμίασιν, φησὶν, αἵματος πεφυκυῖαν.
Φθείρεσθαι, καὶ μὴ μένειν δὲ, τοιουτοτρόπως λέγων·
Εἰ παραμένουσι ψυχαὶ, ἤγουν εἰσὶν ἄφθαρτοι,
Πῶς ἐξ αἰῶνος ὁ ἀὴρ ταύτας χωρεῖν ἰσχύει.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ, ΩΣΠΕΡ ΓΑΛΗΝΟΣ περὶ χολώντων καὶ μαινομένων διδάσκει. ρμη.

Τοὺς μαινομένους ἅμα τε καὶ τοὺς μελαγχολῶντας,
Ὁ Γαληνὸς ὁ ἰατρὸς φεύγειν φησὶν ἀνθρώπους,
† Θηρῶντας ἡσυχίας δὲ, καὶ πᾶσαν ἐρημίαν.

Ipsiq; cynocephali, cum unioculis,
Fabularumq; loripedes, & loricruri autem,
Vniparentes, innares, atq; oris expertes similiter,
Et qui retro habent digitos, atq; † gregatim uiuunt. qui non rident.

DE PANE OBELIA. 145.

Ego panem quidem dixi hic obeliam,
Sordidum atq; uilem, fortè & furfuraceum.
Ad Comodum autem Iulius scribens Pollux,
Alicubi quidem talem & ipse hunc nominat.
Canchrydias panis, mihi dicens, atq; obelias.
Rursus inquit alicubi alibi, panes autem obeliæ,
Quos Dionysio ferebant, obeliaphori.
Existentes ex modio, uel duobus, uel tribus,
Traiectos obelis: unde & nomen habebant.

DE SARDANAPALI *delicijs.* 146.

Filius erat Sardanapalus Anacyndaraxis,
Imperauit Assyrijs autem, ferè erat mundi rector.
Imperij huius uim paucis intellige.
Vna die condidit Tarson atq; Anchialen.
Tota autem uita erat illi uoluptas, unguentorũ usus,
Tibiæ, ac cõuiuia, et cãtilena, musa omnis instrumẽti,
Commutabatq; dies, atq; continua lauacra. εἵματα, uestes
Tondebatur, ungebatur fuco, uelut mulieres.
Et muliebrem autem stolam iste indutus,
Cum formosis mulieribus deliciabatur inclusus.
Totus mollities erat, deliciæ, atq; fœmina, præter mẽbra.
Regnum autem illius ab eunuchis administrabatur.
Delicias tibi huius uiri apertè demonstrat
Epigramma quod inscriptum est sepulchro illius.
Habes & epigramma atq; omnem historiam,
Latè positam tibi in primis historijs,
Ordine nonagesimam & quintam cum illis.

DE HOC, VANITAS VANITA*tum, dicto Solomonis.* 147.

Solomon instabilitate cognita uitæ hominum,
Illud, Vanitas (dixit) uanitatum omnia.
Lyricus autem Pindarus, sic alicubi rursus dicit:
Quid aũt quispiã? quid uerò nemo? umbræ homo somnium:
Pauper & diues, morimur simul omnes.
Marcus imperator autem, hominem inquit alicubi,
Muccosulum, ulcusculum, confractionem neruuli.
Et animam uerò ipse, mortalis animæ existens,
Exhalationibus inquit sanguinis natam esse,
Corrumpi autem, & non manere, tali modo dicens:
Si permanẽt animæ, uidelicet sunt extra corruptionẽ,
Quomodo ab æterno aer ipsas capere ualet?

DE EO, QVOD GALENVS *de melancholicis atq; insanis docet.* 148.

Insanos simul, atq; atra bili laborantes,
Galenus medicus fugere dicit homines,
Venantes quietem, atq; omnem solitudinem. ποθεῖν

ΠΕΡΙ ΤΟΥ, ΟΝ ΘΥΜΟΝ ΚΑΤΕ-
δων, πάτον ἀνθρώπων ἀλεεί-
νων. ρμθ.

Ἱππόνους ὁ Κορίνθιος γλαύκου τοῦ, τοῦ σισύφου,
Ἴδιον κτείνας ἀδελφόν, οὗπερ ἡ κλῆσις ἦν δὲ,
Ἢ Δηλιάδης, ἢ πειρήν, εἴτε καὶ ἀλκιμένης,
Ἢ βέλλερον ὑπάρχοντα δυνάστην κορινθίων,
Ἐξ οὗ καὶ κλῆσιν ἔσχηκε τὴν τοῦ βελλεροφόντου,
Ἦλθε καθαρθησόμενος εἰς ἄργος, πρὸς τὸν προῖτον.
Ἀντεία καὶ σθενόβοια γυνὴ δὲ οὖσα προίτου,
Ὡς σχοῦσα τούτου ἔρωτα, κατέπεισε δ' οὐχ εὗρε,
Τῷ προίτῳ λέγει τῷ ἀνδρί, βίαν παθεῖν ἐκ τούτου,
Προῖτος δ' ἐπεὶ συντράπεζος καὶ καθαρτὴς ἦν τούτου,
Αὐτοχειρὶ μὲν αὐτὸς τὸν φόνον ἀποφεύγει.
Γράψας δ' ἐν πίναξι πτυκτοῖς (οὔπω γὰρ ἦσαν χάρται)
Τὴν σύμπασαν ὑπόθεσιν αὐτῷ βελλεροφόντῃ,
Ἀποκομίσαι καθ' αὐτοῦ δίδωσιν εἰς λυκίαν,
Πρὸς ἰοβάτην πενθερόν, ὅπως αὐτὸν ἀνέλῃ.
Ὡς δὲ βελλεροφόντης δὲ ἦλθε πρὸς ἰοβάτην,
Ξενίζεται τραπέζῃ μὲν ἡμέραις ἐπὶ δέκα.
Ἰδὼν ὁ ἰοβάτης δὲ τὸ γράμμα τῇ δεκάτῃ,
Κτείνειν οὐκ ἔσχεν οὐδ' αὐτός, συμμετασχὼν τραπέζης.
Πέμπει δὲ τοῦτον ἀνελεῖν χίμαιραν τὴν πυρπνόον,
Ὡς ἀποθάνοι συμπλοκῇ τῇ πρὸς αὐτὴν ὁ νέος.
Λέγουσι δὲ τὴν χίμαιραν τρικέφαλον θηρίον,
Λέοντα, μέσον αἶγα δέ, δράκοντα τῷ οὐραίῳ.
Ἵππῳ πηγάσῳ πτερωτῷ δ' ἐποχηθεὶς ὁ νέος,
Ἤγουν τριήρους ἐπιβάς, ἧσπερ πτερὰ τὰ λαίφη,
(Καὶ οἱ περὶ ἀδρίαν δέ, ἵππους φασὶ τὰ πλοῖα)
Ἔχων στόλον ἐκ δρόμων τε τριήρων, συμβάλλει,
Καὶ νίκην ἀπειργάσατο πρῶτον κατὰ σολύμων,
Τῶν μυλιῶν, μυλασσέων, καθώς φασιν οἱ ἄλλοι.
Τζέτζης σολύμους λέγει δὲ τυγχάνειν τοὺς ἑβραίους,
Οὓς ὅμηρος καὶ λέοντι ὡς ἀναιδεῖς εἰκάζει.
Δευτέρῳ στόλῳ δὲ νικᾷ πάλιν τὰς ἀμαζόνας.
Ἅσπερ ὡς κρημνοβάτιδας, καὶ κατοικούσας ὄρη,
Δευτέραν λέγει κεφαλὴν ὅμηρος πεφυκέναι,
Χιμαίρας οὔσας, καὶ αἰγὸς καὶ κεφαλὴν τὴν τρίτην,
Τὴν δράκοντος νῦν μάνθανε, τὴν περὶ τὸ οὐραῖον.
Τὴν δολοφόν ἐπιβολὴν κατὰ τοῦ νεανίου.
Ὡς ἰοβάτης ἤλπιζε θανεῖν βελλεροφόντην,
Τῇ πρὸς ἑβραίους μάχῃ τι, εἴτε πρὸς ἀμαζόνας,
Οὐ μόνον δ' οὐχὶ τέθνηκεν, ἀλλὰ καὶ νίκην ἔσχεν.
Ἐνέδραν εἶσεν ἀνελεῖν τοῦτον, ἀνδρῶν λυκίων.
Ποιήσαντα καὶ τούτους δὲ τῶν μαλακοκεφάλων,
Εἰς φιλονόην ἔσχηκε γαμβρὸν τὴν θυγατέρα,
Ἴσανδρον, λαοδάμειαν, ἱππόλοχον γεννᾷ δέ.
Ἄκουσον καὶ τὴν ὕψωσιν εἰς οὐρανὸν μεθ' ἵππου,
Καὶ πῶς ἀποσφαιρίζεται τῶν νώτων τοῦ πηγάσου,
Τυφλὸς δ' εἰς τὸ ἀλήϊον ἅλλεται κιλικίας,
Ἀλληγοροῦντος σοι σαφῶς πάντα λεπτῶς τοῦ τζέτζου.
Ἤρθη ταῖς νίκαις ὁ ἀνήρ, αἰθέρια ἐφρόνει,
Ταῖς νίκαις ἃς εἰργάσατο τριήρεσι καὶ στόλῳ,
Καὶ νίκαις τούτου ταῖς λοιπαῖς, οἷα πολλοῖς συμβαίνει.
Οὕτω φρονοῦντος τοῦ ἀνδρὸς ταῖς νίκαις ἃς εἰρήκειν,

Φθόνῳ

DE HOC, SVVM ANIMVM
exedens, uiam hominum fugiens. 149.

Hipponus Corinthius, Glauci, qui Sisyphi,
Proprium cum occidisset fratrē, cuius nomen hoc,
Vel Deliades, uel Peren, siue & Alcimenes,
Vel Belleron existentem prætorem Corinthiorum,
Ex quo & cognomen habuit, nempe Bellerophontis,
Venit purificandus in Argos, ad Prætum.
Antia uerò atq; Sthenobœa uxor Præti,
Vt capta huius amore, obtemperantem non inuenit,
Præto dicit uiro, se uim pati ex hoc.
Prætus uerò, quoniā hospes atq; expiator erat huius,
Sua manu quidem ipse cædem fugit,
Scribēs in tabula plicatili nondū enim erāt chartæ)
Vniuersam causam, ipsi Bellerophonti
Deferre contra se dat in Lyciam,
Ad Iobaten socerum, ut ipsum interficiat.
Vt autem Bellerophontes uenit ad Iobaten,
Excipitur mensa quidem diebus decem.
Videns autem Iobates literas decimo die,
Occidere non potuit nec ipse, qui socius fuerat mēsæ.
Mittit autem ipsum ad occidēdā Chimærā igniuomā,
Vt moreretur congressus cum illa iuuenis.
Dicunt autem, Chimæram tricipitem feram,
Leonem, medium uerò capram, draconem in cauda.
Equo autem Pegaso alato inuectus iuuenis,
Videlicet triremi conscensa, cuius alæ uela,
(Et qui circa Adriam uerò, equos dicunt nauigia)
Habens classem aliarū quoq; triremium, congreditur,
Et uictoriam adeptus est primum contra Solymos,
Mylios, Mylaßitas, sicut scribunt alij.
Tzetzes autem Solymos dicit esse Hebræos,
Quos Homerus & leoni, uelut impudentes, aßimilat.
Secunda classe uincit rursus Amazonas,
Quas ut præcipitia peragrantes, atq; montiū incolas,
Secundum caput dicit Homerus fuisse,
Chimeræ existens atq; capræ. & caput tertium
Draconis nunc disce, quod erat circa caudam:
Dolosas insidias aduersus iuuenem,
Vt Iobates sperat moriturum Bellerophontem,
Siue in cōtra Hebræos pugna, siue contra Amazones,
Non solum uerò non obijt, sed & uictoriam habuit:
Insidias parauit, ut occideret hunc, uirorū Lyciorum.
Sed eum redegisset & hos in numerum caluicapitum,
In Philonoe habuit generum filiæ.
Isandrum autē, Laodamian, Hippolochumq; generat.
Audi & exaltationem in cœlum cum equo,
Et quomodo deuoluitur ex humeris Pegasi,
Cæcus autem in Aleium desilit Ciliciæ,
Explicante tibi aperte omnia minutatim Tzetza.
Eleuatus uictorijs uir, æthereà sapiebat,
Victorijs. quas absoluit triremibus atq; classe.
Et uictorijs huius reliquis, ut multis contingit.
Sic cum superbiret uir uictorijs, quas dixi,

Inuidia

Φθόνῳ δαιμόνων πονηρῶν τελχίνων ἐριννύων,
Τύχη πικρὰ καὶ βάσκανος, τύχη τῶν ἀπανθρώπων,
Αντίῤῥοπος ἐστράτευσε τῶν πρὶν εὐκλεημάτων.
Καὶ ἐκτείνει τούτου τὸν υἱὸν τῇ πρὸς ἑβραίους μάχῃ,
Υἱὸν τούτου τὸν ἴσανδρον. τὴν θυγατέρα πάλιν
Οξείᾳ νόσῳ πρόωρον, ἐθέρισε τοῦ βίου.
Οπερ φασὶν ὁ ποιητὴς ἀρτέμιδος τοξείαν,
Θανάτους λέγουσιν ὀξεῖς ἡλίου καὶ σελήνης. (λυπ-
Οὗτος λοιπὸν δὲ στερηθεὶς τῶν ὀφθαλμῶν, τῶν παί-
Τέκνα δοκοῦσι κρείττω γὰρ φωτὸς τοῖς φυτοσπόροις,
Η στερηθεὶς καὶ τοῦ νοὸς, τῇ θλίψει τῇ τῶν τέκνων.
Νοῦς γὰρ κατ' ἐπίχαρμον, ὁρᾷ τε καὶ ἀκούει.
Περί γε τὸ ἀλήϊον τόποις τῆς κιλικίας,
Διέτριβε μονήμονος ἐν γε ταῖς ἐρημίαις,
Ὃν θυμὸν κατέδων, πάτον ἀνθρώπων ἀλεείνων,
Θλιβόμενος, ἐκτρέχων τι συνόδους τῶν ἀνθρώπων.
Απας καὶ γὰρ λυπούμενος, καὶ παραπλῆγες πάντες,
Καὶ πάντες οἱ μαινόμενοι, ὡς ἱπποκράτης γράφει,
Απανθρωποῦνται, καὶ μακρὰν διάγουσιν ἀνθρώπων,
Τὴν ξύμφυλον νομίζοντες ὄψιν, τῶν ἀλλοτρίων.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ, ΚΑΘ' ΙΠΠΟΚΡΑΤΗ ἀπανθρωπούμενος. ρν.

Προφθάσας ταύτην ἔγραψα, τῆς νῦν γραφείσης τέλος,
Απαντες οἱ λυπούμενοι, καὶ παραπλῆγες πάντες,
Καὶ πάντες οἱ μαινόμενοι, ὡς ἱπποκράτης γράφει,
Απανθρωποῦνται, καὶ μακρὰν διάγουσιν ἀνθρώπων,
Τὴν ξύμφυλον νομίζοντες ὄψιν, τῶν ἀλλοτρίων.

ΟΤΙ ΘΕΡΣΙΤΗΣ ΥΒΡΙΖΩΝ ΤΟΥΣ ἥρωας, ἐγγράφη τοῖς ἔπεσιν. ρνα.

Ο Θερσίτης ὁ παρ' ἕλλησιν ἀγρίου παῖς, καὶ δίας,
Γονῆς τυγχάνων εὐγενοῦς, πατρίδος αἰτωλίας,
Ανεψιὸς ἐξάδελφος ὑπάρχων μελεάγρου,
Καὶ τοῦ τυδέως, τοῦ πατρὸς αὐτοῦ τοῦ διομήδους.
Ην δὲ φοξὸς, καὶ παράβλωψ, χωλὸς, κυρτὸς, ψεδνόθριξ,
Εν τῷ πεσεῖν ἀφ' ὑψηλοῦ, καὶ κρημνισθῆναι λόφου,
Τῷ κυνηγίῳ διωχθεὶς, χοίρῳ τῷ καλυδῶνος,
Οὗτος ὑβρίζων ἥρωας, τοῖς ἔπεσιν ἐγράφη.
Οὐ διὰ γένος γὰρ αὐτὸν, οὐδὲ διὰ τὰς πράξεις,
Ο ὅμηρος συνέγραψε, δι' ὕβρεις δὲ ἡρώων.
Οὕτως αἱ ὕβρεις γνώριμον ἐποίησαν τὸν ἄνδρα.

ΤΙ ΔΙΑΦΕΡΟΥΣΙ ΤΕΡΑΣ, ΣΗμεῖον, τεκμήριον, σύμβολον, εἰκός. ρνβ.

Διαφορὰς νῦν ἄκουε τέρατος καὶ σημείου,
Τοῦ τεκμηρίου τε αὐτοῦ, συνάμα καὶ συμβόλου,
Εἰκότος καὶ παραβολῆς, καὶ παραδείγματος δέ.
Τέρας μοι γίνωσκε καλεῖν, τὸ παρὰ φύσιν ἅπαν,
Ως εἴ τις ἑξαδάκτυλος, ἢ τρίπους, ἢ καὶ τρίχειρ,
Καὶ πᾶν ὁπόσον ἔκφυλον θεσμοῦ φυσικωτάτου.
Ο παρὰ τόπον δὲ φανῇ, καὶ παρὰ χρόνον σύμπαν,
Σημεῖον κατονόμαζε. ὡς ῥόδον ἐν χειμῶνι,
Ως τι θηρίον ξενικὸν, οἰκοῦσαν † παρὰ τόπον.
Τεκμήριον δὲ γίνωσκε, καὶ κάλει μοι κυρίως,
Τὸ ἀπὸ φανεροῦ τινος τι ἀφανὲς δηλοῦν.

Ως

Inuidia dæmonum malorũ, furiosarum Erinnyarum,
Fortuna amara atq; tortrix, fortuna inhumana,
Contrà inclinãs, militauit cõtra eius priores glorias.
Et occidit huius filium in contra Hebræos pugna,
Filium huius Isandrum. filiam huius rursus
Acuto morbo immaturam, demessuit uita.
Quod dixit poëta, Dianæ iaculationem,
Mortes dicunt acres solis atq; lunæ,
Iste deinde autem orbatus oculis, filijs.
(Filij enim uidentur meliores † oculis parentibus) luce
Vel priuatus intellectu. afflictione filiorum.
Intellectus enim, iuxta Epicharmum, uidet, atq; audit.
Circa autem Aleium in locis Ciliciæ,
Morabatur desolatus in desertis,
Suum animum exedens, uiam hominum fugiens,
Afflictus effugiens conuentus hominum.
Omnis etenim afflictus, atq; mente percussi omnes,
Et omnes insani, ut Hippocrates scribit,
Inhumani sunt, atq; longè degunt ab hominibus,
Contribulem arbitrati aspectum, alienorum.

DE HOC, IVXTA HIPPOCRAtem, inhumanus factus. 150.

Cum præuenissem hæc scripsi, nũc scriptæ in fine,
Omnes tristitia affecti, atq; mente percussi omnes,
Et omnes insani, ut Hippocrates scribit,
Inhumanè agunt, & longè degunt ab hominibus,
Consuetum arbitrati aspectum, alienorum.

QVOD THERSITES CONTVmelia afficiens heroas, descriptus est carminibus. 151.

Thersites, qui apud Græcos Agrij filius & Diæ,
Genere existens nobili, patria Aetolia,
Consobrinus ex fratre existens Meleagri,
Et Tydei, patris ipsius Diomedis. (atq; rari capillitij,
Erat autem acuti capitis, lusciosus, claudus, gibbosus,
Dum cecidisset ab alto, atq; præcipitatus uertice,
In uenatione insequutus à sue Calydonio,
Iste cõtumelis afficiẽs heroas, carminib. inscriptus est:
Non enim propter genus ipsum, neq; propter acta,
Homerus inscripsit, sed propter cõtumelias heroum.
Sic contumeliæ notum fecerunt uirum.

QVID DIFFERANT, PORTENtum, signum, tecmerium, symbolum, icos. 152.

Differentias nunc audi portenti atq; signi,
Tecmerijq; ipsius simul, & symboli,
Icotis, atq; parabolæ, & paradigmatis. (ne,
Teras à me scito uocari, quod est præter naturã om
Velut si quis sit sedigitus, uel tripes, uel trimanus,
Et omne quod est alienum à lege naturalissima. (ne,
Quod præter locũ uerò apparet, et præter tẽpus om
Signum nomina: quemadmodum rosa in hyeme,
Velut aliqua fera peregrina, quæ habitet præter locũ. ἢ συνθέως
Tecmerion autem scito, & uoca mihi propriè,
Quod ex manifesto quodã aliquod occultũ ostendit.

Ἐκ θεοδώρου τούτου δὲ, ὁ σώστρατος ὁ τρίτος,
Οὗ νέβρος, οὗ γνωσίδικος, ἐξ οὗπερ ἱπποκράτης.
Τοῦ πρώτου ἱπποκράτους δὲ, υἱοῦ τοῦ γνωσιδίκου,
Παῖς ἦν ἡρακλείδας, οὗπερ καὶ φαιναρέτης
Ὁ μέγας, ὁ καὶ δεύτερος, γέγονεν ἱπποκράτης.
Ὃν ὁ πατὴρ ἡρακλείδας, τὰ ἰατρῶν διδάσκει.
Ὁ ἐκ τῆς σηλυβρίας τε ἡρόδικος σὺν τούτῳ.
Γοργίας λεοντῖνος δὲ τὴν τέχνην τῶν ῥητόρων.
Φιλοσοφίαν μετ' αὐτοὺς δημόκριτος ἐκεῖνος.
Ἐν κῷ βιβλιοφύλαξ δὲ δειχθεὶς ὁ ἱπποκράτης,
Τὰ παλαιὰ τῶν ἰατρῶν ἐνέπρησε βιβλία,
Καὶ τὸ βιβλιοφυλάκιον. διὸ φυγὼν ἐκεῖθεν,
Ἐν ἠδωνοῖς διέτριβεν, ἑλλάδι, θετταλίᾳ,
Τῷ ἀρταξέρξῃ σύγχρονος ὑπάρχων, καὶ περδίκκᾳ.
Υἱοὶ τοῦ ἱπποκράτους δὲ, ὁ θεσσαλὸς καὶ δράκων.
Οὓς καὶ τὸν πραξαγόραν δὲ τὸν κῷον καὶ ἑτέρους,
Ἰατρικὴν ἐδίδαξεν. ἔγραψε δὲ βιβλία
Τρία τε καὶ πεντήκοντα. εἶτα καὶ τελευτᾷ δὲ,
Ἐτῶν ὑπάρχων ἑκατὸν ὁμοῦ τε καὶ τεσσάρων.
Θανὼν ἐτάφη μέσον δὲ λαρίσσης καὶ γυρτῶνος.
Ἑπτὰ τοὺς ἱπποκράτας δὲ γίνωσκε πεφυκότας.
Τὸν γνωσιδίκου πρῶτον μὲν, ἡρακλείδου δεύτερον.
Τὸν θετταλοῦ, τὸν δράκοντος, δύο υἱοὺς θυμβραίου,
Καὶ τὸν τοῦ πραξιάνακτος ἕβδομον ἱπποκράτην.
Ἑπτὰ οἱ ἱπποκράτεις μέν. οὗτος δὲ ἐζωγραφεῖτο,
Σκέπων αὐτοῦ τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ τῷ ἱματίῳ.
Τέσσαρας τὰς αἰτίας δὲ τούτου φασὶν ὑπάρχειν.
Ἢ γὰρ ἀλγῶν τὴν κεφαλὴν, ἢ ὡς τῶν ἀποδήμων,
Ἢ ὡς δεικνὺς τοῦ λογισμοῦ ὄργανον ταύτην εἶναι,
Ἢ πῶς ἐν χειρουργίαις δὲ χρὴ κεφαλὰς καλύπτειν,
Τοῦτο ἐποίει ὁ ἀνὴρ, καὶ οὕτω ζωγραφεῖται.
Κακῶς τινες δὲ λέγουσιν ἐμπειρικὸν τὸν ἄνδρα.
Ἐξ ἐφεσίου σωρανοῦ τὰ ἱπποκράτους ἔφην.
Ὃς ἱπποκράτης ἰατρὸς, ἡρακλείδου, ὁ κῷος,
Ἔλεγεν, ἐγνωμάτευε τῶν ἰατρῶν τὰ γένη,
Ἐπ' ἀλλοτρίαις ξυμφοραῖς ἰδίας τρυγᾶν λύπας.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΕΝ ΔΡΑΜΑΤΙ φρυνίχου, μιλήτου ἁλώσεως. ρνϛ.

Χρόνοις δαρείου, τοῦ πατρὸς τοῦ ξέρξου τοῦ μεγάλου,
Διὰ ἱστιαῖον, μίλητον ἐπόρθησαν οἱ πέρσαι.
Ἐν ἄμπῃ τε κατῴκισαν, πόλει τῇ ἐρυθραίᾳ.
Κἂν οὐκ ἐπένθησαν αὐτοὺς συβαριτῶν τὰ γένη,
†Ὡς μεγαπενθεῖς ἔθεντο μιλήσιοι τοπρόσθεν,
Καὶ κεφαλὰς †ἐκείραντο πανηβηδὸν οἱ πάντες,
Ὁπότε ἥλω σύβαρις αὐτὴ κροτωνιάταις.
Τὴν ἅλωσιν μιλήτου δὲ φρύνιχος ἀθηναῖος,
Ὢν τραγικὸς, ἐδίδαξεν οἰκτρῶς τῇ τραγῳδίᾳ,
Ὡς πᾶν θρηνῆσαι θέατρον, καὶ μελανειφορῆσαι.
Χιλίας δὲ ἐζημιοῦτο δραχμὰς τοῖς ἀθηναίοις.
Οἳ καὶ μηδένα ἔγραψαν τῷ δράματι κεχρῆσθαι.
Ἡ ἅλωσις μιλήτου δὲ πρὶν προεχρησμῳδήθη.
» Καὶ τότε δὴ μίλητε κακῶν ἐπιμήχανε ἔργων,
» Πολλοῖσι δεῖπνόν τε καὶ ἀγλαὰ δῶρα γενήσῃ.
» Σαὶ δ' ἄλοχοι πολλοῖσι πόδας νίψουσι κομήταις.

Ναῷ

Ex Theodoro hoc autem, Sostratus tertius, (tes.
Ex quo Nebrus, ex quo Gnosidicus, ex quo Hippocra
Primi Hippocratis autem, filij Gnosidici,
Filius erat Heraclidas: ex quo, & Phænareta,
Ille magnus, qui & secundus, fuit Hippocrates.
Quem pater Heraclidas, quæ medicorũ sunt, docet:
Quiq; ex Selybria Herodicus, cum hoc.
Gorgias Leontinus uerò artem rhetorum,
Philosophiam post ipsos Democritus ille.
In Coo autẽ librorũ custos designatus Hippocrates,
Antiquos medicorum exussit libros,
Et librorum armamentariũ: quapropter fugiẽs illinc,
In Hedonis moratus est, Græcia, Thessalia,
Artaxerxæ contemporaneus existens, & Perdiccæ.
Filij Hippocratis autem, Thessalus atq; Dracon,
Quos, & Praxagoram Coum, atq; alios, — εἰς καὶ τῷ πραξαγόρᾳ ἢ τῷ κῴῳ, καὶ ἑτέρους
Quæ medicorum sunt, docuit, scripsitq; libros
Tres & quinquaginta. deinde moritur autem,
Annorũ existẽs centũ simul atq; quatuor. (Gyrtonẽ.
Mortuus autem sepultus est medio inter Larissam atq;
Septem Hippocrates autem scito fuisse:
Gnosidici primũ quidem, Heraclidæ autẽ secundum,
Illum Thessali, illũ Draconis, duos filios Thymbræi,
Et illum Praxianactis septimum Hippocratem.
Septem Hippocrates quidem. iste autem pingebatur,
Contegens suum caput suo cum uestimento.
Quatuor autem causas huius dicunt esse:
Vel enim dolens caput, uel uelut peregrinus,
Vel tanq̃ ostendẽs ratiocinationis instrumentũ id esse,
Vel quo modo in chirurgijs oporteat caput operire,
Hoc faciebat uir, & sic depingitur.
Male autem quidam dicunt, empiricum uirum.
Ex Ephesio Sorano res Hippocratis exposui.
Qui Hippocrates medicus, Heraclidæ, Cous,
Iubebat (sententijs erudiebat medicorum genera)
In alienis calamitatibus proprias desecare tristitias.

DE EA QVAE EST IN FAbula Phrynichi, Mileti captiuitate. 156.

Temporibus Darij patris Xerxæ magni,
Propter Histiæum. Miletũ depopulati sunt Persæ.
In Ampe autem coloniam duxerunt, urbe Erythræa,
Quamuis non luxerunt ipsos Sybaritarum genera, — εἰς ἰνάγαντο
Quibus magnum luctum posuerunt Milesij antea,
Atq; capitibus tonsi sunt pubetenus omnes,
Quando capta est Sybaris ipsa à Crotoniatis.
Captiuitatem autem Mileti, Phrynichus Atheniensis,
Existens tragicus, docuit miserabili tragœdia,
Vt omne eiularet theatrum, atq; nigra gestaret.
Mille autem mulctatus est drachmis ab Atheniẽsibus, CHILIAS VIII.
Qui & neminem sanxerunt illa fabula uti.
Captiuitas autem Mileti antè præuaticinata est:
" Et tunc Milete, malorum fabricator operum,
" Multis cœna atq; splendida dona fies,
" Tuæ autem uxores multis pedes lauabunt crinitis,

Templum

Ὄχλον τὸν τοσουτάριθμον, καὶ δώδεκα κοφίνους
Τούτων τῶν ἄρτων, ἔδειξε πλήρεις ἀρτοκλασμάτων.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ, ΗΜΟΣ ΚΟΚΚΥΞ
κοκκύζει. ρξγ.

Κόκκυξ ἐστὶ τὸ ὄρνεον ἱέρακι ὅμοιον,
Λήγοντος τοῦ χειμῶνος δὲ, κατάρχεται κοκκύζειν.
Ἀνθρώπους πάντας τέρπει δὲ· τὸ ἔαρ γὰρ μηνύει.

ΠΕΡΙ ΣΙΓΗΣ ΠΥΘΑΓΟΡΟΥ. ΕΡΡΗ-
θη δέ. ἔστι δὲ ρξδ. ἡ περὶ τῶν ἑβδομάδων τοῦ Δανιήλ. ρξδ.

Περὶ σὐνανθρωπήσεως προλέγων τοῦ σωτῆρος
Ὁ Δανιὴλ προφητικῶς, προανεφώνει λέγων,
Ἑβδομήκοντ' ἑβδόμαδον χρόνον συντελεσθῆναι,
Ἐπὶ λαὸν ἑβραϊκὸν, καὶ παύσει ἡ θυσία.
Ἤτοι φανέντος τοῦ χριστοῦ, μετ' ἐκδρομὴν ἐτῶν δὲ,
Τετρακοσίων τε ὁμοῦ, καὶ ἐννενήκοντα δέκα,
Αἱ νομικαὶ μὲν παύσουσι θυσίαι τῶν ἑβραίων,
Ἀνθήσει δὲ τὸ κήρυγμα τῆς νέας διαθήκης.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ, ΨΕΥΔΕΑ ΠΟΛΛΑ ΛΕ-
γειν, ἐτύμοισιν ὁμοῖα. ρξε.

Ἐν ὀδυσσείᾳ ὀδυσσεὺς τοῖς ἔπεσιν ὁμήρου,
Ὡς πτωχὸς ἐρωτώμενος περὶ τῆς πηνελόπης,
Ὁποῖος ἦν ὁ ὀδυσσεὺς, εἴπερ κατεῖδε τοῦτον,
Ἔφη πολλὰ μὲν ἕτερα, καὶ σὺν αὐτοῖς καὶ τοῦτο·
†Ἴσκε ψεύδεα πολλὰ λέγειν, ἐτύμοισιν ὁμοῖα.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ, ΤΕΤΤΙΓΩΝ ΛΑΛΙΣΤΕ-
ρος, καὶ τῆς τεττίγων μυθικῆς
ἱστορίας. ρξς.

Ὁ τέττιξ μεθυσκόμενος ἡλιακαῖς ἀκτῖσι,
Γίνεται λάλος, ᾠδικός. κἄν τις κατάσχῃ τοῦτον,
Μᾶλλον ἐστὶ λαλίστερος. ὅθεν ἡ παροιμία,
Τέττιγα λέγει τῶν πτερῶν δέξασθαι κατεσχηκότα.
Οὕτως ὁ τέττιξ ᾠδικὸς ἀκτῖσι ταῖς ἡλίου.
Ἂν δ' ἔλθοι ψῦχος, σιωπᾷ, καὶ λήγει τῶν ᾀσμάτων.
Ἄφωνος πᾶσα δ' εἰσαεὶ θήλεια τῶν τεττίγων,
Εἰς γυναικῶν σωφρονισμὸν. κἂν περ ὁ πείθει ταύτας.
Ὅθεν καὶ ὅμηρος εἰδὼς τὸ τῶν τεττίγων λάλον,
Τοῖς τέττιξι παρείκασε τοὺς τρώων δημηγόρους,
Δημηγορίας χέοντας λόγων συχνὰς νιφάδας.
Ἃς δὲ φασὶν οἱ βούπαλοι πλάττοντες ἱστορίας,
Ὡς ὅμηρος τοῖς τέττιξι παρείκασε τοὺς ἄνδρας,
Ἀνθ' ὧν ὁ τούτων συγγενὴς ὁ τιθωνὸς γηράσας,
Ἐκ τῆς ἡμέρας, τέττιγος εἰς φύσιν μετημείφθη,
Λῆρος τυγχάνει μυθικὸς, ὃν ἀλληγορητέον.
Τὸν τιθωνὸν ἐρώμενον ἡμέρας οὕτω νόει.
Τῷ εἶναι μακροχρόνιον. καὶ τάχα δὴ φιλεῖσθαι,
Ταῖς τῆς ζωῆς ἡμέραις τε, καὶ τῷ μακρῷ δὲ χρόνῳ.
Ἐπεὶ δ' ὑπεργεγήρακε, καὶ δίκην βρεφυλλίων
Ἐν λίκνῳ συνεστρέφετο, χάριν τοῦ καθευδῆσαι.
Πάλιν νεάσαι θέλοντες τοῦτον ὡς βρέφος λέγειν,
Ἐπεὶ καὶ τέττιγες νεάζουσιν, ὡς ὄφεις.
Λαλῶν γὰρ τέττιξ ῥήγνυται, ἄλλος δ' ἐκτρέχει νέος,
Ἔφασαν ὡς γηράσαντα τὸν τιθωνὸν, ἡμέρα
Εἰς τέττιγα μετέβαλον. ἤγουν μακρῷ τῷ χρόνῳ,
Ὁ τιθωνὸς ἐξ ὑπαρχῆς πάλιν ἀνηνεώθη.

Turbam tantam numero: & duodecim cophinos,
Horum panum ostendit plenos, panum frustis.

DE HOC, INTEREA CV-
culus cuculat. 163.

Cuculus est auis accipitri similis.
Deficiente hyeme autem, incipit cuculare.
Homines autem omnes delectat: uer enim portendit.

DE SILENTIO PYTHAGORAEO.
Dicta autem est. sit uerò 164. ea quæ est de
hebdomadibus Danielis. 164.

De incarnatione prædicens Seruatoris
Daniel prophetice, antè exclamabat dicens,
Septuaginta septimanarum tempus perfici,
Ad populum Hebraicum, & cessabit sacrificium.
Siue apparente Christo post excursum annorum,
Quadringentorumq; simul & nonaginta,
Legalia equidem cessabunt sacrificia Hebræorum,
Florebit autem prædicatio noui testamenti.

DE HOC, FALSA MVLTA DI-
cere, ueris similia. 165.

In Vlyssea Vlysses carminibus Homeri,
Vt pauper interrogatus à Penelope,
Qualis erat Vlysses, siquidem agnosceret hunc:
Dicit multa quidem alia, & cum ipsis etiam hoc,
Assolet falsa multa dicere ueri similia. ἄλλως

DE HOC, CICADIS LOQVA-
cior. & cicadarum fabulosa histo-
ria. 166.

Cicada ebria facta solaribus radijs,
Fit loquax, occētrix: quamuis quispiā hanc teneat,
Magis est loquacior. unde & adagium
Cicadam dicit per alas æstimabis detinere.
Sic cicada cantatrix radijs solis:
Si uerò uenerit frigus, tacet & desinit cantilenas.
Muta autem omnis semper fœmina cicadarum,
Ad mulierū temperantiā. quāuis non persuadeat has.
Vnde & Homerus cum sciret cicadarū loquacitatem,
Cicadis assimilauit Troianorum concionatores,
Conciones fundentes, uerborum densas niues.
Quas autem aiunt bubali fingentes historias,
Quòd Homerus cicadis assimilauit uiros,
Propterea quòd harū cognatus Tithonus cū senuisset,
A' Die cicadæ in naturam mutatus est:
Nugæ sunt fabulosæ, quæ explicandæ sunt.
Tithonum amantem Diem sic intellige,
Eo quòd esset longæuus, & fortè sanè amari
Vitæ diebus, atq; longo tempore.
Postquàm autem senuit, & instar infantulorum
In cuna uolue batur, gratia dormiendi,
Rursus puerascere uolentes hunc ut infantem dicere,
Quoniā cicadæ ipsæ repuerascunt, ut serpentes. (nis.
Loquens enim cicada rūpitur. alius aūt excurrit iuue
Dixerunt, quòd cum senuisset Tithonus, Hemera
In cicadam mutauit: id est, in longam uitam,
Tithonus à principio rursus renouatus est.

Κἀνταῦθα δὲ ἐξίσχυσεν ἐκεῖνος ἀφικέσθαι,
Γευθήσεται ὁ ἄγγελος τὸ εἰρημένον ὕδωρ,
Καὶ ὁ νοσῶν τὴν ἴασιν λαμβάνει καὶ μακρόθεν.

ΠΕΡΙ ΤΥΦΩΝΟΣ. ροα.

Τυφῶν ἐστι καὶ δαίμων τις τῶν ἑκατογκεφάλων,
Ὃν καί φασι καὶ τῷ Διὶ πώποτε πολεμῆσαι.
Νῦν δὲ σφοδρός τις ἄνεμος, πυρώδης τὴν οὐσίαν,
Ἐξανασπῶν αὐτόπρεμνα δένδρα, καὶ κατασπαράττων.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ, ΔΗΝ ΔΕ ΜΕ ΑΦΑ-
σία ἐκ τῶν ἐπέων ἔλαβε. ροβ.

Ἐν Ἰλιάδι Ὅμηρος, θανόντος τοῦ Πατρόκλου,
Παράγει τὸν Ἀντίλοχον ἠγνοηκότα τοῦτο.
Τοῦ Μενελάου δὲ αὐτῷ τὴν συμφορὰν εἰπόντος,
Δὴν ἀφασίη ἔλαβεν ἐκ τῶν ἐπῶν τὸν ἄνδρα.
Οἱ ὀφθαλμοὶ δὲ ἐπλήσθησαν ἐκείνου τῶν δακρύων.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΚΡΑΣΣΟΥ ΤΟΥ ΡΩ-
μαίου εὐσπλαγχνοσύνης. ρογ.

Ὁ Κράσσος ὁ Ῥωμαῖος ἦν τὸν τρόπον φιλοικτίρμων.
Ἔχων ἰχθὺν γὰρ μύραιναν ἔν τινι βιβαρίῳ,
Ζῶσαν ἐκόμιζεν αὐτὴν ψηφῖδι τῶν λιθάδων,
Ἡ μύραινα κατήκουε δὲ τῆς φωνῆς τούτου.
Θανοῦσαν δὲ ἔθαψεν αὐτήν, θρηνήσας οὐ μετρίως.
Τοῦ Δομετίου δὲ αὐτὸν τωθάζοντος τῷ κλαίειν,
Καὶ λέγοντος, ὦ μάταιε, τὴν μύραιναν δακρύεις;
Ἐγὼ μέν, ὦ Δομέτιε, εἶπεν, ἰχθὺν δακρύω,
Ἰχθὺν δακρύω μύραιναν, ἀπροσφυῆ μοι ζῶον.
Σὺ δὲ οὐκ ἔκλαυσας, ποσῶς τρεῖς σὰς γυναῖκας θάψας.

ΛΕΞΙΣ ΙΣΤΟΡΙΩΔΗΣ, ΤΙΝΑ
τὰ κενέβρεια. ροδ.

Κενέβρεια κυρίως μὲν τὰ νεκρωθέντα ζῶα,
Καὶ πρὸς βορὰν ἀχρήστευμα, μὴ δὲ λυσιτελοῦντα.
Ἀπὸ τοῦ εἶναι πρὸς βορὰν κενά, καὶ τῶν ματαίων.
Νῦν δέ γε τὰ σφαττόμενα, καὶ χρήσιμα πρὸς βρῶσιν,
Ἐκάλεσα κενέβρεια, καταχρηστικωτέρως.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ, ΑΛΛΑ ΤΙ ΚΑΙ ΡΕΞΑΙ-
μεν, θεὸς διαπαντα τελευτᾷ. ροε.

Ἀφῃρημένος Ἀχιλλεὺς τῆς Βρισηΐδος κόρης,
Ἥπερ καὶ Ἱπποδάμεια τὴν κλῆσιν ἐκαλεῖτο,
Ὁ ἥρως οὗτος Ἀχιλλεὺς τῆς μάχης ἀπεπαύθη.
Ἑλλήνων ἡττωμένων δὲ Τρωσί, καὶ κτεινομένων,
Τὴν ὅπλισιν μὲν ὁ Πάτροκλος λαβὼν τὴν Ἀχιλλέως,
Ἐξῆλθεν ὡς πρὸς πόλεμον. καὶ κτείνας οὐκ ὀλίγους,
Τέλος ὑπὸ τοῦ Ἕκτορος καὶ οὗτος ἀναιρεῖται.
Ὁ Ἀχιλλεὺς δὲ ὕστερα συμβάς, καὶ Ἀγαμέμνων,
Πολλὰ κατακρίνωνται μὲν σφᾶς ἑαυτοὺς τῆς ἔχθρας.
Εἶτα καὶ τοῦτο δὲ φησί τις ἐξ αὐτῶν τῶν δύο·
Ἀλλὰ τί καὶ ῥέξαιμεν, θεὸς διαπαντα τελευτᾷ.
Πρέσβα Διὸς θυγάτηρ Ἄτη, ἣ πάντας ἀᾶται.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ, ΑΙΨΗΡΟΣ ΓΑΡ ΓΕΛΕ-
ται κόρος κρυεροῖο γόοιο. ρος.

Ταχὺν τὸν κόρον Ὅμηρος εἶναι φασὶ τοῦ θρήνου.
Τίνα δὲ φρῆσι λέγοντα, καὶ ποίαν δὲ τῶν βίβλων;
Εἴτ' οὖν ἐν Ἰλιάδι γε, εἴτε τῇ Ὀδυσσείᾳ,
Οὐκ ἔχω λέγειν ἀκριβῶς. τέως Ὁμήρου τοῦτο.
Ὁ Τζέτζης καὶ ἄβιβλος γὰρ, καὶ γράφει ὡς σχεδίως,

Ἀπὸ

Atq; illuc non ualeat ille uenire,
Bibat nuncius dictam aquam,
Et qui ægrotat, sanitatem accipit etiam à longè.

DE TYPHONE. 171.

Typhon est & dæmon quidam centum capitum,
Quem dicunt & cum Ioue olim bellasse.
Nunc autē, uehemens quidā uentus igneus substantia,
Euellens radicitus arbores, atq; confringens.

DE HOC, DIV ME TACITVR-
nitas ex uerbis cepit. 172.

In Iliade Homerus, mortuo Patroclo,
Introducit Antilochum ignorantem hoc.
Menelao autem ipsi calamitatem dicente,
Diu stupor apprehendit ex uerbis hominem.
Oculi autem repleti sunt illius lachrymis.

DE CRASSI ROMANI MI-
sericordia. 173.

Crassus Rom. erat moribus propēsus ad misericor-(diam,
Habens enim piscem murænam in qu- - - ā uiuario,
Viuentem ferebat ipsam in uase gemmato,
Quæ muræna exaudiebat uocem huius:
Mortuā autē sepeliuit ipsam, lugens non mediocriter.
Domitio autem illum irridente quòd fleret,
Atq; dicente, ô stulte, murænam defles?
Ego quidem, ô Domiti, inquit, piscem defleo,
Piscem defleo murænā, minimè cognatū mihi animāl:
Tu uerò nō d flesti, quoties tres tuas uxores sepeliui-(sti.

DICTIO HISTORICA,
quæ nam Cenebria. 174.

Cenebria propriè quidem mortua animantia,
Et ad cibum inutilia, neq; profutura,
Eo quòd sunt ad cibum uacua, & ex uanis.
Nunc autem iugulata, atq; utilia ad cibum,
Vocaui Cenebria, magis abusiua locutione.

DE HOC, SED QVID FACE-
remus, deus omnia absoluit. 175.

Ablata ab Achille Briseide puella,
Quæ & Hippodamia nomine uocabatur,
Heros ille Achilles à pugna cessabat.
Græci aūt cū uincerentur à Troianis, atq; cæderētur,
Armatura Patroclus accepta Achillis,
Exiuit ad bellum. & cum occidisset non paucos,
Postremò ab Hectore & iste interficitur.
Achilles autem deinde congressus, atq; Agamemnon,
Multum incusant quidem seipsos propter inimicitias.
Deinde & hoc quidem inquit alter ex illis duobus:
" Sed quid etiam faceremus quidē, deus omnia complet, "
" Legatrix Iouis filia Ate, quæ omnes lædit. "

DE HOC, VELOX EST AVTEM
satietas frigidi luctus. 176.

Celerem esse satietatem Homerus dicit luctus.
Quem autē introducit dicentem, & qualē librum?
Siue in Iliade, siue in Vlyssea,
Non possum dicere exactè, tamen Homeri hoc,
Tzetzes quāuis absq; libris, quāuis scribat ex tēpore.

. Non

Θνητὴν νομίζων τὴν ψυχὴν, καθ' Ὅμηρον, Αἰσχύλος,
Καὶ τοῦ Ὁμήρου τὰ ῥητὰ ἰάμβοις μεταφράζει.
Ἅπερ φησὶ γὰρ Ὅμηρος, ὡς ἀνωτέρω ἔφην,
» Ἀνδρὸς δὲ ψυχὴ πάλιν ἐλθεῖν, οὔτε λεϊστή,
Οὔθ' ἑλετή, ἐπεὶ ἄρ κεν ἀμείψεται ἕρκος ὀδόντων.
Αὐτὸς ἰάμβοις γεγραφὼς Αἰσχύλος φησὶν οὕτως·
» Ἀνδρὸς δ' ἐπειδὰν αἷμ' ἀνασπάσῃ κόνις,
» Ἅπαξ θανόντος, οὔ τίς ἐστ' ἀνάστασις.

ΠΕΡΙ ΣΩΚΡΑΤΟΥΣ, ΛΕΓΟΝΤΟΣ, χώραν πολλῷ τῆς ἐνθάδε λήψεσθαι κρείττονα. ρπα.

Σωκράτης ὁ φιλόσοφος κώνειον μέλλων πίνειν,
Ὡς Ἀθηναίοις ἄθεος δόξας, καὶ καθειρχθεὶς δὲ,
Καὶ προστελευόμενος καὶ κώνειον ὠνεῖσθαι,
Ὦ συμφορῶν ὑπερβολῆς, ἵνα πιὼν ἐκπνεύσῃ,
Κώνειον τὸ δημόσιον λεγόντων μὴ κεκτῆσθαι,
Ἐπεί τινες παρέβαλον πρὸς τὴν εἱρκτὴν ἐκείνῳ,
Οἱ μὲν ὡς πρὸς παράκλησιν, ἕτεροι δὲ πενθοῦντες,
Ἐκεῖνος γενναιότατα φιλοσοφῶν ὑπῆρχεν,
Καὶ τῆς ζωῆς τὸν θάνατον κατὰ πολὺ προὐτίθει,
Λέγων ἐκεῖσε κρείττονα τόπον εὑρεῖν τῶν τῇδε.
Καὶ γὰρ καὶ παρ' Ἕλλησι, καὶ τοῖς ἀσεβεστάτοις,
Εἶναι δικαστήρια δοκεῖ τοῖς ἐκεῖσε,
Καὶ τῶν ἐνθάδε ἀμοιβὰς χρηστῶν ὁμοῦ καὶ φαύλων.

ΠΕΡΙ ΩΝ ΤΟ ΦΑΣΜΑ ΠΑΤΡΟκλου πρὸς Ἀχιλλέα φησὶν, οὐ μέν μευ ζώοντος ἀκήδεις, ἀλλὰ θανόντος. ρπβ.

Τῇ Ἰλιάδι Ὅμηρος φάσμα Πατρόκλου φέρει,
Διὰ τὸ ἔτι ἄθαπτον σκηναῖς ἐκεῖνον κεῖσθαι,
Θάπτειν ὡς προτρεπόμενον αὐτὸν τὸν Ἀχιλλέα,
Λέγον τὴν ἔννοιαν αὐτὴν, ἣν Ὅμηρος ἐγγράφει
Ἡρωϊκοῖς τοῖς ἔπεσιν, οὕτως αὐτὰ προφέρων·
» Οὐ μέν μευ ζώοντος ἀκήδεις, ἀλλὰ θανόντος.
» Θάπτε με, ὅττι τάχιστα πύλας Ἀΐδαο περήσω.
» Τῆλέ με εἴργουσι ψυχαὶ, εἴδωλα καμόντων.

ΠΕΡΙ ΙΛΙΣΣΟΥ ΠΟΤΑΜΟΥ. ρπγ.

Ὁ Ἰλισσὸς ὁ ποταμὸς τῆς Ἀττικῆς ὑπάρχει,
Ἐξ οὗ Βορέαν λέγουσιν Ὠρείθυιαν ἁρπάξαι.
Οὕτω μὲν ποταμός ἐστιν ὁ Ἰλισσὸς, ὡς ἔφην.
Νῦν δ' Ἰλισσὸν ὠνόμασα, στόμα τινὸς τῶν φίλων.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΔΩΔΕΚΑΚΡΟΥΝΟΥ στόματος. ρπδ.

Ἡ Καλλιρρόη τὶς κρήνη τυγχάνει ταῖς Ἀθήναις,
Ἥπερ καὶ Ἐννεάκρουνος τὸ πρόσθεν ἐκαλεῖτο.
Ἐγὼ δὲ δωδεκάκρουνον οὕτως εἴρηκα στόμα,
Καθὼς τοῖς πάλαι πρὸ ἡμῶν παρῳχηκόσι χρόνοις,
Περὶ αὐτοῦ που γέγραφεν ὁ κωμικὸς Κρατῖνος·
» Ἄναξ Ἄπολλον, τῶν ἐπῶν τῶν ῥευμάτων,
» Καταρχοῦσι πηγαὶ, δωδεκάκρουνον στόμα,
» Ἰλισσὸς ἐν φάρυγγι. τί ἂν εἴποιμι;

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΑΤΤΙΚΗΣ καλλιρρόης. ρπε.

Εἰς στόμα δωδεκάκρουνον, καὶ τὶς ἡ Καλλιρρόη,
Ἔμπροσθεν ἄρτι σοι κατέλεξα, ταχυγραφῶν, ὡς οἶδας.

Καὶ

Mortalem ratus animam, iuxta Homerum, Aeschylus,
Et Homeri dicta iambis transfert.
Quae dicit enim Homerus, ut superius dixi,
Viri autem anima rursus ut ueniat, neque praedabilis, «
Neque captabilis, quoniam satis perambulabit septum den- «
Ipse iambis scribens Aeschylus inquit ita. (tium:
Viri autem postquam sanguinem attraxerit puluis, «
Semel mortui, non amplius est resurrectio. «

DE SOCRATE DICENTE, REgionem multo quàm hic accipiam meliorem. 181.

Socrates philosophus cicutam bibiturus,
Ut Atheniensib. impius uisus, atque carceri inclusus,
Et iussus cicutam ut emeret,
O calamitatum excellentiam, ut bibens expiraret,
Cicutam publicam dicentibus non haberi,
Cum quidam accessissent in carcere ipsum,
Alij quidem ut consolarentur, alij autem ut flerent,
Ille generosissime philosophabatur,
Et uitae mortem longè plurimum praeponebat,
Dicens, illic se locum meliorem inuenturum, quàm hic.
Etenim apud Graecos quoque, & quidem impijssimos,
Esse tribunalia uisum est, his qui istic essent, (malorum.
Et eorum quae hic fiunt retributiones, bonorum simul atque

DE IIS QUAE SPECTRUM PAtrocli ad Achillem dixit, non me uiuentem negligis, sed mortuum. 182.

In Iliade Homerus spectrum Patrocli introducit,
Eo quòd adhuc insepultum tentorijs illud iaceret,
Ut sepeliret adhortans ipsum Achillem,
Dicens illam sententiam quam Homerus inscribit,
Heroicis in carminibus sic ipsa proferens:
Non quidem de me uiuo tristeris, sed mortuum «
Sepeli me, ut quàm citissime portas Orci pertranseam. «
Procul enim me arcent animae, simulachra mortuorum. «

DE ILISSO FLUVIO. 183.

Ilissus fluuius Atticae est,
Ex quo Boream dicunt Orithyiam rapuisse.
Sic quidem fluuius est Ilissus, ut dixi:
Nunc autem Ilissum nominaui, os cuiusdam amici.

DE DODECACRUNI FONtis ostio. 184.

Calliroë quidam fons est Athenis,
Qui & Enneacrunos antea uocabatur:
Ego autem duodecim fontium sic dixeram os,
Sicut à maioribus ante nos praeteritis temporibus,
De eo alicubi scripsit comicus Cratinus:
Rex Apollo, carminum fluentis «
Perstrepunt fontes, duodecim fontium os, «
Ilissus in ualle. quid nam dixerim? «

DE ATTICA CALlirrhoë. 185.

In os duodecim fontium, & quae nam Callirrhoë,
Etiam antea tibi dixi, cito scribens, ut nosti:

Et

Καὶ μόλις οἶδας, εἰ κάτωθεν κεῖται τὰ Καλλιῤῥόης.
Ἔχεις λοιπόν μοι καὶ αὐτὴν ἤδη προσγεγραμμένην.

ΤΙ ΤΟ ΛΑΡΙΝΟΝ. ρπς.

Ἅπαν τὸ μέγα, λαρινὸν οὕτω καλεῖσθαι νόει,
Ἀπὸ νομέως Λαρινοῦ τὴν κλῆσιν κεκλημένου.
Ὃς ἦν καὶ μεγιστόσωμος ἅμα, καὶ πολυφάγος.
τότε Καὶ βόες μέγιστοι τινὲς οἱ λαρινοὶ ἐκ τούτου.
Οὕτω τὸ μέγα λαρινόν, ἢ ἐκ τοῦ μήκους τοῦδε.
Ἢ ἐξαρκοῦν καὶ μέγιστον, ὡς λαρινὸν κορέσαι.
Ἐγὼ καὶ ἀπὸ βρώσεως τοῦτο τῶν λάρων λέγω.
Ἤτοι, μέγα δυνάμενον καὶ στόμα πλῆσαι λάρου.
Ὁ λάρος ὄρνις γὰρ ἰχθῦς ῥοφᾷ τοὺς ὁλοκλήρους.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ, ΩΣ Ο ΠΥΘΑΓΟΡΑΣ, ἐλέγχων με ἄφωνον. ρπζ.

Ὁ Πυθαγόρας σφράγισμα φιλοσοφίας τέλος,
Σιγὴν πενταετιαίαν ἐδίδασκε τοῖς μύσταις.
Οὗτος ἐρωτηθείς ποτε, πόσος ἀνθρώπου βίος;
Δεικνὺς τὸ βραχυχρόνιον, σμικρὸν φανεὶς ἐκρύβη.
Κἀγὼ τῷ φίλῳ ἔγραψα, γράμμα μὴ πεπομφότι.
Ἰχθῦς ταρίχους δὲ ἐξ Ἴστρου, ὡς ἔοικεν, ὦ λῷστε,
Ὡς Πυθαγόρας, ἤλεγξας ὄντας ἡμᾶς ἀφώνους.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΜΕΤΑΝΑΣΤΑΣΕΩΣ ΗΛΙΟΥ περὶ τὸν νότιον πόλον, καὶ τὸν αἰγόκερων. ρπη.

Πέντε τοῦ οὐρανοῦ φασι τοὺς πόλους πεφυκέναι.
Τὸν ἀρκτικὸν καὶ βόρειον, ὃς καὶ ἀειφανής δε,
Ἀνταρκτικόν, τὸν νότιον, τὸν καὶ συγκεκρυμμένον,
Ζῳδιακόν, καὶ σὺν αὐτῷ τοὺς τροπικοὺς τοὺς δύο,
Τὸν θερινόν, τὸν τροπικόν, καὶ τὸν χειμερινόν δε.
Ἄλλοι δὲ πόλους οὐ φασί, κύκλους καλοῦσι ταῦτα.
Καὶ ἕνδεκα τοὺς κύκλους δὲ λέγουσι πεφυκέναι.
Τοὺς πέντε, οὕσπερ εἴπομεν, καὶ τὸν ὁρίζοντά δε,
Τὸν γαλαξίαν σὺν αὐτοῖς, καὶ ἐπὶ πᾶσι τούτοις
Μεσημβρινόν, ἰσημερινόν, καὶ δύο τοὺς κολούρους.
Ἄλλοι δὲ ἄλλως λέγουσι, τοῦ γένους τῶν πανσόφων.
Τέως εἰς πόλον νότιον ὁδεύοντος ἡλίου,
Καὶ περὶ τὸν αἰγόκερων τὸν δρόμον ποιουμένου,
Καιρός ἐστι χειμέριος. καὶ τοὐναντίον πάλιν,
Ὁδεύοντος τὸν βόρειον, καὶ περὶ τὸν καρκίνον,
Καιρός ἐστιν ὁ θερινός. ἀλλ᾽ ἤδη μοι παυστέον.

ΠΕΡΙ ΤΡΙΒΩΝΟΣ, ΠΕΡΙΤΙΑΡΑΣ, καὶ περιβολαίων τῶν ὀχλωδῶν. ρπθ.

Τρίβων μὲν πρὶν φιλόσοφον ἱμάτιον ὑπῆρχεν.
Ἐγὼ δὲ τὸ ἱμάτιον τὸ μέλαν, καταχρήσει,
Τριβώνιον ἐκάλεσα, τὸ τῶν ἱερωμένων.
Τιάρα, σκέπη κεφαλῆς ὑπῆρχε παρὰ Πέρσαις.
Ὕστερον οὖν ταῖς νίκαις δέ, ἡμῖν οἱ στεφηφόροι
Σφαῖς κεφαλαῖς ἐπέθεντο τιάρας, ἤτοι τύφας,
Οἷαν ὁ ἔφιππος φορεῖ ὁ ἀνδριὰς ἐκεῖνος,
Ὁ Ἰουστινιάνειος τοῦ κίονος ἐπάνω.
Ἔφην καὶ τὴν τιάραν σοι. ἡ δὲ περιτιάρα,
Τῆς κεφαλῆς τὸ φόρημα, τῶν πολιτῶν, κυρίως.
Ὀχλώδη περιβόλαια, λέγω δὲ πάλιν πάντα,
Τὰ κοσμικὰ ἱμάτια, λευκὰ καὶ βεβαμμένα.

Et neq; gnarus an infrà ponantur quæ de Callirrhoë,
Habes deinceps mihi & ipsam iam ascriptam.

QVID LARINON. 186.

Omne magnum larinum sic uocari existima,
A` pastore Larino nomine uocato,
Qui erat magni corporis simul, atq; belluo:
Et boues magni quidem Larini, ex hoc.
Sic magnum Larinum, uel ex magnitudine huius:
Vel sufficiens & maximum, ut Larinum caperet.
Ego & ab esu hoc mergorum dico.
Siue quod magnum possit os implere lari:
Larus enim auis pisces deuorat integros.

DE HOC, SICVT PYTHAGORAS arguens me mutum. 187.

Pythagoras signaculum philosophiæ finis,
Silentium quinquennale docebat discipulos.
Iste interrogatus olim, quanta hominis uita?
Ostendēs momentaneā, paulisper uisus absconsus est.
Et ego amico scripsi, literas qui non misit:
Pisces conditos ex Danubio, ut uidetur, ô præstātissime,
Vt Pythagoras, arguisti nos esse mutos.

DE TRANSMIGRATIONE SOlis circa austrinum uerticem, & capricornum. 188.

Quinq; cœli aiunt uertices esse:
Arcticum atq; boreum, qui semper appareat.
Antarcticum autem, austrinum, & absconditum:
Zodiacum, & cum ipso tropicos duos,
Aestiuam uersionem, atq; hyemalem.
Alij autem polos non dicunt, circos uocant hæc.
Et undecim cyclos dicunt esse:
Quinq;, quos diximus, atq; horizontem,
Lacteum cum ipsis, & super omnia hæc,
Meridianum, æquatorem, & duos coluros.
Alij uerò aliter dicunt, ex genere sapientum.
Interim ad uerticem austrinum eunte sole,
Et circa capricornum cursum faciente,
Tempus est hyemale: & contrà rursus,
Iter agente circa boreum, atq; cancrum,
Tempus est æstiuum. sed iam mihi cessandum.

DE TRIBONE. PERITIARA, & periboleis plebeis. 189.

Tribon quidē olim philosophicū uestimentū fuit.
Ego autem uestimentum nigrum, per abusum
Tribonium nominaui, illud sacris initiatorum.
Tiara, tegumentum capitis fuit apud Persas:
Postea uerò in uictorijs nobis coroniferi
Suis capitibus imposuerunt tiaras, seu typhas,
Qualem phalerata gestat statua illa,
Iustinianea columna super.
Dixi & Tiaram tibi. Peritiara autem,
Capitis gestamen ciuium propriè.
Plebeia peribolæa, dico autem rursus omnia
Ornata uestimenta, alba atq; tincta,

ΠΕΡΙ ΤΟΥ, ΤΟΙΣ ΠΟΛΛΟΙΣΙ ΒΡΟ-
τῶν ἄπιστος ἐστ' ἑταιρείας λιμήν. ρϟ.

Ὁ Εὐριπίδης πολλαχοῦ γεραίρων τὴν φιλίαν,
Τὴν δὲ ἀφιλίαν ἔμπαλιν φαυλίζων οὐ μετρίως,
Ὀρέστῃ καὶ φοινίσσαις δὲ, καὶ δράμασιν ἑτέροις,
» Πολλοῖς ἀνθρώπων ἄπιστος, λέγει, θεσμὸς φιλίας.
» Καὶ εὐτυχεῖν καλὸν ἐστιν, ἄφιλοι δυστυχοῦντες.

DE HOC, MVLTIS MORTALIBVS
infidus est amicitiæ portus. 190.

Euripides sæpenumero laudans amicitiam, (criter,
Amicitiæ verò penuriã rursus improbãs nõ medio
In Oresta & Phœnissis, atq; fabulis alijs,
Multis hominum infidum, inquit, ius amicitiæ.
Atq; fortunatũ esse, honestũ: amicis carẽtes, infelicet.

ΙΣΤΟΡΙΑΙ ΔΕΚΑ, ΑΠΟ ρϟα,
μέχρι διακοσιοστῆς.

HISTORIAE DECEM, A' 191.
usq; ad ducentesimam.

ΠΕΡΙ ΠΟΛΥΚΛΕΙΤΟΥ. ρϟα

ΠΟΛΥΚΛΕΙΤΟΣ ἀργεῖος ἦν, πλάστης τε καὶ ζωγράφος,
Πολλὰ καὶ ζωγραφήσας τε, καὶ ἀνδριαντουργήσας.
Δύο δὲ πάντων τῶν αὐτοῦ ἔργων ὑπερτεροῦντα,
Ζωγραφητὴν εἰκόνα τε φημὶ, καὶ ἀνδριάντα.
Ὧν τὴν εἰκόνα ἔθεντο κανόνα ζωγραφίας,
Τὸν ἀνδριάντα πάλιν δὲ, τῆς ἀνδριαντουργίας.

DE POLYCLETO. 191.

POLYCLETVS *Argiuus erat statuarius atq; pictor,*
Multa qui & pinxit, & statuas fecit.
Duo autem omniũ ipsius operum sunt prodigiorum instar, & suprà,
Pictam imaginem dico, atq; statuam.
Quorum, imaginem posuerunt regulam picturæ:
Statuam rursus autem, statuariæ operæ.

ΠΕΡΙ ΦΕΙΔΙΟΥ. ρϟβ.

Γελάδα τοῦ ἀργείου μὲν ἦν μαθητὴς Φειδίας,
Τοῦ ἐν Μελίτῃ ἀττικῆς πλάσαντος Ἡρακλέα.
Ὅστις Φειδίας πεφυκὼς ἐξ Ἀθηναίων γονῆς,
Καὶ ἀνδριάντας χαλκουργῶν, καὶ γλύφων δὲ, καὶ ξέων.
Μακρὸν ἐστὶ νῦν λέγειν μοι τὰς τούτου χειρουργίας,
Ἐλεφαντίνην Ἀθηνᾶν τὴν ἐν Ἀθήναις οὖσαν,
Δία χρυσοῦν σφυρήλατον πάλιν ἐν Ὀλυμπίᾳ;
Καὶ τὴν χαλκῆν τὴν Ἀθηνᾶν, τὴν Ἥραν τε ὁμοίως,
Αὐτόν τε τὸν ἀνθήλιον Ἀπόλλωνα ἐκεῖνον,
Καὶ ἐκφοροῦντα Ἡρακλῆ τὴν κόπρον τὴν Αὐγείου,
Καὶ ἕτερα μυρία δὲ τῆς τούτου χειρουργίας.
Ὧνπερ τὰ μὲν ἀπώλετο, τὰ δὲ κατεχωνεύθη,
Ἄλλα δὲ παρανάλωμα γεγόνασι τοῦ χρόνου.
Τινὰ δὲ εἰσὶ καὶ ἵστανται τῷ ἱππικῷ καὶ φόρῳ,
Ἡ κεφαλὴ δὲ Ἀπόλλωνος αὐτῷ τῷ παλατίῳ.

DE PHIDIA. 192.

Geladi Argiui quidem erat discipulus Phidias,
Eius qui in Melite Atticæ finxit Herculem.
Qui Phidias natus ex Atheniensium genere,
Et statuas ære fabricans, & scalpens atq; radens.
Longum est nunc mihi dicere huius manuaria opera,
Eburneam Palladem Athenis existentem,
Auream malleo factam rursus in Olympia,
Atq; æream Mineruam, Iunonemq; similiter,
Ipsumq; similem soli Apollinem illum,
Et efferentem Herculem stercus Augeæ.
Atq; alia verò complura huius artificij.
Quorum aliqua perierunt, aliqua verò conflata sunt,
Alia autem consumptio facta sunt temporis.
Aliqua autem sunt, atq; stant in equestri etiam foro,
Caput autem Apollinis in ipso palatio.

ΠΕΡΙ ΑΛΚΑΜΕΝΟΥΣ. ρϟγ.

Ὁ Ἀλκαμένης χαλκουργὸς ἦν, γένει νησιώτης,
Καὶ τῷ Φειδίᾳ σύγχρονος, καὶ τούτῳ ἀντερίσας,
Δι' ὃν καὶ ἐκινδύνευσε μικροῦ θανεῖν Φειδίας.
Ὁ Ἀλκαμένης εὐειδεῖς ἔπλαττεν ἀνδριάντας,
Ἄτεχνος ὢν καὶ ὀπτικῆς, καὶ τῆς γεωμετρίας.
Θαμίζων δὲ ταῖς ἀγοραῖς, καὶ διατρίβων ταύταις,
Καὶ θειαστὰς καὶ φιλητὰς καὶ θιασώτας εἶχον.
Ὁ δὲ Φειδίας ὀπτικὸς τελῶν, καὶ γεωμέτρης,
Ἀρίστως ἀπηκρίβωσε τὴν ἀνδριαντουργίαν, (ποις,
Καὶ πάντα πράττων πρόσφορα τόποις, καιροῖς, προσώ-
Φροντίζων κοσμιότητος πλέον δὲ τῶν ἄλλων,
Κατὰ τὸν Τζέτζην καὶ αὐτὸς τὰς ἀγορὰς ἐμίσει,
Καὶ φιλητὴν καὶ θειαστὴν εἶχε τὴν τέχνην μόνην.
Ἐπεὶ δὲ ἔδει ποτὲ δήμῳ τῷ Ἀθηναίων,
Δύο τινὰ ἀγάλματα τῆς Ἀθηνᾶς ποιῆσαι,
Ἐπὶ κιόνων ὑψηλῶν μέλλοντα σχεῖν τὴν βάσιν,
Ἄμφω ἐδημιούργησαν τῷ δήμῳ κελευσθέντες.

Τῶν

DE ALCAMENE. 193.

Alcamenes æris faber erat, genere Insulanus,
Atq; Phidiæ contemporaneus, atq; huius riualis.
Propter quem etiã periclitatus est ferè ut moreretur
Alcamenes formosas fingebat statuas, (Phidias.
Expers existens artis opticæ, atq; geometriæ,
Frequens autem in plateis atq; commoratus in his,
Congerrones atq; amatores & socios habebat.
Phidias autem opticus cum esset, atq; geometra,
Optimeq; perficeret statuariam operam,
Et omnia agẽs opportuna, locis, occasionib. personis,
Studens ornamento, plus autem alijs,
Iuxta Tzetzen & ipse fora odio prosequebatur,
Atq; amatricem & conuiuam habuit artem solam.
Cum autem opus esset olim populo Atheniensium,
Duo quædam simulacra Mineruæ facere,
Super columnas altas habitura sedem,
Ambo fabricarunt, à populo iussi.

Καὶ ἔπη καὶ ἰάμβους δὲ σὺν ἄλλοις πόσοις γράψας.

ΠΕΡΙ †ΣΤΑΣΙΚΡΑΤΟΥΣ. ρϟθ.

Ὁ Στασικράτης χαλκουργὸς ἦν, βιθυνὸς τῷ γένει,
Τοῖς χρόνοις ἀλεξάνδρου δὲ ὑπῆρχε τοῦ μεγάλου.
Ὀφρυωμένα δ' ἔπλαττε, καὶ τύφου πεπλησμένα.
Ἀλλ' οὐχὶ πρὸς ἐξείκασμα μορφῆς τῶν πλαττομένων.
Καὶ ἀλεξάνδρῳ ἔλεγε, πλάσω σε ἀνδριάντα,
Κινοῦντα γῆν καὶ θάλασσαν, ὥσπερ τὸ πρὶν ὁ ξέρξης.
Ὁ δὲ τοιοῦτον οὐδαμῶς ἤθελεν ἀνδριάντα,
Ἀλλὰ μορφῆς τῆς ἑαυτοῦ ἐμφέρειαν τυποῦντα.

ΠΕΡΙ ΛΥΣΙΠΠΟΥ. σ.

Καὶ οὗτος πλάττων τὰ χαλκᾶ ὁ λύσιππος ὑπῆρχεν.
Ἦν ἐκ τῆς σικυῶνος δὲ τῆς ἔγγιστα κορίνθου,
Τῷ τοῦ φιλίππου σύγχρονος υἱῷ τῷ ἀλεξάνδρῳ,
Παναμφερῆ ἀγάλματα ποιῶν τοῖς πρωτοτύποις.
Ἐπέχαιρε δ' ἀλέξανδρος ταῖς τούτου πλαστουργίαις.
Καὶ γὰρ καὶ παρατράχηλον ἐποίησεν ἐκεῖνον,
Δοκοῦντα βλέπειν οὐρανὸν, καὶ πᾶν ἠκριβωμένον,
Ὁποῖος ἦν ἀλέξανδρος ὁ μακεδὼν ἐκεῖνος,
Ὥστε δοκεῖν τοὺς βλέποντας ἀλέξανδρον, οὐ στήλην.
Ἧ στήλῃ τις ἐπέγραψεν ἐπιγραμματοφόρος·
» Αὐδάσοντι δ' ἔοικεν ὁ χάλκεος, ἐς Δία λεύσσων,
» Γᾶν ὑπ' ἐμὲ τίθεμαι, Ζεῦ σὺ δ' Ὄλυμπον ἔχε.
Οὗτος ὁ σικυώνιος ὁ λύσιππος ὁ πλάστης,
Καὶ ἀλεξάνδρου πώποτε χρόνον παραδραμόντος,
Καὶ ἀθυμοῦντος δὲ δεινῶς τῇ παρουσίᾳ τούτου,
Πανσόφως ἠγαλμάτωσε τοῦ χρόνου τὴν εἰκόνα.
Πάντας οὕτωσὶ νουθετῶν, χρόνον μὴ παρατρέχειν,
Κωφὸν, ὀπισθοφάλακρον, πτερόπουν ἐπὶ σφαίρας.
Πρὸς τὸ ὄπισθεν μάχαιραν τινὶ διδόντα πλάσας.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ, ΤΑΣ ΣΑΣ ΒΑΤΡΑχίδας φυσιγναθούσας. σα.

Ἀριστοφάνης ἔγραψε δράματι τοὺς βατράχους,
Ἐν ᾧπερ τὰ παιδάρια γελᾷ τοὺς μωροσόφους,
Συγκρινομένους παλαιοῖς ἀνδράσιν αὐτοσόφοις,
Τῷ ἔχειν παῖδας φιλητὰς κεκράκτας ἀκαιροβόας,
Ἐκείνους μεγαλαυχοῦντας οὐ λογισμῷ καὶ κρίσει,
Ἀλλ' ἀλογίστοις ταῖς φωναῖς, τρόπῳ βατράχων λίμνης.
Οὕτω κἀγὼ τοὺς φιλητὰς νῦν ἔφην βατραχίδας.

ΠΕΡΙ ΑΥΤΟΛΥΚΕΙΩΝ ΚΛΟΠΩΝ. σβ.

Ἑρμοῦ παῖς ὁ αὐτόλυκος, πατὴρ δὲ τοῦ λαέρτου,
Πάππος τοῦ ὀδυσσέως δὲ, πένης δ' ὑπάρχων ἄγαν,
Ἐκ τοῦ ἑρμοῦ χαρίζεται τὴν κλεπτικὴν τὴν τέχνην,
Ὡς ὑπὲρ τὸν αἰγύπτιον κλέπτην ἐκεῖνον κλέπτειν.
Καί γε τὸν βαβυλώνιον, ἡρόδοτος † ὃς γράφει.
Ὑπέρ τε τὸν εὐρύβατον, ὃν ἕλληνες θρυλλοῦσιν,
Αὐτόν τὸν ἀγαμήδην τε, μετὰ τοῦ τροφωνίου,
Ὑπὲρ ὑδραργυρίζειν τε, καὶ πάντα νικᾶν κλέπτην.
Κλέπτων καὶ γὰρ μετήμειβεν, ἄλλα διδοὺς ἀντ' ἄλλων.
Ἐδόκουν δ' οἱ λαμβάνοντες, τὰ σφῶν λαμβάνειν πάλιν,
Οὐκ ἀπατᾶσθαι τούτῳ δὲ, καὶ ἕτερα λαμβάνειν.
Ἵππον γὰρ κλέπτων ἄριστον, ὄνον τῶν ψωριώντων
Διδοὺς, ἐποίει δόκησιν ἐκεῖνον δεδωκέναι.
Καὶ κόρην νύμφην σφριγῶσαν κλέπτων, ἐδίδου πάλιν,
Ἢ σιληνὸν, ἢ σάτυρον, γερόντιον σαπρόν τε,

Σιμὸν,

Qui carmina atq; iambos cum alijs multis scripsit.

DE STASICRATE. 199. πασικράτης

STasicrates faber ærarius erat, Bithynus genere,
Temporibus autem Alexandri fuit magni.
Superciliosa autem finxit, & elatione repleta,
At non ad expreßionẽ formæ eorum quæ finguntur.
Et Alexandro dicebat, fingam te statua,
Mouentẽ terrã & mare, quemadmodũ antè Xerxes.
Ille autem talem nequaquam uoluit statuam,
Sed formæ suæ similitudinem referentem.

DE LYSIPPO. 200.

ET iste fingens æra Lysippus fuit.
Erat autem ex Sicyone, proxima Corintho,
Philippi contemporaneus filio Alexandro,
Admodum similia simulacra faciens prototypis.
Gaudebat autem Alexander ab hoc fictis operibus.
Etenim & resupino uertice fecit illum,
Qui uideretur intueri cœlum, atq; totum exactè.
Qualis erat Alexander Macedo ille,
Vt existimarẽt, qui aspicerẽt, Alexãdrũ, nõ columnã.
Cui columnæ quispiã inscripsit epigrammatophorus:
Loquẽti similis uidetur ærarius, ad Iouem respiciens, »
Terram sub me pono, Iupiter tu autem olympũ habe. »
Iste Sicyonius Lysippus figulus,
Etiam Alexandro olim tempus prætercurrente,
Et ægrè affecto uehementer in abitu huius,
Sapientißimè effinxit Temporis imaginem.
Omnes hinc admonens, tempus non prætercurrere:
Surdum, retrò caluum, alatis pedibus super globo.
Ad quod à tergo ensem cuidam porrigentem effinxit.

DE HOC, TVAS RANVNculas tumidas genis. 201.

ARistophanes scripsit in fabula Ranas,
In qua quidem piacula ridet stultisapientes,
Collatos cum antiquis uiris per se sapientibus,
Eo quòd haberẽt pueros amatores, clamosos intẽpestiuè,
Illos gloriantes non ratiocinatione atq; iudicio,
Sed inconsideratis uocibus, modo ranarum paludis.
Sic & ego amatores nunc dixi ranunculos.

DE AVTOLYCAEIS FVRTIS. 202.

MErcurij filius Autolycus, pater autem Laërtæ,
Auus autem Vlyßis, pauperq; existens ualde,
À Mercurio donatur arte furandi,
Vt super Aegyptio fure illo furaretur,
Atq; etiam Babylonio, Herodotus ut scribit: ὡς
Superq; Eurybato, quem Græci diuulgant:
Superq; ipso Agamede, post Trophonium:
Et super natura hydrargyri, et omnẽ uinceret furem.
Furans enim commutabat, alia dans pro alijs.
Arbitrabãtur aũt suscipiẽtes, sua ipsorũ accipere rursus:
Non decipi autem ab hoc, atq; diuersa recipere.
Equum enim furatus optimum, asinum scabiosum
Dans, faciebat æstimationem, illum dedisse.
Et puellam, sponsam, iuuenem furans, dabat rursus
Vel Silenum, uel Satyrũ, senecionẽ putridũ quendam,

Simum,

Σιμὸν, νωδὸν, καὶ φαλακρὸν, μυξώδη, τῶν δυσμόρφων.
Καὶ ὁ πατὴρ ἐνόμιζε τοῦτον, ὡς θυγατέρα.
Ἐν αὐτολύκῳ δράματι σατυρικῷ τὰ πάντα,
Ὁ εὐριπίδης ἀκριβῶς τὰ περὶ τούτου γράφει.

ΚΑΤΑ ΚΩΜΩΔΟΝ, ΕΜΑΥΤΟΝ δάκνων, ὅμως ἐγέλων. σγ.

Ἀριστοφάνης ἔπλασε τῷ δράματι βατράχων,
Ὡς τοὺς ἀμούσους ποιητὰς διόνυσος μὴ φέρων,
Εἰς ᾅδου μέλλει κατελθεῖν, ὡς ποιητὴν ἀνάξῃ,
Ἄνδρα τινὰ τῶν παλαιῶν, τεχνικῶς γραφέντων.
Μὴ δ' ὡς τὰ νῦν καθάρματα γράφοντα φλυαρίας.
Μέλλων δ' εἰς ᾅδου κατελθεῖν, στολίζεται πρεπόντως,
Ἵνα πολλοῖς ὡς ἡρακλῆς δοκήσῃ τῶν ἐν ᾅδου.
Καὶ λεοντῆν ἐνδύεται, καὶ ῥόπαλον λαμβάνει.
Ταῦτα τοῦ ἡρακλέος μὲν ὑπῆρχε τὰ σημεῖα,
Καὶ τὰ θηλυπρεπῆ ἔσχατα. φορεῖ δὲ τὰ οἰκεῖα,
Τὸν κροκωτὸν καὶ κόθορνον χωρεῖ δ' εἰς ἡρακλέα,
Ὡς μάθοι δῆθεν παρ' αὐτοῦ τὴν πρὸς τὸν ᾅδην τρίβον.
Ἰδὼν δὲ τοῦτον ἡρακλῆς διπλῆν στολὴν φοροῦντα,
Τὴν ἀνδρικὴν τὸν στολισμὸν, καὶ ἡρακλεῖ πρεπώδη,
Καὶ τὸν ἐκείνῳ προσφυῆ, καὶ γυναικείαν ὄντως,
Γελᾷ. καὶ δάκνων ἑαυτὸν, οὐκ εἶχε παῦσαι γέλων.
Κἀγὼ γελῶν τοῖς κλέμμασιν, οὕτω ταυνῦ εἰρήκειν.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΧΑΛΚΙΔΕΑ ΛΥκόφρονα. σδ.

Λυκόφρονες γεγόνασι διάφοροι τὴν κλῆσιν.
Λυκόφρων παῖς τοῦ μάστορος, ὡς ὅμηρος που γράφει,
Καὶ ἕτεροι λυκόφρονες σοφοὶ, καὶ τῶν ἀσόφων.
Οὗτος ὁ παῖς τοῦ λύκου δὲ, ἤτοι μὲν τοῦ σωκλέους,
Λυκόφρων, ὁ καὶ σύγχρονος ὑπάρχων πτολεμαίῳ,
Πολλὰ μὲν συνεγράψατο δράματα τραγῳδίας,
Καὶ βίβλον, ἣν ἐπέγραψεν τὴν κλῆσιν ἀλεξάνδραν.
Εἰς ἣν ὁ τζέτζης ἔγραψεν ἐξήγησιν, καὶ ἄλλας.
Ταύτην δὲ τὴν ἐξήγησιν ἐσφετερίζετό τις,
Οὐχὶ τὴν βίβλον παρ' αὐτοῦ λέγων ἐξηγηθῆναι,
Ἀλλ' ἑρμηνεύων τὰ ῥητὰ σύμπαντα τῆς βίβλου,
Τὴν βίβλον ἐπικρύπτων δὲ, καὶ τοῖς φοιτῶσι λέγων,
Οἰκεῖα τέκνα λογισμοῦ, ἅπερ ἑρμηνεύει.
Ἀπόντα καὶ τὸν τζέτζην δὲ, καὶ λοιδορῶν, καὶ τύπτων.
Ἕως πολλοὶ τῶν φοιτητῶν τῇ κέλλῃ τῇ ἐκείνου
Λαθραίως παρεισρρεύσαντες, ἐφεῦρον τὸ βιβλίον,
Καὶ τὸν ἐξηγησάμενον οὕτως ἐξυβρισμένον,
Ἠλγηκότα καὶ μάλιστα, τοῖς εὐεργετημένοις,
Ἀνθ' ὑπὲρ ἐπληρώσατο μοῖραν τῶν παλαμναίων,
Ὥστε καὶ καθυβρίζεσθαι τοῖς εὐεργετημένοις.
Τοὺς δ' ἀχαρίστους ὑβριστὰς, ἐκ τρισαλιτηρίων,
Ἔγνωσαν, μὴ δεόμενοι τριπόδων χρηστηρίων.

Η ΛΕΓΟΥΣΑ, ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΤΗΣ ἀθηνᾶς ὄρνιν τὴν γλαῦκα. σε.

Αἴσωπος παρεισφέρει που τοῖς μύθοις τοῖς οἰκείοις,
Τὸν δία μέλλοντα ποιεῖν ὀρνέοις βασιλέα,
Ἡμέραν τούτοις προειπεῖν, καθ' ἣν ποιῆσαι μέλλει.
Ὕδασι ποταμίοις δὲ πάντων φαιδρυνομένων,
Ὧν πάντων ἀμορφότατος ὁ κολοιὸς ὀρνέων,

Hic erat in Græco exemplari uacua pagella integra.

Simum, edentulũ, atq; caluum, muccosum, informem.
Et pater arbitrabatur hanc ut filiam.
In Autolyco fabula Satyrica omnia,
Euripides exactè, quæ de hoc, scribit.

IVXTA COMODVM, MEIPSVM mordens, tamen ridebam. 203.

Aristophanes finxit in fabula Ranarum,
Quòd indoctos poëtas Dionysius non ferens,
Ad Orcum descensurus erat, ut poëtam reduceret
Virum quendam antiquorũ, artificiose scribentium,
Neq; uti nunc piacula, scribentia nugas.
Ad Orcum autem descensurus, uestitur decenter,
Vt multis uelut Hercules appareret in Orco,
Et leoninam induit, & clauum accipit:
Hæc Herculis quidem fuerunt insignia,
Et quæ fœminas decent, gestat aũt uestimẽta propria,
Crocotum atq; cothurnum. tendit autẽ ad Herculem,
Vt discat sane ab ipso, quæ ad Orcum ducit uiam.
Conspicatus aũt hunc Hercules, duplicẽ uestẽ ferentẽ,
Virile ornamentum, atq; Herculem decens:
Et illud quod illi congruum, & muliebre uerè:
Ridet, & mordens seipsum, non potuit quin rideret.
Sic & ego ridens in furtis, sic hæc modò dixi.

IN CHALCIDENSEM Lycophronem. 204.

Lycophrones fuerunt diuersi nomine.
Lycophrõ filius Mastoris, ut Homerus alicubi scribit,
Atq; alij Lycophrones sapientes, atq; insipientes.

* * *

Iste autem filius Licei, siue quidem Soclei,
Lycophron, qui contemporaneus fuit Ptolemæo,
Multas quidem conscripsit fabulas Tragœdiæ,
Et librum quem inscripsit nomine Alexandram,
In quem Tzetzes scripsit enarrationem, & alias.
Hanc enarrationem sibi uendicauit quispiam,
Non librum à se dicens expositum esse,
Sed interpretans dicta uniuersa libri,
Librum abscondens autẽ, atq; discipulis dicens,
Propriæ esse filios ratiocinationis, ea quæ interpretatur.
Absentem uerò Tzetzem conuicians, atq; uerberans,
Donec multi discipulorum cellam illius
Clam irrumpentes, inuenerunt librum,
Et qui enarrauerat sic iniuria affectum,
Dolentem & maximè, super his quibus benefecerat,
Eo quòd fortitus est fatum perduellium,
Vt etiam iniuria afficeretur ab ijs quibus benefecerat,
Ingratos autem contumeliatores, perniciosißimos,
Cognouerunt, non indigẽtes tripodibus oraculorum.

DE PALLADIS AVE noctua. 205.

Aesopus introducit alicubi fabulis suis,
Iouem uolentem facere auibus regem,
Diem bis prædicere, in qua facturus esset.
In aquis fluuialibus autem, omnibus sese ornantibus,
Quæ erat omnium deformißima graculus auium,

Τοῖς πάντων ἀποπίπτουσι πτεροῖς ἐστολισμένος,
Ἁπάντων ὡραιότερος ἐφάνη τῶν ὀρνέων.
Καὶ εἰ μὴ γλαῦξ γνωρίσασα πτερόν τι τῶν οἰκείων,
Πρώτη ἀφείλετο αὐτοῦ, καὶ τὰ λοιπὰ ὁμοίως,
Καὶ κολοιὸς ὁ κολοιὸς ὡς ἐξ ἀρχῆς ἐφάνη,
Ὀρνέων πάντων βασιλεὺς ξένοις πτεροῖς ἐφάνη.
Ὁ μῦθος τοῦτο βούλεται καὶ λέγειν, καὶ σημαίνειν,
Πολλοὺς ξένοις πονήμασι καὶ συλλογαῖς κλοπῶν δὲ,
Νικᾶν δοκεῖν τοὺς τὸ καλὸν φύσει καὶ πόνοις σχόντας.
Ταῦτα μὲν οὕτως ἔχουσιν, ὁ κολοιὸς δὲ ὑπάρχει,
Καθ' Ὅμηρον καὶ Ἄρατον, Γαβρίαν, καὶ τοὺς ἄλλους,
Ἡ μικροτέρα κορωνὶς, ἡ παρ' ὀπαῖς ὀρόφων.
Σιμόκαττος, καὶ ἕτεροι σὺν τούτῳ, φασὶ πάλιν,
Ὄρνιν πανευπρεπέστατον τὸν κολοιὸν ὑπάρχειν.
Ὅθεν δοκῶ πλασθῆναι πως, καὶ τὰ τῆς μυθουργίας.
Ὡς κἂν πρὶν ἀμορφότατος, πτερὰ λαβὼν δὲ ἐκ πάντων,
Γέγονεν ὡραιότερος ἁπάντων τῶν ὀρνέων.
Δοκεῖ γὰρ ἔχειν πτέρωσιν ἐκ πάντων τῶν ὀρνέων.

ΣΕ ΤΟΝ ΚΟΛΟΙΟΝ ΕΞΕλέγξαντα. σϛ.

Ἀντιστροφὴ νῦν γέγονεν ἱστοριῶν, ὦ τέκνον,
Εἰς ἱστορίαν τῆς γλαυκὸς, ἡ κολοιοῦ ἐγγράφει.
Καὶ νόει τὸ ὀξύτατον τῆς Τζέτζου διανοίας.
Πῶς μὴ δὲ ἀργήσας κατιδεῖν τὴν μετ' αὐτὴν δευτέραν,
Ἐπιδρομάδην ἔγραψεν ὡς μίαν σοι, τὰς δύο.
Ἐπεὶ δὲ ἐγράφη τῇ γλαυκὸς, τὰ κολοιοῦ, ὦ τέκνον,
Τῇ κολοιοῦ τοι γράψομεν γλαυκὸς τὴν ἱστορίαν.
Ὄρνις ἡ γλαῦξ τῆς Ἀθηνᾶς λέγεται πεφυκέναι,
Ἀνθ' ὅπερ εἶχον Ἀθηνᾶ τῇ ἑαυτῆς αἰγίδι, (να.
Γραπτὴν πρὸς στῆθος τὸ αὐτῆς, γλαῦκα καὶ τὴν γοργό-
Γοργόνα μὲν, τὸ φοβερὸν φρονήσεως δηλοῦσα.
Τὴν γλαῦκα, τὸ βαθύνουν δὲ δηλοῦσα φρονημάτων.
Πᾶν σκοτεινὸν γὰρ φρόνησις νοεῖ, καὶ κεκρυμμένον,
Ὥσπερ καὶ γλαῦξ ἐν τῇ νυκτὶ τῇ σκοτεινῇ προσβλέπει.

ΠΕΡΙ ΚΗΦΗΝΩΝ, ΤΡΥΓΩΝΤΩΝ μέλι ἀλλότριον. σζ.

Κηφῆνες ζῶα σύντροφα τῶν μελισσῶν τῷ γένει,
Ἅμα σὺν ταῖς μελίσσαις γὰρ κυίσκονται καὶ ταῦτα.
Μείζονα δὲ τῶν μελισσῶν, καὶ ἄκεντρα τυγχάνει.
Καὶ ταῖς μελίσσαις ὑπουργεῖ, ταύταις ὑδροφοροῦντα.
Μέλι δὲ οὐκ ἐργάζεται, ὡς μέλισσαι, καὶ ταῦτα.
Ὄντα δὲ μεγαλόσωμα, πολὺ ἐσθίει μέλι.
Ὅθεν αἱ μέλισσαι αὐτὰ χειμῶνος ἱσταμένου
Κτείνουσιν, ὡς πτοούμεναι μὴ θάνωσιν ἐνδείᾳ,
Χειμῶνος φθάσαντος δεινοῦ, καὶ μὴ παρόντος ἄνθους,
Ὅθεν ἀνθολογήσασαι σχῶσι τροφὴν καὶ μέλι.
Πολὺ γὰρ κατεσθίουσιν, ὡς ἔφην, οὗτοι μέλι.
Τοιούτους τοὺς κηφῆνας μοι σύμπας τυγχάνειν νόει.
Καὶ οὕτω πόνον μελισσῶν τρύχοντας, καὶ καμάτους.
Ὃς δὲ ἄλλο τι φησὶ γράφων περὶ κηφήνων,
Τὰ μελισσῶν οὐκ ἔγνωκεν, οὔτε μὴν τὰ κηφήνων.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ, ΣΥΓΓΝΩΘΙ ΤΩ ΜΕΙρακίῳ, τὸ μέλι πόνον μελίττης κηρύττοντι. ση.

Τοῦτο τὸ σχῆμα γίνωσκε τυγχάνειν εἰρωνείας,
Καὶ

Pennis omnium quae decidebant, uestitus,
Omnibus formosior apparuit auibus.
Et nisi noctua cognouisset pennam quandam ex suis,
Primaq; abstulisset suas, & caetera similiter,
Et graculus graculus, ut à principio, apparuisset,
Omnium auium rex peregrinis pennis esset uisus.
Fabula haec uult dicere, atq; indicare,
Multos peregrinos laboribus atq; rapinis furtorum
Vincere uideri eos qui honestū natura atq; laboribus
Haec quidē ita se habēt. graculus aūt est, (sunt adepti.
Iuxta Homerum atq; Aratum, Gabriam, atq; alios,
Minor cornicula, quae apud foramina laquearium.
Simocatus, atq; alij cum hoc, dicunt rursus,
Auem decentissimam graculum esse. (huius fabulae.
Vnde arbitror ficta esse quodammodo, etiam quae sunt
Quòd erat antè deformissima, pennis aūt acceptis ab
Facta est formosior omnibus auibus. (omnibus,
Videtur enim habere pennas ex omnibus auibus.

TE GRACVLVM qui arguit. 206.

Reciprocatio nunc fuit historiarum, ô fili,
In historiam noctuae, quae de graculo scripta est.
Et expende celerrimam Tzetzae cogitationem,
Quomodo neq; cūctatus prospicere eā quae erat post
Cursim scripsit uelut unā tibi duas. (ipsam secunda,
Quoniā scripta sunt in ea quae noctuae, ea quae gracu
In graculi tibi scribemus noctuae historiā. (li sunt, fili,
Auis noctua Mineruae dicitur fuisse,
Eo quòd habuit Minerua in sua egide,
Pictam ad pectus suum, noctuam & gorgonem.
Gorgonem quidem, seueritatem prudentiae declarans.
Noctuā autē, profunditatē indicans consiliorū: (ditū,
Omne tenebrosum enim prudētia intelligit, et abscon
Quēadmodū & noctua in nocte tenebrosa prospicit.

DE FVCIS COLLIGENTIBVS mel alienum. 207.

Fuci, animantia connutrita apum generi,
Simul enim cum apibus generantur & hi.
Maiores autem apibus, & sine stimulis sunt.
Apibusq; subministrant, aquam ipsis ferentes.
Mel autem non conficiunt, ut apes, & isti.
Cum sint aūt ingētes corpore, multū comedūt mellis.
Vnde apes ipsos hyeme instante
Occidunt, tanquam ueritae ne moriantur inedia,
Hyeme occupante graui, neq; suppetente flore,
Vnde colligentes habeant cibum atq; mel.
Multum enim comedunt, ut dixi, isti mellis.
Tales fucos mihi omnes esse intellige,
Et sic laborem apum absumentes, atq; sudores.
Qui uerò aliud quid inquit scribens de fucis,
Quae apum sunt non cognouit, neq; quae fucorum.

DE HOC, PARCE ADOLESCENTI, mel laborem apis praedicanti. 208.

Hanc figuram scito esse Ironiae,
Et

Ποιεῖ τὴν πᾶσαν θάλασσαν, ἣν καθ' ἡμᾶς ἀκούεις,
Ἱσπανικὴν, ἰβηρικὴν, τὴν κελτικὴν, αὐσόνων,
Σικελικὴν, τὴν κρητικὴν, αἰγαίαν, παμφυλίαν,
Ἁπλῶς εἰπεῖν, ἣν θάλασσαν ἀκούεις ἡμετέραν,
Καὶ τὴν εὐξείνου θάλασσαν, ὥσπερ φασὶν οἱ πλείους.
Ὁ φυσικὸς ὁ στράτων δὲ, καθὼς ὁ στράβων γράφει,
Τὴν τοῦ εὐξείνου θάλασσαν ὡς λίμνην κεκλεισμένην,
Εἶναι φησὶ τὸ πρότερον, ὡς καὶ τὴν γαδειραίαν,
Καὶ τὴν ῥηγίου θάλασσαν, τὴν ἔγγιστα τῆς ῥώμης,
Τοὺς ποταμοὺς δὲ καὶ σεισμοὺς ῥήξαντας ἐξανοῖξαι
Αὐτὴν τὴν τοῦ εὐξείνου μὲν θάλασσαν, ἥνπερ ἔφην,
Πρὸς στόμα τὸ βυζάντειον, καὶ πρὸς τὴν προποντίδα,
Καὶ τὸν ἑλλήσποντον αὐτόν. τὰς δὲ λοιπὰς θαλάσσας,
Τὴν γαδειραίαν τέ φημι, καὶ θάλασσαν ῥηγίου,
Εἰς στόματα τὰ σύνεγγυς ἐκείνων πεφυκότα.
Ἐκ τοῦ ζεφύρου καὶ δυσμῶν ὠκεανοῦ, ἓν στόμα,
Τὸ ἐκ γαδείρων, τὰς ἡμῶν πάσας ποιεῖ θαλάσσας.
Ἄλλο δὲ ὠκεάνιον ἐκ μέρους τοῦ βορέου,
Ῥεῦσαν εἴσω, ἐποίησε θάλασσαν ὑρκανίαν.
Δύο δὲ πάλιν στόματα ἐκ μεσημβρίας ἄλλα,
Θαλάσσας ἀνεῴγμεσαν, περσῶν καὶ ἐρυθραίαν.
Οὕτως εἴσω ὠκεανὸς τετράστομος εἰσρέων,
Ποιεῖ θαλάσσας τέσσαρας, τὰς νῦν μοι λελεγμένας.
Τοῖς ἔξωθεν δὲ μέρεσιν, ἄλλας τὰς κλήσεις φέρει.
Ἑσπέριος αὐτίκα γὰρ ὠκεανὸς καλεῖται,
Καὶ πέλαγος ἀτλαντικὸν, τὸ μέρος τὸ πρὸς δύσιν,
Τὸ πρὸς βορρᾶν δὲ, κρόνιον, καὶ πεπηγὸς, νεκρόν τε.
Ἠῷος δὲ ὠκεανὸς, καὶ πέλαγος ἠῷον,
Τὸ πρὸς τὸ μέρος τῶν ἰνδῶν, καὶ πρὸς βολὰς ἡλίου.
Τὸ πρὸς τὴν μεσημβρίαν δὲ, καὶ μέρη τὰ πρὸς νότον,
Καὶ περσικὸς ὠκεανὸς, καὶ ἐρυθραῖος ἅμα,
Ἀράβιος καλεῖται δὲ, καὶ αἰθιόπων πόντος.

ΠΕΡΙ ΝΗΣΟΥ ΤΑΠΡΟβάνης. σογ.

Η Ταπροβάνη τῶν ἰνδῶν νῆσος ἐστὶ μεγίστη,
Τῶν ἁπασῶν ὑπέρτερος νήσων τῆς οἰκουμένης.
Ἐν ταύτῃ καὶ ἐλέφαντες, καὶ θῆρες δὲ μυρίοι,
Ξενοφυεῖς καὶ ἔκφυλοι, καὶ τῶν τερατομόρφων.
Καὶ ὄφεις ὑπερφέροντες ὄφεων πᾶσαν φύσιν,
Ἐσθίοντες ἐλέφαντας οὐ μηχαναῖς τοιαῖσδε.
Τοὺς πόδας περιπλέκουσιν ἐκείνων τῶν θηρίων.
Εἰς γῆν τε καταβάλλοντες, ἐσθίουσι ῥᾳδίως.
Πολλάκις ἀναιροῦνται δὲ καὶ οὗτοι σὺν ἐκείνοις.
Ἐπιπεσοῦσιν εἰς αὐτοὺς, καὶ κτείνουσι τῷ βάρει.
Ὧνπερ δρακόντων κεφαλαῖς εὑρίσκονται καὶ λίθοι,
Λίθοι πολυτιμότατοι, πολλοὶ τῶν αὐτογλύφων,
Φέροντες καὶ σφραγίσματα. ὡς παρ' ἑνὶ καὶ ἅρμα.
Τούτων αὐτόγλυφον κλεῖν, ἄνδρες φασὶ μυρίοι,
Καὶ ὁ ποσείδιππος αὐτὸς ἐν ἔπεσι που γράφει.

ΠΕΡΙ ΝΗΣΟΥ ΙΝΔΙΚΗΣ, ΤΗΣ καλουμένης χρυσῆς. σιδ.

Νῆσος ἐστὶ τῆς ἰνδικῆς, ἥνπερ χρυσῆν καλοῦσιν,
Ἄλλοι δ' αὐτὴν χεῤῥόνησον φασὶν, ἀλλ' οὐχὶ νῆσον.
Ἑβραῖοι ταύτην δὲ ὀφὶρ, γλώσσῃ τῇ σφῶν καλοῦσιν.

Ἔχει

Facit omne mare quod apud nos audis,
Hispanicum, Ibericum, Celticum, Ausoniorum,
Siculum, Creticum, Aegeum, Pamphilium,
Simpliciter ut dicam, quod mare audis nostrum,
Et Euxinum mare, quemadmodum dicunt plurimi.
Physicus autem Straton, sicut Strabo scribit,
Euxinum mare, ut lacum conclusum,
Esse inquit prius, ut & Gadereum,
Atq; Rhegium mare, proximum Romae,
Fluuios atq; motus, cum erupissent, aperuisse
Ipsum Euxinum quidem mare, sicut dixi,
Ad os Byzantij, atq; ad Propontidem,
Atq; Hellespontum ipsum. caetera autem maria,
Gaderaeum autem dico, atq; mare Rhegij,
In ora quae prope illis orta sunt.
Ex Zephyri atq; occasus oceano, unum os:
Ex Gaderis, nostra omnia facit maria.
Aliud autem oceanium ex parte boreae,
Fluens intrò, fecit mare Hyrcanum.
Duo uerò rursus ora ex meridie alia,
Maria aperuerunt, Persarum, atq; rubrum.
Sic intro oceanus quatuor ostijs influens,
Facit quatuor maria modò à me dicta.
Externis autem partibus alia cognomina gerit.
Hesperius statim enim Oceanus uocatur,
Et pelagus Atlanticum, pars quaedam ad occasum.
Ad boream autē Saturniū, & congelatū, mortuumq;.
Eous autem oceanus, & pelagus orientale,
Quod est ad partem Indorum, atq; ad radios solis.
Quod autē est ad meridiē, et partes quae sunt ad austrū,
Et Persicus oceanus, atq; ruber simul,
Arabicus uocatur autem, & Aethiopum pontus.

DE INSVLA TAPRObana. 213.

TAprobana Indorum insula est maxima,
Omnibus excellentior insulis orbis habitati.
In hac & elephantes, & ferae innumerae, (marum,
Admirabiles natura, atq; stupēdae, et prodigiosarū for
Et serpentes superantes serpentum omnem naturam,
Comedente: elephantes artibus huiuscemodi.
Pedes circumplectuntur illarum ferarum,
In terramq; deijcientes, comedunt facile.
Saepenumerò interficiuntur autem & ipsi cum illis,
Incidunt in illas, & occidunt pondere.
Quorū draconū in capitibus inueniūtur & lapides,
Lapides preciosissimi multi, per se insculpti,
Gestantes & signacula, ut ab uno & currum
Horū suapte natura insculptū uidisse uiri dicūt multi,
Et Posidippus ipse in carminibus alicubi scribit.

DE INSVLA INDICA, VOcata Aurea. 214.

INsula est Indica, quam Auream uocant.
Alij uerò ipsam peninsulam dicunt, sed non insulam.
Hebraei autem hanc † Ophir lingua sua uocant. Ophir

Vu Habet

Καὶ πᾶν ὁπόσον ἐκ τοῦ γα τὴν κατάρχην λαμβάνει,
Ἑλληνικῆς ὂν γλώσσης τε καὶ γλώσσης τῶν βαρβάρων.
Εἰ μή πῃ δωρικώτερον εἰς ἄλφα μετετράπῃ,
Ὡς γάδειρα, καὶ γάπεδα, γαρύειν, καὶ τοιαῦτα.

ΠΕΡΙ ΒΑΙΤΙΟΣ ΠΟΤΑΜΟΥ γαδείρων. σιζ.

Τῆς βαιτικῆς τῶν ἱσπανῶν γῆς ποταμὸς ὁ βαῖτις.
Τῶν ἱσπανῶν τυγχάνουσι τρεῖς γὰρ ἐπαρχίαι,
Ἡ βαιτική, λυσιτανῶν καὶ ταῤῥακωνησίων.
Τῆς βαιτικῆς ὢν ποταμὸς ὁ βαῖτις τε καὶ βέλων,
Καὶ βαρβησόλας ποταμὸς, καὶ πόρτος δὲ, καὶ μάγηθ.
Καὶ πόλεις, βαρβησόλα δὲ, καὶ βέλων τε, καὶ μάγηθ.
Καὶ κάλπη πόλις, ὄρος τε, καὶ στήλη σὺν ἐκείνοις.
Καὶ βαισιππὼ δὲ σὺν αὐτοῖς, ταύτης ἑτέρα πόλις.
Καὶ κοτινοῦσα πόλις δὲ, τὰ γάδειρα δὲ νῆσος.
Ὄρος δὲ τὸ μαριανόν. τίς σοι τὰ πάντα φράσοι;

ΠΕΡΙ ΝΗΣΩΝ ΕΣΠΕΡΙΔΩΝ, καὶ βρεττανῶν. σιη.

Αἱ βρεττανίδες νῆσοι, κεῖνται περὶ θρακίαν,
Δύο αἱ μέγισται πασῶν. πρώτη ἰουβερνία,
Καὶ ἀλουβίων μετ' αὐτήν. αὗται τῶν ἄλλων πρῶται.
Καὶ ἄλλαι δὲ τριάκοντα, καλούμεναι ὀρκάδες.
Καὶ θούλη ἔγγιστα αὐτῶν, ἄλλη μεγίστη νῆσος,
Εἰς ἀπαρκτίαν τὴν πνοὴν ἔγγιστα κεκλημένη.
Ἐκ τούτων τῶν τριάκοντα εἰσὶν αἱ ἑσπερίδες.
Πρὸς μέρη γὰρ ἑσπέρια κεῖνται τῆς βρεττανίας.
Τριῶν δὲ διονύσιος πόλεων μόνον λέγει.

Η ΛΕΓΟΥΣΑ, ΠΡΟΣ ΠΝΟΑΣ ΝΟτου καὶ τὴν μεσημβρίαν ἀπόκλισιν. σιθ.

Ὀ τῷ μικρῷ μὲν ἔοικεν ἡ θέσις οἰκουμένης.
Τετράσι δὲ μερίζομεν τοῖς μέρεσιν ἐκείνην,
Ἀνατολῇ τε, καὶ δυσμαῖς, ἄρκτοις, καὶ μεσημβρίᾳ.
Ἐκ τῶν τεσσάρων δὲ μερῶν ἄνεμος τὶς ἐκπνέει.
Ἀπηλιώτης ἄνεμος ἐκ τῆς ἀνατολῆς μὲν,
Ἐκ τῶν δυσμῶν ὁ ζέφυρος, ἐξ ἄρκτων ὁ βορέας,
Ἐκ δὲ μερῶν μεσημβρινῶν, ὁ νότος περιπνέει.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΟΙΚΟΥΜΕΝΗΣ, ΚΑΙ ἀοίκου αἰθιοπίας. σκ.

Πρὸς μέρος τὸ μεσημβρινὸν, ὅθεν ὁ νότος πνέει,
Πρὸς χεῖρα σὴν τὴν δεξιὰν, σταίντι σοι, ὥσπερ ἔφην,
Ὠκεανοῦ μεσημβρινοῦ πρῶτον ἐστὶν ἡ χύσις,
Καὶ μετ' αὐτὴν ἡ ἄοικος αἰθιοπία κεῖται.
Ἐξ ἧς ἡ οἰκουμένη δὲ πάλιν αἰθιοπία,
Καὶ μετ' αὐτὴν ἡ αἴγυπτος νείλῳ χωριζομένη,
Αἰθιοπίας ὁρισμῶν. λέγω δὲ τὰς ἑώας,
Αἰθιοπίας τε ὁμοῦ, καὶ αἴγυπτον ὡσαύτως.
Πρὸς γὰρ αὐτῶν ἀνατολὴν ὁ νότος περιπνέει.
Λιβόνοτος χωρίζει δὲ πάλιν ἐν τῇ λιβύῃ,
Τὴν ἑσπερίαν αἴγυπτον, καὶ τὰς αἰθιοπίας.
Τὰς ἑσπερίας λέγω δὲ, ἄοικον οἰκουμένην.
Δύο καὶ γὰρ καθ' ὅμηρον εἰσὶν αἰθιοπίαι,
» Ἡ μὲν δυσομένου ὑπερίονος, ἡ δ' ἀνιόντος.
Τὰς οἰκουμένας λέγει δὲ, οὐ μὴν καὶ τὰς ἀοίκους,
Οὐδ' αἰθιόπων βούλεται τὰ γένη διαγράφειν,

Et omne quod ex Ga principium apprehendit.
Graecae cum sit linguae, & linguae Barbarorum.
Nisi forte magis Doricè in alpha transmutetur,
Velut Gadera, Gapeda, Garyein, atq; huiusmodi.

DE BETI FLVVIO Gaderorum. 217.

Baeticae Hispanorum terrae, fluuius Betis.
Hispanorum enim sunt tres prouinciae,
Baetica, Lusitania, atq; Tarrhaconesiorum.
Baeticae igitur fluuius Baetis, atq; Belon,
Et Barbesola fluuius, & Portus autem, & Mageth:
Et urbes Barbesola, & Belon, atq; Mageth:
Et Calpe urbs, monsq;, & columna cum illis:
Et Besippo cum ipsis, huius altera ciuitas,
Et Cotinusa urbs, Gadera autem insula,
Mons autem Marianus. quis tibi omnia narret?

DE INSVLIS HESPERIDIBVS atq; Brettannicis. 218.

Brettanides insulae iacent circa Thraciam,
Duae maximae omnium: prima Ibernia,
Et Alubiorum post ipsam. ipsae aliarum primae.
Et aliae triginta, uocatae Orcades:
Et Thule proxima ipsi, alia maxima insula,
In Aparctiae flatum proxima uocata.
Ex his triginta sunt Hesperides:
Ad partes enim uespertinas sitae sunt Brettaniae.
Tres autem Dionysius urbes solum dicit.

DE EA QVAE EST AD FLAtus austri atq; meridiem declinatione. 219.

O Paruo quidē similis uidetur cōstitutio terrae habi(tatae;
Quatuor autem partimur in partes illam,
In ortum, occasum, ursas, atq; meridiem.
Ex quatuor autem partibus uentus quispiam flat.
Apeliotes uentus ex ortu quidem,
Ex occasu zephyrus, ex septentrione boreas,
In partibus autem meridionalibus auster perflat.

DE ORBE HABITATO, ATQVE habitationum experte Aethiopia. 220.

Ad partem meridianam, unde notus flat,
Ad manum tuam dexteram, stanti tibi, ut dixi,
Oceani meridiani primum est fusio,
Et post ipsum inhabitata Aethiopia sita est.
Post quam est habitata rursus Aethiopia,
Et post ipsam Aegyptus Nilo separata,
Aethiopias terminans, dico autem orientales
Aethiopias simul, atq; Aegyptum similiter.
Ad eorum enim ortus auster perflat.
Libonotus autem rursus separat in Libya,
Vespertinam Aegyptum, atq; Aethiopias.
Vespertinas dico autem, inhabitatum continentem:
Duae etenim secundum Homerum sunt Aethiopiae,
Haec quidem occidentis solis, illa autem orientis.
Habitatas autem dicit, non uerò etiam inhabitatas.
Neq; Aethiopum uult genera describere,

Τῶν στρουθοφάγων, ἀπαθῶν, καὶ τῶν ἰχθυοφάγων,
Τῶν ὑλοφάγων, καὶ λοιπῶν, ὧνπερ μυρίαι κλήσεις.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΑΡΚΤΩΟΥ, ΚΑΙ τοῦ βορέου. σκα.

Τὸ κείμενον πρὸς τὸν βορρᾶν μέρος τῆς οἰκουμένης,
Ἀρκτῷον ὀνομάζεται, ὡς σύνεγγυς ὑπάρχον
Τοῦ πόλου τοῦ περὶ οὐρανόν, λέγω δὲ τοῦ ἀρκτῴου.
Ἐν τούτῳ ἡ ἑλίκη γὰρ, ἄρκτος, καὶ κυνοσοῦρα,
Ἔσχον τὴν καταστέρωσιν, κείμεναι περὶ τοῦτον,
Ἀειφανεῖς ὁρώμεναι, μὴ δύνουσαι μηδέπω.
Οὕτω τὸ περιβόρειον μέρος τῆς οἰκουμένης,
Ἀρκτῷον κατωνόμασται τῷ πόλῳ τῷ τῶν ἄρκτων.

ΠΕΡΙ ΑΓΑΘΥΡΣΩΝ. σκβ.

Ἀρκτῷον ἔθνος πέφυκε, τὸ γένος ἀγαθύρσων,
βορέου Τοῦ ἀπαρκτίου μεταξὺ κείμενον, καὶ † βορέα.
Τοῖς Διονύσου δὲ τιμαῖς ἄγαν, καὶ θύρσοις χαίρων,
Τὴν ἀγαθύρσων ἔσχηκε κλῆσιν προσφυεστάτως.

ΠΕΡΙ ΓΕΛΩΝΩΝ. σκγ.

Ἀρκτῷον καὶ τὸ γελωνῶν ἔθνος, ὡς ἀγαθύρσων,
Μέσον τοῦ ἀπαρκτίου τε, καὶ μέσον τοῦ βορέα.
Κατώτερον δὲ κείμενον ἔθνους τῶν ἀγαθύρσων,
Πρὸς τὴν εὔξεινον θάλασσαν νεῦον ἐκ τοῦ βορέα.

ΠΕΡΙ ΜΑΙΩΤΩΝ ΣΚΥΘΩΝ, ΚΑΙ σκυθῶν καυκασίων. σκδ.

Τρία τὰ ἔθνη τῶν σκυθῶν, ὧν μάνθανε τὰς κλήσεις,
Μαιῶται, καὶ καυκάσιοι, καὶ οἱ ὀξειανοὶ δέ.
Μαιῶτις λίμνη τίς ἐστιν ἔγγιστα τοῦ βορέα.
Μαιῶτις δὲ παρ' ἕλλησιν αὐτὴ πλουτεῖ τὴν κλῆσιν,
Ὡς μήτηρ καὶ μαιεύτρια γονῆς παντὸς ἰχθύων,
Ὁπόσοι πρὸς τὸν εὔξεινον καὶ παρ' ἡμᾶς χωροῦσι.
καρμπα- Τοῖς σκύθαις αὐτὴ, † καρπαλὺκ ἡ λίμνη κλῆσιν φέρει.
λὺκ Τὸ καρπαλὺκ δ' ἑλληνισθὲν, πόλις ἰχθύων λέγει.
Τὸ κὰρμ γὰρ πόλις σκυθικῶς, τὸ δὲ παλὺκ ἰχθύες.
Καὶ τάχα ἓν σημαίνουσι, τὸ καρμπαλὺκ, μαιῶτις.
Περὶ βορρᾶν ἡ λίμνη μὲν ἡ καρμπαλὺκ, μαιῶτις.
Μαιῶται, καὶ οἱ σκύθαι δὲ, οἱ πρὸς αὐτῇ καλοῦνται.
Οἱ δέ γε πρὸς τὸν καύκασον τὸν σκυθικὸν τὸ ὄρος,
Τὸ ὑρκανίας ἔγγιστα, ὅπου περ οἱ οὖννοι, οὖζοι.
Ὅπου καὶ μέσης ἄνεμος τὰς ἐκπνοὰς ποιεῖται,
(Οὐ λέγω γὰρ τὸν καύκασον τὸ τῆς ἰνδίας ὄρος)
Σκύθαι πάλιν καυκάσιοι ἐσχήκασι τὴν κλῆσιν.
Οἱ πέραν δὲ νεμόμενοι θαλάσσης ὑρκανίας,
Μετὰ τὸν μέσην ἄνεμον, πρὸς τὸ καικίου μέρος,
Καὶ σουιδιάδα τι αὐτὴν, ἧς ποταμὸς ὁ ὦξος.
Καὶ σάκας, καὶ τὰ ἔσχατα μέρη ὅρων ἰνδίας,
Τοὺς σκύθας ἡρόδοτος ἑῴους ὀνομάζει,
Σκύθαι εἰσὶν ὀξειανοὶ, καὶ σκύθαι δὲ ἑῷοι.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ, ΟΣΗΝ Ο ΠΟΛΥΧΕΥμων ὠκεανὸς ὑγραῖς ἀγκάλαις γῆν τε καὶ θάλασσαν περιείληφεν. σκε.

Ὠκεανὸς τοῖς ἄλλοις μὲν κυκλοῖ τὴν οἰκουμένην.
Ὁ πτολεμαῖος δὲ αὐτὸν πᾶσαν κυκλοῦν οὐ λέγει,
Εἶναι δὲ καὶ ἀκύκλωτον τὶ μέρος πρὸς τὸν νότον.

ΠΕΡΙ

Struthophagorum edentium, indolentiũ, atq; Ichthyophagorũ,
Hylophagorũq;, et aliorũ, quorũ multa sunt nomina.

DE ARCTOO ATQVE Borea. 221.

Sita ad boream pars habitati orbis,
Arctoa nominatur, uelut uicina existens
Vertici, qui ad cœlum, dico autem Arctoo.
In hoc enim Helice, Arctos, & Cynosura,
Habuerunt sua sidera, sita circa hunc,
Semper apparentes conspicuæ, non occidentes unq̃.
Sic borealis pars habitati orbis
Arctoa nominata est, à polo ursarum.

DE AGATHYRSIS. 222.

Arctoa gens fuit, genus Agathyrsorum,
Aparctiam inter posita, atq; Boream.
Dionysij aũt cultu admodũ, & Thyrsis cũ gauderet,
Agathyrsorum habuit nomen appositißimè.

DE GELONIS. 223.

Arctos etiam Gelonum gens, ut Agathyrsorum,
Media inter Aparctiam atq; Boream,
Inferius autem sita gente Agathyrsorum,
Ad Euxinum mare inclinans ex Borea.

DE MAEOTICIS SCYTHIS, atq; Scythis Caucasijs. 224.

Tres gentes sunt Scytharũ, quarum disce nomina:
Mæotæ, atq; Caucasij, atq; Oxiani.
Mæotis palus quædam est proxima Boreæ.
Mæotis autem apud Græcos ipsa diues est nomine,
Velut mater atq; obstetrix generis omnis piscium,
Quotquot ad Euxinum & ad nos deueniunt.
A Scythis ipsa Carpaluc palus nomen gerit.
Carpaluc aũt Græcè uersum, urbs piscium significat,
Carm enim urbs Scythicè, & paluc pisces.
Et fortè idem significat, Carpalus, Mæotis.
Circa Boream palus quidem Carpaluc, Mæotis.
Mæotæ autem, & Scythæ, eius accolæ uocantur.
Qui uerò ad Caucasum, Scythicum montem,
Qui proximus est Hyrcaniæ, ubi Vnni atq; Vzi,
Vbi & Meses uentus flatus facit,
(Non dico enim Caucasum Indiæ montem)
Scythæ rursus Caucasij habuerunt cognomen.
Qui autem habitant trans mare Hyrcanum,
Post Mesen uentum, ad Cæciæ partem,
Et Suidiadem ipsam, cuius fluuius Oxus,
Et Sacas, atq; extremas partes terminorum Indiæ,
Quos Scythas Herodotus Eoos nominat,
Scythæ sunt Oxiani, & Scythæ Eoi.

DE EO, QVANTVM MVLTIfluus Oceanus humidis ulnis terræ & maris complexus sit. 225.

Oceanus, alijs quidem circuit terram habitatam.
Ptolemæus autem ipsum omnẽ circuire non dicit:
Esse aũt & non circundabilẽ aliquã partẽ ad Austrũ.

DE

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΕΠΗΛΥΓΑΖΟΝΤΟΣ ΕΑΥ. τὸν θετταλοῦ στρατιώτου, τῷ λυκομήδους θαλάμῳ. σκς.

Τὸν ἀχιλλέα θετταλὸν, ὡς ἐκ πατρίδος φθίας,
Τὴν λυκομήδους νεωστὶ γάμῳ λαβόντα κόρην,
ᾗ κλῆσις Δηϊδάμεια, ἐξ ἧς υἱὸς ὁ πύῤῥος,
Ὡς ταύτῃ συνδιέτριβε τῷ γάμῳ καὶ παστάδι,
Μύθους τινὲς ἀνέπλασαν, ὡς ἕκτορος τῷ φόβῳ,
Ἡ θέτις † τοῦ ἔκρυψε τῷ λυκομήδους οἴκῳ,
Ὡς κόρην, ἀμφιέσασα χιτῶνα γυναικεῖον,
Μήπως ἐκπλεύσας σὺν στρατῷ τῷ τῶν ἑλλήνων, θάνοι.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ, ΜΗΔΕ ΠΑΡΑ ΤΗΝ μέλισσαν, ἀχαριστότερος γίνου κηφήνων. σκζ.

Κηφῆνες ζῶα σύντροφα γεννῶνται ταῖς μελίσσαις,
Μέγιστά τε, καὶ ἄκεντρα, ὑδροφορεῖ τε ταύταις.
Κτείνονται ταῖς μελίσσαις δὲ καιρῷ τῷ τοῦ χειμῶνος,
Μήπως ἐκεῖναι θάνωσιν, ὑπὸ τροφῆς ἐνδείας.
Ὄντα γὰρ μεγαλόσωμα τὰ γένη τῶν κηφήνων,
Πολὺ καταναλίσκουσι βιβρώσκοντα τὸ μέλι.
Εἶπον, ἀχαριστότερος μὴ γίνου δὲ κηφήνων.
Ὅτι τὸ μέλι τρώγοντες, ὡς εἶπον, οἱ κηφῆνες,
Οὐ γίνονται ἀχάριστοι τῶν μελισσῶν τῷ γένει.
Ἀντιφορὰν διδοῦσι δὲ ταύταις, ὑδροφορίαν.
Σὺ δ' ἑρμηνεύων ταῖς ἡμῶν ἐξηγηθείσαις βίβλοις,
Οὐ μόνον οὐκ εὐχάριστος φαίνῃ τοῖς εὐεργέταις,
Ἀλλὰ καὶ λάθρα καθ' ἡμῶν ληρεῖς, ἀπρεπεστάτως.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ, ΜΗ ΠΩΣ ΚΑΘΑ ΦΗΣΙ πίνδαρος, κατὰ σιμωνίδην, τὴν μοῦσαν ἀργυρείαν ποιήσωμεν, οὐκέτι προκύψη τοῖς πένησιν. σκη.

Οἱ λυρικοὶ τὸ πρότερον ἔγραφον ἀνάργυρα.
Ἤρξατο πρῶτος δὲ μισθοῦ γράφειν ὁ σιμωνίδης.
Δύο γὰρ τεκτηνάμενος κιβώτια ἐκεῖνος,
Τὸ μὲν ἐκάλει δωρεῶν, τὸ δ' ἕτερον χαρίτων.
Ἃ γοῦν γράφων ἐλάμβανεν, ἐτίθει κιβωτίῳ,
Ὃ δωρεῶν ἐκάλεσε. λοιπὸν οὖν ἐμεστοῦτο,
Τὸ τῶν χαρίτων δὲ κενὸν κιβώτιον ὑπῆρχον.
Ἂν οὖν αὐτόν τις ἀμισθὶ γράψαι τουτὸ ἠξίου,
Ἔλεγε, δύο κιβωτοὶ εἰσί μοι τῇ οἰκίᾳ,
Ἡ μὲν καλεῖται δωρεῶν, ἡ δέ γε τῶν χαρίτων.
Ἂν οὖν ἀνοίξω κιβωτὸν τῶν δωρεῶν, εὑρίσκω,
Ἐν οἷς ἂν ὠνήσομαι σύμπαν ἐμοὶ χρειῶδες.
Κενὴν δ' εὑρίσκω κιβωτὸν ἀνοίξας τὴν χαρίτων,
Καί τι χρειῶδες ἐξ αὐτῆς ὠνεῖσθαι οὐκ ἰσχύω.
Οὕτω λέγων, ὑπάργυρα πᾶσαν γραφὴν ἐποίει,
Ὡς ἀνακρέων τε αὐτὸς, καλλίμαχός τι λέγει,
Καὶ ἕτεροι μυρίοι δὲ τῶν ἐλλογίμων ἀνδρῶν.
Οὐδ' ὕμνους ἔγραφε θεοῖς αὐτὸς ὁ σιμωνίδης,
Ἐκκλίνων τὸ ἀνάργυρον. ἔγραφε δ' αἴνους παίδων,
Ἀφ' ὧν ἐλάμβανε πολὺ καὶ διαρκὲς χρυσίον.
Ἐρωτηθεὶς δὲ πρός τινων, τί πρὸς θεοὺς οὐ γράφεις,
Πρὸς παῖδας αἴνους γράφεις δέ; ὁ σιμωνίδης εἶπεν,
Ὅτι οἱ παῖδες μοι θεοὶ, ὡς ἐξ αὐτῶν λαμβάνων.

DE PROTEGENTE SEIPSVM Thessalo milite in Lycomedis thalamo. 226.

Achillem Thessalum, uelut ex patria Phthia,
Lycomedis recenter nuptijs accipientem puellam,
Nomine Deidamiam, ex qua filius Pyrrhus,
Vt eum hac commoratus est nuptijs atq; thalamo,
Fabulas quidam finxerunt, quòd Hectoris timore τοῦτον
Thetis hunc abscondit Lycomedis domo,
Velut puellam induta ueste muliebri,
Ne fortè profectus cũ exercitu Græcorũ occũberet.

DE HOC, NEQVE PRAETER apem ingratior fuisti fucis. 227.

Fuci animãtia eiusdẽ nutrimẽti procreãtur cũ apib.
Maxima, atq; aculeis carẽtia, aquamq; gestant his.
Occiduntur autem ab apibus tempore hyemali,
Ne fortè ipsæ obeant ob cibi defectum.
Cum sint enim ingenti corpore genera fucorum,
Multum absumunt, comedentes, mellis.
Dixi autem, Ingratior ne sis tu fucis:
Quoniam mel deuorantes, ut dixi, fuci,
Non sunt ingrati apum generi,
Sed munus reddunt his, aquæ gestationem.
Tu autem interpretans, ex libris à nobis expositis,
Non solum non gratus appares beneficis,
Sed & clanculum contra nos nugaris indecentissimè.

DE HOC, NE FORTE, SICVT ait Pindarus, iuxta Simonidem, musam argenteam faciamus, non amplius prospicere ad pauperes. 228.

Lyrici prius scribebant absq; argento.
Cœpit primus autem mercede scribere Simonides.
Duas enim cum fabricasset arculas ille,
Hanc quidẽ uocauit munerũ, alteram uerò gratiarum.
Quæ igitur scribens accipiebat, ponebat in arculam,
Quam munerũ appellarat. tandẽ igitur implebatur.
Gratiarũ autẽ uacua arcula erat. (quando rogasset,
Si igitur ipsum aliquis, sine mercede ut scriberet, ali-
Dicebat, Duæ arcæ mihi sunt domi.
Hæc quidem uocatur donorũ, illa autem gratiarum.
Si igitur aperuero arcam donorum, inuenio
Quibus emam mihi omne necessarium.
Vacuam autem inuenio arcam, aperiens gratiarum,
Et aliquid necessarium ex ipsa emere non ualeo.
Sic dicens, argenteam omnem scripturam faciebat,
Vt Anacreonq; ipse, & Callimachus dicit,
Et alij complures eloquentissimi uiri.
Neq; hymnos scribebat dijs ipse Simonides, (puerorũ
Declinãs quod esset argẽti expers. scripsit aũt laudes
A quibus accipiebat multum atq; satis auri.
Interrogatus autẽ à quibusdã, cur ad deos nõ scribis,
Ad pueros autem laudes scribis? Simonides inquit,
Quoniam pueri mihi dij. quòd ab ipsis acciperet.

Ἔγνως τό, τί παρακοπή, καὶ ἡ παραπληξία.
Μελαγχολία, λογισμοῦ συνθόλωσις βαθεῖα,
Ὑπὸ μελαίνης τῆς χολῆς σκοτίζουσα τὰς φρένας.
Χαύνους ποιοῦσα καὶ δειλοὺς τοὺς ταύτῃ συσχεθέντας.
Ἡ δὲ μανία παντελὴς φρενῶν ἐστιν ἐκστάσις,
Ἄγριοι καὶ δυσόμιλοι πᾶσι τοῖς ἐντυχοῦσι.
Ὡς λίθους ἔλκειν, ῥίπτειν τε, καὶ πλήττειν τοὺς τυχόντας.
Καί γε σαρκῶν ἐμπίπρασθαι πολλάκις, καὶ οἰκείων.
Γίνεται τοῦτο δὲ, χολῆς ξανθῆς ὑπερζεσάσης.
Ἐν τούτοις διαφέρουσιν οἵσπερ ταυνῦν εἰρήκειν,
Παρακοπή, μανία τε, καὶ ἡ μελαγχολία.
Νῦν δὲ τὸ ὀνειροπολεῖν, καὶ ὀνειρώττειν μάθε.
Τὸ ὀνειρώττειν μέν ἐστι, γονορρυεῖν ὀνείροις.
Τὸ δ' ὀνειροπολεῖν ἐστιν, ὀνείρους ὕπνοις βλέπειν,
Εἴτε καὶ κρίνειν τεχνικῶς ὀνείρων τὰς ἐκβάσεις.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ, ΤΥΡΕΥΟΝΤΕΣ ΠΟ-
θεν λέγεται. σλε.

Ἐκ τυῤῥηνῶν τὸ πανουργεῖν τυρεύειν ὠνομάσθη.
Ἐκ τούτων καὶ τὸ τύραννος ὁμοίως ἐπεκλήθη.
Βίαιοι γὰρ οἱ τυῤῥηνοί, καὶ θρασύδειλοι ἄγαν,
Ὡς μέχρι καὶ ἱέρωνος ἱερουργεῖν ἀνθρώπους.
Ἐκ τούτων οὖν τὸ πανουργεῖν τυρεύειν ὠνομάσθη,
Εἴτ' οὖν ἀπὸ τοῦ γάλακτος, ὅπερ τυροποιοῦμεν,
†Κυκῶντες καὶ συστρέφοντες, πηγνύντες τε πιτύαις.

ΛΕΞΙΣ ΙΣΤΟΡΙΩΔΗΣ, ΠΟΘΕΝ
ἄτοπον λέγεται. σλϛ.

Ἄτοπον, ἀνεπιστάσιμον, ἀπόδειξιν μὴ ἔχον.
Τόπους τὰς ἀποδείξεις δὲ φαμέν, καὶ ἐργασίας,
Ἐκ τόπων, οὓς οἱ κυνηγοὶ καθήμενοι λαθραίως,
Τοὺς θῆρας κατεργάζονται καὶ κτείνουσι †τοξείαις.
Ὅμηρος τούτους, προδοκὰς τοὺς τόπους ὀνομάζει.

ΠΟΘΕΝ ΕΚΛΗΘΗ ΤΟ
σκαιωρεῖσιν. σλζ.

Σκαιόν, τὸ ἐπαρίστερον, καὶ μάταιον ὑπάρχει.
Ὁρᾶ νοεῖται δὲ ἡ φροντίς, ἤγουν βουλὴ ματαία.
Καὶ πᾶν κακὸν καὶ πονηρὸν ἐκ τούτου, σκαιωρία,
Ἢ ἐκ πυγμάχου τοῦ σκαιοῦ νικῶντος πανουργίαις.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ, ΜΗΔΕ ΚΑΝ ΤΟΙΣ
κακοῖς εἶναι κακόν. σλη.

Χάριλλος λάκων, ἀδελφὸς ὑπῆρχε τοῦ λυκούργου.
Ἐπαινουμένου τούτου δὲ πρὸς καλοκαγαθίαν,
Τὶς τῶν λακώνων ἔλεξε. πῶς ἀγαθὸς τυγχάνει,
Ὁ μηδὲ τοῖς κακοῖς αὐτοῖς κακὸς καὶ ὑπαρχμένος.

ΤΙΝΑ ΤΑ ΚΑΘΑΡΜΑΤΑ, Α ΚΑΙ
φαρμακοί. ἕτερον δὲ οἱ φαρμακεῖς,
καὶ ἕτερον οἱ φαρμακο-
πῶλαι. σλθ.

Εἰς εἰκοστὴν ἐγράφησαν καὶ τρίτην ἱστορίαν.
Πλὴν τῷδε σοι τοῦ πίνακος εἰς εἰκοστὴν καὶ τρίτην,
Τίς φαρμακός, καὶ φαρμακεύς. καὶ νῦν συντόμως φρά-
Ὁ φαρμακὸς τὸ κάθαρμα, τοιοῦτόν τι ὑπῆρχε. (σω.
Τὸν πάντων δυσμορφότατον κάοντες (ὥσπερ εἶπον)
Εἰς καθαρμὸν τῆς πόλεως, ἐν συμφοραῖς μεγίσταις,
Τὴν τέφραν ἔῤῥαινον αὐτοῦ πάσῃ σχεδὸν τῇ πόλει.
Τοῦτο μὲν οὖν τὸ κάθαρμα, πρὶν φαρμακὸν ἐκάλουν.
Ὁ φαρμα-

Nouisti quid paracope, & paraplexia.
Melancholia, ratiocinationis cõturbatio profunda,
A nigra bile obscurans mentes,
Molles faciens atq; timidos qui hac correpti sunt.
Mania autem perfectus à mente est excessus,
Efferi, atq; ægre loquentes omnibus in quos incidunt,
Vt lapides petant, cẽsesq;, & percutiant occurrẽtes.
Quin & carnes exurere sæpe, atq; domos.
Fit autem hoc, bilis flaua cum superferbuerit.
His differunt ab ijs quæ modò dixeram,
Paracope, maniaq;, & melancholia.
Nunc autem Oneropolein atq; Onerottein disce.
Onerottein quidem est, semen fluere in somnijs:
Oneropolein autem est, somnia in somnis uidere.
Siue iudicare ex arte somniorum euentus.

TYREVONTES VNDE
dicatur. 235.

A Tyrrhenis, astute agere tyreuein est dictum.
Ab his & Tyrannus similiter nominatus est,
Violenti enim Tyrrheni sunt, & efferi ualde,
Vt usq; ad Hieronem immolarent homines.
Ab his igitur maleficè agere, Tyreuein nominatũ est.
Siue etiam à lacte, quo caseum facimus,
Miscentes, atq; conuertentes, densantesq; coagulis. ἐκκλάοντες

DICTIO HISTORIODES, VNDE
Atopon dicitur. 236.

A Topon, non probatũ, demonstrationẽ non habẽs.
Topos autẽ demonstrationes dicimus, atq; effectus:
Ex locis, in quibus uenatores sedentes clam,
Feras conficiunt, atq; occidunt iaculationibus. παντελῶς
Homerus hos Prodocas locos nominat.

VNDE DICTVM SIT
Scæorusin. 237.

Scæon, sinistrum atq; stultum est,
Ora autẽ intelligitur studiũ, nempe consiliũ stultũ.
Et omne malum atq; probrum ex hoc, Scæoria.
Vel ex pugill. torc Scæo, uincente maleficijs.

DE HOC, NEQVE IN MALIS
etiam esse malum. 238.

Charillus Lacon, frater fuit Lycurgi.
Cum laudaretur autem iste ob bonitatem,
Quidam Laconum dixit, Qui bonus est,
Qui neq; malis ipsis malus etiam fuerit?

QVAE CATHARMATA, QVAE
& Pharmaci. aliud autem Pharmaces,
& aliud Pharmaco-
polæ. 239.

IN uigesima scripta sunt & tertia historia.
Veruntamen huius tibi indicis uigesima & tertia,
Quis Pharmacus & Pharmaceus, & nũc breuiter di
Pharmacus est catharma: tale autẽ quidpiã est. (cam.
Omnium deformissimum cremantes, sicut dixi,
In lustrationem ciuitatis, in calamitatibus maximis,
Puluerem spargebant illius totam ferè per ciuitatem.
Hoc igitur piaculum antea Pharmacon uocabant.
Pharmaceus

Ὁ φαρμακεύς, ὁ χρώμενος φαρμάκοις εἰς τὸ ἀναιρεῖν.
Φαρμακεργάτην καλεῖ δὲ, καί γε φαρμακοπώλην,
Τὸν φάρμακα σκευάζοντα, καὶ πράτην τῶν φαρμάκων.

ΠΕΡΙ ΘΗΡΙΑΚΟΥ ΦΑΡΜΑΚΟΥ, καὶ κοινῆς ἀντιπαθείας. σμ.

Οἱ σκευασταὶ θηριακῶν φαρμάκων ἀντιδότων,
Τοὺς ὄφεις καὶ ἐχίδνας τε, τὰ ἄλλα τε ἰοβόλα,
Κρατοῦσι, καὶ ἐκτέμνουσι τὰς κεφαλὰς, οὐραῖα,
Μυρίοις τε ἀρτύμασι σκευάζοντες, ὡς δέον,
Κοινὴν τὴν ἀντιπάθειαν πᾶσιν ἐκ τούτων δρῶσιν,
Οὕτω χρεὼν καὶ τοὺς κακοὺς καὶ δολοῤῥάφους πάντας
Τέμνειν, καὶ ἀπεργάζεσθαι κοινὰς ἀντιπαθείας.

ΠΕΡΙ ΧΟΛΩΝΤΩΝ ΤΕ ΚΑΙ παρακοπτόντων. σμα.

Τὸ παρακαίειν ὅμα τι, καί γε τὸ παρακόπτειν,
Παραφροσύνη τὶς μικρὰ καθέστηκεν, ὡς εἶπον.
Χολᾶν, χολῇ μελαίνῃ δὲ σκοτίζεσθαι τὰς φρένας.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ, ΟΠΟΣΟΝ ΚΟΛΟΙΟΙΣ βασιλείας καθέστηκε μέλησις. σμβ.

Ἐπὶ τῶν πάντη παντελῶς τινῶν ἀφροντιστούντων,
Τὴν παροιμίαν λέγε τιν', ὑπάρχουσαν τοῦ Τζέτζου.
Ποῦ γάρ ἐστι τοῖς κολοιοῖς φροντὶς τῆς βασιλείας;

ΠΑΡΟΙΜΙΑ, Η ΛΕΓΟΥΣΑ, Η ΑΕΤΟΙΣ τῶν νόμων τοῦ Πλάτωνος. σμγ.

Ὁμοίαν δὲ καὶ ταύτην μοι τὴν παροιμίαν νόει,
Οὖσαν τοῦ Τζέτζου καὶ αὐτὴν, καὶ μετ' αὐτὴν ἑτέρας,
Ποῦ γὰρ φροντὶς τοῖς ἀετοῖς τῶν Πλάτωνος δογμάτων;
Καὶ νόμων τούτου πορνικῶν, ἀθέσμων, τῶν δυσνόμων,
Οἳ τὰς γυναῖκας γράφουσιν εἶναι κοινὰς τοῖς πᾶσιν.

ΠΑΡΟΙΜΙΑ, Η ΛΕΓΟΥΣΑ, ΚΑΙ ταῖς ἀηδόσιν ἀριστοτέλους συλλογισμῶν. σμδ.

Καὶ ταύτην ἴσην ταῖς λοιπαῖς τὴν παροιμίαν νόει,
Συλλογισμῶν γὰρ τίς φροντίς ἐστι ταῖς ἀηδόσιν;
Εἴτε καὶ βίβλων οἱασοῦν τῶν ἀριστοτελείων;

ΠΑΡΟΙΜΙΑ, ΕΙ ΒΟΥΛΕΙ, ΠΡΟΣΘΕΣ καὶ τῶν χρυσίππου. σμε.

Καὶ ταύτην τζέτζου γίνωσκε τὴν παροιμίαν εἶναι,
Ὁμοίαν αἷς προείρηκα προτέραις παροιμίαις.
Ποῦ γὰρ φροντὶς συλλογισμῶν ἐστι ταῖς ἀηδόσι
Τῶν ἀριστοτελείων τι, καί γε τῶν τοῦ χρυσίππου;
Ὃς διαλεκτικώτατος ὁ χρύσιππος ὑπῆρχεν.

ΠΕΡΙ ΑΡΤΑΞΕΡΞΟΥ ΤΟΥ ΜΑΚΡΟΧΕΙΡΟΣ, περσικῶς δὲ ταννοξάρκου. σμϛ.

Ὁ Ἀρταξέρξης Ἕλλησι μακρόχειρ ἐκαλεῖτο,
Ὡς μακροτέραν τῶν χειρῶν τὴν μίαν κεκτημένος.
Πέρσαι δὲ τὸν μακρόχειρα φασὶ ταννοξάρκην.

ΠΩΣ Η ΑΔΡΙΑΝΟΥ ΠΟΛΙΣ αἰλία καλεῖται. σμζ.

Ἀδριανὸς Ἀδριανοῦ τοῦ Ἄφρου παῖς ὑπάρχων,
Ἐπ' ἀδελφῇ Τραϊανοῦ Τραϊανῷ γαμβρεύσας,
Καὶ μετὰ θάνατον αὐτοῦ λαβὼν τὴν βασιλείαν,
Κατὰ Σκυθῶν στρατεύσας τί ποτε, καὶ κυνηγέσας
Περὶ Ἀδριανοῦ πόλιν, τερφθείς τε τῇ ἀγρεύσει,

Τὸ

Pharmaceum autē, qui utitur uenenis ad occidendum.
Pharmacergatem autem uocat, atq; pharmacopolam
Qui uenena apparat, atq; uenditorē medicamentorū.

DE THERIACO PHARMACO, & communi repugnantia. 240.

Compositores Theriacorū medicaminū, atq; anti-
Serpentes, ac uiperas, & uenenata (dotorum,
Capiunt, atq; excidunt capita, caudas,
Multisq; condimentis apparantes, ut decet,
Commune remedium omnibus ex his faciunt.
Sic oportet & malos & fraudum sutores omnes
Concidere, atq; conficere communia remedia.

DE CHOLERICIS ATQVE errantibus. 241.

Arapaeein simul, atq; paracoptein,
Stultitia quaedam parua fuit, ut dixi.
Cholān uero, bili nigra obtenebrari sensus.

DE HOC, QVANTVM GRACVlis regnum fuit curae. 242.

In omnino perfectè quibusdam securè agentibus,
Paroemiam dic quispiam, eam quae est Tzetzae:
Vbi enim est graculis cura regni?

PAROEMIA QVAE DICIT, VEL aquilis leges Platonis. 243.

Similem autem hanc & mihi paroemiam intellige,
Quae & ipsa Tzetzae est, & post ipsam alias:
Vbi enim cura est aquilis Platonicorum dogmatum?
Et legum huius meretricium infandarum, non legum,
Quae uxores scribunt esse solas omnibus.

PAROEMIA QVAE DICIT, ET luscinijs Aristotelis syllogismorum. 244.

Et hanc aequalem caeteris paroemiam intellige,
Syllogismorum enim quae cura est luscinijs?
Siue librorum qualiumcunq; Aristotelicorum?

PAROEMIA, SI VIS, ADDE & Chrysippi. 245.

Et hanc Tzetzae scito paroemiam esse,
Similem his quas diximus, prioribus paroemijs:
Vbi enim cura syllogismorum est luscinijs,
Aristotelicorum, atq; etiam eorū qui sunt Chrysippi?
Qui dialecticissimus Chrysippus fuit.

DE ARTAXERXE LONGIMANO, Persicè uerò Tanyoxarce. 246.

Artaxerxes à Graecis Longimanus uocabatur,
Velut longiorem manuum alteram qui habebat.
Persae autem longimanum dicunt Tanyoxarcen.

QVOMODO ADRIANI VRBS Aelia uocatur. 247.

Adrianus Adriani Afri filius existens,
In sorore Traiani, Traiano gener cum esset,
Et post mortem ipsius cum accepisset regnum,
Contraq; Scythas profectus olim, atq; uenatus
Circa Adriani urbem, atq; oblectatus uenatione,

Antea

Τὸ περὶ μικρὸν πολίχνιον κλῆσιν ὀρεστιάδα,
Ὃ Ἀγαμέμνονος υἱὸς περὶν ἤγειρεν Ὀρέστης,
(Ἐκεῖ λουθεὶς γὰρ ποταμοῖς, ἰάθη τῆς μανίας)
Καθηρηκὼς Ἀδριανὸς ὁ βασιλεὺς, ὃν ἔφην,
Ἀδριανὸς καὶ Αἴλιος διπλῆν ἔχων τὴν κλῆσιν,
Εἰς κάλλος τὸ καὶ μέγεθος ἀνήγειρεν αὐξήσας,
Πόλιν Ἀδριανοῦ, πόλιν Αἰλίαν ὀνομάσας.

Antea paruum oppidum nomine Orestiadem,
Quod Agamemnonis filius olim erexerat Orestes,
(Illic enim lotus fluuijs, liberatus est ab insania)
Prædictus Adrianus rex quem dixi,
Adrianus, atq; Aelius, duplex habens nomen,
In pulchritudinem atq; magnitudinem erexit augens,
Vrbe Adriani, urbe Aelia appellata.

ΠΑΡΟΙΜΙΑ, Η ΛΕΓΟΥΣΑ, ΥΠΕΡ χρυσὸν καὶ τοπάζιον. σμη.

Ἐπὶ μεγάλαις δωρεαῖς φαμὲν τὴν παροιμίαν,
Τὴν λέγουσαν, ὑπὲρ χρυσὸν καὶ τοπάζιον δέ.
Χρυσὸς γὰρ ποθεινότατον ὑπάρχει τοῖς ἀνθρώποις.
Χρυσὸς τὰ πάντα κατορθοῖ, χρυσὸς νεῦρα πολέμου.
Χρυσὸς ἀνδρεία, φρόνησις, νοῦς, κάλλος τοῖς ἀνθρώποις,
Καὶ τὰ χρυσοῦ μὲν πρόδηλα τοῖς σύμπασιν ἀνθρώποις.
Τὸ δὲ τοπάζιον ἐστὶ λίθος τῶν πρασοχρόων,
Οὐχὶ λαμπρὸς, οὐ διαυγὴς, ὡς οἱ λοιποὶ τῶν λίθων,
Οἷα δὲ τὰ πρασίζοντα τυγχάνει τῶν ὀστρέων,
Οἷον πενήτων δ' ἔσθημα πλέον, πλυνθὲν, πρασόχρουν.
Πρασόχρουν δ' ὂν, κοκκοβαφὲς, ἀέρος ὥσει λάμπει.

PAROEMIA QVAE DICIT, SVper aurum & Topazium. 248.

De magnis donis dicimus adagium,
Quod inquit, super aurum & Topazion autem.
Aurum enim desideratißimum est hominibus.
Aurũ omnia corrigit, aurũ neruus belli, (nis hominib.
Aurũ fortitudo, prudẽtia, intellectus, pulchritudo om
Et quæ de auro, manifesta omnibus hominibus.
To uerò pazion est lapis uirescens coloribus,
Non splendidus, nõ pellucidus, sicut cæteri lapides,
Quales autem uirescentes sunt ostreæ, (loris.
Quale pauperũ uestimẽtũ amplius, lotũ, porracei co-
Tale uerò quod est, cocco tinctum, aëris eleuatione ful

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΕΠΙΓΡΑΦΗΣ, ΤΗΣ ΠΕρὶ προθύροις τοῦ Πλάτωνος, τῆς, μηδεὶς εἰσίτω ἀγεωμέτρητος. σμθ.

Πρὸ τῶν προθύρων τῶν αὐτοῦ γράψας ὑπῆρχε Πλάτων,
Μηδεὶς ἀγεωμέτρητος εἰσίτω μου τὴν στέγην.
Τουτέστιν, ἄδικος μηδεὶς παρεισερχέσθω τῇδε.
Ἰσότης γὰρ καὶ δίκαιον, ἐστὶ γεωμετρία.

DE INSCRIPTIONE QVAE (get. erat in uestibulis Platonis, Nullus ingrediatur expers geometriæ. 249.

Ante uestibula sua scripserat Plato,
Nullus expers geometriæ ingrediatur meũ tectum.
Hoc est, iniustus nullus subingrediatur huc.
Aequitas enim & iustum, est geometria.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΝΟΣΟΥΝΤΟΣ, ΤΟΥ ΥΠαναστάντος ἐκ τῆς οἰκίας αὐτοῦ, ὡς ὅτι ὑπὲρ ὁ ἐλθὼν αὐτὸν ἰδεῖν φίλος, ἐκαρτέρει βραδύνειν, καὶ οὐχ ὑποχώρει. σν.

Γέγραφε που Φιλόγελως τῷ ἑαυτοῦ βιβλίῳ.
Ἄρρωστον ἐπισκέψασθαι παρέβαλέ τις φίλος.
Ὡς οὖν οὐκ ἐξανίστατο, καὶ ὑπεχώρει ῥᾷστα,
Ἀγανακτήσας ὁ νοσῶν, ἀνίστατο τῆς κλίνης,
Κἀκείνῳ ἔρρωσο εἰπὼν, ἀπῆλθε τῆς οἰκίας.

DE AEGROTO QVI EXCESSIT domo sua, eo quòd ueniens ad ipsum inuisendum amicus, audebat moram trahere, & non recedebat. 250.

Scripsit aliquando Philogelous in suo libro:
Aegrotum inuisurus accessit quispiam amicus.
Vt igitur non exurgebat, atq; recedebat facile,
Indignatus ægrotus surrexit è lecto,
Et illi ualedicto, exiuit domo.

ΠΕΡΙ ΕΠΙΚΟΥΡΕΙΩΝ ΛΕΓΟΝΤΩΝ, τὸ μέλι δεκατημόριον ἀμβροσίας. σνα.

Ἐξ Ἐπικούρου αἵρεσις ὑπῆρχε φιλοσόφοις,
Τὴν ἡδονὴν δοξάζουσα τέλος φιλοσοφίας.
Οὗτοι τιμῶντες ἡδονὴν, καὶ τὰ γλυκέα πάντα,
Τὸ μέλι μοῖρος δέκατον ἐκάλουν ἀμβροσίας.

DE EPICVREIS, DICENTIbus, mel esse decimam partem Ambrosiæ. 251.

Ab Epicuro secta fuit philosophis,
Voluptatem opinata finem philosophiæ.
Illi honorantes uoluptatem, atq; dulcia omnia,
Mel partem decimam dixerunt Ambrosiæ.

ΩΣ ΗΡΟΔΟΤΟΣ ΦΗΣΙ ΠΕΡΙ ΤΗΣ εὐδαίμονος Ἀραβίας. σνβ.

Ἡρόδοτος, Διόδωρος, Κτησίας, πάντες ἄλλοι,
Λέγουσι τὴν εὐδαίμονα τυγχάνειν Ἀραβίαν,
Ὥσπερ καὶ γῆν τὴν Ἰνδικὴν, εὐωδεστάτην ἄγαν,
Ἀρώμασιν ἐκπνέουσαν, ὡς καὶ τὴν γῆν ἐκείνης,
Καὶ λίθους κοπτομένους δὲ ταύτης ἀρωματίζειν.
Τοὺς δὲ ἀνθρώπους τοὺς ἐκλυθέντας εὐωδίαις,
Ὀστᾶ τινὰ καὶ κέρατα, καὶ φύσεις τὰς ὀζούσας,
Τότε καπνίζεσθαι λοιπὸν, καὶ ἀνακτᾶσθαι πάλιν.

VT HERODOTVS INQVIT DE fœlici Arabia. 252.

Herodotus, Diodorus, Ctesias, omnes alij,
Dicunt fœlicem esse Arabiam,
Quemadmodum & terram Indicam odoriferã ualde,
Aromatibus spirantem: ut & terram illius,
Et lapides concisos huius, aromata spirent.
Homines autem illic solutos bonis odoribus,
Ossa quædam, & cornua, & naturas olentes,
Tunc suffigari deinceps, atq; refocillari rursus.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΔΩΡΗΜΑΤΩΝ ΑΝΤΩνίου τῶν πρὸς Κλεοπάτραν. σνγ.

Ἡ τοῦ Διονυσίου μὲν θυγάτηρ Πτολεμαίου,
Καὶ Πτολεμαίου σύναιμος δέσποινα Κλεοπάτρα,
Οὖσα σοφὴ καὶ εὔγλωττος, καὶ πανευμορφοτάτη,
Ὡς κάλλει πάντας θέλγειν τε, καὶ φύσιν τῶν θηρίων,
Θανόντος ταύτης τοῦ πατρὸς, εἶχον ἀμφισβητήσεις
Πρὸς ἀδελφὸν τὸν ἑαυτῆς, περὶ τῆς βασιλείας.
ΧΙΛΙ. Ἐπεὶ δὲ καὶ πρὸς Αἴγυπτον ἦν ἐνδημῶν ὁ Καῖσαρ,
ΑΣ 9. Ὁ Καῖσαρ ὁ Ἰούλιος, ὁ Γάϊος ἐκεῖνος,
Αὐτὸς τὴν δίκην τὴν αὐτῶν ἐδίκαζε τῷ τότε.
Ἀλλ' ὁ μὲν ταύτης ἀδελφὸς αὐτὸς ὁ Πτολεμαῖος,
Εἰς βῆμα τὸ τοῦ Καίσαρος δι' ἑαυτοῦ ἐλάλει.
Ἡ Κλεοπάτρα δ' αὐτὴ, στόμασι συνηγόρων.
Ἐπεὶ δ' ἡττᾶτο, θέλουσα τὴν νίκην μεταστρέψαι,
Τῷ Καίσαρι μεμήνυκεν· ἔστω γνωστόν σοι, Καῖσαρ,
Ὡς οἱ ἐμοὶ συνήγοροι τὴν δίκην προδιδοῦσιν.
Αὐτοπροσώπως οὖν αὐτὴ δι' ἐμαυτῆς σοι, Καῖσαρ,
Βούλομαι βήματι τῷ σῷ λέγειν, ἃ λέξαι θέλω.
Τοῦτο πανασμενέστατα δεξάμενος ὁ Καῖσαρ,
συγχρωσθέντος Ἐπένευσε. καὶ βήματος λαμπροῦ † συγκροτηθέντος,
Ἡ βασιλὶς εἰσέρχεται πρὸς τοῦτο Κλεοπάτρα,
Καὶ κάλλους πρῶτον ἀστραπαῖς ταῖς ὑπὲρ φύσιν ταύ-(της
Χειροῦται πᾶν τὸ θέατρον, πάντας τοὺς δικασπόλους,
Τὸν Καίσαρα δὲ μάλιστα πάντων χειροῦται πλέον.
Ὡς δὲ διὰ κάλλους ἀστραπαῖς ἐκείνης ταῖς ἀρρήτοις,
Λόγους ἐκίνει μελιχροὺς, δικανικοὺς, εὐστόμους,
Ὑπὲρ τοὺς λόγους Νέστορος, ὑπὲρ ᾠδὰς κυκνείους,
Ὑπὲρ τὰ πασιθρύλλητα τῶν σειρήνων μέλη,
Καταπλαγέντες σύμπαντες, ἔσχον σιγὴν ἐσχάτην.
Τί τὸ ἐντεῦθεν γίνεται, τίς ἀγνοεῖ φρονούντων;
Ἔσχε δικτύοις ἔρωτος τὸν Καίσαρα τὸ πρῶτον,
Τῆς Ἀφροδίτης ἄνθεσιν ἔσχον αὐτὸν δεσμώτην.
Δουλοῖ τὸν αὐτοκράτορα, δουλώσαντα γῆν πᾶσαν.
* α τὴν δίκην, ἔσχηκεν ἆθλον τὴν βασιλείαν.
Μετὰ θανὴν δὲ Καίσαρος Γαΐου Ἰουλίου,
Ὡς θερμοτέρων ἥπτετο πραγμάτων Κλεοπάτρα,
Τοὺς Αἰγυπτίους τῆς ἀρχῆς ἐκσπῶσα τῶν Ῥωμαίων,
Αὔγουστος Ὀκτάβιος Ῥώμης κρατῶν τὰ σκῆπτρα,
Ἀνεψιὸς ὢν Καίσαρος Γαΐου Ἰουλίου,
Τὴν ἀνταρσίαν οὐδαμῶς τῶν Αἰγυπτίων φέρων,
Ἐπ' ἀδελφῇ τῇ ἑαυτοῦ κλῆσιν Ὀκταβίᾳ,
Ἔχων γαμβρὸν Ἀντώνιον, στέλλει κατ' Αἰγυπτίων,
Ὡς θραύσοι τούτων τὴν ὁρμὴν, παύσας τὴν ἀνταρσίαν.
Ὡς Κλεοπάτρα δ' ἤκουσεν Ἀντώνιον στρατεύειν
Καθ' ἑαυτῆς εἰς Αἴγυπτον, μετὰ στρατοῦ μεγάλου,
Εἰκόνα πάνυ ὅμοιον γράψασα κάλλους ταύτης,
Ἐπιστολὰς δηλούσας τι ἐρᾶν τοῦ Ἀντωνίου,
Ἔπεμψε πρὸς Ἀντώνιον. ὃς τῇ σκιᾷ καὶ μόνῃ
Τῇ τῆς εἰκόνος συσχεθεὶς, τὴν σύζυγον ἀφῆκεν.
Καὶ Κλεοπάτρας γίνεται, καὶ μέρους Αἰγυπτίων,
Καὶ τοῖς Ῥωμαίοις πόλεμον σὺν τούτοις συνερρήγνυ.
Καὶ πρῶτα μὲν χαρίζεται τῇ Κλεοπάτρᾳ δῶρα,
Τὸν Φοινικῶνα σύμπαντα τὸν τῆς Ἱεριχοῦντος,
Ὅπου καὶ τὸ πολύτιμον δένδρον ἐστὶ βαλσάμου.

Κατ'

DE DONIS ANTONII AD *Cleopatram.* 253.

Dionysij quidem filia Ptolemæi,
Et uerò Ptolemæi soror regina Cleopatra,
Cum esset sapiens, atq; eloquens, & formosissima,
Vt pulchritudine omnes mulceret, etiã naturas ferarũ,
Mortuo huius patre, habuit controuersias
Contra fratrem suum, de regno.
Cum autem ad Aegyptum esset profectus Cæsar,
Cæsar Iulius, Caius ille,
Ipse causam illorum iudicauit tunc.
At uerò huius frater ipse Ptolemæus,
Ad tribunal Cæsaris per se loquebatur:
Cleopatra autem ipsa, ore patronorum.
Cum autem uinceretur, uolens uictoriam inuertere,
Cæsari insinuauit: Sit notum tibi Cæsar,
Quòd mei patroni causam produnt.
Præsenti uultu igitur ipsa per meipsam tibi Cæsar
Volo pro tribunali tuo dicere, quæ dicere uolo.
Hoc lubentissimè cum reciperet Cæsar,
Annuit, atq; tribunali splendido apparato,
Regina ingreditur in hoc Cleopatra.
Et pulchritudinis primũ fulgorib. supra naturã huius
Captat omne theatrum, omnesq; iudices,
Cæsarem autem maximè omnibus mancipat magis.
Vt autẽ cum pulchritudinis fulgoribus illius indicibilis,
Rationes mouebat mellitas, iuridicas, fecundas,
Supra orationes Nestoris, supra cantilenas cygni,
Supra omnibus diuulgatos Sirenarum cantus,
Perculsi omnes, habuerunt silentium summum.
Quid quod hinc fit, quis ignoret sapientum?
Habuit in retibus amoris Cæsarem primum,
Veneris in floribus habuit ipsum uinctum, (terram,
In seruitutẽ redegit imperatorẽ, qui subegerat omnem
* *Cleopatra causam habuit præmium regni.*
Post mortem autem cæsaris Caij Iulij,
Vt feruentiores aggressa est res Cleopatra,
Aegyptios à principatu auulsit Romanorum.
Augustus Octauius Romæ tenens sceptra,
Nepos qui erat Cæsaris Caij Iulij,
Defectionem nequaquam ferens Aegyptiorum,
In sorore sua nomine Octauia
Habens sororiũ Antonium, mittit contra Aegyptios,
Vt frangeret horum impetum, sedans rebellionem.
Vt uerò Cleopatra audiuit, Antonium militare
Contra se in Aegyptum cum exercitu magno, (huius,
Imaginem ualde similẽ cum scripsisset pulchritudinis
Epistolas significantes se amare Antonium,
Misit ad Antonium. qui umbra etiam sola
Illa imaginis correptus, coniugem dimisit,
Et Cleopatræ fit, atq; partis Aegyptiorum,
Atq; Romanis bellum cum his committit.
Et primùm quidem donat Cleopatræ munera,
Phœnicum omnem regionem, atq; Hiericuntis,
Vbi & preciosissima arbor est balsami.

Secundum

Κατ' ἄλλους δὲ φυτάριον, οὐ δένδρον ὑπηργμένον,
Τὸν φοινικῶντα τοῦτον τι, καὶ χώρας δὲ μυρίας,
Τῇ κλεοπάτρᾳ δίδωσιν αὐτώνιος τῷ πόθῳ,
Καὶ παρθῶν δὲ τὴν σύμπασαν αὐτὴν αἰχμαλωσίαν,
Καὶ τοῦ τιγράνου τὸν υἱὸν σὺν ᾐχμαλωτισμένοις.
Καὶ βασιλεῖς ἀπέσφαξεν οὕνεκα ταύτης πόσους.
Καθώσπερ καὶ τὸν μάλχον δὲ ἀράβων σκηπτοφόρον,
Καὶ ὕπερ ὀκτάβιος, μὴ φέρων τὴν ὕβριν
Εἰς ἀδελφὴν τὴν ἑαυτοῦ, κλῆσιν ὀκταβίαν,
Ἀντ' ἀντωνίου μὲν αὐτοῦ λαβὼν γαμβρὸν ἀγρίππαν,
Στρατεύματα κινήσας δὲ καὶ κατὰ γῆς καὶ στόλῳ,
Ἀναδραμὼν τὴν ἤπειρον, ἦλθεν εἰς τὸν λευκάκταν,
Καὶ πόλεμον βαρύτατον ἐκείνοις συνεκρότησε,
Κατά τε γῆν καὶ θάλασσαν, ὡς θάλασσαν μὴ πλεῖσθαι,
Μὴ δὲ εἰπεῖν ναυκληρήμασι, μὴ δὲ ταῖς εἰρεσίαις,
Γαγεῖσαν ταῖς ἐκχύσεσιν αἱμάτων ταῖς ἀμέτροις.
Τὴν γῆν δὲ πάλιν πέλαγος, ἀλλ' ἐρυθρὸν γενέσθαι.
Τῷ † κατασύρειν ποταμοὺς αἱμάτων ἀκενώτους. πλημμυρεῖσθαι ποταμοῖς.
Τοὺς ἵππους γὰρ συνέβαινε τοὺς πολεμιστηρίους, ἐγκολυμβᾶν
Αὐτούς τε ἐπιβάτας τε, πελάγει τῶν αἱμάτων,
Μέχρι στηθῶν † ἐννήχεσθαι, τόσος ἐῤῥύη φόνος.
Ἔτι τελοῦσης δὲ οὖν ἀμφοῖν τῆς μάχης ἰσοῤῥόπου,
Κατά τε γῆν καὶ θάλασσαν, καὶ μηδενὸς νικῶντος,
Ὁ καῖσαρ ὀκτάβιος ἐστρατηγεῖ τὴν νίκην
Ῥωμαίοις ἐποιήσατο, ταῖς καταστρατηγίαις.
Βύρσαις βοῶν γὰρ ἔστρωσε τοὺς λόφους νεοδάρτοις,
Καὶ δι' αὐτῶν, ὀλισθηρῶν τὴν φύσιν ὑπηργμένων,
Ὁλκάδων πλῆθος ἄπειρον πανσόφως καθελκύσας
Εἰς θάλασσαν τὴν ὄπισθεν στόλου τῶν αἰγυπτίων,
† Ἀφνὼς κατετροπώσατο τούτους καταπλαγέντας, αἰθὺς
Καὶ τὸν αὐτώνιον αὐτὸν ἡρωϊκῷ τῷ τρόπῳ
Πολλοῖς συσταύτα καρτερῶς, ἀπέκτειναν τῇ μάχῃ.
Ζωγροῦσι κλεοπάτραν δὲ, καὶ τέκνα ταύτης δύο,
Ἄρσεν καὶ θῆλυ, ἥλιον τοῦ κλῆσιν, καὶ σελήνην.
Καὶ κλεοπάτρα μὲν αὐτὴν ἀνεῖλε ταῖς ἀσπίσιν,
Αἰχμάλωτος μὴ θέλουσα πρὸς ῥώμην ἀφικέσθαι.
Πλὴν γουν ομοῦ καὶ νεκρὰ τὸ στέφος ἦν κρατοῦσα,
Ὡς μηδὲ μετὰ θάνατον τῆς κεφαλῆς † ἐκπέσῃ. ἐκπέσῃ
Ὁ καῖσαρ δὲ ὀκτάβιος ἐκείνην ταριχεύσας,
Τῇ ἀδελφῇ τῇ ἑαυτοῦ κατήγαγεν εἰς ῥώμην, (σας,
Θρίαμβον μέγαν καὶ λαμπρὸν, καὶ προπομπὴν ποιή-
Ἡλίου προπομπεύσαντος αὐτοῦ, καὶ τῆς σελήνης,
Τῶν παίδων, ὧν εἰρήκαμεν, αὐτῆς τῆς κλεοπάτρας.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΤΟΥ ΜΑΝΩΕ, ΘΕΟΥ ὀπτασίας, καὶ περὶ ὧν ἔφη. σνδ.

Στεῖρα γυνὴ τῷ μανωὲ ὑπῆρχε συνοικοῦσα,
Ἔθλιβεν οὐ μετρίως δὲ τούτους ἡ ἀτεκνία.
Ἄγγελος δὲ τῇ γυναικὶ δισσάκις ἐπιφαίνει
Ἐν τῷ ἀγρῷ, καὶ ἄρηκε ταύτην τεκεῖν παιδίον.
Ἡ δὲ φησὶ τῷ μανωὲ τῷ ταύτης συνευνέτῃ.
Καὶ ὃς, ἔθυσεν ἔριφον, καὶ ἔθετο εἰς πέτραν.
Ὁ ἄγγελος τῇ ῥάβδῳ δὲ ἐπάταξε τὴν πέτραν.
Καὶ φλὸξ ἀρθεῖσα ἐξ αὐτῆς, ἀνάλωσε τὸ θῦμα.
Καὶ αὕτη τότε μὲν ἡ φλὸξ εἰς οὐρανὸν ἀνῆλθε,
Καὶ μετ' αὐτῆς ὁ ἄγγελος. ὁ μανωὲ δὲ λέγει,
Θανούμεθα

Secundum alios autem plantula, non arbor fuit.
Phœniciam hanc, atq; regiones complures
Cleopatræ donat Antonius ex amore.
Et Parthorum uerò uniuersam ipsam captiuitatem,
Atq; Tigrani filium unà cum captiuis.
Et reges iugulauit, gratia huius, multos:
Quemadmodum & Malchum, Arabum regem.
Quanquam Octauius non ferens contumeliam
In sororem suam, nomine Octauiam,
Pro Antonio ipso, accepto sororio Agrippa,
Exercitumq; mouens & terra & classe,
Prætercurrens Epirum, uenit in Leucactam,
Et bellum grauissimum cum illis committit,
Terra mariq;, ut mare non nauigaretur,
Neq; cederet nauigationibus, neq; remigationibus,
Constrictum effusionibus sanguinis immensis:
Terra autem rursus mare, sed rubrum, fieret,
Eo quòd attraheret fluuios sanguinis non uacuos.
Equos autem occidit bostiles,
Atq; ipsos equites, pelago sanguinis
Vsq; ad pectora innatare: tanta fluebat cædes.
Adhuc uerò cum esset inter utrosq; pugna æqualis
Terra mariq;, nulloq; uincente,
Cæsar Octauius præpotentem uictoriam
Romanis fecit artibus militaribus.
Pellibus enim boum strauit fastigia, recès excoriatis,
Et per ipsas, lubricas natura existentes,
Nauium multitudine immensa sapientissimè tracta,
In mare quod erat à tergo classis Aegyptiorum,
Statim in fugam uertit hos attonitos.
Atq; Antonium ipsum, heroico modo
Multis ingruentem fortiter, occiderunt in pugna.
Capiunt uerò & Cleopatram, & filios huius duos,
Masculum atq; fœminã, Solem nomine, atq; Lunam.
Et Cleopatra quidem seipsam interfecit aspidibus,
Captiua non uolens Romam peruenire.
Verùm iam quoq; mortua, coronam retinebat,
Vt neq; post mortem à capite deciderit.
Cæsar autem Octauius ipsam conditam
Sorori suæ adduxit Romam,
Triumpho magno & splendido cum pompa facto,
Sole pompam præcedente ipso, atq; Luna,
Filijs, quos diximus, ipsius Cleopatræ.

DE IPSIVS MANOAE, DEI uisione, & de quibus dixit. 254.

Sterilis uxor Manoæ fuit cohabitans.
Torquebat autem hos non mediocriter orbitas.
Angelus autem uxori bis apparuit
In agro, atq; dixit hanc parituram filiolum.
Illa autem dixit Manoæ suo coniugi.
Atq; is sacrificauit caprum, ac posuit in petram.
Angelus autem uirga percussit petram,
Et flamma eleuata ex hac, consumpsit uictimam.
Et ipsa quidem flamma tunc in cœlum ascendit,
Et cum ipsa angelus. Manoæ autem dicit:

Θανούμεθα, ὦ γύναιον, θεὸς ἡμῖν ἐφάνη.
Ταῦτα μὲν εἶπε μανωὲ, τῇ τότε ὀπτασίᾳ.
Μετὰ δὲ ταῦτα ἡ γυνὴ κατὰ γαστρὸς λαβοῦσα,
Γεννᾷ τὸν μέγαν τὸν σαμψὼν, ὃν πᾶσα βοᾷ γλῶσσα.

ΠΕΡΙ ΜΩΣΕΩΣ ΛΑΜΠΡΥΝΘΕΝ-τος τῇ θεοῦ θεωρίᾳ. σνε.

σινᾶ ΟΡει τῷ σιναΐ μωϋσῆς θεῷ προσομιλήσας,
Οτε κατάγειν ἔμελλε τὰς θεογράφους πλάκας,
Τῇ ὁμιλίᾳ τοῦ θεοῦ, καὶ πλησιάσει τούτου,
Αῤῥήτοις ἀπαστράψεσι λαμπρύνεται τὴν θέαν,
Ως ἀντιβλέπειν πρὸς αὐτὸν τινὰ μὴ κατισχύειν.
Οθεν παραπετάσματι τὸ πρόσωπον καλύψας,
Εβραίοις διελέγετο· γυμνῷ γὰρ τῷ προσώπῳ,
Ουδεὶς ἁπάντων ἴσχυε τοῦτον ἀντιβλέπειν.

ΠΕΡΙ ΣΩΦΡΟΣΥΝΗΣ ΤΟΥ ΠΟΡΦΥ-ρίωνος ὀρνέου. σνϛ.

Ο Πορφυρίων ὄρνεον ἄγαν ὑπάρχει σῶφρον.
Ως εἰ καὶ μόνην ὄψοιτο πόρνην, εὐθέως θνήσκειν.
Αριστοτέλης, σὺν αὐτῷ αἰλιανὸς, καὶ ἄλλοι,
Τὰ περὶ πορφυρίωνος γράφουσι τοῦ ὀρνέου.

ΛΕΞΙΣ ΙΣΤΟΡΙΩΔΗΣ, ΠΟΣΑ ΣΗ-μαίνει τὸ ἀγέρωχος. σνζ.

Λέξις τὸ ἀγέρωχος, τρία σημαίνει ταῦτα.
Ενδοξον, ἀρτοζήτην τε, τὸν ὑβριστὴν σὺν τούτοις.
Αγέρωχον τὸν ἔνδοξον, οὕτως ἐτυμολόγει,
Τὸν ἐποχούμενον ἄγαν ἐπὶ τοῦ γέρως.
Οχὴν, τροφὴν ἀγείροντα πάλιν, τὸν ἀρτοζήτην.
Πάλιν δὲ ἀγεροίοχον, ἀγέρωχόν μοι λέγε,
Τὸν ὑβριστὴν, ὀχούμενον ἄγαν ἐπὶ ἐρίδων.

ΛΕΞΙΣ ΙΣΤΟΡΙΩΔΗΣ, ΣΚΥΤΑΛΗ πόσα σημαίνει, καὶ πόθεν ἐτυ-μολογεῖται. σνη.

Ἐξ τὴν σκυτάλην γίνωσκε σημαίνουσαν, ἃ μάθε.
scutica Σκῦτος, τὸ παῖον τὰς πυγὰς παίδων τῶν μανθανόν-(των.
Σκυτάλη καὶ ἰχθὺς ἐστιν. ἐκλήθη δὲ σκυτάλη,
Τῷ πληκτικῷ πανεμφερὴς οὖσα τῶν παίδων σκύτει.
Καὶ τῶν δακτύλων τὰ ὀστᾶ καλοῦνται δὲ σκυτάλαι.
Καὶ ῥάβδος δὲ τετράγωνος, τῶν μαρμαροεργατούντων.
Εκ τοῦ τετραγωνίσματος νομίζω δὲ καὶ ταύτας
Τῆς, ἧς σκυτάλης ἔφημεν, τῆς τιμωροῦ τῶν παίδων,
Καὶ πᾶσα ῥάβδος λέγεται σκύταλος, καὶ σκυτάλη.
Εἴτ' ἐκ τῆς τῶν μαρμαρουργῶν ἧς προειρήκειν ῥάβδου,
Εἴτ' ἐκ τοῦ σκύζω, τὸ δηλοῦν ὀργίζομαι, κληθεῖσα,
Η τὰ σκυσμοῦ καὶ τῆς ὀργῆς τλῶσα, καὶ ὑπουργοῦσα.
Εκτη δὲ ἀξιάκουστος, λακώνων ἡ σκυτάλη,
Τὴν κἀγὼ ἐκφραστέον μοι, ὡς οἷόν τε συντόμως.
Οἱ λάκωνες πρὶν μέλλοντες ἢ στρατηγοῖς, ἢ ἄλλοις
Βουλὰς μυστηριώτιδας ἐν γράμμασι σημαίνειν,
Ῥάβδον λαβόντες ἥντινοῦν τῷ μήκει βραχυτάτην,
Καὶ ἐπιμήκει δέρματι πάνυ στενῷ, ὡς ζώνῃ,
Τὴν ῥάβδου ἐπιφάνειαν πᾶσαν εἱλοῦντες τούτῳ,
δέρρις Εγγραφον ἅπερ ἤθελον, ἑλίξεσι τοῦ † δέρρεως,
Α καὶ ἀνεγινώσκοντο τοῦ δέρρεως εἰλημμένου.
Τὸ σύνολον ἀνάγνωσις οὐκ ἦν δὲ τῶν γραμμάτων,
Αν ἐκ τῆς ῥάβδου τις αὐτῆς ἀφείλετο τὸ δέρμα.

πάλιν

Moriemur ô mulier, deus nobis apparuit.
Hæc dicit quidem Manoë in illa tunc uisione.
Post hæc autem mulier in uentre concipiens,
Generat magnũ Samsonẽ, quẽ omnis celebrat lingua.

DE MOSI FACIE, QVAE RE-splendebat Dei uisione. 255.

IN monte Sinai Moyses Deum alloquutus,
Quando deportaturus erat à Deo scriptas tabulas,
Colloquio Dei, atq; uicinitate huius,
Infandis fulgoribus splendescit uisu,
Vt contrà tueri in ipsum nullus ualeret.
Vnde uelo faciem contegens,
Hebræis colloquebatur. nuda enim facie
Nullus omnium poterat in ipsum respicere.

DE TEMPERANTIA PORPHY-rionis auis. 256.

POrphyrion auis ualde est temperans:
Vt si solam uideat meretricem, statim moriatur.
Aristoteles, cum ipso Aelianus, atq; alij,
Hæc de porphyrione scribunt aue.

DICTIO HISTORICA, QVOT significet Agerochus. 257.

DIctio Agerochus tria hæc significat:
Gloriosum, medicũ, cõtumeliatorẽq; præter hæc.
Agerochum, inclytum, sic etymon collige,
Eum qui uehitur eximiè super honorem.
Ochen, cibum congregantem rursus, mendicum.
Rursus autem, Agerœochum, Agerochum mihi dic,
Contumeliatorem, uectum nimium in contẽtionibus.

DICTIO HISTORICA SCY-tale, quot significet, undeq; nomen habeat. 258.

SEx Scytalem scito significare, quæ disce.
† Scytus, id quod uerberat nates puerorũ discentiũ.
Scytale etiam piscis est. uocatus est autem Scytale,
Flagello persimilis existens puerorum scuticæ.
Et digitorum ossa uocantur etiam Scytalæ,
Et uirga quadrangularis fabrorum marmorum.
Ex quadrangulari autem nomine affero & hæc,
Ab hac scytala quam diximus, puniente pueros,
Et omnis uirga dicitur Scytalus, atq; Scytale:
Siue ab illa marmorariorum, quam antè dixi, uirga:
Siue ex scyzo, quod significat irascor, uocata:
Quòd ea quæ sunt iræ atq; stomachi, tolerat atq; sub-
Sexta aũt digna auditiõe, Laconũ scytale, (ministrat.
Quæ interpretanda à me est, quantum licet, breuiter.
Lacones olim uel imperatoribus, uel alijs
Consilia secreta in literis significaturi,
Virgã accipiẽtes qualẽcunq; longitudine breuissimã,
Et in longitudine, corio admodũ angusto, ut cingulũ,
Virgæ superficiem totam inuoluentes hoc,
Scribebant quæcunq; uolebant in plicis corij:
Quæ & legebant, corio conuoluto.
Prorsus uerò lectio non erat literarum,
Si ex uirga quis ipsa abstulisset corium.

Rursus

Πάλιν δὲ ἀνεγινώσκοντο τῇ ῥάβδῳ τῇ ῥηθείσῃ,
Εἴπερ εἰλίχθη τὸ αὐτὸ δέρμα, καὶ προσηρμόσθη.
Οὕτως ὡς ἔφην γράφοντες, ἀφεῖλον τὴν ῥάβδον,
Καὶ μεθ' ἑτέρου ἔστελλον οἷς ἤθελον, τὸ δέρμα.
Τὴν ῥάβδον μεθ' ἑτέρου δὲ, πλὴν σὺν μεγίστῃ σκέψει.
Ἐκεῖνοι δὲ δεχόμενοι τὴν ῥάβδον, καὶ τὸ δέρος,
Εἱλοῦντες ἀνεγίνωσκον, ὡς ἔφημεν καὶ πρώην.
Τοῦτο καλῶς μοι γίνωσκε λακωνικὴν σκυτάλην.
Δέρος εἰς ῥάβδον ἑλικτὸν, γράφον βουλὰς κρυφίους,
Σφρυλῶνος ὄσαν δύναμιν τοῦ γύγου, πρὸ τοῦ γύγου.
Ἔστι καὶ εἶδος ὄφεως, ἕβδομον ἡ σκυτάλη.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΜΩΣΗΛΕ μονῆς. σνθ.

Ἡ νῦν μονὴ τοῦ μωσηλὲ, τοῦ μωσηλὲ ἦν οἶκος.
Ὁ μωσηλὲ πρὶν στρατάρχων βουλγάροις ἡττημένος,
Τῷ πέραν μέρει τῶν πηγῶν, μέλλων φυγεῖν εἰς πλοῖον,
Ἀποτυχὼν, εἰς θάλασσαν αὔνοπλος ἀπεπνίγη.
Ἐμοὶ θαυμάζειν δ' ἔπεισιν, ὅπως ἀνὴρ ἐκεῖνος
Θεὸς τυγχάνων θαλασσῶν, θαλάσσαις † ἐθεώθη,
Τρέψας τὸ πρὶν ἐπώνυμον, ὡς πρὸς φερωνυμίαν.
Καὶ γὰρ τὸ μωσηλὲ δηλοῖ τοῖς γόνοις αἰγυπτίων,
Ποσειδῶ, θεὸν θαλασσῶν, καὶ θεὸν τῶν ὑδάτων.

ΠΑΡΟΙΜΙΑ, Η ΛΕΓΟΥΣΑ, ΚΑΤΑ τὸν αἰσώπου ἀετὸν, ἐμοῖς ὠκυπτέροις τοξεύομαι. σξ.

Ὁ μυθογράφος αἴσωπος, τοῖς μύθοις αὐτοῦ πλάττει,
Ὡς ἀετὸς πετώμενος ἐφ' ὕψος, ἐτοξεύθη.
Ἰδὼν τὰ βέλους δὲ πτερὰ τῶν ἀετείων ὄντα,
Ἐμοῖς πτεροῖς, ἐβόησεν, ἐγὼ νῦν κατεβλήθην.

ΠΕΡΙ ΙΣΑΚ, ΚΑΙ ΗΣΑΥ, ΚΑΙ ἰακώβ. σξα.

Ὁ ἰσαὰκ ὁ ἀβραὰμ υἱὸς, καὶ ἡ ῥεβέκκα,
Υἱὸν γεννῶσι τὸν ἠσαῦ. τὸν ἰακὼβ, δευτέρως,
Τῶν ὢν ἠσαῦ ὑπῆρχε μὲν δασύς τε, καὶ πυῤῥάκης,
Καὶ βίον μετερχόμενος, θήραν καὶ κυνηγίας.
Ὁ δ' ἰακὼβ ἦν οἰκουρὸν τὸν βίον κεκτημένος.
Ὃς καὶ στραφέντα τὸν ἠσαῦ νῆστιν ἐκ κυνηγίας,
Φακῆν ἕψων, ζητοῦντα, οὐκ ἔδωκεν ὅλως.
Ἕως εἶπε, καὶ δώσεις μοι τὰ πρωτοτόκιά σου.
Καὶ οὗτος συγκατέθετο, λιμῷ νενικημένος.
Κἀν τούτῳ δ' ἔσχηκε φακῆν ἀντὶ πρωτοτοκίων.
Ἐξ ἰακὼβ ἓν πτέρνισμα, ἤτοι † ἀπάτημα
Πρὸς τὸν ἠσαῦ τὸν ἀδελφὸν, γέγονε τοῦτο πρῶτον.
Τὸ ἰακὼβ δὲ, πτερνιστὴς καθ' ἕλληνας σημαίνει.
Διδύμων τικτομένων γὰρ, πρῶτος ἠσαῦ ἐξῆλθε
Κατόπιν τούτου, καὶ αὐτὸς τῆς πτέρνης δεδραγμένος.
Οὕτω λοιπὸν καὶ ἰακὼβ ἐκλήθη τοῖς τεκοῦσιν.
Ἓν ἰακὼβ τοῦ πτερνιστοῦ πτέρνισμα τοῦτο πρῶτον,
Ὡς πρὸς ἠσαῦ τὸν ἀδελφὸν, τὸ τῶν πρωτοτοκίων,
Ἅπερ αὐτὸς ἀφείλετο, δοὺς τὴν φακῆν πεινῶντι.
Δεύτερον ἄλλο πτέρνισμα τὸ μεῖζον, μάνθανέ μοι.
Ὁ ἰσαὰκ ἀμβλυωπῶν ἤδη τοῖς γήρως χρόνοις,
Καὶ νόσῳ συνεχόμενος, πρὸς τὸν ἠσαῦ εἰρήκει·
Τέκνον ἐμὸν πρωτότοκον, ἠσαῦ μοι κεκλημένε,
Ἔξελθε, θήρευσόν ἐμοὶ τὶ προσφιλὲς εἰς βρῶσιν.

Ὡς αὐ

Rurſus autem legebantur in uirga dicta
Si complicatum fuiſſet coriũ,atq; accommodatum.
Sic,ut dixi,ſcribentes,auferebant uirgam:
Et per alium mittebant,quibus uolebant,corium:
Virgã aũt per aliũ:uerũ cũ maxima conſideratione.
Illi autem accipientes uirgam,atq; corium,
Complicantes legebant,ſicut diximus antea.
Hoc pulchrè mihi diſce Laconicam Scytalem.
Lorum in uirgam plicatum,ſcribens conſilia ſecreta,
Palæ exiſtentem uirtutem Gygis,antè Gygem.
Eſt & ſpecies ſerpentis ſeptimò,Scytale.

DE MOSELE MANSIONE. 259.

QVæ nunc manſio Moſele,Moſele erat domus.
Qui Moſele prius exercitus dux,à Bulgaris uictus
In ulteriore parte fontium fugiturus in nauigium,
Fruſtratus,in mari ſine naui præfocatus eſt.
Mihi uerò admirari ſubit qui uir ille,
Deus cum eſſet maris,in mari † deus factus ſit, ἀπεπνίγη, ſuffocatus ſit
Conuerſo prius agnomine in cognomen.
Etenim Moſele ſignificat filijs Aegyptiorum,
Neptunum,deum maris,& deum aquarum.

PAROEMIA QVAE DICIT, IVxta Aeſopi aquilam,meis celeribus alis iaculata ſum. 260.

FAbularum author Aeſopus,in ſuis fabulis fingit,
Quòd aquila uolans in altum,iaculo icta eſt.
Conſpicata autem ſagittæ pennas,aquilarũ exiſtẽtes,
Meis alis,clamauit,ego nunc deiecta ſum.

DE ISAAC, ET ESAV, & Iacob. 261.

ISaac Habrææ filius,atq; Rebecca,
Filium generant Eſau:Iacob,ſecundò.
Quorum Eſau quidem erat hirſutus,atq; ruffus,
Et uitam traducens in ferarum uenatione.
Iacob autem domeſticam uitam ſibi delegerat,
Qui & reuertentem Eſau ieiunum ex uenatione,
Lentem coquens,petenti non dabat omnino,
Donec inquit,Et dabis mihi primogenita tua?
Et iſte pactus eſt,fame uictus.
Atq; inde habuit lentem pro primogenituris.
Ex Iacob una ſupplantatio,ſiue deceptio, ἀπατωμία
Aduerſus Eſau fratrem,fuit hæc prima.
Iacob autẽ,ſupplantator ſecundũ Græcos ſignificat:
Geminis enim genitis,primus Eſau egreſſus eſt.
Poſt hunc & ille,plantam qui apprehenderat.
Sic deinceps Iacob uocatus eſt à parentibus.
Vna Iacob ſupplantatoris ſupplantatio hæc prima,
Contra Eſau fratrem,nempe de primogenituris,
Quas ipſe abſtulit dans lentem eſurienti.
Secundam aliam ſupplantationem maiorẽ diſce à me.
Iſaac cæcutiens iam ſenectutis temporibus,
Atq; morbo detentus ad Eſau dixerat:
Fili mi primogenite,Eſau mihi uocate,
Egredere uenare mihi aliquid gratum in cibum,

 Vt

Ὡς ἂν ἐκ τούτου βεβρωκὼς, σὲ τέκνον εὐλογήσω.
Οὕτω λοιπὸν ὁ μὲν ἠσαῦ ἐξῆλθεν ἐπὶ θήραν.
Ἡ δὲ ῥεβέκκα τὸν ἠσαῦ οὐ μίσει τιθεμένη,
Τὸν ἰακὼβ δὲ στέργουσα, φησὶν ὡς πρὸς ἐκεῖνον·
Ἔξελθε πρὸς τὰ ποίμνια, καὶ ἔριφόν μοι ἄξον,
Καὶ βρώματα σκευάσομαι τῷ σῷ πατρὶ, καὶ φάγοι.
Καὶ εὐλογίαν δώσει σοι τοῦ ἀδελφοῦ σου, τέκνον.
Ἄγει λοιπὸν ἔριφον, σφάττει συντόμως τοῦτο,
Ἡ μήτηρ συνεσκεύασε τοῦτο, παντοίαν βρῶσιν.
Τὸ δέρμα τοῦ ἐρίφου δὲ τῷ ἰακὼβ καλύπτει
Τὰς χεῖρας καὶ τὸν τράχηλον, ἵν' ὡς ἠσαῦ δεχθείη.
Καὶ δὴ λαβὼν τὰ βρώματα, φέρει πρὸς τὸν πατέρα,
Εἰπὼν, ἰδοὺ πεπλήρωκα πάτερ τὸν σὸν τὸν πόθον,
Φαγὼν οὖν ἐπευλόγει με, πλήρου τὰς ὑποσχέσεις.
Ὁ δὲ χειρῶν ἀψάμενος, καὶ τοῦ τραχήλου τούτου,
Κεκαλυμμένοις δέρματι, ὡς ἔφην, τοῦ ἐρίφου,
Οὕτω πως ἀναφθέγγεται, καὶ λέγει πρὸς ἐκεῖνον·
Ἡ μὲν φωνὴ τοῦ ἰακὼβ, αἱ χεῖρες τοῦ ἠσαῦ δέ.
εὐλόγησε Ὅμως ἐκεῖνον, ὡς ἠσαῦ, † εὐλόγησε τῷ τότε.
Ὡς δὲ ἠσαῦ ἐσύστερον ἦλθε μετὰ τῆς θήρας,
Κλαίων καὶ ὀδυρόμενος περὶ τῆς εὐλογίας,
Εἶπε πρὸς τοῦτον ὁ πατὴρ, πᾶσαν τὴν εὐλογίαν
Τῷ ἀδελφῷ σου δέδωκα, δόλοις τοῖς τῆς μητρός σου.

Vt ex eo comedens, te benedicam fili.
Sic deinceps Esau egressus est in uenationem.
Rebecca autem ipsi Esau infensa,
Iacob autem diligens, inquit sic ad illum:
Egredere ad greges, atq; bœdum mihi adducito,
Et escas præparabo patri tuo, ut comedat,
Atq; benedictionem det tibi fratris tui, fili.
Adducit inde hœdum iugulat breuiter hunc,
Mater apparauit hunc in uarium cibum.
Pelle autem hœdi Iacob operit
Manus atq; collum, ut tanquam Esau susciperetur.
Atq; acceptis cibis, fert ad patrem,
Dicens: ecce compleui pater tuum desiderium,
Comedens igitur benedic me, imple promissiones.
Ille autem manibus attrectatis, atq; collo huius,
Coopertis pelle, ut dixi, hœdi,
Sic quodammodo respondet & dicit ad illum:
Vox quidem Iacob, manus autem Esau.
Tamen illum uelut Esau benedixit tunc.
Vt autem Esau deinceps uenit à uenatione,
Flens atq; eiulans de benedictione,
Dixit ad illum pater: omnem benedictionem
Fratri tuo dedi, dolis matris tuæ.

ΠΕΡΙ ΙΣΤΙΑΙΟΥ ΚΑΙ ΑΡΙΣΤΑΓΟρα, ὃ καὶ ἐγράφη. σξβ.

Ὁ Ἱστιαῖος γένει μὲν μιλήσιος ὑπῆρχε.
Δαρείῳ συστρατεύσας γὰρ ξέρξου πατρὶ πρὸς πέρσας,
Ἐπεὶ φιλίαν καθαρὰν ἐτήρησε τοῖς πέρσαις,
ἐκ † Παρὰ δαρείου δωρεὰν ἔσχε, μυρκῖνον κτίζειν.
Ἥτις μυρκῖνος, ἠδωνὸς πρότερον ἐκαλεῖτο.
Ὁ πέρσης δ' ὁ μεγάβυζος στραφεὶς ἐκ παιονίας,
Δαρεῖον πείθει, μηδαμῶς κτίζειν ἐᾶν μυρκῖνον,
Ἀλλὰ πρὸς σοῦσα μεθ' αὐτοῦ λαβεῖν τὸν ἱστιαῖον.
Ὁ ἱστιαῖος τολοιπὸν τῷ πόθῳ τῆς πατρίδος,
Ὡς ἂν εἰς ταύτην ἐκ περσῶν ἀποσταλείη πάλιν,
Τοιοῖσδε μηχανήμασι στάσεις δεινὰς ἐγείρει.
Λαβὼν οἰκέτην, ἔξυρε τὴν κεφαλὴν ἐκείνου,
Γράφει τε γράμματα στικτὰ, κομάσαντα δὲ πάλιν,
Πέμπει τοῦτον εἰς μίλητον πρὸς τὸν ἀρισταγόραν,
Ὃς ἦν γαμβρὸς, ἀνεψιὸς ὁμοῦ τοῦ ἱστιαίου.
Ξύρας δὲ τοῦτον καὶ αὐτὸς, καὶ ἀναγνοὺς ὡς χάρτην,
Τὰς ἑλληνίδας ἐκ περσῶν πάσας ἀφίστα πόλεις,
Καὶ ἀθηναίους ἔπεισε τὰς σάρδεις ἐκπορθῆσαι.
Δαρείου τοῖς συμβᾶσι δὲ μεγάλως ἀθυμοῦντος,
Σατράπης πέρσης παρεστὼς τὶς, λέγει τῷ δαρείῳ,
Ἀργαλέον δέ μοι ἐστὶ θεὸν ὡς πάντ' ἀγορεῦσαι.
» Τοῦτο μὲν τὸ ὑπόδημα ἔρραψεν ἱστιαῖος,
» Ῥαφὲν δὲ ὑπεδήσατο αὐτὸ ἀρισταγόρας.
Τουτέστι, τὴν ὑπόθεσιν δέδωκεν ἱστιαῖος,
Ἐς τέλος δ' ἐξέπραξεν αὐτὴν ἀρισταγόρας.
Παρὰ δαρείου τέλος δὲ σταλεὶς ὁ ἱστιαῖος,
Ὑποσχημένος σύμβασιν τῶν πόλεων ποιῆσαι,
Γῆν τὴν περσίδα παρεικὼς ἔρρεμβε, καὶ γῆν τὴν σούσων,
Ἐν τῇ πατρίδι τὸ λοιπὸν τοῖς φίλοις διῃτᾶτο.
Τὴν τελευτὴν εἰ θέλεις δὲ μαθεῖν τοῦ ἱστιαίου,

Ἔχεις

DE HISTIAEO ATQVE ARIstagora, quæ & scripta est. 262.

Histiæus genere quidem Milesius fuit.
Cum Dario enim militās Xerxis patre in Persas,
Quoniam amicitiam puram seruauit Persis,
A' Dario donum habuit Myrcinum condere,
Quæ Myrcinus, Hedonus antea uocabatur.
Persa autem Megabyzus reuersus ex Pæonia,
Dario suadet, ut nequaquā condere fineret Myrcinum,
Sed ad Susam secum assumeret Histiæum.
Histiæus postea amore patriæ,
Vt in hanc ex Persis mitteretur iterum,
Tali arte seditiones excitat.
Accepto seruo, totondit caput illius,
Scribitq; literas impressas: comatum autem rursus,
Mittit hunc in Miletum ad Aristagoram,
Qui erat gener, consobrinusq; simul Histiæi.
Tondens autem hunc & ipse, & legēs uelut chartam,
Græcas à Persis omnes deficere facit urbes,
Et Athenienses suasit Sardes depopulari.
Dario autem his euentibus ualde indignante,
Satrapa Persa assistens quispiam dicit Dario,
Difficile autem mihi est, deus uelut, omnia narrare:
Hunc quidem calceum consuit Histiæus, «
Consutum autem induit ipsum Aristagoras. «
Hoc est, causam dedit Histiæus,
In finem uerò adduxit ipsam Aristagoras.
A' Dario autem postremò missus Histiæus,
Pollicitus concordiam urbium facere,
Terram Persidem prætermittens, & terrā Susiorum,
In patria deinceps cum amicis morabatur.
Mortem autem si uis discere Histiæi,

Habes

Ἔχεις πλατέως ἔπισθεν ταῖς πρώτων ἱστορίαις,
Εἰς ἐνενηκοστὸν ἕκτον βαθμὸν παρεγκειμένην.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ, ΓΙΝΕΣΘΕ ΦΡΟΝΙΜΟΙ ὡς οἱ ὄφεις, ἄλλως ἑρμηνευθεῖσα παρ' ἐμοῦ, χαριεντῶς καὶ ἀστείως, κατὰ μέθοδον δεινότητος, πρὸς τὸ ἐμοὶ συμφόρον. σξγ.

ΕΝ ταῖς γραφαῖς ταῖς ἱεραῖς ταῖς τῶν εὐαγγελίων,
Χριστός φησί που πρὸς αὐτοὺς τοὺς μαθητὰς, καὶ πάν- (τας,
» Γίνεσθε ὡς οἱ ὄφεις μὲν φρόνησιν κεκτημένοι,
» Ακέραιοι δὲ γίνεσθε ὡς αἱ περιστεραί μοι.
Τοῦτο δηλοῖ καὶ λέγει δὲ χωρίῳ τῷ ἐκείνῳ,
Τὰς σφῶν τηρεῖτε κεφαλὰς, καθάπερ καὶ ὁ ὄφις.
Ος ἐπιβουλευόμενος, τυπτόμενος εἰς φόνον,
Παντοιοτρόπως κεφαλὴν τὴν ἑαυτοῦ συγκρύπτει.
Οὕτως ὑμεῖς ἀπόστολοι, καὶ εὐσεβὴς δὲ σύμπας,
Τυράννοις τιμωρούμενοι, καὶ ἀσεβῶν τῷ γένει,
Τὴν κεφαλὴν φρουρεῖτε μοι, πίστιν τὴν ὑμετέραν.
Καὶ μὴ θεὸν ἀρνήσησθε μέχρις αὐτοῦ θανάτου.
« Ακέραιοι δὲ γίνεσθε, ὡς αἱ περιστεραί μοι.
Καὶ τοῦτο πάλιν τὸ αὐτὸ δηλοῖ τε καὶ σημαίνει.
Ακέραιοι γὰρ λέγονται περιστεραὶ τοιῶσδε,
Φρόνιμοι, ὥσπερ λέγεται περιστερὰ τοῦ νῶε,
Απολυθεῖσα ὑπ' αὐτοῦ κατακλυσμοῦ τῷ χρόνῳ,
Καὶ πάλιν ὑποστρέψασα πρὸς κιβωτὸν τὴν νῶε.
Καὶ πᾶσα δὲ περιστερὰ εἰ γεννηθῇ οἰκία,
Εκ ταύτης οὐκ ἀποφοιτᾷ, εἰ μὴ ὑπάρχει νόθη,
Καὶ μὴ τεχθεῖσα ἐν αὐτῇ, ἀλλ' ἄλλοθεν † ἀχθεῖσα.
Τὰ ἱερὰ μὲν λόγια οὕτω τηρεῖν κελεύει,
Τὴν κεφαλὴν τὴν ἑαυτῶν, ἤγουν ἡμῶν τὴν πίστιν.
Εγὼ τηρεῖν δὲ κεφαλὴν εἶπον ἀστείῳ λόγῳ,
Μεθόδῳ τε δεινότητος ῥητορικῷ τῷ τρόπῳ,
Τὰς κεφαλὰς, καὶ τοὺς ἡμῶν αὐθέντας καὶ δεσπότας
Τηρεῖν, μὴ ὑποκλέπτεσθαι, καὶ ἀπατᾶσθαι δόλοις,
Τοῖς τῶν κλεπτοαγίων τε, καὶ τζουριχοαγίων,
Τοὺς οὓς ἐχειροτόνησαν, ὠνόμασαν ἁγίους,
Ανθρωποι ἀλιτήριοι, ὁμότροποι ἐκείνοις.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ, ΜΗ ΓΙΝΟΥ ΦΡΟΝΙμος παρὰ σαυτῷ. σξδ.

ΤΟῦτο φησὶν ὁ σολομῶν, παιδεύων τοὺς ἀνθρώπους,
Μὴ αὐτοβούλους γίνεσθαι, καὶ τῶν αὐταρεσκούντων,
Χρᾶσθαι δὲ συμβούλοισιν. ἐγὼ δ' εἰρήκειν τοῦτο,
Ανθ' οὗ γράφων ἐξήγησιν ὁμήρου, τῇ αὐγούστῃ,
Εχουσαν καὶ μετάφρασιν ἁμαξευμένοις στίχοις,
Πρῶτον μὲν τετραδίσκια τῶν σμικροτάτων γράφων,
Ενὸς ἑκάστου ἀπ' αὐτῶν μὴ πλέον τι χωροῦντος,
Οκτὼ καὶ ὀγδοήκοντα στίχων, σὺν δεικάδι,
Τῷ καθ' ἓν ἐλάμβανον δώδεκα τῶν χρυσίνων,
Χρυσίνων νομισμάτων δὲ, πλὴν ἐκ λευκοῦ χρυσίου.
Επεὶ πυκνοῦν δὲ μηνυθεὶς τὰς χάρτας πρὸς ὀλίγον,
Τῷ ἐπὶ διοικήσεων τελοῦντι τῆς αὐγούστης.
Λαβὼν δὲ τὸ τετράδιον μέγιστον, ἐγεγράφειν
Τριπλασιασμοῖς ἐν στιχισμοῖς τετράδια ὡς δέκα,
Ο δὲ καὶ τὸ δεκαπλάσιον ἴσον ἁπλῷ ἐδόκει,
Καὶ μᾶλλον δὲ καὶ ἔλαττον, εἴτε καὶ ὡς οὐδέν τι.

Λαβὼν

Habes latè retro in prioribus historijs,
In nonagesimo sexto gradu collocatam.

DE HOC, ESTOTE PRVDENtes sicut serpentes: aliter interpretata à me, uenustè atq; urbanè, iuxta methodum uehementiæ, ad meam commoditatem. 263.

IN scripturis sacris, quæ sunt euangeliorum,
Christus dicit alicubi ad suos discipulos, & omnes:
Sitis uelut serpentes quidem prudentiam habentes, «
Simplices autem estote sicut columbæ mihi. «
Hoc autem significat & dicit loco illo:
Vestra seruate capita, quemadmodum serpens,
Qui insidiatus uapulansq; ad mortem,
Omni modo caput suum abscondit.
Sic uos apostoli, atq; pius omnis,
A tyrannis cruciati, atq; impiorum genere,
Caput seruate mihi, fidem uestram,
Et ne Deum negetis, usq; ad ipsam mortem.
Simplices autem mihi sitis sicut columbæ: «
Et hoc rursus idem indicat, atq; significat.
Simplices enim dicuntur columbæ tali modo,
Prudentes, sicut dicitur columba Noë,
Dimissa ab ipso diluuij tempore,
Et iterum reuersa ad arcam Noë.
Et omnis columba autem, si nata fuerit domi,
Ex hac non recedit, nisi fuerit spuria,
Et non genita ibi, sed aliunde si adducatur. ἀχθεῖσα
Sacra quidem oracula sic seruare iubent,
Caput suum uidelicet nostram fidem.
Ego seruare autem caput dixi urbano sermone,
Methodoq; uehementiæ, rhetorico modo,
Capita, & nostros authores, atq; dominos
Seruare, non suffurari, neq; fallere dolis
Sacrilegorum, atq; Tzurichosanctorum,
Quos designarunt, nominaruntq; sanctos,
Homines perditi, moribus illorum simillimi.

Sufurrantes sanctos fere, id est, hypocritas dicit.

DE HOC, NE SIS SAPIENS apud teipsum. 264.

HOc dicit Solomon, erudiens homines,
Ne apud se consulti fiant, & sibijpsis placentes,
Vtantur autem consultoribus. ego uerò dixi hoc,
Eo quòd scribens enarrationem Homeri. Augustæ,
Habentem & interpretationē plaustralibus uersibus,
Primum quidem Tetradiscia ex minimis scribens,
Vnoquoq; ex ipsis non amplius capiente,
Quàm octo & octuaginta uersus, cum margine,
In singula accipiebam duodecim aureos:
Aurea numismata autem, uerùm ex albo auro.
Quia autem arctare delatus sum chartas paululum,
Ab eo qui in administrationibus erat Augustæ:
Accepto aūt quaternione quodā maximo, scripseram
Triplicatis carminibus quaterniones quasi decem:
Ille autem & decaplasma, æquale simplici æstimabat,
Et magis & minus, siue etiam quasi nihil quicquam:

Cum

Λαβὼν γὰρ ταῦτα μετὰ λοιπὸν ἐκεῖνος ἀπεστάλκει.
Γράφε δὲ γράφε συνεχῶς ἐμελώνει, καὶ μόνον.
Καὶ μετὰ τὴν συμπλήρωσιν σχῆς δωρεὰς ὁποίας.
Πρὸς τὸ αὐτοῦ πληρέψυχον ἔγραψα τὰ γραφέντα.

ΠΕΡΙ ΑΛΙΤΗΡΙΩΝ, ΠΟΘΕΝ ἐκλήθησαν. σξε.

Λιμὸς ποτὲ κατέσχηκε μέγιστα τὰς Ἀθήνας,
Ὡς περιτρέχειν πανταχοῦ τοὺς περιεργοτέρους,
Εἴ πως ἐκείνοις ἀκουσθῇ ψόφος ἀλοῦντος μύλου.
Εὐθὺς γὰρ παρεισφρέοντες σὺν ἀκαθέκτῳ ῥύμῃ,
Τὰ ἄλφιτα καὶ ἄλευρα ἥρπαζον ἐκ τηρούντων.
Ἐκ τούτων ἀλιτήριος καλεῖται πᾶς κακοῦργος.

τίνι ΛΕΞΕΩΝ ΔΙΑΦΟΡΑ, †ΤΙ ΔΙΑΦΕρει παχὺς καὶ πάχης. σξς.

Παχὺς μὲν ὁ ἀνόητος κυρίως κλῆσιν φέρει.
Πάχης δὲ ὁ κατάσαρκος, καὶ πιμελὴς καλεῖται.
Ἐμοὶ δὲ κατάσαρκος, ὡς καὶ ἀριστοφάνει,
Παχὺς κατονομάζεται, καὶ ὁ ἀνόητος δέ.
Ὁ γὰρ παχὺς, ἀνόητος, τῶν φυσικῶν τοῖς λόγοις.
Τῶν ἔξω γὰρ οἱ σύμπαντες, πολλοὶ δὲ καὶ τῶν ἔσω,
Εἱρκτὴν φασὶ καὶ φυλακὴν ψυχῆς εἶναι τὸ σῶμα.
Ἂν οὖν τὸ σῶμα πέφυκε παχὺ, καὶ πιμελῶδες,
Εἴργει τὸ ὄμμα τῆς ψυχῆς τῶν νοητῶν τι βλέπειν.
Ἂν δέ γε κάτισχνον ἐστὶν, οὐ κατειργύνει τόσον,
Ἀλλ' ἀπολαύνει νοητῶν ἔνδον ἀπαυγασμάτων.
Ὥσπερ ἐπαπολαύει τις ἡλίου σελασμάτων,
Ἂν ἔνδον εἴργηται φρουρᾶς ὑελῳ περιεχομένοις.
Εἴτε φατνώμασιν, ἢ δοραῖς, εἴτε τοιούτοις ἄλλοις.
Οὕτω καὶ ὁ ἀνόητος, καὶ πιμελὴς ὁμοίως,
Παχὺς κατονομάζεται ἐμοί τε καὶ ἑτέροις.
Πάχης δὲ Ἀθηναίων τις ὑπῆρχε στρατηγέτης.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ, Ο ΜΗ ΕΙΣΕΡΧΟΜΕνος διὰ τῆς θύρας, ἀστείως ἑρμηνευθέν. σξζ.

Θύρα, τὸ θεῖον δίδαγμα τὸ τῶν εὐαγγελίων,
Δι' ἧς ὁδὸς τοῖς θέλουσιν εἰς ἄνω βασιλείαν.
Ὁ γοῦν μὴ εἰσερχόμενος διὰ τῆς θύρας ταύτης,
Κλέπτης τυγχάνει καὶ λῃστὸς, καὶ τῶν ἀσεβεστάτων,
Ψυχὰς λαφύρων εὐσεβῶν, καὶ δαίμοσι παρέχων.
Θύρα μὲν αὕτη ταῖς γραφαῖς ἐστὶ ταῖς θειοτέραις.
Ἐγὼ δὲ ἀστείως εἴρηκα, τῶν μοναστῶν τοὺς νόμους,
Θύραν τῶν ζώντων, μᾶλλον δὲ σεμνῶς, ἐν κοινοβίῳ.
Μὴ διὰ θύρας βαίνειν δὲ λέγω, τοὺς κλεπταββάδας.
Χωστοὺς, ἐγκλείστους, ἕλκοντας θηρία, στυλοβάτας.
Πάντας ὅσοι παρὰ τὰ νόμιμα δρῶσι τὸν βίον.
Καὶ τῶν μονοτροπούντων δὲ, πλὴν ἐν ἐρήμοις τρόποις.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ, ΘΗΡΑΣ ΕΛΚΩΝ ὥσπερ Ὀρφεύς. σξη.

Ὀρφεὺς ἦν θρᾷξ ἐξ Ὀδρυσῶν, πατρίδος Βισαλτίας.
ὃς Ὑπερβαλὼν τῶν μουσικῶν πάντων, †τὸν βίος ἔθελγεν,
Ὡς λίθους, θῆρας, καὶ φυτὰ, καὶ πᾶσαν θέλγειν φύσιν,
Τῇ μουσικῇ τῇ ἑαυτοῦ, καὶ καθέλκειν ταῦτα.
Τοῖς πρὶν εὑρήσεις δωδέκατον ταύτην τὴν ἱστορίαν.

Cum accepisset enim hæc à me, nihil ille mittebat:
Scribe autem scribe continenter indie abat, & solum,
Et post absolutionem habebis dona magna:
Ad eius arbitrium scripsi, quæ scripta sunt.

DE ALITERIIS, VNDE uocati sunt. 265.

Fames olim inuaserat maxima Athenas,
Vt circumcurrerent undiq; curiosiores,
Si fortè ab ipsis audiretur strepitus molentis molæ.
Statimq; irrūpentes cū ineluctabili impetu, (uassent.
Quæ molebantur atq; farinas rapiebant ab ijs qui ser
Hinc Aliterius uocatur omnis maleficus.

DICTIONVM DISCRIMEN, IN quo differant Pachys & Pachet. 366.

Pachys quidem fatuus propriè nomen gerit,
Paches autem corpulentus atq; pinguis uocatur.
A me autem corpulentus, sicut & ab Aristophane,
Pachys cognominatur, atq; item fatuus.
Crassus enim, fatuus, Physicorum rationibus.
Profani enim omnes, multi uerè etiam ex nostris,
Carcerem atq; custodiam dicunt animæ esse corpus.
Si igitur corpus fuerit crassum atq; pingue,
Vetat oculum animæ intelligibilium aliquid uidere.
Si autem subtenue est, non prohibet adeò.
Sed fruitur intelligibilibus intus splendoribus.
Quemadmodum fruitur quispiam solis radijs,
Si intus cohibetur, custodia uitro obsepta,
Siue lacunaribus, uel pellibus, siue talibus alijs.
Sic & fatuus, atq; pinguis similiter,
Pachys denominatur mihiq; & alijs,
Paches autem Athenienfium quidam fuit imperator.

DE HOC, QVI NON INGREditur per ostium, urbane interpretatum. 267.

Ianua, diuina doctrina quæ est euangeliorum,
Per quam uia est tendentibus in supernum regnum.
Qui igitur non ingreditur per ianuam hanc,
Fur est, atq; latro, & ex impijssimis,
Animas deprædans piorum, atq; dæmonijs præbens.
Ianua quidem hæc in scripturis est diuinis.
Ego autem urbanè dixi, solitariorum leges
Ianuam uiuentiū: magis autē reuerenter, in cœnobio.
Non per portam uenire autem Cleptabbadas,
Congestos, inclusos, trahentes feras, stelobatas,
Omnes quicunq; præter legitima agunt in uita,
Et qui solitariè degunt, uerùm in eremi locis.

DE HOC, FERAS TRAHENS uelut Orpheus. 268.

Orpheus erat Thrax, ex Odrysis, patria Bisaltiæ,
Excellentior musicis omnibus quos uita uidit,
Vt lapides, feras, plantas, & omnē mulceret naturam
Musica sua, atq; attraheret hæc.
In prioribus inuenies duodecimam hanc historiam.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ, ΜΗ ΔΕΧΕΣΘΑΙ, ΑΛΛ' ἀποπέμπειν ἐξ ὀπίσω. σξθ.

Τὸ σχῆμα τοῦτο, κόλλησις τοῖς ῥήτορσι τυγχάνει.
Αὕτη δ' ἐστὶν ἡ κόλλησις, χρῆσις ἐξ Ἡσιόδου,
Μεθόδῳ μοι δεινότητος ῥηθεῖσα συμφερόντως.
Ἐκεῖ Πανδώραν γὰρ αὐτὸς φησὶν ἐξαποπέμπειν.
Ἐγὼ τὰ διλιτραῖα δὲ μῆλα τῶν Κλεπταββάδων.
Τί δ' ἡ παρῳδία τε καὶ κόλλησις, εἰρήκειν
Εἰς τὴν δὲ τὴν ἑκατοστὴν ἑξηκοστὴν ἐνάτην.

ΧΡΗΣΙΣ ΕΞ ΗΣΙΟΔΟΥ, ΑΣΤΕΙΑ λογικὴ χρεία γεγονυῖα τῷ Τζέτζῃ. σο.

Μή πού τι γένηται κακὸν θνητοῖσιν, ὁ Ἀσκραῖος
Εἶπε, μὴ βλάβη γένηται θνητοῖς ἐκ τῆς Πανδώρας.
Ἐγὼ δὲ τὰ λιτρόμηλα, καὶ διλιτρόμηλα δὲ,
Τῶν Κλεπταββάδων, ὄπισθεν εἰρήκειν ἀποπέμπειν,
Μή πω κακόν τι γένηται, ἀποθανεῖν ἀμήλους,
Ὅσοι λίτρας μὴ κέκτηνται, μηλαββάδα ὠνεῖσθαι.
Τοῦτο δ' ἀστεία λογικὴ χρεία τυγχάνει πάντως.
Ἐρεῖ γάρ τις εὐτράπελος ἄνθρωπος τῶν ἀστείων,
Τὰ Κλεπταββάδων ἔφασκε λιτρόμηλα ὁ Τζέτζης,
Στρέφειν μὴ θάνοι ἄμηλος πᾶς ἄλιτρος ἀνθρώπων.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ, ΟΥΤΕ ΤΙ ΜΑΝΤΙΣ ἐὼν, οὔτ' οἰωνῶν σάφα εἰδώς. σοα.

Ἀπόφθεγμα παρέλειψας ῥηθέν μοι τῶν ἀστείων,
Κείμενον ταῖς ἐπιστολαῖς, ὃ πρότερον λεκτέον,
Καὶ μετ' αὐτὸ τὸν μάντιν δὲ, καὶ τὸν οἰωνοσκόπον.
Εἰς ἐκκλησίαν εἰσελθὼν, ὡς ἤκουσα ψαλλόντων,
Ἁμαρτωλῶν τὰ κέρατα κύριος καταθραύσει,
» Καὶ δὴ καὶ ὑψωθήσεται τὸ κέρας τοῦ δικαίου.
Χρῆσιν ἀπεστομάτισα ῥητῶν ἡσιοδείων.
» Νῦν δὴ ἐγὼ μήτ' αὐτὸς ἐν ἀνθρώποισι δίκαιος
» Εἴην, μήτ' ἐμὸς υἱός· ἐπεὶ κακὸν ἄνδρα δίκαιον
» Ἔμμεναι, εἰ μείζω γε δίκην ἀδικώτερος ἕξει.
Ὅπερ ἂν τότε εἴρηκα, διοικητὰ δεσποίνης
Θραῦσαι κεράτων ἀλιτρῶν, ὕψει δικαίου κέρας,
Τοῦτο νῦν θέλω καὶ πρὸς σὲ πάλιν εἰπεῖν προσφόρως,
Εἰ λίτρας Κλεπταββάσι τε, καὶ Τζουριχοαγίοις,
Ἐπὶ ἑνὶ τῷ μήλῳ τε δωρεῖσθαι, καὶ τῇ ῥόᾳ,
Ἀνθρώποις συγγραφεῦσι δὲ μεταφρασταῖς βιβλίων
Λέγεται, μεταφράσαιμεν μῆκος τοσαύτης βίβλου,
Καὶ τότε δώσετε αὐτοῖς ὅπερ ὑμῖν δοκεῖ.
Μὴ εἴην ἔπω συγγραφεὺς, μὴ δ' ἐμός τις φίλος,
Εἰ πόνοις τόσοις μηδὲν ὁ συγγραφεὺς λαμβάνει,
Οἱ τεχνικοὶ τὰς λίτρας δ' ἀπόνως, μηλοπρᾶται.
Αὕτη τοῦ ἀποφθέγματος ἡ ἔλλειψις ὑπάρχει.
Τὸ, οὔτε μάντις δ' ἐὼν, οὔτ' οἰωνῶν εἰδήμων,
Ἐν Ὀδυσσείᾳ Ὅμηρος φέρει τινὰ εἰπόντα.
Ἐγὼ τῷ αὐτοκράτορι γράφων δ' εἴρηκα τοῦτο.

ΨΥΛΛΩΝ ΓΑΡ ΝΕΦΟΣ ΥΠΕΡ τὴν Ξέρξου τὴν ἄμετρον στρατιάν. σοβ.

Στρατεία, ἡ ἐκστράτευσις. ἡ στρατιὰ, τὸ πλῆθος.
Τῷ τοῦ Δαρείου δ' υἱῷ τῷ Ξέρξῃ τῷ μεγάλῳ,

Κατ'

DE HOC, NON SVSCIPIENdum, sed ablegandum retro. 269.

Figura hæc, agglutinatio rhetoribus est.
Hæc autem est agglutinatio, usus ex Hesiodo,
Methodo mihi uehementiæ dicta utiliter.
Illic Pandoram enim iubet ipse ablegare:
Ego autem bilibria poma Cleptabbadorum.
Quid autem parodia, atq; agglutinatio, dixeram
In centesima sexagesima nona.

VSVS EX HESIODO, VRBAna, rationiq; consentanea Chria facta Tzetzæ. 270.

Ne forte aliquod fiat malum mortalibus, Ascræus
Dixit, ne noxa fiat mortalibus ex Pandora.
Ego autem libræ poma, atq; bilibria poma item
Cleptabbadorum, supra dixeram ablegare,
Ne forte malum quid fiat mori absq; pomis.
Quotquot uannos non habentes, Melabbada emunt.
Hoc autem urbanus rationalis usus est omnino.
Dicet autem quispiam facetus homo ex urbanis,
Cleptabbadorum dixisti litromela, ô Tzetzes,
Vertere, ne moriatur amelos omnis alitros homo.

DE HOC, NEQVE QVIS VAtum existens, neq; auspiciorum plane peritus. 271.

Apophthegma prætermisisti, dictũ à me urbanum,
Situm in epistolis, quod prius est dicendum,
Et post ipsum, uatem, atq; aruspicem.
In ecclesiam ingressus ut audiui canentes,
Peccatorum cornua Dominus confringet, «
Et sanè exaltabitur cornu iusti: «
Vsum ore expressi dictorum Hesiodi,
Nunc ego neq; ipse in hominibus iustus «
Sim, neq; meus filius: quoniam malum, uirum iustum «
Esse, si potiorem causam iniustior habebit. «
Quod igitur tunc dixi, ô procurator reginæ,
Frange cornua perditorum, exalta iusti cornu:
Hoc nunc uolo & ad te dicere utiliter,
Si litras Cleptabbasibus atq; Tzurichoagijs,
Pro uno pomo donatis, & malo punico,
Hominibus aũt historicis, atq; interpretãtibus libros,
Dicitur, interpretemur longitudinem talis libri,
Et tunc dederitis eis quod uobis uidetur:
Ne sit inquam author, neq; meus aliquis amicus,
Si pro laboribus tantis nihil author acceipit.
Artifices autẽ litras sine labore, pomorũ uenditores.
Hic apophthegmatis defectus est,
Quòd neq; uates existens, neq; aruspicinam sciens.
In Odyssea Homerus inducit quendam loquutum.
Ego autem imperatori scribens dixeram hoc.

PVLICVM ENIM NEBVLA, super Xerxæ immensa multitudine. 272.

Exercitus, expeditio: copiæ, turma.
Darij autem filio Xerxæ magno,

Contra

Κατ' ἀθηναίων στρατευούσῃ, καὶ κατὰ τῆς ἑλλάδος,
Ἀπόμαχον καὶ μάχιμον πᾶν στρατιᾶς ἦν πλῆθος,
Ἔγγιστα πεντακόσιαι συμπάντες μυριάδες.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΙΞΙΟΝΟΣ ΤΡΟΧΟΥ. σογ.

Ἰξίων ὁ φλεγύου παῖς, ὢν λαπιθῶν ἐκ γένους,
Ἔσχε πρὸς γάμον σύνευνον δίαν δηϊονέως.
Ἄλλοις ἠϊονέως δὲ, χωρὶς γραφῆς τοῦ δέλτα.
Οὗτος ποιήσας ὄρυγμα, καὶ πῦρ ὑποστορέσας,
Καὶ συγκαλύψας ἄνωθεν τὴν ὀρυγὴν δολίως,
Τὸν πενθερὸν κατέκρυψεν, ἕδνα ζητοῦντα τούτῳ.
Πρῶτος συγγενοκτόνος γενόμενος ἐμάνη.
Σωφρονισθεὶς μετέπειτα, φεύγει τοῦ φόνου χάριν.
τὸν δία Καὶ πρὸς † τὴν δίαν προσελθὼν, καθαίρεται τοῦ φόνου.
Ἠράσθη καὶ τῆς ἥρας δὲ, βιάζειν ἐπιχείρει.
Εἰπούσης ἥρας δὲ διῒ τὴν τόλμαν τὴν ἐκείνου,
Ὁ ζεὺς θέλων διάπειραν λαβεῖν τῆς ἀληθείας,
Ἥρᾳ νεφέλην εἴκασε, καὶ συγκατάγει τούτῳ.
Ὃς τῇ νεφέλῃ συμμιγεὶς ἐν σχήματι τῆς ἥρας,
Ἔσχηκε παῖδα κένταυρον, ἄνθρωπον τὸν δυσμορφον.
Ὃς ἵπποις μαγνητίδεσσιν, ἐν τόποις τοῦ πηλίου
Μιγνύμενος, ἐγέννησεν ἱππομιγεῖς κενταύρους,
Ὡς πίνδαρός τε γέγραφε, καὶ σύμπας μυθογράφος.
Τῆς τόλμης ταύτης δ' οὕνεκα ἰξίων ἐν τῷ ᾅδῃ,
Ἐν σιδηρῷ στρεβλούμενος τροχῷ, ποινηλατεῖται.
Μῦθοι μὲν ταῦτα παλαιῶν, ψυχὰς κηλοῦντες νέων.
Μεγάλα δ' ἀβρυνόμενος τὶς ἐν ἀλληγορίαις,
Παλαίφατος φιλόσοφος, ἐκ στωϊκῶν τοῦ γένους,
μηδαμῶς Μηδὲν δὲ λέγων † οὐδαμῶς τῶν ἐπαξίων λόγου,
Πλὴν μόνον ἐν ἀλκήστιδι. καὶ τούτῳ δὲ τῷ μύθῳ,
Τἄλλα παρῆκεν ἅπαντα, τὴν ἥραν, καὶ τὸν δία,
Μῖξιν νεφέλης, κένταυρον, καὶ κλῆσιν τὴν κενταύρου,
Καὶ τοῦ τροχοῦ τὴν στρέβλωσιν. λέγει δὲ τὰ κενταύρων,
Ψυχρῶς καὶ ταῦτα πλὴν λαλεῖ, πρέποντα παλαιφάτῳ,
τοῖς φλυαροῦσιν Καὶ φιλοσόφῳ στωϊκῷ, καὶ † κομπολακυθοῦσιν.
Ἀνάξια τῷ τζέτζῃ δὲ, τῷ ἀμαθεῖ ἐπάρχῳ.
Λέγει ταύρους ἀγρίους γὰρ πελάσαι θετταλίᾳ,
Τὴν χώραν καὶ τὰ λήϊα δεινῶς λυμαινομένους,
Νέους τινὰς δὲ γενναίους νώτοις τῶν ἵππων βάντας,
Κατὰ τῶν ταύρων ἐκδραμεῖν, κεντεῖν ξυστοῖς δὲ τούτους.
Γεωργούς τινας ἀγρότας δὲ τούτους θεασαμένους,
(Οὔπω γὰρ ἦσαν κέλητες ἱππεῖς, ἀλλ' ἐφ' ἁρμάτων)
Τρέχοντας λέγειν, κένταυροι τῇ χώρᾳ νῦν ὁρῶνται.
Ἐρωτωμένους, οἷοι δὲ οἱ κένταυροι τελοῦσι,
Φάσκειν, βροτοὶ ἱππομιγεῖς, ταύρους κατακεντοῦντες.
Ταῦτα μὲν ὁ παλαίφατος. ὁ τζέτζης δέ σοι λέγει,
Κεντόταυροι, οὐ κένταυροι, ἐκ τοῦ κεντᾶν τοὺς ταύρους.
Λέγει τότε καὶ κέλητας ὑπάρχειν τῶν γνωρίμων.
Οὓς γὰρ, φησί, παλαίφατε σὺ κεντοταύρους λέγεις,
Συγχρόνους εἶναι νόει μοι στρατείᾳ τῇ ἑλλήνων.
Καὶ πῶς οὐκ ἦσαν ἕλλησι κέλητες ἐγνωσμένοι,
Κελῆται καὶ οἱ κέλητες ἦσαν γνωστοὶ τῷ τότε,
Καὶ πρὸ ἑλλήνων στρατιᾶς γνώριμα τὰ κελήτων.
Οἱ κένταυροι δ' ὡς σύγχρονοι στρατείᾳ τῇ ἑλλήνων,
Ἄκουε, μὴ ἀμφίβαλλε, ὁ τζέτζης οὐ ψεύδεται.
Ἰξίων καὶ ὁ κένταυρος, καὶ οἱ κενταύρου παῖδες

Τρίτοι

Contra Athenienses militanti, atq; Græciam,
Imbellis atq; strenuus omnis exercitus copia
Proximè quingentæ erant in uniuersum myriades.

DE ROTA IXIONIS. 273.

Ixion Phlegiæ filius, existens Lapitharum ex genere,
Habuit in nuptijs uxorem Diam Deionei.
Alijs autem Eionei absq; adscriptione ipsius delta.
Iste cum fecisset fossam, atq; ignem substrauisset,
Atq; contexisset supernè fossam dolose,
Socerum exussit, dotem requirentem ab ipso.
Primus affinium homicida factus, insaniit.
Mente recepta deinde, exulat cædis ergò.
Et ad Iouem profectus, expiatur à cæde.
Amauit autem & Iunonem, ac cogere adoriebatur.
Illa autem dicente Ioui temeritatem illius,
Iupiter uolens periculum facere ueritatis,
Iunoni nubem assimulauit, atq; adducit huic.
Qui nubi commixtus in forma Iunonis,
Habuit filium Centaurum, hominem deformissimum,
Qui equis Magnesijs in locis Pelij
Mixtus, genuit equomixtos Centauros,
Vt & Pindarus scripsit, atq; omnis mythographus.
Temeritatis ergo huius gratia Ixion in inferno,
In ferrea tortus rota, pœnas soluit.
Fabulæ quidē hæc antiquorū, animos mulcētes iuniorum,
Mirificè autem luxurians quispiam in allegorijs
Palæphatus philosophus, ex Stoicorum genere,
Nihil autem dicens quicq̄, eorū quæ sint digna ratione,
Præter solum in Alceste: etiam hac in fabula,
Alia prætermisit omnia, Iunonem atq; Iouem,
Mixtionem nebulæ, Centaurum, & nomen Centauri,
Et rotæ torturam. dicit autem Centaurorum res,
Quanquam frigidè etiā hæc dicit, digna et Palæphato,
Philosopho Stoico, & splendidè nugantibus:
Indigna autem Tzetze, indocto præside.
Dicit enim tauros agrestes propinquasse Thessaliæ,
Regionem atq; segetes uehementer lædentes:
Iuuenes autem quosdā fortes, tergis equorū conscensis,
Contra tauros excurrisse, punxisseq; stimulis illos.
Eminus uerò quosdam rusticos, hos contemplatos,
(Nondum enim erant celetes equites, sed in curribus)
Currentes, dixisse: Centauri in regione nunc uidentur.
Interrogatos autem, quales Centauri essent,
Dixisse, mortales equis mixtos, tauros stimulis insectantes.
Hæc quidem Palæphatus. Tzetzes autem tibi dicit,
Centotauros, nō Cētauros ex eo quòd stimulēt tauros.
Dicit tunc & Celetas fuisse cognitos.
Quos enim, inquit, Palæphate tu Centotauros dicis,
Contēporaneos fuisse intellige mihi exercitui Græcorū.
Et quomodo non erant Græcis celetes cogniti?
Celetæ atq; celetes erant cogniti tunc,
Et ante Græcorum exercitum cognita ea quæ celetum.
Centauri autem contemporanei quòd sint exercitui,
Audi, ne dubita, Tzetzes non mentitur.
Ixion & Centaurus, atq; Centauri filij

Tertij

Τρίτοι ἐκ τοῦ Ἰξίονος, οἱ παῖδες τοῦ Κενταύρου,
Ἐκ τοῦ αὐτοῦ Ἰξίονος ἐκ γυναικὸς νομίμου
Υἱὸς ἦν ὁ Πειρίθοος, οὗ παῖς ὁ Πολυποίτης,
Ὁ συμμαχῶν τοῖς Ἕλλησιν. ἔγνως Παλαίφατέ μοι,
Ὅπως ψευσγράφεις, καὶ λαλεῖς οὐδὲν ἠκριβωμένως.
Ἄκουε δὲ, καὶ μάνθανε πάντα σαφῶς ἐκ Τζέτζου,
Σύ τε, καὶ πᾶς βουλόμενος. οὐκ ἄπεικος γὰρ τοῦτο,
Εἴ τις ἐν βίῳ ψεύδοιτο, μανθάνειν ἐν τῷ ᾅδῃ,
Κἂν γέρων, κἂν φιλόσοφος, κἂν στωϊκὸς τυγχάνῃ.
Ὅτι μὲν ἐνεπύρπολησε τὸν πενθερὸν Ἰξίων,
Πρᾶγμα ἐστὶ τῶν ἀληθῶν, καὶ ἡ φυγὴ πατρίδος.
Δία δὲ ἐνταῦθα μὴ τὸν νοῦν, μὴ τὸν αἰθέρα νόει,
Μηδὲ θεὸν τὸν φλυαρὸν ἐκεῖνον τῶν Ἑλλήνων,
Μὴ οὐρανὸν, μὴ ἥλιον, μηδὲ τὴν εἱμαρμένην,
Μὴ δὲ ἄλλο σημαινόμενον ἀστρῷα, Δία τἄλλα.
Δία δὲ ἐνταῦθα νόησον τινὰ τῶν βασιλέων.
Τοὺς πρὶν γὰρ πάντας βασιλεῖς, Δίας οἱ πρὶν ἐκάλουν,
Ἀπὸ τοῦ Βήλου τοῦ Διὸς, Αἰγύπτου βασιλέως.
Κἀκ τοῦ ἀστέρος τοῦ Διὸς, ὡς βασιλεῖς ποιοῦντος.
Ἂν γὰρ εἰς πέμπτην λέοντος μοῖραν ἡλίου ὄντος,
Ἐκεῖ καὶ Ζεὺς ἐφευρεθῇ, πᾶς ὁ τεχθεὶς τῷ τότε,
Ἢ βασιλείαν ἔσχηκεν, ἢ στεφανηφορίαν.
Ζεὺς γοῦν τις βασιλεὺς, Ἰξίονα ἐκάθαιρε,
Οὗπερ τῆς ἥρας γυναικὸς, ἤτοι τῆς βασιλίδος,
Ἠράσθη καθαιρόμενος. ἡ δὲ οὖσα τῶν σωφρόνων,
Τῷ ταύτης ἤλεγξεν ἀνδρί. ὁ δὲ ἀπιστῶν ἐκείνῃ,
Ὡς Ἥραν κατεκόσμησεν αὔραν, νεφέλην κλήσει.
Ἧπερ Ἰξίων συμμιγεὶς, Κένταυρον τίκτει γόνον,
Ἄνθρωπον δυσμορφότατον, Ἴμβρον λαχόντα κλῆσιν.
Κένταυρον ἐπιθέτως δὲ καλούμενον, τοιῶσδε. (γάρ,
Οὐχ ὡς τὸν ταῦρον κεντητὴν, κεντόταυρον ἐχρῆν
Ἀλλ' ὡς ἐκ δούλης γεννητὸν, κένταυρον ἔφασαν τοῦτον.
Κεντῶν Ἰξίων αὔραν γὰρ, τουτέστι τὴν δουλίδα,
Ἐκεῖνον ἐπαιδούργησεν, Ἴμβρον λαχόντα κλῆσιν.
Οὐκ ἀγνοεῖς τὴν αὔραν δὲ σημαίνουσαν τὴν δούλην.
Ἤκουσας γὰρ, Παλαίφατε, λέγοντος τοῦ Μωσέως,
Ὡς ἡ θυγάτηρ Φαραὼ πρὸς ποταμὸν κατέβη,
Αὖραι παρεπορεύοντο ταύτῃ δὲ, καὶ δουλίδες.
Ἀλλὰ ταυτὶ μὲν οὕτως. Ἰξίονα δὲ ἐκεῖνον,
Ὁ βασιλεὺς ἐπὶ τροχοῦ δεσμεύσας σιδηροῦ,
Ῥοιζηλατῶν, ἀπέκτεινε τῆς ἀσεβείας χάριν.
Τὸν Ἴμβρον τὸν Ἰξίονος υἱὸν δὲ, καὶ νεφέλης,
Τὸν ἐπιθέτως κένταυρον, ὡς ὄντα παῖδα δούλης,
Τόποις τοῖς περὶ Πήλιον, νέμειν τοὺς ἵππους στέλλει.
Ὃς κατοικήσας, καὶ ζευχθεὶς καὶ γυναικὶ πρὸς γάμον,
Παῖδας τικτῶν οὐχὶ βραχεῖς, οὐδὲ ἀσθενεῖς πρὸς ῥώμην,
Ἵπποις τοῖς Μαγνητίσι μιγνύμενος Πηλίῳ,
Συμμιγνυμένων καὶ αὐτῶν οὐ, Πίνδαρος ὡς λέγει,
Αἰσχρῶς καὶ ἀπρεπέστατα, καὶ μίξει δὲ θηρίων,
Ἀλλὰ συγγυμναζόμενος σὺν ἐγγυμναζομένοις,
Στρατὸν ἱππότην θαυμαστὸν ἐξέθρεψεν ἐκείνους,
Ἐποχουμένους Θετταλοῖς ἵπποις τῶν Μαγνητίδων,
Ὧν μνημονεύει καὶ χρησμὸς, οὕτω κατ' ἔπος λέγων,
Γαίης μὲν πάσης τὸ Πελασγικὸν Ἄργος ἄμεινον,
» Ἵπποι Θετταλικαὶ, Λακεδαιμόνιαι δὲ γυναῖκες,

Ἄνδρες

Tertij ex Ixione, filij ipsius Centauri,
Ex ipso eodem Ixione, ex coniuge legitima,
Filius erat Pirithous, cuius filius Polypœtes,
Qui unà cũ Græcis militauit. nouisti Palæphate mihi
Quod mentiris, atq; loqueris nihil exactè.
Audi uerò, ac disce omnia apertè ex Tzetza,
Tuq; atq; omnis uolens. non absurdum enim hoc,
Si quis in uita falsus fuit, discere apud inferos:
Et si senex, & si philosophus, & si Stoicus sit.
Quod quidem combusserit socerum Ixion,
Res est uera: atq; fuga patriæ.
Iouem autem hic non mentem, non aërem intellige,
Neq; deum nugacem illum Græcorum,
Non cœlum, non solem, neq; fatum,
Neq; aliud signatum astrum, Iouemq; alia:
Iouem autem hic intelligito aliquem regem.
Priscos enim omnes reges Ioues olim uocabant,
A Belo Ioue Aegypti regis filio.
Atq; à stella Iouis, tanquam reges procreante.
Si enim in quinta leonis parte, sole existente,
Illic et Iupiter inuētus fuerit, omnis qui generatur tũc
Vel regnum habuit, uel coronæ gestationem.
Iupiter igitur quidam rex, Ixionem lustrauit.
Cuius Iunonem uxorem, siue reginam,
Amauit expiatus. illa autem cum esset pudica,
Hoc indicauit uiro. ille uerò non fidens illi,
Vt Iunonem, ornauit seruam Nephelen nomine:
Cui Ixion congressus, Centaurum parit filium,
Hominem deformißimum, Imbrum appellatum,
Centaurum autē adiectiuè uocatũ hoc modo: (enim:
Nō tanq̃ taurorũ stimulatorē, centotaurum oporteret
Sed tanquam ex aura natũ, centaurum dixerũt hunc.
Pungens enim Ixion auram, hoc est seruam,
Illum procreauit. Imbrum sortitum nomen.
Non ignoras autem, Auram significare seruam,
Audierunt enim (Palæphate) dicentem Mosem,
Vt filia Pharaonis ad fluuium descendit,
Auræ autem consequebantur illam, & seruæ.
Sed hæc quidem sic. Ixionem autem illum,
Rex in rota cum uinxisset ferrea,
Excrucians occidit, impietatis gratia.
Imbrum uerò Ixionis filium, atq; nebulæ. (ue,
Illũ adiectiuè dictũ cētaurum, uelut qui esset filius ser-
In loca circa Pelium pascere equas mittit.
Qui domo comparata, atq; iunctus uxori nuptijs,
Filios generans non breues, neq; imbecilles robore,
Equis Magnesijs mixtus in Pelio,
Commixtis & ipsis, non, Pindarus ut inquit,
Turpiter & indecentißimè, & mixtione ferarum,
Sed simul exercitatus cũ his qui gymnasiũ exercebāt,
Exercitum equestrem mirandum educabat illos,
Inuectos Thessaliæ equis Magnesijs,
Quorum meminit & oraculũ, sic ad uerbum dicens:
Terra quidem omni Pelasgicum Argos melius, "
Equi Thessalici, atq; Lacedemoniæ mulieres, "

» Ἄνδρες δ' οἳ πίνουσιν ὕδωρ καλῆς Ἀρεθούσης.
» Ἀλλ' ἔτι καὶ τῶν εἰσὶν ἀμείνονες, οἳ τὸ μεταξὺ
» Τίρυνθος ναίουσι, καὶ Ἀρκαδίης πολυμήλου.
» Ἀργεῖοι λινοθώρηκες, κέντρα πτολέμοιο.
δ' ὦ μεγαρεῖς Ὑμεῖς † δ' αἰγιέες, οὔτε τρίτοι, οὔτε τέταρτοι
Οὔτε † δυωδέκατοι, οὔτ' ἐν λόγῳ, οὔτ' ἐν ἀριθμῷ.
συνίζησις

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΔΕΞΙΠΠΟΥ ΣΚΥθικῶν. σοδ.

Δέξιππος ὁ φιλόσοφος, μύστης ὢν ἰαμβλίχου,
Πολλὰ μὲν συνεγράψατο καὶ ἕτερα βιβλία,
Εἰς ἓν δ' ἐγὼ ἐνέτυχον τῷ εἰς κατηγορίας.
Ἔγραψε δὲ καὶ σκυθικά, ἃ μέχρι νῦν οὐκ οἶδα.
Καὶ ἕτερα ὡς εἴρηκα, μόνον τὸ ἓν δ' ἀνέγνων.

ΠΕΡΙ ΣΕΜΙΡΑΜΕΙΩΝ ΤΕΙΧΩΝ. σοε.

Τῶν ἀσσυρίων βασίλισσα τίς, δερκετὼ τὴν κλῆσιν,
Νέῳ τινὶ μοιχευθεῖσα δι' ἔρωτα, συρίσκῳ.
Ἔγκυος γεγονυῖα δέ, τὴν φήμην αἰδουμένη,
Τὸν μὲν συρίσκον ἀφανοῖ. τεκοῦσα δὲ τὸ βρέφος,
Ἐν τοῖς ἀγροῖς ἐκτίθησιν. αὑτὴν δ' αὐτὴν ἐμβάλλει
ὅπερ Εἰς λίμνην τὴν τοῦ μυρίδος, † ὕπερ καὶ ἀποπνίγει.
Σύρων γραφαὶ δὲ λέγουσιν, ἰχθὺν αὐτὴν γενέσθαι.
Ὅθεν οὐκ ἐσθίουσι τινῶν ἰχθύων σύροι.
Ἀλλ' ἐατέον νῦν ἡμῖν, τὰ δερκετοῦς πλατύνειν.
Τὸ δερκετοῦς δ' ἐν τοῖς ἀγροῖς βρέφος ἀπερριμμένον,
Ἐκ τῶν ποιμνίων τῶν ἐγγύς, περιστερῶν τὰ γένη
χλωρῷ † Τυρῷ καὶ γάλακτι ξένως ἐθρεψοτρόφουν.
Ὡς εἶδον οἱ ποιμένες δέ, τὰς ὑποπτέρους κλέπτας
Συλῶντας γάλα τὸ αὐτῶν, καὶ τοὺς τυροὺς ὁμοίως,
Σὺν ἀγελάρχῳ τῷ αὐτῶν, ᾧπερ ἡ κλῆσις σίμμας,
Θαυμάσαντες ἀπέρχονται ἰδεῖν τί δρῶσι ταῦτα.
Βλέπουσι βρέφος θῆλυ δὲ βασιλικοῖς σπαργάνοις,
Ἐκ τῶν πτερωτῶν τρεφόμενον οἷς ἔφην.
Ὃ καὶ λαβὼν, ἀνέτρεφεν ὁ σίμμας, ὡς οἰκεῖον,
Καὶ κλῆσιν κατωνόμασε, σεμίραμιν καλεῖσθαι.
Ὡραίας δ' εἰς ὑπερβολὴν γεγονυμένης κόρης,
Τοῦ βασιλέως λογιστὴς ἔρχεταί τις τοῦ νίνου,
Ἐπ' ἀγελῶν κατασκοπῇ, τῶν ἵππων, καὶ τῶν ἄλλων,
ᾧ μενόνης ἡ κλῆσις ἦν, διόδωρος ὡς γράφει.
Ἰδὼν δὲ τὴν σεμίραμιν, ἄρρητον οὖσαν κάλλος,
Πειθοῖ καὶ λιπαρήσεσι, καὶ δώροις δὲ μυρίοις,
Ἔσχηκε ταύτην σύνευνον, λαβὼν ἀπὸ τοῦ σίμμα.
Ὡραίαν καὶ ἀγχίνουν δὲ πρὸς ἅπαν πεφυκυῖαν,
Καί γε καὶ παντομήχανον, σύμβουλον δεξιάν τε,
Εἶχε, ψυχήν τε καὶ ζωήν, ὄμμα, καρδίαν, πάντα.
Τῷ βασιλεῖ τὰ βάκτρα δὲ νίνῳ πολιορκοῦντι,
Μηδὲν δ' ἀνύειν σθένοντι, παρὼν ὁ προκανδαύλης,
Ὁ πρωτράγος τῶν τράγων τε πάντων τῶν ἐν ὑστέροις,
Λέγει τῷ νίνῳ βασιλεῖ· ὦ στεφηφόρε νίνε,
Εἴπερ παρῆν σεμίραμις, ἥπερ ἡ συνευνέτις μοι,
Εἶχες ἂν βάκτρα πρὸς βραχὺ ἐκπορθοῦντα χρόνον.
Καὶ δὴ εὐθὺς μεταστέλλονται τὸ γύναιον, εὐθέως.
Ἡ δὲ πολὺ διάστημα ὁδοῦ μέλλουσα βαίνειν,
Πρῶτον ἐμηχανήσατο στολὴν εὐτεχνοτάτως,
Κωλυτικὴν ἀλέας τε, καὶ ὄμβρων ὑπαρχομένην,
Καὶ τὸν φοροῦντα ἄγνωστον γινώσκεσθαι ῥᾳδίως,

Εἶτ'

Viri autem qui bibūt aquam pulchræ Arethusæ. «
Sed amplius etiā his sunt meliores, qui regionem inter «
Tirynthum habitāt, atq; Arcadiam pecorum uberem, «
Argiui lineas thoraces habentes, stimuli belli. «
Vos autem Aegienses neq; tertij, neq; quarti, «
Neq; duodecimi, neq; in ratione, neq; in numero. «

DE DEXIPPI SCYthicis. 274.

Dexippus philosophus, mystes qui fuit Iamblichi,
Multos quidem conscripsit & alios libros,
In unum autem incidi, qui est in Categorias.
Scripsit autem & Scythica, quæ hactenus non noui,
Et alia, ut dixi: solum unum non cognoui.

DE SEMIRAMEIS MVRIS. 275.

Assyriorum quædam regina, Derceto nomine,
Adolescenti cuidā congreditur ob amorē, Syrisco.
Grauida autem facta, rumorem uerita,
Syriscum quidem tollit. cum peperisset aūt infantem,
In agros exponit. ipsa uero seipsam proijcit
In lacum Myridis, ubi & præfocata est.
Syrorū aūt scripturæ dicunt, pisce ipsam factā esse.
Vnde nec comedunt quosdam pisces Syri.
Sed relinquendū nūc nobis ea, quæ de Derceto, extendere.
Dercetus autem infantem in agris abiectum,
A bouilibus proximis, columbarum genera
Caseo atq; lacte admirabiliter educabant.
Vt uiderunt autem pastores, alatos fures,
Rapientes lac eorum, atq; caseos similiter,
Cum gregum duce suo, cui nomen Simmas,
Admirantes profecti sunt uidere quid facerent cū his:
Vident infantem fœmellam regijs in fascijs,
A' nutricibus alatis, ut dixi, educari.
Quā cū accepisset, educauit Simmas tanq̄ propriam,
Et nomen imposuit, ut Semiramis uocaretur.
Formosa autem uehementer facta puella,
Regis curator uenit quidam Nini,
Ad armentorū inspectionem equorumq́;, ac aliorum,
Cui Menœnis nomē erat, Diodorus ut scribit.
Cōspicatus aūt Semiramin, ineffabili præditā pulchritudine
Suadendo, precandoq́;, ac donis præterea innumeris,
Adeptus est hanc uxorem, acceptam à Simma:
Formosam uerò, atq; solertē ad omnē rem existentem,
Atq; admodum industriam, consultricemq́; dextram,
Habuit animam atq; uitam, oculum, cor, omnia.
Rege autem Bactra Nino obsidente,
Nihilq́; perficere ualente, præsens Procandaules,
Ille Protragus hircorū omniumq́; quæ in posteriorib.
Dicit Nino regi, ô coronifere Nine,
Siquidem adesset Semiramis, quæ coniunx mea est,
Haberes utiq; Bactra breui expugnata tempore.
Et sanè accersunt mulierculam statim.
Illa autem multum spacij itineris factura,
Primùm excogitauit uestem artificiosissimè,
Prohibitiuam æstus, atq; imbrium existentem,
Et quæ gestantem prohiberet cognosci facile,

Sine

Εἴτ' ἐκ τοῦ γένους τῶν ἀνδρῶν, εἴτε γυνὴ τυγχάνει,
Καὶ πρὸς τὸ πράττειν ἅπαντα ὅσα τις πράττειν θέλοι,
Οὖσαν ἐκείνην τὴν στολὴν τῶν ἄγαν εὐκινήτων.
Τί τὰ πολλά; πεπόρθηκεν ῥᾷστα βακτρίων πόλιν,
Ἐξ ἀπομάχου φάραγγος, σὺν τοῖς κρημνοβατοῦσιν,
Εὐθέως ἀνερπύσασα τῶν ἄλλων μαχομένων.
Ὁ βασιλεὺς ὁ Νῖνος δὲ ταύτης θελχθεὶς τῷ κάλλει,
Τὸν κερατοφόρον Μένωνιν ἐκείνης σύνευνον,
Πρῶτον ἐδόκησε πειθοῖ ταύτην αὐτῷ δωρεῖσθαι.
Ὁ βασιλεὺς δὲ σύνευνον ἀντὶ αὐτῆς ἐδίδου,
Τὸ ἑαυτοῦ θυγάτριον, Σωσάνναν καλουμένην.
Τούτου δὲ δυσχεραίνοντος, ἀποτυφλοῦν ἠπείλει.
Μένωνις οὕτω τολοιπὸν ἐκστὰς φρενῶν ἐκ λύπης,
Ἀγχόνῃ πνίξας ἑαυτὸν ἐξήγαγε τοῦ βίου.
Νῖνος δ' ἐκ Σεμιράμιδος γεννήσας τὸν Νινύαν,
Καὶ μετ' ὀλίγον τεθνηκώς, ἐᾷ τὴν βασιλείαν
Αὐτῇ τῇ Σεμιράμιδι, καὶ τῷ υἱῷ Νινύᾳ.
Ἡ δὲ τὴν πολυθρύλλητον ἔκτισε Βαβυλῶνα,
Ἐν μυριάσι τεχνιτῶν διακοσίαις ὅλαις.
Ἔκτισε ταύτην δὲ ἐνιαυτῷ καὶ μόνῳ,
Ἀπὸ ὀπτῆς τῆς πλίνθου μέν, οὐκ ἀπὸ λίθων οὖσαν.
Ὀπτὴν δὲ πλίνθον γίνωσκε, τὴν βήσαλον καλοῦμεν.
Τὸ Βαβυλῶνος κτίσμα γάρ, ὑπῆρχον ἐκ βησάλου.
Ἀντὶ δ' ἀσβέστου, ἄσφαλτον εἶχον ἐγκεχρισμένην.
Ἡ πᾶσα δὲ περίμετρος ὑπῆρχε Βαβυλῶνος,
Στάδιοι τριακόσιοι ἑξήκοντα, κτησίᾳ.
Κατὰ δὲ κλείταρχον αὐτόν, καὶ τοὺς μετ' ἀλεξάνδρου,
Καὶ κατὰ τὸν διόδωρον αὐτὸν τὸν σικελιώτην,
Τριακοσιεξήκοντα καὶ πέντε δὲ σταδίων.
Κοκκειανὸς δὲ κάσσιος δίων, γραφαῖς λατίνων,
Τετρακοσίων ἔγραψε ταύτην σταδίων εἶναι.
Ἡρόδοτος δ' ὁ συγγραφεὺς ἐν μούσαις ταῖς ἐννέα,
Καὶ ὁ φιλόστρατος αὐτὸς ἐν βίῳ τυανέως,
Σταδίων ὀγδοήκοντα σὺν τοῖς τετρακοσίοις.
Ὕψος πεντηκοντόργυιον τειχῶν, κατὰ κτησίαν,
Ἄλλοις πεντηκοντάπηχυ. φαίνεται δὲ κτησίας
Τῷ τζέτζῃ ἀληθέστερα συγγράφειν τῶν ἑτέρων,
Τέως εἰς ἅπερ ἔγραψε περὶ τῆς Βαβυλῶνος.
Τριακοσίων γὰρ αὐτὸς ἑξήκοντα σταδίων,
Πᾶσαν αὐτῆς περίμετρον ὑπάρχειν διαγράφει.
Οἱ δ' ἄλλοι παραυξάνουσι πλέον καὶ πλέον ταύτην.
Ὁ περὶ τὴν περίμετρον γοῦν ἐλαττῶν τὸ μῆκος,
Οὐκ αὖ μακρὰν τοῦ δέοντος παρηύξανε τὰ ὕψη.
Ἀλλ' ὅτε ταῦτα ἴσως μὲν κατεῖδεν ὁ κτησίας,
Ἦσαν ἑξηκοντόργυια τὰ ὕψη τὰ τῶν πύργων.
Καὶ δὴ πεντηκοντόργυια τότε τειχῶν τὰ ὕψη.
Ὑπὸ πολέμων καὶ σεισμῶν δ' ἴσως κατακλιθέντα,
Ὕστερον αὖ ὁ κλείταρχος, καὶ πᾶς μετ' ἀλεξάνδρου,
Κατεῖδον, οὕτω ταπεινὰ τῶν ὀργυιῶν τὰ ὕψη,
Ὡς πρὸς πηχῶν ἐλάττωσιν μόλις ποσὸν λαβόντα.
Πλάτει τῆς Βαβυλῶνος δ' ἦν κατά τινας τὸ τεῖχος,
Ἓξ ἅρμασιν ἱππάσιμον, τρισὶ δὲ καθ' ἑτέρους.
Μέσον τῆς Βαβυλῶνος δὲ ῥεῖ ποταμὸς εὐφράτης,
Ὡς πρὸς τὴν μεσημβρίαν δὲ τὴν ἔκροιαν ποιεῖται.
Πρὸς μέρος δὲ ἑκάτερον τοῦ ποταμοῦ εὐφράτου,

Sive ex genere virorum sive mulier esset,
Et ad agendum omnia quaecunq; agere quis vellet,
Existentem illam vestem expeditissimam.
Quid multa? expugnavit facile Bactriorum urbem,
Ex praelij experte valle, cũ praecipitiorũ scansoribus,
Statim eum ingressa fuisset, alijs pugnantibus.

Rex Ninus autem huius illectus pulchritudine,
Corniferum Menoenim illius coniugem
Primũ existimavit persuadendũ, hanc sibi ut donaret.
Rex autem coniugem pro hac dabat,
Suam filiolam, Sosannan vocatam.
Illo autem indignante, excaecare minitabatur.
Menoenis sic deinceps cũ excessisset mente, ex tristitia
Strangulando suffocans seipsum eduxit è vita.
Ninus autem ex Semiramide generans Ninyam,
Et post paulùm mortuus, dimittit regnum
Ipsi Semiramidi, & filio Ninyae.

Illa autem famosam condidit Babylonem,
Myriadibus artificum ducentis in universum.
Condidit hanc autem anno, & solo
È cocto latere quidem, non è lapidibus existentem.
Coctum autem laterem scito, quem Besalum vocamus.
Babylonis extructio enim fuit ex besalo,
Pro calce verò asphaltum habuit illitam.
Omnis autem circuitus fuit Babylonis,
Stadiorum trecentorum sexaginta, Ctesiae.
Secũdũ verò Clitarchũ ipsum, et eos qui post Alexandrum,
Et secundum Diodorum ipsum Siculum,
Trecentorum sexaginta & quinq; stadiorum.
Coccianus autem Casius Dion, scripturis Latinis
Quadringentorum scripsit hanc stadiorum esse.
Herodotus autem historicus in Musis novem,
Et Philostratus ipse in vita Tyanei,
Stadiorum octuaginta, cum quadringentis.
Altitudo quinquaginta † passuum, murorũ, iuxta Ctesiam. ulnarum
Alijs quinquaginta cubitorum. videtur autem Ctesias
Tzetzae veriora describere, quàm alij:
Saltem in ijs quae scripsit de Babylone.
Trecentorum enim ipse sexaginta stadiorum
Omnem illius perimetrum esse describit.
Alij autem augent plus & amplius hanc.
Qui igitur circuitum minuit longitudine,
Non longè ab eo quod deceat, auxit altitudinem.
Sed quando haec aequè quidem conspexit Ctesias,
Erant sexaginta ulnarum altitudines turrium,
Et sanè quinquaginta ulnarum murorum altitudines.
À bellis atq; commotionibus autem fortè deiectas,
Postea videlicet Clitarchus, atq; omnis post Alexãdrũ
Conspexerunt sic humiles ulnarum altitudines,
Velut ad cubitorũ diminutionẽ vix quãtitatẽ accipientes.
Latitudine autẽ Babylonis erat, iuxta aliquos, murus
Sex curribus equitabilis: tribus autem, secundũ alios.

Mediũ aũt Babyloniae perlabitur flumẽ Euphrates,
Ad meridiem autem fluxum facit.
Ad partem autem utranq; fluvij Euphratis,

Ἡ βοῦς ἡ ἡμετέρα δὲ, ἤγουν ἡ κωνσταντίνου,
Ἡ ἐκ τῶν ταύρων ἰταλῶν ῥωμαίων ἐκτισμένη,
Ὅπλων παντοίων γέμουσα, βρωμάτων, στρατευμάτων,
Βοήσει τὸ πολεμικὸν κατὰ τῶν ἀντιπάλων.
Ὁ ταῦρος δὲ ὁ ἰταλὸς, στρατὸς ὁ τῶν λατίνων,
Καὶ ὠχριάσει τῷ πολλῷ τοῦ φόβου, καὶ θρηνήσει,
Ἂν βασιλέως οὐ πεισθῇ τοῦ κραταιοῦ τοῖς λόγοις.

Bos igitur nostra, nempe urbs Constantini,
Quæ ex tauris Italis Romanis condita est,
Armis omnifarijs plena, cibis, exercitibus,
Cantabit classicum contra aduersarios.
Taurus autem Italus, exercitus Latinorum,
Et pallescet multo timore, atq; eiulabit,
Si regis non obtemperarit potentis sermonibus.

ΠΕΡΙ ΧΡΗΣΜΟΥ ΤΟΥ ΛΕΓΟΝΤΟΣ, οὐαί σοι ἑπτάλοφε, ὅτι οὐ χιλιάσεις. σοη.

Οὐαί σοι ὦ ἑπτάλοφε, ὅτι οὐ χιλιάσεις,
Χρησμὸς ὑπῆρχεν ἕτερος κωνσταντινοπολίταις.
Ὥσπερ τὸ, βοῦς βοήσει τε, καὶ ταῦρος δὲ θρηνήσει.
Ἐπεὶ δὲ τοῦτον ἔλυσα καλῶς, καὶ συμφερόντως,
Ὄναρ φανέντα γυναικὶ τοῦ μεγαλεταιριάρχου·
Οὐαί σοι δ' ὦ ἑπτάλοφε, ἦν τῶν ἀντιπιπτόντων.
Ἴσως γὰρ αὖ τις πρὸς ἡμᾶς τῶν συνετῶν ἀρήκει,
χω.
οὐ τῇ κωνσταντίνου.
ἔστερε τῶν ἱεροσύλων.
Οἱ ῥήτορες αἰθέριοι δοκοῦσι τὸ ἐπάρχου,
Τὸ, βοῇ βοήσει, πῶς † λέγεις, καὶ ταῦρος δὲ θρηνήσει,
Εἶναι ἐπὶ συμφέροντι πόλεως κωνσταντίνου;
Οὐ λέγει ἕτερος χρησμὸς περὶ τῆς κωνσταντίνου,
Οὐαί σοι ὦ ἑπτάλοφε, ὅτι οὐ χιλιάσεις;
Ἵνα γοῦν μὴ προφέρῃ τις τοῦτο ἀπολογίαν,
Λύσιν τοῦ ἀντιπίπτοντος, φθάσας ἐποιησάμην,
Λύσας καὶ τοῦτο κάλλιστα, καὶ συμφερόντως τότε.
Εἶπον γὰρ τῇ τὸν ὄνειρον τοῦτον θεασαμένῃ,
Οὕτω καλλίστως νόει μοι, καὶ πόλει συμφερόντως,
Τὸ, βοῦς βοήσει τὸ, αὐτὸ καὶ, ταῦρος δὲ θρηνήσει,
Καὶ τὸ, οὐαί σοι ὦ ἑπτάλοφε, ὅτι οὐ χιλιάσεις,
Οὕτως, ἔφην, νοείτωσαν, μὴ ὡς αὐτοὶ νοοῦσι,
Μὴ ἓν μέρος ἐπίρρημα οὐαὶ, τῆς θρηνῳδίας,
Δύο μέρη τοῦ λόγου δὲ, οὐ ἄρνησιν, καὶ αἶ δέ.
Ἤτοι, κωνσταντινόπολις κἂν οὐχὶ χιλιάσῃς,
Ἀλλὰ χιλίων ἔσωθεν χρόνων καταλυθήσῃ,
Ὅμως οὐ αἶ, καὶ θρῆνος σοι, ἀλλὰ χαρὰ ἔσται.
Ἵνα μείζων κτισθήσῃ γὰρ, καὶ πλέον † λαμπρυνθείης,
Καταλυθήσῃ πρὸς καλὸν τοῖς † καταλύουσί σε.

DE ORACVLO DICENTE, VAE tibi septemcollis, quia non millenos ages. 278.

VAe tibi ô Septemcollis, quoniam non millenos ages:
Oraculum fuit alterum Constantinopolitanis,
Quemadmodū et hoc, bos clamabit et taurus eiulabit.
Quoniam autem hoc solui probè atq; utiliter,
Somnium uisum uxori Megaletærarchi:
Væ tibi autem septemcollis, erat ex repugnantibus.
Fortè enim ad nos quidam ex familiaribus dixerat,
cho
in urbe Constantini.
priuauit ex sacrilegis.
Rhetores ætherij arbitrantur præfecto,
Illud, uoce clamabit, quî dicis, & taurus eiulabit,
Esse ad utilitatem urbis Constantini?
Non dicit aliud oraculum de urbe Constantini,
Væ tibi Septemcollis, quoniam non millenos ages?
Vt igitur ne proferat quis huius defensionem,
Solutionem obiectionis occupando feci,
Soluens & hoc optimè atq; utiliter tunc.
Dicens enim somnium hoc ei quæ uiderat,
Sic pulcherrimè intellige mihi, atq; urbi utiliter,
Illud, bos clamabit, atq; illud, taurus autem eiulabit:
Et illud, uæ tibi Septēcollis, quoniā nō millenos ages:
Sic inquam intelligant, non ut ipsi intelligunt,
Non unam partem, aduerbium uæ, eiu'atus,
Sed duas partes orationis, οὐ negationem, atq; αἶ uerò,
Siue, Constantinopolis etiamsi non millenos ages,
Sed mille intra annos destrueris:
Tamen non uæ & luctus tibi, sed gaudium erit,
Vt maior extruaris, & amplius splendeas,
Destrueris ad bonum ijs qui destruent te.

Hoc loco optare sicut exemplar mendosum non si huit autem quicquam uel omittere, uel addere. λέγεις

λαμπρυνθῇς καταλύουσι

ΠΕΡΙ ΤΟΥ, ΑΕΙ Δ' ΟΠΛΟΤΕΡΩΝ ἀνδρῶν φρένες ἠερέθονται. σοθ.

Ὁπλότερος κυρίως μὲν ὁ νέος στρατιώτης,
Ἤτοι πολεμικώτερος, ἀπὸ τοῦ ὅπλα φέρειν,
Καταχρηστικωτέρως δὲ ὁπλότερος πᾶς νέος.
Τοὺς νέους δὲ ὁ Ὅμηρος δεικνύων κακοβούλους,
Οὕτω κατ' ἔπος ἔγραψε τῷ γ' ῥάμματι Ἰλιάδι·
» Αἰεὶ δ' ὁπλοτέρων ἀνδρῶν φρένες ἠερέθονται.
Τὴν ἐναντίαν γνώμην δὲ φησὶ περὶ γερόντων,
» Οἷς δ' ὁ γέρων μετέῃσιν, ἅμα πρόσσω καὶ ὀπίσσω
» Λεύσσει, ὅπως ὄχ' ἄριστα μετ' ἀμφοτέροισι γένηται.

DE HOC, SEMPER AVTEM armatorum uirorum mentes pendebant. 279.

HOploteros propriè quidem, iuuenis miles,
Siue bellicosior, ex eo quòd ferat arma.
Magis autem abusiuè hoploterus, omnis iuuenis.
Iuuenes autem Homerus ostendens mali consilij,
Sic ad uerbum scripsit in tertio Iliadis,
Semper autem iuniorum uirorum mentes pendebant. «
Contrariam sententiam autem inquit de senibus:
Quæ autem senex aggreditur, simul antè ac retro «
Inspicit, ut quàm optimè cum utrisq; fiat. «

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΘΕΤΤΑΛΙΚΩΝ τεμπῶν. σπ.

Τὴν θετταλίαν γίνωσκε, μὴ τὴν θεσσαλονίκην,

Ὥσπερ

DE THESSALICIS Tempis. 280.

THessaliam mihi scito non Thessalonicen,

Quem-

Ὥσπερ τινὲς νομίζουσι, κἀγὼ νῦν παίζων εἶπον,
Πολλάκις καὶ μὴ παίζων δὲ, διὰ ἀμαθεστέρους.
Χώραν τὴν θετταλίαν δὲ συνεκτικὴν μοι νόει,
Φθίας καὶ φαρσαλίας δὲ, λαρίσσης, καὶ τρικάλων,
Δημητριάδος, ἰωλκοῦ, καὶ γλαφυρῶν, καὶ φοίβης,
Καὶ πόλεων ἑτέρων δὲ χώρα ἡ θετταλία.
Τέμπη δὲ, καὶ κοιλώματα θετταλικὰ, καὶ ὄρη,
Ἃ πηνειὸς διέκοπτον ὁ ποταμὸς ἐκρέων,
Καὶ μέσος δὲ φερόμενος ῥοῦν κατασύρει τούτων.
σπερχειὸς Ὁ πηνειὸς δὲ, ὀνόχωνος, καὶ ὁ σπερχειὸς, καὶ ἄλλα,
Καὶ σαλαμβρία παρ' αὐτοῖς βαρβάροις ἰδιώταις,
Εἷς ποταμὸς ἐν πλείοσιν ὀνόμασιν ὑπάρχει.
Ἔγνως καὶ τὰ θετταλικὰ ποῖα τυγχάνει τέμπη.
Ἐγὼ δὲ παίζων εἴρηκα τὰ τῆς θεσσαλονίκης.
Καὶ γὰρ ἐβαρβαρώθησαν οἱ πλεῖστοι σχεδουργίαις,
Βίβλους ἀναγινώσκοντες τῶν παλαιῶν οὐδόλως.
Ὡς τόπους, χώρας, πράγματα γινώσκειν σαφεστάτως,
Καὶ θησαυροὺς ἀρύεσθαι λόγους σοφῶν παντοίων.
Τῶν ἀμαθῶν καπήλων δὲ πλοκῇ λαβυρινθώδει
Μόνῃ τὸν νοῦν προσέχοντες, καὶ κεκαπηλευμένῃ.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ, ΤΛΗΤΕ ΦΙΛΟΙ, ΚΑΙ μείνατ' ἐπὶ χρόνον. σπα.

ΤΟν ὀδυσσέα ὅμηρος τῇ βῆτα ῥαψῳδίᾳ,
Φέρει παρηγορούμενον τὰ πλήθη τῶν ἑλλήνων,
Καὶ καρτερεῖν κελεύοντα βραχύτατον πρὸς χρόνον,
Ἕως ἂν ἐκπορθήσωσι τὴν πόλιν τὴν τῶν τρώων.
Σύντομον δὲ τὴν πόρθησιν εἶναι τῆς τροίας λέγει,
Λέγων σημεῖα, τέρατα τὰ τούτοις προφανέντα,
Καὶ μάντεως τοὺς λόγους δὲ τοὺς ἐπὶ τοῖς σημείοις.
Ταῦτα ὁμήρῳ ὀδυσσεὺς ἑλλήνων στρατῷ λέγει.
Ἐγὼ τῶν φίλων δὲ τινὶ ταῦτα ἔπη λέγω,
Προτρέπων τοῦτον πρὸς μικρὸν ἐγκαρτερῆσαι χρόνον.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ, ΟΣ ΔΕ ΜΗΘ' ΑΥΤΟΥ νοέῃ, μήτ' ἄλλου ἀκούῃ. σπβ.

Ὁ Ποιητὴς ἡσίοδος πρὸς ἀδελφὸν τὸν πέρσην,
» Καλὸν, φησὶν, ἀφ' ἑαυτοῦ νοεῖν τινὰ τὸ πρέπον.
» Καλὸν καὶ, ὃς εὖ λέγοντι τὸ δέον ὑπακούει.
» Ὃς οὐ νοεῖ δ' ἀφ' ἑαυτοῦ, οὐδ' ἄλλου ἐκμανθάνει,
» Οὗτος ἐστὶ φαυλότατος, τῶν ἀπηγορευμένων.
Ταῦτα μὲν ὁ ἡσίοδος πρὸς ἀδελφὸν τὸν πέρσην.
Αἷς καὶ αὐτὸς χρησάμενος κἀγὼ ἐξ ἡσιόδου,
Φίλῳ τινὶ καὶ μαθητῇ προσφυεστάτως εἶπον.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ, ΕΡΡ' ΕΚ ΝΗΣΟΥ θᾶσσον, ἐλέγχιστε ζωόντων. σπγ.

ΕΙς αἰολίαν ὀδυσσεὺς ἀνέμοις ἐξωσμένος,
Νῆσος ἡ αἰολία δὲ ῥηγίου ἰταλίας,
Ἀξιωθεὶς ἐλέους τι, καὶ οἰκτιρμῶν αἰόλου,
Ἐγκατακλείστους ἐν ἀσκῷ πάντας λαβὼν ἀνέμους,
Ἑνὸς δὲ μόνου πνέοντος, ὃς ἦγε πρὸς πατρίδα,
Ἐπεὶ κατερραθύμησε τῆς ἐντολῆς αἰόλου,
Ὑπνώσας πρὸ τοῦ πρότερον φθάσαι πρὸς τὴν πατρίδα,
Ἔλυσαν δ' ἰθακήσιοι ἀσκὸν τὸν τῶν ἀνέμων,
Μεστὸν αὐτὸν νομίσαντες χρημάτων πεφυκέναι.
Ἅπας δ' ἐκπνεύσας ἄνεμος, τὴν θάλασσαν ἐτάραξε.
Καὶ τούτου πάλιν ἤγαγε τὴν ναῦν εἰς αἰολίαν.

Αἴολος

Quemadmodū quidā arbitrantur, atq; ego nūc ludens
Sæpe & non ludens uerò, propter indoctiores. (dixi,
Regionem autē Thessaliam contentiuā mihi intellige,
Phthiæ atq; Pharsaliæ autē, Larissæ, & Tricalorum,
Demetriadis, Iolci, atq; Glaphyrorum, & Phœbæ,
Et urbium aliarum quoq; regio Thessaliæ.
Tempe autem, & ualles Thessalicæ, atq; montes,
Quæ Penæus intersecat fluuius effluens,
Atq; medius delatus fluentum attrahit horum.
Penæus autem. Onochonus, & Spercherus, atq; alia,
Et Salambria apud ipsos Barbaros idiotas,
Vnus fluuius pluribus nominibus est.
Nouisti & Thessalica qualia sint Tempe,
Ego autem ludens dixi de Thessalonice, (rijs studijs,
Etenim in barbariē degenerarunt ci plures tumultua-
Libros legentes antiquorum haudquaquam,
Vt locos, regiones, res, cognoscant apertissimè, (ris,
Et thesauros hauriāt, sermones sapiētum omnis gene-
Sed imperitorum cauponum plicæ Labyrintho simili
Soli mentem adhibentes, atq; fucatæ.

DE HOC, DVRATE AMICI, & perseuerate ad tempus. 281.

VLyssem Homerus in secunda Rhapsodia,
Inducit adhortantem turbas Græcorum,
Atq; tolerare iubentem breuissimum ad tempus,
Donec depopulati fuerint urbem Troianorum:
Breui autem depopulationem futuram Troiæ dicit,
Dicens signa atq; portenta his præuisa,
Et uatis rationes autem super his signis.
Hæc apud Homerū Vlysses Græcorū exercitui dicit.
Ego autem amicorum alicui hæc uerba dico,
Adhortans hunc paulisper tolerare tempus.

DE HOC, QVI VERO NEQVE per se intelligit, neq; alium audit. 282.

POëta Hesiodus ad fratrem Persam, (quod decet.
Pulchrū est, inquit, à seipso intelligere quempiam, «
Honestū etiā, quicunq; dicēti quod deceat, obtēperat. «
Qui autem non intelligit à seipso, neq; ab alio discit, «
Hic est pessimus desperatorum. «
Hæc quidem Hesiodus ad fratrem Persam.
Quibus quidem usus & ego ex Hesiodo,
Amico cuidam atq; discipulo ingeniosissimè dixi.

DE HOC, AVFER TE EX INsula cito, pessime uiuentium. 283.

IN Aeoliam Vlysses à uentis expulsus,
Insula autem Aeolia Rhegij Italiæ,
Dignus habitus misericordia atq; clemētia ab Aeolo,
Conclusos in utre omnes accipiens uentos,
Vno autem solo flante, qui reducebat in patriam,
Postquàm negligens fuit præcepti Aeoli,
Quod dormisset antequàm perueniret in patriam,
Soluerunt Ithacesij utrem uentorum,
Repletum ipsum arbitrati pecunijs esse.
Omnis autem cum efflasset uentus, mare turbabat,
Et huius rursus nauem duxit in Aeoliam.

Aeolus

Αἴολος τοῦτον κατιδὼν, καὶ ὀργισθεὶς πρεπόντως,
Λέγων, οὐχὶ κατέδησα σύμπαντας τοὺς ἀνέμους,
Ἕνα δέ σοι τὸν πρόσφορον εἴασα πνέειν μόνον;
Τίς ἡ αἰτία τῆς στροφῆς τῆς πρὸς ἡμᾶς, μοι λέγε.
Εἰ μή πω πάντων γέγονας παρήκοος, ὧν εἶπον.
Ἔρρ' ἐκ τῆς νήσου τολοιπὸν φαυλότατε τῶν ζώντων.

Aeolus hunc conſpicatus, atq; iratus decenter,
Dicens, nonne ligaui uniuerſos uentos,
Vnum autem tibi opportunum permiſi flare ſolum?
Quæ cauſa reuerſionis ad nos, mihi dic,
Niſi omnium fuiſti inobediens quæ dixi?
Aufer te ex inſula deinceps, peßime hominum.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ, ΝΗΠΙΟΣ ΤΑ ΕΤΟΙμα λιπὼν, ἀνέτοιμα διώκει. σπδ.

Τίνος τυγχάνει τὸ ῥητὸν, ἐκ λήθης παρεσύρην,
Εἴτ' οὖν ἐξ ὀδυσσείας γε καθέστηκεν ὁμήρου,
Εἴτ' οὖν ἑτέρου ποιητοῦ. βίβλους γὰρ ὡσεὶ δύο,
Εἴτε καὶ τρεῖς, ἢ τέσσαρας, στέρνοις ἐμοῖς συγκρύπτω,
Καὶ ἀργαλέον μοί ἐστιν θεὸν ὡς πάντα λέγειν.
Εἰκὸς δὲ καὶ λανθάνεσθαι τίνων εἰσὶ τὰ ἔπη.
Ἑρμῆς γὰρ ὁ χρυσόρραπις οὐ μάχεται τῇ λήθῃ.
Τέως ὁ νοῦς σαφέστατος καθέστηκε τοῦ ἔπους,
Μωρὸς εἶ, λέγοντος ἐμοῦ τῷ, ᾧ ἐγράφη ταῦτα,
Ὅτι παρεὶς τὰ ἕτοιμα κέρδη σῶν ὀφφικίων,
Ψυχραῖς ἐλπίσι πεποιθὼς, ἐκτρέχεις τῆς πατρίδος.

DE HOC, FATVVS QVI PArata linquens, imparata proſequitur. 284.

Cuius ſit dictum, ab obliuione detractus ſum:
An igitur ex Odyſſea fuerit Homeri,
Siue alterius poetæ. libros enim quaſi duos,
Siue & tres, uel quatuor. pectoribus meis abſcondo,
Et difficile mihi eſt dei inſtar omnia dicere.
Par aũt eſt etiã obliuiſci, quorũ ſint carmina. (liuione.
Mercurius enim aurea uirga inſignis. nõ pugnat cũ ob
Interim tamen mens clarißima manſit carminis,
Stultus es. dicente me ei cui hæc ſcripta ſunt,
Quòd prætermittẽs parata lucra tuorũ officiorum,
Frigida ſpe fretus, excurris à patria.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ, ΠΟΙΜΑΙΝΕ, ΠΥκτευε, δούλευε, ἵνα τὰς δύο γυναῖκας. σπε.

Ἐξ ἰουδαίας ἰακὼβ εἰς μεσοποταμίαν
Ἦλθε, πρὸς λάβαν, ἀδελφὸν αὐτοῦ μητρὸς ῥεβέκκας,
Ἑπτὰ χρόνους ποιμαίνων δὲ τὰ ποίμνια ἐκείνου,
Λείαν πρὸς γάμον ἔλαβε τὴν τούτου θυγατέρα,
Ὀφθαλμιῶσαν οὖσαν τε, καὶ χρόνῳ πρεσβυτέραν.
Οὐ τὴν ῥαχὴλ τὴν νέαν δὲ, καὶ συμπεφωνημένην.
†Ἄλλους ἑπτὰ δουλεύσας τε †χρόνους σὺν τοῖς προτέροις,
Καὶ τὴν ῥαχὴλ ἠγάγετο γάμοις, τὴν ποθουμένην.
Εἰ θέλεις καὶ τὸ γένος δὲ τοῦτο μαθεῖν μοι, μάθε.
Ὁ ἀβραὰμ, καὶ ὁ ναχὼρ, ἦσαν υἱοὶ τοῦ θάρρα.
Καὶ ἀρὰν πρότερος αὐτῶν, ὅσπερ καὶ πρῶτος θνήσκει,
Υἱὸν τὸν λὼτ καταλιπὼν, μελχὰ δὲ θυγατέρα,
Τὴν καὶ πρὸς γάμον ἔλαβε μελχὰ ναχὼρ ὁ θεῖος.
Τῇ σύρων καὶ ἑβραίων δὲ κατ' ἴσον διαλέκτῳ,
Μελχὰ δηλοῖ βασίλισσαν, ὁ μάλχος βασιλέα.
Ἐκ τῆς μελχὰ γεννήκεν παῖδας ναχὼρ ὁ θεῖος
Ἄλλους πολλοὺς, καὶ βαθουὴλ σὺν τοῖς πολλοῖς ἐκείνοις.
Ὁ βαθουὴλ γεγέννηκε λάβαν δὲ καὶ ῥεβέκκαν.
Ἐκ τῆς ῥεβέκκας, ἰσαὰκ, ἠσαῦ, καὶ ἰακὼβ δέ.
Ὁ ἰακὼβ δουλεύσας δὲ τοῖς δισεβδόμοις χρόνοις,
Τὴν λείαν ἔσχε καὶ ῥαχὴλ τὰς λάβαν θυγατέρας,
Καὶ ζίλφαν, καὶ τὴν βάλλαν δὲ, τούτων παιδίσκας οὔσας.
Ἅσπερ βαλὼν, ἐξέβαλε δώδεκα πατριάρχας.
Περὶ τῶν δύο γυναικῶν ἔχεις τὴν ἱστορίαν.
Ἀνδρέας ὁ τῆς κρήτης δὲ κανόνι τῷ μεγάλῳ,
Δέον εἰπεῖν τὸ ποίμαινε, καὶ δούλευε δὲ μόνον,
Ὅπως πρὸς γάμον λάβῃς μοι τὰς δύο τὰς γυναῖκας,
Καὶ πύκτευε, προσέθετο. τὸ πῶς, εἰπεῖν οὐκ ἔχω.
Πύκτην καὶ γὰρ τὸν ἰακὼβ τὸ σύνολον οὐκ οἶδα.
Πύκτην δὲ λείας, ζέλφας τε, ῥαχὴλ τε, καὶ τῆς βάλλας.

ΠΕΡΙ

DE HOC, PASCE, LVCTARE, ſerui ut duas mulieres. 285.

Ex Iudæa Iacob in Meſopotamiam
Venit, ad Laban fratrem ſuæ matris Rebeccæ.
Septem uerò annis paſcens greges illius,
Leam in nuptias accepit, huius filiam,
Cæcutientem, atq; tempore ſeniorem: ««
Non autem Rachel iuuenem, atq; promiſſam. ἄλλους
Sed alijs ſeptem cum ſeruiſſet annis cum prioribus, χρόνους
Et Rachel duxit in nuptias cupitam.
Si uis autem & genus hoc diſcere à me, audi.
Habram atq; Nachor erant filij Tharræ,
Atq; Aram prior ipſis, qui & primus moritur,
Filium Lot relinquens, Melchan autem filiam,
Quam accepit in nuptijs Melchan Nachor patruus,
Syrorum atq; Hebræorum autem * ſermone
Melcha ſignificat reginam, Malchus autem regem.
Ex Melcha genuit filios Nachor patruus,
Alios multos, & Bathuel cum multis illis.
Bathuel autem genuit Laban & Rebeccam,
Ex Rebecca autem, Iſaac, Eſau, atq; Iacob.
Iacob autem cum ſeruiſſet bis ſeptem annis,
Leam habuit atq; Rachel, Labanis filias,
Et Zelpham atq; Ballan, harum famulæ quæ erant.
Quas petens, eiecit duodecim patriarchas.
De duabus uxoribus habes hiſtoriam.
Andreas autem Cretenſis in Canone magno,
Cum debuiſſet dicere, Paſce atq; ſerui, ſolùm,
Vt in nuptias accipias à me duas uxores:
Et luctare, addidit. quomodo autẽ, dicere non poſſum.
Pugillatorem etenim Iacob omnino non noui.
Pugillatorẽ autem Leæ, Zelphæ, Rachelq;, ac Ballæ.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ, ΟΥ ΓΑΡ ΑΠΟ δρυὸς εἶ σὺ, οὐδ᾽ ἀπὸ πέτρας. σπϛ.

Οἱ παλαιοὶ ἁπλούστατοι τελοῦντες τῶν ἀνθρώπων,
Ἀπὸ δρυῶν τε καὶ πετρῶν ἐδόκουν γεγονέναι
Πάντας, ὅσοι πρὸ αὐτῶν ἢ τῶν ἦσαν ἀνθρώπων γονεῖς,
Ὡς Ὅμηρος τὸν Ἕκτορα λέγοντα φέρει ταῦτα,
Πρὸς Ἀχιλλέα, οὐ χρεὼν τὰ ἐκ δρυὸς καὶ πέτρας,
Λέγειν ἐμὲ, ὡς λέγουσι παρθένοι τε καὶ νέοι,
Παρθένοι καὶ νεάζοντες ἀλλήλοις ὁμιλοῦντες.
Τὰ δ᾽ ἔπη οὕτως ἔχουσιν, ἂν κατ᾽ ὀρθὸν ῥηθείη.
» Οὐ μού γάρ πως ἐστὶν ἀπὸ δρυὸς, ἢ ἀπὸ πέτρης,
» Τῷ ὀαριζέμεναι ἅτε παρθένος, ἠΐθεός τε,
» Παρθένος ἠΐθεός τ᾽ ὀαρίζετον ἀλλήλοιιν.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΒΑΚΙΔΟΣ ΧΡΗΣΜΟΥ. ὦ μέλεοι, τί κάθησθε; λιπὼν φεῦγ᾽ ἔσχατα γαίης. σπζ.

Ὁπότε Ξέρξης ὁ Περσῶν ἐκεῖνος στεφηφόρος,
Στόλῳ βαρεῖ τε, καὶ πεζοῖς στρατεύμασιν ἀπείροις,
Κατ᾽ Ἀττικῆς ἐστράτευε, καὶ καθ᾽ Ἑλλάδος πάσης,
Φόβον ποιῶν τοῖς Ἕλλησι, καινοτομεῖ τὰς φύσεις,
Τὸν Ἄθων θαλαττώσας μὲν, ὄρος σκληρὸν καὶ μέγα,
Ἑλλήσποντον γαιώσας δὲ διπλῇ γεφυραργίᾳ,
Τότε λοιπὸν οἱ Ἕλληνες δεινῶς ἐκπεπληγμένοι,
Καὶ δὲ χρησμῳδούμενοι περὶ συμβησομένων,
Ἐκ χρηστηρίων ἤκουσαν Βάκιδος χρησμολόγου,
» Ὦ μέλεοι, τί κάθησθε; λιπὼν φεῦγ᾽ ἔσχατα γαίης.

ΠΕΡΙ ΧΡΗΣΜΟΥ ΣΙΒΥΛΛΗΣ, λέγοντος, ἄνδρας οἳ Βύζαντος ἕδος κατανναιετάουσιν. σπη.

Τινὲς μὲν τοῦτον λέγουσι χρησμὸν εἶναι Σιβύλλης.
Οἱ δὲ τῆς Ἠπειρώτιδος τῆς Φαεννοῦς ἐκείνης.
Ἄλλος δ᾽ ἦν ὁ τοῦ Βάκιδος. οὗτος δὲ περὶ Βυζαντίου.
Ἐγὼ τῶν δύο δὲ χρησμῶν μέρη τινὰ συνάψας,
Παλινδρομεῖ τῷ μαθητῇ, τῇ Βυζαντίδι λέγω.
Ὅτι δὲ δύο οἱ χρησμοὶ, τὸν Βάκιδος προεῖπον,
Τοῖς Ἀττικοῖς καὶ Ἕλλησι τότε προθεσπισθῆναι.
Οὗτος ὁ τῆς Σιβύλλης δὲ χρησμὸς, ἢ Φαεννοῦς δέ.
Πλέον δοκεῖ Σιβύλλης δὲ, οὕνεκα Βυζαντίου,
Καὶ περὶ Διογένους δὲ ἐφοίβασε, καὶ Τούρκων.
Καὶ τὰ λοιπὰ ἐάσωμεν, λέξωμεν δὲ βραχέα.
» Δὴ τότε Βιθυνῶν γαῖαν λύκοι οἰκήσουσι,
» Ζηνὸς ἐπὶ φροσύνῃσι, κακὸν δ᾽ ἐπιβήσεται ἄνδρας,
» Ἄνδρας οἳ Βύζαντος ἕδος κατανναιετάουσιν.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ, ΔΩΡΟΝ ΑΝΤΙΣΤΡΟφον μὲν, πλὴν οἷον ποτὲ Ἀβραὰμ προσήνεγκεν. σπθ.

Ὡς Ἀβραὰμ προσήνεγκε δῶρον θεῷ τὸν παῖδα,
Καὶ ἀκοαῖς καθέστηκε, κατάδηλον βαναύσοις.
Ἐνταῦθα δὲ ὁ μαθητὴς τὸν ἑαυτοῦ πατέρα,
Ἡμῖν κομίζοντα γραφὰς, καὶ δῶρον ἀπεστάλκει.

ΠΕΡΙ

DE HOC, NON ENIM A' QVERCU tu es, neq; à petra. 286.

ANtiqui simplicißimi existentes hominum,
A' quercubus atq; petris existimabant esse natos,
Omnes quotquot ante ipsos erant ex hominum genere.
Quemadmodũ Homerus Hectorẽ dicentẽ inducit hæc,
Ad Achillem, Non opus ea quæ ex quercu atq; petra,
Dicere me, ut dicunt uirgines atq; iuuenes,
Virgines atq; pubescentes, inter se colloquentes.
Carmina autem sic se habent, si rectè dicantur:
» Non enim sanè est à quercu, neq; à petra,
» Vt fabulantur uirgo atq; ephebus,
» Virgo iuuenisq; fabulantur inter se.

DE BACIDIS ORACVLO, O' SEGNES, quid sedetis? qui superest, fugiat ad extrema terræ. 287.

QVando Xerxes Persarum ille coronifer,
Classe graui, atq; pedestribus copijs innumeris
Contra Atticã pugnauit, atq; contra Græciam omnem,
Timorem incutiens Græcis, innouat naturas,
Athon mare faciẽs quidem montẽ asperũ atq; magnum,
Hellespontumq; terrã faciens duplici pontis structura:
Tunc deinceps Græci grauiter ueriti,
Et sanè oraculo admoniti de futuris,
Ex adytis audiuerunt Bacidis sacerdotis, (terræ.
» O' inertes, quid sedetis? qui superest, fugiat ad extrema

DE ORACVLO SIBYLLAE DICENTE, uiros qui Byzantij pauimentum habitant. 288.

QVidam dicunt hoc quidem oraculum esse Sibyllæ,
Alij autem Epirotidis Phaennæ illius.
Aliud autem erat Bacidis: hoc uerò de Byzantio.
Verùm ego duorũ oraculorũ partes quasdam iungens,
Retro currenti discipulæ Byzantidi dico,
Quia uerò duo oracula, quod est Bacidis, prædixi
Atticis atq; Græcis tunc uaticinatum fuisse.
Hoc Sibyllæ autem oraculum, aut Phaennæ.
Magis uerò uidetur Sibyllæ, causa Byzantij,
Et de Diogene, Phœbo percita dicit, atq; Turcis.
Et cætera dimittamus, dicamus autem pauca,
» Sanè tunc Bithynorum terram lupi habitabunt,
» Iouis consilijs, malum autem inuadet uiros,
» Viros qui Byzantij solum habitant.

DE HOC, DONVM RECIPROCUM quidem, uerùm quale olim Habraam obtulit. 289.

QVomodo Habraam obtulit donum Deo filium,
Etiam auribus est manifestatum uulgaribus.
Hic autem discipulis suum patrem,
Nobis afferentem scripturas atq; dona misit.

DE

ΠΕΡΙ ΕΧΕΠΕΥΚΟΥΣ ΓΡΑΦΗΣ, μύωπός τε, ἱπποκέντορος, καὶ ἀστράβης. σϞ.

Ἐχεπευκὲς, πανώλεθρον, καὶ τὸ πικρὸν κυρίως,
Ἐκ δένδρου πεύκης δ' ἔσχηκεν ἄμφω τὴν κλῆσιν.
Ἡ πεύκη γὰρ, ὡς στάφυλος φησὶν ὁ ναυκρατίτης, (ταύτην
Πανωλεθρία ὄλλυται, τῆς κορυφῆς κοπείσης.
Ἐχεπευκὲς δὲ τὸ πικρὸν, ὅπερ πευκίαν ἔχει,
Ἤτοι πικρίαν πίσσης μὲν, δάκρυ δὲ πεύκης πίσσα.
Ἐπιχεπευκοῦς μὲν κύριαι λέξεις εἰσὶν, ὡς ἔφην.
Ῥητορικῶς δὲ καὶ δεινῶς, δριμεῖα γλυκυτάτη.
Λέξει ταύτῃ χρησάμενος, οὕτω τοῖς λόγοις εἶπον·
Ὁ μὲν ζητείτω σοι γραφὴν ἐχεπευκῆ στέλλειν,
Ἤτοι γραφὴν ἐμφαίνουσαν ἀποστολὴν πευκίνην.
Μύωψ ἐστὶν ὁ οἶστρος δὲ, ζωΰφιον μικρόν τι,
Μεγίστας βλάβας δὲ βουσὶ πελάσας ἐπιφέρον.
Μύωψ ἐστὶ ζωΰφιον, ὡς ἔφην νῦν, ὁ οἶστρος.
Ἔστι καὶ κέντρον ἐκ χαλκοῦ, τοὺς ἵππους κινοῦν τρέχειν,
Πτέρναις ἱππέων κείμενον, πρόσω δὲ δεδεμένον.
Ἀστράβη, ξύλον ὄρθιον, τοῖς δίφροις τῶν ἁρμάτων,
Εἰς ὃ ἐπικεκύφασιν ἡνίοχοι ἐλῶντες.
Ἀστράβη κλῆσιν δ' ἔλαχε τοῖς παλαιοῖς ἀνδράσιν,
Ὡς ἀστραβῆ καὶ ὄρθιον τὸν δίφρον τε τηροῦσα,
Καὶ τὸν ἡνίοχον αὐτὸν †τὸν μὴ† παρολισθαίνειν.
Ὅπερ οἱ βαρβαρώτεροι καὶ ἀστραπὴν καλοῦσι.
Καὶ ταύτην ἔγγιστα τροχῶν λέγουσι πεφυκέναι.
Ἄλλοι δὲ βαρβαρώτερον, ἐκ τῶν σοφῶν ἀνθρώπων,
Εἶδος τυγχάνειν ἅρματος λέγουσι τὴν ἀστράβην.
Σὺ δὲ τοῦ δίφρου τὸ ὀρθὸν ξύλον, ἀστράβην λέγε.
Ἀστράβη καὶ ἡ σέλλα δὲ, ὡς ἀστραβῆ τηροῦσα,
Τοῖς νώτοις ἐγκαθέζεσθαι τῶν ἵππων τὸν ἱππέα.
†Ἐφ' ᾧ τῇ λέξει νῦν αὐτὸς φαίνομαι κεχρημένος.
Ἡ σέλλα δὲ, ἀστράβη τε, καὶ σέλμα δὲ, καὶ σέλλα,
Καὶ ἱππικὸν ἑδώλιον, καὶ ἀφεδρὼν, καὶ ἕδρα,
Καὶ ἐφιστρὶς, καὶ ἕτερα μυρία δὲ καλεῖται.
Ἡ ἐφιστρὶς τυγχάνει δὲ καὶ κλῆσις ἱματίου.

ΠΕΡΙ ΧΡΗΣΜΟΥ, ΤΟΥ ΛΕΓΟΝΤΟΣ, ἵπποι θετταλικαί. σϞα.

Περὶ τοῦ λέγοντος χρησμοῦ τὰς θετταλὰς τὰς ἵππους,
Μέμνηται μὲν καὶ μάξιμος ἱστοριῶν τοῖς λόγοις,
Ἃς ἱστορίας ἔγραψε γρηγόριος ὁ μέγας.
Ἔπος δ' οὐδὲν, οὐδὲ βραχὺ τῶν τοῦ χρησμοῦ εἰρήκει.
Ὁ δέ τι θεοδώρειτος ἐν βίβλῳ τῇ ἰδίᾳ,
Ἣν θεραπείαν ἔγραψεν ἑλληνικῶν παθῶν δε,
Δύο ἐπῶν ἐκ τοῦ χρησμοῦ, δοκῶ μοι μνημονεύει.
Μνασέας δὲ ὁ πάτρα ἐν τοῖς αὐτοῦ βιβλίοις,
Αὐτοὺς φησὶ τοὺς αἰγιεῖς τοὺς ἐν τῇ ἀχαΐᾳ,
Τοὺς αἰτωλοὺς νικήσαντας μάχῃ †τῇ κατὰ στόλον,
Ναῦν τούτων πεντηκόντορον πυθοῖ ἀναθεμένους,
Καὶ ἐπαρθέντας ἐπ' αὐτῷ, πυνθάνεσθαι τῇ νίκῃ.
Τίνων ἑλλήνων κρείττονες τελοῦσιν ἐπ' ἀνδρείᾳ.
Τὴν δὲ πυθίαν πρὸς αὐτοὺς τάδε τὰ ἔπη φάναι,
Ἅπερ ἐν τῇ ἰξίονος προεῖπον ἱστορίᾳ,
Οἷα κἀκεῖσε θετταλῶν ἵππων παρεγκειμένων.
Οὐ γὰρ ἐδόκουν ἔχειν με χρείαν χρησμοῦ ἐνθάδε.

Ἐπεὶ

DE ECHEPEVCAE SCRIPTVRA, Myopisq́; , Hypocentoris, & Astrabe. 290.

Echepeuces, perniciosum & amarum propriè,
Ex arbore picea habuit utrunq; nomen hoc.
Peuce enim, ut Staphylus inquit Naucratites,
Prorsus interit uertice deciso.
Echepeuces autem amarum, quòd peuciam habeat,
Siue amaritudinē picis quidē, lachryma autē tedæ pix.
Echepeucis quidem propriæ dictiones sunt, quas dixi.
Rhetoricè uerò atq; uehementer, acerbitas dulcißima.
Dictione modò usus, sic in orationibus dixi:
Hic quidem quærat tibi scripturam Echepeucē mittere,
Siue scripturam insinuantem, nuncium amaritudinis.
Myops est autē œstrus, animalculū paruū quoddam,
Maximas molestias bobus cum accesserit, infligens.
Myops est animalculum, ut dixi nunc, œstrus:
Est & stimulus ex ære, equos mouens ad currendum,
Calcaneis equitum positus, antrorsum autem ligatus.
Astrabe, lignum rectum, in sellis curruum,
In quo incumbunt aurigæ agitantes.
Astrabe autem nomen sortita ab antiquis uiris,
Velut inflexam atq; rectam sellam curulem seruans,
Atq; aurigam ipsum, ne delabatur. τῷ παρολισθαίνειν
Id quod & barbariores etiam astrapen uocant,
Et hanc proximam rotis dicunt esse.
Alij autem magis barbarè, ex sapientibus hominibus,
Speciem esse currus dicunt astraben.
Tu autem sellæ rectum lignum, astraben dic.
Astrabe autem & sella, uelut inflexum seruans,
Humeris ut sedeat equorum eques.
In quo dictione nunc ipse uideor usus. ἐφ' ᾧ *
Sella autem & astrabe, atq; sella & selma,
Et equestre hedolium, & aphedron, atq; hedra,
Et ephestris & alia multa nominatur.
Ephestris est autem & nomen uestimenti.

DE ORACVLO DICENTE, Equæ Thessalicæ. 291.

De dicente oraculo, Thessalas equas,
Meminit quidē et Maximus, historiarum in orationibus.
Quas historias scripsit Gregorius Magnus,
Verbum autem nullum neq; modicum, oraculi dixerat.
Theodoritus autem in libro proprio,
Quem Therapiam inscripsit Græcarum affectionum,
Duorum uerborū ex oraculo, ut mihi uidetur, meminit.
Mnaseas uerò Optata in suis libris,
Ipsos inquit Aegienses qui sunt in Achaia,
Aetolos cum uicissent pugna classica, τὸν παῖτα
Nauē illorū quinquaginta remorū Apollini dedicātes,
Atq; elatos in ipsa, percunctatos fuisse de uictoria,
Quibus Græcis meliores essent fortitudine.
Pythiam autem ad ipsos hæc uerba dixisse,
Quæ in Ixionis prædixi historia,
Qualia & illic de Thessalicis equis descriptis.
Non enim putabam habere me opus oraculo hic.

 Postquàm

Ἐπεὶ δὲ προσφυέστατον τοῦτον πεσεῖν ἐνταῦθα,
Καὶ νῦν αὐτοῦ κατάκουε πάλιν μοι λεγομένου·
» Γαίης μὲν πάσης τὸ πελασγικὸν ἄργος ἄμεινον,
θρηΐκιαι » Ἵπποι † θετταλικαὶ, λακεδαιμόνιαι δὲ γυναῖκες,
» Ἄνδρες δ' οἳ πίνουσιν ὕδωρ καλῆς ἀρεθούσης.
» Ἀλλ' ἔτι καὶ τῶν εἰσὶν ἀμείνονες, οἳ τὸ μεταξὺ
» Τίρυνθον ναίουσι, καὶ ἀρκαδίας πολυμήλου,
» Ἀργεῖοι λινοθώρηκες, κέντρα πολέμοιο.
δ' ὦ με- Ἡμεῖς † δ' αἰγιέες, οὔτε τρίτοι, οὔτε τέταρτοι,
γαρεῖς Οὔτε δυωδέκατοι, οὔτ' ἐν λόγῳ, οὔτ' ἐν ἀριθμῷ.
Τοῦτον ὃν ἔφην τὸν χρησμὸν, κατ' ἔπος οὕτω λέγει
Μνασέας, αἰγιεῦσι μὲν αὐτοῖς χρησμῳδηθῆναι.
Ὁ δὲ καλλίμαχος αὐτῷ τοῖς λόγοις ἀντιπίπτων,
Οὐκ αἰγιεῦσιν εἴρηκεν, ἀλλὰ τοῖς μεγαρεῦσιν.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΚΥΡΗΝΑΙΚΟΥ ΣΙΛφίου, ἐῤῥέθη. σϞβ.

Ἡ περὶ κυρηναϊκοῦ σοι σιλφίου ἱστορία,
Τῷ πρώτῳ κεῖται πίνακι, ἑκατοστῇ δεκάτῃ.
Ἐν τῷ δευτέρῳ κεῖται δὲ, τεσσαρακοστῇ ὀγδόῃ.
Ἑκατοστῇ δὲ πάλιν δὲ καὶ ἐνάτῃ καὶ δεκάτῃ.
Καὶ στρέψας ταῦτα, καὶ ἰδὼν, ἐκεῖθεν ἀναλέγου.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ, ΣΥΝΤΟΜΩΤΕΡΟΣ ΚΑΙ ταχινώτερος κέλλερος. σϞγ.

Κέλλερας ὀνομάζουσι τοὺς ταχινοὺς ῥωμαῖοι,
Ἐκ τινος κέλλερος τυῤῥηνοῦ, ὃν κέλλερα ἔφην.
Λέγουσι γὰρ, ὡς κτίζοντος τὴν ῥώμην τοῦ ῥωμύλου,
Ῥέμος ὁ τούτου ἀδελφὸς τὸ κτίσμα διαπαίζων,
Πολλάκις ὑπερήλλατο τὴν τάφρον κτιζομένην.
Πίπτει δ' ὑπεραλλόμενος, καὶ θνήσκει κατ' ἐκείνην.
Οἱ δὲ ῥωμύλον λέγουσι κτεῖναι δορὶ βαλόντα.
Ἄλλοι δὲ, κέλλερα τυῤῥηνὸν, ταχύτατον εἰσάγουσιν,
Ὃς κτείνας τοῦτον, πέφευγεν εὐθὺς εἰς τυῤῥηνίαν.
Ἐξ οὗ ῥωμαῖοι κέλλερας πάντας ταχεῖς καλοῦσιν.
Ἐγὼ δ' εἰρωνευόμενος ἀστεϊσμοῖς, καὶ παίζων,
Νωθρὸν, βραδυποδώτατον ἁπάντων ἀνδραπόδων,
Ταχύτερον νῦν εἴρηκα κέλλερος καὶ ἰφίκλου.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΙΦΙΚΛΟΥ. ΕΡΡΗΘΗ δ' ἐν ταῖς πρὶν μβ. σϞδ.

Ἴφικλος ἦν φυλάκου παῖς, πατὴρ πρωτεσιλάου.
Ὑπερτερῶν δὲ ὁ ἀνὴρ τῶν ὁμηλίκων τάχει,
Τοῖς μύθοις παρεγγέγραπται σταχύων ἄνω τρέχειν,
Μὴ κατακλᾷν ἀθέρας δὲ, κουφότητι τοῦ δρόμου.
Αὕτη τῷ πρώτῳ πίνακι τυγχάνει γεγραμμένη,
Ἐν τόπῳ τεσσαρακοστῷ, ὁμοῦ τούτῳ καὶ δευτέρῳ.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΦΡΟΝΙΜΩΤΕΡΟΣ ΟΔΥΣσέως καὶ νέστορος. σϞε

Περὶ τοῦ, ὅτι φρόνιμος ὁ ὀδυσσεὺς καὶ νέστωρ,
Περὶ ἀμφοῖν ὁ ὅμηρος τάδε κατ' ἔπος λέγει.
Περὶ τοῦ ὀδυσσέως μὲν τῇ βῆτα ῥαψῳδίᾳ·
» Ὧδε δέ τις εἴπεσκεν ἰδὼν ἐς πλησίον ἄλλον·
» Ὢ πόποι, ἦ δὴ μυρί' ὀδυσσεὺς ἐσθλὰ ἔοργε,
» Βουλάς τ' ἐξάρχων ἀγαθὰς, πόλεμόν τε κορύσσων.
Περὶ δέ γε τοῦ νέστορος φησὶν ὁ ἀγαμέμνων,
Ἐν διαφόροις τόποις τε, καὶ οὐχ ἑνὶ δὲ μόνῳ.

Αἲ γὰρ

Postquàm autem commodissimè illud incidit hic,
Et nunc illud audi rursus à me dictum.
Terra enim omni Pelasgicon Argos melius, «
Equi Thessalici, & Lacedemoniæ mulieres: «
Viri autem, qui bibunt pulchræ aquam Arethusæ, «
Sed adhuc etiam his sunt meliores, qui inter «
Tirynthū habitant, atq; Arcadiā ouibus fœcundam, «
Argiui linothoraces, stimuli belli. «
Vos autem Aegienses, neq; tertij, neq; quarti,
Neq; duodecimi, neq; in ratione, neq; in numero. «
Hoc quod dixi oraculum, ad uerbum sic dicit
Mnaseas Aegiensibus quidem ipsis esse editum.
Callimachus autem ei sermonibus repugnans,
Non Aegiensibus inquit, sed Megarensibus.

DE CYRENAICO SILPHIO, dictum est. 292.

De Cyrenæo tibi Silphio historia,
Prima sita est in tabula, centesima decima.
In secunda autem, sita est quadragesima octaua,
Centesima rursus autem, atq; nona, & decima.
Itaq; uertens hæc, & uidens, illinc repete.

DE HOC, BREVIOR ATQVE uelocior celeri. 293.

Celeres nominant ueloces Romani,
Ex quodā Celere Tyrrheno, quem Celerem dixi.
Dicunt enim, quòd condente Romam Romulo,
Remus huius frater structuram deridens,
Sæpe transiluit fossam conditam,
Cadit autem transiliendo, & moritur in illa.
Alij autem, Romulū dicunt occidisse lancea percussum:
Alij uerò, Celerem Tyrrhenū, uelocissimum admodum,
Qui occiso hoc, fugit statim in Ethruriam.
À quo Romani celeres omnes ueloces uocant.
Ego autem ironicè dicens urbanitatibus, atq; ludens
Segnem, tardigradissimum omnium mancipiorum,
Celeriorem nunc dixi Celere atq; Iphiclo.

DE IPHICLO. DICTA EST autem & antea in priorib. 42. 294.

Iphiclus erat Phylaci filius, pater Protesilai,
Excellentior autem uir coæuis celeritate.
In fabulis ascriptum est, spicas supercurrisse,
Nec confregisse tamen aristas, leuitate cursus.
Hæc in prima tabula est scripta,
In loco quadragesimo, cumq; hoc etiam secundo.

DE HOC, PRVDENTIOR VLYSse atq; Nestore. 295.

De eo quòd prudens Vlysses atq; Nestor,
De utrisq; Homerus hæc ad uerbum dicit.
De Vlysse quidem in secunda Rhapsodia:
Hic autem quispiam dixit, respiciēs ad proximū alium, «
Papæ, quàm sanè innumera Vlysses bona fecit, «
Consiliáq; imperans bona, bellumq; exornans. «
De Nestore autem inquit Agamemnon,
In diuersis locis, & non in uno solo,

Si

» Αἲ γὰρ Ζεῦ τε πάτερ, καὶ Ἀθηναίη, καὶ Ἄπολλον,
» Τοιοῦτοι δέκα μοι συμφράδμονες εἶεν Ἀχαιῶν.
Τῷ κε τάχ' ἠμύσειε πόλις Πριάμοιο ἄνακτος.
» Χερσὶν ὑφ' ἡμετέρῃσιν, ἁλοῦσά τε, περθομένη τε.
Ταῦτα περὶ τοῦ Νέστορος ἐν Ἰλιάδος λόγοις.
Τῇ Ὀδυσσείᾳ πάλιν δὲ περὶ αὐτοῦ ταῦτα λέγει,
» Ψεῦδος δ' οὐκ ἐρέει, μάλα γὰρ πεπνυμένος ἐστίν.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ, ΜΝΗΜΟΝΕΣΤΕΡΟΣ ἰσοκράτης τοῦ ῥήτορος, καὶ Δημητρίου τοῦ φαληρέως. σϟϛ.

Ο Ἰσοκράτης ῥήτωρ μὲν, ὁ καὶ τὴν τέχνην γράψας,
Καὶ ὁ Θεόφραστος αὐτὸς, ὁ Τύρταμος τὸ πρώην,
Καθ' αὐτ' αὐτοῦ Δημήτριον ἔγραψα φαληρέα,
Ἁπάντων μνημονέστεροι θρυλλοῦνται τῶν ἐν βίῳ.
Ὑπὲρ γὰρ ἔτη ἑκατὸν ἀμφότεροι ἐν βίῳ
Ζήσαντες, συνεγράφοντο συγγράμματα μυρία.
Ὁ μὲν λόγους βασιλικοὺς, τέχνας, καὶ παραινέσεις.
Θεόφραστος συνέγραψε πάλιν τοὺς χαρακτῆρας,
Ἐτῶν ὑπάρχων ἑκατὸν, παρ' ἓξ οὐδὲ καὶ μόνου.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ, Ο ΜΩΜΟΣ ΠΑΝΤΑ ὁρῶν, ἑαυτὸν οὐχ ὁρᾷ. σϟζ.

Τὸν μῶμον καὶ τὴν λάμιαν, φασὶν οἱ μυθογράφοι,
Τὰ τῶν ἑτέρων βλέποντας, τὰ ἑαυτῶν μὴ βλέπειν.
Ὁ μῶμος πήραν γὰρ διπλῆν κατέχων ἐν τοῖς ὤμοις,
Τὰ ἑαυτοῦ κατόπιν μὲν τῆς ῥάχεως βαστάζει,
Πάντα δὲ τὰ ἀλλότρια ἔμπροσθεν φέρων βλέπει.
Οὕτω τὸν μῶμον γράφουσι. τὴν λάμιαν δὲ πάλιν,
Οἴκοι φασὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς κρύπτουσαν ἐν ἀγγείῳ,
Βλέπειν μηδὲν τῶν ἑαυτῆς, ἔξω δ' ἐξερχομένην
Τοὺς ὀφθαλμοὺς τοὺς ἑαυτῆς λαμβάνουσαν, πᾶν βλέπειν.
Λουκιανός που γέγραφε τὰ περὶ τῆς λαμίας.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ, ΤΑΣ ΕΜΑΣ ΦΑΛΛΑΙνας, πολλὰ δὲ σημαίνει ἡ φάλλαινα. σϟη.

Φάλλαινα τὶς ἰχθύς ἐστι, θαλάσσιος κητώδης.
Παρὰ τὸ ἅλλεσθαι εἰς φῶς, φάλλαινα καλουμένη.
Ἐκτὸς ἐξερχομένη γὰρ ὑδάτων καὶ θαλάσσης,
Ἡλίου θάλπεται βολαῖς. ταῦτα μὲν περὶ ταύτης.
Ἔστι καὶ τὸ ζωΰλλιον φάλλαινα καλουμένη,
ὃ ταῖς λυχνίαις ἵπταται, καὶ τῷ πυρὶ δὲ θνήσκει.
Παρὰ τὸ ἅλλεσθαι εἰς φῶς, καὶ αὕτη καλουμένη.
Ἐν δὲ τοῖς εἰς Λυκόφρονα ἐμοῖς ἐξηγηθεῖσι,
Καὶ περὶ τούτου ἔγραψα τότε τοῦ ζωυλλίου.
Ἔστι καὶ ζῶον ἕτερον φάλλαινα κεκλημένον.
Φάλλαινα, ψύχη, ψόρα τε, καὶ πυραυστὴ μορίς δε,
Ὅπερ φασὶ κοινότερον τινὲς, κανδηλοσβέστραν.
Τοῦτο δὲ βαβαλόπαπας τὶς σύρειν οὐκ ἀνῆκε,
Πρὸς ὃν τὸ ἐπιστόλιον ἔγραφα μωμοσκόπον.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ, ΣΟΥΣ ΔΕ ΣΟΦΟΥΣ τηλέφους ἐγνόμικας. σϟθ.

Οὗτος ὁ βαβαλόπαπας μωμοσκοπῶν τοιάδε,
Α ὠφελείας οὕνεκεν ἐγράφησαν τῶν νέων,
Αὐτὸς βαρβάρως ἔγραψεν, ὡς δῆθεν κωμῳδίαν.
Εἰς πατριάρχην τὸν στυπῆν, ἅπερ φλυάρως εἶπε,
Καὶ τήλεφον ἐγκέφαλον εἰπὼν τοῦ πατριάρχου,
Βαβαὶ τῆς βαρβαρότητος, καὶ τῆς ἀναισθησίας,

Si enim, ô Iupiter pater, & Pallas, atq; Apollo, «
Tales decem consultores essent Achiuorum, «
Iamdudum fortè cecidisset urbs Priami regis, «
Manibus nostris capta atq; uastata. «
Hæc de Nestore in Iliadis sermonibus.
In Odyssea autem rursus de eo sic dicit:
Falsum autem non dicit, admodum enim doctus est. «

DE HOC, MAIORE PRAEDITVS memoria Isocrate rhetore, atq; Demetrio Phalereo. 296.

Isocrates rhetor quidem, qui & artem scripsit,
Et Theophrastus ipse, qui Tyrtamus antea,
Quamuis pro ipso Demetrium scripsi Phalereum,
Omnib. memoria excellētiores narrātur his qui in uita.
Cum uixerent, scripserunt commentaria innumera:
Hic quidem orationes regias, artes, & admonitiones:
Theophrastus autem conscripsit Notas,
Annorum cum esset centum, præter unum, & solum.

DE HOC, MOMVS CVM OMNIA uideat, seipsum non uidet. 297.

Momum atq; Lamiam dicunt fabularum scriptores,
Quæ aliorum sunt uidentes, sua non uidere.
Momus enim peram habens duplicem in humeris,
Quæ sua sunt, retro quidem à tergo gestat:
Omnia autem aliena antrorsum ferens uidet.
Sic Momum pingunt. Lamiam uerò rursus
Domi dicunt oculos abscondentem in uase,
Videre nihil suum: foras autem egredientem,
Oculis suis acceptis, omnia uidere.
Lucianus alicubi scribit de Lamia.

DE HOC, MEAS PHALLAENAS. multa uerò significat phallena. 298.

Phallæna quidem piscis est marinus cetaceus,
Eo quòd saliat in lucem, Phallæna uocatus.
Extra enim egressa aquas atq; mare,
Solis oblectatur iactibus. hæc quidem de hac.
Est & quoddam animalculum Phallæna uocatum,
Quod lucernis aduolat, atq; igne moritur,
Eo quòd saliat in lucem, & ipsa uocata.
In his autem quæ in Lycophronem à me sunt enarrata,
Et de hoc scripsi tunc animalculo.
Est & animal alterum Phallæna uocatum,
Phallena, Psyche, Psoraq;, & Pyraustumoru,
Quod quidē dicūt communius quidā Candelosbestrā.
Hoc autem Bubalopapas quidam carpere non cessauit,
Ad quem epistolium scriptum est momoscopum.

DE HOC, TVOS AVTEM SAPIENtes Telephos putasti. 299.

Iste Bubalopapas Momoscopus talia,
Quæ utilitatis ergò scripta sunt iuniorum,
Ipse barbarè scripsit, ad instar comœdiæ,
In patriarcham Stypen, quæ nugaciter dixit,
Et Telephum cerebrum dicens patriarchæ,
Heu barbariem atq; stupiditatem,

Ψύχας ἐμὰς, φαλλαίνας τε, καὶ τὰ τοιαῦτα σύρει.
Βουβάλε βουβαλόπαπα, βάρβαρα λῆρα γράφων,
Ἀριστοφάνης ἔγραψεν αὐτοῦ ταῖς κωμῳδίαις,
* Σθένων δὲ ὀργῆς ἐκχέει τὸν τήλεφον.
Ἐκεῖ δὲ ἐμφαντικώτερον καταχρηστικωτέρως,
Ἐδέξατο τὸν τήλεφον ἀντὶ τοῦ ἐγκεφάλου.
Ὅτι δρᾶμα πεποίηκε τήλεφον εὐριπίδης,
Ὅπερ αἰσχύλος ὡς σαθρὸν ἐν λόγοις ἀνατρέπει.
Ἀντὶ τοῦ ἐγκεφάλου δὲ τήλεφον οὕτω λέγει,
Ὡς τοῦ τηλέφου παρ᾽ αὐτοῦ δράματος συρομένου.
Πῶς δὲ δρᾶμα τὸν τήλεφον ἔγραψε πατριάρχης,
Ὡς νῦν εἰπεῖν σε βάρβαρε τήλεφον, ὡς ἐκεῖνος,
Καὶ τὸν ἐγκέφαλον δοκεῖν κυρίως τοῦτο λέγειν;
Ταῦτα γελώτων ἄξια, ταῦτα ὑβριστικὰ πᾶσιν,
Οὐ μὴν οἱ πυραυστούμενοι, καὶ φάλλαιναι, καὶ ψύχαι.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΝΕΙΛΩΩΝ ΡΥΑΚΩΝ. τ.

Νεῖλος αἰγύπτου ποταμὸς ἑπτάστομος ἐκρέων,
Καὶ γῆν τοῖς πελαγίσμασιν ἄρδων ἐκείνην πᾶσαν,
Οὕτω τιθεῖς τε κάρπιμον καὶ πολυφορωτάτην.
Νειλώας δὲ εἶπον ῥύακας ἐπιστολῶν νῦν λόγοις,
Νειλώων, νειλωΐων δὲ γράφειν ῥευμάτων δέον,
Καὶ σὺν αὐτοῖς νειλώων δὲ διὰ γραφῆς ἰῶτα,
Ὡς ἐκθλιβέντος ἐν αὐτοῖς, τοῦ ω τῶν νειλωΐων.
Νειλέων τοῦ νηλέως δὲ, καὶ διφθόγγου νειλέως.
Ὡς ἐκ νηλεὺς, καὶ τοῦ νειλεὺς, διφθογγογράφει γράφων.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ, ΓΛΩΣΣΑΝ ΤΗΝ ΛΑλιστέραν τεττίγων, καὶ ἀττικήν. τα.

Οἱ τέττιγες ζώδια τυγχάνουσι τῶν λάλων.
Τῷ καύματι τοῦ θέρους δὲ μᾶλλον λαλοῦσι πλέον.
Κἂν ὑπὲρ κατάσχῃ τῶν πτερῶν τούτους τις, παῦσαι θέλων,
ΧΙΛΙΑΣ 10. Μᾶλλον εἰσὶ λαλίστεροι, καὶ τῶν ὀχληροτέρων.
Ὅθεν τοῖς λάλοις λέγεται τοιαύτη παροιμία,
Τέττιγα δόξεις τῶν πτερῶν τάχα κεκρατηκέναι.
Καὶ ὅτι λάλοι τέττιγες, κατάδηλον τοῖς πᾶσιν.
Οἱ ἀττικοὶ ὁμοίως δὲ πάλιν τῶν μακρηγόρων,
Λάκωνες βραχυλόγοι δὲ τούτοις ἀπεναντίας.

ΠΑΡΟΙΜΙΑ ΥΠΕΡ ΩΚΕΑΝΟΝ πελαγίζων. τβ.

Τὸ σχῆμα τοῦτο νόησον ὑπερβολὴν μοι λέγειν.
Πλὴν ὑπερβολὴν, ὑπερβολὴν οὐδὲ ἁπλουστάτην.
Ὠκεανὸς γὰρ σύμπασαν κυκλοῖ τὴν οἰκουμένην,
Πάντα πληρῶν πελάγη τε, καὶ πᾶσαν τὴν θάλασσαν.
Καὶ τίς ἂν πελαγίσειεν ὑπὲρ αὐτὸν ἐν λόγοις;
Εἰ μή που δοίης ὅμηρον, ἢ τὸν κλεινὸν ὀρφέα,
Ἢ φαεννώ, ἢ σίβυλλαν, ἤ τινα τοιοῦτον.

ΠΑΡΟΙΜΙΑ, Η ΛΕΓΟΥΣΑ, ΤΗΝ ἀποφράδα, ταύτην καὶ † ἐκφυλλον. τγ.

ἔκφυλλον

Ἡ ἀποφρὰς, ἡ μισητὴ, ἣν ὑπὲρ μισεῖ τις φράσαι.
Ἦσαν καὶ ἀποφράδες δὲ τοῖς παλαιοῖς, ἡμέραι,
Ἐν αἷς τι συνέβησαν θλίψεις καὶ περιστάσεις.
Ὡς τοῖς ῥωμαίοις πώποτε τοῖς ἀνέκαθεν χρόνοις,
Ὁπότε ἀπερχόμενοι πρὸς πόλεμον καὶ μάχην,
Ἔπεσον τριακόσιοι τοῦ γένους τῶν φαβίων.

Ὅτε

Psychas meas, phallenásq; & huiusmodi carpit.
Bubale Bubalopapa, barbara deliria scribens,
Aristophanes scripsit suis in comœdijs,
Potens per iram effundit Telephum.
Ibi autem magis emphaticè, magisq; impropriè,
Accepit Telephum pro cerebro,
Quoniam fabulam fecit Telephum Euripides,
Quam Aeschilus ut putidam in sermonibus confutat,
Pro cerebro autem Telephum sic dicit,
Velut Telephi fabula ab ipso cauillata.
Vbi autem fabulam Telephum scripsit patriarcha,
Vt nunc diceres tu barbarè Telephum, sicut ille,
Atq; cerebrum putares propriè hoc dicere?
Hæc risu digna sunt, hæc peruia omnibus,
Non tamen pyraustumeni, & phallenæ, atq; psychæ.

DE NILIACIS FLVENtis. 300.

Nilus Aegypti fluuius septem ostijs effluens,
Atq; terram fluctibus irrigans illam omnem,
Sic reddens frugiferam atq; uberrimam.
Niloa autem dixi flucnta, epistolarum nunc orationes:
Niloa, Niloia uerò scribere flucnta cum oporteret,
Et cum ipsis Nilia, per scripturam iota,
Tanquam abiecto in ipsis omega Niloiorum.
Neileon autem, Neleos, cumq; diphthongo Neileos,
Velut ex Neleus, Neileus, diphthongo utere scribens.

DE HOC, LINGVAM LOQVAciorem esse cicadis, atq; atticis. 301.

Cicadæ animalcula sunt loquacia.
In calore autem æstatis magis strepunt amplius,
Quamuis detineat alis has quispiam, sedare uolens,
Magis sunt loquaciores, atq; turbulentiores.
Vnde loquacibus dicitur talis parœmia,
Cicadam uideris alis fortè cohibuisse.
Et quòd loquaces sint cicadæ, clarum est omnibus.
Attici similiter aũt rursus sunt, qui longũ concionãtur:
Lacones uerò breuiloqui, his ex aduerso.

PAROEMIA, SVPER OCEAnum fluctuans. 302.

Figuram hanc intellige, Hyperbolen à me dici.
Verum Hyperbolen, Hyperbolē nõ simplicißimam.
Oceanus enim uniuersam circuit terram,
Omnia implens maria, omneq; pelagus.
Et quis exundaret super ipsum sermonibus?
Nisi fortè dederis Homerum, uel egregium Orpheum,
Vel Phaenno, uel Sibyllam, siue aliquem talem.

PAROEMIA QVAE DICIT, DIEM nefastum hunc, atq; ecphyllum. 303.

Nefastus, infensus, quem odit quispiam dicere.
Erant autem nefasti etiam antiquis, dies,
In quibus contigerant afflictiones atq; casus.
Vt Romanis quondam priscis temporibus,
Quando egreßi ad bellum atq; pugnam,
Ceciderunt trecenti ex familia Fabiorum.

Vnde

Ὅτε καὶ πύλην ἔκλεισαν καθ' ἣν ἐξῆλθον οὗτοι,
Καὶ τὴν ἡμέραν ταῖς λοιπαῖς ἡμέραις οὐκ ἠρίθμουν.
Ὥσπερ καὶ ἔθνη ἕτερα, δι' ἄλλας περιστάσεις.
Τὰς δὲ ἡμέρας ταῖς λοιπαῖς οὐκ ἔταττον ἡμέραις.
Ἔλεγον δὲ τὰς πρὸ αὐτῶν, καὶ μετ' αὐτὰς ἐν κλήσει.
Ἐκείνας οὐκ ἠρίθμουν δὲ τῶν ἡμερῶν τῇ κλήσει,
Ἀλλ' οὕτως ἔλεγον τυχὸν, τρίτῃ καὶ μετ' ἐκείνην,
Ἢ πέμπτῃ, ἕκτῃ, καὶ λοιπαί. καὶ μετ' ἐκείνην πάλιν.
Οὕτως οὐ κατωνόμαζον τότε τὰς ἀποφράδας,
Ἀλλ' ἢ πρὸ τῆσδε ἔλεγον ταύτας, ἢ μετ' ἐκείνην.
Οὕτω τὴν ἀποφράδα μὲν οἶδας λαβοῦσαν κλῆσιν.
Τὸ ἔκφυλον καὶ ἔκφυλλον οὕτω δὲ ἐλέχθη πάλιν.
Ἀλλοεθνὲς, ἀλλότριον, ἐχθρὸν, ἐκ τῶν βαρβάρων,
Ἢ ἔκφυλον ἐξόριστον, καὶ διωκτέον, οὕτω.
Οἱ πρὶν γὰρ θέλοντες τινὰ γῆς ὅρων ἐξορίσαι,
Εἰς φύλλα, ἢ καὶ ὄστρακα ἔγραφον κλῆσιν τούτου.
Εἰς τόπον δὲ ἀπετίθοντο τινὰ κεκυρωμένον.
Ἂν οὖν εἰς χίλια ποσῷ ἐκεῖνα περιέστη,
Ἡ ἐξορία τοῦ ἀνδρὸς ἐλάμβανε τὸ πέρας.
Εἰ δ' οὐ, κατελιμπάνετο διάγειν τῇ πατρίδι.
Προσηγορίαν εἶχε δὲ τοῖς παλαιοῖς ἀνδράσιν,
Ὁμοῦ ἐκφυλλοφόρησις, καὶ ἐξοστρακισμός δε.

ΠΕΡΙ ΤΥΦΩΝΙΚΟΥ ΠΝΕΥματος. τδ.

Τυφὼν ἑκατογκέφαλος δαίμων μυθοπλαστεῖται,
Ὃν καὶ τὸν Δία λέγουσι τοῖς κεραυνοῖς τεφρῶσαι.
Ἐξ οὗ τυφὼν πᾶς ἄνεμος σφοδρότερος καλεῖται.

ΛΕΞΕΙΣ, ΕΠΙΣΚΥΝΙΟΝ, ΚΑΙ ἐμβρόντη. τε.

Τὸ ἐπισκύνιον ἐστὶ τὸ μέρος τῶν ὀφρύων,
Ὅπερ ποτὲ χαλάσαντες τοῖς τόποις τῶν βλεφάρων,
Δοκοῦμεν ἄγριοί τινες εἶναι, καὶ θηριώδεις.
Ῥηθὲν ἐξ ἀγριότητος τῶν σκύμνων, καὶ θηρίων.
Ἢ ἐκ τοῦ σκύζω, σκύνιον, καὶ ἐπισκύνιον δε.
Ἐμβρόντητοι κύριοι δὲ, οἱ νοῦν ἀποβαλόντες,
Ὑπὸ τοῦ κρότου τῶν βροντῶν, τῶν ἄγαν βαρυκτύπων.
Λέγεται καταχρηστικῶς, καὶ πᾶς ἐκπεπληγμένος.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ, ΔΑΜΑΛΙΣ ΕΚ βασάν. τϛ.

Ὁ Μελῳδὸς τοῦτο φησὶν εἰς τὴν Ἡρωδιάδα,
Ὦ νῦν τῆς παροιστρήσεως τῆς †τόσης τῆς μαινάδος,
Ὦ τῆς πικρᾶς δαμάλεως βασὰν ἐξορμησάσης.
Ἐκ τοῦ προφήτου δὲ αὐτὸς ἐχρήσατο τῷ λόγῳ.
Ὥς που καὶ ἡ βασίλισσα ἐκείνη Εὐδοκία,
Ἡ τοῦ μεγάλου Λέοντος ἡ πάνσοφος θυγάτηρ,
Γραμματικοῖς μαθήτρια οὖσα ὑπερεχίου,
Ποτὲ καὶ τοῦ Ὠρίωνος μικρὸν ἀκροωμένη,
Ῥητορικοῖς, ἑτέρων δὲ, καὶ φιλοσόφοις ἄλλων.
Ταῖς μεταφράσεσιν αὐτῆς ταῖς δι' ἐπῶν, εἰρήκει,
Δρύες τῆς βασανίτιδος ἀκούσατε ὡς γράφει,
Οὐκ ἔχω λέγειν ἀκριβῶς, εἴτε τῷ Ζαχαρίᾳ,
Εἴτε τῇ μεταφράσει δὲ τοῦ Δανιὴλ ὁμοίως.
Τὴν γὰρ ὀκτάτευχον αὐτῆς, καὶ συγγραφὰς ἑτέρας,
Μέχρι νῦν οὐκ εὐτύχησα ἰδεῖν καὶ ἀναγνῶναι,
Καὶ μακαρίσαι τὴν χρυσῆν ἐκείνην βασιλίδα.

Καὶ

Vnde & portam clauserunt, per quam egressi sunt isti,
Atq; diem cæteris diebus non adnumerarunt.
Quemadmodum & gentes aliæ, propter alios casus,
Quosdam dies cæteris non adnumerabant diebus.
Dicebant autem præcedentes & sequentes, in nomine:
Illos autem non numerabant dierum appellatione,
Sed sic dicebant fortè, tertius & post illum,
Vel quintus, sextus, & cæteri, & post illum rursus:
Sic non nominabant tunc nefastos,
Sed aut præcedentes hūc dicebāt illos, uel sequētes hūc.
Sic nefastum intelligis accepisse nomen.
Ecphylum autem, & Ecphyllum, sic dictū est rursus:
Alienigenum, alienum, hostile, ex barbaris:
Vel Ecphylum, exterminandum, atq; insectandum, sic.
Prisci enim uolentes aliquē ex terræ finibus excludere,
In folia, uel etiam testas scribebant nomen huius,
In locum autem deponebantur aliquem certum,
Si igitur ad mille numero illa excurrissent,
Exilium uiri accipiebat finem.
Si non, relinquebatur uiuere in patria.
Nomenclaturam autem habuit apud ueteres,
Simul & Ecphyllophoresis, & exostracismus.

DE TYPHONIO uento. 304.

Typhon centumcapitum dæmon fabulis fingitur,
Quē dicūt etiā Iouē fulminibus in cinerē redegisse,
Ex quo Typhon omnis uentus uehementior uocatur.

DICTIONES, EPISCYNIVM, ET Embronte affectio. 305.

Episcynium est pars ciliorum,
Quam aliquando laxantes in loca palpebrarum,
Videmur rustici quidam esse, atq; ferini.
Dictum ex feritate catulorum, atq; ferarum.
Vel à scyzo, scynium, atq; episcyon.
Embrontiti autem propriè, qui mentem abijciunt,
A' strepitu tonitruum nimis grauiter sonantium.
Dicitur autem impropriè etiam omnis perculsus.

DE IVVENCA EX Basan. 306.

Melodus hoc dicit in Herodiada,
O' nunc œstro percitam tantam Mænadem, τοσαύτης
O' amaram iuuencam Basan impetu erumpentem.
Ex propheta autem ipse usus est oratione.
Sicut alicubi & regina illa Eudocia,
Magni Leonis omniscia filia,
In grammaticis discipula existens Hyperechij,
Olim & Orionem paulùm quæ audiuit
In Rhetoricis, atq; alios: & in philosophicis, alios,
In expositionibus suis per carmina dixerat,
Quercus ex Basanitide audite ut scribit,
Non possum dicere exactè, siue de Zacharia,
Siue in metaphrasi Danielis similiter:
Octo enim uolumina illius, atq; commentaria reliqua
Hactenus non per fortunam licuit uidere atq; legere,
Atq; beatam prædicare auream illam reginam,

Atq;

Καὶ τὰς ἡμέρας τὰς χρυσᾶς ὅσας ἐκείνης χάριν,
Ὅτι τοιαύτη ἡ δέσποινα, καὶ δι' ἐπῶν, καὶ ὅπως
Ἔγραφε τεχνικώτατα, μηδὲ στιγμὴν ἐῶσα.
Ταυνῦν δὲ τρισεξάγιστα τῶν ἀμαθῶν κινωδάλων
Βίβλους βαρβάρους γράφοντα, καὶ τρισεπιβαρβάρους,
Ὡς τεχνικοὶ κηρύττονται τοῖς μεθυσοκοττάβοις,
Καὶ τεχνικὸν μὴ γράφοντες μηδὲν, μηδὲ εἰδότες,
Τρεφόμενοι κοπρῶνι δὲ τῆς λείρηκης ἀτεχνίας,
Οὐ μόνον οὐκ ἐθέλουσιν ἐᾶν τὸ τρώγειν κόπρον,
Ἀλλὰ καὶ εἴ τις ὀδυσσεὺς ἑρμοῦ βαστάζων μῶλυ,
Λόγους κανόνας τε τεχνῶν, ἅπερ κοσμοῦσι βίον,
Ἐκ χοίρων τούτους θελήσει τέχναις ἀνθρώπους δρᾶσαι,
Ὅσος ὁ γρύλλος παρ' αὐτῶν, ἢ βόρβορος δὲ πόσος,
Χεῖται κατὰ τοῦ θέλοντος τούτους ποιεῖν ἀνθρώπους:
Ἀπόνως κόπρον θέλουσι καὶ γὰρ σιτεῖσθαι πλέον,
Ἢ μετὰ πόνων, ὡς εἰπεῖν, ἄρτον φαγεῖν ἀγγέλων.
Ἀλλὰ παρεκτροχάσαντες τοῖς μιαροῖς τοσοῦτον,
Τὸν λόγον ἀναλάβωμεν, καὶ πρὸς εἱρμὸν χωρῶμεν.
Ὁ μελῳδὸς τὴν δάμαλιν τὴν ἐκ βασὰν εἰρήκει.
Ἐκ προφητῶν δὲ τὸ ῥητὸν εἶπεν, ὡς πρὶν προεῖπον.
Ἡ δ' εὐδοκία βασιλὶς, ἡ λέοντος θυγάτηρ,
Δρύες τῆς βασανίτιδος ἔπεσι ταύτης εἶπον.
Ἧς δύο βιβλιδάρια τὰ δι' ἐπῶν ἀνέγνων,
Τὸ εἰς τὸν ζαχαρίαν τε, καὶ δανιὴλ ὁμοίως.
Καὶ δὴ τὰ ὁμηρόκεντρα τὰ ταύτῃ συντεθέντα.
Ταῦτα περὶ δαμάλεως, καὶ τῆς βασὰν, οἱ δύο.
Ὁ ὠσηὲ δὲ ἔφησε πῇ, τῶν αὐτοῦ ῥημάτων.
» Ὁ ἰσραὴλ παροίστρησεν, ὡς δάμαλις οἰστρῶσα.
» Πάλιν ἐφραὶμ, ὡς δάμαλις, δεδιδαγμένη νεῖκος.
Ἀμὼς πάλιν, ἀκούσατε τῶν λόγων τούτων, λέγει,
» Δαμάλεις μωαβίτιδος, αἳ ὄρει σαμαρείας,
Γοῦντας δυναστεύουσαι, πτωχοὺς καταπατοῦσαι.
Βασὰν κατά τινας, σκυθῶν λέγεται πόλις εἶναι.
Περὶ τῆς βασανίτιδος ταῦτα δαμάλεώς σοι.

Atq; dies aureos existentes illius gratia,
Quando talis domina & per carmina, & sic
Scripsit artificiosissimè, neq; punctum prætermittens.
Nunc autem ter execrandæ, indoctæ bestiæ,
Libros barbaros scribentes, atq; tribarbaros,
Velut artificiosi prædicantur ebriorum applausibus.
Et artificiosum nihil scribentes, neq; scientes,
Nutriti in sterquilinio ircæ ineruditionis,
Non solum nolunt cessare comedere stercus,
Sed & si quis Vlysses Mercurij portans Moly,
Rationes regulasq; artium, quæ ornant uitam,
Ex porcis hos uoluerit artibus homines facere,
Quantus grunnitus apud illos, quantum uerò cœnum
Funditur, contra uolentem hos facere homines?
Sine labore etenim stercore uolunt pasci amplius,
Quàm cum laborib. (ut ita dicā) panē comedere angelorum.
Sed excursu facto in scelestis tantum,
Orationem recipiamus, atq; ad ordinem accedamus.
Melodos, iuuencam ex Basan dixerat.
Ex prophetis autem dictum dixit, ut antè prædixi.
Eudocia autem regina, Leonis filia,
Quercus Basanitidis carminibus ipsius dixit.
Cuius duos libellos scriptos carmine legi,
Tum in Zachariam, tum in Danielem similiter:
Et sanè Homerocentra ab hac composita.
Hæc de iuuenca, & Basan, duo.
Oseas uerò alicubi dicit suis uerbis,
Israël œstro ductus est, ut iuuenca œstro percita: «
Rursus Ephraim, ut iuuenca, edocta contentionem. «
Amos rursus, Audite uerba hæc, dicit,
Iuuencæ Moabitidis, quæ in monte sunt Samariæ, «
Pauperes opprimentes, egenos conculcantes.
Basan iuxta aliquos, Scytharum dicitur urbs esse.
De Basanitide hæc iuuenca tibi.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ, ΛΕΟΝΤΕΣ ΩΡΥΟμενοι, λύκοι ἐκ ἀραβίας. τζ.

Ὁ Σοφονίας ἔφησεν ἐν τῷ αὐτοῦ βιβλίῳ,
» Λέοντες ὠρυόμενοι οἱ ἄρχοντες αὐτῆς γάρ,
» Οἱ δὲ κριταὶ αὐτῆς εἰσὶν, ὡς λύκοι ἀραβίας.
Καὶ ὁ προφήτης ἀμβακοὺμ διὰ χαλδαίους λέγει,
» Ὑπὲρ παρδάλεις γὰρ αὐτῶν οἱ ἵπποι ἐξαλοῦνται,
» Ὀξεῖς ὑπὲρ τοὺς λύκους δὲ αὐτοὺς τοὺς ἀραβίας.
Τὰ προφητῶν δὲ ταῦτά μοι τυχαίως ἐθεάθη,
Ἀπὸ βιβλίου προφητῶν συνόψεις κεκτημένου.
Τί γὰρ αὖ τις ψευδόμενος αὐτὸν, ἐξαπατώη;

DE HOC, LEONES RVGIENtes, lupi non Arabiæ. 307.

Sophonias dixit in suo libro,
Leones enim rugientes principes illius, «
Iudices autem illius sunt, ut lupi Arabiæ. «
Et propheta Abacuc propter Chaldæos dicit,
Plus quàm pardales enim eorum equi salient, «
Veloces autem super lupos ipsos Arabiæ. «
Hæc autem prophetarū mihi fortè animaduersa sunt,
À libro prophetarum compendia habente.
Quid enim quis fallens seipsum, decipiat?

ΠΕΡΙ ΤΟΥ, ΕΦ' ΗΝ ΔΡΟΣΟΣ ΜΗ ἐπιπέσοι, ὡς ἐπὶ τὰ ὄρη τὰ γελβουέ. τη.

Περὶ τὰ ὄρη γελβουὲ συγκροτηθείσης μάχης,
Σαοὺλ τε ἀνῃρέθησαν ὁμοῦ, καὶ ἰωνάθας.
Ὅπερ ἀκούσας ὁ δαβὶδ, ἐθρήνησε μεγάλως.
Τὰ ὄρη κατηρᾶτο δὲ, ταῦτα κατ' ἔπος λέγων·
Ὑμῖν, ὄρη τὰ γελβουὲ, μὴ ἐπιπέσοι δρόσος.
Ὡς βίβλος τῶν βασιλειῶν τὰ περὶ τούτων γράφει.

DE HOC, SVPER QVA ROS non cadat, sicut in montibus Gelboë. 308.

Circa montes Gelboë commissa pugna,
Saul interfecti sunt simul & Ionathas.
Quod cum audisset Dauid, fleuit multum.
Montes autem deuouit, hæc ad uerbum dicens:
In uos, ô montes Gelboë, non incidat ros.
Sicut liber Regum ea quæ de his scribit.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΔΑΘΑΝ ΚΑΙ ἀβειρών. τθ.

Δαθὰν ὁμοῦ, καὶ ἀβειρὼν, καὶ ὁ αὐναὺ σὺν τούτοις,
Ἐπὶ μωσέα καὶ ἀαρὼν ἀντέστησαν ἐν λόγοις.
Μὴ οὐχὶ πάντες ἅγιοι, καὶ κύριος ἐν πᾶσιν,
Ὡς τινες ἄρχον θέλεις, μὴ ὢν ἄρχων εἶ ἑβραίων;
Ἐκ γῆς ἐξήγαγες ἡμᾶς, γάλα ῥεούσης, μέλι,
Καὶ ἐθανάτωσας ἡμᾶς ἐν τῇ τῆς ἐρήμῳ.
Ταῦτα μὲν ἀντιλέγοντες εἶπον πρὸς τὸν μωσέα.
Καὶ γῆ δαθὰν καὶ ἀβειρὼν κατέπιε σχισθεῖσα,
Σὺν ταῖς σκηνώσαις ἑαυτῶν, καὶ πάντα τὰ ἐκείνων.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ, ΜΗ ΕΙΠΗΣ, ΠΑΡΕΣ αὐτοῖς τὴν ἁμαρτίαν, ὡς ὁ δεσπότης. τι.

Οἱ ἱεροὶ διδάσκουσιν εὐαγγελίων λόγοι,
Ὡς ὁ χριστὸς ὑπὲρ αὐτῶν ηὔχετο τῶν σταυρούντων,
Λέγων, πάτερ ἄφες αὐτοῖς τὴν ἁμαρτίαν ταύτην.
Ὡς ὕστερον καὶ στέφανος ὑπὲρ τῶν λιθαζόντων,
Στέφανος ὁ διάκονος, καὶ τῶν μαρτύρων πρῶτος.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ, ΑΛΛ' ΟΥΝ ΕΓΩ ΕΠΕΥχομαι τοῖς ἀλάστορσιν. τια.

Ἐπεύχομαι ὡς κατ' αὐτῶν ἀρὰς ἐπηρασάμην.
Τὸ λεπτυνοῦν, λικμήσει τε, ἐξάξει γῇ αὐχμηρᾷ,
Ἐπάξει τούτοις τὰ κακὰ, κῶμαι αὐτῶν ἐπαύλεις,
Καὶ πᾶν ὁπόσον ἀγαθὸν, αὐτοῖς ἐπηρασάμην.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ, ΓΥΜΝΟΣ ΕΞΗΛΘΟΝ ἐκ κοιλίας μητρός μου. τιβ.

Ἰὼβ ἐκεῖνος ὁ πολὺς τοῖς πειρασμοῖς τοῖς τόσοις,
Διαρπαγαῖς, ἀποβολαῖς χρημάτων καὶ πραγμάτων,
Ἐπιδρομαῖς βαρβάρων τε, πυρὸς ἐξ οὐρανίου,
Γυμνὸς ἐξῆλθον, ἔλεγον, ἀπὸ μητρὸς κοιλίας.
Καὶ πνεύματι βιαίῳ δὲ πεσούσης τῆς οἰκίας,
Καὶ πάντας ἄρδην τοὺς αὐτοῦ παῖδας ἀποκτανούσης,
Κύριος, εἶπον, ἔδωκεν, πάλιν ἀφείλετό μου.
Ὡς τῷ κυρίῳ ἔδοξεν, οὕτως ἐγένετό μοι.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ, ΚΡΕΙΤΤΟΝΑ ἸΩΒ σοι ἐπισυμβήσεται. τιγ.

Μετὰ πολλοὺς τοὺς πειρασμοὺς, μετὰ τὰς περιστάσεις,
Οὓς ὁ θεὸς ἐπείρασεν ἰὼβ τὸν εἰρημένον,
Διαρπαγαῖς, ἀποβολαῖς χρημάτων καὶ πραγμάτων,
Οἰκίας καταπτώσει τε, καὶ παίδων ἀναιρέσει,
Λεπρώσει ἀφορήτῳ τε, πενίας μετ' ἐσχάτης,
Ὑγείαν τούτῳ καθαρὰν, τῆς πρὶν δίδωσι καλλίω,
Καὶ παῖδας διπλασίονας, οἰκίας, κτῆνη, τἄλλα.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ, ΝΕΚΡΩΝ ΚΕΥΘΜΩΝΑ καὶ σκότου πύλας λιπών. τιδ.

Πολύδωρον ἑκάβης τε καὶ τοῦ πριάμου παῖδα,
Ὁ πολυμήστωρ ἔκτεινεν, ὁ τῶν θρακῶν κατάρχων.
Ἀφ' οὗ τὴν τροίαν ἔμαθεν ἕλλησι πορθηθῆναι.
Καὶ κτείνας εἰς τὴν θάλασσαν ἔρριψε, τὴν ἐκεῖσε,
Καίπερ λαβὼν παρὰ πατρὸς, ὅπως αὐτὸν φυλάσσοι.
Ἑκάβης αἰχμαλώτου δ' οὔσης ἐν χερρονήσῳ,
Ἐκεῖ γὰρ καὶ τὸ στράτευμα ὑπῆρχε τῶν ἑλλήνων,
Ὄναρ φανεὶς πολύδωρος τῇ σφῇ μητρὶ ἑκάβῃ,
Ὅπως αὐτὸν ἀπέκτεινεν ὁ πολυμήστωρ, λέγει.

Καὶ

DE DATHAN ATQVE Abiron. 309.

Dathan simul & Abiron et Calynan cum his,
Cōtra Mosen atq; Aaron cōsurrexerūt in sermonibus.
An non omnes sancti, & dominus in omnibus? (rum?
Vt quidā principatū uultis, num princeps es Hebraeo-
E terra eduxisti nos lac fluente ac melle,
Et occidisti nos in hoc deserto.
Haec quidem repugnantes dicebant contra Mosen.
Et terra Dathan atq; Abiron deglutiuit scissa,
Cum tentorijs eorum, atq; omnia eorum.

DE HOC, NE DIXERIS, REmitte illis peccatum, sicut Dominus. 310

Sacri docent euangeliorum sermones,
Quod Christus pro ipsis orauerit crucifigentibus,
Dicens, pater dimitte illis peccatum hoc.
Sicut deinde & Stephanus pro lapidantibus,
Stephanus ille diaconus, atq; martyrum primus.

DE HOC, IGITVR EGO IMprecor sceleslis. 311.

Imprecor quas cōtra ipsos execrationes expertus sum,
Comminuet, uentilabit, expellet in terram aridam,
Inducet his mala, uici illorum stationes,
Et omne quantum bonum, ipsis deuoui.

DE HOC, NVDVS EGRESSVS sum de uentre matris meae. 312.

Iob ille multus in tentationibus tantis,
Rapinis, amissionibus opum atq; rerum,
Incursionibus Barbarorum, atq; ignis è coelo:
Nudus, inquit, egressus sum à matris uentre.
Et uento uiolento cum cecidisset domus,
Atq; omnes funditus illius filios occidisset,
Dominus (inquit) dedit, rursusq; abstulit à me:
Sicut Domino uisum est, sic fuit mihi.

DE HOC, MELIORA IOB TIBI euenient. 313.

Post multas tentationes, postq; afflictiones,
Quibus Deus tentauit Iobum dictum,
Rapinis, atq; amissionibus facultatum atq; rerum,
Domusq; ruina, & filiorum internecione,
Lepraq; intolerabili, paupertate cum extrema,
Sanitatem huic puram, priori dedit meliorem,
Et filios duplos, domos, iumenta, aliaq;.

DE HOC, DEFVNCTORVM LAtebram, atq; tenebrarum portas linquens. 314.

Polydorum Hecubae atq; Priami filium,
Polymestor occidit, Thracibus qui imperabat,
Ex quo Troiam didicit à Graecis esse dirutam.
Et cum occidisset, in mare proiecit proximum:
Licet acceptum à patre, ut ipsum custodiret.
Hecuba autem captiua existente in Cherroneso,
(Ibi enim & exercitus fuit Graecorum)
In somnis uisus Polydorus suae matri Hecubae,
Quomodo ipsum occiderit Polymestor, dicit.

 Et

Καὶ τὰ λοιπὰ δὲ σύμπαντα, λεπτομερεῖ τῷ λόγῳ.
Οὕτω κατ' ἔπος λέγει δὲ διὰ τοῦ Εὐριπίδου,
" Ἥκω νεκρῶν κευθμῶνα τε καὶ πύλας ἀφεὶς σκότου.
Ἐκ τούτου τοῖς φυγοῦσι δὲ δεινοῖς ἐξ ἀρρωστίας,
Ὡς ἐγερθεῖσιν ἐκ νεκρῶν, λέγομεν τὰ τοιαῦτα.
Τοῖς μὴ μαθοῦσι γράφομεν, οὐ τοῖς μαθοῦσι, ταῦτα.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ, ΜΗ ΕΙΝΑΙ ΜΝΗμάτα ἐν αἰγύπτῳ. τιε.

Πολλοῦ λαοῦ κατ' ἔρημον θνήσκοντος τῶν ἑβραίων,
Οἱ ζῶντες ἔλεγον μωσεῖ, μεγάλως δυσφοροῦντες,
Παρὰ τὸ μνήματα μωσῆ μὴ εἶναι ἐν αἰγύπτῳ,
Ὡς θανατώσων ἤγαγες ἡμᾶς ἐν τῇ ἐρήμῳ.
Ἔπεσον δὲ, ὡς γράφουσιν, ἀπὸ τῶν γογγυζόντων,
Δέκα ὁμοῦ καὶ τέσσαρες ἀνθρώπων χιλιάδες.
Εἴτε δὲ ὡς γογγύζοντες ἔπεσον οἱ τοσοῦτοι,
Εἴτε καὶ τὸ ἀνάπαλιν, πεσόντων τῶν τοσούτων,
Ἐγόγγυζον οἱ ἕτεροι. θεὸς γινώσκει μόνος.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ, ΠΑΡΑ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙκης καὶ τὰ παιόνων ἐξέδραμες ὄρια. τιϛ.

Ἡ νῦν θεσσαλονίκη μὲν, πόλις ἡ λαμπροτάτη,
Ὑπῆρχε κώμη, θέρμη δὲ τὴν κλῆσιν ἐκαλεῖτο.
Καὶ μέχρι νῦν τὸ πέλαγος τὸ τῆς θεσσαλονίκης,
Θερμαῖος κόλπος λέγεται, ἀπὸ τῆς θέρμης κώμης.
Ἣν πόλιν κτίσας κάσσανδρος, γαμβρὸς ὢν τοῦ φιλίππου,
Θεσσαλονίκην κέκληκεν, εἰς ὄνομα συζύγου
Θεσσαλονίκης, θυγατρὸς τελούσης τοῦ φιλίππου.
Κτίζει καὶ τὴν κασσάνδρειαν, εἰς ὄνομα οἰκεῖον.
Ἄλλοι τὸν φίλιππον φασὶ κτίσαι θεσσαλονίκην,
Στοργῇ παιδὸς, ἣν ἔφημεν ἄρτι, θεσσαλονίκης.
Ἄλλοι δὲ ὅτι ἐνίκησε τοὺς θετταλοὺς πολέμῳ.
Παίονες δὲ, οἱ βούλγαροι. μὴ πείθου τοῖς βουβάλοις,
Ἄλλους τινὰς τοὺς παίονας νομίζειν, παρὰ τούτους.
Οἳ ἄξιον νομίζουσιν ἕτερον τοῦ βαρδαρίου,
Καὶ ἀξειὸν, οὐκ ἄξιον φασὶ, γραφῇ διφθόγγῳ.
Ὥσπερ μηδὲ ἤκουσαν ἐπῶν τῶν ὁμηρείων,
" Αὐτὰρ πυραίχμης ἄγε παίονας ἀγκυλοτόξους,
" Τηλόθεν ἔνθεν ἔλεξεν, ἀπ' ἀξιοῦ εὐρυρέοντος.
Ἀπὸ τοῦ πίνδου ὄρους δὲ, καὶ τῶν μερῶν λαρίσσης,
Καὶ ἐκ τοῦ δυρραχίου δὲ πάλαι κρατοῦντες ἦσαν,
Μέχρι σχεδὸν αὐτῆς πόλεως κωνσταντίνου,
ἐκείνου Ἄχρι τοῦ αὐτοκράτορος † κρατίστου βασιλείου,
Ὃς παντελῶς συνέτριψεν ἐκείνων τὸν αὐχένα,
Καὶ δούλους τούτους τέθεικε τῷ τῶν ῥωμαίων κράτει.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΗΡΟΔΟΤΟΥ ΤΩΝ ἐγκωμίων ἀκούσαντος. τιζ.

Τὸν πίγρην ὁ ἡρόδοτος δοκῶ, καὶ τὸν μαντύην,
Παιόνων ὄντας ἄρχοντας, ἐχθρεύσαντας ἑτέροις,
Λέγει, ποθοῦντας τὴν ἀρχὴν λαβεῖν τὴν τῶν παιόνων,
Μετ' ἀδελφῆς τῆς ἑαυτῶν, ἐλθεῖν ὡς πρὸς τὰς σάρδεις,
Ἐκεῖσε διατρίβοντος τότε καὶ τοῦ δαρείου,
Μᾶλλον πλέον νομίζω δὲ υἱοῦ τοῦ τούτου ξέρξου.
Πλησίον δὲ σκηνώσαντας, ἐκείνην ἀποστεῖλαι,
καὶ Ἵππον ἐκείνων ἀγαγεῖν πρὸς πόσιν † πρὸς ἀρδείαν.
Ἡ δὲ ποτοῦ κεράσασα τὸν ἵππον, ὅνπερ εἶπον,

Ὕδατος

Et cætera autem omnia minutatim partitur sermone.
Sic ad uerbum dicit autem per Euripidem, (brarum.
Venio defunctorū profundū, atq; portas relinquēs tene- "
Hinc euadentibus graui ex infirmitate,
Quasi excitis ex mortuis, dicimus talia.
Nescientibus scribimus, non scientibus, hæc.

DE EO, QVOD NON ESSENT sepulchra in Aegypto. 315.

Multo populo in deserto moriente Hebræorum,
Viuentes dicebant ad Mosen, ualde ægrè ferentes,
Eo quòd non essent sepulchra Mosæ in Aegypto,
Vt occisurus duxisti nos in desertum.
Ceciderunt autem, ut scribunt, ex murmurantibus,
Decem simul & quatuor hominum millia.
Siue autem tanquam murmurantes, ceciderunt tot:
Siue econtrario, cum corruissent tot,
Murmurarunt cæteri: Deus nouit solus.

DE HOC, VLTRA THESSALOnicen & Pæonum excurristi fines. 316.

Quæ nunc est Thessalonice quidem, ciuitas præcla- (rissima,
Fuit uicus, Therma autem nomine uocabatur.
Et hucusq; pelagus Thessalonicæ,
Thermæus sinus dicitur, à Therme uico.
Quam urbem cum condidisset Cassander gener Philippi,
Thessalonicen nominauit, nomine coniugis
Thessalonicæ, quæ erat filia Philippi,
Condit etiam Cassandream in nomen proprium.
Alij Philippum dicunt condidisse Thessalonicen,
Amore filiæ, quam diximus modò, Thessalonicæ.
Alij autem, quòd uicerit Thessalos bello.
Pæones autem, Bulgari: ne credito bubalis,
Alios quosdam Pæonas ut arbitreris præter hos,
Qui Axion autumant diuersum à Bardare,
Et Axeion, non Axion dicunt, scriptura diphthongo.
Quemadmodum neq; audiuerunt carmina Homeri,
Verùm Pyræchmes ducebat Pæonas curuarcos, "
Procul inde delegit, ab Axio latefluente. "
A Pindo monte autem, atq; ex partibus Larissæ,
Et à Dyrrhachio olim imperabant,
Vsq; fermè ad ipsam urbem Constantini,
Vsq; ad ipsum imperatorem optimum Basilium,
Qui prorsus confregit illorum ceruicem,
Et seruos hos reddidit Romanorum imperio.

DE HERODOTI ENCOMIA audiente. 317.

Pigren Herodotus, ut arbitror, & Mantyen,
Pæonum existentes principes, atq; inimicos alijs
Dicit, cupientes principatum accipere Pæonum,
Cum sorore sua ipsorum uenisse ad Sardes,
Illic commorante tunc etiam Dario,
Magis autem arbitror filio huius Xerxa.
Prope autem cum tentoria fixissent, illam misisse
Equum illorum ut duceret ad potum, ad irrigationem.
Illa autem potum cum miscuisset equo quem dixi,

Aquaq;

Ὕδατος τε πληρώσασα τὸ ἄγγος ὃ κατεῖχον,
Αὐτῆς τε θεῖσα κεφαλῇ, χειρὶ δὲ ἐριουργοῦσα,
Τὴν δὲ σειρὰν κατέχουσα τοῦ ἵππου τῇ ἀγκάλῃ,
Πρὸς ἀδελφῶν τῶν ἑαυτῆς πάλιν σκηνὴν ἐχώρει.
Ἰδόντες πάντες Πέρσαι δὲ, καὶ τούτων ὁ σατράπης,
†Ἐθαύμασαν τὸ γύναιον, λέγοντες πόθεν εἴη.
Καιρῷ δὲ οἱ ταύτης ἀδελφοὶ δραξάμενοι εὔθετον,
Πέρσαι, φασὶ, καὶ βασιλεῦ ἁπάσης τῆς Περσίδος,
Τοιαῦται σύμπασαι εἰσὶ παιόνων αἱ γυναῖκες.

Aquaq; repleßet uasculum quod detinebat,
Suoq; posuißet capiti, manu autem lanam operans,
Funem uero detinebat equi in cubito,
Ad fratres suos rursus in tentorium proficiscebatur.
Conspicati autem omnes Persæ, atq; horum satrapa,
Admirati sunt mulierem, interrogantes unde eßet: θαύμαζον
Tēpus autē huius fratres cum accepißent opportunū:
O' Persæ, inquiunt, & rex uniuersæ Persiæ,
Tales omnes sunt Pæonum mulieres.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΠΥΓΟΣΤΟΛΩΝ ΘΥΓΑΤΡΩΝ ΠΑΙΟΝΩΝ. τιη.

Πρὸς Πέρσην ὁ Ἡσίοδος τὸν ἀδελφὸν εἰρήκει,
" Μὴ δὲ γυνή σε νόον πυγοστόλος ἐξαπατάτω.
Λέγεται πυγοστόλος δὲ, διὰ τοὺς δύο τρόπους.
Ἡ γὰρ, ὡς συστολίζουσα πυγῶνας, καὶ τοὺς πήχεις,
Βραχιονίων ἐμβολαῖς, λέγεται πυγοστόλος.
Ἢ, ὡς στολίζουσα πυγὰς, τὰ περὶ ἕδραν μέρη,
Ζώναις πλατείαις κροσσωτὰς ἐχούσαις καὶ θυσσανοὺς.
Καὶ αἱ παιόνων δὲ τοιαῦται θυγατέρες,
Καὶ μέχρι νῦν τοιαῦται δὲ δουλείᾳ τῇ ἐσχάτῃ,
Ἣν ὁ κρατιστότατος βασίλειος ὁ μέγας,
Πᾶσαν ἐδουλαγώγησε τὴν γονὴν παιόνων.
Ἔτι καὶ γὰρ περὶ πυγὰς τὰς ἑαυτῶν ἐκεῖναι,
Ζώνας πλατείας φέρουσι, ῥακώδεις, πολυκρόσσους.
Καὶ πήχεις δὲ στολίζουσι τοὺς ἑαυτῶν ὁμοίως,
Βραχιονίοις σιδηροῖς, χαλκοῖς, καὶ ὑελίνοις.
Ἐνίοτε ὀστάρια τινὰ ἀστραγαλώδη,
Καὶ ἕτερα τοιαῦτα δὲ δίκη βραχιονίων,
Δεσμοῖς τισι συνδήσασαι βραχίοσι φοροῦσιν.

DE PYGOSTOLIS FILIABVS Pæonum. 318.

AD Persam Hesiodus fratrem dixerat:
Neq; mulier te mente Pygostolos decipiat.
Dicitur Pygostolus autem propter duos modos:
Vel enim, tanquam contrahat nates, atq; sinus
Brachiorum tactibus, dicitur Pygostolus:
Vel quæ ornet pygas, quæ sunt circa sedem partes,
Baltheis latis fimbrias habentibus, atq; murenulas.
Et Pæonum sanè tales filiæ,
Et hactenus tales, in seruitute extrema,
Qua potentißimus Basilius magnus,
Omnem in seruitutem redegit progeniem Pæonum.
Adhuc enim circa nates suas illæ,
Cingulos latos ferunt, pannosos, multarū fimbriarum,
Atq; cubitos ornant suos similiter,
Armillis ferreis, æreis, atq; crystallinis.
Aliquando oßicula quædam talaria,
Atq; alia uerò huiusmodi instar armillarum,
Vinculis quibusdam constricta in brachijs gerunt.

ΤΙ ΤΟ ΚΑΤΑ ΤΟΝ ΧΡΥΣΟΓΛΩΤΤΟΝ ὅμηρον τέλος, †πυγὰς ἀεθλοφόρους, αἳ ἀέθλια πυγαῖς ἄροντο. τιθ.

Φέρει τὸν Ἀγαμέμνονα Ὅμηρος ἐν ἰῶτα,
Τὸ νεῖκος διαλύοντα τὸ πρὸς τὸν Ἀχιλλέα,
Δῶρα πολλὰ μὲν ἕτερα λέγοντα τούτῳ δοῦναι.
" Αἴθωνας δὲ λέβητας εἴκοσι, δώδεκα δὲ ἵππους,
" Πηγοὺς ἀεθλοφόρους, οἳ ἀέθλια ποσὶν ἄροντο.
Οὕτως ὁ Ὅμηρος πηγοὺς, τοὺς εὐτραφεῖς εἰρήκει.
Καὶ τὰ ἀέθλια ποσὶν εἶπεν ἄρασθαι τούτους.
Ἐγὼ δὲ ἀστεϊζόμενος, ταύτας πυγὰς εἰρήκειν.
Καὶ τὰ ἀέθλια πυγαῖς, καὶ οὐ ποσὶν ἀρέσθαι.
Τὸ σχῆμα τοῦτο ἄκουσον, ὅπως καλεῖν σε δέον,
Τὸ μὲν πυγοὺς ἀντὶ πηγοὺς, παραγραμματισμόν μοι.
Ἀντὶ ποσὶ δὲ ἄροντο, πυγαῖς ἄροντο πάλιν,
Τὸ σχῆμα λέγειν τεχνικῶς νόει μοι, παρῳδίαν.
Ἀστεϊσμοῖς ἀμφότερα ταῦτα δὲ χρησιμεύει,
Καὶ κωμῳδίαις προσφυᾶ γίνωσκε πεφυκότα,
Ὥσπερ ὁ ἀμαθέστατος τοῦ σεβαστοῦ, σοὶ γράφω.

QVID IVXTA AVREAE LINGVAE Homerum sit, Albos præmium ferentes, quæ præmia natibus tulerunt. 319. πυγὴ

INducit Agamemnonem Homerus in Iota,
Contentionem dissoluentē, quæ erat cōtra Achillem,
Dona alia multa pollicentem huic dare,
" Splendentes uerò lebetes uiginti, duodecimq; equos
" Pingues, præmia portātes, qui præmia pedibus tulerūt.
Sic Homerus pegus, probè nutritos dixit.
Et præmia pedibus dicit tollere hos.
Ego autem urbanè loquens has pygas dixi.
Et certamina reportare natibus, non pedibus.
Figuram hanc audi quomodo uocare te oporteat,
Pygus quidem pro pegus, paragrammatismum mihi.
Pro pedibus autem tulerunt, natibus tulerunt rursus,
Figuram dicere artificiosè scito me, Parodiam.
In Asteismis uerò utraq; hæ utiles sunt,
Atq; Comœdijs cognatas scito fuisse,
Quemadmodum indoctißimus ego Augusti, tibi scribo.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΟΣΤΩΝ, ΩΝ ΙΕΖΕΚΙΗΛ ἐγένετο θεατής. τκ.

Πάλαι μὲν Ἰεζεκιὴλ ἐκεῖνος ὁ προφήτης,
Πεδίον ἐθεάσατο νεκρῶν ὀστέων πλῆρες.
Υἱὲ ἀνθρώπου, δὲ αὐτῷ φωνὴ φρικώδης λέγει,
Προφήτευσον, εἰ ζήσονται ταῦτά γε τὰ ὀστέα.
Καὶ μετὰ ταῦτα, ἐπ' αὐτὰ πνεῦμα θεοῦ ἐπῆλθε,

DE OSSIBVS, QVORVM EZEchiel fuit spectator. 320.

RVrsus quidem Iezechiel ille propheta,
Campū contēplatus est, mortuorū oßibus plenum.
Fili hominis autem ipsi uox horrenda dixit,
Prophetisa, si uiuent hæc sanè oßa.
Et post hæc, in ipsa spiritus Dei superuenit,

Καὶ συνεκλείσθησαν ὀστᾶ ὀστέοις, ἁρμονίαις.
Καὶ σάρκες δὲ, καὶ δέρματα, καὶ πνεῦμα ζωῆς ἐδόθη
Ὀστέοις τούτοις τοῖς ξηροῖς, καὶ ἔζησαν εὐθέως.
Καὶ ἀναστάντα ἔστησαν ἄνθρωποι τῶν τελείων
Σφόδρα σφόδρα γενόμενοι, παρεμβολὴ μεγάλη,
Εἰς πίστιν ἀναστάσεως ἐσχάτης, ἣν δοκοῦμεν.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΚΥΜΑΙΟΥ ΛΕΟΝΤΟΣ
προεγράφη δέ. τκα.

Ὄνος ἐν Κύμῃ γεγονὼς μέγας ὑπὲρ τοὺς ὄνους,
Λέων δοκῶν ἐν λεοντῇ, ἐκ τῆς φωνῆς ἐγνώσθη.
Δεκάτην ταύτην εὕρης δὲ πίνακι τῷ δευτέρῳ.

ΠΕΡΙ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΕΠΙΔΡΑμόντος καιρὸν, καὶ τῆς τοῦ χρόνου παρὰ Λυσίππου ἀναστηλώσεως. τκβ.

Ἱστορία κεῖται μὲν ἐν τῷ ἐπιστολίῳ.
Ὅμως συντόμως λέξωμεν κἀνταῦθα περὶ ταύτης.
Ὁ Μακεδὼν Ἀλέξανδρος, ὁ βασιλεὺς ὁ μέγας,
Ἤσχαλλε χρόνον ἐκδραμεῖν ποτὲ τῶν προσηκόντων.
ἑλῶν Τότε † τελῶν δ' ὁ Λύσιππος ἀνδριαντουργάτης,
Τὸν χρόνον ἠγαλμάτωσε σοφῇ τῇ διανοίᾳ,
Κωφὸν, ὀπισθοφάλακρον, πτερόπουν ἐπὶ σφαίρας,
Πρὸς τὸ κατόπιν μάχαιράν τινι διδόντα πλάσας.
Πάντας ἐντεῦθεν νουθετῶν, χρόνον μὴ παρατρέχειν.
Διακοσιοστὴ ἐστὶν ἐν πίνακι δευτέρῳ.
Ὅπου περ ταύτην ἐρευνῶν, ἀκριβεστάτως μάθε.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΠΑΡΑΛΗΡΟΥΝΤΩΝ, τὴν τοῦ χρόνου ἀναστήλωσιν, βίου εἶναι ἀναστήλωσιν, καὶ οὐ χρόνου. τκγ.

Ἄνθρωποι δοκησίσοφοι τινὲς ἐκ φιλοσόφων,
Περὶ τιάρας, τρίβωνι, καὶ ἀρχιερωσύνῃ,
Καὶ συμμορίας δόκησιν οὐχὶ μικρὰν λαβόντες
Βίου στήλην ὠνόμαζον, κατακομπολακύθαν,
Οὐ μήν γε χρόνου ἔφασκον εἰκόνα πεφυκέναι,
Τὴν ἣν στήλην ὁ Λύσιππος εἰργάσατο, ὡς ἔφην.
Τῶν ὀργιλῶν τὸν τῦφόν τε, καὶ τὴν ἀνοησίαν,
Ἀπέδειξα τρανότατα καθηγεμόνι γράφων,
Πρὸς ὃν ἐκεῖνοι πρότερον ἐλήρουν τὰ τοιαῦτα.
Καὶ ὁ Αὐσίτης γὰρ Ἰὼβ τῇ ὁμωνύμῳ βίβλῳ,
Τίς κατὰ μῆνα ἡμερῶν θείη τῶν πρίν με, ἔφη.
Οὐχὶ περὶ οὐσίας δὲ καὶ πλούτῳ βίου εἶπε,
Καὶ γὰρ κἀκεῖνος ὕστερον, βίον καλλίω εὗρε.
Χρόνον δὲ παροιχόμενον, οὐδεὶς λαβεῖν ἰσχύει.
Καὶ Δημοσθένης δὲ κωφὸν καὶ φαλακρόν που λέγει,
Ὡς τοῦτον οὕτως ἔγραψεν ὁ Λύσιππος ἐκεῖνος.
Βίου δ' εἰκόνα μέχρι νῦν οὐδεὶς ἐφεῦρε πλάσας.
Βίον ἐγὼ δὲ ζωγραφῶν οὕτω ζωγράφοις λέγω, (σιας,
Ἄνθρωπον γράφειν μοι λαμπρὸν, θρόνους, ἀρχὰς, ἐπαρ-
Καὶ θύελλαν βαθύσκοτον, κρύπτουσαν ἄφνω πάντα.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ, ΧΡΟΝΟΝ ΔΕ ΠΑΡΟΙχόμενον, καὶ θεῷ μεταποιῆσαι ἀδύνατον. τκδ.

Πάντα θεὸς δυνάμενος, ἓν οὐχὶ δύναται μόνον, (μα,
Χρόνον τὸν παρελθόντα τι, καὶ πεπραγμένον πρᾶγ-
Ποιῆσαι

Atq; colligata sunt ossa oßibus, iuncturis,
Et carnes, atq; cutes, & spiritus uitæ datus est
Oßibus hisce aridis, & uixerunt statim.
Et excita, constiterunt homines perfecti
Valde omnino effecti, exercitus magnus,
In fidem resurrectionis ultimæ, quam speramus.

DE CVMANO LEONE. SCRIPTA
uerò est antea. 321.

Asinus in Cuma magnus super alios,
Leo creditus in leonina, ex uoce cognitus est.
Decimam hanc inuenies autem in tabula secunda.

DE ALEXANDRO PRAETERcurrente tempus, & temporis à Lysippo in statua formatione.
322.

Historia sita est in epistolio:
Tamen breuiter dicamus etiam hic de illa.
Macedo Alexander, rex magnus, (serijs,
Ægrè ferebat, quòd tēpus aliquando effugeret in rebus
Tunc perficiens Lysippus statuarius,
Tempus efformauit sapienti cogitatione,
Surdum, recaluastrum, alatum pedibus in sphæra,
A tergo gladium alicui porrigens, fecit.
Omnes hinc admonens, tempus non transcurrere.
Ducentesima est in secundo indice,
Vbi hanc inuentam exactißimè disce.

DE IIS QVI NVGANTVR, TEMporis effigiem uitæ esse effigiem, & non temporis.
323.

Homines habiti sapientes quidam ex philosophis,
Circa pileum, pallium, atq; summum sacerdotium,
Et conuentum æstimationem non paruam adepti,
Vitæ cippum nominarunt, fastuosè iactantes,
Haud uerò temporis dixerunt imaginem fuisse,
Quem cippum Lysippus fecit, ut dixi.
Quorum ridens fastum atq; ruditatem,
Ostendi apertißimè præceptori scribens,
Ad quem illi prius nugati fuerant hæc.
Etenim Ausites Iob in eiusdem nominis libro,
Quis secundū mensem dierū poneret priorū me, inquit.
Non autem in substantia & diuitijs uitæ, inquit,
Etenim & ille postea uictum meliorem inuenit:
Tempus uerò præteriens nullus capere ualet.
Et Demosthenes autem surdū atq; caluū alicubi uocat.
Itaq; hoc uerè depinxit Lysippus ille.
Vitæ autem imaginē hactenus nullus fuit qui finxerit.
Vitā aūt depingendā sic ego pictoribus dico: (dominia,
Hominē pingendū quidē præclarū, sedes, magistratus,
Et procellā tenebrosißimā, abscondentē omnia repēte.

DE HOC, TEMPVS PRAETERItum etiam Deo reparare impoßibile. 324.

Omnia Deus cum poßit, unum non ualet solum,
Tempus præteritum, atq; effectum negocium.
Facere

„ Ποιῆσαι μὴ γενόμενα, μὴ παρεληλυθότα.
„ Οὐ γὰρ γένοιτο ταῦθ', ὅπως †οὐχ ὡς δ' ἔχει,
Ὡς Σοφοκλῆς καὶ ἕτεροι γεγράφασι μυρίοι.

Facere ne facta sint, neq; præterita.
Non enim fiet hoc, ut non sic se habeat: οὐχ' ὅπως δ' ἔχει
Vt Sophocles & alij scripserunt mille.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ, Ω ΧΡΥΣΟΥ ΓΕΝΟΥΣ ἀπόμοιρα. τκε.

Ἐν ἔργοις ὁ Ἡσίοδος καὶ ταῖς ἡμέραις λέγει,
„ Χρύσεον μὲν πρώτιστα γένος μερόπων ἀνθρώπων
„ Ἀθάνατοι ποίησαν, Ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες.
Καὶ ἐν τοῖς φαινομένοις δ' Ἄρατος πάλιν λέγει,
„ Τόφρ' ἦν, ὄφρ' ἔτι κεῖνο γένος χρύσειον ἔφερβεν,
„ Ἀργυρέῳ δ' ὀλίγη τε, καὶ οὐκέτι πάμπαν ὁμοίη.
„ Χρυσοῦν δὲ γένος, ἀμιγεῖς ἄνθρωποι τῆς κακίας.
Ἐκ τούτου γένους τοῦ χρυσοῦ πάντας φαμὲν ἀνθρώπους,
Ὁπόσοι τι χρηστὸν ἐστὶν ἐν βίῳ εἰργασμένοι.

DE HOC, O AVREI GENERIS partem. 325.

In Operibus Hesiodus & Diebus dicit,
Aurem primum quidem genus disertorum hominum „
Immortales fecerunt cœlestia tecta tenentes. „
Et in Phænomenis Aratus rursum dicit,
Tunc erat, quando adhuc illud genus aureum pascebat. „
In argenteo autem & modica, nec omnino similis. „
Aureum verò genus, expertes homines uitij. „
Ex hoc genere aureo omnes dicimus homines,
Quotquot aliquid utile in uita sunt operati.

ΟΤΙ ΟΙ ΚΕΡΚΥΡΑΙΟΙ ΦΑΙΑΚΕΣ ἁπάντων ἀνδρῶν ἐκρίθησαν ναυτικώτατοι. τκϛ.

Οἱ Κερκυραῖοι Φαίακες βίβλῳ τῆς Ὀδυσσείας,
Τῶν πάντων ναυτικώτεροι ἐκρίθησαν Ὁμήρῳ,
Ὡς νοῦν καὶ φρένας ταῖς αὐτῶν ναυσὶν ἐντιθεικότες.
Καὶ πόλεις, τόπους, καὶ ἀγρούς, πελάγη, καὶ λιμένας,
Λέγων, μόνας ἐπίστασθαι, καὶ δίχα κυβερνήτου.

QVOD CORCYRENSES PHAEACES omnibus uiris iudicati sunt in re nauali præstantiores. 326.

Corcyrenses Phæaces in libro Odysseæ
Omnibus magis nautici habiti sunt ab Homero,
Tanquam mentem atq; præcordia in suas naues posuissent,
Et urbes, loca, atq; agros, maria, & portus,
Dicens solos scire, & absq; gubernatore.

ΠΕΡΙ ΦΑΙΑΚΙΔΩΝ ΙΣΤΟΥΣ ΤΕΧΝΩΣΩΝ, οἷά τε φύλλα μακεδνῆς αἰγείροιο. τκζ.

Ἐν Ὀδυσσείᾳ Ὅμηρος, ὡς φθάσας προειρήκει,
Ναυτικωτέρους Φαίακας δείξας ἀνθρώπων πάντων,
Καὶ γυναικῶν τῶν ἁπασῶν τὰς τούτων δὲ γυναῖκας
Εἰς ἱστουργίαν κρείττονας δεῖξαι βεβουλημένος,
Ὅσον οἱ Φαίακες, φησίν, ἄριστοι τῶν ἁπάντων,
Νῆα θοὴν ἰθυνέμεν τε, καὶ κυβερνᾶν ἐν †πόντῳ,
Τόσον καὶ αἱ γυναῖκες δὲ τούτων αἱ Φαιακίδες,
Τῶν γυναικῶν τῶν ἁπασῶν ὑπερτέραι τελοῦσιν,
Ἱστοὺς ἐπιτεχνήσασθαι τόποις τοῖς ἱστουργίας.
„ †Εἵμεναι, οἷά τε φύλλα μακεδνῆς αἰγείροιο,
„ Καιροσέων δ' ὀθονέων ἀπολείβεται ὑγρὸν ἔλαιον.
Ταῦτα περὶ τῆς ἱστορίας μέν. δεῖ δέ με καὶ τὴν λέξιν,
Ταυτηνὶ ἐξηγήσασθαι, μή πως ληρῶ, ὡς ἄλλοι.
Καίρωσις, ἡ συνάφεια τοῦ ὕφους τῆς ὀθόνης,
Ἡ πύκνωσις, ἡ σύνθεσις στημόνων, καὶ τῆς κρόκης,
Ἐξ ἧς πολλῆς πυκνώσεως ἀρίστως ὑφασμένης,
Ἐξ ὑφασμάτων στίλψις τι φαίνεταί τις, καὶ αἴγλη,
Οἷά ἐστιν ἡ λείωσις καὶ στίλψις τοῦ ἐλαίου.

DE PHAEACIDIS VELA FABRICANTIBUS, sicut folia inclytæ populi. 327.

In Odyssea Homerus, sicut etiam antea dixi, (minibus:
Peritiores nautas Phæacas cum ostendisset omnibus ho-
Et mulieribus omnibus horum mulieres
In uelificio peritiores ostendere uellet,
Quantum Phæaces, inquit, præstantissimi omnium,
Nauem uelocem regere, & gubernare in mari, τέχνῃ, ἐν πόντῳ
Tantum & mulieres horum Phæacidæ,
Mulieribus omnibus excellentiores sunt,
Vela conficere in locis ubi fiunt uela,
Gnaræ, quasi folia proceræ populi, ἥμεναι
Texturarum autem uelorum liquatur humidum oleum. „
Hæc de historia quidem. oportet autem me & dictionem
Modo enarrare, ne fortè nugeris, sicut alij.
Cærosis est commissio texturæ lintei,
Densitas, compositio staminis atq; tramæ.
Ex qua multa densitate, optimè contexta,
Ex textura autem splendor quidam fit, atq; radius,
Sicut est leuitas atq; splendor olei.

ΚΑΕΙΡΑΣ ΜΕΝ ΚΑΙ ΤΑΣ ΕΚ μηόνων γυναῖκας, χρωματουργεῖν εὐφυῶς τὰς βαφάς. τκη.

Ὅμηρος τῇ τῆς δέλτα μέν φησί που ῥαψῳδίᾳ,
Τοῦ Μενελάου τόξευμα λαβόντος ἐκ Πανδάρου,
Καὶ τῶν μηρῶν βαφέντων δὲ ῥοῇ τῇ τῶν αἱμάτων
Ἐκφράζων ἐν τῷ βούλεσθαι καὶ ξενοδυνίας ἄλλων,
„ Ὡς δ' ὅτε τίς τ' ἐλέφαντα γυνὴ φοίνικι μιήνῃ
„ Μῃονὶς ἠὲ Κάειρα, παρήϊον ἔμμεναι ἵππων.
Καὶ ἵνα τἄλλα παρεάσω, τὸ τελευταῖον εἴπω,

Οὐ γὰρ

CAIRAS QVIDEM, ATQVE Meonum mulieres, colorare ingeniose tincturas. 328.

Homerus in quarta quidem dicit alicubi Rhapsodia,
Menelaus sagittam cum accepisset à Pindaro,
Atq; femoribus tinctis fluxu illo sanguinis,
Eloquens dum uellet illudere doloribus aliorum,
Sicut cum quædam ebur mulier rubro colorat, „
Meonis, uel Caira, ornamentum maxillare ut sit equorum. „
Et ut alia omittens, quod est extremum, dicam:

Οὐ γὰρ πιστεύεμαι πολλοῖς ἐκ στήθους ταῦτα γράφειν.
» Τοιοῦτοι μενέλαε μιάνθη αἵματι μηροί,
» Εὐφυέες κνῆμαί τε, ἰδὲ σφυρὰ καλ᾽ ὑπένερθεν.
Ἐπεὶ καὶ μαιονίδας δὲ ἤκουσας, καὶ καείρας,
Μάθε, καὶ μὴ ἀγνόει μοι, τίνες εἰσὶν ἐκεῖναι.
Κάειραι μὲν, αἱ κάειραι γυναῖκες τῆς καρίας.
Αἱ μαιονίδες πάλιν δὲ αἱ κάτοικοι λυδίας.
Ὧν πέρ λυδῶν βασίλειον ὑπῆρχον πρὶν αἱ σάρδεις.

ΤΑΣ ΜΙΛΗΣΙΩΝ ΔΕ ΜΕ ΔΙΔΑ-
σκουσι, περὶ στρωμνῶν ἐργασίαν,
. κερκίδα κινεῖν δε-
ξιῶς. τκθ.

ΤΟ παλαιὸν περὶ στρωμνὰς ἦν τῇ μιλήτῳ φήμη.
Ἔρια τὰ μιλήσια κάλλιστα γὰρ τῶν πάντων,
Κἂν ὦσι τῶν κοραξικῶν φέροντα δευτερεῖα.
Ὅθεν φυγὼν θεμιστοκλῆς ἐξ ἀθηνῶν εἰς πέρσας,
Κατηγορήθη γὰρ δεινῶς παρ᾽ ἀθηναίοις τότε,
Οἷα φρονῶν τὰ τῶν περσῶν, καὶ γνώμης ὢν τοῦ ξέρξου,
Παρ᾽ ἀρταξέρξου τοῦ υἱοῦ τοῦ προρρηθέντος ξέρξου,
Κατά τινας, τρεῖς ἔλαβε πόλεις ἐκ τούτου δῶρον,
Μύραν, μυοῦντα, σὺν αὐταῖς καὶ μίλητον, ἣν εἶπον.
Εἰς μὲν στρωμνὴν, τὴν μίλητον· ταύτας δὲ εἰς οἶνον.
Ἄλλοι δὲ πέντε λέγουσι τούτῳ δοθῆναι πόλεις,
Μύραν, μυοῦντα, μίλητον, λάμψακον, μαγνησίαν,
Εἰς οἶνον, ὄψα, καὶ στρωμνὰς, ἄρτον, εἰς ὑποδύσεις.
Τινὲς ἑπτὰ δὲ λέγοντες αὐτῷ δοθῆναι πόλεις,
Λέγουσι καὶ παλαίσκηψαν, ἄλλην τινά τε πόλιν.
Συγγνωμονέσατέ μοι εἰ διαπέφευγέ με.
» Ἀργαλέον μοι ἐστὶ, θεὸν ὥς, πάντ᾽ ἀγορεύειν.
Ἴσασιν οἱ ὁρῶντές με, καὶ πεῖραν μου λαβόντες,
Εἰ ἐκ βιβλίων γράφομεν, ἢ μεμελετημένως.
Καὶ εἰ οὐ πρωτοσχέδιος αὕτη ἐστὶν ἡ βίβλος,
Καὶ εἰ οὐχὶ ταχύτερον ἦν γράφων τὰ τοιάδε,
Πλέον ἢ εἰ μετέγραφον ἀπό τινος βιβλίου.
Ὅτι δὲ ἡ μίλητος στρωμνὰς εἶχε τὸ πρὶν καλλίστας,
Πολλοὶ μὲν ἄλλοι μέμνηνται, καὶ ὁ ἀριστοφάνης,
Ἐν τῷ βατράχων δράματι διόνυσον εἰσάγων,
Πρὸς τὸν ξανθίαν τὸν αὐτοῦ λέγοντα δοῦλον τάδε.
Τοῦτο γελοῖον † αὖ, ἐπείπερ σὺ ξανθίας δοῦλος,
Ἐπὶ στρωμνῆς κατέκεισο ἐρίων μιλησίων,
Ἐκίνεις ὀρχηστρίδα δέ. ἐγὼ δὲ οἷα σὸς δοῦλος,
Ἔφερον αὖ ἀμίδα σοι, ὡς ἐνουρήσεις ταύτῃ.
Περὶ τῶν μιλησίων ἔφασαν πολλοὶ ἐρίων.
Περὶ ἐρίων κοραξῶν, ἐν πρώτῳ δὲ ἰάμβῳ
Ἱππῶναξ οὕτως εἴρηκε, μέτρῳ χωλῶν ἰάμβων,
» Κοραξικὸν μὲν ἠμφιεσμένη λῶπος.
Τοὺς κόραξους δὲ, καὶ σινδοὺς, ἔθνη τυγχάνειν νόει.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ, ΚΑΙ ΤΟΝ ΧΡΗΣΜΟΝ
αἰτιῶμαι, ὅτι μὴ καὶ θηβαΐδας τῷ λόγῳ
προσέθετο, πρωτεῖα φερού-
σας. τλ. (λόξω-

ΠΡοφθάσας εἶπον τὸν χρησμὸν, καὶ τὴν ἀρχὴν νῦν
» Γαίης μὲν πάσης τὸ πελασγικὸν ἄργος ἄμεινον,
Ἵπποι † θρηΐκιαι, λακεδαιμόνιαι δὲ γυναῖκες.
» Ἄνδρες δὲ οἳ πίνουσιν ὕδωρ καλῆς ἀρεθούσης.

Non enim credor multis ex pectore hæc scribere.
Taliter Menelaē inquinata sunt sanguine fœmora, »
Pulchræq; suræ, uel talos pulchros supra. »
Quoniam autem Meonidas audisti, atq; Cairas,
Disce, & ne ignora mihi, quæ sint illæ.
Cairæ quidem, Cairæ mulieres Cariæ,
Meonides autem rursus, habitatrices Lydiæ,
Quorum Lydorum regia fuerunt antea Sardes.

MILESIORVM VERO ME
docent, de stratorum opere,
radium mouere de-
xtrè. 329.

ANtiquitus, circa strata erat Mileto fama.
Lanæ enim Milesiæ optimæ omnium,
Quamuis sint Coraxicorum ferentes secundas:
Vnde fugiens Themistocles Athenis in Persas,
Accusatus est enim grauiter ab Atheniensibus tunc,
Velut qui studeret Persis, atq; idem sentiret cū Xerxa,
Ab Artaxerxa filio prædicti Xerxæ,
Iuxta quosdam, tres accepit urbes hinc donum,
Myram, Myuntem, cumq; ipsis Miletum, quam dixi.
In lectū quidem, Miletū: illas autem, in uinū, obsonium.
Alij uero quinq; dicunt huic datas esse urbes,
Myram, Myuntem, Miletum, Lampsacum, Magnesiam,
In uinum, obsonia, lectos, panem, indumenta.
Quidam uerò septem dicentes illi datas fuisse urbes,
Aiunt & Palæscepsam, aliamq; quandam urbem:
Parcitote mihi, si subterfugit me:
Difficile enim mihi est, Deum uelut, omnia dicere.
Sciunt uidentes me, atq; periculum mei facientes,
Si ex libris scribimus, uel mente concepta.
Tametsi non extemporaneus hic sit liber,
Licet non celerius scribebam talia,
Magis quàm si transcripsissem è quodam libro.
Quòd autem Miletus strata habuit olim optima,
Multi alij meminerunt, atq; Aristophanes,
In Ranarum fabula Dionysium inducens,
Ad Xanthiam famulum suum dicentem talia:
Hoc uerò ridiculū utiq;, siquidem tu Xanthias seruus,
In lecto cubasti lanarum Milesiarum,
Agitabas saltatricem: ego uerò ceu tuus seruus,
Ferebam matellam tibi, ut immingeres huic.
De Milesijs dixerunt multi lanis.
De lanis autem Coraxorum, in primo iambo,
Hipponax sic dixit, metro claudorum iamborum:
Coraxicum quidem induta uestimentum. »
Coraxos autem, atq; Sindos, gentes esse scito.

DE HOC, ET ORACVLVM
incuso, quod non etiam Thebaidas sermo-
ni adiecit, primas feren-
tes. 330.

IN præcedētibus dixi oraculū, & principiū nūc dicā,
Terra quidem omni Pelasgicum Argos melius. »
Equæ Threiciæ, Lacedæmoniæ autem mulieres, »
Viri qui bibunt aquam pulchræ Arethusæ. »

Ἡ ἱστορία κεῖται μοι τοῖς ὀπισθίοις τόποις,
Διακοσιοστοενενήκοστος, καὶ πρώτη δὲ σὺν ταύταις.
Ἣν στρέψας ἀκριβέστατα μάθε, καὶ κατὰ πλάτος.

ΤΑ ΤΟΥ ΙΣΜΗΝΟΥ ΠΟΤΑΜΟΥ ΚΑΛ λωπόμενα ῥεύμασιν. τλα.

Ὁ Ἰσμηνὸς ὁ ποταμὸς Θηβῶν τῶν ἑπταπύλων,
Καὶ ἡ πηγὴ ἡ Δίρκη δὲ, φύσει τῶν σφῶν ὑδάτων,
Διαύγειαν καὶ στίλψιν δὲ, καί γε πολὺ τὸ λεῖον,
Δωροῦνται τοῖς ὑφάσμασι, τοῖς ἐν Θηβῶν τῇ χώρᾳ.
Τὸ τεχνικὸν αἱ χεῖρες δὲ τῶν ἐργασμένων ταῦτα.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ, ΠΟΙΟΝ ΠΑΛΗΝ, ΟΥ χρυσοπήληκα στάχυν βλαστήσειεν, προσλαβοῦσα καὶ σὲ, τὸν δευτέρους ἰσμηνόν. τλβ.

Κάδμος, ὡς μῦθοι γράφουσιν, ὁ παλαιὸς ἐκεῖνος,
Χρησμὸν λαβὼν ὠνήσασθαι βοῦν ἀπὸ βουκολίου,
Ἀνδρός τινος Πελάγοντος τὴν κλῆσιν καλουμένου,
Σημεῖα ἔχουσαν τὴν βοῦν τοιάδε καὶ τοιάδε,
Καὶ ἡγεμόνα τῆς ὁδοῦ ταύτην πεποιηκότα.
Καὶ ὅπου ἂν ὀκλάσειεν ὁ βοῦς, ἤτοι καὶ πέσοι,
Θῦσαι μὲν σφαγιάσαντα τῇ γῇ τὴν βοῦν ἐκεῖσε,
Καὶ πόλιν κτίσαι, θεῖναί τε κλῆσιν ἥνπερ ἐθέλει κλῆσιν,
Ποιήσας πᾶν τὸ τοῦ χρησμοῦ, τὴν βοῦν τε σφαγιάσας,
Δύο τῶν φίλων ἔστειλεν, ὧνπερ αἱ κλήσεις αὗται,
Δηϊολέων τῷ ἑνὶ, Σέριφος τῷ ἑτέρῳ,
Ὕδωρ ἐκ κρήνης Ἄρεος κομίσαι τῇ θυσίᾳ.
Ἄμφω δὲ αὐτοὺς ἀπέκτεινε δράκων τῆς κρήνης φύλαξ.
Λίθων βολαῖς ἀνεῖλε δὲ τὸν δράκοντα ὁ Κάδμος,
Καὶ τὴν Καδμείαν ἔκτισε μόνην, οὐχὶ τὰς Θήβας.
Τὰς Θήβας ἀτειχίστους γὰρ τελοῦσαν, οἱ ὕστεροι
Ἔκτισαν Ζῆθος τε αὐτὸς, Ἀμφίων λυρῳδῶν τε.
Ἃς Θήβας πάλιν ὕστερον Ἀλέξανδρος ὁ μέγας,
Αὐλήμασι κατέσκαψεν, αὐλοῦντος Ἰσμηνίου.
Καὶ πάλιν ἀνεκτίσατο διὰ ἀθλητὴν Θηβαῖον,
Οὗπερ ἡ κλῆσις τὴν ἐμὴν ἀποδιδράσκει μνήμην.
Ἀλλὰ ταυτὶ μὲν ὕστερα. τῷ τότε δὲ ὁ Κάδμος
Κτίσας οὐχὶ τὰς Θήβας μὲν, μόνην δὲ τὴν Καδμείαν,
Βουλαῖς σοφαῖς τῆς Ἀθηνᾶς, ἤγουν αὐτοῦ φρονήσει,
Ἔσπειρε καὶ τοῦ δράκοντος, οὗ εἶπον, τοὺς ὀδόντας.
Ἐξ ὧν οἱ χρυσοπήληκες ἐβλάστησαν ἐκεῖνοι,
Καὶ πρὸς ἀλλήλους πόλεμον καὶ μάχας συνεκρότουν.
Τὴν ἱστορίαν εἶπον νῦν πᾶσαν, στενῶς, πλατέως.
Νῦν δὲ ἀλληγορητέον μοι τὸν δράκοντα, ὀδόντας.
Ἀλλ' οὐκ ὀδόντας ὅλως ἀκούσεις ἐλεφάντων,
Ἀφαύτου μύλου ἀλέσματα, καὶ λόγους Παλαιφάτου
Τοῦ στωϊκοῦ, τοῦ φυσικοῦ, Τζέτζου σαφεῖς δὲ λόγους.
Ἀρχιλῃστὴς ὁ δράκων ἦν, ἢ τοπαρχῶν ἐκεῖσε.
Ὡς οὖν Δηϊολέοντα καὶ Σέριφον ἀνεῖλον,
Ὁ Κάδμος ἔκτανον αὐτὸν, ἐκδικῶν τοῖς φίλοις.
Καὶ τοὺς ὀδόντας τοὺς αὐτοῦ, τοὺς συλληστὰς συντρόπους,
Τοὺς φονικὸν συνδάκνοντας, ἢ καὶ δημοεξάπτας,
Κατέσπειρεν, ἐσκόρπισεν εἰς τόπους διαφόρους,
Εἴς τε Κολχίδα, καὶ λοιποὺς, καὶ εἰς αὐτὰς Θήβας,
Γαμβροποιήσας ἐξ αὐτῶν τινὰς ἐμφρονεστάτους.
Ἐξ ὧν στάχυς ἐβλάστησεν γιγαίτων χρυσοπήληξ,

Ἦτοι

Historia sita à me est superioribus locis,
Ducentesima nonagesima, atq; prima cum his.
Quam conuersus exactissime disce, & latè.

DE IIS QVAE ISMENI FLVVII pulchra fiunt fluentis. 331.

Ismenus fluuius Thebarum septem portarum,
Et fons Dirce uerò, natura suarum aquarum,
Claritatem atq; splendorem, & multum leuorem,
Donant texturis, in Thebarum regione;
Artificium autem, manus efficientium hæc.

DE HOC, QVALEM LVCTAM, non aureæ galeæ spicam germinarit, cum acceperim & te, secundum Ismenum. 332.

Cadmus, sicut fabulæ scribunt, antiquus ille,
Oraculo admonitus emere bouem à caula,
Viri cuiusdam Pelagontis nomine uocati,
Signa habentem uerò bouem talia, atq; talia,
Etiam ducem itineris hanc facere.
Et ubi utiq; claudicasset bos, atq; cecidisset,
Sacrificare quidem mactantem terræ bouem illic,
Atq; urbē condere, imponereq; quodcūq; uellet nomen.
Cum fecisset omne quod erat oraculi, bouēq; mactasset,
Duos amicos misit, quorum nomina hæc,
Deioleon uni, Seriphus alteri,
Aquam ex fonte Martis ut ferrent in uictimam:
Ambos autem ipsos occidit Dracon fontis custos.
Lapidum autem iactibus interfecit draconem Cadmus,
Atq; Cadmeam condidit solam, non Thebas.
Thebas autem absq; mœnijs existentes, posterius
Condiderunt Zethusq; ipse, Amphionq; lyricus.
Quas Thebas rursus postea Alexander magnus
Ad cantus tibiæ destruxit, ludente Ismenia,
Et rursus extruxit propter athletam Thebanum,
Cuius nomen meam fugit memoriam.
Sed hæc quidem posteriora. Tunc autem Cadmus
Cum condidisset non Thebas quidē, sed solā Cadmeam,
Consilijs sapientibus Mineruæ, uidelicet sua prudentia,
Seminauit & draconis, de quo dixi, dentes.
Ex quibus aureæ galeæ pullularunt illi,
Et inter se bellum atq; pugnam concitabant.
Historiam dixi nunc omnem angustè, latè.
Nunc autem explicandi mihi, draco, dentes.
Sed non dentes omnino audies elephantum,
Obscuri pistrini furfures, atq; rationes Palæphati,
Stoici, physici: sed Tzetzæ claras rationes.
Princeps latronū draco erat, uel loci illius princeps.
Vt igitur Deioleontem atq; Seriphum interfecit,
Cadmus occidit ipsum, ulciscens socios:
Et dentes illius, collatrones, ijsdem moribus præditos,
Cædem qui unà mordebant, uel etiā populi accensores,
Disseminauit, dispersitq; in locos diuersos,
Inq; Colchidem, & reliquos, ipsasq; Thebas,
Generos cum fecisset ex ipsis quosdam prudentissimos.
Ex quibus seges pullulauit gigantum aureæ cassidis:

Sine

Ἤτοι Θηβαῖοι ἔγγονοι ἢ χρυσόπλοι νεανίαι,
Ὥστε σειρᾶς βασιλικῆς καὶ γένους κατηγμένοι.
Ὑπὲρ πατρίδος, γένους τε μαχόμενοι τοῖς ἄλλοις.
Ἐξ ὧν ὁ λέντων σπέρματος ἦσαν οἱ πέντε οὗτοι,
Πέλωρ, Οὐδαῖος, Χθόνιος, Χίων, Ὑπερήνωρ.
Εἶπον τὴν ἱστορίαν σοι, καὶ ἀλληγόρησά σοι.
Ἵνα δὲ μάθῃς ἀκριβῶς, ὡς γράμματα Ἑλλήνων
Οὐ Παλαμήδης εὕρηκεν, οὐ Φοῖνιξ, οὐδὲ Κάδμος,
Ὥσπερ τινὲς τῶν παλαιῶν ἀσκεπτοτέρως εἶπον,
Καὶ πολλαχοῦ κατέπεισαν οὕτω καὶ Τζέτζην γράφειν,
Νομίσαντα λογίζεσθαι τούτους καὶ γράφειν πάντα,
Οὐ μὴν γράψειν τὰ δόξαντα, καὶ τὰ παρατυχόντα,
ἀρχὴν †Ἀρχὴν χρησμοῦ κατάκουε, τοῦ Κάδμῳ δεδομένου.
Καὶ τούτῳ πεῖθε σύμπαντας τοὺς τῶν ἀσκεπτοτέρων
Τοὺς λέγοντας τὰ γράμματα Κάδμον ἐφευρηκέναι,
Λέγων, ὦ ἀσκεπτότεροι, Τζέτζης ταδὶ νῦν λέγει·
Εἰ Κάδμος εὗρε γράμματα, καὶ ἤγαγεν Ἑλλάδι,
Εἴπατε, πρὶν ἐλθεῖν αὐτὸν σχεδὸν εἰς τὴν Ἑλλάδα,
Πῶς τούτῳ εἴρηται χρησμὸς, λέγων κατ᾽ ἔπος οὕτω;
» Φράζεο δὴ τὸν μῦθον Ἀγήνορος ἔκγονε Κάδμε,
» Ἠοῦς ἐγρόμενος προλιπὼν, ἴθι Πυθὼ δῖαν.
» Ἔνθα δ᾽ ἔχων ἀΐδηλα καὶ ἀγανὴν μετὰ χερσί. (τεις,
τὸ λοιπὸν Καὶ πᾶν †τὸ λοιπὸν τοῦ χρησμοῦ, ὅνπερ ταῖς μνήμαις δέλ-
Ἐν τηλαυγέσι γράμμασιν ἐγγεγραμμένον φέρων
Ὁ Τζέτζης, οὐχὶ βούλεται καὶ τῇδε παρεγγράφειν,
Μή πως καταναλώσει τοῖς πλατυσμοῖς τοὺς χάρτας.
Πολλαὶ δὲ δεκάδες δέονται οἰνοχόου,
Πολλαὶ ὑπεσχημέναι δὲ γραφῆναι ἱστορίαι,
Τοῦ θέσει τῇ τοῦ πίνακος ἐκλείψουσι γραφῆναι,
Οἷα τοῦ βίβλου τῶν χαρτῶν τῶνδε προπληρωθέντων.
Τέως ἐπέγνως μοι δοκῶ σύ τε, καὶ πάντες ἄλλοι,
Καὶ ἀπὸ μέρους τοῦ χρησμοῦ, ὡς ὅτι καὶ πρὸ Κάδμου,
Ἦσαν ἐπὶ τοῖς Ἕλλησι καὶ γράμματα, καὶ λόγοι.
Εἰ δὲ πρὸ Κάδμου, πρὸ ἑπτὰ γενεῶν ὄντος Ἑλλήνων,
Πολὺ πάντες πρεσβύτερα ἦν πρὸ τοῦ Παλαμήδους,
Καὶ πρὸ τοῦ Φοίνικος αὐτοῦ, καὶ ὧν ἀσυνέτως εἶπον.
Κἂν τοῖς πολλοῖς ἠπάτησαν καὶ Τζέτζην οὕτω γράψαι,
Τὰ ἄσκεπτα ἐκτρώματα, τῶν τρισαλιτηρίων,
Ἄνθρωπον λογιζόμενον, ἴσα θανάτῳ, ψεῦδος.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΠΥΡΡΟΥ ΥΦΟΥΣ, ΤΟΥ ἐπὶ Συλοσῶντος ἀδελφοῦ Πολυκράτους, δοθέντος Δαρείῳ.

τλγ.

Δαρεῖος ὢν ὑπασπιστὴς, οὐ βασιλεὺς εἰσέτι,
Ἐκ Συλοσῶντος ἔλαβε δῶρον, πυῤῥὰν χλανίδα.
Εἶτα δ᾽ ὕστερον βασιλεὺς γενόμενος Περσίδος,
Τὸν Συλοσῶντα τίθεισι τῆς Σάμου βασιλέα.
Τὴν ἱστορίαν εὕρῃ μοι ταῖς πρώταις ἱστορίαις,
Ἐνενηκοστοτέταρτον εἰς τόπον γεγραμμένην.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ, ΠΟΛΛΑΙΣ ΕΝ ΔΕΚΑδεσιν ἐλισσομένων αὐτῶν. τλδ.

Ὀππιανὸς ἐν τῇ αὐτοῦ ἁλιευτικῇ βίβλῳ,
Ἐν τοῖς ἰχθύσιν οὔ φησι, σεβαστὴν δίκην ἔχειν.
Τὸν κρείσσω κατεσθίειν δὲ γένος ἀσθενέστερον.

Εἶτα

Siue Thebani generosi, aureæ armaturæ iuuenes,
Quasi catenæ regiæ & generis prognati,
Pro patria & genere pugnantes cum alijs.
Ex quorum demum semine, erant quinq; isti,
Pelor, Vdeus, Chthonius, Chion, Hyperenor.
Dixi historiam tibi, atq; explicaui tibi.
Vt autem scias diligenter, quòd literas Græcis
Non Palamedes inuenit, non Phœnix, neq; Cadmus,
Velut quidam Græcorum inconsiderantius dixerunt,
Et passim persuaserunt sic & Tzetzam scribere,
Arbitratū reputare hos etiā scribere omnia, (currētia:
Nō tamen scripturū ea quæ opinarētur, atq; temere oc-
Principium oraculi audi, Cadmo dati.
Et eo persuade uniuersos inconsiderantiores,
Qui dicunt literas Cadmum inuenisse,
Dicens, ô imprudentiores, Tzetzes hæc modò dicit:
Si Cadmus inuenit literas, atq; adduxit in Græciam,
Dicite, antequàm uenires ipse sanè in Græciam,
Quomodo huic editum est oraculū, dicēs ad uerbū sic:
Dic sanè sermonem Agenoris abnepos Cadme, (nam, «
Aurorā excitus antè linquēs, rectà uade ad Pytho diui- «
Vbi habens & splendidum iaculum in manibus: «
Et omne reliquum oraculi, quod in memoriæ libris,
In splendentibus literis inscriptum ferens
Tzetzes, non uult hic inscribere,
Ne fortè consumat dilatationibus chartas.
Multæ uerò decades indigebant pocillatore:
Multæ promissæ autem scribendæ historiæ,
Positione indicis deficerent ad scribendum,
Sic libri chartis huius antea repletis.
Tamen cognouisti á me arbitror tu, atq; omnes alij,
Et á parte oraculi, quod etiam ante Cadmum
Erāt apud Græcos et literæ atq; orationes. (Græcorū,
Si autem ante Cadmū, qui ante septē generationes fuit
Multo omnino antiquiores erant ante Palamedem,
Atq; ante Phœnicē ipsum, et quos incōsideratè dixerūt.
Quāuis in multis deceperūt et Tzetzē ut sic scriberet,
Inconsiderati illi abortus ter execrādorum nebulonum,
Hominem reputantem, æquè ac mortem, mendacium.

DE RVBRA VESTE, QVAE á Sylosonte fratre Polycratis, data est Dario.

333.

Darius cum esset satelles, non rex adhuc,
A' Sylosonte accepit donum, rubrum pallium.
Inde uerò postea rex factus Persidis,
Sylosontem constituit Sami regem.
Historiam inuenies mihi in prioribus historijs,
Nonagesimumquartum in locum scriptam.

DE HOC, MVLTIS IN DEcadibus reuolutis annis. 334.

Oppianus in suo piscatorio libro,
Inter pisces nulla, inquit, religio, ius seruare,
Sed fortiorem deuorare semina imbecillia.

Deinde

» Εἶτα φησὶν, ὁ πρὸ πολλοῦ καὶ ἐν τῇ γῇ δ' ἦν τοῦτο,
» Δίκη τὸ σύνολον οὐκ ἦν, πόλεμοι δὲ καὶ μάχαι.
Καὶ ὅσα γράφει δυσχερῆ τῷ βίῳ πεφυκότα,
Ἕως τὸ σκῆπτρον ἔσχηκε τὸ γένος τῶν ῥωμαίων,
Ἐκ τῶν ῥωμαίων μᾶλλον δὲ σεβῆρος ἀντωνῖνος.
Εἶτα φησὶ πρὸς τοὺς θεοὺς, περὶ αὐτῶν τῶν δύο,
Τούς μοι καὶ ῥύεσθε, καὶ ἐμπεδὸν ἰθύνοιτε,
» Πολλαῖς ἐν δεκάδεσσιν ἑλισσομένων ἐνιαυτῶν.

ΠΑΡΟΙΜΙΑ, ΠΥΡΚΑΙΑΝ ΑΝΗΦΑΙΣΤόν τε καὶ ἄξυλον ἐδεξάμην. τλε.

Ἥφαιστος τὶς αἰγύπτιος, ἐν χρόνοις τοῖς τοῦ νῶε,
Ὃς νῶε, καὶ διόνυσος, καὶ ὄσιρις καλεῖται,
Ἐφεῦρε πῦρ, καὶ τέχνας δὲ τῶν ἐκ πυρὸς ὁπόσας.
Ἕλληνες σφετερίζονται τὸν ἥφαιστον ἐκεῖνον,
Σὺν ἄλλοις πόσοις κλήσεσιν ἀνθρώπων αἰγυπτίων,
Θεοὺς αὐτῶν τι ἔφασκον ἐκείνους πεφυκέναι,
Ὡς τῶν ἑλλήνων ποιητῶν αἰγύπτῳ παιδευθέντων,
Καὶ διδαξάντων οὕτω δὲ γονὰς τὰς τῆς ἑλλάδος.
Ἐκ τοῦ ἡφαίστου τοιγαροῦν τοῦ πῦρ ἐφευρηκότος,
Ἥφαιστον καὶ τὸ πῦρ φαμὲν, τῷ εὑρετῇ ἐξίσου.
Ἐπεὶ πυραὶ δὲ σύνολοι ἀνάπτονται ἐκ ξύλων,
Ἃς ἐνηφαίστους τὸ ὁμοῦ καλοῦμεν, καὶ ἐνξύλους.
Ἄλλαι δὲ ἄξυλοι πυραὶ εἰσὶ τῶν ἐνηφαίστων,
Ἄξυλοι δὲ τυγχάνουσιν, ὡς κεραυνῶν, πρηστήρων,
Τὴν πενθικὴν πυρκαϊὰν, τῶν θλίψεων τὴν ζέσιν,
Πυρκαϊὰν ἀνήφαιστον καὶ ἄξυλον εἰρήκειν.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ, Η ΜΗ ΩΦΕΛΛΕ γενέσθαι. τλϛ.

Πατρόκλου ὑπὸ ἕκτορος πεσόντος ἐν πολέμῳ,
Ἀντίλοχος ὁ νέστορος ἐπέμφθη παρ' ἑλλήνων,
Ὡς παιδὶ καὶ τῷ ἀχιλλεῖ τὴν συμφορὰν ἀγγεῖλαι.
Ὃς ἀφιγμένος πρὸς αὐτὸν, οὕτω κατ' ἔπος λέγει·
» Ὤ μοι πηλέος υἱὲ δαΐφρονος, ἱπποδάμοιο,
» Πεύσεαι ἀγγελίης, ἣ μὴ ὤφελλε γενέσθαι.
» Κεῖται πάτροκλος, νέκυος δὲ δὴ ἀμφιμάχονται
» Γυμνοῦ· ἀτὰρ τάγε τεύχε' ἔχει κορυθαίολος ἕκτωρ.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ, ΧΑΡΙΤΕΣ ΔΕ ΠΑΝτοίων καλῶν. τλζ.

Ἡσίοδος τρεῖς χάριτας θεογονίᾳ λέγει,
Τὴν ἀγλαΐαν, θάλειαν, μετὰ τῆς εὐφροσύνης.
Ἐγὼ δὲ πᾶν ἐπιτερπὲς, χάριτας ὀνομάζω.
Τοῖς καθ' ἡρὼ καὶ λέανδρον φησὶ δὲ καὶ μουσαῖος,
Περὶ τοῦ κάλλους τῆς ἡροῦς τάδε κατ' ἔπος λέγων·
» Πολλαὶ δ' ἐκ μελέων χάριτες ῥέον· οἱ δὲ παλαιοὶ
» Τρεῖς χάριτας ψεύσαντο πεφυκέναι. εἷς δέ τις ἡροῦς
» Ὀφθαλμὸς γελόων, ἑκατὸν χαρίτεσσι τεθήλει.

ΠΕΡΙ ΣΙΔΗΡΟΥ ΤΟΥ ΧΑλυβος. τλη.

Χάλυβες ἔθνος ἔγγιστα τελοῦν τῆς τραπεζοῦντος,
Οὗτοι λέγονται σίδηρον ἐφευρηκέναι πρῶτοι.
Καὶ τὸν χαλκὸν δὲ χάλυβον, χαλκόν τι λέγουσί μοι.
Οἷα καὶ τοῦτον εὕρημα τελοῦντα τῶν χαλύβων.

ΠΕΡΙ

Deinde inquit, Non ita dudum & in terra erat hoc: «
Iustitia in uniuersum non erat, bella autē, atq; pugnæ, «
Et quæcunq; scribit difficilia, uitæ quæ euenerunt:
Donec sceptrum habuit genus Romanorum.
Ex Romanis uero magis Seuerus & Antoninus.
Deinde dicit ad deos, de ipsis duobus,
Hos mihi & liberate, & sine offendiculo gubernate, «
Multis in decadibus uolutorum annorum. «

PAROEMIA, INCENDIVM sine Vulcano atq; lignis suscepi. 335.

Vlcanus quidam Aegyptius, in temporibus Noë,
Qui Noë Dionysius atq; Osiris uocatur,
Inuenit ignem, atq; artes ex igne quotquot sunt.
Græci suum uendicant Vulcanum illum,
Cum alijs aliquot nominibus hominum Aegyptiorum,
Deos ipsorum dixerunt illos fuisse,
Tanquam Græcis poëtis in Aegypto institutis,
Et docentibus ita filios Græciæ.
A Vulcano igitur ignis quia inuentus est,
Vulcanum & ignem dicimus, cum inuentore ex æquo.
Quoniā aūt rogi materia cōstantes accēdūtur è lignis,
Quos uulcanios uocamus, simul atq; lignarios,
Alij autem & sine materia rogi sunt, ex uulcanijs,
Sine lignis autem sunt, sicut fulminum, presterum,
Luctuosum incendium, tribulationum feruorem,
Incendium sine Vulcano atq; lignis dixi.

DE HOC, QVAE VTINAM non fuisset. 336.

Patroclo ab Hectore occiso in bello,
Antilochus Nestoris F. destinatus est à Græcis,
Vt filio atq; Achilli calamitatem nunciaret.
Qui eum peruenisset ad eum, sic ad uerbum dicit:
Heu, Pelei fili prudentis, equidomitoris, «
Audies nuncium, qui utinam non esset, «
Iacet Patroclus, pro eius uerò cadauere sanè pugnant «
Nudo, uerùm arma habet galeatus Hector. «

DE HOC, GRATIAE AVTEM omnigenum bonorum. 337.

Hesiodus tres Gratias in Theogonia dicit,
Aglaiam, Thaliam, cum Euphrosyna.
Ego autem omne delectabile, Gratias nomino.
In de Hero atq; Leandro autem inquit etiam Musæus,
De pulchritudine Herûs hæc ad uerbum dicens:
Multæ autem ex membris gratiæ fluebant. antiqui uerò «
Tres Charites mentiti sunt esse. unus aūt quidam Herûs «
Oculus ridens, centum gratijs subpullulabat. «

DE FERRO CHALYbis. 338.

Chalybes gens proxima existens Trapezunti,
Isti dicuntur ferrum inuenisse primi,
Atq; æs uerò chalyben, æs autem dicunt mihi,
Veut & hoc inuentum sit chalybum.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ, ΚΑΙ ΑΝ ΓΕΝΗΤΟΝ τὶ διϊσχυρίζονται, πρὸς ἀφθαρσίαν ἐληλακοῦσι. τλθ.

Περὶ τοῦ κόσμου τέσσαρες δόξαι τῶν φιλοσόφων.
Ἡ μὲν αὐτὸν ἀγέννητον, ἄφθορον δογματίζει.
Ἄλλη δὲ λέγει, γεννητὸν φθαρτόν τε πεφυκέναι.
Ἡ δὲ πάλιν ἀγένητον, πλὴν τῶν φθαρησομένων.
Ἄλλη δὲ πάλιν γεννητὸν, ἀλλὰ θεοῦ προνοίᾳ
Ἄφθαρτον γενησόμενον, ὡς πᾶν τῶν ἀϊδίων.
Αὕτη τοῦ Πλάτωνος ἐστὶ, δοκῶ, καὶ Πυθαγόρου.
Ὁ Παυσανίου δὲ υἱὸς ὁ Μέτων ἀστρολόγος,
Καὶ γεννητόν τε καὶ φθαρτὸν εἶναι μοι λέγει τοῦτον.
Τότε δὲ λέγει τὴν φθορὰν τοῦ κόσμου γεγονέναι,
Ὅτ' ἂν ἀστέρων οἱ ἑπτὰ πλανητῶν ὁμοδρόμως
Εἰς ὑδρηχόον ἔλθωσιν, ὄντα τοῦ Κρόνου οἶκον.
Βραχὺ παντὸς ἀνθρώπου δὲ τοῦ μακροχρόνου χρόνον,
Λέγει, πρὸς ἀπαρίθμησιν ὑπάρχειν τὴν τῶν χρόνων,
Ἐν ὅσοις ἂν συμβήσεται τὸ συνδραμεῖν † τοιοῦτον,
ἐκείνους Καὶ τὴν φθορὰν τὴν κοσμικὴν τῷ τότε γεγονέναι.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΑΓΧΙΝΟΥΣΤΑΤΟΣ διαφέρει γὰρ νοῦς καὶ λογισμός. τμ.

Νόες καὶ νοῦς, ἐπὶ θεοῦ κυρίως, καὶ ἀγγέλων,
Ἐπὶ δ' ἀνθρώπων οὐδαμῶς κυρίως νοῦν τις λέγει.
Ἐχέφρων καὶ ἀγχίνους φαμὲν ἐπὶ ἀνθρώπων.
Τὸν νουνεχῆ δὲ λέγομεν καταχρηστικωτέρως.
ἰσθι σὺ Νοῦς γὰρ ἀνθρώποις οὐδαμῶς. κἂν † ἴσθι καὶ Πλάτων.
λέγω σοι Νοῦς δὲ ὀλίγοις μέτεστι † λέγω σοι τῶν ἀνθρώπων.
Ἀπέδειξα γὰρ ὄπισθεν καὶ τοῦτο σαφεστάτως.
» Ἀντὶ τοῦ λέγειν λογισμὸν, νοῦν δὲ φαμὲν πολλάκις.
» Λογισμός ἐστιν, ἡ παλαίστρα τοῦ λόγου.
Ὁ νοῦς δὲ λεπτὸς, καὶ νοεῖ πρὸ τοῦ λόγου.
Ἑκατοστὴν καὶ τεσσαρακοστὴν ἀλλὰ καὶ τρίτην,
Ταῖς ἱστορίαις εὕρῃς μοι κειμένην ταῖς δευτέραις.
Καὶ στρέψας, ταύτην βλέπε μοι, καὶ μάνθανε πλατέως.

ΧΡΕΙΑ ΤΖΕΤΖΟΥ, ΤΟΝ ΤΗΔΕ βίον κλαυθμῶνος πέδον καλοῦσα, καὶ κυβεῖα, καὶ σφαιρικὴν φορὰν, ἄστατον, πολύστροφον, καὶ οὐδὲν, τύφου πλέον. τμα.

Χρείαν τοῦ Τζέτζου λογικὴν, τοιάνδε μοι τέκνον νόει.
Καλῶ τὸν τῇδε βίον γὰρ, πέδον ἐγὼ κλαυθμῶνος,
Καὶ κυβείαν, καὶ φορὰν σφαίρας ἀστατουμένην,
Πλὴν πολυστρόφοις συστροφαῖς παντοίως στροβουμένην.
Καὶ δὴ σὺν τούτοις καὶ οὐδὲν καλῶ τετυφωμένον,
Καὶ πέδον τοῦ κλαυθμῶνος μὲν αὐτὸν κατονομάζω,
Ὡς πλήρη πόνων, συμφορῶν, δριμέων δακρύων.
Ἀνισοστρόφου χάριν δὲ καὶ τοῦ ἀλλοπροσάλλου,
Καλῶ καὶ κυβείαν δέ. ὥσπερ γὰρ ἐν τοῖς κύβοις
Ἄλλοτε ἄλλα βάλλονται, οὕτω καὶ ἐν τῷ βίῳ
Ἄλλοτε ἄλλα γίνονται μεταβολαῖς ποικίλαις.
Καὶ σφαῖραν δὲ πολύστροφον ἐκ τῶν ἀστάτων λέγω,
Τοῦ ἀεὶ στρέφου οὕνεκα, καὶ τοῦ μὴ τεταγμένου.
ἔκπλεων Οὐδὲν δὲ τύφου † ἔκπλεων πάλιν κατονομάζω.
Ὅτι σκιᾶς τε καὶ καπνοῦ τοῦ βίου πεφυκότος,
Κενοδοξία πανταχοῦ, καὶ τύφωσις ὁποίαν,

Ἡμῶν

DE HOC, ET SI GENITVM quidpiam affirment, ad immortalitatem uenisse. 339.

De mundo quatuor opiniones philosophorum.
Hæc quidem ingenitum, incorruptum tradit.
Alia autem dicit genitum, corrumpendumq; esse.
Hæc autem rursus ingenitum, uerum corrumpendum.
Alia rursus genitum, sed dei prouidentia
Perpetuum futurum, sicut omne quod est sempiternum.
Hæc Platonis est, arbitror, atq; Pythagoræ.
Pausaniæ autem filius Meton astrologus,
Et genitum & corrumpendum esse mihi dicit hunc.
Tunc autem dicit interitum mundi fore,
Quando stellarum septenarius erronum eodem cursu
In aquarium uenerint, existentem Saturni domum.
Breue autem omnis hominis etiam longæui tempus
Dicit, ad dinumerationem existere temporum,
In quotis continget concursus talis.
Atq; interitum mundanum tunc fore.

DE EO QVOD EST SOLERTISSImus. differt enim mens atq; ratiocinatio. 340.

Noës, & Nus, de Deo propriè, atq; angelis.
De hominibus aût nequaquã propriè Nun quis dicat.
Echephron atq; anchinus dicimus de hominibus,
Nunechen autem dicimus magis impropriè.
Nus enim hominibus nequaquã: quamuis alia & Plato.
Nus autem paucis adest, dico tibi, hominum,
Ostendi enim hoc & retro apertissimè.
Sed & pro logismo, Nun dicimus sæpe.
Logismos est, palæstra rationis.
Nus autem tenuis, atq; intelligit ante rationem.
Centesimam uerò quadragesimam & tertiam,
In historijs inuenies à me positam secundis,
Et uertens hanc uide mihi, & disce perlatè.

CHRIA TZETZAE, VITAM HANC fletus solum appellans, & aleam, & orbicularem lationem, instabilem, multum uertibilem, & nihil, fastu plenam. 341.

Chriam Tzetzæ rationalem sic mi intellige fili.
Voco enim hanc uitam solum ego fletus,
Et aleam, & lationem sphæræ instabilem,
Verum multimodis cõuersionibus omnifariã cõuulsam.
Et sanè cum his etiam nihil uoco elatum.
Et solum fletus quidem uoco ipsam,
Vt plenã laboribus, calamitatibus, acribus lachrymis,
Inæqualis uersionis gratia, alterius ad alterum.
Voco autem & aleam. quemadmodum enim tesseris
Alijs alia iaciuntur: sic in uita
Aliàs alia fiunt uicibus uarijs.
Atq; orbem uertibilem, ex instabilibus dico,
Continuæ uersionis gratia, atq; inordinatæ.
Nihil autem superbiæ plenum rursus nomino,
Quod umbra atq; fumo uita existente,
Vana gloria ubiq;, atq; elatio quantacunq;,

Nostrum

Ἡμῶν ἑκάστου μηδαμῶς τοῦτο λογιζομένου,
Ὡς αἱ τιμαὶ καὶ δόξαι δὲ, καὶ πᾶν λαμπρὸν τοῦ βίου,
Καπνός εἰσι, λύονται συντόμως εἰς ἀέρα.
Χρυσὸς, ὠχρὸς πηλός ἐστιν. ὑφάσματα δὲ, κόνις.
Ἡμῶν δὲ πάλιν ὁ καθεὶς, τέφρα τις κοτυλαία.

ΠΑΡΟΙΜΙΑ, Η ΛΕΓΟΥΣΑ, ΟΥ ΓΑΡ μόνος οὐ πρῶτος αὐτὸς ἐπεπόνθεις, ὃ πέπονθας. τμβ.

Τῶν ἀλγούντων τὸ παθεῖν τινὰ μόνον, οὐ πρῶτον,
Ὀδύνην ἄγει περιττήν. τὸ δὲ σὺν ἄλλοις, πρᾶον.
Μόνου παθόντος τὸ δεινὸν ὡσαύτως δὲ, καὶ πρώτου,
Ὁ Σοφοκλῆς μοι μαρτυρεῖ πικρίαν, λέγων οὕτω·
» Τὸ γὰρ ἰσλέσσειν οἰκεῖα πάθη, μηδενὸς ἄλλου
» Παραπράξαντος, μεγάλας ὀδύνας ὑποτείνει.
Ὁ Σοφοκλῆς μὲν, τοῦ μόνου παθόντος τὴν πικρίαν,
Ὅση ἐστὶν, ὑπέδειξε. Δημόκριτος δὲ πάλιν,
Τοῦ μεθ' ἑτέρων συμπαθεῖν, τὸ μέτριον δεικνύει.
Ἀμέτρως τοῦ Δαρείου γὰρ τὴν σύζυγον θρηνοῦντος,
Μάγον αὐτὸν πλασάμενος, εἶπεν ἐγεῖραι ταύτην,
Ἂν τρεῖς Δαρεῖος ἀπενθῶν κλήσεις ἀνθρώπων εὕροι,
Καὶ ταύτας παρεγγράψει τῆς γυναικὸς τῷ τάφῳ.
Εἰπόντος τοῦ Δαρείου δὲ, οὐχ εὑρίσκειν μηδεμίαν,
Δημόκριτος ἀντείρηκεν, ὦ βασιλεῦ Δαρεῖε,
Τῷ ἀπ' αἰῶνος βίῳ μὲν οὐδεὶς ἦν τῶν ἀλύπων.
Καὶ πῶς σὺ μόνος ἄλυπος θέλεις ἐν βίῳ εἶναι;
Μετὰ τῶν ἄλλων καὶ αὐτὸς φέρε μετριωτέρως.
Ὅπερ δὴ καὶ πεποίηκεν εὐθέως ὁ Δαρεῖος,
Ἐκ τῶν ἀμέτρων ὀδυρμῶν τραπεὶς εἰς συμμετρίαν.

ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΤΗΝ ΟΝΤΩΣ ΦΙΛΟΣΟφίαν ἀσκοῦντας. τμγ.

Φιλοσοφία μὲν ψευδὴς, ἡ λόγοις ὀγκωμένη.
† Ὄντως φιλοσοφία δὲ, τῶν μοναστῶν τῶν ὄντως.
Αὕτη θανάτου μάθησις, καὶ νέκρωσις σαρκὸς,
Καὶ γνῶσις δὲ τῶν ἀληθῶς καὶ ὄντων, ὄντων.
Καὶ τοῦ θεοῦ ὁμοίωσις, ὡς δυνατὸν ἀνθρώποις.
Καὶ τῆς σοφίας καὶ θεοῦ καθέστηκε φιλία.
Τέχνη τεχνῶν, καὶ ἐπιστήμη τῶν ἐπιστημῶν τε.
Καὶ δὴ μεγίστη μουσικὴ, ἰατρικὴ ψυχῶν τε,
Ὅσοι τε ἄλλοι ὁρισμοί εἰσι φιλοσοφίας.
Τῇ ἄλλῃ γὰρ ἁρμόδιος οὐδείς ἐστι τῶν ὅρων.

ΠΕΡΙ ΒΑΣΑΝΟΥ ΛΙΘΟΥ, ΤΗΣ λυδικῆς. προεγράφη δέ. τμδ.

Βάσανος λίθος λυδικὴ, κρίνουσα τὸ χρυσίον,
Ἂν καθαρὸν, ἂν κίβδηλον, ἄν περ ἐστὶ τῶν μέσων.
Ἑκατοστὴν καὶ εἰκοστὴν ἑβδόμην τε σὺν ταύταις
Ταῖς ἱστορίαις ἔχεις μοι, ταῖς νῦν αὐτὴν κειμένην.

ΚΑΝ ΟΜΗΡΟΣ ΤΑ ΕΠΗ ΠΤΕΡΟεντα λέγῃ, ὅμως οὐ μόνα σαῖς χερσὶν ἐμπεσεῖται. τμε.

Ὅμηρος πτερόεντα τὰ ἔπη ὀνομάζει,
Ἢ ὅτι ἡ φωνή ἐστι τὶς πλῆξις τοῦ ἀέρος,
Τὰ πτερωτά τε πέτονται ὁμοίως ἐν ἀέρι.
Εἴτε μὴν, ὡς ταχύτατα, πτερόεντα εἴρηκε.
Οὐ γάρ ἐστι ταχύτερον, οὐδὲ πτερὸν, τοῦ λόγου.
Εἰς Γάδειρα πορεύσομαι, καὶ γὰρ καὶ πορρωτέρω,

Ἐν

Nostrûm unoquoq; nequaquam id cogitante,
Quòd honores, et existimatiões, et omnis splẽdor uitæ
Fumus sunt, qui fatiscunt breuiter in aërem.
Aurum, pallidum cœnũ est: uestimenta autem, puluis.
Nostrûm autẽ rursus singuli, cinis quidã unius cotylæ.

PAROEMIA QVAE DICIT, NON *solus uel primus ipse passus es, quæ passus es.* 342.

Affligentium quidpiam pati quendã solũ, uel primum
Dolorem inducit multũ: cum alijs autem, placidum.
Cum solus autem quis patitur similiter, & primus,
Sophocles mihi testatur, acerbitatem, dicens sic:
Intueri enim suas perturbationes, nullo alio
Malè agente, magnos dolores intendit.
Sophocles quidem, uno amaritudinem patiente,
Quanta sit, declarauit. Democritus autem rursus,
Cum alijs condolendi mediocritatem ostendit.
Immoderatè enim Dario uxorem plorante,
Magum ipsum fingens dixisse excitaturum hanc,
Si tria Darius non lugentiũ nomina hominũ inuenerit,
Et hæc insculpserit uxoris in tumulo.
Dicente autem Dario, inuenire se nullum:
Democritus respondit, ô rex Darie,
Ab æterno in uita quidem nullus fuit sine tristitia.
Et quomodo tu solus sine tristitia uis in uita esse?
Cum alijs & ipse fer moderatè.
Quod sanè & fecit statim Darius,
Ex immensis luctibus uersus ad mediocritatem.

QVI'NAM VERE' PHILOSOPHIAM *sint exercentes.* 343.

Philosophia quidem falsa, quæ sermonibus elata,
Verè autem philosophia, solitariorum est uerè, | ὄντως
Ipsa mortis disciplina, atq; interitus carnis,
Et uerè cognitio eorum quæ uerè sunt, existentium,
Atq; dei similitudo, quantum possibile est hominibus,
Et sapientiæ ac Dei consistit amicitia,
Ars artium, & scientia scientiarum,
Et sanè maxima musica, medicinaq; animarum,
Quotq; aliæ sunt definitiones philosophiæ.
Alia enim conueniens nulla est definitio.

DE LAPIDE PROBATORIO LYdio. *Præscripta est autem.* 344.

Basanus lapis Lydicus, qui iudicat aurum,
Si purum, si fucatum, si est medium.
Centesimam uigesimam septimam eum hisce
Historijs habes, quæ nunc sunt dictæ, positam.

QVAMVIS HOMERVS VERBA *alata dicit, tamen non sola tuis manibus incidet.* 345.

Homerus alata uerba nominat,
Vel quod uox est quædam percussio aëris,
Alataq; uolant similiter in aëre:
Siue sanè, ut uelocissima, alata dixit.
Nihil enim est celerius, nec quidẽ alatũ magis, oratiõe.
In Gades ibo, quinimo & ulterius,

In

Ἐν βραχυτάτῃ τῇ ῥοπῇ λέγων ἁμὰ τοῖς λόγοις.
Πόσαις δ' ἡμέραις πτερωτὸν ἀφίκηται Γαδείροις;

Ἐπαμει-νώνδα

ΠΕΡΙ †ΕΡΑΜΙΝΩΝΔΑ ΤΟΥ ΘΗ-βαίων στρατηγοῦ. τμϛ.

Ἐπαμεινώνδας στρατηγὸς Θηβαίων ὑπηργμένος,
Ἦν πάνυ ἀδωροτάτος τῶν ἐλευθεροψύχων.
Ποτὲ δὲ χρήματά τινος προσενηνοχότος τούτῳ,
Οὐ μόνον οὐκ ἐδέξατο, ἀλλὰ καὶ τάδε εἶπε·
παρέντα Δείξας τινὰ στρεβλόποδα, καὶ †παργὸν ἐν νόσῳ,
Τούτῳ, εἶπεν, χρήσιμος ἡ κτῆσις τῶν χρημάτων,
Ἐπαμεινώνδᾳ δ' οὐδαμῶς, τῷ στρατηγῷ τῶν Θηβαίων.
Οὗτος ποτὲ ὁ στρατηγός, ὑπασπιστὴν οἰκεῖον
Ἀπ' αἰχμαλώτου κατιδὼν χρυσίον ἐξαιτοῦντα,
Τῶν ἑαυτοῦ ὑπασπιστῶν ἐξέωσεν εὐθέως.
Εἰπών, ἐμοὶ ἀπόδος μοῦ τὴν ἐμαυτοῦ ἀσπίδα,
Αὐτὸς ἑαυτῷ ἐντεῦθεν δὲ ὤνησαι καπηλεῖον.

ΠΕΡΙ ΚΑΤΩΝΟΣ ΤΟΥ ΡΩΜΑΙΟΥ.
κεῖται δ' ἐν ταῖς πρὶν ογ. τμζ.

Οὗτος ὁ Κάτων στρατηγὸς ὑπάρχων τῶν Ῥωμαίων,
Ἦν Ἀντιόχῳ σύγχρονος, μετ' Ἀλεξάνδρου κράτος,
Τοσοῦτον ἀτυφότατος, καὶ τῶν ἀδωροτάτων,
Ὡς σὺν οἰκέταις γεωργεῖν ἐκ τοῦ ἀτύφου τρόπου,
Καὶ ὁμοτράπεζον αὐτοῖς δείκνυσθαι πολλάκις,
ἄρτον †Ἄρτι τυχόντα καὶ τυρόν, καὶ οἶνον ἐκτρεπίαν,
Συντρώγοντα καὶ πίνοντα, καὶ ἕτερα τοιαῦτα.
Ὡς καὶ ποτὲ νοσήσαντα παρ' ἰατρῶν ἀκοῦσαι,
Ὡς εἰ μὴ κίχλας γεύσαιτο, οὐχὶ ῥαΐσοι νόσου.
Ὡς αὖ ἠρώτησεν εὐθύς, καὶ ποῦ ἐν θέρει κίχλας;
Εἶπον τινές, Λευκόλλου δὲ κήποις σιτεῖσθαι κίχλας.
Ἦν γὰρ ἐκεῖνος τρυφηλὸς ὑπὲρ Ῥωμαίους πάντας,
Ὁ Κάτων οὐκ ἠθέλησε τὴν κίχλαν βεβρωκέναι,
Εἰπὼν τὸν περιθρύλλητον, ὅνπερ ἐγὼ νῦν λέγω·
Εἰ μὴ τρυφῶν ἦν Λεύκολλος, ὁ Κάτων οὐκ ἂν ἔζη.
Τὸ Κάτωνος μὲν ἄτυφον, ἐξ ὧν εἰρήκαμεν ἔγνως.
Ὅτι καὶ ἀδωρότατος, νῦν ἐξ ἐμοῦ μοι μάθε.
Φήμη τούτου διέτρεχε καὶ μέχρι Βρεττανίας.
Οἱ βασιλεῖς δὲ Βρεττανῶν ποθοῦντες θέσθαι φίλον,
Πρέσβεις πρὸς τοῦτον ἔστειλαν, καὶ κιβωτοὺς χρυσίου.
Οἱ πρέσβεις ἀγνοοῦντες δὲ ποῖος ἐστὶν ὁ Κάτων,
Ὑπομιμνήσκοντά τινα ζητοῦντες εὑρηκέναι,
Εὗρον αὐτὸν αὐτόχειρα ἕψοντα γογγυλίδας.
Μάγειρον δὲ νομίσαντες ἐκεῖνον πεφυκέναι,
Ἠξίουν πρός τινα εἰπεῖν, Κάτωνι ὑπομνῆσαι,
Πρέσβεις ἐλθεῖν ἐκ Βρεττανῶν, ἰδεῖν ποθοῦντας τοῦτον.
Εἰ θέλετε δὲ Κάτωνα, ἐγώ εἰμι, εἰπόντος,
Πρῶτον ἐδόκουν παίζοντα τοῦτο δοκοῦντες λέγειν.
Μαθόντες δ' εἶναι Κάτωνα, τιμήσαντες ὡς δέον,
Λέγουσι, Κάτων στρατηγὲ Ῥωμαίων Αἰνεαδῶν,
Τῶν Βρεττανῶν οἱ βασιλεῖς σε φίλον σχεῖν ποθοῦντες,
Τὰ τοῦ χρυσίου ἔστειλαν κιβώτια ταυτί σοι.
Ὁ δέ, δοῦλον, ἢ φίλον με, φησί, ποθοῦσιν ἔχειν;
Εἰπόντων δὲ τῶν πρέσβεων, φίλον· ὁ Κάτων εἶπον·
Ἀπίτε πάλιν ἄγοντες ἐκείνοις τὸ χρυσίον.
Ἡ γὰρ δουλεία ὠνητὸν χρημάτων, οὐ φιλία.
Ἐγὼ δὲ φίλος ἀκραιφνὴς τούτοις, καὶ δίχα δώρων.

Ἄλλως

Bb i

In breuißimo momento dicens simul uerbis.
Quot autem diebus alatum attinget Gades?

DE EPAMINVNDA THEBAnorum duce. 146.

Epaminondas dux Thebanorum existens, (animi.
Erat admodū munerib. incorruptißimus, atq; liberi
Olim autem pecunias quopiam afferente huic,
Non solum non suscepit, sed & hæc dixit, (morbo,
Cum ostendisset quendā claudum pede, atq; resolutū ex
Huic, inquit, congrua poßeßio pecuniarum,
Epaminondæ autem nequaquam, duci Thebanorum.
Iste olim imperator, armigerum suum
A captiuo conspiciens aurum efflagitantem,
Suum armigerum repulit statim,
Dicens; mihi redde quidem meum scutum,
Ipse uerò tibi hinc emito cauponam.

DE CATONE ROMANO. SITA autem in prioribus 73. 147.

Iste Cato imperator existens Romanorum,
Erat Antiocho cōtēporaneus, post Alexādri imperiū,
Vsq; adeò humillimus, atq; incorruptißimus,
Vt cum famulis terram coleret, abiecto modo,
Atq; eiusdē mensæ particeps cū ipsis ostenderetur sæpe,
Panem uulgarem, & caseum, uinumq; uappam,
Comedens atq; bibens & alia huiusmodi.
Vt & olim ægrotans, à medicis audiret,
Nisi turdos gustaret, non liberatum iri ex morbo:
Postquàm interrogauit, Et ubi in æstate turdos?
Dixerunt quidam, Luculli in hortis nutriri turdos.
Erat enim ille delicatus super omnes Romanos:
Cato noluit turdum comedere,
Dicens illum uulgo iactatū, quē referā nunc, sermonem:
Nisi delicians esset Lucullus, Cato non utiq; uiueret?
Catonis quidem modestiam, ex quibus dixi, nouisti,
Quoniā uerò & muneribus incorruptus, nūc ex uno
Fama huius excurrit etiā usq; ad Britāniā. (mihi disce.
Reges autem Britannorum cupientes facere amicum,
Legatos ad hunc miserunt, atq; arcas aureas.
Verùm legati ignorantes qualis esset Cato,
Insinuantem ei quempiam studentes inuenire,
Inuenerunt ipsum proprijs manibus coquentem rapas.
Coquum autem arbitrati illum esse,
Rogabant alicui ut diceret, qui Catoni insinuaret,
Legatos uenisse ex Britannijs, uidere cupientes hunc:
Si uultis autem Catonem, ego sum, cum dixisset,
Primùm arbitrabantur per iocum hoc putantes dicere.
Discentes aūt esse Catonem, uenerati ipsum, ut decebat,
Dicunt: Cato imperator Romanorum Aeneadarum,
Britannorum reges te amicum habere cupientes,
Aureorum miserunt arculas hasce tibi.
Ille aūt: Seruū me, an amicū me, inquit, cupiunt habere?
Respondentibus uerò legatis, amicum: Cato inquit,
Abite rursus, reportantes illis aurum:
Seruitus enim emenda pecunijs, non amicitia.
Ego autem amicus his sincerus, etiam absq; donis.

Præterea

Ἄλλως τε πρέσβεις βριττανῶν, εἰ στρατηγὸς τελεῖ τις,
Καὶ αὐτουργεῖ τὰ πρὸς τροφήν, αἱρεῖται δὲ γογγύλας,
Οἴεσθε τοῦτον δεῖσθαι χρημάτων καὶ πραγμάτων.
Τοιαῦτα τὰ τοῦ κάτωνος, οἷα τὰ νῦν εἰρήκειν.
Εἰ θέλεις δὲ τοῦ κάτωνος τὴν μίαν ἱστορίαν
Ἔχειν ὡς δύο, στρέψον μοι τοὺς χάρτας ὀπισθίως,
Καὶ ἐν τῷ πίνακι τῶν πρὶν ἱστοριῶν εὑρήσεις
Εἰς τὸν ἑβδομηκοστὸν κατακειμένην τόπον,
Αὐτοῦ τοῦ δὲ τοῦ κάτωνος καὶ πάλιν ἱστορίαν.
Πλὴν ἀλλ' ἐκεῖ ἑτέρως μὲν, ἄλλως δὲ ἐνθάδε πάλιν.
Καὶ ἄλλας εἰ θελήσεις γὰρ ὡς δέκα ἱστορίας,
Εἴπω περὶ τοῦ κάτωνος, καὶ τῶν λοιπῶν ὁμοίως.
Ὁλόκληρον βιβλίον γὰρ ἑκάστην ἱστορίαν,
Ὁ τζέτζης οἶδεν ἀκριβῶς, οὐ στίχον, εἴτε δύο.

ΠΕΡΙ ΜΕΓΙΣΤΙΟΥ ΤΟΥ ΑΚΑΡΝΑ-
νος, μάντεως δὲ λακώνων. τμη.

Ὁ μεγιστίας, γένος μὲν ὑπῆρχεν ἀκαρνάνων,
Συνῆν δὲ μαντευόμενος τῷ γένει τῶν λακώνων.
Καὶ πρῶτα περὶ νύκτα μὲν τινὰς ἐκ τῶν λακώνων,
Ἄνδρας ἐνόπλους, μάχεσθαι καλῶς δεδυνημένους,
Τὰς πανοπλίας τὰς αὐτῶν γύψῳ καταλευκάνας,
Σὺν τούτοις εἰς στρατόπεδον παρεμπεσὼν τοῦ ξέρξου,
Φόβον πολὺν ἐποίησε, καὶ φόνον δὲ μυρίον.
Οἱ πέρσαι γὰρ ἐνόμισαν τούτους στρατὸν δαιμόνων,
Τοῦτο πρῶτον ἐποίησεν εἰς στράτευμα τὸ περσῶν.
Δεύτερον λεωνίδου δὲ, σὺν λάκωσι χιλίοις
Μέλλοντος ἀντιτάττεσθαι σύμπασι τοῖς βαρβάροις,
Περὶ τὸ ἀρτεμίσιον δοκῶ δὲ τῆς εὐβοίας,
Εἶρξεν αὐτοὺς μαντεύμασιν, ὡς μὴ θανεῖν τοὺς πάντας,
Εἰπὼν, ὁπόσοι ἔλθητε μάχῃ ἀρτεμισίῳ,
Ἅπαντες ἀποθνήσκετε χερσὶ ταῖς τῶν βαρβάρων.
Ὁ λεωνίδης τοιγαροῦν ἀκηκοὼς τοῦ λόγου,
Τοῖς ἄλλοις εἶπεν, ἄπεστε, μὴ μεθ' ἡμῶν ὁρμᾶσθε,
Ὡς αὖ ὑμεῖς κἂν λείψανον ἔτι λοιπὸν ἑλλάδι.
Αὐτὸς μόνος συνάψας δὲ μετὰ τριακοσίων,
Πολὺν φόνον εἰργάσατο τῇ μάχῃ τῶν βαρβάρων.
Τέλος δὲ πίπτει καὶ αὐτὸς σὺν τοῖς τριακοσίοις,
Συμπατηθέντες τῷ στρατῷ τῷ τόσῳ τῶν βαρβάρων.
Καὶ μεγιστίας ὁ κλεινὸς σὺν τούτοις ἀναιρεῖται,
Αὐτῶν εἰδότες ἀκριβῶς τῆς τελευτῆς τὸν μόρον.
Ἀπερχομένοις γὰρ αὐτοῖς πρὸς συμβολὴν τῆς μάχης,
Ἀνερωτήσαντός τινος, ποῦ ἡ πορεία τούτοις;
Ὁ λεωνίδης ἔλεξε, λόγῳ μὲν ὡς πρὸς μάχην,
Ἔργῳ πρὸς τὸ θανεῖσθαι δὲ, ὑπὲρ ἑλλάδος πάσης.

ΠΕΡΙ ΑΣΚΛΗΠΙΑΔΩΝ
τέχνης. τμθ.

Ἀσκληπιὸς, ἀπόλλωνος παῖς, ἰατρὸς τὴν τέχνην,
Ἰατρικὴν ἐκδιδαχθεὶς ἐκ χείρωνος κενταύρου,
Ἤπιος δὲ καλούμενος, ἀσκληπιὸς ἐκλήθη,
Ὡς ἄσκλην ἰασάμενος, τύραννον ἐπιδαύρου,
Ὀφθαλμιῶντα χαλεπῶς, μάλιστα δὲ ἀλγοῦντος.
Ἄλλοι δὲ αὐτὸν ἀσκληπιὸν οὕτω φασὶ κληθῆναι,
Ὅτι οὐκ εἴα σκέλλεσθαι, νεκροῦσθαι τοὺς ἀνθρώπους.
Ἅπας καλεῖ γὰρ σκελετὸν, νεκρῶν ὀστοδερμίας.
Ὡς ἰατρὸν οὖν ἄριστον ἰῶντα δεινὰς νόσους,

Νεκροὺς

Praeterea ô legati Britannorum, si imperator quis est,
Et qui per se paret escas, & qui contentus sit rapis,
Arbitramini eum indigere pecunijs atq; rebus?
Talia gesta Catonis, qualia nunc dixi.
Si uis autem Catonis unam historiam,
Habere ut duas, uerte mihi chartas retro,
Et in indice priorum historiarum inuenies,
In septuagesimum repositam locum,
Huius ipsius Catonis & rursus historiam.
Quanquam illic aliter quidem, aliter autem hic rursus.
Et alias enim si uolueris quasi decem historias,
Dicam de Catone, & de caeteris similiter.
Integrum librum enim singulas historias
Tzetzes nouit exactè, non carmen, siue duo.

DE MEGISTIA ACARNANE, VA-
te autem Laconum. 348.

Megistias genere quidem fuit Acarnanensium,
Aderat autem uaticinans genti Laconum.
Et primum in nocte quidem quosdam Lacones,
Viros armatos, pugnare probè ualentes,
Armaturas illorum gypso cum dealbasset,
Cum his in exercitum irruens Xerxe,
Timorem multum fecit, atq; stragem multam.
Persae enim hos arbitrati sunt exercitum daemonum.
Hoc primum egit in exercitum Persarum.
Secundum uerò, Leonide cum Laconibus mille
Oppositurо aciem uniuersis Barbaris,
Circa Artemisium, ut arbitror, Euboeae,
Prohibuit ipsos uaticinijs, ne morerentur omnes:
Dicens, quotquot uenictis in pugnam in Artemisio,
Omnes moriemini manibus Barbarorum.
Leonides igitur audito sermone illo,
Alijs inquit, Abite, ne nobiscum impetum facite,
Vt saltem uos reliquiae sitis Graeciae.
Ipse uerò solus commisso praelio cum trecentis,
Multam stragem fecit in pugna Barbarorum.
Postremò cecidit & ipse cum trecentis,
Conculcatis ab exercitu tanto Barbarorum.
Et Megistias inclytus unà cum his interficitur,
Ipsis scientibus clarè exitus mortem.
Abeuntibus enim ipsis ad signum pugnae,
Cum percunctatus fuisset quidam, Quò iter his?
Leonides quidem dixit: uerbo quidem ad pugnam,
Re autem ipsa, ad moriendum pro tota Graecia.

DE ASCLEPIADARVM
arte. 349.

Aesculapius Apollinis filius, medicus arte,
Medicinam edoctus à Chirone centauro.
Hepius autem cum uocaretur, Aesculapius uocatus est,
Quasi Asclen qui sanauerit, tyrannum Epidauri,
Caecutientem aegrè, maximeq; dolentem.
Alij uerò ipsum Asclepium sic aiunt uocari,
Quoniam non permittebat exiccari moriq; homines.
Quiuis enim uocat exiccatum mortuorum ossicutem.
Vt medicū igitur praestātiss. qui sanaret graues morbos,

Νεκροὺς συνέπλασαν αὐτὸν τινὰς ἀναζωῶσαι,
Τυνδάρεων, Ἱππόλυτον, σὺν οὐκ ὀλίγοις ἄλλοις.
Ἀσκληπιάδαι τοιγαροῦν καλοῦνται μὲν κυρίως,
Ὅσοι κατάγουσι σειρὰν ἀπὸ τοῦ γένους τούτου,
ἕτεροι Κἂν ἰατροί, κἂν † ἕτερον ὥσπερ ἀσκοῦντες βίον,
Ὥσπερ ὁ Ἱπποκράτης τε, καὶ ἕτεροι μυρίοι.
Οἱ ἰατροὶ δὲ λέγονται καταχρηστικωτέρως,
Ἀσκληπιάδαι σύμπαντες, ἀπὸ τῆς τέχνης τοίας,
Καθὼς καὶ ὁ Νικόμαχος, πατὴρ Ἀριστοτέλους.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΟΦΘΑΛΜΟΥ γερουσίας. τν.

Οἱ παλαιοὶ μὲν ὀφθαλμοὺς ἐκάλουν βασιλέων,
Τοὺς περιβλέπτους τῶν ἀνδρῶν, τοὺς πρώτους τῆς συγκλήτου,
Ὥσπερ Αἰσχύλος ὀφθαλμὸν εἶπε τοῦ Ξέρξου εἶναι,
Τὸν Βατανώχου Ἄλπιστον. ὁ Πίνδαρος δὲ πάλιν,
Τὸν Ἄδραστον εἰσφέρει μὲν ἐν Θήβαις γεγονότα,
Ἑπτὰ σωρείας τῶν νεκρῶν ὡς εἶδε συνηγμένας,
Τοὺς στρατηγοὺς ἐπάνω δὲ τῶν σωρειῶν κειμένους,
Τὸν δ᾽ Ἀμφιάραον εἰδεῖν οὐκ εἶχε ταῖς σωρείαις,
Ἡ γῆ γὰρ σὺν τῷ ἅρματι ἐδέξατο ἐκεῖνον.
» Ποθῶ τὸν Ἀμφιάραον, ποθῶ τὸν Οἰκλείδην,
» Τὸν ὀφθαλμὸν τῆς στρατιᾶς, ὧνπερ ἐγὼ κατάρχω.
Ὡς μάντιν ὄντα ὀφθαλμόν, καὶ μαχητὴν γενναῖον.
Οὕτως ἐκάλουν ὀφθαλμούς, τοὺς περιβλέπτους ἄνδρας.
Καὶ εὐεργέτας ἅπαντες οἱ Πέρσαι βασιλέων,
Μάντεις ὁμοῦ καὶ ἰατρούς, καὶ τέρποντας θυμέλαις.
Πολλῷ δὲ μᾶλλον ἀναγκῶν ἐκείνους ῥυσαμένους,
Ἦσαν κατονομάζοντες, πλὴν Περσικῇ τῇ γλώττῃ.
γὰρ Τοὺς εὐεργέτας Πέρσαι † δὲ καλοῦσιν ὀροσάγγας.
Ἡμεῖς δ᾽ ἀπό τε τῶν Περσῶν, καὶ παλαιῶν Ἑλλήνων,
Πάντας καλοῦμεν ὀφθαλμούς, τοὺς ἐμφανεῖς κατά τι.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΝΕΚΤΑΡΟΣ. τνα.

Ἡ Ἀμβροσία, βρῶσις τις θεῶν μυθογραφεῖται,
Ὡς ἀβροσία οὖσα τις, οὐχὶ βροτῶν δὲ βρῶσις.
Τοῦ μ μεσολαβήσαντος αἰολικῷ τῷ τρόπῳ.
Νέκταρ δὲ πόσιν τῶν θεῶν πάλιν φασὶν οἱ μῦθοι,
ἐπὶ † Παρὰ τὸ νη στερητικόν, καὶ κτῶ δὲ τὸ φονεύω,
Νέκταρ ὀνομαζόμενον, πόσις μὴ κτεινομένων.
Οὕτω τὸ νέκταρ λέγεται κυριωτέρῳ λόγῳ.
Ἡμεῖς δὲ νέκταρ πᾶν γλυκὺ φαμέν, ἐν παραχρήσει.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΑΛΩΠΕΚΟΣ, ΤΗΣ τὸν τυρὸν ἐκ τοῦ κόρακος ἀπάτῃ λαβούσης. τνβ.

Μύθοις Αἰσώπου φέρεται, τρώγων τυρόν τις κόραξ,
Λαβεῖν ποθοῦσα τὸν τυρὸν ἐκ τούτου δὲ ἀλώπηξ,
Φέρεται τούτῳ λέγουσα, ὡς φρόνιμος εἶ κόραξ,
Καὶ εὐμεγέθης, καὶ καλός, καὶ πάντα τἄλλα φέρων,
Ὅσα ὀρνέων ἔπρεπε κεκτῆσθαι βασιλέα,
Φωνῆς μόνης στέρησιν δέ, καὶ λείπει βασιλείας.
Ἀπατηθεὶς ὁ κόραξ δὲ τοῖς τῆς κερδοῦς ἐπαίνοις,
Βοᾶν τορὸν ἀπήρξατο, τὸν δὲ τυρὸν ἀφῆκεν.
Ἡ δὲ λαβοῦσα τὸν τυρὸν μεθόδοις συμμηχάνοις,
ἄπρακτον Ἀφῆκε τοῦτον † ἄπρακτα λαβράζειν τε καὶ κρώζειν.

ΤΙΣ

Mortuos finxerunt ipsum quosdam excitasse,
Tyndareum, Hippolytum, cum non paucis alijs.
Asclepiadæ igitur uocantur quidem propriè,
Quotquot trahunt seriem à genere hoc,
Etiam medici, quamuis aliam exerceant uitam,
Quemadmodum Hippocrates, atq; alij complures:
Medici uerò dicuntur magis abusiuè,
Asclepiadæ omnes, ab arte huius:
Quemadmodum & Nicomachus, pater Aristotelis.

DE OCVLO SENATUS. 350.

Antiqui quidem oculos uocabant regum,
Circumspectos uiros, primos è senatu.
Quemadmodum Aeschylus oculum dicit Xerxæ esse,
Batanochi Alpistum. Pindarus autem rursus,
Adrastum introducit, qui in Thebis fuit,
Septem tumulos mortuorum ut uidit coniunctos,
Imperatores autem supra cumulos positos.
Amphiaraum autem uidere non potuit in cumulis,
Terra enim cum curru susceperat illum:
Desidero Amphiaraum, desidero Oeclidam, "
Oculum exercitus, cui ego præsum. "
Velut uatē existentem oculū, & pugnatorē generosum.
Sic uocabant oculos, circumspectos uiros,
Et beneficos omnes Persæ regum,
Vates simul & medicos, & mulcentes scenis.
Multo autem magis, qui à periculis eos liberassent,
Sic uocabant, uerum Persica lingua:
Beneficos Persæ enim uocant Orosangas.
Nos autem & à Persis, & ab antiquis Græcis,
Omnes uocamus oculos, illustres in aliquo.

DE NECTARE. 351.

Ambrosia, cibus quidem deorum fabulis traditur,
Velut abrosia existens, non autem mortalium cibus,
Litera m medium occupante, Aeolico modo.
Nectar uerò rursus potionem deorum dicunt fabulæ,
À νη priuatiuo, & κτῶ, quod est occido,
Nectar nominatum, potio non morientium.
Sic Nectar dicitur magis propria ratione.
Nos autem Nectar omne dulce dicimus, per abusum.

DE VVLPE, QVAE CASEVM À coruo per dolum accepit. 352.

In fabulis Aesopi fertur comedens caseū quidā coruus.
Accipere autem cupiens caseum ab hoc uulpes,
Fertur huic dixisse: Vt prudens es coruus,
Atq; bene magnus, & pulcher, & omnia alia ferens,
Quæcunq; auium decebat habere regem.
Voce autem sola priuaris, & deficis à regno.
Deceptus autem coruus lucri laudibus,
Clamare toruè cœpit, caseum autem dimisit.
Illa autem accipiens caseum, artibus ualde uersutis,
Dimisit hunc uacuum temere agere, atq; crocitare.

QVIS

ΤΙΣ ΕΓΓΛΩΤΟΓΑΣΤΩΡ, ΝΟΟ-γάστωρ, χειρογάστωρ, ὁ καὶ χειρώναξ. τογ.

Ἐγγλωττογάστωρ λέγεται, πᾶς ὁ λαλῶν ἐν γλώσσῃ,
Καὶ τῷ λαλεῖν ἐκτρέφων δὲ τὴν ἑαυτοῦ γαστέρα,
Ὡς πάντες οἱ διδάσκοντες, ὡς ψάλτριαι καὶ ψάλται,
Θυμελικοί, καὶ κόλακες, καὶ λέγοντες ἀστεῖα,
Καὶ ῥήτορες συνήγοροι, καὶ ὅσοι δὲ τοιοῦτοι.
Καὶ οἱ πολλοὶ μόνους φασὶν οὕτω τοὺς † συνηγόρους.
Τίνες ἐγγλωττογάστορες, οὕτω μαθὼν ἐγνώκεις.
Καὶ οἱ ἑρμηνεύοντες, τῶν ἐγγλωττογαστόρων.
Ὁ νοογάστωρ δὲ ἐστί, καταχρηστικῶς δὲ τοῦτο,
Ὃς λογισμῷ συγγράμματα συντάττων ἐξηγήσεις,
Καὶ στίχους, καὶ ποιήματα, τρέφει αὐτὸν ἐκ τούτων.
Ὁ χειρογάστωρ πάλιν δὲ καλεῖται, καὶ χειρῶναξ.
Ἐστὶ δὲ ὁ ἐργαζόμενος, καὶ τῶν χειρῶν τοῖς ἔργοις
Τρέφειν αὐτὸν δυνάμενος, ὡς πᾶς τις χειρουργάτης.
Καὶ βιβλιογράφον ἅπαντα τούτοις μοι συναρίθμει,
Καὶ χειρογάστορα φαμὲν σύμπαντα τὸν τοιοῦτον,
Ὡς ταῖς χερσὶ τρεφόμενον. χειρώνακτα δὲ πάλιν,
Ὡς τῶν χειρῶν δεσπόζοντα τῶν ἑαυτοῦ, καὶ μόνων.
Τὸ ἄναξ τρία γὰρ δηλοῖ. κατάκουε δὲ τίνα.
Θεόν, τὸν βασιλέα τε, καὶ τρίτον τὸν δεσπότην.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΑΡΓΥΡΕΑΣ ΜΟΥΣΗΣ. πολλάκις ἐρρέθη. τοδ.

Οἱ ποιηταὶ πάντες τὸ πρὶν ἔγραφον ἀναργύρως,
Μισθοῦ δὲ πρῶτος ἤρξατο τὸ γράφειν ὁ Σιμωνίδης.
Διακοστὴν καὶ εἰκοστὴν ὀγδόην εὑρὼν ταύτην,
Ἐν τῷ παρόντι πίνακι καλῶς τὴν ἱστορίαν.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ, ΤΟΝ ΠΛΑΤΩΝΑ ΤΟΥΣ διαλόγους εἰς Σικελίαν πεπρά-κεναι. τοε.

Ὁ Πλάτων ὁ φιλόσοφος αὐτοῦ τοὺς διαλόγους,
Τουτέστι τὰ συγγράμματα, ἅπερ αὐτὸς ἐποίει,
Ἔχοντα ἐρωτήσεις τε ὁμοῦ, καὶ ἀποκρίσεις,
Ἐπίπρασκε τῷ Δίωνι καὶ τῷ Διονυσίῳ,
Καὶ τοῖς λοιποῖς τοῖς θέλουσιν ἐκ Σικελῶν ὠνεῖσθαι.
Προῖκα καὶ ἀναργύρως δὲ οὐδὲν αὐτῶν ἐδίδου,
Οὐδὲ τῷ Δίωνι αὐτῷ, ὃς εὐηργέτει τοῦτον.
Καὶ τὸ τοῦ Φιλολάου δέ, τὸ τοῦ Πυθαγορείου,
Ἀπὸ χηρῶν ὠνήσατο βιβλίον πονουμένων.
† Ὅρκοι γὰρ ἦν δεδόσθαι ταῦτα Πυθαγορείοις,
Ἑτέροις μὴ πωλεῖσθαι δὲ Πυθαγορείων βίβλους.
Ὅμως ὡς χαριζόμενος τῷ Πλάτωνι ἐκεῖνος,
Ὠνεῖται τὸ βιβλίδιον ἐκ γυναικῶν, ὡν ἔφην,
Εἰς μνᾶς τελέσας ἑκατόν, οὐχ ἥττονας εἰς μέτρον,
Καὶ τοῦτο δὲ χαρίζεται Πλάτωνι ὡς ποθοῦντι.
Ἀφ' οὗ γράφει τὸν Τίμαιον, καὶ τὰ λοιπὰ ὁ Πλάτων.
Ὠνεῖται καὶ τοὺς μίμους δέ, τὸ Σώφρονος βιβλίον,
Ἀνδρὸς σοφοῦ τοῦ Σώφρονος, ὄντος Συρακουσίου.
Καὶ τοῦτο δὲ τῷ Πλάτωνι δίδωσιν ὡς ποθοῦντι.
Ἀφ' οὗπερ ἐμιμήσατο γράφειν τοὺς διαλόγους,
Ὡς ἐν τοῖς Σίλλοις φαίνεται ὁ Τίμων διαγράφων.
Ὅμως καὶ οὕτω παρ' αὐτοῦ κατευηργετημένος,

Τοῦ

QVIS ENGLOTOGASTOR. NOOgastor, Chirogastor, qui & Chironax. 353.

Englottogastor dicitur omnis qui loquitur in lingua,
Etiam loquendo nutriens suum uentrem,
Vt omnes docentes, ut psaltriæ atq; psaltæ,
Thymelici atq; adulatores, & qui dicunt faceta,
Et rhetores, atq; patroni & quotquot huiusmodi.
Ac multi solos uocant sic patronos. δικηγόρος
Quinam Englottogastores, sic discens cognouisti:
Et qui interpretes sunt ex Englottogastoribus.
Noogastor autem est, per abusum autem hoc,
Qui ratiocinatione uolumina cōponens, enarrationes,
Et uersus atq; poëmata, nutrit se ex ipsis.
Chirogastor rursus autem dicitur, atq; Chironax.
Est autem qui operatur, atq; manuum operibus
Nutrire seipsum ualens, omnis qui manu operatur.
Et librarium omnem his mihi connumera.
Et Chirogastorem dicimus omnem talem,
Velut manibus nutritum. Chironactem autem rursus,
Velut manuum suarum qui dominus sit, & solum.
Anax enim tria significat, audi autem quæ:
Deum, regemq́ue, & tertiò dominum.

DE ARGENTEA MVSA. SAEPE est dictum. 354.

Poëtæ omnes antea scribebant absq; argento,
Mercede uerò primus cœpit scribere Simonides.
Ducentesimam & uigesimam octauam inuenies hanc
In præsenti indice pulchrè historiam.

DE EO QVOD PLATO DIAlogos in Sicilia distraxerit. 355.

Plato philosophus suos dialogos,
Hoc est uolumina quæ ipse faciebat,
Habentia interrogationes simul atq; responsiones,
Vendidit Dioni atq; Dionysio,
Et reliquis uolentibus ex Siculis emere:
Gratis autem & absq; argento nihil horum dabat,
Neq; Dioni ipsi, qui benefaciebat illi.
Et illum Philolai uerò, illum Pythagorici,
A uiduis emit librum pauperibus.
Iuramenta enim data sunt hæc Pythagoreis, ὅρκια
Alijs ne uenderentur Pythagoreorum libri.
Tamen ut gratam rem faciens Platoni ille,
Emit libellum à mulieribus, ut dixi,
In libras existentes centum, non minores numero,
Et hunc donat Platoni, tanquam cupienti:
Ex quo scripsit Timæum, & reliqua Plato.
Emit & mimos, Sophronis librum,
Viri sapientis Sophronis Syracusani,
Et hunc Platoni dat admodum cupienti:
E quo imitatus est scribere dialogos,
Sicut in Sillis ostendit Timon scribens.
Tamen & sic ab ipso bene affectus,

Dione

Τοῦ δίωνος, ὃν ἔφημεν, ὁ πάνσοφος ὁ πλάτων,
Οὐκ ἀναργύρως ἐδίδου τοὺς σοφοὺς λόγους.

ΟΤΙ ΚΑΙ ΟΨΑΡΤΥΤΙΚΗΝ Ο
πλάτων ἐξήσκησεν. τνϛ.

Ο πλάτων ὁ φιλόσοφος ὢν τῶν περιδεξίων,
Ἐκ τραπεζῶν σικελικῶν, οὐσῶν πανὰβροτάτων,
Ἐκ τῶν συγγραψαμένων δὲ τούτων ὀψοποιΐας,
Ἦσαν δοκῶ δὲ ὁ σάραβος ὁμοῦ καὶ θεαρίων,
Καί τινες ἄλλοι σὺν αὐτοῖς, ἐξ ὧν μαθὼν ὁ πλάτων,
Καὶ τὴν ὀψαρτύσεως ἐξηκρίβωσε τέχνην.
Οὐδὲ γὰρ οὐδὲ ἄπειρος ἦν ὁ σοφὸς ἐν πᾶσι,
Καὶ θεραπείας τραπεζῶν, πλουσίων, καὶ τυράννων.

ΟΤΙ ΤΥΡΑΝΝΟΥΣ Ο ΠΛΑ-
των ἐθώπευεν. τνζ.

Ὅτι πλάτων ἐθώπευε πλουσίους καὶ τυράννους,
Φθάσαντες προειρήκαμεν. καὶ γὰρ εἰς σικελίαν
Ἀπέπλει, παρὰ δίωνα καὶ διονύσιον δε.
Καὶ τούτοις συνδιέτριβεν, ὡς εἷς ἐκ τῶν μισθίων,
Λέγων πολλὰ ἐνίοτε ἀρεστὰ ἐκείνοις,
Παρ᾽ ὅπερ δεῖ φιλόσοφον ἄνδρα τῶν ἐλευθέρων.

ΠΕΡΙ ΦΙΛΙΣΤΟΥ ΤΟΥ ΙΣΤΟΡΙ-
κοῦ, καὶ φιλοξένου τοῦ κυθηρίου διθυραμ-
βικοῦ, ὑφ᾽ ὧν ὁ πλάτων παρῃ-
δόκιστο. τνη.

Φίλιστος οὗτος, ὃν φαμὲν, ὁ ἱστοριογράφος
Μεγάλως ἦν τιμώμενος ἐπὶ διονυσίῳ.
Ἐλέγετο συνεῖναι γὰρ μητρὶ διονυσίου.
Ὑπῆρχε δὲ οὗτος καὶ χωλὸς, καὶ στάσει δὲ τοῦ δήμου
Ἀναιρεθεὶς, ἐσύρετο παρὰ τῶν παιδαρίων,
Ἐκ τοῦ χωλεύοντος ποδὸς, ἐν μέσαις λεωφόροις.
Τοῦτο δοκῶ δὲ ὁ τιμαῖος ὁ σικελός που γράφει,
Τοῦ ἀνδροφόνου ὁ υἱὸς φθόνον δεινὸν ἐντρέφων,
Ὡς σικελὸς τῷ σικελῷ, ὡς ἄδοξος ἐνδόξῳ.
Ἀλλὰ ταυτὶ μὲν ὕστερα τὰ περὶ τοῦ φιλίστου.
Ζῶν δὲ ὁ ἀνὴρ, ἦν τίμιος παρὰ διονυσίῳ.
Ὁ δὲ σοφὸς φιλόξενος, ὁ διθυραμβογράφος,
Ἦν γένει μὲν κυθήριος, ἐλεύθερος δὲ φύσιν.
Ἐστέργετο δὲ μάλιστα καὶ τῷ διονυσίῳ.
Οὗτος ὁ διονύσιος δοὺς τραγῳδίαν τούτῳ
Οἰκείαν, πόνημα αὐτοῦ οὖσαν διονυσίου,
Ἀναγνωσθῆναι μέλλουσαν λαμπρῶς ἐν ταῖς ἀθήναις,
Εἶπεν αὐτῷ, φιλόξενε, ἴδε τὴν τραγῳδίαν,
Καὶ εἴ τι φαῦλον, χίασον. ὁ δὲ ἀπ᾽ ἀρχῆς εἰς τέλος,
Τὴν πᾶσαν κατεχίασεν ἐκείνην τραγῳδίαν.
Τοῦτον δὲ ὁ διονύσιος πέμψας εἰς λατομίας,
Εὐθέως μετεπέμπετο πάλιν γραφαῖς ἐκεῖνον.
Φιλόξενος τοιοῦτον δέ τι γράφει πρὸς ἐκεῖνον,
Γραφῆς γραφαῖς ἐν σχήματι ταυτοπολυλογήσας,
Δεκάκις καὶ πλειόνως δὲ γράψας τοιοτοτρόπως,
Οὐχὶ φροντὶς, οὐ μέλει μοι, καὶ τὰ λοιπὰ ὡσαύτως.
Μόλις ὡς ἤχθη πώποτε παρὰ διονυσίῳ,
Ἀκούσας πάλιν λέγοντος τι τοῦ διονυσίου,
Θωπεῦσαι ἀνεχόμενος οὐδόλως τὸ ἐκεῖνον,
Πάλιν με ἀπαγάγετε, εἶπεν, εἰς λατομίας,
ὐδαμῶς Ἐγὼ καὶ τζέτζης τὴν θωπείαν ἐποιήσαμεν θωπείαν.

Dione inquam quem diximus, ille omnisciens Plato,
Non absq; argento, neq; ipsi dabat suos sermones.

QVOD ETIAM ARTEM CONDIEN-
di obsonia Plato exercuerit. 356.

Plato philosophus existens dexterrimus,
E' mensis Siculis, quæ erant delicatissimæ,
Ex his qui conscripserunt autem coquendi artem,
Erant autem arbitror Sarabus simul, atq; Thearion,
Et aliqui alij cum illis, ex quibus discens Plato,
Et obsoniorum conditura exactè tenuit artem.
Neq; enim expers erat sapiens in omnibus,
Etiam curæ mensarum diuitum atq; tyrannorum.

QVOD TYRANNIS PLATO
adulabatur. 357.

Quòd Plato assentiebatur diuitibus atq; tyrannis,
Iam antea diximus, etenim in Siciliam
Enauigauit ad Dionem atq; Dionysium,
Et cum his degebat, tanquam unus ex stipendiarijs,
Dicens multa aliquando placentia illis,
Præter id quod deceat philosophum, uirum liberum.

DE PHILISTO HISTORICO, ET
Philoxeno Cytherio dythyrambico, à
quibus Plato improbatus
est. 358.

Philistus iste, quem diximus, historiographus,
Valde erat honoratus apud Dionysium.
Dicebatur enim congredi cum matre Dionysij.
Fuit autem iste & claudus, & in seditione populi
Interfectus, trahebatur à pueris,
Ex claudicante pede, in medio uiæ publicæ.
Hoc arbitror autem Timæus Siculus alicubi scribit,
Viricidæ filius inuidiam grauem nutriens,
Vt Siculus Siculo, ut inglorius glorioso.
Sed hæc posteriora, quæ de Philisto.
Viuens autem, uir erat honoratus apud Dionysium.
Sapiens autem Philoxenus, dithyramborum scriptor
Erat genere quidem Cytherius, liber autem natura,
Diligebatur autem maximè & à Dionysio.
Iste Dionysius dans tragœdiam huic
Propriam, laborem ipsius existentem Dionysij,
Legenda quæ erat splendidè Athenis,
Dixit illi: Philoxene uide tragœdiam,
Et si quid prauũ, dele. ille uerò à principio usq; in finem
Totam deleuit illam tragœdiam.
Hunc uerò Dionysius cum misisset ad lapidicinas,
Statim accersiuit rursus scriptis illum.
Philoxenus autem tale quidpiam scribit ad illum,
Scripturæ in forma idem sæpe repetens,
Decies & amplius scribens tali modo:
Non studium, non curæ mihi est: & cætera similiter.
Vix ut adductus est aliquando ad Dionysium,
Cum audisset iterum dicentem aliquid Dionysium,
Adulari sustinens nequaquam illi,
Rursus abducite (inquit) me in lapidicinam,
Ego atq; Tzetzes nequaquã exercuimus adulationem.

Ὁ Πλάτων δὲ, καὶ σύμπαντες ὤρχοντο πλοιαρίῳ.
Ὑπὸ Φιλίστου Πλάτων τε καὶ Φιλοξένου τοῦδε,
Ἡττᾶτο δεύτερα πολὺ φέρων Διονυσίῳ.

ΠΩΣ Ο ΠΛΑΤΩΝ ΦΩΡΑΘΕΙΣ ΠΕΡΙ τυραννίδος κοινολογούμενος Δίωνι, δοθεὶς Πόλιδι, ἐπιπράσκετο. τνθ.

Λέγουσιν οἱ φιλόσοφοι, παρὰ Διονυσίου
Τὸν Πλάτωνα πιπράσκεσθαι, τῷ Πόλιδι δοθέντα.
Οἱ μὲν, ὅτι ἠρώτησε ποτὲ, φασὶν, ἐκεῖνος,
Ποῖος ἁπάντων χαλκῶν ἄριστος ἐστὶ, Πλάτων.
†Οὗ δ' εἶπε, Διονύσιε κρείττων χαλκῶν ἁπάντων,
Στήλας Ἀριστογείτονος πλάσας, καὶ Ἁρμοδίου.
Ἓν τοῦτο ψευδολήρημα τυγχάνει φιλοσόφων.
Οἱ δὲ φασὶ, συγγράμμασι τοῖς Πλάτωνος ἡττᾶτο,
Καὶ διὰ τοῦτο δουλικῶς ἐκ Πόλιδος ἐπράθη.
Ταῦτα δ' εἰσὶ ληρήματα μισαληθῶν ἀνθρώπων.
Ὁ Πλάτων ἐπωλήθη γὰρ ἐκ Πόλιδος ναυάρχου,
Τούτῳ δοθεὶς, εἴτε πραθεὶς παρὰ Διονυσίου,
Ὡς συμβουλεύων φωραθεὶς Δίωνι τυραννίδα.
Ὁ Δίων δ' ἦν ἀνεψιὸς ἅμα Διονυσίου,
Καὶ ἀδελφὸς τῆς γυναικός. ἀνεψιοὺς δὲ νόει,
Τοὺς ἐξαδέλφους λέγων μοι, κἂν περ κοινῶς οὐ γράφῃς.
Οὕτως ὁ Πλάτων πέπρατο μελέτῃ τυραννίδος.
Εἰ δ' ἦν τις νέος Σικελὸς τῷ τότε βασιλεύων,
Οὐκ ἂν ὡς †πανιώτης μὲν ὁ Πλάτων διεπράθη,
Ἀλλ' ἐφυτεύθη πάντως ἂν δοκῶ μοι μυριάκις,
Ὡς ἔθος ἐστὶ Σικελοῖς τοῖς νεωστὶ κρατοῦσιν.
Εἴτ' οὖν ὑπέστη σκάφευσιν Περσῶν καὶ τῶν Ἀρταίων
Εἴτε τι δυσχερέστερον ἄλλο παθὼν τι πάθος,
Ἔγνωκεν ἂν βαρύτατον μελέτην τυραννίδος.

ΠΩΣ ΟΙ ΑΙΓΗΝΙΤΑΙ ΚΑΤΑ ΤΟΥΣ λαιστρυγόνας, πρὸς τὸν λιμένα παρεισφρήσαντες, τῷ πρὸς Ἀθηναίους μίσει, μικροῦ λίθοις ἂν τὸν Πλάτωνα διεχρήσαντο. τξ.

Ἐν Ὀδυσσείᾳ Ὅμηρος τὸν Ὀδυσσέα λέγει,
Μετὰ τὴν παρὰ Κύκλωπος κατάβρωσιν ἓξ φίλων,
Ἀντίφου, Εὐρυλέοντος, Ἀφείδαντος, Μενέτου,
Κηφέως, καὶ Στρατίου τε, σὺν ἓξ λειφθεῖσιν ἄλλοις,
Ὧν κλήσεις, Ἀφιδάμας τε, Ἀμφίαλος, Λυκάων,
Ἀντίλοχος, καὶ Ἄλκιμος, μετὰ καὶ Εὐρυλόχου,
Τὸν Κύκλωπα μεθύοντα, κοιμώμενον τυφλῶσαι,
Πολλά προβάτων τε λαβεῖν τούτου, καὶ ἀποπλεῦσαι.
Ἐλθεῖν πρὸς Λαιστρυγόνας δὲ, τὰ πλοῖά τε κατᾶραι
Εἰς τὸν λιμένα τὸν αὐτῶν, ὄντων ἀνθρωποφάγων.
Καὶ Ὀδυσσεία τὴν αὐτοῦ προμηθεστέραν ναῦν,
Ἔξω τοῦ στόματος φησὶ κρατῆσαι τοῦ λιμένος.
Τὰς δὲ λοιπὰς †τὰς ἕνδεκα ἔσω λιμένος κέλσαι.
Ἀποστάλλουσι δέ τινας τρεῖς, γνῶναι τὰ τῆς χώρας,
Τίνες αὐτῆς οἱ κάτοικοι, καὶ ποδαποὶ τοῖς τρόποις.
Οὗτοι δ' ἐλθόντες, ἔτυχον ὑδρευομένῃ κόρῃ,
Παῖς ἦν τοῦ Ἀντιφάτου δὲ, κρατοῦντος Λαιστρυγόνων.
Ἥπερ αὐτοῖς κατέδειξε τὴν χώραν, τὸν κρατοῦντα.
Ταύτῃ δ' ἀκολουθήσαντες, εἶδον αὐτῆς μητέρα,
Ἴσην

Plato autem atq; uniuersi, ueniunt nauigio.
A Philisto autem Plato, atq; Philoxeno hoc,
Victus est secundò, multum deferens Dionysio.

QVOMODO PLATO DEPREHENSUS de tyrannide collocutus Dioni, datus Polidi, uenditus est.

359.

Dicunt philosophi, à Dionysio
Platonem uenditum fuisse Polidi traditum.
Hi quidem, quòd interrogauerit olim (inquiunt) ipse,
Quale omnium esset æs præstantissimum, Plato:
Ille inquit, ô Dionysi, melius est æreis omnibus, ἢ δὲ
Cippos Aristogitonis quod finxit, atq; Harmodij.
Vnum hoc nugamentum est philosophorum.
Alij dicunt, uoluminibus Platonis uincebatur,
Et propter hoc, ut seruus, à Polide uenditus est,
Hæc autem sunt nugæ osorum ueritatis hominum.
Plato enim uenditus est à Polide nauarcho,
Huic datus, siue uenditus à Dionysio.
Tanquam consulens deprehensus Dioni tyrannidem.
Dion autem erat consobrinus simul Dionysij,
Et frater uxoris. Anepsios autem cogita,
Sororios dicere mihi, quamuis cõmuniter non scribas.
Sic Plato uenditus est, cogitatione tyrannidis.
Si autem fuisset quispiã iuuenis Siculus tunc regnans,
Non utiq;, uelut rarus, Plato uenundatus esset, σπανιώτης
Sed defossus fuisset omnino, ut mihi uideor, millies,
Vt mos est Siculis nuper imperantibus.
Siue igitur substitisset scaphis Persarũ atq; Artæorum,
Siue quampiam difficiliorem aliam passus afflictionem,
Didicisset utiq; grauissimam curam tyrannidis.

QVOMODO AEGINETAE IVXTA Læstrygonas, in portum subingreßi, Atheniensium odio fermè Platonem lapidibus confecerunt.

360.

IN Odyssea Homerus Vlyssem dicit,
Post illam Cyclopis comestionem sex amicorum,
Antiphi, Euryleontis, Apheidantis, Meneti,
Cephei, atq; Stratij, cum sex relictis alijs,
Quorum nomina, Aphidamas, Amphialus, Lycaon,
Antilochus, atq; Alcimus, cum Eurylocho:
Cyclopem ebrium dormientem occæcasse,
Multaq; pecoris istius accepisse, atq; enauigasse.
Venisse autem ad Læstrygonas, & naues appulisse
In portum ipsorum, qui erant hominum uoratores.
Et Vlyssem suam prudentius nauem
Extra ostium, inquit, retinuisse portus,
Reliquos uerò undecim intra portum applicuisse. τὰς
Misisse autem quosdam tres, ut cognoscerent regionem,
Qui nam illius incolæ, & quales moribus.
Isti autem profecti inciderunt in aquã ferentẽ puellam,
Filia autem erat Antiphati, regis Læstrygonum.
Quæ illis exposuit regionem, ac regem.
Hanc secuti, uiderunt illius matrem,

Ἴσην ὡς ὄρους κορυφῇ. κατέστυγον δ' ἰδόντες.
Ἡ δὲ τὸν Ἀντιφάτην ἐξ ἀγορᾶς ἐκάλει.
Πάντες οἱ Λαιστρυγόνες δ' οὐχ ὅμοιοι ἀνθρώποις,
Γίγασι δ' ἀλλ' ὅμοιοι ἐδίωκον ἐκείνους.
Οἱ δ' ὡς εἶχον, ἔφευγον πρὸς ἑαυτῶν τὰς νῆας.
Οἱ Λαιστρυγόνες δ' ἔβαλλον χερμάσιν ἀνδραχθέσιν.
Ἄφαρ δὲ κόναβος κακὸς ὤρνυτο κατὰ νῆας.
Ἀνδρῶν τ' ὀλλυμένων, νηῶν θ' ἅμα ἀγνυμενάων.
Οὕτως αὐταῖς ἐπώχοντο οἱ Λαιστρυγόνες τότε,
Ἕως πάντας ἀπέκτειναν τῶν ἕνδεκα ὁλκάδων.
Τούτων φονευομένων δὲ πρὸς τῷ λιμένι τότε,
Κἂν λέγωσι τὴν φόνευσιν, βρῶσιν ἐκ Λαιστρυγόνων,
Ἀποτεμὼν τὰ πείσματα τῆς ἑαυτοῦ ὁλκάδος,
Ὁ Ὀδυσσεύς, καὶ προφυγὼν εἰς πέλαγος, ἐσώθη.
Ἀλλ' ἡ κατάβρωσις ἐστὶν ἐκ Κύκλωπος ἀνθρώπων,
Ὁ φόνος, ἡ ἀναίρεσις, ᾗπερ ἀνῄρουν τούτους.
Οἱ Σικελοὶ γὰρ Κύκλωπες πρὶν ὀλιγανθρωποῦντες,
Ἔτι ὄντες καὶ ἄπειροι τοῦ ναυπηγεῖν ὁλκάδας,
Ξένους τοὺς καταπλέοντας ἀπέκτεινον ἐκ φόβου,
Μή πως αὐτῶν κρατήσωσι τῆς χώρας ἐπελθόντες.
Οὕτω καὶ Ὀδυσσέα δὲ τούτοις προσπεπλευκότα,
Καθεῖρξαν, καὶ ἀνῄρουν δὲ τούτους, καὶ τοὺς ἑταίρους.
Ὃ ἔφρασαν κατάβρωσιν οἱ πάλαι μυθογράφοι.
Ἡ ἐν δαλῷ δὲ τύφλωσις τοῦ Κύκλωπος τοιάδε.
Οἱ Ὀδυσσέως ἔμελλον θνήσκειν, ἐγκαθειργμένοι.
Χρήματα δοὺς δ' Ὀδυσσεύς, τὸν Κύκλωπα μεθύει,
Ἤγουν χαῦνον ἐποίησεν εἰς τὸ φονεῦσαι τούτους,
Οὕτω τῇ τῶν χρημάτων δὲ μέθῃ συγχαυνωθέντος,
Δαλῷ τοῦτον φονεύσαντες, φεύγουσιν ἐκ τῆς νήσου.
Ἤτοι πυρὶ ἐρωτικῷ Ἔλπην τὴν θυγατέρα,
Ἣν εἶχε τρόπον ὀφθαλμοῦ, ἁρπάσαντες ἐκεῖνοι,
Ἦν ἠράσθη γάρ τινος αὕτη τῶν Ὀδυσσέως,
Φεύγουσιν ἅπαντες, αὐτῆς φρουρὰν ἐξανοιξάσης.
Κατάδηλον δὲ γέγονε πᾶσι τοῖς πέριξ τοῦτο,
Ὡς Κύκλωπος ἀφήρπαξαν τὴν Ἔλπην θυγατέρα.
Ὡς δ' εἰς τοὺς γείτονας αὐτοὶ Κυκλώπων Λαιστρυγόνας,
Τούτους πάντας ἀπέκτειναν, ὡς ἔφην, Λαιστρυγόνες,
Πλὴν τῆς ὁλκάδος τῆς μιᾶς, ἧς εἶπον, Ὀδυσσέως.
Ἀφεῖλον καὶ τὴν Ἔλπην δὲ τοῦ Κύκλωπος τὴν παῖδα,
Καὶ Κύκλωπι δεδώκασι· κἂν Ὅμηρος οὐ λέγει,
Ὅπως ἂν μὴ τὰ ἔλυτρα τοῦ μύθου ἀναπτύξῃ.
Κατὰ τοὺς Λαιστρυγόνας δ' οὖν τότε καὶ Αἰγινῆται,
Πρὸς τοὺς λιμένας τρέχοντες μίσει τῷ Ἀθηναίων,
Μικροῦ ἂν διεχρήσαντο τὸν Πλάτωνα τοῖς λίθοις.
Ἦσαν οἱ Αἰγινῆται γὰρ φίλοι τῶν Μεγαρέων,
Οὓς Μεγαρεῖς Περικλῆς ἀπεῖρξε τὴν τελείαν,
Ἐξ ἀγορᾶς, λιμένων τε πάντων τῶν ἐν Ἀθήναις,
Ψήφισμα ἐπὶ πίνακος θεὶς ἀγορᾶς ἐν μέσῳ,
Ἀνθ' ὧν, ὡς ἔλεγεν αὐτὸς ὁ Περικλῆς ὁ γράψας,
Οἱ Μεγαρεῖς ἐξέτεμον τὴν τοῦ θεοῦ ὀργάδα.
Ὀργὰς δὲ κῆπος ἱερὸς ἦν, τῶν μὴ τεμνομένων.
Ταύτην αἰτίαν Περικλῆς ἔλεγε Μεγαρέων.
Τζέτζης ἐγὼ δὲ λέγω σοι, καὶ ἀκριβῶς μοι σκόπει.
Ὁ Περικλῆς ψευδόμενος, ἄκων νῦν ἀληθεύει.
Τὴν Ἀσπασίαν ἦσαν γὰρ Μεγαρικὴν ἑταίραν,

Ὁ περι-

Aequalem montis uertici. horruerunt autem uidentes.
Illa uerò Antiphatem ex foro uocabat.
Omnes Læstrygones autem non similes hominibus,
Gigantibus autem similes insequebantur illos.
Illi uerò ita ut erant, fugerunt ad suorum naues,
Læstrygones autem petebant saxis ponderosis.
Cæterum autẽ strepitus malus excitatus est in nauibus,
Hominumq; pereuntium, nauiumq; unà fractarum,
Sic ipsis ingruebant Læstrygones tunc,
Donec omnes occiderũt qui erant in undecim nauibus.
His autem occisis in portu tunc,
Quamuis dicant cædẽ, comestionem à Læstrygonibus,
Cum incidisset funes suæ nauis
Vlysses, atq; fugisset in pelagus, seruatus est.
Sed deuoratio est à Cyclope hominum,
Cædes, interfectio, qua interficiebant hos.
Siculi enim Cyclopes, olim pauci existentes,
Adhuc cum essent ignari extruendi naues,
Hospites applicantes occidebant præ timore,
Ne fortè illorum obtinerent regionem ingressi.
Sic uerò & Vlyssem, his cum appulisset,
Prohibuerunt, atq; interfecerunt hos, atq; socios:
Quod appellarunt deuorationem olim Mythographi.
Verùm illa eũ titione excæcatio Cyclopis, huiusmodi.
Vlyssis socij iam occidendi erant, inclusi.
Pecunias autem dans Vlysses, Cyclopem inebriat,
Videlicet ignauum fecit ad occidendum hos.
Sic uerò pecuniarum ebrietate debilitato:
Titione hunc conficientes, fugiunt ex insula.
Siue igne amatorio Elpen filiam,
Quam habuit uice oculi, cum rapuissent illi,
Amauerat enim aliquem illa ex socijs Vlyssis:
Fugiunt omnes, illa carcerem cum aperuisset.
Manifestum autem fuit hoc omnibus circum circà
Quòd Cyclopis rapuissent Elpen filiam.
Vt autem ad uicinos illi Cyclopum Læstrygonas,
Hos omnes occiderunt, ut dixi, Læstrygones,
Præter nauem unam, quam dixi, Vlyssis.
Abstulerunt autem & Elpen Cyclopis filiam,
Et Cyclopi dederunt: quamuis Homerus non dicat,
Ne putamina fabulæ explicaret.
Iuxta uerò Læstrygonas igitur tunc Aeginetæ,
Ad portus currentes odio Athenensium,
Fermè occidissent Platonem lapidibus.
Erant enim Aeginetæ amici Megarensium,
Quos Megarenses Pericles prohibuit prorsus
A foro, à portubus omnibus qui erant Athenis,
Decreto posito in tabula, fori in medio.
Propterea, ut dicebat ipse Pericles qui rogauerat,
Quòd Megarenses excidissent dei sacrum lucum.
Orgas autem saltus erat, ex his qui non cæduntur.
Hanc culpam Pericles dicebat Megarensium.
Tzetzes aũt ego dico tibi, atq; diligenter mihi attende:
Pericles mentiens, inuitus nunc uerum dicit.
Aspasiam enim quæ erat Megaricum scortum,

Pericles

Ὁ περικλῆς ὡς νόμιμον ἔσχηκε συνευνέτιν.
Ποτὲ τοῖς προαστείοις δὲ ταύτης παρεξελθούσης,
Μετὰ τιμῆς καὶ προπομπῆς, καὶ θεραπείας πόσης,
Οἱ μεγαρεῖς γινώσκοντες, ὡς περὶ θεοῦ ὀργάδα,
Τῆς ἀφροδίτης δὲ θεοῦ, τῆς ἀθηνᾶς οὐ λέγω,
Ἀστείως διετίθουσαν οἷα τὸ πρὶν γνωρίμων.
Ἂν τὴν ὀργάδα δὲ ἔτεμον, εἶδον ὁ περικλέης,
Καὶ τοῦτο χάριν ἔγραψε τὸ ψήφισμα ἐκεῖνο,
Οὗ οὕνεκα εἰς αἴγιναν ἔμελλε θνήσκειν πλάτων.

ΟΤΙ ΤΡΙΣΑΚΙΣ Ο ΠΛΑΤΩΝ ΤΗΝ σικελικὴν ἐξεμέτρησε χάρυβδιν. τξα.

Ἡ σκύλλα καὶ ἡ χάρυβδις εἰσὶ τῆς σικελίας.
Ἀλλ' ἡ μὲν σκύλλα πέφυκε τι τῶν ἀκρωτηρίων,
Πάνυ δεινὸν, καὶ δύσπορθμον ἕρμασι τε καὶ πέτραις,
Καὶ θαλασσίοις δὲ θηρσὶ βλάπτουσιν οὐ μετρίως.
Ἡ χάρυβδις δὲ ῥεύματι δεινόν ἐστιν ἐκεῖσε,
Λέβητος δίκην συστροφαῖς δεινῶς ἀνακαχλάζον.
Δεινὴν δὲ αὐτὴν ἐργάζονται τὴν χάρυβδιν, τὸ ῥεῦμα,
Οἱ ποταμοὶ, ὁ σεύων τε ὁμοῦ, καὶ ὁ ἀδρίας,
Εἰς πέλαγος ἰόνιον εἰσβάλλοντες καὶ ἄμφω.
Ἄλλοι τὰ τρία λέγουσιν, ἅ σοι πελάγη φράσω,
Ποιεῖν δεινὴν τὴν χάρυβδιν, ἐπαύξοντα τὸ ῥεῦμα.
Ἐκ μὲν δυσμῶν τὸ τυρρηνὸν, ὁ στενώτατον ὑπάρχον.
Ἐκ νότου δὲ τὸ σικελὸν, ὁμοῦ καὶ τὸ τῆς κρήτης.
Τὸ κρητικὸν ὑπάρχει δὲ καὶ μέρος τοῦ ἑῴου.
Ἐκ τοῦ βορρᾶ, ἑῴας τε, πάλιν τὸ τοῦ ἀδρίου,
Ὃ πέλαγος ἰόνιον καλεῖται τοῦ ἀδρίου,
Ἀπ' ἰονοῦ ἰλλυρικοῦ τὴν κλῆσιν δεδεγμένον,
Τοῦ τόπου βασιλεύοντος, καὶ τῶν ἐκεῖ χωρίων.
Οὐκ ἀπ' ἰοῦς, ὡς λέγουσι τινὲς, τῆς τοῦ ἰνάχου.
Εἰς γὰρ στενὸν τὸ τυρρηνὸν πέλαγος κεκλεισμένον
Τὸ πνεῦμα, καὶ ὠθούμενον ἐκ πελαγῶν τῶν ἄλλων,
Μὴ ἔχον δὲ διέκπνευσιν, δεινῶς στροφαλιοῦται,
Μορμύρον δίκην λέβητος πυρὶ τεθερμασμένου.
Τοῦτο τρισσάκις ἔπλευσεν ὁ πάνσοφος ὁ πλάτων.
Τρὶς γὰρ ἐλθὼν εἰς σικελοὺς, τρισσάκις ἀπηλάθη.
Ἔδρα γὰρ ἔχθρας δίωνι, καὶ τῷ διονυσίῳ.

ΩΣ ΠΛΑΤΩΝ ΠΡΑΘΕΙΣ ΕΠΙ ΠΟΛΙΔΟΣ, τῷ πυθαγορείῳ ἀρχύτᾳ τῷ ταραντίνῳ, δεσπότῃ τε αὐτῷ καὶ διδασκάλῳ τῶν πυθαγορείων ἐχρήσατο. τξβ.

Ἐκ πόλιδος ναυάρχου μὲν, τῷ γένει σπαρτιάτου,
Πλάτωνα τὸν φιλόσοφον ὠνήσατο ἀρχύτας,
Φιλόσοφος καὶ οὗτος μὲν, ἀλλ' ἐκ πυθαγορείων.
Δοῦλον δὲ σχὼν, ἐδίδαξε καὶ τὴν φιλοσοφίαν
Αὐτῷ τὴν πυθαγόρειον. εἶχε καὶ γὰρ ὁ πλάτων,
Καὶ τὴν τοῦ φιλολάου δὲ βίβλον πυθαγορείου,
Ὁμοίως καὶ τοὺς σώφρονος μίμους συρακοσίου,
Ἐωνημένας πρὶν αὐτῷ ἐκ δίωνος τὰς βίβλους.
Τὴν φιλολάου μὲν, εἰς μνᾶς ἑκατὸν τάδε πλήρη,
Τὴν σώφρονος οὐκ οἶδα δὲ, οὐ γὰρ ἐκεῖ παρήμην.
Καὶ ἐκ τῆς φιλολάου μὲν, κλέπτει τὸ πᾶν ὁ πλάτων,
Ὅσπερ ἐστὶ περὶ ψυχῆς, καὶ ἕτερα μυρία.

Καὶ

Pericles uelut legitimam habuit uxorem,
Aliquando in suburbana haec cum profecta fuisset,
Cum honore & pompa, atq; famulitio multo,
Megarenses cognoscentes, ut antea deae orgadem,
Veneris autem deae, Mineruae non dico,
Facete confabulabantur, qualia ante, nota,
Quod sacrum lucum incidissent, nouit Pericles,
Et huius gratia rogauit decretum illud,
Propter quod ad Aeginam prope moriturus fuit Plato.

QVOD TER PLATO SICVLAM emensus sit Charybdim. 361.

Scylla atq; Charybdis sunt Siciliae.
Sed Scylla fuit quoddam promontorium,
Valde periculosum atq; intranabile scopulis ac petris,
Et marinis feris laedentibus non mediocriter.
Charybdis autem fluxu graue est illic,
Lebetis instar uorticibus saeue obstrepens.
Saeuam autem ipsam faciunt Charybdim, fluxus,
Flumina, Senonq; simul, atq; Adrias,
In mare Ionium irrumpentes ambo.
Alij tria dicunt, quae tibi maria dicam,
Facere saeuam Charybdim, exaugescentia aestu.
Ab occasu quidem Tyrrhenum, angustissimu existens
Ab austro autem Siculum, simulq; Creticum.
Creticum autem est & partis orientalis.
A borea autem atq; ortu, rursus Adriaticum,
Quod pelagus Ionium uocatur Adriaticum,
Ab Ionio Illyrio nomen adeptum,
Hoc loco regnante, atq; illius in oppidis:
Non ab Io, ut dicunt quidam, Inachi.
In angustum enim Tyrrhenum mare conclusus
Ventus, atq; impulsus ex alijs pelagis,
Non habens autē efflationē, uehementer circūuertitur,
Strepituum instar cacabi, igne excalfacti.
Hoc tertiò pernauigauit sapientissimus Plato.
Ter enim profectus in Siculos, terq; abactus est.
Parabat enim insidias Dioni & Dionysio.

QVOD PLATO VENDITVS A' Polide, Pythagoreo Archytae Tarentino, dominoq; ac praeceptore Pythagoreorum usus est. 362.

A' Polide nauarcho quidem, genere Spartiata,
Platonem philosophum emit Archytas.
Philosophus & iste quidem, uerùm Pythagoreus. CHILIAS XL
Seruum autem habens, docuit & philosophiam,
Ipsum Pythagoream. habuit enim Plato,
Et Philolai librum Pythagorei,
Similiter & Sophronis mimos Syracusij,
Emptos antea ipsi à Dione libros:
Philolai quidem minis centum absolutè,
Sophronis uerò nescio: non enim illic aderam.
Et ex Philolai libro furatur totum illud Plato,
Quicquid est de anima, & alia innumera,

Et

Καὶ Τίμαιον γεγράφηκε, καὶ ἄλλους διαλόγους.
Ἐκ μίμων δὲ τοῦ Σώφρονος μιμεῖται διαλόγους.
Ὁ Σώφρων ὅσα γράφει γὰρ, εἰσὶ τῶν ἀμοιβαίων,
Ἐρώτησιν ἀπόκρισιν σύμπαντα κεκτημένα.

ΠΑΡΟΙΜΙΑ, ΕΠΙ ΜΟΝΗΣ ΤΑΥτησὶ τῆς ἀγκύρας σαλεύομεν. ἣν φθάσαντες ἔφημεν. τξγ.

Τὰ πλοῖα τοῖς πελάγεσι, καὶ μᾶλλον τῷ χειμῶνι,
Πολλαῖς ἐπιστηρίζονται ἀγκύραις, καὶ σιδήροις,
Καὶ μόλις σάλον δύνανται φυγεῖν τὸν τοῦ χειμῶνος.
Ὅπερ δὲ πλοῖον ἐκ μιᾶς ὁρμίζεται ἀγκύρας,
Πολλὴν ἔχει δυσχέρειαν σωθῆναι τῷ χειμῶνι,
Ἐπὶ μιᾶς τῆς ἱερᾶς ταύτης θαρρῶν ἀγκύρας.
Τὴν ἱερὰν ἀγκύραν δὲ εἶναι, αὐτός μοι νόει.
Τῶν ἀγκυρῶν τὴν μείζονα, τὴν ἐν ἀπελπισίαις,
Εἰς σωτηρίαν τῆς νεὼς ὕστερον χαλωμένην.

ΟΥΔΕ ΠΡΟΙΚΑ ΓΑΡ' ΟΥΔΕΝΟΣ ΤΙ λαμβάνομεν. ἀδικεῖν γὰρ οὕτως οἰόμεθα, τοὺς, ὅσους ἡ φύσις ἐξήμβλωσε, τῆς ἀκριβοῦς διακρίας ἀποσυλήσασα. τξδ.

Ὁ Τζέτζης ἀδωρότατος ἦν, παλαίων τῷ ζήλῳ,
Ἐπαμεινώνδᾳ, Κάτωνος, καὶ τῶν τοιούτων. (τω,
Καὶ παρ᾽ ἀρχόντων, καὶ κοινῶν, καὶ μέσων, καὶ τῶν κα-
Προῖκα μὴ θέλων τι λαβεῖν, καίτοι διδόντων πάντων.
Ὡς καὶ μεγίστῃ τῇ λιμῷ ἄρχοντος τῶν ἐνδόξων,
Θέλοντος σιτηρέσιον τούτῳ καὶ δούλοις φέρειν,
Εἰπεῖν αὐτὸν ὡς πρὸς αὐτὸν, εὕροις γηροκομίτας,
Τὸν Τζέτζην δ᾽ οὐχ ἁρμόδιον ζῆν ὡς γηροκομίτην.
Ὤετο γὰρ ὡς ἀδικεῖ, οὓς ἤμβλωσεν ἡ φύσις,
Χωλοὺς, τυφλοὺς ποιήσασα, κηλοὺς, καὶ ἀναπήρους,
Τούτοις γὰρ προῖκα ᾤετο πρέπειν χρημάτων δόσεις.
Αὐτὸς δ᾽ οὐδ᾽ ἑρμηνεύμασιν ἐλάμβανε χρυσίον.
Μόλις δὲ βρώματα, ποτὰ, ὀπώρας, καὶ τοιαῦτα.
Αὐτοῦ δὲ τὰ συγγράμματα θέλουσι μεταγράφειν,
Καὶ μόλις, καὶ ὀλίγοις δὲ, καὶ δεδοκιμασμένοις,
Διὰ χρυσίον ἱκανοῦ ἐδίδου μεταγράφειν,
Ὡς καὶ ὁ Πλάτων πρότερον αὐτοῦ τοὺς διαλόγους.
Ἀλλ᾽ ὁ μὲν Πλάτων καὶ αὐτοῦ πωλῶν τοὺς διαλόγους,
Καὶ κόλαξ ἦν, καὶ μάγειρος, καὶ πάντας δὲ συνώθει
Αὐτῷ διδόναι χρήματα, ὠνεῖσθαί τε βιβλία
Μνῶν ἑκατὸν, πλειόνων τε. ὥσπερ τὸ Φιλολάου
Ὁ Δίων ἐξωνήσατο, καὶ τὸ τοῦ Σώφρονος δέ.
Ὁ Τζέτζης καὶ Αὐγούστης δὲ τούτῳ σταλέντα δῶρα,
Καὶ ἄκων μὲν ἐδέξατο. ἐδόκει δὲ φορτίον.
Πονῶν καὶ γράφων δ᾽ ἔχαιρεν, ἄνπερ μισθοὺς λαμβάνοι,
Τῆς σεβαστοκρατίσσης δὲ μόνης, καὶ ἀμισθίως
Δόσεις λαμβάνων ἔχαιρεν ἐκ πάντων τῶν ἀνθρώπων.

ΛΕΞΙΣ ΙΣΤΟΡΙΩΔΗΣ Η, ΤΙ ΕΣΤΙΝ ἐκεχειρία, καὶ πόθεν. τξε.

Ἐκεχειρίαν νόει μοι, ἄνεσιν καὶ ἀργίαν,
Ἀπὸ τοῦ ἔχειν καὶ κρατεῖν, καὶ παύειν δὲ τὰς χεῖρας,
Εἰς ἐργασίας κίνησιν, ἔσχε τὴν κλῆσιν ταύτην.
Ἐχεχειρία ὄντα τις, καίγε ἐκεχειρία.

Et Timæum scripsit, atq; alios dialogos.
Ex mimis uerò Sophronis expreßit dialogos.
Sophron enim quæcunq; scribit, sunt alterna,
Interrogationem responsionemq; cuncta habentia.

PAROEMIA, IN SOLA HAC ancora fluctuamus. quam preueniendo diximus. 363.

Naues in fluctibus, & magis in tempestate,
Multis firmantur ancoris atq; ferris,
Et uix æstum fugere poßunt tempestatis.
Quæ autem nauis una firmatur ancora,
Multam habet difficultatem seruari ex tempestate,
In una sacra hac fidens ancora.
Sacram ancoram autem esse, ipse à me intellige,
Ex ancoris maximam, quam in desperationibus,
In salutem nauis postremam laxamus.

NEQVE GRATIS A' QVOQVAM quicquam accipimus. iniurios enim esse sic putamus, quoscunq; natura priuauit, exacta perspicacitate illos expilare. 364.

Tzetzes donis incorruptißimus erat, luctans æmula (tione
Cum Epaminonda, Catone, & talibus.
Et à principibus, publicis, mediocribus, atq; infimis,
Gratis nõ uolẽs aliquid accipere, quãuis danctb. omnib.
Vt etiam maxima in fame, principe nobili
Volente commeatum huic atq; seruis ferre,
Dixerit ipse ad ipsum, Inuenias senes quos nutrias,
Tzetzen enim non conuenit uiuere, uti senẽ qui alitur.
Putabat enim, iniuria afficere naturã, quos mutilasset,
Claudos, cæcosq; faciens, herniosos, atq; mancos, (nes.
Hos enim gratis arbitrabatur decere pecuniarũ datio-
Ipse aũt neq; pro interpretationibus accipiebat aurum,
Vix autem escas atq; potum, fructusq;, ac huiusmodi.
Illius autem uolumina uolentibus transcribere,
Et uix, atq; paucis uerò, & probatis,
Propter aurum copiosum dabat transcribendos:
Sicut & Plato prius suos dialogos.
Sed & Plato quidem suos uendens dialogos,
Etiã adulator erat, atq; coquus, & omnes compellebat
Sibi dare pecunias, atq; emere libros,
Minis centum, pluribus'ue: quemadmodũ illum Philolai
Dion emit, & illum Sophronis quoq;.
Tzetzes uerò etiam Augustæ huic cum misisset dona,
Et inuitus quidem suscepit. uidebatur autem onerosum.
Laborãs & scribẽs aũt gaudebat, siquidẽ præmia acci-
Sed ab Augusta imperãte sola. et sine mercede (peret,
Dona accipiens gaudebat ab omnibus hominibus.

DICTIO HISTORICA, QVID SIT Ecechoria, & unde. 365.

Ecchoriam intellige à me remißionẽ atq; ociositatẽ,
Ex eo quòd habeat, retineat, atq; sedet manus,
Ob laboris motum, habuit nomenclaturam hanc,
Echechoria existens quædam, atq; Ecechoria,

Κατ' αἰολεῖς καὶ ἴωνας τοῦ χι μεταστραφέντος, (τοι.
Πρὸς γράμμα κάππα τῶν ψιλῶν. τῶν ψιλούντων γὰρ οὗ-
Καὶ σπανιάκις ἀττικοὶ ψιλοῦσι τὰ δασέα,
Ὡς τοῦτό τι, καὶ ἕτερα. πάνυ δὲ εἰσὶ βραχέα,
Ὡς πανδοκεῖον, ἄλλα τε τινὰ τῶν εὐαρίθμων.
Μᾶλλον αὐτοὶ γὰρ τὰ ψιλὰ τρέπουσιν εἰς δασέα.
Ἐφίσεις, οὐκ ἐπίσεις γάρ· καὶ λίσφοι, καὶ οὐ λίσποι.
Οὕτω δασέως λέγουσιν, οὐχὶ ψιλοῖς συμφώνοις.
Καὶ πάντα δὲ δασύνουσι. τί δὲ μακρηγοροῦμεν;
Λίσποι δὲ εἰσὶν, οἱ τὰς πυγὰς ἔχοντες λαποκρέας.
Οὕτω πάντα δασύνουσιν, ὡς ἀττικοὶ, ὡς ἔφην,
Τὸ πανδοκεῖον ἅμα δὲ, καὶ τὴν ἐκεχειρίαν,
Καὶ ἕτερα βραχύτατα, καὶ τῶν εὐαριθμήτων,
Κατ' αἰολεῖς, καὶ ἴωνας, ψιλῶς φασὶ καὶ οὗτοι.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΕΝ ΚΡΟΤΩΝΙ ΠΥΡΠΟλήσεως, ἣν φυγὼν πυθαγόρας εἰς μετάποντον, τεσσαράκοντα ἡμέρας φυγὼν νῆστις, ἐν τῷ τῶν μουσῶν τεμένει τελευτᾷ. τξϛ.

Ὁ Πυθαγόρας ὁ σοφὸς, σάμιος ἦν τῷ γένει.
Σαμαίας πυθαΐδος μὲν, ὡραίας ὑπὲρ φύσιν,
Καὶ τοῦ μνησάρχου δὲ υἱὸς. ὁ μνήσαρχος ὑπῆρχε
Τὴν τέχνην μετερχόμενος, τὴν δακτυλιογλυφόνων.
Οὗτος ὁ πυθαγόρας μὲν ὡραῖος ἦν τῇ θέᾳ.
Σύγχρονος πολυκράτει δὲ τῷ βασιλεῖ τῆς σάμου,
Τῷ βασιλεῖ αἰγύπτου τε ἀμάσιδι τὴν κλῆσιν,
Καὶ τῷ περσῶν τῷ βασιλεῖ κύρῳ τῷ παγκαλλίστῳ,
Ὃς μάχῃ κροῖσον ἤττησεν, ἐπόρθησε τὰς σάρδεις.
Τούτοις οἷς ἔφην συγχρονῶν οὗτος ὁ πυθαγόρας,
Σὺν τῷ θαλῇ ἀκήκοε τοῦ σύρου φερεκύδους,
Καὶ πρῶτος πάντων εὕρηκε καλεῖσθαι φιλοσόφους.
Διδάσκειν δὲ πιθόμενος ἐν σάμῳ πολυκράτη,
Δι' ἃς αἰτίας δὲ, σιγῶ, δυστρόπους ὑπηργμένας,
Εἰς ἰταλίαν ἀπελθὼν, ἐδίδασκεν ἐκεῖσε.
Εἶτα κακείνοις μισηθεὶς, φρυγανίοις πυρπολεῖται,
Ἐν πόλει μὲν τῇ κρότωνι, μίλωνος δὲ οἰκίᾳ,
Τοῦ παλαιστοῦ τοῦ μίλωνος, τοῦ πᾶσι θρυλλουμένου.
Σὺν μαθηταῖς δὲ τοῖς αὐτοῦ πολλοῖς συμπυρπολεῖται.
Οὕτω τινὲς μὲν λέγουσιν αὐτὸν πυρποληθῆναι.
Ἄλλοι τινὲς δὲ λέγουσιν, ὡς ἐκ πυρᾶς ἡρπάγη,
Τῶν θερμοτέρων μαθητῶν αὐτὸν ἀφαρπαξάντων.
Ἢ καὶ στρωσάντων ἑαυτοὺς εἰς πῦρ γεφύρας δίκην,
Καὶ δι' αὐτῶν ἐκείνου δὲ τὸ πῦρ ἐκπεφευγότος.
Οὕτω τὸ πῦρ ὡς λέγουσιν ἐκπεφευγὼς τῷ τότε,
Φυγών τε πρὸς μετάποντον, μουσῶν ἐν τῷ τεμένει,
Ἐκεῖ τε συγκρυπτόμενος, ἄρτον φαγεῖν οὐκ ἔχων,
Ἐφ' ὅλαις τεσσαράκοντα ἡμέραις, λιμῷ θνήσκει,
Ἐτῶν ὑπάρχων ἑκατὸν, πλὴν ἓν ἔτος οὐδὲ μόνου.

ΠΕΡΙ ΠΑΣΙΚΡΑΤΟΥΣ, Η ΣΤΑΣΙκράτους, τοῦ βιθυνοῦ πλάστου, οἵας ἐποίει τὰς ἀλεξάνδρου εἰκόνας. ἐγράφη δέ. τξζ.

Ὁ Στασικράτης χαλκουργὸς ἦν βιθυνὸς τῷ γένει,
Ἔχεις τὴν ἱστορίαν δὲ πίνακι τῷ παρόντι,
Ἑκατοστὴν ἐννάτην τε σὺν ἐνενηκοστῇ δέ.

ΟΤΙ

Iuxta Aeoles atq; Ionas chi conuerso
Ad literam cappa tenuem. tenues enim isti,
Et rarò Attici extenuant aspiratas,
Vt hoc atq; alia. admodum autem sunt pauca,
Vt pandoceum, & alia quedam ex bene numerosis.
Magis enim ipsi tenues uertunt in aspiratas.
Ephises enim, non Epises: & Lisphi, & non Lispi,
Sic aspiratè dicunt, non tenuibus consonantibus.
Et uerò omnia aspirāt. quid aūt longa utimur oratione?
Lispi autem sunt, nates habentes carne destitutas.
Sic omnia aspirant, uelut Attici, ut dixi.
Pandoceon simul tamen, & ecechеirian,
Et alia paucissima, atq; probè numerabilia,
Iuxta Aeoles, atq; Iones, tenuiter dicunt & isti.

DE IN CROTONE INCENDIO, quod fugiens Pythagoras in Metapontum, quadraginta dies ieiunus in Musarum sacello, moritur. 366.

Pythagoras sapiens, Samius erat genere,
Sameae Pythiadis quidem, formosae supra naturam,
Atq; Mnesarchi filius. qui Mnesarchus fuit
Artem pertractans annulariorum.
Iste Pythagoras quidem formosus erat aspectu,
Contemporaneus Polycrati regi Samij,
Regiq; Aegypti Amasidi nomine,
Et Persarum regi Cyro pulcherrimo,
Qui pugna Croesum uicit, expugnauitq; Sardas.
His quos dixi, contēporaneum existens iste Pythagoras,
Cum Thalete, audiuit Syrum Pherecydem,
Et primus omnium inuenit nuncupari philosophos.
Docere autem ueritus in Samo Polycratem,
(Propter quas causas aūt, taceo, facinorosae cū fuerint)
In Italiam profectus, docuit illic.
Deinde & ab illis perosus, surculis incensis perit,
In ciuitate quidem Crotone, Milonis autem domo,
Luctatoris Milonis, ab omnibus narrati.
Cum discipulis autem suis multis unà exuritur:
Sic enim quidam dicunt ipsum igne exustum.
Alij autem quidam dicunt, quòd ex rogo raptus sit,
Feruentiores discipuli ipsum cum rapuissent:
Vel & qui prostecerant seipsos in ignem, pontis instar,
Et ipsorum ope ignem effugisse.
Sic ignem, ut dicunt, cum effugisset tunc,
Fugiens in Metapontum, Musarum in sacello,
Illic absconsus, panem comedere non habens,
Per integros quadraginta dies fame moritur,
Annorum existēs centum, praeter annum unum solum.

DE PASICRATE, VEL STASICRATE Bithyno fabro, quales faciebat Alexandri imagines. scripta autem est. 367.

Stasicrates faber ærarius, erat Bithynus genere:
Habes historiam autem indice in praesenti,
Centesimam & nonam, cum nonagesima.

ΟΤΙ ΕΤΕΡΟΦΘΑΛΜΟΣ ΚΑΙ ΕΤΕροτράχηλος ἦν ἀλέξανδρος ὁ μέγας. τ ξη.

Ο Βασιλεὺς ὁ μέγιστος ἀλέξανδρος φιλίππου,
Γλαυκὸν τὸν ἕνα ὀφθαλμὸν ἔχειν θρυλλεῖται πᾶσι,
Μέλανα δὲ τὸν ἕτερον. τοῖς ὀφθαλμοῖς τοιοῦτος.
Ἦν δὲ καὶ σιμοτράχηλος, καὶ παρατραχηλῶν δε,
Ὥστε δοκεῖν πρὸς οὐρανὸν ἀτενίζειν τοῦτον.
Τοιοῦτον καὶ ὁ λύσιππος ἐκεῖνον ἐχαλκούργει.
Καὶ τούτου δὲ ἀλέξανδρος ἐπέχαιρεν εἰκόσιν,
Ἢ στασικράτους πλάσμασι ψευδέσι, τυφωμένοις.
Ὅτι δ' ἦν ὁ ἀλέξανδρος τοιοῦτος τὴν ἰδέαν,
Δηλοῖ καὶ τὸ ἐπίγραμμα, ὅπερ τυγχάνει τόδε.
„ Αὐδάσοντι δ' ἔοικεν ὁ χάλκεος, ἐς δία λεύσσων,
„ Γᾶν ὑπ' ἐμοὶ τίθεμαι, Ζεῦ σὺ δ' ὄλυμπον ἔχε.

ΙΣΤΟΡΙΑ, Η ΛΕΓΟΥΣΑ, ΚΑΝ ΑΙ τῶν ἐνθυμημάτων εὑρέσεις ἤτοι ῥητορικῆς διδασκαλίας. τ ξθ.

Η Βίβλος ἡ ῥη[illegible]ικὴ, πλὴν τῶν σοφιστευόντων
δικηγόρων Ῥητόρων, †συνηγόρων γὰρ, ἑξήκοντα βιβλία,
Πεντάβιβλος ὑπάρχει μὲν, εἰς πέντε διαιρεῖται.
Εἴς τε τὰ προγυμνάσματα, τὰς στάσεις, τὰς εὑρέσεις,
Εἰς τὰς ἰδέας τε αὐτὰς τὸ τέταρτον βιβλίον,
Εἰς τὸ περὶ μεθόδου τε δεινότητος τὸ πέμπτον.
Καὶ τὰ μὲν προγυμνάσματα, κατὰ τὸν ἑρμογένην,
Εἰς ἀριθμὸν, εἰς δώδεκα ποσότητα προβαίνει.
Ἀνασκευὴν, κατασκευὴν, μιᾶς διδασκαλίας,
Ἐγκώμιον καὶ ψόγον τε κατασκευῇ ὁμοίως
Διδάσκει ἑρμογένης γάρ. ἀφθόνιος δ' ὕστερον,
Τὰ δώδεκα ἐποίησε, τέσσαρα τε καὶ δέκα.
Ἀνασκευὴν ἰδίως μὲν, κατασκευὴν δ' ἰδίως.
Ὁμοίως καὶ ἐγκώμιον ἰδίως, καὶ τὸν ψόγον.
Οὐ συνεζευγμένως δὲ αὐτὰ εἰπὼν, ὡς ἑρμογένης,
Ὅθεν ἐκ δώδεκα ποιεῖ τέσσαρα τε καὶ δέκα.
Τῶν ὧν καὶ τὰ ὀνόματα πρῶτα μοι φράζειν δέον.
Μῦθός τε καὶ διήγημα, καὶ χρεία δὲ, καὶ γνώμη,
Ἀνασκευὴ, κατασκευὴ, καὶ ὁ κοινὸς δὲ τόπος,
Ἐγκώμιον, καὶ ψόγος δὲ, καὶ σύγκρισις σὺν τούτοις.
Ἠθοποιΐα, ἔκφρασις, θέσις, νόμου εἰσφορά τε.
Τὸ τῶν προγυμνασμάτων μὲν ταῦτα βιβλίον γράφει.
Τὸν μῦθον ἑρμογένης μὲν διδάσκει πεφυκέναι,
Γλυκὺν, σαφῆ, καὶ σύντομον, καὶ πιθανὸν σὺν τούτοις.
Ἀφθόνιος οὐ μόνον δὲ οὐ γράφει περὶ μύθου,
Οἵοις αὐτὸν ἁρμόδιον γίνεσθαι κεφαλαίοις,
Ἀλλὰ καὶ ὃν παρέθηκε μυρμηκοτεττίγων μῦθον,
Οὐκ ἔστι μῦθος οὐδαμῶς, ἀλλ' ἐπιχείρημά τι,
ἀπό γε †Ἀπὸ δὲ τῆς παραβολῆς τεττίγων καὶ μυρμήκων.
Ἃ δὲ οἱ ἐξηγούμενοι φάσκουσι περὶ τούτου,
Λῆρος τυγχάνει προφανὴς ἀνδρῶν ἀρρητορεύτων.
Περὶ τοῦ μύθου ἤκουσας, πῶς δέον τοῦτον γράφειν.
Κἂν ὁ ἀφθόνιος αὐτὸν παρῆκε, καὶ κατ' ἄμφω.
Τῷ δ' ἔγε διηγήματι παρέπονται ἓξ ταῦτα.
Πρόσωπον, πρᾶγμα, χρόνος τε, τόπος, τρόπος, αἰτία,
Αἱ ἀρεταὶ δὲ τέσσαρες εἰσὶ διηγημάτων,
Σαφὲς, μεγαλοπρέπεια, σύντομον, πιθανόν τε.
Ἑλληνισμὸν οἱ νέοι δὲ φάσκουσι τῶν ῥητόρων,

Οὐχ

QVÒD VARIOCVLVS, VARIAEQVE ceruicis erat Alexander Magnus. 368.

REx maximus Alexander Philippi,
Cæsium unum oculū habuisse narratur ab omnibus,
Nigrum autem alterum: oculis talis.
Erat autem & pressi colli, & obtorto collo,
Vt uideretur cœlum uersus intendere hoc.
Talem & Lysippus illum æreum fecit.
Atq; huius Alexander magis gaudebat imaginibus,
Quàm Stasicratis figmentis falsis, elatis.
Quòd autem erat Alexander talis forma,
Declarat & epigramma quod est huiusmodi: (spiciens,
Locuto autē similis uisus est faber ærarius, ad Iouē pro- ce
Terram sub me pono, Iupiter uerò tu olympum habe.

HISTORIA QVAE DICIT, ETIAM enthymematum inuentiones, atq; rhetorices doctrinam. 369.

LIber rhetorices, uerùm sophisticè agentium
Rhetorum, patronorum enim sexaginta libri.
Quinq; librorū est quidem. in quinq; enim diuiduntur.
Inq; præexercitamenta, status, inuentiones,
In ideasq; ipsas quartus liber,
Et in de methodo grauitatis quintus.
Et præexercitamenta, iuxta Hermogenem,
In numerum, in duodecim quantitate procedit:
Infirmationem, confirmationem, una doctrina,
Encomium & uituperationem confirmatione similiter,
Docet enim Hermogenes: Aphthonius autem inde
Pro duodecim fecit postea quatuor & decem:
Infirmationē propriè quidē, cōfirmationē aūt propriè.
Similiter & laudationem propriè, & uituperium:
Non coniunctim autem ipsa dicens, ut Hermogenes.
Vnde ex duodecim facit quatuor atq; decem.
Quorum & nomina primum à me dici oportet,
Fabula, & narratio, & uerò usus, atq; sententia,
Refutatio, confirmatio, & communis autem locus,
Laudatio atq; uituperatio, & comparatio cum his.
Morum effictio, elocutio, consultationes, legumlatioq;.
Præexercitamentorum quidem hæc liber scribit.
Fabulam Hermogenes docet quidem esse,
Dulcem, claram, breuem, & probabilem cum his.
Aphthonius autem non solum non scribit de fabula,
Qualibus ipsa congrua sit capitibus:
Sed & quam exposuit formicarū cicadarumq; fabulam,
Non est fabula omnino, sed argumentum quoddam,
À parabola cicadarum atq; formicarum.
Quæ autem narrantes dicunt de hac,
Nugæ sunt apertæ uirorum expertium rhetorices.
De fabula audiuisti, quomodo oporteat eam scribere,
Quāuis Aphthonius ipsam prætermisit et secūdū utros-
Narrationem autem sequuntur sex hæc, (que.
Persona, negocium, tempusq;, locus, modus, causa.
Virtutes autem quatuor sunt narrationum:
Claritas, magnificentia, breuitas, probabilitasq;,
Hellenismum uerò recentiores dicunt rhetorum,

Non

Οὐχὶ μεγαλοπρέπειαν, κατὰ τοὺς πρὶν ῥητόρων.
Κἂν ἀκριβῶς δεικνύουσιν ὃ λέγω, αἱ ἰδέαι.
Ἑπτὰ γὰρ οὖσαι, εἰς αὐτὰ τὰ τέσσαρα συνῶνται,
Σαφήνεια, καὶ μέγεθος, καὶ κάλλος, καὶ γοργότης,
Καὶ ἦθος, καὶ ἀλήθεια, σὺν τούτοις καὶ δεινότης,
Τὰς ἀρετὰς τὰς τέσσαρας τυποῦσι τὰς τοῦ λόγου.
Τὸ μὲν σαφὲς, σαφήνεια. τὸ μεγαλοπρεπὲς δὲ,
Αὐτὸ δηλοῖ τὸ μέγεθος. γοργότης, συντομίαν.
Τὸ ἦθος καὶ ἀλήθεια, τὸ πιθανὸν δὲ πάλιν.
Ἰδοὺ τὰς λόγου ἀρετὰς τὰς τέσσαρας εἰρήκειν
Γίνεσθαι, ὥσπερ ἔδειξα, διὰ ἰδεῶν τῶν πέντε.
Τὸ κάλλος ἡ ἰδέα δὲ δεινότητι συνάμα,
Οὐδὲν ἄλλο σημαίνουσιν, ἢ ἀρετὰς τοῦ λόγου,
Σαφὲς, μεγαλοπρέπειαν, σύντομον, πιθανόν τε,
Ὅτι καὶ κάλλος ἔχειν δεῖ, δεινότητά τε λόγου,
Τουτέστι καλλιέπειαν, ῥητορικῇ τῇ φράσει.
Καὶ σὺν αὐτῇ δεινότητα, ἤτοι οἰκονομίαν.
Ὡς πάντα λέγειν προσφυῶς, μηδὲν δ᾽ εἰκῇ καὶ μάτην.
Ἡ χρεία καὶ ἡ γνώμη δὲ, ὀκτὼ τοῖς κεφαλαίοις
Τοῖσδε κατασκευάζονται, ὧν ἄκουε τὰς κλήσεις.
Πρῶτον ἐγκωμιαστικῷ, καὶ παραφραστικῷ δὲ,
Τῷ τῆς αἰτίας εἶτα δὲ, καὶ ἐκ τοῦ ἐναντίου,
Παραβολῇ μετέπειτα, καὶ παραδείγματί δε,
Καὶ μαρτυρίᾳ παλαιῶν, βραχεῖ τε ἐπιλόγῳ.
Τὴν μαρτυρίαν παλαιῶν, παλαιοτέραν φέρε
Τοῦ γε τὴν χρείαν λέξαντος, εἴτε καὶ τὴν γνώμην,
Ἢ τοῦδε νεωτέραν μὲν, σοῦ δὲ προπαλαιοτέραν.
Ἢ μαρτυρίαν παλαιῶν αὖ ἐνεγκεῖν οὐκ ἔχεις,
Χρῶ τῷ κατὰ παράλειψιν σχήματι καλουμένῳ.
Περὶ μὲν χρείας σοι ταυτὶ, καὶ περὶ γνώμης εἶπον.
Ἀνασκευῆς, κατασκευῆς, κεφάλαια ὀκτώ τε.
Ἀνασκευῆς, διαβολὴ τοῦ λέξαντος προσώπου,
Ἔκθεσίς τε τοῦ πράγματος, ὅπερ ἀνασκευάζεις.
Τὸ ἀσαφὲς, ἀπίθανον, ἀδύνατον σὺν τούτοις.
Αὐτὸ τὸ ἀνακόλουθον, τὸ ἀπρεπὲς ὡσαύτως.
Καὶ τέλος τὸ ἀσύμφορον. καὶ τῆς κατασκευῆς δὲ,
Ἐξ ἐναντίου τὰ αὐτὰ κεφάλαια ὑπάρχει.
Ἔπαινος μὲν τοῦ λέξαντος, καὶ ἔκθεσις πραγμάτων,
Σαφὲς ὁμοῦ, καὶ πιθανὸν, καὶ δυνατὸν σὺν τούτοις,
Ἀκόλουθον, καὶ πρέπον τε συνάμα τῷ συμφόρῳ.
Καὶ τί πλατύνω τὰ σαφῆ; καταναλῶ μου χάρτας.
Τὰ καίρια λεκτέον μοι νῦν ἐπειγομένῳ λόγῳ.
Ἡ βίβλος, ὥσπερ ἔφημεν, τῶν σοφιστορητόρων
Πεντάβιβλος ὑπάρχουσα, εἰς πέντε διαιρεῖται.
Εἴς τε τὰ προγυμνάσματα, τὰς στάσεις, τὰς εὑρέσεις,
Ἰδέας, εἴς τε μέθοδον δεινότητος σὺν ταύταις.
Ἡ τῶν προγυμνασμάτων μὲν βίβλος διδάσκει τάδε.
Ὡς ἐστὶ προγυμνάσματα τέσσαρά τε καὶ δέκα,
Καὶ ὅπως τούτων ἕκαστον ἐντέχνως γράφειν δέον.
Αἱ στάσεις δὲ διδάσκουσι τρισκαίδεκα τὰς στάσεις.
Τὸν στοχασμὸν τὸ πρῶτον μὲν, τὸν ὅρον δὲ δεύτερον,
Τρίτην δὲ τὴν πραγματικὴν, ἀντίληψιν τέταρτον.
Ἀντίστασιν, ἀντέγκλημα, μετάστασιν, συγγνώμην.
Ῥητόν τε καὶ διάνοιαν, καὶ τὸν συλλογισμόν δε,
Ἀντινομίαν, εἶτα δὲ καὶ τὴν ἀμφιβολίαν.

Τὴν

Non magnificentiam, iuxta priscos rhetores.
Etsi exactè ostendunt quod dico, ideae.
Septem enim cum sint, in ipsas quatuor uniuntur,
Claritas, magnitudo, pulchritudo, celeritas,
Et mos, atq; ueritas, cum hac & uehementia,
Virtutes quatuor formant orationis.
Claritatem enim, perspicuitas. magnificentiam autem,
Ipsa significat magnitudo. celeritas, breuitatem.
Mos, & ueritas, probabile autem rursus.
Ecce orationis uirtutes quatuor dixi
Fieri, ut ostendi, per ideas quinq;.
Pulchritudo autem idea, cum uehementia simul,
Nihil aliud significant, quàm uirtutes orationis,
Claritatem, magnificentiã, breuitatẽ, probabilitatemq;
Quoniã et pulchritudinẽ habere debet, uehemẽtiãq; orationis.
Hoc est Calliepiam, rhetorica elocutione:
Et cum ipsa uehementiam, siue distributionem,
Vt omnia dicantur ingeniosè, nihil aũt temere & casu.
Vsus autem, atq; sententia, octo in capitibus
His confirmantur, quarum audi nomina.
Primum encomiastico, paraphrasticoq;,
Et modo qui ex causa atq; ex contrario,
Collatione deinde, atq; exemplo autem,
Et testimonio antiquorum, breuiq; epilogo,
Testimonium antiquorum antiquius affer,
Eo qui usum dixit, siue quidem & sententiam:
Vel hoc quidem iuniore, te autem longè antiquiore.
Siue testimoniũ antiquorum quidẽ afferre non potes,
Vtere ea quae est secundum paralepsin figura uocata.
De usu quidem tibi haec, & de sententia dixi.
Refutationis, confirmationisq; capita octo.
Refutationis, calumnia eius qui dixit personae,
Expositioq; negocij quod confutas,
Obscurum, incredibile, impossibile cum his,
Ipsum inconsequens, indecorum similiter,
Et postremò inutile. At uerò confirmationis
Ex contrario eadem capita sunt:
Laus quidem eius qui dixit, atq; expositio rerum,
Clarum simul atq; probabile, & possibile cum his,
Consequens, decorum, simulq; cum utili.
Et cur dilato clara, insumoq; meas chartas?
Opportuna dicenda mihi nunc, expedita oratione.
Liber, quemadmodum diximus, sophistarũ rhetorum
Quinq; libri cum sint, in quinq; diuiditur,
Inq; progymnasmata, status, inuentiones,
Ideas, in methodum uehementiae cum his.
Praeexercitamentorum quidem liber docet haec,
Quòd sunt praeexercitamenta quatuor & decem,
Et quomodo horũ quodq; artificiosè scribere oportet.
Status autem docent tres atq; decem status:
Coniecturam autem primum, definitionem secundò,
Tertium uerò negocialem, assumptionem aũt quartum:
Antistasin, recriminationem, translationem, ueniam,
Scriptum atq; sententiam, & syllogismum uerò,
Antinomias, deinde uerò & ambiguitatem.

N eta-

Τὴν δὲ μετάληψιν αὐταῖς τάττει τρισκαιδεκάτην.
Εἶτα καὶ τὰ κεφάλαια ἑκάστης ἀριθμεῖται.
Ἔχεις καὶ τοῦ τῶν στάσεων βιβλίου τὰς δυνάμεις.
Τὸ δὲ περὶ εὑρέσεων μάνθανε νῦν βιβλίον.
Τέμνεται μὲν εἰς τέσσαρα τμήματα τὸ βιβλίον.
Καὶ περὶ προοιμίων μὲν τὸ πρῶτον ἐκδιδάσκει,
Ὧν προοιμίων τέσσαρα καθίστησι τὰ εἴδη.
Τὸ ἐκ τῆς ὑπολήψεως προσώπων καὶ πραγμάτων,
Ἐξ ὑποδιαιρέσεως, καὶ ἐκ περιουσίας.
Ἀπὸ καιροῦ τὸ τέταρτον· ταῦτα τοῦ πρώτου τόμου.
Ὁ δεύτερος ὁ τόμος δὲ διδάσκει τοῦ βιβλίου,
Μὴ μετὰ τὸ προοίμιον εὐθέως διηγεῖσθαι,
Ἄτεχνον εἶναι τοῦτο γὰρ καὶ οἴεται, καὶ λέγει.
Χρῆσθαι προκαταστάσει δὲ, τῇ καὶ προδιηγήσει,
Καὶ τότε πρὸς διήγησιν φησὶ κεχωρηκέναι.
Τζέτζης δὲ ὁ ἀρρητόρευτος, ὁ ἀμαθὴς ἐπάρχῳ
Τῷ πανσεβάστῳ καματηρῶν ἐκ γένους,
„ Ῥήτορα ὡς κήρυξεν ἀνακτορέοις ἐνὶ οἴκοις
„ Δαιδάλου αἰθερίοιο σοφωτάτοισιν ἀρίσταις,
„ Πετρομαχαιροκοπάπυτζον, τζαγγάριον, ξυλοστόβλον,
„ Βούβαλον, ὀρχίπαπαν, παγχρύσειον, ἐμβασίμαλον,
„ ὕρχαν †Ἔρχαν ὀλέ γε λαρικος, ἀμόργινον, ὄβριμον εἶδος.
Νυκτερινὸν εἴδωλον δαίμονος, ἰσοπεδόμορφον.
„ Οὐρανὸς οὐ στονάχει δὲ, καὶ αὐτὴ γαῖα πελώρη:
„ λαμπη- †Σπινθῆρες δὲ πυρὸς οὐκ ἔφλεγον αἰθερίοιο:
ἀρύεις Οὐ πόντος ῥοιβδεῖ, καὶ ἔκλυσε †ἔνδμασι γαῖαν,
οἴδμασι Βούβαλον εἰσορόων βασιλήιδος ἔνδοθεν αὐλῆς,
„ Ἄστεος αἰσχροσύνην πωλεύμενον ἡμετέροιο.
τῷ ὑπάρχῳ Οὗτος ὁ ἀρρητόρευτος ὁ Τζέτζης, †τοῦ ὑπάρχου
Τοῦ ῥήτορα κηρύξαντος, τὸν βούβαλον τὸν οἷον,
Εἰς τὸ περὶ εὑρέσεων σοῦ τόμῳ τῷ δευτέρῳ,
Τοῦ Ἑρμογένους λέγοντος οἷσπερ διδάσκει λόγοις,
Μὴ μετὰ τὸ προοίμιον εὐθέως διηγεῖσθαι,
Ἄτεχνον τοῦτο γάρ φησι, καὶ τῶν ἀρρητορεύτων.
Χρῆσθαι προκαταστάσει δὲ, τῇ καὶ προδιηγήσει.
Καὶ τότε πρὸς διήγησιν χωρεῖν, ὥσπερ διδάσκει.
Οὗτος ὁ Τζέτζης ὁ ῥηθεὶς, διττῶς σοι ἀντιστῆται.
Λέγων, ἡ προκατάστασις καὶ προδιήγησις δὲ,
Οὐ λέγουσιν, ὡς λέγεις νῦν σὺ, τὰ προπεπραγμένα,
Συνοπτικῶς δὲ λέγουσι τὰ μέλλοντα λεχθῆναι.
Οἵαν τὴν προκατασκευὴν ἔμπροσθεν μέλλεις λέγειν.
Οὐδ' εἰσαεὶ ἁρμόδιον καὶ τεχνικὸν δὲ λέγει,
Ὡς λέγεις, ὦ Ἑρμόγενες, χρῆσθαι προκαταστάσει.
Ἔστι γὰρ ὅπου τεχνικὸν τὸ χρῆσθαι προοιμίοις,
Ἑνὶ, δυσί τε, καὶ τρισὶ, καὶ τέτρασι πολλάκις.
Ὅπου δὲ πάλιν μηδαμοῦ χρήσασθαι προοιμίῳ.
Καὶ ἀλλαχοῦ δὲ τεχνικὸν σοὶ λέγει πεφυκέναι,
Οὐ μόνον τὸ μὴ χρήσασθαι, οὗ φῂς, προδιηγήσει,
Ἀλλὰ μηδὲ διήγησιν τὸ σύνολον τιθέναι.
Ὡς ἀλλαχοῦ ἁρμόδιον μὴ χρήσασθαι ἀγῶσιν,
Ἐν ἄλλοις πάλιν τεχνικὸν ἐπίλογον μὴ λέγειν.
Ἀλλ' ἤδη σε συνέχετον ὁ ἀμαθὴς ἐπάρχῳ,
Ὁ λογιστὴς τῶν παλαιῶν, οὗ δὴ ἰάμβων βίβλος,
Τῶν λογισμῶν, γραμματικῶν, ῥητόρων, φιλοσόφων,
Τῶν μετρικῶν, ἱστορικῶν, μηχανικῶν, τῶν ἄλλων.

ἈΛλ'

Metalepsim autē cum ipsis componit tertiū decimum.
Deinde capita uniuscuiusq; numerat.
Habes & statuum libri facultates.
Eum autē qui est de inuentionibus, disce nunc librū.
Scinditur quidem in quatuor sectiones liber,
Et de procemijs quidem primus docet,
Quorum procemiorum quatuor constituit species,
Quod est ex suspicione personarum atq; negociorum,
Ex subdiuisione, atq; ex abundantia.
Ab occasione quartum, hæc sunt primæ sectionis.
Secundus autem tomus docet libri,
Non post procemium statim narrare,
Sine arte enim hoc & arbitratur & dicit:
Vti autem præconstitutione, atq; prænarratione,
Et tunc ad narrationem inquit accedendum.
Tzetzes autem rhetoricæ expers, indoctus præsidi
Augustißimo Camatirorum ex genere,
Rhetorem qui prædicauit regijs in ædibus «
Dædali ætherij, pactis præstantißimis, «
Petromachæcopapiutzon, Tzangarium, Xylosublum, «
Bubalū, orchipapā, rusticißimū, qui soleis utitur lateis, «
Vas salsamentorū, atq; gelarchū, defecatorē, cinædum «
Nocturni simulacrū dæmonis, uespertiformem. (forma, «
Cœlum non gemit autem, & ipsa terra ingens? «
Scintillæ autem ignis non incenderunt cœlestis! «
Non pontus absorpsit, atq; diluit fluctibus terram, «
Bubalum prospiciens, regiam intra aulam, «
Vrbis turpitudinem uendentem nostræ! «
Iste imperitus rhetoricæ Tzetzes, cum præses
Rhetorem prædicasset, bubalum qualem,
In de inuentionibus tomo secundo,
Hermogene dicente quibus docet rationibus
Non post procemium statim narrandum,
Inartificiosum enim hoc inquit, atq; à rhetorica alienū.
Vti autem præconstitutione, & prænarratione,
Et tunc ad narrationem accedendum, ut docet.
Iste Tzetzes dictus, bifariam aduersatur,
Dicens, præconstitutio quidem atq; prænarratio
Non dicunt, ut dicis nunc tu, antè gesta,
Breuiter autem dicunt quæ dicenda sunt,
Qualem præstructionem antea dicturus es.
Neq; semper congruam atq; artificiosam dicit,
Vt dicis, ô Hermogenes, uti præconstitutione.
Est enim ubi artificiosum est uti procemijs,
Vno, secundo, tertio, quartoq; sæpenumero.
Alibi autem rursus nequaquam utendum est procemio.
Et alicubi autem artificiosum tibi dicit esse,
Non solum non uti, quam dicis, prænarratione,
Sed neq; narrationem omnino ponere.
Vt alicubi congruum, non uti contentionibus,
In alijs rursus artificiosum epilogum non dicere.
Sed iam te detinet ille indoctus præsidi,
Ille inquisitor antiquorum, cuius iamborum liber,
Rationaliū, Grammaticorū, Rhetorū, Philosophorum,
Metricorum, Historicorū, Mechanicorum, aliorum.

Sed

Ἀλλ' ὥσπερ ἄλλος Ἀχιλλεὺς, Τήλεφον τρώσας δίκην,
Αὐτὸς πάλιν ἰάσεται τὴν σύγχυσιν καθάρας.
Πεντάβιβλος, ὡς ἔφημεν, ἡ βίβλος τῶν ῥητόρων,
Καὶ ἃ προγυμνασμάτων μὲν διδάσκει τὸ βιβλίον,
Καὶ ἅπερ δὲ τὸ στάσεων, προέφθημεν διδάξαι.
Τὸ δὲ περὶ εὑρέσεων, τέσσαρας τόμους ἔχει.
Ὧν περὶ προοιμίων μὲν ὁ πρῶτος ἐκδιδάσκει.
Τῶν προοιμίων τέσσαρα τυγχάνει δὲ τὰ εἴδη,
Τὸ ἐκ τῆς ὑπολήψεως προσώπων καὶ πραγμάτων,
Τὸ ἐκ τῆς διαιρέσεως, καὶ ἐκ περιουσίας.
Ἀπὸ καιροῦ τὸ τέταρτον. ταῦτα τοῦ πρώτου τόμου,
Καὶ ἔτι τὸ προοίμιον, οὗ μέχρι δεῖ πλατύνειν.
Ὁ δεύτερος ὁ τόμος δὲ διδάσκει τοῦ βιβλίου,
Μὴ μετὰ τὸ προοίμιον εὐθέως διηγεῖσθαι,
Ἄτεχνον εἶναι τοῦτο γὰρ καὶ οἴεται, καὶ λέγει.
Χρῆσθαι προκαταστάσει δὲ, τῇ καὶ προδιηγέσει,
Καὶ τότε πρὸς διήγησιν φησὶ κεχωρηκέναι.
Ἅπερ ἡμεῖς ἐλέγχοντες, ἐξήλθομεν εἰς πλάτος.
Λέγει καὶ τὴν διήγησιν οἷς χρὴ πλατύνειν τρόποις.
Καὶ τρεῖς δὲ διηγήσεων διδάσκει σοι τοὺς τρόπους,
Ἁπλοῦν καὶ ἐγκατάσκευον σὺν τῷ ἐνδιασκεύῳ,
Καὶ πῶς ἑκάστῳ τῶν τριῶν ἁρμόδιον κεχρῆσθαι.
Ταῦτά σοι καὶ ὁ δεύτερος τούτου διδάσκει τόμος.
Ὁ τοῦ περὶ εὑρέσεων τούτου δὲ τρίτος τόμος,
Εἰσαγωγὰς διδάσκει σοι, καὶ λύσεις κεφαλαίων.
Ὅτι τὰ σὰ κεφάλαια δεῖ θετικῶς εἰσάγειν,
Οἷον, καλὸν τὸ πράττεσθαι ὃ θέλεις λέγειν πρᾶγμα.
Κἂν θετικῶς εἰσάγῃς δὲ, οὕτως εἰσάγειν δέον.
Πρῶτον ἐπιχειρήματι, εἶτα δὲ ἐργασίᾳ,
Καὶ τρίτως ἐνθυμήματι. συμπέρασμα δὲ τοῦτο.
Ἢ καὶ ἐπενθυμήματι, ποτὲ καὶ τῷ πλαστῷ δέ.
Οὕτως εἰσάγειν μου τὰ σὰ κεφάλαια διδάσκει.
Πάλιν δὲ τὰ κεφάλαια λύειν τοῦ ἀντιδίκου,
Πρῶτα, τούτοις τοῖς τέτρασιν οἷς περ σοι καταλέξω.
Προτάσει, καὶ ὑποφορᾷ, ἀντιπροτάσει, λύσει.
Μετὰ δὲ αὐτὰ τὰ τέσσαρα, θέσει κεχρῆσθαι λέγει.
Ἣν ἄρσιν, οὐχὶ θέσιν δὲ ὁ ἀμαθὴς σοὶ λέγει.
Οἷον, οὐ χρὴ τόδε ποιεῖν, οὐ γὰρ καλὸν διά τι.
Καὶ τῷ ἐπιχειρήματι, εἶτα τῇ ἐργασίᾳ,
Εἶτα τῷ ἐνθυμήματι, ὃ συμπεραίνει ταῦτα.
Καί γε ἐπενθυμήματι εἰ θέλεις, καὶ πλαστῷ δὲ,
Ὁ τρίτος τῶν εὑρέσεων οὕτω διδάσκει τόμος.
Ὁ τοῦ περὶ εὑρέσεων τέταρτος πάλιν τόμος,
Σχήματα δεκατέσσαρα διδάσκει τῶν ἀγώνων,
Ὃ καθ' ὑπόθεσιν αὐτὸς ὁ Τζέτζης εἶναι λέγει,
Ἀντίθετον ψευδόμενος ἐκεῖνος ὀνομάζων.
Εἰς τὸ περὶ μεθόδου γὰρ δεινότητος δεικνύει,
Ἄλλο λαλῶν ἀντίθετον, ὡς ἐνθάδε ψευστάζει.
Καὶ Τζέτζης οἷος πέφυκε, δεικνύει τοῖς φρονοῦσι,
Ἀλλὰ τὰ δεκατέσσαρα σχήματα τούτου μάθε.
Ἀντίθετον, περίοδος, πνεῦμα, καὶ ἡ ἀκμὴ δὲ,
Τάσις τε, τὸ διλήμματον, παρήχησις, καὶ κύκλος,
Τὸ ἐπιφώνημα, τροπὴ, καὶ λέξεως σεμνότης,
Εἶτα καὶ τὸ κακόζηλον, καὶ ἐσχηματισμένον,
Καὶ προβλημάτων σύγκρισιν εἰσφέρει τελευταίαν.

Sed quemadmodũ alius Achilles, Telephi qui uulnerauit (instar,
Ipse rursus medebitur, confusionẽ cũ purgarit.
Quinquepartitus, ut diximus, liber rhetorum,
Et quæ progymnasmatum quidem doceat liber,
Et quæ liber statuum, iam antea docuimus.
Ille autem de inuentionibus quatuor tomos habet,
Quorum de procemijs quidem primus docet.
Procemiorum autem quatuor sunt species:
Quæ est ex suspicione personarum atq; negociorum,
Quæ ex diuisione, atq; ex abundantia,
A tempore autem quarta. hæc ex primo tomo,
Et insuper, procemium quousq; oporteat dilatare.
Secundus autem tomus docet libri,
Non post procemium statim narrandum,
Præter artem enim hoc & arbitratur & dicit:
Vti autem præconstitutione, atq; prænarratione,
Et tunc ad narrationem dicit accedendum.
Quæ nos arguentes, euagati sumus perlatè.
Dicit & narrationem, quibus sit dilatanda modis,
Et tres autem narrationum docet te modos,
Simplicem, apparatum, cum endiasceuo.
Et ubi singulo trium conueniens sit uti,
Hæc & secundus huius te docet tomus.
De inuentionibus autem huius tertius tomus,
Introductiones docet te, atq; solutiones capitum:
Quoniam tua capita oportet positiuè inducere,
Vt, honestum agere, quod uis dicere actum:
Etsi positiuè inducas, sic inducere oportet,
Primum argumento quopiam, deinde ergasia.
Et tertiò enthymemate, conclusio autem hoc,
Vel etiam epenthymemate, aliquando etiam fictio.
Sic introducere tua capita docet.
Rursus autem capita soluere aduersarij,
Primum his quaternionibus quos tibi numerabo,
Protasi, & hypophora, antiprotasi, solutione.
Post quatuor autem illa, thesi utendum dicit,
Quam uerò arsin, non thesin, indoctus tibi dicit.
Quale: non oportet hoc facere, non enim honestũ, cur?
Et epicheremate, deinde ergasia,
Deinde enthymemate, quod concludit hæc.
Atqui epenthymemate si uis, atq; fictorio uti,
Tertius inuentionum hæc docet tomus.
De inuentionibus quartus rursum tomus,
Figuras quatuordecim docet agonum:
Quod secundum hypothesim ipse Tzetzes esse dicit,
Antitheton falsò ille quod appellat.
In de methodo enim uehementiæ dicit
Aliud loquens antitheton, quare hic falsus est.
Et Tzetzes qualis sit, ostendit prudentibus. οἷον
Sed quatuordecim figuras huius disce,
Antitheton, periodus, spiritus, & uigor,
Intensio, dilemmaton, parechesis & circus,
Epiphonema, trope, & dictionis grauitas.
Deinde & cacozelum, atq; eschematismenon,
Et problematum comparationem inducit ultimam.

Ἔχεις καὶ τῶν εὑρέσεων τοὺς τέσσαρας τοὺς τόμους.
Τῶν ἰδεῶν ἡ βίβλος δὲ εἰς δύο διαιρεῖται.
Ἑπτὰ ἰδέας λόγου δὲ ταύτῃ σοι πρῶτον λέγει.
Σαφήνειαν, καὶ μέγεθος, κάλλος, γοργότητά τε,
Καὶ ἦθος, καὶ ἀλήθειαν, δεινότητα σὺν ταύταις,
Ὧνπερ τὰς τρεῖς μὲν γενικὰς διδάσκει πεφυκέναι.
Σαφήνειαν, καὶ μέγεθος, καὶ σὺν αὐταῖς τὸ ἦθος,
Ἐξ ἰδεῶν ἑτέρων σοι λέγων συνεστηκέναι.
Τὰς δὲ λοιπὰς τὰς τέσσαρας, καθ' ἑαυτὰς ὑπάρχειν,
Τὸ κάλλος, τὴν γοργότητα, καὶ τὴν ἀλήθειάν δε,
Καὶ τὴν δεινότητα αὐτήν, ἣν καὶ τρίτην σοι λέγει.
Οὕτως αὐτὰς τοπρότερον ἑπτὰ τυγχάνειν λέγει,
Εἶθ' ὥσπερ ἐκλαθόμενος ἑπτὰ εἰπεῖν ἐκείνας,
Ἓξ ταύτας παραδίδωσι τοιουτοτρόπῳ.
Ποιητικὰς γὰρ λέγει σοι ἰδέας σαφηνείας,
Αὐτὴν τὴν καθαρότητα, μετὰ τῆς εὐκρινείας.
Ἓξ πάλιν τοῦ μεγέθους δέ, ὧνπερ αἱ κλήσεις αὗται·
Σεμνότης, καὶ περιβολή, τραχύτης, καὶ λαμπρότης,
Πέμπτη σὺν ταύταις ἡ ἀκμή, καὶ ἕκτη δὲ σφοδρότης.
Ποιητικὰς τοῦ ἤθους δέ, τέσσαρας, ὧν αἱ κλήσεις,
Ἐπιεικές, ἀφέλεια, ἀλήθεια, βαρύτης.
Ὧν ἡ βαρύτης καθ' αὐτὴν οὐ δύναται συστῆναι.
Ἐκ τῆς ἐπιεικείας δὲ αὐτῆς, καὶ ἀφελείας,
Βλέπεις νῦν τὴν ἀλήθειαν, πῶς ἐν τῷ ἤθει τάττει.
Καὶ ἃς ἑπτὰ πρὶν ἔλεξε, πῶς ἓξ νῦν εἰσι μόναι.
Εἶτα καὶ μόρια ὀκτώ, τῶν ἰδεῶν ἑκάστης,
Τῶν εἰδικῶν, οὐ γενικῶν, ταῦτα φησίν, ἃ μάθε.
Ἔννοιαν, λέξιν, μέθοδον, σχήματά τε καὶ κῶλα,
Συνθήκην, καὶ ἀνάπαυσιν, καὶ τὸν ῥυθμὸν σὺν τούτοις.
Καὶ ἐν τῷ πρώτῳ τόμῳ μὲν τῶν ἰδεῶν διδάσκει,
Ἐκ τῶν ἑπτάεξ ἰδεῶν, περὶ τριῶν καὶ μόνων,
Περὶ τῆς σαφηνείας τε, μεγέθους, καὶ τοῦ κάλλους.
Ἐν τῷ δευτέρῳ τόμῳ δὲ τὰς τεσσαρέτρας λέγει,
Γοργόν, ἦθος, ἀλήθειαν, δεινότητα σὺν ταύταις.
Οὗ ἤθους, σοὶ ἐδίδαξε τέσσαρας τὰς ἰδέας.
Μίαν δὲ τὴν ἀλήθειαν εἶπον ἐκ τούτων εἶναι.
Ἐν τῷ δευτέρῳ τόμῳ μὲν διδάσκει περὶ τούτων,
Καὶ ποῖον τὸν δικανικὸν χρὴ λόγον πεφυκέναι,
Ποῖον τὸν πανηγυρικόν, ποῖον τῆς συμβουλῆς τε.
Καὶ χαρακτῆρας εἶτα δὲ σοφῶν διδάσκει λόγων,
Καὶ συμπεραίνει τολοιπὸν τῶν ἰδεῶν τὴν βίβλον.
Ἐν τῷ περὶ μεθόδου δὲ δεινότητος βιβλίῳ,
Μηδὲν μεθόδου ἄξιον δεινότητος συγγράψας,
Πέντε δὲ καὶ τριάκοντα τρόπους διδάξας μόνους,
Καὶ τούτων ἄλλους ἀσαφῶς, ὥσπερ ὁ πρῶτος ἔχει,
Ἄλλους ψευδῶς, ἀτέχνως δέ, οὓς ἤλεγξεν ὁ Τζέτζης,
Ὡς ἄλλους πάλιν ἀλλαχοῦ ῥήτορας, φιλοσόφους,
Καὶ πᾶσαν τέχνην λογικὴν ἁπλῶς μετερχομένους.
Ὧν βίβλος ὅλη γέγραπται τῶν λογισμῶν τῷ Τζέτζῃ,
Ὃς ἀμαθὴς κηρύττεται τῷ σεβαστῷ ἐπάρχῳ.
Τίς δὲ παπᾶς ὢν ἀληθῶς πάνσοφος τῶν πανσόφων,
γράφων Ταῦτα διδάξας, ἔληξεν ὁ Ἑρμογένης † γράφειν,
Καὶ συμπεραίνει δὲ τὴν τέχνην τῶν ῥητόρων,
Ἐν τῷ περὶ μεθόδου σοι δεινότητος βιβλίῳ.

ΠΕΡΙ

Habes & inuentionum quatuor tomos.
Idearum autem liber in duo diuiditur.
Septem formas autem orationis hic tibi primùm dicit,
Claritatẽ, & magnitudinẽ, pulchritudinẽ, celeritatem,
Et morem, & ueritatem, uehementiamq; cum his.
Quarum tres quidem genericas docet esse,
Claritatem & magnitudinem, cumq; ipsis morem,
Ex ideis alijs tibi dicens constitutas fuisse.
Reliquas autem quatuor per se esse,
Pulchritudinem, celeritatem, atq; ueritatem,
Et uehementiam ipsam, quam & tertiam tibi dicit.
Sic ipsas prius septem esse dicit.
Siue tanquam oblitus septem dixisse illas,
Sex hæc tradit tali modo.
Poëticas enim dicit tibi ideas claritatis,
Ipsam puritatem, cum eucrinecia.
Sex autem rursus magnitudinis, quorum nomina hæc,
Semnotis, atq; peribole, trachytis & lamprotis,
Quinta cum his acme, & sexta sphodrotis.
Poëticas moris autem quatuor: quarum nomina,
Aequitas, simplicitas, ueritas, grauitas.
Quarum grauitas per se non potest constare.
Ex æquitate autem ipsa, atq; simplicitate,
Vides nunc ueritatem, quomodo in more ponat:
Et quas septẽ dixit prius, quomodo sex sunt nunc solæ.
Deinde & particulas octo, idearum uniuscuiusq;,
Specificarum, non genericarum, hæc inquit, quæ disce:
Enniam, lexin, methodum, figuras, atq; membra,
Synthecen, & anapausin, & rhythmum cum his.
Et in primo tomo quidem idearum docet,
Ex septemsex ideis, de tribus etiam solis,
De claritate, atq; magnitudine, & pulchritudine.
In secundo autem tomo quatuortres dicit,
Celeritatem, morem, ueritatem, uehementiam cum his.
Cuius moris te docuit quatuor ideas,
Vnam autem ueritatem dixit ex his esse.
In secundo autem tomo docet de his,
Et qualem iudicialem oporteat orationem esse,
Qualem panegyricam, qualem deliberationis.
Et uerò characteres deinde sapientũ docet orationum,
Et concludit deinceps idearum librum.
In eo autem qui est de methodo uehementiæ libro,
Nihil methodo dignum uehementiæ cum scripsisset:
Quinq; autem & triginta modos cum docuisset solos,
Et horum alios obscurè, quemadmodum primus habet,
Alios falsè, sineq; arte, quos arguit Tzetzes,
Sicut alios rursum ubiq; rhetores ac philosophos,
Et omnem artẽ logicen simpliciter aggredientes, (tza.
Quorũ liber integer scriptus est ratiocinationũ à Tze-
Qui indoctus prædicatur apud Augustum præsidem.
Quis autẽ Papas, uerè sapientißimus sapientißimorum
Hæc qui docuit, desiuit Hermogenes à scribendo,
Atq; concludit artem rhetorum,
In de methodo tibi uehementiæ libello.

DE

ΠΕΡΙ ΙΛΙΣΣΟΥ ΠΟΤΑΜΟΥ ΑΤΤΙΚΟΥ, καὶ μέλιτος ὑμηττίου. ἐγράφη δ'. · το.

Ὁ Ἰλισσὸς, προείρηκα ὡς ποταμὸς ὑπάρχει,
Ῥέων ἐν τῇ τῶν Ἀθηνῶν. ὁ Ὑμηττὸς δ' ὄρος,
Ἐν ᾧ μέλι τὸ κάλλιστον ἁπάντων τῶν μελίτων.
Γνώρισμα δὲ τοῦ μέλιτος τούτου τοῦ Ὑμηττίου,
Τὸ μὴ ἐφίπτασθαι αὐτῷ, μηδ' ἐγκαθίζειν μυίας.
Αἴτιον τούτου νόει δὲ τὸν θύμον πεφυκέναι.
Ὁ Ὑμηττὸς βοτάνας γὰρ ἐκφύει, θύμους κλῆσιν,
Ἐξ ὧν τὸ μέλι γίνεται μελίσσαις ταῖς ἐκεῖσε,
Ὅπερ αἱ μυῖαι φεύγουσι, τῷ δριμυγμῷ τοῦ θύμου.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΔΩΡΕΩΝ, ΑΣ ΑΝΤΩΝΙΟΣ τῇ Κλεοπάτρᾳ χαρίζεται. τοα.

Ἔχεις καλλίστως ἅπασαν ταύτην τὴν ἱστορίαν,
Διακοσιοστὴν πεντηκοστὴν καὶ τρίτην μοι γραφεῖσαν.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ, ΑΡΗΙ ΘΟΩ ΚΑΙ ΑΘΗΝῌ, καὶ ἐμοὶ μελήσει, καὶ λευκαῖς κόραις. τοβ.

Δύο αἱ ἱστορίαι μὲν, ἐγράφησαν δ' ὡς μία,
Καὶ ἄλλαι πάλιν ἀλλαχοῦ. λεκτέον δέ μοι ταύτας.
Ἐν Ἰλιάδι φέρεται Ὁμήρου Ἀφροδίτη,
Ἐκ Διομήδους τῇ χειρὶ δόρατι τετρωμένη.
Καὶ τῷ Διῒ δὲ λέγουσα τὴν ἐν τῇ μάχῃ τρῶσιν.
Ὁ Ζεὺς αὐτῇ, ἀπέχου δὲ, φησὶν, ἐκ τῶν τῆς μάχης,
Ταῦτα δ' Ἄρηϊ θοῷ, καὶ Ἀθήνῃ πάντα μελήσει.
Ἔχεις τὴν μίαν ἐνθαδὶ λήξασαν ἱστορίαν.
Ἄκουε καὶ τὴν ἄλλην δὲ νῦν λέγοντί σοι ταύτην.
Γαλάται οἱ ἑσπέριοι, οὔπω δὲ καὶ ἑῷοι,
Τοῦ Βρέννου βασιλεύοντος τούτων τοῖς τότε χρόνοις,
Ἀνασκιρτήσασαι πολλαὶ τοῦ Ῥήνου μυριάδες,
Λεηλατοῦντες ἔδραμον πᾶσαν σχεδὸν Ἑλλάδα.
Ὡς δ' ὕστερον παρενέβαλλον καὶ περὶ γῆν Δελφίδα,
Τὸ ἱερὸν Ἀπόλλωνος ἐθέλοντες συλῆσαι,
Μαντευομένοις τοῖς Δελφοῖς ἐκ Φοίβου περὶ τούτων,
Χρησμὸς ἐξέπεσε μαντικὸς ἐν ἰαμβικῷ μέτρῳ.
Ἐμοὶ μελήσει ταῦτα, καὶ λευκαῖς κόραις.
Τὴν Ἀθηνᾶν καὶ Ἄρτεμιν λευκὰς δ' εἰρήκει κόρας.
Λοιπὸν ἐκ τόπων δεξιῶν, καὶ τόπων δυσεισβόλων,
Ὁ ἱερὸς μόνος λαὸς σύμπασιν ἀντιστάντες,
Πολλοὺς κτανόντες ἀπ' αὐτῶν, πολλοὺς καὶ τραυματίας
Δεινῶς κατετραυμάτισαν, καὶ Βρέννον δὲ σὺν τούτοις.
Τραυματιῶν δ' ἀριθμὸς τὸ ἀκριβὲς οὐκ οἶδα,
Εἰ τεσσαράκοντα ποσῷ ὑπῆρχε μυριάδων,
Εἴτ' οὖν γε τεσσαράκοντα ὁμοίως χιλιάδων.
Οὓς κατακόψαι σύμπαντας ὁ Βρέννος εἰπὼν τότε,
Καὶ σὺν τοῖς ἄλλοις καὶ αὐτὸν μὴ ἐμποδίζειν τούτους,
Ἔπεισε τούτους προχωρεῖν ἐπὶ τὰ πρόσω τότε.
Ἐλθόντες δ' εἰς Βυζάντιον, ἐκεῖθεν περαιοῦνται·
Ὅθεν καὶ Πέραν λέγεται τοῦ Βυζαντίου τόπος.
Ἐκ τῆς διαπορθμεύσεως ἐκείνων, οἱ Γαλάται
Περὶ Καππαδοκίαν τε καὶ περὶ Ἅλυν πάλιν,
Ἡ ἀπ' αὐτῶν ἑῴα νῦν καλεῖται Γαλατία,
Κατῴκησαν αὐτῶν τοῖς ἐκεῖ τριχῇ διῃρημένων.
Οὕτω μὲν εἶπεν ὁ χρησμὸς, ἐμοὶ λευκαῖς τε κόραις.

Ἐγὼ

DE ILISSO FLVVIO ATTICO, & melle Hymettio. scripta est.

370.

ILissus, prædiximus quòd fluuius est,
Fluens in regione Atheniensium. Hymettus aūt mons,
In quo mel præstantissimum omnium mellium.
Indicium autem mellis huius Hymettij,
Quòd non aduolant illi, neq; insidunt muscæ.
Causam autem huius scito thymum esse.
Hymettus enim herbas germinat, Thymos nomine,
Ex quibus mel fit ab apibus quæ illic sunt,
Quod muscæ fugiunt ob asperitatem thymi.

DE DONIS QVAE ANTONIVS Cleopatræ donat. 371.

HAbes pulcherrimè uniuersam hanc historiam,
Ducentesimam quinquagesimā & tertiā scriptam.

DE HOC, MARTI CELERI ET Palladi, & mihi curæ erit, & albis puellis. 372.

DVæ historiæ quidem, scriptæ autem sicut una,
Et aliæ rursus alibi. dicendæ autem mihi hæ.
In Iliade inducitur ab Homero Venus,
A Diomedis manu, hasta uulnerata,
Et Ioui uerò dicens illam in pugna uulnerationem.
Iupiter autem ipsi, Abstine, inquit à pugna, «
Hæc autem Marti celeri, & Palladi omnia curæ erunt. «
Habes unam hic finitam historiam.
Audi uerò nunc & aliam dicentem tibi hanc.
Galatæ occidentales, nondum uerò etiam orientales,
Brenno regnante illis tunc temporibus,
Cum erupissent multæ Rheni myriades,
Prædantes percurrerunt totam fermè Græciam.
Vt autem irruperunt & circa terram Delphicam,
Templum Apollinis uolentes expoliare,
Cum ab oraculo peterent Delphi de his,
Oraculum excidit uaticinale iambico metro:
Mihi curæ hæc erunt, atq; albis puellis. «
Palladem uerò atq; Dianam, albas dixit puellas. (dum,
Deinceps ex locis dextris, et locis difficilib. ad irrūpen-
Sacer solus populus, uniuersis sese opponentes,
Multos occidentes ex ipsis, multosq; uulneribus
Grauiter uulnerarunt, & Brennum cum his:
Vulneratorum autem numerum exactè nescio,
An quadraginta quantitate fuit myriadum,
An potius quadraginta similiter milium.
Quos se cōcidisse uniuersos Brennus cum dixisset tunc,
Et cum alijs & ipsum se non impediturum hos,
Suasit hos procedere in loca ulteriora tunc.
Cum uenissent autem Byzantium, illinc transeunt.
Vnde & Peran dicitur Byzantij locus,
Ex transfretatione illorum. Galatæ
Circa Cappadociam, & circa Halym rursus,
Quæ ab ipsis Orientalis nunc uocatur Galatia,
Habitantibus illic trifariam diuisis.
Sic dixit quidem oraculum, Mihi albisq; puellis.

Ego

Ἐγὼ δ' εἶπον, ᾧ ἔγραψα ταῦτα, λευκαῖς νῦν κόραις,
Τὰς ἐπινοίας τὰς ἐμάς, αἷσπερ τεχνῶ τοὺς λόγους.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΝΕΚΤΑΡΟΣ, ΚΑΙ ΤΟΥ, οὔτις τοι θεός εἰμι. τογ.

Δύο αἱ ἱστορίαι μὲν τυγχάνουσι καὶ αὗται,
Ὡς μία δ' ἐγράφησαν, καὶ ἄλλαι ἀλλαχόσε,
Ὅπως ἀντιστοιχήσωσι τὰς διπλοτριπλωμένας.
Καὶ δὴ περὶ τοῦ νέκταρος λεκτέον μοι τὸ πρῶτον.
Τὴν ἀμβροσίαν τῶν θεῶν βρῶσιν φασὶν οἱ μῦθοι,
Τὸ νέκταρ πόσιν δ' αὐτῶν. ταῦτα πλαστὰ δ' ὑπάρχει.
Βροτοῖς γὰρ θέλοντες θεοὺς μηδὲν ὁμοίους δεῖξαι,
Μηδὲ φθαρτὸν κεκτῆσθαι τι, ἔπλασαν ἅπερ ἔφην,
Βρῶσιν βροτοῖς μὴ ὅμοιον, ὅπερ ἡ ἀμβροσία.
Πόσιν δὲ νέκταρ, μὴ φθαρτόν. κτῶ γὰρ ἐστὶ φονεύω.
Ἡ μὲν περὶ τοῦ νέκταρος τοιαύτη ἱστορία.
Τὴν δὲ τοῦ, οὔτις τοι θεός, ἄκουσον ἱστορίαν.
Ἐν Ὀδυσσείᾳ Ὅμηρος τὸν Ὀδυσσέα φέρει,
προσαίτην Ῥακοδυτοῦντα, πενιχρόν, ὥσπερ † προσαίτην ξένον,
Εἰς χοιρεῶνας τοὺς αὐτοῦ πρὸς Εὔμαιον ἱκέσθαι.
Εἶτα καὶ τὸν Τηλέμαχον ἐκ Σπάρτης ἐπιστρέφει,
Εἰς χοιρεῶνας τοὺς αὐτοὺς πρὸς Εὔμαιον ἱκέσθαι,
Καὶ τὸν πατέρα κατιδεῖν ἐκεῖ τὸν Ὀδυσσέα,
Γέροντά τε καὶ πενιχρὸν ἅμα, καὶ ῥακοδύτην.
Καὶ ἀγνοεῖν τίς ἐστιν, εἴτε καὶ γῆς ὁποίας.
Ἐπεὶ πρὸς Πηνελόπην δὲ τὴν ἑαυτοῦ μητέρα
Τηλέμαχος ἀπέσταλκε τὸν Εὔμαιον ἱκέσθαι,
Γνωρίσαι θέλων Ὀδυσσεὺς αὐτὸν τῷ Τηλεμάχῳ,
Ἔξω μικρὸν περιελθών, ἐκδύεται τὰ ῥάκη,
Καὶ γῆρας ἀποτίθεται τὸ τούτῳ πεπλασμένον.
Ὃ ἔκπληξις ἐστὶν Ἀθηνᾶς, καὶ νεότης ἐκείνου.
Αἴφνης δ' ἰδὼν Τηλέμαχος ἐκεῖνον ἠλλαγμένον,
Τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀπέστρεψε πρῶτον ἐκπεπληγμένος,
Μή τις θεὸς καθέστηκεν, ἤγουν σοφὸς καὶ μάγος.
Καὶ ἀνεβόησε τρανῶς, ὡς πρὸς ἐκεῖνον λέγων·
» Ἀλλοῖός μοι ξεῖνε φάνης νέον ἠὲ πάροιθεν.
Πρὶν γὰρ ἐῴκεις γέροντι, πένητι, ῥακοδύτῃ,
Νῦν δὲ θεοῖς οἳ Ὄλυμπον οἰκοῦσιν, ἤγουν ἄστροις.
Μή που θεὸς καθέστηκας, ἤγουν σοφὸς καὶ μάγος.
Ὁ Ὀδυσσεὺς πρὸς ταῦτα δὲ φησὶ τῷ Τηλεμάχῳ·
» Οὔτις τοι θεός εἰμι, τί μ' ἀθανάτοισιν ἐΐσκεις;

ΠΕΡΙ ΤΟΥ, ΟΥΔΕ ΔΩΔΕΚΑΚΡΟΥνον ἔχομεν στόμα, καθά φησιν ὁ Κρατῖνος. τοδ.

Ἦν ἐννεάκρουνος πηγὴ Ἀθήναις Καλλιρρόη,
Ὁ κωμικὸς Κρατῖνος δὲ περὶ αὐτοῦ που λέγει,
» Ἄναξ Ἄπολλον, τῶν ἐπῶν τῶν ῥευμάτων,
» Καναχοῦσι πηγαὶ δωδεκάκρουνον στόμα.
» Ἰλισσὸς ἐν φάρυγγι, τί ἂν εἴποιμι;

ΠΕΡΙ ΛΟΓΙΚΩΝ ΟΣΤΡΕΩΝ ΚΑΙ μαργάρων. τοε.

Ἐν τῇ θαλάσσῃ τῇ Ἰνδῶν, ἐν νήσῳ Περιμούδᾳ,
Καὶ νήσῳ τῇ Ἐλύρᾳ δέ, καί τισιν ἄλλαις νήσοις,
Ἐν ἀβαθεῖ θαλάσσῃ δέ, καί γε καθαρωτάτῃ,
ὄστρεα † Ὀστρέοις λόγος φύεσθαι, ἃ κύει τοὺς μαργάρους.
Διττὸν δὲ λόγον λέγουσι τῆς μαργαρογενείας.

Οἱς

Ego autem dixi, cui scripsi hæc, albas nunc puellas,
Cogitationes meas, quibus fabrico orationes.

DE NECTARE: ET ILLO, NVLlus tibi deus sum. 373.

Dvæ historiæ quidem sunt & istæ,
Vt una autem scriptæ sunt. & aliæ alibi,
Vt contraponderent ijs quæ bifariam triplicatæ sunt.
Et sanè de nectare dicendum est à me prius.
Ambrosiam deorum escam dicunt fabulæ,
Nectar autem potionem eorum. hæc autem ficta sunt.
Mortalibus enim uolunt deos nihil similes ostendere,
Neq; corrumpendũ habere aliquid, finxerunt quæ dixi
Escam mortalibus non similem, quòd Ambrosia:
Potionẽ aũt Nectar, nõ corruptũ. κτῶ enim est occido.
Hæc quidem de Nectare talis historia.
Illam autem huius, Nullus tibi deus, audi historiam.
In Odyssea Homerus Vlyssem inducit,
Pannis obsitum, pauperem, uelut mendicantẽ hospitem,
In suilia sua, ad Eumæum uenisse.
Deinde & Telemachum ex Sparta introducit,
In suilia sua ad Eumæum uenisse,
Et patrem conspicere illic Vlyssem,
Senem atq; pauperem, simulq; pannosum:
Et ignorare quis esset, siue etiam cuius terræ.
Postquàm ad Penelopem uerò suam matrem
Telemachus misit Eumæum ut iret,
Notum facere uolens Vlysses sese Telemacho,
Extrà paulum egressus, exuit pannosas uestes,
Et senectutem deponit, quæ ipsi ficta erat.
Quod stupor est Palladis, & iuuenta illius.
Statim conspicatus autem Telemachus illum mutatum,
Oculos auertit primùm attonitus,
Ne quis deus esset, siue sapiens, atq; magus,
Et exclamauit clarè, ad illum dicens:
Alius mihi hospes uideris modò, quàm antea. »
Antè enim similis apparebas seni, pauperi, pannoso:
Nunc autem dijs qui olympum habitant, nempe astris.
Nunquid deus fuisti, scilicet sapiens, atq; magus?
Vlysses ad hæc autem inquit Telemacho:
Nullus tibi deus sum, cur me immortalibus similẽ facis? »

DE HOC, NEQVE DVODECIM fontium habemus os, ut inquit Cratinus. 374.

Erat nouem riuorum fons Athenis Callirrhoë,
Comicus Cratinus uerò de ea alicubi dicit,
Diue Apollo carminum fluentium, »
Resonant fontes, duodecim scaturiginum os, »
Ilissus in ualle: quid dicam? »

DE RATIONALIBVS OSTREIS, atq; margaritis. 375.

In mari Indorum, in insula Perimude,
Et uerò insula Elyra, & quibusdam alijs insulis.
In non profundo mari autem, atq; purißimo,
Ostrea rumor est nasci, quæ pariunt margaritas.
Duplicẽ aũt rationẽ tradũt margaritarũ generationis.

Aliquas

Οὓς μὲν γὰρ τούτων λέγουσιν ἐξ ἀστραπῆς γεννᾶσθαι,
Οὓς δέ μοι πάλιν λέγουσιν εἶναι χειροποιήτους.
Καὶ πρῶτον μοι κατάκουε τοὺς ἀστραπῆς μαργάρους.
Φασί τινες, τὰ ὄστρεα ταῦτα τὰ τῶν μαργάρων,
Τὰς πτύχας ἀναπτύξαντα, μένειν κεχηνωμένα.
Τῆς ἀστραπῆς συλλάμψης δὲ μέσον πτυχῶν ἐκείνων,
Εἶναι γὰρ ἔφην ἀβαθῆ τὴν θάλασσαν ἐκείνην,
Εὐθὺς σφαιροῦσθαι κατ' αὐτὰ τὰ ὄστρεα, μαργάρους.
Εἶναι ὀστρέων τούτων δὲ φασὶ καὶ βασιλέα,
Ὅσπερ καὶ μείζω μάργαρον, καὶ κάλλιστον ἐκφύει.
Καὶ καθεξῆς δὲ οἱ λοιποί. ταῦτά μοι περὶ τούτων.
Τοὺς τυπωτοὺς δὲ μάνθανε νῦν, καὶ χειροποιήτους.
Τί σιδηροῦν τυπάριον εἰς σφαίρωσιν μαργάρων
Κρατῶν, καὶ ὀβελίσκον δέ, ὅστις θηρᾷ μαργάρους,
Εἰσέρχεται, καὶ τίθησιν ἔγγιστα τοῦ ὀστρέου
Τὸ σιδηροῦν τυπάριον, τῷ δ' ὀβελίσκῳ νύττει
Τὸ ὄστρεον, ἐκρέει δέ τι ὡς ἰχὼρ ἐκ τούτου.
Ὅσπερ χυθὲν καὶ τυπωθέν, μαργάρου πῆξιν φέρει.
Ταῦτα περὶ μαργάρων μὲν φασὶν οἱ γεγραφότες.
Ἐγὼ δὲ τὸ φυσίκευμα τοῦ ἀστραπῆς οὐ στέγω,
Ἔγγιστα μύθων δὲ δοκῶ τοὺς ἐξ ἰχώρων πάλιν.
Λέγω δ' ἐκεῖ τὴν θάλασσαν εἶναι καθαρωτάτην,
Καὶ τὰς ἐκεῖσε λάϊγγας ποιεῖν ἀργυροχρόους.
Καὶ λέπη τῶν ὀστρέων δὲ τούτων τῶν μαργαρίδων,
Τυγχάνειν ἀργυρόχροα, καὶ χρόας τοὺς μαργάρους.
Ὅσαι δὲ λάϊγγες ἐντὸς πέσωσι τῶν ὀστρέων,
Γίνονται διαυγέστεροι τῷ λείῳ τῶν ὀστράκων,
Καὶ στίλψιν δὲ λαμβάνουσι, καὶ μάργαροι καλοῦνται.
Ἁπάντων τῶν μαργάρων δὲ κρείττους οἱ ἐξ Ἰνδίας,
Ὑπέρλευκοι, καὶ στίλβοντες, καὶ τῶν εὐσφαίρων ὄντες.
Ἐν Βρεττανοῖς δὲ γίνονται, καὶ χώραις ταῖς ἑτέραις,
Πῇ μὲν ὠχροί, πῇ δὲ κιρροί, καὶ πῇ τῶν κακοσφαίρων.
Καὶ τεχνικοὺς ἐπίσταμαι μαργάρους ἐκ μαργάρων,
Μικροὺς μαργάρους θραύοντες, καὶ λύοντες ἐν τέχνῃ,
Ἄλλους σφαιροῦσι μείζονας. ταῦτα περὶ μαργάρων.
Ὄστρεα νῦν δὲ λογικά, τὰς βίβλους ὀνομάζω.
Μαργάρους πάντως ἐξ αὐτῶν, δοκῶ, νοεῖς τοὺς λόγους.

ΠΑΡΟΙΜΙΑ Η ΛΕΓΟΥΣΑ, ΚΑΙ ΛΙθον οἷον πέτραι ῥαγάδες ἀενάων, καὶ φλέβες τούτων ὠδίνειν ἐπίστανται. τοϛ.

Εὐφράτης, καὶ ὁ Τίγρις δέ, καὶ ὁ Ἰνδός, καὶ Σοῦσος.
Οἱ μὲν Χαλδαίων ποταμοί, οἱ δέ γε τῆς Ἰνδίας,
Ἄλλοι τινές τε ποταμοὶ χωρῶν τῶν διαφόρων,
Καὶ μᾶλλον δὲ οἱ ἄναυροι, καὶ ῥέοντες χειμῶνι,
Ἐν ταῖς ῥαγάσι τῶν πετρῶν τῶν παρ' αὐτοῖς κειμένων,
Γεννῶσι λίθους διαυγεῖς, λίθους τῶν πολυτίμων,
Λυχνίτας, ἀμεθύσους τε, σαπφείρους, ὑακίνθους,
Καὶ πᾶσαν ἄλλην φύσιν δὲ λίθων πολυτίμων.
Οὕτως ἐν πέτραις φύονται τῶν ποταμῶν οἱ λίθοι.
Ἄλλοι δὲ λίθοι φάραγγι γίνονται βαθυτάτῃ,
Εἰς βάθος βαθυτάτῃ μέν, ἀλλὰ καὶ τῶν ἀβάτων.
Κεῖνται δ' ἐν ταύτῃ περιττοὶ τῶν πολυτίμων λίθων.
Ἐπεὶ δ' ἀδύνατον ἐστὶν ἐκεῖσε καταβῆναι,
Νεοσφαγῆ, νεόδαρτα, καὶ ζῶντα σχεδὸν κρέα,

Aliquas enim harum dicunt ex fulgure nasci,
Aliquas autem mihi rursus dicunt esse manu fabricatas.
Et primum mihi audi fulguris margaritas.
Aiunt quidam, ostrea haec margaritarum,
Plicas cum explicauerint, manere aperta.
Fulgure enim irradiante medium plicarum illarum,
(Esse enim dixi non profundum mare illud)
Statim rotundare per se ostrea, margaritas.
Esse ostreis autem his dicunt etiam regem,
Qui & maius margaritũ, & praestantissimũ procreat.
Et deinceps caeteri autem. Haec mihi de his.
Formatas autem disce nunc, atq; manufactas.
Ferrũ quodpiã formatoriũ in rotunditatẽ margaritarũ
Tenens, atq; ueru, quicunq; uenatur margaritas,
Ingreditur, atq; ponit propè ostreum,
Ferrum impressorium, ueru autem pungit
Ostreum. effluit autem quidpiam uelut sanies ex hoc,
Quod fusum, atq; formatum margaritae coagulũ fert.
Haec de unionibus quidem dicunt qui scripserunt.
Ego autem illud naturale fulguris non tolero,
Finitimum fabulis autem arbitror illud ex sanie rursus.
Dico autem illic mare esse purissimum,
Et illic lapillos facere argentei coloris.
Et putamina uerò concharum, harum margaritarum,
Esse argentea, & colores margaritarum.
Quotquot autem lapilli intra ceciderint conchas,
Fiunt splendidiores, leuore concharum,
Et splendorem accipiunt, atq; uniones uocantur.
Omnibus autem margaritis meliores qui ex India,
Supercãdidi atq; resplẽdẽtes, et probè rotũdae existẽtes.
In Britannijs autẽ fiunt, & ex regionibus alijs; (tũdae.
Alibi quidẽ pallidae, alibi aũt ruffae, & alibi nõ bene ro-
Et artificiosas scio margaritas ex margaritis:
Paruas margaritas frangentes, atq; resoluentes arte,
Alias rotundant maiores. haec de margaritis.
Conchas autem nunc rationales libros nomino:
Margaritas omnino ex ipsis, puto, intelligis orationes.

PAROEMIA QVAE DICIT, ET *lapidem, ut petrae fissae, non perpetuorum, & uenae horum dolere sciunt.* 376.

Euphrates atq; Tigris, & Indus, atq; Susus,
Illi quidem Chaldaeorum fluuij, hi autem Indiae,
Alijq; quidam fluuij regionum diuersarum,
Et magis autem modici, & fluentes hyeme,
In scissuris petrarum intra ipsos sitarum,
Generant lapides pellucidos, lapides preciosos,
Lychnites, Amethysosq;, Sappheiros, Hyacinthos,
Et omnem aliam naturam lapidum preciosorum,
Sic in rupibus nascuntur fluuiorum lapides.
Alij autem lapides generantur in ualle profundissima,
In altum profundissima quidem, & immeabili,
Iacent & in hac multi preciosi lapides.
Quoniam autem haud possibile est, illuc ut descẽdatur,
Recẽter iugulata atq; excoriata, et uiuẽtes ferè carnes

Εκεῖσε καταῤῥίπτουσιν ἀς φάραγγα τῶν λίθων.
Θερμοῖς δὲ ὄσι τοῖς κρέασι, κολλῶνται τινὲς λίθοι.
Οἱ δὲ ἐν τοῖς τόποις ἀετοὶ, τὰ κρέα κατιδόντες,
Αὐτοῖς ἐπιπετάσαντες, ἀνάγουσιν ἐκεῖνα.
Οἱ λίθοι καταπίπτουσιν λοιπὸν ἐκ τῶν κρεάτων,
Εν κορυφαῖς ταῖς τῶν πετρῶν, καὶ τόποις τοῖς ἐκεῖσε.
Οἱ λιθοθῆραι δὲ λοιπὸν τοὺς ἀετοὺς ὁρῶντες,
Αγραν καλλίστην φέρουσιν, ἐκεῖσε συνδραμόντες.

ΓΕΡΙ ΤΗΣ ΕΓΚΥΚΛΙΟΥ παιδείας. τοζ.

Εγκύκλια μαθήματα, τὰ λυρικὰ κυρίως,
Κυρίως τε καὶ πρώτιστα ταύτην τὴν κλῆσιν σχόντα,
Από τοῦ κύκλου τὸν χορὸν τὸν λυρικὸν ἑστῶτα,
Ανδρῶν ὄντα πεντήκοντα, λέγειν τὰς μελῳδίας.
Εγκύκλια μαθήματα, τὰ λυρικὰ κυρίως.
Δευτέρως δὲ ἐγκύκλια μαθήματα καλοῦνται.
Ο κύκλος τὸ συμπέρασμα πάντων τῶν μαθημάτων,
Γραμματικῆς, ῥητορικῆς, αὐτῆς φιλοσοφίας,
Καὶ τῶν τεσσάρων δὲ τεχνῶν τῶν ὑπ' αὐτὴν κειμένων,
Τῆς ἀριθμήσεως, μουσικῆς, καὶ τῆς γεωμετρίας,
Καὶ τῆς οὐρανοβάμονος αὐτῆς ἀστρονομίας.
Εγκύκλια μαθήματα δευτέρως, ταῦτα πάντα,
Ως ἔγραψε πορφύριος ἐν βίοις φιλοσόφων,
Καὶ ἕτεροι μυρίοι δὲ τῶν ἐλλογίμων ἀνδρῶν.
Νῦν δὲ γε τὴν γραμματικὴν ἐγκύκλιον παιδείαν
Εἶπον, κατὰ κατάχρησιν, οὐ λόγῳ δὲ κυρίῳ.

ΓΑΡΟΙΜΙΑ, Η ΛΕΓΟΥΣΑ, ΚΑΙ ΓΑΡ εἰ κολοκυνταις κατὰ τὸν κωμικὸν ἐλήμων. τοη.

Τὴν παροιμίαν λέγουσι, λημᾶς ἐν κολοκύνταις,
Οἷς καὶ τὰ πάνυ φανερὰ ἐστὶν ἠγνοημένα.
Από τῶν τυφλωττόντων δὲ ταῖς λήμαις ταῖς μεγίσταις,
Η παροιμία εἴρηται, κατὰ ὑπερβολὴν δέ.
Ποῦ γάρ τις λήμη πέφυκεν ἴση ταῖς κολοκύνταις;
Αριστοφάνης μέμνηται ταύτης, ἐν ταῖς νεφέλαις.
Φέρει πρὸς στρεψιάδην γὰρ λέγοντα τὸν σωκράτη,
Ορᾷς ἐν εἴδει γυναικῶν χωροῦσας τὰς νεφέλας.
Ο δὲ, τὰ πρῶτα μὴ ὁρᾶν, φησὶ πρὸς τὸν σωκράτην.
Εἶτα φησὶν, ὡς μόλις μὲν, ὅμως ὁρᾷ ἐκείνας.
Εἶτα δὲ καὶ ἐγγύτερον ἐκείνων φαινομένων,
Γάλιν σωκράτης πρὸς αὐτὸν φησὶ τὸν στρεψιάδην,
Εἰ κολοκύνταις μὴ λημᾶς, ἤδη μοι ταύτας βλέπεις.

ΓΑΡΟΙΜΙΑ, Η ΛΕΓΟΥΣΑ, ΣΧΕΔΩΥΡγικῶν λαβυρίνθων πλοκαί. τοθ.

Ο Αθηναῖος δαίδαλος τῷ μίνωϊ ἐν κρήτῃ,
Φρούριον πολυέλικτον, σκολιοειδὲς τὴν θέσιν,
Δυσέκβατον εἰργάσατο, λαβύρινθον τῇ κλήσει.
Εἰς ὃν ἦν ὁ μινώταυρος, βροτόφωνον θηρίον.
Γολλοὶ δὲ ἐγκλειόμενοι ἐκεῖσε, ἀνῃροῦντο
Υπὸ τοῦ μινωταύρου μὲν, ὥσπερ τισὶν ἀρέσκει,
Καὶ εὐριπίδῃ δὲ αὐτῷ ἐν δράματι θησεῖ.
Κατὰ τινὰς ἑτέρους δὲ, καμπαῖς δυσεξελίκτοις.
Ως δὲ ὁ θησεὺς σὺν ἕλιξιν ἓξ νεανίαις ἄλλοις,
Καὶ σὺν παρθένοις δὲ ἑπτὰ πρὸς κρήτην ἀπεστάλη.
Διὰ λιμὸν γὰρ καὶ λοιμὸν γενόμενον ἀθήναις,

Ανδ

Illuc proijciunt in uallem lapidum. (lapides.
Calidis aũt existẽtibus carnibus, agglutinantur quidam
Quæ autem in locis aquilæ, carnes conspicatæ,
Ipsis aduolantes, reducunt illas.
Lapidesq; decidunt inde ex carnibus
In uerticibus rupium, atq; in locis illic.
Lapidũ uerò inquisitores deinceps aquilas conspicati,
Prædam optimam ferunt, illuc accurrentes.

DE CIRCVLARI ERVDItione. 377.

Circulares disciplinæ, lyricæ propriè,
Propriè atq; primum hoc nomen habentes,
Ab eo quòd orbicularis chorus lyricus constitutus sit,
Virorum existens quinquaginta, ad dicendũ cãtilenas,
Circulares disciplinæ, lyricæ propriè.
Secundò autem circulares disciplinæ uocantur.
Circulus enim conclusio omnium disciplinarum,
Grammaticæ, rhetoricæ, ipsius philosophiæ,
Et quatuor autem artium sub ipsa positarum,
Arithmeticæ, Musicæ, Geometriæ,
Et cœlum ascendentis ipsius Astronomiæ.
Circulares disciplinæ secundò hæ omnes,
Vt scripsit Porphyrius in uitis philosophorum,
Et alij innumeri uerò doctissimi uiri.
Nunc autem Grammaticen, circularem eruditionem
Dixi per abusum, non ratione autem propria.

PAROEMIA QVAE DICIT, ETEnim si coloquintæ iuxta Comicum lippiebant. 378.

Parœmiam dicunt, lippis in coloquintis,
Quibus etiam admodum clara, sunt ignorata.
À cæcutientibus autem lemis maximis,
Adagium dictum est per hyperbolem.
Vbi enim lema est æqualis coloquintis?
Aristophanes meminit huius in Nubibus.
Inducit ad Strepsiadem enim dicentem Socratem,
Vides in forma mulierum ambulantes nebulas?
Ille autem primùm non uidere dixit ad Socratem:
Deinde inquit, ut uix quidem, tamen uideat illas.
Deinde autem & propius illis apparentibus,
Rursus Socrates ad ipsum inquit Strepsiadem:
Si coloquintis non lippis, iam mihi has uides.

PAROEMIA QVAE DICIT, TVMVLtuariorum labyrinthorum intricamenta. 379.

Atheniensis Dædalus, Minoi in Creta,
Custodiam multinexam, tortuosam situ,
Difficilem accessu fecit, Labyrinthum nomine,
In quo erat Minotaurus, uocis humanæ fera.
Multi autem inclusi illic, interficiebantur
À Minotauro, ut quibusdam placet,
Et Euripidi ipsi in fabula Thesei.
Secundũ quosdã alios autem, flexibus inextricabilibus.
Vt autem Theseus cum coætaneis sex iuuenibus alijs,
Et cum uirginibus septem in Cretam missus est,
Propter famem enim & pestilentiã grassantẽ Athenis,

Eo

Ἀνθ' ὑπὲρ τὸν Ἀνδρόγεων τὸν στρατηγὸν τοῦ Μίνω,
Οἱ Ἀθηναῖοι ἔκτειναν ἐν τοῖς ἐκεῖσε τόποις,
Κατ' ἔτος ἀπεστέλλοντο ἐξ Ἀθηνῶν εἰς Κρήτην,
Ἑπτὰ παρθένοι, καὶ ἑπτὰ σὺν ταύταις νεανίαι,
Ὅπως βρωθῶσι τῷ θηρὶ, καὶ τὸ δεινὸν παυθείη.
Ὡς οὖν ἐστάλη καὶ Θησεὺς σὺν νέοις καὶ παρθένοις,
Ἡ Ἀριάδνη Μίνωος θυγάτηρ ὑπαρχοῦσα,
Θησέως σχοῦσα ἔρωτα, δίδωσι μίτον τούτῳ,
Ὃν μίτον δήσας ὁ Θησεὺς ἀρχῇ δεσμωτηρίου,
Τὸ δ' ἄλλο μέρος ταῖς χερσὶ κατέχων ταῖς οἰκείαις,
Ἐλθὼν εἰς τὸν λαβύρινθον, Μινώταυρον μὲν κτείνει,
Τὰς συστροφὰς δ' ἐξέδραμε τῷ μίτῳ σὺν τοῖς νέοις.
Τοιοῦτος ὁ λαβύρινθος ἦν ὁ ἐπὶ τὴν Κρήτην,
Φρούριον πολυέλικτον, κοχλιώδης τὴν θέσιν.
Ἐγὼ δὲ τροπικώτερον δεινότητι ῥητόρων,
Τὰ σχεδουργῶν νοήματα, νῦν λαβυρίνθους ἔφην.

ΠΕΡΙ ΛΟΓΙΚΩΝ ΙΥΓΓΩΝ. τπ.

Ἴυγξ, ἡ ὄρνις ἡ κίγκλος, ἣ σείει τὸ οὐραῖον,
Ἥνπερ καὶ σεισοπυγίον καλοῦμεν παρωνύμως,
Ἐστὶν ἐρῶσι σύνεργον· πολλὰ γὰρ χρησιμεύει.
Καὶ γὰρ ἰδίως τὸ πτερὸν τὸ περὶ τὸ οὐραῖον,
Λυσιτελεῖ τὰ μέγιστα. ἰδίως δὲ ὀστέον,
Ὃ περὶ στέρνον ἔγκειται, λαμβδοειδὲς τὴν θέσιν.
Τῶν περὶ πτέρνας ὅμοιον μύωπι τῶν ἱππείων.
Ὁ τράχηλος τοῦ ζώου δὲ λυσιτελεῖ πρὸς ἄλλα,
Καὶ ὅλον ὁλοκλήρως δὲ πρὸς ἔρωτας τὸ ζῶον,
Ἐκτεταμένον τοῖς πτεροῖς ἐπί τινος τροχίσκου,
Καὶ συμπεριστρεφόμενον εἰς ὄνομα ἐρῶντος,
Τοῦτο κυρίως γίνωσκε τὴν ἴυγγα ὑπάρχειν.
Ἄλλοι τὸ βέλος λέγουσι, καθώσπερ ὁ Λυκόφρων.
Οἱ δὲ κινύραν ἐμμελῆ, ἄλλοι δὲ πᾶν τὸ θέλγον.
Ὅθεν δὲ πάντα λέγουσιν, ὡς Τζέτζης σοι διδάσκει,
Ἐκ τοῦ ὀρνέου λέγουσι τῆς ἴυγγος, ἣν ἔφην.
Θέλγει γὰρ ὡς πρὸς ἔρωτας, καὶ ἀκαμπεῖς καρδίας.

ΠΕΡΙ ΓΕΩΜΕΤΡΙΑΣ ΚΑΙ ὀπτικῆς. τπα.

Γεωμετρία χρήσιμος πολλαῖς μηχανουργίαις,
Πρός τε ἑλκύσεις τῶν βαρῶν, ἀναγωγὰς, ἀφέσεις,
Πετροπομποὺς, καὶ μηχανὰς ἄλλας πορθητηρίους,
Καὶ πρὸς ἐκπυρακτώσεις δὲ τὰς ἀπὸ τῶν κατόπτρων,
Καὶ σωστικὰς δὲ πόλεων ἄλλας μηχανουργίας.
Λυσιτελὴς γεφύραις τε, καὶ λιμενοποιίαις,
Καὶ μηχαναῖς αἳ θαυμασμὸν ποιοῦσιν ἐν τῷ βίῳ,
Ὡς τὰ χαλκᾶ καὶ ξύλινα, καὶ σιδηρᾶ, καὶ τἄλλα,
Πίνειν, κινεῖσθαι, φθέγγεσθαι, καὶ ἕτερα τοιαῦτα,
Καὶ τὸ μετρεῖν δὲ μηχαναῖς σταδίους τῆς θαλάσσης.
Καὶ γῆν τοῖς ὁδομέτραις δὲ, καὶ ἕτερα μυρία,
Γεωμετρίας πέφυκεν ἔργα, πανσόφου τέχνης.
Πέντε δυνάμεις δὲ αὐτῆς, αἷς γίνονται τὰ πάντα.
Ὁ σφὴν, καὶ τὰ πολύσπαστα, μοχλὸς, καὶ ὁ κοχλίας,
Καὶ σὺν αὐτοῖς ὁ ἄξων δὲ, μετὰ περιτροχίου.
Βαρυολκοὺς χελώνας μὲν τί δέον διαγράφειν;
Χελώνας ὀρυκτρίδας τε, καὶ τὰς ὁπλοχελώνας,
Καὶ τὰς ἀμπέλους ἐλαφρὰς, χελώνας καλουμένας,
Καὶ πᾶσαν ἄλλην μηχανὴν ἐκ τῶν πορθητηρίων.
Τὰς

Eo quòd Androgeum ducem Minois
Athenienses occiderunt in illis locis,
Annuatim mittebantur ex Athenis in Cretam,
Septem uirgines, & septem cum his iuuenes,
Vt uorarentur à fera, atq; illud periculum cessaret.
Vt igitur missus est et Theseus cū adolescentib. atq; uirginibus,
Ariadne Minois filia existens,
Thesei capta amore, dat filum illi,
Quod filum cum ligasset Theseus in principio carceris,
Aliam autem partem manibus detinens proprijs,
Profectus in Labyrinthum, Minotaurū quidem occidit,
Tortuositates autem effugit filo, cum iuuenibus.
Talis Labyrinthus erat circa Cretam,
Carcer implicatißimus, limacis forma, situ.
Ego autem magis figuratè, uehementia rhetorum,
Repente agentium cogitationes nunc labyrinthos dixi.

DE LOGICIS MOTACILLIS. 380.

Motacilla auis, cinclus, quæ quatit caudam,
Quam & Seisopygion uocamus denominatiuè,
Est amantibus efficax. multum enim conducit.
Etenim propriè quod alatum est circa caudam,
Proficit maximè, propriè autem os,
Quod circa pectus iacet, figuræ lambda, situ,
Circa plantas simile myopi equorum.
Collum autem animantis prodest ad alia,
Et integrum perfectè ad amores animans,
Extensum alis in aliqua rotula,
Atq; circumuolutum in nomen amantis.
Hoc propriè scito Motacillam esse.
Alij sagittam dicunt, quemadmodum Lycophron.
Alij uerò cinyram concinnam, alij omne illecebrosum.
Vnde autem omnia dicunt, Tzetzes te docet.
Ex aue dicunt motacilla, quam dixi.
Pellicit enim ad amores, etiam inflexa corda.

DE GEOMETRIA, ATQVE perspectiua. 381.

Geometria utilis multis fabricis operibus,
Ad tractusq; ponderum, reductiones, demißiones, ἀφέσεις
Iactus petrarum, & machinas alias expugnatrices,
Et ad incensiones quæ fiunt à speculis,
Et seruatricia præterea urbium alia machinamenta.
Vtilis pontibus, atq; ad portuum fabricas,
Et machinis quæ admirationem pariunt in uita,
Vt ærea, lignea, ferrea, atq; alia,
Bibant, moueantur, loquantur, & alia huiusmodi,
Et metiantur machinis stadia maris,
Et terra à uiæ mensoribus, & alia innumera,
Geometriæ sunt opera, sapientißimæ artis.
Quinq; facultates autem illius, quibus fiunt omnia.
Cuneus, & polyspasta, uectis, & cochlias,
Cumq; his axis uerò, cum rota.
Grauia trahentes testudines, quid opus est describere?
Testudines fodientes, atq; armatas testudines,
Et uites leues, testudines uocatas,
Et omnem aliam machinam expugnatricem,

Q q 4

Τὰς ἀνάγουσας βάρη τε, ῥάπτανας μονοκώλους,
Δικώλους καὶ τρικώλους τε, καὶ γε τοὺς τετρακώλους.
Ἀφετικάς τε μηχανάς, εἶον τὰς πετροβόλους,
Καὶ καταπέλτας τῶν βελῶν πάντας, καὶ γαστραφέτας.
Καὶ τοὺς πορθοῦντας δὲ κριοὺς τῶν πόλεων τὰ τείχη,
Κλίμακας καὶ κεραίας, καὶ πύργους ὑποτρόχους,
Καὶ πᾶσαν ἄλλην μηχανὴν τί δέον παραγγράφειν;
Πῶς τε θαλάσσῃ γεφυροῦν, καὶ ποταμοῖς πῶς δέον,
Καὶ πῶς δὲ τὰ κυβώτια, καὶ ποδαπὰ τῇ θέσει,
Χρεὼν κατασκευάζεσθαι τὰ τῆς λιμενουργίας,
Καὶ τὰς ἀνακαθάρσεις δὲ καὶ κλεῖθρα τῶν λιμένων.
Ὧν πάντων τούτων, καὶ λοιπῶν, μήτηρ γεωμετρία.
Καὶ ὀπτικὴ δὲ συντελεῖ σὺν τῇ γεωμετρίᾳ,
Πολλαῖς μὲν ἄλλαις μηχαναῖς, καὶ τέχνῃ τῇ ζωγράφων,
Καὶ ἀγαλματοτέχναις δὲ, καὶ ἀνδριαντουργίαις.
Δεῖ γὰρ καὶ ὕψος συνορᾶν, καὶ μήκη, καὶ τὰ βάρη,
Ἵνα καὶ ὄργανα ποιῇ ἁρμόδια τῷ ὕψει,
Τῷ μήκει καὶ τῷ βάρει ἀνάλογα ὁμοίως, (των.
Καὶ τὰς μορφὰς δὲ τῶν γραπτῶν, καὶ τῶν πλαστῶν ὡσαύ
Ἄλλων ὀργάνων δεῖται γὰρ τὸ σύμμετρον τὸ ὕψος,
Ὡσαύτως καὶ τὸ μῆκος δὲ, καὶ σύμμετρόν τι βάρος.
Ἄλλων δὲ τὰ μακρότερα, ἑτέρων τὰ βραχέα.
Ὁμοίως ζωγραφίαις δὲ καὶ ἀνδριαντουργίαις.
Ὅσα μὲν ἔγγιστα τῆς γῆς μέλλουσι στάσιν ἔχειν,
Συμμέτρους ἔχειν τὰς μορφὰς ἅπαντα ταῦτα πρέπει.
Ὅσα δὲ εἰς ἄρσιν σύμμετρον ἀντιγραφῆναι δέον,
Χρεὼν ποιεῖν καὶ τὰς μορφὰς ἐκείνων ἁδροτέρας.
Ὅσα δὲ εἰς ὕψος ὑψηλὸν μεταρσιοῦσθαι μέλλει,
Χρεὼν ἐκείνων τὰς μορφὰς τῶν ἀσυμμέτρων πλάττειν,
Ὡς ἂν εἰς ὕψος λάβωσι σταθέντα τὴν συμμετρίαν.
Τὸ ὕψος κλέπτειν εἴωθε καὶ γὰρ τὴν θεωρίαν.
Κἂν σύμμετρον ποιήσειας τοῖς κάτω τὴν εἰκόνα,
Ἄνω σταθεῖσαν ἴδοις ἂν, ὥσπερ συμμεμυκυῖαν.
Ἂν περ δὲ πλάσῃς τὴν μορφὴν ἀσύμμετρον τοῖς κάτω,
Τὸ ὕψος πάλιν σύμμετρον δεικνύει τὴν εἰκόνα.
Οὕτως ὑπάρχει χρήσιμος πολλοῖς γεωμετρία,
Καὶ σὺν αὐτῇ καὶ ὀπτική, καὶ μᾶλλον ζωγραφίαις.

Quae leuant autem pondera, et ostacas monocolos,
Dicolos, et tricolos, atq; etiam tetracolos:
Emissiuasq; machinas, ut petrobolos,
Et catapeltas missilium omnes, atq; gastraphetas,
Et uerò expugnantes arietes urbium muros,
Scalas, et antennas, et turres subtus rotatas,
Et omnes alias machinas quid opus adscribere? (deceat:
Quomodo mari pontē struere, et fluminibus quomodo
Et quomodo scaphulas, et quot situ, et qualia situ,
Opus sit apparare, quae ad portuum fabricas,
Atq; ad repurgationes et claustra portuum,
Quorum omnium et reliquorum mater Geometria.
Et Optice autem prodest cum Geometria,
Multis quidem alijs machinis, atq; arti pictorum,
Et imaginũ artib. atq; statuarijs operibus. (et pōdera,
Oportet enim et altitudines prospicere, et lōgitudines,
Vt et instrumenta faciat accommoda altitudini,
Longitudiniq; et grauitati, proportione respondentia.
Et formas autem picturarum, et fictilium similiter.
Alijs enim instrumentis eget commensurata altitudo,
Similiter et longitudo, et commensurata grauitas:
Alijs uerò longiora, alijs breuia,
Similiter picturis, atq; statuarijs.
Quaecunq; enim proximum terrae situm habitura sunt,
Commensuratas habere formas omnia haec decet. (est,
Quaecūq; uerò in eleuationē cōmensuratā eleuari opus
Oportet facere et figuras illorum pleniores.
Quae autem in altitudinem maiorem eleuanda sunt,
Oportet illorum formas ex non commensuratis fingere,
Vt in altitudine accipiant, cū steterint, cōmensuratione.
Etenim altitudo furari assolet ipsum intuitum.
Etsi commensuratam feceris inferius imaginem,
Supernè cum steterit, uidebis utiq; quasi absconsam.
Si aūt effinxeris formā non cōmensuratā ijs qui infernè,
Altitudo rursus mensurae aptam ostendit imaginem.
Sic est utilis multis Geometria,
Et cum ipsa optice, sed magis picturis.

ΙΣΤΟΡΙΑ, Η ΛΕΓΟΥΣΑ ΠΑΡΑΙΝΕσιν ἀμείνω τῆς, ἣν Ἰσοκράτης πρὸς Δημόνικον συντέταχε. τπβ.

Ὁ Ἰσοκράτης ῥήτωρ μὲν ἦν Ἀθηναῖος γένει,
Υἱὸς ἦν Θεοδώρου δὲ, αὐλοποιοῦ τὴν τέχνην,
Οἰκέτας ἔχοντός τινας, αὐλοὺς ἐργαζομένους.
Οὗτος ὁ ῥήτωρ ἔγραψε βίβλον, ῥητόρων τέχνην.
Καὶ ταῖς γραφαῖς ταῖς ἄλλαις δὲ τούτου συγγραφείσαις,
Καὶ τοῖς τρισὶν ἐχρήσατο εἴδεσι ῥητορείας.
Δικανικοὺς γὰρ ἔγραψεν, οὐχὶ βραχεῖς τοὺς λόγους.
Πρὸς Εὐαγόραν γράφει δὲ Κυπρίων βασιλέα,
Ἐπαίνους τε καὶ συμβουλάς, καὶ πρὸς τὸν Νικοκλέα.
Θανόντος Εὐαγόρου δὲ, γράφει πρὸς παῖδα τούτου,
Ὧ κλῆσις ἦν Δημόνικος, πολλὰς τὰς παραινέσεις,
Καὶ λόγους πανηγυρικοὺς ἔγραψε μὲν, καὶ ἄλλους.
Καὶ τὸν εἰς Παναθήναια τὸν μέγιστον τὸν λόγον,
Οὗπερ τὸν νοῦν ἐσύλησεν ὅλον ὁ Ἀριστείδης.
Δειλότατος ἀνθρώπων δὲ ἦν Ἰσοκράτης πάντων,

Ὡς

HISTORIA QVAE DICIT ADHORtationem meliorem ea quam Isocrates ad Demonicum composuit. 382.

Isocrates rhetor quidem erat Atheniensis genere,
Filius autem erat Theodori tibiarum fabri ex arte,
Famulos habentis quosdam, tibias conficientes.
Iste rhetor scripsit librum, rhetorum artem.
Et in alijs scriptis uerò ab hoc conscriptis,
Etiam tribus usus est speciebus rhetoricae.
Iudiciales enim scripsit non breues orationes.
Ad Euagoram autem scribit, Cypriorum regem,
Laudationes atq; consultationes, et ad Nicoclem.
Mortuo Euagora, scribit ad filium huius,
Cui nomen erat Demonicus, multas consolationes,
Et orationes panegyricas scripsit quidem, et alias.
Atq; in Panathenaea maximam orationem,
Cuius intellectum expilauit omnem Aristides.
Formidolosissimus hominū aūt erat Isocrates omnium,

Vt

Ὡς μηδὲ δύο μαθητὰς ὁμοῦ ἐφερμηνεῦσαι.
Λέγειν οὖν δὲ ἀπ' αὐτῶν, σήμερον τούτῳ λέξω,
Σοὶ δὲ πάλιν τὴν αὔριον παραβαλόν τι λέξω.
Ἐν πόσοις χρόνοις δ' ἔγραψεν, οὐκ οἶδα, τὰ βιβλία.
Λέγει Λυσίας γὰρ αὐτὸν ἐν ὅλοις δέκα χρόνοις,
Τὸν εἰς τὰ Παναθήναια μόλις πληρῶσαι λόγον.
Ὁ ῥήτωρ Ἀλκιδάμας τε τοῦτον ἐν ἄλλοις σύρει,
Ἄλλοι δὲ λέγουσι κοινῶς. δεικνύει δὲ καὶ οὗτος,
Τοὺς Ἀθηναίους μέλλοντας Φιλίππῳ κροτεῖν μάχην,
Γνόντας τῆς μάχης τὰ δεινά, πρὸς Ἰσοκράτην φάναι,
Ἐπιστολὴν συμβάσεων πρὸς Φίλιππον χαράξαι.
Κατάρξαμένων δὲ αὐτῶν καὶ μάχης καὶ πολέμου,
Καὶ πρὸς συμβάσεις πρὸς αὐτὸν τὸν Φίλιππον ἐλθόντων,
Οὔπω ταύτην ἐπέρανε. γράφει δὲ Ἀθηναίοις·
Ὄντος ἐμοῦ πρὸς ταῦτα δέ, ἤτοι τὸ γράψαι ταῦτα,
Ἐφθῆτε πρὸς τὸν Φίλιππον ποιήσασθαι εἰρήνην.
Καὶ ὁ Λυσίας σὺν πολλοῖς τῶν παλαιῶν ῥητόρων,
Χρονίως συνετάττοντο τὰς συγγραφὰς ἐκείνων.
Λέγει καὶ ὁ Λυσίας γάρ, καὶ ἕτεροι ὁμοίως,
Οὐ βούλομαι γὰρ ἔγωγε συντάττειν ἐσπουδασμένα.
Καὶ Ἀριστείδης δὲ φησίν, ὁ ῥήτωρ ὁ Σμυρναῖος,
Οὐ τῶν ἐμούντων γὰρ ἐσμέν, ἀλλὰ τῶν ἀκριβούντων.
Οὕτως οἱ πάντες ἔγραφον ῥήτορες, διὰ χρόνου.
Ὁ δ' Ἰσοκράτης ἅπαντας νικᾷ τῇ βραδυτῆτι.
Ὡς τάχα λέγειν ἐπ' αὐτῷ τινὰς ἐκ τῶν ἀστείων,
Οἴδαμεν ἄνδρα φαλακρόν, ἀλλὰ τοσοῦτον πάλιν,
Ὥστε καὶ τὸν ἐγκέφαλον ὁρᾶσθαι τῇ φαλάκρᾳ,
Δοκεῖ πᾶσιν ἐχέφροσι τῶν ἱκανῶς ἀτόπων.

ΚΑΙ ΤΗΝ ΤΟΥ ΡΩΜΑΙΟΥ ΚΑτωνος ὑπερβαίνουσα. τπγ.

Ὅπως ὁ Κάτων τὸν υἱὸν ἐπαίδευεν ἐν πᾶσιν,
Αὐτὸς διδάσκων ἀκριβῶς καὶ νουθετῶν τὰ πάντα,
Ἔχεις τὴν πᾶσαν ἀκριβῶς εἰς πλάτος ἱστορίαν,
Εἰς τόπον ἑβδομηκοστὸν κειμένην ἐν ταῖς πρώταις.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ, ΚΑΙ ΤΟΝ ΗΤΤΟΝΑ λόγον γυμνάζοντα. τπδ.

Ἥττων λόγος καθέστηκεν ὁ τῶν ἀσθενεστέρων.
Πολλάκις δὲ καὶ ὁ ψευδής, μὴ δ' ἀληθεύων λόγος,
Ἐν ᾧ μὲν ἄλλος ἥττηται, ὁ δὲ τεχνίτης ῥήτωρ,
Ἑκὼν τοῦτον δεξάμενος τὸν ἥττονα τῶν λόγων,
Δεῖξαι ῥητόρων βουληθεὶς τῶν τεχνικῶν τὸ σθένος,
Εἴτε νικᾷ τοὺς ἔχοντας τοὺς κρείττονας τῶν λόγων,
Τοὺς ἰσχυροὺς καὶ ἀληθεῖς, εἴτε καὶ ἰσοπάλους,
Τοὺς ἀνισχύρους καὶ ψευδεῖς, τοῖς ἰσχυροῖς δεικνύει.
Τούτου φασὶ δὲ εὑρετὴν τοῦ ἥττονος τῶν λόγων,
Οἱ πλείους τε καὶ ἄσκεπτοι, Πλάτωνα πεφυκέναι.
Τούτους ἐλέγχων δὲ λαμπρῶς ἐν διαυγεῖ τῷ λόγῳ
Τζέτζης, Ἀριστοφάνη μὲν πρὸ Πλάτωνος δεικνύει,
Τῷ ἥττονι χρησάμενον λόγῳ τεχνικωτάτως.
Καὶ τὸν Σωκράτην Πλάτωνος διδάσκαλον τελοῦντα,
Φωρᾷ ποῦ λόγων τῶν αὐτοῦ μνείαν πεποιημένον,
Ἄλλο τε πλῆθος οὐ βραχὺ ῥητόρων, φιλοσόφων,
Ὡς Πρωταγόρας σοφιστὴς εὗρε τὸν ἥττω λόγον.
Καὶ τούτους μετριώτερον ἐλέγχει ψευδομένους
Πρὸ πάντων λέγων Ὅμηρον, ἀλλ' ἀνεμφάτως τάχα.

Πατέρα

Vt neq; duos discipulos simul doceret:
Diceret autem uni ex ipsis, hodie huic dicam,
Tibi autem rursus crastinum simile quiddam dicam.
Quot annis autem scripserit, nescio, libellos.
Dicit enim Lysias, ipsum integris decem annis,
Eam quae est in Panathenaea uix implesse orationem.
Rhetor Alcidamas hunc in alijs carpit,
Alij autem dicunt communiter. ostendit autem & iste,
Athenienses cum Philippo commissuros pugnam,
Agnoscentes pugnae mala, ad Isocratem dixisse,
Epistolam foederum ad Philippum ut componeret.
Cum incepissent autem ipsi pugnam atq; bellum,
Et ad conuentiones cum ipso Philippo cum uenissent,
Nondum hanc absoluit. scribit autem Atheniensibus: λέγε
Cum essem ego in his, siue in scribendo haec,
Praeuenistis cum Philippo facientes pacem.
Et Lysias cum multis ueterum oratorum,
Tarde componebant scripta illorum,
Dicit enim Lysias, & alij similiter:
Nolo enim ego componere festinanter.
Et Aristides uerò inquit, rhetor Smyrnaeus:
Nō uomentiū in numero sumus, sed accuratè scribētiū.
Sic omnes scribebant rhetores cum tempore.
Isocrates autem omnes uicit tarditate,
Vt haec dicerent in ipsum quidam faceti:
Nouimus uirum caluum: sed tantum rursus,
Vt & cerebrum appareat ex caluitio,
Videtur omnibus prudentibus multum esse absurdum.

ET ILLAM ROMANI CATOnis superans. 383.

Quomodo Cato filium erudiebat in omnibus,
Ipse docens diligenter, atq; admonens omnia,
Habes uniuersam exactè in latitudinem historiam,
In loco septuagesimo positam inter primas.

DE HOC, ET INFERIOREM orationem exercentem. 384.

Inferior oratio fuit ex imbecillioribus.
Saepe autem & falsa, neq; uera oratio,
In qua alius quidem uincitur, artificiosus autem rhetor,
Volens hanc amplectitur infirmiorem orationem,
Ostēdere rhetorum qui uoluerit artificiosorum robur,
Siue uincit habentes meliores rationes,
Fortes, & ueras, atq; aequales lucta:
Non fortes atq; falsas, fortibus ostendit.
Huius autem dicunt inuentorem infirmioris rationis,
Plures(que) & inconsiderati, Platonem fuisse.
Hos arguens autem splendidè in clara ratione,
Tzetzes, Aristophanem quidem ante Platonē ostendit,
Infirmiori usum ratione artificiosissimè.
Et Socratem, Platonis magistrum existentem,
Inducit alicubi orationum suarum mentionem facientem.
Aliaq; multitudo nō modica rhetorū atq; philosophorū.
Vt Protagoras sophista inuenit infirmiorē orationem,
Et hos modestè arguit falsos,
Ante omnes dicens Homerum, sed minus apertè forsan.

Πατέρα καὶ τοῦ ἥττονος τούτου γενέσθαι λόγου.
Ἄλλων μυρίων τε σοφῶν τεχνῶν, καὶ διδαγμάτων.
Δείξει δὲ σοὶ κατωτέρω τῷ ἥττονι τῷ λόγῳ,
Πῶς πολλαχοῦ ὁ Ὅμηρος χρῆται τῇ Ἰλιάδι.

ΤΟ ΜΥΙΑΣ, Η ΨΥΛΛΗΣ ΕΓκώμιον. τπε.

Ὁ Μιχαὴλ μὲν ὁ Ψελλὸς, ψύλλας ἐγκωμιάζει,
Ἡμῶν πρὸ χρόνων ἑκατὸν ἀκμάζων ἐν τῷ βίῳ.
ζήλῳ Τοῦτο ποιεῖ τῷ †σύλλῳ δὲ Λουκιανοῦ τοῦ Σύρου.
Λουκιανὸς γὰρ ἔγραψεν ἐγκώμιον τῆς μυίας,
Ὡς ὕστερον Συνέσιος ἐγκώμιον φαλάκρας.
Ἀνθ' ὧνπερ ὁ Χρυσόστομος ὁ Προυσαεὺς ὁ Δίων,
Πολὺ τελῶν παλαίτερος αὐτοῦ τοῦ Συνεσίου,
Ῥητορικῶς συνέγραψε ψόγον κατὰ φαλάκρας.
Καὶ ἄλλοι ἄλλων ἔγραψαν ἐγκώμια καὶ ψόγους.
Ὡς Πλάτων ψόγον ἔγραψε τῆς τέχνης τῶν ῥητόρων,
Καλῶν ἐκείνην εἴδωλον πολιτικῆς μερίδος.
Τοῦτο φασὶ ποιῆσαι δὲ τὸν Πλάτωνα οἱ πλείους,
Καὶ μᾶλλον οἱ φιλόσοφον τέχνην ἐξογκοῦντες,
Γυμνάζοντα τὸν ἥττονα ὃν προειρήκειν λόγον.
Ὁ δὲ φιλοψευδέστατος Τζέτζης ἀνθρώπων πάντων,
Τὴν ἀλήθειαν μισῶν ἐπίσης τῷ θανάτῳ,
Τοὺς λόγους τούτους φλύαρον καλεῖ, καὶ ὀνομάζει.
Φασὶ κατὰ ῥητόρων δὲ Πλάτωνα ταῦτα γράψαι,
Φθόνῳ πολλῷ φερόμενον, μέσης γὰρ τῆς καρδίας
Ἥψατο τοῦτο Πλάτωνος. ἑώρα γὰρ ὁ Πλάτων,
Τῆς φιλοσόφων λέσχης τε ἐκτρέχοντας τοὺς νέους,
Καὶ ἐρημούσας τὰς αὐτῶν διατριβὰς τελέως,
Ἀσυντελῆ διδάγματα πρὸς βίον διδασκούσας.
Τὰς τῶν ῥητόρων δὲ σχολὰς τῶν νέων πληρουμένας,
Βιωφελῆ διδάγματα τούτοις ἐκδιδασκούσας.
Τοιαῦτα γράφουσι πολλοὶ ἐγκώμια καὶ ψόγους.
Ὡς Ἀλκιδάμας ἔγραψεν ἐγκώμιον θανάτου,
Ὁ Ἐλαΐτης, σύγχρονος ὑπάρχων Ἰσοκράτει.
Καὶ Τζέτζης Ἀλκιδάμαντι ἐπίσης Ἐλαΐτῃ,
Καὶ ἔγραψε, καὶ γράφει δὲ, καὶ λέγει καθ' ἑκάστην,
Ἐγκώμια εἰς θάνατον μυρία ὑπὲρ πάντας,
Πολλοὺς τοῦ Ἀλκιδάμαντος ἀναγνοὺς μὲν λόγους,
Αὐτοῦ τῷ ἐγκωμίῳ δὲ μὴ ἐντυχὼν θανάτου.
Καὶ ἄλλοι ἄλλων ἔγραψαν ἐγκώμια καὶ ψόγους.
Ἀριστοφάνης δ' ἔγραψεν ἐγκώμιον πενίας,
Καὶ κρείττω πλούτου δείκνυσι τυγχάνειν τὴν πενίαν,
Καὶ τὴν πενίαν δείκνυσι μᾶλλον βιαίως πλοῦτον.
Ὁ Ὅμηρος πρὸ πάντων δὲ ῥητόρων, φιλοσόφων,
Αἰνεῖ τὸν Διομήδην μὲν παρ' ὅλην Ἰλιάδα,
Καὶ Ὀδυσσέα σὺν αὐτῷ ἔν τε τῇ Ἰλιάδι,
Καὶ ὅλην βίβλον ἔγραψεν ἐγκώμιον εἰς τοῦτον,
Ἣν ἐξ αὐτοῦ Ὀδύσσειαν τὴν κλῆσιν ὀνομάζει.
Τὸν Αἴαντα τὸν μέγαν δὲ, τῶν Ἀχαιῶν τὸν πύργον,
Καὶ Νέστορα τὸν σύμβουλον, τὸν μειλιχρὸν ἐκεῖνον.
Ὧνπερ τὴν λυσιτέλειαν στρατῷ τῷ τῶν Ἑλλήνων,
Ἴσασι καὶ αἱ ἄψυχοι τῶν ἀναισθήτων φύσεις,
Ῥητόρων ὢν δεινότατος ἁπάντων τῶν ἐν βίῳ,
Σιγᾷ καὶ παρατρέχει δὲ δεινότητι τῶν λόγων,
Ἓν ἢ καὶ δύο τὰ ῥητὰ φήσας εἰς τούτους μόνα.

Εἰς

Patrem & inferioris huius fuisse orationis,
Aliarumq; mille sapientum artium & doctrinarum.
Ostendet autem tibi inferius, infirmiori ratione,
Quomodo sæpe Homerus utitur in Iliade.

MVSCAE, VEL PVLICIS ENcomium. 385.

Michaël quidem Psellus pulices laudat,
Annis ante nos centum florens in uita.
Hoc autem facit æmulatione Luciani Syri.
Lucianus enim scripsit encomium muscæ,
Vt deinde Synesius laudem caluicij.
Propter quæ Chrysostomus Prusæus Dion,
Multum existens antiquior ipso Synesio,
Rhetoricè scripsit uituperationem aduersus caluitium.
Et alij aliorum scripserunt laudes ac uituperationes.
Vt Plato uituperationem scripsit artis rhetorum,
Vocans ipsam simulacrum politicæ particulæ.
Hoc autem dicunt fecisse Platonem complures,
Et præcipuè qui philosophicam artem iactant,
Exercentem infirmiorem quam prædixi rationem.
Amator aũt falsitatis maximè Tzetzes hominũ omniũ,
Qui ueritatem odit æquè ac mortem,
Rationes has nugas uocat, atq; nominat.
Dicunt autem contra rhetores Platonẽ hæc scripsisse,
Inuidentia multa elatum. medium enim cor
Tetigit hoc Platonis. uidebat enim Plato,
Philosophorumq; à nugis effugientes adolescentes,
Et uacuas ipsorum disceptationes omnino,
Inutilia præcepta ad uitam docentes:
Rhetorum autem scholas iuuenibus repletas,
Vitæ utiles doctrinas hisce edocentes.
Talia scribunt multi encomia atq; uituperia.
Vt Alcidamas scripsit laudem mortis,
Elaites ille, contemporaneus existens Isocrati:
Et Tzetzes Alcidamanti similiter Elaitæ,
Et scripsit, & scribit, & dicit quotidie,
Encomia in mortem mille, super omnes:
Multas Alcidamantis qui legit quidem orationes,
Ipsius autem encomium non offendit mortis.
Et alij aliorum scripserunt encomia atq; uituperia.
Aristophanes autem scripsit encomium paupertatis,
Et meliorem diuitijs ostendit esse paupertatem,
Et paupertatem ostendit magis esse ui, diuitias.
Homerus uerò ante omnes rhetores, & philosophos,
Laudat Diomedem quidem per totam Iliadem,
Et Vlyssem cum ipso in Iliade,
Et totum librum scripsit encomium in hunc,
Quem ex ipso Odysseam uocabulo nominauit.
Aiacem uerò magnum, Achiuorum turrim,
Et Nestorem consultum, mellitum illum,
Quorum utilitatem exercitui Græcorum
Sciunt & anima atq; sensu carentes naturæ:
Rhetorũ cum esset eloquẽtissimus omniũ qui uiuebant,
Tacet atq; effugit uehementia orationum,
Vnum uel alterum dicta locutus in hos sola:

In

Εἰς δὲ ἐκείνους ἱκανοὺς λόγους, πληροῦν βιβλία.
Τὸ ἀσθενὲς γὰρ δεῖται πολλῶν ἑρμηνευμάτων.
Τὸ δὲ ἀληθὲς καὶ ἰσχυρὸν, οὐ δεῖται ποικιλίας.
Ὅθεν ἐκείνοις πλουσίους ἐκταναλίσκει λόγους,
Λέγων ἃ λέγοις τοῖς αὐτοῦ ἐξαναλοῖ πρὸς τούτους.
» Τυδείδην δ' οὐκ ἂν γνοίης, ποτέροισι μετείη,
» Ἠὲ μετὰ Τρώεσσιν ὁμιλέει, ἢ μετ' Ἀχαιοῖς.
» Θῦνε γὰρ ἂμ πεδίον ποταμῷ πλήθοντι ἐοικώς.
Οἷον φησὶ κατάγοντα γεφύρας, ἕρκη, πάντα.
Καὶ ὅσα γράφει ἀλλαχοῦ καὶ περὶ Ὀδυσσέως,
Ὅσα φησὶν ἐν ταῖς δυσὶ τοῖς λόγοις εἴποι βίβλοις.
» Τὸν Αἴαντα δ' ἐσίγησεν, ἐνὶ δηλώσας ἔπει,
Οὗτος δ' Αἴας ἐστὶ πελώριος ἕρκος Ἀχαιῶν.
Καὶ ἀπ' αὐτῶν τῶν ἔργων δὲ, πάλιν ἐν ἄλλοις λόγοις,
Ὅπου τὸν Διομήδην μὲν τὸν ποταμὸν τὸν πρώην,
Τὸν τὰς γεφύρας φέροντα τοῖς ῥεύμασι καὶ ἕρκη,
Εἰκάζει πρὸς τὸν Ἕκτορα, αὐτὸν δειλὸν τῶν ἀπαλάμνων.
Ἀναχωροῦντα δ' ὀπίσθιον, κελεύοντα καὶ ἄλλους,
Ὡς ποταμὸν τὸν Ἕκτορα μορμύροντα ἰδόντα.
Τὸν Αἴαντα προφέρει δὲ μέσον ἐλθόντα τοῦτον,
Δουρὶ κτανεῖν τὸν Ἄμφιον υἱὸν τὸν τοῦ Σελάγου,
Ἔνθα περ εἰς τὸν Αἴαντα τὰ δόρατα τῶν Τρώων,
Δίκην χαλάζης συνεχοῦς, ἐφέροντο πυκνοῦσα.
» Ὀξέα παμφανόωντα, σάκος δ' ἀνεδέξατο πολλά.
Οὕτω πρὸς λόγους τοὺς πολλοὺς, οὓς Διομήδους λέγει,
Δυσὶ λόγοις ἀπέδειξε τὸν Αἴαντα τὸν μέγαν.
Τοῖς ὅλοις τοῖς βιβλίοις δὲ τῶν αἴνων Ὀδυσσέως,
Δυσὶ πάλιν ἀπέδειξε τὸν Νέστορα λογίοις.
Οὗπερ τὸ ἐν τῇ ἄλφα μὲν τοῦ ῥαψῳδίας λέγει,
Τοῦ καὶ ἀπὸ γλώττης μέλιτος γλυκίων ῥέεν αὐδή.
Καὶ ὃ ἐν βῆτα δὲ εὐχὴ αὐτοῦ τοῦ βασιλέως,
Οὐκ Ὀδυσσέας, οὐ τινὰς ἄλλους ἐπευχομένου,
Ὡς δέκα τούτῳ Νέστορας συμφράδμονας γενέσθαι,
Ταχέως περθηθεῖσάν τε τὴν Τροίαν βουλαῖς τούτων.
Οὕτω πολλοὺς ἐκένωσε λόγους ἐκείνων αἴνοις.
Τῷ Αἴαντι καὶ Νέστορι δ' ἐν λόγοις βραχυτάτοις,
Ἐκείνων λόγους τοὺς μακροὺς νικᾷ, πλὴν λεληθότως.
Τὸ τὰ τοιαῦτα ἐπαινεῖν, ψύλλας, φαλάκρας, μυίας,
Καὶ ψέγειν τὴν ῥητορικὴν, καὶ ἐπαινεῖν θανάτους,
Αἰνεῖν καὶ τὴν πενίαν δὲ, πλοῦτον αὐτὴν δεικνῦντα,
Καὶ Διομήδην καὶ αὐτὸν αἰνεῖν, τὸν Ὀδυσσέα,
Ὑπὲρ τὸν μέγαν Αἴαντα, καὶ Νέστορα ἐκεῖνον.
Κἂν Ὅμηρος καὶ ταῦτα δὲ δεινῶς παραδεικνύῃ,
Καὶ πάντα τοιουτότροπον ἐπαινόν τι καὶ λόγον,
Τὸν προφανῶς τοῖς φανεροῖς γράφοντα τἀναντία,
Ἥττονα λόγον λέγουσι τὰ φιλοσόφων γένη,
Ὡς ταῖς Νεφέλαις δείκνυσι καὶ ὁ Ἀριστοφάνης,
Τῷ παίζειν. τὸν Σωκράτην γὰρ παράγει Στρεψιάδην,
Λέγοντα τοῦτο, δίδαξον τὸν παῖδα μου τοὺς λόγους,
» Τὸν κρείττον', ὅστις ἐστὶ, καὶ τὸν ἥττονα.
Ἤγουν τὸν ἥττον', ὃς νικᾷ τὸν κρείττονα τῶν λόγων,
Οὕτω τοῦτο φιλόσοφοι καλοῦσιν ἥττω λόγον.
Ῥήτορες ἐγκωμίων δὲ καὶ προβλημάτων εἴδη,
Τέσσαρα τάδε λέγουσι σύμπαντα πεφυκέναι·
Ἀμφίδοξα, παράδοξα, ἔνδοξα, καὶ ἄδοξα.

Ἀδο-

In illos autem, copiosas orationes, ut impleret libellos.
Quod infirmũ enim est, eget multarũ interpretationũ:
Verum autem atq; ualidum, non eget uarietatis.
Vnde in illis copiosos insumit sermones,
Dicens quæ sermonibus suis consumit, erga hos:
Tydidem autem non nouerus, utris accederet, «
Siue cum Troianis loqueretur, siue cum Achiuis, «
Currere enim per campum fluuio repleto similis. «
Velut, inquit, auferentem pontes, septa, omnia.
Et quæcunq; scribit alibi etiam de Vlysse,
Quæcunq; inquit in duobus sermo dicat libris.
Aiacem autem tacuit, uno cum indicasset uersu,
Iste autem Aiax est grande septum Achæorum. «
Et ab ipsis operibus autem in alijs rursus sermonibus,
Vbi Diomedem quidem fluuium antea,
Qui pontes auferebat fluctibus, atq; septa,
Similem facit Hectori, uiro ex imbellibus:
Cedentem autem retro, mandantemq; alijs,
Velut flumen, Hectorem, murmurantem, cum uideret.
Aiacem profert autem in medium progressum hunc,
Hasta occidere Amphion filium Selagi,
Vbi in Aiacem lanceæ Troianorum
Instar grandinis densæ, impetebant densitate,
Acutæ splendidæq;, scuto excipiebantur multæ. «
Sic in orationibus multis quas Diomedes dicit,
Duobus uerbis ostendit Aiacem magnum.

In integris autem libris laudum Vlyßis,
Duobus rursus demonstrauit in oratiunculis.
Cuius quod est in primo quidem Rhapsodiæ dicit,
Huius & à lingua melle dulcior fluebat sermo. «
Et quæ in secundo oratio ipsius regis,
Non Vlysses, non alios quosdam deprecans,
Vt decem huic Nestores consulti essent,
Cito expugnatam fore Troiam consilijs horum.
Sic multos consumpsit sermones illorum laudibus:
Aiaci autem atq; Nestori in sermonibus breuißimis,
Illorum uerba longa uincit, tametsi latenter.

Hoc est huiusmodi laudare, pulices, caluitia, muscas:
Et uituperare rhetoricem, atq; laudare mortes,
Laudareq; paupertatem, diuitias ipsam ostendentem:
Et Diomedem laudare, ipsumq; Vlyssem,
Supra magnum Aiacem atq; Nestorem illum:
Quamuis Homerus hæc & eloquenter subindicet,
Et omnem huiusmodi laudem atq; sermonem,
Apertè in manifestis scribentem contraria,
Infirmiorem rationem dicunt philosophorum genera.
Sicut in Nebulis ostendit & Aristophanes,
Ludendo Socrati enim adducit Strepsiadem,
Dicentem huic, doceto filium meum rationes,
Et meliorem quæ est, & infirmiorem:
Videlicet infirmiorem, quæ uincit meliorem rationem.
Sic hoc philosophi uocant, infirmiorem rationem.
Rhetores autem encomiorum & problematum formas,
Quatuor hæc dicunt uniuersa esse:
Dubia, admirabilia, honesta, turpia.

Adoxon

Ἄδοξον μὲν ἐγκώμιον, πορνείας ἢ καὶ μέθης.
Ἔνδοξον δὲ, σεμνότητος, καὶ ἀρετῆς ἁπάσης.
Ἀμφίδοξον, τὸ ἐπαινεῖν πρᾶγμα τῶν μεσαιτάτων.
Ὅπερ τισὶν ἐπαινετὸν, ἄλλοις ψεκτὸν δοκεῖ δε.
δὲ Παράδοξον ἐγκώμιον εἶναι καλῶς † μοι νόει,
Ὃ παρὰ τὴν ὑπόληψιν καὶ δόξαν, καὶ τὴν γνώμην
Τὴν τῶν ἁπάντων λέγεται, εἴτε καὶ τῶν πλειόνων.
Ὥς τὸ πενίαν ἐπαινεῖν, θάνατον, ἢ φαλάκραν.
Καὶ σύμπαν τοιουτότροπον τοῖς ἄλλοις ἐναντίως.

ΠΕΡΙ ΚΛΕΙΤΑΡΧΟΥ ΣΥΓΓΡΑΦΗΣ,
περὶ τενθρηδόνος. τπϛ.

Ἡ Τενθρηδὼν, ζωΐφιον παρόμοιον μελίσσῃ.
Ἃ γράφει δ' ὁ κλείταρχος περὶ τῆς τενθρηδόνος,
Εἰς τούτων τὴν ἑκατοστὴν εὑρήσεις ἱστορίαν.
Καὶ στρέψας, ἀναγίνωσκε τὸν τόπον τὸν ἐκεῖσε.

ΠΕΡΙ ΦΕΙΔΙΟΥ ΚΑΙ ΑΛΚΜΑΝΟΥΣ
ἃ προεγράφη. τπζ.

Τὰ περὶ τοῦ φειδίου τε, καὶ τὰ τοῦ ἀλκμᾶνος,
Στρέψας, εὑρήσεις ὄπισθεν εἰς πλάτος γεγραμμένα,
Εἰς τὴν ἑκατοστὴν ἅμα σὺν ἐνενηκοστῇ τρίτῃ.

ΠΕΡΙ ΣΗΡΙΚΩΝ ΠΕΡΙΒΛΗ-
μάτων. τπη.

Οἱ σῆρες καὶ οἱ τόχαροι, ἔθνη ἐγγὺς ἰνδίας,
Ὑφάσματα τὰ κάλλιστα ὑφαίνοντες ἁπάντων,
Καὶ τὰ πολυτιμότερα τοῖς παλαιοῖς τῶν χρόνων.
Καὶ ἴβηρες ἑσπέριοι, καὶ κόρακοι ὁμοίως,
Ὑφάσματα τὰ κάλλιστα εἰσὶν ἐργαζόμενοι.
Νῦν δὲ καταχρησάμενος, ὡς οἱ πολλοὶ, εἰρήκειν,
Τὸ ἐκ θηβῶν, ἐκ σηρικῶν, οὐκ ἀγνοῶν ὡς ἄλλοι.

ΠΑΡΟΙΜΙΑ Η ΛΕΓΟΥΣΑ, ΩΣ ΤΗΝ
ἑρμοῦ τέχνην εἰς ἄκρον ἐξήσκησας. τπθ.

Ἑρμοῦ τέχναι διάφοροι, καὶ λόγοι, καὶ παλαῖστραι,
Καὶ ἐμπορία, καὶ λοιπὰ, καὶ ἡ κλοπὴ σὺν ταύταις.
Τὴν κλοπὴν ἐνταῦθα νῦν τέχνην ἑρμοῦ εἰρήκειν.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΣΤΑΓΕΙΡΟΘΕΝ ΣΟΦΟΥ,
καὶ παιδὸς τοῦ ἀρίστωνος. τϙ.

Ἀριστοτέλης ὁ σοφὸς, ὁ παῖς τοῦ νικομάχου,
Ἐκ τῆς σταγείρας πόλεως ὑπῆρχεν ὀλυνθίας.
Πλάτων δὲ ὁ φιλόσοφος ὢν ἀθηναῖος γένει,
Κατά τινας θηβαῖος δὲ, ἀπὸ θηβῶν χωρίου,
Ὅπερ χωρίον ἔσχηκε κλῆσιν κυνοκεφάλων,
Υἱὸς μὲν τοῦ ἀρίστωνος, κλῆσιν ἀριστοκλῆς δέ.
Ἀπὸ δὲ τοῦ κατάπλατυς τῷ σώματι ὑπάρχειν,
Πλάτωνος κλῆσιν ἔσχηκεν ἐκ τῆς ἀριστοκλέους.
Καθάπερ καὶ θεόφραστος τοῦ πλάτωνος ὕστερος,
Τύρταμος πρὶν καλούμενος, θεόφραστος ἐκλήθη,
Ἀπὸ τοῦ φράζειν ἄριστα, καὶ ἀποστοματίζειν.

ΠΑΡΟΙΜΙΑ Η ΛΕΓΟΥΣΑ, ΩΣ ΑΝ
ἐξέλκῃς ὄνειδος ἐξ ἐμοῦ, ὡς πρὶν ἐκεῖνος
ὁ φινεές. τϙα.

Ἡ βίβλος τοῦ λευϊτικοῦ τοῦτο τρανῶς διδάσκει,
Ὡς ἰσραὴλ συνήρατο πόλεμον μωαβίταις.
Ἡττῶντο μωαβῖται δὲ, τοιόνδε τι ποιοῦσι.
εὐπρεπεῖς Γυναῖκας πόρνας † εὐπρεπῶς στολίσαντες συντόμως,
Οὕτω νικῶσι τὸν λαὸν τοῦ ἰσραὴλ μεθόδῳ,

Adoxon quidem encomiũ, fornicationis, atq; ebrietatis:
Endoxum autem, grauitatis, atq; uirtutis omnis:
Amphidoxum uerò, laudare rem mediam,
Quæ aliquibus laudãda, alijs autẽ uituperãda uidetur.
Paradoxum uerò encomium esse probè mihi scito,
Quod præter suspicionem, et opinionem, et sententiam
Omnium dicitur, siue & plurimorum.
Vt illud, paupertatem laudare, mortem, uel caluitium.
Et quicquid est huiusmodi alijs aduersum.

DE CLITARCHI COMMENTARIO,
super teredine. 386.

Teredo, animalculum simile api.
Quæ scribit autem Clitarchus de teredine,
In harum centesima inuenies historia,
Et cum uerteris, lege locum illic.

DE PHIDIA ET ALCMANE.
quæ præscripta est. 387.

Quæ de Phidia, atq; de Alcmane,
Cum uerteris, inuenies retro latè descripta
In centesima, simulq; nonagesima tertia.

DE SERICIS INDVMEN-
tis. 388.

Seres atq; Tochari, gentes prope Indiam,
Texturas pulcherrimas texentes omnium,
Et quæ preciosiores antiquis temporibus.
Et Iberes occidentales, & Corazi similiter
Texturas pulcherrimas lana operantur.
Nunc autem abutens, ut multi, dixeram,
Illud ex Thebis, ex Sericis, non ignorans ut alij.

PAROEMIA QVAE DICIT, VT MER-
curij artem ad summum exercuisti. 389.

Mercurij artes uariæ, & sermones, atq; palæstræ,
Et mercatus, & cætera, & furtum cum his:
Quod furtum hic nunc artem Mercurij dixi.

DE STAGERIENSI SAPIENTE,
& filio Aristonis. 390.

Aristoteles sapiens ille, filius Nicomachi,
Ex Stageira urbe fuit Olynthiæ.
Plato autem philosophus, cum esset Atheniensis genere,
Iuxta aliquos Thebanus autem, à Thebarum loco,
Qui locus habuit nomen Cynocephalum.
Filius erat Aristonis, nomine autem Aristocles.
Eò autem, perlato corpore quòd esset,
Platonis nomen obtinuit ex illo Aristoclis.
Quemadmodũ & Theophrastus Platone posterior,
Tyrtamus antè uocatus, Theophrastus uocatus est,
Eo quòd diceret optimè atq; eloqueretur.

PAROEMIA QVAE DICIT, SIC
abstuleris dedecus à me, sicut prius ille
Phinees. 391.

Liber Leuitici hoc apertè docet,
Quòd Israël concierat bellum cum Moabitis.
Vincebantur Moabitæ autem, tale quid agentibus.
Mulieres meretrices decoras uestientes ornatè,
Sic uincunt populum Israëlis compendio,

Συγκα- Condor-

†Συγκατομοῦντας γὰρ αὐτοὺς ταῖς γυναιξὶ τῇ μίξει,
Κατεῖχεν, καὶ ἀνῄρουν δὲ, θραῦσμα ποιοῦντες μέγα.
Ὁ φινεὲς δὲ ὁ υἱὸς αὐτοῦ τοῦ ἐλεάζαρ,
Ὃς ἐλεάζαρ ἦν υἱὸς τοῦ ἀαρὼν ἐκείνου,
Ἰδὼν τὴν θραῦσιν τοῦ στρατοῦ τοσαύτην γινομένην,
Εὑρὼν ζαμβρῆν τε καὶ χασβὶ γυναῖκα μωαβῖτιν,
Συγκοιμωμένους, ἔκτανε δόρατι περονήσας,
Καὶ νίκην ἀπειργάσατο πάλιν ἰσραηλίταις.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ, ΠΛΕΙΗ ΜΕΝ ΓΑΙΑ ΣΟφῶν, πλείη δὲ θάλασσα. τϟβ.

Ὁ μὲν ἡσίοδος φησὶν ἐν ἔργοις καὶ ἡμέραις,
Πλείη μὲν γαῖα κακῶν, πλείη δὲ θάλασσα.
Τοῦτο δὲ κατὰ ῥήτορας καλεῖται παρῳδία,
Τὸ, πλείη μὲν γὰρ γαῖα σοφῶν, πλείη δὲ θάλασσα.
Παραγραμματισμὸν φασὶ δὲ οἱ ποιηταὶ τὸ σχῆμα,
Τὸ χρῆσθαι τοῖς τοιούτοις δὲ, δεινότητος μεθόδῳ.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ, ΤΑΥΡΟΓΛΥΦΕΣ, ΕΙ δὲ βούλει ῥωπογλυφέs. τϟγ.

Ταῦροι, τοῦ γένους τῶν βοῶν οἱ ἄῤῥενες καλοῦνται.
Ἔστι καὶ γένος σκυθικόν. ἐπεὶ δὲ ἄδηλον τοῦτο,
Σαφέστερον ἐδήλωσα ταύρους τοὺς ῥῶς καλεῖσθαι,
Ἐν τῷ εἰπεῖν, ταυρογλυφὲς, ῥωπογλυφὲς δὲ εἰ βούλει.
Ὥσπερ ἑρμηνεύων σοι, τίνες εἰσὶν οἱ ταῦροι.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΔΑΙΔΑΛΟΥ ΧΕΙΡΟΥΡγημάτων ἐγγράφη. τϟδ.

Ὁ εὐπαλάμου δαίδαλος παῖς, καὶ μητιαδούσης,
Ὢν ἀρχιτέκτων ἀττικὸς, ἀγαλματοποιός τε,
Οἷα ἐποίει, πᾶσαν τε τούτου τὴν ἱστορίαν,
Ἔχεις ἐννεακαιδεκάτην ἐν ταῖς πρώτην ἱστορίαις.
Περὶ βοὸς τοῦ μίνωος ἐπιγραφὴν δὲ φέρει.

ΠΕΡΙ ΤΑΝΤΑΛΟΥ, ΜΕΣΟΝ ΤΗΣ λίμνης ἑστῶτος, ἐστερημένου δὲ ὕδατος. τϟε.

Τὴν τοῦ ταντάλου σύμπασαν εἰς πλάτος ἱστορίαν,
Ἔχεις κειμένην δέκατον ταῖσδε ταῖς ἱστορίαις.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ, ΤΕΤΑΡΤΟΝ ΟΥ ΡΩΣ, ἀλλὰ τῷ γένει μυσός ἐστιν. τϟϛ.

Μυσίας χώρας γίνωσκε, ταύτας τυγχάνειν δύο,
Μίαν τὴν περὶ κάϊκον καὶ ὄλυμπον μυσίαν.
Ἄλλην μυσίαν γίνωσκε τυγχάνειν τὴν οὐγγρίαν,
Τὴν καὶ περὶ τὸν δανούβιν, ὥσπερ ἐγὼ νομίζω.
Καὶ πτολεμαῖος, †σκοτεινῶς περιηγήσει γράφει,
Ὥνπερ ἐγὼ μετέφρασα, τοῖσδε τοῖς ἰαμβείοις.
Τοὺς τῆς ἄνω νῦν μυσίας ὅρους μάθε.
Ἐξ ἑσπέρας ὅρος μὲν, δαλματῶν γένη,
Ἐξ ἐκτροπῆς σαύου μὲν αὐτῶν ῥευμάτων,
Μέχρι περ οὗ φθάσει τις εἰς σκάρδου λόφους.
Γραμμὴ δέ τις πρόεισιν ἐκ μεσημβρίας,
Μέχρι περ αὐτῆς τῆς χθονὸς μακεδόνων,
Ὄρους παρ' ὀρβήλου μὲν οὗ κεῖται πόδας.
Ἐκ τῆς ἕω δὲ ὅρισμα, θρακικὰ γένη,
Μέχρι κιάβρου τῶν ῥοῶν μυσῶν κάτω,
Μέχρι κίαβρος συμφυῆ δανουβίῳ.
Ἐξ ἀρκτικῶν ὅρος δὲ, τοῦ σαύου μέρος,

Condormientes enim ipsos cum mulieribus congressu, *συγκοιμωμένους, ἢ συγκατομοῦντας*
Obtinebat atque interficiebat, cladem perpetrantes magnam.
Phinees autem filius ipsius Eleazari,
Qui Eleazarus filius erat Aaronis illius,
Conspicatus cladem exercitus talem factam,
Inueniens Zambre atque Chasbe muliere Moabitide,
Concumbentibus, occidit hasta traiectos,
Et uictoriam rursus fecit Israelitis.

DE HOC, PLENA QVIDEM TERRA sapientum, plenumque mare. 392.

Hesiodus quidem inquit in Operibus atque diebus,
Plena quidem terra malorum, plenumque mare:
Hoc uero iuxta rhetores uocatur parodia.
Illud, plena quidem enim terra sapientum, plenumque mare.
Paragrammatismum autem dicunt poetae figuram:
Vti autem talibus, uehementiae methodo.

DE HOC, TAVRISCVLPTVRAM, nisi malis rhososculpturam. 393.

Tauri, generis boum masculi uocantur.
Est autem et genus Scythicum. quoniam autem obscurum hoc,
Clarius indicaui, tauros rhos uocari:
Dum dixi, taurisculpturam, rhososculpturam nisi malis:
Veluti interpretans tibi, qui sint tauri.

DE DAEDALI MANV FABREfactis. scripta est. 394.

Eupalami Daedalus filius, atque Metiadusae,
Existens architecton Atticus, statuariusque,
Quae faciebat, omnemque huius historiam,
Habes decimam nonam in prioribus historijs.
De boue autem Minois, titulum praefert.

DE TANTALO, MEDIA IN PAlude stante, destituto autem aqua. 395.

Tantali uniuersam perlatè historiam
Habes sitam decimam hisce in historijs.

DE HOC, QVARTO NON RHOS, sed genere Mysus est. 396.

Mysias regiones scito, has esse duas,
Vnam circa Caicum et Olympum Mysiam:
Aliam Mysiam scito esse Vngariam,
Quae est circa Danubium, quemadmodum ego arbitror.
Et Ptolemaeus obscurè in enarratione scribit, *δυσφῶς*
Quae ego transtuli hisce iambicis:
Superioris nunc Mysiae montes disce.
Ab occasu mons quidem, Dalmatarum gentes,
Ex uersione Saui quidem ipsorum fluentorum,
Vsque quò perueniat quis in Scardi tumulos,
Linea uero quaedam producatur à meridie,
Vsque ad ipsam terram Macedonum,
Montem iuxta Orbelum quidem, quae iacet ad pedes:
Ab ortu uero finis, Thracicae gentes,
Vsque ad Ciabri fluenta Mysorum inferne,
Donec Ciabrus coniungitur Danubio.
Ex Arcticis autem mons, Saui pars,

Μέχρι πρὸς αὐτῶν τῶν ῥοῶν δανουβίου.
Πρὸς τῷ κιάβρῳ μυσικὰ ναίει γένη,
Οἱ δάρδανοι δὲ πρὸς μακεδόνων χθόνα.
Τὸ σιγγίδονον μυσική δ᾽ ἐστὶ πόλις,
Ἐγγὺς ῥοῶν μάλιστα τοῦ δανουβίου.
Τρικόρνιον δὲ πρὸ ῥοῆς τοῦ μούσχιου,
Τὸ δορτικόν τε, σύν γε τῷ βιμινακίῳ.
Ἡ δ᾽ ὄῤῥεα πόῤῥω μὲν ἐκ δανουβίου,
Οὗ ἐνδενίς τε, καὶ πόλεις ἄλλαι πόσαι.
Τὸ δ᾽ οὐλπιανὸν, ἀῤῥιβαντίου μέτα,
τὰ σκόπια †Σκοπεῖτε καὶ ναΐσσον, καὶ μυσῶν πόλεις.
Τοῦ δαρδανίων ἔθνους δὲ τῶν ὁρισμάτων,
Ταῦτα μεταφράσας μὲν, εἰρήκειν πάλιν.
Καὶ τὴν κάτω νῦν μυσίαν μοι γραπτέον.
Πρὸς ἑσπέραν μὲν τοῦ κιάβρου ῥοῦς ῥέει.
Θρᾴκης μέρος δ᾽ ἐστὶν ἐκ μεσημβρίας,
Τότ᾽ ἐκ κιάβρου καὶ πρὸς αἷμον τοὺς πόδας,
Καὶ ποντικοῦ πέρατος, ἑρμονὸν μέχρι.
Ἐξ ἀρκτικοῦ δανούβιος, ἐκ κιάβρου,
Μέχρι πρὸς αὐτὴν ἀξιόπολιν πόλιν,
Ἀφ᾽ ἧς δανούβιος κλῆσιν εἰς ἴστρον τρέπει.
Καὶ μέχρι πόντου χευμάτων δανουβείων.
Ἡ δ᾽ αὖ ἑῴα μυσίας πλευρὰ πάλιν,
Ὁρίζεται μὲν τῇ παρακτίῳ χύσει,
Πεντάστομος, ἣν ἴστρος εἰς πόντον ῥέει.
Μεθ᾽ ἣν θέσις πέφυκε τῶν θρᾴκης ὀρῶν.
Οἰκοῦσι τῆς κάτω δὲ δυσμὰς μυσίας,
Ἔθνη τριβαλλῶν. μυσίας νῆσοι δύο,
Χύσιν πρὸς αὐτὴν ποντικὴν τεθειμέναι.
Ἀχιλλέως νῆσος μὲν, ἡ λευκὴ, μία.
Βορυσθένης ἄλλη τε νῆσος δευτέρα.
Πέραν δανουβίου δὲ τῶν γότθων ἔθνος,
Καὶ τῇ μεταφράσει δὲ τῆς θρᾴκης ἔφην.
Θρᾴκης τὸ λοιπὸν τὴν θέσιν ὁριστέον.
Ἡ μυσία μὲν ἡ κάτω, προσαρκτία.
Ἐξ ἑσπέρας αὖ δὲ μυσίας θέσις,
Μακεδόνων τε τὰ πρὸς ὀρβήλου λόφους,
Μέχρι τέλους ὄρους τε τοῦ λελεγμένου.
Μετά τινας δὲ μὴ καθεξῆς τῶν στίχων,
Εἰσὶν ἐν αὐτῇ τῇ μεταφράσει τάδε.
τῶν κάτω Μετὰ μεσημβρίαν μὲν ἡ †μυσῶν πόλις,
Ἡ ἀγχίαλος, οὐ τῶν ἀσήμων τις πόλις.
Καὶ τοῖς ὁρισμοῖς γῆς μακεδόνων ἔφην.
Μακεδόνων ὅρισμα νῦν μοι γραπτέον.
Ὁρισμὸς αὐτοῖς ἐκ μερῶν προσαρκτίων,
Ἡ δαλματὶς πλευρά τε, καὶ πλευρὰ πάλιν
Ἀνωτέρας γῆς μυσικῆς, θρᾴκης μέτα.
Ἡ δυσμικὴ θέσις δὲ, πόντος ἀδρίας,
ποταμοῦ Ἐκ δυῤῥαχίου τε καὶ ἐπιδάμνου, μέχρι †καλύδνου,
Ἄλλα πάλιν ἄλλα δὲ μυσίας πέρι.
ὁ πτολε- †Ὁ κλαύδιος γράφει γε συμπεφυρμένα,
μαῖος Κἀγὼ σὺν αὐτῷ τῇδε τῇ μεταφράσει.
Τῆς μυσίας δὲ τῆς παρελλησποντίας,
Μικρᾶς λαχούσης μυσίας κλῆσιν φέρειν,
Ὡς πρὸς μέσην ἤπειρον, ἡ σκῆψις πόλις,

Καὶ

Vsq; ad ipsa fluenta Danubij.
Ad Ciabrum Mysiæ habitant gentes,
Dardani autem ad Macedonum terram.
Singidunum uerò Mysica est urbs,
Prope fluenta maximè Danubij.
Tricornium autem, ante fluxus Muschij,
Dorticumq́;, cum Viminacio.
Orrhea uerò longè quidem à Danubio,
Vbi Endenis, & urbes aliæ multæ.
Vlpianum uerò, Arrhibantio cum,
Scopia atq; Naisson, & Mysorum urbes.
Dardanorum gentis autem finium,
Hæc interpretatus quidem, dixeram rursus.
Et nunc inferior Mysia mihi scribenda.
Ad uesperam quidem Ciabri riuus fluit.
Thraciæ autem pars est à meridie.
Tunc ex Ciabri atq; ad Aemi pedes,
Et pontico termino, Ermenum usq;.
Ab Arctico Danubius, ex Ciabrio,
Vsq; ad ipsam Axiopolim urbem,
A` qua Danubius nomen in Istrum uertit,
Et usq; ad pontum ostiorum Danubiorum.
Rursus autem orientale Mysiæ latus
Terminatur quidem littorea fusione,
Quinq; ostijs, quà Istrus in pontum fluit,
Post quam situs fuit Thraciæ montium.
Habitant autem inferæ occasus Mysiæ,
Gentes Triballorum. Mysiæ insulæ duæ,
Effusionem ad ipsam ponticam sitæ.
Achillis insula quidem alba, una:
Borysthenes autem, alia insula secunda.
Trans Danubium autem Gotthorum gens,
Et uerò in interpretatione Thraciæ dixi.
Thraciæ deinceps situs finiendus.
Mysia quidem inferior, septentrionalis.
Ab occasu autem superiori Mysiæ situs,
Macedonumq́; partes, quæ ad Orbeli promontorium,
Vsq; ad finem montis dicti.
Post aliquos autem non multos deinceps uersus;
Sunt in ipsa translatione hæc:
Post meridiem autem Mysorum urbs,
Anchialos, non ignotarum quædam urbs.
Etiam in terminis terræ Macedonum dixi.
Macedonum termini nunc mihi scribendi.
Terminus ipsis ex partibus septentrionalibus,
Dalmatumq́; latus, & latus rursus
Superioris terræ Mysicæ, cum Thracia.
Occiduus autem situs, pontus Adriæ,
A` Dyrrhachio, Epidamnoq́;, usq; Calydnum.
Alia, alia autem rursus de Mysia
Claudius scribit sanè commixta,
Et ego cum ipso in hac translatione.
Mysiæ autem eius quæ est ad Hellespontum,
Paruæ sortitæ Mysiæ nomen fert.
Velut ad mediam continentem, Scepsis urbs,

Et

Καὶ ἡ ἱερὰ γέρμη δὲ σὺν αὐτῇ πόλις.
Φρυγῶν δὲ τῆς γῆς, ὧν ἐστι τρῳὰς πόλις,
Τὸν ἴλιον γίνωσκε, πρὸς μέσην χθόνα.
Τὰς δ᾽ αὖ μεγίστης μυσίας πόλεις μάθε.
Δαγοῦτα πρῶτον, ἥτ᾽ ἀπόλλωνος πόλις,
Ἔγγιστα πρὸς ῥοῦν ῥυνδακοῦ τεθειμένη,
Εἶτα τραϊανοῦ τις ἐκκλησιμένη πόλις,
Ἀλλύδα, καὶ πρεπενούσσος, ἥ τε πέργαμος.
Δῆμοι δὲ μυσῶν πρὸς μὲν ἀρκτώαν θέσιν,
Ὅσοι πόδας ναίουσι τοὺς ὀλυμπίους.
Οἱ γριμενοθυρεῖται δὲ πρὸς δυσμὰς πάλιν,
Ὧν ἡ τραϊανοῦ τυγχάνει πόλις, πόλις.
Οἱ πενταδεμῖται δὲ πρὸς μεσημβρίαν,
Τῶν ὧν μεταξὺ μυσοεμμακεδόνες.
Τοιαῦτα φησὶ πολλαχοῦ πεφυρμένα,
Μυσοὺς ὅπου δακῶν μὲν ἀγχίστας λέγων,
Ἴστρου παρ᾽ ὄχθας, καὶ δανουβείου ῥέους.
Ὅπου δὲ φησὶν, οἷα τὰ τῶνδε γράφει.
Τόποις δὲ ἐν ἄλλοις † τὴν γραφὴν ἄλλως λέγει.
Κἀγὼ σὺν αὐτῷ τοὺς ἰάμβους συστρέφω,
Κάμπτων, ἑλίσσων, συστροφῇ ἐναντίως.
Ἡμᾶς ἐκάλει μυσοὺς δὲ, τοὺς οὔγγρους νόει.
Τοιαῦτα γράψας καὶ τοσαῦτα βιβλία,
Καὶ οὐ μετεγράφησαν, οἷς νόει τρόποις,
Γραφοσχεδοῦ εἰσὶ ταῦτα δὲ, καὶ πεφυρμένα,
Συγκλητικοῖς ἔδοξα, καὶ ποίοις τότε,
Τοῖς ἐν λόγοις τελοῦσι, μήτοι βαρβάρων,
Χείρων δὲ χοίρων, οἷσπερ ἔκριναν λόγοις.
Ἀνθ᾽ ὧν πόλις ἄνασσα τῶν πολισμάτων,
Οἰκτρῶς σε δισσὰ καὶ τριπλᾶ καταστένω.
Δέδοικα γὰρ, δέδοικα, μή πως βαρβάροις
Δοθῇς ἁλωτὴ, καὶ γενήσῃ βαρβάρα.
Ὄνος νεμηθῇ σοι δὲ, καὶ χοῖρος τότε,
Τοὺς οὓς ἐτίμας, οὐκ εἴδα τῷ τρόπῳ.
Ἐκ τῶν ἰάμβων τῶν ἐμῶν ἠκηκόεις,
Τῆς κλαυδίου τε συγγραφῆς, μυσῶν γένη,
Πόλεις τε τούτων, κἂν λαλῇ πεφυρμένως.
Ἔα τὸ λοιπὸν τὸν νέον γεωγράφον,
Γνωρίσματα γὰρ οὐδαμῶς μυσῶν λέγει,
Δήμους, πόλεις, ὄρη τε, ῥευμάτων χύσεις.
Καὶ πανταχοῦ δὲ τοῦτο ποιεῖ συγγράφων.
Λέγων γὰρ οὐ τι μικρὰ παρατρέχει.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ, ΟΤΙ ΟΥΚ ΗΝ Ο ΓΑλενὸς τοῖς χρόνοις τοῖς τοῦ σωτῆρος οὐ ἀνθρωπήσεως. πολλῷ δὲ κατώτερος, ἐν τοῖς χρόνοις ἀντωνίνου τοῦ εὐσεβοῦς. καὶ ἀπόδειξις τούτου, ἐκ τῶν θηριακῶν ἐπῶν ἀνδρομάχου, γραφόντων πρὸς νέρωνα. τϟζ.

Ὁ Γαληνὸς ὁ ἰατρὸς, ὅνπερ βοῶσι λόγοι,
Πατρίδα μὲν εὐτύχησε πέργαμον, τὴν πρὸς τροίαν.
Ἐν χρόνοις ἀντωνίνου δὲ ἤκμαζε καρακάλλου.
Υἱὸς δὲ ἦν ἀρχιτέκτονος ἀνδρὸς, καὶ γεωμέτρου,
Δοκῶ τὴν κλῆσιν νίκωνος, λέγειν σαφῶς οὐκ ἔχω.
Τίς ἐκ τῶν μωμοσκόπων δὲ ἡμᾶς μὴ αἰτιάσθω,
Ὁ τζέτζης γὰρ οὐχὶ θεὸς, ἄνευ βιβλίων γράφων,

Et sacra Germe autem cum ipsa urbs.
Phrygiorum autem terræ, quorum est Troas urbs,
Ilium scito, ad mediam terram.
Rursus autem maximæ Mysiæ urbes disce,
Daguta primùm, quæ Apollinis urbs,
Proximè ad fluuium Rhyndaci posita.
Dein Traiani uocata ciuitas,
Allyda, & Prepenesus, quæ & Pergamus.
Populi autem Mysorum ad Arctoum quidem situm,
Quotquot pedes habitant Olympios:
Grimenothuritæ uerò ad occasum rursus,
In quibus Traiani est urbs, urbs.
Pentademitæ uerò ad meridiem,
Quos inter Mysoënemacedoces.
Talia inquit sæpenumerò commixtà,
Mysos alicubi Dacis finitimos dicens,
Istri ad ripas, atq; Danubij riuos:
Alicubi autem, qualia quæ hic scribit.
Locus in alijs scripturæ aliter dicit, τῆς γραφῆς
Et ego cum ipso Iambos conuerto.
Flectens, inuoluens, ut conuertam ex aduerso.
Nos autem uocare Mysos, Vngaros cogita.
Tales cum scripsisset, & tot libros,
Quamuis non transcripserunt quibus nosti modis,
Informes tamen positi sunt, atq; commixti.
Senatorijs autem usus sum, & qualibus tunc,
Et qui in orationibus sunt absoluti, ne quaquam barbarorum:
Peior autem suibus, quibus iudicarunt orationibus.
Pro quibus urbs regina oppidorum,
Flebiliter te bifariam atq; trifariam lugeo.
Timeo enim, timeo, ne fortè barbaris
Traderis captiua, & euadas barbara:
Asinus autem depascat te, & porcus tunc,
Quos honorasti, nescio quo modo.
Ex iambis meis audiuisti,
Et Claudij historia, Mysorum genera,
Vrbesq; horum, quamuis loquatur permixtim.
Relinque deinceps nouum Geographum.
Notas enim minimè Mysorum dicit,
Populos, urbes, montesq;, fluentorum riuos:
Et ubiq; hoc autem facit describens.
Dicens enim unum quodpiam, nullus pertransit.

DE EO, QVOD NON FVERIT GAlenus temporibus, quibus Seruator homine induit: multo autem inferior, temporibus Antonini Pij. & demonstratio huius ex Theriacis carminibus Andromachi, scriptis ad Neronem. 397. Καρακάλλο

Galenus medicus, quem celebrant rumores,
Patriā fortè adeptus est Pergamū, quæ est ad Troiā,
Temporibus Antonini autem floruit Caracalæ.
Filius autem erat architectonis uiri, atq; Geometræ,
Arbitror nomine Niconis, dicere planè non possum.
Aliquis uerò calumniatorum nos ne incuset:
Tzetzes enim non deus, sine libris scribens,

Καὶ τότε καὶ πεζόσπαδα κατ' ἀστραπὴν εἰς τάχος,
Ὡς μηδὲ κλῆσιν παριδεῖν, τόπον, στιγμὴν, κεραίαν.
Πατρὸς μὲν ἀρχιτέκτονος τινὸς, καὶ γεωμέτρου,
Παῖς ἦν ὁ Γαληνὸς. διδάσκαλος δὲ τούτου,
Ὁ Πέλοψ ἦν ἰατρὸς, εἰς ἰατρῶν τὴν τέχνην.
Ἔχεις τὸν χρόνον Γαληνοῦ, σαφῶς ἐκβεβαιωμένως.
Εἰ θέλεις ἐξελέγχειν δὲ τοὺς ἐγγαστρὸς ληροῦντας,
Καὶ λέγοντας ἰσόχρονον εἶναι Χριστοῦ τοῖς χρόνοις,
Ἐξ Ἀνδρομάχου τῶν ἐπῶν, τῶν εἰς θηριακὴν δὲ,
Ἔλεγχε τούτους ἀκριβῶς, δείκνυε φλυαροῦντας.
Τὰ Ἀνδρομάχου ἔπη γὰρ ὁ Γαληνὸς προφέρει,
Ὡς παλαιοτέρου ἑαυτοῦ ὄντος τοῦ Ἀνδρομάχου.
Ἐν χρόνοις δὲ τοῦ Νέρωνος Ἀνδρόμαχος ὑπῆρχεν,
τοῦ Νέρωνος, Οἷς χρόνοις δὲ †τοῦ ῥῆσον ὁ Πέτρος τε καὶ Παῦλος.
οὗ ἐμαρτύ- Τὰ ἔπη δὲ σαφέστερον τὸν χρόνον παραστήσει.
ρουν Ἐμοῦ δὲ ταῦτα λέγοντος, νῦν ἄκουε, καὶ μάθε.
» Κλῦθι πολυθρονίη βριαρὸν σθένος ἀντιδότοιο,
» Καῖσαρ, ἀδειμάντου δῶτορ ἐλευθερίης.
» Κλῦθι Νέρων, ἱλαρὴν μὲν ἐπιπλάσσει γαλήνην.
Ἔγνως, ὡς ὁ Ἀνδρόμαχος ἦν Νέρωνος ἐν χρόνοις,
Ὁ Νέρων δὲ ὕστερος Χριστοῦ τῆς παρουσίας.
Τοῦ Νέρωνος δὲ ὕστερον τὸν Γαληνὸν ἐγνώκας,
Ἐκ τοῦ μεμνῆσθαι τῶν ἐπῶν αὐτοῦ τοῦ Ἀνδρομάχου,
Ὡς παλαιτέρου ἑαυτοῦ. λοιπὸν τὸ λοῖπον οἶδας.

Et aliquando commentatur, ut fulgur, celeriter,
Vt neque nomen intermittat, locum, punctum, apicem.
Patris quidem architectonis cuiusdam, & Geometræ,
Filius erat Galenus. præceptor autem huius
Pelops erat medicus, ad medicorum artem.
Habes tempus Galeni clarè expressum.
Si uoles autem redarguere eos qui ex uentre nugantur,
Et dicentes æquæuum esse Christi temporibus,
Ex Andromachi carminibus, quæ sunt in Theriacem,
Argue hos exactè, ostendeque delirantes.
Andromachi enim carmina Galenus affert,
Velut antiquioris se existentis Andromachi.
Temporibus autem Neronis Andromachus fuit,
Quibus temporibus Neronis Petrus & Paulus.
Carmina uerò apertius tempus exhibebunt.
Me autem illa dicentem nunc audi, atque disce:
Audi preciosi forte robur antidoti,
« Cæsar, intrepidæ dator libertatis,
Audi Neron, hilarem ipsam includunt tranquillitatem. «
Intellexisti, ut Andromachus fuit temporibus Neronis.
Nero autem posterior Christi aduentu.
Nerone rursus posteriorem Galenum cognouisti,
Eo quòd reminiscatur carminum Andromachi,
Velut antiquioris se, deinceps quod reliquum, nosti.

ΟΤΙ ΤΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ ΠΑΛΑΜΗΔΗΣ ἐφεύρηκε. καὶ ἀπόδειξις τοῦ Τζέτζου, ὅτι καὶ πρὸ Παλαμήδους καὶ Κάδμου ἦσαν ἕλλησι γράμματα. τϟη.

Κατὰ τὸ περιφερόμενον καὶ θρυλλούμενον τοῖς πᾶσι,
Τὸν Παλαμήδην ἐφευρεῖν τὰ γράμματα εἰρήκειν.
Λέγουσι γὰρ οἱ σύμπαντες, εὑρεῖν τὸν Παλαμήδην,
Οὐ τὰ εἰκοσιτέσσαρα γράμματα καὶ στοιχεῖα,
Μόνα δὲ ἐκ πάντων δεκαὲξ, ἅπερ ἂν γνοίης μόνος,
Ἐν τῷ εἰπεῖν με τὰ λοιπὰ, ποίας τὰς κλήσεις ἔχει.
Καὶ τίνες τούτων εὑρεταί. καὶ δὴ σαφῶς λεκτέον.
Φασὶ μὲν τὰ ἑκκαίδεκα εὑρεῖν τὸν Παλαμήδην.
Τῶν δὲ δασέων τῶν τριῶν, τοῦ θῆτα, φῖ, καὶ χῖ δὲ,
Κάδμον φασὶν ἐφευρετὴν, τὸν ἀπὸ τῆς Μιλήτου,
Οὐ τὸν ἐκ Τύρου Φοίνικα τὸν Κάδμον, τὸν ἐν Θήβαις.
Τριῶν διπλῶν δὲ εὑρετὴν, τοῦ ζῆτα, ξῖ, καὶ ψῖ δὲ,
Ἐπίχαρμον εἰρήκασι τὸν ἐκ τῆς Συρακούσης.
Τοῦ ἦτα πάλιν καὶ τοῦ ω, τῶν δύο μακρῶν λέγω,
Τὸν Σιμωνίδην λέγουσιν ἐφευρετὴν ὑπάρχειν.
Εἴτε τὸν τοῦ Ἀμόργου δὲ τὸν Σάμιον ἐκεῖνον,
Εἴτε τὸν Λεωπρέπους τὸν παῖδα, οὐ γινώσκω.
Ὥσπερ δοκῶ, ἠγνόησαν ἐκεῖνοι Σιμωνίδας
Πολλοὺς ἐν βίῳ εἶναι μὲν, οὐχ ἕνα Σιμωνίδην.
Οὕτω μὲν τὰ ἑκκαίδεκα γράμματα καὶ στοιχεῖα,
Τινές φασιν ἐφεύρηκεν αὐτὸς ὁ Παλαμήδης.
Τὰ δὲ ὀκτὼ ἐπίλοιπα, οἱ τρεῖς οὓς προειρήκειν,
Ὁ Κάδμος, καὶ Ἐπίχαρμος, μετὰ τοῦ Σιμωνίδου.
Τὰ δὲ εἰκοσιτέσσαρα γράμματα, καὶ στοιχεῖα,
Ὁμοῦ συνδεσμούμενά τε, καὶ ἓν σῶμα φανοῦντα,
Παρὰ Σαμίοις εὕρηκα πρῶτος ἀναγνωσθῆναι,
Διὰ γραμματικοῦ τινὸς τὴν κλῆσιν Καλλιστράτου,

Τῶν

QVOD LITERAS PALAMEDES inuenerit. & demonstratio Tzetzæ, quòd ante Palamedem atque Cadmum erant Græcis literæ. 398.

Iuxta uulgatum atque iactatum omnibus,
Palamedem inuenisse literas dixeram.
Dicunt enim uniuersi, inuenisse Palamedem,
Non uigintiquatuor literas atque elementa,
Solas autē ex omnibus decē & sex, quas noueris solus,
Dum dixero ego reliquas, quæ nomina habeant,
Et qui harum inuentores. & sanè apertè dicendum.
Aiunt quidem, sexdecim inuenisse Palamedem.
Aspiratarum autem trium, theta, phi, & chi,
Cadmum dicunt inuentorem, qui erat ex Mileto,
Non ex Tyro Phœnicem Cadmum Thebanum.
Trium autem duplarum inuentorem, zeta, xi, & psi,
Epicharmum dixerunt illum Syracusanum.
Eta rursus & omega, duarum longarum uidelicet,
Simonidem dicunt inuentorem esse,
Siue Amorgi filium, Samium illum:
Siue filium Leoprepis, Ceum, nescio.
Vt arbitror autem, ignorarunt illi Simonidas
Multos in uita fuisse quidem, non unum Simonidem.
Sic quidem sexdecim literas atque elementa,
Vt quidam aiunt, inuenit ipse Palamedes.
Octo autem reliquas, tres quos dixi,
Cadmus, atque Epicharmus cum Simonide.
Vigintiquatuor autem literas atque elementa,
Simul collectim atque unum corpus apparentes,
Apud Samios inueni primus lectas fuisse,
Per grammaticum quendam nomine Callistratum,

Commen-

Τῶν συγγραμμάτων πρῶτον μὲν ἐχόντων ἓξ καὶ δέκα,
Εἶτα ὀκτωκαίδεκα τὰ σύμπαντα στοιχεῖα,
Καὶ καθεξῆς μέχρις αὐτῶν τῶν εἰκοσιτεσσάρων.
Οὕτω γραμμάτων εὕρεσιν οἱ μὲν τῷ Παλαμήδει,
Οἱ δ' Ἀχιλλέως Φοίνικι παιδαγωγῷ ἐκείνῳ,
Ἄλλοι δ' ἄλλοις προσάπτουσιν, οἱ πλείους δὲ τῷ Κάδμῳ,
Ἀρχαιοτέρῳ τῶν λοιπῶν, ὥσπερ φασὶ τελοῦντι.
Ὧνπερ κἀγὼ ἡμάρτανον τοῖς λόγοις πεπεισμένος,
Ὡς ἐν μυρίοις ἀλλαχοῦ καὶ πράγμασι καὶ λόγοις,
Ὅπου πεισθεὶς ὡς παλαιοῖς αὐτοῖς καὶ τεχνογράφοις,
Οὐδόλως ἐξερευνήσας ταῖς Τζετζικαῖς ἐρεύναις,
Ἐν αἷσπερ ἡ ἀλήθεια ἐκ χάους ἀνατρέχει.
Ἀλλ' ἐν ἐρεύναις Τζετζικαῖς, τοῦτο τανῦν δεικτέον,
Ὡς οὔτε Παλαμήδης μὲν τὰ γράμματα ἐφεῦρεν,
Οὔτε ὁ Φοῖνιξ πρὸ αὐτοῦ, ἀλλ' οὐδ' αὐτὸς ὁ Κάδμος.
Πρὸ Παλαμήδους Ὅμηρος καὶ Φοίνικος γὰρ λέγει,
Περὶ τοῦ Προίτου τοιαδὶ διὰ Βελλεροφόντην:
» Κτεῖναι μὲν ῥ' ἀλέεινε, σεβάσσατο γὰρ τόγε θυμῷ·
» Πέμπε δέ μιν Λυκίηνδε, πόρεν δ' ὅγε σήματα λυγρά.
» Γράψας ἐν πίνακι πτυκτῷ θυμοφθόρα πολλά·
» Δεῖξαι δ' ἠνώγειν ᾧ πενθερῷ, ὄφρ' ἀπόλοιτο.
Ἔγνως ἰδοὺ τὰ γράμματα ὄντα πρὸ Παλαμήδους,
Καὶ πρὸ αὐτοῦ τοῦ Φοίνικος, ἐκ τῶν ἐπῶν Ὁμήρου,
Τοῦ τῶν Ἑλλήνων τε αὐτῶν πολέμου καὶ τῶν Τρώων.
Ἐκ τοῦ Βελλεροφόντου γὰρ Ἱππόλοχος ἐφύη,
Ἐξ Ἱππολόχου Γλαῦκος δὲ, ὁ Διομήδους φίλος.
Οὕτω ψευδεῖς ἐδείξαμεν, οἳ λέγουσι γραμμάτων
Τὸν Παλαμήδην εὑρετὴν, καὶ Φοίνικα ὡσαύτως.
Καὶ τοὺς τὸν Κάδμον λέγοντας ἐφευρετὴν γραμμάτων,
Ἄκουε νῦν πῶς δείξωμεν ὄντας τῶν ψευδολόγων.
Γραμμάτων ὅσοι λέγετε ἐφευρετὴν τὸν Κάδμον,
Ἀκούετε πῶς ψεύδεσθε, ὥσπερ ὁ Τζέτζης λέγει,
Ὁ ἀμαθὴς, ὁ ἀδαὴς, ἄπορος ἐν λόγοις,
Ὁ ἐξελέγχειν μηδαμῶς δυνάμενος ἀνθρώπους,
Τοὺς ψευδομένους ἅπαντας καὶ τῶν ἀληθευόντων,
Κἂν πρὸ ἐτῶν ἐτύγχανον τῶν ἑξακισχιλίων,
Καὶ τῶν ἑξακοσίων δὲ, καὶ τούτων περαιτέρω.
Τῷ Κάδμῳ τούτῳ ᾧ φατὲ, ἵνα φησὶν ὁ Τζέτζης,
Πρώτως ἐκ τῆς Φοινίκης μὲν ἐλθόντι πρὸς Ἑλλάδα,
Καὶ περὶ τῆς Εὐρώπης δὲ τῆς ἀδελφῆς χρωμένῳ,
Οὗτος ἐδόθη ὁ χρησμὸς Δελφῶν ἐκ χρηστηρίου,
Ἑλληνικαῖς ταῖς χρήσεσι, καὶ γλώσσῃ τῇ Ἑλλάδι.
Κἂν χαριζόμενος ὑμῖν καὶ τοῦτο συγχωρήσω,
Φοινίκων γλώσσῃ τὸν χρησμὸν τότε δοθῆναι τῷ Κάδμῳ,
Μεταφρασθῆναι δ' ὕστερον εἰς γλῶσσαν τὴν Ἑλλάδα.
Καὶ οὕτω πάλιν ψεύδεσθε. ἦσαν γὰρ καὶ πρὸ Κάδμου,
Χρησμοί τε καὶ τὰ γράμματα. εἰ δέ γε καὶ Ἑλλήνων,
Ὡς δείξει πάντως ὁ χρησμὸς, πόσον ἐστέ μοι ψεῦσται;
Καὶ δὴ ἀκούετε χρησμοῦ, τοῦ Κάδμῳ δεδομένου.
» Φράζεο δὴ τὸν μῦθον Ἀγήνορος ἔκγονε Κάδμε,
» Ἠοῦς ἐγρόμενος προλιπὼν ἴθι Πυθὼ δῖαν,
» Ἔνθα δ' ἔχων αἴθωνα καὶ αἰγανέην μετὰ χερσί.
Καὶ τὰ λοιπὰ δὲ τοῦ χρησμοῦ, ἅπερ μαθεῖν τις χρῄζων,
Καὶ ὅσα ἄλλα ἕτερα ἐθέλοι τις μανθάνειν,
Εἰ ἀπὸ στήθους εἴδαμεν λέγειν, σαφῶς πειράσθω.

Commentarijs primum quidem habentibus sexdecim,
Deinde decem & nouem uniuersa elementa,
Et deinceps usq; ad ipsas uigintiquatuor.
Sic literarum inuentionem aliqui quidem Palamedi,
Alij autem Achillis Phœnici pædagogo illi,
Alij autem alij aptant, plures autem Cadmo,
Antiquiori cæteris quos dicunt existenti.
Quorum & ego, erraui, rationibus persuasus,
Sicut in mille alijs & rebus & sermonibus:
Vbi persuasus tanquam ab antiquis ipsis et artium scriptorib.
Neq; omnino peruestigans Tzetzicis scrutationibus,
In quibus ueritas ex chao recurrit.
Sed in scrutationib. Tzetzicis hoc nunc ostendendum,
Quod neq; Palamedes quidem literas inuenit,
Neq; Phœnix ante ipsum, sed neq; ipse Cadmus.
Ante Palamedem enim Homerus, & Phœnicem dicit,
De Prœto talia per Bellerophontem:
Occidere quidem uitabat, colebat enim hoc animo: «
Mittit autem ipsum in Lyciam, deditq; ille signa dura, «
Cum scripsisset in tabula plicata, perniciosa multa: «
Ostendere autem iubebat suo socero, ut periret. «
Agnouisti ecce literas existentes ante Palamedem,
Et ante ipsum Phœnicem, ex carminibus Homeri,
Anteq; Græcorum ipsorum bellum, & ipsos Troianos.
Ex Bellerophonte enim Hippolochus natus est,
Ex Hippolocho uerò Glaucus Diomedis amicus.
Sic falsos ostendimus, qui dicunt literarum
Palamedem inuentorem, & Phœnicem similiter.
Et qui Cadmum dicunt inuentorem literarum,
Audi nunc quomodo ostendemus mendaces.
Literarum quotquot dicitis inuentorem Cadmum,
Audite quomodo mentiamini, quemadmodum Tzetzes dicit,
Rudis ille, indoctus, pauper in disceptationibus,
Arguere nequaquam ualens homines,
Mentientes omnes, etiam uera cum dicunt,
Etiam si ante annos fuerint sex mille,
Et sexcentos, & his ulterius.
Cadmo huic, de quo dicitis, iste Tzetzes inquit,
Primum ex Phœnicia quidem uenienti in Græciam,
Et de Europa autem sorore oraculum consulenti,
Hoc redditum est oraculum, Delphorum ex æde,
Græcis sententijs, & lingua Græca:
Quanquam donans uobis & hoc permittam,
Phœnicum lingua oraculum tunc redditum Cadmo, κάδμῳ
Translatum deinde autem in linguam Græcam,
Et sic rursus mentimini. erant enim & ante Cadmum
Oracula, & literæ: si uerò etiam Græcorum,
Vt ostēdet omnino oraculū, quantū estis mihi mēdaces?
Et sanè audite oraculum, Cadmo redditum:
Dic sanè sermonem Agenoris fili Cadme, «
Auroram excitus prælinquens uade Pythonem diuam, «
Ibi autem habens splendentem lanceam in manibus: «
Et cætera oraculi, quæ discere quis uolens,
Et quæcunq; alia uolet quis scire,
Si ex pectore sciamus dicere, apertè tentet.

Ταῦτα δὲ νῦν οὐ γράφομεν, φειδόμενοι τοῦ χάρτου.
Τέως ψευδεῖς ἐδείξαμεν πάντας λαμπροῖς σημείοις,
Ὅσοι γραμμάτων εὑρετὰς λέγουσι πεφυκέναι,
Τὸν παλαμήδην, φοίνικα, καὶ κάδμον, καὶ τοιούτους.
Οἷς πρὶν κἀγὼ πειθόμενος, ἐλήρουν, ὡς ἐκεῖνοι.
Ὡς καὶ ἐν ἄλλοις ἅπασιν, αὐτὸς εἰ μὴ ἐξητάκειν,
Ἐν ἀλαθήτοις λογισμοῖς, καὶ τζετζικῷ τῷ τρόπῳ.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΝΙΑΥΤΩΝ, ΩΝ ΦΗΣΙ μέτων ὁ ἀστρολόγος, ὁ παυσανίου υἱός. τϟθ.

Ο Μέτων ἀθηναῖος ἦν, υἱὸς τοῦ παυσανίου,
Ἦν ἐν ὀλυμπιάδι δὲ ὀγδοηκοστῇ ἑβδόμῃ.
Ἄριστος ἀστρολόγος δὲ τελῶν ὑπὲρ τοὺς πάντας,
Πάντων πρῶτος, ὡς λέγουσι, τῶν ἄλλων ἀστρολόγων,
Περὶ ἁπάντων ἔγραψεν, ὡς ψεύδονται κἀνταῦθα,
Τὰς ἐννεακαιδεκαετηρίδας τε, καὶ δὴ καὶ ἄλλα.
Ὅτι κἀνταῦθα δὲ φασὶ τοὺς λόγους ἐψευσμένους,
Λέγοντες ταῦτα πρώτιστον τοῦτον εὑρεῖν τῶν ἄλλων,
» Τῶν ἐλεγχόντων νῦν ἄκουε, ὅσπερ ὁ τζέτζης φέρει,
» Ἐλέγχων τούτους ὡς ψευδῆ γράψαντας ἐν ὀλίγοις.
» Λέγει γὰρ πρῶτον ἄτλαντα γενέσθαι ἀστρολόγον,
Ἐν χρόνοις τοῦ ὀσίριδος, τοῦ νῶε, διονύσου,
Ὁπότε ἦν καὶ ἡρακλῆς αἰγύπτιος τῷ γένει,
Ὅσπερ ἀπὸ τοῦ ἄτλαντος ἄστρων ἔσχηκε τέχνην.
Ἐῶ, φησι, τὸν παλαιὸν τὸν ἄτλαντα ἐκεῖνον.
Ὁ ἄτλας ὁ παρ᾽ ἕλλησιν, ὁ λίβυς ἀστρολόγος,
Ἀφ᾽ οὗ ὁ ἕλλην ἡρακλῆς παρέλαβε τὴν τέχνην,
Οὐκ ἦσαν παλαιότεροι τοῦ μέτωνος εἰς χρόνους;
Οὐκ ἔγραψαν καὶ οὗτοι δὲ περὶ ἀστρολογίας;
Καὶ συγχωρήσωμεν αὐτοὺς μὴ γράψαι περὶ τούτων,
Ὀρφεὺς ὁ μέγας, σύγχρονος ὑπάρχων ἡρακλεῖ,
Γράψας ἐφημερίδας τε, καὶ δωδεκαετηρίδας,
Καὶ περὶ ἄλλων ἀκριβῶς, ἐλέγχει τούτους ψεύστας.
Καὶ τῶν ἐφημερίδων μὲν ὀρφέως ἀρχὴ, τοιάδε.
» Πάντ᾽ ἐδάης μούσαις θεόφραδε, εἰ δέ σ᾽ ἀνώγει
» Θυμὸς, ἐπωνυμίας μήνης κατὰ μοῖραν ἀεῖσαι,
» Ῥεῖά τοι ἐξερέω, σὺ δ᾽ ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῇσιν.
Τῶν δωδεκαετηρίδων δὲ ἡ κατ᾽ ἀρχὴ, τοιάδε.
» Δεῦρο νῦν, οὔατά μοι καθαρᾶς ἀκοάς τε πετάσσας,
» Κέκλυθι τάξιν ἅπασαν ὅσην τεκμήρατο δαίμων.
» Ἐκ τε μιᾶς νυκτὸς, ἢ δ᾽ ἐξ ἑνὸς ἤματος αὔτως.
Ἐῶ καὶ τὸν ὀρφέα δὲ, εἰ θέλουσιν ἐκεῖνοι.
Ὁ ὅμηρος ὁ πάνσοφος οὐκ ἦν ἐν ἀστρολόγοις;
Οὐκ ἐν μυρίοις ἔγραψε τόποις, περὶ τοιούτων,
Λέγων κατ᾽ ἔπος τὰ ῥητὰ, ἃ νῦν αὐτὸς ἐνθήσω.
» Ἐν μὲν γαῖαν ἔτευξε, ἐν δ᾽ οὐρανὸν, ἐν δὲ θάλασσαν,
Ἐν δὲ τὰ τείρεα πάντα τά τ᾽ οὐρανὸς ἐστεφάνωται,
Πληιάδας θ᾽, ὑάδας τε, τό τε σθένος ὠρίωνος.
Ἡσίοδος ὁ πρότερος κατά τινας ὁμήρου,
Κατά τινας δ᾽ ἰσόχρονος, ὕστερος καθ᾽ ἑτέρους.
Κατὰ ἡμᾶς τὸν τζέτζην δὲ, τοὺς τζόχας μου τοὺς μίας,
Ὀλίγον ὑστερίτζινος, χρόνοις τετρακοσίοις,
Οὐ γράφει βίβλον ἀστρικὴν, ἧς τὴν ἀρχὴν οὐκ οἶδα,
Οὐ μέσῳ τοῦ βιβλίου δὲ τὰ ἔπη κεῖνται ταῦτα;
Φαισύλη, ἠδὲ κορωνὶς, ἐυστέφανός τε κλεῖα,

Tzochas et ὑστερίτζινος sua quadam formula dicit, ut alibi πετραμυχασινοκάπουτ(ον) et τζαγγερίων

Φαιώ

Omnia autem nunc non scribimus, parcentes chartæ.
Interea mendaces ostēdimus quidē omnes, claris notis,
Quotquot literarum inuentores dicunt fuisse,
Palamedem, Phœnicem, Cadmum, atq; tales.
Quibus antè & ego persuasus, nugabar sicut illi:
Sicut & in alijs omnibus, siquidem non exquisiuissem
Apertis ratiocinationibus, & Tzetzico modo.

DE ANNIS QVOS DICIT METon astrologus, Pausaniæ filius. 399.

Meton Atheniensis erat filius Pausaniæ,
Erat in Olympiade autem octuagesima septima.
Præstantissimus autē astrologus existens super omnes,
Omnium primus ut dicunt cæterorum astrologorum,
De omnibus scripsit, ut mentiuntur & hic,
Nouemq; decēteridas, saneq; & alia.
Quoniam uerò & hic dicunt sermones falsos,
Dicentes hæc primum inuenisse ex alijs,
Argumenta nunc audi quæ Tzetzes adducit, «
Arguens hos ut falsò scribentes in non paucis. «
Dicit enim, primum Atlantem fuisse astrologum, «
Temporibus Osiridis, Noē, Dionysij,
Quando erat & Hercules Aegyptius genere,
Qui ab Atlante astrorum habuit artem.
Sino, inquit, antiquum Atlantem illum,
Atlas qui apud Græcos, Libys astrologus,
A quo Græcus Hercules accepit artem,
Non erant antiquiores Metone tempore?
Non scripserunt & isti autem de astrologia?
Etiam permittamus, ipsos non scripsisse de his:
Orpheus magnus, contemporaneus existens Herculi,
Cum scripserit Ephemeridasq;, & Dodecateridas,
Et de alijs diligenter, arguit hos mendaces.
Et Ephemeridarum quidem Orphei principium hoc:
Omnia doctus es Musæ diuine, si autem te iubet «
Animus, cognomina lunæ iuxta fatum canere, «
Facile tibi exponam, tu autem in mentibus pone tuis. «
Dodecateridarum autem initium tale:
Huc nunc aures mihi, purosq; auditus explicans, «
Audi ordinem omnem, quem cogitauit Deus, «
Ex una nocte, siue ex uno die similiter. «
Missum facio & Orpheum autem, si uolunt illi:
Homerus sapientissimus non erat ex astrologis?
Non in mille scripsit locis de talibus,
Dicens ad uerbum dicta, quæ nunc ipse ponam,
Terram quidem fabricauit, cœlum autem & mare, «
Et astra autem omnia, quibus cœlum coronatum est, «
Pleiadasq;, Hyadasq;, & robur Orionis. «
Hesiodus prior, secundum aliquos, Homero,
Iuxta alios coætaneus, posterior secundum alios, «
Iuxta nos Tzetzem uerò, Tzochasq; meas unas,
Paulùm hysteritzicos, annis quadringentis, «
Non scribit librum astricum? cuius principium nescio,
In medio libri autem uerba ponuntur hæc:
Phæsyla atq; Coronis, beneq; coronata Cleia, «

Pheoq;

» Φαιώ θ' ἱμερόεσσα, καὶ Εὐδώρη τανύπεπλος,
» Νύμφαι, ἃς Ὑάδας καλέουσι φῦλ' ἀνθρώπων.
Καὶ ἐν τῇ βίβλῳ ἡμερῶν ἀστρολογεῖ δὲ, πόσα;
Πῶς οὖν πρὸ τούτων εὕρηκε Μέτων ἀστρολογίαν,
Τοῦ παλαιοῦ μὲν Ἄτλαντος πρὸ Ἄτλαντος ὑστέρου,
Ὅς τι καὶ τεσσαράκοντα γονεαῖς τελευταῖος πρώτου.
Ἄτλαντος τοῦ προτέρου δὲ πρώτου πρὸς Ἡρακλέα,
Ὅλαις τρισὶ ταῖς γονεαῖς, ὥσπερ ἰσοῦσι τοῦτον,
Εἴτε καὶ ὡς διδάσκαλον εἰσφέρουσιν ἐκείνου.
Καὶ ὁ Ὀρφεὺς ἰσόχρονος τῷ Ἡρακλεῖ ὑπῆρχε,
Πρὸ χρόνων ὄντες ἑκατὸν τοῦ Τρωϊκοῦ πολέμου.
Ὡς δὲ Ὀρφεὺς ἐν λιθικοῖς περὶ αὐτοῦ μοι λέγει,
†Ἑλένου τι βραχύτερον ὕστερον εἶναι λέγει,
Τούτου μιᾷ δὲ γονεᾷ Ὅμηρος ὑστερίζει.
Ὁ κατὰ Διονύσιον ἄνδρα τὸν κυκλογράφον,
Ἐπὶ τῶν δύο στρατειῶν λεγόμενος ὑπάρχειν,
Θηβαϊκῆς, Ἑλλήνων τε, τῆς διὰ τὴν Ἑλένην.
Διόδωρός τε σύγχρονα λέγει Διονυσίῳ,
Καὶ ἕτεροι μυρίοι δὲ, οἷς εἵπετο καὶ Τζέτζης,
Ἕως Ὀρφέως ἤκουσε περὶ αὐτοῦ λαλοῦντος,
Ὡς ἐστὶ βραχύτερος πολέμου τοῦ τῶν Τρώων.
Ὁ δ' Ἀπολλόδωρος φησὶ τὸν Ὅμηρον ὑπάρχειν
Μετ' ἔτη ὀγδοήκοντα πολέμου τοῦ τῶν Τρώων,
Ὁπότε καὶ ἡ κάθοδος Ἡρακλειδῶν ὑπῆρχεν.
Εἰς τὴν Ὀλυμπιάδα δὲ τὴν πρώτην ἐκ καθόδου,
Ὀκτὼ καὶ τριακόσια καὶ εἴκοσι τὰ ἔτη.
Κατὰ τὴν ἑνδεκάτην δὲ ἦν τῶν Ὀλυμπιάδων,
Ἡσίοδος φαινόμενος ἀκμάζων ἐν τῷ βίῳ,
Ἑβδομηκοντατέσσαρα σὺν τοῖς τριακοσίοις
Ἔτη Ὁμήρου ὕστερος, ἄνευ μηνῶν γε δύο.
Ὁμήρου τόσον ὕστερος. ἂν Ὅμηρον δὲ λέγῃς,
Ἐπὶ τῶν δύο στρατειῶν, Θηβαϊκῆς καὶ Τρώων,
Λέγῃς δὲ αὐτὸν ἰσόχρονον Ἡρακλειδῶν καθόδου.
Ἂν δὲ ταῖς δύο ταύταις μοι τὸν Ὅμηρον ἰσώσῃς,
Καὶ ἑκατὸν πεντήκοντα πλείονα ἔχεις ἔτη,
Καὶ ἔτι ὑποβιβάσεις Ἡσίοδον ἐς πλέον.
Ἡσίοδον ἀκούων δὲ ἰσόχρονον Ὁμήρου,
Ἢ τὸν Φωκαέα Ὅμηρον τοῦ Εὔφρονος μοι νόει,
Εἴτε καὶ τὸν Βυζάντιον υἱὸν τοῦ Ἀνδρομάχου,
Τοῦ Ἀνδρομάχου καὶ Μυροῦς τῶν ποιητῶν τὸν παῖδα,
Τοσοῦτον μὲν Ἡσίοδος ὕστερος ὢν Ὁμήρου,
Τοῦ Μέτωνος δὲ πρότερος ἐνιαυσίοις κύκλοις
Τριακοσίοις δεκαὲξ, σὺν γε μησὶν ὀκτώ δε.
Πῶς οὖν ἁπάντων ὕστερος τούτων τελῶν ὁ Μέτων,
Λέγεται πρῶτος συγγραφὴν †ἀστρονομίας γράψαι;
Ληροῦσιν ὅσοι λέγουσι τοιαῦτα περὶ τούτου.
Ἄριστος πάντων δὲ τελῶν αὐτὸς τῶν ἀστρολόγων,
Προσκοπήσας ἀκριβῶς, κρατήσας τε ἀστέρας,
Περὶ τῆς κόσμου ἔφηκε τοιαῦτα συντελείας.
Βραχὺς τοῦ μακροχρόνου μὲν χρόνος ἐστὶν ἀνθρώπου,
Εἰς τὸ ἐξαριθμῆσαι μοι αὖ ἀριθμεῖν θελήσω,
Ἐν μυριάσι τῶν ἐτῶν πόσαις συστιλιθείη.
Οὗτος ὁ κόσμος ὁ τερπνὸς, ὁ κόσμος ὁ ὡραῖος.
†Πάντως συντελεσθείη δὲ, ὅταν ἑπτὰ οἱ πλανῆται
Πρὸς τὸν ὑδρόχοον ἔλθωσιν οἶκον, ὁμοῦ τῷ Κρόνῳ.
Οὕτως

Phaeoq; mansueta, & Eudore lati pepli, «
Nymphae quas Hyadas uocant familiae hominum. «
Et in libro Dierum de stellis quantum differit?
Quomodo igitur ante hos inuenit Meton astrologiam?
Veteri quidem Atlante, ante Atlantem posteriorem,
Sex & quadraginta generationibus ex. stente primo.
Atlante autem priore primo, ad Herculem,
Integris tribus generationibus, cui aequant hunc,
Siue etiam tanquam praeceptorem inducunt illius,

Et Orpheus coaetaneus Herculi fuit,
Annis cum essent centum ante Troianum bellum.
Vt autem Orpheus in lib. de lapidibus de seipso dicit,
Heleno paulo posteriorem se esse ait: τῦ μάχε
Illo autem uni generatione Homerus poster or est.
Qui secundum Dionysium, uirum cyclographum,
In duabus expeditionibus dictus est fuisse,
In Thebana, Graecaq;, quae propter Helenam.
Diodorusq; concurrentia dicit cum Dionysio,
Et alij uerò innumeri, quos secutus est & Tzetzes,
Donec Orpheum audiuit de se loquentem,
Quòd sit paulò posterior bello Troianorum.

Apollodorus autem inquit Homerum fuisse
Annis octuaginta post bellum Troianorum:
Quando & reditus Heraclidarum fuit.
In Olympiada uerò primam à reditu
Octo & trecenti & uiginti anni.
In undecima autem erat olympiade
Hesiodus clarus, florensq; in uita,
Septuagintaquatuor cum trecentis
Annis Homero posterior, atq; mensibus duobus.
Homero tanto posterior: etsi Homerum non dicas,
In duabus expeditionibus, Thebana & Troiana,
Dicas autem ipsum coaetaneũ Heraclidarũ postliminio.
Si uerò eum duabus his mihi Homerum aequaueris,
Et centum quinquaginta plures habes annos:
Et adhuc dedue Hesiodum longè amplius.

Hesiodum uerò audiens coaetaneum Homero,
Vel Phocensem Homerum Euphronis mihi intellige,
Siue & Byzantium filium Andromachi,
Andromachi atq; Myrois poëtarum filium.

Tanto Hesiodus quidem posterior existens Homero,
Metone autem prior annuis orbibus
Trecentis sedecim, cum mensibus octo.
Quomodo igitur, omnibus posterior his cum sit Meton,
Dicitur primus historiam astronomiae scripsisse? ἀστρολογίας
Nugantur quotquot dicunt talia de hoc.

Praestantißimus omniũ cũ esset autẽ ipse astrologorũ,
Tempora obseruãs diligenter, atq; apprehendẽs stellas,
De mundi dixit talia consummatione.
Breue longaeui quidem tempus est hominis:
Vt sufficiat mihi, si numerare uoluero,
In myriadibus annorum quot complecatur,
Iste mundus suauis, mundus formosus. πάντως τε.
Omnino finietur autem, quando septem errones ὁ πανταῖοι
Ad aquarij uenerint domum, unà cum Saturno.

Οὕτως ὁ Μέτων ἔφησε, παῖς ὁ τοῦ Παυσανίου.
Σοφοὶ τινὲς δ' ἐποίησαν ἐντεῦθεν παροιμίαν,
Κατὰ τοὺς Μέτωνος αὐτοῦ ἐνιαυτοὺς εἰπόντες,
Τουτέστι βραχυχρόνιον, ἐκ τῶν ἐτῶν ἐκείνου.
Τὰ δ' ἀμαθῆ καθάρματα, τὰ ληροσχεδιολόγα,
Ἅπερ κατεβαρβάρωσαν τὴν τέχνην τῶν γραμμάτων,
Ταῖς βίβλοις μὴ προσέχοντες, ἐν αἷς παντοῖος ὄλβος.
Ὡς νέκταρ δὲ σιτούμενοι κοπρίας τὰς δυσόσμους,
Ἀγγέλων γὰρ οὐ θέλουσιν ἄρτον φαγεῖν οἱ χοῖροι,
Τῷ γράφειν τὰ ληρήματα, καὶ χαίρειν φλυαρίαις,
καὶ ἡδὺς μοι, Ἡμέραις κάθηνται ταῖς νῦν γλυκύς τι † καὶ εἴδοις μοι,
Πρὸς ἐμπορίαν ἀπεδήμησας. τζοῦ τζοῦ τζα δ' οὐ παρείη.
et dulcis mihi Οἱ πέντε ἄνδρες μοι ἐχθροί, ζῶντές εἰσιν, ὦ φίλοι.
Ὁ δ' ὕπνος, καὶ ὁ καπνός τι, καὶ ἄλλας ληρωδίας.
Τὰ δ' ἀμαθῆ καθάρματα ταῦτα, τὰ κοπροφάγα,
Ἐρωτηθέντα τοῖς αὐτοῖς φοιτῶσι παιδαρίοις,
Τίνες τοῦ Μέτωνος εἰσὶν ἐνιαυτοί, καὶ τἄλλα, (γους,
Μισοῦντες τὰς διφθόγγους τε πάσας, καὶ τὰς τριφθόγ-
Καὶ τὰς διχρόνους σὺν αὐταῖς, καὶ τοὺς κανόνας πάντας,
Καὶ πάντων τῶν βιβλίων δὲ πάσας τὰς ἀναγνώσεις,
Ὅπερ ἡ βάρβαρος ψυχὴ τούτοις ἀνατυπώσει,
Τοῖς μειρακίοις λέγουσι. ταῦτα δ' ἠπατημένα,
Τὰ τῶν βαρβάρων γράφουσι λογύδρια ταῖς βίβλοις,
Ταύτας ποιοῦντες ἐν αὐταῖς αὐγείου κοπρεῶνας.
Οὕτω περὶ τοῦ Μέτωνος, καὶ περὶ ἄλλων πόσων.
Καὶ ἐκ σοφῶν μὲν γίνονται συγχύσεις, πλὴν βραχεῖαι.
Ἐκ δὲ βαρβάρων, βόρβοροι πληροῦντες δυσοσμίας.
Ἐγὼ δὲ νῦν τοὺς Μέτωνος ἐνιαυτοὺς εἰρήκειν,
Καὶ μετρικῶς συνέγραψα τῇ κόσμου ἱστορίᾳ,
Ἰάμβῳ μέτρῳ τεχνικῷ, κἂν ἀτελῆ καὶ ταύτην
Ἀφῆκα, βλέπων σύμπαντας τὸ τεχνικὸν μισοῦντας,
Τὰ βάρβαρα δὲ στέργοντας. ὢ συμφορᾶς ἐσχάτης.
Τέως τοὺς περὶ Μέτωνος λέξωμεν νῦν ἰάμβους.
Διόδωρος καὶ Ἔφορος καὶ πάντες χρονογράφοι,
Ὁπόσοι ὑπερέχουσι τῶν ἄλλων χρονογράφων,
Περὶ τῆς ἀρχαιότητος ἑλλήνων καὶ βαρβάρων,
Ὁποῖοι ἀρχαιότεροι, ἐδίστασαν μεγάλως.
Ἐγὼ δὲ δείξας ἀκριβῶς προτέρους τοὺς βαρβάρους,
Λέγω πρὸς τὸν Διόδωρον τάδε κατ' ἔπος οὕτω·
Ἕλληνας, οἷς ἔγραψα, καὶ Τρώων γένος,
Ἔδειξα πάντως ὑστεροῦντας βαρβάρων.
Καὶ Διόδωρε λοιπὸν αὐτοῖς μοι λέγε,
Μὴ βαρβάροις φοίνιξι. τοῖς αἰγυπτίοις,
Ἀντιστατοῦντας εἰς χρόνους κινεῖν λόγους.
Ἐγὼ δὲ καὶ γὰρ εἰς στενὸν συνεσχέθην,
Τῶν ἀρχιμήδους μηχανῶν χρείαν ἔχω,
Καὶ ψαμμετίχου δὲ τοῦ φρενὸς πολλῷ πλέον,
Κρίσιν πρὸς αὐτὴν τοῦ τε χαλδαίου γένους,
Καὶ τοῦ γένους ἅμα δὲ τῶν αἰγυπτίων.
Ἔρις γὰρ ἀμφοῖν, καὶ κεκίνηται στάσις,
Περὶ παλαιότητος αὐτῶν τοῦ χρόνου.
Καί με κριτὴν καλοῦσι, καὶ κρίνειν δέον.
Ἐπεὶ δὲ δυσχέρεια πολλή, καὶ βία,
Τἀληθὲς εἰπεῖν, καὶ νοῆσαι τὸ πρέπον,
Οὐδὲν γὰρ αὐτοὶ τῶν σαφῶν τεκμηρίων

Λέγουσιν

Sic Meton inquit, filius Pausaniæ.
Sapientes autem quidam fecerunt hinc adagium,
Iuxta Metonis ipsius annos, dicentes:
Hoc est, breue tempus. ex annis illius.
Indocta autem piacula, nugas rudes texentia,
Quæ barbaram fecerunt artem literarum,
Libris non attendentes, in quibus omnigena fœlicitas:
Velut nectar autem pascentes stercora malè olentia,
Angelorum enim nolunt panem manducare porci:
Dum scribunt deliria, gaudentq; nugis.
Diebus sedet nunc suauis † & si dederis mihi, (rit.
Ad impriū peregrinatus fueris. Tzutzutza aūt nō adsue-
Quinq; uiri mihi inimici, uiuentes sunt, ô amici,
Somnus, atq; fumus, & alias nugas.
Indocta autem piacula hæc, stercora edentia,
Interrogata ab his, qui in ludum ueniunt, puellis,
Qui nam sint Metonis anni, & alia,
Odientes diphthongos omnes atq; triphthongos,
Et ancipites cum ipsis, atq; regulas omnes,
Et omnium librorum autem omnes lectiones,
Quod barbara anima his deformabit,
Puellulis dicunt illi autem decepti,
Barbarorum scribunt ratiunculas in libris,
Hæc facientes in ipsis Augei stercora.
Sic de Metone, & de alijs aliquot.
Et ex sapientib. quidē fiunt confusiones, uerùm breues,
Ex barbaris autem latrinæ refertæ malcolentia.
Ego uerò nunc Metonis annos dixi,
Et metricè conscripsi mundi in historia,
Iambo metro artificioso. quamuis imperfectam hanc
Dimisi, uidens omnes artificium odientes,
Barbara autem amantes. ô calamitatem extremam.
Interea tamen hos de Metone dicamus nunc iambos.
Diodorus atq; Ephorus, & omnes temporū scriptores,
Quotquot excellunt inter alios chronographos,
De antiquitate Græcorum atq; Barbarorum,
Qui nam antiquiores, dubitarunt maximè.
Ego autem ostendens exactè priores Barbaros,
Dico ad Diodorum hæc ad uerbum sic:
Græcos, quibus scripsi, & Troianorum genus,
Ostendi omnino posteriores Barbaris.
Et Diodore deinceps ipsis mihi dic,
Non barbaris Phœnicibus, Aegyptijs,
Contra stantes in tempora mouere orationes.
Ego autem, etenim in angustia correptus sum,
Archimedis machinis opus habeo,
Et Psammitichi autem mente multò amplius,
Iudicium ad ipsum Chaldæi generis,
Et seminus simul autem Aegyptiorum.
Lis enim ambobus, atq; mota est seditio,
De antiquitate ipsorum temporis:
Et me iudicem uocant, & iudicare oportet.
Quoniam autem difficultas multa, atq; uis,
Verum dicere, atq; intelligere quod decet:
Nihil enim ipsi ex claris coniecturis

Dicunt,

Αἰγυπτίων εὐπρόσωπον εἰς πίστιν λόγου.
Χρόνους δὲ τοὺς Μέτωνος εἰσάγουσί μοι,
Χρόνους, ἀριθμὸν δακτύλων περιφυγόντας.
Ὡς γὰρ ἐκεῖνος ἄκρος ὢν ἀστέρων λόγοις,
Ὡροσκοπήσας, καὶ κρατήσας ἀστέρας,
Εἶπε φθαρῆναι κοσμικὴν πᾶσαν κτίσιν,
Ὅταν περ ἑπτὰ ἀστέρων πλανωμένων,
Εἰς οἶκον αὐτοῦ φθαρτικοῦ ψυχροῦ Κρόνου
Ὁμοῦ συνεισδράμωσιν εἰς τὸν ὑδροχόον,
Βραχὺς δὲ παντὸς ἐστὶν ἀνθρώπου βίος,
Εἰς τοὺς ἀριθμοὺς ὧν λέγω, φησί, χρόνων,
Οὕτω δὲ καὶ νῦν Χαλδαίων Αἰγυπτίων
Ἅπαν γενῶν σύρφυμα μηδὲν τι λέγον,
Σαφές, διαρκές, εἰς ἐπίκρισιν λόγου,
Χρόνους ἐπεισφέρουσιν οὐ μετρουμένους.
Καὶ τῶνδε εὑρεῖν πῶς δοκοῦσι τὴν κρίσιν;
Ταυτὶ περὶ τοῦ Μέτωνος εἰρήκαμεν τῶν χρόνων.

ΠΕΡΙ ΙΚΕΤΗΡΙΑΣ ΔΙΑΦΕΡΟΥΣΗΣ πρὸς ἱκεσίαν, ὡς τὸ αἰτεῖν καὶ αἰτεῖσθαι. υ.

Ἱκετηρία μέν ἐστιν, ἄν τις ποιῇ δεήσεις,
Εἰκόνα φέρων ἐν χερσίν, ἢ κλάδον, ἢ λαμπάδα,
Εἴτε καὶ χάρτην ἔγγραφον ἔχοντα τὰς δεήσεις.
Ἡ ἱκεσία δὲ ἁπλῶς, παράκλησις ἐν λόγοις.
Αἰτεῖν καὶ τὸ αἰτεῖσθαι δέ, ἐν τούτῳ διαφέρει.
Αἰτεῖν κυρίως λέγομεν, ἐπὶ ἀναποδότων,
Ἅπερ οὐκ ἀντιστρέφονται, ὡς κίχρησις, ἢ δάνος.
Ἐπ' ἀντιστρεφομένων δέ, λέγομεν τὸ αἰτεῖσθαι.
Οὐ πῦρ αἰτῶ γὰρ λέγομεν, οὐδὲ λοιπὰ δ' αἰτοῦμαι.

ΠΕΡΙ ΛΥΠΡΟΥ ΕΥΔΑΙΜΟΝΟΣ βίου. υα.

Τῷ βίῳ τῷ εὐδαίμονι τὶ λυπηρὸν οὐκ ἔνι.
Εἰ δὲ λυπηρὸν γὰρ ἔχει τι, οὐ πέφυκεν εὐδαίμων.
Ἀντὶ δὲ τοῦ γλυκύπικρον οὐ θέλω βίον ἔχειν.
Φαμὲν ἐν παρακλήσεσι καταχρηστικωτέρως,
Οὐ θέλω βίον λυπηρὸν εὐδαίμονα κεκτῆσθαι.
Καὶ Εὐριπίδης δὲ φησὶν ἐν δράματι Μηδείας,
Μή μοι γένοιτο λυπρὸς εὐδαίμων βίος,
Μηδ' ὄλβος, ὅστις τὴν ἐμὴν κνίζοι φρένα.

ΠΕΡΙ ΒΑΣΑΝΟΥ ΚΑΙ ΚΟΛΟΦΩΝΙΟΥ χρυσοῦ. υβ.

Βάσανος λίθος μέλαινα, δοκιμαστὴς χρυσίου.
Χρυσὸς δὲ κολοφώνιος, ἐξ ὄρους τῆς Ἀσίας.
Τῷ κολοφῶνι τούτῳ δὲ τῷ ὄρει τῆς Ἀσίας,
Χρυσὸς γεννᾶται κάλλιστος πάντων τῶν γῆς Ἑλλάδος.
Ἐξ οὗ καλεῖται κολοφὼν, πᾶν τὸ τινῶν πρωτεῦον.

ΠΕΡΙ ΠΕΙΡΙΘΟΟΥ ΤΕ ΚΑΙ ΘΗΣΕΩΣ. ὃ προγράφω. υγ.

Περὶ τοῦ Πειρίθου τε, καὶ περὶ τοῦ Θησέως,
Εἰς πλάτος ἱστόρημά σοι πρότερον προεγράφη,
Ὀγδόην ταύτην ἔχεις δὲ πίνακι τῷ δευτέρῳ.

ΙΣΤΟ-

Dicunt, concinnam ad fidem orationis.
Tempora autem Metonis adducunt mihi,
Tempora, numerum digitorum quae fugerunt.
Sicut enim ille summus existēs astrorum in rationibus,
Horoscopo obseruato, atq; deprehensis stellis,
Dixit corrumpendam mundanam omnem creaturam,
Quando septem stellae errantes
In domum ipsius perniciosi frigidi Saturni,
Simul concurrerint in aquarium:
Breuis autem omnis est hominis uita,
In numeros quorum dico, ait, temporum:
Sic & nunc Chaldaeorum atq; Aegyptiorum,
Omnem generum multitudinem, nihil quicquam dicens
Clarum, sufficiens, ad discrimen rationis,
Tempora inducunt non mensurata.
Et ex his inuenire quomodo putant iudicium?
Haec de Metonis diximus temporibus.

DE HICETERIA DIFFERENTE ab Hicesia, ut petere & peti. 400.

Iceteria est, si quis fecerit obsecrationes,
Imaginē ferēs in manibus, uel ramū, uel lampadem,
Siue & chartam descriptam, habentem precationes.
Hicesia autem simpliciter, aduocatio in sermonibus.
Petere autem & peti, in hoc differunt:
Petere propriè dicimus, in non reddendis,
Quae non reciprocantur, ut usus, aut foenus.
In his autem quae redduntur, dicimus peti.
Non ignem enim peto dicimus, neq; reliqua uerò petor.

DE MOESTA FOELICI uita. 401.

In uita beata aliquid triste non est.
Si insuaue enim quid habeat, non est beata.
Pro eo autē quod est dulceamarum, nolo uitam habere.
Dicimus in consolationibus, magis abusiuè,
Nolo uitam moestam foelicem possidere.
Et Euripides autem inquit in fabula Medeae:
Ne mihi sit moesta foelix uita,
Neq; beatitas, quae meam cruciet mentem.

DE BASANO ET COLOPHOnio auro. 402.

Basanus lapis niger, probator auri.
Aurum autem Colophonium, ex monte Asiae.
In Colophone autem monte hoc Asiae,
Aurum generatur optimum omnium terrae Graeciae:
Ex quo uocatur Colophō, omne quod aliquib. praestat.

DE PIRITHOO ET THESEO. quae praescripta est. 403.

De Pirithoo autem, atq; de Theseo,
Perlatè historia tibi prius praescripta est,
Octauam hanc habes autem in indice secundo.

ΙΣΤΟΡΙΑ Η ΛΕΓΟΥΣΑ, ΑΡΓΥΡΟΝ τὸν ἐξ Ἀλύβης, καὶ αἰγύπτιον, καὶ τὸν ἰνδὸν, καὶ μυρμηκίαν χρυσόν. ἱστορίαι τρεῖς αὐτὶ μιᾶς. υδ.

Ἀλύβη πόλις ἄριστον τὸν ἄργυρον γεννῶσα,
Ὡς ὁ χρυσοῦς κατέλεξεν Ὅμηρος βοιωτίᾳ,
» Τηλόθεν ἐξ Ἀλύβης, ὅθεν ἀργύρου ἐστὶ γενέθλη.
Ἀλύβας δὲ ἡ μεταπόντιος πόλις τῆς ἰταλίας.
Πάντων χρυσῶν ἑλληνικῶν, ὁ κολοφώνιος κρείττων.
Ὁ αἰγύπτιος, κρείττων δὲ καὶ τοῦ κολοφωνίου.
Οὐ μόνον ψῆγμα γὰρ μικρὸν εὑρίσκεται καὶ ἄμμος,
Ἀλλὰ καὶ βῶλοι, ἔγγιστα μεγέθους ἐρεβίνθων.
Ὁ μυρμηκίας δὲ ἰνδὸς, ἁπάντων ὑπερφέρει.
Μύρμηκες χρυσωρύχοι γὰρ μέγεθος ἀλωπέκων,
Τοὺς φωλεοὺς τοὺς ἑαυτῶν ἔχουσι χρυσοσώρους.
Σάκκους λαβόντες δὲ οἱ ἰνδοὶ, καὶ δρομικὰς καμήλους,
Πώλους ἐχούσας νεογνοὺς, τοὺς πώλους μὲν λιπόντες,
Αὐτοὶ μόναις ὁδεύουσιν ἐκεῖσε ταῖς καμήλοις.
Ταῖς δὲ νυξὶν ὁδεύουσι, ποιούμενοι τοὺς γρῦπας.
Τοὺς σάκκους δὲ πληρώσαντες, ἄξαντες τὰς καμήλους,
Φεύγουσι, διωκόμενοι τοῖς μύρμηξιν ἐκείνοις.
Αἱ κάμηλοι τῷ πόθῳ δὲ τῶν πώλων τῶν οἰκείων,
Τρέχουσι συντονώτερον, καὶ φεύγουσιν ἐκείνους.

HISTORIA QVAE DICIT, ARGENtum ex Alyba, & Aegyptium, & Indum, & formicinum aurum: historiæ tres pro una. 404.

Alybe urbs, optimum argentum procreans,
Sicut aureus exposuit Homerus in Bœotia,
Procul ex Alyba, unde argenti est procreatio. «
Alybas autem Metapontius, urbs Italiæ.
Omni auro Græcorum, quod est Colophonis, melius.
Aegyptiorum autem melius etiam Colophonio.
Non solum segmen enim paruum inuenitur, atq; arena,
Sed & globi proximi magnitudini cicerum.
Formicinum autem Indum, omnibus excellit.
Formicæ enim auri fossores magnitudine uulpium,
In lustris suis habent aureos tumulos.
Saccos autem accipientes Indi, & cursores camelos,
Pullos habẽtes nuper natos, pullos relinquẽtes quidem,
Ipsi solis pergunt illuc cum camelis,
Noctibus autem tendunt, facientes uncinos.
Saccos autem cum impleuerint, agentes camelos,
Fugiunt insequuti à formicis illis.
Cameli autem desiderio pullorum suorum,
Currunt contentius, atq; fugiunt illas.

ΠΑΡΟΙΜΙΑ Η ΛΕΓΟΥΣΑ, ΟΥΚ ΕΠ' ἀγορᾶς, ἐπὶ ξύλῳ τῷ πίνακι. υε.

Πρὸ τῆς χαρτῶν εὑρέσεως, οἱ γράφοντες τοὺς νόμους,
Ἐν ματρικίοις ἔγραφον, ἤτοι σανίσι ξύλοις,
Καὶ ἐπὶ μέσης ἀγορᾶς ἀνῆπτον τὰς σανίδας,
Ὥσπερ τανῦν οἱ ὕπαρχοι ποιοῦσι τοῖς ὠνίοις.
Γραμματικὸς δὲ ἀρίσταρχος, ὕπαρχος πτολεμαίου,
Ἔπεισε πρῶτος γράμματα χάρταις εἰς ῥώμην πέμψαι.
Ὁ τοῦ ἀττάλου ἔπειτα γραμματικὸς ἐφεῦρεν,
Ἐκ τούτου τάχα ὁρμηθεὶς, τοὺς χάρτας τὰς μεμβράνας.

PAROEMIA QVAE DICIT, NON in foro, l. ligneo indice. 405.

Ante chartarum inuentionem, qui scribebant leges,
In matricijs scribebant, siue in asseribus ligneis,
Et in medio foro suspendebant tabulas,
Sicut modò principes faciunt in uenalibus.
Grammaticus autẽ Aristarchus, præfectus Ptolemæi,
Persuasit primus, literas papyris Romam mittere.
Attali autem deinde grammaticus inuenit,
Ex hoc fortè impulsus, chartas atq; membranas.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ, ΕΠΙ ΧΡΥΣΑΙΣ ΔΕ ψυχῆς κύρβεσιν. υϛ.

Οἱ ἄξονες τετράγωνοι, τρίγωνοι δὲ αἱ κύρβεις.
Εἶχον δὲ οἱ μὲν ἄξονες νόμους τοὺς ἰδιώτας.
Αἱ κύρβεις εἶχον νόμους δὲ, τοὺς περὶ δημοσίων,
Στρατηγιῶν τε, καὶ ἀρχῶν, καὶ ἱεροποιίας,
Καὶ εἴ τι τοιουτότροπον ἐστὶ τῶν δημοσίων.
Καὶ ἔτι, οἱ μὲν ἄξονες ὑπῆρχον ἀπὸ ξύλων.
Αἱ κύρβεις ἦσαν δὲ χαλκαῖ, οὐ μέν τι ἀπὸ ξύλων.
Εὗρον δὲ αὐτὰς κορύβαντες, ὅθεν καλοῦνται κύρβεις,
Θεόπομπος ὡς ἔγραψε, τῷ περὶ εὐσεβείας.
κεκορύφωνται Ἢ ὅτι κεκορυφῶνται ἄνω τε καὶ πρὸς ὕψος.

DE HOC, IN AVREIS AVTEM animæ tabulis. 406.

Axones quadrangulares, triangulares autẽ cyrbeis.
Habebãt aũt alij quidẽ axones, nomos particulares.
Cyrbeis autem, habebant leges de rebus pub'icis,
Expeditionibus, magistratibus, atq; rebus sacris,
Et si quid aliud est huiusmodi rerum publicarum.
Et præterea Axones erant ex lignis:
Cyrbeis autem erant æreæ, non quidem ex lignis.
Inuenerũt aũt illas, Corybantes: unde uocãtur cyrbeis,
Theopompus ut scripsit in lib. de religiones
Vel quòd inclinent suprà atq; infrà.

ΠΩΣ ΕΠΙ ΜΟΝΗ ΤΗ ΑΡΙΣΤΟΠΑτείρῃ οἱ ἑλλανοδίκαι τὸν νόμον τῶν ὀλυμπίων παρέβησαν. καὶ τίνες οἱ ἑλλανοδίκαι. υζ.

Τὴν ἱστορίαν ἔχεις μὲν τῆς ἀριστοπατείρας,
Πλατέως γεγραμμένην σοι πρώην ἱστορίαις,
Εἰς εἰκοστὸν καὶ τρίτον δὲ ταύτην εὑρήσεις τόπον.
Ἄρτι καλῶς δὲ μάνθανε, τίνες ἑλλανοδίκαι.
Ἑλλανοδίκας νόει μοι, τοὺς πρὶν διατιθέντας
Τὴν ὀλυμπίων ἑορτὴν, καὶ τὸν ἀγῶνα τοῦτον.

QVOMODO IN SOLA ARSTOpatera, Hellanodicæ legem Olympiorum transgressi sunt. & qui sint Hellanodicæ. 407.

Historiam habes quidem Aristopateræ,
Latè descriptam tibi antè in historijs,
In uigesimo & tertio autem hanc inuenies loco.
Nunc autem probè disce, qui Hellanodicæ.
Hellanodicas intellige mihi eos qui antè disponebant
Olympiorum festum, atq; certamen hoc.

Θέατρον

Theatrum

Θέατρον πανελλήνιον ἦν γὰρ ἡ Ὀλυμπία.
Οἱ τοῦ ἀγῶνος τούτου δὲ τὰς κρίσεις ἐφορῶντες,
Ἑλλανοδίκαι σύμπασιν ἐλέγοντο, ὡς ἔφην.
Ἦσαν Ἑλλανοδίκαι δὲ ἐκ τῶν Ἀμφικτυόνων,
Οἱ Αἰτωλοὶ δὲ μάλιστα, καὶ σὺν αὐτοῖς Ἠλεῖοι.
Ἦσαν Ἑλλανοδίκαι δὲ οἱ Αἰτωλοὶ τοιῶσδε.
Ὁ Ἡρακλῆς ὁ μέγας γὰρ ἀπαίρων ἐξ ἀνθρώπων,
Τῷ Αἰτωλῷ κατέλιπεν Ὀξύλῳ τὸν ἀγῶνα,
Οἰκονομεῖν, διευθετεῖν, καὶ περὶ τούτου κρίνειν.
Ἐξ οὗ μετῆν τοῖς Αἰτωλοῖς τῆς Ἑλλανοδικίας.

ΠΩΣ ΚΑΙ ΛΑΚΩΝΕΣ ΕΠΙ ΜΟνῳ Βρασίδᾳ, τὸν ῥιψασπίδων νόμον παρέβησαν. υη.

Κτείνεσθαι τοὺς ῥιψάσπιδας, καὶ τοὺς λειποτακτοῦντας,
Νόμος ὑπῆρχε Λάκωσιν, οἶμαι δὲ τοῦ Λυκούργου.
Ὅθεν τινὰ Δαμάτριον, τὴν τάξιν λελοιπότα,
Αὐτοχειρὶ ἔκτανεν ἡ μήτηρ ἡ οἰκεία.
Εἰς ὃν καὶ τὸ ἐπίγραμμα τοῦτο παρονεγράφη.
» Τὸν παραβάντα νόμους Δαμάτριον ἔκτανε μάτηρ,
» Τὸν Λακεδαιμόνιον, ἁ Λακεδαιμονία.
Οὕτω νόμος τοῖς Λάκωσι κτείνειν τοὺς λειποτάκτας,
Καὶ πάντας δὲ ῥιψάσπιδας. Ἐπὶ δὲ τῷ Βρασίδᾳ,
Καὶ τοὐναντίον γέγονεν, ὅπερ μοι καὶ λεκτέον.
Περὶ Ἀμφίπολιν αὐτήν, ἤτοι τὴν Σφακτηρίαν,
Ἵσταντο οἱ πολέμιοι, ὡς γῆν συντεταγμένοι.
Βρασίδας ἀπειλήσας δὲ τῷ κυβερνήτῃ τότε,
Ὡς τὴν τριήρη τὴν αὐτοῦ ἄχρις ἡμίσους μέρους
Ἀνατινάξαι πρὸς τὴν γῆν, συμβάλλει πολεμίοις,
Ταῖς τῶν ξιφῶν δὲ συγκοπαῖς, καὶ χύσει τῶν αἱμάτων,
Ἐκ τοῦ λειποθυμήματος πλαγίου πεπτωκότος,
Ἐξ ὤμων τούτου ἡ ἀσπὶς εἰς θάλασσαν ἐχύθη.
Οὐ μόνον δ' οὐκ ἀπέκτειναν οἱ Λάκωνες τὸν ἄνδρα,
Ἀλλὰ καὶ στέφος ἀμοιβαῖς ἠμείψαντο, καὶ δώροις.

ΠΕΡΙ ΜΥΘΙΚΩΝ ΠΤΕΡΩΤΩΝ, ΔΑΙδάλου, Περσέως, Βορεαδῶν, Βελλεροφόντου. ἐγράφη δέ. υθ.

Οἱ μῦθοι τόν τε Δαίδαλον, σὺν ἅμα Ἰκάρῳ,
Πτερὰ φασὶ τεκτήναντας, φυγεῖν ἐκ Κρήτης Μίνω,
Καὶ τεχνικῶς μὲν Δαίδαλον χρώμενον τῇ πτέρυξι,
Σωθῆναι πρὸς τὴν Κάμικον πόλιν τῆς Σικελίας.
Ἴκαρον ἀτέχνως δὲ χρώμενον τῇ πτέρυξι,
Καταπεσεῖν, καὶ θάνατον εὑρεῖν ἐν τῷ πελάγει,
Ὃ ἀπ' αὐτοῦ Ἰκάριον μέχρι καὶ νῦν καλεῖται.
Ταῦτα μὲν μῦθοι πλάττουσι. τὸ δ' ἀληθὲς τοιοῦτον.
Ὁ Δαίδαλος πτοούμενος οὐχὶ μετρίως Μίνω,
Ὡς Πασιφάῃ συνεργῶν τῇ Μίνωος συζύγῳ,
Εἰς τὸν τοῦ ταύρου ἔρωτα, τοῦ στρατηγοῦ καὶ μῖξιν,
Σὺν Ἰκάρῳ τῷ υἱῷ, ἔφυγεν βάντες πλοίῳ,
Ἢ καὶ δυσὶν ἐν πλοίοις δέ, οἷσπερ πτερὰ τὰ λαῖφη.
Ἐπεὶ δ' εὐπλοίᾳ Δαίδαλος ἦλθεν εἰς Σικελίαν,
Ἴκαρος δ' ἀπεπνίγετο ζάλῃ καὶ ναυαγίᾳ,
Ἔφασαν τεχνικώτατα Δαίδαλον πτερυχθῆναι,
Ἴκαρον χρησάμενον δ' ἀτέχνως τῇ πτέρυξι,
Πεσεῖν, ἀποπνιγῆναί τε εἰς πέλαγος, ὃ ἔφην.
Ὁμοίως τούτοις πτερωτὸν φασὶ καὶ τὸν Περσέα.

Καὶ

Theatrum enim panellenium erat Olympia.
Qui certaminis autem huius iudicia inspiciebant,
Hellanodicæ ab omnibus dicebantur, ut dixi.
Erant uerò Hellanodicæ ex Amphictyonibus,
Aetoli autem maximè, & cum ipsis Helienses.
Erant Hellanodicæ autem Aetoli, hoc modo:
Hercules ille magnus enim, cũ discederet ex hominibus,
Aetolo reliquit Oxylo certamen,
Vt disponeret, et administraret, et quiduis de eo statue(ret.
A' quo participes facti sunt Aetoli Hellanodiciæ.

QVOMODO ET LACONES IN solo Brasida, desertorum legem transgressi sunt. 408.

Occidendi proiectores scuti, atq; ordinis desertores,
Lex fuit Laconibus; arbitror autem Lycurgi.
Vnde quendam Damatrium, ordinem qui deseruit,
Manu sua occidit mater sua.
In quem & epigramma hoc scriptum est:
Prætergressum leges Damatrium occidit mater, cc
Lacedæmonium Lacedæmonia. cc
Sic lex Laconibus occidendi desertores,
Et omnes proiectores scuti. in Brasida autem,
Et contrarium factum est, quod à me est dicendum.
Circa Amphipolim, siue Sphacteriam,
Stabant hostes in terra ordinati.
Brasidas autem minatus gubernatori tunc,
Vt triremem suam usq; ad dimidiam partem
Impellendo in terram, congrederetur cum hostibus,
Ensium autem concisionibus, & fusione sanguinis,
Ex dolore animi transuersus cum cecidisset,
Ex humeris huius parma in mare effusa est.
Non solùm non occiderunt autem Lacones uirum,
Sed coronæ retributione munerarunt, & donorum.

DE FABVLOSIS ALATIS, DAEDAlo, Perseo, Boreadibus, Bellerophonte scripta autem est. 409.

Fabulæ Dædalum simul cum Icario
Alas dicunt fabricantes, fugisse ex Creta Minoëm.
Et artificiosè quidem Dædalum usum alis,
Seruatum fuisse ad Camicum urbem Siciliæ.
Icarion sine arte autem usum alarum remigio,
Decidisse, & mortem inuenisse in pelago,
Quod ab ipso & Icarium hactenus uocatur.
Hæc quidem fabulæ fingunt. uerum autem tale:
Dædalus ueritus non mediocriter Minoëm,
Velut Pasiphaæ cooperatus Minois coniugi,
Ad Tauri amorem imperatoris, & mixtionem,
Cum Icario filio, fugerunt conscensa naui,
Vel etiam duabus in nauibus, quibus alæ erant uela.
Postq̃ aũt recta nauigatione Dædalus uenit in Siciliam,
Icarius autem suffocatus est tempestate atq; naufragio,
Dixerunt artificiosissimè, Dædalum alatum fuisse,
Icarum autem usum sine arte remigio alarum,
Cecidisse, suffocatumq; fuisse in mari, quod dixi.
Similiter his alatum inquiunt & Perseum.

Etenim

Καὶ γὰρ τριήρης καὶ αὐτὸς, ὥσπερ πτερὰ τὰ λαίφη,
Τοὺς ἄθλους ἤνυε λαμπρῶς, ὃς λέγεται ἀνύσαι.
Καὶ πέδιλα πτερόεντα ἑρμοῦ φασὶ κεκτῆσθαι,
Ὅτι ταχὺς ἦν τοῖς ποσὶν, ἢ καὶ ταχὺς πρὸς λόγους.
Καὶ ἵππος δὲ ὁ πήγασος, ὁ τοῦ βελλεροφόντου,
Ὅνπερ οἱ μῦθοι πλάττουσι τῶν πτερωτῶν ὑπάρχειν,
Μεθ' οὗπερ κατειργάσατο τὰ τρόπαια ἐκεῖνα,
Τριήρης ἦν ὁλκάς, λαίφη πτερὰ λαχοῦσα,
Καὶ δι' ὑδάτων τρέχουσα θαλάσσης πηγαζόντων.
Εἰ δὲ εἴπῃς, πῶς εἰς οὐρανοὺς οὗτος ἀνήχθη, Τζέτζου.
Κἀκεῖθεν κατέπεσε, καὶ τύφλωσιν ἐσχήκει,
Ἄκουε πρῶτον σὺν αὐτοῖς, καὶ σαφεστάτως μάθε.
(τριήρει τῇ ῥυθείσῃ) Τοῖς οἷς τροπαίοις εἴργαστο, †καὶ ταῖς εὐημερίαις,
Ἐνεκόμπαζεν, ἐφέρετο μετάρσιος τῷ τύφῳ,
Ἐφρόνει ὑψηλότερα, καὶ ὕψος τοῦ αἰθέρος.
Αὐτῷ δὲ ἄφνω ἀντίρροπος ἐπῆλθε δυσκληρία,
Καὶ κατακέπτωκε πρὸς βυθὸν δεινῶν ἀτυχημάτων,
Τῶν ὀφθαλμῶν στερίσκεται, τῶν παίδων τῶν φιλτάτων.
Τὸν ἴσανδρον γὰρ ἔκτειναν οἱ σόλυμοι πολέμῳ.
Τὴν θυγατέρα γάμῳ δὲ ζυγεῖσαν, καὶ τικτοῦσαν,
(ἅρπασε) Νόσος ὀξεῖα †ἔκτεινε. ταῦτα ἡ ῥῖψις ἵππου.
Ἡ τύφλωσις ὑπάρχει δὲ, ἡ τελευτὴ τῶν τέκνων,
Ἢ καὶ φρονῶν παρατροπὴ, ἡ ἐκ τοῦ πένθους τέκνων.
Διὸ καὶ ἐπλανᾶτο μὲν ἐπὶ τῆς ἐρημίας.
Νοῦς γὰρ κατὰ ἐπίχαρμον, ὁρᾷ τε καὶ ἀκούει,
Τὰ δὲ ἄλλα πέφυκε τυφλά. ταῦτα καὶ περὶ τούτου.
Οἱ τοῦ βορέου δὲ υἱοὶ, τοῦ θρᾴκης βασιλέως,
Οἱ ζήτης τε καὶ κάλαϊς ἐσχήκασι τὴν κλῆσιν,
Λέγονται πέτεσθαι θριξὶν, ὡς τῶν ἁβροβοστρύχων,
Καὶ ταύταις δὲ κομάζοντες, καὶ ἀγερωχοῦσι μέγα.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ, ΥΠΕΡΦΡΟΝΩ ΤΗΝ ΣΦΑΙραν τὴν ἡλιῶτιν, ὑπερβαίνω τὴν ἄρεος, καὶ τὴν διὸς περιπλανῶ. υι.

Ὀκτὼ φασὶ τοῦ οὐρανοῦ τὰς σφαίρας, τὰς καὶ ζώνας,
Τὴν ἀπλανῆ καὶ ἄναστρον, καὶ τῶν ἑπτὰ πλανήτων,
Κρόνου, διὸς, καὶ ἄρεος, ἡλίου, ἀφροδίτης,
Ἑρμοῦ, καὶ τῆς σελήνης δὲ, τῶν πάντων κατωτέρας.
Οὕτως ὀκτὼ ὑπάρχουσι τῷ ἀριθμῷ αἱ σφαῖραι.
Ὁ πρόκλος δὲ ὁ φιλόσοφος ἐννέα ταύτας λέγει,
Οἶμαι τὴν γῆν τοῖς ἄστρασι συναριθμῶν, ὡς ἄλλοι.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ, ΟΤΙ ΠΥΘΑΓΟΡΑΣ †ἓξ μῆνας φαλάριδι συνδιέτριψεν. υια.

(πέντε, quinq;)

Ὁ φάλαρις ἀκραγαντῖνος ὁ τύραννος ἐκεῖνος,
Ὁ τζέτζῃ δικαιότατος, καὶ πάνσοφος ὑπάρχων,
Ἐξ ἀστυπαλαίας μὲν, πατρίδος ἦν τῆς σάμου.
Υἱὸς δὲ λεωδάμαντος, σύζυγος ἐρυθείας,
Πατὴρ παυρολάου δὲ τινὸς τὴν κλῆσιν καλουμένου.
Οὗτος ὅσα ἐποίησεν, ἐν ἄλλοις μοι ἐρρέθη.
Εὕρῃς πλατέως πάντα δὲ, εἰ θέλεις, γεγραμμένα,
Ἐν τάξει δ', εἰς τριακοστὴν καὶ πρώτην ἱστορίαν.
Οὗτος πικρὸς ὁ φάλαρις πᾶσι δοκῶν ματαίως,
Δεικνύει ταύτην φλύαρον τὴν δόξαν πεφυκυῖαν,
Τῷ ἀποδεῖξαι παρ' αὐτῷ πενταμηνον εἰς χρόνον,
Τὸν

Etenim triremi & ipse, cuius alæ uela,
Certamina absoluebat splendidè, quæ dicitur absoluisse.
Et talaria alata Mercurij dicitur habuisse,
Quòd celer erat pedibus, uel etiam celer ad orationes.
Et equus ille Pegasus, ille Bellerophontis,
Quem fabulæ fingunt alatum fuisse,
Cum quo perfecit trophæa illa,
Triremis erat nauis, uela alata sortita,
Et per aquas currens maris ex fontibus ortas. (Tza,
Si aũt dixeris, quomodo in cœlos iste reductus est, Tze
Et illinc decidit, atq; cæcitatem accepit:
Audito hoc cum ipsis, atq; apertißimè disce.
In trophæis quæ fecit, atq; tranquillitatibus,
Iactabat se, efferebatq; sublimis superbia,
Sapiebat altiora etiam altitudine ætheris:
Ipsi autẽ repente æquè ponderosa superuenit calamitas,
Et decidit in profundum asperorum infortuniorum,
Oculisq; priuatur, filijs charißimis.
Isandrum enim occiderunt Solymes in bello,
Filiam autem nuptijs iunctam atq; parientem,
Morbus acutus rapuit. hæc proiectio equi.
Cæcitas est autem, mors filiorum,
Vel & mentis alienatio, quæ ex luctu filiorum.
Quapropter errabat etiam in solitudine:
Mens enim, secundum Epicharmum, uidet atq; audit.
Alia autem sunt cæca. hæc & de hoc.
Boreæ autem filij, Thraciæ regis,
Qui Zetes atq; Calais habuerunt nomen,
Dicuntur uolare pilis, ueluti capillis ornati,
Et his autem gloriantes atq; elati multum.

DE HOC, DESPICIO ORBEM SOlarem, ascendo illum Martis, & illum Iouis pertranseo. 410.

Octo dicunt cœli orbes, atq; zonas,
Non erranẽ, & carenẽ astris, atq; septẽ erronum,
Saturni, Iouis, & Martis, Solis, Veneris,
Mercurij, atq; lunæ autem, omnibus inferioris.
Sic octo sunt numero sphæræ.
Proclus autem philosophus nouem has dicit,
Arbitror terram astris connumerans, sicut alij.

DE HOC, QVOD PYTHAGORAS †sex menses cum Phalaride commoratus est. 411.

Phalaris Agrigentinus tyrannus ille,
Qui Tzetzæ iustißimus & sapientißimus existens,
Ex Astypalæa quidem patria erat Sami,
Filius autem Leodamantis, coniunx Erythræ,
Pater autem Paurolai cuiusdam nomine uocati,
Iste quæcunq; fecerit, in alijs à me dictum est,
Inuenies latè autem omnia, si uoles, descripta,
Nempe in trigesima & prima historia.
Iste amarulẽtus Phalaris ab omnib. opinatus temerè,
Ostendit hanc nugacem opinionem fuisse,
Dum declarauit apud se quinq; mensium tempore
Magnum

Τὸν μέγαν τὸν φιλόσοφον διάξαι πυθαγόραν.
Ὃς καὶ βραχὺς τοκράτισιν ἡμέρας ἐκαρτέρει.

ΠΑΡΟΙΜΙΑ Η ΛΕΓΟΥΣΑ, ΚΟΜΠΑ-
ζω μᾶλλον, ἢ ἐπὶ νίκῃ τῇ ἐπὶ λευκτροις καὶ
μαντινείας ἐπαμεινώνδας ἐκεῖ-
νος. υιβ.

Ἐπαμεινώνδας στρατηγὸς θηβαίων ὑπαρχμένος,
Ὡς ἐθρηνεῖτο τελευτῶν, περιπαθῶς θηβαίοις,
Ἐπαμεινώνδα, λέγουσι, θνήσκεις, σὺν σοὶ καὶ θῆβαι,
Τέκνον ἐν βίῳ μὴ λιπὼν, τέκνον ἐκ τῶν σπερμάτων.
Ἀποκριθεὶς ὡς πρὸς αὐτοὺς, τάδε καὶ θνήσκων λέγει·
Οὐ μὲν ὁ θνήσκω ἄτεκνος, ἀλλ' εὔτεκνος θηβαῖοι.
Δύο γὰρ καταλέλοιπα ἐμοῦ τὰς θυγατέρας,
Τὴν ἐπὶ λευκτροις νίκην τε, καὶ τὴν ἐν μαντινείᾳ.

ΠΑΡΟΙΜΙΑ Η ΛΕΓΟΥΣΑ, ΟΥ Ο ΕΜ-
βρόχθιος λίθος, τὸν λίθον ἀπόνιζε τῆς παυ-
σανίου μητρός. υιγ.

Ὁ Παυσανίας τὰ περσῶν φρονεῖν ἐλεγχμένος, (δοὺς
Καὶ προδιδοὺς τοῖς πέρσαις δὲ πάντως τὰ τῆς ἑλλά-
Καὶ διὰ τοῦ μέλλειν δὲ τούτοις ἀναιρεθῆναι,
Τῷ ἱερῷ προσέδραμε. πάντων δὲ ἀπορουμένων,
Τί δέον πράττειν ἐπ' αὐτῷ, ἐξάγειν, μὴ ἐξάγειν,
Ἡ τούτου μήτηρ ἄρασα τοῦ παυσανίου λίθον,
Τοῦ ἱεροῦ ἐνέθηκε τούτον ἐν τοῖς προθύροις.
Ὃ γνόντες λάκωνες, ἐνέκτισαν τὰς πύλας.
Καὶ κινδυνεύων τῷ λιμῷ θνήσκειν ὁ παυσανίας,
Αὐτὸς αὐτὸν ἐκδίδωσι, καὶ σχοίνοις ἐξ ὀρόφου
Μικρὸν ἐκκοπέντος μέρος τι, ἀνάγεται καὶ θνήσκει.
Ἐπεὶ δὲ νῦν τις μοναχὸς γελῶν τοὺς ἀνοήτους,
Λίθον ἐμβάλλει στόματι, ὡς μὴ λαλοίη δαῦθον,
Ὁ τζέτζης τοὺς ὑποκριτὰς πάντας καὶ τοὺς δολίους
Μισῶν, φησὶν ἀπόνισμα τὸν λίθον πεφυκέναι
Τοῦ λίθου ὅπερ ἔφημεν, μητρὸς τοῦ παυσανίου,
Τουτέστιν, ἔδει καὶ αὐτοῦ λίθοις φραγῆναι στόμα,
Καὶ οὕτως ἀθλιώτατα τὸν βίον ἐκμετρῆσαι.

ΑΛΛ' ΕΙ ΤΑ ΘΝΗΤΩΝ ΜΗ ΚΑΤΑΙ-
σχύνεσθε γένεθλα, τὴν παντα γοῦν βόσκου-
σαν ἄλλου φλόγα αἰδεῖσθε, τοιόνδε
ἄγος ἀκάλυπτον τρέ-
φειν. υιδ.

Τοῦτο περὶ οἰδίποδος ὁ σοφοκλῆς που λέγει,
Μετὰ τὴν τύφλωσιν αὐτοῦ, τὴν ἐν αὐτοχειρίᾳ.
Εἰ τῶν ἀνθρώπων ὅλως μὴ αἰσχύνεσθε τὸ γένος,
Αἰδεῖσθε † καίοντα τὸν ἥλιον, καὶ κρύψατ' ἐκ τούτων,
Καὶ μὴ ἐᾶτε φαίνεσθαι κατάδηλον τοῖς πᾶσι,
Τοιοῦτον ὄντα μιασμὸν καὶ γένους καὶ πατρίδος.

ΠΩΣ Ο ΞΕΡΞΗΣ ΕΠΙ ΤΗ ΑΜΕΤΑ-
ρίθμῳ αὐτοῦ στρατιᾷ ἥσθη τε, καὶ ἅμα τοὺς
ὀφθαλμοὺς δακρύων ἐμέστω-
σεν. υιε.

Ἔχεις εἰς πλάτος ἅπασαν ταύτην τὴν ἱστορίαν,
Τριακοστὴν δευτέραν σοι κειμένην ἐν ταῖς πρώταις.

ΠΑΡΟΙΜΙΑ Η ΛΕΓΟΥΣΑ, ΚΑΙ ΦΥ-
σει θηραμένης. υις.

Ὁ Θηραμένης μαθητὴς ὑπῆρχεν εὐριπίδου,
Δόλιος

Magnum illũ philosophũ commoratũ esse Pythagoram,
Qui & paucos iuxta aliquos dies sustinuit.

PAROEMIA QVAE DICIT, GLO-
rior magis, quàm in uictoria Leuctrica
& Mantineæ, Epaminondas
ille. 412.

Epaminondas imperator Thebanorum existens,
Vt lugebatur mortuus per dolenter à Thebanis,
Epaminonda (dicentibus) mortuus es, tecum & Thebæ
Filium in uita non linquens, filium ex tuis seminibus.
Respondens ad ipsos, hæc & moriens dicit: (bani:
Haud uerò haud morior orbus, sed fœcũdus pater, ô The
Duas enim reliqui ex me filias,
Illam in Leuctris uictoriam, & illam Mantineæ.

PAROEMIA QVAE DICIT, CVIVS
ponderosus lapis, lapidem effinxit Pausa-
niæ matris. 413.

Pausanias ad Persarum res inclinare deprehensus,
Et uerò prodens Persis omnino res Græciæ,
Et propter hoc autem ab his, uti necaretur periclitans,
In fanum profugit. omnibus autem dubitantibus
Quid opus esset agere de ipso, educere, non educere,
Huius mater allato Pausaniæ lapide,
Pani posuit hunc in uestibulo.
Quod cognoscentes Lacones, clauserunt ianuas.
Atq; periclitans fame mori Pausanias,
Ipse seipsum exhibet, & funibus è tecto
Modica decisa pars quædam, delabitur atque moritur.
Quoniã aũt nunc quidã etiam monachus ridẽs stultos,
Lapidem inijcit ori, ne loquatur diu,
Tzetzes hypocritas omnes atq; dolosos
Odiens, inquit, imaginem lapidem fuisse,
Lapidis quem diximus, matris Pausaniæ.
Hoc est, oportebat & illius lapidibus obturari os,
Et sic miserrimè uitam emetiri.

SED SI MORTALIVM NON ERV-
bescitis natales, omnia saltem pascentem solis
flammam ueremini, hoc scelus in-
tectum nutriendo.
414.

Hoc de Oedipode Sophocles alicubi dicit,
Post cæcitatem illius, quam manu propria fecit.
Si hominum nequaquam erubescitis genus,
Reueremini exurentem solem, et occulite exinde hunc, λαμπρὸν
Et ne sinatis uideri manifestum omnibus,
Tale existens piaculum generis atq; patriæ.

QVOMODO XERXES IN ILLO
innumerabili exercitu lætatus sit, simulq;
oculos lachrymis impleuit ob-
ortis. 415.

Habes latè totam hanc historiam,
Trigesimam secundam tibi positam inter primas.

PAROEMIA QVAE DICIT, ETIAM
natura Theramenis. 416.

Theramenes discipulus fuit Euripidis,
 Dolosus

Δόλιος, πανουργότατος, ὅθεν ἐκεῖθεν ῥέπων,
Ὅθεν αὐτὸν καὶ κόθορνον ἐκάλουν ἐπωνύμως.
ὑποδημάτων Κόθορνος δ' ὑπόδημα εἶδος τῶν ὑποδημάτων,
Ἀριστεροῖς καὶ δεξιοῖς ποσὶ προσαρμοττόντων,
Ἀνδράσι τε καὶ γυναιξὶν ὡσαύτως ἁρμοδίων.
Οὗτος ἐπὶ τριάκοντα τυράννων ἡγεμονοῦσι,
Ποτὲ τούτους ἠρέθιζε κατὰ τῶν Ἀθηναίων,
Ποτὲ τοὺς Ἀθηναίους δὲ πάλιν κατὰ τυράννων,
Φίλος ὁμοῦ τε καὶ ἐχθρὸς ὑπάρχων ἀμφοτέροις.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ, ΤΕΤΡΑΔΙ Δ' ΩΣ ΕΟΙΚΕ γεννηθεὶς, ἄλλοις πονῶ. υιζ.

Τὸν Ἡρακλῆ λέγουσι μηνὸς τετράδι
Τεχθέντα, πολλὰ τλῆναι δὲ ἐν τῷ βίῳ,
Ἄθλους τελοῦντα προσταγαῖς Εὐρυσθέως.
Ἀφ' οὗπερ ἐκράτησεν ἡ παροιμία,
Ἄλλοις πονοῦσι προσφυῶς λελεγμένη.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ, ΚΑΤΑ ΤΟΥΣ ΓΕΓΗΡΑΚΟΤΑΣ τῶν μύθων μὴ ἔχων δαιμόνιον, ὠνήσατο γρυλλίδιον. υιη.

Μέσοις τῆς τριοδίτιδος φέρεται μῦθος λέγων,
Ἄλλος μὴ ἔχων δαίμονα, ὠνήσατο γρυλλίδιον.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΛΑΚΩΝΩΝ ΒΡΑΧΥΛΟΓΙΑΣ, καὶ τῆς ἀντιγραφῆς τούτων τὸ αἴκα. υιθ.

Περὶ βραχυλογήματος Λακώνων, καὶ τοῦ αἴκα,
Εἰς τὴν τετάρτην εἴρηκα ἱστοριῶν τῶν τῇδε.

ΠΕΡΙ ΕΥΡΩΤΟΥ ΤΟΥ ΠΟΤΑΜΟΥ, ΚΑΙ λόχων στρατιωτῶν, καὶ Σπάρτης τῆς πόλεως. υκ.

Εὐρώτας ποταμός ἐστιν ἐν χώρᾳ τῇ Λακώνων,
Ἀπὸ Εὐρώτα παλαιοῦ Λάκωνος κεκλημένος.
Λόχος δὲ, καὶ ἡ ἐνέδρα, τὸ ἔγκρυμμα κεκλῆται.
Ἀλλὰ καὶ λόχος τοῦ στρατοῦ σύστημά τι τυγχάνει.
Ὁ λόχος δ' οὗτος λέγεται, στίχος καὶ δεκαρία,
Συνιστάμενος ἀπὸ ἀνδρῶν ὀκτὼ, εἴτε καὶ δέκα,
Ὅσπερ καὶ ἄριστός ἐστι, καὶ λόχων πάντων κρείττων.
Τινὲς λόχοι ἐς δώδεκα καὶ μέχρι δεκαέξ δὲ,
Ἔχουσι τὴν ἐπαύξησιν, πρὸς τοῦ στρατοῦ τὸ πλῆθος,
Σπάρτη δ' ὁ σχοῖνος λέγεται, καὶ Σπάρτη δὲ ἡ πόλις.
Ἡ πόλις αὕτη Σπάρτη δὲ, τῆς χώρας τῶν Ἀργείων.

ΠΑΡΟΙΜΙΑ Η ΛΕΓΟΥΣΑ, ΠΑΥΡΑ, ἀλλ' οὐ λιγέως. υκα.

Ὅμηρος τὸν Ἀντήνορα τῇ γάμμα ῥαψῳδίᾳ,
Ἑλένῃ φησὶ λέγοντα περὶ τοῦ Μενελάου,
Ἤτοι μὲν Μενέλαος ἐπιτροχάδην ἀγόρευε,
Παῦρα μὲν, ἀλλὰ μάλα λιγέως, ἐπεὶ οὐ πολύμυθος ἦν.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ, ΟΙΜΑΙ ΔΕ ΤΗΣ ΣΥΜΜΟΡΙΑΣ καὶ τῆς τριττύος. υκβ.

Φυλὴ, μέρος τὸ δέκατον τῆς πόλεως ὑπῆρχε,
Πόλεως δὲ τῶν Ἀθηνῶν. δέκα φυλὰς γὰρ εἶχε.
Καὶ ὕστερον γεγόνασιν ἕνδεκα, δώδεκα δὲ.
Αἰσχίνης γράφει τὴν φυλὴν δέκατον μέρος εἶναι.
Τριττὺς δ' ἦν τὸ τρίτον τῆς φυλῆς. ἡ δέ γε συμμορία,
Ἦν ἀριθμὸς ἑξήκοντα σωμάτων, οὐ πλειόνων,
Ὡς γράφει Δημοσθένης που συμμοριῶν τῷ λόγῳ.
Ἐκ τούτων δέον εἴκοσι ποιῆσαι συμμορίας,
Ὡς νῦν σώματα, ἔχουσαι ἑξήκοντα ἑκάστη.

Καὶ

Dolosus, astutissimus, hinc atq; illinc repens,
Vnde & ipsum cothurnum uocabant cognomine.
Cothurnus autem fuit species calceamentorum,
Sinistris atq; dextris pedibus congruentium,
Viris atq; mulieribus similiter conuenientium.
Iste sub triginta tyrannis cum fuisset,
Aliquando hos irritabat contra Athenienses,
Aliquando Athenienses rursus autem contra tyrannos,
Amicus simul atq; inimicus existens utrisq;.

DE HOC, QVARTA LVNA, VT apparet, genitus, alijs laboro. 417.

Herculem dicunt mensis quaternione
Genitum, multa ægra passum esse in uita,
Certamina absoluentem præceptis Eurysthei,
Ex quo obtinuit paroemia,
Alijs laborantibus ingeniose dicta.

DE HOC, IVXTA OBSOLETAS fabulas non habens dæmonium, emo porcellum. 418.

Muse triuialis fertur fabula dicens,
Alius non habens dæmonem, emit gurunim.

DE LACONVM BREVILOQVENTIA, & de rescripto horum, SI. 419.

De breuiloquentia horum, atq; SI,
In quarta dixi historia, quæ hic sunt.

DE EVROTA FLVVIO, ET INsidijs militum, & Sparta urbe. 420.

Evrotas fluuius est in prouincia Laconum,
Ab Eurota antiquo Lacone uocato,
Lochos autem, & insidiæ, latibulum uocatur,
Sed & lochos exercitus collectio quædam est.
Lochos autem iste uocatur, manipulus atq; decuria,
Quæ constiterit ex uiris octo, siue decem,
Qui & optimus est, & manipulis omnibus melior.
Quidam uerò lochi ad duodecim, uel usq; ad sexdecim,
Habent augmentum, iuxta exercitus magnitudinem.
Sparta autem funiculus dicitur, & Sparta autem urbs,
Vrbs autem Sparta ipsa prouinciæ Argiuorum.

PAROEMIA, PAVCA, ETSI non suauiter. 421.

Homerus Antenorem in tertia Rhapsodia,
Helenæ inducit loquentem de Menelao:
Inde quidē Menelaus uolubiliter concionabatur, (erat.
Pauca quidē, sed admodum dulciter, quoniā nō loquax

DE HOC, ARBITROR AVTEM & Symmoriam, atq; Trittyem. 422.

Tribus, pars decima urbis erat,
Vrbis autem Athenarum. decē tribus enim habuit.
Quamuis postea fuerunt undecim & duodecim.
Aeschines scribit autem tribum decimam partem esse.
Trittys autem erat tertia pars tribus. sed symmoria
Erat numerus sexaginta corporum, non plurium,
Vt scribit Demosthenes alicubi in Symmoriarū oratiōe.
Ex his opus erat uiginti facere symmorias,
Vt nunc sunt corpora, habentē sexaginta unamquanq;.

Et

Καὶ τἄλλα εὕρῃς ἀκριβῶς συμμοριῶν τῷ λόγῳ.
Οὕτω κυρίως ἡ φυλὴ, τριττὺς, καὶ συμμορία.
Τὰ δέ γε συναγώγια, τριττῦς, καὶ συμμορίας,
Ἡμεῖς ταυνὶ εἰρήκαμεν καταχρηστικωτέρως.

Η ΛΕΓΟΥΣΑ, ΑΠΟΚΟΤΤΑΒΙΖΩΝ.
καὶ αὕτη ἡ προγραφή. υνγ.

Τίς ἐστι προπελακισμὸς, καὶ τίς ἡ παροινία,
Λαταγή τε, καὶ κότταβος, καὶ ἡ ὁλοκρασία,
Εἰς πλάτος ἔγραψα τορῶς. καὶ τρέψας, εὕρῃς ταῦτα,
Εἰς τὴν ὀγδοηκοστὴν καὶ πέμπτην ἱστορίαν.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ, ΤΙΝΕΣ ΛΕΓΟΝΤΑΙ
κυρίως ἀνεψιοί. υνδ.

Εἰς θέσιν τῆς πεντηκοστῆς ἱστοριῶν τῶν τῇδε,
Ἀνεψιοὺς εὑρήσειας, καὶ τοὺς ἀδελφιδοῦς δὲ,
Καὶ υἱιδοῦς, καὶ υἱωνοὺς, καὶ τοὺς θυγατριδοῦς τε,
Καὶ δὴ τοὺς ἀνεψιαδοῦς, καὶ σαφεστάτως μάθε.

ΤΙ ΚΡΗΣΦΥΓΕΤΟΝ. υνε.

Ἡ σκολιὰ καταφυγὴ καὶ τῶν δυσαποσπάστων,
Ἐκ λαβυρίνθου τοῦ Κρητῶν, κρησφύγετον ἐκλήθη.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΠΟΛΥΚΛΕΙΤΟΥ
κανόνος. υνς.

Ὁ Πολυκλείτειος κανὼν, τοῖς ὄπισθεν ἐγράφη,
Εἰς τὴν ἑκατοστὴν καὶ ἐνενηκοστὴν καὶ πρώτην.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΑΝΔΡΙΑΝΤΩΝ ΦΕΙΔΙΟΥ,
περὶ τοῦ Νίκωνος ἵππου. υνζ.

Μετὰ τὴν Πολυκλείτου δὲ κεῖται καὶ ἡ Φειδίου.
Τὴν Νίκωνος δὲ λέξωμεν νῦν ἀντὶ τῆς Φειδίου.
Ὁ Νίκων, ἢ κατά τινας Πολύγνωστος ζωγράφος,
Ἐν τῇ ποικίλῃ τῇ στοᾷ ἵππον οὐ ζωγραφήσας,
Τρίχας παρεζωγράφησεν ταῖς κάτω βλεφαρίσι,
Καὶ τούτου μόνου οὕνεκα τοῖς πᾶσι διεσύρη.
Τοῦτο γὰρ ἐπιλήψιμον εἶχεν ὁ ἵππος μόνον,
Τοῖς ἄλλοις πρὸς ἀκρίβειαν τοσοῦτον εἰργασμένος,
Ὡς μὴ δὲ αὐτὸν ὡς πρὸς αὐτὰ μέμψιν τὸν Μῶμον ἔχειν.

ΙΣΤΟΡΙΑ Η ΛΕΓΟΥΣΑ, ΔΙΑΡΜΑ,
καὶ τὸ μεγαλοπρεπὲς, σύν γε τῷ ὡραίῳ,
συντόμῳ τε καὶ τῷ πι-
θανῷ. υνη.

Τέσσαρας λόγου ἀρετὰς λέγουσι πεφυκυίας,
Ὁ Ἰσοκράτης ῥήτωρ τε αὐτὸς, καὶ Ἀλκιδάμας,
Ὁ Θεοδέκτης ἅμα τε, καὶ Μινουκιανὸς δὲ,
Σὺν οἷς καὶ Διονύσιος ὁ Ἁλικαρνασόθεν,
Φιλόστρατος, καὶ ἕτεροι μυρίοι τῶν ῥητόρων,
Σαφὲς, μεγαλοπρέπειαν, σύντομον, πιθανόν τε,
Μετὰ τῆς ὡραιότητος ῥητορικῶν σχημάτων.
Ἐμπεδοκλῆς πρὸ πάντων τε φιλόσοφος ὁ μέγας,
Λέγει γὰρ τὴν ἀσάφειαν μελάγχροον ὑπάρχειν.
Ὡς κελαινῶπαν τὸν θυμὸν, ὁ Σοφοκλῆς που λέγει.
Τὴν φρόνησιν δὲ σύμπαντες γλαυκώπιδα βοῶσι.
Καὶ ὁ Αἰσχίνης τεθνηκὸς τὸ ἀσαφὲς που λέγει.
Περὶ τοῦ Δημοσθένους δὲ τοῦτο φησὶν ὧδέ πως,
Μεγάλα βρενθυόμενον πρὸς Φίλιππον λαλῆσαι,
Τί σκοτεινὸν καὶ τεθνηκὸς προοίμιον εἰρηκέναι.
Τέσσαρες αὗται ἀρεταὶ λόγου σοφοῖς ἀνδράσι,
Σαφὲς, μεγαλοπρέπεια, σύντομον, πιθανόν τε.

Ἀφεὶς

Et alia inuenies exactè in Symmoriarum oratione.
Sic propriè tribus, trittys, atq; symmoria.
Conuentus uerò, trittes, atq; symmorias,
Nos iam diximus magis abusiuè.

QVAE DICIT, APOCOTTABIZON.
& ipsa præscripta est. 423.

Quis sit propelacismus, & quæ parœnia,
Latageq;, ac cottabus, & holocrasia,
Perlatè scripsi antea. & cum uerteris, inuenies hæc,
In harum octuagesima atq; quinta historia.

DE EO, QVI DICANTVR PRO-
priè Anepsij. 424.

In locum quinquagesimæ historiæ harum,
Anepsios inuenies, atq; Adelphidas,
Et Hyidas, & Hyonos, Thygatridasq;,
Et sanè Anepsiados, & clarißimè disce.

QVID CRETAE EFFVGIVM. 425.

Obliquum effugium, & quo ægrè auellitur,
Ex Labyrintho Cretensiū, Cresphygetū uocatū est.

DE POLYCLETI RE-
gula. 426.

Polycletea regula in posterioribus scripta est,
In centesima & non agesima prima.

DE STATVIS PHIDIAE, DE NI-
conis equo. 427.

Post illam Polycleti autem, sita est & Phidiæ.
Illam Niconis autem dicamus nunc, pro illa Phidiæ.
Nicon, uel secundum aliquos Polygnostus, pictor,
In uaria porticu equum cum depinxisset,
Pilos appinxit inferioribus palpebris,
Et huius solum gratia ab omnibus reprehensus est.
Hoc enim carpendum habuit equus solum,
In alijs tanta cum diligentia fabrefactus,
Vt neq; ipse aduersus ea querelam Momus haberet.

HISTORIA QVAE DICIT SPA-
cium, & magnificentiam, cum specioso,
& breui, atq; probabili.
428.

Quatuor orationis uirtutes dicunt esse,
Isocrates rhetorq; ipse & Alcidamas,
Theodectes unaq;, & Minucianus quoq;,
Cum quibus et Dionysius Halicarnasseus,
Philostratus, atque alij mille rhetores:
Claritatem magnificentiā, breuitatē, probabilitatemq;,
Cum lepore rhetoricarum figurarum.
Empedocles autem ante omnes philosophus magnus,
Dicit enim obscuritatem, nigram pupillam esse:
Vt nigriusum animum alicubi Sophocles dicit.
Prudentiam autem omnes glaucoculam uociferantur,
Et Aeschines mortuam obscuritatem alicubi dicit.
De Demosthene autem hoc inquit quodammodo:
Magna frendentem contra Philippum locutum fuisse,
Quiddam tenebricosum et mortuum procœmiū dixisse.
Quatuor hæ uirtutes orationis sapientibus hominibus,
Claritas, magnificentia, breuitas, probabilitasq;.

Ἀφεὶς μεγαλοπρέπειαν Ἀφθόνιος δὲ λέγει.
Σαφές, σύντομον, πιθανόν, καὶ τὸν ἑλληνισμὸν δε.
Τζέτζης δέ, τὸν ἑλληνισμὸν καὶ τὴν κυρίαν λέξιν,
Ὄργανα λέγει τοῦ σαφοῦς, Ἀφθόνιε, ὑπάρχειν.
νομίζεις Οὐ τοῦ σαφοῦς δέ, εἰ ἕτερα ὥσπερ αὐτὸς † νομίζει.
Κἂν ἕτερα ἐτύγχανε, τῶν περιττῶν ὑπῆρχεν.
Εἴπερ σαφὴς ἐτύγχανεν, ἑλληνισμοῦ προσδεῖσθαι.

Η ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΕΡΜΟΥ ΑΓΟΡΑΙΟΥ προτυπώματος. υκθ.

Ἑρμῆς, τῆς Μαίας ὁ υἱός, ἑρμῆς δὲ καὶ ὁ λόγος.
Ἑρμῆς καὶ σύμπας ἀνδριάς, καὶ ὁ σωρὸς τῶν λίθων.
Ἑρμῆς καὶ πᾶς ὁ ἑρμηνεύς, ἤτοι γλωσσῶν, ἢ λόγων.
Ἑρμῆς καὶ ἀγοραῖον δὲ προτύπωμα, ἡ πίσσα.
Ἡ πίσσα χρυσοχόων δέ, πρὸς ἣν τυποῦσι ζῷα.
Θέντες αὐτῆς ἐπάνωθεν ἄργυρον ἢ χρυσόν δε.
Ὁ πᾶς τῆς κλίνης δὲ ἑρμίς. γράφεται δὲ ἰῶτα.

ΠΑΡΟΙΜΙΑ Η ΛΕΓΟΥΣΑ, Ο ΑΝδριὰς ὁ ἀμόργινος. υλ.

Ἀμόργην εἶναι νόει μοι, τὴν τρύγα τοῦ ἐλαίου.
Ὀργὴ γὰρ κατὰ Ἴωνας, ὅ,τι πηλός, καὶ πίσσα.
Ὅθεν ὀργάσαι λέγεται, καὶ τὸ πηλὸν μαλάξαι.
Ἀμόργην οὕτω δὲ φαμὲν τὴν τοῦ ἐλαίου τρύγα,
Ἐπὶ τὸ ἅμματος ὀργήν, ἤτοι πηλὸν ὑπάρχειν.
Ἡ τρὺξ ἐλαίου δὲ πηλός, ὃ χρησιμεύει ἅψει.
Τὸ ἅπτω ἅψω, ἅμμα δέ, ἀμμόργη τε ὁμοίως,
Διπλοῖς ἐγγράφεται τοῖς μῦ, κανόνι τῷ καθόλου.
Ἀμόργη δὲ κατ' Ἴωνας, ἓν μῦ τε, καὶ ψιλοῦται.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ, ΟΝ ΕΡΜΗΣ ΕΝ ΠΟλυηράτοις ἄντροις κατέθετο. υλα.

Ἐν λιθικοῖς διδάγμασιν οὕτως Ὀρφεύς που λέγει,
Ὑμνῶν σοφίαν, λόγους τε, καὶ τὸ προσέχειν βίβλοις,
» ὃν δέ κεν ἀνθρώπων πεπνυμένον ἦτορ ἀνώγῃ,
» Ἐς πολυήρατον ἄντρον ἐσελθέμεν ἑρμείαο,
» οὗ ὅγε παντοίων ἀγαθῶν κατέθηκεν ὅμιλον,
» Αἶψά κεν ἀμφοτέρῃσιν ὀνείατα πολλὰ κομίζων,
» Οἴκαδ' ἀποστείχοι, προφυγὼν πολύδακρυν ὀϊζύν.
Τὰς βίβλους, ἄντρον τοῦ ἑρμοῦ κατονομάζων οὕτω.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΓΕΩΡΓΟΥ, ΟΣ ΥΔΑτι κοίλαις χερσὶ δεξιοῦται τὸν Ἀρταξέρξην. υλβ.

Ὁ Ἀρταξέρξης βασιλεὺς Περσίδος ὑπηργμένος,
Παρήλαυνε διά τινων γεωργησίμων τόπων.
Ὁ γεωργῶν ἐκεῖσε δὲ τελῶν τῶν συγκειμένων,
Ὡς εἶδε διερχόμενον τὸν βασιλέα τότε,
Οἷς δεξιοῦσθαι αὐτὸν μηδόλως κεκτημένος,
Κοίλαις χερσὶν ἐκ ποταμοῦ τοῦ ῥέοντος ἐκεῖσε
Ὕδωρ ἀπαρυσάμενος, προσήγαγον ἐκείνῳ.
Ὁ δὲ τῆς προαιρέσεως ἀγάμενος τὸν ἄνδρα,
Ἀσμένως τε ἐδέξατο, καὶ ἔπιεν ἡδέως,
Καίπερ οὐ χρήζων ὕδατος, οὐδὲ διψῶν τῷ τότε.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ, ΠΟΘΕΝ ΟΡΡΩδεῖν λέγομεν. υλγ.

Τοῦ ὀρρωδεῖν ἡ λέξις μέν, σημαίνει τὸ φοβεῖσθαι,
Ἐξ ὄρρου τῆς περιστερᾶς, τοῦ καὶ μεσοπυγίου.

ὃ τρέμει

Dimittens autem magnificentiam Aphthonius inquit,
Claritatem, breuitatē, probabilitatē, atq; hellenismum.
Tzetzes autem, hellenismum atq; propriam dictionem
Instrumenta dicit claritatis, ô Aphthoni, esse,
Non claritatis, diuersa sicut ipse arbitraris.
Etiam si diuersa fuissent, superflua fuissent.
Siquidem claritas fuit, hellenismo indigere.

DE MERCVRII FORENSIS PRAEfigiatione. 429.

Hermes Maiæ filius, Hermes autem & oratio.
Hermes & omnis statua, & cumulus lapidum.
Hermes et omnis interpres, siue linguarū, siue orationū.
Hermes & forensis effigies, pix,
Pix aurificum, ad quam fingunt animantia,
Ponentes ipsi supra argentum, uel aurum etiam.
Pes etiam lecti, hermis, scribitur uerò per iota.

PAROEMIA QVAE DICIT, STAtua ex amurca. 430.

Amurcam esse cogita mihi, fecem olei.
Orge enim secundum Ionas, tum cœnum, tum pix.
Vnde orgasæ dicunt, & argillam subigere.
Amorgen uerò sic dicimus olei fecem,
Circa arenæ argillam, siue cœnum esse.
Fex autem olei cœnum, quod utile est coniuncturæ.
Hapto, hapso, hamma, hammorge, & similiter,
Duobus scribitur mm, regula uniuersali.
Amorge autem iuxta Ionas, uno m, atq; cum tenui.

DE EO, QVEM MERCVRIVS in expetitis speciebus posuerit. 431.

IN Lithicis doctrinis sic Orpheus alicubi dicit,
Laudans sapientiam, orationesq;, & attendere libris:
Quem autem hominum doctum cor suadet, «
In amabilem speluncam ingredi Mercurij, «
Quò ille uariorum bonorum deposuit copiam, «
Statim utrisq; utilitates multas reportans, «
Domum remittat, fugiens lachrymosam ærumnam. «
Libros, antrum Mercurij denominans sic.

DE COLONO, QVI AQVA CAuis in manibus, recipit Artaxerxem. 432.

Artaxerxes rex Persidis qui fuit,
Pertransijt per quosdam cultos locos.
Colonus illic autem existens benignus,
Vt uidit transeuntem regem tunc,
Quibus susciperet ipsum neq; omnino habens,
Cauis manibus ex fluuio fluente illic,
Aquam hauriens attulit illi.
Ille uerò ob institutum admiratus hominem,
Placideq; suscepit, & bibit suauiter,
Quamuis non indigens aqua, neq; sitiens tunc.

DE EO, VNDE OPPΩΔEIN dicimus. 433.

ORrhodin dictio quidem significat timere,
Ex orrho columba, atq; ex natium medio,

Quòd

ὃ τρέμει τῆς περιστερᾶς τῷ φόβῳ κρατουμένης.
ἢ ὅτι μέρος σώματος ὄῤῥος, ὃ καὶ ταῦρος,
Τῶν φοβηθέντων ἄνωθεν ἱδροῦν τε καὶ ἰδίειν.
ἢ πλέον τοῦτο εἴρηται ἐκ φόβου τῶν ἀλόγων,
ἃ οὐρὰν τῷ δέει τὴν ὀρὰν ἐν τοῖς μηροῖς συστέλλει.
ἢ ἐκ τοῦ ὄρω, τὸ ὁρμῶ, καὶ δέω, τὸ δεσμῶ δε.
Τῶν πτοουμένων ἡ ὁρμὴ δεῖται γὰρ, καὶ δεσμεῖται.
Εἴτ' οὖν ἐκ τοῦ ὁρῶ, τὸ βλέπω, καὶ τοῦ δέω.
Δεσμεῖται γὰρ καὶ τὸ ὁρᾶν, τοῖς φόβῳ κρατουμένοις.
Οἱ αἰολεῖς δὲ ψιλωταὶ καὶ διῤῥοῦς πεφυκότες,
Ὁμοῦ ψιλοῦσι τε αὐτὸ, καὶ γράφουσι διπλόρουν.

ΤΟ ΔΟΚΟΥΝ ΤΟΙΣ ΑΣΚΛΗΠΙΑ-
δαις, τοῦτο δὲ ἄρα ἦν, ὁ ἀέ-
τιος. υλδ.

Ἀσκληπιάδαι λέγονται κατὰ κυρίαν λέξιν,
Ὅσοι γονὴν ἐσχήκασιν ἀσκληπιοῦ σπερμάτων.
Νῦν δὲ κατὰ κατάχρησιν τοὺς ἰατροὺς εἰρήκειν.

ΠΑΡΟΙΜΙΑ Η ΛΕΓΟΥΣΑ, ΥΠΕΡ ΤΑ
ἐσκαμμένα ὑπερήλλου, κατὰ τὸν ἐν ἅλ-
μασιν ἐκεῖνον θρυλλούμενον
φάϋλλον. υλε.

Κροτωνιάτης φάϋλλος τὶς πένταθλος ὑπῆρχε. (ἅλμα,
Νικήσας πάλην, καὶ πυγμὴν, δίσκον, καὶ δρόμον,
Καὶ τῶν μὲν ἄλλων πῶς χρεὼν τὰς νίκας διαγράφειν.
Τοῦ ἅλματος καὶ δίσκου δὲ, τοῦτο τὸ μέτρον μάθε.
ἐξ ἐπὶ πεντήκοντα πόδας πήδησε φάϋλλος.
Δίσκευσε δ' ἑκατὸν, πέντ' ἀπολειπομένων.

ΠΕΡΙ ΠΕΡΣΕΩΣ, ΒΟΡΕΑΔΩΝ, ΚΑΙ
βελλεροφόντου, τρυγαίου τε καὶ κανθά-
ρων. ὧν τὰ μὲν ἐγράφη, τὰ
δ' οὔ. υλς.

Τὰ τοῦ περσέως πρότερον, τῶν τε βορέου παίδων,
Καὶ τὰ βελλεροφόντου δὲ, καλῶς μοι προεγράφη.
Τὰ τῶν τρυγαίων ἄκουε νῦν δὲ, καὶ τὰ κανθάρων.
Ἐμφύλιοι κατέτρυχον πόλεμοι τὴν ἑλλάδα,
Ταῖς τῶν λακώνων μάχαις τε καὶ ταῖς τῶν ἀθηναίων.
Ἀριστοφάνης τότε δὲ ὁ κωμικὸς τυγχάνων,
Τινῶν ῥήτωρ δεινότατος, ὡς ἀθηναίους ὥρα,
Μὴ πειθομένους μηδαμῶς συμβούλοις τῆς εἰρήνης,
Τοῖς ἐγερσιμαχοῦσι δὲ, καὶ θορυβωδεστέροις,
Ὢν θρασὺς διάπυρος καὶ οὗτος τῆς εἰρήνης,
Τὸ συμβουλεύειν φανερῶς αὐτοῖς περὶ εἰρήνης,
Ὡς ἀπειθοῦσι παρεικὼς, ἄλλην ὁδὸν ἐτράπη.
Μεθόδῳ δὲ δεινότητος χρησάμενος, ὡς δέον,
Ἀθύρμασι γλυκαίνουσιν ἐν τρόποις κωμῳδίας,
Περὶ εἰρήνης ἔγραψε καὶ ἄλλα μὲν μυρία.
Τὴν λυσιστράτην, ἀχαρνῆς, καὶ ἄλλας κωμῳδίας,
Πραγματικαῖς ταῖς φάσεσι πανσόφως συμβουλεύσας.
Καὶ νῦν ὁμοίως δὲ ποιεῖ πραγματικῇ μελέτῃ.
Ἀντὶ τοῦ φάναι δὲ, οὐ χρὴ μάχας ὁμόροις ἔχειν,
Ἀκουσον πῶς γλυκαίνουσι πλάσμασί τε καὶ λόγοις,
Πραΰνει τούτων τὸν θυμὸν. καὶ πᾶν αὐτὸν ῥᾷστα.
Τῷ τῶν πολέμων συνεχεῖ τοὺς γεωργοὺς εἰσφέρει,
Ἀγανακτήσαντας πολλὰ, καὶ τοὺς ἀγροὺς ποθοῦντας,
Γεώργια, καὶ βότρυς τε, καὶ τὰς λοιπὰς ὀπώρας.

Ποθεῖν

Quòd tremit, cum columba timore tenetur.
Vel quòd pars corporis orrhos, quæ & taurus,
Iis qui metuunt, consueuit sudare, atq; madescere.
Vel potius hoc dictum est ex timore brutorum,
Quæ in timore caudam in femora contrahunt.
Vel ex ὄρω, impetum facio: & δέω, quod est ligo.
Formidantium enim impetus uincitur atq; ligatur.
Siue igitur ex ὁρῶ, uideo, & ligo:
Ligatur enim & uisus timore correptis.
Aeoles autem tenuibus gaudentes, & r geminare soliti,
Simulq; extenuant ipsum, atq; scribunt duplici rho.

QVOD ASCLEPIADIS VIDE-
tur, hoc utiq; erat, Aetius.

414.

Asclepiadæ dicuntur iuxta propriam dictionem,
Quotquot ortũ habuerunt Aesculapij ex seminibus.
Nunc autem per abusum, medicos dixeram.

PAROEMIA, SVPER SEPTA
transilijsti, iuxta illum saltibus famo-
sum Phayllum.

435.

Crotoniates Phayllus quidam quinquercio fuit,
Qui uicit lucta, pugilatu, disco, & cursu, saltu,
Et aliorũ quidẽ quomodo oporteat uictorias describere,
Saltus, atq; disci, huius metrum disce,
Sex super quinquaginta pedes saltauit Phayllus,
Discum autem iecit centum, quinq; deficientibus.

DE PERSEO, BOREADIBVS, ET
Bellerophonte, Trygæo, atq; Scarabeis:
quorũ partim quidem scripta, partim
autem non scripta. 436.

Gesta Persei prius, & Boreæ filiorum,
Et Bellerophontis autẽ, probè à me descripta sunt.
Quæ autem de Trygæis, audi nunc, & Cantharis,
Ciuilia uexabant bella Græciam,
Laconum pugnis atq; Atheniensium.
Aristophanes autem tunc comicus existens,
Cum esset rhetor uehemens, ut Athenienses uidit
Non acquiescentes omnino consilijs pacis,
Iis uerò qui excitarent pugnam, atq; turbulentioribus,
Existens amator feruidus etiam ipse pacis,
Consulere apertè illis de pace,
Velut incredulus prætermittens, aliã uiam ingressus est.
Methodo autem uehementiæ usus, ut par erat,
Oblectamentis dulcibus, more comœdiæ,
De pace scripsit, atq; alia innumera,
Lysistratem, Acharnes, & alias comœdias,
Negocialibus cõstitutionibus prudentissimè consulens.
Et nunc similiter facit autem negociali exercitio.
Pro eo aũt ut dicat, nõ oportet pugnas finitimas habere,
Audito quomodo dulcescibus figmẽtis atq; orationibus
Lenit horum animum, & totum absoluit facile.
Bellorum assiduitate colonos introducit,
Indignantes multum, agrosq; desiderantes,
Frumenta atq; racemos, & cæteros fructus.

 Desiderare

Πόθεν εἰρήνην ἐφευρεῖν, ὡς οὐκ οὖσαν εἰς γῆν δε,
Ἐξ οὐρανοῦ φροντίσαντες κατάγειν ἐκείνην,
Ἐφευρηκότες κάνθαρον τὸν κοπροφάγον ζῶον,
Ἐν φάτναις πρῶτον ἔστησαν, ὡς πήγασον δὲ νέον.
Οὗ ὡς πρὸς ἐπιμέλειαν δύο οἰκέτας δόντες,
Ἐν γε διαχωρήμασιν ἐλίπαναν ἀνθρώπων,
Μᾶλλον οὖν ὑγροτέροις δὲ βρεφῶν καὶ μειρακίων.
Ἔπειτα ὁ τρυγαῖος δὲ τούτῳ ἐποχημένος,
Ἀνέρχεται πρὸς οὐρανὸν συνάμα καὶ οἰκέτῃ.
Ἐν γῇ τινὰ δὲ χέζοντα ἰδὼν μεσουρανήσας,
Ἐγείρου ἄνθρωπε, βοᾷ, ὄρυξον, κρύψον ταῦτα,
Καὶ μύρα δὲ περίῤῥανον, μὴ τῇ ὀδμῇ τῇ φίλῃ,
Ὡς πρὸς τὴν γῆν, καὶ πρὸς αὐτὰ ὁ κάνθαρος κατάξῃ.
ὅμως †Τέως ἐλθὼν εἰς οὐρανοὺς, τὸν κυδοιμὸν εὑρίσκει,
Ἐπαπειλοῦντα συντριβὴν ἀνθρώποις οὐ μετρίαν.
Μόλις ποτὲ εἰς σπήλαιον λίθοις κατεστρωμένον,
Ἐφεῦρον κατορύξαντες ἐκεῖνο, τὴν εἰρήνην,
Κόρην καλλίστην νεαρὰν, σαρξὶ πεπαχυσμένην.
Ἧς ὁ οἰκέτης τὰς πυγὰς οὔσας ὀγκηρὰς βλέπων,
Ἀποθαυμάζει πόριος ὡς τὴν τόσην εὐσαρκίαν,
Δῆθεν πρὸς τὴν ἰσχνότητα τῆς μάχης παραβάλλων.
Οὕτως εὑρόντες ἤγαγον ὡς πρὸς τὴν γῆν ἐκείνην.
Ἔγνως πῶς παίζων τεχνικῶς ὁ κωμῳδὸς ὁ ῥήτωρ,
Καὶ συμβουλεύειν μὴ δοκῶν, ἀρίστως συμβουλεύει,
Ὡς χρὴ λύειν τὸν πόλεμον, αἱρεῖσθαι τὴν εἰρήνην.
Εὕρης καὶ πᾶν κεφάλαιον πράγματι αὐτόθι.
Τὸ φυσικὸν, τὸ νόμιμον, τὸ δίκαιον συνάμα,
Συμφέρον τε, καὶ δυνατὸν, εὔδοξον, καὶ ἐκβαῖνον.
Καί τοι πολλάκις δι' ἑνὸς καὶ μόνου κεφαλαίου,
Πραγματικαὶ περαίνονται. ὡς ἐπὶ Δημοσθένει,
Ἐν μόνῳ τῷ συμφέροντι οἱ ὀλυνθίων λόγοι.
Παρ' ἄλλοις τῷ νομίμῳ δὲ, δικαίῳ παρ' ἑτέροις.
Τισὶ δυσί τε, καὶ τρισὶ, καὶ τέτρασιν, ἢ πᾶσιν.

ΔΑΙΔΑΛΟΥΣ ΤΙΝΑΣ ΚΑΙ ΙΚΑ-
ρους ἐπτερώσαντι. υλζ.

Τὰ τοῦ Δαιδάλου, εὕρης μοι, καὶ τὰ τοῦ Ἰκάρου, (τα,
Ἐνταῦθα μοῦ πρὸ πέντε που τῶν φύλλων γεγραμμέ
Εἰς ἐννεακαιδεκάτην τε ἱστοριῶν τῶν πρώτων,
Περὶ βοὸς τοῦ μίνωος ἣ πρόγραμμα μοι φέρει.
Ἐκεῖ δὲ μᾶλλον ἔγραψα ταῦτα πεπλατυσμένως.

ΓΕΡΙ ΤΩΝ ΚΥΚΜΑΤΩΝ ΤΗΣ
ἀετείας γονῆς. υλη.

Τῶν ἀετῶν οἱ νεοσσοὶ, ὡς τῶν λοιπῶν ὀρνέων,
Ἀπὸ ὠῶν εἰώθασιν ἐκφύεσθαι. ὠῶν δὲ,
Ἐκ συνουσίας ἄῤῥενος τεχθέντων, καὶ θηλείας.
Καὶ γεγονότας νεοσσοὺς ὁ ἀετὸς γυμνάζει.
Ἱστᾷ πρὸς τὰς ἀκτῖνας γὰρ ἐκείνους τοῦ ἡλίου,
Καὶ μὲν ἂν ἀσκαρδάμυκτα προσβλέψωσιν ἐκείνας,
Γνησίαν κρίνει τὴν γονὴν, κατέχει τε, καὶ τρέφει.
Εἰ δ' οὔ, αὐτοὺς ἔξωσε τῆς καλιᾶς ὠθήσας.
Φήνη δ' εὐκτίρμων ὄρνεον, ταῦτα λαβοῦσα τρέφει.
Ταυτὸ καὶ ὁ κροκόδειλος τοῖς ἀετοῖς ποιεῖ δὲ,
Ὡς καὶ αὐτός που ἔγραψα χρονογραφῶν ἰάμβοις.
» Γεννᾷ μὲν ὠὰ, χηνικὰ δόξεις βλέπειν.
» Ἐπὰν δ' ἀπ' αὐτῶν ἐκρυῇ τὸ σκυμνίον,

Desiderare pacẽ inuenire. tanq; uerò non esset in terra,
E cœlo studentes deducere illam:
Inuentum scarabeum, stercus comedens animal,
In præsepi primùm cõstituerũt, uelut Pegasum nouum.
Cuius ad curam duos seruos adhibentes,
Cum excrementis pinguem fecerunt hominum,
Magis autem humidioribus, infantium atq; puerorum.
Deinde uerò uindemiator hoc uectus,
Redit in cœlum simul cum famulo. (cœlo existens,
In terra aũt cacantẽ quendã conspicatus, iam medio in
Surge homo, clamat, defode, absconde hæc,
Et unguenta insperge, ne odore amico
Ad terram, & ad ipsa scarabeus deducatur.
Interea profectus in cœlos, tumultum inuenit,
Comminantem interitum hominibus non mediocrem.
Vix tandem in specu lapidibus strato
Inuenerunt, effosso illo, Pacem,
Puellam pulcherrimã, iuuenem, carnibus impinguatam.
Cuius famulus, nates bene tumidas uidens,
Admiratur ualde tam bonam carnis constitutionem,
Nempe ad gracilitatem Pugnæ comparans.
Sic inuentam, duxerunt ad terram, illam. (tor,
Intellexisti quomodo ludens artificiosè comœdus ora
Et consulere non uisus, optimè consulit:
Quod oporteat soluere bellum, eligere autem pacem.
Inuenies & omne caput rei illic,
Naturale, legale, iustumq; simul,
Vtile, atq; possibile, probabile, egreßionem.
Atqui sæpe per unum, & solum caput,
Negociales concluduntur: sicut in Demosthene,
In solo utili Olynthiorum orationes.
Apud alios autem legitimo, iusto apud alios,
Quibusdã duobus atq; tribus, et quatuor, uel omnibus.

EI QVI DAEDALOS QVOSDAM
& Icarios alis induit. 437.

Quæ de Dædalo, inuenies mihi, & quæ de Icario,
Hic quidem ante quinq; folia scripta,
In nonadecimaq; historiarum priorum,
De boue Minois quæ titulum præfert.
Illic enim magis scripsi hæc perlatè.

DE CONCEPTIBVS AQVILINI
generis. 438.

Aquilarum pulli, sicut cæterarum auium,
Ab ouis consueuerunt nasci. ouis autem,
Ex congreßione maris genitis, & fœminæ.
Atq; editos pullos aquila exercet.
Statuit enim illos ad radios solis:
Et si quidem inconniuenter aspexerint illos,
Legitimam iudicat prolem, retinetq;, ac nutrit:
Si autem non, eos præcipitat è nido depulsos.
Oßifraga autem misericors auis, hos acceptos educat.
Idemq; & crocodilus aquilis facit,
Vt & ipse alicubi scripsi chronographorum iambis:
Generat quidem oua, anserina existimes uidere.
Postquam autem ex ipsis eruperit pullus,

» Ὁ θὴρ δ' ἐλεγκτὸς γίνεται τῶν ἐκγόνων.
» ὃ μὲν γὰρ εὐθύ τι λάβοι ζωΰλλιον,
» Κώνωπα, μυῖαν, ἔστι τι τῶν ἀκρίδων,
» Κέκρικεν αὐτὸ μὴ γονῆς εἶναι νόθον.
» Τρέφει τε λοιπὸν, ὡς φυλάττον τὴν φύσιν.
» Ὁ δ' αὖ γε νωθρὸν ἀδρανὲς πάλιν ἴδοι,
» Ἀνεῖλεν εὐθὺς, ὡς δοκήσας τῶν νόθων.
Τῶν ἀετῶν μὲν τὰ ᾠὰ καὶ νεοσσοὶ τοιοίδε.

ΠΕΡΙ ΘΗΛΥΓΟΝΩΝ, ΚΑΙ ΓΥΠΙΑΙ-
ων, καὶ ὑπηνεμίων. υλθ.

Γῦπας τινὲς δ' ἄσκεπτοι λέγουσι, ζῷα τίκτειν,
Ἔχειν καὶ γάλα, καὶ μαστοὺς, καὶ ἕτερα τοιαῦτα.
Ἐγὼ δ' ὡς εὗρον ἄρρενας ἅπαντας εἶναι τίγρεις,
Οὕτω καὶ θῆλυ τὸ γυπῶν ἐφεῦρον σύμπαν γένος.
Τούτους δ' ἡμέραις πρὸς πνοὴν πετόμενοι ἀνέμοις,
†Κυΐσκους συλλαμβάνουσι, γονὴν ὑπηνεμίαν.
Ἐν ἑκατὸν καὶ εἴκοσιν ἡμέραις δὲ γεννῶσι
Τὰ ὑπηνέμια ᾠά. σὺ δὲ τοσαύταις ἄλλαις,
Ἐκ τῶν ᾠῶν ἐκλέπουσι, καὶ νεοσσοὺς ποιοῦσιν.
Ἐν ἑκατὸν ἡμέραις δὲ καὶ εἴκοσιν ἑτέραις,
Μέχρι καὶ πτήσεως αὐτῶν, ἐκτρέφουσιν ἐκείνους.
Γονὴν γυπῶν ὑπηνέμιον ἔχεις, τὴν θηλυγόνον.
Φανεὶς †ὀνείροις δὲ ὁ γὺψ, ἐνιαυτὸν σημαίνει,
Οἷά σοι προπαρέλεξα σαφῶς ἐξ Αἰγυπτίων.

ΠΕΡΙ ΘΕΙΟΥ ΑΠΥΡΟΥ, ΚΑΙ ΤΙ
θεῖον καλεῖται. υμ.

Θεῖον μὲν, τὸ θειάφιον ὑπάρχειν σαφῶς νόει,
Θεῖον καὶ τὸ θυμίαμα, ὁ κεραυνός τε θεῖον,
Καὶ πᾶν σὺν τούτοις θαυμαστὸν, θεῖον, καὶ οἱ ἀστέρες.
Καὶ ἡ ψυχὴ, καὶ ἄγγελοι, καὶ τὰ τοιαῦτα, θεῖον.
Θεῖον μὲν τὸ θυμίαμα, οὕτω καλεῖσθαι νόει,
Ὡς ἰόν τε καὶ ἐρχόμενον θεοῖς τῷ διεκπνέειν.
Θεῖον δὲ τὸ θειάφιον, ὡς κεραυνῷ ὁμοῖον,
Θειώδη γὰρ ὁ κεραυνὸς βαρεῖαν ὀδμὴν ἔχει.
Πλὴν ὅσον ἄγγελος ἐστὶν ἐκ τέχνης ζωγραφίας,
Πλέον πρὸς τὸ θειάφιον, ἡ κεραυνοῦ δριμύτης.
Γεγευσμένος ταύτης τῆς ὀδμῆς, καὶ ἔγνων τὴν πικρίαν,
Ὡς εἴθε ἄπειρος αὐτῆς μέχρι τοῦ νῦν ὑπῆρχον.
Ἔπαθον τὶ καὶ γέλωτος τῷ φόβῳ τῷ ἀμέτρῳ.
Τραϊανοῦ τῆς πόλεως ἐγγὺς γάρ μοι χωροῦντι,
Σκηπτοῦ χυθέντος κεραυνοῦ πρὸς δεξιὸν μοῦ μέρος,
Ἀφαιρεθῆναι ἤλπισα τρίχας τε καὶ τὸν ὦμον.
Ἐπῆρον τὴν χεῖρα δὲ αὐτὸς, οὐδόλως παρεκίνουν,
Οὐδὲ ἑώρων ὅλως πρὸς δεξιόν μου μέρος,
Κεραυνόβλητα δὲ πεσεῖν τὸν ὦμον προσεδόκων,
Καὶ τεθνηκέναι καὶ αὐτὸς μετὰ βραχεῖαν ὥραν.
Ἀλλ' ἐκ τοῦ φόβου ζωωθεὶς βολῆς ἧσπερ ἐδόκουν,
Ἐκ τῆς ὀσμῆς τοῦ κεραυνοῦ μικροῦ νεκρὸς ἂν ἤμην.
Τοῦ ὤμου ἀποσχίσας γὰρ, ἐνέσκηψεν εἰς πέτραν.
Τοσαύτη ἤρθη δὲ ὀσμὴ ἐκ τῆς πληγῆς ἐκείνης,
Ὡς τὴν βολὴν φυγόντα με, σχεδὸν θανεῖν ἐκ ταύτης.
Τὴν δ' ἡμίονον αὐτὴν, ἧς ἔποχος ὑπῆρχον,
Τρόμος τρέμειν δεινότατον, μέχρι καὶ βυλλασίν.
Οὕτως ὀσμῆς τῆς κεραυνῶν πεῖραν πικρὰν ἐσχήκειν.
Ἀφ' ἧς καὶ τὸ θειάφιον, θειάφιον καλεῖται.

Θεῖον

Fera index fit filiorum. «
Qui enim statim acceperit ex animalculis, «
Culicem, muscam, siue aliquid locustarum, «
Iudicat illum non genere esse nothum: «
Educatq; deinceps, tanquam seruantem naturam. «
Quem autem rursus segnem, imbecillemq; uiderit, «
Interficit statim, arbitratus spurium. «
Aquilarum quidem oua & pulli tales. «

DE FOETIFICANTIBVS FOEMI-
nis uulturum, & subuentaneis. 439.

Vultures, quidā incōsiderati dicūt, animantia parere,
Habereq; lac, & mammas, & cætera talia:
Ego autem ut inueni, mares omnes esse tigrides,
Sic & fœmininum uulturum inueni omne genus.
Quinq; autem diebus natibus uolantes contra uentos,
His concipiunt prolem subuentaneam.
In centum autem & uiginti diebus procreant
Subuentanea oua. in totidem uerò alijs,
Ex ouis extrudunt, & pullos generant.
In centum autem & uiginti diebus alijs,
Vsq; ad alarum perfectionem ipsorum, educant illos.
Prolē uulturū subuentaneā habes, fœminis fœtificātib.
Visus in somnis autem uultur, annum significat.
Sicut tibi prædixi apertè ex Aegyptijs.

DE SVLPHVRE IGNIS EXPERTE,
& cur Theion uocetur. 440.

Sulphur quidem, Thiaphion esse apertè scito,
Sulphur etiam suffitus, fulmenq; Theion,
Et omne cum his mirandum, theion, & stellæ.
Et anima atq; angeli, & talia, theion.
Theion quidem thymiama, sic uocari cogita:
Quasi pergens atq; proficiscens ad deos, dum suffitur.
Theion autem theiaphion, ut fulmini simile:
Sulphureum enim fulmen grauem odorem habet.
Verùm ut fama est ex arte picturæ,
Amplior collatione sulphuris est fulminis acerbitas.
Gustaui hunc odorem, atq; cognoui amaritudinem,
O' utinam expers illius hactenus fuissem.
Accidit mihi aliquod & ridiculum, timore immenso.
Traiani urbem prope enim mihi eunti,
Fulgure effuso fulminis ad dextram mei partem,
Ablatos putaui pilos atq; humerum:
Meapte autem manum ipse neq; omnino moue‹b›am,
Neq; uidebam omnino ad dextram meam partem,
Fulmine percussum autem cecidisse humerū putabam,
Et mortuum me futurum post breuem horam.
Sed ex timoris animatus percussione, quā existimabam
Ex odore fulminis ferè mortuus fui.
Ab humero enim cum aberrasset, incessit petram,
Tantus autem odor sublatus est ex uerbere illo,
Vt ictum fugiens ego, ferè occiderim ex hoc:
Mula autem ipsa, cuius insessor eram,
Trepidè tremeret uehementissimè usq; ad uesperam.
Sic nidoris fulminum periculum amarum feci.
Ex quo & theiaphion, theiaphion uocatur.

Theion

ἐκκλεῖσθαι· Θεῖον δ' αὐτὸν τὸν κεραυνὸν πάλιν †κλᾶσθαι νόει,
» Ὡς ἐκ νεφῶν συντρίψεως, πῦρ θεῖον ὑπαρχμένον,
» Οὐχ ὕλην ἐκ ξύλων δέ, ἐλαίου, καὶ τοιούτων.
Ὡς θέας δὲ ἐπάξιον, θεῖον πᾶν θαυμαστόν τι.
Καὶ οἱ ἀστέρες θεῖον δέ, ἐκ τοῦ θεῶ, τὸ βλέπω.
Ἢ ἐκ τοῦ θέω πλέον δέ, ὅπερ δηλοῖ τὸ τρέχω,
Ψυχή τε, καὶ οἱ ἄγγελοι, καὶ τὰ τοιαῦτα, θεῖον.
Ἢ ἐκ τοῦ βλέπειν ἅπαντα, νοεῖν τε, καὶ γινώσκειν.
Εἴτ' οὖν ὡς ἀεικίνητα, ἐκ θέειν, καὶ τοῦ τρέχειν.

ΠΑΡΟΙΜΙΑ Η ΛΕΓΟΥΣΑ, ΑΥΤΟΣ Δ' αἴκ' ἐθέλῃσιν ἰήσεται, οὐδέ τις ἄλλος. υμα.

Ὅμηρος τὸν Κύκλωπα ἐν Ὀδυσσείᾳ φέρει,
Πρὸς Ὀδυσσέα λέγοντα μετὰ τὸ τυφλωθῆναι,
» Τοῦ Ποσειδῶνος Ὀδυσσεῦ, υἱὸς ἐγὼ τυγχάνω.
» Αὐτὸς δ' αἴκ' ἐθέλῃσιν ἰήσεται, οὐδέ τις ἄλλος.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ, ΠΑΝΤΑ ΚΑΛΩΝ ΚΙνεῖς, ὡς πάντα λίθον κινεῖ. υμβ.

Μετὰ Περσῶν τὸν πόλεμον, τὸν περὶ Μαραθῶνα,
Ἀνδρὶ χρησμὸς ἐξέχρηστο τινὶ τῶν Ἀθηναίων.
τῷδε Τὴν μνήμην δ' ἀπολέλοιπεν ἐμοῦ ἡ τούτου κλῆσις,
Ὡς πάντα κάλων δὲ κινεῖν, καὶ πάντας δὲ τοὺς λίθους.
Τοῦτο ποιῶν ἐκεῖνος δέ, καὶ πᾶν ἀναμοχλεύων,
Ὑπέρπλουτος ἐγένετο, πλοῦτον εὑρὼν ἐκ Μήδων.

ΠΑΡΟΙΜΙΑ Η ΛΕΓΟΥΣΑ, ΤΟΙΣ ἐνυαλίοις ἐσθήμασιν. υμγ.

Ἔσθημα ἐνυάλιον, στρατιωτικὸν τὸ εἷμα,
Ὅπερ καβάδης λέγεται, ἀπὸ Καβάδου Πέρσου.
Ὁ δ' ἐνυάλιος, θεὸς πολεμικὸς ὑπάρχει.
Κατά τινας, ὁ Ἄρης μὲν παῖς Ἐνυοῦς ὢν Ἥρας.
Ἄλλοις υἱὸς τοῦ Ἄρεος, ἑτέροις δὲ θεράπων.
Ἀρριανῷ δέ, ἄλλος τις, Ἄρει ἐσφαγμένος.

ΠΕΡΙ ΥΠΟΥΛΟΥ, ΚΑΙ ΠΟΘΕΝ ὕπουλον φαμέν, καὶ πόσα σημαίνει τὸ οὖλον. υμδ.

Ὕπουλον, τὸ πανοῦργον τέ καὶ σκολιὸν καλεῖται,
Ἐκ τραύματος, ὃ ἔξωθεν δοκεῖ μὲν ὑγιαίνειν,
Ἔσω δ' ἐστὶ διάβορον, γέμον ὀζώδους ἰχῶρος.
Τέσσαρα δὲ τοῖς παλαιοῖς τὸ οὖλον δηλοῖ τάδε.
Τὸ ὑγιές, ὁλόκληρον, ὀλέθριον, †σγυρόν τε.
Ὁ Τζέτζης τοῖς παλαιοῖς προστίθησι τὰ δύο,
Τὸ μέρος τὸ τοῦ σώματος, ὅπερ καλοῦμεν οὖλον,
Καὶ πᾶν σὺν τούτοις μαλακόν. εἰσφέρει δὲ καὶ χρήσεις,
Τοῦ οὔλου μέρους σώματος, ἐκ στίχων τῶν Αἰσχύλου.
Ἐκ τοῦ Ὁμήρου πάλιν δέ, τοῦ μαλακοῦ τὴν χρῆσιν.
†Οὔλοισιν ἐξήμελξας εὐτριφὲς γάλα,
Χλαινάων ἀνεμοσκεπέων, οὔλων τε ταπήτων.

Infra chil. xiii 640. est forte color, quem nos uernacula lingua in Italia dicimus Verdoscuro. id est, uiride obscurum. † uel uberib. uel gingiuis, quibus pueri lac sugunt.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ, ΚΑΙ ΚΕΡΔΑΛΕΩ, καὶ πόθεν εἴρηται κερδαλέον. υμε.

Ἀπὸ τοῦ κέρδους, λέγεται σύμπαν τὸ κερδαλέον,
Ἢ ἀπὸ τῆς ἀλώπεκος, ἣν καὶ κερδὼ καλοῦμεν.
Πάνυ γὰρ πανουργότατον καθέστηκε τὸ ζῶον.

ΠΕΡΙ

Theion autem ipsum fulmen, rursus excludi cogita,
Velut ex nubium contritione, ignis diuinus existens,
Non materialis uerò ex lignis, atq; oleo, & talibus.
Vt contẽplatione aũt dignũ, theion omne admirandũ,
Et stellæ uerò theion, à θεῶ, quod est uideo.
Vel à θέω potius, quod significat curro.
Animaq; & angeli, & huiusmodi, theion.
Vel ex eo quòd uidẽt omnia, intelligũtq;, ac cognoscũt,
Siue tãquã semper mobilia, à contẽplãdo, atq; currẽdo.

PAROEMIA QVAE DICIT, IPSE autem si uolueris, medebitur, neq; aliquis alius. 441.

Homerus Cyclopen in Odyssea inducit,
Ad Vlyssem dicentem, postquàm excæcatus esset:
Neptuni, Vlysses, filius ego sum, «
Ipse autem si uolueris, medebitur, neq; aliquis alius. «

DE HOC, OMNEM FVNEM MOues, sicut omnem lapidem mouet. 442.

Post Persarũ bellũ, quod gestũ est circa Marathonẽ,
Viro oraculum est editum cuidam Atheniensium,
Memoriam autem meam aufugit huius nomen,
Vt omnem funem moueret, & omnes lapides.
Hoc autem faciens ille, & omnia submouens,
Ditißimus euasit, diuitijs inuentis Medorum.

PAROEMIA QVAE DICIT, MARtijs uestimentis. 443.

Vestitus martius, militare paludamentum,
Quod Cabades dicitur, à Cabade Persa.
Enyalius autem, deus bellator est,
Iuxta quosdã, Mars quidẽ filius Enyus existẽs Iunonis,
Alijs filius Martis, alijs autem seruus.
Arrhiano autem alius quidam, à Marte iugulatus.

DE HYPVLO, ET VNDE HYPVlum dicimus, & quot significat ulum. 444.

Hypulum, astutum atq; peruersum uocatur,
Ex ulcere, quod foris quidem uidetur sanum esse,
Intus autem est excesum, plenum fœtida sanie.
Quatuor autem ueteribus ulum indicat hæc,
Sanum, perfectum, perniciosum, † sgurumq;.
Tzetzes autem antiquis addit duo:
Et partẽ corporis, mammã, uel gingiuam, quã uocamus (ulon:
Et omne quod est molle. inducit autem & usus,
Vli partis corporis, ex carminibus Aeschyli:
Ex Homero autem rursus, mollis usum:
† Vlis emulsisti bene nutriens lac. «
Tunicis à uento tegentibus, mollibusq; strangulis. «

DE HOC, ET LVCRO: VNdeq; dictum sit Cerdaleum. 445.

A Lucro dicitur, quicquid est lucrosum:
Vel à uulpe, quam & Cerdo uocamus.
Admodum enim astutißimum est animans.

DE

ΠΕΡΙ ΜΕΓΑΙΡΗΣ, ΚΑΙ ΤΙΣ Η μέγαιρα. υμϛ.

Η Μέγαιρα, ὁ φθόνος τέ ἐστι, καὶ βασκανία,
Ἀπὸ μεγαίρης δαίμονος τινὸς φθονερωτάτου.

ΠΕΡΙ ΒΑΣΚΑΝΩΝ ΕΡΙΝΥΩΝ, ΚΑΙ ἀλαστόρων τελχίνων. υμζ.

Πᾶσαν βασκανίαν γίνωσκε, τὴν διὰ ὀμμάτων βλάβην,
Διὰ φαέων βαίνουσαν, καὶ βλέψεως ὀμμάτων. (νων.
Πολλοῖς γάρ ἐστιν ὀφθαλμῶν, προσβλέψαι βλάπτειν δεί
Παρ' Ἕλλησι δὲ δαίμονες τρεῖς ἦσαν ἐρινύες,
Ἡ Τισιφόνη, Μέγαιρα, καὶ Ἀληκτὼ σὺν ταύταις.
Καὶ ἐρινῦς δὲ λέγουσιν αὐτὰς ἐτυμολόγοι,
Ὡς ἐν τῇ ἔρᾳ καὶ τῇ γῇ τὴν οἴκησιν ἐχούσας.
Ἢ ἀνυούσας τὰς ἀράς, τουτέστι τὰς κατάρας.
Δι' ἦτα οὕτω τὸ λοιπὸν ἔδει τὸ ρη ἐκφέρειν.
Ἐκ τοῦ ἔρι μορίου δὲ καὶ νύσσω Τζέτζης λέγει,
Αἱ ἄγαν διεγείρουσαι, ἢ διεγηγερμέναι.
Εἴτ' οὖν ἐριδοῦνες τε, καὶ ἐρινῦς ἐκ τούτου,
Ὡς ἔριδας νυμφεύουσαι, ἢ νύμφαι τῶν ἐρίδων,
Ἢ πλέον αἱ εἰς ἔριδας καὶ ἔρις νύσσουσαί γε.
Ὅθεν καὶ γράφεσθαι μακρὸν φησί, καὶ τὸ ἰῶτα.
Παρὰ τὸ τίειν τιμωρεῖν φονεῖς δὲ, Τισιφόνη.
Ἡ Μέγαιρα ἐκλήθη δὲ, ἐκ τοῦ κακοῖς μεγαίρειν.
Ἡ Ἀληκτὼ δ' ὡς ἄληκτος οὖσα πρὸς ἐκδικήσεις.
Ἀλάστορες, οἱ ἄλας τε τηροῦντες, καὶ τὰς βλάβας.
Ὁ Τζέτζης, οἱ ἐν ἄλλαις δὲ τείροντες, καὶ ταῖς βλάβαις.
Τείρω τόρος, τὸ δάμασμα, ὡς ἐκ τοῦ φέρω φόρος.
Τελχῖνες ἦσαν δὲ τινὲς τῶν φθονερῶν δαιμόνων,
Ἀκταῖος, Μεγαλήσιος, Ὅρμενος τε καὶ Λύκος,
Μίμων ὁμοῦ τε, καὶ Νίκων, ἴσως δὲ δὴ καὶ ἄλλοι.
Ὡς δὲ κεντρώδεις καὶ τραχεῖς ἐκ τοῦ ἐχίνου ζῶα,
Τζέτζης ἐτυμολόγησε, τελεχίνους ὄντας.
Ἢ τέλος τι ἐχίειον καὶ φαρμακώδεις ὄντας.

ΠΑΡΟΙΜΙΑ Η ΛΕΓΟΥΣΑ, ΚΙΜμέριον γὰρ ὄντα με, καὶ ἀνήλιον. υμη.

Τοὺς κιμμερίους οἱ πολλοὶ ἔθνος φασὶν ὑπάρχειν,
Περὶ τὸν ταῦρον τῶν σκυθῶν, καὶ τὴν μαιῶτι λίμ(νην,
Οἵπερ ἀφώτιστοι εἰσίν, ἥλιον οὐχ ὁρῶντες.
Ἐν σκότει δὲ διάγουσιν, ὥς τι νυκτὶ βαθείᾳ,
Ἡμέρας τεσσαράκοντα. καιρὸς δ' αὐτοῖς τοῦ σκότους,
Ὅτ' ἂν ἐν αἰγοκέρωτι ὁ ἥλιος ὑπάρχῃ.
Ὅτ' ἂν ἐν τῷ καρκίνῳ δὲ ὁ ἥλιος ὑπάρχῃ,
Ἡμέρας τεσσαράκοντα ὁλόφωτοι τελοῦσιν.
Ἄλλοι δ' ἄλλα ψευδίστατα λέγουσι περὶ τούτων.
Ὅμηρος κιμμερίους δὲ παρ' Ἰταλίαν λέγει,
Καὶ ἀφωτίστους εἰσαεὶ τούτους φησὶν ὑπάρχειν.
Καὶ τοῦτο θόρυβον πολὺν τοῖς φυσικοῖς παρέσχεν.
Εἰσὶ δὲ οἱ κιμμέριοι, μέρος βραχὺ καὶ δῆμος,
Ἔθνους τινὸς ἰταλικοῦ. αἱ δὲ οἰκήσεις τούτοις,
Ἐν φάραγξι καὶ κοίλοις δὲ, καὶ καταδένδροις τόποις.
Καὶ οὕτω ἥλιος αὐτοῖς οὐδόλως ἐπιλάμπει.
Ἐπεὶ καὶ λίμνη τίς ἐστι σιάχα καλουμένη,
Ἡ καὶ τὰ φύλλα πίπτοντα βυθίζεται τῶν δένδρων.

ΠΑΡΟΙ-

DE MEGAERA, ET QVAE SIT Megera. 446.

Megera, inuidia est, & inuidentia,
A Megera dæmone quodam inuidentissimo.

DE INVIDIS ERINNYIS, ATQVE Alastoribus Telchinus. 447.

Omne fascinū scito, quod fit per oculos nocumentum,
Per splendorem ingressum, & usum oculorum.
Multis enim est oculus, qui aspectu lædere ualet. ὀφθαλμὸς
Apud Græcos autem dæmones tres erant Erinnyes,
Tisiphone, Megera, atq; Alecto cum his:
Et Erinnyes dicunt illas Etymologi,
Velut in Era, id est terra, domicilium habentes:
Vel quæ compleant aras, hoc est execrationes,
Per eta autem opus esset syllabam ri efferre.
Ex eri autem particula, atq; nysso Tzetzes dicit,
Quæ ualde excitent, uel sint excitæ.
Siue etiam Eridonyes q;, & Erinyes ex hoc,
Velut contentionū pronubæ, uel sponsæ contentionum,
Vel potius quæ in cōtentiones atq; lites extimulēt sanè,
Vnde & scribi longo inquit atq; iota.
A' tiein autem, punire sontes, Tisiphone:
Megera autem uocata est, ex eo quod malos odit.
Alecto autem, uelut non cessans in uindictas.
Alastores, qui halasq; seruant, & nocumenta.
Tzetzes autē, qui in miserijs uexant, & calamitatibus.
Teiro toros est domitio, sicut à tribuo tributum.
Telchines autem erant quidam inuidi dæmones, δαιμόνων
Actæos, Megalesius, Ormenus, atq; Lycus,
Mimonq; simul, & Nicon. fortè autem sanè & alij:
Velut autem aculeati, & asperi, ab echino animante,
Tzetzes etymum reddidit, teleiuchinos existentes.
Vel telos aliquod echieium atq; uenenosum existentes.

PAROEMIA QVAE DICIT, CIMmerium enim existentem me, atq; sine sole. 448.

Cimmerios multi gentem dicunt esse,
Circa Taurum Scythicum, & Mæotidem paludem,
Qui sine lumine sunt, solem non intuentes,
Inq; tenebris degunt, & nocte profunda.
Dies quadraginta. tempus autem illis est tenebrarum,
Cum in capricorno sol constiterit:
Cum autem in cancro sol fuerit,
Dies quadraginta perpetuum lumen habent.
Alij autem alia falsissima dicunt de his.
Homerus Cimmerios autem prope Italiam dicit,
Et priuatos lumine in æternum hos inquit esse,
Et hoc tumultū ingentē naturæ indagatoribus præbuit.
Sunt autem Cimmerij, portio breuis, atq; populus
Gentis cuiusdam Italicæ. habitacula autem his,
In uallibus & cauis, atq; umbrosis locis.
Et sic sol ipsis omnino non illucet.
Illic & palus est Siacha uocata,
Vbi & folia cadentia merguntur arborum.

ΠΑΡΟΙΜΙΑ Η ΛΕΓΟΥΣΑ, ΑΛΛ' Ω παλαμναῖε καὶ ἀλιτήριε δαῖμον. υμθ.

Πᾶς ὁ παλάμαις καὶ χερσὶν αὐτοχειρίᾳ κτείνων,
ἢ καί τι ἐργαζόμενος, καλεῖται παλαμναῖος.
Καὶ κλῆσιν δὲ νῦν μάνθανε τὴν τῶν ἀλιτηρίων.
λιμὸς † Λιμὸς ποτὲ κατίσχυσε μέγιστα τὰς ἀθήνας.
Οἱ δὲ θορυβωδέστεροι, καὶ γόνος τῶν ἁρπάγων,
Ἐφοίτων παρατηρῶν τι ποῦ κτύπος ἦν μυλώνων,
Καὶ ἄλια, καὶ ἄλευρα θέλοντες διαρπάζειν.
Ἐκ τούτου πάντας τοὺς κακοὺς, φαμὲν ἀλιτηρίους.
Τζέτζης δὲ ὡς τὸ πανσφέριος, φησὶν, ἀπὸ τοῦ παύω,
Οὕτω τὸν ἀλιτήριον ἐκ τοῦ ἀλίτω λέγει,
Τουτέστι, τὸν ἁμαρτωλὰ καὶ ἄδικα ποιοῦντα.
Δαίμων δὲ, καὶ ὁ ἔμπειρος καλεῖται καθ' ἑτέρους,
Δαήμων τις καὶ ἔμπειρος ὑπάρχων, ὥσπερ ἔφην.
Δαίμων καὶ πᾶς ὁ φονικὸς, καὶ κοπτικὸς, τῷ τζέτζῃ.
Ἐκ τοῦ δαΐζω δὲ φησὶ τοῦτο τὴν κλῆσιν φέρει.

ΠΕΡΙ ΑΜΑΖΟΝΙΔΩΝ, ΚΑΙ ΣΚΥΘΙΔΩΝ, καὶ σαυρομάτων γυναικῶν. υν.

Ὅτι τὸ γένος μάχιμον τὸ τῶν ἀμαζονίδων,
Τὰς πάντας ἀφιμένῳ μοι, δεικτέον ἐξ ὁμήρου·
„ Τὸ τρίτον κατέπεφνον ἀμαζόνας ἀντιανείρας.
Καὶ αἱ σκυθίδες πανταχοῦ ἀνδράσι συμπονοῦσι,
Καὶ μάχαις, καὶ τοῖς ἔργοις δὲ σύμπασιν ἑτέροις.
Μᾶλλον τὰ ἔργα σύμπαντα ἐργάζονται αἱ γυναῖκες.
Καὶ τῶν σαυρομάτων νόει μοι τὰς γυναῖκας,
Σκυθῶν καὶ ἀμαζόνων δὲ γονῆς ἐκπεφυκυίας,
Ὥσπερ καὶ διονύσιος φησὶ περιηγήσει·
„ Τοὺς γάρ τοι φιλότητος ἀμαζονίδων ἐγένοντο,
„ Τὴν ποτὲ δὴ μίχθησαν ἐπ' ἀνδράσι σαυρομάτῃσι.
Οἱ σαυρομάται, σκύθαι δὲ, οὓς περαντάδας λέγεις.
Εἰς πλάτος πᾶσαν δὲ εἰπεῖν ἐῶ τὴν ἱστορίαν.
Τὴν ἔνδειαν πτοοῦμαι γὰρ οὐχὶ μικρῶς τοῦ χάρτου,
Μήπως πολλὰς ἐάσωμεν ἀγράφους ἱστορίας.
Ὅθεν μοι κρεῖττον ἔδοξε περὶ πασῶν βραχέως,
ἢ πλατυτάτως βραχειῶν ἱστοριῶν μνησθῆναι.
λοιπὸν Τὰς δὲ λοιπὰς τοῦ πίνακος † λιπὸν ἀμνημονεύτους,
Ὅθεν ὑμῖν ὀλίγον τε καὶ φίλον νομιστέον.

ΙΣΤΟΡΙΑ Η ΛΕΓΟΥΣΑ, ΚΑΙ ΤΑΣ σακίδας, καὶ μασσαγέτιδας. υνα.

Τοὺς σάκας ἔθνος γίνωσκε, ὧν εὕρεμα τὸ σάκος,
Καὶ αἱ γυναῖκες τούτων δὲ συμμάχονται ἀνδράσιν,
Ὡς καὶ κτησίας εἴρηκε, καὶ ἕτεροι μυρίοι·
„ Αἱ τῶν σακῶν γυναῖκες δὲ, μάχονται δὴ ἀφ' ἵππων,
„ Καὶ πάλιν δὲ στρυάλιος ἀνήρ τις ἐκ τῶν μήδων,
„ Γυναῖκα τῶν σακίδων μὲν καταβαλὼν ἐξ ἵππου.
Τοὺς μασσαγέτας νόει δὲ τοὺς ἀβασγοὺς ὑπάρχειν.
Καὶ τούτων αἱ γυναῖκες δὲ τοῖς ἀνωτάτοις χρόνοις,
Σὺν τοῖς ἀνδράσι τοῖς αὐτῶν, ταῖς μάχαις ἐκαρτέρουν.
Καὶ τοῦτο γίνωσκε καλῶς, μηδέ σε λανθανέτω,
Ὡς ἀβασγοὶ καὶ ἀλανοὶ, καὶ σάκαι δὲ καὶ δάκαι,
Οἱ ῥῶς καὶ σαυρομάται δὲ, καὶ οἱ ἰδίως σκύθαι,
Καὶ πᾶν ὁπόσον πρόσοικον ἔθνος πνοαῖς βορέου,
Κοινῶς κατονομάζονται σκύθαι, σκυθῶν τῇ κλήσει.

PAROEMIA QVAE DICIT, SED ô Palamnææ atq; Aliterie dæmon. 449.

Qvicunq; palmis atq; manibus suapte manu occidit,
Vel etiam aliquid operatur, uocatur Palamnæus.
Et nomenclaturam nunc disce, illam Aliteriorum.
Fames olim apprehendit maxima Athenas:
Turbulentiores autem, & ex genere furacium,
Circumibāt, obseruabantq; ubi strepitus esset molarum,
Et contrita atq; farinas uolentes diripere.
Ex hoc omnes maleficos, dicimus Aliterios.
Tzetza autem, ut Pausterius (inquit) à pauo,
Sic Aliterium ex alito dicit,
Hoc est, eum qui peccata atq; iniurias facit.
Dæmon autem, etiam peritus uocatur iuxta alios,
Peritus quispiam atq; gnarus existens, ut dixi.
Dæmon & omnis occisor, & percussor, Tzetzæ:
A' uerbo δαΐζω, id est corrumpo, inquit, hoc nomē fert.

DE AMAZONIBVS, SCYTHIDIS, & Sauromaticis mulieribus. 450.

Qvòd gens bellicosa Amazonum,
Omnes relinquenti mihi, ostendendum ex Homero:
Tertium, interfecit Amazonas uiriles. «
Et Scythicæ passim uiris collaborant,
Et in pugnis, atq; operibus etiam uniuersis alijs,
Præcipuè opera omnia operantur mulieres.
Et Sauromatarum expende mihi mulieres,
Scytharum atq; Amazonum semine ortas,
Quemadmodū & Dionysius inquit sua in narratione:
Illi enim in amore Amazonidum fuerunt, «
Quo olim sané commixtæ sunt cum uiris Sauromaticis. «
Sauromatæ autem Scythæ, quos Perantades dicis.
Perlatè uerò omnem dicere prætermitto historiam,
Defectum enim uereor non mediocriter chartæ,
Ne fortè multas prætermittamus non scriptas historias.
Vnde mihi melius uisum est, de omnibus breuiter,
Quàm latissimè breuium historiarum mentionē facere.
Reliquas aūt indicis linquēs, in memoriā non reductas:
Vnde uobis quod parū est, etiā charū est arbitrandum.

HISTORIA QVAE DICIT, ET Sacidas, & Massagetidas. 451.

Sacas gentem scito, quorum inuentum scutum:
Et mulieres horum autem pugnant cum uiris,
Vt Ctesias inquit, atq; alij complures.
Sacarum autem mulieres pugnant sanè ex equis. «
Et rursus uerò Strysalius, uir quidam Medus, «
Mulierem Sacam quidem deturbans ab equo. «
Massagetas autem reputa Abasgos esse.
Et horum mulieres autem primis temporibus
Cum uiris suis pugnam tolerabant.
Et hoc scito probè, neq; te lateat,
Vt Abasgi, & Alani, & Sacæ atq; Dacæ,
Rhos atq; Sauromatæ uerò, et qui propriè Scythæ,
Et quæcunq; finitima gens flatibus Boreæ,
Communiter denominantur Scythæ, Scytharū nomine.

ΟΤΙ ΤΕΡΑΣ ΠΑΡ' ΑΣΣΥΡΙΟΙΣ ΕΔΟ-
κει, στρατευομένη σεμίραμις. υνβ.

Τὴν μὲν τῆς σεμιράμιδος σύμπασαν ἱστορίαν,
Διακοσιοστὴν ἐγράψαμεν ἑβδομηκοστοπέμπτην.
Νῦν δὲ τοὺς ἀσσυρίους τε σύρους, καὶ ἀσσυρίαν,
Καὶ ὅπως ἐστρατεύετο σεμίραμις μοι μάθε.
Ἀσσύριοι μὲν λέγονται οἱ μεσοποταμῖται,
Σύροι δὲ πάντες οἱ ἐντὸς κασίου καὶ λιβάνου,
Ὧν πόλεις, ἀντιόχεια, γάζα, καὶ ἐλαΐς δὲ,
Μάραφις, καὶ ἀσκάλων δὲ, τρίπολις, καὶ ἰόπη,
Ἄζωτος τὲ, καὶ ἕτεραι πόλεις οὐχὶ βραχεῖαι.
Τοὺς ἀσσυρίους ἔγνως μοι, σὺν τούτοις καὶ τοὺς σύρους.
Τὴν δὲ σινώπην σύμπαντες, καλοῦσιν ἀσσυρίαν,
Ὡς τῇ συρίᾳ ὅμορον τισὶν ἐτυμολόγοις.
Ἄλλοις δὲ ὅτι κατέσυρται κατακλυσμῷ ἡ πᾶσα.
Καὶ τὴν τῶν ἀσσυρίων δὲ γῆν ἀσσυρίαν λέγειν,
Συνάμα καὶ συρίαν δὲ, πλὴν οὐ συρίαν κοίλην.
Τὸ δὲ ὅπως ἐξεπόρθει σεμίραμις τὰ βάκτρα,
Ἐν τῇ ἐκείνης ἔγνωκας πλατείᾳ ἱστορίᾳ,
Καὶ ταυροβάτην τὸν ἰνδῶν πώποτε σκηπτροφόρον,
Δόλοις βοϊδελέφαντας ποιήσασα, ἐκτρέπει.
Ἐπεὶ δὲ ἐκεῖνος ἔγνωκε μαθὼν ἐξ αὐτομόλου,
Ὅτι μελαινῶν μὲν βοῶν δέρματα συρραφέντα,
Εἰς μίμημα ἐγένοντο εἰδώλων ἐλεφάντων,
Ἄνωθεν εἰς κάμηλον δὲ ἀσὶν ἐντεθειμένα,
Ἀντιστροφῇ συνέμιξαν, βολῇ τε ἀκοντίου,
Τὴν χεῖρα σεμιράμιδος τρώσας βολῇ κακίᾳ,
Παλίντροπον ἐποίησε τὴν συρραγὴν τῆς μάχης.
Σώζεται δὲ ἡ σεμίραμις τῷ τάχει τῆς καμήλου.

ΠΕΡΙ ΑΤΑΛΑΝΤΗΣ ΚΥΝΗΓΕΤΟΥ-
σης παρ' ἕλλησιν. υνγ.

Δύο παρὰ τοῖς ἕλλησιν ὑπῆρχον ἀταλάνται,
Ἡ μὲν ἀρκὰς καὶ κυνηγὸς, παρθενοπαίου μήτηρ.
Ἡ δὲ ἦν παλαιστρικὴ μὲν, καὶ τῶν δρομαιοτάτων,
Τῷ μὲν πηλεῖ παλαιστρικῶς ἀνθαμιλλησαμένη,
Δρόμῳ νικῶσα πάντας δὲ ποδῶν τῇ ταχυτῆτι,
Νικᾶται μελανίωνι, μῆλα χρυσᾶ ῥιπτοῦντι.
Καὶ ταῦτα δὲ συνάγουσα, καὶ οὕτως ἡττηθεῖσα,
Μᾶλλον δὲ τούτῳ ἔρωτι πολλῷ κατασχεθεῖσα.
Τοῖς καθ' ἡρὼ καὶ λέανδρον, ὡς γράφει μουσαῖος,
Ἡττᾶται ἱππομέδοντι, οὐχ ὡς μουσαῖος λέγει.
Ὡς γράφει δὲ θεόκριτος οὕτω κατ' ἔπος τάδε,
Καὶ τῶν λοιπῶν κατάκουε λοιπὸν τοῦ θεοκρίτου.
» Ἱππομένης ὅκα δὴ τὰν παρθένον ἤθελε γᾶμαι,
» Μᾶλ' ἐν χερσὶν ἑλὼν, ἄνυε δρόμον. ἁ δ' ἀταλάντα
» Ὡς ἴδεν, ὡς ἐμάνη, ὡς ἐς βαθὺν ἅλατ' ἔρωτα.

ΠΑΡΟΙΜΙΑ Η ΛΕΓΟΥΣΑ, ΚΑΙ
ἐπὶ μυσοῖς θάμβος, ἡ ἱερὰ μα-
χομένη. υνδ.

Δύο μυσίας εἶπον σοι πρότερον πεφυκυίας.
Νῦν δὲ μυσοὺς μοι νόησον λέγειν, τοὺς παρ' ὀλύμπῳ.
Ἡ ἱερὰ δὲ σύζυγος ὑπῆρχε τοῦ τηλέφου,
Ἐφ' ἅρμασι δὲ ἐμάχετο, καὶ αἱ σὺν ταύτῃ πᾶσαι.

QVOD PORTENTVM APVD AS-
syrios uidebatur, militans Semiramis. 452.

Semiramidis quidem uniuersam historiam,
Ducentesimam scripsimus septuagesimam quintam.
Nunc autem Assyrios & Syros, atq; Assyriam,
Et quomodo militauerit Semiramis, à me disce.
Assyrij quidem dicuntur Mesopotamiæ,
Syri autem omnes qui sunt intra Casiū atq; Libanum:
Quorum urbes, Antiochia, Gaza, atq; Helais,
Maraphis, atq; Ascalon, Tripolis, atq; Iope,
Azotusq;, & aliæ urbes non paucæ.
Assyrios cognouisti ex me, eumq; his & Syros.
Sinopem uerò omnes uocant Assyriam,
Velut Syriæ finitimam, quibusdam Etymologis.
Alijs uerò, quoniam detracta est diluuio uniuersa:
Et illam Assyriorum terram Assyriam dicere,
Simulq; & Syriam, uerùm non Syriam Cœlem.
Quomodo autem expugnarit Semiramis Bactra,
In illa cognouisti lata historia.
Et Taurobatem Indorum olim regem,
Dolis bouelephantes cum fecisset, in fugam uertit.
Postquàm autem ille cognouit, discens ex transfuga,
Quod nigrorum boum coria consuta,
Ad imitationem fuerunt simulacrorum elephantum,
Supernè autem in camelum sunt imposita,
Conuerso commixti sunt iactu iaculi,
Manu Semiramidis uulnerata ictu certo,
Reconuersum fecit conflictum belli.
Seruatur autem Semiramis celeritate cameli.

DE ATALANTE VENATRICE
apud Græcos. 453.

Duæ apud Græcos fuerunt Atalantæ,
Illa quidem Arcas & uenatrix, Parthenopæi mater,
Hæc autē erat palæstrica quidē, atq; cursus celerrimi.
Peleum quidem palæstricè contra pugnans,
Cursu autem uincens omnes pedum celeritate,
Vincitur à Melanione, poma aurea iaciente:
Et hæc colligens, & sic uicta:
Potius autem ab hoc amore multo correpta.
In his iuxta Herum atq; Leandrum, ut scripsit Musæus,
Vincitur ab Hippomedonte, non sicut Musæus ait. ὡς
Sed ut scribit Theocritus sic ad uerbum hæc,
Et carmina audi deinceps Theocriti:
Hippomenes quando sanè uirginem uoluit ducere, (aūt «
Pomis in manus acceptis, perficiebat cursum. Atalanta «
Vt uidit, ut insaniuit, ut in profundum salijt amorem. «

PAROEMIA QVAE DICIT, ET
apud Mysos stupor, Hiera cum expugna-
retur. 454.

Duas Mysias dixi tibi prius fuisse: (Olympum.
Nunc autē Mysos intellige me dicere, qui sunt apud
Hiera autem coniunx fuit Telephi,
In curru autem pugnabat, & quæ cum hac omnes.

ΚΑΙ ΠΑΡΑ ΚΑΡΣΙΝ Η ΑΡΤΕΜΙσία, ἡ Ἁλικαρνασία, ἡ τοῦ Μαυσώλου γυνή. υνε.

Ἀρτεμισία μία μὲν ἦν Ἁλικαρνασία,
Ἡ τοῦ Μαυσώλου τοῦ Καρὸς σύνευνος, ἀδελφή τε,
Τῷ Ξέρξῃ συνεμάχει δὲ, τῇ κατὰ στόλον μάχῃ.
Κλινόντος δὲ τοῦ Περσικοῦ, διωκομένη τότε,
Φοίνισσαν ναῦν ἐβύθισεν αὔτανδρον τῇ προσκρούσει.
Ὃ οἱ διώκοντες αὐτὴν ἰδόντες Ἀθηναῖοι,
Σύμμαχον εἶναι δόξαντες, ἀπέσχοντο διώκειν.
Ὁ Ξέρξης πολεμίαν δὲ τὴν ναῦν δοκήσας εἶναι,
Τὴν δὲ βυθίσασαν εἰδὼς οὖσαν Ἀρτεμισίαν,
Μεγάλως ἀνεβόησεν ἐξ Αἰγαλέω ὄρους·
Οἱ ἄνδρες μοι ἐγένοντο γυναῖκες τῇ νῦν μάχῃ,
Αἱ δὲ γυναῖκες ἔμπαλιν ἐξ ἔργων λαμπρῶν ἄνδρες.
Μίαν Ἀρτεμισίαν μὲν ἔχεις τὴν τοῦ Μαυσώλου.
Ἄλλην Ἀρτεμισίαν δὲ, τὴν Ἑκατόμνου ἔχεις,
Ἄμφω καὶ στρατηγέτιδας, γενναίας ἀμφοτέρας.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ, ΤΑΣ ΦΥΣΕΙΣ ΚΑΙΝΟτομεῖν, ὥσπερ ἐκεῖνος ὁ Ξέρξης ὁ βάρβαρος. υνϛ.

Τὴν Ξέρξου ταύτην τὴν ἅπασαν ὡς πλάτος ἱστορίαν,
Τριακοστὴν δευτέραν τε εὑρήσεις ἐν ταῖς πρώταις.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ, ΟΙΣ ΛΟΓΟΙΣ ΚΑΙ ΕΡγοις ζῶν ἐλυσιτέλησεν Ἀρχιμήδης, καὶ τοῖς συγγράμμασιν ἔτι λυσιτελεῖ. υνζ.

Τὴν Ἀρχιμήδους εὕρῃς δὲ, τριακοστὴν καὶ πέμπτην.
Τινὲς βιβλίον λέγουσιν ἓν γράψαι Ἀρχιμήδην,
Ἐγὼ δὲ τούτου ἀναγνοὺς διάφορα βιβλία,
Τὰ κεντροβαρικὰ, κατόπτρων τὰς ἐξάψεις,
Καὶ τὰ ἐπισίδια, καὶ ἕτερα βιβλία,
Ἐξ ὧν Ἥρων, Ἀνθέμιος, καὶ πᾶς μηχανογράφος,
Τὰ ὑδραυλικά τε ἔγραψαν, καὶ τὰ πνευματικά δε,
Βαρουλκά τε σύμπαντα, καὶ θαλασσοδομέτρας.
Πολλὰ τοιαῦτα ἀναγνοὺς βιβλία Ἀρχιμήδους,
Ἀκούων οἵπερ λέγουσιν ἓν μόνον γεγραφέναι,
Πάσχω καὶ λέγω τὰ αὐτὰ, ἅπερ ἐκεῖνος εἶπον,
Ὃς εἶχε Θέκλαν σύζυγον, υἱὸν δὲ τὸν Παυλίτζην,
Ὅτ' αὖ κατεῖδε τὸν μοιχὸν κείμενον σὺν τῇ Θέκλᾳ.
Ἰδὼν γὰρ τοῦτο ἐκπλαγεὶς, καθ' ἑαυτὸν ἠπόρει,
Εἴπερ αὐτός ἐστιν, ἢ ἕτερός τις ἄλλος.
Ἑστὼς οὖν ἐλογίζετο, καὶ ἔλεγε τοιαῦτα.
Ἰδοὺ τοῦτο ὁ Παῦλος μὲν ὑπάρχει τὸ παιδίον,
Αὕτη τοῦ Παύλου μήτηρ δὲ, ἡ καλουμένη Θέκλα,
Οὗτος εἰμί δε ἔγωγε. ἐγὼ δὲ τίς τυγχάνω;
Ταυτὸ κἀγὼ ταῖς βίβλοις δὲ τοῦ Ἀρχιμήδους λέγω·
Ἰδοὺ αὗται, παιδία μὲν ὑπάρχουσιν οἱ Παῦλοι,
Ἡ δ' Ἀρχιμήδους ἐγγραφὴ, μήτηρ αὐτῶν ἡ Θέκλα.
Οἱ δ' Ἀρχιμήδους λέγοντες ὑπάρχειν ἓν βιβλίον,
Οὗτοι δῆθεν. ἐγώ εἰμι, ἐγὼ δὲ τίς τυγχάνω;
Καὶ τίνας κἀνέγνωκα, ἢ ὄναρ ταῦτα εἶδον;
Ἐδόκουν καὶ τὸν Δώριον ἔχειν δὲ χαρακτῆρα,
Καὶ ἅπαν δὲ τὸ γνώρισμα σαφὲς τοῦ Ἀρχιμήδους.

ET APVD CARES ARTEMISIA Halicarnaßia, Mausoli uxor.

455.

Artemisia una quidem erat Halicarnaßia,
Illa Mausoli Carij coniunx, sororq́;.
Cum Xerxa autem militauit nauali pugna.
Inclinata autem re Persica, insequuta tunc,
Phœniceam nauem demersit una cum uiris, impulsu.
Id quod insequentes ipsam cum uidissent Athenienses,
Sociam esse rati, substiterunt à persequendo.
Xerxes autem hostilem nauem arbitratus esse,
Eam autē quæ demerserat conspicatus esse Artemisiam,
Valde exclamauit ex Aegaleo monte:
Viri mei fuerunt mulieres in præsenti pugna,
Mulieres autem contrà ex factis claris uiri.
Vnam Artemisiam quidem habes illam Mausoli:
Aliam uerò Artemisiam illam Hecatomni habes,
Ambas & militares, & generosas ambas.

DE HOC, NATVRAS INNOVANS, quemadmodum ille Xerxes barbarus.

456.

Xerxæ hanc omnem perlatè historiam
Trigesimam secundamq́; inuenies inter primas.

DE HIS, QVIBVS VERBIS atq; operibus uiuens profuit Archimedes, & libris adhuc prodest.

457.

Archimedis inuenies autem trigesimam & quintam.
Quidā libellum dicunt unū scripsisse Archimedem,
Ego autem huius legens uarios libellos,
Centrobarica, speculorum incensiones,
Atq; episidia, & alios libellos,
Ex quib. Heron, Anthemius, et omnis machinographus
Hydricaq; scripserunt, atq; pneumatica.
Et onerū tractrices machinas, atq; thalassodometras.
Multos tales cum legerim libellos Archimedis,
Audiens qui dicunt unum solum scripsisse,
Afficior & dico eadem, quæ ille dixit,
Qui habuit Theclam coniugē, filium autem Paulitzen,
Quando conspexit adulterum iacentem cum Thecla:
Viso enim hoc exterritus, apud se dubitabat,
Siquidem ipse est, uel diuersus quidam alius.
Stans igitur cogitabat, atq; dicebat talia:
Ecce hic Paulus quidem est puer,
Ipsa autem Pauli mater quæ uocatur Thecla,
Iste autem sum ego sanè. ego autem quis sum?
Idem & ego de libris Archimedis dico:
Ecce ipsi, pueri quidem sunt Pauli:
Archimedis autem scriptura, mater illorum Thecla:
Archimedis autem dicentes esse unum libellum,
Isti sanè: ego sum, ego autem quis sum?
Et eos quos legi num in somnis eos uidi?
Arbitrabar autem & Dorium habere characterem,
Et omnis autem nota aperte Archimedis.

ΠΕΡΙ ΚΑΣΤΟΡΟΣ ΚΑΙ ΠΟΛΥΔΕΥ-κους, ζώντων ἑτερημερῶν, ἐγγράφου. υνη΄.

Ἡ ἱστορία Κάστορος ἅμα καὶ Πολυδεύκους,
Ταῖς πρώταις τεσσαρακοστῇ γέγραπται καὶ ὀγδόῃ.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΗΡΩΔΟΥ ΝΟΣΗ-ματος. υνθ΄.

Ἡρώδης, ὃν ἀκούομεν, ὁ βασιλεὺς Ἰούδα,
Ὁ βρεφοκτόνος, καὶ αὐτοῦ τρεῖς ἀποκτείνας παῖδας,
Κύπριδος Ἀραβίσσης ἦν υἱός, καὶ Ἀντιπάτρου.
Καίσαρος χρόνοις Σεβαστοῦ, καὶ χρόνοις Κλεοπάτρας,
Καὶ τῇ Χριστοῦ βρεφώδει δὲ σύγχρονος ἡλικίᾳ,
Πατρὸς δ' οὐ ἔφην ἀγενοῦς ὢν παῖς πανουργοτάτου,
Πολλῷ νικᾷ τὸν φύσαντα, πανουργιῶν τῷ τρόπῳ,
Θωπεύων ὑπερχόμενος πάντας τοὺς ὑπερόχους.
Τὴν Σαμαρέων πόλιν γὰρ αὐτὸς ἐξανατίσας,
Καίσαρι χαριζόμενος, τῷ Σεβαστῷ ἐκείνῳ,
Ἔθετο κλῆσιν Σεβαστήν, ἀντὶ τῆς Σαμαρείας.
Καὶ Κλεοπάτρᾳ δωρεὰς ἔπεμπε βασιλείους.
Καὶ ὅτε ὁ Ἀντώνιος ἀνὴρ τῆς Κλεοπάτρας,
Τὴν ἀδελφὴν τοῦ Καίσαρος ἀφεὶς Ὀκταουΐαν,
Καὶ ὅτε ὁ Ἀντώνιος ὁμοῦ καὶ Κλεοπάτρα,
Τὸν μέγαν πρὸς τὸν Καίσαρα πόλεμον συνεκρότουν,
Στείλας Ἡρώδης γράμματα, χρήματα, καὶ τριήρεις.
Διπλᾶ δ' ἦσαν τὰ γράμματα τὰ τότε διδόμενα,
Τὰ μὲν πρὸς τὸν Ἀντώνιον, πρὸς Σεβαστὸν δ' ἄλλα, (πεν,
Τοῖς τῶν χρημάτων κομισταῖς καὶ τῶν γραμμάτων εἶ-
Ἐγκαρτερῆσαι τὶ μικρόν, καὶ κατιδεῖν τὸ τέλος,
Καὶ τῷ νικῶντι παρασχεῖν ἐπιστολὰς καὶ τἄλλα,
Τὰς δὲ πρὸς τὸν ἡττώμενον ἐπιστολὰς συγκρύψαι.
Τίς τῶν Ἡρώδου γράψειε πανουργιῶν τι μέρος;
Κατασχεθεὶς μυρίοις δὲ τῶν νοσημάτων θνήσκει,
Λάβρῳ δεινῷ τῷ πυρετῷ, κνησμῷ ἐπιφανείας,
†Κόλων ὀδύναις καὶ σπασμοῖς, καὶ τῶν ποδῶν ὀγκώσει,
Τῇ ἥτρου σηπεδόνι τε σκώληκας ἐγγεννώσῃ,
Καὶ ὀρθοπνοίᾳ, τῇ ἐμῇ μιαρωτάτῃ νόσῳ,
Ὑφ' ἧς καὶ βιαζόμενος πλέον πασῶν τῶν ἄλλων,
Καὶ πρὸ τοῦ δέοντος καιροῦ χρήζων ἐκπνεῦσαι βίον,
Λαβὼν εἰς χεῖρας μάχαιραν δῆθεν ὡς ξέσων μῆλον,
Τὴν δεξιὰν ἀνέτεινεν ὡς ἑαυτὸν ἀνέλοι.
Ἀνεψιὸς δ', ὡς δοκῶ, Μετρόβιος τὴν κλῆσιν,
Τὴν μάχαιραν ἀφήρπαξεν ἐκ τῶν χειρῶν ἐκείνου.
Ὕστερον θνήσκει δὲ πικρῶς, ὀδύναις ἀφορήτοις.

ΙΣΤΟΡΙΑ Η ΛΕΓΟΥΣΑ, ΤΟΝ ΠΑΡ' Ὁμήρῳ κλυτόπωλον, νῦν ἐπέγνων βραδυπωλότατον. υξ΄.

Τὸν ᾅδην Ὅμηρος φησὶ πολλάκις κλυτόπωλον,
Τὸν ᾅδην καὶ τὸν θάνατον, ἀπὸ τῶν συμβαινόντων.
Οἱ τοῦ θανάτου ἵπποι γάρ, ἐξάκουστοι τοῖς πᾶσιν.
Εἰσὶ δὲ ταχύτατοι, τίς γὰρ αὐτοὺς †ἐκφύγοι;
Ἄκουε καὶ κατ' ἔπος δέ, εἰ θέλεις, τοῦ Ὁμήρου.
Εὖχος ἐμοὶ δώσειν, ψυχὴν δ' Ἄϊδι κλυτοπώλῳ.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΘΡΙΑΜΒΙΚΟΥ ΚΟΥ-ρουλίου δίφρου. υξα΄.

Τὰ τοῦ θριαμβικοῦ πάντα τοῦ κουρουλίου δίφρου,

Ἔχει

DE CASTORE ET POLLVCE uiuentibus alternis, scripta est autem. 458.

Historia Castoris simul atq; Pollucis,
In primis, quadragesima scripta est, & octaua.

DE HERODIS AEGROTAtione. 459.

Herodes quem audimus, rex Iuda, CHILIAS XIII.
Infantium necator, & suos tres qui occidit filios,
Cypridis Arabissæ erat filius, & Antipatri,
Cæsaris temporibus Augusti, & tēporibus Cleopatræ,
Et Christi infantili autem contemporaneus ætati,
Patris aūt quē dixi ignobilis existens filius uersutißimi,
Multum superat parentem astutus moribus,
Adulando superans omnes excellentes.
Samaritanorum enim urbem ipse cum reædificasset,
Cæsaris in gratiam Augusti illius,
Posuit nomen Sebasten, pro Samaria.
Et Cleopatræ dona misit regia.
Et quando Antonius uir Cleopatræ,
Sorore Cæsaris repudiata Octauia:
Et quando Antonius simul & Cleopatra,
Magnum illud contra Cæsarem bellum concierunt,
Mittens Herodes literas, pecunias, triremes:
Duplices autem erant literæ tunc datæ,
Hæ quidem ad Antonium, ad Augustum uerò aliæ,
Pecuniarum latoribus & literarum dixit,
Expectarent paululum, atq; uiderent finem,
Et uincenti præberent & literas, & alia:
Alteras autem ad uictum literas occultarent.
Quis Herodis scripserit astutiarum aliquam partem?
Correptus autem compluribus morbis occidit,
Magna grauiq; febri, pruritu cutis extremæ,
Coli doloribus, & conuulsionibus, & pedum tumore, ἰσώλων membrorum
Aqualiculiq; putrefactione, uermes quæ producebat,
Et difficili spiratione, meo peßimo morbo.
Ex quo & coactus magis quàm alijs omnibus,
Et ante decens tempus uolens efflare uitam, (mum,
Cū accepisset in manus cultrū, uelut decorticaturus po-
Dextram extendit, seipsum ut interficeret.
Consobrinus autem, ut opinor, Metrocbius nomine,
Cultrum eripuit è manibus illius.
Postea moritur autem amarè doloribus intolerabilibus.

HISTORIA QVAE DICIT, HOmericum Clytopolum, nunc agnoui maximè Tardipolum. 460.

Orcum Homerus inquit sæpe clytopolum,
Orcum atq; mortem, ab euentibus.
Mortis enim equi exaudibiles omnibus.
Sunt autem citißimi, quis enim eos effugerit? ἐκφύγῃ
Audi & ad uerbum autem, si uis, Homerum:
Votum mihi daturum esse, animam aūt orco clytopolo.

DE TRIVMPHALI CVRVLI sella. 461.

Triumphalis omnia curulis sellæ,

Ἔχει τὸ ἐπιστόλιον· τί δὲ δεῖ γράφειν πάλιν;
Ὅπως τὸν θριαμβεύοντα χρίσαντες κιννάβαρι,
Ἢ καὶ σινωπιδίῳ δὲ, ἐφ' ἅρματος ἱστῶσι,
Καὶ στέφανον δὲ χρύσεον τῇ κεφαλῇ τιθοῦσιν,
Ὁπόσα κατειργάσατο, φέροντα τυπουμένα.
Καὶ τῇ χειρὶ διδόασι δάφνινον τούτῳ κλάδον,
Καὶ βραχιονιστῆρας δὲ ἐμβάλλουσιν ἐκείνῳ.
Καὶ πάντας ἀριστεύσαντας, στεφάνοις στεφανοῦσιν,
Ἐξ ἀργυρᾶς τῆς ὕλης μὲν, γραπτοῖς ταῖς ἀριστείαις.
Καὶ πῶς ἐπὶ τοῦ ἅρματος δημόσιος οἰκέτης,
Ὄπισθεν τούτου ἵσταται τὸν στέφανον ἀνέχων,
Καὶ λέγων τούτῳ πρὸς τὸ οὖς, καὶ τὸ κατόπιν βλέπε.
Ταῦτα τὸ ἐπιστόλιον ἔχει τὰ τῶν καιρίων.

ΠΑΡΟΙΜΙΑ Η ΛΕΓΟΥΣΑ, ΟΥ ΓΑΡ ἐγὼ κρείττων πέτρου καθέστηκα, ἔπαθον τι μικροπρεπές. υξβ.

Τῶν ἀποστόλων ἡ κρηπὶς, ὁ κορυφαῖος πέτρος,
Μικροπρεπές τι πέπονθε πρῶτον ἐν τῇ σταυρώσει,
Καὶ πρὸ φωνῆς ἀλέκτορος, τἄλλα σιγητέον.
Καὶ μετὰ ἀνάστασιν πάλιν φορᾷ δευτέρᾳ,
Τὸν ἰησοῦν μου κατιδὼν βαδίζοντα θαλάσσῃ,
Βαλὼν αὐτὸν εἰς θάλασσαν ἀπὸ τῆς ἁλιάδος,
Κλύδωσι προσεπάλαιε, καρδίας διστάζουσης.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ, ΟΛΙΓΟΠΙΣΤΕ ΕΙΣ ΤΙ ἐδίστασας; ἦ ῥά τοι εἴσκομεν ἄξιον εἶναι, τρεῖς ἑνὸς ἀντιπεφάσθαι. υξγ.

Ὁ ἰησοῦς ὁ ἐμὸς διστάζοντι τῷ πέτρῳ,
Ὅτι αὐτὸν ἐνέβαλε κύμασι τῆς θαλάσσης,
Εἰς τί, ὦ ὀλιγόπιστε, ἐδίστασας; εἰρήκει.
Ἐγὼ καὶ ἐξ ὁμήρου δὲ κόλλησιν παρεθέμην,
Τὸ, ἆρα δή τοι γε εἴσκομεν ἄξιον εἶναι.
Καὶ δὴ καὶ παρενέκλινα καὶ τὸ ῥητὸν πρεπόντως,
Τὸ, τρεῖς ἀντιπεφάσθαι δὲ ἀντὶ ἑνὸς φημὶ δέ.
Ἤτοι θανόντος μὲν ἑνὸς, ἤτοι τοῦ ἡγεμόνος,
Τρεῖς τοὺς εὐεργετοῦντας σε φανῆναι ἀντ' ἐκείνου.
Ὁ ὅμηρος οὐχ οὕτω δὲ τοὺς λόγους παρεισφέρει,
Ἀλλὰ δηΐφοβόν τινα κτείναντα τῶν ἑλλήνων,
Εἰσάγει ἐγκαυχώμενον τῷ ἀνελεῖν ἐκεῖνον.
Τριῶν ἀπὸ τῶν τρώων δὲ πάλιν ἀνῃρημένων,
Ἢ ἄλλον, εἴτ' οὖν αἴαντα τὸν μέγαν παρεισφέρει,
Τῷ δηϊφόβῳ λέγοντα ταῦτα κατ' ἔπος οὕτω.
» Δηΐφοβ' ἦ ἄρα δή τοι εἴσκομεν ἄξιον εἶναι,
» Τρεῖς ἑνὸς ἀντιπεφάσθαι, ἐπεὶ σὺ περ εὔχεαι αὔτως.

ΠΑΡΟΙΜΙΑ Η ΛΕΓΟΥΣΑ, ΟΥ ΜΕΝ γὰρ βροτέῃ κεφαλῇ κατὰ γυῖα κέκασται. υξδ.

Ἐμπεδοκλῆς τί ὁ θεὸς, τάδε κατ' ἔπος λέγει.
» Οὐ μὲν γὰρ βροτέῃ κεφαλῇ κατὰ γυῖα κέκασται,
» Οὐ μὲν ἀπαὶ νώτων γε δύο κλάδοι ἀΐσσουσιν,
» Οὐ πόδες, οὐ θοὰ γοῦνα, καὶ μήδεα λαχνήεντα,
» Ἀλλὰ φρὴν ἱερὴ, καὶ ἀθέσφατος ἔπλετο μοῦνον,
» Φροντίσι κόσμον ἅπαντα καταΐσσουσα θοῇσιν.

ΠΕΡΙ

Habet epistolium: quid opus autem scribere rursus,
Quomodo triumphaturum colorantes cinnabari,
Vel etiam sinopide in currum statuunt,
Et coronam auream in capite ponunt,
Quaecunque perfecerit gestantem impressa.
Et in manu dant laureum huic ramum,
Et armillas autem induunt illi:
Et omnes qui praeclarè rem gesserũt, corollis coronãt,
Ex argẽtea materie quidẽ, inscriptis egregijs facinorib.
Et quomodo in curru publicus minister,
Ponè hunc stat coronam sustinens,
Et dicens huic in aurem, Et quod à tergo est prospice,
Omnia epistolium habet quae opportuna sunt.

PAROEMIA QVAE DICIT, NON *enim ego melior Petro sui, passus sum aliquid pusillanime.* 462.

Apostolorum fundamentum, eximius Petrus,
Abiecti animi quid tulit primùm in crucifixione,
Et ante cantum galli: alia sunt tacenda.
Et post resurrectionem rursus, lapsu secundo,
Iesum meum conspiciens ambulantem in mari,
Proijciens se in mare à piscatoria naui,
Fluctibus colluctabatur, corde dubitante.

DE HOC, MODICAE FIDEI CVR *dubitasti? num tibi uisi sumus dignum esse tres pro uno occidere.* 463.

Iesus quidem ille meus, dubitanti Petro,
Quando seipsum iniecit undis maris,
Cur, ô parum fidens dubitasti? dixerat.
Ego autem ex Homero agglutinationem apposui,
Hanc, igitur sanè tibi uisi sumus, dignum esse?
Et sanè inclinaui & dictum illud decenter:
Treis contra apparuisse autem pro uno sanè inquam,
Siue mortuo quidem uno, siue duce,
Treis beneficientes tibi apparere pro illo.
Homerus autem non sic orationes inducit.
Sed Deiphobum quendam qui occiderat Graecum,
Inducit gloriabundum, eo quòd occiderit illum.
Tribus ex Troianis autem rursus interfectis,
Vel alium, uel sanè Aiacem magnum introducit,
Deiphobo dicentem haec ad uerbum sic:
» Deiphobe nunquid sanè tibi uisi sumus dignum esse,
» Tres pro uno occidisse, quoniam tu gloriaris sic.

PAROEMIA QVAE DICIT, NON *enim mortali capiti membra fabricata est.* 464.

Empedocles, quid sit deus, haec ad uerbum dicit:
» Non enim mortali capiti ad membra iuncta sunt,
» Non ab humeris duo rami emicant,
» Non pedes, non cita genua, nec pudenda lanuginosa,
» Sed mens sacra atq; immensa est solum,
» Curis mundum omnem quae mouet celeribus.

DE

ΠΕΡΙ ΣΤΟΡΓΗΣ ΑΒΔΗΡΙΤΩΝ πρὸς δημόκριτον. υξε.

Ο Ἀβδηροδημόκριτος ὁ παῖς ἡγησιστράτου,
Τοῦ δὲ λευκίππου μαθητὴς, τοῦ μαθητοῦ μελίσσου,
Ὅπως τοῖς ἀβδηρίταις μὲν ἐστέργετο ἀῤῥήτως,
Καὶ οἷος ἦν, ἐγράψαμεν ἐν πλάτει πρὶν συμμέτρως,
Ἑξηκοστῇ καὶ πρώτῃ δὲ ἱστοριῶν τῶν πρώτων.

ΠΕΡΙ ΤΑΡΙΧΩΝ ΙΧΘΥΩΝ ὀξιανῶν. υξϛ.

Ωξιανοὺς ἰχθύας μοι ταρίχους εἶναι νόει,
Οὕσπερ βαρβάρως καὶ κοινῶς βερζίτικα καλοῦνται.
Οἱ δὲ σογδίας κάτοικοι χάζαροι καὶ χερσῶνες,
Ἀπὸ τοῦ ὤξου ποταμοῦ, ὃς σφῶν τῇ χώρᾳ ῥέει,
Ὠξιανοὶ καλέονται, ἵνα καὶ ἰωνίσω.

ΠΕΡΙ ΛΟΓΟΥ ΤΟΥ ΞΕΡΞΟΥ, ΠΕΡΙ ἀρτεμισίας ῥηθέντος, οἱ μὲν ἄνδρες μοι γυναῖκες ἐγένοντο, αἱ δὲ γυναῖκες ἄνδρες. υξζ.

ΕΝ ἱστορίαις μὲν ταῖς πρὶν τριακοστὴν δευτέραν,
Ἔχεις τὴν ξέρξου σύμπασαν εἰς πλάτος ἱστορίαν.
Τοὺς λόγους δ' ὥσπερ ἔλεξε περὶ ἀρτεμισίας,
Καὶ περὶ ποίας ἔλεξε τούτους ἀρτεμισίας,
Εἰς τὴν τῶν νῦν τετρακοσιοστὴν πεντηκοστὴν καὶ πέμ-(πτην.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ, ΩΣΠΕΡ ΕΚΕΙΝΩ ΠΟΤΕ τῷ νηλεῖ ὁ μιλήσιος ἀγροῖκος. υξη.

Τοῦ κόδρου παῖδες, μέδων τε καὶ ὁ † νηλεὺς ὑπῆρχον,
Καὶ ὁ μὲν μέδων ἐκ χρησμοῦ τῶν ἐλαιῶν τῶν δύο,
Αἵπερ παρατρεχόμεναι σίαλον ἀπετέλουν,
Ἐν γῇ πατρίδος κατοικεῖν ἐτάχθη τῆς οἰκίας.
Νηλεὺς δὲ μαντευόμενος περὶ τῆς ἀποικίας,
Ἤκουσεν, ἡ θυγάτηρ σοι τὴν χώραν καταλέξει.
Αἶψα δ' ἐκείνης ἤκουσεν οὔσης ἀσελγεστάτης,
Παιούσης σφὸν ἐπείσιον, καὶ φθεγγομένης τάδε,
Ἐς κλαφὸν, ἢ ἐς μίλητον, ἄγον κερσί τι πῆμα.
Λοιπὸν περὶ τὴν μίλητον ἐκπλέει, καὶ καρίαν.
Καὶ πάλιν δὲ μαντεύεται τοῖς καρικοῖς μαντείοις.
Χρησμὸς ἐδόθη τούτῳ δὲ, χώραν λαβεῖν ἐκείνην,
Ὅπου † παράσχοι τις αὐτῷ βῶλον τῶν γῆς βωλάκων.
Ὃ δ' ὁ νηλεὺς ἀκηκοὼς, ὡς μὲν λυκόφρων γράφει,
Κίρην χυτρέως καρικὴν ἠπάτησε πανούργως.
Καὶ βῶλον ἔσχε παρ' αὐτῆς, ἤτοι πηλὸν χυτρέως,
Ὡς ἐν σφραγίσαι μέλλον τι τούτου δακτυλίῳ.
Ὁ μὲν λυκόφρων οὑτωσὶ λέγει, λαβεῖν τὴν βῶλον.
Ἄλλοι δὲ ἄρτον λέγουσιν ἀγροίκου ἐξαιτῆσαι.
Ὃς ἀγνοῶν τὴν αἴτησιν, ἣν ὁ νηλεὺς αἰτεῖται,
Γῆς βῶλον τούτῳ δέδωκεν, ἔστι κατ' ἄλλους λίθον.
Καὶ οὕτως οὗτος ἐγκρατὴς ἐγένετο τῆς χώρας,
Μάχην συνάψας καρτερὰν καρσὶ καὶ μιλησίοις.
Ἄλλοι δ' εἰς ἄλλον λέγουσι τοῦτο γεγονότα,
Καὶ ἐν ἑτέρᾳ χώρᾳ δὲ, οὐ μιλητοκαρίᾳ.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ, ΚΑΝ ΜΙΑΝ ΩΡΑΝ ΟΥΚ ἰσχύσατε ἀγρυπνῆσαι μετ' αὐτοῦ. υξθ.

ΕΝ τῷ καιρῷ τῷ τοῦ σταυροῦ καὶ πάθει σωτηρίῳ,
Τὸν

DE DILECTIONE ABDERITArum erga Democritum. 465.

ABderodemocritus filius Hegesistrati,
Leucippi autem discipulus, discipuli Melißi,
Quomodo diligebatur quidē ab Abderitis ineffabiliter,
Et qualis erat, scripsimus latè antea, ut decebat,
In sexagesima prima historiarum primarum.

DE CONDITIS SALE PISCIbus Oxianis. 466.

OXianes pisces mihi conditos sale esse cogita,
Qui barbarè & communiter Berzitica uocantur.
Sugdiæ autem accolæ, Chazarij atq; Chersones,
Ab Oxo fluuio, qui eorum per regionem fluit,
Oxiani uocantur, ut & Ionicè loquar.

DE SERMONE XERXAE, DE Artemisia dicentis, Viri mei mulieres fuerunt, mulieres autem uiri. 467.

IN historijs quidem prioribus trigesimam secundam
Habes Xerxæ uniuersam perlatè historiam.
Verba autem quæ dixit de Artemisia,
Et de quali dixit hæc Artemisia,
In præsenti quadringentesima quinquagesima quinta.

DE HOC, SICUT ILLI OLIM Neleo Milesius rusticus. 468.

COdri filij, Medonq; & Neleus fuerunt. ἀγροῖκος
Et Medon quidem ex oraculo oliuarum duarum,
Quæ attritæ sputum perficiebant,
In terra patriæ constituere iussus est domicilium.
Neleus autem oraculum petens de colonia,
Audiuit, Filia tibi regionem recensebit.
Statim autem illam audiuit existentē petulantißimam,
Ferientem suum aqualiculum, atq; dicentem hæc:
In Clarū, uel in Miletū, ducēs Carib. aliquod infortuniū.
Hinc circa Miletum enauigat, atq; Cariam.
Et rursus oraculum consulit ex oraculis Caricis.
Oraculum uerò datum est huic, regionē accipere illam,
Vbi præberet quispiam ipsi glebam ex terræ glebis. παράσχῃ
Quod Neleus ut audiuit, sicut Lycophron scribit,
Ciren figuli Caricam decepit astutè,
Et glebam accepit ab ea, siue lutum figuli,
Velut signaturus aliquid huius annulo.
Lycophron quidem sic dicit accepisse glebam.
Alij autem panem dicunt petijsse à rustico,
Qui ignorans postulationem quam Neleus petebat,
Terræ glebam huic dedit, siue iuxta alios, lapidem.
Et sic iste dominus factus est regionis,
Pugna commissa acri cum Caribus atq; Milesijs.
Alij uerò erga alium dicunt hoc factum fuisse,
Et in alia regione, non Miletocaria.

DE HOC, ETIAM VNAM HORAM non potuistis uigilare mecum? 469.

IN tempore crucis, & paßione salubri,
Discipulos

Τοὺς μαθητὰς ὁ κύριος ἐφευρηκὼς ὑπνοῦντας,
Τάδε φησὶν ὡς πρὸς αὐτοὺς, τοῦ ῥαθυμεῖν ἐκτρέπων·
Καὶ μίαν ὥραν μετ' ἐμοῦ ὑμεῖς ἐπαγρυπνῆσαι,
Οὐδόλως ἐξισχύσατε. ἰούδας ἀγρυπνεῖ δὲ,
Ὡς ἰουδαίων ταῖς χερσὶν εἰς φόνον παραδώσει.

ΠΕΡΙ ΑΜΑΣΤΡΙΔΟΣ, ΠΟΘΕΝ ἐκλήθη. υο.

Ἡ παρ' ὁμήρῳ κρῶμνα μὲν, νῦν ἄμαστρις καλεῖται,
Ἀπὸ ἀμάστριδος παιδὸς, κατά τινας τοῦ ξάνθου,
Κατ' ἄλλους ὀξυάθρου δὲ, πέρσου τινὸς τῷ γένει.
Ἑτέροις, ἐξ ὀνόματος τινὸς ἀμαζονίδος.
Καθάπερ καὶ τὴν ἔφεσον, σινώπην, καὶ τὰς ἄλλας·
Ὁμήρῳ ἡ σινώπη δὲ κάσσος τὴν κλῆσιν φέρει.

ΙΣΤΟΡΙΑ Η ΛΕΓΟΥΣΑ, ΩΣΠΕΡ τις φάλαρις ὢν, ἢ διονύσιος. υοα.

Τύραννοι καὶ ἀμφότεροι τῶν σικελῶν ὑπῆρχον,
Ὁ φάλαρις παλαίτερος ἐπὶ τοῦ πυθαγόρου,
Ὁ δέ γε διονύσιος πλάτωνι συγχρόνει.
Πάντας πικροὺς δὲ οἴονται τούτους τυράννους εἶναι.
Κατὰ τὴν δόξαν δὲ αὐτῶν κἀγὼ ταυνῦν εἰρήκειν.
τούτους Οἷοι οἱ ἄνδρες ἦσαν δὲ, καὶ οἵους † ἐγὼ κρίνω,
Τὴν μὲν φαλάριδος τρανῶς εὑρήσεις ἱστορίαν,
Τριακοστὴν καὶ πρώτην μὲν τῷδε τῷ καταλόγῳ,
Ἐπιγραφὴν δὲ φέρουσαν, ἣν αὖ εὑρεῖν μοι ζήτει,
Περὶ τοῦ τεύκρου φάλαρις ὃν εἶχε γραμματέα.
Ἡ τοῦ διονυσίου δὲ κεῖται μοι ἱστορία,
Ἐν τῷ δευτέρῳ πίνακι τῷ πάνυ σμικροτάτῳ,
Τρίτη ὁμοῦ καὶ εἰκοστὴ καὶ τελευταία οὖσα,
Περὶ τοῦ στίχου λέγουσα τοῦ, τοῦ διονυσίου.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ, ΤΡΑΓΙΚΩΣ ΟΜΟΥ καὶ πραγματικῶς. υοβ.

Τοῖς λόγοις μὲν τὸ τραγικὸν ὁ χάρτης ἐπιδείκνυ,
Ἀνιαρὰ καὶ συμφορὰς, καὶ θλίψεις καταγγέλλων.
Πραγματικῶς ἐδείκνυ δὲ ταῦτα καὶ ἐκ τῶν ἔργων,
Ὡς εἰς τὴν θρῆσσαν ποταμὸν πεσὼν, καὶ βεβρεγμένος,
Ὡς μόλις τὸ βραχύτατον ἀναγνωσθῆναι τούτου.

ΙΣΤΟΡΙΑ Η ΛΕΓΟΥΣΑ, Ο ΠΟΤΑμὸς ὁ θῆλυς, ἡ θρῆσσα τῷ ὄντι, καὶ βάρβαρος. υογ.

Θρῆσσα θρᾳκῶν τις ποταμὸς, οὐ θηλυκῇ τῇ κλήσει.
Ὄντως δὲ θρῇσσαν ἔλεξα, καὶ βάρβαρον, ἐκεῖνον,
Ὅτι χάρτην τοῖς ὕδασιν ἐσπάραξε, καὶ λόγους.
Ὡς πρότερον ἐσπάραξαν αἱ θρῆσσαι τὸν ὀρφέα,
Τὰς τελετὰς διδάσκοντα, ταῖς κατ' αὐτὰς βαρβάροις,
Καὶ κεφαλὴν ἀπέρριψαν εἰς ποταμὸν ἐκεῖνον,
Καὶ μουσικὴν τὴν θέλγουσαν καὶ θῆρας καὶ τοὺς λίθους,
Ἃ κατασύρει ποταμὸς εἰς μέλανα τὸν πόντον.
Μέλας δὲ πόντος λέγεται, πέλαγος μιτυλήνης.
Ἡ μουσικὴ συμπλέουσα τῇ κεφαλῇ δὲ ὀρφέως,
Καὶ κινουμένη τὰς χορδὰς ὑπ' αὐλητικοῖς ἀνέμοις,
Μέλος ὑπήχει γοερὸν, κινοῦν εἰς θρηνῳδίας.

ΠΑΡΟΙ-

Discipulos Dominus cum inuenisset dormientes,
Talia dixit ad illos, à torpendo auertens,
Etiam unam horam mecum uos uigilare
Neq; omnino ualuistis: Iudas uigilat uerò,
Vt Iudæorum in manus ad cædem tradat.

DE AMASTRIDE, VNDE dicta sit. 470.

Quæ apud Homerū Cromna quidē, nūc Amastris uocatur,
Ab Amastride filio iuxta quosdam Xanthi,
Secundum alios autem Oxyathri Persæ cuiusdā genere,
Alijs, ex nomine cuiusdam Amazonidis,
Quemadmodum & Ephesum, Sinopem, & alias,
Homero autem Sinope Casos nomen fert.

HISTORIA QVAE DICIT, QVEMadmodum aliquis Phalaris existens, uel Dionysius. 471.

Tyranni etiam ambo Siculorum fuerunt,
Phalaris antiquior tempore Pythagoræ,
Dionysius autem Platoni coæuus fuit.
Omnes acerbos autem putant hos tyrannos esse.
Secundum opinionem autem eorum & ego nuper dixi.
Quales uiri erant autem, & quales ego iudico.
Phalaridis quidem clarè inuenies historiam,
Trigesimam & primam quidem in hoc catalogo,
Titulum autem ferentem, quem scrutando mihi quære,
De Teucro Phalaris quem habuit scribam.
Dionysij autem posita est à me historia,
In secundo indice admodum exiguo,
Tertia simul & uigesima ac ultima existens,
De carmine dicens illo Dionysij.

DE HOC, TRAGICE SIMVL atq; pragmaticè. 472.

In sermonibus quidem tragicum charta ostendit,
Tristia, & calamitates, & afflictiones denuncians.
Re ipsa autem ostendit & hæc ex operibus,
Vt in Thressam fluuium delapsus, & madidus factus,
Vt uix minimum quid legeretur huius.

HISTORIA QVAE DICIT, FLVuius fœmina, Thressa uerè, & Barbarus. 473.

Thressa Thracū quidam fluuius, in fœminea appellatione.
Verè autem dixi Thressam, & Barbarum illum,
Quòd chartam aquis lacerauerit, & orationes.
Sicut prius lacerarunt Thressæ Orpheum,
Sacra docentem, illos per se barbaros,
Et caput proiecerunt in fluuium illud,
Et Musicen mulcentem feras atq; lapides:
Quæ detrahit fluuius in nigrum pontum.
Niger autem pontus dicitur, pelagus Mitylenæ,
Musica autem una nauigans cum capite Orphei,
Et mota fidibus à canoris uentis,
Carmen resonat lugubre, mouens ad eiulatum.

PAROE-

ΠΑΡΟΙΜΙΑ Η ΛΕΓΟΥΣΑ, ΟΙΩΝΟΣ
δεξιώτατος. τὰ γὰρ ἀνιῶντά σε, ἀγχήσονται
συνθῷ, εἰς ὄρος, ἢ εἰς κῦμα πολυ-
φλοίσβοιο θαλάσσης.
νοδ.

Τίνες κυρίως οἰωνοὶ, καὶ πόθεν δὲ καλοῦνται, (λα.
Πρῶτα πρὸ πάντων μάνθανε, καὶ καθεξῆς καὶ τἄλ
Γῦπες κυρίως οἰωνοί. θῆλυ γὰρ πᾶν τὸ γένος.
Οἷαι καὶ μόναι κύουσιν ὠὰ, μηδ' ἐξ ἀῤῥένων.
Ὠὰ γὰρ ὑπηνέμια γεννῶσιν, ὡς προεῖπον.
Οὕτω κυρίως οἰωνοὶ καλοῦνται μὲν αἱ γῦπες,
Καὶ πάντα δὲ τὰ ὄρνεα, καταχρηστικωτέρως.
Οἰωνοσκόποι δὲ, οἱ πρὶν τὰς πτήσεις τῶν ὀρνέων,
Τὰς δεξιάς τε βλέποντες, ἤτοι τὰς ἐκ τῆς ἕω,
Καὶ τὰς ἀπὸ τῆς δύσεως, ἅσπερ λαιὰς ἐκάλουν,
Καὶ τὰς φωνὰς, καὶ τὰς βοὰς ἀκούοντες ἐκείνων,
Ἔκρινον οἷα μέλλουσι τὰ πράγματα γενέσθαι.
Ἂν οὖν ἐξ ἕω δεξιοὶ ἐφέροντο οἱ ὄρνεις,
Καὶ τὰς φωνὰς προέπεμπον εὐσήμους κεκραμένας,
Καλλίστην τὴν ἀπόβασιν προὔλεγον γεγονέναι.
Ἂν ἐκ μὲν τῆς ἑσπέρας δὲ, καὶ σὺν ἀσήμοις ψόφοις,
Φαῦλον τὸ ἀποτέλεσμα προὔλεγον τελεσθῆναι.
Ἓν οἰωνοσκοπίας μὲν τοῦτο τυγχάνει εἶδος.
Ἄλλο δ' οἰωνοσκόπημα μάθε λατίνων γένους.
Ὄρνεις τινὰς ἀγρίας μὲν, πλὴν γένους κριθοφάγου,
Κρατοῦντες ἐτιθάσσευον. καιρῷ δὲ οἰωνισμάτων,
Κριθὰς αὐτοῖς ἐτίθεντο πρὸς βρῶσιν, καὶ ἑώρων,
Εἴτε αὐτὰς ἐσθίουσιν εὐμαρεστάτῳ τρόπῳ,
Εἴτ' οὖν πληγαῖς ταῖς τῶν ῥαμφῶν ἀποῤῥιπτοῦσι ταύτας.
Καὶ οὕτω δὲ τὰ μέλλοντα προέλεγον γενέσθαι.
Ἄλλο οἰωνοσκόπημα ὀρνίθων τῶν κατοικίων,
Ἐξ ὧν χώρας καὶ ὄνομα ἐγίνωσκον ἁπάντων,
Νικώντων, ἡττωμένων τε, καὶ τῶν λοιπῶν ἁπάντων.
Καὶ τοῦτο δὲ σαφέστατα λέξω τοῖς ἀχαρίστοις.
Κριθὰς ῥιπτοῦντες ὄρνιθι μιᾷ τῶν κατοικιδίων,
Ἄλφα καὶ βῆτα καὶ λοιπὰ, μέχρι τοῦ ω στοιχεῖα,
Ἐν χάρταις προενέγραφον, καὶ τὰς κριθὰς ἐτίθουν.
Ἐσκόπουν εἶτα λοιπὸν τυχὸν, περὶ πολέμου,
Ἕλλην ἆρα ὁ νικητὴς, εἴτ' οὖν γενῇ βαρβάρων,
Πέτρος, ἢ Παῦλος στέφανον λήψεται τῷ ἀγῶνι,
Ἢ καὶ Μαρίαν ἢ Ζωὴν μέλλει λαβεῖν εἰς γάμον.
Ἂν οὖν ἡ ὄρνις ἔλαβε κριθὴν τοῦ ε στοιχείου,
Εἶτα τοῦ λ, ἕλληνα τὸν νικητὴν ἐδείκνυ.
Καὶ ἡ τοῦ ε ἐδήλου δὲ καὶ μόνη κριθὴ τοῦτο.
Ἂν δὲ τοῦ βῆτα τῆς κριθῆς ἐψήψατο ἡ ὄρνις,
Βαρβάρους προεσήμαινε τὴν νίκην γεγονέναι.
Ταὐτὸ κἀπὶ τῶν ἄλλων δὲ κλήσεων καὶ πραγμάτων.
Ταῦτα οἰωνοσκόπημα κυρίως ἐκαλεῖτο.
Κἀκ τούτων σύμπαν μάντευμα καταχρηστικωτέρως,
Κληδὼν, πταρμὸς, συνάντημα κυνῶν, ἢ ὠρυγή τε,
Καὶ σύμπαν τοιουτότροπον, τίς ἀριθμήσοι πάντα;
Εἰς ὄρος δὲ, καὶ κύματα θαλάσσης πολυφλοίσβου,
Οἰχήσεσθαι προείρηκα τὰς θλίψεις τὰς ἐκείνου,
Ἐκ τοῦ, τὸν ταῦτα γράφοντα χάρτην κατακλυσθῆναι
Τοῦ ποταμοῦ τοῖς ῥεύμασιν, ὅνπερ καλοῦσι Θρῆσσαν.

PAROEMIA QVAE DICIT, AV-
gur dexterrimus. quæ enim te mœrore affi-
ciunt, peri unt dei manu, in mon-
tem, uel fluctus undosi ma-
ris. 474.

Qui nam propriè augures, & unde uerò dicantur,
Primum ante omnia disce, & deinceps etiam alia.
Vultures propriè oioni: fœmineum enim omne genus.
Cuiusmodi etiam solæ concipiunt oua, neq; ex masculis,
Oua enim subuentanea procreant, sicut prædixi.
Sic propriè oioni uocantur uultures.
Et omnes præterea aues, magis abusiuè.
Auspices autem, qui olim uolatum auium
Dextrosq; uidentes, siue illos ex aurora,
Et illos ab occasu, quos sinistros uocabant:
Et uoces atq; garritus audientes illarum,
Iudicabant quales futuræ res essent.
Si igitur ex aurora dextræ deferebantur aues,
Et uoces præmittebant notabiles, temperatas,
Optimum euentum prædicebant fore.
Si uerò ex uespere, atq; cum obscuris garritibus,
Malum exitum prædicebant futurum.
Vna augurij quidem hæc est forma.
Aliud uerò auguriū disce Latinorū generis. (medē e,
Aues quasdā agrestes quidē, uerùm ex genere hordea co
Capientes cicurabant. tempore autem auguriorum
Hordea ipsis apponebant ad cibum, & spectabant,
Siue ipsa ederent facillimo modo,
Siue ictibus rostrorum proijcerent illa:
Et sic futura prædicebant fore.
Aliud augurium auium domesticarum,
Ex quibus regiones & nomen cognoscebant omnium,
Vincentium, uictorum & reliquorum omnium.
Atq; hoc clarissimè etiam dicam ingratis.
Hordea proijcientes aui uni ex domesticis,
Alpha, beta, & reliqua, usq; ad omega elementum,
In chartis inscribebant & hordea apponebant.
Considerabant postea fortè de bello,
Græcus'ne uictor, an genere Barbarorum,
Petrus an Paulus coronam accipiet in certamine,
Vel etiā Mariam, uel Zoēm accepturus esset in nuptias.
Si igitur auis accepisset hordeum ε elementi,
Deinde λ, Græcum uictorem ostendebat.
Et ε uerò declarabat etiam solum hordeum hoc.
Si autem ipsius beta hordeum tetigisset auis,
Barbaris præsignificabat uictoriam futuram.
Idem & in alijs uerò nominibus & rebus.
Hæc auguria propriè uocabantur.
Atq; hinc omne uaticinium, magis abusiuè,
Sors, sternutatio, occursus canum, latratusq;,
Et quicquid est huiusmodi, quis numeraret omnia?
In montem uerò, & fluctus maris undosi,
Perditum iri prædixi afflictiones illius,
Ex eo, quòd scribens hæc charta diluta fuerit
Fluuij fluctibus, quem uocant Thressam.

Τὰ ἔπη ταῦτα δὲ φησὶν Ἑλένη παῤ Ὁμήρῳ,
Iliad. 6. Ὡς πρὸς αὐτὸν τὸν Ἕκτορα, οὕτως ἀρχὴν βαλοῦσα.
» Δᾶερ ἐμεῖο κυνὸς κακομηχάνου ὀκρυοέσσης.
» Ὥς ὄφελ' ἤματι τῷ ὅτε με πρῶτον τέκε μήτηρ,
» Οἴχεσθαι προφέρουσα κακὴ ἀνέμοιο θύελλα,
» Εἰς ὄρος, ἢ εἰς κῦμα πολυφλοίσβοιο θαλάσσης.

Carmina autem hæc inquit Helena apud Homerum,
Ad ipsum Hectorem, sic principium iaciens:
Leuir meæ catellæ dolosæ asperæ, «
Vtinam die illo quando me primum peperit mater, «
Abstulisset ferens mala uenti procella «
In montem, uel undam resonantis maris. «

ΠΕΡΙ ΑΓΥΡΤΕΥΤΩΝ. υοε.

Ἀγύρται τίνες λέγονται, καὶ πόθεν, μάνθανέ μοι.
Πρῶτον οἱ ὄντως ἀθληταὶ, καὶ τῶν φιλελευθέρων
Ἀγῶνας στεφανίτας μὲν ἤθλουν, οὐχὶ δωρίτας,
Καὶ στέφανον ἐλάμβανον μόνον τῆς νίκης δῶρον.
Εἶτα καὶ τοὺς δωρίτας δὲ μετήρχοντο ἀγῶνας,
Τῆς πόλεως, ἢ χώρας δὲ, ἔστι τινὸς τῶν δήμων,
Τὰ δῶρα τοῖς νικήσασιν ἐχόντων ἁρμοδίων,
Εἴτε καὶ ἄρχοντος οὐδὲ, ὡς Ἀχιλεὺς Πατρόκλῳ.
Ἐπεὶ δὲ κατελύθησαν πόλεσι, χώραις, δήμοις,
Καὶ οὗτοι, ὥσπερ ἔλεξα, ἀγῶνες οἱ δωρῖται,
Οἱ ἀθληταὶ λαμβάνειν τὶ χρήζοντες τοῖς ἀγῶσι,
Μὴ λείρια, καὶ ἄνθη δὲ, καὶ βοτανῶν στεφάνους,
Νικήσαντες διέτρεχον τὴν ἄγυριν τὸ πλῆθος.
Καὶ οὕτως συνεκράνιζον χρήματα τῇ ἀγύρει,
Καὶ κλῆσιν ἔσχον ἀγυρτῶν, ὡς ἐκ τῶν οἱ ἀγύρει,
Ἀθροίζοντες λαμβάνοντες δῶρα, τῆς νίκης χάριν.
Ἄλλος γὰρ ἄλλο τι αὐτοῖς ἐδίδου τῶν τοῦ πλήθους.
Ὃ εἶχον ἡ προαίρεσις καὶ δύναμις ἑκάστου.
Καὶ οὗτοι καταχρηστικῶς ἐλέγοντο ἀγύρται.
Κυρίως τοὺς ἀγύρτας δὲ, καὶ μηναγύρτας νόει,
Κἂν μᾶλλον ἐκ τῶν ἀθλητῶν οὗτοι τὴν κλῆσιν ἔσχον,
Οἷοι εἰσὶν οἱ παῤ ἡμῖν σύμπαντες σιγνοφόροι,
Ὁπόσοι περιτρέχουσι χώρας, καὶ προσαιτοῦσι,
Καὶ ὅσοι κατ' ἀρχίμηνον τὴν ἰαννουαρίου,
Καὶ τῇ Χριστοῦ γεννήσει δὲ, καὶ φώτων τῇ ἡμέρᾳ,
Ὁπόσοι περιτρέχουσι τὰς θύρας προσαιτοῦντες,
Μετὰ ᾠδῶν, ἢ ἐπῳδῶν, ἢ λόγοις ἐγκωμίων,
Καὶ δῆθεν ἐν προφάσεσιν ψευδέσιν συναρμοσθεὶς,
Οὗτοι πάντες ἂν λέγοιντο κυρίως μηναγύρται.
Μᾶλλον αὖ σιγνοφόρους μοι σὺ μίξοις τοιουτώδεις.
Καὶ κατ' ἀρχίμηνον καιρὸν νοήσοις περιτρέχειν,
Καὶ προσαιτεῖν ἐν τῷ λαβεῖν ἅπερ λαλοῦσιν οὗτοι.
Μηναγυρτῶν εὑρήσεις τὴν ἁρμοδίαν κλῆσιν.
γαβρίας Οἱ παλαιοὶ ἀγύρται γὰρ, ὥσπερ †βαβρίας γράφει
Ἐν μυθιάμβοις τοῖς χωλοῖς, οὐ τοῖς ἰάμβοις λέγω,
Καὶ σὺν αὐτῷ καὶ ἕτεροι τῶν παλαιῶν καὶ νέων,
Εἰς ὄνον θέντες εἴδωλον θεᾶς αὐτῶν τῆς ῥέας,
Τυμπανίζοντες περιήρχοντο τὰς κώμας προσαιτοῦντες,
Μετ' ἐπασμάτων καὶ ᾠδῶν, σελήνης ἀρχιμηνίοις.
Ἄκουσον καὶ Βαβρίου δὲ τινῶν χωλῶν ἰάμβων·
» Γάλλοις ἀγύρταις εἰς τὸ κοινὸν ἐπράθη,
» Ὄνος τις οὐκ εὔμοιρος, ἀλλὰ δυσδαίμων.
Εἶτα παρελθὼν, καὶ κατωτέρω λέγει,
» Οὗτοι δὲ κύκλῳ πᾶσαν ἐξ ἔθους κώμην,
» Περιιόντες ἔλεγον, τίς γὰρ ἀγροίκων
» Οὐκ οἶδεν Ἄττιν λευκὸν, ὡς ἐπηρώθη,
» Τίς οὐκ ἀπαρχὰς ὀσπρίων τε καὶ σίτων,
» Ἁγνῷ φέρων δίδωσι τυμπάνῳ Ῥείης.

DE CIRCVLATORIBVS. 475.

Agyrtæ qui'nam dicamur, & unde, disce à me.
Primum qui uerè athletæ, & amantes libertatis,
Certamina coronata quidem certabant, non donata:
Et coronam accipiebant solum uictoriæ donum.
Deinde & donata aggrediebamur certamina,
Vrbis, uel regionis, uel alicuius populi,
Dona uictoribus exhibentium concinnè:
Siue etiam principis unius, sicut Achilles Patroclo.
Postq̃ uerò sublata sunt in urbibus, regionibus, populis,
Et hæc quæ dixi certamina donata:
Athletæ accipere aliquid uolentes in certaminibus,
Non frondes atq; flores autem, & herbarum coronas,
Sed uictores percurrebant cœtum, multitudinem,
Et sic colligebant pecunias à cœtu,
Et nomen obtinuerunt agyrtarum, uelut ex agyri
Colligentes, accipientesq; dona, uictoriæ ergo.
Alius enim aliud quiddam ipsis dabat ex plebe,
Quod habebat uoluntas atq; facultas cuiusq;.
Et isti per abusum dicebamur quidem Agyrtæ.
Propriè autem Agyrtas, & Menagyrtas scito,
Quamuis magis ex athletis isti nomen habuerunt,
Quales sunt apud nos omnes † signiferi,
Quotquot circumcurrunt regiones, & mendicant,
Et quotquot in mense primo Ianuario,
Et Christi natali autem, atq; luminum die,
Quotquot circumcurrunt ad ianuas mendicantes,
Cum cantilenis, epodis, uel uerbis encomiorum,
Et sanè in prætextu falso probè formato:
Isti omnes dicentur propriè Menagyrtæ.
Magis autem signiferis mihi tu addideris tales.
Et in mensis primo tempore obseruabis circumcurrere,
Et mendicare, dum accipiunt quæ loquuntur isti,
Menagyrtorum inuenisti congruens nomen.
Antiqui enim circulatores, sicut Babrias scribit,
In Mythiambis claudis, non iambis dico,
Et cum ipso alij & ueterum & iuniorum,
In asinum ponentes simulacrum deæ suæ Cybele,
Tympanis circumibant uicos mendicantes,
Cum carminibus & cantilenis, lunæ primo mense.
Audi uerò & Babriæ aliquot claudos iambos:
A Gallis circulatoribus in commune emptus est «
Asinus quidam non fortunatus, sed infœlix. «
Deinde progressus & inferius dicit:
Isti autem circum omnem de more uicum «
Circumeuntes dicebant, Quis enim rusticorum «
Non nouit Attim album, quomodo cæcus factus est? «
Quis non primitias leguminum, atq; frumentorum, «
Puro ferens dat tympano Cybeles? «

Forte intelligit, quos Stationarios uocant.

Ἔγνως δοκῶ μοι τῶν ἀγυρτῶν τὴν φύσιν,
Τζέτζης ἀφ' ὧν ἔγραψε τὸν ἀκριβεῖ λόγῳ.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΧΟΡΔΕΥΕΙΝ, ΚΑΙ ΠΕΡΙ μαγδαλιᾶς, καὶ κυνοβόρας. ἄλλο δὲ παρὰ τὴν κυνοβόραν, ἡ κινάβρα, καὶ ὁ γράσος· ὀσμαὶ γὰρ ἐκεῖνα. υος.

Χορδεύειν ἐστὶν, ἔντερα προβάτων περιπλέκειν.
Ἀλλᾶς ἡ κωλοφάκοσα δὲ, τὸ ἀλλαντεύειν νόει.
Μαγδαλιαὶ δὲ, πλύματα κρεῶν τε καὶ ἰχθύων.
Πλέον ζωμοὶ διάφοροι, καὶ πλύματα τοιάδε,
Ἅπερ διδοῦσι χοίροις τε καὶ τοῖς κυσὶν ἐσθίειν.
Ἡ κυνοβόρα δὲ, κυνῶν τροφὴ καὶ μόνων,
Ὀστέα, καί τι ἕτερον, ὡς αἵματα μακέλλου.
Κινάβραν πάλιν τῶν αἰγῶν εἶναι τὸν βρῶμον νόει.
Γράσον, ὀσμὴν ἀνθρώπων δὲ, τὴν περὶ τὰς μασχάλας.

ΠΕΡΙ ΔΕΞΙΟΤΗΤΟΣ ΘΗΡΑΜΕΝΟΥΣ, καὶ περὶ ἀρχιμήδους μηχανῶν. υοζ.

Τὴν θηραμένους ἔχεις μοι ἐνταῦθα ἱστορίαν,
Κειμένην ἑκκαιδέκατον, τετρακοσιοστὴν τε.
Τὴν ἀρχιμήδους ἔχεις δὲ ταῖς πρώταις ἱστορίαις,
Ὡς πρὸς τριακοστόπεμπτον τόπον ἐγγεγραμμένην.

ΠΑΡΟΙΜΙΑ Η ΛΕΓΟΥΣΑ, ΗΜΕΤΕΡΟΝ πάντως, ἀλλ' οὐχ ἑτέρου τινὸς ποιήσεις εἶναι τὸν πυραμοῦντα. υοη.

Ὁ πυραμοῦς, τὸ παλαιὸν μελίπηκτον ὑπῆρχεν,
Ἐκ σίτου τε καὶ μέλιτος ἔχων πως σκευασίαν.
Ὥσπερ τανῦν ὁ σησαμοῦς, καὶ ἕτερα μυρία.
Ἡμέτερον ποιήσεις δὲ εἶπον τὸν πυραμοῦντα,
Ἤτοι τὸ νικητήριον, τὴν ἡδονὴν τῆς νίκης.
Εἴτ' οὖν γε καὶ τὸ ἔπαθλον. καὶ γὰρ τοῖς νικηφόροις,
Καὶ ἔπαθλα ἐδίδοντο μελίπηκτα ταῖς νίκαις,
Ἀριστοφάνης ὡς φησὶν, ἐξ οὗ κἀγὼ εἰρήκειν.

ΠΕΡΙ ΤΡΙΣΑΛΙΤΡΟΥ, ΠΕΡΙ ΤΟΥ λῶπος, περὶ πέος, ποδοκάκης, περὶ χοινίκων, καὶ κλοιῶν. υοθ.

Τὰ τῶν ἀλιτηρίων τε, καὶ τὰ τῶν ἀλαστόρων,
Ὄπισθεν προεγράφησαν. νῦν δὲ λεκτέον τἄλλα.
Λόπος τὸ λέπος γράφεται μικρὸν τὸ τοῦ κρομμύου.
Λῶπος δὲ τὸ ἱμάτιον, διὰ τοῦ ω μεγάλου,
Ὃ καὶ ἐνταῦθα νῦν δηλοῖ. πέος δὲ, τὸ αἰδοῖον.
Κῦφοι δὲ καὶ κλοιόποδες, οὕσπερ φαμὲν καὶ κλάπους,
Καὶ ὅσα δὲ κακοῦσι τοὺς πόδας, ποδοκάκαι.
Τὰ τῶν ποδῶν δὲ σίδηρα, ὡς καὶ ἀριστοφάνης,
Καὶ οἱ λοιποὶ δὲ λέγουσι, χοινίκων φέρει κλῆσιν.
Καὶ πᾶν δὲ τὸ περιφερὲς, ὡς μόδιον, κοσκίνους,
Καὶ κρίκον, καὶ τὰ ἕτερα, χοίνικας λέγουσί μοι.
Ἐν τοῖς σταθμοῖς καὶ μέτροις δὲ διοσκορίδης λέγει,
Κοτύλας, ἤτοι μίνας τρεῖς, τὴν χοίνικα ὑπάρχειν,
Ἢ γοῦν δύο καὶ ἥμισυ σταθμὸν λιτρῶν τυγχάνειν.
Δέκα οὐγγίας οἴνου γὰρ ἑκάστη μίνα ἔχει.
Οὕτω διοσκορίδῃ μὲν ὁ χοῖνιξ, ὑγρῶν μέτρον.
Ἀριστοφάνης δ' ἀλλαχοῦ μέτρον τι σίτου λέγει,

Intelligis, ut opinor, Agyrtarum naturam,
Ex his quæ Tzetzes scripsit, exacta ratione.

DE VERBO CHORDEVEIN, ET Magdalias, & Cynobora. aliud autem præter Cynoboram, Cinabra, & Grasos: odores enim hæc.

476.

CHordeuein, est intestina ouium connectere.
Farcimē autem colophassa, farcimina facere cogita.
Magdalia uerò, loturæ carnium atq; piscium.
Amplius iura uaria, & loturæ tales.
Quas dant porcis & canibus ad comedendum.
Cynobora autem, canum cibus tantùm,
Ossa & quiduis aliud, uelut sanguis macelli.
Cinabran uerò rursus caprarum esse escam scito:
Grason autem odorem hominum, illum circa alas.

DE DEXTERITATE THERAMENIS, & de Archimedis machinis.

477.

THeramenis habes à me hic historiam,
Positam sextam & decimā quadringentesimamq;.
Archimedis habes autem in primis historijs,
Ad trigesimum quintum locum inscriptam.

PAROEMIA QVAE DICIT, NOSTRUM omnino, & non alterius cuiusdam facies esse pyramuntem. 478.

PYramus, antiquitus mellis placenta erat,
Ex tritico & melle habens quodāmodo apparatum:
Quemadmodum nunc sesamus, & alia complura.
Nostrum facies autem dixi pyramuntem,
Siue niceterium, uoluptatem uictoriæ:
Siue igitur & præmium. etenim nicephoris
Et præmia dabantur placentæ uictorijs,
Aristophanes ut ait, ex quo & ego dixi.

DE TRISALITRO, DE LOPO, de Peo & Podocaē, de Chœnicis, & Clœis.

479.

QVæ de aliterijs atq; alastoribus,
Retro scripta sunt: nunc autem dicendum reliqua.
Lopos lepos scribitur, paruum illud cæpæ:
Lopos autem indumentum, per ω magnum,
Quod etiam nunc hic significat. peos autē, pudendum,
Cuspi autem, & Clœopodes, quos diximus, & Clapos,
Et quæcunq; affligunt pedes, pedicæ:
Tum pedum autem ferrea, ut Aristophanes,
Et reliqui dicunt, chœnicorum fert nomen:
Et quicquid est rotundum, ut modium, cribra,
Et annulum, & alia, chœnicas dicunt mihi.
In ponderibus autem & mensuris Dioscorides dicit,
Cotylas, siue minas tres, chœnicen esse,
Siue duo & dimidium pondo librarum esse.
Decem uncias uini enim qualibet mina habet.
Sic Dioscoridi quidem chœnix, humidorum mensura.
Aristophanes autē alicubi mensurā quandā tritici dicit:

Τὰς δύο λέγων χοίνικας, δωδέκατον μεδίμνου,
» Χθὲς ὑπ' ἀλφιταμοιβοῦ παρεκόπην διχοινίκῳ.
Ἔχεις καὶ τὰ τοῦ χοίνικος. τὰ τοῦ κλοιοῦ λεκτέον.
Ἅπας ὁ περὶ τράχηλον δεσμὸς, συγκλίνων τοῦτον,
Κλοιὸς κατονομάζεται, κλῶν τὸν ἠρμένον τύφον.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ, ΑΓΙΛΑΤΕΙ ΤΑΙΣ ΤΙ-
μαῖς, καὶ περὶ πλακούντων, καρυκείας,
καὶ πεμμάτων. υπ.

Ἀγηλατεῖ ψιλοῦται μὲν, τὸ ἄγαν ἀπελαύνει,
Καὶ δύο δασυνόμενα, ἁγηλατεῖ ὑπάρχει.
Τὸ, ὥσπερ ἄγος τι τινὰ καὶ μίασμα ἐλαύνειν,
Καὶ τὸ, ὡς ἅγιον τινὰ ἐλαύνειν κατατρέχειν.
Ὅτι δ' ἁγὴς ὁ μιαρὸς, Ἱππώναξ οὕτω γράφει.
» Ὡς οἱ μὲν ἁγεῖ βουπάλῳ κατηρῶντο.
Ἔχεις τὸ ἀγηλάτημα. λεκτέον μοι τὰ ἄλλα.
Ἐκ μέλιτος, ἢ σάκχαρος πᾶν σκεύασμα πλακοῦντες.
Πέμα δ' ἐξ ἄρτων ἅπασα ποικίλη πλαστουργία,
Καὶ ἐκ τοῦ πέττω πέμα δὲ, ἓν ἔχει μῦ καὶ μόνον.
Πέμμα δὲ πᾶν στελλόμενον, ὡς ἐκ τοῦ πέμπω πέμψω,
γράφεται Διὰ τῶν δύο γράψαι, οὐ δι' ἑνὸς τοῦ μῦ δὲ,
Ἡ δὲ καρύκη, βρῶμα τι ποικίλως ἠρτυμένον.
Ἐξ ἧς ἅπαν συναρτυτὸν, καὶ ἡδυσμάτων γέμον,
Τὴν κλῆσιν κατεκλήρωσε φέρειν, τὴν τῆς καρύκης,
Ἣν Τζέτζης ὁ παγχώρημος λεπτῶς εἰπεῖν οὐκ ἔχει,
Ὥσπερ οὐδὲ τὸν μυττωτὸν εἰπεῖν διηρθρωμένως,
Πλὴν ὅτι μόνον ἔδεσμα ποικίλον, ἐκ σκορόδων.
Οἱ δὲ σοφοὶ καὶ τολμηταὶ, καὶ μηχανὰς, καὶ ταῦτα,
Καὶ ἕτερα μυρία δὲ, ἅπερ οὐδ' ὄναρ εἶδον,
Καὶ γράφοντες, καὶ λέγοντες λήρως καὶ πεφυρμένως,
Ἐρυθριῶσιν οὐδαμοῦ, τῆς ἀναιδείας, ὢ ὅση.

ΠΕΡΙ ΚΑΘΑΡΜΑΤΟΣ, ΤΟΥ ΚΑΙ
φαρμακοῦ, καὶ περὶ φαρμακέως, καὶ
φαρμακοπώλου. υπα.

Τὴν περὶ τοῦ καθάρματος σύμπασαν ἱστορίαν,
Ὅνπερ καλοῦμεν φαρμακὸν, καὶ περὶ φαρμακέως,
Καὶ τῶν λοιπῶν, ἐγράψαμεν σαφῶς ἠκριβωμένως,
Ταῖς νῦν δ' εὑρήσεις εἰκοστὴν καὶ τρίτην ἐγκειμένην,
Καὶ ἄλλοις τόποις δὲ τισὶν, ὅθεν ἐῶμεν ταῦτα.

ΠΑΡΟΙΜΙΑ Η ΛΕΓΟΥΣΑ, ΚΑΙ ΝΥΝ
κατὰ τὴν κορυφαίου, σιγᾶται μὲν πέτρου
ἡ ἅλυσις, τιμᾶται δὲ κλέπτου ἡ
κλάπησις. υπβ.

Ὁ κορυφαῖος Πέτρος, πρὶν ἁλύσει δεδεμένος,
Παρεβλήθη πρὸς εἱρκτὴν δεινήν τε καὶ ζοφώδη.
Ἥνπερ νυκτὸς ὁ ἄγγελος λύει, καὶ Πέτρον σώζει.
σεμνὴ Αὕτη ἡ ἅλυσις, † σεπτὴ πάντων πιστῶν τῷ γένει.
Ὅμως γυναῖκες εὐγενεῖς, καί τινες τῶν ἀρχόντων,
Κλεπτῶν ἀββάδων ἔχουσι κλάπας τιμιωτέρας.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ, ΑΛΛΟΣ Δ' ΑΛΛΩ ΡΕ-
ζουσι κλεπτῶν ἀειγονεστάτων. οὐ γὰρ πάν-
των ἐστὶν ὁμὸς θρόος, οὐδ' ἴα γῆρυς, ἀλλὰ
γλῶσσα μέμικται, πολύκλεπτοι δ'
εἰσὶν ἄνδρες. υπγ.

Ταῦτα ἐκ τῶν Ὁμήρου μοι κολλήσεις, παρῳδίαι.
Ὅμηρος γὰρ τοῖς ἔπεσιν οὕτως αὐτὸς εἰρήκει,

Ἄλλος

Duas dicens chœnicas, duodecimam medimni,
Heri à farinam mutuante deceptus sum dichœnice. «
Habes & quæ de chœnice. quæ Cloei sunt, dicendum.
Omne circa collum uinculum, inclinans illud,
Clœos denominatur, frangens elatum forma.

DE VERBI AGELATEI HONO-
ribus, & de placentis, carycca, & bella-
rijs. 480.

AGelatei tenuatur quidem, pro ualde abigit,
Et duo aspirata, hagelatei sunt.
Partim, uelut uerendum quiddam, & scelus impellere:
Partim, uelut sacrum quendā impellere ad currendum.
Quòd autem hages sit scelestus, Hipponax sic scribit:
Sicut qui scelesto asino maledicebant. «
Habes agelatema. dicendum à me alia.
Ex melle uel saccaro omne condimentum, placentæ.
Pema uerò, ex panibus omnis uaria compositio.
Et ex petto autem pema, unum habet m, & solum.
Pemma aūt omne quod mittitur, ut ex pempo pempso,
Per duo mm scribetur, & non per unum tantum.
Carycca autem, esca quædam uariè condita:
Ex qua, omne bene conditū, atq; cōfectionibus plenum,
Nomen obtinuit ferre illud caryccæ.
Quā Tzetza capacißimus minutatim dicere nō potest:
Quemadmodum neq; Myttotum dicere dearticulatè,
Nisi quod solum edulium uarium, ex allijs.
Sapientes aūt, & audaces, etiā machinas, et huiusmodi
Etiam alia mille autem, quæ neq; in somnijs uiderunt,
Et scribentes & dicentes nugaciter atq; confusè,
Erubescunt minimè. ô impudentia quanta?

DE CATHARMATE, ATQVE
pharmaco, & pharmaceo, & pharma-
copola. 481.

ILlam de catharmate uniuersam historiam,
Quem uocamus pharmacum, & de pharmaceo,
Et cæteris, scripsimus apertè exactè:
Et nunc autem inuenies uigesimam & tertiā positam,
Et alijs locis aliquot, unde sinamus hæc.

PAROEMIA QVAE DICIT, ETIAM
nunc iuxta illud Coryphæi, siletur qui-
dem Petri catena, ueneratur autem
furis furtum. 482.

EXimius Petrus antea catena uinctus,
Proiectus est in carcerem durum atq; obscurum,
Quem noctu angelus aperit, atq; Petrum seruat,
Ipsa catena ueneranda, omnium fidelium generi.
Verùm mulieres nobiles, & quædam principes,
Furacibus abbatißis habent furta preciosiora.

DE HOC, ALIVS AVTEM ALII
faciunt furum semper existentium. non enim om-
nium est meus rumor, neq; uox, sed lingua
mista est, multū furaces autem
sunt uiri. 483.

HAec ex Homero mihi agglutinationes et accētiones.
Homerus enim in carminibus suis sic dixit,

Alius

» Ἄλλος δ' ἄλλῳ ἔρεζε θεῶν αἰειγενετάων.
Ἐγὼ δ' ἔφην, ῥέζουσι κλεπτῶν αἰειγενετάων.
Οὐχ ὡς ἐχόντων τῶν κλεπτῶν ἀθάνατον οὐσίαν,
Ἀλλ' ὡς ἀεὶ ἀλλοίων τε καὶ ἄλλων φαινομένων.
Καὶ πάλιν ἄλλοις Ὅμηρος οὕτω πη λέγει τόποις,
» Οὐ γὰρ πάντων ἦεν ὁ μὲς θρόος, οὐδ' ἴα γῆρυς,
» Ἀλλὰ γλῶσσ' ἐμέμικτο, πολύκλητοι δ' ἔσαν ἄνδρες.
Ἐγὼ δὲ πάλιν ἔλεξα, καὶ ταῦτα παρῳδήσας.
Οὐ γὰρ πάντων ἐστὶν ὁ μὲς θρόος, οὐδ' ἴα γῆρυς,
Ἀλλὰ γλῶσσα μέμικται, πολύκλεπτοι δ' εἰσὶν ἄνδρες.
Οἱ πόλιν γὰρ τὴν ἄνασσαν γελῶντες κωνσταντίνου,
Οὐχὶ μιᾶς φωνῆς εἰσὶ, καὶ γένος οὐδὲ μόνου,
Μίξεις γλωσσῶν δὲ μυρίων, ἄνδρες τῶν πολυκλέπτων,
Κρῆτες, καὶ τοῦρκοι, ἀλανοί, ῥόδιοι τε καὶ χῖοι,
Ἁπλῶς ἔθνος τοῦ σύμπαντος, τῶν ἁπασῶν χωρῶν ὄντες,
Ἅπαντες οἱ κλεπτίστατοι, καὶ κεκιβδηλευμένοι,
Χειροτονοῦνται ἅγιοι τῇ πόλει κωνσταντίνου.
Ὢ τῆς τοσαύτης ὕβρεως, ἀνθρώποις τῶν ἀσκόπων.

ΠΑΡΟΙΜΙΑ Η ΛΕΓΟΥΣΑ, ΕΛΘΕ γοῦν, ἐλθὲ τὴν ταχίστην, ἵνα καὶ σὺ τρισκαιδέκατος ἄθλος τῇ κωνσταντίνου γενέσθῃ, καὶ λάβῃς πυραμοῦντα νικητικώτατον. υπδ.

Ὁ Νοῦς οὗτος καθέστηκε τῶν τῇδε λεγομένων,
Ἐλθὲ καὶ σὺ, ὦ πάγκλεπτε τῇ πόλει κωνσταντίνου,
Ἅγιος γενησόμενος, ὥσπερ οἱ ἄλλοι κλέπται.
Ἆθλος δὲ τρισκαιδέκατος, ὡς προσθήκη τζατζάχα.
Ἆθλοι γὰρ πάντες δώδεκα οἱ ἡρακλέος ἦσαν.
Ὁ ἐκ τῆς μήλου ἄθεος ποτὲ δὲ διαγόρας,
Εἰς πανδοχεῖον ἀπελθὼν, χρῄζων φακῆν ἑψῆσαι,
Ὡς ξύλον οὐχ εὕρισκεν, εὑρὼν τὸν ἡρακλέα
Ξύλινον ὄντα κάλλιστον ἄγαλμα τῶν ἐντέχνων,
Λεπτὰ λεπτὰ κατατεμὼν τοῦτον ἐν τῇ ἀξίνῃ,
Εἰς τὴν πυρὰν ἐνέβαλε, καὶ πρὸς ἐκεῖνον εἶπε,
Δώδεκα μὲν ἐτέλεσας, ὦ ἡρακλεῖς, τοὺς ἄθλους,
Ἄγε καὶ τρισκαιδέκατον ἄθλον κατάπληρου τοῦτον,
Καὶ τὴν φακῆν νυνὶ ἕψησον. οὕτως ὁ διαγόρας,
Ἆθλον τὸν τρισκαιδέκατον, ὥσπερ προσθήκην εἶπε.
Κἀγὼ τὸ τρισκαιδέκατος οὕτω προσθήκη εἶπον. (πων.
Προσθήκη δ' εἶπον, πλὴν κλεπτῶν πάντων τοιουτοτρό-

ΠΕΡΙ ΤΟΥ, ΤΑΥΤΟ ΠΕΠΟΝΘΕΙΝ τῇ ἱέρωνος γυναικί. υπε.

Ἱέρων πρίν τις βασιλεὺς ἦν τῶν συρακουσίων,
Ὤζε δὲ τοῦ ἱέρωνος, ὃ ἔφημεν τὸ στόμα.
Ὡς δ' ἤκουσε παρά τινος τοῦτο συρακουσίου,
Ἱέρων στόμα, λέγοντος, ὄζει τὸ σὸν ἀμέτρως.
Ἱέρων κατεμέμφετο τῇ ἑαυτοῦ συζύγῳ,
Ὡς προειπούσῃ μηδαμῶς ὡς πρὸς ἐκεῖνον, τοῦτο.
Ἡ δὲ, ἱέρων, εἴρηκε, πάντων ἀνδρῶν τὸ στόμα,
Οὕτως ἐδόκουν δυσωδεῖν, οὐχὶ τὸ σὸν δὲ μόνον.

ΠΑΡΟΙΜΙΑ Η ΛΕΓΟΥΣΑ, Ο ΘΕΤταλὸς μίμησαι τὸν τοῦ πηλέως ἐκεῖνον θετταλόν. υπς.

Ἄλλο θεσσαλονίκη τι, καὶ ἄλλο θεσσαλία.
Θεσσαλονίκη μὲν ἐστὶ πόλις, ἡ πρώην θέρμη.
Κεῖται

Alius autē alij sacrificabat deorū semper existentium.
Ego autem dixi, faciunt furum semper existentium.
Non tanq; habētibus furibus immortalem substantiam;
Sed quòd semper mutabiles, alijq; appareant.
Et rursus in alijs Homerus sic alicubi dicit locis,
Non enim omnium fuerit meus rumor, neq; uox,
Sed lingua mixta est, multum celebres autem sunt uiri.
Ego autem rursus dixi, etiam hæc accinens,
Non autem omnium meus est rumor, neq; uox,
Sed lingua mixta est, multum furaces autem sunt uiri.
Qui enim urbem regiam irrident Constantini,
Non unius uocis sunt, & gentis unius solum,
Mixtiones autem linguarum innumerarū, uiri furaces, ἔθνη
Cretenses, Turcæ, Alani, Rhodij, atq; Chij,
Summa gentis uniuersæ, omniumq; regionum.
Omnes furacissimi, atq; fucati,
Designantur sancti in urbe Constantini.
O magnam contumeliam, hominibus inconsideratis.

PAROEMIA QVAE DICIT, VENI igitur, ueni citissimè, ut & tu tertium decimum certamen in Constantini urbe fias, & accipias placentam uictoriosissimam. 484.

Sensus hic fuit eorum quæ hic dicuntur,
Veni & tu furacissime ad urbem Constantini,
Sanctus futurus, quemadmodum alij fures:
Certamen aūt tertiū decimū, uelut auctariū Tzatachæ.
Certamina enim omnino duodecim Herculis erant.
Ex Melo autem impius olim Diagoras, μύλῳ
In cauponam ingressus, uolens lentem coquere,
Vt lignum non inuenit, inueniens Herculem,
Ligneum existentē pulcherrimū ex statuis artificiosis,
Minutatim concidens hunc securi,
In ignem proiecit, atq; ad illum dixit:
Duodecim quidem absoluisti Hercules certamina,
Age & tertium decimum certamen perfice hoc, καὶ
Et lentem nunc coquito. sic Diagoras,
Certamen tertiumdecimum uelut auctarium dixit.
Et ego tertiumdecimum sic auctarium dixi.
Auctarium autem dixi, sed furū, atq; omnium huiusmodi.

DE HOC, IDEM PASSVS SVM quod Hieronis uxor. 485.

Hieron olim quidam rex erat Syracusanorum.
Fœtebat autem Hieronis quem diximus os.
Vt audiuit autem à quodam hoc Syracusano,
Hiero os (dicente) fœtet tuum nimium:
Hiero conquestus est sua cum uxore,
Vt quæ nequaquam prædixisset sibi hoc.
Illa autem, Hiero (dixit) omnium uirorum os
Sic opinabar malè olere, non tuum autem solum.

PAROEMIA QVAE DICIT, THESsalus imitare illum Pelei Thessalum. 486.

Aliud Thessalonice, et aliud Thessalia.
Thessalonice est quidem urbs, quæ antea Therme.

Κεῖται τὰ περὶ ταύτης τε καλῶς δεδιδαγμένα,
Εἰς τόπον ἑκκαιδέκατον σὺν τοῖς τριακοσίοις.
Οὕτω θεσσαλονίκη μὲν πόλις ἡ πρώην θέρμη.
Ἡ θεσσαλία χώρα δὲ, ἧς περ πολλαὶ αἱ πόλεις,
Λάρισσα, φθία, φάρσαλος, τρίκκη, καὶ ἄλλαι πόσαι,
Οἵπερ εἰσὶ καὶ θετταλοὶ, ὡς ἀχιλλεὺς, καὶ ἄλλοι.
Οἱ τὴν θεσσαλονίκην δὲ πατρίδα κεκτημένοι,
Ὥσπερ καὶ οἷς ἐγράφησαν ἅπερ φαμὲν ἐνθάδε,
Λέγονται θεσσαλονικεῖς, οὐ θετταλοὶ τὴν κλῆσιν.
Οὕτω δ᾽ αὐτοὺς εἰρήκειμεν, ὡς γράφουσιν ἐκεῖνοι.
Τί δὲ τὸ μίμημα ἐστὶν, ὅπερ μιμεῖσθαι λέγω;
Τοῦτ᾽ ἔστιν, ὑπουργετικὸν, πρᾶξον, οὖν ἐργασόν τι.
Καὶ ἀχιλλεὺς ἐκεῖνος γὰρ ὁ θετταλὸς ὁ πάλαι,
Αὐτοχειρίᾳ φέρεται κρεοτομῶν, διατρέφων.
Ὡς ὅμηρος παρίστησιν, οὕτω τὰ ἔπη λέγων,
» Τῷ δ᾽ ἔχεν αὐτομέδων, τάμνεν δ᾽ ἄρα δῖος ἀχιλλεύς.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ, ΣΥ ΔΕ ΔΕΞΙΟΣ ΚΟσκίνῳ καθαίρειν σῖτον συρφετώδη τῆς ἐκκλησίας. καὶ περὶ τοῦ σακελλίσαι, μὴ διυλίσαι. υπζ.

Κόσκινα, ὄργανα εἰσὶ καθαρτικὰ τοῦ σίτου,
Ἔστι καὶ κόσκινον τελῶν τόπῳ τῆς ἐκκλησίας,
Ἐν ᾧ ἁπλουμένῳ ὡς πρὸς γῆν, πᾶν ἄτακτον ἐκεῖσε
Πληγαῖς ἀποκαθαίρουσιν ἀταξιῶν τοῦ ῥύπου.
Ὃ πρὸ μικροῦ καὶ δέδρακε τινὶ τῶν διακόνων,
Οὐ τῶν ἀτίμων καὶ κοινῶν, οὐδὲ τοῦ κάτω γένους.
Πῶς σακελλίσαι, ἔφην δὲ, μὴ διυλίσαι, μάθε.
Ἠθμὸς, σακκελιστήριον, τρύγοικος, ἰλυστήρ τε,
Ὄργανον ἓν καθέστηκε, καθαῖρον ῥύπους οἴνου.
Ἐπεὶ δὲ τροπικώτερον περί τινος ἀτάκτου,
Κοσκινισθῆναι εἴρηκα ὡς συρφετώδη σῖτον,
Ἤτοι λαβεῖν τὰ πρέποντα τῷ τόπῳ τοῦ κοσκίνου,
Θέλων εἰπεῖν, καὶ ἔγκλεισον αὐτὸν ἐν τῷ σακέλλῳ,
Καὶ τοῦτο τροπικώτερον, ὡς ἐν τρυγίαις οἴνου,
Εἴρηκα ὡς σακέλλισον, ἀλλὰ μὴ διυλίσῃς.
Τοῦτ᾽ ἔστι σοὶ πεζότερον, οὐ σοφωτέροις λέγω.
Οὕτω δ᾽ εἶπον τεχνικῶς δεινότητος μεθόδῳ.
Τὸ σακελλίσαι σώζει γὰρ, σημαίνειν καὶ τὰ δύο.
Τὸ σακελλίσαι τε αὐτὸν, καὶ ἐκκαθᾶραι οἶνον.
Καὶ τὸ κατ᾽ ἔμφασιν αὐτὸ καὶ ἐσχηματισμένον,
Τὸ ἐμβληθῆναι ὅν φημι εἱρκτῇ τῇ τοῦ σακέλλου.
Ὁ δ᾽ ἠθμὸς, καὶ τρύγοικος, καὶ ἰλυστὴρ σὺν τούτοις,
Ἐπὶ τοῦ οἴνου λέγονται, οὐ μὴν καὶ τοῦ σακέλλου.

ΠΑΡΟΙΜΙΑ ΚΑΝ ΠΕΡΙ ΤΟΥΣ ΕΥεργέτας ἰξίων φαινόμενος, τί μοῦ ἐκ κακουργῶ. υπη.

Δευτέρως ὁ ἰξίονος ἐγράφη ἱστορία,
Κἂν ἄλλως καὶ ἑτέρως δὲ, ὅμως διττῶς ἐγράφη.
Εἰς τόπον ἐνενηκοστὸν καὶ ἔνατον, τῶν τῇδε,
Καὶ εἰς διακοσιοστὸν ἑβδομηκοστὸν τρίτον,
Ὅπου περ καὶ πλατύτερον ἡ ἱστορία κεῖται.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ, ΩΣΤΡΑΚΙΣΕ, ΚΑΙ ΠΕΡΙ φαμμούσων. υπθ.

Ὅθεν τὸ ὠστράκισεν ἐλέχθη, μάνθανέ μοι,
Καὶ τὸ, ἐφυλλοβόλησεν ὡσαύτως δὲ σὺν τούτῳ.

Οἱ

Extant autem quæ de hac probè docta,
In loco sextodecimo cum trecentis.
Sic Thessalonice quidem urbs, quæ antea Therme.
Thessalia autem regio, cuius multæ urbes:
Larissa, Phthia, Pharsalus, Tricce, & aliæ multæ,
Quique sunt Thessali, ut Achilles, atque alij.
Qui Thessalonicem autem patriam possident,
Quemadmodum & is cui scripserunt quæ dicimus hic,
Dicuntur Thessalonicenses, non Thessali nomine.
Sic autem ipsos diximus, ut scribunt illi.
Quæ autem est similitudo, quam imitandam dico?
Hæc est ministra, age, operare aliquid.
Et Achilles enim ille Thessalus, qui olim,
Sua manu dicitur carnes incidisse, côuiuiaque ordinasse,
Vt Homerus tradit, sic carmina dicens:
Tenebat aût Automedon, diuidebat uerò diuus Achilles. »

DE HOC, TV VERO DEXTER es cribro purgare triticum uulgatum ab electo. & de eo quod est, Sacellisæ, non Dylisæ. 487.

Coscina, instrumenta sunt purgatoria tritici.
Est & cribrum imitans in loco ecclesiæ,
Quo extenso ad terram, omne non ordine situm illic,
Verberibus purgant ab inordinatis maculis.
Quod paulò antè & fecit alicui diaconorum,
Non ignotorum atque communiû, neque inferioris generis,
Quomodo autem Sacellisæ dixi, non Dylisæ, disce.
Colum, sacculus, qualus, loculusque,
Instrumentum unum est, purgans feces uini.
Quoniam autem magis tropicè, de quodâ inordinato,
Cribrari dixi tanquam uile triticum,
Siue accipere quæ decerent locum cribri,
Volens dicere & include ipsum in sacculo,
Et hoc magis tropicè, uelut in fecibus uinorum,
Dixi uelut saccis agitato, sed ne excolaueris:
Hoc est tibi facilius, non sapientius dico.
Sic dixi autem artificiosè, uehementiæ methodo.
Sacellisæ enim seruat significare duo.
Sacculo colare ipsum & emaculare uinum:
Et secundum emphasim etiam ipsum figuratum,
Inijcere quem dixi, in carcerem sacculi.
Ethmos autem, & Trygœpos, atque Ilyster cum his,
De uino dicuntur, non etiam de sacculo.

PAROEMIA, ETIAM CIRCA MVnificos Ixion uisus est, quid enim non suspenditur. 488.

Secundò Ixionis scripta est historia,
Quamuis aliter & diuersè, tamen bifariam scripta est,
In locum nonagesimum & nonum eorum quæ hic:
Inque ducentesimum septuagesimum tertium.
Vbi & latius historia est posita.

DE HOC, OSTRACISMO EIECIT, & de Phamusis. 489.

Vnde ostracismo expulit, dictum sit, disce à me.
Et illud uerò, Ephyllobolisen similiter cum hoc.

Athe-

Οἱ ἀθηναῖοι μέλλοντες τινὰ ὑπερορίζειν,
Οὐ πρότερον ἐξώριζον ἐκεῖνον τῆς πατρίδος,
Μέχρις ἂν συνετάξαντο ἡμέραν ὡρισμένην,
Καὶ μέχρι ταύτης ἤκουσαν χιλίων κατηγόρων,
Συμποσουμένων ἀριθμῷ τῶν κατ' αὐτοῦ λεγόντων.
Εἰς ὄστρακον γὰρ γράφοντες τὸ ὄνομα ἐκείνου,
Ἐρρίπτουν ἐς κυνόσαργες. τόπος δ' ἀθήνησι τοῦτο,
Οὗ καὶ τοὺς νόθους ἔρριπτον τοῖς χρόνοις τοῖς προτέροις.
Ἐκεῖσε καὶ τὰ ὄστρακα ἐξορισμῶν ἐρρίπτουν.
Ἂν οὖν ἡμέρᾳ τῇ τακτῇ χίλια ἐφευρέθη,
Ἀσυμπαθῶς ἐστέλλετο πρὸς τὴν ὑπερορίαν.
Εἰ δ' ἦσαν ἀποδέοντα τὰ ὄστρα καὶ χιλίων,
Ἐν τῇ πατρίδι μόνιμος ἦν, ἐπιτυχὼν συγγνώμης.
Ὀστρακισμὸς ἐκλήθη μὲν οὕτως, ἡ ἐξορία,
Ἣν καὶ ὁ δικαιότατος ὑπέστη ἀριστείδης.
Μέλλων δὲ γελοιότατόν τι φράσαι, γράφω ταύτην.
Κατ' ἀριστείδου τῶν πολλῶν τὰ ὄστρακα γραφόντων,
Τὶς μιαρὸς, ἀγράμματος, μή τι βλαβεὶς ἐκ τούτου,
Ἀλλὰ μηδὲ τὸ τίς ἐστι γινώσκων ἀριστείδης,
Τῷ ἀριστείδῃ προσελθὼν, καὶ ὄστρακον βαστάζων,
Ἐκείνῳ λέγει, γράψον μοι ἐνταῦθα ἀριστείδην.
Ὁ δ' ὢν ἐπιεικέστατος, ἔγραψε τῷ ὀστράκῳ.
Ἐπεὶ δ' εἰς τὸ κυνόσαργες ἀπέρριψεν ἐκεῖνος,
Ὑποστραφέντα ἤρετο τοῦτον ὁ ἀριστείδης·
Ἆρα εἰς σέ τι ἔπραξεν δεινὸν ὁ ἀριστείδης;
Εἰπόντος δὲ, μηδὲ ἰδεῖν, μηδὲ γινώσκειν τοῦτον,
Ἀλλ' ὅτι πάντες γράφουσιν, εἶπον ὡς † ταῦτα γράψῃς.
Νεύσαντος δὲ καὶ δείξαντος τινὸς ἐκ τῶν παρόντων,
Ὅτι ᾧ διαλέγεται, ἐστὶν ὁ ἀριστείδης,
Εἶπεν, ἀπέλθω καὶ ἀρῶ τὸ ὄστρακον ἐκεῖθεν.
Ὁ ἀριστείδης εἶργε δὲ τοῦτο πεποιηκέναι,
Ἐζήτει δὲ καὶ δεύτερον ὄστρακον ὑπογράψαι,
Ὡς θᾶττον γένοιτο μακρὰν ὀστρακισθεὶς τοιούτων.
Ἡ ἐξορία, οὕτω μὲν ὀστρακισμὸς ἐκλήθη.
Ἐκφυλλοφόρησιν δ' αὐτὴν, οὕτω καλοῦμεν πάλιν.
Ἐν τόποις, εἰς οὐκ ἦν παρεῖναι ἐφεύρεσις ὀστράκων,
Εἰς φύλλα παρενέγραφον, ὥσπερ ἐν τοῖς ὀστράκοις.
Καὶ τὰ λοιπὰ ἐτέλουν δὲ, ὡς ἐν ὀστράκοις ἔφην.
Μόνον ἐς τὸ κυνόσαργες τὰ φύλλα οὐκ ἐρρίπτουν.
Εἰς τόπον στέγειν φύλλα δὲ δυνάμενον, καὶ κρύπτειν.
Εἴτ' οὖν ἐκφυλλοφόρησιν φαμὲν τὴν ἐξορίαν,
Οὐκ ἀπὸ φύλλων καὶ γραφῆς, ἣν ὥσπερ τανῦν εἴρηκα.
Ἀλλ' ἐκ τῶν ἀπὸ δένδρων μὲν ἐκφυλλοφορουμένων,
Ἐν φθινοπώρῳ τῷ καιρῷ καὶ ταῖς πνοαῖς ἀνέμων.
Φάμωσα δέ μοι λέγεσθαι τοῖς νομογράφοις νόει,
Τὰ ἔγγραφα ληρήματα κατὰ τῶν ὑπερόχων,
Ἅπερ λαθραίως καὶ κρυφῇ ταῖς ἀγοραῖς ῥιπτοῦνται.
Εἴτε καὶ μέσοις τοῖς ναοῖς, εἴτ' οὖν ἑτέροις τόποις.
Οἱ νόμοι τιμωροῦνται δὲ τοὺς ταῦτα γεγραφότας.

ΠΑΡΟΙΜΙΑ Η ΛΕΓΟΥΣΑ, ΟΥ ΜΥΝ πτοουμένους, τὴν ὁρμὴν δ' ἀποτρέπουσιν. υϞ.

Τοῖς μύθοις τοῖς αἰσώπου τε, καὶ στίχοις τοῦ βαβρίου,
Λέων καθεύδων πλάττεται, οὗ μῦς δραμὼν αὐχένι,
Ἐξ ὕπνου τοῦτον ἤγειρεν ἐντεθορυβημένον.

Ἀλώπεκος

Athenienses aliquem extorrem facturi,
Non prius extrudebant illum à patria,
Donec constituerent diem determinatum,
Et usq; ad hanc audiebant mille accusatores,
Vt excresceret numerus eorũ qui contra illũ dicerent.
In testam enim scribentes nomen illius,
Proijciebant in Cynosarges. locus autem Athenis hic,
Quò & spurios proijciebant temporibus priscis.
Illuc & testas exulantium proijciebant.
Si igitur die præstituto mille inuentæ essent,
Sine affectione mittebatur in exilium:
Si autem essent pauciores testæ quàm etiam mille,
In patria manebat, adeptus ueniam.
Ostracismus uocatum quidem est sic exilium,
Quod & iustißimus tulit Aristides.
Dicturus autem rem maximè ridiculam, scribo hanc.
Contra Aristidem multis testas scribentibus,
Quidam sceleftus, illiteratus, nihil læsus ab hoc,
Sed neq; illud quis esset cognoscens Aristides,
Aristidæ accedens, atq; testam portans,
Illi dixit, Scribito mihi hic Aristides.
Ille autem cum esset modestißimus, scripsit in testa.
Postquàm autem in Cynosarges proiecit ille,
Reuersum percunctatus est hunc Aristides,
Nunquid contra te effecit quidpiam graue Aristides?
Respondente autem, neq; scire, neq; cognoscere hunc,
Sed quia omnes scribunt, iußi ut hunc scriberes. τοῦτον
Innuente autem atq; ostẽdente quodam ex astantibus,
Quòd is cui loqueretur, esset Aristides:
Dixit, Ibo atq; auferam testam inde.
Aristides prohibuit autem hoc ut faceret.
Quærebat autem & alteram testam ut inscriberet,
Vt celerius remoueretur longè per ostracismum talium.
Exilium sic quidem ostracismus uocatum est.
Ecphyllophoresin autem ipsam sic uocamus rursus.
In locis, quibus non aderat inuentio testarum,
In folijs scribebant quemadmodum in testis:
Et reliqua peragebant autem, ut in testis dixi:
Solùm, in Cynosarges folia non proijciebant.
Sed in locum qui sustinere ualeret folia, & abscondere.
Siue igitur Ecphyllophoresin dicimus exilium,
Non à folijs & scriptura, quam modò dixi,
Sed ab ijs quæ ex arboribus quidem folia decidunt
Autumni tempore, & flatibus uentorum.
Phamusa autem dici à legũ scriptoribus mihi reputa,
Descriptas nugas contra potentes,
Quæ clam atq; occultè in foro sparguntur,
Siue in media templa, siue in alia loca.
Leges autem puniunt eos qui has descripserint.

PAROEMIA QVAE DICIT, NON murem formidantibus, sed impetum exhorrentibus. 490.

IN fabulis Aesopi, atq; carminibus Babriæ,
Leo dormiens fingitur, cuius mus percurrẽs ceruicem
Ex somno hunc excitauit perterrefactum.

Vulpi

Ἀλώπεκος γελώσης δὲ, ὁ λέων ἀπεκρίθη,
Οὐ μῦν πτοοῦμαι, τὴν δὲ ὁρμὴν ἐκτρέπω.

ΠΑΡΟΙΜΙΑ Η ΛΕΓΟΥΣΑ, ΕΙ ΕΝ τῷ ξηρῷ ξύλῳ τοιαῦτα τετόλμηνται. υϟα.

Κἂν ξύλῳ ἔχε τῷ ξηρῷ, κἂν τῷ ὑγρῷ τῷ ξύλῳ,
Δύναμις ἔστιν ἡ αὐτὴ τοῦ λόγου μοι, καὶ μάθε.
Ὁ μὲν Χριστὸς περὶ αὐτοῦ λέγων ἐν εὐαγγελίοις,
Ξύλον αὐτὸν ὠνόμασεν ὑγρὸν, οὕτω πως λέγων·
Εἰ ἐν τῷ ξύλῳ τῷ ὑγρῷ ἐτόλμησαν τοιαῦτα,
Τί ἂν οὐχὶ ποιήσουσιν ἐν τῷ ξηρῷ τῷ ξύλῳ;
Κἀκεῖνος ξύλον μὲν ὑγρὸν αὐτὸν κατονομάζει,
Οἷα θεὸν, καὶ εἰσαεὶ ζῶντα, καὶ πεφυκότα.
Τὸ δὲ θνητὸν ἅπαν, ξηρὸν, καὶ παραρρέον ξύλον.
Κἂν ἐπ' ἐμοῦ δὲ εἴπωμεν ἐν τῷ ὑγρῷ τῷ ξύλῳ,
Εἰ ἐν ἐμοὶ τῷ δυνατῷ καὶ πολυγνώστῳ, νόει.
Ξηρὸν δὲ ξύλον νόησον, τοὺς ἀσθενεῖς μοι τότε,
Κἂν εἰ ἐν τῷ ξηρῷ ξύλῳ κεῖται, τολμᾷ τοιαῦτα.
Καὶ τὸ ξηρὸν τὸ ξύλον δὲ ἀντὶ ἡμῶν νοεῖται,
Καὶ οὕτως οὐ λυμαίνεται τὸ τῆς γραφῆς οὐδόλως.
Δηλοῖ γὰρ ᾧ οὐ πρόσεστιν ἰκμὰς αἰτιαμάτων,
Ἤγουν τυχοῦσα ἀφορμὴ εἰς τὸ ληρεῖν τοιαῦτα,
Ξύλοις τί δράσει τοῖς ὑγροῖς, οἷς ἀφορμῶν ἰκμάδες.
Ἐν τούτῳ δὲ πεπλήρωκα, καὶ ὅπερ ἠθελόμην,
Νοήμασι χρησάμενος δεινῷ παιανικῶς,
Τοὺς δικαστὰς ὑπὲρ αὐτῶν πεποιηκὼς σκοπεῖσθαι,
Ὥσπερ εἰ ἐδικάζοντο αὐτοὶ ἠδικημένοι.
Καὶ μὴ δοκεῖν ἀλλότριον τὴν δίκην πεφυκέναι,
Εἰς τιμωρίαν σπεύδειν τε τοῦ κατ' ἐμοῦ ληροῦντος,
Καὶ ἐπιτρέχειν πρὸς αὐτὸ πλέον ἐμοῦ μυρίως.

ΛΕΞΙΣ ΙΣΤΟΡΙΩΔΗΣ, ΤΙΣ Ο ΣΕΙΡΟΜΑΣΤΗΣ κυρίως. υϟβ.

Πολλοὶ μὲν τὸ ἀκόντιον καλοῦσι σειρομάστην,
Ὥσπερ κἂν τῇ τοῦ Φινεὲς νοεῖται ἱστορίᾳ,
Ἐν ᾗ Ζαμβρὴν ἀπέκτεινεν, ἐν τούτῳ καὶ τὴν Χάσβην.
Κυρίως δὲ σιδήρεον τῶν τελωνῶν ὑπάρχει,
Ὡς μέγας ὀβελίσκος τις, ᾧ πλήττοντες τοὺς σάκκους,
Τὰ κλεπτοτελωνούμενα νοοῦσι καὶ κρατοῦσιν.
Ἔγνως λοιπὸν καὶ τίς ἐστι κυρίως σειρομάστης.
Τοῦ Φινεὲς δὲ κεῖταί σοι καλῶς ἡ ἱστορία,
Ἐν τόπῳ τριακοσιοστῷ ἐνενηκοστοπρώτῳ.

ΠΕΡΙ ΟΛΟΦΥΡΣΕΩΣ, ΚΑΙ ΟΛΟΛΥΓΜΟΥ, τίνι διαφέρουσιν. υϟγ.

Ὀλοφυρμὸς, ὁ θρῆνος μὲν· ὀλολυγμὸς, εὐχὴ δέ,
Ὡς Εὐριπίδης, Ὅμηρος, καὶ ἕτεροι μυρίοι
Διδοῦσι παραδείγματα μυρία μοι πρὸς τοῦτο.
Ἑβδομηκονταδύο δὲ ἑρμηνευταὶ Ἑβραίων,
Ἐκ λήθης οἶμαι λέξασιν, ὀλολυζέτω πίτυς.
Ἀντὶ τοῦ ὀλοφυρέσθω, ἐκράτησεν ὁ λόγος,
Καὶ δόγμα γέγονε κοινὸν, κανών τε πεπηγμένος,
Ἀντὶ τοῦ ὀλοφύρεσθαι, τὸ ὀλολύζειν λέγειν.
Χάρις πολλὴ δὲ τῷ θεῷ, ὅτι οὐχ εὗρον οὗτοι,
Εἴτε Ἀθανασίου μὲν, εἴτε τινὸς ἑτέρου,
Τὴν πρὸς τὸν Ἰουλιανὸν ἐπιστολὴν ἐκείνην,
Ἐν ᾗ τὸ πρώπτον ἔγραψεν ἀντὶ ἀφανεστάτου,

Ἀντὶ

Vulpi autem ridenti leo respondit:
Non murem timeo, sed motum exhorreo.

PAROEMIA QVAE DICIT, SI in sicco ligno talia ausi sunt. 491.

Siue in sicco habeat ligno, siue in humido ligno,
Vis eadem orationis est mihi, & disce.
Christus quidem de se dicens in euangelijs,
Lignum seipsum nominauit humidum, sic sanè dicens:
Si in ligno humido ausi sunt talia,
Quid sanè non facient in sicco ligno?
Et ille lignum quidem humidum se denominat,
Quippe Deum, & semper uiuentem, atq; existentem.
Mortale autem omne, siccum, & caducum lignum.
Et si de me uerò diximus in humido ligno,
Vel in me ualente, atq; multiscio, cogita.
Siccum autem lignum intelligito, debiles mihi tunc:
Etiam si in sicco ligno iacet, audet talia.
Et siccum lignum autem pro nobis intelligitur.
Et sic non corrumpitur quicquam scripturæ omnino.
Indicat enim cui non adest humor causarum,
Videlicet existens occasio ad nugandum talia,
Lignis quid faciet humidis, quibus occasionũ humores.
In hoc autem impleui & id quod uolui,
Sensu usus graui pæanicè,
Iudices super his qui fecerim considerare,
Ac si iudicarentur ipsi iniuria affecti:
Et non uideretur aliena causa esse,
In uindictamq; festinare eius qui cõtra me nugatus est,
Et adcurrere ad illud, plus me millies.

DICTIO HISTORICA, QVIS Setromastes propriè. 492.

Multi iaculum uocant Setromasten,
Quemadmodũ & in Phinees intelligitur historia,
Quo Zambrem occidit, & quo Chasbem.
Propriè autem ferrum publicanorum est,
Velut magnũ ueru quoddam, quo percutientes saccos,
Quæ celantur uectigalia, deprehendunt atq; retinent.
Nouisti deinceps & quis est propriè Setromastes.
Phinees autem posita est tibi probè historia,
In loco trecentesimo nonagesimo primo.

DE OLOPHYRSI ATQVE OLOlygmo, quo differant. 493.

Olophyrmos, lamẽtatio quidẽ: ololygmos aũt, oratio:
Vt Euripides, Homerus, atq; alij multi
Dant exempla multa mihi ad hoc.
Septuaginta duo autem interpretes Hebræorum,
Ex obliuione puto dixerunt, ololyzeto pinus,
Pro olophyrestæ. obtinuit oratio,
Et decretum factum est commune, regulaq; fixa,
Pro olophyrestæ illud ololyzein dicere.
Gratia autem multa deo, quoniam non inuenerũt isti,
Siue Athanasij quidem, siue cuiusdam alterius,
Ad Iulianum epistolam illam,
In qua illud prupton scripsit pro obscurissimo:

Pro

Ἀντὶ τοῦ φροῦδον, γεγραφὼς τὸ πρόυπτον, ὡς νομίζω,
Ἐκ λήθης πάντως δὲ δοκῶ, διὸ καὶ σύρει τοῦτον,
Ἐκεῖνος ὁ Κασσίταυρος, καὶ γράφει τούτῳ τάδε·
Χάρις θεοῖς, κωλύουσι σὲ φίλον μοι γενέσθαι,
Τοιοῦτον ἀμαθέστατον, ὃς γράφεις μοι τὸ πρόυπτον,
Ἀντὶ τοῦ ἀφανέστατον. ποῦ τοῦτο που ἐφεῦρες;
Ὡς οὖν ἐνταῦθα γέγονεν ἡ λήθη τῷ ἁγίῳ,
Καὶ ἀντὶ φρούδου γέγραφε τὸ πρόυπτον, ὡς νομίζω,
Καὶ ἄλλα δὲ πολλά, τίς ἂν εἴποι τὰ πάντα;
Οὕτως ἀντ' ὀλοφύρσεως, ὀλολυγμὸς ἐτέθη.
Μετάθεσις δ' οὐ γίνεται νόμου τοῖς ἀμαθέσιν,
Ὀλολυγμὸν δὲ λέγουσι, νοοῦσι τε τὸν θρῆνον.
Χάρις μεγίστη δὲ θεῷ, ὅτι οὐχ εὗρον οὗτοι
Καὶ πρόυπτον, ὅπερ ἔφημεν, τὸ ἀφανὲς ἐκ λήθης.
Καὶ τοῦτο γὰρ ἂν πάγιον ἐδέξατο κανόνα,
Πρόυπτον κατονομάζεσθαι τὸ ἀφανὲς τοῖς πᾶσι.
Πᾶς δὲ κανόνων ἐραστὴς, καὶ τέχνης ζυγοστάτης,
Μάτην βαναύσοις ἀκοαῖς ἂν λέγων τὰ τοιαῦτα.

ΠΕΡΙ ΙΟΥΛΟΥ, ΚΑΙ ΠΟΣΑ ΣΗΜΑΙ-
νει. καὶ περὶ οὔλου. υϙδ.

Ἴουλος ἐστὶ μὲν ἰχθὺς, καὶ σκώληξ μυριόπους,
Καὶ ἡ ἐξάνθησις τριχῶν αὐτῶν τῶν τοῦ γενείου.
Καὶ ἴουλος ὁ ὕμνος μὲν, πλὴν θηλυκῇ τῇ κλήσει,
Ὡς ἐν Ἑρμῇ διδάσκει μοι καλῶς Ἐρατοσθένης·
» Ἡ χερνῆτις ἔριθος ἐφ' ὑψηλοῦ πυλεῶνος,
» Δινεῦσα στείχουσα, καλὰς ἤειδεν ἰούλους.
Ταῦτα περὶ ἰούλου μέν. ἓξ δὲ δηλοῖ τὸ οὖλον,
Τὸ ὑγιὲς, ἀνδρεῖον, ὀλέθριον, σγουρόν τε.
Καὶ σὺν αὐτοῖς τὸ μαλακὸν, καὶ στόματος τὸ μέρος.
Αὐτὸς τὰ δύο ταῦτα δὲ τοῖς ἄλλοις προσεθέμην,
Καὶ χρήσεις τούτων δέδωκα Ὁμήρου καὶ Αἰσχύλου.
Οἱ παλαιοὶ γὰρ ἔλεγον τὰ τέσσαρα καὶ μόνα.

ΠΑΡΟΙΜΙΑ Η ΛΕΓΟΥΣΑ, ΠΑΡΕΜ-
φερὴς φυτῶν ἔαρι, ὁποῖον ὅμηρος εἰκά-
ζει τὸν εὔφορβον.
υϙε.

Εὔφορβος ὡραιότατος ἦν τις τοῦ Τρώων γένους,
Υἱὸς Πάνθου καὶ Φροντίδος, ὡς ὅμηρός μοι λέγει,
Ὀρφεὺς δὲ Βουκολίωνος καὶ τῆς Ἀβαρβαρέης.
Ὑπὸ τοῦ Μενελάου δὲ τούτου ἀνῃρημένου,
Κατ' ἔπος ταῦτα ὅμηρος περὶ αὐτοῦ μοι λέγει·
» Ὡς δ' ὅτε τις τρέφει ἔρνος ἀνὴρ ἐριθηλὲς ἐλαίης
» Χώρῳ ἐν οἰοπόλῳ, ὅθ' ἅλις ἀναβέβρυχεν ὕδωρ,
» Καλὸν τηλεθάον, τὸ δέ τε πνοιαὶ δονέουσι
» Παντοίων ἀνέμων, καί τε βρύει ἄνθεϊ λευκῷ.
» Ἐλθὼν δ' ἐξαπίνης ἄνεμος σὺν λαίλαπι πολλῇ,
» Βόθρου τ' ἐξέστρεψε, καὶ ἐξετάνυσσ' ἐπὶ γαίῃ,
» Τοῖον Πάνθου υἱὸν ἐϋμμελίην Εὔφορβον
» Ἀτρείδης Μενέλαος, ἐπεὶ κτάνε, τεύχε' ἐσύλα.

ΛΕΞΙΣ ΙΣΤΟΡΙΩΔΗΣ, Η ΛΕΓΟΥ-
σα, κώμους ὑμεναίων ἄδειν ἐδό-
κουν. υϙϛ.

Κῶμος καὶ πότος, μετ' ᾠδῶν συμπόσια καὶ τέρψεις,
Ὑμέναιος, ὁ γάμος δὲ μᾶλλον οἱ ὕμνοι τούτου.
Ὑμέναιος δὲ λέγεται, ὡς οἱ ἐτυμολόγοι,

ἢ ἐκ

Pro phrudon cũ scripsisset pruptõ, ut arbitror, (rat illũ
Ex obliuione omnino aũt opinor. quapropter et uitupe-
Ille Caßitaurus, et scribit huic hæc:
Gratia dijs, prohibentibus te amicum mihi esse,
Talem indoctißimum, qui scribis mihi prupton,
Pro obscurißimo. ubi hoc usquam inuenisti?
Vt igitur obliuio hic fuit sancto;
Et pro phrudo scripsit prupton, ut opinor,
Et alia uerò multa. quis diceret omnia?
Sic pro olophyrsi, ololygmos positus est.
Mutatio autem non fit legis ab indoctis.
Ololygmon autem dicunt, intelliguntq; lamentationem.
Gratia autem maxima deo, quòd non inuenerunt isti,
Et prupton, ut diximus, obscurum ex obliuione.
Nam et hoc fixam accepisset regulam,
Prupton dici quod obscurum est omnibus.
Omnis autem regularum amator, et artis præses,
Temerè sordidis auditionibus diceret huiusmodi.

DE IVLO, QVOTQVE SIGNIFI-
cet. & de Vlo. 494.

Iulos est quidem piscis, & uermis multipes,
Et flauicies pilorum qui sunt menti.
Et iulos hymnus quidẽ, uerùm fœminina appellationẽ,
Sicut in Mercurio docet me probè Eratosthenes,
Netrix lanam tractans in alto uestibulo; «
Dandætis stans, pulchras cecinit cantilenas. «
Hæc de iulo quidem. Sex significat autem ulon,
Sanum, insomnem, perniciosum, sguronq;,
Et cum ipsis mollem, & oris partem,
Ego hæc duo autem alijs apposui,
Et usus horum tradidi, Homeri atq; Aeschyli:
Antiqui enim dixerunt quatuor & sola.

PAROEMIA QVAE DICIT, SI-
milis plantarum in uere. & qualiter
Homerus fingit Euphorbum.
495.

Euphorbus formosißimus erat quidã Troianus gene-(re,
Filius Panthi atq; Phrontidis sicut Homerus mihi di-(cit.
Orpheus autem, Bucolionis atq; Abarbareæ.
A Menelao autem hoc interfecto,
Ad uerbum hæc Homerus de eo mihi dicit:
Sicut quando aũt quis nutrit ramũ uir uirescentẽ oliuæ, «
Regione in solitaria, ubi satis scaturiuit aqua, «
Bona atq; uuida, hunc autem flatus agitant «
Diuersorum uentorum, atq; grauescit flore albo: «
Veniens autem repente uentus cum procella multa, «
Funditusq; euertit, atq; extendit in terra: «
Talem utiq; Panthi filium bellicosum Euphorbum, «
Atrides Menelaus postquàm occidit, armis spoliauit. «

DICTIO HISTORICA, QVAE EST,
Comos Hymenæorum canere uideban-
tur. 496.

Comus & potus, cũ cãtibus cõuiuia & oblectamẽta,
Hymenæus, nuptiæq;, magis autem hymni earum.
Hymenæus autem dicitur, sicut Etymologi,

Vel

ἢ ἐκ τῆς διαρρήξεως παρθενικοῦ ὑμένος,
ἢ ὅτι ὕμνος νέος τις. ψευδῆ δὲ καὶ τὰ δύο.
Ὁ χηρικὸς οὐκ ἔχει γὰρ διάρρηξιν ὑμένος,
Λοιπὸν οὐδ' ὑμέναιος τυγχάνει κατὰ τούτους.
Πάλιν, εἰ ὕμνος νέος δὲ ὑπῆρχεν, ὡς φασί μοι,
τὴν ε †Τὴν αι ψιλὴν ἂν ἔγραφες, οὐ μὴν διὰ διφθόγγου.
Ψευδῆ ταῦτα καθέστηκε τὰ δύο, ἃ νῦν εἶπον.
Ἄλλοι κρειττόνως δέ φασι, καὶ τοῦτο τηρητέον,
Παρὰ τὸ ἅμα ναίειν τε νυμφίον καὶ τὴν νύμφην.
Ἀφ' ἱστορίας ἕτεροι διδοῦσι δὲ τοὺς λόγους.
Οἱ μὲν Ἀργεῖον λέγοντες Ὑμέναιον τυγχάνειν,
Παῖδα τῆς Τερψιχόρης δὲ παστοῦ ἠφανισμένον.
Οἱ δ' Ἀττικὸν Ὑμέναιον φασίν, οὐχὶ Ἀργεῖον,
Εὑρεῖν παρθένους δὲ τινὰς λῃσταῖς ἀφηρπαγμένας,
Οὕσπερ ἐν γάμοις ἔπεισε νομίμοις ἁρμοσθῆναι.
Ἐκ τούτου δ' οἱ Ὑμέναιοι τῷ γένει τῶν Ἑλλήνων,
Εἰώθασιν ἐπᾴδεσθαι τοῖς χρόνοις τοῖς τῶν γάμων.
Τοῦ μὲν ἐξαπευχόμενοι ἀφάνισιν παστάδος,
Τὴν δ' Ἀττικοῦ συχόμενοι ἔννομον συζυγίαν.
Ταῦτα ἐποίουν Ἕλληνες τοῖς χρόνοις τοῖς τῶν γάμων,
Καλοῦντες Ὑμέναιον τὸν Ἀττικὸν ἐκεῖνον,
Καὶ γάμον νόμιμον αὐτοῖς, ὃν ἔπραξεν ἐκεῖνος.
Ὡς οὖν τοῦτον οἱ Ἕλληνες καλοῦσιν ἐν τοῖς γάμοις,
Καλεῖ καὶ τὸν Ταλάσιον τὸ γένος τῶν Λατίνων.
Ἔχεις τὸ χρέος ἅπαν σοι ἀποφληθὲν τελείως,
Πάσας τὰς τῶν πινάκων γὰρ εἴπομεν ἱστορίας.
Εἰ καὶ τῷ φόβῳ περισσὰς στενῶς συνεγραψάμην,
Μήπως οὐχὶ χωρήσωσι τῇ βίβλῳ συγκλεισθῆναι.
Ἐπεὶ δὲ ταύτας ἔγραψα, καὶ τόπος ἐστὶ χάρτου,
Δέον τοὺς εὐεργέτας δὲ ἀναστηλῶσαι ἐν λόγοις,
Καὶ πάντας ὅπως δή ποτε λυσιτελεῖς φανέντας,
Φέρε ὡς ἐπὶ κύρβεων, εἴτε τινῶν ἀξόνων,
Καὶ γένος τὸ Ὁμήρειον ἀναστηλώσω τῇδε.
Πλὴν δὲ πάνυ συντάξας οὕνεκα μόνου τούτου,
Τοῦ γνῶναί σε, τίς σύζυγος Ὁμήρου τε, καὶ παῖδες.
Τῇ τῆς Αὐγούστης βίβλῳ γὰρ τἄλλα μοι προεγράφη,
Ὧνπερ τὰ καιριώτερα καὶ τῇδε παρεγγράψω.
Ὅμηρος ὁ πάνσοφος, ἡ θάλασσα τῶν λόγων,
Πλὴν γέμουσα τοῦ νέκταρος, οὐχ ἁλμυρῶν ὑδάτων,
Ἑπτὰ πατρίδων λέγεται τυγχάνειν ἀμφιβόλων.
Ἑπτὰ πατέρων γέννημα, καὶ τούτων ἀμφιβόλων.
Σὺ δὲ Σμυρναῖον γίνωσκε τὸν Ὅμηρον ὑπάρχειν,
κριθηΐδος Υἱὸν δὲ δὴ τοῦ Μέλητος ὄντα, καὶ †Κριθηΐδος.
Ἐῶ τὰ μυθωδέστερα γένους τοῦ τούτου λέγειν.
Διδάσκαλον Ὁμήρου δὲ τὸν Πορναπίδην νόει.
Σύζυγος ἦν Ὁμήρου δέ, τὴν κλῆσιν Εὐρυδίκη,
Γνώστορος εἴτε Πάστορος θυγάτηρ, τοῦ Κυμαίου.
Σέρφων καὶ Θεόλαος υἱοὶ δὲ τοῦ Ὁμήρου,
Θυγάτηρ Ἀρσιφόνη δέ, ἣν ἔγημε Στασῖνος,
Στασῖνος ὁ τὰ Κύπρια συγγράμματα ποιήσας,
Ἅπερ οἱ πλεῖστοι λέγουσιν Ὁμήρου πεφυκέναι,
Εἰς προῖκα δὲ σὺν χρήμασι δοθῆναι τῷ Στασίνῳ.
Ἀρκτῖνος ὁ Μιλήσιος ἦν μαθητὴς Ὁμήρου,
urnam & lagenam Καὶ δοῦλος δὲ τῷ ποιητῇ κλῆσιν ὑπῆρχε Βύκκων,
Ὃν Βίκωνα καὶ Φλάσκωνα παίζων ὁ Τζέτζης λέγει.

Βιβλία

Vel ex ruptione uirgineæ membranæ,
Vel quòd hymnus nouus quidam. falsa autem ambo.
Vidualis enim non habet fractionem membranæ,
Igitur neq; Hymenæus est, secundum hos.
Rursus, si hymnus esset nouus fuit, ut dicũt mihi, (gum.
Syllabã æ tenuẽ utiq; scriberes, haud uerò per diphthon
Falsa igitur hæc sunt duo, quæ nunc dixi.
Alij uerò melius dicunt, & hoc notandum:
Eo quòd unà maneant sponsus atq; sponsa.
Ex historia uerò alij dant rationes,
Illi quidem Argiuum dicentes Hymenæum fuisse,
Filium Terpsichoræ autem, in thalamo sublatum.
Alij uerò Atticum Hymenæum dicunt, non Argiuum,
Inuenisse autem uirgines quasdam à latronibus raptas,
Quas nuptijs persuasit legitimis coaptari.
Atq; inde Hymenæi à gente Græcorum,
Consueuerunt accini temporibus nuptiarum,
Illum quidem precati obscuritatem thalami,
Atticum uerò obsecrantes legale matrimonium.
Hæc agebant Græci temporibus nuptiarum,
Vocantes Hymenæum Atticum illum,
Et nuptias legales, ipsis quas fecit ille.
Sicut ergo hunc Græci uocant in nuptijs,
Ita uocat & Talasium gens Latinorum.
Habes debitum omne tibi persolutum perfectè,
Omnes enim tabularum diximus historias.
Etsi timore multas angustè conscripsi,
Ne fortè non cederent in libro concludi.
Quoniam autem has scripsi, & locus est papyri,
Decet autem munificos statuis donare in orationibus,
Et omnes quocunq; modo utiles uisos:
Age uelut in tabellis atq; asserulis,
Etiam genus Homericum celebrabo hic,
Sed omnino breuiter, propter hoc solum,
Vt cognoscas tu, quæ uxor Homeri, atq; filij.
In Augustæ enim libro & alia à me præscripta sunt,
Quibus accommodatiora etiam hic adscribam.
Homerus ille sapientissimus, mare orationum,
Verum repletum nectare, non salsis aquis,
Septem patriarum dicitur esse dubiarum,
Septem parentum germen, atq; eorundem dubiorum.
Tu autem Smyrnæum scito Homerum fuisse,
Filium autem sanè Meletis existentem, & Critheidis.
Prætermitto fabulosiora generis huius dicere.
Præceptorem Homeri autem Pornapidem scito,
Coniunx autem Homeri erat nomine Eurydice,
Gnostoris, siue Pastoris filia Cumani.
Serphon autem & Theolaus filij Homeri,
Filia uerò Arsephone, quam duxit Stasinus,
Stasinus, qui Cypria uolumina conscripsit,
Quæ quidem plerią; dicunt Homeri fuisse,
In dotem autem cum pecunijs data esse Stasino.
Arctinus Milesius erat discipulus Homeri.
Et uerò seruus poetæ nomine fuit Byccon,
Quem † Biconem & Phlasconẽ ludens Tzetzes uocat.

Libri

Βιβλία τοῦ Ὁμήρου δὲ τρία εἰσὶ καὶ δέκα.
Ὁ χρόνος τούτου σύγχρονος ἦν ἐκστρατείαις δύο,
Θηβαϊκῇ καὶ Τρωϊκῇ, κατὰ πολλοὺς ἑτέρους.
Ὁ δ' ἀπολλόδωρος αὐτὸν ὁ χρονογράφος λέγει
Τελεῖν μετ' ὀγδοήκοντα ἔτη τῆς Τρώων μάχης.
Ἡσίοδος δ' ἤκμαζεν, ὡς εὗρον οὖν ἑτέροις,
Κατὰ τὴν ἑνδεκάτην μὲν αὐτὴν ὀλυμπιάδα.
Τοιάδε τῷ Ὁμήρῳ δ' ἡ τελευτὴ συνέβη.
Ἦν προχρησθὲν θανεῖν αὐτόν, ὅτ' ἂν ἠρωτημένος,
Οὐ δυνηθῇ τὸ αἴνιγμα ἐκεῖνο ἐπιλῦσαι.
Πένης τελῶν δ' ὁ ἀνήρ, καί γε τυφλὸς ἐκ γήρως,
Τὰ μυθικὰ ληρήματα τίς γὰρ φρονῶν ἐγγράφει;
Ἁπανταχοῦ διήρχετο τὰς χώρας τῆς Ἑλλάδος,
Λέγων αὐτοῦ ποιήματα, δεχόμενος ἐντίμως.
Εἰς δ' ἀρκαδίαν ξενωθεὶς ἐπὶ τοῦ † κρεωφύλου,
Περιπατεῖν ὤρχετο † ἐπὶ τὴν παραλίαν. κρεωφύλου πορί
Ὡς δ' εἶπεν, ἄνδρες ἁλιεῖς ἀρκάδες, ἔχομέν τι;
Οἱ δ' ἀπεκρίθησαν αὐτῷ, περὶ φθειρῶν λαλοῦντες,
Ὡς, οὓς εἷλον οὐκ ἔχουσιν, ἔχουσι δ' οὓς οὐχ εἷλον,
Ὑπέστρεψε λυπούμενος, ὡς μὴ νοήσας τοῦτο.
Πηλοῦ δ' ὄντος ὠλίσθησε, καὶ κρημνὸς εἰς πέτραν,
Κλᾶται πλευρὰν τὴν δεξιάν, καὶ τελευτᾷ τριταῖος.
Ἔχεις στενῶς τὴν θάλασσαν τοῦ νέκταρος ἐνθάδε,
Τὸν ἑλικῶνα τὸν σοφὸν μᾶλλον, αὐτάς τε τὰς μούσας,
Αὐτὸν αὐτὸν ἀπόλλωνα τὸν μουσηγέτην πλέον,
Τὸν ὑπὲρ πάντας ἅπαντα, τὸν ὅμηρον τὸν μέγαν,
Ἐκ τίνων ἔβλαστε, καὶ τίς, καὶ τίνας ἐκλοχεύει.
Δοῦλον, διδάσκαλον αὐτοῦ, τὸν μαθητήν τε τούτου,
Τὸν χρόνον, καὶ τὰς βίβλους δέ, ποῦ τε καὶ πῶς ἐνθνήσκει.
Λοιπόν, τὰ τούτου παύσωμεν, τοῦτον σφραγῖδα θέντες,
Σφραγῖδα καὶ συμπέρασμα ταύτης ἡμῶν τῆς βίβλου.

ΤΕΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ ΙΣΤΟΡΙΚΗΣ ἸΩάννου τοῦ τζέτζου, τῆς διὰ στίχων πολιτικῶν, ἄλφα δὲ καλουμένης, ὧν στίχων πολιτικῶν τὸ ποσόν, μυριὰς μία, καὶ δισχίλιοι ἑπτακόσιοι πεντήκοντα ἐννέα.

Libri autem Homeri tres sunt & decem.
Aetas huius cõtemporanea fuit expeditionibus duabus,
Thebaicæ atq; Troianæ, iuxta multos alios.
Apollodorus autem ipsum, temporum scriptor, dicit
Fuisse post octoginta annos Troianorum pugnæ.
Hesiodus autem floruit, ut inueni in alijs,
Circa undecimam quidem ipsam olympiadem.
Talis autem Homero finis obtigit.
Erat oraculo prædictũ, illũ moriturũ, cũ percunctatus,
Non posset ænigma illud soluere.
Pauper autem existens uir, & cæcus præ senectute,
Fabulosas enim nugas quis sapiens scribat?
Quocunq; peragrabat regiones Græciæ,
Recitans sua poëmata, exceptusq; magnificè.
In Arcadia autem hospitatus apud Creophylum,
Deambulaturus uenit ad maris littus.
Vt aũt dixit, uiri piscatores Arcades, habemus'ne quid-(piam?
Illi uerò responderũt ipsi, de pediculis loquentes: (perũt:
Quòd quos cepissent, nõ haberent, habẽt aũt quos nõ ce
Reuersus est tristis, ut qui non intellexisset hoc.
Luto aũt ibi existente lapsus est, atq; illisus ad petram,
Frangit costam dextram, & moritur die tertio.
Habes strictim ipsum mare nectaris hic,
Heliconem sapientem potius, ipsasq; Musas,
Imò ipsum Apollinem Musarum præsidem potius,
Illum super omnes omnia, Homerum magnum,
Ex quibus ortus est, & quis, & quos generat,
Seruum, præceptorem ipsius, discipulumq; huius,
Aetatem atq; libros, ubi & quomodo mortuus est. (to,
Cæterũ quæ ad hũc pertinent finiamus, hoc sigillo posi
Sigillo atq; conclusione huius nostri libri.

FINIS HISTORICI LIBRI IOANnis Tzetzæ, qui constat uersibus Politicis, Alpha autem uocati: quorum uersuum politicorum summa, myrias una, & bis mille, septingenti quinquaginta nouem.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΙΩΑΝΝΟΥ ΤΟΥ ΤΖΕΤΖΟΥ ΣΤΙχοι ἰαμβικοί.

Η ΒΙΒΛΟΣ ΑΛΦΑ ΤΖΕΤΖΙκῶν πονημάτων.

Μοῦσα μέτρα φέρουσα τῆς ἀγυρτίδος,
Ἣ τὴν ποδῶν σύρρυθμον οὐ τηρεῖ βάσιν,
Πάσας δὲ μισεῖ διχρόνους καὶ τριχρόνους.
Κανὼν δὲ τέχνης οὐδαμῶς αὐτῇ φίλος.
Καὶ τί γὰρ ἄν τις τεχνικῷ γράφοι μέτρῳ,
Πόδας τε τηρῇ πανταχοῦ, καὶ διχρόνους,
Καὶ πάντα λεπτῶς ὡς χρεὼν ἀποξέοι,
Ἴσων λογουμένων τεχνικῶν καὶ βαρβάρων;
Μᾶλλον δέ, πολλοῦ βαρβάρου τιμωμένου,

EIVSDEM IOANNIS TZETZAE VERSVS iambici.

LIBER ALPHA TZETZICOrum laborum.

MVSAE metra ferens circulatricis,
Quæ pedum concinnum non seruat gressum;
Omnes autem odit dichronos, aut trichronos,
Normaq; artis nequaquam illi amica.
Et quid enim quispiam artificioso scriberet metro,
Pedes autem seruaret ubiq;, & bitemporeos,
Et omnia subtiliter, ut opus est, limaret,
Cum æquo in honore sint, artificiosa atq; barbara?
Præcipuè aũt, cum quæ multũ barbara sunt, æstimẽtur,

Videtur hoc esse uelut auctarium libri Alpha dicti, quanquam neque sic respondet uersuum numerus.

κρατημούνων

Καὶ τῶν ἀτέχνων ὡς σοφῶν ἐπιστατούντων.
Καὶ ταῦτα ποίοις; τοῖς δοκοῦσι πανσόφοις.
Οὕτω τὸ καλὸν ἐξεπέπτατο τοῦ βίου,
Οὕτω κατεκράτησεν ἡ χυδαιότης.
Ἀλλ' ἐκδιδακτέον με τοῖς φυτοσπόροις,
Καὶ μᾶλλον αὐτῶν οἷς φιλόστοργος φύσις,
Ἣν νῦν ἀγωγὴν ἐκδιδάσκειν χρὴ τέκνα,
Ὡς εὐροοῦσι τῇ φορᾷ τῇ τοῦ βίου,
Τερπνήν, πλατεῖαν, εὐχερῆ, τὴν σύντομον
Ὁδὸν τραπέντες, καὶ τυφλοῖς ἐγνωσμένην.
Μὴ τὴν μακρὰν πῶς καὶ στενὴν ὡδευκότες,
Πόνους μόνον λάβωσι τῶν ἀνηνύτων.

Argumentum esse hoc unde tur subsequentis orationis, uersibus describere iambicis in qua mores hominum deplorat, atque uituperat elegantissime.

Τὸ εἶδος τοῦ λόγου συμβουλευτικόν. ἡ ἔννοια ἰδία τοῦ τῆς βραχύτητος. εἰ γὰρ καὶ φησὶν ὁ ῥήτωρ, οὕτως ἀνάγειν τοὺς παῖδας, σχήματι μόνον φησί. βούλεται γὰρ πᾶν τοὐναντίον ἐν ταῖς ὑποφοραῖς, ὑπερορίας ἀξίους δεικνὺς τοὺς τοιούτους φαύλους, καὶ μακαρίζων τὸν Φίλιππον πάντας πονηροὺς καὶ μοιχοὺς εἰς πονηρόπολιν συνοικίσαντα, καὶ μοιχόπολιν, ἣ πορνεία καλεῖται. ταῦτα μὲν οὕτως. ἡ δὲ στάσις πραγματική, ἐσχηματισμένως μελετηθεῖσα κατὰ τὸ πλάγιον τοῖς ἐξ αὐτῆς κεφαλαίοις. καὶ ὡς μὲν οἰκεῖα ὁ ῥήτωρ εἰσάγει, εἰ καὶ μόνον δοκήσει τὸ συμφέρον, τὸ δυνατόν, καὶ τὸ ἐκβησόμενον. ἐν δὲ ταῖς ὑποφοραῖς τοῦ ἀντιδίκου λέγοντος ἄνομον, ἄδικον, ἄδοξον τοῦτο, αὐτὸς κατασκευάζων δῆθεν ἔννομον, δίκαιον τοῦτο καὶ ἔνδοξον, ἀσθενέστερα ἑκὼν τὰ οἰκεῖα κεφάλαια τοῦ ἀντιδίκου εἰσάγει. τοῦτο γὰρ ἀρετὴ τῶν ἐσχηματισμένων ἐστί. τοῖς ἀσχηματίστοις δὲ ἀρετὴ τοὐναντίον. ἔγνως τὸ εἶδος, τὴν ἰδέαν, τὴν στάσιν, καὶ ὅτι τοῖς ἓξ κεφαλαίοις ἐμελετήθη, τοῦ Δημοσθένους πολλάκις μόνῳ τῷ συμφέροντι μελετήσαντος. ἄκουε λοιπὸν καὶ τὰ τοῦ λόγου ὀκτὼ μέρη· ἡ ἔννοια, καθαρά, καὶ ἡ μέθοδος. ἀπὸ γὰρ αὐτοῦ τοῦ πράγματος ἄρχεται, καὶ ἀφηγηματικῶς. ἡ λέξις ὁμοίως, σχήματά τε καὶ κῶλα τὰ λοιπὰ τρία, ἃ καὶ πάρεργα εἰσί, ζήλῳ δὲ ποιητῶν τίθενται, ἀνάπαυσις, βάσις, καὶ ῥυθμός. ταῦτα πάντα συνόλως εἰπεῖν, καθαρά εἰσιν. ὅπῃ δὲ τινά, καὶ ἑτέρων ἰδεῶν.

ΠΑΙΔΩΝ ΑΓΩΓΗ ΣΥΝΤΕΛΗΣ τῷ νῦν βίῳ.

Σύμπας πατὴρ ἄκουε τῶν Τζέτζου λόγων,
Ὅπως χρεὼν σε νῦν διδάσκειν τὰ τέκνα,
Καὶ μητέρες πᾶσαι δὲ σὺν τοῖς πατράσιν,
Ἀκουέτωσαν τῶν ἐμῶν διδαγμάτων.
Οἱ μὲν παλαιοὶ τὰς βαναύσους, καὶ λόγων
Τέχνας ἐφεῦρον, πρὸς τὸ χρήσιμον βίου.
Εἰσὶ γὰρ εἰσίν, ὡς ὁ Κροῖσος πρὶν ἔφη,
Μαιεύτριαι βίου τε, καὶ καλῶν βρύσεις,
Ἀτεχνίας δῆλον δὲ πᾶν τοὐναντίον.
Ἐπεὶ δὲ τοῦτο τοῖς βαναύσοις καὶ μόνοις,
Μένει παγιόν, καὶ κρατεῖ τὰ τῶν νόμων,
Καὶ μέχρις αὐτῶν τῶν τεχνῶν τῶν ἐσχάτων,
Εἴ τις παρεκπταίσειεν εἰς βραχὺ μέρος,
Σκυτεύς, ταριχεύς, δυσγενὴς ἐργάτης,
Καὶ κοπραγωγῶν τῶν δυσόδμων ἐργάτης,

Τωθάζεται

Et incondita uelut sapientißima dominentur?
Et hæc quibus? his qui creduntur sapientißimi.
Sic quod honestum est, euolauit è uita:
Sic ubiq; præualuit uilis inscitia.
Sed docendi à me sunt parentes,
Et præcipuè quibuscunq; eorum amica est natura,
Quem nunc modum edocere oporteat liberos,
Vt probè fluant delatione uitæ,
Iucundam, latam, facilem, breuem
Viam arripientes, & cæcis cognitam,
Nec longam atq; angustam profecti
Labores solùm accipiant inexhaustos.

GENVS orationis deliberatiuum. Propriè forma huius, grauitas. Si enim et dicit orator, sic adducere pueros, figura solùm inquit. uult enim totũ diuersum, in obiectionibus exilij, dignos ostendens tales improbos: & beans Philippum, omnes malos & mœchos in uitiosam ciuitatẽ cohabitare qui fecit, et Mœchopolim, quæ Meretricia uocatur. hæc quidem sic. Constitutio autem negocialis, figuratè confecta, secundũ obliquum, ex illius capitibus. Et uelut domestica orator inducit, etsi solùm opinione utile quod fieri potest, & quod futurum est. In obiectionibus autem aduersarij dicentis iniquum, iniustum, incredibile hoc, ipse confirmans sanè ius iustum hoc, atq; probabile, debiliora uolẽs, propria capita aduersarij inducit. Hoc enim uirtutis eschematismenon est. Aschematistis autẽ uirtus aduersum. Nouisti genus, formam, constitutionem, & quod sex capitibus confecta est diligenter, Demosthene sæpe solo utili sese exercẽte. Audi deinceps et orationis octo partes: ennœa, puritas, methodus (ab ipsa enim re incipit, & enarratiuè) dictio similiter figuræ, atq; membra: & reliqua tria, quæ & obiter adducuntur, æmulatione autem poëtarum ponuntur, quies, basis, & rhythmus. Hæc omnia, ut ita dicam, clara sunt, ubi tamen quædam etiam diuersarum formarum.

FILIORVM EDVCATIO VTILIS præsenti uitæ.

Quicunq; es pater, audi Tzetzæ uerba,
Quomodo opus sit te nunc docere liberos.
Et matres omnes autem cum patribus,
Audiant meas inquam doctrinas.
Antiqui enim et sordidas, et orationum
Artes admuenerunt ad utilitatem uitæ.
Sunt enim, sunt, sicut Crœsus olim dixit,
Obstetrices uitæq;, & honestarum rerum germina.
Inertiæ uerò liquet totum esse contrarium.
Quoniam autem hoc illiberalibus etiam solis
Manet fixum, & ualent iura,
Et usq; ad ipsas artes extremas
Si quis lapsus fuerit in minori parte,
Alutarius, salsamentarius, sordidus opifex,
Et qui stercora effert, graueolentium operarius,

Irridetur.

Χλευάζεταί τε, καὶ κακὸς κλῆσιν φορεῖ.
Τὰ τῶν λόγων ἔχει δὲ πᾶν τοὐναντίον.
Ὅσοι γάρ εἰσι τῶν ἀτέχνων βαρβάρων,
Στέγαις τε πορνῶν † ἀναγεννῶς τεθραμμένοι,
Καὶ ταῖς καπήλων παιδιαῖς ἠσκημένοι,
Τοιχωρυχοῦντες, καὶ τομεῖς βαλαντίων,
Μᾶλλον δοκοῦσι τεχνικοὶ πεφυκέναι,
Παρεισφθείρονται δ' εἰς ἀνάκτορα κρότοις
Συγκλητικοῖς. καὶ ταῦτα τοῖς περὶ λόγων,
Σύμβουλος ἥκω νῦν ἐνῶν τὸ συμφέρον,
Χρὴ τὸν πολίτην εὐνοεῖν γὰρ πατρίδι.
Ἐπεὶ διηρθρώθησαν ὑμῖν οἱ λόγοι,
Νῦν τῆς ἀγωγῆς, ὡς χρεὼν, κατταρκτέον.
Ἐπὰν ὁ παῖς τέταρτον ἐκδράμοι χρόνον,
Ἐκ τῆς γενέθλης καὶ βρεφῶν τῶν σπαργάνων,
Ζητεῖν ἐᾶτε δεξιοὺς διδασκάλους,
Σοφοὺς κατ' ἄμφω, καὶ λόγοις καὶ πράγμασι,
Τὸ κόσμιον φέροντας ἐς μέχρι θέας.
Πόρνης δ' ἐν οἴκοις δεξιᾶς ὀρχηστρίδος
Ἄγοντες αὐτὸν, ὡς διδασκάλοις δότε,
Μένειν ἐκείναις ταῖς σοφαῖς κατοικίαις,
Ἔχοντα χόρτον καὶ λιθόστρωτον κλίνην,
Κόσμον λαβοῦσαν ὀστρέων τοῖς ὀστράκοις.
Οὕτως ἐκείναις ἐγκαθευδέτω στέγαις.
Ὡς ἂν τυποῖτο καὶ λόγοις μόνοις τέως,
Ἕως τονωθῇ πρὸς τὸ δρᾶν τὰ τῆς τέχνης.
Κἂν μὲν κατορθώσωμεν, εὖ εὐβουλίας.
Εἰ δ' αὖ σφαλῶμεν, καὶ πάλιν εὐβουλίᾳ.
Τίς γὰρ ἀναχθεὶς οἷσπερ εἴπομεν τρόποις,
Στρωμνήν τε τὴν γῆν οὐ λαχὼν μετ' ὀστρέων,
Τύχας πτοηθῇ συστροφῶν καταιγίδας.
Μένων δὲ πόρναις, καὶ καπήλων ταῖς θύραις,
Καὶ γραμματισταῖς βαρβάροις παρερπέτω,
Ὡς καὶ δοκήσεις τῶν λόγων ἀποστρέφειν.
Οὗτος ἐκεῖνος δεξιῶς τεθηγμένος,
Οἴκοις τε πορνῶν, καὶ καπήλων ταῖς θύραις,
Καὶ δὴ σὺν αὐτοῖς βαρβάροις διδασκάλοις,
Ἣν ἂν μετέλθῃ τοῦ βίου τρίβον τότε,
Θυηπολούντων, ἢ μονοτρόπων τέχνην,
Ἢ τὴν λόγοις στέργουσαν, ἢ μάχης κρότον,
Πάντας ὑπερδράμοι καὶ φανεῖ νικηφόρος,
Πολλοῦ πόνου δίχα τε καὶ βραχεῖ χρόνῳ.
Ἡ σύντροφος γὰρ βαρβάρων κουστωδία.
Πόρνη μὲν οὖν ἐκδραμοῦσα συντόνως,
Ἐκεῖθεν ἐλθὼν δεξιὸς τοιχωρύχος,
Ἐντεῦθεν ἄλλος ἐκτομεὺς βαλαντίων,
Καί τις ποθὲν φόμαργος, αἰσχρὸς ἐν λόγοις,
Ὅλας φάρυγγας οἰνεῶνας ἐκπνέων,
Οἱ πάντες εἰς ἓν συνδραμόντες, εὐτόνως
Εἰς οὐρανοὺς ἀρῶσιν, ὡς αὐτοῖς φίλον.
Τοὺς δεξιοὺς δὲ καὶ σοφοὺς, καὶ κοσμίους,
Γλωσσῶσιν αἰσχρῶς σφῶν καταπτύστοις λόγοις.
Καί που τὶς ἀνὴρ εὐγενὴς, σεμνὸς τρόποις,
Κἂν οἶδεν αὐτὸν ἐμφανῶς τοιχωρύχον,
Ἄνθρωπον ἐξάγιστον, αἰσχίστου βίου,

Ὅμως

Irridetur, atq; mali nomen fert:
Quæ orationum sunt autem, se habent prorsus contrà.
Quotquot enim sunt interuditi, barbari,
Tectisq; scortorum ignobiliter enutriti, ἀνογενῶς
Atq; cauponum lusibus exercitati,
Muros fodientes, atq; sectores marsupiorum,
Magis uidentur artificiosi esse.
Irrepunt autem in palatia plausibus
Senatorijs. & hæc his quæ de orationibus.
Consultus uenio, admonens utile:
Decet enim ciuem probe decernere de patria.
Postquàm uerò explicata sunt quæ uobis dico,
Nunc educandi ratio, ut decet, ordienda.
Postquam puer quartum excurrerit annum,
À natali die, & infantilibus fascijs,
Quærere permittite dextros doctores,
Sapientes circa utraq; & eloquentiam, & usum,
Ornatum ferentes ad usq; spectaculum.
Scorti autem in ædes, aptæ saltatricis,
Ducentes ipsum, uelut præceptoribus date,
Vt maneat in ipsis sapientibus domicilijs,
Habentem fœnum, & lapidibus stratum lectum,
Ornatum accipientem in cochlearum testis.
Sic illis indormiat tectis,
Vt formetur etiam rationibus interea solis,
Donec corroboretur ad agendum ea quæ sunt artis.
Etsi quidem rectè instituerimus, probo consilio:
Siue rursus labamur, & rursus probo consilio.
Quis enim educatus quibus diximus modis,
Stratumq; terram nactus cum conchis,
Fortunæ pertimescat conuersionum procellas?
Manens autem fornicarijs, & cauponum in ianuis,
Et grammatistis in barbaris repat,
Vt etiam credas rationibus abhorrere,
Sic ille commodè exacutus,
Aedibusq; scortorum, & cauponum in ianuis,
Et sanè cum ipsis barbaris magistris,
Quam aggressus fuerit uitæ semitam tunc,
Sacrificantium, uel cucullatorum artem,
Vel rationes amantem, uel pugnæ plausus,
Omnes supergredietur, atq; apparebit uictor,
Multo labore absq; & breui tempore.
Collactanea enim barbarorum custodia,
Scortum quidem istinc exiliens acriter,
Inde profectus, aptus murorum effossor,
Hinc alius decisor marsupiorum,
Et quis unde rabula, turpis in uerbis,
Totas fauce cellas uinarias efflans,
Qui omnes in unum concurrentes, enixè
In cœlos eleuant, uelut ipsis amicum;
Dextros autem & sapientes, & politos,
Polluunt turpiter suis execrandis uerbis.
Et ubi uir quispiam nobilis, grauis moribus,
Etsi uidat ipsum perspicuè murorum effossorem,
Hominem execrandum, turpitudinem uitæ,

 Tamen

Ὅμως σιωπὴν παντελῶς ἄγει λόγοις.
Ἢ καὶ συνιστᾷ τοῖς σοφοῖς ἀνακτόροις,
Δεινῶς πληγεὶς ταῖς βολαῖς τῶν βαρβάρων.
Πόσους παλαιοὺς, ἔκ τε τῶν νέων πόσους,
Τοιούσδε δεινοὺς ἐκτομεῖς βαλαντίων,
Καὶ πᾶσαν ἐξάγιστον ἀσκοῦντας τέχνην,
Οἶδας πρὸς οὖρον εὐροοῦντας ταῖς τύχαις,
Τῶν δεξιῶν δύστηνον αὐτλούντων βίον.
Ὁρᾷς ἐκεῖνον, τουτονὶ βλέπεις πάλιν,
Ἐκ τῆς ἑώας ὡς πρὸς ἑσπέραν τρέπε,
Ἄθρει πρὸς ἄρκτον, εἴς τε τὸν νότον βλέπε,
Ἑλίσσε κύκλῳ τὰς βολὰς τῶν ὀμμάτων,
Ἅπαν τὸ γῆς δίελθε λεπτῶς μοι πλάτος,
Καὶ λέξον, οἷον εἰσορᾷς πολὺ πλέον.
Τὸ δεξιόν τε καὶ σοφὸν, καὶ κοσμίων,
Ἢ τοὺς χυδαίους, καὶ δοκοῦντας πανσόφους,
Φήμαις φιλητῶν καὶ χοροῖς ὁμοτρόπων.
Εἰ γοῦν ἀγωγὴν συμφέρει τοιάνδ' ἄγειν,
Καὶ ῥᾷόν ἐστι, καὶ βραχεῖ κτᾶται πόνῳ.
Ποιεῖ δὲ τιμαῖς καὶ σοφῶν ὑπερφέρειν,
Τί μὴ κατ' αὐτὴν τὰ τέκνα παιδεύομεν;
Ἄφρων ὁ ῥᾷστα τοὺς μακροὺς τιμῶν πόνους,
Καὶ τῶν ἀκερδῶν σὺν μακρῷ πεφυκότας.
Τοιάνδε χρὴ παίδευσιν ἀσκεῖν τὰ τέκνα,
Ἥξει λόγος τάχα δὲ τὶς ἐξ ἀσκόπων,
Ὡς τοῦ παλαιῶν ἐκτρέχει τουτὶ νόμου,
Δίκης τε πόρρω. τῇ κρατίστῃ τ' αὖ πόλει
Ὄνειδος αἰσχρὸν ἐξ ἀδόξου τοῦ τρόπου,
Καὶ σχετλιάζων ἐμπαθῶς εἴποι τάδε,
Φεῦ τῆς τοσαύτης ἐκτροπῆς τῶν πραγμάτων.
Ἐν ταῖς βαναύσοις τῶν τεχνῶν μένει νόμος.
Καὶ πᾶς ἐκείνων μὴ φυλάττων τοὺς νόμους,
Τωθάζεταί τε, καὶ δοκεῖ τέχνης ἄπο.
Ἐν ταῖς λόγων τέχναις δὲ, πᾶν τοὐναντίον.
Οἱ γὰρ βαναύσως ἐκμαθόντες τὶ λόγου,
Μᾶλλον δοκοῦσι τῶν σοφῶν ὑπερφέρειν,
χειρόνων Καλῶν τι πάντων πανταχοῦ τῶν †χαρόντων
Κρεῖττον φρονούντων, οἱ βροτοῖς τἀναντία.
Καὶ συμφορᾶς φεῦ, φεῦ πικρᾶς δυσμοιρίας.
Ἂν ἵππος ἐστὶ τεχνικῶς τρέχων δρόμους,
Ἢ καὶ κύων τὶ δεξιὸς θηραγρέτης,
Καὶ χοῖρος αὐτὸς τοῦ κακίστου βελτίων.
Καὶ πᾶσιν ἄλλοις συντόμως φράζειν δέον,
λῷον Πᾶν κρεῖττον† δυσκλῶον ἐστὶ χειρόνων.
Καὶ χοῖρος αὐτὸς, κἂν τρέφηται βορβόροις,
Τιμᾷ τὸ λῷον, οὐ πατεῖ τὰ βελτίω,
Καὶ τάξιν οἶδε μηδαμῶς παρατρέχειν.
Χοιρίσκος ὁ πρῶτος γὰρ εἰ μυζεῖν θέλει,
Μαστὸν κρατεῖ τὸν πρῶτον, ὡς πρῶτος χρόνῳ.
Οἱ δ' αὖ μετ' αὐτὸν τοὺς ἐφεξῆς ἀξίως.
Οὕτω τὰ κρείττω πανταχοῦ τιμητέα.
Ἐν τοῖς βροτοῖς ἅπαν δὲ φεῦ τοὐναντίον.
Μᾶλλον γὰρ ἡμῖν πᾶς ὢν τιμητέος,
Ἀμουσος, αἰσχρὸς, καὶ σοφοῦ φήμην φέρων.
Εἰ τὶς δὲ μουσῶν τεχνικῶς ἔγνω λόγους,

Καὶ

Tamen silentium omnino agit uerbis.
Quod & consistit sapientibus in palatijs,
Vehementer ucritus impetitiones barbarorum,
Quot antiquos, & ex iunioribus quot,
Tales graues incisores marsupiorum
Et omnem execrandam exercentes artem,
Nouisti ad prosperum uentum probè delatos fortunis,
Dextris infoelicem exhaurientibus uitam?
Vides illum, hunc aspicis rursus,
Ab aurora ad uesperam usq; uerte te,
Respice ad arctum, atq; in austrum intuere,
Conuolue circum tactus oculorum,
Totam terræ percurre minutatim mihi latitudinem,
Et dicito, cuiusmodi partē conspicis multo ampliorem:
Eam'ne quæ est proborum et sapientū, atq; politorum,
An uulgares, & habitos sapientissimos,
Rumoribus sycophantarum, & choris eiusdem farinæ.
Si igitur educationem utile est talem colere,
Et facile est, & breui acquiritur labore.
Facit autem & honoribus sapientum excellere,
Quid ni per hanc liberos erudiamus?
Imprudens ille, qui præ facili, longos deligit labores,
Et lucri expertes unà cum longitudine existentes.
Tali autem oportet eruditione exercere filios.
Adducet ratio fortè autem quædam inconsiderata,
Quòd antiquorum excedit hoc legem,
Iustitiamq; longè. optima autem rursus in urbe,
Opprobrium turpe ex turpi modo:
Atq; dolens affectuosè dicat hæc,
Heu tantam esse subuersionem rerum.
In mechanicis artibus durat lex.
Et omnis illorum non seruans leges,
Irridetur, atq; apparet artis expers:
In rationum artibus autem, omne diuersum.
Sordidè enim ediscentes aliquid rationis,
Magis uidentur sapientibus præstare,
Honestis omnibus ubiq; deterioribus
Melius sentientibus in mortalibus aduersa,
Et calamitatem heu heu amaram infœlicitatem.
Si equus est, artificiosè peragens cursus,
Vel & canis quis aptus ad prædam capiendam,
Et porcus ipse pessimo melior.
Et in omnibus alijs breuiter dicere oportet,
Omne quod melius est, præstantius est deterioribus.
Et porcus ipse, etsi educetur in cœno,
Veneratur id quod melius est, non calcat præstantiora:
Et ordinem nouit nequaquam præterire.
Porcellus primus enim si sugere uult,
Mammam tenet primam, ut primus tempore.
Qui aūt rursus post ipsum, eas quæ deinceps cōgruëter.
Sic meliora ubiq; ueneranda.
In hominibus uero totum heu diuersum.
Magis enim nobis quilibet est uerendus,
Indoctus, turpis, & sapientis famam gerit.
Si quis uerò Musarum arte cognouit rationes,

Atq;

Καὶ τάξιν ἀσκεῖ, δεύτερος ὢν βαρβάρων.
Τοιαῦτα φαίη σχετλιάζων τις, πόσα·
Αἰσχροὺς καλῶν τούτους τε, καὶ λωποδύτας,
Οἰκήτορας τὲ προσφυεῖς γῆ † ματράχων,
Ἀλλ' οὐ κατοικεῖν εἰς περίβλεπτον πόλιν,
Ὡς λυμεῶνας τῶν τεχνῶν, καὶ βορβόρους,
Τεχνῶν ἐκείνων τῶν σοφῶν καὶ κοσμίων.
Φίλιππον αἰνέσει τὲ τὸν μέγαν λόγοις,
Ὃς ἐξ ἁπάντων ἐξελὼν πολισμάτων,
Μοιχοὺς πονηρούς, καὶ κακῶν ἅπαν γένος,
Ἔστειλεν οἰκεῖν εἰς πολίσματα δύο,
Ἐκεῖνος αὐτὰ τοῖς κακοῖς τούτοις κτίσας.
Κλῆσις οὖν μὲν, τῶν πονηρῶν ἦν πόλις,
Πόλει δὲ μοιχῶν κλῆσις ἦν Βινεψία.
Οὕτως ἐκεῖνος δεξιᾷ κρίσει τότε,
Σεμνῶν διεῖλε τοὺς κακοὺς πολισμάτων.
Ὡς πρὶν νόμος Σόλωνος ἦργεν εἰργνύειν,
Τῶν σωφρονουσῶν πορνικῶν σύμπαν γένος.
Ἐχρῆν δὲ καὶ νῦν τὴν σοφὴν ταύτην κρίσιν,
Ἔχειν τὸ κῦρος, καὶ τελεῖσθαι τὸν νόμον,
Καὶ τοὺς κακίστους ἐξελαύνειν ὡς τότε.
Τοιοῦτος ἥξει τις ἀπ' ἀσκέπτων λόγος,
Ὡς ἔκνομον τὸ πρᾶγμα, καὶ πόρρω δίκης,
Ἀδοξία τε τῇ περιβλέπτῳ πόλει,
Καὶ σχετλιασμὸς οὐ βραχὺς τῶν πραγμάτων.
Ῥᾷστον δ' ἐκείνων ἐξελέγξαι τὸν λόγον,
Δεῖξαί τε σαθρὸν καὶ † ψόμενον μάτην.
Ἀεὶ νόμοι γάρ, καὶ τὰ πάντα τοῦ βίου,
Τρεπτὴν φορὰν ἔχουσι, καὶ τῶν εὐρόων,
Καὶ καινὰ καινοῖς γίνεται καθημέραν.
Κομῶντα τὸ πρὶν ἦσαν Ἀργείων γένη,
Κείραντες αὐτῶν τὰς κόμας, ἡττημένοι
Ἔθεντο θεσμὸν μὴ κομᾶν ἔτι βίῳ.
Λάκων καθεῖλε πανσελήνου τοὺς νόμους,
Τιμῆς στερηθεὶς οὐ μικρᾶς ἐκ τῶν νόμων,
Κείρει Μακεδὼν τὰς πεδίλων γλωσσίδας,
Ταύταις ποδισθείς, καὶ πεσὼν ἐν ἀμπέλοις,
Καὶ τὴν γενειάδα δὲ πρὸς τὸ συμφέρον,
Ἔξυρε λεπτῶς, ὡς † βαρύνουσαν μάχαις.
Ὥσπερ δὲ καὶ νῦν τις σκοπῶν τὸ συμφέρον,
Τὸ φορτικῶδες εἷλε τῶν νόμων βάρος,
Ἄλλον δ' ἐλαφρὸν ἐμπαρῆξε τῷ βίῳ.
Ὡς οἱ τὰ πάντα δεξιοὶ νεανίαι,
Τὰς φορτικώδεις ἐξελόντες διχρόνους,
Καὶ συμπατοῦντες χοιρικὴν ὥσπερ κόπρον,
Εἴ τις κανών τι συνταράσσων τὰς φρένας,
Τῆς μετρικῆς τέχνης τε, καὶ τῶν ῥητόρων,
Τί † καινὸν ἐξείργαστο, τί ψέγειν ἔχον,
Ἄλλως τε ποῖον νῦν καλεῖς νόμον λέγε.
Ἔχεις νόμον τεθέντα, τοῦ πρὶν κάλλιω,
Σαφῆ γυναιξί, καὶ σοφοῖς καὶ βαρβάροις.
Ἔθος δ' αὖ αὐτὸς τοῦτο φῄς, καὶ μὴ νόμον,
Ἰσοσθενοῦν ἔθος τε καὶ νόμον νόει.
Δίκης δ' αὖ ἐκτὸς τοῦτο σὺ λέγεις, μάθε.
Πολὺ δικαίου κρεῖττον ἔσθα συμφέρον.

Μικρὸν

Atq; ordinem colit, secundus post barbaros tenet.
Talia diceret dolens quispiam, quot?
Turpes uocans hos, atq; grassatores,
Habitatores accommodos terræ † Matrachon, forte ranarū, βατράχων
Non autem qui habitent in conspicua urbe,
Velut pernicies artium, atq; cloacas,
Artium illarum sapientum atq; ornatarum.
Philippumq; laudabit quispiam magnum uerbis,
Qui ex omnibus cum excepisset oppidis,
Mœchos nequam, & maleficorum omne genus,
Misit ad habitandum in oppida duo,
Quæ ipse maleficis hisce ædificarat.
Nomen uni quidem, scelestorum erat urbs:
Vrbi autem adulterorum nomen erat Bineria.
Sic ille apto iudicio tunc
A' uerendis segregauit maleficos urbibus.
Sicut olim lex Solonis iubet arcere
A' castis meretricum omne genus.
Decebat autem & nunc sapiens hoc iudicium,
Esse ratum, & adimplere legem,
Et pessimos expellere, sicut tunc.
Talis ueniet quispiam ab inconsultis sermo,
Quòd illegitima sit res, & longè à iustitia,
Ignominiaq; illustri urbi,
Et conquestio non parua rerum.
Facile autem eorum arguere rationem,
Ostendereq; putidam & falsam temerè. ψευδόμενον
Semper enim leges, & omnia uitæ,
Mutabilem usum habent, & facile fluxa,
Et noua nouis fiunt quotidie.
Comantes antea erant Argiuorum populi,
Tondentes suas comas, uicti
Posuerunt decretum, non comandum amplius in uita.
Lacon detraxit plenilunij leges,
Honore priuatus non modico ex legibus.
Tondet Macedo calceorum ligulas,
His impeditus, & cadens in uineis.
Et barbam autem ad utilitatem
Totondit subtiliter, uelut grauem in pugnis. ἁλώσιμον
Si igitur & quis nunc contemplans utile,
Graue sustulerit legum pondus,
Aliud autem leue induxerit in uitam,
Velut qui ad omnia dextri adolescentes,
Graues eximentes ancipites,
Atq; conculcantes porcinum uelut stercus,
Si qua regula est perturbans mentes,
Metricæ artis atq; rhetoricæ,
Quid nouum operatus est, quid uituperare habens, φαῦλον
Præsertim qualem nunc uocas legem, dic?
Habes legem positam priore meliorem,
Manifestam mulieribus, & sapientibus, atq; barbaris.
Consuetudinem autem ipse hanc dicis, & non legem,
Aequè ualentem consuetudinem & legem cogita.
Iustitiam uerò si extra hoc tu dicas: disce,
Multum iusto melius est utile:

Parum

Μικρὰν γὰρ ἀδικίαν, ὡς φὴς, τοὺς λόγους.
Ἀλλ' ἰσομοίρως νῦν γυναῖκες καὶ βρέφη,
Καὶ πᾶς βάναυσος, καὶ γενεὰ τῶν βαρβάρων,
Δοκοῦσιν ἴσοι, μετρικοῖς λογογράφοις,
Τῷ πάντα φόρτον ἐξελεῖν τοῦτον νόμον.
Τοῦτο δ' αὖ εὕρῃ τις τὸ κάλλιον, λέγε.
Ἀδοξίαν ποίαν δὲ τῇ πόλει λέγεις.
Τὸ κέρδος ἐκβὰν, κρεῖττον οὐ δόξῃ τρόπῳ,
Ῥᾷστα δοκοῦσιν ὧδε μανθάνειν λόγους.
Καὶ πᾶς νομίζει δεξιοὺς τοὺς ἐν πόλει.
Τί δ' αὖ παρεισφέρεις τὰς βαναύσους μοι τέχνας,
Ὅπως ἐκεῖναι μὲν φυλάττουσι νόμους,
Αἱ τῶν λόγων δ' ἔχουσι πᾶν τοὐναντίον,
Ὡς δυσμαθὴς εἶ, καὶ λόγων πολλῶν δέῃ.
Γυναῖκα πολλοῖς συμμιγεῖσαν ἀνδράσιν,
Ἔθνος τι τιμᾷ, καὶ φυγεῖ τὰς κοσμίας.
Ἄλλοι, τεκουσῶν τῶν ἐκείνων συζύγων,
Κεῖνται κλινήρεις, ὡς τεκόντες τὰ βρέφη,
Τούτοις δ' ἐκεῖναι μᾶλλον εἰσὶ τῷ τότε
Λάτρεις, πονοῦσαι τῇ κοινῇ κατακλίσει.
Μισεῖ τὸ λευκὸν, ὥσπερ οἶδας, αἰθίοψ.
Μέλαν δὲ κρεῖττον μυρίων λευκῶν ἔχει.
Καὶ φύρεται σταῖς τοῖς ποσὶν αἰγυπτίοις,
Χερσὶ δ' ἐκείνοις πηλὸς ἐκπλάσσεται.
Ἐν δ' αὖ ἀθήναις ἦσαν οἱ δικασπόλοι
Ἐκ τῶν ἀμούσων, οἱ σοφοὶ δ' ἐπηρέμων.
Ἴσως ἐκεῖθεν πᾶν μετῆξαν ἐνθάδε.
Αἰσχρὰν δὲ τιμὴν δυσμαθῶν, τί μοι λέγεις;
Οὐ νῦν ἐπανθεῖ πρῶτον ἐν βίῳ τόδε.
Ἀεὶ δὲ τιμὴ τῶν κακούργων ἦν βίῳ.
Οὐχ ἡρακλῆς ἐκεῖνος ἦν πονῶν πόσα,
Εὐρυσθέως τρυφῶντος αὐτοῦ τοῖς πόνοις,
κοινὴ συλ- Ἀνδρὸς πονηροῦ, μηδὲ † ζῆν ἐπαξίου.
λαβὴ Καὶ τὸν δίκαιον αὖ ἀριστείδην λέγω,
Οἶδας ἀκούων, τὸν πρὶν ὀστρακισμένον.
Τὸν φωκίωνα τί χρεὼν ἄρτι λέγειν;
Τοιοῦτον ἄνδρα, καὶ θανόντα φαρμάκῳ.
Ἄλλους πόσους τι πλημμελῶς ζῶντας βίῳ,
Τοὺς δ' ἐξαγίστους ὑψοῦς, ἀλλ' ἐς πόσον;
Ὡς κλεοφῶντας, καὶ τρυφῶντας βαρβάρως.
Ὁ τύλλιος σέρβος δὲ, τῆς ῥώμης κράτος,
Ἐκ μοιχικῶν ἐφεῦρον, οὐ σοφῶν τρόπων.
τοιούσδε Ἄλλους ἐῶ † τῶν νῦν δὲ μυρίους λέγειν.
Τὸν ἀρχιμήδην οὐ λογίζῃ τὸν μέγαν,
Πτωχὸν; ἀντλῶν ἦν γὰρ οὗτος τὸν βίον,
Ὁ μηχανικαῖς ἄριστα κοσμῶν τὸν βίον.
Ὅμηρος αὐτὸς, ἡ θάλασσα τῶν λόγων,
Τυφλὸς προσαιτῶν ἦν, ἔχων τροφὴν μόλις,
Ἄλλων τρυφώντων οὐδὲ ζῆν ἐπαξίως.
Οὕτω παλαιόν ἐστιν, οὐ καινὸν τόδε.
Φίλιππος ὠστράκιζε τοὺς κακοὺς τότε.
Πρὸ δ' αὖ φιλίππου τὶς ἄναξ αἰγυπτίων,
Κλέπτην ἐφευρὼν, οὐ μακρὸν πράξεις, λέγει.
ὁ μὲν † Οὐχὶ σοφόν τι καὶ λόγοις τιμώμενον,
Δόξας ἀπ' αὐτῶν χρησιμεῦσαι τῷ βίῳ,

γάμοις

Parum enim iniuria affecit, ut inquis, rationes.
Sed æquali sorte nunc mulieres & infantes,
Et omnis illiberalis, & gentes barbaræ,
Aestimantur æquales metricis, & logographis.
Eo quòd omne onus eximat hoc legis.
Hoc autem si quis inuenerit quid honestius, dic.
Ignominiam qualem autem urbi dicis:
Lucrum excedens, melius probando more,
Facile arbitrantur sic discere orationes,
Et quiuis putat probos in urbe.
Quid rursus induces sordidas mihi artes,
Vt illæ quidem seruent leges,
Quæ rationibus habent totum aduersum,
Vt rudis es, & multarum rationum indiges.
Mulierem multis commixtam uiris,
Gens quædam ueneratur, atque odit pudicas.
Alij, cum peperêrint illorum coniuges,
Iacent decumbentes, ac si ipsi peperissent infantes.
His autem illæ magis sunt tunc
Ancillæ, subministrantes uanæ ægrotationi.
Odit quod album est, sicut nosti, Aethiops,
Nigrum autem melius mille albis ducit.
Et commiscetur puls pedibus ab Aegyptijs,
Manibus autem illis cœnum in massulas redigitur.
Athenis autem erant iudices
Ex indoctis, sapientes autem calumniabantur.
Fortè illinc totum transtulerunt huc.
Turpium autem honorê imperitorũ, quid mihi dicis?
Non nunc uiget primum in uita hoc:
Semper enim honor maleficorum fuit in uita.
Non'ne Hercules ille erat laborans quàm multa?
Eurystheo deliciante in illius laboribus,
Viro nequam, neque uiuere digno.
Et iustum rursus Aristidem dico,
Nouisti audiens quondam ostracismo eiectum.
Phocionem quid opus est nunc dicere?
Talem uirum, & mortuum ueneno.
Alios autem quot uitiosè uiuentes in uita,
Scelestosque elatos: sed in quantum?
Vt Cleophontas, atque lasciuiam exercentes barbarè.
Tullius Seruus autem Romæ imperium
Ex adulterinis inuenit, non castis moribus.
Alios prætermitto nunc autem innumeros dicere.
Archimedem non cogitas, illum magnum,
Pauperem enim iste exantlabat uitam,
Ille machinis optimè exornans uitam.
Homerus ipse, mare rationum,
Cæcus mendicans erat, habens uictum ægrè,
Alijs luxuriantibus, neque uiuere dignè.
Sic antiquum est, non nouum, hoc.
Philippus eiecit maleficos tunc:
Ante autem Philippum, quidam rex Aegyptiorum,
Furem cum inuenisset, non diu facies, inquit:
Neque sapiens, nec rationibus æstimatum,
Opinatus ab ipsis commodum afferre uitæ,

Nuptijs

Γάμοις θυγατρὶ ζευγνύει τῇ φιλτάτῃ.
Ἴσως δὲ καὶ νῦν συμφορώτως ἐν βίῳ,
Οἱ δυσμαθεῖς μονόντες εἰς λόγων τέχνας,
Ταῖς κλεπτικαῖς δὲ δεξιαῖς ἠσκημένοι,
Καὶ πᾶσιν ἄλλοις ἐβδελυγμένοις τρόποις,
Ἔχουσι τιμὴν τῶν σοφῶν πλείω γένους.
Ὡς δέξιοι γὰρ ἐκτομεῖς βαλαντίων,
Τεμόντες αὐτῶν τῶν τεχνῶν τὰ φορτία,
Ἐλαφρὸν εἰργάσαντο πᾶν τέχνης βάρος,
Παισί, γυναιξί, καὶ γοναῖς βρεφυλλίων.
Καὶ πῶς ἐκείνους οὐ χρεὼν τιμὴν ἔχειν.
Ἄλλως τε τοῦτο καὶ πάλαι πεπρωμένον:
Ὄνος δὲ χαλκοῦς ἱππικῶς πινυσκέτω,
Ἔμπροσθεν ἐγγύς. ἐν δὲ τῶν ὀπισθίων,
Ἄνθρωπος οἰκτρός, ζωγραφῶν τὸν νῦν βίον,
Ὡς εἶπε τὸ πρὶν ἀττικὸς σοφὸς κράνος.
Ἔφησε καὶ γὰρ τῷ κρατοῦντι τῷ τότε,
Φεῦ συμφορᾶς, ἄνθρωπος ἥττων ὢν ὄνου.
Ἔσται χρόνος γὰρ τοῖς μεθυστέροις χρόνοις,
Ὅτ' αὖ ὀνώδεις, δυσγενεῖς, καὶ κωλίκια,
Καὶ πᾶς ἄμουσος εἰσφυεὶς κτηνωδίαν,
Κρείττων νομισθῇ τῶν σοφῶν καὶ κοσμίων.
Οὕτω μὲν εἶπεν ἀττικὸς πάλαι κράνος,
Ὄνον τε δείξας καὶ τὸν ἄνθρωπον τότε.
Οὕτω τὸ λοιπὸν καὶ χρεὼν παῖδας ἄγειν.
Ἡ κοσμία παίδευσις ἡ πρὶν ἐρρύη.
Τὸ τεχνικὸν δέ, πανταχοῦ λῆρος μέγας.
Ἤκουσας, ἔγνως, ἐκλογίζου τὸ πρέπον.
Ἀλλ' οὐκ ἀνάξεις οὐδαμῶς οὕτω, λέγεις,
Τὴν πρὶν δὲ ἀγωγὴν τὴν σοφὴν καὶ κοσμίαν,
Ζῶν νεκρὸν ἕξεις τοιγαροῦν τὸ παιδίον.
Ἄλλος γὰρ ἀνθεῖ νῦν ἐν ἀνθρώποις βίος,
Οἷς γλῶσσα † πρῶτον, καὶ λαλεῖ γλώσσης πλέον,
Οὗτοι δοκοῦσι τῶν σοφῶν καὶ κοσμίων.
Τὰ δ' ἄλλα κωφά, καὶ πλατὺς ἐστὶ γέλως.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΣΤΙΧΟΙ
ἡρωϊκοί.

Τζέτζου ῥητορικῆς ἀδαήμονος ἥδε γε βίβλος,
Ὡς φάσαν, οἵπερ ἔφαντο, ἀληθέα ταῦτα δ' ἔειπον.
Οὐκ ἴδον, οὐ δεδάηκα ῥήτορος ὄργια μούσης,
Οὐδὲ βίβλων γενόμην ἐμπείραμος, αἵ ῥ' ἐνὶ γαίῃ,
Παντοίην μερόπεσσι δαημοσύνην ἐδίδαξαν.
Ἀλλ' ἄνδρες ναίοντες ἀν' ἑλλάδα, βαρβαρίην τε,
Ἢ μὲν ἐπ' ἠῶ τε, καὶ ἑσπερίην ὑπὸ πέζαν,
Ἢ δ' ὅσοι ἐς νοτίην τε, καὶ ἀρκτώοιο κελεύθους,
Δεῦτε θεμιστοπόλοι ἱερῆς γίνεσθε θέμιστος.
*ψία ἥδε βίβλος τζετζεία. ἀΐδεα δ' αἰνῶς,
Μὴ κρέα ἑψόμενα γνοίη ῥήτωρ ὁ λογογράφος,
Ὃν κεῖνοι κήρυξαν ὁμοῖον, ὁμοῖοι ἐόντες.
Ὑια ἥδε βίβλος, νοέοντες κρίνατε δ' ἔμπης,
Ὡς ὀνύχων κρίνουσιν ὀρειλεχέα τέκνα λεόντων.
Γνόντες δ' οἷα λόγοισι σοφοὶ κρίνουσι πολῖται,
Ἡμετέρης πόλιος βασιληΐδος ἐννεατῆρες,
Ὀλλυμένην σοφίην συγκλήτου κλαύσατ' ἀφαυρῶς.

ΣΤΙΧΟΙ

Nuptijs filiæ iungit charißimæ.
Fortè autem & nunc utiliter in uitâ,
Imperiti manentes ad rationum artes,
In furacibus autem dextrè exercitati,
Et omnibus alijs execrandis modis,
Habent honorem sapientum amplius genere.
Velut enim dextri sectores crumenarum,
Cædentes ipsarum artium quæcunq; onera,
Leue fecerunt omne artis pondus.
Pueris, mulieribus, generibus infantilibus.
Et quomodo illos non oporteat honorem habere,
Præsertim hoc iampridem fatis datos?
Asinus autem æreus equestris prudenter fiat,
Antè qui flet, in postremis autem
Homo æger, depingens præsentem uitam,
Vt dixit olim Atticus sapiens Cranus.
Dixit enim etiam imperanti tunc,
Heu calamitatem, homo deterior asino.
Erit enim tempus, posterioribus temporibus,
Quando asinini, ignobiles, & penes,
Et omnis indoctus ingerens feritatem,
Melior reputabitur sapientibus atq; probis.
Sic quidem inquit Atticus olim Cranos,
Asinum ostendens atq; hominem tunc.
Sic deinceps etiam necesse est liberos educare.
Proba eruditio, quæ olim fuit, elapsa est.
Quicquid arte agitur, ubiq; nugæ magnæ.
Audiuisti, cognouisti, reputa quod decet.
Sed non educabis nequaquam sic, dicis,
Primam autem eruditionem, sapientem atq; probam:
Viuum mortuum habebis igitur puellum.
Alia enim uiget nunc in hominibus uita:
Quibus lingua † primùm, & loquitur lingua amplius, Fortè πρω-κτός, nates
Isti reputantur in sapientum atq; proborum numero.
Alia uerò muta, & perlatus est risus.

EIVSDEM VERSVS
Heroici.

Tzetzæ autem rhetoricæ indocti hic liber:
Sicut dixerunt, qui dixerũt, ue à hæc aũt dixerunt,
Non uidi, non didici eloquentis sacra Musæ,
Neq; librorum fui gnar us, qui in terra
Variam mortalibus eruditionem tradiderunt.
Sed uiri habitantes per Græciam, Barbariamq;,
Partim quidem ad auroram, atq; uespertinam oram,
Vel quotquot ad austrum, uel arcturi semitas,
Venite, iudices sacri estote iuris.
Stercus hic liber Tzetzius. dubito autem ægrè,
Num carnes coctas norit rhetor ille logographus,
Quem illi prædicarunt similem, similes qui sunt.
Ludicra hic autem liber, intelligentes tamen iudicate,
Sicut ex unguibus iudicant montanos filios leonum.
Noscẽtes aũt qualiter rationibus sapiẽtes iudicãt ciues,
Nostræ urbis regiæ nouem præsides,
Perditam sapientiam senatus lugete ueri.

LII VERSVS

ΣΤΙΧΟΙ ΙΑΜΒΙΚΟΙ ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ἀμαθεῖς, καὶ ἀῤῥητορεύτους, ὥσπερ φασὶν οἱ θράζοντες, οἷα ῥήτορες, οἵους Ἡρόδοτος λέγει βαρβαρωδεστέρους ἐθνέων ἁπάντων.

βαναύσους Ὦ τὰς † βεβήλους καὶ πεφυρμένας φύσεις,
Ἄνθρωπε τιμῶν, καὶ κατορθῶν ἐς τόσον.
Ὦ βαρβάρους λόγους τι, καὶ τέχνας νόθους,
Σοφοὺς νομίζων, τοὺς σοφοὺς δ' ἐναντίως.
Οὐκ οἶδα πῶς φάναι δὲ, καὶ ποίῳ τρόπῳ.
Ἀλλ' εἰ διδακτὸν, τεχνικῶς δίδασκέ με.
Σοφοὺς ἐκείνους σὺ νομίζεις καὶ λέγεις,
Τοὺς τὰς ἀγυιὰς πανταχοῦ περιτρέχειν,
Τούτους καλεῖς δὲ τοὺς σοφοὺς ἐναντίως,
Ὡς μὴ θεατὰς τῶν ἐν ὀγκώσει θύραις.
Εἰ ταῦτα κρίνειν τόνδε τὸν τρόπον θέλεις,
Δέδοικα μὴ σοὶ τῇ σοφῇ ταύτῃ κρίσει,
Χείρων νομισθῇ καὶ θεὸς τῶν κανθάρων.
Ἄληπτος γάρ ἐστιν οὐδαμοῦ τινὶ θέᾳ,
Ἀλλ' οὐρανοῦ σφαίρωσις αὐτὸν δεικνύει,
Ἄστρα, σελήνη, γῆ, θαλάσσης ἡ χύσις,
Ἔργα τὰ λοιπὰ τῆς σοφῆς κοσμουργίας,
Ὁποῖός ἐστι, κἂν τις οὐ σθένει λέγειν.
Τοὺς κανθάρους δὲ πᾶς βλέπει καθημέραν,
Ζωΰλλια δύστηνα, βορβόρου φύσιν,
Καὶ τὰς ἐκείνων δυσγενεῖς σφαιρουργίας.
Οὕτω δοκεῖ μοι, τοὺς σοφοὺς μὲν βαρβάρους,
Τοὺς βαρβάρους σοφοὺς δὲ σὺ κρίνεις λόγοις,
Πληρῶν ἐν αὐτοῖς τοὺς ἀνακτόρων δόμους.
Τοὺς εὐγενεῖς δὲ, καὶ πολίτας οὐ νόθους,
Τῶν ἀρχικῶν τὰ τέκνα, καὶ σοφοῦ γονῆς,
Θλίβων, παρωθῶν, ὧν ἐῶ κλήσεις γράφειν.
Ἀλλ' εἰ κεραυνοὺς οὐ πτοεῖ, καὶ τὴν δίκην,
Καὶ γῆν ῥαγεῖσαν μὴ βαλεῖ σε ταρτάρῳ,
Ὡς πρὶν Ἀβειρὼν, ὡς Δαθὰν θρυλλουμένους,
Ἐχρῆν σε τὸ φρόνημα κεδνὸν βασιλέως
Φέρειν δι' αἰδοῦς, μὴ κρινεῖ κατ' ἀξίαν,
Ὡς ἐκ παρατρίψει τι Λυδικοῦ λίθου,
Τοὺς σοὺς ἐλέγξει τεχνικώτατα λόγους,
Ψευδεῖς τελοῦντας, εἰς ἐπαίνους βαρβάρων.
Λέγων σεβαστὲ, τῷ τρόπῳ τοὺς βαρβάρους,
Οὕτως αὐτόφοις, τεχνικῶς δίδασκέ με.
Εἰ τεχνικῶν δὲ ῥητόρων τοῖς πανσόφοις,
Ἔροιτο, τί φράσειας, εἰπέ μοι τότε,
Φασκόντων ἐκείνων μηδὲ γρῦ τὸ τοῦ λόγου.
Ἀλλ' ὦ Σοφόκλεις, ὦ Σοφίλλου παιδίον,
Γνώμαις ἐπισφράγιζε σαῖς τὸ βιβλίον,
Κἄν ποτ' ἄνδρες ἄνδρα θαυμάσαιμ' ἔτι,
Ὃς μηδὲν ὢν γένος ἴσην, εἶθ' ἁμαρτάνει,
Οἳ οἱ δοκοῦντες εὐγενεῖς πεφυκέναι,
Τοιαῦθ' ἁμαρτάνουσιν ἐν λόγοις ἔπη.
Ὡς ἀντεβλήθη ταῦτα τοῖς πρωτογράφοις,
Ταῦτα δ' ἐφωράθησαν ἰσχύι λόγων,
Τζέτζη κατεστρώθησαν ἐν τῷ σεκρέτῳ.
Ὑπογραφὴν δ' ἔσχηκεν ἥν τινα βλέπεις,
Τζέτζης λογιστὴς τῶν παλαιῶν καὶ νέων.

Hic poterit esse titulus, qui Alpha supra uocatur libri.

VERSUS IAMBICI EIUSDEM IN-docti atq; rhetoricæ imperiti, quemadmodũ dicunt fanatici, uidelicet rhetores, quales Herodotus dicit barbariores gentibus omnibus.

O Profanas atq; permixtas naturas
Homo honorans, atq; extollens in tantum,
O barbaras rationes, atq; artis spurias,
Sapientes æstimans, sapientes autem contrà.
Non scio autem quomodo dicere, aut quali modo:
Sed si docibile est, arte doce me.
Sapientes illos tu arbitraris, & dicis,
Vicos ubiq; circumcurrendo.
Hos autem uocas sapientes e regione,
Tãq̃ nõ spectatores eorũ quæ sũt in adgestu, in ianuis.
Si hæc iudicare hoc modo uis,
Metuo ne tibi, sapiens hoc iudicio,
Inferior iudicetur & deus scarabeis.
Comprehensibilis enim est nequaq̃ aliquo spectaculo,
Sed cœli globositas ipsum ostendit,
Astra, luna, terra, maris effusio,
Opera cætera sapientis opificij,
Qualis est, tametsi quis non ualeat dicere.
Scarabeos autem quiuis uidet quotidie,
Animalcula ægra, cœni naturam,
Et illorum ignobilia orbiculata opera.
Sic uidetur mihi, sapientes quidem barbaros,
Barbaros sapientes autem tu iudicas rationibus,
Implens ipsis palatiorum ædes.
Generosos autem, & ciues non nothos,
Principum liberos, & sapientis generis,
Cõterẽs, propellẽs, quorũ prætermitto nomina scribere.
Sed si fulmina non horres, & uindictam,
Terraq; rupta ne proijciat te in tartarum,
Sicut olim Abirum & Datham, uulgo celebratos:
Oportebat te prudentiam canam regis
Ferre cum rubore, ne iudicaret pro dignitate,
Tanquam ex attritu Lydici lapidis
Tuas arguat artificiosissimè rationes,
Falsas existentes, in laudes barbarorum,
Dicens, ô Auguste, quo pacto barbaros
Sic sanè exaltas, arte doce me.
Si artificiosorum autem rhetorum sapientissimis
Dixerit, quid dixeris, dic mihi tunc,
Dicentibus illis neq; gry quidem rationis.
Sed ô Sophocles, ô Sophilli fili,
Sententijs sigilla tuis libellum,
Si unquam ô uiri uirum admirarer amplius,
Qui nihil cum sit genere, deinde erret:
Quando qui uidentur generosi esse,
Talibus errent in rationibus uerbis.

Postquam collata sunt hæc cum primis scriptis,
Hæc autem inuenta sunt robore orationum,
Tzetzæ constrata sunt in secreto,
Titulum autem habent quem uides,
Tzetza censor antiquorum & iuniorum.

ΤΖΕΤΖΟΥ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ, ΔΙΑ ΙΣΤΟΡΙΩΝ ΤΙΝΩΝ προγεγραμμένων.

ΤΩ ΙΕΡΟΤΑΤΩ †ΜΗΤΡΟΡΟΛΕΩΣ πατρώων, ὡς ἀπό τινος.

ΑΤΡΑΝΗ μὲν καὶ ἄκομψον περὶ τὸ γράφειν τὴν γλῶτταν ἐσχήκαμεν, ὦ ἱερώτατε δέσποτα· οὗ εἵνεκα καὶ ὑπεστελλόμεθα ἐπιστέλλειν τῇ σῇ ἁγιότητι, καὶ τὴν πυθαγορείαν ἀσκοῦντες ὁρώμεθα σιωπήν, καθὰ καὶ αὐτὸς ἡμῖν κατωνείδισας. καί τοι καὶ συγγενικὴν πατρόθεν στοργὴν εἰδότες τηροῦντά σε πρὸς ἡμᾶς. πλὴν εἰ καὶ ταῖς γραφαῖς πυθαγόρειον ἠσκοῦμεν τὴν σιωπήν, ἀλλ' οὐχὶ καὶ τοῖς ἔργοις ἐπισιγάζομεν. οὐδὲ πατρῴας φιλίας ἦμεν ἀμνήμονες, ἀλλὰ παντοίως τὰ πρὸς σὴν θεραπείαν ἐσπουδάζομεν. βραδεῖς δὲ οὐχ ἡμεῖς περὶ τὰς ἀποδείξεις τῶν σῶν τελεσμάτων ἐφάνημεν, ἀλλὰ κατὰ μὲν τὸν χρόνον παρίσου, ἐκωλύθημεν δή. καὶ αὐτὸς γινώσκεις τὴν ἐκστρατείαν τοῦ κραταιοῦ ἡμῶν αὐτοκράτορος, τὴν πρὸς κιλικίαν καὶ ἀντιόχειαν. ἐστάλησαν μὲν γὰρ παρ' ἡμῶν περὶ τὴν ἀντιόχειαν τότε, οἱ πρόσγραφοι, ὅπως αἱ ἀποδείξεις ταχυώτερον γένοιντο. καὶ μόλις ὀψὲ ταύτας ἀπεδεξάμεθα, τοῦ πανσεβαστάτου σεμνοῦ κυρίου ἀδριανοῦ ταύτας ἀποκομίσαντος. ἡ βραδύτης δὲ τῶν ἀποδείξεων τῶν τελεσμάτων τῆς νῦν ἐγχρονίας, οὐκ ἄλλοθεν πόθεν ἐγένετο, ἢ ἐκ τοῦ μὴ τὸν γραμματηφόρον ὑποχείριον εἶναι τῆς σῆς ἁγιότητος. ἔτι δὲ, καὶ τοῦ μὴ σῶα πεμφθῆναι καὶ τὰ τελέσματα. ὅμως καὶ οὕτω τοῦ πράγματος ἔχοντος, ἡμεῖς συγγονικὴν ἀγάπην ἐπιδειξάμενοι, τὸ λεῖπον ἐθεραπεύσαμεν. καὶ ταύτας ἀποπληρώσαντες, ἀπεστάλκαμεν τῇ σῇ ἱερότητι. τὴν εὐλογίαν τοῦ πρωτοκλήτου ἀποστόλου ἀπέλαβον, καὶ τῇ ἁγιοσύνῃ σου ηὐχαρίστησα. περιεῖχε δὲ τὸ ἱερόν σου γράμμα, δηλοῦν με τῇ σῇ ἁγιότητι, καὶ εἴ τινος ἐν χρείᾳ γενοίμην τῶν ὄντων καὶ γινομένων αὐτόθι. ἐγὼ δὲ, σὺ ἴσθι, ὡς δέομαι μὲν οὐδενὸς τῶν αὐτόθι, ἢ τῆς σῆς ἁγίας εὐχῆς. εἰ δέ τινος καὶ δεοίμην ἑτέρου, οὐκ ἂν τῇ σῇ ἁγιωσύνῃ ἐδήλωσα. πολλοῖς γὰρ διαβεβόηται τὸ φιλότιμόν σου, καὶ μεγαλόδωρον, καὶ αὐτὸς δὲ τοῦτο λίαν καλλίστως ἐπίσταμαι. διά τοι τοῦτο, καὶ εἴ τινος ἐδεόμην, οὐκ ἔδει πρὸς εὐγενῆ καὶ εὐγνώμονα, καὶ τῷ ὄντι ἀρχιερέα καὶ μεγαλόδωρον, καὶ μόνον τὸ δέον ἐπιστάμενον γράφειν με. ἡ ἱερά σου καὶ θεία εὐχὴ χαρισθείη μοι.

ΠΡΟΣ ΕΠΙΣΚΟΠΟΝ ΑΞΙΟΥΝΤΑ μετ' εὐγνωμοσύνης, τὰ στελλόμενα παρ' αὐτοῦ, δέχεσθαι· καὶ ἰωάννῃ τὴν δὲ ἐπιγράψαντα, πρὸς ὃν ἐστέλλετο τὰ στελλόμενα.

ΤΗΝ παρὰ τῆς σῆς ἱερωτάτης χειρὸς σταλεῖσαν ἡμῖν εὐλογίαν, θεοφιλέστατε δέσποτα, ἐδεξάμεθα τε καὶ ἀπεδεξάμεθα, ἵνα τι καὶ περαίτερον εἴπωμεν. οὐδὲ γὰρ ἡμῖν δοκεῖ τι κρεῖττον εἰλικρινοῦς φιλίας δωρήματος, οὐδ' αὖ τὸ κυριακὸν ἡμῖν

TZETZAE EPISTOLAE, PROPTER QVASDAM historias præscriptas.

SANCTISSIMO METROPOLITArum patrum, ueluti à quodam. μητροπολιτῶν

SVBOBSCVRAM atq; incomptam in scribendo linguã habuimus, sanctißime domine: cuius gratia etiã recusauimus nunc scribere sanctitati tuæ, atq; Pythagoreũ uidemur exercuisse silentium, sicut et tu nobis exprobrasti. Sanè etiam paternè cõgenitũ erga nos amoris nouimus te fuisse obseruantißimũ. Verumenimuerò etsi scriptis colimus silentium Pythagoreũ, non tamen etiam factis reticemus, neq; paternæ amicitiæ immemores fuimus, sed multipliciter in te colendo festinauimus: neq; segues nos circa tuorum telesmatum demõstrationes usi sumus, sed tempore sanè prohibiti. Nanq; & ipse tu scis expeditionem fortis nostri Imperatoris in Ciliciam atq; Antiochiam. Missa autem sunt à nobis tunc in Antiochiam, quæ iam scripsimus, ut demonstrationes citius absoluerentur. & uix serò illa accepimus, cum illa uenerandus atq; multum colendus dominus Adrianus reddidisset. Tarditas autem demonstrationũ telesmatum præsentis moræ non aliunde sanè processit, quàm quòd non ad tuam sanctitatem paratum tabellarium haberemus: preterea q;, quòd non sana ad te allata sint telesmata. Verùm quamuis res ita sese haberet, nos connatam dilectionem ostendentes, quod omissum est sarciuimus, atque has nugas ad tuam sanctitatem misimus. Munificentiam primarij apostoli accepi, atq; sanctitati tuæ gratias egi. continebat enim & epistola tua, me tuam sanctitatem certiorem facere, & si usui nobis aliquid esset, ex his quæ isthic apud te essem. Ego uerò, probè nosti, quòd nulla re quæ isthic εὐχαρί- sit, indigeo, nisi tua sancta oratione. Si autem & aliqua στησα alia re indiguissem, sanctitati tuæ non significassem. A multis enim & gloriæ studiũ, & munificẽtia tua paßim celebratur. atq; ego ipse hoc optimè noui. Quapropter etsi cuiuspiam indigerem, non oportebat ad generosum atq; beneuolum, & uerè pontificem, & munificum, & qui solum quod deceat, nouerit scribere me. Sancta tua atq; diuina oratio mihi donetur.

AD EPISCOPVM EX DIGNITATE reputantem esse, cum animi candore, quæ missa ab ipso fuissent, accipi: & Ioanni ingrati animi crimen inscribentem, ad quem remisit quæ missa fuerant.

A TVA sanctißima manu missam nobis benedictionem, Deo dilectißime domine, accepimus, atq; exosculati sumus, ut aliquid etiã liberius dicamus. Neque enim nobis quicquam synceræ atq; candidæ amicitiæ dono melius esse uidetur: etiam si

ἡμῖν προσονίγκοι τις σίλφιον, ἢ δὲ αὖ τὴν γύγου σφενδόνην, ἢ τὸν πολυκράτους δακτύλιον, ἢ τὰς χρυσᾶς ἐκείνας πλίνθους τοῦ κροίσου, καὶ θησαυρίσματα μίδου τὰ πολυτάλαντα. ἐπιγνώμονες γὰρ ἡμεῖς ἀκριβεῖς, οὐ μόνον ὅπη τὸ ἥμισυ πλέον παντός, ἀλλὰ καὶ ὅπη καθέστηκε μικρόν τι πολλοστημόριον, ὁλοκληρίας ὑπέρτερον. οὕτως ἡμῖν, ὦ ἱερὰ κεφαλή, δεκτὰ καὶ ἀποδεκτὰ τὰ σὰ δοκεῖ δωρήματα, καὶ ὡς ἄν τις εἴποι, θεόσδοτα. σὺ δὲ ὡς ἔοικεν, ἀγνωμοσύνην ἡμῶν κατεγνώς, καὶ ἀγροικίαν, καὶ προπετείαν μετ' ἀγνωμοσύνης ἡμᾶς ἀξιοῖς τὴν ἀπόλαυσιν ποιεῖσθαι τῆς σῆς εὐλογίας. ἀλλ' εὖ ἴσθι, ὡς μάντις ἄριστος ἐσφάλλου πάλαι. ἡμεῖς γὰρ ἴσμεν οὐκ ἀγνώμονες, κἂν πρὸς σὲ πρότερον ἀκραιφνεστάτῃ φιλίᾳ τὴν παρρησίαν λαβόντες ἀστεϊσάμεθα. σὺ δὲ ὡς ἐγῷμαι, καὶ ὡς βορὰς καὶ φάγους ἡμᾶς δεδοικώς, καὶ θηριώδεις εἶναι νομίζων, καὶ τὴν ἡμῶν λεοντώνυμον κλῆσιν, ὡς θηριώνυμον μετακαλέσας, μετέτρεψας πρὸς ἱλαρόν τι καὶ χαριτώνυμον. ἀλλ' εὖ ἴσθι, ὡς κακῶς ἡμᾶς νομίζεις ἀγνώμονας. ἡμεῖς γὰρ λίαν εὐγνώμονες, καὶ ὑπὲρ τὴν λυδικὴν λίθον τὴν βάσανον, ἴσμεν τοῦ δέοντος ἐπιγνώμονες. ἀλλ' εἰ τὴν πρὶν φιλικὴν παρρησίαν, καὶ τὸ ἀστεῖον καὶ χάριεν ἁμάρτημα κέκρικας, σύγγνωθι τοῖς τῆς φιλίας ἀτόποις προπετεύσασιν.

ad nos quis Cyrenaicum afferret silphium, uel Gygis palam, uel Polycratis annulum, uel aureos illos lateres Crœsi, atque Midæ infinitorum talentorum ærarium. Exploratores enim nos accurati sumus, non solùm ubi dimidium plus toto, uerùm et ubi fuerit parua quædam multis ex rebus particula, toto excellentior. Sic nobis, ô sacrum caput, suscipienda atque exosculanda esse tua uidetur dona, perinde ac si quis dicat diuinitus allata. Tu uerò (ut apparet) animi ingrati crimine nos, et rusticitatis, atq; petulantiæ damnans, nos magna cum animi beneuolentia munificentiæ tuæ donum suscipere uis. Sed probè scito, quòd uates etiam præstantissimus existens, lapsus fuerit olim. Nam ingrati nos quidem haud sumus. quamuis enim erga te prius sincerissima amicitia licentiam nacti, urbanè iocati sumus: tu tamen, ut ego arbitror, & uelut edaces atq; helluones nos ueritus, atq; ferinos esse ratus, & nostram leoninam appellationem, uelut ferinum nomen transferens, ad hilarum & gratum cognomen conuertisti. Sed id certò scito, quòd malè nos autumas ingratos. Nos enim admodum probè grati, et super Lydio lapide probatore, sumus eius quod fieri par est, indagatores. Sed si priorem amabilem licentiam, & urbanum atq; gratiosum delictum iudicasti, ignosce amicitiæ alis petulanter agentibus.

ΠΡΟΣ ΤΙΝΑ ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΟΝ.

Εἰ μὴ παρ' ἡμῶν ῥαδίως τοὺς χάρτας ἐλάμβανες, οὐκ ἂν δυσχερῶς ἀπεδίδους. ἀλλ' εἰ καὶ μόλις καὶ δυσχερῶς τούτους ἡμῖν ἀποδοίης, χάρις σοι προκείσεται τοῦ διδάγματος. μόνον ἀπόδος. ἡμεῖς δὲ τοῦ λοιποῦ τῷ πάθει μαθόντες, δυσχερῶς τοῖς ἑτέροις διδόντες, ῥαδίως ἀπολαμβάνοιμεν. Ἔρρωσο, τίμωνας ποιῶν τοὺς ἀνθρώπους, καὶ μεταπλάττων εἰς θῆρας, καὶ ξενηλασίαν διδάσκων λακωνικὴν, καὶ κυκλώπων μισαλληλίαν, καὶ τὸ ἀσύμβατον.

AD GRAMMATICVM quendam.

Nisi à nobis chartas facile accepisses, non utiq; egrè reddidisses. Verù quãuis uix atq; difficile has nobis reddideris, gratia tibi reddetur pro doctrina: solum redde. Nos uerò deinceps hoc casu edocti, ægrè alijs dantes, facile accipiemus. Vale, Timonas faciens homines, atq; mutans in feras, & expulsionem hospitum docens Laconicam, & Cyclopum mutuum odium, atq; inaccessum.

ΤΩ ΜΥΣΤΙΚΩ ΚΥΡΙΩ ΝΙΚΗΦΟΡΩ ΤΩ ΣΕΡΒΙΛΙΩ.

Ὀφθαλμὲ γερουσίας, ὑπεροχὴ τῆς ἀρχῆς, μυστηριῶτις βουλή, τῶν πρὶν καισάρων σερβιλίων ἀπόγονε. μῦθοι ὁ μὲν θετταλός, ὁ δὲ τῶν τῆς ἑλλάδος ἀνακυριεύσας ὅρων, παράγουσιν αἰακόν τε καὶ δευκαλίωνα. τὸν μὲν, τὸ τῆς αἰγίνης †ὀναύθρωπον δυσχεραίνοντα. δευκαλίωνα δὲ, μετὰ τὸν βορεαῖον ἐκεῖνον κατακλυσμόν.

ἀνάνθρωπον

MYSTICO DOMINO NICEphoro Seruilio.

Ocule senatus, excellentia magistratus, sacratum consilium, ueterum Cæsarum Seruiliorum nepos. Methus, hic quidem Thessalus: ille autem, Græciæ qui supergressus est mensuras, inducunt Aeacum atq; Deucalionem. Illum quidem propter Aeginam hominibus uacuam, indignantem: Deucalionem autem, post Boreum illud diluuium.

ΤΕΛΟΣ

FINIS.

BASILEAE, EX OFFICINA
IOANNIS OPORINI, ANNO
Salutis Humanæ M. D. XLVI.
Mense Martio.